

Giới thiệu Cung Chiều Cô Vợ Đanh Đá

Thể loại: Ngôn tình

Một câu chuyện tình yêu hào môn một đêm bắt đầu từ sự nhầm lẫn. Cô là La Thiên Nhã trong một lần vô tình lại đi vào nhầm phòng, rồi lại lên nhầm giường, bất ngờ hiến thân cho chủ tịch tập đoàn Lạc Thần, cũng chính là Lạc Thần Hi một tổng tài nổi danh phúc hắc.

Sau đêm trền miên ấy, cô mang thai ngoài ý muốn, sinh ra một cặp song sinh, nào ngờ lại bị người khác trộm mất một bé. Sáu năm sau, cô mang theo con trai cung thiên tài quay về...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đêm lạnh, La Thiên Nhã uống say tới mức hai mắt trở nên mơ hồ, loạng choạng bước đi trong hành lang tầng cao nhất của khách sạn xa hoa. Bước chân có đôi chút lảo đảo, cô ra sức mở to mắt, ánh nhìn lướt qua từng dãy số phòng.

“A... 1086...” Tim được đích đến của đêm nay, cô cười ngó nghê, ngón tay gõ nhẹ lên cánh cửa. Cửa phòng mở ra, trước mắt là một khoảng tối đen như mực, căn bản không thể nhìn rõ động tĩnh bên trong. Cô chưa quen lắm nên nheo mắt lại, môi mấp máy định gọi học trưởng, còn chưa kịp cất tiếng, một bàn tay to đã bắt lấy tay cô, chân cô lảo đảo, ngã thẳng về phía trước, sa vào một cái ôm nóng bỏng. Đây là... hơi ấm của đàn anh ư? Thật ấm áp! Hơi thở trầm thấp của người đàn ông phả bên tai cô, làm thân thể mềm mại của La Thiên Nhã chợt ngây ra, tim cô đập nhanh, như muốn nổ tung trong lồng ngực. Người đàn ông đang ôm cô híp mắt lại một cách nguy hiểm, thân hình cường tráng trắng thẳng tắp của anh đứng ngược sáng, đường nét gương mặt mờ hồ không rõ, đôi mắt tà mị, phóng túng và sâu thẳm, nhìn cô gái rõ ràng đã rung động trong lòng mình, thoáng hiện lên sự mỉa mai và khinh thường. Ngón tay mát lạnh nâng cằm của cô lên, nụ hôn ngọt thơ tìm đến môi cô như vũ bão, đầu lưỡi thô bạo tách môi và răng của cô ra, tựa hồ muốn đoạt hết sự ngọt ngào trong miệng cô, ngang ngược lại cường thế. Trước sự công kích mạnh mẽ của anh, La Thiên Nhã buống bỏ kháng cự, đôi chân cô mềm nhũn, không khí trong khoang miệng bị đối phương chiếm lấy, đầu óc trở nên hỗn loạn.

Bỗng nhiên, cơ thể bị bế lên, lòng La Thiên Nhã chợt căng thẳng, cô biết giây tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra, trong phòng tối đen, chỉ nghe thấy tiếng thở của nhau.

Cô vừa sợ hãi lại vừa mong đợi.

Sau đó, cô bị ném mạnh lên giường, dù đã uống rượu, nhưng trong lúc mơ màng cô vẫn khản trương đến nhắm mắt lại, mặc cho đôi môi nóng rực kia phút chốc đã áp lên cánh môi anh đào nhỏ nhắn, cô bắt đầu nhẹ nhàng đáp lại anh.

Về điệu dáng thường ngày của đàn anh dường như đã bị thay thế bởi sự luyến tiếc không rời xa, nếu không thì, nụ hôn nồng nàn mang theo thô bạo cùng chiếm đoạt này căn bản không giống về điệu dáng và ân cần thường ngày thuộc về đàn anh.

“Úm...” La Thiên Nhã bị hôn đến ngạt thở, nhưng hình như người đàn ông nằm phía trên không có ý định sẽ dịu dàng hơn, hương thơm và vị ngọt nơi môi cô tựa hồ khiến anh không thể dừng lại. La Thiên Nhã cảm thấy khó hiểu, cho dù là cảm giác khi tiếp xúc với cơ thể người đàn ông này, hay hơi thở trên người anh đều mang theo sự độc tài khiến người khác hoảng sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với đàn anh vậy?

Nỗi hoài nghi trong lòng còn chưa kịp tìm lời giải, đôi môi nóng rực của người đàn ông đã buông tha cho cánh môi bị cấm đến sung đỏ của cô để chuyển sang thùy tại trắng nõn, hơi thở vô cùng nam tính ấy thông qua màng nhĩ truyền thẳng đến từng tế bào trên người, khiến cô không kiềm được khẽ thở gấp, cảm giác tê dại ập vào toàn bộ cơ thể. Người ta bảo đàn ông khi lên giường chẳng khác nào cầm thú, bây giờ cô đã tin rồi.

Mỗi của anh thuận thể đi xuống, bắt đầu mút lấy chiếc cổ trắng ngần của cô...

“Ừ, đau, đau...” Cô mềm giọng nhắc nhở, thanh âm đó lọt vào tai người đàn ông, lại tựa như tiếng cổ vũ, khiến anh càng táo tợn gặm nhấm mọi nơi trên cơ thể cô mạnh mẽ hơn. Cơ thể mềm mại của cô chẳng khác nào một lời nguyên, làn da như lụa tựa một miếng bọt biển dưới người anh, làm cho anh muốn dùng mà không được, gần như muốn nuốt trọn cô, hơi thở nam tính càng trở nên gấp rút nặng nề hơn.

“Nhẹ một chút... xin anh nhẹ một chút...”

m

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Xin anh, nhẹ một chút...” Nhịp tim La Thiên Nhã đập rất nhanh, khóe môi người đàn ông cong lên, anh cười lạnh trong lòng, xem lời cô như một kiểu câu dẫn tùy miệng thốt ra.

Váy của cô phút chốc bị anh cởi bỏ, La Thiên Nhã vừa căng thẳng vừa sợ hãi... Đau đớn và vui sướng cùng nhau ập đến, cô yếu kiêu thờ gấp, vòng hai tay qua cổ anh.

Một nguồn sáng nhỏ xuất hiện trong đôi mắt trầm tựa màu mực của người đàn ông.

Cô gái đến nay, cũng không tồi. “A! Đau!” La Thiên Nhã hét lên, gương mặt trắng nhợt.

Nhưng đáp lại cô lại là sự công kích gần như tàn nhẫn, đau đớn thì nhau tìm đến khiến cô sắp sụp đổ, từng giọt nước mắt long lánh trượt khỏi khóe mắt. Nhưng vừa nghĩ đến người lúc này đang chiếm hữu cô là đàn anh, cơ thể càng cứng cổ thả lỏng, ra sức làm hài lòng anh.

Từng đợt công kích mãnh liệt làm cô phát ra tiếng rên yếu kiêu... Sau cùng, La Thiên Nhã gần như cạn kiệt sức lực mà thiếp đi...

Sáng ngày hôm sau, ánh nắng rọi vào căn phòng tổng thống tràn đầy mùi hoan ái, quần áo nằm rải rác trên mặt đất, trên chiếc giường lớn màu trắng, có một đôi nam nữ đang say ngủ.

Chợt, hàng mi khẽ rung, cô mở mắt ra. Thật tốt, đêm qua cuối cùng cô đã giao bản thân mình cho đàn anh rồi. Suy nghĩ này làm tâm trạng của La Thiên Nhã đặc biệt vui vẻ, vừa ngồi dậy, khi nhìn thấy một cơ thể hoàn toàn lạ lẫm ở trước mắt, cô khựng lại. Từ lúc nào mà đàn anh phơi nắng đến nổi làn da thành màu lúa mạch rồi? Rõ ràng là...

Chuyện... chuyện này là thế nào?! Cơ thể cường tráng này, màu da lạ lẫm này...

Cô theo phản xạ cúi đầu nhìn mình. Trời ạ! Không một mảnh vải! Toàn thân đều là vết cắn đỏ như muốn đoạt mạng!

Khoan, chờ đã, không phải đêm qua cô với đàn anh...

Không đúng, lẽ nào người đàn ông đêm qua tựa sỏi đối lại cực kỳ thô bạo kia không phải đàn anh? Mà là người đàn ông lạ có cơ thể cường tráng đang nằm trước mắt cô!

La Thiên Nhã không dám nhìn người đàn ông bên cạnh, cô đưa tay run rẩy lần mò chiếc điện thoại nằm trong túi áo khoác của mình, vào xem tin nhắn đêm qua đàn anh gửi cho cô: Phòng 1068, anh đợi em!

Chẳng khác nào sét đánh ngang tai! Không ngờ lại là 1068, vậy mà cô đêm qua lại vào phòng 1086. Trên đầu cô có một nghìn con ngựa có bunn* bay qua, thì ra là tự cô vào nhầm phòng, lên nhầm giường của người khác... (*) Ngựa có bunn: Đồng âm với từ ngủ để chửi tục. Ngoài ra nó còn có nghĩa khác là tên tiếng Trung của con Dương Đà (một loài lạc đà không bướu ở phương Tây) được cư dân mạng tôn xưng là “Thần thú”, bởi vì vẻ mặt của loài động vật này rất chi là khó tả, cho nên nó còn được sử dụng để miêu tả tâm trạng “không biết nói sao”, “bó tay toàn tập”,...

Trời ơi! La Thiên Nhã lập tức bật dậy, nhân lúc người đàn ông đang ngủ say còn chưa tỉnh, hoảng loạn rời khỏi khách sạn.

m

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Lúc này cô không còn tâm trí quan tâm đêm qua đã lên nhầm giường của ai, càng không còn tâm trí để cảm nhận cơn đau nhức toàn thân, cô phải vội đến sân bay để gặp người đàn ông mà mình đã yêu ba năm.

“Bác tài, làm ơn chạy nhanh hơn được không?” La Thiên Nhã ngồi ở ghế sau, vẻ mặt sốt ruột, hai tay nắm hờ, chốc chốc lại xoa vào nhau. “Cô à, cô tưởng chỉ mình cô đang vội sao, tôi cũng đang vội đây, cô nhìn dòng xe trước mặt đi.” Bác tài đã không còn lạ gì tình trạng ùn tắc này, đối với những người gấp gáp như La Thiên Nhã, ông ta càng lười ứng phó bằng lời ngon ngọt.

La Thiên Nhã sốt ruột đến nỗi nơi giữa chân mày cũng nhăn lại, vừa định cầm điện thoại lên gọi cho đàn anh, trên màn hình chợt xuất hiện một tin nhắn chưa đọc.

Là của đàn anh!

Cô không hề chần chừ mà mở ra xem, nhưng những dòng chữ trên đó lại giống như một lưỡi dao sắc bén cứa vào trái tim còn đang nóng rực của cô. “Ngơ ngẩn chờ em cả một đêm, anh đã suy nghĩ rất nhiều sự lựa chọn của em là đúng, hãy để chúng ta dừng bước tại đây, tạm biệt, Thiên Nhã.”

La Thiên Nhã bỗng thấy lạnh người. Học trường muốn họ không còn dính líu gì đến nhau, xóa bỏ mối quan hệ với cô để sang Mỹ du học sao?

Không phải như thế, đàn anh, cô đã đến nơi hẹn, chỉ là... chỉ là vào nhầm phòng. Nhưng một giây trước khi cô gọi cho anh, cô lại vô cùng sầu não mà bỏ điện thoại xuống. Gọi cho anh rồi, nên nói thế nào đây? Nói rằng thật ra cô đã đến nơi hẹn, nói rằng cô đã hạ quyết tâm sẽ không gả cho ai khác ngoài anh, nhưng lại hồ đồ đi nhầm phòng, lên nhầm giường của một người đàn ông xa lạ, giao lần đầu tiên của mình cho một người đàn ông mà cô còn chẳng biết tên, thậm chí ngay cả gương mặt cũng không nhìn rõ ư? Không, cô không thể, dù thế nào cô cũng không mở lời được. Nghĩ đến đây, nước mắt tràn mi, đàn anh của cô sẽ không quay về nữa, cô cũng không có cách nào ngăn anh lại, càng không còn mặt mũi để giải thích một chuyện hoang đường như thế.

Sân bay.

La Thiên Nhã dõi theo chiếc máy bay chở đàn anh bay thẳng lên trời xanh, sau cùng mắt hút nơi vùng trời xa xôi. Khi nãy cô vẫn luôn đứng ở một góc mà anh không thấy để nhìn anh bước lên máy bay, anh cứ như vậy mà đi, mang theo cả tình yêu suốt ba năm của cô. La Thiên Nhã đưa tay quệt nước mắt, lúc này mới nhận ra những người xung quanh đều đang chỉ trỏ mình. Mỗi ngày sân bay đều phải trải qua những chuyện sinh li tử biệt, chẳng qua chỉ là khốc lốc thảm thiết thôi, có gì lạ đâu chứ. Lúc cô vào nhà vệ sinh thì mới mở to mắt hết mức nhìn mình trong gương.

Trời ạ! Cô đã bị bạo hành sao? Từ cổ cho đến trước ngực, toàn là dấu hôn làm người ta nhìn vào phải đỏ mặt nóng tại!

La Thiên Nhã như bị một gáo nước lạnh của ngày đông xối từ đầu xuống chân, kinh hoàng, lúng túng, xấu hổ, hổ hân, đủ loại xúc cảm ập vào đầu.

Trận phong hoa tuyết nguyệt đêm qua làm người ta chỉ nghĩ thôi cũng ngượng ngùng không hẹn mà hiện ra trong đầu, cô chợt rùng mình. La Thiên Nhã ngơ ngàng.

Người cô nhून ra trên mặt đất, cảm giác như có hàng nghìn con ruồi đang bay quanh mình.

Một tháng sau.

“Cô La, chúc mừng cô đã mang thai! Em bé phát triển bình thường, cô phải dưỡng thai cho tốt nhé.” Bác sĩ khoa sản niềm nở nói với La Thiên Nhã. La Thiên Nhã nhận kết quả xét nghiệm từ tay bác sĩ, chỉ thấy như bị sét đánh giữa trời quang.

Chỉ một đêm, mà cô đã mang thai rồi!

Người đàn ông kia mạnh đến vậy ư? Chỉ một đêm, mà cô “trúng thầu” sao!?

m

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4

Trên con đường xe cộ như nước, La Thiên Nhã mang theo tâm trạng vô cùng phức tạp cứ mãi bước đi, không chú ý có một chiếc Cadillac chạy cách đó không xa, sau khi lướt qua cô thì lập tức dừng lại, cửa xe được hạ xuống, một gương mặt tuấn mỹ ngó ra như đang tìm kiếm gì đó.

Nhìn thấy bóng lưng như đã từng quen kia biến mất ở một ngã rẽ, đôi môi mông gơi cảm của Lạc Thần Hi khẽ nhếch lên, vẽ thành một đường cong đẹp đẽ, mang theo chút tự giễu. Anh ấn nút nâng cửa xe lên.

“Lái xe đi.” Giọng nói của anh mang theo sức hút khiến người khác khó lòng kháng cự, nam tính nhưng lại không quá trầm, tựa một yêu linh trong đêm tối, âm thầm dẫn dắt linh hồn của người khác. “Chủ tịch, ngài vẫn đang tìm cô gái không biết tên kia?” Hạ Nhất Y nghe lệnh, khởi động xe, liếc nhìn Lạc Thần Hi đang ngồi ở ghế sau, hỏi anh. “Nếu cô ta đã muốn chơi trò trốn tìm, thì để cô ta chơi tiếp vậy.” Dứt câu, đôi mắt sâu thẳm mê người kia nhìn sang nơi xa hút bên ngoài cửa xe, trả lời một cách sâu xa. Nếu ông trời khăng khăng giấu cô đi, anh hà tất phải cố chấp. Anh tìm cô khắp nơi, chẳng nguyên nhân nào khác ngoài việc muốn chứng minh một chút, rằng cô tiếp nhận mình, là vì tiền hay mục đích gì khác? Nỗi nhớ mong của anh trong vài tháng nay, chỉ xuất phát từ sự tò mò về cô gái thần bí này, mà không phải những lý do chết tiệt như bị cô mê hoặc, say mê cảm giác trước nay chưa từng có mà đêm đó cô mang đến cho mình.

Ngày ấy, sau khi tỉnh dậy, vết đỏ trên giường khiến anh chột động lòng, hồi tưởng sự đáp lại một cách thẹn thùng và giọng nói nhỏ nhẹ, nũng nịu xin tha của cô gái nằm dưới người anh đêm đó. Khi đó, anh mới tin rằng, thì ra đây là lần đầu của cô.

Về sau thông qua đoạn ghi hình của khách sạn anh mới biết cô gái lạ kia đã lui tới khách sạn hai lần mới vào phòng anh, vốn không phải là nữ nghệ sĩ nổi tiếng nào đó vì để ký hợp đồng với công ty giải trí của anh nên hẹn anh đến nơi này.

Chuyện này vốn dĩ không làm anh kinh ngạc lắm, thân là chủ tịch của tập đoàn Lạc Thần, biết bao cô gái đều ao ước được leo lên giường của anh, trở thành nữ chủ nhân của khối tài sản hàng tỉ đồng. Điều thật sự làm anh khó có thể chấp nhận và hiểu được là: dường như anh đã nảy sinh một loại cảm giác quyến luyến với cơ thể của cô gái thần bí đó, sự quyến luyến chết tiệt ấy chẳng khác nào bữa chú, trong đầu anh không ngừng nhớ đến sự mềm mại và hương thơm ngọt ngào riêng biệt trên cơ thể cô.

Vài tháng sau, La Thiên Nhã được chẩn đoán sắp đến ngày sinh, trong phòng đợi sinh trắng toát, chỉ có cô và cô bạn thân sống chết có nhau - Đồ Hoa Kỳ.

Mặc dù đêm đó cô đã hồ đồ phạm sai lầm, nhưng cô không đành lòng bỏ đứa trẻ trong bụng, suy cho cùng nó cũng là cốt nhục của cô. La Thiên Nhã xoa cái bụng đã nhô cao của mình, cảm nhận niềm vui mừng ấy, rất nhanh thôi, cô sẽ được làm mẹ!

Hừng đông ngày sinh dự kiến, La Thiên Nhã bắt đầu thấy bụng mình hơi lạ, con đau như kim châm muối xát, hình như bé cưng sắp đến với thế giới này rồi, cô vừa mong vừa sợ, đủ loại cảm xúc phức tạp tràn ngập trong lòng.

“Thiên Nhã, chịu đựng một chút, bác sĩ lập tức tới ngay!” Cô bạn thân Đồ Hoa Kỳ rất có nghĩa khí, mặc dù ban đầu không tán thành việc sinh đứa trẻ ra, nhưng trước sự cố chấp của La Thiên Nhã, cô ấy vẫn lựa chọn ủng hộ quyết định của cô, về sau còn đòi làm mẹ nuôi của đứa bé.

“Không sao, bé cưng rất thương mẹ, sẽ không nỡ làm tổn đau.” La Thiên Nhã cố chịu đau, cong môi mỉm cười. Trong phòng đợi sinh cao cấp ở đối diện.

“Sao rồi? Thần Hi vẫn không nghe máy sao?” Vẻ mặt của sản phụ đang ngồi trên giường bệnh đầy giận dữ, nhưng dù đang vác bụng bầu, cũng có thể thấp thoáng nhìn ra dáng vẻ xinh đẹp diễm dúa của cô ta.

“Phu nhân, đừng như vậy, Chủ tịch nói lát nữa sẽ tới đây.” Người đứng cạnh giường bệnh là trợ lý của Lạc Thần Hi, vẻ mặt cung kính khuyên nhủ. “Bây giờ tôi sắp sinh rồi, anh ấy lại phải trợ lý đến ở với tôi? Anh ấy có ý gì chứ?” Hạ Văn Cẩm vẫn không nên nổi lửa giận. “Chuyến bay tạm thời bị hoãn ạ, Chủ tịch cũng không muốn như vậy.” Trợ lý nhẫn nại giải thích. “Đừng có mà...” Hạ Văn Cẩm còn định nói thêm gì đó, nhưng một cơn đau nhói chột truyền đến bụng, cô ta vội vàng nói: “Tôi sắp sinh rồi, mau đi gọi bác sĩ!”

Sau đó...

“A!”

“A!”

Những tiếng hét vang lên trong khoa phụ sản, hết đợt này đến đợt khác...

Còn La Thiên Nhã chẳng thể nào ngờ tới, buổi sinh nở trông rất ổn bình thường này, lại thảm thay đổi vận mệnh của biết bao người!

Lúc này đây trên vùng trời của bệnh viện, một áng mây xinh đẹp khác thường đang chậm rãi trôi đi...

m

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Sáu năm sau.

Dòng người đông đúc tại sân bay Bình Bắc không có dấu hiệu giảm đi, nhưng có một điểm khác với sáu năm trước đó là: lần trở về thành phố A này của La Thiên Nhã, bên cạnh còn có con trai cưng mà cô yêu thương nhất - La Tiểu Bảo.

“Ma mi, chú Từ Thích, nhanh nhanh nhanh.” Một cái đầu nhỏ nhắn tròn vo đột nhiên thò ra khỏi ghế ngồi của phòng chờ sân bay, chủ nhân của nó có đôi mắt to long lanh lấp lánh tựa như những vì sao trải đầy trên bầu trời, mái tóc hơi xoăn màu nâu, làn da trắng nõn cùng với con ngươi nâu nhạt trong hệt như con lai vậy, điệu bộ đáng yêu kia làm những người xung quanh

không thể không chú ý.

“Tiểu Bảo, đừng nghịch ngợm, mau đến chỗ ma mi.” Giương mặt Là Thiên Nhã tràn đầy yêu thương.

Cô có dáng người duyên dáng yếu điệu, đôi môi nhỏ nhắn đầy đặn, mái tóc hơi gọn sóng dài ngang vai, đôi mắt to trong veo xinh đẹp hết như cậu bé.

“Ma mi, người ta không muốn chậm như con rùa nhỏ giống mẹ đâu, nhanh lên nào.” Trước khi lên máy bay, La Tiểu Bảo nghe sắp về quê hương của ma mi để tham dự lễ đính hôn của mẹ nuôi Hoa Kỳ thì vui mừng như thỏ chạy trốn, nào còn nghe lọt tai lời của Thiên Nhã. “Đồ quý nhỏ nghịch ngợm này!” Kha Từ Thích đi theo sau, xách vali to nhỏ, mỉm cười nhìn hai mẹ con đùa vui náo nhiệt, trong lòng cảm thấy ấm áp, khỏe môi anh càng cong lên cao hơn, nụ cười tựa như nam thần thoát tục đã khiến nhiều cô gái mê đắm, còn Thiên Nhã phút chốc cũng trở thành đối tượng bị phụ nữ ghen tị.

Ở cửa sân bay, Đồ Hoa Kỳ đã đậu xe đợi họ nhiều giờ. “Mẹ nuôi Hoa Kỳ, con ở đây nè.” Trí nhớ của cậu bé cực kỳ tốt, vừa nhìn đã nhận ra Đồ Hoa Kỳ, trong khi lần cuối họ gặp mặt đã là hai năm trước. Đồ Hoa Kỳ nghe thấy tiếng gọi của cậu bé, về mặt mừng rỡ vẫy tay về hướng La Thiên Nhã. La Tiểu Bảo không hề chần chừ chạy lon ton đến, dành cho Đồ Hoa Kỳ một cái ôm thật chặt, cảnh tượng còn thấm thiết hơn cả mẹ con cách biệt lâu rồi mới gặp lại.

Đồ Hoa Kỳ ôm La Tiểu Bảo, hôn cậu bé chụt chụt vài cái đến nỗi cậu bật cười.

La Thiên Nhã bị cảnh tượng ôm hôn của hai người làm “cảm động” đến phát ghen, nhóc con lại có thể bỏ mặc người mẹ ruột này.

“Chắc chắc, Hoa Kỳ cậu xem nó đi, ngay cả mẹ ruột là ai cũng quên rồi.” Thiên Nhã vờ ghen, làm Kha Từ Thích đứng sau lưng không kim được mà sờ mũi. “Người ta đâu có, người ta yêu nhất là ma mi Thiên Nhã, thích nhất là mẹ nuôi Hoa Kỳ, Thiên Nhã yêu dấu đừng khóc, nếu không thì người ta đau lòng lắm.” Cái miệng nhỏ nhắn của La Tiểu Bảo nói như ninot, ngay lập tức sa vào lòng Thiên Nhã.

Dáng vẻ “bận rộn” của cậu bé khiến mọi người không nhận được nhìn nhau mà bật cười.

“Xem ra sau này Tiểu Bảo của chúng ta sẽ bận rộn rồi.” Kha Từ Thích vừa cảm thán vừa mang hành lý để vào cốp xe, giống như một hộ hoa sứ giả* đang tận lực làm tròn trách nhiệm của mình.

(*) Sứ giả bảo vệ phụ nữ.

“Ồi chà, xem ra quả nhiên anh chàng đẹp trai họ Kha được cậu huấn luyện tốt đấy, cậu cả người ta quỳ lạy với cậu như thế, lúc nào cậu mới chịu gả đây.” Đồ Hoa Kỳ vừa dẫn họ lên xe vừa thủ thỉ bên tai La Thiên Nhã một cách xấu xa.

Thiên Nhã thoáng nhìn Kha Từ Thích, cố tình mềm giọng cảnh cáo: “Đồ Hoa Kỳ, nếu không muốn có ai phá hỏng lễ đính hôn của cậu thì bớt gây rối lại cho tó.”

“À à, xem ra soái ca họ Kha khó mà thoát khỏi kiếp độc thân rồi, hay là tó sắp xếp cho cậu một buổi xem mắt?” Đồ Hoa Kỳ liếc mắt nhìn ra sau, cố tình tăng âm lượng giọng nói. “Ha ha, mẹ nuôi Hoa Kỳ, mẹ xấu xa quá à, lại muốn gả Thiên Nhã nhà con đi, con sẽ đi mách chú Từ Thích.” Cậu bé bỗng nhiên thò đầu ra từ ghế ngồi đằng sau. “La Tiểu Bảo!” La Thiên Nhã và Đồ Hoa Kỳ gần như là đồng thanh cảnh cáo.

m

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

*Trích lời bài hát thiếu nhi “Em thích đi tắm” bằng tiếng Trung. Nhân vật trong bài hát thích đi tắm, làm khắp nơi toàn là bọt xà phòng, chủ rùa bò đến nơi trơn trượt nên bị ngã.

Màn đêm buông dần theo sự phồn hoa nhộn nhịp của thành phố, xa cách sáu năm, cuối cùng cô đã quay về nơi này, đây là nơi cô sinh ra và lớn lên, nhưng lại vì một lần hồ đồ của sáu năm trước mà quỹ đạo đời cô đã biến mất khỏi nơi này sáu năm trời. Giờ đã đến lúc cô làm lại từ đầu, về lại vạch xuất phát. La Thiên Nhã đứng trước cửa sổ nhìn cảnh đêm thành phố, không biết đã ngủ ra bao lâu, đến tận khi eo cô bị một đôi tay bé nhỏ ôm lấy, từ phía sau truyền đến giọng nói non nớt và mềm mại:

“Thiên Nhã yêu dấu, mẹ đang nhớ người ta đúng không? Người ta chỉ vào trong tắm một lúc, sao mẹ lại cô đơn như này rồi?” La Tiểu Bảo bước ra từ phòng tắm nhìn thấy bóng lưng lẻ loi của Thiên Nhã, đôi mày nhỏ nhíu lại, mặc dù ma mi không nói, nhưng kể từ khi xuống sân bay mẹ luôn mang tâm sự, cậu là người hiểu ma mi Thiên Nhã nhất mà.

Thiên Nhã bế cậu bé ngồi lên sofa. Nơi này là nhà cũ của cô và cha sáu năm trước, trước khi quay về Hoa Kỳ đã tìm người đến tu sửa, mọi thứ ở đây đều không thay đổi, vẫn có hương vị của nhà, và cả hương vị của cha.

“Bé cưng, con biết thế nào là cô đơn không? Ăn nói linh tinh, nhanh đi ma mi lau khô tóc cho con, nếu không sẽ cảm lạnh.” La Thiên Nhã phì cười, cô lấy khăn lông dịu dàng lau tóc cho cậu bé.

“Ma mi, có phải mẹ nhớ ông ngoại và cha không? Hay là nhớ chú Từ Thích của người ta?” Lúc này đôi mắt cậu bé sáng như gương, chiếu lên người La Thiên Nhã, làm cô thật đau đầu, không sai, cô đang nhớ ông ngoại của nhóc con này, cha của cô đã mất tích khi cô mang thai được ba tháng, cô còn chưa kịp nói với ông mình đã có em bé. Sau khi sinh con, cô đã nhiều lần vất vả hỏi thăm và biết được cha mình có thể đang ở thành phố N, nên cô một mình mang theo La Tiểu Bảo vừa đầy tháng đặt chân vào “hành trình” tìm kiếm ông ngoại của Tiểu Bảo.

Chuyến hành trình này thật sự rất dài, mới đó mà đã sáu năm.

Còn người cha mà cậu bé nhắc tới... khụ khụ... Sáu năm qua nhóc con này đã nhiều lần nhắc bên tai cô về người cha mà ngay cả cô cũng không biết tên, chỉ cần vừa nhắc tới, trong đầu cô lại lập tức hiện ra trận chiến” làm người ta kinh hãi kia, đêm điên cuồng đến nỗi thẹn thùng chỉ muốn dộn thổ cho xong kia, dấu vết thô bạo mà người đàn ông để lại cho cô thậm chí đến bây giờ cô vẫn còn cảm nhận được. Vậy nên, đối với cha ruột của cậu bé, cô không hề có ấn tượng tốt đẹp nào, cho dù người vào nhằm phòng trước là bản thân cô. Còn Kha Từ Thích sau khi đưa hai mẹ con về và thu xếp mọi việc ổn thỏa thì đã về nhà. Anh có công ty con ở đây, lần này theo cô đến nơi này, cũng dự tính sẽ phát triển lâu dài và quản lý sự nghiệp của gia tộc tại đây. “La Tiểu Bảo, còn không im miệng tối nay ma mi sẽ không ngủ với con nữa, con cứ ngủ với đồng búp bê lúc nhỏ của mẹ đi.” Thiên Nhã cố tình dọa cậu bé. “Ừ... Không muốn không muốn, người ta không ngủ với ma mi thì sẽ gặp ác mộng, người ta không muốn.” La Tiểu Bảo chui ngay vào lòng của Thiên Nhã mà nũng nịu. Thiên Nhã nào đành lòng để cậu bé ngủ một mình, khuya đến, hai mẹ con cùng ôm nhau ngủ, nghe tiếng thờ đều đều của cậu bé, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lúc ngủ vẫn còn mỉm cười đáng yêu, cô cảm thấy đủ đầy, hôn lên trán của cậu bé, đắp chăn cẩn thận cho cậu.

Mỗi khi cô nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn này, những vất vả và buồn đau của việc làm mẹ đơn thân suốt sáu năm qua đều biến mất, thay vào đó là cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“La Tiểu Bảo, sao hôm nay con dậy sớm thế?” La Thiên Nhã vòng tay ôm bé cưng, trong giọng nói dịu dàng mang theo vài phần lười nhác, nhóc con này thích ngủ nướng, từ trước đến nay ngày nào cô cũng phải để phải mắng để “mời” nó rời khỏi giường, sau cùng, bé cưng còn làm nũng một trận trong lòng cô.

“Hi hi, ma mi, môi trường mới tác phong mới mà, người ta quyết định sau này sẽ không ngủ nướng nữa.” La Tiểu Bảo nằm trong lòng Thiên Nhã nũng nịu, đôi mắt bé nhỏ đảo qua đảo lại vài lần, nói thêm: “Ma mi, mẹ xem con ngoan như vậy, đi dạo với con có được không? Người ta muốn biết thành phố mà ma mi lớn lên trông như nào lắm, những khu siêu thị kia có phải rất vui không ạ?”

Không ai hiểu con bằng mẹ, cô biết ngay mục đích của nhóc con tinh ranh này không đơn giản.

“Con được lắm, hiếm khi dậy sớm, thì ra là để đi chơi, mẹ không đi.” La Thiên Nhã quay mặt sang nơi khác, cố tình trừu cậu bé. “Ồi mẹ đừng như vậy mà, Thiên Nhã đại nhân, mẹ đưa con đi đi, con nhất định sẽ ngoan, sẽ không gây rắc rối.” Ánh mắt thành khẩn của cậu bé mang theo sự van nài, già vờ cũng thật giống, nhóc con này mỗi khi ra ngoài điều khiển cô lo lắng không ít. “Được, được, chúng ta đi.” La Thiên Nhã bế La Tiểu Bảo lên, về mặt vô cùng hạnh phúc.

Trong siêu thị lớn nhất của thành phố A. Một cái đầu nhỏ đáng yêu gần như vùi vào trong khu đồ chơi. “Ma mi, mẹ xem, chú bọt biển Spongebob này có dễ thương không?” La Tiểu Bảo lấy từ đồng đồ chơi ra một chú bọt biển to bằng mình, đôi mắt tròn sáng lấp lánh hỏi cô. “Dễ thương, nhưng mà không dễ thương bằng Tiểu Bảo nhà chúng ta.” La Thiên Nhã mỉm cười, vừa cúi xuống xoa đầu của cậu bé vừa cầm lấy Spongebob trên tay cậu, trả về chỗ cũ. Ánh sáng trong mắt cậu nhóc hơi tối đi, rồi chợt lấp lánh trở lại, cậu cảm chú cừu vui vẻ ở gần đó lên, lầu lỉnh hỏi: “Cái này thì sao ạ? Có dễ thương hơn con không?” Nói xong cậu bé kể mặt vào cừu vui vẻ, mong đợi câu trả lời mà cậu muốn nghe từ Thiên Nhã.

“Dễ thương như con, nhưng mà, mẹ thấy trong nhà có mình con dễ thương là đủ rồi, không cần thêm nó nữa.” Thiên Nhã đương nhiên biết được ý định của cậu nhóc, La Tiểu Bảo quả thật là một nhà cuồng sưu tập thú bông, đứng nhìn cậu giống như một ông cụ non, nhưng liên quan đến đồ chơi lại trở nên cực kỳ trẻ con. “Ú, ma mi Thiên Nhã thật xấu xa.” La Tiểu Bảo nhìn chú cừu vui vẻ trong tay mình lại bị Thiên Nhã trả về chỗ cũ nhanh như chớp, thì bắt đầu chu cái miệng nhỏ làm nũng.

“La Tiểu Bảo, con đã nói sẽ ngoan ngoãn không gây sự, nói lời phải giữ lấy lời đó.” Thiên Nhã bế cậu bé lên, quyết định sẽ “giải cứu” La Tiểu Bảo khỏi đồng thú bông có sức mê hoặc cực lớn này.

Cậu nhóc nằm trong lòng Thiên Nhã, quay mặt đi nơi khác và giận dỗi: “Người ta đâu có gây sự, ma mi Thiên Nhã lại nói oan cho người ta rồi.” La Thiên Nhã hôn chụt một phát lên mặt cậu nhóc, dỗ dành: “Bé cưng, đừng dỗi mà, ma mi mời con ăn kem nha?” Cô nhận thấy La Tiểu Bảo đang nhìn về hướng quán kem ở không xa, quyết định thay đổi sự chú ý của cậu.

Quả nhiên, đôi mắt của cậu nhóc lần nữa lấp la lấp lánh như hai ngôi sao: “Con biết ma mi Thiên Nhã tốt với con nhất.”

Thiên Nhã đặt cậu bé ngồi lên một băng ghế dài gần quán kem: “Con ngồi ở đây đừng đi lung tung, ma mi qua đó mua kem.”

“Vị số cô la nha.” Cậu nhóc khoan khoái ngồi lên ghế, vẫn không quên nhắc cô.

Thiên Nhã quay đầu nhìn cậu con trai ngồi đó vẻ mặt như ông cụ non, bộ dạng như đang dặn dò người hầu, cô trợn mắt với cậu nhưng cảm giác hạnh phúc lại dâng đầy trong lòng: “Biết rồi, Tiểu Bảo đại nhân.” Lúc cô đang mua kem, Kha Từ Thích gọi điện đến hỏi thăm hai mẹ con ở đó có tốt không, có quen không, quan tâm họ từng li từng tí, giọng anh có đôi chút mệt mỏi, chắc là có quá nhiều việc cần xử lý khi vừa sang bên này, Thiên Nhã trò chuyện với anh vài câu sau đó cúp máy.

Cô cầm hai que kem, vừa quay đầu lại nhìn thì đã không còn thấy cậu bé ngồi trên băng ghế dài nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Cô nhìn trái ngó phải một lượt cũng không thấy bóng dáng cậu bé đâu, đôi mày thanh tú chợt nhíu lại. Nhóc con này lại chạy đi đâu rồi? Trong lòng chợt dâng lên cảm giác bất an, cô bắt đầu tìm kiếm bên trong siêu thị.

Khu đồ ăn nhanh, khu đồ chơi, cô đã tìm khắp siêu thị một lượt nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của bé cưng nhà mình. Rốt cuộc nhóc con đó đã đi đâu rồi? Về mặt La Thiên Nhã ngày càng lo lắng, cô cứ mãi tìm, kem trên tay cũng chảy hết rồi.

Cô sốt ruột như đang ngồi trên đồng lửa, sau cùng tìm đến phòng phát thanh của siêu thị nhờ họ giúp đỡ tìm kiếm, cô đứng ở quán kếm đợi cậu bé, nhưng đợi hồi lâu cũng không thấy cái đầu nhỏ đáng yêu thân thuộc kia xuất hiện.

Phải làm sao? Phải làm sao bây giờ? La Thiên Nhã nôn nóng định gọi điện thoại báo cảnh sát, chợt nhìn thấy gương mặt đáng yêu thân thuộc ấy trong một cửa hàng thời trang cao cấp. Cô kìm ngay nước mắt lại, mỉm cười, lao nhanh về hướng đó, không hề chần chừ mà ôm chầm cậu bé vào trong lòng.

“Nhóc con nghịch ngợm này, không phải đã nói sẽ ngoan sao, tự mình chạy đi đâu chơi vậy, dọa chết ma mi rồi, mẹ còn tưởng không còn gặp con nữa, lần sau mà như vậy mẹ sẽ không đưa con ra ngoài nữa!” La Thiên Nhã vừa ôm con trai vừa ghen ngào mắng, nhưng trong giọng điệu lại mang theo yêu thương và cưng chiều. Thấy cậu bé đứng im trong lòng mình, con giận của cô cũng nhanh chóng tan biến vì gương mặt vô tội của cậu, cô xoa đầu cậu, dịu dàng nói: “Sau này không được để ma mi lo lắng nữa, được không? Ngoác tay nào.” Cậu bé ngẩn ra nhìn cô ba giây, cuối cùng nở một nụ cười “thương hiệu”, giờ ngón út trắng trẻo ra: “Một trăm năm không được thay đổi.” “Những bộ đồ trên người con...” La Thiên Nhã nghi ngờ nhìn quần áo của cậu bé. Kỳ lạ, lúc ra ngoài rõ ràng cậu không mặc bộ này. Cậu bé đảo mắt hai cái, chỉ vào cửa hàng bên cạnh cửa hàng giày trẻ con: “Mẹ xem, bộ này là con vừa mua từ cửa hàng quần áo trẻ em, người ta chọn lâu lắm đó, có đẹp trai không ạ?”

Là Thiên Nhã nửa tin nửa ngờ: “Hóa ra con lên mạng tiền ra ngoài, xem ra là có kế hoạch từ trước, tự mình chạy đi mua đồ thì bỏ mặc ma mi luôn, về nhà mẹ sẽ nhắc chú Từ Thích đừng cho con tiền tiêu vặt nữa.” Cô bế cậu bé, ngoài miệng lâu bầu nhưng trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì không để lạc mất con trai.

“Ma mi ma mi, người ta muốn tắm, mẹ giúp con đi.” “La Tiểu Bảo” cầm quần áo muốn thay chạy lon ton đến trước mặt La Thiên Nhã, giọng như làm nũng.

La Thiên Nhã nhìn con trai cùng hai ngày nay hành động “quái dị”, bứt tóc, quyết định không thể dung túng cho sự lười biếng của cậu bé: “Không được, trước đây còn nói không thích ma mi tắm cho, nói rằng muốn làm một đứa trẻ ngoan ngoan độc lập tự cường mà?”

Cậu bé chu môi, tỏ ra kháng nghị: “Không không, người ta không muốn tự tắm, con muốn ma mi tắm cho con cơ.” Xem ra cậu đã quyết định ngang bướng đến cùng.

La Thiên Nhã bực mình bế cậu bé lên, vỗ nhẹ lên mông cậu vài cái: “Được rồi, nhóc con xấu xa, ngày càng vô lý, sao càng lớn càng sống thật lười thế này.” Nhóc con này từ khi ba tuổi đã không để người làm mẹ là cô phải tắm cho nữa, không ngờ khi đến đây tính tình lại thay đổi nhiều đến thế.

Màn đêm buông dần, tại một ngôi biệt thự xa hoa nằm trong khu nhà giàu của thành phố A. Lạc Thần Hi vừa trở về từ công ty, đặt chân vào cửa đã bị một cậu bé chạy đến đòi anh bế...

m

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

“Cha ơi cha ơi, không phải cha đã hứa với người ta sẽ về sớm sao, bây giờ mới về là phải phạt đó.” Không chờ Lạc Thần Hi đưa tay, cậu bé đã chủ động sà vào lòng anh, cọ mặt vào bộ âu phục của nhân hàng nổi tiếng trên người anh.

Gương mặt anh tuấn hơn người của anh vốn mang vẻ nghiêm nghị vì công việc bận bịu, nhưng khi nhìn thấy cậu bé, rõ ràng đã dịu đi không ít.

“Cha phải làm việc mà, còn không phải để nuôi thằng nhóc nhà con sao.” Anh bế con trai ngồi lên chiếc sofa ở phòng khách, đứa trẻ này hai ngày nay thích làm nũng, lúc ở nhà thường dính lấy anh không buông, hơn nữa biểu cảm trên gương mặt nhỏ kia cực kỳ đáng yêu. “Lăng Lăng, mau qua bên đây để cha nghỉ ngơi, cha đã làm việc mệt mỏi như vậy rồi, sao con cứ đòi cha bế suốt thế.” Người lên tiếng là nữ chủ nhân của ngôi nhà này, Hạ Vân Cẩm, cô ta bước xuống lầu, nổi giận trách mắng “Không muốn không muốn, con muốn ôm cha.” Cậu bé nghe Hạ Vân Cẩm mắng, bắt đầu giờ thói ngang bướng ôm lấy cổ của anh.

“Được, được, cha ôm.” Trước sự quẩn quýt của con trai, gương mặt mệt mỏi của Lạc Thần Hi trái lại nở nụ cười.

“Vậy cha tắm với người ta nha? Người ta không thích để ma mi tắm cho.” Lạc Long nằm sấp lên người Lạc Thần Hi, nũng nịu bằng giọng non nớt của con trẻ. Lạc Thần Hi thấy con trai hiếm khi tỏ ra đáng yêu, bất giác trên gương mặt lại tăng thêm vài phần ý cười, càng thấy thương cậu bé hơn. “Vậy chúng ta đi tắm nào.” Anh bế con trai, đi về hướng phòng tắm ở lầu hai. Hạ Vân Cẩm thấy hai cha con nói chuyện với nhau, hoàn toàn không quan tâm đến người làm mẹ này, cô ta hừ một tiếng, hậm hực bỏ về phòng. Trong phòng của Lạc Lăng, tiếng cười của hai cha con làm tăng thêm sinh khí cho ngôi biệt thự, Lạc Lăng ướt đầm người nhảy lên giường, lập tức bị Lạc Thần Hi bắt lại, anh lấy một chiếc khăn lông to lau sạch nước trên người cậu bé.

“Nhóc con, từ lúc nào con lại có thói quen xấu này, vừa tắm xong đã nhảy lên giường, con xem chán bị làm ướt rồi!” Lúc này Lạc Thần Hi từ nhân vật tắm cỗ trong giới kinh doanh hóa thân thành một ông bố bím sữa, hoàn toàn mang dáng vẻ người cha nghiêm khắc.

Cậu bé lại làm ra điệu bộ đáng yêu giết người không đền mạng, dính vào người Lạc Thần Hi nũng nịu: “Cha ơi cha ơi, cha kể chuyện cho con nghe nha, con muốn nghe kể chuyện, muốn nghe kể chuyện.” Nói xong cậu bé thoáng nhìn bức ảnh trên đầu giường, bên trong là ảnh của chủ nhân thật sự trong căn phòng này có dáng vẻ giống cậu như đúc, nói thầm trong lòng: Bạn nhỏ Lạc Lăng ơi, thật xin lỗi, tớ quá thật quá khát khao cảm giác có cha bên cạnh rồi nên mới làm nũng với cha cậu, cậu nhất định đừng giận tớ nhé.

Lạc Thần Hi nhủ mảy lại: Thằng nhóc này thích nghe kể chuyện từ khi nào. Anh biết từ nhỏ đến lớn Lạc Lăng không thích nghe chuyện cổ tích, kể từ khi lên ba thằng nhóc đã bảo chuyện cổ tích chỉ toàn lừa người.

Bảo anh giải quyết công việc còn nhe nhàng, kể chuyện thì...

“Nha nha, cha, cha không kể chuyện thì người ta không ngủ được đâu.” Lạc Lăng chớp chớp đôi mắt to long lanh nhìn cha mình, đáng vẻ đáng thương.

Sau cùng Lạc Thần Hi không chịu nổi sự nài nỉ của con trai, lần đầu tiên kể cho con trai nghe câu chuyện cổ tích mà anh tự biên, cho đến khi dỗ cậu bé chìm vào giấc ngủ, anh mới rời khỏi phòng.

Lưng anh chợt bị một vật thể mềm mại ôm lấy, nhưng hơi ấm này không cách nào truyền đến trái tim anh, trước nay đều chưa từng, sáu năm trước anh bằng lòng lấy người phụ nữ sau lưng này, hoàn toàn là bởi vì cô đã mang thai con trai của anh: Lạc Lăng.

“Sao vậy? Em ngủ đi.” Lạc Thần Hi đứng im, bàn tay to định gỡ cánh tay mềm đang đặt ở eo mình ra.

m

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Lạc Thần Hi đóng cửa phòng sách, tâm trạng vui vẻ vì cậu bé giờ đã bị hành động gây sự vô cớ của Hạ Vân Cẩm làm biến mất hoàn toàn, anh buồn bực hút vài hơi thuốc, vùi đầu vào công việc.

Sáng tinh mơ, Hạ Vân Cẩm đã chạy vào phòng của Lạc Lăng đánh thức cậu bé còn đang ngủ say. “Lạc Lăng, con thức dậy cho mẹ, thức dậy!” Hạ Vân Cẩm chống nạnh, lừa giận bưng

bùng.

“Ồi chào, ma mi Thiên Nhã, mẹ cho người ta ngủ thêm chút nữa đi.” Trong lúc mơ màng, cậu bé không nghe thấy gì cả, chỉ cảm thấy có ai đó đang dùng tay kéo mình một cách thô bạo, ma mi Thiên Nhã ngày càng thô lỗ rồi nha, như thế không được, phải chỉ dẫn mẹ cho tốt, thiếu dịu dàng như vậy là không gả đi được đâu.

“Cái gì? Lạc Lăng, con vừa nói cái gì?” Cậu bé nói ngọng nghịu, lại đang mơ màng, phát âm không rõ ràng nên Hạ Vân Cẩm cũng không chắc khi này bản thân vừa nghe thấy những gì. Lúc này cậu bé trên giường mở bừng đôi mắt lim dim, nhanh nhạy nhận ra thiếu chút nữa thì mình đã bị lộ, cậu lén lè lưỡi, lười nhác chỉnh lại mái tóc xoắn, biểu cảm vô cùng đáng yêu.

“Ma mi, sao vậy, người ta đang ngủ ngon mà.” Xin lỗi ma mi Thiên Nhã, nhập gia tùy tục, thân phận hiện giờ của con là Lạc Lăng, nên đành phải gọi mẹ của Lạc Lăng là ma mi. “Ngủ? Con còn ngủ à? Con xem chuyện tốt mình đã làm đây này.” Hạ Vân Cẩm hung hăng ném chiếc vỏ bị La Tiểu Bảo làm rách hôm qua, La Tiểu Bảo phản ứng nhanh nhạy, thoáng chốc đã né sang một bên. “Người ta cũng đã nói xin lỗi mẹ rồi, sao mẹ làm mẹ mà dữ dần thế, hừ, con không thích mẹ một chút nào...” La Tiểu Bảo chu môi chống nạnh nói, thâm cảm thấy tội nghiệp cho Lạc Lăng trông giống mình y như đúc một cách sâu sắc, ma mi Vân Cẩm này so với ma mi Thiên Nhã quả thật là như lửa với nước, hình thành sự trái ngược như trời và đất.

“Thằng nhóc này, còn né à, hôm nay mẹ không chinh đồn con một trận ra hồn, con lại đắc ý vênh vào.” Hạ Vân Cẩm vừa định cầm roi, La Tiểu Bảo đã chạy xuống giường nhanh như một làn khói.

“Cha ơi, cha ơi, cứu con với, ma mi hung dữ muốn đánh người ta này.” La Tiểu Bảo mở cửa chạy ra ngoài cầu cứu.

m

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 11: Cậu nhóc này trông y như mình?

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Hừ, cha con đã quay lại công ty từ lâu rồi, hôm nay không ai cứu nội con đâu.” Hạ Vân Cẩm thấy con trai lại định chạy đi mách Lạc Thần Hi thì càng giận dữ hơn, lao ra ngoài muốn bắt cậu bé.

“Ồi!” Theo âm thanh đáp đất là tiếng hét đau đớn của Hạ Vân Cẩm. La Tiểu Bảo đã chạy trốn đến phòng khách, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hạ Vân Cẩm ngã ở chỗ cầu thang, đang nghiêng rãng nghiêng lợi kêu đau, thế là cậu bé bật cười khanh khách.

Ma mi Thiên Nhã, ngôi nhà này thú vị quá đi, còn nữa, Lạc Lăng lại có thể trông y như cậu, điều này quả thật hơi kỳ lạ, cậu phải ở lại đây một thời gian, điều tra kỹ càng vì sao như vậy, nhân tiện giúp Lạc Lăng vốn không quen biết nhưng tràn đầy cảm giác thân thiết này giáo huấn ma mi ngang tàng bạo ngược vừa hung hăng lại chẳng chịu nói đạo lý của cậu ta thật tốt. “La Tiểu Bảo, La Tiểu Bảo, thực đây nào, đừng ngủ nữa, chú sâu lười ơi.” Ở bên này, La Thiên Nhã đang gọi cậu bé vẫn chìm trong giấc ngủ bằng giọng nói dịu dàng như làn nước. La Tiểu Bảo thật đang đại chiến với người mẹ độc ác ở nhà họ Lạc, còn người đang ngủ rất ngon ở nơi này, không sai, chính là Lạc Lăng. Mấy ngày nay Lạc Lăng rất hạnh phúc, mặc dù cậu lớn chừng ấy nhưng chưa từng cảm nhận tình mẹ ấm áp đến vậy, sự săn sóc chu đáo và yêu thương của ma mi Thiên Nhã này, làm cậu không nỡ quay về bên cạnh ma mi hung ác kia nữa.

5♦♦U, người ta mệt lắm, cho con ngủ thêm một lát nha.” Lạc Lăng nửa tỉnh nửa mê làm nũng. Lạc Lăng ngày càng biết làm nũng rồi, đều do ma mi này nuông chiều mà ra. “Không được, chú Tử Thích của con đến rồi, đang ở bên ngoài, chú rất nhớ con đấy.” Thiên Nhã bế cậu bé lên, không để cậu nhóc ngủ nướng thêm nữa. “Chú nào thì con cũng mặc kệ.” Cậu nhóc không hề có ý định thức dậy, ngả đầu vào lòng Thiên Nhã nói bằng giọng non nớt.

“La Tiểu Bảo, vì ngủ mà ngay cả chú Tử Thích đến thăm con cũng không quan tâm.” Kỳ lạ, mấy ngày trước nhóc con này vừa đòi chú Tử Thích ở cùng nó, lần này thì một chút nhiệt tình cũng không có.

“Chú Tử Thích!” Bé cưng cuối cùng đã mở đôi mắt to còn đang lim dim, trong con người sáng lấp lánh lộ ra nét nghi hoặc. “Đúng vậy, chú Tử Thích đã mua rất nhiều đồ chơi đến thăm con.”

Đôi mắt to của Lạc Lăng đảo vài cái, ngậy người nhìn “ma mi” xinh đẹp dịu dàng trước mắt, chú Tử Thích này lại là ai? Dù thế nào, người đó xem ra có quan hệ không bình thường với ma mi Thiên Nhã này.

Kha Tử Thích trở về thành phố A để giải quyết công việc, hiếm khi có một ngày nghỉ phép nên đã đến thăm mẹ con Thiên Nhã, Lạc Lăng rất nhanh đã kết thân với Kha Tử Thích, ngoài việc phản ứng chậm hơn ngày thường một chút thì ngày8cả Kha Tử Thích vốn tính tỉ mỉ cũng không nhận ra điều gì khác thường.

Đi chơi với hai mẹ con Thiên Nhã cả ngày, Kha Tử Thích mới đưa hai mẹ con trở về. “Chú Tử Thích, cháu muốn ăn bánh mì kẹp, chú làm cho cháu đi.”

“Được, để chú làm cho cháu nhé.” Kha Tử Thích vừa nói vừa vào nhà bếp bắt đầu nấu nướng.

“Con nhìn con xem, không phải vừa ăn cơm xong sao, lại sai bảo chú Tử Thích rồi, chú Tử Thích lại không phải người hầu như con.” La Thiên Nhã không thể tiếp tục nhìn con trai cả ngày hôm nay toàn sai bảo Kha Tử Thích làm việc này việc kia, không nhịn được mà trách mắng con trai mình.

“Không sao không sao, bảo bố nhỏ thích thi6anh làm thôi, ai bảo anh thích Tiểu Bảo.” Trái lại Kha Tử Thích nói giúp cậu bé.

Lúc này Lạc Lăng lén làm mặt quỷ với Thiên Nhã, thật là hôm nay cậu có ý liên tục sai khiến Kha Tử Thích, Lạc Lăng nhìn ra người chủ trông anh tuấn như cha mình này thích ma mi Thiên Nhã, nên cố tình giúp Thiên Nhã thử thách chú ấy, xem xem sự dịu dàng ân cần của chú ấy có phải giả vờ hay không. Chú ấy đối xử với Thiên Nhã còn tốt hơn gấp trăm lần cha đối xử với ma mi cậu.

Xem ra chú này đúng thật là một người đàn ông tốt, dịu dàng ân cần, hơn nữa chắc chắn chú ấy rất yêu ma mi Thiên Nhã. Nhưng tại sao cậu lại trông y như La Tiểu Bảo này chứ? Cậu nhìn vào bức ảnh trong phòng, đó là ảnh chụp chung của Thiên Nhã và La Tiểu Bảo cách đây không lâu, ngay cả tóc cũng màu nâu nhạt như nhau, liệu ở trong đó còn câu chuyện gì chăng?

Lạc Lãng gãi đầu, thăm quyết định phải điều tra rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Cặp sinh đôi lần đầu gặp nhau

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau, Lạc Lãng đang ở nhà xem tivi một mình thì chuông cửa chợt vang lên.

Lạc Lãng đi đến trước cửa, hỏi bằng giọng non nớt: “Ai đấy ạ? Mẹ con không ở nhà, con sẽ không mở cửa đâu.” Ngoài cửa lập tức truyền đến tiếng đáp cũng non nớt như vậy, giọng trẻ con này cực kỳ giống với giọng của cậu bé: “Là tớ đây, La Tiểu Bảo, tớ là La Tiểu Bảo, cậu là Lạc Lãng đúng không?” Đôi mắt Lạc Lãng chợt sáng lên, biết rằng chủ nhân nhỏ thật sự của ngôi nhà này đã về rồi. Cửa được mở ra, đôi mắt của hai cậu bé đáng yêu đều sáng lấp lánh, nhìn cậu bạn trước mặt mình, cả hai thật sự có cảm giác như đang nhìn chính mình trong gương vậy. Không nói những lời thừa thãi, hai cậu bé mang chút cảm giác tức nuối của những nhân sĩ trong giang hồ vì đã gặp nhau quá muộn, trao nhau cái ôm trước, sau đó cùng vào trong bắt đầu chuyện trò sôi nổi.

“Tớ biết lúc này ma mi Thiên Nhã đi mua đồ ăn, nên tớ đến tìm cậu.” La Tiểu Bảo vô cùng thông minh, một mình lén rời khỏi nhà họ Lạc, ở dưới lầu nhìn Thiên Nhã ra ngoài mới đi lên.

5♦♦♦Cậu sống ở nhà tớ có tốt không? Mẹ tớ có đánh cậu mắng cậu không? Tính khí của bà ấy rất nóng nảy, không việc gì thì cậu chọc bà ấy ít lại, cha tớ đối xử với tớ rất tốt, còn trông đẹp trai hơn bất kỳ ai, chỉ là công việc bận rộn ít khi về nhà, cậu đã gặp ông ấy chưa?” Sau khi Lạc Lãng tận hưởng tình mẹ dịu dàng của Thiên Nhã, nghĩ đến việc có khả năng phải về bên cạnh Hạ Văn Cẩm, gương mặt nhỏ nhăn nhó mà che giấu nỗi hụt hẫng. La Tiểu Bảo vừa nhìn đã đọc được suy nghĩ của cậu, vội nói: “Yên tâm, lần này tớ về không phải để gặp gặp đôi lại thân phận, tới đây, tớ có chuyện này muốn nói với cậu.” Cậu bé cong ngón tay ra hiệu2Lạc Lãng ghé sát tai lại, như thể tránh tai vách mạch rừng. Lạc Lãng ghé mặt sang, hai gương mặt nhỏ đáng yêu trông giống như đúc xích lại gần nhau, biểu cảm cũng như nhau, ánh mắt lộ vẻ kỳ dị và thần bí. Lạc Lãng vừa nghe vừa gật đầu, rất vui mừng vì suy nghĩ của La Tiểu Bảo ăn nhập với mình, nói xong cả hai đều bật cười. “La Tiểu Bảo, ma mi về rồi này.”

La Thiên Nhã rõ ràng không biết cuộc gặp mặt lúc này của hai bé cưng, lúc này Lạc Lãng đã tiễn La Tiểu Bảo về nhà từ sớm, còn mình thì ở nhà xem tivi, trong lòng trù tính chuyện hai người vừa bàn bạc khi này. “Ma mi, mẹ nghĩ con có anh trai hay em trai không ạ, người ta rất muốn có một8người.” Lạc Lãng chạy ton ton về phía trước ôm lấy cổ của Thiên Nhã đòi bế, hỏi dò.

Về mặt Thiên Nhã hoài nghi: “Ma mi chỉ có một mình bé cưng con thôi, đâu có anh trai em trai nào, có ma mi bên cạnh còn không đủ sao? Nhóc con này.” Vừa nói cô vừa yêu chiều véo má của con trai cưng.

Trên mặt Lạc Lãng lộ ra một chút thất vọng, không từ bỏ mà hỏi thêm: “Đủ ạ, người ta có ma mi Thiên Nhã thì đủ rồi, nhưng người ta có anh em sinh đôi không ạ?”

Thiên Nhã bất giác bật cười: “La Tiểu Bảo, sao hôm nay con lại gặng hỏi những vấn đề kỳ lạ như này, không có không có, ma mi chỉ có một mình con trai cưng là con thôi, trong cái đầu nhỏ của con sao lại lăm lăm câu hỏi đến thế.” Sự thất vọng lại xuất hiện trên mặt cậu bé, Lạc Lãng thăm cảm thấy sự việc phức tạp hơn trong tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Gặp lại người đàn ông hôm đó

Tại buổi tiệc mừng của tập đoàn Lạc Thần, khách mời rất đông, ăn uống linh đình, La Thiên Nhã ôm cánh tay của Kha Từ Thích chậm rãi bước vào từ cửa lớn. Cô mặc một chiếc váy dạ hội trễ vai màu trắng, chất liệu của váy khẽ phát sáng, chân váy hơi xòe ra một cách thanh nhã, xương quai xanh gợi cảm như ẩn như hiện, dưới váy là làn da trắng2ngắn nhắn mịn như tuyết, mái tóc dài ngang lưng để xòa tự nhiên phía sau đôi vai xinh đẹp, gương mặt nhỏ nhắn đã trang điểm hơi ngại ngùng, nhưng vẫn mang đến cho người khác cảm giác xinh đẹp nét na, thu hút ánh nhìn của đối phương.

Kha Từ Thích đang chào hỏi mọi người, khi thì bàn chuyện trong giới kinh doanh, khi thì bàn chuyện chính trị. Không ít người liếc nhìn8về phía La Thiên Nhã, La Thiên Nhã mỉm cười với từng người. Kha Từ Thích cảm nhận được sự căng thẳng của cô, nên luôn khoác tay cô, ân cần đưa rượu và đồ ăn cho cô, tại buổi tiệc chốc chốc lại có đủ loại ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị hướng về phía họ.

La Thiên Nhã đang ngồi uống từng chút cocktail như chú chim nhỏ nép vào người Kha Từ Thích, xung6quanh bỗng truyền đến một đợt xôn xao, chỉ nghe thấy những người ngồi gần đó thầm thì, rằng Chủ tịch Lạc Thần Hi của tập đoàn Lạc Thần đã đến rồi. Khi này Thiên Nhã vừa uống cocktail, vốn tư lượng kém nên cô đã có chút mơ màng, cô nhìn những vị khách mời muôn hình muôn vẻ, quan sát cách ăn mặc và trò chuyện của họ, ánh mắt chợt dừng lại ở3một đáng người nổi bật nọ, khi người ấy hiện ra ngày càng rõ ràng trước mắt cô, con người của cô tự lại một điểm, từ từ thu nhỏ, rồi biến to, chiếc hộp kỷ ức bỗng chốc bị mờ ra. Máu huyết trong người như đông cứng thành một khối, chỉ nghe thấy bên tai truyền đến rất nhiều thanh âm cùng với giọng nói dịu dàng tựa làn nước của Kha Từ Thích:5“Em không sao chứ? Có chỗ nào không khỏe không? Có phải đã uống quá nhiều rồi?”.

Chính vào lúc cô và đáng người nổi bật ấy cùng nhìn vào mắt nhau, La Thiên Nhã nói bằng giọng hơi run: “X... xin lỗi anh, em có chút không khỏe, phải đi trước.” Cô tránh ánh mắt dò xét gương mặt mình của Lạc Thần Hi, đưa tay đỡ trán hơi cúi đầu, hận không thể tìm một cái lỗ dưới đất để chui vào cho xong.

Sao... sao có thể như vậy được? Làm thế nào lại gặp anh ta tại nơi này? Trong vài giây này, cảnh tượng kịch tính của đêm đó lại không kim được mà hiện ra trong đầu, việc này càng khiến cô xấu hổ hơn, lại thêm tác dụng của rượu, mặt của cô bỗng chốc như quá táo chín, đỏ bừng đến nỗi làm người khác muốn cắn một phát.

“Anh đưa em về nhé.” Kha Từ Thích nhủ đôi mày anh tuấn, vô cùng lo lắng cho Thiên Nhã, lòng thầm trách bản thân không nên đưa cô đến những buổi tiệc xã giao thế này, còn để cho cô uống rượu, lấy làm thẹn mà đi cô ra ngoài.

Thiên Nhã để Kha Từ Thích đi, hồn vía lên mây lẽ đôi chân mềm nhũn vì sợ hãi rời khỏi buổi tiệc, sốt ruột đến nỗi trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Đôi mắt nhìn chăm chăm hai người từ phía sau lộ vẻ hoài nghi, người phụ nữ nhìn thấy anh giống như nhìn thấy quý này, chết tiệt, sao lại khiến anh có cảm giác quen mắt, thậm chí, không thể rời mắt khỏi cô? Tuy người phụ nữ

vốn không quen biết này có vài phần ưa nhìn, nhưng đầu đến nỗi khiến anh mất hồn thế này?

Anh ra hiệu cho trợ lý bên cạnh qua đây, khẽ hé đôi môi mòng dần dò vào tai trợ lý, trong lòng bối vì sự quen mặt và phản ứng lúng túng hoảng loạn của người phụ nữ đó mà gọn sóng. La Thiên Nhã ngồi trong xe của Kha Từ Thích, làn gió mát lướt qua đôi má đỏ của cô, đã tỉnh hẳn rượu sau cơn sợ hãi, vậy mà cảnh khi này vẫn còn dư âm.

“Xin lỗi em.” Kha Từ Thích bỗng dịu dàng nói lời xin lỗi.

La Thiên Nhã mỉm cười hiền hòa, biết anh cho rằng đó là lỗi của bản thân: “Không phải do anh, là em đột ngột không khỏe, nên là em xin lỗi mới phải.”

Nói xong cả hai đều cười.

“Trước đây không phải em nói muốn tìm công việc sao? Hay là đến làm ở công ty anh nhé.” La Tiểu Bảo sắp đi học rồi, nên Thiên Nhã muốn tìm một công việc để làm, suy cho cùng còn phải sống qua ngày.

“Để em tìm thêm thử xem, nếu em có một anh sắp dễ ức hiếp như anh, có thể em sẽ lười biếng không nghiêm túc làm việc mất.” Thấy Thiên Nhã nói đùa dễ nhệ nhàng từ chối, Kha Từ Thích cũng không gò ép nữa, chỉ cười cho qua. Cô gái ngốc, anh dễ ức hiếp, chẳng qua là bằng lòng để mình em ức hiếp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Rất ngọt, rất ngọt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Mami Thiên Nhã, tối nay mẹ rất đẹp, đẹp đến nỗi người ta muốn hôn mẹ một cái.” Thiên Nhã vừa về đến nhà, cậu bé đã vội chạy lon ton lên trước sà vào lòng cô, cái miệng nhỏ ngọt ngào như đã phết đường.

Ôm cục cưng lại cao thêm nặng thêm, tâm trạng vừa sợ hãi khi nãy của Thiên Nhã mới bình yên trở lại, cô nở nụ cười xinh tươi, mê hoặc đến nỗi Lạc Lăng chớp mắt nhìn, con người cũng không di chuyển, nếu ma mi của cậu là Thiên Nhã, vậy thì tốt biết bao.

“Nhóc con nghịch ngợm, lúc nãy có nghe lời của ma mi Hoa Kỳ không?” Dứt lời, cô hôn vài cái lên gò má nhỏ của Lạc Lăng, tràn đầy yêu thương.

“Đương nhiên người ta nghe lời rồi, ma mi Thiên Nhã, tối nay mẹ đi chơi với chú Từ Thích vui không?” Lạc Lăng bắt đầu vào chủ đề chính, thật ra trước khi Thiên Nhã về cậu bé đã nói chuyện điện thoại với cậu bạn La Tiểu Bảo, hóa ra một màn thú vị khi nãy tại vũ hội trùng hợp bị La Tiểu Bảo đòi đi cùng Lạc Thần Hi đến vũ hội chơi nhìn thấy, vì vậy suy đoán ra hai người chắc chắn có chuyện gì đó, phát hiện này làm hai cậu bé mừng như điên, môa môa nhau rất nhiều cái qua điện thoại, có suy luận này, hai cậu bé đáng yêu càng tràn đầy tin tưởng vào phỏng đoán của mình hơn.

Thiên Nhã đang chuẩn bị vào phòng thay bộ lễ phục long trọng này ra, trả lời không suy nghĩ: “Vui chứ, chỉ là ma mi Thiên Nhã uống hơi nhiều rồi.” Chuyện gặp được người đó, cứ để nó theo gió bay đi vậy. “Nơi ấy có nhiều trai xinh gái đẹp không ạ? Người ta cũng muốn đi chơi, lần sau ma mi phải đưa người ta đi đó.” “Bạn nhỏ không thể tham dự loại tiệc ấy đâu, và lại lần sau ma mi Thiên Nhã cũng không muốn đi nữa.” Khi này thật nguy hiểm, cô thật sự bỏ trốn trong hoảng loạn, may mà có Kha Từ Thích bên cạnh, nếu không nhất định cô sẽ sợ đến chết đứng ngay tại đó.

Nhìn bản thân trong gương, ánh mắt nóng rực dường như có thể nhìn thấu mọi thứ của người đó lại hiện ra trước mắt, bên trong còn xen lẫn nghi hoặc? Khó hiểu? Suy tư?

Lại nhớ đến sự thô bạo của anh ta đêm đó, Thiên Nhã chỉ thấy lạnh sống lưng, cô rùng mình một cái, người này chắc chắn không tốt lành gì, mong là cả đời cũng đừng gặp lại anh ta nữa. “Ma mi Thiên Nhã, rốt cuộc mẹ đã thay đồ xong chưa, người ta muốn đi vào rồi đó.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói ngại ngùng của Lạc Lăng. Thiên Nhã bật cười gọi cậu: “Nhóc con này biết xấu hổ từ khi nào vậy, mau đến đây mẹ ôm” Mỗi lần cô thay đồ nhóc con này cũng không tránh, xem ra bé cưng đã lớn thật rồi, còn biết xấu hổ nữa. “Ma mi Thiên Nhã, lúc này mẹ có phải lòng anh đẹp trai nào không?” Cậu bé không đến Hoàng Hà không bỏ cuộc, nhất quyết phải hỏi cho ra nguyên nhân. Thiên Nhã véo nhẹ chiếc mũi nhỏ nhắn của cậu bé: “Ồ, xem ra con muốn gả ma mi đi thật nhanh rồi” “Đương nhiên rồi, ma mi Thiên Nhã còn không gả thì sẽ không ai muốn nữa đâu.”

Thiên Nhã và đáng3thương: “Vậy sau này bé cưng phụ trách nuôi ma mi nhé, có được không?”

Lạc Lăng hôn vào trán của Thiên Nhã, như nam tử hán nói ra lời thề son sắt: “Tất nhiên, sau này ma mi Thiên Nhã cứ giao cho con.”

Thiên Nhã bị đáng về này của cậu bé chọc cười, cười đến không khép miệng, giống như đã nằm trong tay hạnh phúc của cả thế giới, có được cậu con trai như vậy, người làm mẹ là cô còn cầu mong gì nữa?

Ở chỗ của La Tiểu Bảo.

“Lạc Lăng! Con đứng lại! Mẹ nhất định sẽ lột da con!” Tiếng quát của phụ nữ vang khắp biệt thự, chủ nhân của tiếng quát đương nhiên là Hạ Vân Cẩm, người đã bị La Tiểu Bảo chọc giận đến mức bây giờ* trong người đều bốc khói. (*) Hay còn gọi là thất khiếu, bao gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng. “Đến đây đi đến đây đi, đến bắt con đi, bắt được con rồi tính nha, ha ha ha.” Hồn thê ma vương” La Tiểu Bảo cùng Hạ Vân Cẩm làm loạn không dứt trong biệt thự, bởi vì tối qua Lạc Thần Hi không đưa Hạ Vân Cẩm đến tiệc mừng mà cô ta phát tiết lên người của con trai, rượt đuổi cậu bé khắp nhà để đánh mông.

(*) Ma vương hại đời, quý trong thời loạn (ví với kẻ gian ác chuyên làm hại nhân dân).

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tính kế ma mi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Thằng nhóc này bị Na Tra nhập rồi đúng không! Thím Lý mau bắt nó lại cho tôi! Tôi nhất định phải trị nó!” Hạ Vân Cẩm đã hoàn toàn bị chọc giận, xắn tay áo lên tìm đồ để đánh đòn con trai.

Thím Lý đương nhiên không dám nghe theo lệnh của cô ta, gần đây cậu chủ nhỏ này vô cùng lạnh lợi, còn biết mách lẻo, bà không muốn bát com của mình bị đập đổ như thế đâu. Tình thế của hai mẹ con gần như lật tung ngôi nhà này lên, cho đến khi Lạc Thần Hi về, Hạ Vân Cẩm mới ngay lập tức đổi sang bộ dạng mẹ hiền, muốn dứt con trai ăn com.

“Con không muốn bà ấy dứt, cha ơi cha dứt người ta ăn đi.” Một nhà ba người ngồi ở bàn ăn, La Tiểu Bảo toàn dính lấy Lạc Thần Hi, gần đây anh về nhà sớm, số lần về nhà ăn com cũng nhiều, đây đều là công lao của Lạc Lăng, còn với Hạ Vân Cẩm thì anh không nhìn thẳng dù chỉ một lần. Lạc Thần Hi liếc Hạ Vân Cẩm một cái, như vô tình lại như cố ý: Xem cô làm mẹ thất bại đến thế kia.

Hạ Vân Cẩm thầm nổi giận đến nổi xanh mặt, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai cha con ăn com vô cùng thân mật, coi cô ta như không khí. La Tiểu Bảo ở nhà họ Lạc ngoài việc dùng trăm phương ngàn kế lấy lòng Lạc Thần Hi và ra sức chọc Hạ Vân Cẩm giận điên lên, đương nhiên không quên việc chính, cậu không ngừng nghĩ cách có được manh mối từ Hạ Vân Cẩm, Hạ Vân Cẩm bị một “Lạc Lăng” hoàn toàn mới này chọc giận đến to đầu, cả ngày ở trong nhà diễn tiết mục người mẹ hung dữ đuổi đánh con trai nghịch ngợm. “Lạc Lăng, hôm nay mẹ nhất định phải giáo huấn con2một trận ra trò mới được! Nếu không còn lại không coi người mẹ này ra gì!” Cuối cùng không thể nén con thịnh nộ tiếp được, cô ta chẳng còn tâm trí nào để làm mẹ hiền trước mặt chồng nữa.

“Xi, người ta không có ma mi hung dữ như vậy!” La Tiểu Bảo chạy vội vào trong phạm vi an toàn, cũng chính là sau lưng Lạc Thần Hi đang đọc báo, đáp lại một cách “đại nghịch bất đạo”. Hạ Vân Cẩm tròn đôi mắt to đầy lửa giận: “Con nói cái gì? Thằng nhóc này con nói cái gì đấy?” Đồi mảy anh tuấn của Lạc Thần Hi khẽ nhú lại, con trai đã nổi loạn quá mức rồi: “Lạc Lăng, đừng nghịch nữa, mau xin lỗi mẹ.” La Tiểu Bảo làm ra dáng vẻ ảm ức: “Người ta không xin lỗi đâu, cha, cha không biết, bà ấy toàn ngược đãi người ta, cha xem cái móng của người ta cũng bị bà ấy đánh nở hoa rồi đây này.”

Lạc Thần Hi nghe xong liếc nhìn Hạ Vân Cẩm sắc mặt đang khó coi vì bị tố cáo, ánh mắt dò hỏi cô ta xem có đúng thật là vậy không. “Con đừng nói linh tinh, cẩn thận mẹ đánh...” Cô ta nuốt nửa câu còn lại vào.

“Trẻ con nói dối sẽ bị rưng rưng đó.” Tạm tha cho thằng nhóc này, lát nữa cô ta mới xử nó. “Mẹ mới nói dối ấy, mẹ vốn không phải ma mi của người ta, mẹ không phải, mẹ không phải.” Cuối cùng La Tiểu Bảo sắp chuyển sang chủ đề chính rồi. Hạ Vân Cẩm chợt biến sắc, bị nội trùng việc sâu kín trong lòng, ánh mắt cô ta lướt qua một tia lo sợ, được hóa nhân kim tinh* của La Tiểu Bảo thu trọn vào trong.

(*) Đôi mắt lura sáng ánh kim của Tôn Ngộ Không, có thể phân biệt thật giả, thiện ác.

“Con... con nói bậy!” Nói xong cô ta liền muốn qua đó bắt cậu bé.

La Tiểu Bảo làm mặt quỷ, chạy lon ton về phòng mình để lánh nạn.

Thái độ chột dạ và đủ loại ngược đãi của Hạ Vân Cẩm càng khiến La Tiểu Bảo chắc chắn3nổi nghi hoặc trong tâm hồn bé nhỏ của mình, đáp án sắp xuất hiện rồi, các bạn không cần vội, bởi vì nhanh thôi, cậu sẽ có được câu trả lời thông qua việc nghe trộm cuộc trò chuyện giữa Hạ Vân Cẩm và trợ lý đắc lực, hơn nữa còn nhanh chóng thông báo câu trả lời này cho Lạc Lăng.

Thời cơ mở đại hội nhận người thân vẫn chưa đến, trước thời điểm đó, hai anh em họ phải làm một chuyện, là việc gì? Sau khi hai cậu bé đáng yêu lên xong kế hoạch qua điện thoại, đều cười sõi nổi, cảm giác hạnh phúc ập vào bọn trẻ.

“Ma mi Thiên Nhã, không phải mẹ muốn tìm việc làm sao? Xem5này, công ty này đang tuyển trợ lý đấy.” Lạc Lăng cố tình đưa Thiên Nhã đến trước tập đoàn Lạc Thần, chỉ vào bảng tuyển nhân sự và nói.

Lạc Thần Hi nhìn cao ốc đồ sộ trước mặt mình, cô biết tập đoàn Lạc Thần là công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán có tiếng của thành phố A, những người muốn đặt chân vào đây tranh nhau đến vỡ đầu, sao có thể mỗi một người mẹ chưa kết hôn và đã lâu không đi làm như cô chứ.

“Thôi vậy, ma mi vẫn nên đi công ty khác thử thì hơn, công ty này yêu cầu rất cao.” La Thiên Nhã vẫn tự mình biết mình.

“Ôi chao ma mi, mẹ cứ thử đi, thử đi, con đến quán cà phê bên kia đợi mẹ, chúc mẹ phỏng vấn thành công nha, ok?” Thế là Thiên Nhã không kìm được trước ánh mắt mong đợi của bé cưng, miễn cưỡng bước vào cửa lớn của tập đoàn Lạc Thần. Vào đó nửa ngày trời, Thiên Nhã gục đầu tui ngưu bước ra ngoài.

“Ma mi ma mi, phỏng vấn thế nào rồi?” Cậu bé đã kính cẩn chờ đợi ở bên ngoài từ sớm. Thiên Nha vuốt vuốt tóc, có chút khó xử: “À, cũng ổn, chúng ta đi thôi, con cũng đừng ôm hy vọng quá lớn.” Những người cùng đến phỏng vấn bên trong quả thật đông đến nỗi gần phẳng bạc cửa mà, nào còn đến lượt cô? “Đừng lo lắng, ma mi Thiên Nhã, con nói mẹ nhất định sẽ làm được, mẹ phải tin con chứ.” Cậu bé nói một cách chắc chắn, còn nháy mắt với Thiên Nhã.

Hai ngày sau.

“La Tiểu Bảo! Con thật thần kỳ! Ma mi thật sự đã qua vòng phỏng vấn rồi!”

“Ha ha, con nói mà, người ta chưa từng nói dối bao giờ đâu.”

“Nào, hôn một cái ăn mừng nào!” “Humm, người ta đang tắm mà, mẹ đừng vào trong!” “Sợ gì chứ! Nhóc con, không phải con thích mẹ tắm cho con sao?” “Người ta không muốn, trẻ ranh mới để ma mi tắm cho!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 16: Gặp lại ác ma lạc thần hi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày đầu đi làm, La Thiên Nhã ăn mặc trang trọng, đây là lần thứ hai cô bước chân vào cửa lớn của tập đoàn Lạc Thần.

“Chữ số hiển thị số tầng trong thang máy tăng lên dần dần, mãi đến tầng làm việc cao nhất của chủ tịch mới dừng lại. La Thiên Nhã được dẫn đến văn phòng của chủ tịch, bên trong không có ai. “Chủ tịch đang về công ty, cô chờ một chút nhé.” Thư ký nói xong liền ra ngoài.

Văn phòng được bố trí với gam màu lạnh làm chủ đạo, đơn giản rộng rãi nhưng không mất đi vẻ hoa lệ, khắp căn phòng tràn ngập bá khí bức người của chủ nhân. Xúc giác vốn không nhanh nhạy của La Thiên Nhã đang thấp thoáng phát ra tín hiệu báo động, chẳng hiểu sao cô thấy hơi bất an, nhưng lại không thể diễn tả được có chỗ nào không ổn.

“Chủ tịch Lạc, họp đồng với tập đoàn Phong Hoa cần phải ký gấp, đối phương nóng lòng muốn biết kết quả.” Ở sảnh chờ truyền đến giọng của nữ thư ký, vị lãnh đạo trực tiếp chưa xuất hiện đã khiến La Thiên Nhã thấp thóm không yên này đã về rồi.

“Mười phút sau vào đây lấy.” Ngồi điều bình tĩnh nghiêm túc, giọng nói đầy từ tính và quyền rũ khó mà miêu tả thành lời, như ma quỷ trong đêm, nhẹ bay vào tai của La Thiên Nhã, cô quay người lại, định mỉm cười để chào đón sếp của cô.

“Cô, là trợ lý mới đến?” Nhìn thấy gương mặt sùng sốt trước mắt mình, ánh mắt anh không mang nét kinh ngạc, biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi. La Thiên Nhã bị sự thật trước mắt dọa sợ đến mức tim đập2lệch đi nửa nhịp, đây là gương mặt mà cô vội vàng nhìn lướt qua vào tầng sáng của nhiều năm về trước, là người mà gần như dọa cô sợ ngày ra tại buổi tiệc mừng vài ngày trước.

Gương mặt tựa như điêu khắc với những đường nét rõ ràng, ngũ quan trông vô cùng tuấn mỹ, đôi mắt sâu hẹp dài nằm dưới đôi mày kiếm đang phát ra ánh sáng màu xanh đậm, dường như muốn nhìn thấu người khác chỉ bằng một cái nhìn, khắp người toát ra hơi thở vương giả vây kín La Thiên Nhi, khiến cô trông như chú cừu con ở trước mắt.

Sau khi đưa mắt quét qua một lượt, cô xác định đúng là anh ta, hóa ra anh ta tên là Lạc Thần Hi, mà lúc này đây khoe mẽ anh ta còn mang một nụ cười8tà mị như có như không.

Cô ngẩn ra ngay tại đó, một giây, hai giây, ba giây. “Khụ khụ.” Thấy cô ngây người trước mắt mình, anh cố ý ho khan hai tiếng, thu lại sự nghi hoặc chỉ thoáng lóe lên, anh bước lên trước vài bước, hai người gần trong gang tấc. Thiên Nhã hoang mang lùi về sau hai bước, thiếu chút đã va vào góc bàn làm việc.

“À, tôi là trợ lý mới đến, tôi tên là La Thiên Nhã.” Sau một đợt đấu tranh nội tâm, cô từ bỏ ý định bỏ chạy, lấy dũng khí để tiếp nhận hiện thực, xem ra anh ta không nhận ra cô, quan sát tình hình trước rồi hăng tít vậy.

Lạc Thần Hi nhượng đôi mày anh tuấn nhìn cô đang nỗ lực che giấu dáng vẻ luống cuống, cùng với sự xa cách rõ ràng mà cô dành cho mình, trong lòng dấy lên đôi chút không vui, sự hứng thú đối với cô càng tăng thêm vài phần. “Sau này có việc gì Chủ tịch cứ căn dặn tôi.” La Thiên Nhã thầm kêu khổ trong lòng, sao cứ phải ứng tuyển ở nơi này chứ?

“Ra ngoài làm việc đi.” Anh quay người ngồi vào ghế làm việc của mình, quan sát gương mặt cô, ra sức tìm kiếm trong đầu ký ức về người phụ nữ vừa xa lạ thân quen này. “Ừm, vậy tôi ra ngoài đây.” La Thiên Nhã hậm hực ra khỏi văn phòng, trái tim cô sớm đã đập điên cuồng không ngừng nghỉ, không thể trấn tĩnh nổi rồi.

Ngày đầu tiên đi làm trôi qua trong sự lo lắng và lo âu của Thiên Nhã. Nhưng hình như Lạc Thần Hi thật sự3không nhận ra cô, lúc này Thiên Nhã mới từ từ yên tâm trở lại, đêm đó trong phòng một chút tia sáng cũng không có, có thể cô trông như thế nào anh ta cũng không biết.

“Ma mi Thiên Nhã, ngày đầu đi làm như thế nào ạ, có bất ngờ vui vẻ nào không?” Thiên Nhã đến đón Lạc Lăng tan học, cậu bé hào hứng quan tâm công việc của Thiên Nhã.

Thiên Nhã thăm thò ra một hơi, kinh hi ở đâu ra? Kinh hãi thì có đây.

“Cũng ổn, nhưng ma mi không hài lòng với cấp trên cho lắm.” Người mà cô muốn tránh thật xa trên đời này, chắc chính là anh ta rồi. “Vậy sếp của mẹ là người như thế nào ạ?” Cậu bé thừa thắng xông lên, người ta rất muốn biết ma mi đánh giá thế nào về5cha. Thiên Nhã chớp đôi mắt xinh đẹp, trên mặt lộ vẻ ghét bỏ, nói: “À, không những xấu, còn rất thô bạo, mất lịch sự, bé cưng nhất định đừng học theo anh ta đó.” Ánh mắt cậu bé ảm đạm đi không ít, đôi mắt to đảo hai cái, đây là đang nói cha sao? Làm thế nào đây, có vẻ Thiên Nhã rất ghét cha, lẽ nào cậu và La Tiểu Bảo thật sự không phải hai người họ sinh ra? Lạc Lăng như chợt nghĩ ra gì đó, phút chốc thoải mái, mặt lại sáng lên, sau khi Lạc Lăng về nhà thì nhanh chóng thông báo chuyện này cho cho La Tiểu Bảo, hai cậu bé đáng yêu lại thảo luận kế hoạch tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Không kìm lòng nổi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Làm việc ở công ty bình yên vô sự được vài ngày, mặc dù cô thân là trợ lý của Lạc Thần Hi, những tên này thật sự không phải người bình thường, cô làm trợ lý nhưng thật ra chỉ phụ trách những việc như rót nước đưa nước, L mấy ngày này Lạc Thần Hi bận rộn đến nỗi không thấy bóng dáng đâu cả, nên cô chỉ làm giúp việc vặt, cơ hội chạm mặt với Lạc Thần Hi không nhiều.

Nhưng ông trời nào có buông tha cho cô dễ dàng, có vẻ vị Chủ tịch Lạc này không quen mắt với việc cô nhàn rỗi như thế nên đã giao cho cô một nhiệm vụ vinh quang, phục vụ việc ăn uống của anh tại văn phòng.

Do công việc bận rộn, Lạc Thần Hi hầu như không về nhà ăn cơm, anh đặt một chiếc bàn ăn ở văn phòng, giải quyết ngay tại đó.

Sao nhiệm vụ rạng rỡ tổ tông này lại đổ lên đầu cô rồi? La Thiên Nhã đau đầu sắp xếp những món ăn nóng hổi trên bàn. Lạc Thần Hi đang ở bên kia vui đầu xử lý công việc, tuy không nhìn cô, nhưng cô lại thấy mắt tự nhiên, cảm giác như khắp người đang bị côn trùng cắn vậy.

“Là ai chuẩn bị món này?” Giọng nói đột nhiên truyền đến từ sau lưng, Thiên Nhã giật cả mình, suýt nữa đã làm đổ đĩa thịt trong tay. Lạc Thần Hi ngồi xuống, chân mày anh tuấn nhíu lên một nửa, có dấu hiệu không vui. “Món này là quà của anh mang đến, Chủ tịch không thích sao?” Thiên Nhã tưởng anh tối sầm mặt trước những món ăn này, vừa nói vừa đưa một bát cơm cho anh. “Chúng ta đã từng gặp nhau2ở đâu à?” Anh vươn những ngón tay thon dài muốn đón lấy.

“Xoàng...” Chiếc bát đó còn chưa tới tay của anh thì đã rơi thẳng xuống mặt đất, hy sinh vì nhiệm vụ một cách vinh quang, com trong bát hầu như đều tìm đến cơ thể anh làm chỗ đáp. Tâm trạng của La Thiên Nhã trầm xuống, còn trầm hơn cả vẻ mặt của anh, thư ký Kiki ở bên ngoài nghe thấy, vào trong quờ trách Thiên Nhã một trận, sau đó giúp Lạc Thần Hi mặt đã đen như Bao Công thay một bộ âu phục. Suốt buổi Thiên Nhã chỉ đứng chôn chân nghe mắng và nhận sai. Câu nói lúc này của Lạc Thần Hi dọa cô sợ đến hồn bay phách lạc, thiếu chút nữa đã chạy trốn. “Cô sợ tôi lắm à?” Lạc Thần Hi hiển nhiên không chịu buông tha cho cô, sau khi Kiki ra ngoài, anh tao nhã cầm đĩa, bỗng hỏi La Thiên Nhã hiển như khúc gỗ đứng gần đó.

“Kh... không, tôi...” Thiên Nhã cười mà như khóc.

“Đứng, tôi...” Đấy, nhanh như vậy đã lộ mặt thật ra rồi, cô đã nói anh ta giống như một kẻ chuyển quyền mà, tuy chuyện này quả thật là cô không đúng.

Nhưng không đợi Thiên Nhã nói hết, anh đứng dậy, vừa đứng dậy khoảng cách với cô đã được thu hẹp đến mức gần như là cảm nhận được hơi thở của nhau, Thiên Nhã gương đôi mắt to trong veo nhìn gương mặt của anh đang ngày càng gần, ngày càng gần. Bỗng, anh vươn tay ra, ngón tay thon dài liền sờ lên gương mặt trắng ngần của cô. Ký ức ủa về như thác lũ, xúc cảm da thịt áp vào da thịt khiến mọi sợi thần kinh của cô căng cứng, trận mưa của đêm đó cùng với sự thô bạo của anh làm cô bất giác mang sợ hãi và chán ghét trong lòng bật lên khỏi cổ họng.

“Đừng chạm vào tôi!” Trong ánh mắt cô toàn là sự chán ghét. Tay của anh cứ thế dừng lại giữa không trung, gương mặt đã quay đi nơi khác của cô, cảm xúc nơi đáy mắt của cô, đều được thu trọn bởi ánh mắt sắc bén của anh. Đầu tiên ánh mắt anh bùng lên lửa giận, sau đó tối sầm đi, khắp cơ thể toát ra khí thế bức người, như sự bình lặng trước bão, bầu không khí sắp khiến người khác ngạt thở. La Thiên Nhã tự biết mình đã thất lễ, lòng thầm sâu náo, hoàn toàn bị ánh mắt của anh làm cho khiếp sợ, đứng ngẩn ra ở đó. “Nếu muốn giữ bát com của cô, những chuyện như hôm nay, sau này đừng xảy ra nữa.” Anh dùng giọng điệu cực kỳ lạnh lẽo để cảnh cáo, ý chỉ bộ âu phục trên người, rồi đi về hướng cửa lớn. La Thiên Nhã thầm thở phào, nhưng anh lại đột ngột quay đầu, nói: “Còn nữa, tôi không hy vọng cấp dưới của tôi sống như một kẻ ăn xin.” Anh chỉ vào má mình.

Thiên Nhã theo phản xạ sờ má của mình, thì ra trên mặt cô không biết từ khi nào bị dính hạt com.

Hóa ra... hóa ra vừa nãy anh ta muốn giúp cô lau bỏ hạt com này? Nhưng... nhưng mà động tác này cũng quá... thân mật rồi chẳng.

Chết tiệt, trong mắt người phụ nữ này lại có thể lộ ra chán ghét và bài xích? Càng nguy hiểm hơn nữa là lúc nãy anh lại có thể không kìm lòng nổi, muốn giúp cô lau bỏ com trên mặt, lại có thể khó mà kiềm chế ý định chạm vào làn da nõn nà của cô, phát hiện này làm lửa giận trong người anh đều bùng cháy.

Mặc dù anh đã có vợ con, nhưng những năm qua ông bướm vẫy xung quanh anh nhiều vô số kể, anh chưa bao giờ này sinh hứng thú, còn người phụ nữ trước mắt này, lại dám chán ghét anh?

Chết tiệt, anh nhất định phải khiến cô ta đẹp mặt!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Luống cuống

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ao giác, việc này nhất định là ảo giác, làm sao người phụ nữ đó có thể xuất hiện ở đây chứ? Không thể nào, không thể nào! - Hạ Vân Cẩm lao đảo mở cửa thang máy, không cẩn thận làm rơi chiếc túi trong tay, được đôi bàn tay mảnh mai trắng ngần nhặt lên. Không phải ai khác, chính là người mà cô ta hoảng hốt lo sợ muốn tránh xa.

“Cô này, cô không sao chứ?” La Thiên Nhã đang muốn gửi văn kiện đến phòng tài vụ, cô mỉm cười giúp người phụ nữ trang điểm cao quý và thời thượng, gương mặt xinh đẹp nhất chiếc túi lên, đưa cho cô ta. Nhìn nhau ở khoảng cách gần như vậy, khiến Hạ Vân Cẩm càng chắc chắn có chính là người phụ nữ đó. “À, cảm... cảm ơn.” Cô ta nhận lấy chiếc túi, hoảng sợ đến mức hơi luống cuống. “Cô có chỗ nào không khỏe sao?” La Thiên Nhã nhìn sắc mặt quái dị của cô ta, tốt bụng hỏi. Trong thâm tâm Hạ Vân Cẩm, ngầm tiềm một mũi trọc tim cho bản thân, chính lại giọng, đáp: “Không có gì.”

Thiên Nhã nhìn dáng vẻ của người phụ nữ này, hình như cô ta cực kỳ không muốn bắt chuyện với mình, nên cô cũng không hỏi thêm gì nữa. Về đến nhà họ Lạc, nghe ngóng được Thiên Nhã lại có thể làm trợ lý của Lạc Thần Hi, trong lòng Hạ Vân Cẩm vô cùng bất an và bức tức, đương nhiên cô ta phải tìm ai đó để trút giận.

5♦♦♦ Thế nào? Hôm nay mẹ đến công ty đã gặp được cha chưa? Có nói với cha người ta rất tin tưởng cha không?” Chuyện gặp mặt hôm nay, đương nhiên cũng là một tay La Tiểu Bảo lên kế hoạch, là cậu cố tình bày mưu Hạ Vân Cẩm, để cô ta đến công ty đón Lạc Thần Hi tan làm.

“Cút, bà đây không có tâm trạng nói đùa với mày.” Hạ Vân Cẩm giáng một cái tát không chút nương tay vào mặt Tiểu Bảo, bỗng chốc đánh đến nỗi La Tiểu Bảo mắt nỏ ngôi sao, như muốn trả thù sự đe dọa vô ý của La Thiên Nhã - mẹ ruột cậu bé hôm nay. La Tiểu Bảo lớn chừng này, chưa từng chịu sự ngược đãi như thế, trước đây ở bên Thiên Nhã, cùng lắm chỉ là đánh vào mông, cái tát này đánh văng toàn bộ mong manh của cậu bé ra ngoài, sau một tiếng “oa” thì bật khóc. Hạ Vân Cẩm thấy cậu bé khóc, càng nổi giận hơn, khoảng thời gian này bị La Tiểu Bảo chọc giận không ít, cô ta bắt được cậu thì dùng tay đánh bừa một trận.

La Tiểu Bảo chịu ảm ức, cha Lạc Thần Hi lại bận công việc không có thời gian để quan tâm cậu, chỉ có thể kẻ khổ với Lạc Lăng, Lạc Lăng ở cạnh La Thiên Nhã đã tận hưởng được tình mẹ mà trước nay chưa từng có, nghe lời kẻ khổ của La Tiểu Bảo, thù cũ thù mới gặp lại với nhau, càng hận đến nghiến răng nghiến lợi kẻ gây họa Hạ Vân Cẩm đã khiến cậu phải xa mẹ từ nhỏ, trong lòng suy tính phải giáo huấn người mẹ nuôi này của cậu ra trò.

Ở một nơi khác. “Ma mi Thiên Nhã, mẹ giúp người ta tắm đi, người ta không muốn tự mình tắm.” Cậu bé phút chốc đã cởi sạch quần áo, chạy đến trước mặt Thiên Nhã làm nũng. Thiên Nhã vừa tan làm, bị công việc bộn bề giày vò đến cùng mệt mỏi, nhìn thấy con trai làm nũng, chỉ đành cười nói: “Không phải con bảo trẻ ranh mới cần ma mi tắm cho sao, con trở mặt còn nhanh hơn lật sách đấy.” Nói xong cô véo nhẹ chiếc mũi của cậu bé.

“Đâu có đâu, hôm nay người ta rất muốn tắm cùng ma mi Thiên Nhã, nào nào, cùng nhau tắm.”

Điều này càng làm La Thiên Nhã mơ hồ không hiểu, nhóc con này tối hôm qua còn mang đáng về ngại ngần như con gái, nói to không cho phép ma mi vào phòng tắm lúc mình đang tắm rửa, đột nhiên lại cởi mở như này rồi.

“Con đó, tâm tình kỳ quái.” Cô chỉ xem như con trai nghịch ngợm trêu mình.

Một lúc sau, trong phòng tắm truyền đến tiếng trách mắng đau lòng đến cả mắt của Thiên Nhã: “La Tiểu Bảo! Ở trường con đánh nhau với bạn đúng không! Sao lưng con lại tím đỏ một mảng to thế này!” “Hi hi, sáng nay người ta ra ngoài bị một bà thần kinh đánh.”

“Có thật không? Lý do nhằm gì đây! Con mau thành thật khai báo.” “Thật ạ, sau đó con báo cảnh bắt bà ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cô ta rất thơm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hôm sau đi làm, Thiên Nhã bởi vì lo cho vết thương của La Tiểu Bảo nên đã gọi điện nhiều lần bảo chủ nhiệm trông chừng kỹ con trai cưng, trùng hợp hôm nay mưa to gió lớn, lúc gần tan làm, gió bên ngoài càng thổi IV như thể muốn khiến người ngã ngựa đổ. Sau khi màn đêm buông xuống, trời tối như rót mực.

La Thiên Nhã vừa mang văn kiện đến tập đoàn Phong Hoa, đang định gọi xe với vẻ mặt sốt ruột, đã qua giờ tan học của Tiểu Bảo lâu rồi, điện thoại của Hoa Kỳ lại tắt máy, bây giờ phải làm thế nào? Bé cưng vẫn đang ở trường đợi cô.

Gần tan làm mới bảo cô đưa văn kiện, việc này không phải ác ý chơi khăm thì là gì? Hơn nữa trời còn đang bão. Thiên Nhã vừa gọi được một chiếc xe, đang định lên xe thì bất ngờ bị một người đàn ông mặc âu phục ngồi vào trước, còn thiếu chút nữa đã va ngã cô rồi. Cô không phục từ sau đuổi theo vài bước, bị kịch đã xảy ra. “A!” Cô ngã sấp xuống mặt đất giữa cơn mưa lớn, chiếc ô rời khỏi tay bị gió thổi đến không còn tầm hơi, giọt mưa lớn rơi lên người của cô, trông vô cùng thảm hại. Mà cảnh tượng này, bị người có gương mặt anh tuấn đang ngồi trong chiếc Ferrari màu xanh ở không xa nhìn thấy hết.

5♦Ồi mới mong gọi cảm nhỏ giọng chửi một câu, anh chưa từng dính líu gì với chính nghĩa, nhưng lại bị cảnh lúc này khiến cho lòng đầy lửa giận.

Người phụ nữ ngốc này ngay cả gọi xe cũng không tranh nổi người khác, nếu không phải anh âm thầm giúp cô đi cửa sau, người phụ nữ này làm sao có thể vào được tập đoàn Lạc Thần, đừng nói là làm trợ lý của anh, vậy mà còn không biết trời cao đất dày ghét anh?

Nghĩ đến đây, anh càng nổi giận hơn, dứt khoát khởi động xe lái qua bên đó.

La Thiên Nhã khó nhọc bò dậy giữa mưa gió, đầu gối đang đau đến mức cô nghiêng rãng nghiêng lọi, sau lưng là nguồn sáng chói mắt chiếu đến, tiếp theo là tiếng xe phanh gấp.

“Lên xe!” Giọng điệu anh như ra lệnh, mang theo giận dữ. Nếu chủ nhân của chiếc xe đổi thành bất kỳ ai khác, cô đều sẽ cảm thấy may mắn vì gặp được cứu tinh, nhưng người này lại là Lạc Thần Hi. Cô do dự, không biết tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây, còn mang về mặt giận dữ, giống như người bị ngã là anh ta vậy.

“Không muốn thành mực xào* thì mau lên xe!” Anh cũng không hiểu tại sao mình lại nôn nóng, lại chẳng biết vì sao mình sốt ruột vì cô, điều này càng làm anh buồn bực hơn, bảo cô đưa văn kiện là cố tình gây vò cô, không ngờ lại không kìm được chạy đến đây quan tâm cô, anh thật sự muốn bóp chết chính mình bởi sự thất thường này. (*) Thành mực xào: Bị đuổi việc. Từ lỏng Trung Quốc, khi mực được xào chín có hình dạng như chần mìn được cuộn lại, liên tưởng đến hình ảnh người bị sa thải cũng cuộn chần mìn, gói hành lý ra đi. Người phụ nữ này dường như vừa xuất hiện đã làm anh không thể rời mắt.

Cứ thế Thiên Nhã vô cùng bất lực đặt chân vào “con đường sai lầm”, ít nhất là cô nghĩ như vậy.

Xe chậm chậm khởi động, tạm thời không ai nói với ai câu nào, bầu không khí lúng túng đến nỗi không khí cũng ngày càng lạnh.

Hơi thở của cô bỗng chốc tỏa ra trong xe, mũi anh ngửi thấy hương thơm đặc biệt nhưng không phải nước hoa trên người cô, cảm nhận được một loại xúc cảm kỳ lạ đang dào dạt trong lồng ngực.

Ngay cả hương thơm này cũng như đã từng gặp qua, rốt cuộc cô ta đã từng có quan hệ gì với anh?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sự khiêu khích tình nghịch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Đi đâu?” Giọng điệu bất giác dịu đi, anh có thể nhận ra cô đang mất tự nhiên, đương nhiên không thể đưa cô về nhà mình được.

Thiên Nhã đang định trả lời, nhưng điện thoại chợt reo, là cuộc gọi của La Tiểu Bảo. “Ma mi Thiên Nhã, mẹ đang ở đâu, sao còn chưa đến? Người ta đợi đến mức sắp ngủ gật rồi này.” Giọng nói non nớt của La Tiểu Bảo vang lên ở đầu dây bên kia. “Bé cưng xin lỗi con nhé, mẹ đến ngay, con đừng sốt ruột.” Về mặt Thiên Nhã thương xót và hối lỗi.

“Đi đâu?” Lạc Thần Hi ngồi cạnh đang chuyển tâm” lái xe nhìn thấy thái độ của cô bỗng thay đổi 360 độ, biểu cảm trở nên dịu dàng như nước, giọng điệu thân mật, tâm trạng không thoải mái chẳng biết từ đâu xuất hiện trong lòng, anh lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của cô. “Ma mi, mẹ đang ở với ai hả?” La Tiểu Bảo hỏi như phát hiện ra đại lục mới. Thiên Nhã không biết vì sao trong giọng nói của cậu bé lại mang theo sự ngạc nhiên vui mừng, nhỏ giọng đáp: “Đang ở trên xe Chủ tịch công ty của mẹ, sắp đến rồi.”

5♦♦♦Ma mi, không cần đâu không cần đâu, mẹ về thẳng nhà đi, con nhìn thấy ma mi Hoa Kỳ rồi, người ta về nhà với ma mi Hoa Kỳ là được.” Nói xong cậu bé liền cúp máy.

Cậu bỏ điện thoại xuống, thảnh thơi ra một hơi, suýt nữa thì lòi đuôi rồi, lúc này không thể để cha phát hiện cậu và Lạc Lăng trông y như đúc được.

Ha ha, cha đã theo đuổi ma mi Thiên Nhã nhanh như thế rồi sao? Người ta mong quá đi, phải báo lại tin tức này cho Lạc Lăng ngay. “Đến số 3 đường Hòa Bình.” Thiên Nhã thề điện thoại xuống lập tức báo cáo địa chỉ, Chủ tịch đại nhân ngồi cạnh bị cô lạnh nhạt bỏ mặc sang một bên nên hiển nhiên càng không vui hơn.

“Bạn trai à?” Câu hỏi này còn lạnh hơn cả không khí.

“Hả?” Thiên Nhã mơ hồ, đầu óc vận động vài giây mới hiểu ý. “Ừm” Ngay cả giải thích cô cũng lười, hơn nữa lúc cô vào công ty không nói rõ mình có con trai sáu tuổi, đã sai thì cứ sai luôn vậy.

Trong đầu anh hiện ra hình ảnh cô như chim nhỏ nép vào người Kha Từ Thích ở buổi tiệc mừng công, trong lòng đột nhiên vô cùng bức tức, cũng không biết là vì sao.

“Xuống xe.” Im lặng vài giây, anh bật ra hai chữ từ trong kẽ răng.

“Gi cơ?” La Thiên Nhã thật sự không theo kịp tiết tấu lật mặt còn nhanh hơn lật sách của anh.

Lạc Thần Hi che giấu sự tức giận khó hiểu, quay mặt sang lạnh lùng nhìn về mặt ngạc nhiên của cô, chết tiệt thế nào lại nhìn thấy đầu gối cô đang rớm máu, hôm nay cô mặc váy, chất lông màu đỏ ấy dường như làm anh rất gai mắt.

Đôi mày anh tuấn chợt nhíu lại, Lạc Thần Hi thoáng nhìn qua cửa hàng tiện lợi bên đường, bỗng thay đổi ý định. “Ngồi im ở đây đợi tôi.” Xem ra bụng dạ của anh đã trở nên lương thiện rồi, người có quan hệ với chính phủ và thế giới ngầm như anh mà ngay cả đối với một trợ lý bình thường cũng thương tiếc như vậy. Về mặt La Thiên Nhã mù mịt nhìn anh đội mưa chạy vào cửa hàng tiện lợi, sau đó mang một túi đồ lên xe.

Là bằng y tế và thuốc sát trùng.

Lạc Thần Hi không nói gì đã nâng đuôi của Thiên Nhã, Thiên Nhã rụt chân về như là phản xạ có điều kiện, về mặt giống hệt lần trước né tránh tay của anh và thốt lên: “Đừng chạm vào tôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thoáng chốc bị hạ ngục vì nộ hôn gián tiếp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

La Thiên Nhã sợ đến nỗi nhắm mắt lại, sững sốt giống như trước khi nhận chết vậy.

Thời gian ngừng trôi, động tác cũng ngừng lại... Nhưng người trước mặt lại không hồn, cô nghe thấy tiếng động cơ xe, lên mở mắt ra, Lạc Thần Hi đang mặt không biểu cảm khởi động xe, cảnh vừa nãy như chưa từng xảy ra, anh lái xe chạy thẳng về hướng nhà cô...

Tình huống gì vậy?

Lúc Thiên Nhã bị dọa hết hồn đi vào nhà, trái tim bé nhỏ đập loạn nhịp mới chịu an phận trở lại, bây giờ cô vừa sợ hãi vừa chán ghét lại không hiểu nổi Lạc Thần Hi, yêu nghiệt, thật sự là yêu nghiệt mà, lẽ nào yêu nghiệt đều trông đẹp trai như thế hay sao? “Ma mi Thiên Nhã, cuối cùng mẹ đã về, người ta đợi mẹ lâu lắm rồi đó, mẹ Hoa Kỳ đã rời khỏi từ sớm rồi.” La Tiểu Bảo đóng trang phân tích thị trường cổ phiếu trên máy tính, chạy lon ton đến nhiệt liệt chào mừng Thiên Nhã, đương nhiên cậu bé không nói với Thiên Nhã thật ra là mình tự bắt taxi về.

“Bé ngoan, hôm nay thật xin lỗi con, ma mi không thể đến đón con đúng giờ.” Thiên Nhã vừa ôm cậu bé đã hôn mấy cái, về mặt áy náy.

“Hi hi, không sao, chẳng phải người ta không bị gì sao, Chủ tịch của ma mi thật là một người tốt bụng, đích thân đưa ma mi về nhà, người ta thích chú ấy quá.” La Tiểu Bảo ngoài việc làm nũng cũng không quên nói tốt cho Lạc Thần Hi.

“Người tốt bụng? Thôi đi, anh ta không dính líu gì với người tốt cả.” Lúc này anh làm Thiên Nhã chẳng hiểu gì cả, anh đang trêu chọc cô sao? Mang cô ra đùa giỡn? Không quan tâm nữa, sau này giữ khoảng cách với người này, cẩn thận là trên hết.

“Ma mi Thiên Nhã phải khai thác ưu điểm của Chủ tịch đại nhân kỹ một chút, biết đâu sẽ mang đến kinh hi cho mẹ đấy.” Mắt nhìn của cậu sẽ không sai, chú ấy là một người cha tốt, nói không chừng còn là một người chồng tốt hiếm có.

“Bé con, con không hiểu đâu, ngay cả người cũng chưa từng gặp qua, đã gấp gáp nói tốt giúp rồi, con cũng quá nông cạn rồi La Tiểu Bảo.” “Xi, người ta có sao nói vậy mà.” Dáng vẻ bé cưng ảm ức, xem ra Thiên Nhã vẫn rất là chống đối cha, rốt cuộc là tại sao chứ? Bên trong việc này thật sự có nhiều bí ẩn, cậu bé phải cố gắng điều tra chân tướng.

“Ôi, sao đầu gối của ma mĩ Thiên Nhã lại chảy máu, hu hu, mau qua đây để người ta băng bó giúp mẹ.” Bé cũng nói xong liền lấy thuốc từ hộp y tế ra muốn xử lý vết thương cho Thiên Nhã, Thiên Nhã nhìn con trai cũng như ông cụ non, trong lòng càng ấm áp hơn.

Ngày hôm sau đi làm, Thiên Nhã được con trai cũng đỡ dành nên tâm trạng rất tốt, bước vào công ty thì cảm thấy bầu không khí có chút không ổn, trên dưới công ty ai ai cũng tối sầm mặt nhìn cô.

“Đồ gián điệp thương nghiệp, vừa vào công ty không bao lâu đã đánh cắp cơ mật của công ty, mảnh khóc cũng thật ngu ngốc.” Không chờ La Thiên Nhã hỏi thăm xem xảy ra chuyện gì, Kiki không nói lý do đã tát vào mặt cô.

La Thiên Nhã chẳng hiểu gì cả, cứ thế bị tát dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, bên tai còn vang lên tiếng reo hò của các đồng nghiệp. “Đây là có ý gì? Tôi không hiểu.” Thiên Nhã cực kỳ vô tội nhận cái bạt tai như sấm rền, oan ức nhìn vào ánh mắt oán độc của Kiki, cô nén giận hỏi.

“Không hiểu ư? Cô cũng không cần hiểu, cứ chờ vào tù đi.” Về mặt Kiki đắc ý.

“òn ào cái gì thế? Các cô cậu đều rồi việc đúng không?” Sau lưng truyền đến một giọng nữ giàu kinh nghiệm, cắt ngang trận bão vậy này. “Chị Nhất Y, bọn em chỉ là đang dạy dỗ người phụ nữ này, cô ta chính là trợ lý mới đến, người bị nghi ngờ đã để lộ văn kiện nhiều nhất chính là cô ta.” Trước mặt Hạ Nhất Y, Kiki ngay lập tức chuyển sang ôn hòa thuần hậu. Hạ Nhất Y vừa giải quyết công việc ở nước ngoài về, nhìn thấy Thiên Nhã đứng trước mặt, trên mặt lộ vẻ sùng sốt không dễ bị nhận ra, nhưng rất nhanh đã bị cô ta che giấu. “Sự việc vẫn còn đang trong quá trình điều tra, mọi người đừng gây chuyện.” Dứt lời, cô ta đi thẳng vào văn phòng Chủ tịch, lướt qua La Thiên Nhã, khoe mắt thoáng liếc nhìn Thiên Nhã, cái nhìn mang theo ý lạnh này khiến Thiên Nhã rung mình một cái. Phương án hợp tác xuyên quốc gia của tập đoàn Lạc Thần và tập đoàn Phong Hoa bị tiết lộ trong một đêm, hai công ty bị tổn thất nghiêm trọng, cổ phiếu xuống dốc không phanh, phong ba lần này đương nhiên đã đẩy La Thiên Nhã lên đầu sóng ngọn gió, bởi vì người hôm qua gửi văn kiện cơ mật đến tập đoàn Phong Hoa, chính là La Thiên Nhã.

“Chủ tịch, chuyện lần này thật sự không liên quan đến tôi.” La Thiên Nhã bẽ cả phê đến bàn làm việc của Lạc Thần Hi, nói lí nhí. Lạc Thần Hi ngồi đối diện cửa sổ, chỉ để lộ nửa đầu, cửa sổ phản chiếu hình ảnh anh đang nghiêng đầu, nét mặt trầm tư.

Lạc Thần Hi xoay ghế lại, lạnh lùng liếc nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy kia làm người ta không đoán được suy nghĩ của anh. Thiên Nhã bị anh nhìn chằm chằm đến nỗi lông tơ dựng ngược, nhưng cô từ trước đến nay không làm chuyện trái với lương tâm, lúc này không cảm thấy sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt anh.

Một lúc lâu sau, anh mới nói: “Tôi biết không phải cô, nếu không cô đã ngồi trong tù rồi.” Anh đang nói thật, một người có mối quan hệ với chính phủ và thế giới ngầm như anh, muốn hành quyết kẻ chủ mưu chuyện này ngay tại chỗ là một chuyện rất đơn giản. Người phụ nữ này tuy ngốc, nhưng vẫn không đến nỗi làm một việc điên rồ đến thế. “Mặt của cô...” Đây là mới là nguyên nhân mà lúc này anh nhìn cô hồi lâu.

“À, vừa rồi tôi không cẩn thận nên bị ngã.” Mặc dù chịu cái tát này rất oan ức, nhưng cô lại không muốn tố cáo với sếp.

“Ừ.” Ngã mà còn có thể ngã thành dấu năm ngón tay, xem anh là tên ngốc rồi đúng không? Sớm biết như thế lúc này anh đã không nên tìm một cái cơ bảo Hạ Nhất Y ra đó giải vây cho cô.

“Vậy tôi ra ngoài trước đây.” Thiên Nhã chuẩn bị lùi ra ngoài, quay người nhìn thấy Hạ Nhất Y đẩy cửa đi vào. “Chủ tịch, cổ phiếu tạm thời đã được kiểm soát, Chủ tịch tập đoàn Phong Hoa bảo chúng ta nói rõ với anh ta trong vòng hai ngày này, nếu không sẽ chấm dứt hợp đồng.” Về mặt Hạ Nhất Y hiện ra nét lo lắng.

La Thiên Nhã đóng cửa văn phòng, gương mặt buồn bã. Buổi tối về đến nhà cô cũng than ngắn thở dài, công ty không phải cứ thế mà phá sản chứ, hu hu, bát com của nhiều người như vậy phải làm sao đây. “Ngủ đi son” trên mặt đương nhiên không thoát khỏi mắt thần của La Tiểu Bảo, nhóc con này sau một hồi nghiêng răng nghiêng lợi thì mềm giọng an ủi Thiên Nhã một đợt, chỉ vui đầu trước mấy tính không biết đang làm những gì, thần thần bí bí, mãi đến khuya mới chịu ngủ.

“Không phải chỉ ăn trưa thôi sao, có cần đến nhà hàng cao cấp như vậy không? Em không có nhiều thời gian đâu.” Thiên Nhã nhìn đồng hồ, ngày thứ hai kể từ khi sự việc xảy ra, cô là nghi phạm trọng điểm bây giờ phải chú ý hành động của mình, nếu không nhất định sẽ bị nhóm đồng nghiệp xem cô là gián điệp mà bắt chẹt.

“Chuyện của công ty có tiến triển không?” Kha Từ Thích ân cần giúp cô cắt bớt tết thành từng miếng nhỏ, vừa chuyển qua vừa hỏi cô, trong đôi mắt mê người mang theo vẻ thương xót. Thiên Nhã thăm thẳm La Tiểu Bảo và Đồ Hoa Kỳ nhiều chuyện, cô không muốn để Kha Từ Thích biết chuyện này, nhưng họ cứ lên nói cho anh biết. “Thật ra cũng không có gì, con người luôn phải chịu chút oan ức, em...” Thiên Nhã trái lại muốn an ủi anh.

“Thật ra, em không cần chịu oan ức.” Kha Từ Thích chọt giờ tay nắm lấy tay của cô, trong mắt là tình cảm dịu dàng như nước, anh mãi mãi cũng ôn hòa và nền nã như vậy.

Thiên Nhã nhìn thẳng vào mắt anh, trở tay vỗ vỗ lên tay anh, nói một cách kiên định: “Em cũng phải đi con đường của riêng mình, đúng không? Những năm qua sự chăm sóc mà anh dành cho em và Tiểu Bảo đã đủ nhiều rồi, em muốn độc lập tự cường”

“Ừm, anh ủng hộ em” Hai người nhìn nhau cười, Thiên Nhã nhẹ nhàng thu tay của mình về. Những năm qua cô vẫn luôn như vậy, giữ một khoảng cách nên có với Kha Từ Thích, chưa đến mức tình yêu, nhưng vượt trên tình bạn, thái độ như vậy của cô ngay cả Đồ Hoa Kỳ cũng nhìn không thuận mắt, nhưng phải làm thế nào đây? Mục tiêu duy nhất của cô chính là để La Tiểu Bảo lớn lên một cách khỏe mạnh vui vẻ, những việc khác có thật sự không nghĩ đến, cũng không muốn thay đổi.

“Khụ khụ.”

Hai tiếng họ khẽ làm hai người cùng lúc quay sang nhìn Lạc Thần Hi, người đã nhìn thấy hết cảnh khi nãy, nụ cười trên mặt của Thiên Nhã bỗng chốc biến mất, thầm nghĩ tại sao anh ta lại ở đây.

Nhìn thấy phản ứng của Thiên Nhã, khoe môi anh cong lên thành một nụ cười chế nhạo: “Sao thế? Không hoan nghênh tôi?” “Chủ tịch Lạc nói đùa rồi, mời anh ngồi.” Kha Từ Thích lịch sự mời Lạc Thần Hi ngồi xuống. Kha Từ Thích nhận ra sự mất tự nhiên của Thiên Nhã, anh ngồi cạnh Thiên Nhã, để Lạc Thần Hi ngồi đối diện. Hai người ngồi xuống thì trò chuyện vài câu liên quan đến kinh doanh, vừa nói đến nguy cơ lần này của tập đoàn Lạc Thần thì nhân viên phục vụ đã bung cả phê mà Lạc Thần Hi gọi đến. “Thêm đường cho tôi.” Lạc Thần Hi đẩy chiếc ly ra trước mặt Thiên Nhã, buột miệng căn dặn. Bầu không khí phút chốc trở nên kỳ dị, gương mặt của Kha Từ Thích cứng đờ, anh trầm mặc không nói gì.

Khoẻ môi Thiên Nhã co rút, cổ nặn ra một nụ cười, thừa phá vỡ bầu không khí quái lạ đến một cách đột ngột này, ngoan ngoãn thêm đường vào cho anh, đúng lượng mà ngày thường có pha cả phê ở văn phòng.

Sau đó cô đưa qua, Lạc Thần Hi cầm ly lên uống một ngụm nhỏ, chân mày anh tuấn khẽ nhíu, lại chuyển ly sang cho cô.

“Ngọt quá rồi, cố nếm thử xem” Lại tùy miệng căn dặn, giọng điệu thân mật như giữa người yêu với nhau, Thiên Nhã thoáng chốc đỏ mặt. Lần này quả thật Kha Từ Thích đã tối sầm mặt, nhìn chằm chằm Lạc Thần Hi, Lạc Thần Hi lại nhìn chằm chằm Thiên Nhã, ánh mắt mang ý trêu đùa. Thiên Nhã ngây người, mùi thuốc súng xung quanh không biết tỏa ra từ trên người ai, giữa ba người sóng lớn thâm trào dâng. Kha Từ Thích tuy ôn hòa, nhưng không nhu nhược, anh quay sang nhìn Thiên Nhã, thu nụ cười về.

Hai người đàn ông đều đang đợi phản ứng của Thiên Nhã, Thiên Nhã bị hành động này của Lạc Thần Hi làm cho trán toát mồ hôi, lại cảm nhận được sự không vui của Kha Từ Thích, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Đề anh nếm thử.” Kha Từ Thích nhận lấy ly cả phê trong tay Lạc Thần Hi, khẽ ngửa đầu một hơi uống hết trước sự chết lặng của La Thiên Nhã và ánh mắt mang theo hứng thú của Lạc

Thần Hi.

“Ngọt vừa đủ, chà trách kỹ thuật pha cà phê của Thiên Nhã tốt lên, thì ra là công lao của Chủ tịch Lạc.” Nói xong Từ Thích nở nụ cười thương hiệu nhìn Lạc Thần Hi, bên trong bao gồm nội dung mà Thiên Nhã không hiểu được, đây là cuộc độ sức giữa đàn ông với nhau, nên cô không cần thiết phải hiểu. Thoáng chốc mấy hoa si bàn bên đang chăm chú nhìn họ đã bị hạ gục, kể đó lộ ra biểu cảm vô cùng hệt hăng, hóa ra hai anh đẹp trai là gay, đang hôn nhau gián tiếp đây này, đúng là phung phí của trời mà.

Lạc Thần Hi cong khóe môi, ánh mắt khiêu khích: “Phẩm vị của Chủ tịch Kha trái lại rất đặc biệt, thật khiến tôi mở rộng tầm mắt, tôi cũng không cản trở hai người thưởng thức cà phê nữa.” Dứt lời, anh liền đứng dậy, tư thế phong lưu tiêu sái lại khiến các hoa si hít vào một ngụm khí lạnh. Vừa đi được hai bước, anh đột nhiên lại quay đầu, nói với Thiên Nhã: “Đến giờ làm rồi, còn rất nhiều việc để cố làm, còn không về.” Nói xong anh liền muốn “đắt” Thiên Nhã đứng dậy, tay của Kha Từ Thích nắm lấy tay của Thiên Nhã từ phía sau, nói: “Để tôi đưa Thiên Nhã đi.” Giọng điệu của Từ Thích dịu dàng, nhưng mang theo sự không thể kháng cự.

“Nếu tôi nói không được thì thế nào?” Lạc Thần Hi cong môi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đang Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Đột nhiên, rất muốn cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người cùng làm kinh doanh nên có quan hệ hợp tác tốt đẹp nhưng cứ vậy mà nảy sinh tranh cãi, Lạc Thần Hi cũng không hiểu vì sao sau khi bản thân nhìn thấy hai người nói cười, còn nắm tay nhau thì ngược lại đang trào một xúc cảm khó hiểu, bắt ép anh phải làm những chuyện khác thường này.

“Từ Thích, em ngồi xe của Chủ tịch Lạc về vậy, dù sao anh cũng không thuận đường, đừng làm lỡ thời gian của anh.” La Thiên Nhã định lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc này, ngay lập tức nhận về ánh mắt phức tạp khác nhau của hai người.

Cô bị nhìn đến nổi da đầu ngứa ran, cũng không biết hai người này đang giận dữ chuyện gì, cô quyết định chạy là thượng sách.

“À, tôi còn có chút chuyện phải làm nên đi trước, hai anh không cần đưa tôi, tôi làm xong sẽ về công ty.” Nói xong cô rời khỏi chốn thị phi, không hề quay đầu lại, như kiến bò trên chảo nóng nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Xảy ra chuyện kỳ quái này khiến Thiên Nhã càng không muốn đối mặt với Lạc Thần Hi nữa, cô cũng đã chuẩn bị cho việc bị công ty sa thải, không ngờ vài ngày sau, cổ phiếu xuống dốc không phanh của công ty lại đột nhiên đi lên nhanh chóng, thậm chí còn cao hơn cả trước đây, mà kẻ đầu têu thối xấu của việc này cũng bị Lạc Thần Hi tóm được, nói đến cũng nhờ một bưu kiện nặc danh, bên trong là dữ liệu máy tính cung cấp manh mối quan trọng không biết có được bằng cách nào, mới khiến cho tên thủ phạm thật sự bị tra ra nhanh hơn.

Mà kẻ đầu sỏ lại là Kiki.

Kiki có quan hệ thân thích với Lạc Thần Hi, cha mẹ của Kiki khóc lóc nói giúp không ít, Lạc Thần Hi mới miễn cưỡng đồng ý không báo cảnh sát, chỉ là đã sa thải cô ta, hơn nữa cũng không để cô ta kiếm cơm tại thành phố A nữa.

Thế là Thiên Nhã giữ được bát cơm, cũng lấy lại sự trong sạch, công việc của Kiki cũng do cô tiếp nhận. “Ma mi Thiên Nhã, nhìn mẹ vui vẻ như này, có phải đã xảy ra chuyện tốt gì không?” Vừa về đến nhà, cậu bé đã sa đến quần lấy Thiên Nhã làm nũng. “Ồ, Tiểu Bảo nhà chúng ta thật là thần kì, hôm nay ma mi được giải oan, cuối cùng đã thoát khỏi tội danh ‘nghe phạm’ rồi, hơn nữa công ty của mẹ con thoát khỏi nguy hiểm, kiếm được một khoản tiền lớn, good, ăn mừng nào.” Hai mẹ con vui vẻ đập tay.

La Tiểu Bảo không hề bất ngờ chút nào đối với ‘tín vui’ này, bởi vì thư nặc danh là được gửi từ cao thủ hacker Lạc Lăng, thị trường chứng khoán tăng vọt là do cậu thao túng, trong tay cậu còn có các công ty lớn nhỏ nhỏ nữa, đều được quản lý qua internet, đương nhiên mấy việc này cậu đều giấu Thiên Nhã. “Lăng Lăng, công việc giải cứu của chúng ta thành công rồi, hôm nay Thiên Nhã về nhà rất vui, còn làm gà sốt coca mà người ta thích ăn nhất.” Nói xong hai cậu bé mua hoa nhau mấy cái thông qua điện thoại. “Vây thì tốt, tiếp theo em nên chinh đồn người phụ nữ độc ác kia rồi.” Lạc Lăng hận cô ta đến nghiền răng nghiền lợi, cậu đã điều tra ra là Hạ Văn Cẩm sai khiến Kiki, thù cũ và thù mới, Lạc Lăng không thể nhịn tiếp được nữa, quyết định sử dụng xã hội đen để giáo huấn Hạ Văn Cẩm.

Nhưng La Tiểu Bảo lại cắt ngang ý định đánh người này của cậu, cuộc phản kích toàn diện đã sắp bắt đầu rồi.

Hôm nay La Thiên Nhã mua cả đồng nguyên liệu trong siêu thị, Đồ Hoa Kỳ và La Tiểu Bảo đang ở nhà đợi cô, lúc chờ xe buýt cô nhận được cuộc gọi của Kha Từ Thích.

Thiên Nhã vừa nói chuyện điện thoại vừa chờ xe buýt, hoàn toàn không ý thức được mối nguy hiểm đang từng bước hướng về mình.

Sau lưng đột nhiên có vài tên cao to lực lưỡng, phất chốc đã bắt lấy cô, kéo vào trong một góc nhỏ gần đó.

Thiên Nhã sợ hãi đến mức đồ ăn và điện thoại trong tay đều rơi xuống, miệng cô bị người mặc đồ đen dùng tay bịt chặt, ngã xuống đất một cách thô bạo. “Thiên Nhã? Thiên Nhã?” Chiếc điện thoại trên mặt đất truyền đến tiếng gọi lo lắng ở đầu dãy bên kia, một tên mặc đồ đen đã giẫm vỡ điện thoại chỉ bằng một cú đạp.

“A.” Đau chết cô rồi.

“Các người là ai? Muốn làm gì?” Trái tim của Thiên Nhã phút chốc trầm xuống, như rơi vào vực thẳm, cô bò dậy lùi về hướng góc tường phía sau. Những tên mặc đồ đen từng bước áp sát với ánh mắt hung hăng, cho đến khi dồn Thiên Nhã vào đường cùng, từng người bọn chúng giờ nắm đầm như nôi đất sắp hỏi thăm lên người cô.

Toàn thân Thiên Nhã run cầm cập, sợ hãi quay mặt đi nhắm mắt lại, trời ơi, vị chúa cứu thế nào hãy đến cứu cô? Cô không thể chết, cô chết rồi La Tiểu Bảo phải làm sao? Sau này cô không thể gặp lại nó nữa, hu hu hu.

“Dừng tay!” Quả nhiên chúa cứu thế đã đến, giọng nói quen thuộc này vậy mà lại là Lạc Thần Hi. “Mày là ai? Đừng lo chuyện bao đồng.” Người mặc đồ đen quay sang hung hăng cảnh cáo Lạc Thần Hi. “Ông đây mà mày cũng không nhận ra, chắc là chán sống rồi.” Hai tay Lạc Thần Hi dút vào túi quần, nói một cách ‘trắng trẻo’, khoe môi cong lên một nụ cười tà mị, lộ ra ánh mắt khinh thường với bọn mặc đồ đen, khi nhìn thấy La Thiên Nhã bị dọa đến cuộn người đáng thương bên góc tường, đáy mắt của anh tối sầm, thoáng chốc trở nên hung ác tàn nhẫn. “Người chán sống là mày đấy! Lên!” Bọn đồ đen ngay lập tức giờ nắm đầm lên. “Được, hôm nay tao lấy mạng bọn mày.” Lạc Thần Hi vung nắm đầm vào mặt của tên đồ đen lao đến đầu tiên, thần thủ vô cùng cường tráng, chỉ tốn một chút sức lực vậy mà có thể đánh tên đồ đen nằm bò.

Bọn áo đen tìm kiếm và móc ra vài con dao nhỏ từ trong quần áo, liều mạng đâm về phía Lạc Thần Hi, điều này khiến Thiên Nhã hít vào một ngụm khí lạnh, nhưng Lạc Thần Hi lại mặt không biến sắc mà đá văng dao của bọn chúng, động tác nhanh nhạy mạnh mẽ, còn ngầu hơn cả khi ngôi sao hollywood đánh nhau trong phim, bọn đồ đen bị đánh đến mức mặt sưng máu chảy, kéo nhau bỏ chạy.

Lạc Thần Hi tiêu sái phui phui tay, vươn ra muốn điu Thiên Nhã: “Đứng dậy đi, sợ nhữn người rồi à?” “Mặt... mặt của anh.” Thiên Nhã nói trong run rẩy, dư âm của cơn sợ hãi vẫn chưa hết, vẻ mặt lo lắng, bên trái gương mặt của anh bị dao nhỏ làm xước, hơi rướm máu.

Lạc Thần Hi theo phản xạ sờ thử lên mặt trái hơi đau nhói của mình, lúc này Thiên Nhã trông cực kỳ nhếch nhác, khuôn mặt như trứng ngỗng trắng ngần bị dọa đến trắng bệch, trong đôi mắt xinh đẹp phảng phất hơi nước, đáng yêu đáng thương, chân mày anh tuấn của anh nhũn lại, chờ sau khi anh tóm được đám người này tuyệt đối không để bọn chúng được sống dễ dàng.

“Thiên Nhã!” Kha Từ Thích xuất hiện sau lưng của Lạc Thần Hi, hai người cùng nhìn về gương mặt lo lắng của anh, chưa đợi Thiên Nhã kịp phản ứng, anh đã lao đến ôm chặt Thiên Nhã, ôm đến mức có sắp không thở nổi. “Dọa chết anh rồi, lúc này anh tưởng không thể nhìn thấy em nữa.” Kha Từ Thích như vừa nhận được báu vật, trong giọng điệu mang theo sự đau xót và yêu thương vô tận.

Tâm trạng vốn dĩ bị dọa sợ của Thiên Nhã được vỗ về bởi cái ôm ấm áp của Kha Từ Thích, cô ôm lấy anh, nhờ giọng nức nở, cảm thấy anh như người thân vậy, mang đến cho cô sự an ủi. Lạc Thần Hi bị làm lơ một bên cả người cứng đờ, ngọn lửa không tên kia lại bùng lên nơi lồng ngực, đang định phát cáu, nhưng nhìn thấy đáng yêu như hoa lệ đầm mưa của Thiên Nhã, anh lập tức đi về hướng xe của mình. Thiên Nhã nhìn bóng lưng tự ý rời khỏi của anh, không biết vì sao lại cảm thấy có chút hụt hẫng, trái tim cô trầm xuống, sự chán ghét dành cho anh không sót lại dù là một chút, lại còn hơi đau lòng.

“Cha ơi, cha đã mua đồ người ta cần chưa?” Cậu bé ở nhà đợi cha về, thấy gương mặt anh u ám, còn bị thương, cậu biết Lạc Thần Hi đã đảm nhiệm xong vai hộ hoa sứ giả, nhưng tại sao trông cha lại như chiến sĩ bại trận thế này? “Cha quên rồi, mai cha mua cho con nhé.” Lạc Thần Hi buồn bực ngồi lên sofa, tâm trạng không biết vì nguyên nhân gì mà cực kỳ tệ hại. “Cha ơi cha ơi, sao mặt của cha bị thương vậy?” Lạc Lăng chạy ton ton đến, biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

Lúc này vẻ mặt Hạ Vân Cẩm không giấu nổi giận dữ, cô ta từ trên lầu đi xuống, kìm nén sự không thoải mái, giọng điệu châm biếm: “Ôi, ai dám làm bị thương Chủ tịch Lạc của chúng ta thế kia.” Mấy đen trên mặt Lạc Thần Hi càng âm u hơn, anh bỏ lại con trai và Hạ Vân Cẩm lên phòng sách. Hạ Vân Cẩm ở sau lưng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng ngờ rằng mưu kế của bản thân đã ngược với mong đợi, cô ta lại muốn trút giận vào người Lạc Lăng.

“Đều tại thằng nhóc thói tha con, nếu không phải con báo cha đi xa mua đồ cho con, cha đã không bị thương!” Nói xong cô ta liền muốn bắt cậu bé để đánh vào mông. Sau khi Lạc Lăng làm mặt quỷ với cô ta thì chuẩn bị, cậu cố ý đẩy thì làm sao? Cậu nghe trộm điện thoại của Hạ Vân Cẩm biết tin người phụ nữ độc ác này lại có thể dùng bạo lực hăm dọa Thiên Nhã rồi khỏi tập đoàn Lạc Thần, nên cậu tương kế tựu kế để cha “trùng hợp” xuất hiện ở nơi đó.

Mưa bão hoành hành cả ngày ở thành phố A cuối cùng đã dừng lại, trời quang mưa tạnh, ánh nắng tươi đẹp. Nhưng mây đen trên mặt của người nào đó vẫn chưa chịu biến mất, rải rác mặt mũi, làm các nhân viên nơm nớp lo sợ, ai cũng không dám chọc anh. Các đồng nghiệp ưa buồn chuyện nhìn thấy gương mặt đẹp trai bị thương của chủ tịch, quả thật bùng nổ, tiếp đó sôi nổi suy đoán rớt cuộc là ai dám động thổ trên đầu thái tử. Thiên Nhã là người hiểu rõ tình hình đồng thời là nhân vật chính không nói một lời, vui đầu làm việc, chờ đợi cơ hội. “Chủ tịch, tối qua rất cảm ơn anh, tôi thật sự không biết nên báo đáp anh thế nào.” Lúc hai người ngồi ở ghế sau của xe, Thiên Nhã cuối cùng đã chờ được cơ hội này. Tối nay Lạc Thần Hi dự tiệc, đưa Thiên Nhã ra ngoài để tham dự tiệc xã giao với khách hàng, lời cảm ơn này đã được cố kìm nén trong lòng cả ngày rồi. Tối qua lúc anh rời đi, cảm giác kỳ lạ trong lòng khiến cô luôn cảm thấy nếu không nhanh chóng nói ra sẽ thấy khó chịu, cô cố gắng muốn làm rõ giữa mình và Lạc Thần Hi ngoài là sếp và cấp dưới ra thì không có bất kỳ quan hệ gì.

Anh nhếch môi cười giễu, sau đó quay mặt sang để lộ nụ cười lưu manh, ánh mắt quan sát người cô từ trên xuống dưới, nói đầy trêu chọc: “Cô có thể dùng gì để báo đáp tôi?”

Thiên Nhã bị vẻ mặt đột nhiên trở nên lưu manh của anh dọa ngấy người, phản xạ có điều kiện lùi về sau: “Anh muốn thế nào?” Nhìn thấy phản ứng chỉ sợ không tránh kịp của cô, ánh mắt anh càng thiếu đứng đắn: “Chỉ bằng...” Anh sắp lại gần, dường như lại muốn làm lại hành động lúc trước. “Chỉ bằng cái gì!?” Trái tim La Thiên Nhã lệch nửa nhịp, lập tức lùi về phía mép ghế, tên này lại định làm trò gì? “Lát nữa cô sẽ biết.” Ánh mắt đen tối của Lạc Thần Hi lại xuất hiện rồi, Thiên Nhã nuốt nước bọt, ý thức nguy hiểm tăng lên đến tám phần.

“Đi về hướng đường Đồng Môn.” Anh ngồi thẳng người, dặn dò tài xế.

Thiên Nhã nắm chặt tay, cực kỳ giống chú cừu con sắp nhận hình phạt, nhưng lại không tìm ra lý do để thoát thân, chỉ đành miễn cưỡng xem anh cần “báo đáp” gì. Trong một cửa hàng cao cấp xa hoa nằm trên đường Đồng Môn phồn vinh nhất của thành phố A. “Mặc nó vào.” Lạc Thần Hi thuận tay ném một chiếc váy dạ hội màu vàng nhạt cho La Thiên Nhã, còn mình thì ngồi ở ghế khách VIP bắt đầu đọc tạp chí. Thiên Nhã chẳng hiểu gì cả, cảm nhận của váy lên xem, con người thiếu chút nữa đã rơi xuống.

Lẽ nào chiếc váy này nạm kim cương sao? Giá của nó bằng phí sinh hoạt mấy tháng của cô và La Tiểu Bảo đấy. “À... chiếc váy này không hợp với tôi cho lắm.” Mặt cô lộ vẻ khó xử, mặc cái này vào cô sẽ cảm thấy vô cùng tội lỗi, mỗi lần Kha Từ Thích muốn tặng cô quần áo đắt tiền cô đều dứt khoát từ chối.

“Nếu như không muốn bị đuổi việc ngay bây giờ...” Anh còn chưa dứt câu, Thiên Nhã đã chạy ngay vào phòng thay đồ không còn thấy bóng dáng. Khoé mắt của người nào đó cong lên một nụ cười đắc ý, vấn đề bát cơm thật sự là vấn đề gay gắt mấy nghìn năm nay.

“Khụ khụ, Chủ tịch, tôi thay xong rồi.” Thiên Nhã lí nhí nhắc nhở. Lạc Thần Hi bị tạp chí che mất một nửa khuôn mặt ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt sượng qua nét ngờ ngàng không thể che giấu, nhân viên bán hàng bên cạnh đang nhờ giọng bàn tán về cô gái xinh đẹp này. Chiếc váy màu vàng nhạt ngắn đến đầu gối làm lộ rõ đáng yêu kiều thụ tha của cô, làn da mỏng manh bị phủ bởi mái tóc đẹp ở hai bên vai càng trở nên trắng nõn, gương mặt chưa trang điểm toát lên nét sự tao nhã không thể nói thành lời, cộng với vẻ hơi thẹn thù vì mất tự nhiên, lại khiến anh gần như không thể rời mắt...

Lạc Thần Hi cảm nhận được bộ phận nào đó bên dưới cơ thể có chút căng đau... Đột nhiên, anh rất muốn có!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Nụ hôn cướp đoạt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cứ lấy chiếc này đi.” Dứt lời, anh liền quẹt thẻ đi thẳng lên xe.

Thiên Nhã không biết anh làm trò gì, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo sau lưng anh, lúc trong lòng đang thấp thỏm, anh nói: “Sau này ra ngoài đi xã giao với tôi thì nên mặc như thế này, nếu không lại thành trò cười cho người khác.” Nói xong anh thoáng nhìn túi quần áo cũ trên tay cô, vô cùng xem thường.

Câu nói này của anh làm Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận, không ngờ rằng cậu phía sau đó còn muốn đoạt mạng hơn. “Tiền quần áo trừ vào lương của cô theo kỳ.” Anh nhắm mắt thông thả nói một câu.

Tại buổi tiệc, Lạc Thần Hi bàn chuyện hợp tác với khách hàng, ăn uống linh đình, đã uống không ít, mà cao lương mỹ vị trên bàn này đã trở thành đối tượng để Thiên Nhã trút giận, hoàn toàn quên mất nhiệm vụ của mình là cùng đến đây xã giao. Quả nhiên người càng có tiền càng bủn xỉn, rõ ràng là anh yêu cầu cô mua, vậy mà bắt cô tự mình trả tiền, cái giá “báo đáp” này lớn thật nha. Vài khách hàng nhìn thấy Thiên Nhã ngồi cạnh Lạc Thần Hi trông giống tiểu thư khuê các, nhưng ăn thì như chết đói, họ bắt gặp cô mắt không nói nên lời, trái lại có một người ngồi cạnh nhìn cô tràn đầy thích thú, đó chính là Lạc Thần Hi bị cô làm mất mặt. “Alo, bé cưng, ma mi đang đi tiệc xã giao, lát nữa mới về nha.” La Tiểu Bảo gọi đến hỏi dài hỏi ngắn, cậu nhóc này hình như rất có hứng thú với tình hình công việc của cô.

“Không cần vội không cần vội, người ta còn đang xem ti vi, mẹ cứ theo Chủ tịch đại nhân xã giao cho tốt đi.” La Tiểu Bảo rất “thấu hiểu” sự vất vả trong công việc của ma mi. “Bé ngoan, hôn cái nào.” Thiên Nhã đang định tặng cho con trai một nụ hôn cách8không gian thì điện thoại đột nhiên bị một bàn tay thô ra từ phía sau giành lấy.

Thiên Nhã quay người lại nhìn thấy Lạc Thần Hi đã hơi ngà ngà say, không nhìn ra trong đôi mắt mơ màng của anh là gây hấn, nổi giận hay trêu đùa? “Trà cho tôi!” Kể đó ngay trước khi Thiên Nhã kinh ngạc hét thành tiếng, Lạc Thần Hi đã tiện tay ném điện thoại ra chiếc cửa sổ gần đó.

Giây tiếp theo, cánh môi anh đào khẽ hé mở bị hai phiến môi mỏng của anh chặn kín, cả người bị thân thể thẳng tắp của anh giữ chặt.

Hơi thở quen thuộc mang theo mùi rượu phút chốc ập đến như mưa rền gió dữ, cái hôn đó6thịt và xúc cảm khi hai môi chạm nhau trong ký ức chuyển hóa thành dòng điện khiến toàn thân cô cứng đờ.

Mùi hương đặc biệt và quen thuộc trên người cô giống như cây anh túc làm cho anh muốn dừng mà không được, đầu lưỡi nhanh chóng tách răng cô ra, muốn vội vã mút lấy sự thơm ngọt của cô, đôi mắt anh mơ màng nhắm lại vì rượu, tiến công một cách say đắm, tựa như sự dằn dụa này đã được mong đợi từ lâu, sau rất nhiều năm không trải qua làm anh say sưa, trong đầu sục sục qua hình ảnh khi này cô nói chuyện với người đàn ông ở đầu dãy bên kia bằng giọng điệu thân mật, ngọn lửa3vô danh trong lồng ngực kia lại bùng cháy, nụ hôn của anh càng sâu càng thêm thô bạo.

Anh ôm chặt lấy chiếc eo mảnh của cô, bàn tay to di chuyển giữa eo cô, dùng lực mạnh đến nỗi có thể bóp vụn cổ.

Cô vì kinh hãi mà luống cuống, cảm giác tê dại toàn thân khiến bản thân không còn sức lực vùng vẫy khỏi vòng tay của anh. Nụ hôn đau đớn dai dẳng ban đầu đó của anh giống như một yêu linh đầy mê hoặc xuất hiện nơi hang tối không đầy đang vẫy tay với cô, đầu óc cô là một khoảng trống rỗng, tựa bánh răng bị hoen gỉ, không thể suy nghĩ, nhưng rất nhanh đã bị sự thô bạo5như cướp đoạt của anh làm giật mình tỉnh giấc.

“Bốp!” Một tiếng bập tai vang dội, đã kết thúc nụ hôn không sao nói rõ này. Trong đôi mắt xinh đẹp kia chứa con giận và sưng mù, Thiên Nhã quay người chạy khỏi nhà hàng, lí trí lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, nước mắt của cô rơi như mưa, cô lau nước mắt chạy điên cuồng trên con phố mưa phùn.

Cảm giác đau đớn nóng rát trên mặt quét sạch hơi rượu, anh đứng ngây ra đó, chân mày anh tuấn nhíu chặt, cảm giác không thể dừng lại như đã từng gặp qua này, hết ma quỷ thôi thúc anh, mà hơi thở trên người cô, càng khiến anh mất kiểm soát, rốt cuộc anh bị làm sao thế này?

Đêm đã khuya, Lạc Thần Hi vác “ngủ chỉ son” về nhà họ Lạc. “Chồng à, mặt của anh bị sao vậy?” Hạ Vân Cẩm dịu dàng quan tâm hỏi, đưa tay qua muốn vỗ về vết thương của anh. “Đừng đụng vào anh.” Anh lạnh lùng quát.

Tay của Hạ Vân Cẩm cứng đờ ở giữa không trung, đôi mắt hoa đào lóe lên tia lửa: “Người ta chỉ là quan tâm anh một chút! Anh ghét em đến vậy sao?”

Lạc Thần Hi không quan tâm cô ta, cất bước muốn đi vào trong phòng. Hạ Vân Cẩm thấy Lạc Thần Hi hờ hững, càng giận hơn: “Em biết ngay anh xem em như không khí! Vết thương trên mặt không biết là thứ phụ nữ rẻ tiền hạ lưu nào để lại!” Cô ta hét lên, trực giác của phụ nữ mách bảo cô ta rằng chắc chắn lại có liên quan đến La Thiên Nhã.

“Vào trong, vào trong cho anh.” Anh chỉ vào cửa phòng. “Em không vào, tối nay anh nhất định phải bên em!” Hạ Vân Cẩm hét lên nghẹn ngào.

Hạ Vân Cẩm cứ thế làm âm ỉ một trận, lật chuyện cũ chuyện mới ra tính một lượt, bên trong đương nhiên không thể thiếu chuyện gây sự trước đó của Lạc Lăng, Lạc Thần Hi trong cơn nóng giận đã rời khỏi nhà họ Lạc tìm đến khách sạn.

Lạc Lăng ở góc tường theo dõi vở kịch hay này, trên mặt nở nụ cười đắc ý đáng yêu chết người, kế hoạch đang tiến hành thành công, yeah!

Hai ngày nay Thiên Nhã ở trong công ty nom nớp lo sợ, chính là vì chuyện của tối hôm đó mà vừa thẹn vừa sợ, nụ hôn mạnh mẽ đến một cách đột ngột đó khiến sự cảnh giác mà cô dành cho Lạc Thần Hi lại tăng đến mức cao nhất.

Nhưng, đã hai ngày không thấy bóng dáng của Lạc Thần Hi rồi, thế giới của cô dường như lại khôi phục bình thường. Chủ tịch không đi làm, những việc phải làm nhiều đến mức đếm không xuể. Mà cô cũng biết tin từ Hạ Nhật Y: Lạc Thần Hi đã bị bệnh.

“Gi cơ? Bảo em đi làm cơm cho anh ta?” Khi Thiên Nhã nghe được lời căn dặn này từ Hạ Nhật Y, hờn phách đều sợ đến bay biến.

“Anh ấy chỉ định cô đi, văn phòng này chắc cũng chỉ có cô tương đối rảnh.” Về mặt Hạ Nhật Y xưa nay nghiêm túc giờ trông càng u ám hơn. “Vậy em sẽ đi.” Thiên Nhã như sắp chịu hình phạt nặng nề.

Ôm tâm trạng rối bời đến trước cửa phòng tổng thống của khách sạn năm sao dưới sự quản lý của tập đoàn Lạc Thần, La Thiên Nhã cắn răng, mở cửa phòng bước vào trong.

Cách bài trí xa hoa trong phòng khiến Thiên Nhã chặc lưỡi than thở một câu: “Thật là phí của trời mà, đang yên đang lành không sống trong nhà, ở đây lãng phí tài nguyên.”

“Mẹ cô không dạy cô ấn chuông cửa sao?” Từ sofa truyền đến giọng nói yếu ớt có vẻ mời mọc của Lạc Thần Hi. Thiên Nhã bị giọng của anh làm giật mình, bước qua nhìn thấy anh đang nhắm mắt nằm ngang trên sofa, giống như một bức tranh nam mỹ nam nằm ngủ.

Cô ngay lập tức cất ngang suy nghĩ này, nên gọi anh ta là người đàn ông khủng bố bạo lực. “Thư ký Hạ cho tôi số phòng, chị ấy nói anh bị bệnh.” Cô đứng ở vị trí cách anh không xa, tia sáng ngoài cửa xuyên qua rèm lụa màu xanh đậm chiếu rọi lên gương mặt mang theo vài phần xanh xao vì bệnh của anh, có một loại tuần mỹ làm người ta nín thở,

Hàng lông mi dài của anh khẽ run, anh nói: “Đói chết được.” Giọng nói ấy đầy nam tính đồng thời chứa ý yếm làm nũng.

Chẳng biết vì sao, anh như vậy lại làm Thiên Nhã mềm lòng, sự phòng bị đối với anh mất đi một nửa: “Tôi nấu cháo cho anh ăn nhé, anh đừng nằm ở đây, sẽ cảm lạnh.” Nói xong cô liền bước qua muốn đi vào đến giường ngủ. Lạc Thần Hi để mặc cho cô dọn mình ngủ trên giường, khoé mỗi giường lên ở một góc độ không dễ nhận ra, rồi bỗng đang cánh tay ôm Thiên Nhã vào trong lòng.

“A...” Thiên Nhã kinh ngạc kêu lên một tiếng trong vòng tay rộng lớn của anh. “Đừng động đây, ở đây thiếu một cái gối ôm, làm tôi không ngủ được.” Giọng của anh trở nên lười nhác, dứt lời, anh kéo thẳng cả người cô lên giường. La Thiên Nhã giãy giụa muốn trực tiếp đẩy anh ra, nhưng ánh mắt lại rơi trên gương mặt bên trái đã bị thương của anh, trên đó có vài dấu ngón tay nhàn nhạt, cô nhỏ giọng nói rõ: “Chú... Chủ tịch, tôi không phải gối ôm” Nào có gối ôm nào biết nói chuyện chứ. “Suyt, đừng cử động, nếu không muốn bị đuổi việc.” “...” Thiên Nhã thầm phỉ nhổ anh một trận, chỉ biết dùng thứ này để uy hiếp cô, quá vô si rồi.

“Khi này ai bảo sắp đối chết rồi, tôi như này làm sao nấu cho anh ăn?” Cô xuất tuyệt chiêu rồi.

Xem ra người nào đó đã thật sự đối bụng, lại thật sự ngoan ngoãn mà buông cái “gối ôm” là cô ra, để cô đi nấu cháo. Thiên Nhã bùng bát cháo nóng hổi đến trước mặt anh, Lạc Thần Hi đột nhiên “bệnh” đến nỗi tay cũng không nhắc lên được, lại muốn có đút? Thiên Nhã hết cách, chỉ đành làm theo mệnh lệnh.

“Nóng chết được.” Cháo vừa được đưa đến bên môi, anh lại nói thêm

Thiên Nhã đành chịu, giúp anh thổi thổi, đưa vào miệng anh, lúc này tên quý đối sắp chết khi này mới ăn một cách chậm chạp tao nhã.

“Trước đây cô biết tôi?” Anh vừa ăn cháo vừa nói như đang suy nghĩ.

Câu thăm dò này ngay lập tức dọa Thiên Nhã sợ đến mức làm đổ bát cháo trong tay lên người mình. Anh nhìn cô hoảng hốt lúng túng, đáy mắt lóe lên tia sáng sắc bén. “Xem ra là thật.” Anh cong khóe môi, Lạc Thần Hi biết rõ mọi thứ của ngày thường đã trở về rồi. “Tôi rời khỏi nơi này từ sáu năm trước, chỉ có duy nhất một cô bạn thân ở đây, Chủ tịch nghĩ nhiều rồi.” Thiên Nhã thầm cắn lưỡi, lẽ nào anh ta đã nhìn ra điều gì rồi chăng? Hay là đã nhớ ra cô? “À, vậy sao? Thế đúng thật là tôi nghĩ nhiều rồi.” Lạc Thần Hi nhìn chăm chăm cô, không muốn buông tha cho bất kỳ biểu cảm nào trên gương mặt ấy.

“Tôi... tôi đi tắm rửa.” Thiên Nhã bị ánh mắt của anh dọa sợ đến cả người toát mồ hôi lạnh, lấy quần áo làm cái cớ để vào nhà vệ sinh rửa cháo dính trên người.

Lạc Thần Hi chăm chú nhìn cô đóng cửa lại, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nở một nụ cười đen tối, lấy điện thoại ra bấm số: “Chủ tịch Kha, họp đồng có chút vấn đề nhỏ cần giải quyết ngay...”

Một lúc sau, Thiên Nhã khoác áo choàng ngủ mà Lạc Thần Hi ném qua bước ra chuẩn bị hong khô quần áo, lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra.

Nụ cười xinh đẹp trên gương mặt Hạ Vân Cẩm cứng đờ, ánh mắt nghi hoặc, kinh ngạc, phẫn nộ, hận thù dán chặt vào Thiên Nhã, biểu cảm không thể tin được. Ánh mắt Lạc Thần Hi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó khoanh tay, vẻ mặt chuẩn bị xem kịch hay. Hạ Vân Cẩm cười lạnh một tiếng, con giận trong người như thể nước cuộn cuộn bộc phát ra ngoài, nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhỏ: “Đừng nói với tôi đây chỉ là hiểu lầm.” Thiên Nhã nhìn áo choàng ngủ trên người mình và Lạc Thần Hi đang mặc cùng một kiểu áo choàng ngủ, cô tỉnh ngộ ra, vội sắp xếp từ ngữ để giải thích tình huống này. “Đây thật sự là hiểu lầm, tôi...” Giây tiếp theo vang lên một tiếng “bốp”, cái tát lạnh lạnh phá vỡ bầu không khí lạnh lẽo như băng này, gương mặt của Thiên Nhã theo đó mà nóng ran. “Thứ phụ nữ rề rề! Hai người đã làm gì ở đây?” Hạ Vân Cẩm không nhìn được cản rằng gầm lên. Thiên Nhã thảng thốt sờ lên mặt, cảm thấy người phụ nữ vô cùng phẫn nộ này rất quen mắt. Đúng rồi, là người phụ nữ cô đã gặp trong thang máy hôm đó. “Xin lỗi, tôi... tôi...” Thiên Nhã bị tình huống hỗn loạn này làm cho lắp bắp, cô không làm gì cả mà. “Cô cái gì cô! Đồ hồ ly tinh, cô lại dám dụ dỗ chồng tôi? Có...” “Thiên Nhã, sao em lại ở đây?” Kha Từ Thích từ cửa đi vào, giọng điệu lạnh lùng, kinh ngạc, lướt mắt nhìn Lạc Thần Hi đang xem náo nhiệt, bỗng chốc đã hiểu ra. Nhìn thấy Kha Từ Thích đang quan sát mình và Lạc Thần Hi, Thiên Nhã chỉ cảm thấy da đầu tê dại, đây là tình huống gì? Cô thật sự sắp điên rồi? Hu hu, lần này nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Nổi ghen, hôn điên cuồng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nửa giờ sau, Thiên Nhã ngồi ở ghế lái phụ của Kha Từ Thích. A. “Xin lỗi, em...” Thiên Nhã phá vỡ sự im lặng, trong lòng nghĩ rằng Kha Từ Thích đang giận. “Ngốc, anh tin em, tin đây là hiểu lầm.” Kha Từ Thích quay mặt sang nhìn nửa bên mặt bị đánh sưng của cô, dịu dàng nói, việc này chính là một hiểu lầm do con người tạo nên.

“Cảm ơn anh.” Thiên Nhã vô cùng cảm kích, không chỉ vì sự tin tưởng của anh, lúc này ở trong phòng Lạc Thần Hi lại không mở miệng giải thích dù là một câu, nếu như không phải Kha Từ Thích lấy thân phận “bạn trai” để giải vây cho cô, chắc là người phụ nữ đó dứt khoát lột da cô cho bằng được, thì ra, cô ta chính là bà Lạc trong truyền thuyết.

“Hiểu lầm của hôm nay em đừng để trong lòng, tìm một nơi để xử lý gương mặt của em trước đã.” Giọng Kha Từ Thích mang theo đau xót.

“Hả?”

Anh bắt lực mỉm cười: “Em muốn về nhà để Tiểu Bảo nhìn thấy gương mặt sưng vù của em sao?”

Thiên Nhã vội vàng sờ vào gương mặt bị đánh oan ức của mình, hiểu ra, quả thật là cô không muốn, nhóc con đó chắc chắn sẽ kinh ngạc, cô đâu ngờ để Là Tiểu Bảo đau lòng vì cô.

Ngày hôm sau, Kha Từ Thích chu đáo đến đưa Thiên Nhã đi làm

cửa lớn công ty tập đoàn Lạc Thần.

“Cảm ơn anh, Từ Thích, em đi làm đây.” Thiên Nhã bước xuống xe trước, nở một nụ cười niềm đam mê yêu. “Ồ, Chủ tịch Kha, bạn trai như anh thật làm tròn bổn phận, còn quản việc đưa đón không nữa rồi ư, có cần hôn tạm biệt không?” Giọng nói khiêu khích chua xót của Lạc Thần Hi từ phía sau truyền đến.

Kha Từ Thích nhìn thấy Thần Hi, anh đi qua bên đó: “Đương nhiên cần làm tròn bổn phận, tôi phải phòng trường hợp có người nuôi chí phá hoại quan hệ của chúng tôi, càng không cho phép có người làm hại đến một sợi tóc của cô ấy, bằng không, tôi sẽ không khách sáo với người đó.” Trong lời nói của Kha Từ Thích mang theo sự đe dọa, anh nhìn chăm chăm Lạc Thần Hi, như thể đang tuyên chiến.

“Vậy thì phải xem thử anh có bản lĩnh này hay không rồi.” Hai người đàn ông trong lúc nhìn nhau đã ngẫm độ sức, Thiên Nhã chợt hiểu ra chuyện là thế nào.

“Nói đi, hôm qua là anh8cố tình để vợ anh qua đó, đúng không?” Trong văn phòng Chủ tịch, Thiên Nhã không kiềm chế được cảm xúc, vừa chạy vào đã chất vấn. “Không phải.” Lạc Thần Hi đặt văn kiện trong tay xuống, dựa đầu lên lưng ghế, nhìn thẳng vào cô với ý vị sâu xa, trả lời không cần nghĩ ngợi.

“Vậy Từ Thích thì sao? Là anh cố tình đúng không?” Cô hỏi tiếp.

“Đúng, cố tình.” Anh thừa nhận không chút e dè, Từ Thích... gọi cũng thật thân mật đấy!

“Anh!” Thiên Nhã gợn ngón tay định mắng anh. “Cô không cảm thấy cuộc chơi như thế rất vui, rất thú vị sao?” Anh cố ý chọc giận cô.

“Nhàm chán! Vô cùng nhàm chán!” Thiên Nhã bị đáng về càn quấy của anh chọc giận6đến mức đóng sầm cửa bỏ đi. Lạc Thần Hi nghịch mặt nhẫn trên ngón tay, lộ ra nụ cười tà mị quen thuộc. Vì sao hôm qua anh cố tình để Kha Từ Thích qua đó? Vì sao nhìn thấy Kha Từ Thích đứng ra bảo vệ cô, bản thân chẳng hiểu vì sao lại nổi giận? Vì sao cảm thấy từ “bạn trai” trong miệng anh ta cực kỳ chói tai? Chính anh cũng không nghĩ ra đáp án.

Gần đây Thiên Nhã khá phiền muộn. Kể từ khi hành vi cố tình của Lạc Thần Hi bị cô “nhìn thấu”, cô đã luôn tránh né người lãnh đạo trực tiếp chẳng hiểu vì sao lại muốn tìm mình làm phiền này, nhưng ở cùng một công ty, làm sao không chạm3mặt, huống hồ cô còn là trợ lý riêng của anh.

“Thiên Nhã, pha một ly cà phê cho Chủ tịch.” Tạ San San - thư ký vừa được tuyển vào dận dò.

Trong gian uống nước của văn phòng Chủ tịch, Thiên Nhã pha cà phê thơm nồng nóng hổi, nhìn chất lỏng màu nâu trong ly, trong đầu chợt xuất hiện hình ảnh lần trước cô cùng Kha Từ Thích gặp được anh ở nhà hàng cùng một loạt chuyện ám muội khiến người khác khó xử mà anh đã làm.

“Vô lại, rõ ràng là cố tình.” Thiên Nhã nghiêng rằng nghiêng lợi giác ngộ.

“Cố tình cái gì?” Lạc Thần Hi không biết xuất hiện ở sau lưng cô từ lúc nào, anh khoanh tay dựa cửa, hỏi với vẻ mặt trêu đùa.5“A” Thiên Nhã giật mình, làm cả phê đồ đẩy ra đất và cả người. Lạc Thần Hi quan sát bộ dạng lú đờ cuồng của cô từ trên xuống dưới, khoé môi cong lên một nụ cười châm biếm: “Cô nói xem tôi có nên đổi một người nhanh nhẹn tháo vát một chút làm công việc này không, trợ lý La?” Thiên Nhã vừa dọn dẹp tàn cuộc trên người và trên mặt đất, vừa oán thầm anh trong lòng, nếu không phải anh đột nhiên chạy ra đẩy dọa người như ma quỷ, cô sẽ thế này sao? Con người này sao đi đứng không phát ra tiếng động chứ!

“Vô lại.” Cô không kim được nhỏ giọng mắng, lại lấy công việc ra uy hiếp cô. “Vô lại?” Lạc Thần Hi bước lên trước tiến đến gần cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, cơ thể cao lớn thẳng tắp thoảng chốc đã ép cô vào trong góc. Thiên Nhã bị hành động này của anh dọa sợ, chịu thiệt trước mặt anh nhiều lần đến vậy, dù cô có ngốc hơn đi chăng nữa cũng đã hoạch định cho mình một khoảng cách nguy hiểm với anh, đến gần như thế, lại muốn làm gì?

“Anh tránh ra trước đi, ở đây không khí... không khí tương đối loãng, tôi sắp không thở nổi rồi.” Thiên Nhã nghĩ một lý do chẳng phải lý do để đẩy anh ra.

Khoé môi Lạc Thần Hi càng giương cao hơn, lý do nhằm nhĩ gì thế này? Người phụ nữ ngốc, anh cứ không tránh đấy.

“Mặt của cô.” Lạc Thần Hi không nghe hiểu” lời nói của cô, trái lại còn chống một tay lên tường, nghiêng đầu qua, chăm chú nhìn cô, càng ép càng gần. “Mặt của tôi... mặt của tôi làm sao?” Thiên Nhã theo phản xạ sờ mặt mình, lẽ nào bị bắn? “Cô đó mặt rồi.” Mặt của anh càng ghé sát hơn nữa, gần như có thể nghe thấy hơi thở của đối phương.

“Nói đùa!” Trái tim của Thiên Nhã đập loạn, cô bị nói trúng nỗi lòng nên hoảng loạn che mặt. “Anh... anh làm gì!” Không ngờ giấy tiếp theo bàn tay lớn của anh đã sờ lên bên trái gương mặt của cô, Thiên Nhã dựa sát vào tường, mở to đôi mắt xinh đẹp, nhỏ giọng kêu lên, anh ta lại muốn làm gì?

Xúc cảm mịn màng hoàn mỹ và quen thuộc ấy luôn khiến anh không thể dừng lại, làn da trắng ngần vẫn còn hơi sưng đỏ, lòng anh chợt thất lại, buột miệng nói ra: “Còn đau không?”

“Hả?” Thiên Nhã ngẩng người, nhịp tim hỗn loạn, hơi thở bá khí lại đáng sợ của anh xen lẫn với hơi thở của cô, ra-đa báo nguy trong người không ngừng vang, toàn thân lại không thể cử động. Cô nhận ra đôi mắt sâu thẳm mơ màng của anh lóe lên tia thương xót, sai rồi, nhất định là cô gặp ảo giác. Anh từ từ tiến đến, chiếc mũi cao thẳng chạm vào mũi cô, nét dịu dàng trong mắt như nước mùa thu, trước sau đều chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn đang sợ hãi, lại giống như bị bỏ bùa vậy, không thể kim lòng nổi. Môi của anh hôn lên môi cô, rồi đến má trái.

Đôi mắt hạnh của Thiên Nhã mở to, dòng điện di chuyển hỗn loạn lên xuống toàn thân, ánh mắt này ôn nhu như Kha Từ Thích, nhưng lại càng khiến người khác khó lòng kháng cự hơn Kha Từ Thích. Trong lúc bối rối, sự thô bạo của anh đem đó suột vào đầu, giống như bị sét đánh, cô dùng hết sức lực đẩy anh ra: “Cút ra! Đừng chạm vào tôi!” “Chủ tịch, đã xảy ra chuyện gì?” Hạ Nhất Y bỗng đi vào trong hồi, nhìn thấy sắc mặt không ổn của Lạc Thần Hi và La Thiên Nhã ở trước mắt, trong mắt cô ta xen lẫn nghi hoặc và không vui. Lạc Thần Hi bị cô đột ngột đẩy mạnh dựa lưng vào cửa, cơn giận cùng với những cảm xúc khác bị anh cố ý kiềm chế chuyển hóa thành nắm đấm, ánh mắt anh dán chặt cô, bởi vì khoảnh khắc lúc này bị đẩy ra, anh đã thấy rõ sự chán ghét trong mắt cô, là chán ghét!

Trái tim Thiên Nhã đập thành thạch, trong mắt anh chứa lửa giận, còn có nhiều xúc cảm kỳ lạ không thể diễn tả được, cả người toát ra hơi thở nguy hiểm, mà tâm trạng phức tạp trong lòng của mình vừa nảy cũng khiến cô nhất thời ngẹn lời.

“Chủ tịch, cuộc họp chiều nay sắp bắt đầu rồi, ngài muốn đứng mãi ở đây sao?” Hạ Nhất Y bình tĩnh nhắc nhở. Nhìn chăm chăm cô hồi lâu, Lạc Thần Hi thu ánh mắt của mình về, gương mặt anh tuấn khôi phục về mặt trước sau như một, mạnh tay chỉnh lại bộ âu phục của thương hiệu nổi tiếng sau đó đi ra ngoài.

Đôi mắt Hạ Nhất Y mang theo sự khinh thường và oán độc liếc nhìn Thiên Nhã, cô ta đi theo sau lưng anh.

Hai chân Thiên Nhã chợt mềm nhũn, cô ngồi xồm xuống, xem ra nơi này thật sự không phải để người ở, cứ tiếp tục như vậy cô nhất định sẽ bị anh ta trêu đùa đến phát điên mất.

“Chủ tịch, đây là đơn từ chức của tôi.” Trong văn phòng Chủ tịch, Thiên Nhã đưa đơn xin từ chức một cách trịnh trọng.

Hôm đó ánh mắt tổn thương lúc anh bị cô đẩy ra, khiến cô không kim được hồi hận, nhưng từ chối sự xâm phạm không phải là lẽ đương nhiên sao? Cô không làm sai! Mà sau ngày hôm đó, anh không nhìn thẳng cô lấy một lần, hoàn toàn xem cô như không khí, nếu đổi lại là trước đây cô chắc chắn sẽ cảm ơn trời đất, nhưng mà hiện tại trong lòng của cô rất bất an.

Cô nhận ra cảm xúc của bản thân dành cho anh, ngoài chán ghét như trước kia ra, còn có những cảm xúc hỗn độn khác. Sau khi trầm tư suy nghĩ cuối cùng cô đã nghĩ ra một cách giải quyết hoàn hảo, cô phải nhanh chóng rời xa nhân vật nguy hiểm này thì cuộc sống của cô và La Tiểu Bảo mới có thể quay về quỹ đạo bình thường. “Đề xuống đi.” Anh không ngừng đầu, chỉ đáp một câu. “Vậy Chủ tịch, Chủ tịch sẽ duyệt chứ?” Thiên Nhã không sợ chết mà gắng hỏi, cô không muốn đơn từ chức của mình như đá chìm đáy biển sâu. “Duyệt, hơn nữa còn chấm dứt việc hợp tác với tập đoàn Kha Thị.” Anh bình thản nói, vẫn vui đầu ký văn kiện. “Gi cơ?” Cô không dám tin vào tai mình, anh đang thẳng thừng uy hiếp sao?

Lạc Thần Hi không quan tâm cô, cầm điện thoại nội bộ lên gọi một cách dứt khoát: “Giúp tôi hẹn Chủ tịch Kha của tập đoàn Kha Thị, nói với anh ta tôi có chuyện cần bàn với anh ta.” “Đừng... không... đừng làm thế, tôi không từ chức nữa, tôi ra ngoài làm việc ngay đây...” Thiên Nhã gành ống nghe trong tay của anh rồi để lại ngay ngắn, tay còn lại cầm lấy đơn từ chức đang nằm trên bàn.

Nhìn bóng lưng bỏ chạy mất hút của cô, trên mặt anh lộ vẻ không vui, xem ra Kha Từ Thích là tử huyệt của cô, phát hiện này làm anh càng không thoải mái.

Kế hoạch kháng chiến hiệp đầu, đã thua sạch, Thiên Nhã thảm kêu khổ. Xem ra từ chức là không được, kẻ địch quả nhiên quá gian xảo giáo hoạt vô sỉ rồi, hu hu, vậy có nghĩa là cô vẫn phải tiếp tục làm việc dưới sự thống trị hắc ám của Lạc Thần Hi. “Ài Thiên Nhã thờ dài một mình với đồng bát đĩa.

“Ma mi Thiên Nhã, mẹ còn như vậy nữa thì đứa cũng không nhịn được mà khóc đó.” La Tiểu Bảo tiến đến nâng gương mặt của Thiên Nhã bằng đôi tay bé nhỏ mập mạp, nói như thương xót.

Thiên Nhã định thần lại, vội cười xòa đáp: “Xin lỗi bé cưng nha, ma mi đang nghĩ chuyện công việc.” Cổ hờn chịt một cái lên mặt của La Tiểu Bảo.

“Thiên Nhã mẹ có công việc gì phải phiền não sao? Mẹ nói đi, con giải quyết giúp mẹ!” La Tiểu Bảo vỗ ngực nhỏ nói, cậu và Lạc Lăng thật sự nắm rất rõ tình trạng phát triển tình cảm của Thiên Nhã và Lạc Thần Hi, xem ra cậu và Lạc Lăng phải cố gắng hơn, vì hình như Thiên Nhã không thích Lạc Thần Hi cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Muốn chạy, không dễ như thế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Không sao đâu, ma mi có thể giải quyết, chỉ là vấn đề nhỏ thôi.” Cô xòa đầu cậu bé nói, mặc dù ai cũng nói La Tiểu Bảo là một ông cụ non, nhưng thế giới của người lớn ngay cả cô cũng không hiểu, sao thằng bé có thể hiểu được? Thiên Nhã thật sự đã lâm to, những việc cô không hiểu, trái lại La Tiểu Bảo đều hiểu, những việc cô không biết, La Tiểu Bảo đều biết cả.

Một buổi tối, mưa to như trút nước, vậy mà cô còn phải mang văn kiện đến khách sạn cho Lạc Thần Hi.

“Văn kiện gì thế này, bắt buộc bây giờ phải mang, qua đó, chắc không phải lại làm trò gì chứ?” Đến trước cửa khách sạn, Thiên Nhã xuống taxi, vừa lăm bậm vừa suy nghĩ, cô đã bị Lạc Thần Hi giày vò đến nỗi sắp sinh bệnh đa nghi rồi.

Mà lúc này, chiếc xe van* vẫn luôn theo đuổi taxi cũng dừng lại, cửa xe được mở ra, bên trong là vài tên đàn ông trung niên thô tục.

(*) Xe van: là dòng xe ô tô cỡ trung có kích thước nhỏ hơn xe khách (bus) nhưng lớn hơn dòng xe đa dụng (MVP / minivan). Xe Van thường dùng để chở người, hoặc hàng hóa thiết bị trong một số lĩnh vực như: khách sạn, bệnh viện, cứu hỏa, bưu chính, kinh doanh vận tải...

“Này cô em? Mưa lớn như thế hay là lên xe anh đây tránh tạm nhé?” Tên đàn ông đầu trọc ngồi trên ghế lái phụ thò đầu ra cười gian hỏi cô.

Thiên Nhã che ô quay đầu, nhìn những tên đàn ông đang quan sát mình một cách thô tục, 2 toan thân cô run lên, ám ảnh của việc bị bắt lần trước vẫn còn, sự lạnh lẽo nơi đôi chân càng nồng đậm hơn. Đám người này dường như có ý xấu, vẫn là đừng quan tâm bọn họ thì tốt hơn, thế là cô quay đầu, sau đó vừa nhấc chân đã bỏ chạy.

“Muốn chạy! Không dễ như thế!”

Những tên đàn ông trong xe van đều ra ngoài đuổi theo, Thiên Nhã bị thế trận sau lưng dọa đến ngay cả ô cũng không cần nữa, ôm chặt văn kiện lao về phía khách sạn.

Khách sạn Lạc Thần Hi này cũng quá không nhân đạo rồi, xây một hoa viên trước khách sạn, muốn hại chết người ta sao?

“Ồi!” Không ngờ vừa chạy được vài mét thì bị trượt chân, gầy cao gót lại gây8gót, Thiên Nhã ngã sấp xuống đất.

Con đau đớn ở mắt cá chân nhắc nhở cô đây không phải là một con ác mộng, đây là thật, và cô lại bị những tên đàn ông bao vây vòng trong vòng ngoài, hơn nữa bọn họ còn trông hèn hạ hơn những tên lần trước. “Đại ca, mau bắt cô ta lên xe, ở đây quá nhiều người qua lại.” Một tên nhắc nhở. Thế là những tên đàn ông ngay lập tức bẻ ngang cô lên, muốn nhét vào chiếc xe van kia.

Miệng của Thiên Nhã bị bọn họ nhét vải, lần này thì ngay cả cơ hội gọi cứu mạng cũng không có, một giây trước khi cô gần như sắp tuyệt vọng, cô nhìn thấy xe của Lạc Thần Hi cách đó không xa, hơn6nửa anh còn đang đuổi theo.

“Đại ca, phía sau có chiếc xe chạy theo chúng ta.” Một tên bắt cóc nói. “Cắt đuôi nó.” Tên đàn ông đầu trọc nhìn Lạc Thần Hi ở sau, hung hăng nói.

Nhưng kỹ thuật lái xe của Lạc Thần Hi không phải nói quá, chưa đến mười giây đã đuổi kịp, Thiên Nhã ở ghế sau nhìn thấy Lạc Thần Hi trong chiếc xe đối diện, trong mắt lóe lên một tia hy vọng.

“Um, um.”

“Ngao ngao chút! Bằng không tôi sẽ giải quyết cô ngay bây giờ!” Ánh mắt của tên đàn ông đầu trọc lộ vẻ dữ tợn, vô cùng hung ác. Nhưng sự hung ác của hắn cũng chỉ trong khoảnh khắc đó, bởi rất nhanh Lạc Thần Hi đã thực hiện xong một cú drift chặn chiếc xe3van lại.

(*) Là một kỹ thuật lái xe mà trong đó, người lái xe cố tình làm thừa lái, gây ra sự trượt bánh sau, trong khi vẫn có thể điều khiển được chiếc xe theo hướng mong muốn ở tốc độ cao.

Lạc Thần Hi xuống xe, mưa lớn rơi trên gương mặt hoàn mỹ như tạc của anh, toát ra sự nguy hiểm, anh gần từng tiếng một: “Mau thả người, nếu không tao sẽ khiến bọn mày chuốc lấy hậu quả.” Những tên bắt cóc trao đổi bằng ánh mắt với nhau, bị người đàn ông người không tác sát nhưng thái độ hung hăng can quấy chọc giận, bọn chúng nhảy xuống xe vung nắm đấm lao về phía anh. Lần trước những tên cao to lực lưỡng kia còn không hạ gục được5anh, những tên đàn ông béo ú thô tục này đương nhiên không phải đối thủ, chỉ mất một ít công sức, anh đã đánh tắt cả bả đập toại rồi, ngay cả cơ hội để chạy cũng không có, vài chiếc xe cảnh sát theo sau đã đến nơi, cũng không biết là ai báo cảnh sát, bắt hết đám bắt cóc này. Thiên Nhã lại lần nữa thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ, nhờ sự cứu trợ của “ác ma” này. “Xuống đây đi, lẽ nào cô rất thích ngồi ở đây?” Lần này Lạc Thần Hi không bị thương tích gì, tiêu sái bước đến trước chiếc xe van, đối diện với La Thiên Nhã đã sợ hãi đến gương mặt xinh đẹp trở nên tái mét.

“Bốp!” Một cái tát vang dội, “hôn” lên gương mặt anh tuấn của anh một cách dứt khoát, mưa đã tạnh, trên đường cao tốc hoang vắng giữa đêm khuya, âm thanh vang dội này thu hút sự chú ý của tất cả nhân viên cảnh sát.

“Nửa đêm bảo tôi đưa văn kiện, chính là vì để diễn vở kịch hay như vậy, có đúng không?” Nước mắt không kim được mà tuôn rơi, ngoài nguyên nhân này, cô thật sự không nghĩ ra mục

đích của đám người khi này là gì. Anh đứng ở đó, siết chặt nắm đấm, lửa giận lan khắp toàn thân, nhân viên cảnh sát thận trọng lắng nghe câu trả lời của người bị tình nghi” này, không phải chứ? Đường đường là Chủ tịch của tập đoàn Lạc Thần, anh hùng cứu mỹ nhân còn bị đánh? Đây rốt cuộc là vở diễn nào vậy?

Một lúc sau, anh gần từng tiếng: “La Thiên Nhã, chắc nào cô bị lừa đã đi rồi.” Giọng điệu của anh cực kỳ lạnh lẽo, là thất vọng, phẫn nộ, ảm ức, hay toàn bộ đều không phải? Anh mãi mãi làm người khác không tài nào chạm vào như thế, giống như một hồ nước sâu không thấy đáy, dù bên trong dào dạt sóng lớn chừng nào, ngoài hồ trước sau vẫn tĩnh lặng.

Thiên Nhã còn muốn nói thêm gì đó, những giấy tiếp theo cô đã bị bề ngang lên. “Nếu cô không muốn chết thì đừng động đây!” Anh găm trong giận dữ.

“Ngài Lạc, chúng tôi còn cần hai người lấy lời khai.” Anh cảnh sát nhân dân đứng phía sau nói một cách phục tùng, “Ngày mai đến tập đoàn Lạc Thần lấy!” Anh bỏ lại một câu như thế, sau đó ném La Thiên Nhã lên xe, biến mất như bay trước mắt nhân viên cảnh sát đang đứng ngây ngốc. Thật ra Thiên Nhã rất muốn xuống xe, nhưng bộ dạng của anh quả thật quá đáng sợ, còn làm cô thấy khủng khiếp hơn cả đám bắt cóc khi này, hơn nữa cô cũng không muốn chết, không thể nhảy xuống chiếc xe có tốc độ như bay này, cô không muốn La Tiểu Bảo tuổi còn nhỏ mà đã không còn ma mi.

Liệu có phải cô đã trách nhầm anh không? Nhìn thấy ánh mắt và biểu cảm hiện giờ của anh, cô có chút hối hận rồi.

“Anh định đưa tôi đi đâu? Tôi muốn về nhà!” Cô nói mà đôi mắt ửng đỏ, tâm trạng hiện tại là một mớ hỗn độn, dư âm sợ hãi còn chưa qua lại thêm kinh hãi, chắc không phải anh muốn ném cô vào biển lớn chứ?

“Đừng có mơ.” Anh lạnh lùng nói, càng lái xe nhanh hơn.

Lao như bay về đến trước khách sạn, anh không nói lời nào lập tức xuống xe, kéo cô xuống.

“Anh muốn làm gì?” Cô nghẹn ngào hỏi. Anh lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, toàn thân anh của lúc này được bao trùm bởi khí thế đáng sợ, cái nhìn này khiến Thiên Nhã không dám lên tiếng nữa.

Lửa giận đã bùng cháy khắp người anh, anh lười nói chuyện với cô, kéo cô tay của cô đi bước lớn về hướng đại sảnh khách sạn, Thiên Nhã ở sau lưng về mặt khô sở, cơn đau ở mắt cá chân càng kịch liệt hơn. Lạc Thần Hi thoáng nhìn Thiên Nhã đau đến mức trán toát mồ hôi, trên mặt thoáng qua một tia không đành lòng, bẻ cô lên trước đủ loại ánh mắt của người ngoài, đi về hướng khách sạn.

“Á!” Lạc Thần Hi ném Thiên Nhã lên chiếc giường lớn trong phòng, còn chưa chờ Thiên Nhã phản ứng lại, anh đã tiến đến muốn bắt đầu cởi quần áo ướt sũng trên người cô. “Anh muốn thế nào? Đừng như vậy, Chủ tịch, xin anh đấy.” Thiên Nhã vốn dĩ đã sợ mất hồn ra sức đẩy anh ra lùi về sau, nghẹn ngào xin tha.

Nhưng Lạc Thần Hi không dùng động tác tay, trái lại còn thô bạo cởi bỏ áo khoác của cô, bên trong áo sơ mi màu trắng ướt đẫm nước thấp thoáng khuôn ngực mềm mại, hiện rõ thân hình duyên dáng quyến rũ của cô.

Thấy anh sắp cởi hết toàn bộ quần áo trên người của mình, cô sợ hãi đến toàn thân phát run, bắt đầu run cầm cập, sau khi trải qua sự hoảng loạn cực độ lại gặp phải tên “háo sắc” như thế này, cô tuyệt vọng nhắm mắt, nước mắt ảm ức, sợ hãi rơi như mưa.

Cô nhắm mắt, bị nổi bất lực và kinh sợ vây lấy, từ khi đi làm ở tập đoàn Lạc Thần, cô luôn rất thê thảm, không phải rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm thì chính là bị xem như kẻ thứ ba, những việc này còn chưa đủ, cô còn phải đối mặt với loại cục diện như hiện tại này.

Nhìn La Thiên Nhã giống chú cừu con đang chờ chịu tội trước mắt mình, lòng của anh bỗng chốc như trầm xuống, cơn giận không biết đã chạy đi đâu, thay vào đó là thương xót, một cảm giác thương xót đáng chết.

Một giây, hai giây, ba giây, sau rất nhiều giây, vẫn không thấy người trước mặt có động tĩnh gì, trong lúc trái tim Thiên Nhã vẫn không thôi thấp thòm, Lạc Thần Hi đã ném một chiếc áo choàng ngủ lên mặt cô.

“Thay vào.”

Thiên Nhã mở mắt ra, cầm áo choàng ngủ rút người vào góc giường, nhìn anh bằng ánh mắt cực kỳ sợ hãi, vừa sợ vừa lạnh, toàn thân run rẩy dữ dội. Nội tâm vừa quay về yên tĩnh của Lạc Thần Hi lại bị vẻ mặt như cừu con nhìn thấy sói này của cô mà như sóng gợn, anh cong khóe môi, ngồi bên giường khoanh tay liếc nhìn cô. Ánh mắt anh vô cùng đen tối: “Đừng quá mơ tưởng, loại chuyện đó cho dù cô muốn cũng chưa chắc sẽ xảy ra.” Sau đó anh lại găm lời: “Nếu không muốn chết tại đây thì mau đi thay đồ!” Anh thật sự bị người phụ nữ ngốc này chọc giận điên rồi. La Thiên Nhã ôm chặt áo choàng ngủ bỏ dậy khỏi giường, Lạc Thần Hi thoáng liếc nhìn mắt cá chân sưng đỏ của cô, nhỏ giọng chửi rủa một câu, không còn cách nào, đành bước qua bẻ cô vào phòng thay đồ, còn mình thì ra ngoài khóa cửa lại.

Đội Thiên Nhã thay xong áo choàng ngủ, anh lại tiếp tục bẻ cô lên sofa, lấy hộp y tế ra trước ánh mắt sợ hãi và mờ mịt của Thiên Nhã.

Anh chuyên tâm xử lý vết thương sưng đỏ và băng bó cho cô. Loạt hành động che chở và cẩn thận tỉ mỉ này, càng làm Thiên Nhã chẳng hiểu gì cả, không nói nên lời.

Cơn đau ở chân đã dịu đi, nhưng đầu cô lại bắt đầu choáng váng và đau dữ dội, toàn thân nóng lên, giống như uống rượu say, cảm thấy trời đất quay cuồng. “Đau, đau quá.” Cô đỡ trán, cả người không còn sức lực, nói trong mơ màng.

Lạc Thần Hi sờ vầng trán nóng ran của cô, nhìn đáng yêu đáng thương của cô, anh cắn môi, bẻ cô lên giường.

Mặc dù đang mơ màng, nhưng sự cảnh giác đối với anh đã ăn sâu vào trong tiềm thức, cô yếu ớt hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Lạc Thần Hi đứng dậy, không vui đáp: “Cô bệnh rồi, hơn nữa còn bệnh không nhẹ.” Sau đó anh đóng sầm cửa rồi đi. Không biết đã trải qua bao lâu, Thiên Nhã sốt đến mơ mơ hồ hồ thấp thoáng nghe thấy tiếng của phòng mở ra rồi đóng lại ở bên tai, cô được dìu lên uống thuốc, lại được đặt xuống giường một cách nhẹ nhàng, đắp chăn kỹ càng. Lờ mờ nghe thấy trong phòng có một số động tĩnh, giống như bóng đèn vậy, toàn thân cô không còn sức lực nào, mí mắt nặng trĩu như chì, muốn cố gắng mở mắt để tỉnh dậy nhưng không làm được, nổi bất an vẫn chiếm giữ ý thức của cô, trong khi mơ màng, gương mặt hung ác của những tên bắt cóc cùng cảm giác sợ hãi khiến cô không ngừng lâm bầm giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh. “Đừng, đừng, buông tôi ra! Cứu, cứu với!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đang Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Xin anh hãy thả bảo bối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lạc Thần Hi ngồi trên sofa, hút thuốc với tâm trạng nặng nề, nghe thấy cô thấp giọng kêu cứu, anh thả điều thuốc trong tay xuống, bước đến ngồi xuống đầu giường.

Đôi mày liễu của cô nhíu chặt lại, trên trán lấm tấm mồ hôi, nắm đấm nhỏ bầu chặt góc chần, đôi môi gọi cảm trở nên nhọt nhọt đang nói “cứu với” lại có thể làm trái tim của anh này sinh đau nhói. Anh vươn tay, ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên trán cô, giúp cô lau mồ hôi lấm tấm, cảm giác quen thuộc khiến anh như mê muội lại ập đến, sự gần gũi da thịt dường như đã từng trải qua trong mơ, lại có vẻ như người phụ nữ trước mắt đã từng là của anh.

“Rốt cuộc cô là ai?” Anh khẽ nói một câu, sau đó hơi ngáy người, lòng thầm cười giễu chính mình nhất định là trúng tà rồi, chỉ một người phụ nữ như cô, lại khiến anh không tìm lòng nổi mà mê đắm. “Đừng! Thả tôi ra! Thả tôi ra! Bảo bối không thể không có tôi! Xin các người cầu xin các người!” (*) Trong tiếng Trung, từ này cùng một cách đọc nhưng lại mang nhiều nghĩa, ý Thiên Nhã là “bé cưng”, bị Lạc Thần Hi hiểu nhầm thành “cưng/ anh yêu”.

Tay của anh cứng đờ, lúng túng thu về.

Khoé môi giương lên, như cười như không.

“Anh ta đối với cô quan trọng đến thế à?” Anh lạnh lùng hỏi cô đang hôn mê.

“Ừm, bảo bối rất quan trọng với tôi, rất quan trọng.” Là Tiểu Bảo đương nhiên là người quan trọng nhất đời cô. Dù bệnh đến choáng váng vẫn nhớ đến người đàn ông đó? Hừ, thật sự xem Lạc Thần Hi anh dễ chọc đúng không? Mặt anh u ám, chuẩn bị đóng sầm cửa bỏ đi.

“Đừng, đừng rời đi, bảo bối.” Người đang mê man đột nhiên giật tay kéo anh lại, dứt khoát xem tay của anh là gối ôm. “Bảo bối ư?” Anh như tự hỏi mình, khoé môi cong lên một tia đen tối. “Ha ha, bảo bối thật ngoan, mau đến ngủ chung nào.” 2 Cô kéo “La Tiểu Bảo”, trên gương mặt trong sáng nở nụ cười ngọt ngào đáng yêu. Nếu cô đã xem tôi là anh ta, thế thì tôi chiều theo cô vậy. “Ừm...” Giây tiếp theo, những lời lẩm bầm của cô đã bị môi anh lấp kín, anh rút cánh tay bị cô xem như “gối ôm” của mình, nằm đè lên cô, müt lấy đôi môi mềm như bánh ngọt của cô trong vợi vãi, hơi thở thơm ngọt của cô khiến

máu huyết khắp người anh bỗng chốc sôi sục. Nụ hôn của anh tập kích toàn thân cô, ngọn lửa đen tối đốt cháy mỗi một tế bào thần kinh trên toàn bộ cơ thể của anh, trải dài từ trên xuống dưới... Sáng tinh mơ, ánh sáng yếu ớt trải đầy sàn nhà cạnh cửa sổ sát đất, đôi mắt lờ mờ của cô khẽ mở ra, nhìn trần nhà lờ mờ, ký ức đang chậm chậm khôi phục.

Đây chẳng phải phòng của Lạc Thần Hi sao? Sự giác ngộ này làm đầu óc của cô phút chốc đã tỉnh táo trở lại.

“A!” Cô nhảy khỏi giường, căn phòng không có một ai. Sau khi sắp xếp một lượt, cuối cùng cô đã nhớ lại chuyện bị bắt cóc tối hôm qua, kể đó... kể đó thì bị Lạc Thần Hi bắt về đây, kể đó... kể đó thì cô ngủ quên mất.

Ngủ quên á? Trời ơi! Sao cô có thể ngủ ở đây chứ? Đây là chỗ của Lạc Thần Hi mà!

Anh ta đâu rồi? Lúc này điện thoại reo lên, Thiên Nhã run tay nghe máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trong trẻo non nớt của La Tiểu Bảo. “Ma mi Thiên Nhã, tối qua mẹ vẫn ổn chứ? Hôm nay người ta đã tự mình đi học rồi, mẹ không cần lo lắng đầu nha.” Nghe thấy giọng nói của con trai cưng, lúc này cô đã tỉnh hẳn. “Xin lỗi bé cưng, ma mi tối qua... tối qua ngủ ở nhà đồng nghiệp, bởi vì...” “Không sao đâu, hoan nghênh mẹ đến làm khách nhà “đồng nghiệp” nhiều chút, xúc tiến tình cảm, người ta sắp vào học rồi, vậy nha, tạm biệt, ma mi yêu dấu.” La Tiểu Bảo nói một cách xấu xa.

Cúp điện thoại, nụ cười của Thiên Nhã cứng đờ bên môi, cái tát lạnh lạnh của tối hôm qua vang vọng cạnh tai cô, cô thật sự gây họa rồi, làm sao đây? Lết chân về đến công ty, Thiên Nhã sợ sệt đi vào văn phòng Chủ tịch. “Chủ tịch, chuyện tối qua, xin... xin lỗi...” Dù có làm sao cô cũng không nên nghi ngờ anh ta là chủ mưu, suy cho cùng người ta cũng đã cứu cô hai lần, còn giúp cô băng bó vết thương. A!!! La Thiên Nhã, không phải nào mày bị lừa đá rồi chứ?

Lạc Thần Hi dựa lên lưng ghế, khoanh tay, trên mắt là nụ cười châm biếm nhìn cô: “Xin lỗi có thể ăn vào bụng không? Người tốt đi làm kẻ trộm, cô thật sự làm bạn với heo à?” Được lại còn khoe mẽ, đây thật là bản chất của nhà tư bản.

“Tôi... tôi lúc đó thật sự rất hoảng loạn, nên mới suy nghĩ sai lệch, mong Chủ tịch tha thứ cho tôi.” Thiên Nhã như đứa trẻ làm chuyện có lỗi, cúi đầu nói lí nhí.

Lạc Thần Hi dứt khoát đứng dậy, kéo cô: “Được, đến Cục Cảnh sát nào.”

Lòng Thiên Nhã chợt trầm xuống, bị dọa không nhẹ: “Giờ coi! Cục Cảnh sát? Chủ tịch, không thể xử lý nhẹ chút sao?” Lẽ nào anh định kiện cô tội phi báng? “Không được, phải bắt cô lại, sau đó...” Anh tiến đến gần cô, dán mắt vào cô, trong mắt toàn vẻ dọa nạt mang ý vị sâu xa. La Thiên Nhã bị nhìn chăm chăm đến mức cả người nổi da gà, vội vàng xin tha lần nữa: “Xin anh hãy tha cho tôi.”

Lạc Thần Hi chợt cười, lần này anh cười đến nghiêng ngả: “Bắt một con heo thì có công hiến gì cho xã hội không?” Rồi anh tặng cô một ánh mắt xem thường, bẻ thẳng cổ lên. “Này! Anh muốn thế nào! Thả tôi xuống! Ở đây là công ty!” Thần kinh toàn thân của La Thiên Nhã bắt đầu căng thẳng, so với việc bị bắt vào Cục Cảnh sát, thì việc bị mọi người trong công ty “ám sát” càng khiến cô thấy đáng sợ hơn, còn có bà Lạc kia của anh ta nữa.

“Đây là hình phạt trách nhiệm người tốt của cô, biết chứ?” Ý cô là, phạm vi ngoài công ty thì có thể làm như thế ư?

“Anh muốn tôi chết sao?” Cô nói bằng giọng run rẩy, đang nỗ lực vùng vẫy để thoát khỏi người anh. Lạc Thần Hi không quan tâm việc có lấy cái chết ra đe dọa, bẻ cô bước nhanh khỏi văn phòng, đưa ra lời nhắc nhở ám áp: “Hiện tại nếu cô ngắt đi, có lẽ sẽ bớt ngưng ngưng hơn đấy.”

Thiên Nhã liền nhắm mắt “ngất” đi, cô thật sự không cách nào đối mặt với đủ loại ánh mắt muốn kết liễu cô ngay lập tức đâu.

Lạc Thần Hi cứ thế nghiêng ngàng bẻ cô kiểu công chúa ra ngoài trước đủ loại ánh mắt ngỡ vực, kinh hãi, đổ kỵ, oán độc muốn nhìn thủng cô, sau đó đưa vào Cục Cảnh sát, lấy khẩu cung. “Lấy khẩu cung xong rồi, tôi phải về công ty đi làm!” Đi ra từ Cục Cảnh sát, Thiên Nhã giận dữ quay mặt đi nơi khác nói, cô đang suy nghĩ xem nên giải thích thế nào với các đồng nghiệp.

“Hôm nay cho cô nghỉ phép...” Anh nhìn về phía trước, khoé môi nở nụ cười đắc ý.

“Đi cùng tôi!” Anh bổ sung ngay.

“Tôi không muốn.” Cô từ chối một cách kiên quyết.

“Vậy chuyện hợp tác với tập đoàn Kha Thị...” “Được! Anh nói sao thì là vậy!” Đờ vô lại, La Thiên Nhã mắng thầm, quay đầu lại hung hăng nhìn anh, nếu ánh mắt có thể giết người, vậy thì tôi biết bao, cô sẽ có thể kết liễu tên yêu nghiệt này trong vài giây, nhưng *** anh ta lại trông đẹp trai đến thế, không thể so sánh đến thế, ngay cả cô từ trước đến nay tuyệt duyên với soái ca cũng không thể không kinh ngạc ngợi khen.

“Cô nhìn đủ chưa?” Anh bỗng quay đầu lại hỏi. Thiên Nhã tự biết mình thất lễ, lau nước bọt, nén lửa giận, bắt đầu quan tâm đến hành trình hôm nay của mình: “Anh muốn đi đâu?” Ở bên cạnh anh ta cô luôn xuất hiện dự cảm không lành, có trời mới biết anh ta lại muốn bày trò gì.

“Ăn com, bụng cô không đói à?” Anh hỏi với vẻ đương nhiên. Ngồi trong nhà hàng cao cấp nhất của thành phố A, Thiên Nhã có chút đứng ngồi không yên. Những người qua lại ở đây đều là quý tộc thượng lưu, ăn một bữa com đủ khiến con dân bình thường đi bán máu, điều này đối với Lạc Thần Hi mà nói, đương nhiên chẳng hề áp lực, quan trọng là khi này anh ta đã nói một câu đoạt mạng đến thế: “Bữa này tính cho cô.”

Lạc Thần Hi tao nhã cất bát bát, rồi bỏ từng miếng từng miếng nhỏ vào trong miệng nhai chậm rãi, sau đó nâng ly rượu thưởng thức một ngụm rượu vang giả trên trời.

Ồ tiền tiết kiệm cho La Tiểu Bảo lớn lên! Ồ tiền quần áo và học phí của La Tiểu Bảo! Thiên Nhã âm thầm mải răng, anh ta thật sự là đang uống máu cô ăn thịt cô!

“Chủ tịch, hôm nay tôi không mang theo tiền.” Bữa sau mới mời đi, tôi mời đi ăn mì sợi, ăn cho đủ! Ăn cho chết anh!

“Không sao, trừ vào lương cô.” Anh thoáng nhìn cô, từ tốn đáp. “Cô không ăn sao?” Anh thoáng nhìn phần bát bát trước mặt cô, đây là anh cưỡng ép gọi cho cô. “Ăn, nhất định phải ăn.” Cô vừa nói với biểu cảm quai dị, vừa lau mồ hôi trên trán, on cứu mạng và hình phạt này cũng quá nặng nề rồi chẳng... Thiên Nhã đang nỗ lực ăn “thịt” của mình, uống từng ngụm “máu” của mình, Lạc Thần Hi buồn cười nhìn chăm chăm cô, cảm thấy người phụ nữ này ngoài việc làm anh say mê thì ngày càng khiến anh có loại niềm vui đã lâu không cảm nhận được. “Tôi hôm qua, có mơ thấy gì không?” Anh nhướn mày hỏi, ánh mắt lóe lên về đen tối.

Một ngụm rượu vang được ngâm trong miệng của Thiên Nhã suýt nữa đã bị phun ra ngoài, cô thẹn đỏ mặt, liên tục ho vài tiếng.

“Không đâu có, choáng váng bất tỉnh không mơ thấy gì cả.” Cô không thể nói cho anh ta biết bản thân đã có mộng xuân chân thực đến không tuân theo chuẩn mực! Hơn nữa còn là trên giường của anh ta! Là Thiên Nhã, từ khi nào mà suy nghĩ của mây trời nên đen tối như này chứ? Lẽ nào là bị anh ta ảnh hưởng sao?

“Thật ư?” Khoé môi của anh cong lên thành một nụ cười trêu đùa. “Lẽ nào còn giả được sao? Vô vị! Anh mau ăn đi!” Cô úp mồm muốn chuyển chủ đề, đáng về bắt đầu chột dạ mang theo vài phần thẹn thùng, khiến trong lòng Lạc Thần Hi chột dao động.

“Bữa com này tính cho tôi vậy.” Anh nhấp một ngụm rượu vang, nói. “À, được chứ.” Cuối cùng anh ta đã có lỗi với lương tâm rồi chứ gì.

“Nhưng, có điều kiện.” Xem kìa, nhà tư bản chính là keo kiệt, chuyện gì đều phải nói điều kiện. “Điều kiện gì vậy?” Cô nhận ra sự nguy hiểm trong đôi mắt tà mị đó của anh. “Sau này mỗi ngày đến khách sạn làm com cho tôi.” “Không được!” Điều kiện gì thế này? Cô lại không phải người giúp việc, cô chỉ là trợ lý trong công việc của anh ta. “Không được ư? Vậy tôi chỉ còn cách hỏi thử anh ta, còn nữa, chuyện tôi qua có cần nói với anh ta một chút không?” Lạc Thần Hi để lộ một ánh mắt cực kỳ ám muội, nghiêng mặt qua ra hiệu cho cô nhìn về một hướng nào đó. La Thiên Nhã nhìn theo hướng đó, Kha Từ Thích đang đi về phía cô, hai mắt cô chột tối sầm, thậm chí không ổn, cô nhìn mặt đất cách cửa sổ mấy chục tầng, nếu như nhảy từ đây xuống chắc là ngay cả xương cũng nát vụn, cô không thể làm được.

Lạc Thần Hi dán chặt mắt vào cô, uy hiếp: “Thế nào? Đã suy nghĩ xong chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Cảnh cáo nguy hiểm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thay Kha Từ Thích chỉ còn cách mình vài bước chân, trong lúc cấp bách cô nói: “Được, tôi đồng ý với anh.” Tuy cô và Kha Từ Thích không phải kiểu quan hệ kia, nhưng cô không muốn nhìn thấy anh bị tổn thương. “Hi, Từ Thích, sao trùng hợp vậy.” Thiên Nhã nở một nụ cười miễn cưỡng, đầu tiên là chào hỏi Kha Từ Thích đã đến trước bàn.

Kha Từ Thích dịu dàng mỉm cười với Thiên Nhã, sau đó vờ khiêm tốn gật đầu với Lạc Thần Hi xem như chào hỏi, nói: “Không phiền nếu anh ngồi đây chứ?” Trước lời thoại quen thuộc, Thiên Nhã lau trán, thoáng nhìn Lạc Thần Hi như đang xem kịch hay, tiếp tục tươi cười một cách miễn cưỡng: “Hi hi, đương nhiên...”

“Đương nhiên không được, tôi và trợ lý của tôi đang bàn những chuyện cơ mật trong kinh doanh, vẫn là mời Chủ tịch Kha lánh đi.” Lạc Thần Hi khoanh tay nói. Nụ cười của Kha Từ Thích cứng đờ, nét khác thường vượt qua trong mắt khiến trong lòng Thiên Nhã luống cuống. “Vậy được, hai người trò chuyện đi, Thiên Nhã, tối nay anh lại tới tìm em.” Kha Từ Thích lịch thiệp kìm nén cơn giận, thái độ với Thiên Nhã vẫn vẻ dịu dàng trước sau như một, chỉ là trong mắt anh có sự tổn thương và ghen tuông không thể che giấu được. “Từ Thích...” Cô cắn môi gọi Kha Từ Thích lúc này đã quay lưng rời khỏi. Kha Từ Thích quay người lại, Lạc Thần Hi liếc nhìn cô, hai người đàn ông đều đang đợi lời nói của cô.

“Em xin lỗi.” Xin lỗi, cô cũng không biết nên giải thích tình huống hiện tại như thế nào. Kha Từ Thích nhìn Thiên Nhã như đứa trẻ làm sai chuyện, cảm xúc quanh quẩn trong lòng khi này đã bị sự thương xót thay thế, anh nở nụ cười ấm áp vốn có: “Không sao, việc công đương nhiên là quan trọng nhất.” Lạc Thần Hi nhìn bóng lưng rời đi của Kha Từ Thích, hừ mũi một cái.

Việc công? Kha Từ Thích, anh cũng quá có lòng tin với bạn gái mình rồi.

“Thật ra anh không cần đưa tôi về, tôi có thể tự ngồi xe.” Trên giao lộ cách nhà không xa, La Thiên Nhã nghiêm túc nói. “Nếu cô còn lái nhái, tôi sẽ đưa cô về thẳng nhà tôi.” Sau đó anh nói thêm “Nấu com”

La Thiên Nhã thầm phi nhò anh một trận, họ đã đến dưới nhà. “Cảm ơn Chủ tịch, tôi đi lên đây.” Cô vừa xuống xe vừa nói. “Cô không định mời tôi vào nhà ngồi chơi sao?” Anh hỏi một cách thích thú.

“Không được!” Động tác mở cửa xe của Thiên Nhã khựng lại, ngay lập tức hối hận vì bản thân đã phản ứng quá kịch liệt.

Anh lập tức lại thêm hứng thú với phản ứng của cô: “Sao vậy? Lẽ nào trên đó có bí mật gì đó không thể để người khác biết?” “Không... không có, dân thường như tôi thì có thể có bí mật gì chứ.” “80% cũng do cả mặt giải thích. “Vậy tôi lên đó.” Anh làm động tác muốn xuống xe. “Đừng như thế mà Chủ tịch.” Cô gần như sắp khóc. Ý trêu đùa trên mặt anh càng nồng đậm hơn: “Lẽ nào trên đó có giấu một...” “Không, không giấu ai cả! Thật!” Cô gần như sắp gợn tay thề thốt, tuyệt đối không thể để anh ta nhìn thấy La Tiểu Bảo, tuyệt đối không thể, mặc

dù có lẽ anh ta không nhận ra con trai của cô, nhưng mà, cô không muốn La Tiểu Bảo và anh ta có bất kỳ dính líu gì với nhau, không muốn anh ta thật sự bước vào cuộc sống của cô và con trai. Lạc Thần Hi nhìn chằm chằm biểu cảm căng thẳng của cô, trong đầu loáng thoáng câu “tối nay anh lại tới tìm em” của Kha Từ Thích, giấu đầu lòi đuôi, ánh mắt của anh tối sầm, thu nụ cười trên khóe môi, người được giấu trên đó, lúc này ăn com còn chậm mặt, cô cho rằng có thể giấu được anh sao? Mùi vị chua chát dâng lên, nhưng anh lại không chịu thừa nhận.

Thiên Nhã nhân cơ hội này chuẩn xuống xe, quay đầu mắt hút ở cửa lớn như bỏ trốn.

Nhìn bóng lưng biến mất của cô, anh nắm vô lăng, đôi mắt sâu thẳm lộ ra một tia giận dữ, lúc này nên tìm “chủ mưu” thật sự để tính sổ rồi.

Trong biệt thự nhà họ Lạc, Hạ Vân Cẩm đang giận sôi máu nghĩ cách chinh đồn Lạc Lăng gần đây ngày càng không thể kiểm soát. “Họ Lạc kia! Con ra đây cho mẹ, hôm nay mẹ nhất định phải lột da con mới được!” Thăng nhóc này lại dám phá hỏng chiếc áo khoác số lượng có hạn mới mua về của cô ta! “Nhà này đều họ Lạc, cô muốn lột da của ai?” Lạc Thần Hi đi vào từ cửa lớn với vẻ mặt u ám, ánh mắt lạnh lùng, nói.

Hạ Vân Cẩm nhìn thấy Lạc Thần Hi lại tự mình trở về, trong lòng mừng thầm, ngay lập tức thay đổi nét mặt ngà vào anh: “Chồng ơi, cuối cùng anh về rồi! Anh không biết những ngày anh xa nhà người ta buồn biết bao đâu, Lăng Lăng lại không nghe lời, người ta chỉ là muốn giáo huấn nó một chút, anh đừng hiểu lầm.”

Lạc Thần Hi không hề khách sáo hắt cò ta ra: “Giáo huấn? Thủ đoạn mà cô giáo huấn người khác, thật sự ngày càng thâm độc rồi đấy.” Anh ngồi lên sofa, nói với dụng ý khác.

Hạ Vân Cẩm ngây người một lúc, trong lòng có loại dự cảm không ổn: “Chồng à anh nói gì vậy, em cũng chỉ là mắng Lăng Lăng vài câu, chưa từng nghĩ sẽ làm thật.”

Vậy ư? “Giáo huấn” con trai đến toàn thân đầy vết thương, như vậy còn không tính là làm thật?” Gần đây Lạc Lăng rất không rảnh, vừa có cơ hội thì sẽ nhắc lại chuyện cũ trước mặt Lạc Thần Hi, nói toạc ra hết bộ mặt người mẹ độc ác” ngấm ngấm của Hạ Vân Cẩm, bản thân thể thảm bao nhiêu thì kẻ ra thể thảm bấy nhiêu, Lạc Thần Hi thương xót con trai chịu nhiều khổ sở như vậy, sớm đã căn dặn những người giúp việc trông chừng kỹ cò ta, không để cò ta ngược đãi Lạc Lăng nữa.

Lúc này Hạ Vân Cẩm yên tâm trong lòng, xem ra anh chỉ là tính sổ chuyện cô ta đánh con trai.

“Dạy con không tốt là lỗi của cha mẹ, ngày thường anh bận như thế, con cái không nghe lời đương nhiên người làm mẹ phải quản giáo, nếu không thì em sợ nó sẽ học thói xấu.” Cô ta nói một cách đường hoàng biết bao, hết như Lạc Lăng thật sự là con ruột của cô ta vậy. Lạc Thần Hi hừ lạnh một tiếng: “Con cái nên quản, vậy con của người khác thì sao? Cô cũng muốn quản đúng không?” Chủ đề chột thay đổi, giọng điệu của anh càng lạnh đi mấy lần. Về mặt Hạ Vân Cẩm ngỡ vực, thầm kêu không ổn, những tên lưu manh kia chính là không đáng tin cậy, xem ra anh đã biết rồi. “Chồng ơi anh đang nói gì vậy, người ta không hiểu.” Nói xong cô ta tiến đến muốn dựa vào vai của anh.

Anh hất mạnh, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm cô ta, ánh mắt như đã đóng thành băng, lạnh đến cực điểm.

Anh biết cô ta luôn sắp xếp tai mắt vào tập đoàn Lạc Thần, theo dõi anh gặt gao, nhưng suy cho cùng cô ta đã sinh Lạc Lăng, cho dù anh không hề có một chút hứng thú nào, dù vậy vẫn cho cô ta một danh phận, nhưng xảy ra chuyện này, càng khiến anh thêm chán ghét cô ta hơn.

Hạ Vân Cẩm bị anh nhìn chằm chằm đến sợ hãi, nhưng vẫn muốn chống chế: “Chồng, có phải anh nghe được lời ly gián từ người nào không?”

“Xây ra chuyện gì trong lòng cô biết rõ, nhưng tôi cảnh cáo cô, dừng lại tất cả hành động mờ ám của mình đi, còn nữa, không được phép động tay với Lạc Lăng, nếu không, rút ra khỏi đây cho tôi.” Anh đứng dậy, khom người cảnh cáo cô ta từng câu từng chữ. Trước lúc rời khỏi anh còn bỏ lại một câu: “Những tên lưu manh nhỏ nhoi ấy dự là cả đời này cũng rất khó để trở mình, cô cũng tự thu xếp ổn thỏa đi.” Bởi vì anh đã căn dặn người trong cục “quan tâm” bọn họ, lúc Lạc Thần Hi anh

muốn khiến người khác khổ sở, tuyệt đối sẽ không nương tay. Nhìn bóng lưng của anh, vẻ mặt đáng sợ khi nãy của anh dọa Hạ Vân Cẩm đến mức toàn thân phát run, cô ta chẳng bao giờ ngờ được rằng, Lạc Thần Hi lại để lộ bộ mặt tàn bạo làm người khác sợ hãi như vậy trước mặt mình. “Cút ra khỏi chỗ này cho tôi!” Âm thanh vang vọng bên tai cô ta, cô ta nghẹn ngào cắn chặt răng, anh lại có thể vì người phụ nữ đó, muốn đuổi cô ta khỏi nơi này! Điều tại người phụ nữ âm hồn bắt tất kia cả! Điều tại cô ta!

Hạ Vân Cẩm giận như điên, đập bỏ đồ đạc, còn bóng dáng bé nhỏ ở góc tường thì cười tươi như hoa, hừ, người phụ nữ trộm cắp như bà cũng có ngày hôm nay, yên tâm đi, đây chỉ là khởi đầu, kịch hay còn ở phía sau, cho bà chúoc lấy! Tin rằng Lạc Lăng cậu rất nhanh sẽ có thể nhận đủ quy tổng”, yeah yeah.

“Chú Từ Thích, món chú nấu thơm quá, hại bụng người ta sôi sùng sục rồi này.” Trong nhà bếp, La Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn Kha Từ Thích, khen ngợi một cách khoa trương, nếu như không có Lạc Thần Hi thì cậu nhất định sẽ để chú Từ Thích làm cha cậu, xin lỗi nha, chú Từ Thích.

“Bé con, mau giúp chú bung đồ ăn ra thì có thể ăn rồi.” Kha Từ Thích véo nhẹ má của cậu bé, nói trong yêu chiều. “Đề ma mi đến giúp con nào bé cưng. Bên ngoài truyền đến giọng nói của La Thiên Nhã. “Em/mẹ cứ ngồi yên đó.” Một lớn một nhỏ đồng thanh. Thiên Nhã bắt lực mỉm cười, cô không ngờ Kha Từ Thích lại mua cả đồng nguyên liệu nấu ăn đến nhà, hơn nữa còn đích thân vào bếp, hai chàng lớn và chàng nhỏ này nhìn thấy chân của cô bị thương, lại có thể dứt khoát xem có như người tàn tật, bắt cô ngồi ngoan ngoãn trên sofa đợi ăn com, ngay cả rót một cốc nước để uống cũng cực kỳ căng thẳng.

Vậy mà người nào đó thấy cô chân bước khắp khiêng, lại còn muốn ép cô mỗi ngày làm com cho anh ta? Kiểu sắp này thật sự quá không có nhân tính, quá độc ác rồi. Những món ăn thơm lừng thịnh soạn được dọn lên bàn ăn, Kha Từ Thích bước đến muốn bế thẳng Thiên Nhã lên, La Tiểu Bảo ngay lập tức giành lấy, cười hi hi nói: “Chú Từ Thích, để cháu làm đi, cháu dịu ma mi là được rồi.” Cậu phải phòng bị một cách nghiêm trọng, nhất định không thể để chú Từ Thích nhân cơ hội. Hành động thân mật của Kha Từ Thích ít nhiều gì cũng làm Thiên Nhã hơi lúng túng, cô cười nói: “Vay ma mi xem thử bé cưng nhà ta có thể dịu nổi gánh nặng là ma mi không.”

Tiếp đó La Tiểu Bảo làm ra một tư thế trông vô cùng có sức mạnh, bộ dạng đáng yêu khiến Thiên Nhã bật cười khanh khách, cô nhìn vào ánh mắt dịu dàng của Kha Từ Thích, trong mắt mang theo sự áy náy, chuyện hôm nay hai người cũng không nhắc đến, giống như chưa từng xảy ra vậy, Thiên Nhã không biết nên nói thế nào, Kha Từ Thích cũng ngại hỏi. Tiếng nói cười vui vẻ ảm áp cùng với hương thơm nức mũi của đồ ăn, hương vị của gia đình lan tỏa khắp ngôi nhà.

Thiên Nhã nhìn dáng vẻ ăn rất ngon của bé cưng, sự không vui và nỗi sợ hãi vì bị bắt cóc gần đây đều tan biến, trong lòng cảm thấy đủ đầy thỏa mãn. Kha Từ Thích nhìn nụ cười thỏa mãn của Thiên Nhã, tâm trạng không vui vì hôm nay của anh cũng vui gần hết, trái tim hơi bất an cũng đã bình yên trở lại.

“Ma mi Thiên Nhã, người ta đang tắm, mẹ có thể tránh đi một lúc không? Nam nữ thụ thụ bất thân đó!” Cậu bé đang ngâm mình trong bồn tắm, Thiên Nhã đã làm com xong chờ đến nỗi mất kiên nhẫn, quyết định phải xông vào bề con trai ra ngoài.

“Bé ngoan, con đã tắm nửa giờ đồng hồ rồi, cứ tiếp tục như thế sẽ bị tróc da đấy.” Thiên Nhã bắt lực chống lưng ở cửa, nói với con trai gần đây cứ vài ngày lại sống thiếu tích cực.

Lạc Lăng ngâm trong bồn, chỉ thò một cái đầu nhỏ ra, đồ mặt thẹn thùng đáp: “Ma mi ra ngoài trước đi, ở đây rất trơn, chân của mẹ còn chưa khô, không thể bị dính nước.” Đối với việc Thiên Nhã bị thương, cậu và La Tiểu Bảo đều vô cùng áy náy và đau lòng, cả hai đều đã biết âm mưu của Hạ Vân Cẩm từ trước, nhưng vì để cha có thể ôm ấp nhân về nhanh một chút, các cậu bé chỉ đành tương kế tựu kế, lại để cho cha cứu mỹ nhân một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Trò đùa dai của lạc lã

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nên khi cậu biết tin chân Thiên Nhã bị thương từ La Tiểu Bảo thì vô cùng đau lòng, đòi đòi thân phận với La Tiểu Bảo, đồng thời đảm bảo nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Thiên Nhã và chân bị thương của Thiên Nhã.

Thiên Nhã nhìn con trai thương xót cho mình, trong lòng cảm thấy ấm áp. Vào lúc này chuông cửa vang lên dồn dập. Khoảnh khắc mở cửa, Thiên Nhã đã hồi hận.

Ngoài cửa là Hạ Văn Cẩm mặt mày u ám, khí thế mạnh mẽ vênh váo nói: “Tôi muốn vào trong, tránh ra!” Nói xong cô ta liền hung hăng đẩy Thiên Nhã ngã người ở cửa có chút lúng túng, đi thẳng vào bên trong. Toàn thân cô ta từ ăn mặc đến trang điểm đều dùng những thương hiệu nổi tiếng và cao quý, đặt chân vào ngôi nhà nhỏ không đi liền với xa hoa nhưng khắp nơi tràn đầy bầu không khí ấm áp, khoe môi cô ta mang nụ cười mỉa

mại: “Con của cô đâu?” Cô ta thoáng nhìn đi chơi và thú bông bày trên sofa. “Nhóc con đang tắm, thì ra bà Lạc biết con trai tôi?” Nếu đã biết tại sao còn cho rằng cô sẽ dụ dỗ Lạc Thần Hi chứ, cái tát lần trước bây giờ cô nghĩ lại vẫn còn sợ, cô vô tội, cô một lòng chỉ có La Tiểu Bảo... “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm” Hạ Văn Cẩm lạnh lùng nhìn đáng về không hay biết gì của cô, nghĩ đến việc Lạc Thần Hi lại có thể vì người phụ nữ này mà đối xử với mình như vậy, cô ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thấy sắc mặt của Hạ Văn Cẩm ngày càng khó coi, Thiên Nhã không biết lời của cô ta có ý gì,2mim cười, khách sáo nói: “Tôi rót ly nước cho cô nhé.”

“Không cần đâu, cô cũng đừng giả vờ nữa, muốn bao nhiêu, ra giá đi.” Cô ta nhìn mẹ ruột của con trai” mình một cách khinh thường, lòng thầm chắc chắn La Thiên Nhã này không đơn giản như vẻ bề ngoài. Về mặt Thiên Nhã nghĩ hoặc, lời thoại quen thuộc trong phim truyền hình này là có ý gì? Hạ Văn Cẩm hừ lạnh ngồi lên sofa, cục diện giống như nhà này là của cô ta vậy: “Nói đi, rốt cuộc cô muốn thế nào?” “Tôi muốn thế nào?” Câu này nên đề có hỏi nhĩ, Thiên Nhã thoáng nhìn cửa phòng tắm, trong lòng hơi bất an. “Năm trăm vạn.” Hạ Văn Cẩm lạnh lùng nói. “Bà Lạc tôi nghĩ cô đến nhầm nơi rồi, chỗ này8của tôi không có năm trăm vạn, vẫn là mời cô về cho...”

“Cô câm miệng!” Hạ Văn Cẩm đột nhiên hét lên một câu, ánh mắt quả thật muốn giết người. Thiên Nhã bị tiếng hét làm giật mình, xem ra đúng thật là cô ta đến gây chuyện, La Tiểu Bảo đang ở trong nhà nha, không thể làm thẳng bé sợ. “Bà Lạc cô đừng như thế, có gì ra ngoài nói được không?” Thiên Nhã thấp giọng nói. “Hừ, thế nào, sợ con trai cô biết cô đã làm chuyện hạ lưu vô sỉ gì à? Đồ phụ nữ rở tiền, làm điểm còn muốn lập đền thờ!” Nói xong cô ta liền giơ tay lên.

Thấy lại sắp ăn một cái tát của cô ta, hai bên chỉ cách nhau vài bước, Thiên Nhã ngay cả cơ hội để né cũng không có.

“Ma mi, obasan* này là ai vậy, làm ồn lúc người ta đang tắm, đáng ghét chết được.” Tay của Hạ Văn Cẩm cứng đờ giữa không trung, sừng sốt nhìn đứa trẻ trong y như đúc Lạc Lã mặc một chiếc áo choàng tắm nhỏ bước ra.

(*) Cậu bé gọi theo tiếng Nhật, nghĩa Việt là “dì”.

Mặc dù cô ta biết sự tồn tại của cậu, nhưng nhìn thấy cậu rồi, lòng vẫn không kìm được mà run rẩy một lúc, không hổ là song sinh, nếu đặt cạnh nhau thật sự sẽ không phân biệt được. “Bé cưng, không được mất lịch sự, ma mi đang nói chuyện với dì.” Thiên Nhã thăm thờ phào, bước đến bên con trai lên, quyết định để cậu vào trong phòng tránh đầu ngon gió trước đã. “Nói chuyện gì vậy, người3ta đối bụng rồi, mau đi ăn cơm nào.” Lạc Lã trao cho Thiên Nhã một cái hôn thơm nồng, mái tóc nâu ướt đầm quệt vài giọt nước lên mặt của Thiên Nhã, cảnh tượng mẹ hiền con ngoan thật sự đã làm lo Hạ Văn Cẩm sang một bên. Hạ Văn Cẩm hừ lạnh một tiếng, chế nhạo: “Quả nhiên, mẹ nào con nấy, rở tiền như nhau!” Nhìn ra La Thiên Nhã xem con trai như bảo bối, cô ta có tình vạch trần cô trước mặt trẻ nhỏ. Lạc Lã bước xuống khỏi cái ôm của Thiên Nhã, gương đôi mắt to “ngây thơ hồn nhiên” nói: “Dị này vừa nhìn đã biết người xấu, ma mi Thiên Nhã đơn thuần như thể nhất định dùng để đi ta bắt nạt đó.” Mặt của hai người lớn đều xanh5cả, Hạ Văn Cẩm giận đến mặt tái xanh, còn Thiên Nhã sợ đến mặt tái xanh, lập tức kéo cậu bé qua, sợ cậu gặp phải bàn tay độc ác của Hạ Văn Cẩm. “Nhãi con! Mày biết tao là ai không? Lại dám nói chuyện như thế!” Hạ Văn Cẩm xông đến muốn đánh cậu, Thiên Nhã ôm chặt lấy Lạc Lã, không để cô ta làm hại đến con trai dù là một chút, Hạ Văn Cẩm nhân cơ hội liều mạng kéo tóc của Thiên Nhã.

“A” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên,

Trong lúc hỗn loạn Lạc Lã giơ cái chân bé nhỏ ra, khiến Hạ Văn Cẩm bị vấp, mất đà ngã sấp mặt xuống đất, vô cùng thảm hại.

“Ha ha ha, ôi chà chà, ác quả ác báo nha.” Lạc Lã vỗ tay khen hay. Hạ Văn Cẩm ngã đến mất đầy ngôi sao, một dòng máu tươi chảy đến giữa môi, theo bản năng đưa tay sờ thử: “Á! Máu này!” Lại một tiếng kêu thảm thiết. “Bà Lạc, cô... cô không sao chứ?” Thiên Nhã thấy không ổn, vô cùng đồng cảm muốn dịu cô ta dậy. Hạ Văn Cẩm nổi giận hất tay cô ra: “Cút!” Cô ta gắng sức bỏ dậy nhưng đầu gối lại đau âm ỉ. “Tiểu Bảo con không thể cười trên nỗi đau của người khác như vậy!” Thiên Nhã sốt ruột muốn dạy dỗ con trai đang ở sau lưng, nhưng bóng dáng nhỏ nhắn của Lạc Lã đã chạy vào nhà bếp, chớp mắt liền nhìn thấy cậu bụng một chậu nhỏ toàn là nước xà phòng chạy lon ton ra ngoài.

“Dì ơi, cho đi một chậu nước ấm khử trùng một chút, đừng làm bẩn sàn nhà bọn con nha.” Chưa chờ Hạ Văn Cẩm kịp phản ứng, nước trong cái chậu kia trong tay Lạc Lã đã trút từ đầu cô ta xuống, vừa đổ vừa thẹn thùng nói: “Nước rửa chân của người ta có thơm không dì?”

“Á!!!!” Lại một tiếng kêu vô cùng thảm thiết.

“Trời ơi!” Thiên Nhã cũng nhỏ giọng kêu lên một tiếng cùng lúc, lần này La Tiểu Bảo gây họa rồi. “La Tiểu Bảo, con mau dừng tay lại!” Thiên Nhã muốn giành lấy cái chậu, ngăn cản hành động của con trai cưng, trong lúc giằng co cái chậu bị thả tay, cái chậu rơi vào mặt của Hạ Văn Cẩm.

“Tao phải diệt thẳng nhóc thối tha này!” Hạ Văn Cẩm bị chơi khăm đến cực kỳ thê thảm, đuổi theo Lạc Lã khắp nhà muốn đánh cậu, Thiên Nhã muốn ngăn nhưng không được, tình hình loạn thành một mớ, đầu óc cô trở nên trống rỗng, chỉ nghe thấy giọng nói đầy hào hứng của Lạc Lã: “Ma mi, mẹ nghe, chú cảnh sát đến rồi! Thật là làm việc có năng suất, người ta vừa mới gọi cảnh sát thôi.”

Lúc này Hạ Văn Cẩm ngã người, thẳng nhóc này lại có thể báo cảnh sát? Người báo cảnh sát nên là cô ta mới phải!? “Ha ha, bằng chứng phạm tội vô cùng xác thực nha!” Về mặt cậu bé đắc ý lấy ra một cây bút ghi âm từ trong túi áo choàng ngủ, phát lại những lời nói độc ác và lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác một cách trần trụi của Hạ Văn Cẩm

Hạ Văn Cẩm giận đến sôi máu, cô ta không ngờ người anh em nhỏ tuổi này của Lạc Lã lại còn khó đối phó hơn cả Lạc Lã, bên dưới tiếng còi báo động đang ngày càng gần, vì để không làm lớn chuyện, cô ta chỉ đành vác theo bộ dạng phẫn nộ còn thảm hại hơn cả chuột lột rồi khỏi nơi chốn đáng sợ này.

Dù đã mạnh tay giáo huấn một trận “ma mi” của ngày trước, nhưng Lạc Lã lại thấy chưa thể hóa giải con giận trong lòng mình, người phụ nữ này lại dám chạy đến nhà Thiên Nhã gây phiền phức, hơn nữa lần trước còn đánh La Tiểu Bảo, thật là chán sống, xem ra cậu phải làm thật rồi.

“Lã Lã, bà cô họ Hạ bị em chơi khăm đủ đau rồi, chắc là sau này cũng không dám tìm đến nhà gây phiền phức cho Thiên Nhã nữa, người ta cũng sẽ giáo huấn bà ta một trận thật tốt, em cũng không cần điều động thuộc hạ của em đâu.” Dùng vũ lực để giải quyết vấn đề từ trước đến nay không phải là phong cách của La Tiểu Bảo cậu. “Được, nghe lời anh.” Cứ tha cho bà ta một lần trước vậy, Hạ Văn Cẩm, bị kịch thuộc về bà sẽ đến rất nhanh thôi, Lạc Lã siết chặt nắm đấm nghi.

Thiên Nhã ngồi trong văn phòng, đang suy nghĩ nên giải thích với Lạc Thần Hi thế nào, về chuyện mạnh tay chơi khăm Hạ Văn Cẩm

Nhưng kỳ lạ là, sự việc đã qua mấy ngày rồi, Lạc Thần Hi cũng không hề có phản ứng gì. “Chủ tịch, xin lỗi!” Tuy người đến gây phiền phức trước là Hạ Vân Cẩm, những suy cho cùng La Tiểu Bảo khiến người ta thể thảm như vậy...

Lạc Thần Hi hứng thú nhìn cô, người phụ nữ này gần đây nhìn thấy anh đều mang bộ dạng của học sinh chờ chịu phạt. “Xin lỗi có ích không? Vẫn là làm chút hành động thực tế đi.” La Thiên Nhã cắn môi, từ trong túi áo lấy ra “mặt trời đỏ” được xếp ngay ngắn chỉnh tề, về mặt áy náy nói: “Tôi biết nhà anh không thiếu tiền, nhưng đây là thành ý nhỏ của tôi, nếu còn chuyện khác cần tôi làm, cứ việc căn dặn.” Lạc Thần Hi quét mắt nhìn các Chủ tịch Mao trên mặt bàn, càng thấy thú vị hơn: “Lẽ nào cô chỉ biết dùng tiền giải quyết vấn đề sao?”

La Thiên Nhã không ngờ Lạc Thần Hi chẳng tha chẳng thứ gì cả, xem ra Hạ Vân Cẩm bị thương rất nặng, chắc chắn anh ta đau lòng chết được, nghĩ đến đây, trong lòng cô đột nhiên có chút cảm giác khó tả. “Tôi đã suy nghĩ rất lâu, đây là việc duy nhất mà tôi có thể làm.” Nhận lỗi và xin lỗi cũng phải tìm thời gian phù hợp, hiện giờ chắc chắn Hạ Vân Cẩm hận cô chết được, cô đi xin lỗi cũng đâu có ích. “Không được.” Lạc Thần Hi khoanh tay nói. “VẬY anh còn muốn thế nào chứ!” Áy náy thì áy náy, nhưng nói đến cùng là vợ của anh ta gây sự trước. “Làm bản kiểm điểm trước đi.” Cuối cùng anh đưa ra quyết định sau khi xem xét, cô dám giấu đàn ông trong nhà, còn không cho anh đến làm khách, phải kiểm điểm.

“Dù là viết kiểm điểm, cũng là cho bà Chủ tịch viết.” Cô lăm bắm một câu. Lạc Thần Hi nhướng mày, như phát hiện vấn đề: “Cho ai viết?”

“Bà Lạc áy, tôi thật sự không có ý chinh cô áy, tôi...”

“Được rồi, cho cô một cơ hội để đền bù.” Xem ra đã xảy ra chuyện mà anh không biết.

“Cơ hội gì?” Thiên Nhã lấy lại tinh thần như đã tìm thấy sức sống.

Lạc Thần Hi chăm chú nhìn dáng vẻ nhận lỗi sâu sắc của cô, giả vờ suy nghĩ: “Tạm thời chưa nghĩ ra, cho phép cô nợ trước đây, nhưng phải trả chút lãi.”

“Anh!” Thiên Nhã thất vọng biết bao.

Không ngờ Lạc Thần Hi lại đột ngột đứng dậy, bước đến trước mặt cô làm một nụ hôn phớt. “Chủ tịch!” Trái tim bé nhỏ bị nụ hôn nhẹ nhàng này làm cho lẫn lộn tan vỡ. Thiên Nhã nhò giọng hét lên, sao anh ta có thể như thế! Lén vợ của mình lợi dụng cô suốt!

“Sao vậy? Còn muốn thêm?” Lạc Thần Hi cười, vẻ mặt yêu nghiệt, hỏi cô và làm ra vẻ sắp tiến hành động tác tiếp theo con kinh khủng hơn. Thiên Nhã hoảng hốt lúng túng muốn trốn khỏi văn phòng Chủ tịch, Lạc Thần Hi ở sau lưng còn nói với giọng trên chộc: “Đừng quên làm com tối cho tôi nhé.” Yêu nghiệt, yêu nghiệt mà! Thiên Nhã sợ đến mức hai chân không còn sức lực, lao đảo đẩy cửa văn phòng ra, không cần thận va phải Hạ Nhất Y đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào. “Làm gì luống cuống thế?” Giọng điệu của Hạ Nhất Y mang theo ý khiển trách. La Thiên Nhã nhìn kỹ lại, vẻ mặt lúng túng: “Xin lỗi, tôi có chút không khỏe.”

Nhìn bóng lưng như đi lánh nạn của La Thiên Nhã, trong mắt Hạ Nhất Y lóe lên vài tia đồ kị và thù hận.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ngủ với chủ tịch đại nhân

Làm thế nào mới có thể tránh ở riêng một chỗ với anh ta nhất mà lại có thể thực hiện việc đã đồng ý anh ta? La Thiên Nhã tự cho rằng đã tìm được một cách rất hay.

“He he, mà mi Thiên Nhã đi đưa com cho cha rồi đó, nhờ2cả vào anh nhé.” Lạc Lăng nhấn tin báo tin tức quan trọng này cho La Tiểu Bảo. La Tiểu Bảo đang tỏ ra dễ thương trong lòng Lạc Thần Hi, mắt chợt sáng lên, cơ hội đến rồi, cứ để cha và ma mi gạo nấu thành com đi, cậu tìm thấy8mẫu tóc của Lạc Thần Hi ở nhà họ Lạc, thông qua DNA đã xác nhận cậu và Lạc Lăng đúng thật là máu mủ của Lạc Thần Hi, ha ha, cuối cùng cậu đã tìm thấy cha rồi.

“Cha ơi, người ta sắp về nhà rồi, cha bảo trọng nhé.” La Tiểu Bảo6đang nụ hôn nồng thắm, lưu luyến có người trong lòng Lạc Thần Hi. “Bé cưng không ngủ lại đây ư?” Lạc Thần Hi cũng hôn má con trai, thẳng nhóc ngày càng đẹp trai rồi. “Không ạ, người ta còn phải về làm bài tập.” Học trò ngoan La Tiểu Bảo vừa3thu dọn sách vừa nghiêm túc nói.

“Con ngoan, cha đưa con về.”

“Tài Bộ đang đợi con ở dưới, không cần cha đâu, cha làm việc của mình đi, phải ăn com thật ngon miệng đó.” La Tiểu Bảo làm mặt quý với cha mình, dạn dỏ một cách tinh quái. Com của5Thiên Nhã ngon lắm nha.

Nói đến ăn com, Lạc Thần Hi nhìn đồng hồ, đôi mày anh tuấn nhướng lên, đã mấy giờ rồi mà sao người phụ nữ đó còn chưa đến? Ngay cả họp đồng của Kha Từ Thích cũng mặc kệ rồi sao? Song đây cũng là một việc đáng vui về.

“Cha ơi sửa bỏ mà người ta pha cho cha nhất định phải uống đó.” Trước khi đi La Tiểu Bảo dạn dò như ông cụ non.

“Ừ, tuân lệnh.”

La Thiên Nhã đến khách sạn Lạc Thần Hi, không sớm cũng chẳng muộn, đúng vào giờ com tối, cô vội vã đến mức thờ hồn hên hên nhấn chuông cửa. Lạc Thần Hi khoanh tay lạnh lùng nhìn La Thiên Nhã xách cái làn như người bán đồ ăn đi vào trong, sau đó động tác thuần thục lấy com và đồ ăn từ trong làn ra, biểu cảm của anh không vui.

“Này là đầu bếp làm à?” Anh lạnh lùng hỏi, hình ảnh bóng dáng nhỏ nhắn đang nấu cháo trong nhà bếp của cô lúc anh bị bệnh hiện ra trong đầu, khi đó có thể đã bệnh đến mức hồ đồ, nhưng trong lòng lại nhóm lên một tầng âm áp.

“Cái gì mà đầu bếp làm chứ, đây đều là tôi làm, nếu già cho đổi lại, qua đây ăn đi.” Thiên Nhã đứng trước bàn ăn làm tư thế “mời”. “Tôi chỉ ăn đồ làm ra từ bếp nhà mình.” Anh dựa người lên sofa khoanh tay lạnh nhạt nói một câu, không bị dao động. “Đến đây đi mà, đừng như thế, rất ngon đó, không có độc đâu.” Thiên Nhã và những đĩa đồ ăn thơm lừng đang nằm trên bàn ăn vẫy tay với Lạc Thần Hi.

“Không.” Lạc Thần Hi quay mặt đi nơi khác, vẻ cao ngạo trông lại có chút cảm giác trẻ con làm nũng.

Thiên Nhã cắn răng nghiêng lợi thăm chằm biếm anh một trận, tiếp tục mềm giọng khuyên nhủ: “Đi mà, không ăn thì phí đó.” Muốn cô làm lại một lần nữa, không có cửa!

Lúc này Lạc Thần Hi mới đi qua một cách cực kỳ không tình nguyện, liếc mắt, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: “Chắc cô làm cho người kia trong nhà ăn, đợi người đó ăn xong rồi mới nhận tiện mang qua đây cho tôi.” Giác ngộ này khiến anh rất không thoải mái.

Bị vạch trần, mặt Thiên Nhã lộ vẻ lúng túng: “À, coi vậy đi, anh yêu rất thích ăn, anh ấy kén chọn lắm. * Thiên Nhã tiếp tục khoa tay múa chân trước đồ ăn, ra sức thúc đẩy tiêu thụ thành quả của bản thân.

(*) Câu này đã bị Lạc Thần Hi nghe nhầm, thật ra ý Thiên Nhã là “bé cưng rất thích ăn, chẳng bé kén chọn lắm”. Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn cô, người phụ nữ này cũng thật thẳng thắn, chuyện gì cũng dám thừa nhận, hóa ra cũng đã trở thành bà náu bép của Kha Tử Thích rồi.

Cô bị ánh mắt kỳ lạ của anh nhìn đến nỗi hứng thú ăn uống gì đó cũng bay biến, bụng vang lên ừng ực, đáng thương cho cô vẫn chưa ăn đầy này, cái tên này còn không cảm kích, anh không ăn tối àn! Thế là cô liền cầm đũa lên bắt đầu vui đầu ăn, còn không quên gĩa vờ làm ra dáng vẻ ăn được mỹ vị nhân gian cho anh xem. Lạc Thần Hi nhìn cô hồi lâu, hừ lạnh một tiếng, thoáng liếc nhìn mắt cá chân còn hơi đỏ của cô, con giận hơi giảm đi một chút, anh ngồi xuống, bắt đầu cầm bát đũa lên ăn.

“Kể từ ngày mai không được phép mang giày cao gót.” Chân khập khiễng còn mang cao gót, người phụ nữ này muốn câu dẫn ai? “Ờ? Tại sao chứ?” Thiên Nhã vừa ăn vừa nhướn mày hỏi. Anh khinh thường quét mắt toàn thân cô, dốc hết sức đã kích: “Với thân hình này, mang cũng như không.” Thiên Nhã nuốt nửa đã bị nghẹn, thân hình cô không đến nỗi tệ như thế chứ? Tuy đã có con nhưng người ta vẫn khen cô giỏi chăm sóc đấy.

“Ừm.” Dù sao cô cũng không thích mang, nếu không phải quy định đi làm phải mang, cô mới không đặt chân lên đôi giày cao như thể chạy đi chạy lại.

Lạc Thần Hi lại hừ lạnh, người phụ nữ này thật mặt dày, dù có si nhục thế nào cũng mặt không đỏ tại không nóng.

Sau bữa cơm, nhiệt độ không khí trong phòng đột nhiên nóng lên, hơn nữa, còn ngày càng nóng. Thiên Nhã nóng đến mức chóng mặt, cô dọn dẹp bát đũa, cảm giác toàn thân có một luồng nhiệt không ngừng di chuyển nhanh một cách hỗn loạn. “Á! Anh làm gì thế!” Lạc Thần Hi không biết đã cời áo từ lúc nào, để trần nửa thân trên cường tráng đi qua đi lại, dọa Thiên Nhã hoảng sợ hỏi. Lạc Thần Hi không vui đáp: “Đây là nhà tôi, tôi muốn làm gì thì làm.” Cả người anh nóng lên còn đầu óc thì choáng váng, cảm giác có chút không ổn. “Phải, anh muốn làm gì thì làm.” Xem như không thấy, Thiên Nhã cúi đầu nhanh tay dọn dẹp, vẫn là nên rời khỏi nơi này nhanh một chút. “A!” Đèn chợt tắt, chỉ có chút ánh sáng le lói ánh xạ vào từ ngoài cửa sổ, mất điện rồi. Thiên Nhã kêu lên. “Tối... tôi phải đi.” Điều hòa đã dừng, cả người cô nóng đến giống như vào phòng xông hơi, đầu óc xoay vòng, trời đất xoay vòng, cùng với tiếng vỗ của bát rơi xuống đất, cô ngã xuống. Tỉnh dậy từ trong mơ, cô mở mắt, chiếc giường quen thuộc, trần nhà quen thuộc, hơi thở... đàn ông quen thuộc, bên cạnh là nhịp thở đều đều.

Gì cơ? Hơi thở đàn ông!

La Thiên Nhã giật mình, quay phắt đầu lại, gương mặt nhìn nghiêng vô cùng anh tuấn, thân hình cường tráng thẳng tắp, làn da màu lúa mạch, hai người, đang không một mảnh vải che thân, người đàn ông nằm cạnh vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đáng sợ này, không phải Lạc Thần Hi thì là ai?!

May mà, anh chưa tỉnh. Thế là, trò cũ lặp lại, La Thiên Nhã rời khỏi khách sạn như bỏ trốn. Về đến công ty, Thiên Nhã chưa hết hoảng hồn, lòng rối như tơ vò đã làm sai rất nhiều chuyện, bị Hạ Nhất Y mạnh tay giáo huấn một trận, sau đó thì Lạc Thần Hi đã quay về.

“Chào buổi sáng Chủ tịch!” Trong tầng làm việc rộng lớn, các nhân viên lễ phép chào hỏi anh.

Thiên Nhã đang sao chép văn kiện, nghe thấy hai từ “chủ tịch”, toàn thân Thiên Nhã rung mình một cái, ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách, trốn được bao lâu thì trốn vậy.

“Này, đứng lại.” Sau lưng là giọng của Lạc Thần Hi. “Cộp” một tiếng, toàn bộ văn kiện đều rơi xuống đất. Cô căng đỏ cả mặt, quay người lại, đối diện ánh mắt đầy dò xét của Lạc Thần Hi. “Theo tôi vào trong.” Anh bỏ lại một câu, vẫn tiêu sái như thường mà bước vào.

Người đàn ông này! Lại có thể một chút về lúng túng cũng không có! Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cô và anh ta lại ở trần trên giường chứ? Cô thật sự, thật sự lại hồ đồ rồi! La Thiên Nhã ơi La Thiên Nhã, đầu óc này của mày sao không nghĩ ra một chút nào vậy? Dù có làm sao chắc cũng không thể hỏi anh ta?

“Tối qua...” Đứng trước mặt anh một cách bất an, Thiên Nhã vừa mờ lờ, anh đã nhướn mày.

Anh hỏi cô: “Tối qua rời khỏi khi nào?” Dáng vẻ như không biết rõ tình hình.

Thiên Nhã thăm thò phào, xem ra ngay cả anh ta cũng không biết xảy ra chuyện gì. Vì sao nhỉ? Lẽ nào đã trùng tà? May quá may quá.

“À, sau khi mất điện thì tôi rời đi.” Cô và bình tĩnh.

Lạc Thần Hi quan sát cô, vẻ mặt hoài nghi: “Quần áo là cô cời sạch ư?”

“Ờ!?”

“Ý tôi là, quần áo của tôi?” Anh hỏi rất nghiêm túc: “Không... không phải.” Cổ họng cô hơi run rẩy, chột dạ cúi đầu xuống. “Vậy còn ngày ra đó làm gì?”

“Hả?”

“Đi pha cà phê, nào bị lừa đá rồi?” Vẻ mặt Lạc Thần Hi “bất lực”. “Tôi đi ngay, đi ngay.” Thiên Nhã lén vỗ ngực, xem ra chưa xảy ra gì cả, nếu không anh ta chắc chắn sẽ chẳng mang bộ dạng không hay biết gì kia... Phía sau, Lạc Thần Hi gương khốc môi, nở một nụ cười đen tối thương hiệu, ý vị sâu xa.

“Thiên Nhã, mẹ hư quá, hôm qua lại đến nhà đồng nghiệp ngủ rồi đúng không?” Lạc Lăng cười xấu xa trêu ma mị.

Thiên Nhã bị lời nói vô tư của con trai làm đỏ mặt, nhóc con này ngoài đáng vẻ ngày càng trông giống Lạc Thần Hi mà nụ cười này cũng giống đến đáng sợ, cô vội vàng ho khan vài tiếng để che đậy: “Xin lỗi nha bé cưng, sau này mẹ sẽ không bỏ con ở trong nhà một mình nữa.”

Lạc Lăng vỗ vỗ ngực như đại trượng phu: “Không sao không sao, mẹ mị cứ việc giao lưu tình cảm với đồng nghiệp nhiều nhiều, một mình con ở nhà rất hưởng thụ.” “Con được lắm, nhanh như thể đã hưởng thụ một mình rồi, không cần mẹ nữa có đúng không?” Thiên Nhã gĩa vờ thút thít.

“Thiên Nhã đừng khóc mà, nào, để người ta hôn một cái.” Lạc Lăng hôn chụt một cái lên trán của Thiên Nhã như ông cụ non, nép vào ngực Thiên Nhã bắt đầu làm nũng, gương mặt nhỏ nhắn để lộ nụ cười “đã đạt được mưu kế”, nhìn đáng vẻ thẹn thùng của Thiên Nhã, chuyện tối qua đã thành công rồi.

La Tiểu Bảo ở nhà họ Lạc giầy vò Hạ Vân Cẩm đủ đau, con trai từ sáng đến tối chống đối cô ta, trêu chọc đủ kiểu, chống lại bỏ nhà ra đi, ngay cả nhìn thẳng cũng không nhìn cô ta lấy một lần, cô ta đã sắp đến bờ vực sụp đổ, tất cả mọi việc đương nhiên đều bị tính vào đầu của La Thiên Nhã.

“Bà Chủ tịch đến rồi!” Hôm nay, Thiên Nhã đang vui đầu gõ văn kiện, chỉ nghe thấy các đồng nghiệp gần đó nhao nhao thảo luận.

Thiên Nhã ngẩng đầu, từ xa nhìn thấy Hạ Vân Cẩm đi về phía bên này với vẻ mặt cao ngạo, sống lưng cô lạnh toát, ánh mắt của các đồng nghiệp đều không hẹn mà di chuyển qua lại giữa Hạ Vân Cẩm và La Thiên Nhã, bộ dạng như chuẩn bị xem kịch hay. Kể từ sau sự kiện “bể kiệu công chúa”, trên dưới công ty đều cảm nhận được sự ám muội giữa Lạc Thần Hi và Thiên Nhã, đã âm thầm bàn luận sôi nổi. Thiên Nhã cũng trở thành chủ đề buôn chuyện sau khi cơm nước xong xuôi của các đồng nghiệp. Trong khi Lạc Thần Hi đối xử với La Thiên Nhã càng “đặc biệt” trước nay chưa từng có, khiến cho những người phụ nữ thăm ngưỡng mộ Lạc Thần Hi và ôm mộng làm “tiểu tam”* đều hận đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể đuổi La Thiên Nhã ra khỏi tập đoàn Lạc Thần. (*) Kể thứ ba. Thiên Nhã không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng hướng về La Tiểu Bảo, muốn nỗ lực tiếp tục kiến trì nên đương nhiên

không biết tất cả những việc này, những lời nói hùa theo và tốt đẹp bề ngoài của các đồng nghiệp, cô hoàn toàn xem đó là biểu hiện của sự thân thiện hòa thuận. “Cô kia, rót ly cà phê vào đây cho tôi.” Hạ Vân Cẩm mở cửa văn phòng Chủ tịch, đứng ở cửa chỉ tay năm ngón với La Thiên Nhã cách đó không xa, vẻ mặt mang biểu cảm muốn cô đẹp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Gà mái bại trận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“À Thiên Nhã đáp lại một câu, ngoan ngoãn đi rót cà phê.

Hạ Vân Cẩm nhìn dáng vẻ vâng lời của cô, dương dương đắc ý đi vào văn phòng Chủ tịch. Hai ngày này Lạc Thần Hi đi công tác, cô ta chính là muốn nhân cơ hội này giáo huấn kẻ thứ ba không biết xấu hổ này một trận đàng hoàng trước mặt những người trong công ty. “Bà Lạc, cà phê.” Cô đưa cà phê đến trước mặt Hạ Vân Cẩm rồi chuẩn bị rời đi.

“Chờ đã.” Ngồi trên ghế làm việc của Lạc Thần Hi, dáng vẻ của Hạ Vân Cẩm hết như tư thế của kẻ thống trị cao nhất, công ty này là của chồng cô ta, đương nhiên cũng thuộc về Hạ Vân Cẩm cô ta. Thiên Nhã đoán được cô ta sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, không kiêu ngạo cũng không tự ti hỏi: “Xin hỏi còn có dặn dò gì không?” Mặc dù chuyện lần trước cô áy náy trong lòng, nhưng cô cũng đã bày tỏ ý định bù đắp với Lạc Thần Hi rồi, mà chuyện xảy ra trước kia đều là hiểu lầm, vì sao bà Lạc này thích gây phiền phức cho cô đến thế?

“Cô nên gọi tôi là, bà Chủ tịch.” Cô ta nhấn mạnh từng câu từng tiếng, trọng điểm là tuyên bố chủ quyền.

“À, bà Chủ tịch.” Thiên Nhã vâng lời gọi.

Hạ Vân Cẩm đứng dậy, tao nhã cầm ly lên bắt đầu uống cà phê, rồi đột ngột phun ra một ngụm, biểu cảm “thống khổ” nói: “Cô pha cà phê gì thế này!”

Trên mặt và người Thiên Nhã đương nhiên trở thành chốn trở về cuối cùng của ngụm cà phê này, cô theo phản xạ cúi đầu tránh né, nhưng vẫn không cách nào may mắn tránh khỏi.

“Hừ, cà phê này lên đến người cô, trái lại trở nên đắt tiền rồi.” Hạ Vân Cẩm khoanh tay cười đắc ý, xem thử hôm nay còn có ai cứu được cô! Thiên Nhã giờ tay lau cà phê trên mặt, nhìn thẳng vào ánh mắt tự mãn và ác độc của cô ta: “Nói đi, cô muốn thế nào?” Xem ra vương mức giữa cô, cô ta và Lạc Thần Hi không tài nào hòa giải rồi. “Cút, cút khỏi chỗ này, càng xa càng tốt!” Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, ghen ghét và thù hận trong lòng đều sắp ép cô ta phát điên rồi. “Được!” Thiên Nhã đáp lại không chút do dự, dù sao cô cũng không muốn ở lại đây!

“Ai cho phép cô nói được.” Lạc Thần Hi bước vào từ cửa lớn, lạnh lùng nói chen vào, nhìn chăm chăm Hạ Vân Cẩm mừng rỡ vì đạt được gian kế chỉ trong một giây, ánh mắt của anh lạnh lẽo đến nỗi khiến người khác rùng mình.

Không phải anh đi công tác ba ngày sao? Không ngờ đã về rồi! Trái tim Hạ Vân Cẩm đập thành thịch, không còn ánh mắt oán độc nữa mà chuyển sang dáng vẻ oan ức, cô ta miễn cưỡng nghênh đón. “Chồng, anh về rồi, người ta nhớ anh lắm, nên đến công ty thăm anh.” Về mặt Lạc Thần Hi u ám hắt cô ta ra, sự chủ động nhiệt tình ngả người đối lại vẫn là cái hất tay tuyệt tình, hơn nữa còn ở trước mặt kẻ thứ ba chết tiệt này, nụ cười của Hạ Vân Cẩm cũng cứng đờ, La Thiên Nhã bị phun cà phê đầy người cúi đầu im lặng, bầu không khí vô cùng lúng túng.

“Cút ngay!” Anh ngồi lên sofa, lạnh lùng thốt ra hai từ.

Thiên Nhã ngẩng đầu, đáp: “À.” Cút thì cút, nơi này quả thật không phải là nơi có nên ở lại.

“Cô đứng lại, tôi bảo cô ta cút, cô đi làm gì!” Lạc Thần Hi liền nhìn Hạ Vân Cẩm, không thể chịu đựng nổi việc cô ta ngu ngốc đến mức chạy đến công ty gây sự.

“Anh nói cái gì?” Giọng điệu Hạ Vân Cẩm bén nhọn, trừng to đôi mắt không dám tin. “Cút về nhà, sau này không được đến công ty.” Lạc Thần Hi cảnh cáo cô ta. Vẻ mặt Hạ Vân Cẩm đỏ lên, nỗi oan ức và phẫn nộ trước nay chưa từng có, nói mà không qua suy nghĩ: “Lạc Thần Hi, anh tưởng anh làm thế thì em sẽ không biết hai người đã làm chuyện mờ ám gì tại công ty sao!?” Lạc Thần Hi ghệch mặt nhân, không cho là đúng, đáp: “Bắt đầu từ bây giờ người của cô đã bị sa thải toàn bộ rồi, cô cảm thấy còn ai có thể thông báo cho cô?”

Hạ Vân Cẩm ngây ngốc, cô ta không ngờ Lạc Thần Hi sử dụng cách thức này, lại có thể nắm rõ trong lòng bàn tay hành động nhỏ của cô ta khiến cô ta chịu đá kích lớn. “Sao anh có thể đối xử với em như thế! Em là mẹ của Lăng Lăng.” Tuyệt chiêu cuối cùng, phạm là những lúc thế này, mang con trai cưng của anh ra chắc chắn có hiệu quả, ngày trước làm như vậy anh luôn mềm lòng. “Đừng mang Lăng Lăng ra nói nữa, nếu không phải nó, ngay cả vị trí gần Chủ tịch phu nhân cô cũng đừng mong với tới.” Ánh mắt anh sắc bén và không mang chút tình cảm nào, lạnh đến mức làm người ta sợ hãi, Thiên Nhã ở bên cạnh cũng không kim được mà rùng mình một cái. “Được, em hiểu rồi, Lạc Thần Hi, anh chính là đồ long lang dạ sói!” Hạ Vân Cẩm hét lên một câu trong lúc cuồng loạn, quay người rời khỏi văn phòng Chủ tịch. Nhìn bóng dáng như gà mái bại trận của Hạ Vân Cẩm, La Thiên Nhã bắt đầu nổi lòng đồng cảm với người phụ nữ này, thật ra nguyên nhân cô ấy nhắm vào cô, hoàn toàn bởi vì một người, chính là anh ta. “Nói đi, rốt cuộc là ai phê chuẩn cho cô?” Lạc Thần Hi tính sổ xong với Hạ Vân Cẩm thì nên đến cô rồi. Thấy Thiên Nhã còn chưa định thần lại, anh hỏi tiếp: “Cô cảm thấy tập đoàn Lạc Thần là nơi có thể tùy tiện ra vào sao?”

“Anh đối xử với cô ấy như thế quá quá đáng rồi.” Hỏi một đàng, Thiên Nhã trả lời một nẻo.

“Cô nói gì?” Anh không tin vào tai của mình cho lắm.

“Cô ấy là vợ của anh, sao anh có thể đối xử với cô ấy như thế?” Thiên Nhã lòng đầy bất bình nói. Anh nhìn chăm chăm cô một lúc, ánh mắt trở nên sâu xa khó đoán, hừ lạnh một tiếng: “Cô tưởng mình là ai, mà có thể quản chuyện nhà của tôi?” Thiên Nhã cười khó, chỉ vào vết cà phê trên mặt: “Tôi biết tôi không là ai cả, nhưng mà nhà hai người tranh cãi, vì sao luôn phải liên lụy đến tôi?”

“Xem ra cô thật sự cảm thấy bản thân rất ám ức.” Anh lạnh lùng đáp, giọng điệu mang vẻ châm biếm. “Sự ám ức của tôi, và cả sự cuồng loạn của vợ anh, đều do anh tạo nên, không phải sao?” Thiên Nhã hiếm khi miệng mồm lạnh lợi vào lúc này. Nhìn La Thiên Nhã đột nhiên trở nên hùng hổ dọa người, giọng điệu của anh lại hạ thấp: “Vậy có thấy thế nào? Bởi vì tôi cảm thấy “oan ức”, khiến cô rất không vui?”

“Đúng, tôi rất không vui, ánh mắt của đồng nghiệp và người khác tôi không quan tâm, nhưng...” Hạ Vân Cẩm lại có thể chạy đến nhà của cô tìm cô tính sổ, vấn đề này thì nghiêm trọng rồi, sẽ dọa La Tiểu Bảo sợ.

“Vậy cô quan tâm ánh mắt của ai? Kha Từ Thích sao?” Anh hỏi bằng giọng chế nhạo.

Thiên Nhã cắn môi: “Đúng! Tôi rất quan tâm ánh mắt của anh ấy, anh ấy là bạn trai tôi, tôi đương nhiên quan tâm ánh mắt của anh ấy.”

Con giận của cô chuyển hóa thành dũng khí, tiếp tục nói: “Vậy nên xin anh đừng làm những hành động khiến người khác khó hiểu nữa, anh như thể tôi rất hoang mang, rất lúng túng, tôi và anh chỉ là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, tôi không muốn có bất kỳ hiểu lầm nào nữa.”

Anh liếc nhìn cô, anh của lúc này giống như một con sư tử chuẩn bị nổi giận gầm thét, lạnh lùng dán mắt vào con mồi của mình, ánh mắt đã bám cô hàng nghìn nhất, nhưng sau cùng anh không bộc phát, mà nở một nụ cười lạnh lẽo đáng sợ, miệng thốt ra vài từ: “Được, được lắm.”

La Thiên Nhã “sống sót sau tai nạn” đang chuẩn bị com tối cho Lạc Thần Hi, sau “kháng chiến” vẫn phải thực hiện lời hứa, tuy có thật sự rất không muốn đưa com cho anh ta nữa.

“Mami Thiên Nhã, hôm nay trông mẹ rất khác với ngày thường nha!” Từ phía sau La Tiểu Bảo thò cái đầu nhỏ của cậu ra, nói như phát hiện đại lục mới.

Thiên Nhã xoa đầu của cậu, cười đáp: “Vây há? Có gì khác?” Có sao? Ngoài việc hôm nay tương đối xúi quẩy thì đâu có gì khác đâu. “Đương nhiên có chứ, hôm nay mẹ đặc biệt xinh đẹp đó, khiến người ta không kìm lòng nổi muốn hôn mẹ luôn.” La Tiểu Bảo nói xong một tay “lịch thiệp” nắm tay của Thiên Nhã lên hôn chụt một cái. La Tiểu Bảo cười hi hi, lấy từ sau lưng một chiếc khăn quàng cổ xinh xắn thời thượng như đang hiển bảo vật: “Mẹ xem! Đây là ma mi Hoa Kỳ và người ta cùng chọn đó, có thích không?” Mắt Thiên Nhã chợt sáng lên, xem ra hôm nay vẫn không tính là xúi quẩy đến nhà, lại có thể nhận được quà con trai tặng, nhưng cô về món quà này quá giá trị rồi.

“Bé cưng! Có phải khăn quàng này rất đắt không? Con lấy đâu ra tiền?” Tuy nhiên Nhã không chạy theo các thương hiệu nổi tiếng, nhưng chiếc khăn quàng này vừa nhìn đã biết là đồ cao cấp.

“Đây chính là tấm lòng thành của người ta, nói chuyện tiền bạc tổn thương tình cảm biết bao.” La Tiểu Bảo chu môi vờ làm đáng và tổn thương.

Thiên Nhã vội vàng an ủi: “Đừng đừng đừng, là lỗi của ma mi, ma mi thích món quà này lắm, cảm ơn con nha bé cưng.” Cô ôm lấy con trai, tâm trạng không vui của hôm nay đã dạt đi. La Tiểu Bảo làm nũng trong lòng Thiên Nhã, nhìn thấy biểu cảm được an ủi của Thiên Nhã cậu mới yên tâm hơn một chút, cậu biết hôm nay ở công ty Thiên Nhã bị Hạ Văn Cẩm mang ra trút giận, ngay lập tức mua khăn quàng và đổi vai với Lạc Lăng để dỗ cô vui.

Lạc Thần Hi vì cô mà chinh đồn Hạ Văn Cẩm, hai cậu bé vui đến nâng ly ăn mừng, nhưng La Thiên Nhã lại không cười nổi. Một loạt nhân viên tại công ty bị sa thải một cách khó hiểu, khiến lòng người hoang mang, chỉ có Thiên Nhã biết, những người bị sa thải đều là người của Hạ Văn Cẩm, mặc dù việc này không liên quan đến cô, nhưng suy cho cùng cũng vì cô mà nên.

Lạc Thần Hi gần như ngày nào cũng bận rộn công việc, ngay cả nhìn thẳng cô cũng không, lúc mang com cho anh cũng vậy, anh chăm chú xem tin tức, giống như coi cô thành không khí. Như thể rất tốt, đây không phải là điều mà cô mong sao? Giữ khoảng cách, anh ta và cô ngoài quan hệ cấp trên và cấp dưới ra thì không còn gì khác, ngay cả quan hệ cha ruột của La Tiểu Bảo cô cũng phải cố gắng quên đi. “Này này! Cô kia, sao lại như người mất hồn thế! Ngay cả văn kiện cũng gõ sai.” Một đồng nghiệp nữ nào đó trợn mắt quở trách cô không chút nề tình, thân là một phần tử của nhóm hoa si Chủ tịch, cô ta sớm đã hận Thiên Nhã tận xương rồi.

“Xin lỗi, tôi gõ lại một bản.” Thiên Nhã định thần lại, xin lỗi nhận sai.

Mấy ngày nay quả thật cô có chút hồn vía lên mây, trong lòng luôn có chút bất an, hai ngày trước đưa đơn từ chức lại bị anh dứt khoát xem như rác mà vứt đi, vứt xong cũng không bày tỏ thái độ gì, khiến cô không biết nên làm thế nào.

Vì để không liên lụy đến Kha Từ Thích, cô cũng không thể bỏ đi thẳng thừng, như thể cũng thật vô trách nhiệm.

Thiên Nhã mang văn kiện muốn đi sao chép, đột nhiên lại nhớ đến ánh mắt phức tạp và đáng sợ hôm đó của anh, cùng câu nói lạnh lùng: “Được, được lắm.”

Cô vừa suy nghĩ vừa bước đi, bỗng đôi giày cao gót bị trượt, cả người ngã về phía sau, lúc sắp hôn mặt đất, sau lưng một bàn tay to vòng qua chiếc eo mảnh mai của cô, cả người La Thiên Nhã được anh đỡ lấy, trông như cầu hình vòm.

Anh cong lưng, cúi đầu, chăm chú nhìn cô, không nhận ra bất kỳ cảm xúc nào trong con người đen sâu thẳm. Mùi hương và hơi thở của anh gần đến thế, trái tim của cô đập cuồng nhiệt, dường như đã bị kinh hãi. Anh càng cúi đầu thấp hơn, kề bên tai của cô nhỏ giọng nói: “Đã bảo không được phép mang cao gót.”

“Phịch”. Trước những ánh mắt cười trên nỗi đau của người khác ở xung quanh, anh thả tay, giấy tiếp theo Thiên Nhã liền nằm trên mặt đất, ngẩng ra nhìn Lạc Thần Hi đang nở một nụ cười đến tối.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Đánh đập tàn nhẫn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tại tiệc rượu, đối phương là một công ty nước ngoài khá có tầm cỡ, tập đoàn Lạc Thần đang ra sức tạo dựng quan hệ hợp tác với công ty này, từ đó tiến thêm một bước mở rộng sự nghiệp ở nước ngoài.

Người đại diện cho công ty này là người phụ trách những công việc liên quan đến phương Đông, họ Tạ, một gã trung niên với ánh mắt háo sắc mà dù có đeo kính cũng không che được nổi, cứ mãi ngắm Thiên Nhã như cố ý lại như vô tình, Thiên Nhã bị ánh mắt này nhìn đến cả người mất tự nhiên. Khi hai bên chuyện trò một hồi trên bàn ăn, sau vài lượt rượu trôi qua, Lạc Thần Hi ra ngoài nghe điện thoại, gã họ Tạ kia liền trở nên táo bạo, ngang nhiên lợi dụng Thiên Nhã.

Bàn tay dâm dề di chuyển qua lại trên lưng của cô, Thiên Nhã hít vào một ngụm khí lạnh, vừa định né tránh, bên tai liền vang lên một tiếng kêu thảm thiết của tên họ Tạ.

Thiên Nhã vội vàng lùi sang một bên, chỉ thấy Lạc Thần Hi túm chặt lấy tay của tên đó, ánh mắt đáng sợ đến nỗi làm người ta toát mồ hôi lạnh. “Thằng nhóc này mày làm gì thế! Mau buông tao ra!” Gã họ Tạ đau đến nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên, đồng nghiệp của gã bị sự thay đổi đột ngột này làm cho kinh sợ đến ngây ngốc. Hạ Nhất Y ở bên cạnh cũng ngẩn ra, nhủ chân mày. Không chờ gã rút tay lại, Lạc Thần Hi lại vùng một đám qua, gã họ Tạ bị đánh ngã xuống đất, miệng đầy máu. “Chủ tịch!” Hạ Nhất Y không thể lý giải nổi nhìn Lạc Thần Hi một đám đánh hồng mây mấy chục vạn tiền làm ăn, cò2ta không thể xem tiếp được nữa. “Ông muốn tán gái thì cứ về nước ngoài tán cho tôi, giờ thói lưu manh trên địa bàn của tôi, ông còn chưa

có tư cách.” Anh nhìn tên họ Tạ bị đánh đến mức không còn chút sức lực chống đỡ trên mặt đất, lạnh lùng cảnh cáo. Tay họ Tạ được hai thuộc hạ diu lên thẹn quá hóa giận, gãi chỉ vào Lạc Thần Hi mắng điên cuồng: “Thằng nhãi con này, mày chờ đấy, tao nhất định khiến mày, và cả mày đẹp mặt!” Gãi chỉ tay về phía Thiên Nhã. Một giây sau Lạc Thần Hi lại bắt lấy ngón tay hung hăng càn quấy kia, hất gãi qua vai, gãi lại lần nữa tiếp xúc thân mật với mặt đất. Mọi người trở mặt nhìn tên họ Tạ bị ngã đến đầu óc choáng váng, vừa nói vừa mắng nhưng lại không dám đánh trả: “Mày đợi đấy, bây giờ tao gọi cảnh sát bắt mày lại!” Lạc Thần Hi cười lạnh: “Nếu công ty ông biết những gì ông đã làm, ông đoán ông còn có thể tiếp tục ở lại sao?” Góc gác của gã họ Tạ này anh đã biết rõ từ lâu rồi, những mảnh khóa mà gã ngấm ngấm thực hiện đủ để gã ngồi trong tù nửa đời.

Gã họ Tạ là kẻ đa mưu trí nên nghe hiểu ý nghĩa trong lời nói này của anh, bị thể lực của anh và điểm yếu của gã trong tay anh chèn ép nên không dám báo cảnh sát, nổi giận dưng bỏ đi.

Lạc Thần Hi phui tay, không nhìn Thiên Nhã mà tiêu sái dứt tay vào túi quần rồi khỏi, để lại Hạ Nhất Y sắc mặt khó coi và Thiên Nhã đang không biết phải làm sao.

Lần này chuyện hợp tác đã hỏng hoàn toàn rồi, Hạ Nhất Y nhìn Thiên Nhã bằng ánh mắt khinh thường, hừ lạnh một tiếng giọng điệu cay nghiệt: “Còn ngày ra đó làm gì? Còn giả vờ chưa đủ sao?” Nói xong cô ta đi bước lớn theo anh ra ngoài.

Không dừng bị tên háo sắc lợi dụng, lại gián tiếp làm hỏng mối làm ăn lớn của công ty, Thiên Nhã vừa âm ỉ uất ức vừa ừ ừ, rắc rối liên tiếp kéo đến cuối cùng bộc phát trong nháy mắt, nước mắt tuôn rơi như mưa. Lúc Kha Từ Thích đến nơi, Thiên Nhã đang đứng một mình trên phố hóng gió lạnh. Anh xuống xe vội về mặt hoảng hốt, gần như là chạy đến trước mặt cô, giọng điệu lo lắng: “Sao em không tìm nơi nào đó mà đợi, ở đây lạnh lắm.” Dứt lời anh cời khăn quàng trên cổ mình và áo khoác trên người xuống, choàng lên người và cổ cô. Giọng nói trong điện thoại của cô có đôi chút suy sụp, anh liền bỏ ngay công việc đang làm để chạy qua đây.

Đôi mắt Thiên Nhã đỏ hoe, cuối cùng không nhận được vron tay ôm lấy Kha Từ Thích, hiện tại cô chỉ muốn tìm một cái ôm ấm áp, một cái ôm giống như người nhà có thể làm cô yên tâm khóc một trận.

“Đã xảy ra chuyện gì? Em bị người khác bắt nạt sao? Hay là Tiểu Bảo gặp chuyện gì?” Kha Từ Thích đau lòng vuốt tóc cô, dịu dàng khẽ hỏi. “Xin lỗi anh, chỉ là em không kim được muốn khóc.” Cô cũng không biết rốt cuộc bản thân đã bị làm sao, từ lúc vào tập đoàn Lạc Thần, sau khi gặp được Lạc Thần Hi, cuộc sống của cô bắt đầu trở nên không bình thường nữa, tất cả đều là những điều mà cô không tài nào lý giải nổi.

“Ngốc, muốn khóc cứ khóc đi, em đừng kim nén.” Kha Từ Thích đau lòng nói.

“Ừm.” Thiên Nhã nghẹn ngào đáp lại.

Trên đầu phố có một đôi tình nhân đang ôm chặt nhau, cực kì chứng mất.

Trên chiếc Ferrari màu xanh ở phía xa, anh lạnh lùng nhìn chằm chằm La Thiên Nhã nép vào người Kha Từ Thích khóc sụt sùi, đôi môi mòng gọi cảm mím chặt, bàn tay đặt trên vô lăng lộ rõ khớp xương, sau đó anh lái xe lao đi.

Thiên Nhã cảm kiệt tác thom lừng ản chuông cửa của Lạc Thần Hi, tối đó anh vì ra mặt cho cô mà làm hỏng một số tiền làm ăn lớn, khiến cô rất áy náy, tổn thất này cô có bán máu cũng không bồi thường nổi, vậy nên chỉ đành làm com cho anh dụng tâm một chút vậy. Cửa được mở ra, nhưng đứng trước mặt lại là một người phụ nữ trang điểm đầm đìa lõe loét, thân hình nở nang quỳnh rũ, hơn nữa còn... quần áo không chỉnh tề. Vào nhầm nơi rồi chẳng? Đầu cô, đây là phòng của Lạc Thần Hi mà.

“Anh yêu, đây là ai vậy? Người giúp việc hả?” Người phụ nữ xinh đẹp hỏi bằng giọng nũng nịu, ánh mắt lộ vẻ bất mãn. Chỉ thấy Lạc Thần Hi mặc áo choàng ngủ bước ra, mái tóc hơi rối càng khiến anh trông đẹp trai, nhìn thấy La Thiên Nhã đang đứng ngây ngốc, anh lạnh lùng bật ra hai từ: “Mang vào.”

Thiên Nhã đi vào trong dưới ánh nhìn soi mói của người phụ nữ, cúi đầu dọn com nước. Lạc Thần Hi ngồi trên sofa lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của cô, còn người phụ nữ kia thì khoanh tay quan sát Thiên Nhã từ trên xuống dưới: “Thì ra anh còn giấu một đầu bếp nữ, nhìn cũng rất hấp dẫn, nói màu, còn có điều gì mà người ta không biết?” Vừa nói cô ta vừa ngồi lên đùi của Lạc Thần Hi, đôi tay nồn nà ôm lấy cổ anh hôn dỗi.

Lạc Thần Hi ôm cô ta, bàn tay to vuốt ve lưng của cô ta: “Kiểu phụ nữ ưa nhìn này anh tiện tay bắt được cả năm, đừng đánh giá thấp phẩm vị của anh, cho dù cô ta cời sạch cũng không làm dậy nổi ham muốn của anh.” Nói xong anh liếc nhìn Thiên Nhã, khoe môi cong lên một nụ cười khinh thường.

Người phụ nữ đắc ý cười yêu kiều, chủ động áp bờ môi nóng bỏng lên môi anh, hai người hừng hực quán lấy nhau.

Động tác trên tay Thiên Nhã cứng đờ, trộm nhìn hai người dây dưa với nhau trên sofa một chút, da đầu của cô cũng sắp ngứa ran rồi, âm thanh hờn dỗi hưng phấn thích thú của người phụ nữ làm cô sắp không chịu nổi nữa, thấy hai người này sắp cời “giáp ngựa*”, cuối cùng cô cũng tức nước vỡ bờ.

(*) Áo lót.

“Này! Hai người đủ chưa!”

Một cảm xúc ghê tởm trào dâng trong lòng, và cả cảm xúc không tên kia khiến cô siết chặt tay, tức giận nhìn chằm chằm vào hai người đã dừng động tác kia.

Dục vọng còn chưa vơi hết, người phụ nữ ngang bướng liếm môi, ngồi trên đùi của Lạc Thần Hi như một cô mèo hoang gọi cảm, về mặt khiêu khích nhìn Thiên Nhã, cô ta trái lại muốn xem thử “đầu bếp nữ” to gan này rốt cuộc lại lịch như thế nào.

Ánh mắt mơ màng của Lạc Thần Hi chuyển sang Thiên Nhã, trên mặt đầy vẻ bất cần đời, chờ Thiên Nhã đang nổi giận mở lời.

Mà lúc này Thiên Nhã vừa giận lại vừa thẹn, vô cùng lúng túng, trong lòng ản hận, tự nhủ không nên quá lo chuyện bao đồng. Nơi này là chỗ của người ta, họ muốn làm gì thì làm, La Thiên Nhã mày rốt cuộc là hét cái gì chứ? Nhưng kim lại một nữa, cô lại nói ra một câu hỏi hận triệt để: “Đây là bà chủ tịch đích thân làm, bảo anh ăn nhân lúc còn nóng.”

Ánh mắt của người phụ nữ ngay lập tức trở nên hiểm độc, “đầu bếp nữ” này coi bản thân là ai thế? Lại dám mang bà chủ tịch ra dọa cô ta?

Gương mặt Lạc Thần Hi phồng túng bất kham và lộ vẻ nực cười, trái lại càng ôm người phụ nữ chặt hơn: “Nói với bà chủ tịch của cô, bảo cô ta ít lo chuyện bao đồng lại.” Anh có tính đặc biệt nhân mạnh ba từ “bà chủ tịch”. Về mặt người phụ nữ đắc ý, thân thể mềm mại như rắn dựa hẳn lên người của Lạc Thần Hi, hai người lại bắt đầu nồng nhiệt. Thiên Nhã mặt đỏ như quả cà chua, hận bản thân ăn nói linh tinh, cô gần như chạy trốn khỏi căn phòng đầu mùi dục vọng. Cô sờ hai má nóng bừng của mình, xấu hổ đến mức muốn đập đầu vào tường cho xong. La Thiên Nhã, mày điên rồi sao? Com là mày làm, sao có thể nói những lời như vậy!

Hình ảnh dây dưa của hai người bên trong giống như cái bóng xua chẳng chịu đi, không ngừng quấy nhiễu tâm tư của cô, cô nhắm mắt hít thở sâu, bình tĩnh, bình tĩnh! Người đàn ông này thật sự quá đáng ghê rồi! Lại quan hệ nam nữ bừa bãi sau lưng vợ mình! Còn là với người phụ nữ xinh đẹp lãng lơ đến thế! Cửa kín đã bị đóng lại, bóng lưng bối rối kia đã bỏ đi mất hút, ánh mắt mơ màng của anh bỗng chốc tan thành mây khói, trở nên lãnh đạm. Anh dừng động tác tay lại, lộ vẻ chán ghét, thẳng thừng đẩy người phụ nữ trên đùi ra, như thể người đàn ông bị thiếu đốt trong ngọn lửa dục vọng lúc này không phải là anh.

Người phụ nữ nhũ mày không vui, giọng nũng nịu mang theo hờn dỗi: “Sao vậy? Người ta muốn...” Lạc Thần Hi không nói gì, mặt không cảm xúc trực tiếp đưa cho cô ta một tấm chi phiếu, đáp lại ngắn gọn nhưng ngụ ý sâu xa: “Cút.” Người phụ nữ vẫn không cam lòng, người đàn ông điên cuồng của khi này đâu rồi? Cô ta muốn nổi nóng: “Anh...” “Trước khi tôi chưa thay đổi ý định.” Mắt anh rực lửa giận, làm động tác muốn xé bỏ chi phiếu. Người phụ nữ nổi giận gặt lấy chi phiếu rồi đóng sầm cửa rồi đi. Lạc Thần Hi buồn bực nửa nằm trên sofa,

ngón tay thon dài và tóc mây lần, mùi com trên bàn ăn thơm lừng khắp phòng. Khoé môi của anh cong lên nụ cười như có như không, khẽ hử mũi một tiếng: “Bà chủ tịch ư?”

“Vô lại! Cực kỳ vô lại! Đồ đàn ông thói tha khó ưa! Đồ đàn ông thói tha buồn nôn!” Ngày hôm sau là Chủ nhật, Thiên Nhã đang làm việc nhà, cảnh tượng tối hôm qua cứ quanh đi quẩn lại trong đầu của cô. Cảnh quán quýt kinh tởm đó khiến cô cả đêm không ngủ được, trong lòng luôn thấy khó chịu. “Ai là người đàn ông khó ưa lại buồn nôn thế? Nói ra nghe thử nào.” Đồ Hoa Kỳ đến tìm hai mẹ con để sum họp, nhìn cô lầu bầu mắng cả một buổi sáng, về mặt thích thú hỏi.

Thiên Nhã vô đầu bứt tóc giận hờn nói: “Ồi đừng nhắc anh ta nữa, bọn mình nói chuyện khác đi.” Thiên Nhã dừng công việc đang làm, ngồi lên sofa cùng xem tivi với Đồ Hoa Kỳ.

Đồ Hoa Kỳ từ trước đến nay mặt tỉnh tai thánh, nhìn thấy phản ứng của Thiên Nhã thì tính tò mò càng mạnh mẽ hơn, thế là cô chớp chớp mắt dùng kẻ khích tướng.

“Xem ra người đàn ông này không đơn giản nha, lại có thể làm Thiên Nhã nhà ta để tâm, chà chà, địa vị của vú em họ Kha bị đe dọa rồi nha.”

“Người ta tên là Kha Từ Thích, cậu làm ơn đừng tùy tiện đặt biệt danh cho người ta có được không?” Thiên Nhã bắt đầu sửa lại.

Đồ Hoa Kỳ bắt thóp câu nói: “Ồi ời, xem kìa, nhanh như thế mà đã làm rõ mối quan hệ rồi, mau nói! Người đàn ông thói tha kia rốt cuộc là ai? Có phải anh ta đã làm những chuyện kinh tởm” với cậu không hả?”

“Đâu có! Đừng nói linh tinh! Tớ với anh ta chỉ đơn thuần là quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, ngoài điều này ra thì thật sự không hề có một chút quan hệ nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vờ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Biến cố bất ngờ trong buổi xem mắt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đồ Hoa Kỳ để lộ vẻ mặt liếc mắt đã hiểu thấu gian kế: “Ồ, thì ra là quan hệ cấp trên và cấp dưới, vậy có cọ xát ra tia lửa của ái tình không?”

“Không có! Tuyệt đối không có! Này, Đồ Hoa Kỳ, cậu thấy tớ giống kiểu phụ nữ sẽ phá hoại hôn nhân của người khác sao?” Về mặt La Thiên Nhã giận dữ. “Anh ta có vợ rồi à? Vậy đẹp trai không?”

“Có! Hơn nữa còn đã có con, trông như Bát Lượng Kim”, muốn phong độ không có phong độ, muốn ấm áp không có ấm áp, nhưng lại ở bên ngoài quan hệ nam nữ bừa bãi, thật là người đàn ông thói tha không hơn không kém!” Thiên Nhã để lộ dáng vẻ ghét bỏ. (*) Tên một diễn viên, các bạn có thể tra google với từ khóa “Bobby Yip” để xem thử độ soái của ông.

“Vậy chẳng phải cậu sẽ bị anh ta lợi dụng hay sao!” “Việc này thì cậu yên tâm, tớ sẽ tự bảo vệ bản thân, tuyệt đối sẽ không có bất cứ mối quan hệ nào với anh ta.” La Thiên Nhã hạ quyết tâm chính lý lại quan hệ với người đàn ông ngoại tình này, phải giữ khoảng cách.

“Này, hay tớ giới thiệu cho cậu một anh nhé?” Thấy Thiên Nhã cứ luôn không chịu đón nhận Kha Từ Thích, Đồ Hoa Kỳ là bạn thân sống chết có nhau cũng thấy sốt ruột thay cô.

“Không cần đâu, tớ có một mình Tiểu Bảo nhà tớ là đủ rồi.” La Thiên Nhã từ chối mà không suy nghĩ.

“Con trai cưng yêu dấu của tớ đòi tìm một người cha suốt đấy, cậu thật sự không sốt ruột một chút nào sao?” Thật ra những người đàn ông độc thân mà Đồ Hoa Kỳ quen biết nào có thể so được với Kha Từ Thích, nhiều năm qua Thiên Nhã luôn duy trì tình trạng đơn thân, một mình sống với La Tiểu Bảo, cô biết từ trước đến nay sự săn sóc mà Kha Từ Thích dành cho Thiên Nhã chỉ có tăng mà không giảm, vì dễ xúc tiến mối nhân duyên này một cách nhanh chóng, cô quyết định dốc sức để Thiên Nhã tình nguyện rằng Kha Từ Thích là cực phẩm trong đám đàn ông, nếu không phải cô đã là danh hoa có chủ, thì cũng sẽ rung động vì anh chàng đẹp trai họ Kha mất thôi.

“Có gì phải sốt ruột chứ, dù sao tớ rất hưởng thụ cuộc sống hiện tại.” 8Mong muốn lớn nhất của Thiên Nhã chính là La Tiểu Bảo có thể lớn lên một cách vui vẻ khỏe mạnh. “Nhưng Tiểu Bảo cần một gia đình hoàn chỉnh mới có thể trưởng thành vui vẻ khỏe mạnh được, không phải sao?” Đồ Hoa Kỳ bắt đầu hỏi với ngụ ý sâu xa. Thiên Nhã bị hỏi đến nỗi chẳng biết nói gì. Không sai, từ khi La Tiểu Bảo tự hiểu chuyện thì vẫn luôn đòi tìm một người cha, nhóc con luôn rất tò mò cha ruột rốt cuộc đang ở đâu, và rất khát khao tình cha, vì vậy cô luôn dành hết tình yêu thương của mình cho La Tiểu Bảo, căn bản không có thời gian để chú ý đến người khác, ngay cả Kha Từ Thích nhiều năm qua ở bên cạnh cô và con trai săn sóc chu toàn cô cũng luôn không dám đón nhận, bởi vì tình yêu của cô đều đã dành cho La Tiểu Bảo. Có lúc cô cũng sẽ rung động và hoài nghi, nhưng cảm giác với Kha Từ Thích giống như người một nhà, như anh trai, luôn có nhiều hơn một tầng xa cách và ít hơn một chút cảm giác của tình yêu như thế, khiến cô vẫn luôn quanh quẩn nơi giao lộ, không biết nên đi đường nào.

“Ma mi Thiên Nhã! Bọn con về rồi” Hai người nhất thời im lặng, La Tiểu Bảo và Kha Từ Thích đã xách một túi đồ to về.

Hình ảnh Kha Từ Thích bế La Tiểu Bảo in vào tâm mắt, một lớn một nhỏ giống như hai cha con vừa ấm áp lại làm người ta cảm động.

“Tiểu Bảo cần một gia đình hoàn hảo, mới có thể trưởng thành vui vẻ khỏe mạnh được, không phải sao?” Câu nói này luôn dập dòn trong lòng của Thiên Nhã làm dao động trái tim cứng rắn của cô.

“Hoa Kỳ, bọn mình làm như thế có thật sự thích hợp không?” Thiên Nhã bất an ngồi cạnh Đồ Hoa Kỳ mà như ngồi trên đồng lửa, hỏi cô ấy.

Đồ Hoa Kỳ vỗ vai của Thiên Nhã tiếp thêm can đảm cho cô, nói một cách chắc chắn: “Sẽ không đâu, việc này có gì không thích hợp chứ? Không phải chỉ là đi xem mắt thôi sao, chàng trai kia điều kiện rất tốt, nói không chừng với anh đẹp trai họ Kha cậu không hứng thú, gặp được anh ta cậu lại hứng thú đấy!” Khó khăn lắm mới dỗ được Thiên Nhã ra ngoài, Đồ Hoa Kỳ tuyệt đối không thể để người chị em tốt này cứ như thế mà chùn bước. “Nhưng, nhưng tớ luôn cảm thấy làm vậy không công bằng với Từ Thích.” Mặc dù cô và Kha Từ Thích vẫn không tính là quan hệ tình nhân, nhưng làm như vậy cô luôn cảm thấy như đang phản bội anh.

Đồ Hoa Kỳ lờm lờm cô một cái: “La Thiên Nhã, nếu trong tiềm thức của cậu đã nhận định người ta rồi, vì sao còn không chịu nghe theo sự chi phối và điều khiển của nó đi?” Hoạt động xem mắt này của Đồ Hoa Kỳ chính là muốn giúp Thiên Nhã xác định chân mệnh thiên tử của cô, tức anh chàng đẹp trai họ Kha, còn đối tượng giới thiệu kia không phải là trọng điểm.

“Tớ không có.” Cô nhò giọng phủ định, trong giọng điệu mang theo day dứt. “Vậy là vì cậu thấy áy náy?” Đồ Hoa Kỳ hỏi.

Hai tay Thiên Nhã cầm ly nước, cúi đầu im lặng. “Anh chàng đẹp trai họ Kha của chúng ta thật đáng thương, cho đi nhiều như thế chỉ nhận về sự áy náy của cậu.” Xem ra đây mới là trọng điểm mà từ đó đến giờ Thiên Nhã vẫn không tiếp nhận anh ta, không sao, không phải thiếu chút tình yêu sao, Đồ Hoa Kỳ cô tìm giúp là được.

Lúc này, ngoài cửa có một người đàn ông áo quần bảnh bao, anh tuấn cao lớn đi vào.

Đồ Hoa Kỳ chính thức giới thiệu cho hai người, Thiên Nhã cũng nỗ lực nở nụ cười để ứng phó, đối phương nho nhã lễ độ, là một tinh anh trong giới IT*, đã tự mình mở một công ty quy mô khá lớn.

(*) Công nghệ thông tin.

Người đàn ông hiển nhiên có hứng thú với Thiên Nhã, lời lẽ hóm hỉnh mở rộng chủ đề trò chuyện, mọi người vui vẻ nói cười, người đàn ông vô cùng lịch thiệp, đối với Thiên Nhã anh ta càng chiều chuộng chu đáo hơn.

Hoa Kỳ nhìn hai người nói chuyện ân ý, khoẻ mỗi mang theo nụ cười, đối tượng mà cô giới thiệu này tốt thì có tốt, chỉ là vẫn không bằng được với Kha Từ Thích. Thiên Nhã bị sự hài hước của người đàn ông chọc cười, sự mất tự nhiên cũng từ từ không còn nữa, thỉnh thoảng mỉm cười đáp lời anh ta.

Lạc Thần Hi vừa kết thúc buổi gặp mặt với khách hàng, lại nhìn thấy cảnh này trong nhà hàng. Đôi nam nữ nói cười với nhau, người nữ chăm chú lắng nghe người nam nói chuyện, đôi khi thẹn thùng thì thầm, người nam thì rất hoạt ngôn, trong họ vô cùng tình tứ. Một vị chưa không diễn tả nổi dâng lên trong lòng, anh cười lạnh một tiếng, đi qua đó.

“Vợ à, sao em lại ở đây?”

Người đàn ông đang nói chuyện hào hứng, Thiên Nhã đang chăm chú lắng nghe, Lạc Thần Hi đột nhiên xuất hiện, nói ra một từ làm người khác phật máu như thế, “Vợ ư”? Thiên Nhã nhìn thấy Lạc Thần Hi thì giật cả mình, lời anh nói càng khiến cô chẳng hiểu gì cả, gương mặt ngay lập tức căng thẳng, ửng đỏ.

Còn chưa đợi hai người kịp phản ứng, Lạc Thần Hi đã ngồi vào vị trí cạnh Thiên Nhã, đưa tay ôm lấy cô, thoáng quét mắt nhìn người đàn ông đang ngẩn người ở đối diện, về mặt anh tỏ ý ghen tuông: “Người đàn ông này là ai? Tôi qua em vừa hứa gì với anh? Không được một mình gặp mặt người đàn ông khác, lẽ nào em quên rồi sao?”

Thiên Nhã sắp muốn độn thổ rồi, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào: “Ai là vợ anh chứ!” Lời nói ra lại giống như hai vợ chồng son đang tranh hơn thua với nhau.

Lạc Thần Hi làm mặt cười với người đàn ông: “Vợ chồng son cãi nhau, đừng lấy làm lạ, vợ tôi đang hờn dỗi một chút còn đặc biệt hay ghen, nhưng vẫn rất đáng yêu nhỉ?” Biểu cảm của người đàn ông giống như đã nuốt phải một con ếch, rất ư là quái dị. Lúc này Đồ Hoa Kỳ đã đi nhà vệ sinh trở về, không hiểu sao lại có một người đàn ông cực kỳ đẹp trai xuất hiện ngồi bên cạnh Thiên Nhã, còn ôm Thiên Nhã với vẻ mặt thân mật.

“Thiên Nhã, đây là...” Cô dò xét Lạc Thần Hi, lại nhìn thấy tinh anh IT mang bộ mặt giận dữ.

“Ba người chúng tôi cùng nhau ăn cơm.” Thiên Nhã nói năng không đầu không đuôi, câu này rõ ràng giống như đang giải thích với Lạc Thần Hi, lời vừa ra khỏi miệng thì Thiên Nhã đã hối hận rồi, sao cô phải nói chuyện này với anh ta chứ!?

Lạc Thần Hi để lộ một biểu cảm thoải mái, cười hài lòng: “Đương nhiên anh tin tưởng sự tận tâm mà vợ dành cho anh, hôm nay em phải đi khám thai, em quên rồi ư?”

Cảm của mọi người đều rơi xuống, Thiên Nhã than khóc thảm thiết, Đồ Hoa Kỳ kinh ngạc nhìn Thiên Nhã, chị em tốt của cô lên lút với người đàn ông đẹp trai như thế đến mức mang thai rồi mà cô cũng không biết? La Thiên Nhã bất lực nhìn Đồ Hoa Kỳ, tớ không có, tớ không hề có một chút quan hệ nào với người này. Còn tinh anh IT cũng đã xanh mặt, hiện trường hết sức lúng túng, chỉ có Lạc Thần Hi diễn rất thoải mái nhập vai vô cùng chuyên nghiệp.

Anh còn hôn má của La Thiên Nhã một cái trước mặt mọi người: “Em ngừng ra làm gì? Không nở đi há?” Anh liếc mắt nhìn tinh anh IT ở đối diện sắc mặt hết xanh rồi lại trắng.

“Thì ra cô La đã là phụ nữ có chồng, vì sao còn hẹn tôi xem mắt chứ?” Trong giọng điệu của tinh anh IT mang theo sự xem thường.

“Xem mắt? Ha ha, với anh ư? Mắt nhìn của vợ tôi rất kén chọn đấy.” Lạc Thần Hi đáp trả còn khinh thường hơn, người phụ nữ này quả nhiên là đến xem mắt, trong lòng anh lập tức nổi lửa giận.

“Này anh, xin anh tôn trọng bạn của tôi.” Đồ Hoa Kỳ không thể nhìn thêm được nữa, anh đẹp trai này cũng quá hung hăng cần quấy rồi. Tinh anh IT hừ lạnh một tiếng, thẳng thừng bỏ đi. La Thiên Nhã căng thẳng đến mức đỏ cả mặt, nổi giận hất tay của anh ra: “Anh điên rồi sao?” Người đàn ông này thật sự như âm hồn bất tán, sao cô cứ gặp phải anh ta suốt! Đồ Hoa Kỳ đặt móng ngồi xuống, nhìn “vợ chồng son” không mấy thiện cảm: “La Thiên Nhã, cậu nói đi, chuyện này là thế nào?” Xem ra quan hệ của hai người thật sự không đơn giản, có một loại âm mưu không thể nói ra.

“Anh ta... Anh ta nói đùa thôi, cậu phải tin tớ!” La Thiên Nhã nắm chặt tay của Đồ Hoa Kỳ.

“Chuyện khám thai đương nhiên là đùa, nhưng em có anh rồi còn chạy khắp nơi xem mắt, cũng quá tùy tiện rồi chẳng?” Lạc Thần Hi quyết vụ tội đến cùng.

“Anh im miệng!” La Thiên Nhã thật sự sắp không nghe nổi rồi. Sắc mặt Lạc Thần Hi trầm xuống, ánh mắt lộ vẻ không vui, anh quay mặt sang Đồ Hoa Kỳ: “Xin lỗi hai chúng tôi không tiếp chuyện được.” Nói xong anh liền kéo Thiên Nhã lên muốn đưa đi, nhưng Thiên Nhã không nghe theo, anh dứt khoát bế cô lên đi ra ngoài.

“Thiên Nhã!” Đồ Hoa Kỳ kinh hãi đến mức không nói nên lời, người đàn ông đẹp trai không ai bì được này, thật sự quá... quá man rồi, xem ra anh chàng đẹp trai họ Kha đã thật sự gặp phải đối thủ nặng ký rồi.

“Thả tôi ra! Thả tôi ra!” Thiên Nhã vùng vẫy bị Lạc Thần Hi ném vào trong xe.

“Anh muốn làm gì? Cho tôi xuống xe!” Sau cơn hoảng sợ, cô cuối cùng đã định thần lại, dùng dùng nổi giận. Lạc Thần Hi không hề chú ý cô, khởi động xe lái đi như bay. Người đàn ông này thật lạ lùng! Không dung anh ta phá hỏng buổi xem mắt của cô, lại còn si nhục người ta một cách ngang ngược vô lý, quá đáng ghét rồi, lẽ trời khó dung.

“Chắc chắn không phải khám thai!?” Lạc Thần Hi nói một câu sâu xa.

“Anh còn dám nói khám thai! Lúc nãy anh nói linh tinh gì thế! Ai là vợ anh, vợ anh ở nhà anh đấy!” Người đàn ông kia hiểu lầm cũng không quan trọng, nhưng ngay cả Hoa Kỳ cũng hiểu lầm rồi.

“Bà chủ tịch, không phải cô tự nhận sao?” Lạc Thần Hi châm biếm ngược lại.

Thiên Nhã không ngờ anh còn nhớ chuyện này, mặt càng đỏ hơn: “Tôi nói linh tinh thôi.” Cô bị nắm thóp, hận không thể tự và vào miệng mình.

“Tôi cũng có thể nói linh tinh vậy.” Anh mặc cả. “Nhưng đây là chuyện của tôi, sao anh lại xen vào, anh có thời gian như vậy chỉ bằng ở bên những người phụ nữ của anh đi.” La Thiên Nhã vừa lo vừa giận, buột miệng nói ra, không biết vì nguyên nhân gì mà anh ta cứ làm những chuyện kỳ lạ khiến người khác khó lý giải.

Lạc Thần Hi nhướn đôi mày anh tuấn, biểu cảm dịu đi một chút, đôi mắt âm u lóe một tia sáng: “Cô ghen đấy à?”

Thiên Nhã hừ lạnh: “Tôi thấy bất bình thay vợ của anh thôi.”

Sắc mặt của anh lại quay về u ám, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cưỡng hôn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, hai người im lặng, Thiên Nhã tay trái nắm tay phải, đang sắp xếp lại mạch suy nghĩ phức tạp, không biết anh ta muốn đi về đâu, nhảy khỏi xe thì cô không dám, cũng không biết nên nói A gì, lại cố gắng hiểu xem một loạt hành động ấu trĩ hôm nay của anh ta rốt cuộc là vì sao.

Màn đêm sâu lắng, đèn neon làm nổi bật thành phố A đầy phồn vinh, bên dưới đường cao tốc xuất hiện một vùng biển. Xe chạy càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, con đường cao tốc ngăn cách biển và vách núi lác đác xe cộ qua lại. Cô bỗng nhiên rất nhớ La Tiểu Bảo, rất muốn ôm nhóc con vào trong lòng, chuyện xem mắt cô sẽ không làm nữa, sau này cũng sẽ không xảy ra nữa. Hồi lâu, cô không nhận được mở lời: “Tôi phải về nhà rồi.” Nếu đã không có được câu trả lời, cô cũng không ép buộc bản thân suy nghĩ nữa, làm người vẫn là đơn giản một chút thì tốt hơn.

“Kha Từ Thích đối xử với cô không tốt sao?” Rõ ràng anh không quan tâm yêu cầu của cô.

Thiên Nhã cúi đầu không nói.

Anh đột ngột phanh gấp, dừng lại bên đường. Thấy cô phủ định trong im lặng, anh không nói được là vui hay không vui, cảm giác buồn bực trong lòng vẫn không cách nào trở nên dễ chịu, nghĩ đến dáng vẻ nói cười của cô với người đàn ông đó thì lại nổi nóng. “Vậy cô xem mắt cái gì? Quyển rừ đàn ông làm gì?” Anh quay mặt sang lạnh lùng hỏi cô. “Tôi không có!” Cô không phản bội Kha Từ Thích, cũng không thành một đôi với anh ấy. “Chắc là Kha Từ Thích sẽ biết được nguyên nhân.” Anh vừa nói vừa cảm điện thoại lên tìm số của Kha Từ Thích.

Thiên Nhã giật mình, lập tức cúi người định vô điện thoại lên xem, cực kỳ phẫn nộ: “Anh tưởng anh là ai, dựa vào cái gì quản chuyện của hai chúng tôi?!” Cô nổi giận rồi, thật sự nổi giận, viên mắt dâng lên một tầng sương, trừng to quát anh, nếu đây là thái độ mà cấp trên nên có với cấp dưới thì cô không thể chịu được.

Nhiệt độ trong xe đột nhiên lại hạ xuống thấp nhất, anh lạnh lùng nhìn vào ánh mắt giận dữ của cô, hơi thở vương giả khiến người khác sợ hãi lại bao phủ giữa hai người.

Cô ôn hòa thuần hậu của ngày thường đột nhiên biến thành một con nhím, còn luôn miệng chất vấn “Dựa vào cái gì quản chuyện của hai chúng tôi?”

Giờ cho câu anh là ai, giờ cho câu dựa vào cái gì, giờ cho câu hai chúng tôi! La Thiên Nhã vừa định tiếp tục nổi cáu, cơ thể lại đột nhiên bị một lực mạnh kéo qua, bị hai cánh tay mạnh mẽ của anh ôm lấy, giây tiếp theo đôi môi khẽ run lên vì giận dữ bị hai phiến môi mỏng phủ kín đến nỗi những lời trong

miệng đều bị nuốt vào trong bụng. Anh hung hăng găm nhấm hai phiến môi mềm mại của cô, chiếc lưỡi ngang ngược nhanh chóng tách răng của cô ra, mút lấy sự ngọt ngào của cô như thềm khát. Một mùi tanh nồng ẩn hiện giữa môi làm Thiên Nhã định thần lại, ra sức muốn thoát khỏi sự kìm hãm của anh, những cánh tay yếu ớt lại chẳng thể làm được, bàn tay lớn của anh giữ chặt gáy của cô, khiến cô không tài nào cự quấy.

Nấm đắng nhỏ nhả hươ loạn xạ lên người của anh, sau một hồi liều mạng thoát khỏi, “bốp!”, lấy hết sức lực, giống như một con thỏ hoảng sợ, cô lật tay cho anh một cái tát. “Anh xem tôi là gì? Những người phụ nữ kia của anh ư? Tôi nói cho anh biết, tôi không phải! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh!” Giọng nói của cô sắc nhọn như đã bị ép đến phát điên, cuồng loạn hét lên, giọt nước mắt ẩm ướt và sợ hãi tràn khỏi mi. Mùi tanh ngọt giữa môi càng nồng đậm, cảm giác như kim châm đi cùng với nỗi đau trong lòng, cô nhỏ giọng thút thít, ngực phập phồng không ngừng.

Nhiệt độ trong đôi mắt thâm trầm của anh đủ để đóng băng, con người phản chiếu đôi mắt đang trung của cô, như sư tử bị chọc giận, đang gào thét trong im lặng, phút chốc, anh hé môi bật ra hai từ: “Xuống xe.”

La Thiên Nhã quay đầu liền xuống xe, lau nước mắt đi lên phía trước, xung quanh tối đen như mực. Phẫn nộ và nhục nhã đã xâm chiếm toàn thân cô, cô giận dữ bước nhanh về hướng bóng tối ở trước mặt.

Anh cắn răng khẽ hừ một tiếng: “Cô nhất định hối hận vì những gì mình đã nói.” Các khớp ngón tay của anh nắm chặt vô lăng, lái xe như bay biến mất trong bóng tối.

Thiên Nhã từ trước đến nay xác định phương hướng vô cùng kém, nhìn khoảng tối đen ở trước mắt, chỉ đành đi về hướng cũ. Bầu trời u ám không có lấy một ngôi sao, thậm chí vầng trăng rọi sáng con đường cũng không thấy bóng dáng. Mưa mùa đông bắt chợt bay là tả. Không ngờ hôm nay là một ngày mưa rào, Thiên Nhã vừa đi vừa nghĩ. Cô để mặc cho mưa lớn rơi lên đầu, lên người, ướt sũng toàn thân.

Điện thoại đã hết pin, cô chỉ nghe thấy âm thanh của sóng biển, người thấy mùi bùn đất vùng núi, ngon gió kỳ dị thổi đến từ bốn phương tám hướng, đây hình như là hướng của một làng nghỉ dưỡng nổi tiếng nào đó của thành phố A, xe của anh ta chạy mất có hơn nửa tiếng, chắc là cô đi về phải mất cả đêm..

Thiên Nhã chẳng có ai trợ giúp không biết đã đi được bao lâu, đi đến nỗi trong giày toàn là nước, cả người bước đi như hòa vào màn mưa, trên đường ngay cả nửa chiếc xe cũng không có. Tháng Mười hai, thành phố A đã rét thấu xương, con lạnh buốt trải khắp người cô, đến tận khi mỗi một sợi thần kinh, mỗi một tế bào, mỗi một giọt mưa đều khiến nhiệt độ bên trong cơ thể hạ thấp một chút. Đôi chân dường như đã không còn là của cô nữa, trước mặt đột nhiên xuất hiện một nguồn sáng chói mắt, cô cần đôi môi nhợt nhạt trước mắt chợt tối sầm ngã vào trong bóng tối. Trong mơ, cô đã ngã vào một vòng tay ấm áp, đôi tay to và ấm kia nhắc bóng cô lên, cái lạnh lẽo của cơ thể tan ra trước sự ấm áp này, như chồi non ngày xuân, chậm chạp đâm chồi, cô nằm trong vòng tay đó, chìm vào giấc ngủ say, khỏe mỗi con lên nụ cười mỉm bình yên.

“Cảm ơn anh, Từ Thích.” Chỉ có Kha Từ Thích, mới có thể mang đến loại ấm áp này cho cô. Bờ vai của người đó cứng đờ một lúc, nắm đấm to siết chặt, đặt đầu của cô xuống, trở về ghế trước để khởi động xe, rời khỏi trận mưa gió của nơi này.

Sáng tinh mơ, mưa đã tạnh, không khí trong lành ngoài cửa sổ thì nhau vào, Thiên Nhã hơi mở mắt, lười nhác ngồi dậy, vươn vai một cái. “La Tiểu Bảo, thức dậy nào.” Thấy nhóc con không có phản ứng, Thiên Nhã sờ chỗ nằm bên cạnh, nó trống không. Ồ, bé cũng sớm như vậy đã đi đâu rồi? “Ma mi, mẹ dậy rồi? Mẹ không khỏe thì ngủ thêm một lúc đi a, người ta đang nấu bữa sáng cho mẹ nè.” La Tiểu Bảo đeo tạp dề nhỏ đi vào trong, điều bộ như một đầu bếp nhí. Thiên Nhã ôm cậu bé vào lòng hôn một cái, nói: “Ma mi đâu có không khỏe, tối qua ngủ rất ngon.” La Tiểu Bảo nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc, giơ bàn tay nhỏ nhắn ra sờ đầu của Thiên Nhã, nét mặt và giọng điệu lo lắng: “Ma mi, chắc không phải mẹ sốt hồng đầu rồi chứ?” Thiên Nhã cốc nhẹ vào đầu của bé cưng: “Con mới sốt hồng đầu đó.” “Nhưng mà ma mi, mẹ không phải đã ngủ một đêm, mà là đã ngủ một ngày hai đêm đó.” La Tiểu Bảo

ngghiêm túc nhắc nhở cô.

“Gi cơ?” Thiên Nhã ngăn ra, cô đã ngủ một ngày hai đêm ư? Sao có thể: “Ma mi thật sự không nhớ sao?” La Tiểu Bảo nhìn cô mơ hồ, hỏi.

La Tiểu Bảo đỡ trán lắc đầu, than thở: “Ma mi thật sự là thần kỳ nha.” Sau đó cậu bèn đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng của mình.

La Thiên Nhã hỏi cái lưng nhỏ của cậu: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy!” “Con cũng không biết, ma mi từ từ nhớ lại xem.”

Cô đỡ cái đầu hơi nặng trĩu. Xem mắt, vở kịch náo loạn của Lạc Thần Hi, cường hôn trên xe, tiếng tát lạnh lạnh, bước một mình trong mưa, sự ách áp giữa con mơ màng, ký ức đã chậm chậm quay về. Còn những chuyện phía sau, là Đồ Hoa Kỳ nói cho cô biết: Cô bị ngất và được Kha Tử Thích đưa về, mời bác sĩ đến khám bệnh. Anh túc trực cạnh giường của cô cả ngày cả đêm, mãi đến khi cô bớt sốt mới rời đi.

“Đừng bảo tố thiên vị Kha tình thánh, dù cậu và anh chồng kia của cậu đã xảy ra chuyện gì, nhưng tốt xấu gì người ta cũng si tình với cậu, đối đãi với hai mẹ con cậu như báu vật, cậu cũng không thể cứ luôn lúc nóng lúc lạnh như thế, rất là gầy vò người ta đấy.” Trong giọng điệu của Đồ Hoa Kỳ mang theo sự đồng cảm sâu sắc dành cho Kha Tử Thích.

Thiên Nhã biết anh đối xử với mình rất tốt, thật sự biết.

Mỗi lần khi cô gặp phải khó khăn, cần ai đó dành cho mình sự ách áp, anh đều sẽ lặng lẽ ở bên cạnh cô, hơn nữa anh đối xử với La Tiểu Bảo giống như là với con trai của chính mình vậy. Anh cũng chưa bao giờ ép buộc cô phải đón nhận anh, càng không ép buộc cô làm những việc mà cô không thích làm, tình yêu không cần hỏi đáp như vậy, La Thiên Nhã, rốt cuộc mà còn đang do dự những gì thế này? Lẽ nào đúng như lời Hoa Kỳ nói, Là Thiên Nhã, mày thật sự nên lời ra xử bắn rồi. Cha đã gặp phiền phức lớn rồi, thật là phiền phức lớn!

Bây giờ cán cân của ma mi Thiên Nhã đã hoàn toàn nghiêng về phía chú Tử Thích rồi, hai ngày này chủ Tử Thích săn sóc chu toàn cho ma mi Thiên Nhã, cậu nhận ra sự kiên trì từ trước đến nay của Thiên Nhã có chút dao động rồi.

Đương nhiên, cậu và Lạc Lăng sẽ không ngồi chờ chết, bởi vì các cậu bé tin rằng, chắc chắn là cha yêu ma mi, ma mi cũng đã rung động với cha, chỉ là không muốn thừa nhận, càng không hiểu cách yêu, nếu đã như vậy, cứ để bọn con giúp hai người.

Đứng ở cửa lớn của tập đoàn Lạc Thần, sau khi Thiên Nhã đảm nhận vai diễn công chúa ngủ trong rừng hết một hồi chuyện, đứng trước người đàn ông đang ở trong tòa cao ốc to lớn, chễm chệ trên đỉnh của Kim Tự Tháp kia thì chỉ nhìn thôi cô cũng nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Còn anh dường như đã nắm rõ mọi thứ, nắm rõ cả thể giới, nhưng lại không hiểu nổi cô, bây giờ ngay cả trái tim của chính mình cũng như thể sắp trật đường ray. “Đây là đơn xin nghỉ phép bù của tôi, xin Chủ tịch ký tên.” Thiên Nhã đưa lên, mang dáng vẻ của một cấp dưới nghe lời.

Lạc Thần Hi cúi đầu xem văn kiện, không quan tâm cô, mãi đến sau khi cô quay người đi khỏi văn phòng, đôi mắt đen sâu thẳm khó đoán từ từ ngẩng lên, bóng lưng của cô in sâu vào ánh mắt của anh, kóe lên ánh sáng tà mị. Thiên Nhã nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là quyết định đưa đơn xin nghỉ việc, cô tin anh ta cũng không muốn nhìn thấy mình. “Đây là ý gì?” Lạc Thần Hi đặt bút trong tay xuống, lạnh lùng liếc nhìn cô. Thiên Nhã cắn môi: “Chính là muốn rời khỏi công ty, tôi thật sự không thể gánh vác nổi công việc này.”

Lạc Thần Hi nhìn cô, và cả vết thương nhàn nhạt trên cánh môi anh đảo, chán mày anh tuấn hơi nhướng lên: “Vậy thì đừng làm công việc này nữa.”

Thiên Nhã vui mừng khôn xiết.

“Vậy làm vú em chuyên trách đi, con trai tôi cũng đến lúc tìm một người chỉ dạy trong nhà rồi.” Lạc Thần Hi khoanh tay dựa lưng vào ghế, biểu cảm như đang nghiêm túc suy nghĩ.

“Gi cơ!/? Vú em?” Cô có một mình nhóc con phá phách La Tiểu Bảo là đủ rồi. “Cứ quyết định vậy đi.” Anh vỗ bàn quyết định.

“Tôi phản đối, tôi sẽ không làm vú em gì đó đâu.” Lẽ nào cô bạn thân cho tập đoàn Lạc Thần rồi sao? Cái tên này sao lại có thể nói ra loại yêu cầu vô lý này. Lạc Thần Hi nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười nham hiểm quen thuộc, đứng dậy đi vòng qua bàn làm việc. Thiên Nhã cảm thấy không ổn, vừa định lùi về sau, nhưng chiếc eo mảnh lại bị bàn tay lớn của anh ôm lấy, chỉ một cú xoay người liền đè cô lên mép bàn.

“Này! Anh lại muốn làm gì?” Thiên Nhã kích động hét nhỏ, lẽ nào anh ta còn muốn ăn tát sao?

“Cô còn một lựa chọn khác.” Anh cúi người, nhẹ nhàng nói ánh mắt lộ vẻ ám muội. “L... lựa chọn gì? Anh thả tôi ra trước đã.” Thiên Nhã định hất tay của anh ra. Anh cúi đầu xuống, ánh mắt như lưu manh lướt từ giữa eo của cô lên phía trên, dừng lại một lúc trước ngực, cong môi nở nụ cười yêu nghiệt: “Phẳng thì có phẳng chút, nhưng tôi không phiền để cô làm ách giường giúp tôi đâu.” “Anh vô si!” Thiên Nhã đẩy anh ra, đỏ mặt nóng tại mắg anh, trái tim bé nhỏ đập dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ghen

**Chương này có nội dung ách, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ách của trình duyệt để đọc.*

“Cứ việc ra giá đi, làm ấm giường cũng tính là công việc” đúng không?” Lạc Thần Hi thu về khiêu khích trêu đùa trong mắt lại, hỏi cô.

Thiên Nhã giận đến mặt căng đỏ: “Anh coi tôi là loại người gì?” Lạc Thần Hi hừ lạnh: “Chắc chắn, trước mặt tôi còn phải giả vờ sao? Tôi đó cô chủ động sà vào lòng tôi, không phải vì để treo lên giường của tôi sao? Thế nào, bây giờ quay ngược lại giả làm thực nữ rồi?” “Tối đó? Anh có ý gì?” Thiên Nhã bị lời nói của anh si nhục nặng nề, trong câu này rõ ràng có điều đáng ngờ. Lạc Thần Hi ngồi trở lại ghế của mình, nghịch nhẫn, xem thường đáp: “Chắc là cô đã cố tình bỏ thuốc vào đồ ăn, loại thuốc câu dẫn người khác, nếu cô đã nhiệt tình đến vậy, tôi chỉ đành miễn cưỡng đón nhận.” Trong đầu Thiên Nhã trống rỗng, nhớ lại chuyện sáng hôm đó cô không mảnh vải che thân nằm trên giường anh, tôi đó... “Nói thật lòng, biểu hiện trên giường của cô thật sự xuất sắc hơn biểu hiện trong công việc của cô đấy.” “Đừng nói nữa!” Thiên Nhã mặt đỏ hoe, cắn răng quát anh.

Cảnh tượng không sạch sẽ và khó coi hiện ra trong đầu của cô, đây là thật ư? Không thể nào, vì sao ngay cả bản thân cô cũng không nhớ ra.

“Tôi không dơ bẩn như anh nói.” Cô lạnh lùng nói.

“Ồ? Vậy tình anh IT thì sao? Chắc hiện giờ đối tượng giao dịch này của cô đã sứt đầu mẻ trán, khó mà đảm bảo cho bản thân rồi.” Anh nói một cách sâu xa.

Tình anh IT? Anh ta đang nói người đàn ông đến xem mắt ư? “Lẽ nào anh... anh đã làm gì?” Thiên Nhã không thể tin nổi. “Tôi trái lại không làm gì cả, chỉ là sản phẩm của công ty anh ta không bắt kịp nhu cầu phát triển của thị trường, tôi để anh ta thu dọn đồ đạc về nhà nghỉ ngơi thôi.” Lạc Thần Hi bình thản nhìn cô, nói. “Anh... tên điên này.” Thiên Nhã không dám tin, nghiêng rằng nghiêng lợi mắt.

“Vậy nên nhất định đừng chọc tên điên này, nếu không người tiếp theo gặp họa chính là vị kỵ sĩ đen của cô.” Anh nói ra từng từ từng tiếng, giọng điệu cực kỳ lạnh lẽo.

Thiên Nhã rung mình một cái, cô biết anh ta không chỉ nói suông, cô thật sự xúi quẩy mới vào đây làm, gặp phải một yêu nghiệt như này, tiến thoái lưỡng nan.

Lần từ chức này lại hồng rồi. Thiên Nhã như vừa lên pháp trường mất hết tinh thần, giờ cô đã hiểu thế là sống không bằng chết rồi.

Vừa nghĩ đến loại chuyện đã xảy ra với anh ta tối đó, đan xen với hình ảnh quán quýt của người phụ nữ kia và anh ta, cô liền muốn nôn mửa.

“La Thiên Nhã, cậu lại mang thai thật hả?” Đồ Hoa Kỳ đang chọn mẫu quần áo mới, nhìn thấy Thiên Nhã tinh thần mệt mỏi, hơn nữa còn liên tục nôn khan, cô lấy làm lạ hết lên với biểu cảm khoa trương, nhân viên bán hàng ở cạnh đó nghe thấy thì chuyển ánh mắt lên cái bụng nhỏ bằng phẳng của Thiên Nhã.

“Hả?” Thiên Nhã kim nén cảm giác kinh tởm, vỗ ngực hỏi. Hoa Kỳ lườm cô một cái, hạ giọng hỏi: “Cậu thật sự quan hệ bất chính với anh chồng kia của cậu, còn tạo ra một em trai nhỏ cho Tiểu Bảo nhà tớ nữa?” Cô vừa nghi vấn vừa dò xét cái bụng nhỏ của Thiên Nhã. Thiên Nhã như vừa tỉnh khỏi cơn mơ: “Trời ạ, cậu xin cậu đừng làm mình buồn nôn như thế có được không?” Nghĩ đến việc bản thân đúng thật là có khả năng quan hệ bất chính với anh ta (mặc dù ngay cả bản thân cô cũng không hay biết), cô đã ngay lập tức mặt đỏ tía tai.

“Thiên Nhã, từ nhỏ đến lớn cậu nói dối đều là biểu cảm này, đây là hành động chột dạ kinh điển của cậu.” Đồ Hoa Kỳ đưa tay nắm lấy thùy tai của cô, giọng điệu như thần thám. “Tớ đâu có, cậu đừng suy nghĩ linh tinh được không? Loại người phóng túng bất kham tự cho mình là đúng, thủ đoạn nham hiểm tự cao tự đại đó, tớ không muốn có quan hệ gì với anh ta.” Thiên Nhã nói trong căm hận.

Thăm rồi, cậu đã hoàn toàn đắm chìm rồi...” Gương mặt Đồ Hoa Kỳ mang biểu cảm “Cậu hết cách cứu rồi”.

“Là sao chứ, tớ...”

“La Thiên Nhã cậu đừng cãi bướng nữa, biểu cảm của cậu đã bán đứng cậu rồi, cậu đã yêu anh ta rồi.” Sau khi Đồ Hoa Kỳ có được kết luận đủ để Kha Từ Thích đập đầu một phát chết luôn này, cô cảm thấy đồng cảm sâu sắc với Kha Từ Thích.

“Tớ điên chắc? Yêu anh ta à!” Thiên Nhã không thể tin nổi cái suy nghĩ của chị em tốt.

“Chưa từng có một người đàn ông nào có thể khiến cậu nghiêng rằng nghiêng lợi, càng yêu càng hận mà.” Thiên Nhã trợn mắt: “Đây chính là căn cứ suy luận của cậu?” “Tớ quá hiểu cậu rồi Thiên Nhã.” Như thể cô đi guốc trong bụng Thiên Nhã. “Tớ thề, tớ tuyệt đối không yêu Lạc Thần Hi, nếu không thì...” Cô chỉ có thể lấy việc này để bày tỏ chỉ hướng của mình. Đồ Hoa Kỳ quát lên ngắt lời cô: “Xì, cậu cứ tự lừa bản thân đi, hôm đó tớ đã nhìn ra rồi, cậu đối với anh ta rất khác, thật sự rất khác, cậu cứ để lại cho mình một con đường lùi đi, nói dứt khoát như thế còn thể thốt nữa.”

Càng yêu càng hận ư? Làm, làm to rồi, hận là điều chắc chắn, nhưng yêu thì tám đời cũng không. “Ma mi Thiên Nhã, mẹ muốn mua hết sữa bò của siêu thị về nhà hả? Con không muốn thành bò sữa đâu.” La Tiểu Bảo ngồi trong xe đẩy siêu thị, mở to đôi mắt to tròn, đầu đầu nhúc nhúc.

Thiên Nhã tỉnh lại từ trong đồng suy nghĩ rồi rầm, thấy mình bỏ vào đẩy một xe sữa bò, chen chúc lên đến lưng của La Tiểu Bảo rồi, trong tay còn cầm một lốc, cô áy ngại nói: “Xin lỗi bé cưng, ma mi đang suy nghĩ.” “Mẹ đang nhớ anh nào đúng không? Ma mi yêu đâu.” La Tiểu Bảo nhủ chân mày, nửa híp mắt trêu cô, chắc chắn là đang nhớ cha. Thiên Nhã véo nhẹ cái mũi nhỏ của La Tiểu Bảo: “Nhóc con xấu xa, ai dạy con những thứ này vậy, phải ma mi Hoa Kỳ không?” Chắc không phải Hoa Kỳ nói linh tinh trước mặt La Tiểu Bảo chứ.

“He he, đáng về đồ mặt của Thiên Nhã đáng yêu nhất.” Cậu bé cười tinh quái.

Thiên Nhã then thùng lập tức che mặt: “Không thèm, con bắt nạt mẹ.”

La Tiểu Bảo đang cười khanh khách thì điện thoại xuất hiện một tin nhắn mới, để tên Lăng Lăng.

“Em và cha đang dạo siêu thị này, anh và ma mi Thiên Nhã đang làm gì vậy, nhớ hai người.” Tiểu Bảo trả lời tin nhắn ngay: “Trùng hợp thế, anh và ma mi Thiên Nhã cũng đang dạo siêu thị đây, ma mi Thiên Nhã đang nhớ cha đó.” Chờ đã, siêu thị Hai cậu bé cầm điện thoại cùng có một loại dự cảm không lành, chắc không phải họ sắp một nhà đoàn tụ tại đây sớm như thế chứ? Bây giờ không được đâu. “Bé cưng, tin nhắn của ai vậy con? Thân bí đến thế, bạn gái hả?” Thiên Nhã thấy con trai gửi tin nhắn với vẻ mặt ngọt ngào, nháy mắt trêu cậu. La Tiểu Bảo liếc nhìn xung quanh một hồi, thấy được bóng dáng của Lạc Thần Hi ở khu đồ ăn vặt đối diện không xa, còn có Lạc Lăng, lúc này cũng đã nhìn thấy cậu. Hai cậu bé trao đổi ánh mắt từ xa với nhau, Thiên Nhã quay mặt nhìn về hướng đó, La Tiểu Bảo đột nhiên thực hiện một động tác có độ khó cực cao - nhảy vào trong lòng của Thiên Nhã. “Con muốn ma mi Thiên Nhã bế.”

Thiên Nhã bị cậu làm giật mình: “Cứ đòi ma mi bế, còn bảo không phải con nít.”

“Con chính là con nít, ôi ma mi, mẹ nhìn trái cây bên kia tươi mới quá chừng, đi xem thử nào.” “Vậy sao con không để ma mi tắm cho con?” Thiên Nhã quay người bế La Tiểu Bảo đi về khu trái cây.

“...”Người đó là Lạc Lăng nha ma mi, La Tiểu Bảo nháy mắt với Lạc Lăng ở bên kia. Lạc Thần Hi đang nhíu mày với một đồng đồ ăn vặt, sao con trai lại thích ăn thực phẩm rác” đến thế, bên tai hình như truyền đến giọng nói quen thuộc, anh quay đầu nhìn sang nơi khi nãy Thiên Nhã vừa đứng.

“Cha ơi, con muốn đi mua sách vở, chúng ta lên tầng ba đi.” Lạc Lăng thấm lau mồ hôi, suýt nữa thì cả nhà họ đã “mừng vui tương phùng” rồi, tiếc rằng hiện tại vẫn chưa phải lúc. Đối mặt với anh Tuấn của Lạc Thần Hi khẽ nhướng lên: “Lúc này là ai bảo muốn đến mua đồ ăn vặt.” Lạc Lăng cười xòa: “Con là một đứa trẻ ngoan ham đọc sách mà.” Điện thoại xuất hiện tin nhắn của La Tiểu Bảo: Bọn anh ở khu trái cây, em nhanh chóng đưa cha đi.”

Bàn tay nhỏ nhắn của Lạc Lăng trả lời tin nhắn cực nhanh: Bọn em lên tầng ba. “Tiểu Bảo, con xem bên kia có món cá viên mà con thích ăn nhất kia, thơm quá, chúng ta qua đó mua một ít.” Thiên Nhã quyết định bỏ qua tảo trong tay xuống, đẩy xe siêu thị đi qua đó.

Nào ngờ lúc rẽ qua một kệ hàng, xe đụng phải người của Lạc Thần Hi. Vừa thấy Lạc Thần Hi ở trước mắt, biểu cảm của Thiên Nhã như thấy quỷ. “Úi, sao anh lại ở đây?” Lê nào biến thái theo dõi cô? Lạc Thần Hi khoanh tay, liếc nhìn cô: “Cô toàn hỏi thăm những người bị cô đụng phải như này sao? Chắc chắn, xem ra thủ đoạn của cô cũng rất nhiều, còn chơi trò bám đuôi.” “Anh đừng nói bừa, tôi đi cùng với...” Thiên Nhã quay đầu nhìn sau lưng của mình, ơ, La Tiểu Bảo đâu?

“Vội ai?” Lạc Thần Hi nhướng mày hỏi. “Vội bảo bối của tôi đến đây.” Thiên Nhã nhìn trái ngó phải tìm kiếm bóng dáng của La Tiểu Bảo.

(*) Ý Thiên Nhã là “bé cưng”, bị Lạc Thần Hi hiểu nhầm thành “cưng/anh yêu”.

“Ồ, không biết bảo bối này của cô là Chủ tịch Kha hay là tính anh IT? À, hoặc có thể là một người khác.”

Thiên Nhã lười để ý anh, tìm La Tiểu Bảo về mới là quan trọng nhất: “Bảo bối của tôi mất tích rồi, tôi phải đi tìm bảo bối, anh cứ tự nhiên.” Cô lạnh lùng liếc anh một cái, quay lưng đi khắp nơi tìm người. Lạc Thần Hi nhìn bóng dáng gấp rút tìm người của cô, khoe mỗi cong lên nụ cười lạnh, có cần ân ái đến thế không? Xem cô ta lo lắng thành bộ dạng ấy. “Về nhà thôi.” Tâm tình muốn chiều ý con trai đi chơi siêu thị phút chốc đã bị quét sạch, sắc mặt u ám, anh quay đầu lại. Sau lưng trống không, không còn bóng dáng của Lạc Lăng. Hai cậu bé vỗ ngực, thật là nguy hiểm quá đi, suýt nữa thì cả nhà đã đoàn tụ rồi, các cậu bé không muốn thời khắc mang tính lịch sử này xảy ra bây giờ đâu. La Tiểu Bảo và Lạc Lăng trốn trong khu đồ chơi, ghé tai nói vài câu, hai cậu bé cười tinh ranh một lúc, liền lén đi đến lối thoát hiểm. “La Tiểu Bảo, con sắp dọa mẹ chết rồi, con vừa chạy đi đâu thế?” Thiên Nhã bế cậu bé lên, vỗ vỗ cái mông nhỏ xem như trừng phạt.

“Con đi nhà vệ sinh mà ma mi, nào, hôn một cái.” Cậu bé nâng đôi má của Thiên Nhã hôn chụt một phát.

“Đi nhà vệ sinh cũng nên để ma mi đi cùng con chứ, lỡ như bị người xấu bắt mất thì làm sao?” Thiên Nhã dạy con trai về sự an toàn. Cậu bé vỗ vỗ ngực: “Yên tâm đi ma mi, không ai dám bắt con của mẹ đâu, và lại con là nam tử hán, nam tử hán đi nhà vệ sinh làm sao có thể để ma mi đưa đi.”

“Con là con nít.” Thiên Nhã dịu dàng sửa lại.

“Con là nam tử hán.” “Con nít.” “Nam tử hán mà.”

“Được được, con là nam tử hán.”

“Cha, xin lỗi, có phải cha rất nhớ con không? Đừng giận mà, lần sau con sẽ không tự mình ra ngoài nữa.” Ở cửa siêu thị, La Tiểu Bảo ôm cổ của Lạc Thần Hi làm nũng.

“Con không mua đồ ăn vặt nữa? Không mua sách vở nữa?” Trước mặt con trai anh lúc nào cũng dễ dãi dành nhất.

“Không mua nữa, con muốn đi ăn một bữa Pháp thịnh soạn, cha đưa con đi nha?” La Tiểu Bảo nói mà mắt phát sáng.

“Được, đi ngay, dù sao cha cũng không muốn ở lại đây.” Lạc Thần Hi bế con trai đi về phía bãi đậu xe.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Suýt nữa lỡ chuyến bay

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cái gì? Muốn đưa cô đi thành phố B công tác? Còn phải ở đó ba ngày ba đêm?

Da đầu Thiên Nhã ngứa ran nhìn Hạ Nhất Y, vẻ mặt khó xử: “Thật sự phải đi sao?” Cô đi rồi thì ai giúp cô chăm sóc La Tiểu Bảo? Ba ngày lại không phải ba giờ, nhóc con đó không thể rời cô đâu. Hạ Nhất Y nhếch môi, không vui nói: “Cô cho rằng thế nào?” Nếu không phải chủ tịch cản dận, cổ cô cầu xin cô ta đưa đi cũng là mơ mộng hão huyền.

“Thiên Nhã, mẹ cứ đi công tác thật tốt đi, không cần quá nhớ con đâu.” Lạc Lăng giúp Thiên Nhã thu dọn hành lý, vẻ mặt già dặn an ủi Thiên Nhã đang nhíu mày. “Mấy ngày ma mi đi công tác này con nhất định phải nghe lời của ma mi Hoa Kỳ đó, có biết không?” Tính ra, cô chưa từng xa bé cưng quá ba ngày. “Ok, con sẽ ở đây chăm sóc ma mi Hoa Kỳ thật tốt.” Lạc Lăng vỗ ngực đảm bảo. Thiên Nhã phì cười thành tiếng: “Con còn chăm sóc ma mi Hoa Kỳ cơ đấy, mấy ngày nay thói quen xấu của con lại trở về, mặc quần áo mang vớ ngược thì thôi, bản thân không biết tắm còn nhất quyết không để ma mi tắm cho con.”

Lạc Lăng lúng túng bứt tóc: “Không phải con đang học sao.”

“La Tiểu Bảo, con còn dám chậm rì rì trong phòng tắm hơn nửa giờ đồng hồ thử xem!” Thiên Nhã quyết định khi nào có thời gian nhất định phải huấn luyện khả năng tự quản lý bản thân của bé cưng một chút, sao có thể thi thoảng lại mất trình độ thế này. “Con đã cố gắng lắm rồi.” Lạc Lăng không đồng ý, đáp. Sáng ngày hôm sau, Thiên Nhã dõi theo Hoa Kỳ đưa bé cưng đi, mới cảm hành lý đến sân bay, Lạc Thần Hi và Hạ Nhất Y cùng với Phó Giám đốc đã ở đó rồi.

Trên đường kẹt xe dữ dội, Thiên Nhã vội đến mức thờ hồn hên mới đến được sân bay. “Cô được lắm, để các sếp chờ cô.” Về mặt Phó Giám đốc Lý của công ty bất mãn. Cô ta là một nữ cường nhân lão luyện, phụ trách bắt động sản dưới trướng của tập đoàn Lạc Thần, đầu tư làng du lịch nghỉ dưỡng và mở rộng các dự án, là một trong cổ đông lớn của tập đoàn Lạc Thần. Hạ Nhất Y nhìn cô, khoe mỗi giương lên một nụ cười lạnh không dễ nhận ra.

Về mặt Thiên Nhã áy náy: “Xin lỗi mọi người, trên đường tôi bị kẹt xe, cũng may không lỡ chuyến bay.” Về mặt Phó Giám đốc Lý không vui còn định nói thêm gì đó, Lạc Thần Hi nhìn

đồng hồ, đứng dậy đẩy hành lý về phía Thiên Nhã, nói: “Đi thôi.” Phó Giám đốc Lý cũng tiện tay đẩy hành lý cho cô, đưa mắt ra hiệu với cô. Trên khoang hạng nhất của máy bay.

Lạc Thần Hi ngồi xuống, anh ra hiệu Thiên Nhã đang chuẩn bị ngồi ở phía sau: “Cô ngồi đây.”

Phó Giám đốc Lý và Hạ Nhất Y đều nhìn Thiên Nhã bằng nét mặt khác nhau.

Thiên Nhã không thể từ chối, ngoan ngoãn ngồi xuống, Hạ Nhất Y và phó giám đốc Lý ngồi ở vị trí phía sau.

Đến thành phố B, Tổng Giám đốc của công ty con đích thân đến tiếp đón họ, lần này Lạc Thần Hi đến đây là để tham dự ngày kỷ niệm mười năm thành lập công ty con, trong thời gian đó còn phải mở các hội nghị hàng năm lớn nhỏ, tham quan làng du lịch nghỉ dưỡng mà công ty đầu tư nguồn vốn lớn để mở rộng. Lạc Thần Hi vừa xuống máy bay liền vội đến công ty con mở họp, Hạ Nhất Y và Phó Giám đốc Lý đương nhiên cũng đi theo, còn Thiên Nhã thân là trợ lý nhỏ nên ở lại khách sạn do công ty con quản lý để dọn dẹp trong phòng.

“Dọn dẹp kỹ càng, một hạt bụi cũng không được có.” Hạ Nhất Y dặn dò. Mặc dù trong căn phòng Tổng thống này dường như là bụi, chỉ sợ ngay cả tế bào của hạt bụi cũng không tìm thấy, nhưng Thiên Nhã biết Lạc Thần Hi là một người cuồng sạch sẽ, Thiên Nhã vẫn là làm theo lời dặn cực kỳ nghiêm túc quét dọn một lượt.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, Thiên Nhã đói đến nỗi bụng kêu ùng ục, cô sờ cái bụng bằng phẳng, nói chuyện điện thoại với La Tiểu Bảo xong, vậy mà cửa phòng và điện thoại đều không có động tĩnh gì.

Thiên Nhã vươn vai, mí mắt nặng dần, bỗng nhiên vô cùng buồn ngủ, cô nằm mép giường ngủ thiếp đi. Không biết đã trải qua bao lâu, cửa phòng tối đen sáng lên một vùng, đôi chân dài của anh bước vào, nhìn thấy Thiên Nhã cuộn tròn ngủ say ở mép giường như con mèo nhỏ, đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại. “Cô là ăn mày sao? Đi đến đâu ngủ đến đó.” Người đang ngủ say dường như không có phản ứng, hơi cử động cơ thể, nhíu chặt mày, lầm bầm: “Bảo bối đi tắm không được tắm lâu quá nha, sẽ bị hạ đường huyết đó.” Bảo bối? Tắm? Hừ, La Thiên Nhã, che chở cho “bảo bối” của cô cũng thật chu đáo, ngay cả tắm rửa cũng phải quan tâm.

Anh cười lạnh, đi lên trước bệ cố đưa cô vào phòng tắm. Giữa phòng tắm rộng rãi đến có thể đang bày, tám vòng tay là một bồn tắm loại lớn, anh đứng cạnh bồn nước ấm đó.

“Tôm” một tiếng.

Trong lúc mơ ngủ Thiên Nhã cảm giác có người đẩy cô xuống nước, nhưng cảm giác nước xộc vào mũi lại chân thật đến thế. “U, ư.” Khoảnh khắc rơi xuống nước cô đã lập tức tỉnh lại, tay chân hươ loạn xạ mấy lần mới vịn được mép bồn tắm. “Khụ khụ khụ khụ...” Thiên Nhã cực lực uống hết vài ngụm nước, ho sặc sụa không dứt, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô bỗng dụi dụi đôi mắt mơ màng, men theo đôi chân dài ở cạnh bồn kia nhìn lên, chỉ thấy Lạc Thần Hi vẻ mặt đắc ý đang khoanh tay nhìn bộ dạng thảm hại của cô, cười đầy ý tứ. Tên này ném cô xuống đây? “Anh! Anh làm gì thế!” La Thiên Nhã lau nước trên mặt, hỏi trong phẫn nộ.

“Thử nhiệt độ nước.” Lạc Thần Hi đưa tay đỡ cằm, nghiêm túc nói: “Xem ra nhiệt độ thích hợp, có người cũng không nở rời khỏi.”

Thiên Nhã thờ hồn hèn từ bên trong bò ra, cả người cô ướt như chuột lột ngay lập tức lạnh run: “Đáng ghét!” Lạc Thần Hi tiến đến gần cô: “Đây chính là hình phạt nghiêm khắc dành cho cô, chưa thông qua sự cho phép của tôi đã bò lên giường tôi, ai bảo cô ham mê sắc dục thành to gan đến thế.”

La Thiên Nhã giận đến cắn môi: “Tôi chỉ là bất cẩn ngủ quên ở mép giường!” Tên xấu bụng cáo trạng trước này! “Vậy những bất cẩn của cô cũng thật quá nhiều rồi.” Lạc Thần Hi bỏ lại một câu như vậy, dứt tay vào túi quần đi ra ngoài. Thiên Nhã bị câu nói này làm cho mặt đỏ tai nóng, đứng, sao cô lại bất cẩn đến thế, ban đầu hồ đồ lên nhắm giường của anh thì cũng thôi đi, ít nhất cũng giúp cô có La Tiểu Bảo, nhưng sau này còn có hai lần... Cô ôm cơ thể như đóng băng đi ra ngoài, hỏi: “Phòng của tôi ở đâu?” Phó Giám đốc Lý và Hạ Nhất Y ngủ ở hai phòng bên cạnh, vậy còn cô, sao lại không xếp phòng cho cô? “Ở đó...” Lạc Thần Hi ra hiệu về phía sofa lớn ở đối diện.

Đôi mắt hạnh của La Thiên Nhã giương tròn, tóc và cơ thể vẫn còn đang nhỏ nước: “Anh đang nói đùa ư? Chủ tịch.” Nhưng có thật sự không cười nổi. “Chủ tịch tương thế nào? Đương nhiên, cô có thể lựa chọn ra phở lớn để ngủ, nữ ăn mày à.” “Tôi không muốn, tốt xấu gì tôi cũng đến công tác.” Hiện tại cô thật sự muốn diệt anh ta. “Vậy thì ngủ chỗ đó, đây là lựa chọn còn lại của cô.” Lạc Thần Hi ra hiệu về phía “chiếc giường” của cô: sofa. “Chủ tịch, chị Nhất Y và Phó Giám đốc Lý họ...” “Hai người họ tối nay sẽ không về, đã đi khảo sát khách sạn mới rồi.” “Vậy tôi đến phòng của họ ngủ.” “Tôi hừ rồi.” Lẽ nào lại như vậy! Đây không phải khách sạn của anh ta sao? Còn cần hủy phòng, đặt phòng? Thiên Nhã sau một hồi vừa dầm vừa xoa, Lạc Thần Hi đương nhiên vẫn không thay đổi chủ ý.

Thiên Nhã như gà mái bại trận, thật sự không biết anh ta lại muốn làm trò gì. Cô vẫn chưa sụp đổ thì cái bụng của cô đã sụp đổ trước rồi, nó đói đến bắt đầu gõ trống. “Nấu đồ ăn cho tôi đi, tôi vẫn chưa ăn cơm.” Lạc Thần Hi ngồi lên “giường” của cô, cầm điều khiển vừa ấn vừa căn dặn.

Thiên Nhã hết cách, chỉ có thể mở va li du lịch thay một bộ đồ, sau đó chạy đến tủ lạnh mở ra xem, bên trong đầy đủ. Trong nhà bếp cũng có đủ mọi thứ, cô lập tức hối hận vì sao khi nãy quét dọn không lục tìm thử, nếu ăn no thì bây giờ đã có sức lực để chạy trốn rồi.

Được thôi, cũng chỉ có thể như vậy. Vừa hối hận đến đây công tác với anh ta vừa bắt đầu nấu ăn, cô vẫn là đánh giá thấp khả năng làm việc ác của anh ta, đi công tác cũng không quên chơi khăm cô.

“Xong rồi, ăn đi.” Thiên Nhã làm vài món đơn giản, ừ ời “mời” anh.

Lạc Thần Hi qua đó ngồi, nhìn cô sắp đổi đến hạ đường huyết: “Ăn no một chút, ngày mai làm cu-li thật tốt cho tôi.”

Thiên Nhã không chần chừ ăn ngay, cô thật sự sắp đói ngất rồi, sáng nay chỉ ăn sáng chút ít.

Lạc Thần Hi khoanh tay nhìn La Thiên Nhã ăn hăng say chẳng màng hình tượng, không có ý định động đũa.

“Sao anh không ăn? Không phải lúc này bảo đói bụng sao?”

Lạc Thần Hi để lộ ánh mắt ghét bỏ: “Đột nhiên không có hứng.” Nói xong anh liền vào phòng tắm. Thiên Nhã làm mặt quỷ với tấm lưng của anh, tiếp tục vui đầu chiến đấu hăng hái.

Lạc Thần Hi khoan khoái tắm nước ấm xong, lúc quần khăn tắm bước ra ngoài Thiên Nhã đã nửa nằm trên sofa chìm vào giấc ngủ. Thiên Nhã ngủ chập chờn, loáng thoáng nghe thấy vài tiếng động, mơ màng hé mắt, chỉ thấy người trước mặt chợt cời khăn tắm, cơ thể nam tính cường tráng trần rần ròi hiện ra trước mắt. “A!” Thiên Nhã sợ hãi nhảy bật lên hét thành tiếng chói tai.

Toàn thân Lạc Thần Hi trần trụi, vẻ mặt khinh thường: “Chưa từng nhìn qua đàn ông à?” Thiên Nhã đưa hai tay che mặt: “Anh... anh muốn làm gì?” Khoé môi Lạc Thần Hi cong lên thành nụ cười, chống nạnh nói bằng giọng điệu ám muội: “Tôi muốn làm gì? Đây chẳng phải rất rõ ràng sao?” “Anh vô si! Anh hạ lưu!” Thiên Nhã đỏ mặt nóng tại vừa mắng vừa muốn nhảy khỏi sofa bỏ chạy.

Không ngờ bước hụt chân, giày tiếp theo, thời gian như ngừng lại, trái tim của Thiên Nhã lại đập thình thịch thình thịch, nhanh đến nỗi muốn nhảy ra ngoài, cô lại có thể... cô lại có thể... cô lại có thể bỏ nhào vào Lạc Thần Hi khiến anh ngã xuống! Để anh dưới người! Còn... còn chạm môi với nhau, hơn nữa nguy hiểm nhất là: anh không mặc đồ, họ cứ “chồng” lên nhau với cái tư thế cực kỳ ám muội này. Thiên Nhã bừng tỉnh từ trong kinh hãi, muốn trở mình bò dậy nhưng lại bị hai cánh tay mạnh mẽ của anh kẹp hãm thật chặt. Cố gắng, cố gắng, cố thêm chút nữa. “Này! Anh buông tôi ra!” Năm ngón nhỏ nhắn đập vào vòm ngực rắn chắc với làn da màu lúa mì bóng loáng của anh.

“Cô dụ dỗ tôi, còn xấu xa tố cáo trước?” Lạc Thần Hi khoan khoái nằm ngửa trên sàn, nhìn về mặt thẹn thùng của Thiên Nhã, bắt đầu giờ trò lưu manh.

“Ai... ai câu dẫn anh chứ!” Thiên Nhã muốn thoát khỏi hai cánh tay của anh, bàn tay nhỏ nhắn khua loạn không cần thận chạm phải đùi của anh, nghĩ đến anh ở trần, trên đôi má trắng như tuyết chuyển đỏ đến nỗi trông như của được nấu chín.

“Cô làm tôi ngã.” Lạc Thần Hi nở nụ cười đen tối quen thuộc, một bàn tay lớn bao phủ lên nơi tròn trịa của cô, ôm chặt lấy cô khiến cả hai áp sát vào nhau.

Một mùi ám muội tan rã loạn giữa hai người, hơi thở của anh chuyển sang nặng nề, đôi mắt mơ màng trở nên dịu dàng, anh nhìn cô chăm chú, cảm giác thân mật nơi da thịt vừa quen thuộc vừa khiến máu huyết của anh sôi sục, trên người cô dường như vĩnh viễn mang theo loại ma lực làm anh muốn dừng mà không thể.

Ánh mắt của anh chẳng khác nào đang ban thần chú, Thiên Nhã giống như bị điểm huyết, ngây ngốc không vùng vẫy nữa, hô hấp theo tiết tấu của anh, để mặc cho anh “đào khách thành chủ”, chủ động hôn môi cô, đầu tiên là hôn phớt, sau đó hai lưỡi đan vào nhau...

(*) Từ bị động chuyển sang chủ động

Đột nhiên một đợt chuông cửa cắt ngang hành động của hai người. Ma chủ đã bị đập vỡ, Thiên Nhã như bị sét đánh mà bừng tỉnh. Có... cô hiện tại rốt cuộc đang làm cái gì thế này!?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Màn khiêu vũ chung nóng bỏng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuông cửa ngày càng dồn dập, còn kèm theo tiếng hô to của Hạ Vân Cẩm: “Lạc Thần Hi! Anh mau mở cửa!”

Thiên Nhã xấu hổ không biết trốn vào đâu, sợ đến lần từ người Lạc Thần Hi xuống. Lạc Thần Hi nhướng đôi mày anh tuấn, nhặt khăn tắm trên mặt đất quăn lên người. Thiên Nhã hoang mang rối loạn chạy đến cửa sổ để xem thử, không nhảy được, quá cao rồi. “Cô ở yên đấy cho tôi.” Về mặt Lạc Thần Hi điềm tĩnh, buồn cười nhìn hành động của cô như tội phạm trốn trại, trịnh trọng cảnh cáo cô, chuẩn bị đi ra ngoài mở cửa. “Không! Đừng!” Tâm tư Thiên Nhã hỗn loạn kéo khăn tắm của anh, không ngờ Lạc Thần Hi quăn không chặt, khăn tắm thoáng chốc đã bị tuột xuống, Thiên Nhã không cần thận nhìn thấy được “toàn cảnh”. “Ừ.” Cô sợ đến mức che miệng, đôi mắt hạnh giương to. “Cô đã xem đủ chưa?” Lạc Thần Hi nhìn biểu cảm kinh hãi của cô, về mặt hứng thú.

Thiên Nhã ngay lập tức che mặt giải thích: “Tôi không phải cố tình đâu.”

“Lạc Thần Hi! Anh mở cửa đi!” Hạ Vân Cẩm ra sức ấn chuông cửa, cô ta nóng ruột như lửa đốt, đã không còn tâm trí để quan tâm thể diện bà chủ tịch của mình nữa, cả việc thu hút nhiều nhân viên vây xung quanh cũng không chú

“Cạch” một tiếng, cửa mở ra.

Lạc Thần Hi mặt mày u ám liếc nhìn cô ta: “Sao cô đến đây?” Hạ Vân Cẩm nào còn thì giờ để khai báo vì sao cô ta lại đến đây, đi thẳng vào trong phòng muốn tìm người, kết quả là lục tung cả căn phòng Tổng thống, vậy mà lại không có ai khác. “Người phụ nữ kia đâu?” Hạ Vân Cẩm nổi giận ném túi xách, nói với Lạc Thần Hi như khởi binh vấn tội.

Lạc Thần Hi chống nạnh lạnh lùng nhìn hành động của cô ta, về mặt lộ rõ không vui. “Nếu cô không muốn ngày mai nhận giấy thỏa thuận ly hôn, thì lập tức rút về cho tôi.” Anh lạnh lùng nói, người phụ nữ này cho mặt mũi lại không cần mặt mũi, còn dám theo dõi anh. Hạ Vân Cẩm tự cảm thấy thái độ đã cần quấy, cộng thêm bằng chứng phạm tội” vẫn chưa tìm thấy, lập tức dục sắc mặt: “Chồng, người ta nhớ anh, cho nên mới qua đây, lúc này rõ ràng em...” “Nên người cũng gấp rồi, cửa cũng gõ nát rồi, mời cô về cho.” Lạc Thần Hi không định nghe cô ta giải thích nữa. “Nhưng mà người ta muốn tham dự tiệc tối mai với anh, suy cho cùng người ta cũng là bà chủ tịch...”

“Cô nghe không hiểu tiếng Trung?” Trong giọng điệu của anh ngầm cho biết không được từ chối xen lẫn chán ghét. Lạc Thần Hi không nói gì thêm, cầm điện thoại lên báo Hạ Nhật Y sắp xếp cô ta ngồi chuyến bay nửa giờ sau rồi khởi thành phố B.

Hạ Vân Cẩm cắn răng, kim nén một bụng giận dữ, nhìn xung quanh căn phòng lần nữa, đều trách cô ta đã quá kích động, bây giờ không tìm được người, còn khiến cho không kẻ nào có thể dùng được, chỉ đành nổi giận giậm chân rồi khởi.

“Đừng làm trò gì nữa, cô biết sự khoan nhượng của tôi là có hạn.” Lạc Thần Hi ở sau lưng lạnh lùng bổ sung một câu, lưng của Hạ Vân Cẩm cứng đờ một lúc, sau đó đóng sầm cửa rồi đi.

Trong phòng đã yên tĩnh, Lạc Thần Hi khoanh tay nhìn chiếc giường lớn kia, thông thả nói: “Ra đây đi.” Lúc này Thiên Nhã trốn dưới giường mới bò rồi bò ra, về mặt Lạc Thần Hi chế giễu: “Xem ra cô cũng thật sự có chút tố chất tiềm tàng để làm “tiểu tam” đấy, à, tôi biết rồi kiểu tình huống này cô cũng quen rồi, cũng luyện thành sở trường rồi.” Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận, chế giễu lại: “Vâng anh cũng xem việc bị vợ “bắt gian” là cơm thường bữa trong nhà rồi.” Lời vừa nói ra cô lập tức ý thức được bản thân lại nói sai, thật hận không thể cắn đứt đầu lưỡi ngu ngốc của mình. Lạc Thần Hi buồn cười nhìn cô, dùng ánh mắt ám muội trên cô: “Thế nào? Còn muốn tiếp tục làm hoạt động sẽ bị “bắt gian” không?”

“Anh vô si!” Dứt lời cô liền thẹn đỏ mặt kéo chăn trên giường đi vào phòng tắm. “Tôi ngủ trong phòng tắm, anh đừng mong vào đây! Nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!” Sau đó “rầm” một tiếng, cửa đã bị khóa. “Người nên báo cảnh sát là tôi, cô nằng háo sắc.” Lạc Thần Hi chăm chăm với cánh cửa, không nhìn được cười lớn.

Thiên Nhã quay lưng với cánh cửa, che mặt hận không thể tìm một cái lỗ chui vào hoặc đập đầu vào tường chết luôn cho xong, sao cô có thể! Sao có thể bị sức hấp dẫn tà ác của anh ta làm cho mê đắm! Lúc này nếu không phải... nếu không phải Hạ Vân Cẩm đến đập tan hiện trường kịp thời, thì cô đã... trời ơi!

Vừa này nhất định là cô đã trúng tà, bị bỏ bùa, đúng, La Thiên Nhã, chắc chắn là như thế, may không thể nào thích một ác ma thô lỗ như anh ta.

Ngày hôm sau, Thiên Nhã bị Lạc Thần Hi phái đi phụ giúp thu xếp cho buổi tiệc của tối nay, bận tới mức không kịp thở, mãi đến khi màn đêm buông xuống. Trong phòng nghỉ tạm của sảnh tiệc. “Cô La, đây là lễ phục của cô.” Người phụ nữ mặc đồng phục bụng hộp đựng lễ phục đến trước mặt Thiên Nhã, sau lưng còn có một thợ trang điểm đang đi theo. Thiên Nhã vươn bàn tay nhỏ nhắn lấy lễ phục ra, là một chiếc váy da hội màu ngọc sapphire được thiết kế đặc biệt và một chiếc khăn choàng lông thú thuần trắng vô cùng hợp với nó, bên trong còn có một sợi dây chuyền kim cương phát sáng lấp lánh.

“Tôi thật sự phải mặc cái này ư?” Thiên Nhã ngờ vực hỏi.

“Vâng ạ, đây là lời dặn từ Chủ tịch.”

“Nhưng mà những thứ này cũng quá đắt tiền rồi.” Có vẻ như đây không phải là trang phục mà một trợ lý nhỏ như cô nên mặc.

“Trong buổi tiệc mọi người đều ăn mặc long trọng như nhau.”

Nghe câu này, cuối cùng Thiên Nhã đã trút bỏ lo ngại, nhún vẩy dạ hội.

Người phụ nữ đó ra hiệu cho thợ trang điểm ở lại, đóng cửa phòng nghỉ, cầm điện thoại lên gọi cho chủ nhân: “Chủ tịch La, việc ngài căn dặn tôi đã hoàn thành rồi.” “Tốt, tôi muốn để Thiên Nhã nhà tôi trở thành nhân vật chính khiến mọi người phải nhìn vào cửa tôi nay, vất vả cho cô rồi.” Ở đầu dãy bên kia La Tiểu Bảo cúp máy, nở một nụ cười đắc ý.

Buổi tiệc được tổ chức tại khách sạn của công ty con, sảnh tiệc rực rỡ tráng lệ hơn ngày thường, một đài phun nước được đặt ở trung tâm, đồ ăn cao cấp vô cùng đa dạng. Khách mời đến tham dự tấp nập không ngớt, toàn là nhân vật có tiếng tăm trong giới chính trị, còn có rất nhiều ngôi sao ca sĩ nổi tiếng nắm trong tay quyền thế rất mạnh.

“Thư ký Hạ, bạn nhảy tối nay của Chủ tịch vẫn là cô nh? Thư ký Hạ là “vợ hiền” của Chủ tịch mà.” Vương Văn Sinh - Tổng Giám đốc công ty con nâng một ly Champagne, kính rượu với Hạ Nhất Y.

Hạ Nhất Y nhấp một ngụm Champagne nhỏ, ánh mắt dừng lại trên bóng dáng quen thuộc đang bận xã giao ở bên kia, cô ta hưởng thụ câu nói này trong lòng nhưng lại giả vờ nổi giận dè chừng: “Lời này của Tổng Giám đốc Vương thật sự đã coi trọng tôi rồi, cũng may là chủ tịch không ở đây, nếu không tôi sẽ phiền phức to rồi.”

Tối nay cô ta đúng thật đã trang điểm lộng lẫy, không sai, mấy năm qua những buổi tối như thế này đều là những buổi tối mà cô ta mong chờ nhất, bởi vì, Lạc Thần Hi sẽ để cô ta làm bạn nhảy, chỉ có tối nay cô ta mới có loại áo giác kia, giống như bản thân chính là người phụ nữ quan trọng nhất bên cạnh anh.

Nhưng chính vào lúc trái tim của cô ta như đang từ từ được rót mật, ánh mắt lại bị thu hút bởi bóng dáng xinh đẹp kia, ngay cả cô ta thân là phụ nữ cũng phải ngỡ ngàng.

Tổng Giám đốc Vương cảm thán một tiếng: “Vị này là...” Anh ta ra sức lục tìm trong ký ức, cuối cùng đã nhớ ra: “Không phải cô ấy là trợ lý nhỏ bên cạnh anh Lạc sao, chắc chắn, trang điểm như vậy thật sự là quốc sắc thiên hương.”

Khóe môi Hạ Nhất Y nhếch lên cứng đờ, quan sát bộ trang phục có giá hơn trăm vạn kia của La Thiên Nhã, ngón tay nắm chặt ly, ánh mắt thoáng lóe một tia oán độc, trong lòng đang dấy lên ngọn lửa đỏ kị.

Lạc Thần Hi đang trò chuyện sôi nổi với khách mời, nghe thấy một đợt xôn xao ở đó, ánh mắt bất giác dừng lại trên dáng người vừa bước vào đã được mọi người nhìn chăm chú.

Ánh mắt anh lộ vẻ ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh đã âm thầm đi, bởi vì có một người đàn ông đang cười tươi như hoa nở đứng cạnh cô. “Chào cô, không phiền uống một ly với tôi chứ?” Một anh chàng ngoại quốc đẹp trai tóc vàng mắt xanh phong thái hơn người chạy đến bắt chuyện, anh ta đưa cho Thiên Nhã một ly rượu vang đỏ, hỏi một cách nho nhã lễ độ. Thiên Nhã nhìn anh ngoại quốc đẹp trai vừa quen mặt lại có thái độ thân thiết này, nở nụ cười xinh đẹp: “Được thôi.” Cô cúi mớ nhận lấy rượu vang.

“Không phải anh là “Đứng rồi, không phải anh ấy là minh tinh Hollywood nổi tiếng sao? Không ngờ anh ấy cũng ở đây, La Tiểu Bảo thích xem phim của anh ấy nhất. “Xin lỗi tôi và trợ lý của tôi không tiếp chuyện được.” Hai người cùng nhìn về hướng chủ nhân của giọng nói, chỉ thấy Lạc Thần Hi cầm một ly rượu vang bước đến từ đằng sau, giành lấy ly rượu bia trong tay Thiên Nhã, uống hết, sau đó dắt Thiên Nhã đi trước ánh mắt ngỡ ngàng của chàng ngoại quốc. “Anh làm gì thế? Tôi muốn tìm anh ấy để lấy...” “Anh ta là ai? Cô biết không?” “Đương nhiên biết chứ.” Cô muốn tìm anh ấy để xin chữ ký cho La Tiểu Bảo.

“Cô đến đây làm việc.” Anh quét mắt nhìn toàn thân của cô, váy dạ hội màu xanh sapphire là thiết kế mới nhất mùa này của bậc thầy lễ phục nổi tiếng Vivì, thiết kế của bà rất kén người mặc, những bộ váy này như được đặt riêng cho cô, làn da như tuyết trắng, thân hình xinh đẹp duyên dáng càng tôn lên phong thái thanh nhã của cô, mặt dây chuyền kim cương lớn và lễ phục kết hợp ăn ý với nhau một cách khéo léo tuyệt vời, khoác lên vai khăn choàng lông thú càng thêm mấy phần hoa lệ, mái tóc xoắn dài đen nhánh để xõa hai bên vai.

Cô như cành đào tươi xinh đẹp, hoa nở rực rỡ, nổi bật lên giữa nhiều cô gái điểm lệ tại buổi tiệc. “Tôi biết, không cần anh nhắc nhở.” Chính anh bảo tôi mặc như này. La Thiên Nhã khẽ nhún vai, hiện giờ đừng nói là làm việc, ngay cả đi lại cô cũng thấy khó khăn, đôi giày cao gót trên chân cao đến nỗi cô không tài nào thích ứng.

Rốt cuộc là “cấp dưới tốt bụng” nào trang điểm cho cô ta thành thế này? Đôi mày anh tuấn của anh khẽ nhíu lại: “Ai bảo cô mặc như thế này?” Đền của buổi tiệc đột nhiên tắt hẳn, nơi sáng chói duy nhất chính là sân nhảy bên cạnh đài phun nước bảy sắc mà mọi người đang nhìn vào.

“Bây giờ xin để Chủ tịch Lạc của chúng ta và bạn nhảy của anh ấy cùng nhảy mở màn, xin mời!”

Ánh đèn rọi lên người cả hai, mọi ánh mắt phút chốc đều đổ dồn vào một nơi, dù loại ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị ùn ùn kéo đến, thật sự sắp khiến Thiên Nhã tan ra. Thiên Nhã xấu hổ đến mức cúi đầu, ngón tay mảnh mai đan lại với nhau, trái tim bé nhỏ đập loạn nhịp. Nhưng, bàn tay vươn ra kia lại không đất bàn tay nhỏ nhắn của cô, Lạc Thần Hi đi lướt qua Thiên Nhã, chậm chậm bước đến trước mặt của Hạ Nhất Y, làm hành động “mời” với cô ta.

Mọi người ò lên, nhạc valse vang lên, Hạ Nhất Y ném cho Thiên Nhã đang đứng ngơ ra một ánh mắt của kẻ chiến thắng, như một con chim công kiêu hãnh xòe đuôi, bước vào sân nhảy cùng Lạc Thần Hi bắt đầu nhẹ nhàng khiêu vũ.

Thiên Nhã thầm thở phào, nhưng nhìn bước nhảy ăn ý của hai người tại sân nhảy, trong lòng lại nảy sinh cảm giác hụt hẫng khó mà diễn tả. “Thiên Nhã đứng không? Tôi có thể mời cô cùng nhảy một điệu chứ?” Tổng Giám đốc Vương đưa tay ra một cách lịch thiệp. Thiên Nhã mỉm cười giọng gao, ngại từ chối nên chỉ có thể miễn cưỡng nhảy một điệu với anh ta.

Tổng Giám đốc Vương dẫn cô đi vào sân nhảy để cùng khiêu vũ, tay của anh ta đặt lên chiếc áo mỏng của cô, Thiên Nhã hít thở sâu một cái, theo sát tiết tấu, thân thể mềm mại của cô tựa như sao băng nhảy múa giữa bầu trời đêm, tư thế khiêu vũ thuần thục khiến người xem tán thưởng sôi nổi không ngớt.

Điệu nhạc vàng được một nửa, sắc mặt của Lạc Thần Hi đã ngày càng khó coi. Dáng vẻ mềm mại nhẹ nhàng của La Thiên Nhã không ngừng lác lư qua lại trước mắt anh, bàn tay lớn đặt giữa eo cô hiển nhiên vô cùng nhức mắt, chỉ một cái xoay người của Thiên Nhã, biểu cảm như chìm đắm kia càng khiến trong lòng ngực anh bùng lên một ngọn lửa không tên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Nổi giận, bế cô lên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Về mặt u ám, anh dẫn dắt Hạ Nhất Y chậm chậm về hướng Thiên Nhã, càng nhảy càng gần, càng nhảy càng gần.

Trong lòng Thiên Nhã đang mong bài hát mau kết thúc, tiết tấu âm nhạc tăng nhanh, Thiên Nhã thực hiện bước nhảy xoay vòng, dưới chân đột nhiên vấp phải một bàn chân nào đó, vì đang ở cạnh đài phun nước, cô vừa trượt chân, nửa thân người đã ngã nhào vào trong đài phun nước.

“A...” Thiên Nhã kinh hãi hét lên một tiếng chói tai, suýt nữa thì cả người đã rơi hẳn vào bên trong.

Mọi người lại ò lên lần nữa, âm nhạc đột nhiên im bặt. Thiên Nhã ngồi ở mép hồ lau nước trên mặt, bỗng cảm thấy rất ảm ức và mất mặt, có ý nghĩ muốn khóc, viền mắt bắt đầu ửng đỏ, giống con cừu nhỏ đáng thương. Về mặt Tổng Giám đốc Vương cũng thẳng, vừa muốn giơ tay dịu Thiên Nhã thì vai của anh ta đã bị một lực xô ra. Lạc Thần Hi đi đến trước mặt Thiên Nhã đang luống cuống, vươn năm ngón tay thon dài ra. Thiên Nhã nhìn anh muốn đỡ cô, giật dỗi quay đầu đi nơi khác, còn giả làm người tốt, rõ ràng khoe mắt cô nhìn thấy là anh ta đã làm cổ vấp ngã.

Tay của anh lúng túng và cứng đờ ở giữa không trung. Giọt nước mắt lạnh lẽo nơi khoé mắt có giống như một dây cung, đâm vào trái tim anh đau nhói, buổi tiệc rơi vào một khoảng vắng lặng, tất cả mọi người đều chờ đợi phản ứng của Thiên Nhã, giây tiếp theo, Lạc Thần Hi càng dứt khoát hơn, bước lên trước bề ngang La Thiên Nhã lên, giữa đủ loại tiếng nghị luận của hàng trăm người, anh bế Thiên Nhã rời khỏi buổi tiệc. Hạ Nhật Y ngậy ngốc đứng chôn chân tại chỗ, đôi mắt nhìn bóng lưng của anh, siết chặt tay thành nắm đấm.

Trong phòng Tổng thống của khách sạn. Thiên Nhã thút thít không thành tiếng, Lạc Thần Hi lạnh lùng khoanh tay đứng nhìn. Những oan ức dồn nén bấy lâu cùng dâng lên trong lòng. Thiên Nhã càng khóc càng dữ dội hơn. Lạc Thần Hi đỡ trán: “Cô nghĩ mình đang diễn cảnh khóc lóc sao?”

Thiên Nhã thoáng tròng cái tên đầu sỏ này, quay người tiếp tục khóc không thành tiếng. “Cô làm mất hết mặt mũi của tôi, còn ở đây giả vờ cái gì?” Giọng điệu của Lạc Thần Hi mang theo giận dữ.

Thiên Nhã đã chuyển sang nức nở. Nhìn vai cô nức nở, mặt mày Lạc Thần Hi u ám: “Cô đang khiêu khích sự kiên nhẫn của tôi?” Nghe thấy câu này, Thiên Nhã cuối cùng ngẩng đầu lên, trợn đôi mắt ngấn lệ, lau sạch nước mắt ở khoé mắt và trên mặt.

“Đúng, tôi làm mất mặt anh, là anh muốn đưa tôi đến chỗ này, người làm tôi vấp ngã cũng là anh, người hại tôi chịu nhiều ảm ức như thế cũng là anh! Anh chỉ biết ức hiếp tôi, anh chính là ác ma!”

Cô cũng không biết kiếp trước có oan nghiệt gì với anh ta, sáu năm trước lên nhầm giường của anh ta, sáu năm sau vào nhầm công ty của anh ta, mà vẫn hồ đồ lên nhầm giường của anh ta lần nữa, người đàn ông duy nhất trong cuộc đời của cô, lại có thể là anh ta, người dùng trăm phương nghìn kế để khiến cô khổ sở: Lạc Thần Hi.

Hơi lạnh không ngừng thổi vào từ cửa sổ, Thiên Nhã lại vui mặt giữa đầu gối, cơ thể lạnh run, tâm trạng suy sụp trước nay chưa từng có.

Hơi ấm đột ngột ập đến, là anh ngồi xuống, ôm cô vào trong vòng tay rộng lớn của mình. Nhìn thấy cô khóc đến nỗi như thể cả người đắm nước mắt, trái tim của anh cũng đau nhói, trước mắt là người phụ nữ ngay từ lần đầu gặp mặt đã như từng quen, khiến anh không kìm được đặt hết sự chú ý lên người cô, người phụ nữ như cây cỏ nhỏ chịu đựng được khó khăn khổ sở, người phụ nữ giấu anh đi xem mắt, người phụ nữ đã có bạn trai, luôn miệng gọi người đàn ông khác là “anh yêu”.

Lại có thể làm lòng anh nảy sinh thương xót, một sự thương xót đáng chết. Cơ thể của người trong lòng cứng đờ, vừa định thoát khỏi “Đừng cử động.” Anh nhẹ nhàng nói.

Cô nghe lời không vùng vẫy, cả ngày mệt nhọc cùng với sự gầy vò khi này, khiến cô chỉ muốn ở một lúc trong cái ôm ấm áp này, một lúc thôi cũng được. Tuy anh ta chính là kẻ đầu sỏ hại cô vô cùng ảm ức, tuy anh ta là chồng của người khác, nhưng giờ này phút này, cô lại cảm thấy, vòng tay này rất có cảm giác an toàn, có lẽ do đã quá mệt mỏi, mí mắt của cô nặng trĩu như chì, từ từ khép lại.

“Từ Thích, Từ Thích.” Trước mắt là một khoảng sương mù, trong lúc mơ màng cô đã nhìn thấy Kha Từ Thích, ánh mắt dịu dàng như nước trước sau như một trở nên đau thương buồn bã.

Xin lỗi, em với anh ta thật sự không có gì, em chỉ là... chỉ là nhất thời hồ đồ, mệt mỏi lại buồn ngủ, nên mới sà vào vòng tay của anh ta, em xin lỗi.

Nhưng Kha Từ Thích lại ngày càng đau buồn, ngày càng mờ nhạt, rồi chợt biến mất không còn thấy nữa, một nguồn sáng mạnh khiến cô nhủ chặt chân mày, mở đôi mắt lim dim mơ ngủ, in vào tầm mắt là gương mặt trầm tĩnh đang say ngủ của Lạc Thần Hi, hàng mi dài khẽ run vài lần như có như không, thì ra lúc anh ngủ, trông lại ngoan như một cậu bé.

Chờ đã, sao anh lại ngủ cạnh cô, hơn nữa... hơn nữa tay còn ôm eo của cô.

“Cô đã nhìn đủ chưa?” Anh vẫn nhắm mắt, môi mím khe hé mở. Ký ức của hôm qua ủa đến một cách vô cùng rõ ràng... Thiên Nhã cúi đầu vừa nhìn thấy áo choàng ngủ trên người của mình thì lăn từ trên giường xuống đất: “Tại sao tôi lại mặc thứ này!” Lạc Thần Hi lười nhác ngồi dậy, mái tóc rối rũ xuống một bên mặt, trông có một loại hơi thờ ơ biếng nhác hiếm thấy, đẹp trai đến khiến người khác ngạt thở. Đôi mày anh tuấn của anh hơi nhíu: “Đúng là chỗ nào cũng thấy Từ Thích.”

“Từ Thích? Ở đâu?” Thiên Nhã nghe được câu này thì giật mình, lẽ nào lúc này cô không phải đang nằm mơ?

Lạc Thần Hi nhướng mày vô cùng không vui, đi đến trước mặt cô, khom lưng, ngón trỏ thon dài ấn lên trán của cô: “Ồ đây.” Người phụ nữ này lại có thể ngay cả nằm mơ cũng gọi tên của Kha Từ Thích, thật sự chán sống rồi, nghĩ đến việc cô lầm bầm cái tên đó trong mơ, lòng của anh nặng trĩu, giống như bị đè bởi một tảng đá.

Thiên Nhã đỡ trán, còn đang băn khoăn vấn đề quần áo: “Ồ, ai giúp tôi thay đồ vậy?”

Lạc Thần Hi từ trên nhìn xuống cổ, mặt không biểu cảm đáp: “Tôi.” Thiên Nhã lập tức đưa hai tay ôm ngực, bị dọa sợ: “Vậy chẳng phải anh...” “Đừng giả vờ nữa, cả người có trên dưới có chỗ nào tôi chưa nhìn qua, chưa chạm qua?” Lạc Thần Hi khoanh tay, vẻ mặt buồn cười.

Thiên Nhã nghĩ câu nói này của anh đúng thật không sai, mặt càng đỏ hơn: “Anh! Anh vô si!” Lạc Thần Hi hừ lạnh một tiếng: “Hình như cô vô si hơn một chút.” Trước đây không biết là ai chủ động ngã vào anh. “Anh... anh...” Thiên Nhã vừa giận vừa thẹn nghẹn lời.

Hôm đó, một hàng người đến làng nghỉ dưỡng vừa mở rộng của công ty con. Trong làng nghỉ dưỡng phong cảnh tươi đẹp, không khí càng trong lành một cách hiếm có, trước cảnh sắc làm người ta vui vẻ thoải mái, Thiên Nhã lại không thoải mái nổi. Với những chuyện xảy ra trong hai ngày này, Thiên Nhã xấu hổ đến không biết trốn vào đâu, sáng nay còn bị Hạ Nhất Y nhìn bắt gặp cô và Lạc Thần Hi ở chung một phòng, hai cô hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Làng nghỉ dưỡng lớn đến nỗi khiến người ta lú lẫm, bên trong nơi này thật sự có đủ mọi thứ, các loại phương tiện giải trí được chuẩn bị chu đáo. Thiên Nhã đi tham quan chung cả ngày, mệt đến mức sắp thở không ra hơi. Buổi tối, do vẫn chưa mở cửa chính thức, nơi này vô cùng tĩnh mịch, trái lại trở nên rất thoải mái nhẹ nhàng. Thiên Nhã ngâm suối nước nóng xong thì một mình về phòng nghỉ ngơi trước. Cô thoải mái nằm lên giường gọi điện cho La Tiểu Bảo, nghe giọng nũng nịu của La Tiểu Bảo, con buồn ngủ càng nồng đậm hơn. Không biết đã ngủ được bao lâu, chuông cửa bỗng vang lên dồn dập. “Chủ tịch mất tích rồi, cô biết không?” Ngoài cửa, Hạ Nhất Y không giấu nổi vẻ lo lắng trên mặt.

“Chủ tịch mất tích rồi? Vậy chúng ta có cần báo cảnh sát không?” Thiên Nhã giật mình, đang yên đang lành sao lại đột ngột mất tích?

Trên mặt Hạ Nhất Y lộ ra một tia thất vọng đi kèm vui mừng, vậy rốt cuộc Chủ tịch đã ở đâu? “Không cần báo cảnh sát, đi tìm thử trước đã.” Bây giờ vẫn không biết chuyện là thế nào, nếu báo cảnh sát thì ngày mai Chủ tịch mất tích sẽ trở thành tin nóng trên mặt báo, hậu quả rất nghiêm trọng, người phụ nữ này náo heo sao? “Số mấy quý khách vừa gọi hiện không liên

lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.” Thiên Nhã vừa sốt ruột gọi điện thoại vừa cùng mọi người đi vào trong núi Bộc Bộc của làng nghi dưỡng để tìm kiếm.

Phó Giám đốc Lý, Hạ Nhất Y và các nhân viên trong làng nghi dưỡng dốc toàn lực đi tìm, nhưng đều không có phát hiện gì.

Thiên Nhã và mọi người chia nhau tìm, một mình cô rọi đèn pin đi vào trong khu leo núi của công viên rải rác đá núi. Gió lạnh thổi vù vù, Thiên Nhã lạnh đến run mình một cái.

“Lạc Thần Hi, đồ vô lại này! Rốt cuộc anh đã đi đâu?” Thiên Nhã càng tìm càng lo lắng, cất giọng hét. “Gan cô cũng to thật, chán sống rồi à?” Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng của Lạc Thần Hi, Thiên Nhã giật mình đến nỗi làm rơi đèn pin, lúng túng nhặt lên chiếu về phía tiếng nói, chỉ thấy Lạc Thần Hi mặc đồ leo núi, đang ngồi dựa lên một tảng đá núi.

Thiên Nhã lao qua đó, vừa gặp đã mắng: “Anh là La Tiểu Bảo sao! Sao nói không thấy thì không thấy nữa!”

Trên mặt Lạc Thần Hi có một thoáng thảng thốt, nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột như lửa đốt của Thiên Nhã, khoé môi cong lên một nụ cười vô ý: “Cô đối xử với người bị thương như vậy sao?” Thiên Nhã nhìn kỹ lại, ánh mắt đặt trên vết thương đang không ngừng nhỏ máu ở chân trái của anh.

“Sao anh lại bị thương thế này?” Nhìn thấy vết thương không ngừng chảy máu ở chân, mắt Thiên Nhã chợt nóng rát, giọng điệu bất giác ghen ghét.

“Chút vết thương này không tính là gì.” Lạc Thần Hi nói một cách nhẹ thoảng. “Nhưng mà... nhưng mà anh đã chảy rất nhiều máu.” Trên đất đã tụ thành một vũng máu nhỏ. “Này cô, cô có phiền gọi một cuộc điện thoại cứu viện trước không?” Lạc Thần Hi không vui lòng nhắc nhở. Thiên Nhã nghe vậy lục tìm điện thoại khắp nơi trên người, nhưng ngay cả mảnh vụn của điện thoại cũng không tìm thấy, sau cùng sợ sệt nói: “Tôi quên mang rồi.” Lạc Thần Hi khẽ thở dài một hơi, yếu ớt nói: “Vậy cô điu tôi đây.”

Thiên Nhã ngay lập tức cởi áo khoác trên người mình, lại cởi thêm chiếc áo mỏng bên trong, ngồi xổm xuống băng bó vết thương cho Lạc Thần Hi. “Tôi sợ anh chảy quá nhiều máu.” Thiên Nhã nói lí nhí, sau đó cúi đầu anh đây.

Lạc Thần Hi bám đôi vai gầy yếu của cô, chậm chậm đứng dậy, vừa đi được hai bước, anh dừng lại nhỏ giọng rên một tiếng, trán lấm tấm mồ hôi. “Chân của anh.” Thiên Nhã thấy chân phải của anh không có sức, hình như cũng đã bị thương. Anh hít thở sâu một lúc, đáp: “Không sao, đi thôi.” Nhưng miễn cưỡng chống đỡ đi được hai bước, biểu cảm của anh càng đau đớn hơn. Trái tim Thiên Nhã giống như bị kim đâm một phát, chẳng hiểu sao bắt đầu đau buốt: “Tôi cố gắng.” Nói xong cô liền đi đến trước mặt Lạc Thần Hi, cong lưng muốn đỡ anh.

“Đừng đùa, tôi còn muốn sống thêm nhiều năm.” Lạc Thần Hi nói một cách yếu ớt, đau đến mức môi trắng bệch.

Với thân hình mảnh mai của cô sao có thể cũng nổi một người thân hình cường tráng cứng cáp như anh? Trên người anh toàn là bắp thịt to khỏe, một chút mềm yếu cũng không thấy.

“Tôi làm được, anh lên đi.” La Thiên Nhã vỗ ngực bảo đảm.

“Tôi không muốn phụ nữ công.” Lạc Thần Hi dứt khoát khoanh tay kháng nghị.

Là Thiên Nhã lườm anh một cái, đến lượt cô không vui lòng nói: “Xin anh đấy, đến lúc này còn ra vẻ ngầu làm gì, anh có đi hay không?”

Thế là, Thiên Nhã cõng Lạc Thần Hi đi từng bước khó nhọc về hướng của nhà nghi dưỡng.

“Nặng... nặng chết được!” Thiên Nhã vừa cõng vừa kêu, ngay cả cô cũng không hiểu nổi bản thân lấy đâu ra sức lực, lại có thể cũng nổi anh ta.

“Đây chính là hậu quả nào cô bị lừa dối.” Lạc Thần Hi trên lưng vẫn không quên châm chọc, nếu không vì người phụ nữ này khiến anh bỗng mất tập trung, anh cũng sẽ không ngã xuống trong lúc leo núi. “Con người anh có bệnh đứng không, không dung mỗ đi leo núi làm gì!” Thiên Nhã một lần nữa thở hắt ra, một lần nữa cô sắp thành xe đẩy của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Cô kia, tắm cho tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Con người cô có bệnh không? Tìm người lại không mang điện thoại.” “Đó là vì tôi quá...”

“Quá cái gì?”

“Này, anh còn nhiều lời như thế nữa tôi sẽ ném anh xuống đó.” Thiên Nhã nhanh chóng biến thành nữ hán tử, nói một cách cực kỳ ngang ngược, nếu cô mang điện thoại, nhất định sẽ chụp lại bộ dạng hiện giờ của anh ta để lưu làm kỷ niệm.

“Cô đành lòng sao?” “Anh!” Thiên Nhã bị anh chọc giận đến choáng váng, hai người cứ thế anh một câu tôi một câu, đi rồi dừng, dừng rồi lại đi mới về đến nhà nghi dưỡng. Lúc này các sếp của công ty con đều chạy hết qua đây, sắc mặt ai ai cũng cuồng quýt, nhưng đều không dám báo cảnh sát. “Mọi người làm cái gì thế? Chẳng phải tôi chỉ mất tích có vài tiếng thôi sao? Nên làm gì thì đi làm đi, có bác sĩ ở đây là được rồi.” Lạc Thần Hi được mọi người dìu về phòng, bác sĩ đang xử lý tình trạng vết thương cho anh. Sắc mặt mọi người nặng nề, không ai dám nói gì, nhao nhao lùi đi. Thiên Nhã nghe thấy bác sĩ nói chân phải của anh đã bị gãy xương, có vẻ còn rất nghiêm trọng, trong lòng không hiểu sao lại khó chịu, cúi đầu vừa định rời đi.

“Chú tịch, để tôi ở lại đây chăm sóc anh.” Giương mặt Hạ Nhất Y lộ vẻ quan tâm. “Không cần đâu, để cô ta ở lại đây là được.” Lạc Thần Hi chuyển mắt sang Thiên Nhã.

Thiên Nhã nghe thấy lời này dừng bước lại không dám đi. Hạ Nhất Y quay người, ném một ánh mắt khinh thường về phía Thiên Nhã, sải bước lớn ra khỏi phòng.

Sau khi bác sĩ về, trong phòng chỉ còn lại Thiên Nhã ở đây. Chân phải của Lạc Thần Hi bó thạch cao, chân trái cũng bị thương, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhắm mắt dường như đang ngủ. “Cô đã thương thức xong chưa?” Lạc Thần Hi đột nhiên mở đôi mắt làm người ta khiếp sợ, dọa Thiên Nhã đang chăm chú nhìn anh đến thất thần phải giật mình. “Ai thương thức anh chứ.” Thiên Nhã ngồi nghiêm chỉnh phủ nhận. “Ai là La Tiểu Bảo?” Anh bỗng nhớ ra gì đó, nghiêng mặt qua nhìn chăm chăm cô, hỏi. Thiên Nhã thăm căn đầu lưỡi, khi này đã nhất thời nhanh miệng nói sai, không ngờ anh vẫn còn nhớ, mặc dù có thật sự không muốn nhắc tới La Tiểu Bảo với anh, bởi vì sợ anh hỏi về cha đứa trẻ. “La Tiểu Bảo chính là bảo bối nhỏ của tôi.” Ngón tay của cô bấm vào lòng bàn tay, không tình nguyện đáp.

“Bảo bối nhỏ của cô? Chó hay mèo?” Ánh mắt Lạc Thần Hi tỏ ra ngờ vực.

Thiên Nhã tưởng anh cố tình nói đùa, biểu cảm nổi giận một cách thận trọng: “La Tiểu Bảo chính là con trai của tôi.”

Lạc Thần Hi tiêu hóa sự việc vô tình được biết này, nét mặt phức tạp, rốt cuộc đám thuộc hạ kia cầm tiền anh để làm gì? Ngay cả việc này cũng không điều tra ra?

“Con trai... của cô? Vậy cha của đứa trẻ đâu? Là Kha Từ Thích?” Suy nghĩ này làm trái tim anh chợt trầm xuống, vô cùng tức giận.

“Không phải.” Thiên Nhã cúi đầu, khẩn cầu anh ta đừng hỏi tiếp nữa, từ trước đến nay cô không muốn nhắc đến La Tiểu Bảo trước mặt người của công ty, chính là sợ có người truy tìm ngọn nguồn, sao anh lại đột nhiên có hứng thú với con trai của cô như thế?

“Vậy thì là ai?” Sắc mặt anh u ám, hỏi. Đầu của Thiên Nhã càng thấp hơn, gương mặt bắt gặp ánh mắt đỏ, dù thế nào cô cũng không thể nói: Cha của đứa trẻ chính là anh! Có tuyệt đối không thể để anh biết được bí mật này.

“Ài?” Thấy cô cúi đầu không nói, Lạc Thần Hi tiếp tục hỏi, khí thế mạnh mẽ bức người. Thiên Nhã hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào ánh mắt đang chăm chú của anh: “Một người tôi không muốn nhắc đến nữa.” Chắc ý của cô đã rất rõ ràng rồi? Cô không muốn nói, thật sự không thể nói.

Lạc Thần Hi nghe thấy câu nói mập mờ này của cô, ánh mắt sa sầm một lúc, giọng điệu mang vẻ châm biếm: “Xem ra đời sống tình cảm của cô quá là phong phú, tôi thật sự đã xem nhẽ cô rồi.” Một Kha Từ Thích còn chưa là gì, cha của con cô, một người mà cô không muốn nhắc đến nữa, dường như là người quan trọng thật sự.

“Đúng, nhưng việc này không liên quan gì đến anh thì phải? Thừa Chủ tịch.” Thiên Nhã bị lời nói của anh làm tổn thương, lòng tự tôn nho nhỏ và nỗi ám ức kỳ lạ lan ra trong lòng.

Lạc Thần Hi hừ lạnh: “Cô cho rằng tôi đang quan tâm cuộc sống riêng của cô ư? Hừ, cũng coi trọng bản thân hơi quá rồi!” “Đúng vậy, tôi coi trọng bản thân rồi, dựa vào cái gì lại cho rằng Chủ tịch đang quan tâm tới chứ.” La Thiên Nhã không thể nén được cảm xúc phức tạp trong lòng, châm biếm lại.

Lạc Thần Hi nhìn La Thiên Nhã giận dữ, ngọn lửa không tên trong lòng càng cháy rực hơn, bật ra từ trong kẽ răng một từ: “Cút!”

Cút thì cút, tưởng cô muốn ở lại đây lắm chứ? Giày vò cả một buổi tối, lưng cũng sắp đứt lìa rồi, cô về phòng ngủ một giấc say cho xong. Nhìn Thiên Nhã nghe lời quay người không ngoái đầu lấy một lần đóng sầm cửa lại, ánh mắt của anh đã hoàn toàn u ám.

Ngày hôm sau, trong khoang hạng nhất máy bay, Hạ Nhất Y đưa Lạc Thần Hi bị thương ngồi xuống. “Có ngồi đây.” Lạc Thần Hi ra hiệu Hạ Nhất Y ngồi cạnh mình. Thiên Nhã tự giác ngồi ở vị trí sau, Phó Giám đốc Lý thoáng nhìn Thiên Nhã, cười lạnh một tiếng, đáng vẻ cười trên nỗi đau người khác. Cuối cùng họ đã trở về thành phố A. Ngoài sân bay, Kha Từ Thích đã chờ đợi nhiều giờ.

“Công việc của anh không bận ư? Sao lại đến đây?” Thiên Nhã ra khỏi sân bay liền nhìn thấy Kha Từ Thích đang dựa người vào xe, trong lòng có một sự khó chịu khó mà diễn đạt, nhớ đến tối hôm đó cô và Lạc Thần Hi ôm nhau ngủ, cảm giác áy náy không thể che giấu được mà để lộ trên mặt.

Kha Từ Thích thân mật vuốt vài sợi tóc bị gió thổi lòa xòa trên mặt của cô ra sau tai, cười dịu dàng: “Hoa Kỳ nói bảo bối nhỏ rất nhớ em, nên anh đến đây.” Đương nhiên, anh cũng rất nhớ em.

Đồ Hoa Kỳ này, thì ra là cậu ấy bán tin. “Nhưng...” Thiên Nhã nhìn vài hàng người có Lạc Thần Hi và Hạ Nhất Y ở gần đó, vẻ mặt cô lúng túng. Kha Từ Thích gật gù đầu với những người ở chỗ Lạc Thần Hi. Lạc Thần Hi thoáng quét mắt hai người, mặt không biểu cảm vào xe thương vụ. “Hai ngày này đã xảy ra chuyện gì vậy?” Kha Từ Thích nhìn thấy Lạc Thần Hi bước đi khập khiễng, nhíu đôi mày anh tuấn hỏi.

“Không có gì, Chủ tịch lúc leo núi đã ngã bị thương, chúng ta đi thôi, nhớ bé cưng quá.” Thiên Nhã vội vội đáp. Kha Từ Thích nhìn ánh mắt mập mờ của Thiên Nhã, thoáng nhìn bóng lưng kia ngồi ghế sau xe thương vụ, ánh mắt anh thoáng phức tạp, bởi vì người đàn ông này mà khoảng cách giữa anh và Thiên Nhã, dường như đã ngày càng xa, cho dù cô ở ngay trước mắt, anh vẫn không nắm bắt được cô. “Ma mi, con nhớ mẹ lắm!” Thiên Nhã vừa mới vào cửa, La Tiểu Bảo đã nhiệt tình lao đến, chui vào trong lòng Thiên Nhã làm nũng.

“Bé cưng, ma mi cũng nhớ con chết được.” Thiên Nhã và con trai thực hiện một nghi thức mua mua nhau nhiệt liệt.

Đồ Hoa Kỳ không chịu được để trán: “Được rồi được rồi, hai người một lớn một nhỏ có thời đi không, làm như tớ ngược đãi thẳng nhóc này không bằng.”

La Tiểu Bảo lập tức sà vào lòng Đồ Hoa Kỳ ngay: “Ồi chào, ma mi Hoa Kỳ đừng có ghen, người ta đối xử bình đẳng mà.” Thiên Nhã buồn cười nói: “Tiểu Bảo, cậu ấy là mẹ nuôi, mẹ là mẹ ruột đó.” “Này này, cậu truyền thụ tư tưởng như này cho nhóc con làm gì hả, cậu cũng thật không có lương tâm rồi!” Hoa Kỳ giả vờ nổi giận, chu môi kháng nghị. “Hai người đừng ghen mà, mẹ nuôi mẹ ruột con đều rất yêu, nhưng ma mi, đi công tác có xảy ra chuyện gì không ạ? Kể con nghe với?” La Tiểu Bảo nhìn chăm chăm biểu cảm của Thiên Nhã, gấp rút muốn xem phản ứng của cô. Thiên Nhã giả vờ bình thản nói: “Không có, rất thuận lợi, không xảy ra chuyện gì cả.”

Mất La Tiểu Bảo lóe lên một tia vui vẻ không dễ nhận thấy: “Ồ, chán vậy.” Thật ra những chuyện xảy ra trong chuyến đi lần này cậu và Lạc Lăng đều biết rõ, oh yeah, ma mi và cha lại có thể ở chung phòng, vậy thì khó tránh xảy ra một số chuyện không thích hợp cho trẻ nhỏ.

“La Thiên Nhã, thành thật khai báo, lần công tác này có làm ra chuyện có lỗi với chàng đẹp trai họ Kha không?” Đồ Hoa Kỳ nhân lúc La Tiểu Bảo đi tắm, bắt lấy La Thiên Nhã để hỏi chuyện không thích hợp cho trẻ nhỏ này.

“Cái gì chứ, tư tưởng của cậu hư hỏng quá.” La Thiên Nhã đỏ mặt phủ nhận.

“Không có? Thật sự không có?” Đồ Hoa Kỳ không từ bỏ, tra khảo. “Đồ Hoa Kỳ, cậu là gián điệp do anh ấy phái đến có đúng không? A! Lẽ nào cậu đã thầm yêu Từ Thích, trời ạ, vậy anh Hàn nhà cậu phải làm sao?” Thiên Nhã chợt dạ muốn đổi chủ đề. “Cậu cứ nói linh tinh vớ vẩn đi, giả ngốc ngày càng giỏi rồi nhì!” Đồ Hoa Kỳ chọc chọc trán của cô, không vui lòng nói. Ở chỗ khe cửa, La Tiểu Bảo nghe được rõ ràng, nhìn thấy dáng vẻ chợt dạ che giấu của Thiên Nhã, vui vẻ đến nỗi thiếu chút đã hoa chân múa tay, có điều cha bị thương rồi, cậu đau lòng lắm, nhưng mong rằng cha nắm bắt cơ hội này để đón người đẹp về, ha ha. “Ma mi, mẹ sắp đưa com cho Chủ tịch phải không?” La Tiểu Bảo chớp mắt nhìn Thiên Nhã xách cái làn đang chuẩn bị ra cửa. “Phải, ma mi đi một lúc sẽ về.” “Ma mi cứ yên tâm đi đi, không cần nhớ con đâu.” La Tiểu Bảo đứng bên cửa mừng rỡ vẫy tay, chăm sóc cho thật tốt nha, ma mi Thiên Nhã.

Chân của Lạc Thần Hi bị thương, nhưng đầu óc không bị thương, công việc vẫn phải làm, chỉ là địa điểm làm việc đã đổi sang nơi anh sống. Lạc Thần Hi mở một cuộc họp với vài Tổng Giám sát của công ty, sau cùng, Hạ Nhất Y xếp những văn kiện mà anh đã xử lý gọn gàng vào túi, một hàng người đang chuẩn bị ra về, Thiên Nhã đúng lúc mở cửa đi vào.

“Chào mọi người.” Thiên Nhã cười lúng túng, chào hỏi họ. Hạ Nhất Y chú ý cái làn trên tay của cô, trong mắt lộ vẻ chất vấn: “Cô có việc gì?” Những Tổng Giám sát khác cũng mang vẻ mặt nghi hoặc và suy đoán.

“Tôi đến đưa com.” Thiên Nhã thành thật trả lời.

“Đưa com?” Hạ Nhất Y khó hiểu nhìn về phía Lạc Thần Hi, sau khi có được sự khẳng định trong im lặng của Lạc Thần Hi, chỉ đành rời khỏi với các Tổng Giám sát.

Thiên Nhã thăm thò ra một hơi, dọn com nước lên bàn ăn. Sau khi dùng bữa xong, Lạc Thần Hi căn dặn: “Tôi muốn tắm, cô giúp tôi.”

“Giờ cơ? Giúp anh tắm!”

“Đúng, tám, cô giúp tôi.” Lạc Thần Hi không vui lòng nói.

“Nhưng mà... nhưng mà chân của anh không thể thấm nước, cũng không thể dùng sức.” Thiên Nhã cắn môi cúi đầu, vẻ mặt khó xử. “Nên mới cần cô giúp.” Lạc Thần Hi buồn bực đáp, đối với một người mắc bệnh sạch sẽ mà nói, không thể tắm mới thật sự là vết thương lớn. “Nhưng mà bộ dạng này của anh...” Thiên Nhã khó xử nhìn chân bồ thạch cao của anh, chuyển sang lo lắng. “Nếu không thì làm sao? Có cách nào tốt hơn không?” Thiên Nhã cúi đầu trầm tư vài giây, cam chịu số phận đáp: “Không có.” “Nhưng anh chỉ có thể lau rửa.” Bác sĩ đã nói, chân của anh nhất định không được thấm nước. Lạc Thần Hi thoáng đưa mắt nhìn cô, bỗng nở nụ cười đen tối: “Đúng thế, tám thân này của tôi giao cho cô rồi, cô phải trông nom cẩn thận đấy.”

Câu nói này làm Thiên Nhã đỏ mặt nóng tại, không biết nên đáp lại thế nào nữa.

Hạ Vân Cẩm đứng ngoài cửa lớn, lấy một chiếc gương từ trong túi ra ngắm thêm phần tô thêm son, mở cửa phòng chưa đóng đến một nửa đi vào trong.

“Hai người đang làm cái gì đấy!?” Hai người trong phòng tắm cùng quay qua, Thiên Nhã đang giúp Lạc Thần Hi cởi áo lúc này đã khựng lại, gương mặt của cô phút chốc như sôi sục, nhìn thấy nét mặt giận dữ của Hạ Vân Cẩm, lòng kêu không ổn. Chân mày anh tuấn của Lạc Thần Hi khẽ nhíu, dứt khoát tự mình cởi áo xuống, hoàn toàn không đặt Hạ Vân Cẩm vào trong mắt.

“Tôi hỏi hai người đang làm cái gì đấy!?” Hạ Vân Cẩm tức đến giậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Bị hôn một cách ngang ngược

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Chủ tịch bị thương, bảo tôi giúp anh ấy tắm.” Thiên Nhã lại thành thật trả lời, những câu nói thật này không nghi ngờ gì đã thêm dầu vào lửa, là đang tuyên chiến với Hạ Vân Cẩm.

“Hừ, anh ấy không có tay chân? Tại sao muốn cô cởi áo giúp chứ?!” Xem Hạ Vân Cẩm cô ta là trẻ lên ba hay sao? Thiên Nhã không nói nên lời, là người nào đó rõ ràng tay không bị thương, nhưng lại đòi cô cởi đồ giúp. “Rốt cuộc là ai đã cho cô loại quyền này, không biết liêm sỉ đến thế đi dụ dỗ chồng người khác! “Đủ rồi, la hét cái gì?” Lạc Thần Hi không vui lên tiếng. “Cô ra ngoài! Ra ngoài!” Hạ Vân Cẩm tức đến mức ngay cả sắc mặt khó coi của Lạc Thần Hi cũng không thèm quan tâm nữa, nếu cô ta còn không thể hiện chủ quyền một chút chắc người phụ nữ này càng được nước làm tới. “Đứng lại.” Lạc Thần Hi thu vào tầm mắt biểu cảm vội vàng rời đi của cô, ánh mắt lướt qua một tia giận dữ, vươn tay ngăn cô. Thiên Nhã tiến không được lùi không xong, chỉ đành cúi đầu xem thử có cái lỗ nào chui vào được hay không.

“Cô qua đây.” Lạc Thần Hi ra hiệu Hạ Vân Cẩm đến gần mình. Hạ Vân Cẩm giận đến nghiến răng nghiến lợi lúc này hơi thảng thốt, nhìn sắc mặt u ám của Lạc Thần Hi, lòng này sinh sợ sệt. “Một, qua đây, hai, ra ngoài!” Hạ Vân Cẩm nghiến răng nghiến lợi hơi ngây người, nhìn Lạc Thần Hi sắc mặt u ám, trong lòng sợ hãi. “Một, bước qua đây, hai, cút ra ngoài!” Lạc Thần Hi hạ lệnh lần nữa.

Hạ Vân Cẩm ngoan ngoãn tiến lên trước hai bước.

“Cô trăm phương nghìn kế không phải để xem cảnh này sao? Hiện tại chúng tôi làm cho cô xem.”

Vừa dứt lời, Lạc Thần Hi ôm Thiên Nhã vào trong lòng, sau khi bốn phiên môi áp chặt vào nhau, Lạc Thần Hi càng làm càn găm cắn cánh môi anh đào của cô một trận. Hạ Vân Cẩm không dám tin trọn to mắt, tức đến toàn thân run rẩy.

Không dùng bị hôn một cách ngang ngược, Thiên Nhã hoảng hốt dùng hết sức đẩy anh ra, che miệng chạy ra ngoài như bỏ trốn, Lạc Thần Hi hai chân bị thương bị đẩy sang một bên, suýt nữa đã ngã xuống sàn. Sắc mặt Hạ Vân Cẩm hết xanh rồi trắng, nghiến răng nghiến lợi cũng giận dữ bỏ đi theo.

Lạc Thần Hi ngậy người tại đó, trong mắt hiện lên bóng lưng ảm ức rời khỏi của Thiên Nhã khi này, buồn bực bứt tóc, siết chặt nắm đấm đánh lên bồn tắm. Sáu năm trước, sau khi anh bị thương vì tai nạn xe tình lại, cô ta ngồi trước giường bệnh của anh, nói rằng: “Thần Hi, anh tỉnh lại thì tốt rồi, em và con của chúng ta không thể không có anh.”

Anh nhìn cô ta quyết một lòng với mình trước mắt, nhìn phần bụng đã hơi nhô cao của cô ta, quyết định vì đứa bé lấy cô ta về nhà.

Nhưng mà, sáu năm qua, anh đối với cô ta lại luôn cực kỳ lãnh đạm, dù vậy cô ta tự nói với mình không sao. Chỉ ít cô ta vẫn là vợ của anh, giữa họ còn có Lạc Lăng duy trì mối quan hệ vợ chồng vốn không hạnh phúc này, bên cạnh anh ong bướm vây quanh đàn này rồi lại đàn khác, nhưng anh ngay cả nhìn thẳng cũng không nhìn lấy một lần, cô ta cho rằng, sự một lòng của anh là vì cô ta.

Nhưng mà, tất cả những thứ này đều bởi vì sự xuất hiện của người phụ nữ kia mà thay đổi, người này chính là mẹ ruột của Lạc Lăng: La Thiên Nhã.

Nụ cười, quá nụ cười rồi, ông trời ơi, ông đang đùa tôi sao?

Ông trời đúng thật là đang đùa cô ta, nhưng cô ta lại không ngờ, trong trò đùa này, người bị cô ta xem như át chủ bài để nắm thật chặt Lạc Thần Hi, cũng chính là “con trai” của cô ta Lạc Lăng đã biết chuyện, và lại còn đã trở thành người đứng sau trù tính trò đùa này.

“Thiên Nhã, Thiên Nhã?”

Trong nhà hàng kiểu Pháp ấm áp và lãng mạn, Kha Từ Thích nhẹ giọng gọi Thiên Nhã đang chăm chú nhìn một tiêu điểm nào đó bên ngoài cửa sổ đến gần người. “Hà?” Tâm tư không biết bay đến nước nào bị người trước mặt đánh thức, Thiên Nhã lộ vẻ bối rối.

“Không hợp khẩu vị? Hay có chuyện gì làm em không vui sao?” Kha Từ Thích dò hỏi, giọng điệu tỏ ra lo lắng. Lúc này Thiên Nhã mới cảm dao nĩa lên, cố gắng nở một nụ cười vui vẻ: “Em không sao, chỉ hơi một chút.”

Kha Từ Thích nhận ra cô đang che giấu sự chột dạ, nhưng lại quan tâm thấu hiểu, không gặng hỏi nữa: “VẬY ẶN XONG ANH ĐƯA EM VỀ NHÉ.”

Thiên Nhã nở nụ cười áy náy: “Xin lỗi, anh hiểu khi có thời gian ra ngoài cùng em, em3 lại...” “Ngốc, em không cần phải xin lỗi, là gần đây anh công việc bận rộn, không chăm sóc tốt cho em và Tiểu Bảo.” Nhìn biểu cảm tự trách của Kha Từ Thích, nỗi áy náy trong lòng Thiên Nhã càng nhiều hơn: “Thật ra, anh không có nghĩa vụ lo lắng cho hai mẹ con em, những năm qua bọn em đã nợ anh quá nhiều rồi.” Lời của Thiên Nhã giống như một luồng không khí lạnh của ngày đông, vẽ dịu dàng trong mắt Kha Từ Thích lại tắt, bắt đầu bao phủ một tầng sâu muộn trầm lắng, nhưng rất nhanh đã bị anh tận lực xua tan. “Vì vậy em và Tiểu Bảo đều phải sống hạnh phúc, chỉ cần hai người hạnh phúc, anh sẽ hạnh phúc.” Nhìn ánh mắt thâm tình của Kha Từ Thích, Thiên Nhã hồ thẹn đến nỗi cúi đầu, cô khẽ cắn môi anh đào, nhớ đến bản thân suýt nữa đã cùng Lạc Thần Hi... trong lòng bỗng khó chịu đến không nói thành lời. Ngồi trên xe của Kha Từ Thích, xe đang chạy về hướng nơi ở của Thiên Nhã, bầu không khí có chút ngưng trệ, Thiên Nhã nhắm mắt vờ như rất buồn ngủ. Kha Từ Thích giống như đang tập trung lái xe, hai người mang tâm tư khác nhau không ai nói gì.

Về đến dưới nhà Thiên Nhã, Kha Từ Thích phá vỡ sự im lặng: “Thiên Nhã, làm bạn gái anh, được không?” Điều anh muốn nói nhất là: Thiên Nhã, gả cho anh được không? Nhưng anh lại sợ cô không tiếp nhận nổi.

Thiên Nhã đang vờ ngủ, tâm trạng chột rết run, đôi mắt đang khép một nửa sợ đến nhắm chặt lại, tay của cô khẽ động đậy, suy nghĩ hỗn loạn thành một mớ, không biết nên làm thế nào, đồng ý anh, hay từ chối anh? Cả hai cô đều không làm được.

“Tiểu Bảo nó cũng cần một người cha tốt, một gia đình trọn vẹn.” Anh biết nỗi băn khoăn từ trước đến nay của cô, nên anh luôn lặng lẽ ở cạnh cô, đảm nhiệm vai bộ hoa sứ giả và người chủ tốt, chưa bao giờ vượt rào, không phải bởi vì anh không muốn ở bên Thiên Nhã, không phải bởi vì anh không nóng lòng, mà là bởi vì, anh vẫn luôn đợi, đợi cô và Tiểu Bảo có thể đón nhận anh.

“Tâm ý của anh, tin rằng em luôn biết.” Kha Từ Thích nhìn hàng mi không ngừng run rẩy của cô, nhìn góc nghiêng của cô, nói một cách thâm tình và chân thành. Thiên Nhã mở mắt, cô không giả vờ tiếp được nữa, trước lời tỏ tình của Kha Từ Thích, cô giống như đang đứng cạnh vách núi, sau lưng không có đường lùi, nhảy không được mà không nhảy cũng không được.

“Từ ngày em sinh La Tiểu Bảo, em đã quyết định dùng hết tình yêu của em, dùng hết sức lực và thời gian ở cạnh để nó trưởng thành thật tốt, em sợ em...” “Anh sẵn lòng ở cạnh nó, càng sẵn lòng ở cạnh cùng em nhìn nó trưởng thành, anh yêu em, cũng yêu Tiểu Bảo.” Ánh mắt dịu dàng trên miên vậy lấy cô, khiến suy nghĩ muốn nỗ lực khước từ của cô không còn đường nào thực hiện, cô ngập ngừng muốn nói lại thôi, thật sự không tìm ra bất kỳ cái cớ nào để từ chối anh.

Đã sáu năm rồi, khoảng thời gian này, anh cùng cô đi qua những ngày tháng gian nan nhất, nếu không gặp được anh, một mình cô mang theo La Tiểu Bảo đến thành phố B hoàn toàn xa lạ căn bản không cách nào thích ứng và sinh tồn, chớp mắt đã sáu năm, người trước mắt cô, khiến cô mắc nợ anh quá nhiều, không chỉ vì sự săn sóc của anh, mà còn vì anh chưa từng bắt ép cô phải làm gì cả. Mà giờ này phút này, cuối cùng anh đã nói ra những lời này, trong mắt của bất kỳ người nào, dường như đều cho rằng cô không nên từ chối.

Nhưng mà cô... vì sao nội tâm cô lại đấu tranh đến thế.

Tìm cho La Tiểu Bảo một người cha, cho đứa con trai vừa ra đời đã định trước không nhận được tình thương của cha một gia đình hoàn chỉnh, không phải là việc mà cô nên làm sao? Kha Từ Thích chờ đợi câu trả lời của cô, đối với anh ấy mà nói, một giây cũng dài đằng đẳng, nhìn thấy ánh mắt bối rối do dự của cô, anh ấy hạ tầm mắt xuống, mang vẻ đau buồn không diễn tả được. “Em...” Thiên Nhã định mở miệng nói gì đó. Giây tiếp theo, bàn tay ấm áp của Kha Từ Thích liền nhẹ nhàng cho môi của cô, anh ấy từ từ tiến đến, ánh mắt mơ màng, lại tựa như một hồ nước xanh sẫm, bề ngoài yên ả, nhưng bên trong sóng lớn trào dâng. Thiên Nhã ngăn ra, cô lẽ nên đồng ý anh, cô lẽ, nên đón nhận nụ hôn này của anh, nụ hôn nhu tình mà cay đắng. Hơi thở của Từ Thích ập đến, cô nhẹ nhàng nhắm mắt, những ký ức lại cuộn cuộn không dứt, nụ cười đen tối cuồng ngạo bất kham của người đó hiện ra trong đầu, còn có gương mặt phản nộ của anh, ánh mắt mơ màng sâu thẳm, cùng với lầm lỗi giống bảo sáu năm trước.

Ngay trước khoảnh khắc môi của Từ Thích in xuống môi cô, cô đột nhiên mở mắt, quay mặt đi. Nét mặt Kha Từ Thích cứng đờ, anh nhìn thấy lúc cô quay đầu, cô đã né tránh một cách hoảng loạn lại kiên quyết, nói đúng hơn là cự tuyệt. “Xin lỗi.” Thiên Nhã cúi đầu, lòng rối như tơ vò.

“Không sao, anh đợi em” Kha Từ Thích điều chỉnh lại cảm xúc, trong lòng như bị kim đâm

“Em lên nhà trước.”

Thiên Nhã cứ thế bỏ chạy, vì sao gần đây cuộc sống của cô đều phải trải qua tình cảnh như trốn vào đồng hoang thế này? Trong lòng của cô rất bất an, nỗi áy náy với Kha Từ Thích gần như sắp nhấn chìm cô rồi.

Nguyên nhân là vì sự thật mà trong lòng cô ngay cả chính bản thân cũng không muốn thừa nhận ư? Không biết bắt đầu từ khi nào, anh dường như xuất hiện ở khắp mọi nơi, dù là trong cuộc sống, hay là trong tâm trí của cô. Thiên Nhã vừa xếp quần áo cho La Tiểu Bảo trong lò giặt, vừa nghiêng đầu như đang suy nghĩ.

Sau buổi tối đó, Kha Từ Thích vẫn đối tốt với hai mẹ con cô như trước, lúc gọi điện hay gặp mặt hai người đều như trước đây, chuyện trò vui vẻ, nhưng không còn nhắc đến chuyện kia nữa, cô biết mình đã làm tổn thương người đàn ông bao dung mình vô hạn này, những biểu hiện như chưa có chuyện gì của Kha Từ Thích làm Thiên Nhã thở phào, cứ duy trì hiện trạng này vậy, để có điều chỉnh tình cảm của bản thân cho tốt trước đã.

“Ma mi Thiên Nhã, vì sao gần đây mẹ không làm cơm cho Chủ tịch nữa à?” La Tiểu Bảo ở phía sau nghiêng đầu, hỏi với vẻ mặt tò mò, thấy quan hệ của cha và ma mi lại rơi vào trạng thái gượng chân tại chỗ, cậu bé thật sự có chút sốt ruột.

Thiên Nhã chau mày, véo nhẹ chóp mũi của cậu bé: “Ma mi lại không phải nữ đầu bếp nhà anh ta, vì sao nhất định phải làm cơm cho anh ta chứ.”

Một lớn một nhỏ đang nói chuyện thì Lạc Thần Hi gọi đến. Thiên Nhã cực kỳ không tình nguyện mà nghe máy: “Chủ tịch, có việc gì sao?” Kể từ lần trước lại bị anh cưỡng hôn trước mặt Hạ Văn Cẩm và tổng cửa xông ra ngoài, cô và anh lại tiến vào trạng thái như chiến tranh lạnh, ngoài việc chung quan trọng ra, không ai nói với ai câu nào.

“Đói bụng rồi, đến làm cơm cho tôi.” Ở đầu dây bên kia Lạc Thần Hi căn dặn bằng một giọng trầm khàn, hình như vừa ngủ dậy. Thiên Nhã tròn mắt một cái: “Chủ tịch, hôm nay là Chủ nhật, hơn nữa tôi đã nói rồi, tôi sẽ không làm đầu bếp nhà anh nữa.” Cái tên này khó khăn lắm mới yên ổn một lúc, giờ lại trở chứng?

Bên kia truyền đến một tiếng hừ lạnh, nói một cách châm chọc: “Đầu bếp? Cô đánh giá tay nghề nấu nướng của cô quá cao rồi chăng.”

“Đúng, tôi đương nhiên không có trình độ bằng đầu bếp, nên Chủ tịch, cái miệng cao quý của ngài nên mời một nhân vật đẳng cấp đầu bếp làm cơm cho anh ăn, đừng gọi tôi nữa.” Thiên Nhã bắt lấy cái cớ để từ chối, nếu anh ta nổi giận sa thải cô, vậy thì có thật sự nên cầu Thần bá Phật cảm tạ rồi.

Bên kia trầm mặc một lúc: “Cho cô 20 phút, lập tức qua đây cho tôi.” Thiên Nhã cãi lại anh: “Tôi thật sự...” Đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng tút tút cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Xin chủ tịch đại nhân rộng lòng tha cho

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã thể điện thoại xuống, nhỏ giọng mắng vài câu, mặc kệ anh.

“Ma mi, mẹ chắc mẹ muốn chống lệnh không?” Về mặt La Tiểu Bảo nghiêm túc nói. “Cái gì chống lệnh chứ! Mẹ sẽ không khuất phục trước sự xấu xa, ngang tàng vô lý của anh ta.” Thiên Nhã nói một cách kiên quyết.

“Nhưng theo con thấy, chú ấy sẽ không bỏ qua cho mẹ như thế đâu.” La Tiểu Bảo nói trong bí hiểm, tuy ở cạnh không nhiều, nhưng tính cách của cha cậu, cậu sớm đã hiểu rõ, quả thật chính là “chống lại ta thì chết”, xem ra ma mi lại sắp gặp họa rồi. Nhưng Thiên Nhã lại không cho là vậy, ngồi trên sofa xem ti vi một cách vững vàng. Nửa giờ đồng hồ trôi qua, điện thoại lại reo lần nữa, La Tiểu Bảo thoáng nheo mắt nhìn vào màn hình hiển thị cuộc gọi đến, đáng vẻ như sắp xem kịch hay. Điện thoại ngoan cố reo rất nhiều lần, Thiên Nhã cuối cùng không nhịn được nghe máy.

“Chủ tịch, tôi thật sự...” “Xuống đây đi.” Đầu dây bên kia là giọng nói dứt khoát của Lạc Thần Hi. “Gi cơ?” Thiên Nhã có một loại dự cảm không lành, ngay lập tức chạy đến cửa sổ xem thử, xe của Lạc Thần Hi đang đỗ ở dưới kia.

“Nghe không hiểu tiếng người à? Cút xuống đây đi tôi lên đó.” Lạc Thần Hi không vui lòng nói. Thiên Nhã thoáng nhìn La Tiểu Bảo đang ngồi trên sofa lớn “nghiêm túc” xem hoạt hình: “Không được! Anh... sao anh lại muốn đến nhà tôi?” Nhất định không thể để hai cha con họ gặp nhau, không thể được. “Nhân trước khi tôi còn chưa có một bó đuốc đốt trụi nhà cô, xuống đây cho tôi.” Lạc Thần Hi nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp, người phụ nữ này thật sự tạo phản rồi, 2 thật sự cho rằng lời của anh có thể xem như gió thoảng bên tai? Nghe giọng điệu của anh không giống như nói đùa, về mặt Thiên Nhã than khóc thảm thiết nhìn con trai cưng. La Tiểu Bảo lười nhác ngáp một cái, vờn vai nói muốn về phòng ngủ, chuyện hôm nay cứ để hai vợ chồng tự mình giải quyết, con không xen vào nữa.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì!” Thiên Nhã ngồi vào trong xe, về mặt không biết làm sao, hỏi. Lạc Thần Hi mặt không biểu cảm nói với tài xế của anh: “Anh xuống xe, để cô ta lái.” Tài xế xuống xe, anh ra hiệu Thiên Nhã diu mình ngồi lên ghế lái phụ. Thiên Nhã đành chịu, diu anh mà mặt không tình nguyện.

“Anh định đi đâu?” Chỉ cần anh ta không yêu cầu chạy lên nhà 8cô, muốn đi đâu thì đi vậy.

“Vì sao chợt dạ?” Lạc Thần Hi quay đầu liếc nhìn cô, hỏi.

Thiên Nhã chột ngẩn ra: “Ai chợt dạ?”

“Trên lầu hình như có một số bí mật không thể nói với người khác.” Lạc Thần Hi quét mắt nhìn phía trên bên ngoài cửa sổ xe, ánh mắt lộ vẻ sắc bén, nói. “Tôi chỉ là... chỉ là không hy vọng có người làm phiền cuộc sống yên bình của tôi và con, nó chỉ mới sáu tuổi.” Thiên Nhã che giấu, cúi đầu nhút nhát nói.

“Nói như vậy, Kha Từ Thích thì không tính là làm phiền?” Anh hỏi một cách gây hấn.

“Anh ấy không giống anh.” Thiên Nhã buột miệng nói ra. “Sao lại không giống?” Lạc Thần Hi nhướn mày hỏi vặn lại, sắc mặt u ám.

Thiên Nhã thăm cấn đầu lưỡi, bị anh chất vấn đến ngẹn lời, cô cúi đầu, sau chốc lát mới nói: “Tôi không muốn người khác hiểu lầm, càng không muốn bị vợ anh hiểu lầm nữa.” Câu trả lời này hiển nhiên càng khiến anh không vui, anh lạnh lùng nói: “Lái xe.”

“Đi đâu? Anh thật sự muốn để tôi lái?” Cô không tự tin vào kỹ thuật lái xe của mình lắm.

“Đi đâu cũng được.”

Thiên Nhã nhìn đôi mắt sâu thẳm khó đoán của anh, thử đọc hiểu suy nghĩ của anh trong đó, nhưng cảm xúc phút chốc thay đổi trong đáy mắt anh, là điều mà cô vĩnh viễn không hiểu nổi.

Từ xa xôi chạy đến đây, nhưng lại bảo cô chở anh ta dạo khắp nơi, rốt cuộc anh ta lại muốn chơi trò gì? Thiên Nhã như đang suy nghĩ, lái xe với tốc độ rùa bò, từ trong gương chiếu hậu nhìn trộm anh đang ngồi cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi, ngũ quan như tạc đẹp trai đến mức làm người ta nín thở.

“Chủ tịch, anh biết bản thân muốn trải qua những ngày tháng như thế nào không?” Người như anh ta mỗi ngày bận rộn công việc, thời gian gặp con thì ít ỏi, với vợ của mình thì tàn nhẫn lạnh nhạt, nhưng lại ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, anh ta như thế có thật sự hạnh phúc không?

“Còn cô? Cô muốn trải qua những ngày tháng thế nào?” Anh mở mắt, ánh mắt làm lòng người sợ hãi dường như nhìn thấu có một cách dễ dàng. Thiên Nhã xoay vô lăng, nụ cười mang theo cay đắng: “Tôi chỉ muốn sống những ngày tháng bình thường.” Ở thế giới không có anh ta, nhìn La Tiểu Bảo trưởng thành một cách 5 vui vẻ khỏe mạnh, hoặc là đến khi có một rồi, sẽ sà vào lòng của Kha Từ Thích, cho La Tiểu Bảo một gia đình hoàn chỉnh.

“Sau đó thì sao?” Anh lại nhướn mày hỏi.

“Vì vậy tôi hy vọng Chủ tịch có thể rộng lòng tha cho, đừng lôi tôi vào trong cuộc sống của anh nữa, bởi vì... bởi vì tôi không phải một con rối.” Cũng không cam tâm làm con rối, cô không phải kiểu phụ nữ thành thạo trong chuyện tình cảm, cô sợ mình sẽ quen với trò chơi của anh, không nỡ rời đi. Lạc Thần Hi hừ lạnh một tiếng: “Con rối? Cô xác định vị trí bản thân cũng cao thật.” Ánh mắt anh âm u, ngay sau đó chuyển sang vẻ cuồng ngạo. Trái tim của Thiên Nhã giống như bị tảng đá đè nặng, có chút khó thở: “Nếu đã như thế, Chủ tịch cũng đừng làm ra những chuyện khiến người khác hiểu lầm nữa, tôi sợ tôi sẽ...” Nói đến đây, cô phanh xe, trong đầu hiện cảnh bản thân đối mặt với lời từ tình của Kha Từ Thích vào tối hôm đó. “Cô sẽ thế nào?” Lạc Thần Hi liếc nhìn cô, ánh mắt sắc bén sắp nhìn thủng cô.

Thiên Nhã cắn răng: “Tôi sợ bản thân mình sẽ ngày càng, chán ghét anh.” Thì ra nói lời dối lòng mình lại chưa xót khổ sở đến thế. Anh nắm chặt nắm đấm, trong mắt phủ vài tầng lạnh lẽo như băng, khoe môi hơi cử động, như một con sư tử dục vừa dục vào liên gịan dữ đang găm gù trong im lặng.

Sự bình lặng đáng sợ trước cuồng phong bão táp, khiến Thiên Nhã không kiềm được rung mình một cái, trong cơ thể lạnh buốt, cô chờ đợi anh bộc phát cơn giận, thời gian trôi đi từng giây, nhưng anh lại không tức giận, vẫn ánh mắt, sự phẫn nộ, sự kiềm chế quen thuộc như thế, sau đó là vệt tà ác phóng túng bất kham như ma quỷ trôi dạt, anh như thể Thiên Nhã thật sự đã được mở mang tâm mắt lần này đến lần khác.

Anh giương khoe môi, nụ cười tà mị khiến Thiên Nhã bỗng chốc cảm thấy choáng váng: “Nhưng làm thế nào đây? Trò chơi này chỉ vừa mới bắt đầu.” Anh cong người tiến gần cô, Thiên Nhã theo phản xạ đưa tay ngăn anh lại: “Anh đừng làm vậy! Nếu không... nếu không tôi báo cảnh sát!” Anh hoàn toàn không đặt vào trong mắt mà hừ lạnh: “Lẽ nào cô còn không biết Cục Cảnh sát mang họ Lạc?” Thái độ vô cùng can quấy. Thiên Nhã gần đến ăn nói bừa bãi: “Tôi kháng nghị!” “Cô cảm thấy có ích sao?” Anh dấn mắt vào cô.

“Tôi sẽ không đi cùng anh, anh muốn chơi trò chơi chứ gì? Được, tự anh chơi, chơi cho đủ! Tôi xin lỗi không tiếp chuyện được!” Thiên Nhã đóng sầm cửa xe muốn bỏ đi.

Nhưng Lạc Thần Hi ở sau lưng kêu lớn: “Em yêu, đừng như thế, em muốn anh ly hôn đúng không? Được, ngày mai anh sẽ ly hôn, ly hôn cho em xem!” Phút chốc, Thiên Nhã cảm thấy xung quanh có rất nhiều cặp mắt đồng loạt nhìn về phía mình, cô hoảng hốt quay người, mới nhớ ra mình đã dừng xe tại phố xá sầm uất, còn Lạc Thần Hi cũng đã đổi sang bộ mặt “khô vì tình”, vịn cửa xe với vẻ “cực kỳ đáng thương” bước khắp khiêng qua đây. Thiên Nhã thoáng chốc đau hết cả đầu, không chống đỡ nổi câu nói quái lạ này của anh. Lạc Thần Hi lại ném bom tiếp. “Nhưng em muốn anh bỏ rơi con trai của mình, anh thật sự không làm được, suy cho cùng nó cũng là cốt nhục của anh, anh thật sự không làm được.” Lạc Thần Hi đỡ trán nói trong “đau khổ”.

Mọi người xung quanh phút chốc xôn xao, từng người một chỉ trỏ trách móc La Thiên Nhã, có một số người từng bị “tiểu tam” hại nên mắng cực kỳ hăng, còn có ai đó muốn bước lên đánh cô.

Thiên Nhã đỏ cả mặt, vừa muốn mở miệng giải thích, Lạc Thần Hi lại thêm dầu vào lửa: “Con của chúng ta anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm, xin em đừng phá nó, xin em đấy.” Lời này khiến cảm Thiên Nhã cũng sắp rơi xuống rồi, các khán giả nhao nhao nhìn vào cái bụng bằng phẳng của cô, say sưa muốn nghe nam chính “khô vì tình” nói tiếp. “Tuy nó chỉ mới hai tháng, nhưng lại là kết tinh tình yêu của hai tay cô phần của công ty, anh đã hứa sẽ cho em, nhưng không thể nói cho là cho, việc này cần phải có trình tự.” “Vậy nên xin em đừng tùy hứng nữa, bác sĩ bảo, sau này anh luôn phải chống nạng đi đường, nếu không phải em giận dỗi đâm vào anh, anh cũng sẽ không...” Khó nhục kể vừa được xuất ra, xung quanh gần như nổ tung. Thiên Nhã bị “quả bom hạng nặng” này làm cho vừa thẹn vừa giận, ngay cả cảm giác hạ đường huyết cũng có luôn rồi. Lạc Thần Hi càng diễn càng hăng, lại có thể không biết làm sao mà khiến bản thân mất trấn tĩnh, cần mỗi cú đầu một cách thông minh. Từng khán giả gửi gắm sự đồng cảm sâu sắc vô hạn cho Lạc Thần Hi - người trông nam thần hơn cả nam thần. Vài cô nàng hâm trai chen nhau về phía Thiên Nhã tóm lấy cô, thấy Thiên Nhã sắp bị vây đánh, Lạc Thần Hi quát họ:

“Dừng tay! Không được động vào cô ấy!” Anh bước đi khắp khiêng, tiến lên trước một cách gian nan” tới bảo vệ cô. Thiên Nhã cứ thế được Lạc Thần Hi bảo vệ và kéo vào xe trong những ánh mắt hận không thể phanh thấy cô. “Cô chắc là cô không muốn lái xe?” Lạc Thần Hi bỗng chốc thoát khỏi “khô vì tình”, “tốt bụng” nhắc nhở Thiên Nhã vì kính hải quá độ mà ngây ngốc, ngoài kia tinh thần quần chúng cuộn trào mãnh liệt, dường như mang khí thế muốn phá xe vào trong vây quét “tiểu tam”.

Thiên Nhã sực tỉnh, ra sức lái xe rời khỏi chốn thị phi này, sau khi đã xác định đằng sau không có “truy binh”, mới thở phào nhẹ nhõm. “Anh rất rối việc đó! Lưu manh! Vô lại!” Thiên Nhã giận đến nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

Về mặt Lạc Thần Hi đặc ý, chính lại tức mái làm anh trông “sa sút tinh thần”, bộ mặt thật như ác ma lại hiện ra.

“Trò chơi thì nên chơi như thế? Không đúng sao?” Thiên Nhã nhìn biểu cảm yêu nghiệt của anh ta, hận không thể đâm xe vào góc tường cùng anh ta đồng quy vô tận*, có điều, cô không thể bỏ lại La Tiểu Bảo một mình ra đi trước được, hơn nữa còn là vì tên lưu manh này, quá không xứng đáng rồi!

(*) Cùng đến chỗ chết, cùng hủy diệt.

Ấu trĩ! Bất chấp lý lẽ!” Anh nghịch nhẫn: “Tôi trái lại cảm thấy ngày càng thú vị rồi, cứ để cô làm một con rối thật tốt đi, người yêu dấu.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đang Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Trêu chọc thiên nhã

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã đỡ trán, xem ra lần này thật sự nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được rồi, cô chụp lấy tờ báo nổi giận dùng dùng đi vào văn phòng Chủ tịch.

Trong văn phòng Chủ tịch, Thiên Nhã ném báo ngay trước mặt anh, giường tròn đôi mắt hạnh: “Anh vui rồi chứ gì? Giờ thì cả thế giới đều biết trò đùa lớn lao này của anh rồi! Anh vừa lòng chưa?” Lạc Thần Hi khoanh tay khoanh khoái dựa lên lưng ghế, môi mỏng gọi cảm khế giường lên, ngón tay thon dài cầm báo lên xem một cách hứng thú: “Không ngờ cô cũng rất ăn ảnh.”

Thiên Nhã hít sâu vào một hơi, kìm nén ý định bóp chết anh: “Đây là trọng điểm sao?” Bây giờ cô là người phát ngôn của “tiểu tam” rồi, việc này thật sự vô cùng oan ức.

Ý cười của anh sâu thêm: “Điều này đương nhiên không phải trọng điểm” “Vậy thì làm thế nào đây? Anh nói xem nên làm thế nào? Cái gọi là “sự thật” bên trong đều là anh ăn nói linh tinh, anh phải nghĩ cách trả lại sự trong sạch cho tôi!” Thiên Nhã nổi điên nổi.

Lạc Thần Hi giống như đã nghe thấy một câu chuyện buồn cười nhất thế kỷ này, nhìn cô bằng ánh mắt trêu đùa, nói: “Cô cảm thấy, tôi sẽ làm sao? Nếu tôi muốn trả trong sạch cho cô, thì đầu đề của bài báo đã không có phần của cô rồi, làm người, có được ít có mất.”

Thiên Nhã nghe xong câu này, mặt bỗng trắng bệch, lúc này mới nhận ra trên báo ngoài mặt của cô và đủ kiểu biểu cảm bối rối của cô thì không còn gì nữa, chẳng có lấy một sợi tóc của nam chính “khô vì tình” là anh ta, ngay cả xe cũng bị làm nhoe thành các ô vuông nhỏ.

“Anh... anh...” Thiên Nhã không dám tin, lẽ nào bài báo này là anh ta đã xúi giục người đăng? “Đúng, cô đoán đúng rồi, xem ra chỉ số thông minh của cô không phải số âm.”

Thiên Nhã giận đến mức trừng anh rất lâu, mới bật ra một câu từ trong kẽ răng: “Anh điên rồi!” Sau đó cô đóng sầm cửa rời khỏi.

Lạc Thần Hi nhìn bóng lưng phẫn nộ bỏ đi của cô, chụp lấy tờ báo trên bàn, bên trong là vẻ hoảng hốt vừa thẹn vừa giận không biết nên phản ứng thế nào khi đó của Thiên Nhã, anh ném tờ báo xuống mặt sàn, cần môi, lạnh lùng lầm bầm: “Đây chính là cái giá của hai từ “chán ghét”. Từ trước đến nay chưa ai dám nói chuyện với anh như thế, cũng chưa có người phụ nữ nào chán ghét anh, vậy mà người phụ nữ này, lại không sợ chết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của anh, nếu đã như vậy, anh sẽ khiến cô ta chán ghét triệt để.

“Trời ơi, đây là thật sao?” Đồ Hoa Kỳ vừa vào cửa đã cầm tờ báo trong tay, hỏi với biểu cảm khoa trương. Thiên Nhã “suýt” một tiếng, thoáng nhìn La Tiểu Bảo đang điềm nhiên xem tin tức tài chính ở bên trong, ra hiệu Hoa Kỳ đừng kinh động đến cậu bé.

Đồ Hoa Kỳ hiểu ý, kéo Thiên Nhã vào phòng đóng kín cửa.

“Mau nói mau nói, rốt cuộc cậu đã xảy ra chuyện gì? Làm sao mà thoáng chốc đã lên đầu đề rồi!” Về mặt Hoa Kỳ lo lắng, trước việc bạn thân bị trút lên đầu biệt danh kẻ thứ ba “thất đức nhất”, hiển nhiên thái giám còn lo hơn vua, Thiên Nhã sâu não chỉ đành kể ra đầu đuôi gốc ngọn của sự tình. “Yêu nghiệt mà, yêu nghiệt mà! Thiên Nhã, lần này cậu thật sự đã bị ác ma quấy rầy rồi.” Đồ Hoa Kỳ đỡ trán cảm khái. “Vậy nên hiện tại ý định chết đi từ cũng có sẵn rồi.” Chỉ số hồi hận hôm nay của cô đúng là cao nhất từ trước đến nay, trên đường về nhà còn suýt bị những “người hâm mộ” của cô bao vây tiểu trừ, điều đó lo lắng hơn là La Tiểu Bảo cũng sẽ bị chuyện này ảnh hưởng, bị người ta bắt nạt trong trường.

“Vậy cậu định giải thích chuyện này với Kha Từ Thích thế nào?” Tuy người ta không tính là bạn trai, nhưng suy cho cùng cũng được tính là người theo đuổi trung thành nhiều năm qua của Thiên Nhã, chắc gọi là bạn thân.

“Tớ... tớ cũng không biết...” Biểu cảm dương dương tự đắc lúc đùa dai và đạt được mưu kế của ai đó lại hiện ra trước mắt, Thiên Nhã đau đầu bứt tóc. A!!! Đều tại anh ta, đều tại anh ta cả.

“Từ Thích, em...” Hai người ngồi ở một góc nào đó tại công viên, Thiên Nhã cúi đầu lí nhí, không biết nên bắt đầu nói từ đâu. “Thiên Nhã, em nghĩ anh có hiểu em không?” Kha Từ Thích cầm cà phê trong tay, nhìn cô gái nhỏ đang nghịch nước cạnh suối phun nước phía trước, hơi bằng giọng dịu dàng. “Hả, chắc là hiểu.” Dù là chuyện gì, trước đến nay anh luôn quan tâm đến cảm nhận của cô một cách dịu dàng ân cần và săn sóc chu đáo, đôi khi ngay cả cô cũng không hiểu nổi suy nghĩ của chính mình, nhưng anh lại hiểu. “Vậy em có hiểu anh không?” Kha Từ Thích hỏi tiếp. “Um, em không biết.” Thiên Nhã tiếp tục cúi đầu, cắn răng đáp. “Đây chính câu trả lời của em sao? Đau lòng quá.” Kha Từ Thích bỗng cười tình nghịch, nói bằng giọng nhẹ nhàng.

Thiên Nhã không biết phải làm sao: “Xin...”

“Đừng nói xin lỗi nữa, được không?” Kha Từ Thích đưa tay che miệng của cô, ngăn cô nói ra hai từ đó.

Anh nhìn ánh mắt nghi hoặc của Thiên Nhã, nói tiếp: “Thật sự tất cả những việc này đều là lỗi của anh, là anh đã quá tự tin, cứ tưởng luôn đối tốt với em, đối tốt với Tiểu Bảo, tưởng rằng cuộc sống sẽ luôn tiếp diễn như thế, giờ anh không ngờ, bên cạnh em lại xuất hiện anh ta.” Ánh mắt anh thoáng âm u.

“Kỳ thực em với anh ta, thật sự không có gì cả.” Nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Kha Từ Thích, trong lòng Thiên Nhã vô cùng khó chịu.

“Vì vậy, xin em đừng từ chối để anh đối tốt với em, như vậy là được rồi.” Kha Từ Thích uống một ngụm cà phê, kim nén nỗi đau khổ trong lòng, bày tỏ thái độ nhẹ nhàng. Thiên Nhã cảm động đến viên mắt ửng đỏ, thật ra thời gian này cô nửa cố tình nửa vô tình trốn tránh Kha Từ Thích, bề ngoài như không có gì, nhưng lại vì áy náy và mâu thuẫn mà không muốn để anh cho đi một cách vô điều kiện nhiều đến vậy.

Kha Từ Thích chính là một người đàn ông tốt như thế. Những gì anh cho cô và Tiểu Bảo, dường như trước nay chưa từng yêu cầu hỏi đáp.

La Tiểu Bảo lên nói điện thoại với Lạc Lăng, nhìn thấy Thiên Nhã trở về cùng Kha Từ Thích như đang suy nghĩ hờn vía lên mây, cậu nhướng đôi mày nhỏ, than thở: “Chú Từ Thích thì theo chủ nghĩa dịu dàng săn sóc, còn cha thì cứ thiếu tâm lý, đây thật là cuộc đấu sức giữa bạo lực và dịu dàng, địa vị của cha nguy hiểm rồi.” Xem ra các cậu bé lại phải nghĩ cách để đẩy nhanh xúc tiến mối quan hệ của hai người, phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Oa! Thiên Nhã, ai tặng hoa hồng vậy! Còn có dây chuyền đắt tiền đến thế kia nữa.” Một đồng nghiệp nào đó nhìn sợi dây chuyền thời gian tinh xảo được đặt vào hộp quà trong tay Thiên Nhã, gương mặt lộ vẻ ngưỡng mộ.

Thiên Nhã nhìn nét chữ quen thuộc trên thiệp quà, nghe giọng điệu ao ước ghen tị của các đồng nghiệp mà về mặt khó xử. “Từ Thích, anh không cần tặng em món quà đắt tiền đến vậy đâu, sinh nhật năm nào anh cũng làm vậy, em thật sự áy náy lắm.” Trong gian uống nước, Thiên Nhã gọi cho Kha Từ Thích, nén thấp giọng nói. “Nếu em lại muốn trả lại cho anh, anh thật sự sẽ nổi giận đấy.” Ở đầu dây bên kia Kha Từ Thích “uy hiếp”. Trước kia năm nào anh cũng trải qua với Thiên Nhã, năm nay anh có cuộc họp quan trọng phải về tổng công ty, vì vậy không thể đón sinh nhật cùng cô.

Vội vã trở chuyện vài câu, Thiên Nhã cúp máy vừa đi ra cửa, hơi thở quen thuộc kia bỗng nhiên áp sát, suýt nữa cô đã va thẳng vào anh. Thiên Nhã giật mình lùi lại vài bước, không nhận được châm biếm: “Anh đi đường lúc nào cũng không có tiếng động sao?”

Lạc Thần Hi khoanh tay liếc nhìn cô: “Vừa làm chuyện thẹn với lòng?”

Thiên Nhã không vui lòng nói: “Anh mới làm chuyện thẹn với lòng ấy.” “Lẽ nào cô đã diễn giả làm thật? Thật sự xem mình là “tiểu tam” nhà tôi? Mơ mộng cũng quá lý tưởng rồi chẳng?” Lạc Thần Hi thích thú trêu chọc.

“Ai diễn giả làm thật! Anh mới mơ đẹp ấy, vô lại.” Thiên Nhã đẩy anh ra, giận dưng dưng bỏ đi. Lạc Thần Hi dựa bên cửa, dán mắt vào chiếc hộp trang sức nhỏ nhắn nằm cạnh âm pha cà phê, nở nụ cười đen tối quen thuộc. “Cái gì? Tôi nay đi ăn chung? Và lại còn không thể vắng mặt!” Thiên Nhã kinh ngạc hỏi. Đồng nghiệp X lờm có một cái: “Đừng thế, có gì mà ngạc nhiên chứ.” Thiên Nhã chu môi: “Không có gì, không đi được không?” Cô muốn đón sinh nhật với La Tiểu Bảo hơn.

“Cô không muốn ăn một bữa cơm với các đồng nghiệp đến vậy à?” Đồng nghiệp XX ghé qua hỏi cô một cách bất mãn.

Thiên Nhã lập tức giải thích: “Tôi không có ý này.”

Sau khi có được sự ủng hộ vững vàng và an ủi của La Tiểu Bảo, cô không còn cách nào đành phải tham dự lần ăn chung của bộ phận diễn ra một cách khó hiểu này. Mà boss Lạc Thần Hi cũng hiếm khi mà tham dự, nên nói là: trước nay chưa từng có.

Anh hào phóng bao trọn câu lạc bộ nổi tiếng nhất của thành phố A, mời mọi người ăn một bữa buffet giá trên trời, bữa ăn chung đơn giản thành một buổi liên hoan, hơn nữa người đến tham dự còn ngày càng đông, con nhà danh giá, tình anh giới kinh doanh này nọ đến cả đồng.

Lạc Thần Hi bị nhiều thiên kim tiểu thư vây xung quanh như vàng trắng giữa ngàn ngôi sao, bất kể anh đi đâu cũng trở thành điểm tụ tập, dường như tối nay tâm trạng rất tốt, trên mặt chốc chốc lại nở nụ cười xấu xa mê người, mỉa hoặc đến nỗi khiến đầu óc các cô nàng mất phương hướng.

Các đồng nghiệp cùng nhau trao đổi thông tin bằng ánh mắt, buổi liên hoan này hình như không đơn giản như thế?

Thiên Nhã trước nay không lo chuyện bên ngoài, đương nhiên không ở cùng một tần số với họ, cô đang định tìm cơ hội để chuồn mất, sớm rời khỏi nơi này, tránh việc ngay cả sinh nhật cũng phải đối mặt với anh ta. “Ài, cô biết Chủ tịch rốt cuộc đang chơi trò gì không?” Một đồng nghiệp nào đó đến gần hỏi Thiên Nhã. Về mặt Thiên Nhã mơ hồ: “Trò gì? Không phải ăn chung sao?” Đồng nghiệp nào đó chột cười gian: “Đừng và không biết nữa, không phải cô rất thân với Chủ tịch sao? Hôm nay là sinh nhật cô, có lẽ nào...”

“Không đâu! Các cô đừng đoán linh tinh.” Thiên Nhã cắt ngang suy đoán chủ quan của cô ta như chém đinh chặt sắt.

“Xì, hai người còn giả vờ thân bí làm gì, anh ấy cũng dặn chị Nhất Y đi lấy quà rồi.”

Trái tim của Thiên Nhã đập lệch nửa nhịp, không phải chứ? Rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Nhất quyết bất cô tìm lý do để chui sao? Vậy càng phải tìm cơ hội chuồn đi, liền ngay tức khắc!

Nhưng Hạ Vân Cẩm ăn vận long trọng đột nhiên có mặt càng khiến Thiên Nhã kinh hồn bạt vía hơn, các đồng nghiệp nhao nhao cúi đầu ri tai thì thầm, ánh mắt đảo đi đảo lại trên người Thiên Nhã và Hạ Vân Cẩm. Thiên Nhã đỡ trán, mồ hôi vã ra như tắm, chụp lấy túi xách muốn nhân lúc tình hình rối ren trốn khỏi nơi thị phi này, nhưng cửa lớn của sảnh tiệc đột nhiên bị đóng lại. Giọng của Lạc Thần Hi vang lên sau lưng: “Sinh nhật vui vẻ! Người phụ nữ quan trọng nhất đời anh.” Nhân viên đẩy một cái bánh ga-tô cao đến mấy tầng từ hậu đài ra, về mặt Thiên Nhã than khóc thảm thiết, toàn thân run rẩy quay người lại, anh ta thật sự đã chơi đùa đến sinh nhật rồi sao?

Nhưng, khi hình ảnh hai người ôm chặt nhau trên sân khấu in vào tầm mắt, cô thậm chí phào nhẹ nhõm, hệt như được xá tội mà lau mồ hôi. Đúng, người phụ nữ quan trọng nhất trong đời

của anh ta, thì nên là cô ấy: Hạ Vân Cẩm, vợ của anh ta. Nhưng mà... nhưng mà... nhìn thấy anh ta và cô ấy hôn nhau như keo sơn, trái tim của cô... chẳng hiểu sao lại có một nỗi mất mát bay nhẹ qua.

Nỗi mất mát đáng chết! Vì sao cô lại có loại cảm giác này? Chắc là vì ly đồ uống trên tay cô chẳng? Đứng rồi, nhất định là vậy, rượu cocktail này cũng thật đủ nồng, lại có thể vừa xuống bụng thì đã phát huy tác dụng rồi, bắt giác mà cô đã uống rất nhiều ly.

Hôn nhau xong, Lạc Thần Hi cảm hộp trạng sức nhỏ kia ra, lấy từ bên trong sợi dây chuyền ấy, đính thân đeo lên giúp Hạ Vân Cẩm lúc này đang vừa hạnh phúc vừa đắc ý. Hạ Vân Cẩm thoáng quét mắt nhìn về mặt như người mất hồn của Thiên Nhã dưới sân khấu, cảm động đến mức sà vào vòng tay của Lạc Thần Hi lần nữa. Cho dù thế nào, vào tối hôm nay, cô ta đã thắng, cô ta hiện ngang tuyên bố chủ quyền trước mặt tất cả mọi người, Hạ Vân Cẩm cô ta, vẫn là người vợ danh chính ngôn thuận của Lạc Thần Hi, người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Tán tỉnh trong văn phòng

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn thấy sợi dây chuyền quen mắt trên cổ Hạ Vân Cẩm, Thiên Nhã lục tìm trong túi của mình, làm thế nào cũng không sẽ được bóng dáng của sợi dây chuyền.

Trong đầu giật thót, cô mới đột nhiên nhớ ra, hình như mình đã để quên dây chuyền trong công ty rồi. “Thiên Nhã, Thiên Nhã, cô đi đâu vậy?” Đồng nghiệp nào đó ở phía sau gọi Thiên Nhã đang cuống quýt rời đi.

“Còn có thể đi đâu nữa, chắc chắn là âm thầm đau buồn rồi, ai ai, cậu thấy đây chính là duyên phận đúng không? Không ngờ cô ta và bà chủ tịch lại sinh cùng một ngày, nên hai người đã định trước là phải chia nhau cùng một người đàn ông sao?” “Xi, Chủ tịch chẳng qua chỉ là chơi đùa với cô ta mà thôi, đâu có thể xem là thật được, cậu xem, bà chủ tịch người ta là người phụ nữ quan trọng nhất trong đời Chủ tịch đấy, cô ta ư? Có là cái gì.” La Thiên Nhã không quan tâm những lời chế nhạo cười trên nỗi đau người khác ở đằng sau, một mình mơ màng lao ra khỏi câu lạc bộ gọi taxi, đi về hướng công ty.

Đang ở đâu? Rốt cuộc đang ở đâu! Vì sao tìm thế nào cũng không ra?

Thiên Nhã rọi đèn pin lần mò trong bóng tối tìm khắp công ty, nhưng ngay cả cái bóng của dây chuyền cũng không thấy đâu. Cô càng tìm càng sốt ruột, càng sốt ruột thì trong lòng càng khó chịu, càng âm ức, tâm trạng cực kỳ tồi tệ, lại bắt đầu tự trách bản thân mình hồ đồ. Hồ đồ vì cứ lên nhầm giường của anh ta, hồ đồ vì cứ bị anh ta ức hiếp, hồ đồ vì nảy sinh cảm giác khó hiểu với anh ta, còn hồ đồ hơn nữa, ngay cả món quà sinh nhật mà Kha Từ Thích toàn tâm toàn ý muốn tặng cho cô cũng làm mất, sao cô lại vô dụng thế này?

“Hóa ra nội gián mà gần đây công ty đang điều tra chính là cô.” Người lên tiếng đột nhiên rọi một tia sáng mạnh qua đây, theo đó toàn bộ ánh đèn sáng lên, làm Thiên Nhã đang ngồi ủ rũ trên sàn giật mình. Thiên Nhã dụi dụi đôi mắt hơi nóng lên, lúc nhìn rõ người đó là ai, cô hừ lạnh một tiếng: “Đúng, tôi là nội gián, sa thải tôi đi.” Cô đã muốn rời khỏi nơi này từ lâu rồi, chỉ vì tên độc ác này dùng Kha Từ Thích để uy hiếp cô mà thôi. “Ồ? Vậy cô không sợ ngồi tù sao?” Lạc Thần Hi ngồi xồm xuống, nhìn cô đỏ hoe mắt như con thỏ nhỏ. “Ngồi tù thì ngồi tù, dù sao vẫn tốt hơn ở đây.” Cô nói mà nội tâm âm ức, cắn răng để kìm nén tâm trạng buồn bực trong lòng.

“Nơi này làm người ta phản cảm đến thế à? Vậy tại sao cô lại quay về?” Anh sát lại gần cô, nhìn chăm chăm cô, hỏi. “Tôi... tôi tìm đồ.” Thiên Nhã nắm nắm đầm nhỏ nhắn, cảm nhận được hơi thở bức người từ anh, nhịp tim đập nhanh khiến cô bất giác cúi đầu xuống, né tránh ánh nhìn tập trung của anh. “Đồ nào?” Lạc Thần Hi gắng hỏi. Cô mím môi, không thích giọng điệu chất vấn của anh: “Hình như tôi không cần thiết phải nói rõ với anh?”

“Là cái này sao?” Anh giơ nắm tay, mở ra trước mặt cô, sợi dây chuyền kia đang nằm yên trong lòng bàn tay của anh. “Sao lại ở chỗ của anh?” Về mặt Thiên Nhã ngờ vực.

“Nhặt.” Anh nghịch sợi dây chuyền, không cho là đúng đáp.

“Trà cho tôi!” Thiên Nhã xòe lòng bàn tay ra và nói. “Điều này thì không được, dây chuyền số lượng có hạn này toàn thành phố chỉ có hai sợi, nếu tôi vứt sợi này đi, vậy sợi tôi mua kia chẳng phải độc nhất vô nhị rồi sao?” Lạc Thần Hi vừa “cân nhắc” vừa nói. Thiên Nhã đã bắt đầu sốt ruột, vờn tay muốn giành lấy, nhưng anh chợt né người, Thiên Nhã hung hăng trừng anh một cái, lại muốn lao đến giành, anh lại né, Thiên Nhã đang nhảy bổ vào không khí, sau khi trọng tâm không vững thì vừa vịn bổ nhào lên người của anh. Cảnh tượng quen thuộc, hơi thở quen thuộc, cảm giác quen thuộc. “Còn không thừa nhận diễn giả làm thật với tôi? Nhưng mà kỹ thuật lao vào rồi ngã của cô cũng quá cao rồi.” Lạc Thần Hi bị cô đè trên sàn, hai tay ôm chặt chiếc eo mảnh của cô, về mặt mang theo sự thú vị, nói.

Thiên Nhã đỏ mặt, xót xa ân hận đến mức muốn từ chỗ này nhảy xuống cho xong: “Anh còn không buông tay! Cẩn thận người phụ nữ quan trọng nhất đời anh tim lên đây, lột da của anh!” “Ồ, còn ghen đây này? Thế nào? Có muốn anh bù đắp cho em một chút không?” Lạc Thần Hi nói một cách xấu xa. Thiên Nhã nổi giận rồi, dùng cả tay cả chân để thoát khỏi bàn tay quý dữ của anh: “Anh đừng nói nhảm! Buông tôi ra! Trả dây chuyền cho tôi!” Cô chẳng biết làm sao khi Lạc Thần Hi không chịu thả tay, ôm khư khư cô: “Nếu làm trong văn phòng chắc là rất mùi mẫn nhỉ?”.

Thiên Nhã nghe được lời này gương mặt phút chốc bùng nổ, nắm đầm nhỏ nhắn liều mạng đâm vào ngực của anh: “Đồ háo sắc! Anh buông tôi ra! Tôi không như anh bị ỉn đến thế!”

Lần này cuối cùng Lạc Thần Hi đã ôm đủ rồi, Thiên Nhã mới được giải thoát. Anh đứng dậy khỏi mặt đất, phui phui lòng bàn tay: “Được rồi, tối nay cứ chơi đến đây thôi, phải về nhà ở cạnh người phụ nữ quan trọng” nhất đời tôi.”

Thiên Nhã nghẹn lời: “Anh...”

Lạc Thần Hi đắc ý hỏi: “Không nở rồi à tôi sao?” “Đừng tự phụ! Trả dây chuyền cho tôi!” La Thiên Nhã nổi giận dùng dùng hét lên. “Muốn ư? Được thôi, cô đến giành đi.” Lạc Thần Hi vừa nói vừa chạy ra ngoài.

Thiên Nhã nhìn anh gây sự với cô như một đứa trẻ, hần hần đuổi theo.

“Này! Rốt cuộc anh muốn thế nào? Trả tôi được không?” Trong một công viên cạnh cao ốc tập đoàn Lạc Thần, La Thiên Nhã đuổi đến thờ gấp, giọng điệu mang theo sự khẩn cầu, thật sự đã bại dưới anh. “Thật sự quý trọng nó đến vậy à?” Lạc Thần Hi cầm dây chuyền trong tay, giọng điệu mang vẻ khiêu khích. Thiên Nhã nhìn anh, hình ảnh ôm hôn đẹp đẽ của anh và Hạ Vân Cẩm lại không mờ mà đến, liên tục xuất hiện trong đầu cô lần này đến lần khác.

Cô nắm nắm đầm, đáp: “Đúng, rất quan trọng! Thật sự rất quan trọng!”

“Bởi vì người đã tặng nó cho cô ư?” Nhìn ánh mắt kiên quyết của cô, giọng điệu của anh chợt trở nên lạnh lẽo một cách rõ ràng.

“Không sai! Vì nó là Từ Thích tặng, nên nó quan trọng như Từ Thích.”

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Cô có thích anh ta không?” Cô có thích Kha Từ Thích không? Câu trả lời là chắc chắn - cô thích anh, thích người thân của mình, thích anh trai của mình: “Tôi thích.” “Vậy cô yêu anh ta không?” Anh như một chúa tể” có thể biết rõ mọi thứ, hỏi một cách thúc bách và lén lút.

(*) Người chủ thể có năng lực chi phối, cai quản sự vật.

Thiên Nhã bị anh hỏi đến mức ngây người, lúc này cô trở nên do dự, cô yêu Kha Từ Thích không? Cô yêu không?

Sự đối tốt trước sau như một mà Kha Từ Thích dành cho cô, tình cảm dịu dàng như nước của anh, sự tâm lý của anh, sự cho đi lạnh lẽ của anh, nét mặt sâu muộn rõ ràng là buồn bã nhưng lại một mình chịu đựng của anh... “Sinh nhật vui vẻ, người phụ nữ quan trọng nhất đời anh.” Câu nói này không ngừng vọng lại trong đầu của cô. “Đừng, tôi yêu anh ấy.” Cô nhìn thẳng vào anh, nói ra một câu mà ngay cả bản thân cũng không tin, nếu như ông trời thật sự có mắt, chắc là sẽ trừng phạt cô, bởi vì cô đã nói lời dối lòng.

Lạc Thần Hi nhìn chăm chăm cô, siết chặt hai nắm đầm. Sợi dây chuyền cửa vào lồng bàn tay làm anh đau, đau tới tim, ánh mắt từ từ trở nên lạnh khốc, lạnh đến có thể đóng băng, anh duỗi tay ra tạo thành một đường parabol đẹp đẽ, dây chuyền trong tay bị ném ra ngoài: “Trả cô đây, vừa lòng chưa?” Ánh mắt mang vẻ châm biếm, anh quay người rời đi. Thiên Nhã nhìn bãi cỏ tối đen trước mặt, giận đến giậm chân. “Đừng tưởng làm vậy tôi sẽ không tìm được! Tôi nhất định có thể tìm được! Vô lại!” Thiên Nhã ở phía sau hét lớn. Lạc Thần Hi dừng bước, mắt nổi lửa giận, cắn môi, bỏ đi không hề quay đầu lại. Trời bắt đầu rơi những hạt mưa lạnh lẽo, Thiên Nhã loay hoay tìm kiếm trong bãi cỏ, lục lọi mỗi một bụi cỏ, nhưng làm thế nào cũng không thấy sợi dây chuyền đó.

Ngay cả ông trời cũng muốn ức hiếp cô đúng không? Vì sao lần nào cô bị Lạc Thần Hi chơi khăm trời cũng mưa? Còn có gió rét thấu xương như này nữa?

Thiên Nhã ngồi ủ rũ tiếp tục tìm trên bãi cỏ, mưa khiến toàn thân cô ướt sũng, lúc này tóc tai cô bù xù như một kẻ điên, liều mạng tìm kiếm, liều mạng lục lọi qua lại trên bãi cỏ.

Mãi đến khuya.

Anh giương ô, lạnh lùng che chắn mọi mưa lạnh và gió rét cho cô. Đấu tranh trong lòng không cho phép bản thân quay về, lý trí bị sự kích động kia đẩy lùi, tay chân không nghe lời mà trở về, nhìn thấy cô vẫn đang liều mạng để tìm sợi dây “quan trọng” kia của cô, anh thật sự muốn điên lên. “Anh về đây làm gì? Tôi không muốn nhìn thấy anh.” Thiên Nhã vẫn đang cố chấp tìm kiếm, thấy anh đứng đó mặt không biểu cảm, cô giận dữ hỏi. “Muốn xem thử cô tìm thấy chưa? Tình yêu của cô.” Anh ngồi xỏm xuống, mâu thuẫn trong lòng làm nét mặt lúc này của anh trở nên kỳ lạ.

Trên mặt của Thiên Nhã toàn là nước, ngay cả bản thân cô cũng không phân biệt rõ là nước mưa hay nước mắt, nó nắn nắn, lại rất chua chát, đây chính là cái giá khi cô có cảm giác khó hiểu với anh sao? Nếu đúng như vậy, thế thì sau tối hôm nay, cứ để lại cảm giác này biến mất hoàn toàn đi, rồi xa trái tim của cô, thế giới của cô, một cách triệt để.

Thiên Nhã không quan tâm anh, tiếp tục bò trên mặt đất tìm kiếm, mái tóc đẹp bị dính bùn đất, còn quần áo bẩn không tả nổi.

Lạc Thần Hi nhìn cô như bức tượng vũ nhân bằng đất, lửa giận kìm nén trong lòng càng bùng lên dữ dội hơn. Khoé mắt liếc thấy một vật liên tục phát sáng ở không xa, anh không thể không khâm phục sự ngu xuẩn của người phụ nữ này, bước qua đó, nhặt sợi dây chuyền kia lên, tuy anh cực kỳ muốn vứt nó đi một lần nữa, vứt đi thật xa, để cô mãi mãi không tìm thấy, nhưng mà, anh đã không làm như thế.

Lần đầu tiên, anh lại có thể kìm lại sự ngang ngược của mình, anh bình thường hô mưa gọi gió, vậy mà không nở nhẫn tâm với cô, nhìn dáng vẻ vô cùng nhếch nhác của cô, anh lại không biết nên làm sao cho tốt.

Thiên Nhã nhìn thấy sợi dây chuyền trong tay anh, lặng lẽ bước đến, lấy khỏi tay anh, nói từng từ từng tiếng: “Đã nhìn thấy chưa? Tôi tìm được rồi, tình yêu của tôi.”

Nói xong cô liền quay đầu rời đi, nước mắt cuối cùng không chịu an phận mà tuôn như mưa, đủ loại cảm giác chua chát tích tụ trong lòng của cô, gần như sắp đè bẹp cô.

Để trái tim của mày cách anh ta thật xa đi, La Thiên Nhã, cũng giống như tránh thật xa chất độc vậy.

Cha ơi là cha, phương thức thể hiện tình yêu của cha cũng quá kém rồi chẳng. Cha còn như thế Thiên Nhã chỉ ngày càng rời xa cha mà thôi.

Trong quán cà phê, hai cậu bé ngồi đối diện nhau, cảm giác như đang soi gương vậy.

Lạc Lăng chống cằm ngăn ra nhìn La Tiểu Bảo đang tạo nhã thường thức cà phê. La Tiểu Bảo đặt cà phê xuống chậm rãi ăn một miếng điểm tâm kiểu Pháp, rồi chuyển cho Lạc Lăng, nói: “Lăng Lăng em cũng ăn thử đi, món điểm tâm mới ra lò của quán cà phê mình đây.” Lạc Lăng đón lấy, cắn một miếng: “Rất ngon, mùi vị rất đặc biệt.” Dứt lời cậu nhìn lướt cách bài trí xung quanh của quán cà phê, nói: “Phong cách nơi này cũng không tồi.”

Gần đây hai cậu bé đã hùn vốn mở quán cà phê này, đây đương nhiên cũng trở thành nơi gặp mặt và bàn bạc chiến lược của các cậu bé.

“Không ngờ người ta dùng trăm phương ngàn kế để cho biết sinh nhật của ma mị, tưởng tượng đẹp đẽ của bọn mình lại bị chính tay cha phá hỏng.” Thật là người tính không bằng cha tính. “Đây cũng chưa hẳn là một chuyện xấu.” Lạc Lăng trầm tư, ánh mắt trở nên giao hoạt, nói. “Đúng, hận và yêu, đây là một quá trình. Hiện tại Thiên Nhã cực kỳ hận cha, mà càng hận, thì càng chứng minh sự tồn tại của tình yêu.

“Hạ Vân Cẩm, người phụ nữ đó còn mơ mộng hão huyền, tưởng rằng cha đã hồi tâm chuyển ý.” Nhắc đến Hạ Vân Cẩm, Lạc Lăng hận đến ngứa răng. “Cứ để cô ta mơ mộng hão huyền thêm một thời gian đi, tương lai không lâu mộng đẹp của cô ta ngay cả mảnh vụn cũng không tìm thấy.” La Tiểu Bảo lấy cà phê thay rượu, muốn cạ ly với Lạc Lăng. Lạc Lăng cảm lý cà phê lên, hai bạn nhỏ sáu tuổi cùng nở nụ cười sâu xa khó đoán.

Mộng đẹp của Hạ Vân Cẩm quả thật đã tan nát, hơn nữa ngay cả mảnh vụn cũng không tìm thấy.

Dự án mà cô ta dốc hết tất cả để đầu tư thất bại liên tiếp chỉ trong một tuần, phải bán sạch cổ phiếu, giá trị tài sản giảm một cách nghiêm trọng, ngay cả công ty cổ phần mà cô ta hùn vốn để mở cũng chẳng hiệu vì sao lại bị tổ cáo, có nguy cơ mất uy tín trầm trọng và gặp vấn đề quay vòng vốn. Cô ta ôm cả đồng nợ, chỉ còn cách đem hết tiền tích góp ra để bù vào mới có thể thoát thân, dưới tình hình như vậy, “con trai ngoan” của cô ta đương nhiên không thể sống yên ổn.

“Lạc Lăng! Con đứng lại cho mẹ! Hôm nay mẹ nhất định phải lột da con bằng được!” Hạ Vân Cẩm nổi trận lôi đình như phát điên bắt lấy Lạc Lăng, ngay cả những người giúp việc bên cạnh liều mạng kéo lại cũng không ngăn nổi con phản nộ của cô ta. Lạc Lăng cắn răng, không thoát khỏi bàn tay quỳ dử của cô ta, nào, cứ để trận mưa gió này nổi kịch liệt hơn đi, đánh cậu càng thâm càng tốt, khổ nhục kẻ cùng chân thật thì càng có hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Lạc lẳng bỏ nhà ra đi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Lạc Thần Hi về biệt thự nhà họ Lạc với vẻ mặt u ám, Hạ Vân Cẩm đang đi tới đi lui giậm chân trong nhà, sốt ruột đến không chịu được, nhưng không phải cô ta lo cho vấn đề an toàn của con trai, mà là lo Lạc Thần Hi biết sự thật rồi sẽ trách móc cô ta.

“Lẳng Lẳng đâu?” Lạc Thần Hi lạnh lùng hỏi, trên mặt trải đầy mây đen. “Kh... không thấy nữa.” Hạ Vân Cẩm chột dạ đáp.

“Sao lại không thấy nữa?” Anh nhướn đôi mày anh tuấn, liếc nhìn cô ta, hỏi. “Chồng anh nghe em nói, em thật sự không phải có ý đầu, em chỉ là muốn dạy dỗ nó thật tốt, gần đây Lẳng Lẳng thật...” “Bộp!” Một giây sau, cái tát dứt khoát vang vọng trong phòng khách rộng lớn. Hạ Vân Cẩm sờ bên mặt bị đánh, mắt vương lệ, kinh ngạc nói: “Anh lại có thể đánh em?”

“Đau chứ? Vậy cô có từng nghĩ Lẳng Lẳng đau đến thế nào không?” Người giúp việc đã kể cho anh chuyện cô ta đánh đập Lạc Lẳng tàn nhẫn. Lạc Lẳng đã bỏ nhà đi, đều do bạo hành mà ra, hờ hững không ăn thịt con, người phụ nữ này đã khiến anh thất vọng hoàn toàn.

“Em là vợ anh đấy!”

“Lẳng Lẳng là con trai cô.”

Sau đó anh nói thêm: “Nhưng, rất nhanh sẽ không còn là vậy nữa, ly hôn đi, Lẳng Lẳng ở với tôi, tôi sẽ cho cô lấy được thứ mà cô cần có.” Như sét đánh giữa trời quang, cô ta trợn to mắt không tin vào tai của chính mình: “Không thể được! Lẳng Lẳng không thể không có mẹ.” Lạc Thần Hi nhìn bộ mặt giả dối của cô ta, hừ lạnh một tiếng: “Tôi tin Lẳng Lẳng không có một người mẹ như cô sẽ sống hạnh phúc hơn.” Lạc Thần Hi bỏ lại một câu như thế, sau đó sốt ruột ra ngoài tìm con trai.

Trời lại mưa lớn, khiến anh càng thêm đau lòng cho con trai, một đứa trẻ chịu áp lực và bị bạo hành, không biết có thể đi đâu? Nghĩ đến đây, sự chán ghét mà Lạc Thần Hi dành cho Hạ Vân Cẩm càng sâu thêm. Anh vừa tìm vừa liên tục gọi cho Lạc Lẳng, nhưng không ai nghe máy, khi anh phát động mọi nhân lực vật lực tìm kiếm, bỗng nhận được cuộc gọi của Lạc Lẳng. Tâm trạng của anh cuối cùng đã bình tĩnh trở lại.

“Cha ơi, hiện tại con đang ở trong nhà của thư ký cha.” “8” “Nhất Y?”

“Không ạ, là nhà di Thiên Nhã.”

“Được, cha lập tức đến ngay.” Mà lúc này Thiên Nhã đang nấu trà gừng coca cho Kha Từ Thích, trên đường đến xe của Kha Từ Thích bị hỏng, ướt sũng cả người mới tới được đây. Chuông cửa vang lên dồn dập, Kha Từ Thích mặc áo choàng tắm bước ra từ phòng tắm. Thiên Nhã vừa rót trà gừng vừa nói: “Từ Thích mở cửa giúp em với, chắc là Hoa Kỳ đưa thằng bé về đây.” Kha Từ Thích lau mái tóc ướt, bước qua đó mở cửa. Ngoài cửa và trong cửa, hai người đàn ông chợt ngấy ra cùng lúc. “Xoàng”. Thiên Nhã nhìn thấy Lạc Thần Hi đang đứng ngoài cửa với vẻ mặt đầy giận dữ, nhất thời mất tập trung làm đổ trà gừng trên tay, chất lỏng nóng hổi bắn lên lưng bàn chân của cô, khiến cô giậm chân vì nóng. Về mặt Kha Từ Thích căng thẳng, anh ngay lập tức đi qua, cúi đầu xuống sofa kiểm tra tình trạng vết thương, quở trách bằng giọng thương xót: “Đồ hấp tấp này, sao cứ luôn bất cẩn như thế.” Thiên Nhã có nặn ra nụ cười, liên tục nói không sao, nhưng trái tim đã hoàn toàn bị Lạc Thần Hi vẫn đứng ở ngoài cửa làm hỗn loạn hoàn toàn, luống cuống không biết mình đang căng thẳng việc gì.

Lạc Thần Hi rút tay vào túi quần, bước vào ngôi nhà khắp nơi lan tỏa hơi thở gia đình ấm áp, nơi đây có mùi của cô, có dấu hiệu trẻ con chơi đùa thường ngày, anh quét mắt sang kệ giày có giày của trẻ nhỏ, đàn ông, phụ nữ, sau đó anh quan sát áo choàng tắm trên người Kha Từ Thích, dưới chân đi đôi dép lê rõ ràng là đồ đôi với dép lê của Thiên Nhã, anh ta đang lấy ra một hộp y tế từ trong tủ một cách nhanh nhẹn, cẩn thận tỉ mỉ thoa dầu trị bỏng cho cô, như thể anh ta chính là nam chủ nhân của ngôi nhà này, nên càng nhìn càng phát cáu, ngay cả nắm đấm đang kêu răng rắc anh cũng không nhận ra.

“Đủ rồi, tình tứ cũng nên chọn thời điểm.” Lạc Thần Hi đi vào trong nói một cách châm biếm, sắc mặt rất khó coi, lửa giận bùng cháy trong lòng đã sắp lan vào đầu anh, đốt sạch mọi lý trí.

Kha Từ Thích không đổi nét mặt, không để tâm lời khiêu khích của anh: “Không biết Chủ tịch Lạc đến đây đột ngột là có chuyện gì?”

“Chủ tịch, hiện tại đã hết giờ làm rồi.” Thiên Nhã nhìn biểu cảm khác với bình thường của anh, không hiểu sao lại thấy chột dạ, khiến cô bất giác đỏ mặt. Anh ta đột nhiên chạy đến đây làm gì? May mà La Tiểu Bảo không ở đây, nếu không thì... Nhưng mà, tình hình hiện giờ anh ta chắc chắn sẽ hiểu lắm.

Hừ. La Thiên Nhã, anh ta hiểu lắm thì cứ để anh ta hiểu lắm, mày quan tâm điều này làm cái gì?

Ánh mắt âm u lại như sóng dữ cuộn trào mãnh liệt của Lạc Thần Hi dán chặt vào cô, bật ra vài chữ từ trong kẽ răng: “Lạc Lẳng đâu?” Bóng dáng của con trai cũng không thấy đâu, lại thấy cảnh tượng chẳng hiểu sao khiến anh bưng bưng lửa giận như này, tâm trạng anh lúc này thật sự không thể chỉ dùng những từ “cực kỳ tệ hại” để hình dung. “Lạc Lẳng?” Thiên Nhã lặp lại trong nghi hoặc. “Con trai tôi, cô giấu nó ở đâu?” Giọng điệu của anh như chất vấn phạm nhân.

Về mặt Kha Từ Thích ngỡ vực, cũng nhìn Thiên Nhã.

Nhưng đương sự hiển nhiên cũng mơ hồ: “Tôi không biết, thật.” Cô dờ khóc dờ cười, người này tìm con trai sao lại tìm đến chỗ của cô chứ? Rõ ràng là tới gây sự.

Lạc Thần Hi nghe xong lập tức bước đến kéo cô dây muốn đi ngay. “Anh làm gì thế?” Thiên Nhã giật nảy người, hoang mang hỏi.

“Tìm con trai.” Lạc Thần Hi nói từng từ từng tiếng, vẻ mặt không cho phép người khác kháng cự. Thiên Nhã trừng mắt không hiểu gì cả, sao không dừng lại nói “tìm con trai” gì đó với cô chứ? Con trai anh ta thì liên quan gì đến cô. Giây tiếp theo, tay của Kha Từ Thích túm chặt lấy cổ tay đang kéo Thiên Nhã của anh, Từ Thích vốn tính khí tốt, nhưng lúc này lại vô cùng bất mãn trước thái độ tồi tệ mà Lạc Thần Hi đối xử với Thiên Nhã, tuy nhiên bề ngoài vẫn rất bình tĩnh: “Buông cô ấy ra.” Như sự yên ả trước bão tố, khí thế không cho phép xâm phạm toát ra dưới vẻ ngoài dịu dàng này của anh khiến lòng người sợ hãi. “Tôi bảo cô ta đi, thì cô ta phải đi, anh nghĩ anh có thể cản nổi?” Lạc Thần Hi liền nhìn Kha Từ Thích, như một vị vua ngông cuồng, hận không thể giẫm Từ Thích dưới chân một cách tàn nhẫn.

Kha Từ Thích dùng nhu chế cương, nở nụ cười lạnh, nói ra một câu có sức công phá: “Đi hay không là tự do của cô ấy, anh kiểm soát được sao?” (*) Lấy sự nhu mì, mềm dẻo để thắng sự cương quyết, cứng rắn. Hai người đàn ông cứ nhìn thẳng nhau như thế, không ai chịu thua ai, sóng lớn trào dâng, khí chất mạnh mẽ trái ngược đan xen đối chiến với nhau giữa không khí, vừa không cẩn thận thì sẽ lâm bị thương người vô tội. Thiên Nhã chính là người vô tội đó, nhìn hai người đàn ông về mặt tinh thần đã chém giết lẫn nhau, độ sức bằng ánh mắt, cô rung mình một cái, nhân cơ hội này bắt tay của Lạc Thần Hi ra, liên tục lùi về sau vài bước, trốn sau lưng Kha Từ Thích.

Bàn tay nắm lấy cô của Lạc Thần Hi cứng đờ, nhìn cô như cừu nhỏ lùi ra sau lưng của Kha Từ Thích, nép vào người anh ta như con chim nhỏ.

Lửa giận có thể đốt trụi cả một vùng thảo nguyên, anh cắn răng, thờ hất ra: “Qua đây.” La Thiên Nhã, đây chính là cơ hội cuối cùng của cô. Kha Từ Thích chần Thiên Nhã lại: “Chủ tịch Lạc, ở đây là nơi riêng tư, mời anh về cho.” “Qua đây!” Anh giận dữ gầm lên, làm Thiên Nhã đang trốn sau lưng Kha Từ Thích giật cả mình.

“Có cần anh báo cảnh sát không?” Kha Từ Thích nghiêng mặt qua hỏi cô, thể lực của tập đoàn Lạc Thần dĩ nhiên lớn mạnh, nhưng tập đoàn Kha Thị cũng là một trong những tập đoàn hàng đầu, Lạc Thần Hi muốn một tay che trời e rằng không đơn giản như thế, cho dù anh liều mạng, cũng phải bảo vệ Thiên Nhã.

Thiên Nhã thấy mình cũng sắp bị ánh mắt giận dữ của Lạc Thần Hi lúc này nhìn thủng rồi, nếu như ánh mắt có thể giết người, chắc giờ cô đã tan xương nát thịt. “Nếu con trai của Chủ tịch thật sự mất tích, tôi cảm thấy báo cảnh sát sẽ tốt hơn.” Thiên Nhã cố sắp xếp từ ngữ, nói một cách khó nhọc.

Ánh mắt của Lạc Thần Hi càng thêm đáng sợ, dường như còn đáng sợ hơn nghìn vạn nhát dao. Thiên Nhã chột chột dạ, cả khuôn mặt đều lui ra sau lưng của Kha Từ Thích. Chốc lát, anh hừ lạnh một tiếng, đóng sầm cửa bỏ đi. Hai chân Thiên Nhã mềm nhũn ngồi trở về sofa, như sắp hạ đường huyết, uống từng ngụm nước lớn hết một ly nước. Sắc mặt của Kha Từ Thích đã dịu đi, ngồi xuống bên cạnh an ủi cô: “Không làm em sợ chứ?”

Thiên Nhã cười miễn cưỡng: “Không có, thật sự xin lỗi anh, là em gây phiền phức cho anh.” Với tính cách của Lạc Thần Hi, đảm bảo sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người chống đối anh ta, nghĩ đến điều này, cô lại thấy áy náy trong lòng.

“Em rất sợ anh ta sao?” Kha Từ Thích hỏi, nhưng thật ra anh đã biết được câu trả lời, tuy câu trả lời này làm anh khó mà tiếp nhận.

“Cũng không phải, suy cho cùng em là cấp dưới của anh ta, sợ anh ta không phải bình thường sao.” Cô tin chắc không ai là không sợ Lạc Thần Hi, ai cũng biết anh ta không phải kiểu người dễ chọc.

“Có lẽ là vậy.” Kha Từ Thích buồn rầu nói.

Thiên Nhã nhủ mảy, tâm tư trở nên lo lắng, đứa con trai tên Lạc Lăng của anh ta thật sự không thấy nữa? Trẻ con không biết gì thì có thể chạy đi đâu? Nếu thật sự mất tích, vậy phải làm thế nào?

“Không cần lo lắng, với bản lĩnh của Lạc Thần Hi, dù con trai của anh ta có thật sự mất tích, tin rằng rất nhanh sẽ có thể tìm thấy.” Kha Từ Thích hiểu suy nghĩ của cô, an ủi cô.

“Vậy thì tốt.” Thiên Nhã nhỏ giọng đáp.

Khi nhìn thấy con trai đang ngồi xổm trước cửa phòng khách sạn, trên mặt và trên tay toàn là vết thương, lửa giận bùng bùng của Lạc Thần Hi mới dập tắt một ít, anh bế con trai lên, ý định chọn ra hình phạt bỏ nhà đi cho cậu cũng tan biến.

“Xin lỗi cha, đều tại con tùy hứng, con không nên bỏ nhà ra đi khiến cha lo lắng.” Lạc Lăng ngoan ngoãn nép vào trong lòng Lạc Thần Hi “nhận sai”. “Nhóc con, lần sau chịu ảm ức cứ tìm cha giúp con giải quyết, loại chuyện bỏ nhà đi này không cho phép xảy ra lần hai.” Lạc Thần Hi đặt con trai lên sofa để kiểm tra vết thương, khi anh nhìn thấy từng vết bầm trên người Lạc Lăng, đôi mày anh tuấn nhíu chặt. “Cha ơi, cho thấy đi Thiên Nhã là người thế nào ạ?” Lạc Lăng bạo dạn hỏi. Sắc mặt của Lạc Thần Hi chột trảm xuống: “Con là trẻ con đừng hỏi nhiều như vậy.”

Lạc Lăng chu môi, cậu nào phải trẻ con, trên phương diện tình yêu, cha mới là trẻ con đích thực đây, người tính cũng thật sự không bằng trời tính, kế hoạch tối nay cứ thế mà hỏng và nhân tố bất ngờ rồi. “Sao con lại chạy đến chỗ cô ta?” Lạc Thần Hi đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, nhướn mày hỏi. Lạc Lăng nghiêm túc đáp: “Con quen Tiểu Bảo con trai của đi Thiên Nhã.” Cục diện bế tắc của tối nay cậu phải tìm cách hóa giải. “Ồ!” Lạc Thần Hi hiển nhiên có hứng thú. “Tiểu Bảo nói ma mi cậu ấy rất dịu dàng, rất lương thiện, hơn nữa còn xinh đẹp hơn cả cô gái châu Á, cho nên con mới muốn đến thăm hỏi vị ma mi tốt này.” Lạc Lăng ra sức giới thiệu Thiên Nhã với Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Dịu dàng? Lương thiện? Xinh đẹp ư?” Con trai của người phụ nữ này đánh giá cô ta cũng thật cao.

“Vậy với cha tương lai của nhóc ấy thì thế nào? Người tên là Kha Từ Thích ấy.” Lạc Thần Hi vờ tùy ý hỏi. Lạc Lăng cười thâm trong lòng, ha ha, cha vẫn là trùng kế rồi, xem kia, bây giờ cuối cùng đã nói đến điểm chính rồi. “Cha nói chú Từ Thích của Tiểu Bảo hả? Tiểu Bảo nói ma mi cậu ấy không có yêu chú Từ Thích đâu.” Lạc Lăng nói lại sự thật này với người cha tốt của cậu. “Ồ, sao nhóc ấy biết? Nhóc con, hai đứa biết “yêu” là gì không?” Hai cha con nửa nằm trên sofa, người này hỏi người kia trả lời.

“Đương nhiên biết chứ, yêu chính là lúc nào cũng nhớ về người đó, rất muốn ở cạnh người đó, nếu cho thấy bên cạnh người đó có người khác, cha sẽ rất tức giận, tim sẽ rất là đau.” Lạc Lăng cứ nói cứ nói, vờn bàn tay nhỏ bé đến ngực của Lạc Thần Hi, hỏi một cách “ngây thơ”: “Cha ơi, tim của cha có đau không?” Cậu bé chớp đôi mắt sáng lấp lánh, chờ đợi câu trả lời của cha mình với vẻ ngây thơ vô tội”.

Trên mặt anh thoáng qua một tia khác thường, tim của anh có đau không ư? Nỗi đau bị anh cố tình lơ đi, đang nhen nhóm muốn trỗi dậy nơi lồng ngực, nhưng... đây chỉ là ảo giác, sao anh có thể vì cô ta mà đau lòng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chắc chắn sẽ ly hôn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Lạc Lãng, ai dạy con nói những lời này vậy? Mới tí tuổi mà suy nghĩ đã phức tạp như thế rồi?" Lạc Thần Hi nhìn kĩ con trai lần nữa, không ngờ cậu con trai ngày thường ngây ngô, thi thoảng làm nũng lại nói ra những lời này. "Cha không hiểu con thôi, những đạo lý này con đã biết từ lâu rồi." Lạc Lãng chu môi hơi ừ ừ nói.

Trái tim của Lạc Thần Hi như tan ra trước câu này của cậu, bình thường anh bận chuyện tập đoàn, có khi suốt một tuần con trai không nhìn thấy bóng dáng của anh, ngay cả chuyện ngày thường con trai bị Hạ Vân Cẩm ngược đãi anh cũng không hay biết gì, là anh đã quá vô tâm và thiếu sẵn sàng.

Anh đúng thật không hiểu Lạc Lãng, con trai trở nên thông minh như vậy từ khi nào, anh cũng không biết. "Vậy cha của Tiểu Bảo là ai?" Lạc Thần Hi tiếp tục "tùy ý" hỏi, trong tâm trí hiện lên biểu cảm lần đó của La Thiên Nhã, "người không muốn nhắc đến" kia, cũng chính là cha của con trai cô, rốt cuộc là ai? Người ta thường bảo "chết vì tò mò", dù là nhân vật có thể lật đổ bão táp như cha thế này cũng không ngoại lệ, mà nguyên nhân cha tò mò về một người phụ nữ như vậy chỉ có một, đó là vì cha quan tâm người phụ nữ đó. Lạc Lãng thấy trong lòng ngọt ngào, nhưng nét mặt lại như đang "ngâm nghĩ: "Cha của Tiểu Bảo? Hừm, con không nghe Tiểu Bảo nhắc đến, có điều, chắc chú ấy là người rất quan trọng trong lòng Thiên Nhã." Cậu cố tình huyễn hoặc. Sắc mặt Lạc Thần Hi càng trầm hơn: "Người đó nói vậy sao?"

"Tiểu Bảo nói thế." Lạc Lãng đáp với vẻ mặt chắc chắn. "Ý cha là, mà mi Tiểu Bảo nói như thế sao?"

"Trái lại không có ạ, này là cách nghĩ của Tiểu Bảo." Lạc Lãng giải thích cho anh.

Nét mặt của Lạc Thần Hi rõ ràng đã đi đi không ít: "Xem ra con rất thân với cậu nhóc Tiểu Bảo kia." Con trai anh lại có thể trở nên thân thiết với con trai của cô, thật không thể tưởng tượng nổi.

"Cũng khá thân ạ."

"Vậy hôm nào mời nhóc ấy đến nhà chúng ta chơi nhé." Anh trái lại muốn xem thử con trai của cô và "người không muốn nhắc đến nữa" kia rốt cuộc trông như thế nào.

"Được ạ, nhưng vẫn chưa phải lúc, chắc chắn sẽ có cơ hội." Lạc Lãng cười hi hi, cha ơi là cha, cha nhìn thấy con cũng đồng nghĩa với nhìn thấy Tiểu Bảo rồi, không cần vội, chờ đến khi cả nhà đoàn tụ thì chính là lúc cha và Tiểu Bảo gặp nhau rồi, người ta cũng chờ mong lắm.

Rốt cuộc con trai của cô ta trông như thế nào? Trong văn phòng Chủ tịch, Lạc Thần Hi khoanh tay như đang suy nghĩ.

"Chủ tịch? Chủ tịch?" Hạ Nhất Y khẽ gọi anh.

Lạc Thần Hi bị giọng nói của cô ta đánh thức, trong lòng khó chịu chẳng hiểu vì sao mình lại suy nghĩ một vấn đề vô vị ấu trĩ như thế.

"Có chuyện gì?" Nhưng anh lại mang vẻ ngoài nghiêm túc bình tĩnh trước sau như một lúc làm việc. "Bà chủ tịch gọi đến, nói nhất định phải để ngài nghe máy." Trong mắt Lạc Thần Hi toát ra sự lạnh nhạt: "Nói với cô ta, tôi sẽ tìm luật sư trao đổi với cô ta, đừng gọi đến nữa." Ly hôn đối với người bình thường mà nói, có thể là một chuyện tương đối đơn giản, nhưng anh là Chủ tịch của một tập đoàn xuyên quốc gia, muốn ly hôn với Hạ Vân Cẩm, có thể ảnh hưởng đến hoạt động của cả một tập đoàn và xu thế của thị trường chứng khoán, nhà mẹ của Hạ Vân Cẩm cũng là một trong những cổ đông lớn của tập đoàn Lạc Thần, vì vậy đội luật sư của anh đang tìm kiếm phương pháp có lợi nhất để giải quyết việc này. Cho dù như thế, anh chắc chắn vẫn sẽ ly dị.

Mà nhân tố quyết định là Lạc Lãng, lúc nghe thấy anh muốn ly hôn với mẹ của nó, cậu bé chỉ thể hiện sự thờ ơ, càng khiến anh chán ghét Hạ Vân Cẩm đến cùng cực, Hạ Vân Cẩm, ngay cả con trai ruột của cô cũng không phản đối, nghĩ thôi cũng biết những việc mà ngày thường cô làm với con trai rốt cuộc đáng hận đến thế nào, vậy tôi còn gì để kiên trì nữa?

Hạ Nhất Y lui ra ngoài, một giây sau khi đóng cửa, trong ánh mắt của cô ta để lộ một tia vui sướng không dễ nhận ra, nhưng khi cô ta nhìn thấy Thiên Nhã đang chuyên tâm xử lý văn kiện ở bàn làm việc bên kia, thì sự oán độc thì nhau ta đến. "Chủ tịch, cả phê của anh." Thiên Nhã đưa cả phê, quay người muốn ra ngoài ngay, ở lại đây nhiều hơn một giây cũng là nguy hiểm. "Đứng lại." Lạc Thần Hi lên tiếng gọi cô, đáng giận là giọng nói ấy lại có thể trầm tĩnh đến thế, êm tai đến thế. Thiên Nhã bị gọi trở về, hỏi: "Chủ tịch còn gì cần dặn không?" Lạc Thần Hi nhìn chăm chăm cô, cuối cùng vẫn hỏi: "Con trai của cô mấy tuổi rồi?" Nghe anh hỏi về La Tiểu Bảo, Thiên Nhã vô cùng ngạc nhiên, không hiểu nguyên nhân: "Chủ tịch không phải đã tìm được con trai của anh rồi sao?" Không phải anh ta muốn chuyển trò đùa quái đản sang cho cô chứ?

"Nói thừa, tôi hỏi con trai cô mấy tuổi?" Thật ra anh chỉ cần tìm người điều tra, thì có thể biết những thông tin này một cách dễ dàng, nhưng chẳng hiểu vì sao, anh lại dùng phương thức dò hỏi này để lấy thông tin từ cô.

"Sáu tuổi." Thiên Nhã cúi đầu trả lời.

"Nó tên Tiểu Bảo đúng không?" Lạc Thần Hi tao nhã uống một ngụm cà phê, tiếp tục hỏi.

Thiên Nhã đáp: "Đúng." "Ngày mai đưa nó đến để tôi gặp mặt." Cấp trên căn dặn cấp dưới, thì không cần xem là giờ nào chuyện gì.

Thiên Nhã không hiểu, lưng toát mồ hôi: "Tại sao chứ? Nó... nó không thể đến đây."

"Lí do?" Lạc Thần Hi nhướn mày hỏi, người phụ nữ này lại dám cự tuyệt anh. "Bởi vì... bởi vì công ty quy định không được mang theo trẻ nhỏ đi làm." Thiên Nhã tùy tiện tìm cái cớ từ chối. "Vậy cô phải xem thử những quy định này đều là ai đặt ra, có vẻ tôi phải dành thời gian để sửa lại những quy định cũ kỹ này rồi." Anh là Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần, quy định đương nhiên là anh đặt ra.

"Nhưng Tiểu Bảo phải đi học mỗi ngày." Thiên Nhã khó xử nói, đừng nói đưa nó đến công ty, cô tuyệt đối không thể để Tiểu Bảo gặp anh, bởi vì sau khi biết Lạc Thần Hi, sáng nào có thức dậy nhìn Tiểu Bảo đang say ngủ, đều sững sờ nhận ra ngũ quan của con trai và Lạc Thần Hi lại rất giống nhau. "Vậy tôi đi gặp nó." Bản thân Lạc Thần Hi cũng không hiểu vì sao mình lại kiên trì như vậy, muốn xem thử thằng nhóc còn hỏi sửa kia rốt cuộc trông như nào. "Hà? Không được!" Thiên Nhã phản ứng kịch liệt, cô thật sự không hiểu Lạc Thần Hi rốt cuộc lại muốn giờ trò gì? Vốn tưởng rằng anh ta sẽ vì chuyện tối qua mà vặn hỏi cô và Kha Từ Thích, nào ngờ anh ta lại không nhắc đến, trái lại bắt đầu có hứng thú với La Tiểu Bảo.

"Vì sao?" Lạc Thần Hi khoanh tay, nhướn mày hỏi cô, chủ đề này dường như chỉ toàn xoay quanh "vì sao" và "bởi vì" mà tiếp diễn.

"Bởi vì Tiểu Bảo nó không thích tiếp xúc với người lạ." Thiên Nhã ra sức tìm một cái cớ có sức thuyết phục, để từ đó xoa tan ý nghĩ kỳ lạ dọa người của anh ta. "Vậy Kha Từ Thích thì sao? Có nằm trong phạm vi 'người lạ' mà cô nói không?" Mặt anh lộ vẻ không vui, suy cho cùng lời của trẻ con không đáng tin, đêm mưa đó chính miệng người phụ nữ này thừa nhận cô ta yêu Kha Từ Thích. "Từ Thích nhìn Tiểu Bảo lớn lên từ nhỏ, từ lâu Tiểu Bảo đã..." Thiên Nhã nhìn thấy sự biến đổi trên mặt anh, ngay lập tức dừng lại. "Từ lâu đã thế nào?" Sắc mặt anh trầm xuống, âm u khó đoán.

"Từ lâu đã như người một nhà." Điều Thiên Nhã nói là sự thật, cô rất hy vọng có một người anh trai như Kha Từ Thích.

Những câu này đến chỗ Lạc Thần Hi lại bị biến chất, như đổ vào đó một bình giấm, chua cực kỳ. Anh hừ lạnh: “Cô thấy Tập đoàn Lạc Thần muốn đập nát Tập đoàn Kha Thị, cần mất bao nhiêu thời gian?” Người phụ nữ ngốc này đương nhiên không trả lời được câu hỏi này, bởi chính anh cũng cần ước lượng nghiêm túc. Thiên Nhã chợt biến sắc, hiểu ý trong lời của anh: “Không liên quan đến Từ Thích, tôi qua anh ấy chỉ là muốn bảo vệ tôi.” Câu này hiển nhiên lại như thêm dầu vào lửa: “Ồ? Bảo vệ cô? Anh ta nghĩ tôi sẽ làm hại cô?”

Thiên Nhã thăm thề lưỡi, lẽ nào không phải sao? Hại tôi đến nỗi cũng sắp thành vật độc quyền của anh rồi.

“Sao không trả lời?” Lửa giận trong lòng lại bùng lên, anh không biết từ lúc nào bản thân lại trở nên mưa nắng thất thường như thế, điều không thể phủ nhận là ngoài người phụ nữ này ra, không một người phụ nữ nào khác có thể khiến cho tâm trạng của anh lên xuống bất thường, đó chính là điểm cuốn hút nhất của cô ta, nhưng nếu nói đây là yêu, anh sẽ không tin, cũng tuyệt đối không thể nào là vậy.

“Chẳng phải Chủ tịch biết rõ trong lòng sao? Lẽ nào anh cảm thấy anh rất rộng lượng với cấp dưới của mình?” Thiên Nhã nhìn thẳng anh cố làm rõ quan hệ, châm biếm hành động ngang ngược và bất chấp lý lẽ của anh, gần đây xảy ra nhiều chuyện như thế, không phải đều là “tác phẩm” của anh ta? Thấy Thiên Nhã phớt nhá trở nên mềm mỏng lạnh lợi, anh đã hoàn toàn không nên nổi lửa giận: “Cô biết đặc tội với cấp trên” của mình sẽ trả cái giá thể nào không?”

“Tôi biết, cho dù là cái giá thể nào tôi cũng bằng lòng đón nhận, chỉ cần anh không liên lụy đến người khác.” Thiên Nhã nói một cách chính nghĩa. Anh cười lạnh: “Xem ra cô thật sự rất yêu anh ta.” Lời nói của trẻ con quả nhiên không đáng tin. “Không sai, tôi hy vọng anh có thể nương tay, đừng làm phiền chúng tôi nữa.” Làm vậy chắc anh ta sẽ không muốn nghĩ đến việc gặp mặt La Tiểu Bảo nữa.

“Được, được lắm” Anh lạnh lùng bật ra hai câu, trái tim lạnh lẽo đến cực điểm, thật sự có một loại kích động muốn ngay lập tức bóp chết người phụ nữ khiến mình chỉ trong thời gian ngắn mà trải nghiệm hai trạng thái lửa nóng băng lạnh,

Trong quán bar khắp nơi dày đặc khói thuốc, mùi rượu và đủ loại hương nước hoa, đèn neon sắc sỡ chói mắt lập lòe quay tròn bốn phương tám hướng. Trên sân nhảy, nam nữ say sưa lắc lư cơ thể theo tiết tấu âm nhạc, mơ mơ màng màng, mỗi người hưởng thụ thú vui riêng của mình.

Các cô nàng trang điểm xinh đẹp diêm dúa mang kỹ xảo của bản thân ra, quyến rũ những anh chàng độc thân ở đó bằng ngôn ngữ cơ thể, còn các cặp tình nhân thì dính lấy nhau, dây dưa quấn quýt như đường bắt suy dưới ánh đèn chớp tắt. (*) Một loại bánh làm từ gạo nếp nhân đường với lạc và mè.

Lạc Thần Hi ngồi một mình trong gian phòng lớn chỉ khép cửa buồn bực uống rượu, lạnh lùng nhìn cô nàng lảng lờ không sợ chết chủ động bước đến câu dẫn trước mặt mình. Cô ta vuốt tóc tạo dáng lác eo, làm những ám hiệu cơ thể mà bản thân tin rằng có thể mê hoặc được anh.

“Cút.” Anh nói một cách khô khan, phớt nhá khiến bầu không khí âm muội trở nên lạnh đến mức có thể đóng băng. Nụ cười xinh đẹp của cô gái cứng đờ, tuy vẫn chưa từ bỏ ý định, nhưng nhìn sắc mặt ảm đạm người khác sợ hãi của anh, cô ta chỉ đành chán nản cầm ly rượu rồi khò. Qua ba lượt rượu, tất cả chai Whisky trên bàn rượu đã đổ hết vào trong bụng, nhưng tâm trạng phiền muộn của anh vẫn không thấy tiêu tan, mơn rượu giải sầu, sầu càng sầu.

Anh đặt tiền rượu xuống, lao đảo rời khỏi phòng, bước đi xiêu vẹo và thẳng vào một tên xã hội đen mình đầy hình xăm trước mặt.

Về mặt tên xã hội đen hung ác: “Thằng kia, không cần mạng rồi à?” Gương mặt say rượu của Lạc Thần Hi cười lạnh: “Tao là cha mày đấy, thằng mui!” Tên xã hội đen siết nắm đấm, giận dữ trừng anh vì thái độ can quấy, bọn đàn em xung quanh ủa đến, thoáng chốc đã vây kín Lạc Thần Hi Lạc Thần Hi cong khoe môi: “Được, được lắm, cha mày đang sầu vì không nơi nào trú ẩn.” Lời còn chưa dứt anh liền vung nắm đấm lên đánh nhau với đám xã hội đen.

Thiên Nhã đang ngủ mơ màng bỗng nghe thấy điện thoại không ngừng reo, cô dụi đôi mắt lim dim nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, do dự một lúc, vẫn quyết định nghe máy. “Cái gì?!” Lạc Thần Hi đang đánh nhau kịch liệt với xã hội đen trong quán bar? Nghe nhân viên phục vụ quán bar nói qua điện thoại, Thiên Nhã không nghĩ nhiều, vội vàng gọi taxi đi về hướng quán bar.

Về mặt Thiên Nhã căng thẳng bước vào quán bar, bên trong tiếng reo hò, tiếng tung hô như núi lấp biển dồn đến. Thiên Nhã lao vào giữa đám đông vây vòng trong vòng ngoài, chỉ thấy Lạc Thần Hi đang bị mười mấy tên xã hội đen bao vây tấn công. gương mặt anh tuần đó gay vì say rượu đã bị thương, ánh mắt mơ màng như say như không, lộ vẻ lạnh lùng khiến người khác ngại thở.

Thấy mười mấy tên xã hội đen này rút dao nhọn từ trong tay áo, Thiên Nhã hít vào một ngụm khí lạnh, đầu óc cô trống rỗng, quên mình lao ra bảo vệ Lạc Thần Hi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Sự ám muội khó mà chống cự

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Đừng!” Thiên Nhã dang hai tay ra, che chắn thật kỹ cho anh.

Mọi người nhìn thấy người đẹp nhỏ nhắn này đột nhiên lao ra chắn trước mặt của Lạc Thần Hi, những khán giả” xem kịch hay ở đó càng reo hò dữ dội hơn. Từng tên xã hội đen đều bị anh đánh chảy máu, ánh mắt lộ vẻ hung dữ: “Cô từ đâu lăn ra đây! Cần thận ông đây chém luôn cả cô!”

Lạc Thần Hi nhìn Thiên Nhã chắn trước mặt mình, đôi mày anh tuần hồi nhú lại, gầm lớn: “Cô chạy đến đây làm gì!” Người phụ nữ này thật thích lo chuyện bao đồng, không phải luôn miệng bảo anh đừng làm phiền cô ta và Kha Từ Thích sao? Bây giờ lại tự mình chạy đến làm phiền anh. Thiên Nhã không quan tâm Lạc Thần Hi gầm lên trong giận dữ, về mặt áy náy nói với đám xã hội đen: “Xin lỗi, anh ta uống say, xin đừng trách...” “Nói nhiều như thế làm gì, hôm nay cha phải xử lý bọn mày ra trò.” Lạc Thần Hi đẩy cô ra, tay không tác sát lại bắt đầu đánh nhau với bọn chúng. Trong lúc hỗn loạn Thiên Nhã bị đẩy ngã, con dao sáng lóa trước mặt đột nhiên hướng về phía cô, cô sợ hét chói tai, nhìn con dao sắp “hỏi thăm” cơ thể mình. Tay của Lạc Thần Hi kịp thời bẻ tay của tên cầm dao, ném hắt qua vai khiến hắn lảo đảo trên đất. “Chúng ta đi thôi” Thiên Nhã sợ đến mức tim cũng đập lệch nửa nhịp, kéo Lạc Thần Hi đi về phía cửa quán bar. Lạc Thần Hi vừa bị cô kéo đi vừa dùng chân “hỏi thăm” những tên xã hội đen đuổi theo sau lưng.

Hai người chạy đến cửa quán bar, Thiên Nhã vốn cho rằng đã chạy thoát lúc này kinh hoàng phát hiện ra: có rất nhiều xe chạy đến từ bốn phương tám hướng, từng tốp lớn những tên đàn ông xăm mình bước xuống xe cầm theo dao dài, từng người một đều vô cùng hung dữ mạnh mẽ.

Lạc Thần Hi nhỏ giọng mắng một tiếng. Thiên Nhã chưa từng nhìn thấy loại cảnh tượng như xã hội đen quyết đấu chỉ xuất hiện trong phim truyền hình này, nắm chặt tay của Lạc Thần Hi chạy trốn, xã hội đen phía sau hô một tiếng và xông lên, đuổi theo gắt gao. Chưa bao giờ chạy bật mạng như thế, Thiên Nhã dẫn Lạc Thần Hi băng qua đám đông náo loạn, ở phía sau xã hội đen gào thét truy đuổi, quả thật đã diễn một vở kịch xã hội đen đuổi chém gay cấn trên đầu phố của thành phố A. Thiên Nhã bị kẻ địch bốn phương tám hướng đuổi theo đến mức không còn nơi nào để thoát, thấy sắp đến đường cùng. Lạc Thần Hi luôn ở sau lưng bị cô dắt chạy bỗng dừng lại, kéo cô vào một con hẻm vắng vẻ. “Cô chạy đủ chưa?” Anh nhìn cô đang nắm chặt tay của mình, vẻ mặt điềm tĩnh hỏi. Đúng là thể lực tốt, chạy lâu như thế vậy mà không thở dốc lấy một cái, Thiên Nhã mệt đến nổi thở hổn hển, nhìn thấy đáng vẻ như người ngoài cuộc của anh, vừa giận vừa lo.

“Này, chúng ta sắp bị chém chết đó! Lại còn nói như thế.” Đều tại tên này gây họa. “Vậy cô buông tay được chưa?” Lạc Thần Hi giờ bàn tay đang nắm chặt của cả hai lên, hỏi cô.

Lúc này Thiên Nhã mới ý thức được mười ngón tay của bản thân và anh vẫn còn đan chặt vào nhau, mặt chột nóng ran, cô rút tay về.

Lạc Thần Hi dựa tường, một tay chống cằm, nhìn cô bằng vẻ mặt sâu xa: “Chưa hết, từ khi nào mà tôi và cô trở thành “chúng ta” rồi?”

Thiên Nhã lờm anh một cái: “Anh thật sự muốn khua môi múa mép vào lúc này sao?” Cô vừa nói vừa đi đến trước hẻm nhìn ra xung quanh, giống như một tên trộm đang lẩn trốn sự truy bắt của cảnh sát.

Về mặt Lạc Thần Hi đầy xem thường: “Rất nhanh bọn chúng sẽ hối hận những chuyện mà bản thân đã làm.” Nếu như đám nhóc đó biết anh là ai, đảm bảo từng đứa phải quỳ xuống nhận lỗi xin tha với anh, vì vậy bây giờ người nên sợ hãi không phải anh, mà là đám xã hội đen bị mù mắt chó kia. Nhưng Thiên Nhã không hỏi đầu mà nghe anh nói, bởi vì cô đã bị mười mấy chiếc xe trước mặt dọa đến hồn bay phách lạc.

“Làm sao đây?” Thiên Nhã liên tục lùi về sau, nhìn một tốp lớn xã hội đen bước xuống từ trong xe bao vây con hẻm đến nỗi muỗi không bay lọt, Thiên Nhã níu vạt áo của Lạc Thần Hi, sợ sệt nói. Lạc Thần Hi khoanh tay, bảo vệ Thiên Nhã ở sau lưng: “Xem ra bọn mày thật sự chán sống rồi.” Trong mắt anh lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, hoàn toàn tỉnh táo, quay trở về anh của ngày thường một khi tức giận khiến người khác liên phải nhượng bộ.

Đám xã hội đen này thật sự không cần mạng nữa, thành phố A ai lại không biết Lạc Thần Hi có quan hệ với chính phủ và xã hội đen, thế lực làm người ta sợ hãi? Nhưng tối nay bọn chúng thật sự là bất đắc dĩ, bởi vì người ra lệnh muốn gây phiền phức cho Lạc Thần Hi là đại ca của bọn chúng.

“Đại ca chúng tôi mời hai vị tới gặp mặt một chút, đắc tội rồi.” Trong bọn chúng có một tên bước ra đại diện, nói một cách cung kính.

Lạc Thần Hi nhượng mày: “Được, tao cũng nên gặp mặt một chút vị đại ca này của mày rồi.” Thiên Nhã kéo anh lại: “Anh điên rồi sao? Không được theo họ về.” Tuy cô biết muốn thoát khỏi sự bao vây của đám người này là chuyện không thể nào, nhưng theo bọn họ về thì chết chắc rồi. “Đề cô ta đi.” Lạc Thần Hi nhìn Thiên Nhã đang hoảng sợ, nói bằng giọng điệu căn dặn. “Không được.” Tên đại diện ra hiệu bằng ánh mắt, phất chốc mấy chục người mọc sừng lục gắt ở lưng ra, hòng sừng đồng loạt nhắm vào hai người. Lạc Thần Hi trái lại không hề tâm, cười lạnh: “Hay cho một đám không biết điều.” Nếu để anh tra ra là người của băng nào, anh nhất định khiến bọn chúng chuốc lấy hậu quả, không còn chỗ đứng tại thành phố A nữa.

Anh nói xong, không hề sợ hãi kéo Thiên Nhã lên xe.

Xe chạy vào khu vực thể lực xã hội đen khét tiếng, đưa họ đến một khách sạn được giới giang hồ chống lưng, nơi này là địa điểm tụ tập chính của xã hội đen, những người ra vào đều là nhân vật có máu mặt trong giới giang hồ, tại đây dù có xảy ra đánh nhau thì ngay cả cảnh sát cũng không dám can thiệp.

Hai người “bị” mời vào một căn phòng sang trọng, bên trong tập trung khoảng hơn trăm người, trông người nào người nấy đều không dễ trêu chọc. Về mặt Lạc Thần Hi tự tại, đáng vẻ như đại ca ngồi vào vị trí chính của bàn Thiên Nhã đã theo anh nơm nớp lo sợ ngồi cạnh anh. “Bảo đại ca bọn mày rút ra đây cho tao.” Sắc mặt anh u ám, ngang ngược nói.

“Khẩu khí cũng thật lớn, Chủ tịch Lạc.” Chỉ nghe thấy từ sau bức bình phong cổ xưa, một giọng nam kỳ quái đột nhiên lên tiếng, giọng điệu vô cùng càn quấy. Lạc Thần Hi liếc nhìn bức bình phong đó, hừ lạnh: “Sao? Không phải muốn gặp tao? Trốn như thế tính là gì?” Đã biết lai lịch của anh còn hung hăng càn quấy như vậy, xem ra anh phải chỉnh đốn tên này một trận ra trò. Giọng nam đó cười lạnh một tiếng: “Sớm đã nghe Chủ tịch Lạc là một người không sợ chết, tối nay được gặp, quả nhiên rất gan dạ sáng suốt, tôi tán thưởng anh, chỉ có điều anh ở đất của tôi đánh người của tôi dù thế nào tôi cũng không thể cho qua như vậy.” Giọng điệu mang theo sát khí.

Lạc Thần Hi khoanh tay: “Tao vẫn thật sự muốn xem thử mày có thể làm gì với tao.”

“Ha ha, tôi vẫn thật không dám làm gì với Chủ tịch Lạc, chỉ có điều thả hai người đi như thế, cái mặt già này của tôi để ở đâu? Vì để cứu vớt một chút mặt mũi, chỉ đánh để hai vị nghỉ lại ở đây một đêm rồi, người đầu, đưa anh ta đến phòng VIP cho tôi, tiếp đãi họ thật tốt.” Giọng nam âm u lạnh lẽo đó căn dặn. Trong căn phòng được trang hoàng xa hoa và cổ kính, cửa phòng bị khóa chặt ở bên ngoài, Thiên Nhã nhìn xuống từ cửa sổ, cao đến mười mấy tầng, nếu nhảy xuống chắc là sẽ tan xương nát thịt, điện thoại đã bị tịch thu, ngay cả cơ hội để cầu cứu cũng không có.

“Làm sao đây? Nghĩ cách đi chứ?” Thiên Nhã sốt ruột đẩy đẩy Lạc Thần Hi đang nhắm mắt như thể sắp ngủ trên sofa. “Nghĩ cách gì? Nơi này rất tốt, tôi phải đi tắm một cái...” Lạc Thần Hi bỗng nghĩ ra gì đó, đi về phía phòng tắm. Thiên Nhã bị thái độ của anh ép đến mức đứng ngồi không yên, bước lên chắn cửa phòng tắm lại, không thể tưởng tượng nổi nói: “Anh vẫn thật sự xem mình như đến du lịch tham quan sao?” Tình hình hiện tại của họ chẳng khác nào cừu con trong tay của người ta đấy.

Lạc Thần Hi buồn cười nhìn cô: “Nếu không thì thế nào? Cô thấy có cách nào ra được đây?” Thiết nghĩ đám nhóc đó cũng không dám làm gì anh.

Thiên Nhã rùng mình một cái: “Anh có cảm thấy rất lạnh không?”

Cả người Lạc Thần Hi nổi da gà: “Cô nói xem?”

Thế là, mười phút sau. Không khí trong phòng lạnh đến nỗi như ở Bắc Cực, đoán chừng là kết quả của mười mấy máy điều hòa đang liều mạng nhả hơi lạnh, Thiên Nhã lạnh đến trốn trên giường đắp chăn bông cuộn thành một cục. Lạc Thần Hi ngồi ở mép giường nhỏ giọng mắng: “Ngày mai tôi nhất định phải tìm người diệt đám nhóc đó.” Thiên Nhã trong chăn lạnh run cầm cập: “Đều tại anh cả, không việc gì sao lại chạy đi uống rượu, không việc gì sao lại đánh nhau với người ta.” Lạc Thần Hi nhìn Thiên Nhã đang run rẩy trong chăn, trở mình một cái nhảy lên giường chui vào chăn, ôm cô thật chặt: “Đây là cách đền bù duy nhất, thế nào? Hài lòng không?” Thiên Nhã muốn dùng chân đá anh ra: “Buông ra! Đừng hòng nhân cơ hội lợi dụng.” Những quả thật lạnh quá chừng, ngay cả dùng khí và sức lực đá anh ra, cô cũng không có, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh, cơ thể mới đỡ run hơn một chút.

“Thật sự muốn tôi buông?” Lạc Thần Hi ôm cô từ phía sau kê tại cô hỏi, giọng điệu xấu xa.

Một đợt tê dại lan khắp cơ thể, tim chẳng hiểu sao đập nhanh hơn, trong người có luồng nước ấm đang di chuyển tán loạn, Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận: “Mau buông ra.” Nhưng gương mặt cô lại không kim được đồ lên. “Nếu tôi không buông thì sao?” Lạc Thần Hi càng áp lại gần hơn, trong hai cơ thể cuối cùng đã có chút hơi ấm. “Anh... anh lưu manh.” Thiên Nhã run giọng mắng. “Tại sao đến cứu tôi?” Anh lật cổ qua để bốn mắt của họ nhìn vào nhau, ánh mắt trở nên sâu thẳm như biển cả.

“Làm ơn đi, bây giờ không phải là lúc hỏi việc này.” Thiên Nhã hạ tầm mắt, vì sao cô phải chạy đến quán bar cứu anh u? Ngay cả bản thân cô cũng không tìm được câu trả lời, hơn nữa càng phiền muộn hơn là, cô lại có thể căng thẳng đến nỗi quên mạng cứu binh theo, chỉ một mình chạy đến.

“Cô yêu tôi?” Lạc Thần Hi hỏi tiếp, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thủng cổ.

Thiên Nhã bị lời của anh làm cho sợ hết hồn, lập tức phủ nhận: “Tuyệt đối không phải!”

Thấy cô kiên quyết phủ nhận, sắc mặt của anh trầm xuống: “Vậy tại sao cô liều mạng cứu tôi?” Nhiệt độ ngày càng hạ xuống, hơi lạnh thấu xương khiến đầu cô trở nên nặng nề và đau nhức, ngày càng áp gán cơ thể anh hơn, anh và cô mặt đối mặt, mũi chạm mũi, Thiên Nhã ra sức tránh né ánh mắt bức người của anh, nghe nhịp tim có tiết tấu của anh, hơi thở của anh gần đến thể, không khí được bao phủ bởi sự ấm muối khó mà kháng cự, cô gần như có thể nghe thấy nhịp tim đập điên cuồng của mình, dường như muốn vọt ra khỏi cổ họng. Thiên Nhã đang cố tìm kiếm câu trả lời hợp lý, mập mờ đáp: “Tôi cũng không biết.” Cô vốn dĩ không kịp suy nghĩ vì sao mình lại muốn liều mạng cứu anh, cô của khi đó đầu óc hỗn loạn chỉ lo anh sẽ gặp chuyện.

Rõ ràng anh ta chính là một người đàn ông xấu xa khiến cô chịu nhiều giày vò và áp lực, sao còn liều mạng cứu anh ta khiến bản thân rơi vào tình cảnh này? Đầu nặng và đau nên càng nghĩ càng không hiểu, vì vậy cô không muốn suy nghĩ vấn đề này nữa. “Đừng ngủ.” Nhìn Thiên Nhã chậm chậm nhắm mắt lại, Lạc Thần Hi gọi bên tai cô. Thiên Nhã khó nhọc mở mắt, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ: “Lạnh quá, lạnh quá.” Bàn tay lớn của anh xoa lên cơ thể lạnh buốt của cô, thử làm cho nhiệt độ cơ thể của cô tăng trở lại. “Cô có hận tôi không?” Anh bỗng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tôi rất hận anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Chắc là không, không, tôi rất hận anh.” Thiên Nhã lim dim, nói một cách không chắc chắn, giống như đang nói mơ.

“Vì sao hận?” Lạc Thần Hi cố để cô nói chuyện. “Hận anh cứ ức hiếp tôi, hận anh cứ khiến tôi buồn, rất buồn.” Giọng của cô nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Vậy thì được, hận luôn tốt hơn không đếm xỉa.” Lạc Thần Hi nhỏ giọng nói, ý thức cũng trở nên từ từ mơ hồ. Dần dần, nhiệt độ không khí dường như đã ấm lại, hai người đang ôm chặt nhau tỉnh lại trong mơ màng vì nóng, mồ hôi ướt đầm toàn thân. “Nóng quá.” Thiên Nhã lau mồ hôi lấm tấm trên trán, trời đông đất tuyết đã chuyển sang nóng rực. Lạc Thần Hi buồn bực nhảy xuống giường, coi hết đồ nửa thân trên. Thiên Nhã nhìn kỹ lại, giật mình bật dậy: “Anh muốn làm gì?” Cô nắm góc chăn, hỏi.

Lạc Thần Hi không vui lòng đáp: “Cô nói xem tôi có thể làm gì?” “Rốt cuộc họ muốn chơi trò gì thế này, một đợt lạnh một đợt nóng, xã hội đen thời nay đều thích chơi khăm người khác như thế sao?” Thiên Nhã oán trách sau lưng anh. Lạc Thần Hi chống nạnh cắn răng: “Bọn chúng chết chắc rồi.” Trong phòng rất nhanh đã nóng đến mức như một phòng xông hơi, cho dù Thiên Nhã mở hết cửa sổ rồi nhưng cũng vô ích. Nhìn Thiên Nhã nóng đến sắp cảm nắng, Lạc Thần Hi nửa đùa nửa thật: “Coi đi, có ai nhìn cô đâu.” Dứt lời anh liền cúi tay muốn cởi áo giúp cô.

“Không được!” Thiên Nhã vội vàng lùi về sau vài bước, giữ phòng tuyến của mình.

“Cô chắc chứ?” Anh nhướn mày hỏi. “Tôi... A! Nóng quá.” Thiên Nhã sắp sput đồ rồi. Nửa giờ sau, Thiên Nhã uống mấy ngụm nước, máu huyết trong người cũng sắp sục sôi lên rồi. Lạc Thần Hi tắm nước lạnh xong bước ra từ phòng tắm: “Cô có muốn tắm không?”

Thiên Nhã ngay lập tức lao vào trong.

Vài phút sau. “A!” Trong phòng tắm truyền đến tiếng hét chói tai của Thiên Nhã.

“Cô kêu cái gì thế?” Lạc Thần Hi lau mồ hôi trên trán, cau kinh hỏi.

“Đau... đau...” Chỉ nghe thấy giọng nói yếu ớt của Thiên Nhã trong phòng tắm. Trái tim Lạc Thần Hi chợt trầm xuống, lao đến muốn mở cửa, nhưng cửa lại bị khóa, anh nhướn mày, nhỏ giọng mắng: “Chết tiệt!” Anh bật hai chân đá cửa ra, trong phòng tắm không có ai.

Nhìn kỹ lại, thấy Thiên Nhã không mảnh vải che thân đang nằm trên sàn, biểu cảm đau đớn lại sợ hãi. “Á! Anh không được vào đây! Hu hu.” Thiên Nhã nhìn cơ thể trần truồng của mình, xấu hổ đến mức che mặt hét chói tai.

Lạc Thần Hi cong khoe môi, thu vào tầm mắt bức tranh “người đẹp nằm ngủ” trên sàn này, khoanh tay nói một cách xấu xa: “Cô chắc cô cứ nằm như thế không cần tôi vào chứ?” Thiên Nhã sơ cãi cô không thể cử động nổi của mình, khổ sở nói: “C... cô tôi không cử động được nữa, phiền anh... đưa tôi cái khăn tắm kia.”

Lạc Thần Hi che miệng cười trộm, tiện tay cầm một cái khăn tắm từ trên cái giá bên cạnh, bước qua tự tay bọc lại cơ thể quỳ rũ của cô sau đó bế cô lên. Mặt của Thiên Nhã đỏ như quả cà chua, nhắm mắt lại quả thật muốn nuốt hận tự sát, núp đầu vào trong lòng của anh, kiên quyết giả vờ bất tỉnh. Lạc Thần Hi đặt Thiên Nhã đã “ngất” lên giường, khoanh tay nói: “Giả vờ làm gì, cũng không phải lần đầu.”

“Anh đừng có nói nữa!” Thiên Nhã bị câu này của anh chọc giận đến bật dậy khỏi giường, cổ vẹo một cái cơn đau đớn vậy mà lại quay về một cách thần kỳ.

Sau đó, cô nhìn thấy ánh mắt Lạc Thần Hi đang lên xuống ngắm nghía toàn thân của mình, cúi đầu nhìn khăn tắm trên sàn, lúc này mới nhớ ra, cô... còn chưa mặc quần áo! “A” Lại một tiếng hét chói tai, Thiên Nhã trốn vào trong chăn. “Đồ háo sắc nhà anh nhìn cái gì mà nhìn!” Thiên Nhã thẹn quá hóa giận mắng. Lạc Thần Hi cởi áo choàng tắm trên người mình: “Để tôi cho cô mở mang tầm mắt một chút thế nào là háo sắc.” Nói xong anh liền trần truồng chui vào trong chăn. Thiên Nhã sợ hãi muốn chạy, nhưng đã bị đôi cánh tay mạnh mẽ của anh ôm chặt lấy, không thể5cựa quậy.

Cơ thể trần trụi của hai người chạm vào nhau, lần gần gũi da thịt quen thuộc kia lại phát tín hiệu trong đầu của anh, cảm giác giống như đã từng gặp này, khiến anh rất muốn nhớ ra những điều gì đó, nhưng làm thế nào cũng không nhớ lại được.

Luồng nhiệt lượng kia phút chốc chạy tán loạn toàn thân anh, vật nam tính “hung vĩ” bên dưới cơ thể tì vào nơi bí mật mềm mại của cô. La Thiên Nhã bị hơi thở ngang ngược lại đáng sợ của anh bao vây chặt chẽ, nhịp thở cũng theo anh mà trở nên dồn dập.

Cảm giác tê dại khiêu khích mọi dây thần kinh trên toàn bộ cơ thể, ánh mắt bỗng chuyển sang dịu dàng và say đắm của anh làm cô không thể rời mắt, khiến cô như trúng tà vậy, tựa hồ bị lấy mất linh hồn.

Thấy môi anh sắp hôn vào môi cô, trong đầu cô bỗng hiện lên nụ cười dịu dàng ấm áp như nắng của Kha Từ Thích. Thiên Nhã bừng tỉnh, đột nhiên đẩy anh ra.

Lạc Thần Hi bị cô đẩy mạnh, một cơn đau kịch liệt nhanh chóng xộc lên đằng sau não. Biểu cảm đau đớn sắc mặt lập tức trắng bệch.

“Chú tịch, anh không sao chứ!?” Thiên Nhã nửa tin nửa ngờ hỏi, anh ta đang đóng kịch sao?

Lạc Thần Hi cắn hai phiến môi mòng gợn cảm, vịn mép giường trong đau đớn, nửa cào trên sàn. Thiên Nhã thấy không ổn, quần kỹ khăn tắm bước lên trước diu anh: “Xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Cô không ngờ bản thân đẩy như vậy mà lại có thể nghiêm trọng đến thế.

Lạc Thần Hi đau đến mức ngũ quan anh tuần đều vận thành một đường thẳng, trán chảy những giọt mồ hôi to. Thiên Nhã diu anh lên giường, ôm lấy anh, để đầu của anh gục lên đùi của mình: “Làm sao đây? Làm sao đây? Tôi đi gọi người đến mở cửa! Lập tức đến bệnh viện!” Cô lo đến nỗi sắp bật khóc. Lạc Thần Hi yếu ớt giơ tay kéo cô lại: “Đừng đi.” Thiên Nhã nhìn gương mặt trắng bệch của anh, trái tim như bị kim đâm, đau đớn đến lạ: “Được, tôi không đi, tôi ở đây.” Lạc Thần Hi lúc này mới yên tâm từ từ chìm vào giấc ngủ trên đùi của cô, cơn đau đã chậm chậm dịu đi, ngũ quan xoắn vào nhau của anh mới dần chuyển sang thoải mái, nhưng đôi mày anh tuần vẫn bắt an hơi nhú lại.

Thiên Nhã luôn ôm anh, không dám động đây, lo sợ anh lại đau thêm nữa. Không biết đã trải qua bao lâu, mí mắt của cô ngày càng nặng, không thể chống đỡ mà nằm xuống, ngủ thiếp đi.

Ánh nắng ấm áp rọi vào, anh mở đôi mắt mơ màng, in vào tầm mắt lại có thể là gương mặt đang say ngủ hiền hòa của cô, trên gương mặt trong sáng mang theo chút nét ngây thơ đáng yêu. Một cảm giác chưa từng có tràn ngập lồng ngực, chỉ là anh không muốn thừa nhận, đó là một loại cảm giác rất thỏa mãn. “Từ Thích, xin lỗi.” Cô lẩm bẩm trong mơ.

Khoẻ môi của anh không còn khể cong lên nữa, gương mặt anh tuần chột trằm xuống, trong lòng vô cùng không thoải mái, lẽ nào trong giấc mơ của người phụ nữ này chỉ xuất hiện Kha Từ Thích? “Từ Thích, sao anh lại đến đây?” “Cái gì? Đau? Ở đâu?” Thiên Nhã nửa mơ nửa tỉnh, bị câu nói mang tính bùng nổ này dọa đến thức giấc.

Cảnh tượng này ít nhiều cũng quen thuộc, về mặt Lạc Thần Hi u ám liếc nhìn cô, người phụ nữ này vẫn thật dễ dọa nạt, xem ra dùng chiêu này để dọa cô ta thức chắc chắn lúc nào cũng hiệu quả. Thiên Nhã dụi đôi mắt lim dim, nhìn Lạc Thần Hi ở trước mắt, kinh ngạc hít vào một ngụm khí lạnh, lúc này ký ức mới khôi phục lại. “Trời sáng rồi ư?” Cuối cùng trời đã sáng rồi.

Lạc Thần Hi bực bội mặc quần áo của mình vào, không dự định quan tâm người phụ nữ mới sáng sớm đã luôn miệng gọi tên của đàn ông khác này. Thiên Nhã cảm nhận mùi ám muội trong căn phòng, nhớ lại chuyện tối qua, chột đỏ mặt nóng tai, không biết nên làm sao.

“Còn ngứa ra đó làm gì? Cô muốn tiếp tục ở lại đây sao?” Lạc Thần Hi nhìn hai má cô ửng đỏ, không vui nhắc nhở.

“A, chờ tôi với.” Thiên Nhã gọi Lạc Thần Hi đang đi thẳng ra ngoài, trải nghiệm tối qua vẫn còn khiến cô ám ảnh.

Trong văn phòng Chủ tịch.

“Chủ tịch, anh thật sự không cần đến bệnh viện kiểm tra một chút sao?” Thiên Nhã đưa cả phê, đề nghị. Lạc Thần Hi khoanh tay trầm tư, như có chuyện nghĩ không thông. “Chủ tịch?” Thấy anh không phản ứng, Thiên Nhã nhẹ giọng nhắc anh.

“Xem ra người này thật sự không đơn giản.” Về mặt anh âm u, nói. Thì ra hần chính là “cậu chủ xã hội đen” mà trong giang hồ không ai là không biết, là ông vua không ngại danh xưng với thực, chưa bao giờ dùng mặt thật để gặp người khác, hành tung lập dị khó hiểu, đa mưu túc trí, kiên định nham hiểm, thủ đoạn tàn nhẫn, trước nay không cần tốn hại đến tính mạng người khác nhưng lại có thể khiến kẻ địch thất bại thảm hại.

Có điều hần đã dám đặt tay với anh, cũng nên suy nghĩ cẩn thận hậu quả của mình rồi, Lạc Thần Hi anh cũng không phải người dễ ức hiếp.

“Ài?” Thiên Nhã tò mò hỏi. Lạc Thần Hi lúc này mới đưa mắt nhìn cô: “Không liên quan đến cô.”

Thiên Nhã “à” một tiếng, tiếp tục vào chủ đề chính: “Chủ tịch, đầu của anh thật sự không sao chứ?”

“Không nhìn ra cô cũng rất quan tâm tôi đấy.” Lạc Thần Hi hứng thú nói. Thiên Nhã không chịu được đáp: “Chủ tịch đừng nghĩ nhiều quá, suy cho cùng là tôi làm anh bị thương, nên tôi mới áy náy.”

“Có nghĩ não của tôi làm bằng đậu phụ chắc?” Lạc Thần Hi nhướn mày hỏi cô.

“Tôi đâu có nói thế, nhưng tôi qua hình như Chủ tịch rất đau, xem ra vấn đề không nhỏ.” Thiên Nhã nhớ lại đáng về đau đến mức mặt trắng bệch của anh, đến giờ vẫn còn sợ, cô chưa từng thấy anh yếu ớt như vậy, cho dù lần trước anh bị thương, sự ngang ngược và khí chất của một vị vua vốn có kia cũng chưa từng rời khỏi anh.

“Đừng nói nhảm nữa, cô vẫn là quan tâm Từ Thích của cô nhiều chút đi.” Lạc Thần Hi liếc nhìn cô, câu “xin lỗi Từ Thích” sáng nay còn đang vang vọng bên tai, lửa giận hừng hực trong bụng anh vẫn chưa dập tắt.

“Anh!” Thiên Nhã bị anh nói đến nghẹn lời, sao không dùng tên này lại nhắc Từ Thích chứ?

“Chẳng lẽ có...” Lạc Thần Hi đột nhiên nghĩ ra gì đó, về mặt xấu xa có ý ngấp ngừng. Thiên Nhã bị anh nhìn đến nổi cả người mất tự nhiên: “Tôi thế nào?”

“Chắc không phải tôi nào cũng mộng xuân chứ?” Và đối tượng là Kha Từ Thích? Chết tiệt, trò đùa này rõ ràng khiến tâm trạng của anh càng thêm không thoải mái. “Anh vô lại! Nói linh tinh cái gì thế!” Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận mắng anh. “Cô thật sự muốn chịu trách nhiệm?” Lạc Thần Hi nhìn về mặt nổi giận lại xấu hổ của cô, bỗng nghiêm túc hỏi.

“Chịu trách nhiệm gì?”

Lạc Thần Hi đưa tay đỡ trán, vờ làm bộ dạng đau đớn: “Đau, lại đau rồi.” Thiên Nhã nửa tin nửa ngờ: “Đau thật không?” Lạc Thần Hi nói trong “đau đớn”: “Hôm nay cứ đau suốt, tôi nghĩ não của tôi thật sự hỏng rồi.”

Sự đau đớn mà anh giả vờ làm ra căn bản không giống tối qua, Thiên Nhã thẳng thừng nhận xét: “Giả tạo.” Lạc Thần Hi vẫn chưa giả vờ đủ, nghiêm túc nói: “Đau thật đấy!” Thiên Nhã nhún mày: “Đau thật sao? Vậy cùng đến bệnh viện kiểm tra một chút đi.” Anh đổi một vị trí để chịu dựa lên lưng ghế, khoanh tay: “Việc đó trái lại không cần, cô dùng cách khác đền bù cho tôi.” “Cách gì?” Thiên Nhã không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Cậu đã yêu lạc thần hi rồi đúng không?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Gi cơ? Tôi không muốn, tôi không muốn làm cơm cho anh nữa.” Nghe cái anh gọi là “cách”, cô kiên quyết từ chối.

“A, đau quá.” Lạc Thần Hi sờ sau gáy “đau buốt”, nói một cách thống khổ. Không chịu nổi sự thống khổ và lợi dụng điểm yếu để uy hiếp người khác của anh, Thiên Nhã chỉ đành đồng ý.

“Hả? Cha mẹ anh về nước rồi, muốn gặp em?” Thiên Nhã nghe được tin này, trong lòng không hiểu sao có chút áp lực. “À, được.” Thật sự không biết nên từ chối lời mời của Kha Từ Thích thế nào, Thiên Nhã chỉ đành nhận lời sau đó cúp máy. “Ồi chào, gặp phụ huynh rồi? Cậu phải nam bắt cơ hội này thật tốt đấy, nhất định phải thể hiện thật tốt đấy.” Đồ Hoa Kỳ sấp lại gần vừa nháy mắt vừa nói. “Cái gì chứ, cũng đâu phải lần đầu gặp mặt.” Về mặt Thiên Nhã ủ rũ, đáp.

“Biểu cảm của cậu như này là sao? Lễ nào cha mẹ chồng tương lai của cậu rất khó hầu hạ? Là kiểu chanh chua cay nghiệt dữ tợn ư?”

“Không phải thế, họ đối xử với tớ rất tốt, cũng rất thích tớ.” “Vậy cậu sợ cái gì?” Đồ Hoa Kỳ cực kỳ không hiểu. “Chính bởi vì họ đã đối xử quá tốt với tớ, cho nên...” Trong lòng Thiên Nhã vô cùng mâu thuẫn, từ trước đến nay, Kha Từ Thích đối tốt với cô và La Tiểu Bảo không điều kiện đã khiến cô rất áy náy rồi, mỗi lần nhìn thấy cha mẹ anh thân thiết niềm nở, càng khiến cô khó xử hơn. “À! Bởi vì người cậu thích là Chủ tịch chúng ta, nên không muốn gặp cha mẹ của Kha Từ Thích, có đúng không!” Về mặt Đồ Hoa Kỳ đúng kiểu “biết 2 ngày mà”. “Ồi không phải đâu! Đừng nói linh tinh.” Thiên Nhã bị Hoa Kỳ nói đến đỏ mặt nóng tai sao có thể chứ! Cô sẽ không thích tên xấu xa đó. “Vậy cậu cứ đi đi, Thiên Nhã, là bạn thân của cậu, tớ không thể không đẩy cậu vào con đường phát triển đúng đắn, cậu phải nhớ, người họ Lạc kia đã là đàn ông có vợ, đàn ông có vợ đấy.” Đàn ông có vợ, đương nhiên cô biết chứ, nên tâm trạng vừa mâu thuẫn vừa do dự của cô tuyệt đối không phải vì Lạc Thần Hi, tuyệt đối không phải. Tối nay Thiên Nhã nghiêm túc trang điểm một lượt, mặc váy kiểu Tây màu hồng theo Kha Từ Thích đến khách sạn thuộc Tập đoàn Lạc Thần gặp mặt ông Kha và bà Kha. “Không cần căng thẳng, họ chỉ là muốn gặp em, rất nhớ em.” Trong thang máy, Kha Từ Thích nhận ra sự lúng túng của Thiên Nhã, dịu giọng động viên.

Thiên Nhã vờ nở nụ cười nhẹ nhõm: “Vâng.”

Ông Kha và bà Kha ra nước ngoài hơn một năm, nhìn thấy Thiên Nhã thì giống như nhìn thấy con gái của mình, cực kỳ vui mừng. Bà Kha kéo tay của Thiên Nhã bắt đầu trò chuyện về những việc thường ngày, bà Kha còn trách cô không dẫn La Tiểu Bảo đến đồ chơi cho bà vui. Sự mất tự nhiên ban đầu của Thiên Nhã từ từ biến mất, nhìn bác trai bác gái hiền hậu từ tốn, Thiên Nhã cảm động khó diễn đạt thành lời, quả nhiên cha nào con nấy, lần đầu cô gặp bác trai bác gái thì đã cảm thấy, cũng chỉ có cha mẹ như vậy mới sinh dưỡng nên một người vô cùng tốt bụng như Kha Từ Thích. “Đúng rồi, lần này bác còn hạn con trai của bạn cũ cùng ăn cơm, nghe nói con làm ở Tập đoàn Lạc Thần?” Bà Kha kéo tay cô hỏi.

“Vâng, đúng ạ.” Thiên Nhã ngoan ngoãn đáp, nghe bà Kha hỏi như vậy, cô bỗng có loại dự cảm không lành. Kha Từ Thích ngồi đối diện nét mặt thoáng hiện lên một chút thay đổi, lúc này cửa phòng được mở ra. Khi Thiên Nhã nhìn thấy người đi vào lập tức chết lặng người. “Thần Hi, vừa mới nhắc đến cháu, cháu đã đến rồi.” Bà Kha cười, nói với Lạc Thần Hi đang bước vào trong.

Lạc Thần Hi vừa đặt chân vào cửa phòng đã nhìn thấy La Thiên Nhã, lại thấy Kha Từ Thích ngồi cạnh cô, cùng với hình ảnh bà Kha kéo tay của cô nói chuyện một cách thân thiết.

Một nhà này đoàn tụ, ấm áp biết bao. Lạc Thần Hi ngồi xuống cạnh ông Kha. Ông Kha và bà Kha hàn huyên với anh, nhưng ánh mắt của anh chốc chốc lại nhìn chằm chằm Thiên Nhã đang cúi đầu. Thiên Nhã cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, càng cúi đầu xuống thấp hơn. Dưới gầm bàn Kha Từ Thích vươn tay qua, nắm lấy tay của cô, im lặng an ủi cô đứng căng thẳng. Lạc Thần Hi thu vào tầm mắt hình ảnh hai người trao đổi bằng ánh mắt, sắc mặt càng khó coi hơn.

“Đúng rồi, nghe Thiên Nhã nói con bé đi làm ở Tập đoàn Lạc Thần, vậy thì nhờ cháu chiếu cố nó nhiều một chút, con bé này rất đơn thuần làm việc lại họ đồ, thật sự khiến người khác lo lắng.” Bà Kha nhấn nhá bằng giọng điệu của người mẹ.

Khoẻ mặt Lạc Thần Hi cong lên, nhìn chằm chằm Thiên Nhã: “Đúng vậy, ngoài hồ đồ trong công việc ra, cũng hồ đồ trong cuộc sống, cứ lên nhảm.” “Chủ tịch, uống trà đi.” Nghe thấy hai từ “lên nhảm”, Thiên Nhã giật mình một cái, ngắt lời của anh đứng dậy rót trà cho anh. Kha Từ Thích dường như nhìn anh, nghe ra câu nói của anh có hàm ý khác. Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ lo sợ của Thiên Nhã, nụ cười càng sâu thêm, tiếp tục nói: “Cứ lên nhảm tăng, nhân viên như thế vẫn thật sự trăm năm mới có.” Tâm trạng căng thẳng của Thiên Nhã mới dịu đi, Kha Từ Thích ngồi cạnh cô rõ ràng cũng thở phào. Bà Kha cười ái ngại: “Ha ha, con bé này hồ đồ thì có hồ đồ chút, nhưng chắc chắn là một nhân viên tốt biết dốc sức.”

“Xem ra hai bác đánh giá vị trí lý này của cháu rất cao.” Lạc Thần Hi dán mắt vào Thiên Nhã, nói tiếp.

Ông Kha và bà Kha hiển nhiên cũng nhận ra lời nói và biểu cảm của Lạc Thần Hi có chút không ổn, dùng nụ cười để ngấm thừa nhận lời của anh, sau đó khéo léo chuyển chủ đề.

“Thiên Nhã này, cháu đừng trách bác gái giục cháu, cháu cũng nên kết thành một đôi với Từ Thích nhà hai bác rồi, bác gái vẫn thật sự mong được bé cháu.” Trước việc bé cháu này bà Kha thật sự mong mỏi vô cùng tha thiết, con trai chừng ấy tuổi vẫn chưa ồm người đẹp về, bà thật sự sốt ruột chết được. “Mẹ, mẹ đừng dọa Thiên Nhã sợ.” Thấy Thiên Nhã đỏ mặt nóng tai không biết nên từ chối thế nào, Kha Từ Thích mở lời giải vây ngay.

“Ồi mọi người xem, con trai tôi thật không nhìn nổi Thiên Nhã chịu một chút ám ức, được rồi được rồi, mẹ không ép hai đứa, hai đứa từ từ phát triển, dù sao mẹ và cha vẫn còn trẻ, vẫn đợi được.”

“Vợ à, em xem em vừa nói gì kia, em còn nói nữa đầu của Thiên Nhã cũng sắp vùi lên bàn rồi.” Ông Kha nhìn những người trẻ sắc mặt mỗi người mỗi kỳ lạ, cố tình nói đùa.

“Xem ra cả nhà thật hòa thuận vui vẻ, cháu cũng không làm phiền nữa, bác trai bác gái, hôm khác cháu lại đến thăm hai người.” Lạc Thần Hi đứng dậy, lễ phép nói với hai ông bà, vừa quay mặt đi, gương mặt anh tuần ngay lập tức trở nên u ám, anh lạnh lùng quét mắt nhìn Thiên Nhã đứng ngồi không yên, quay người đi ra ngoài.

Bà Kha nhìn bóng lưng cao lớn thẳng tắp của Lạc Thần Hi, thở dài: “Haiz, Thiên Nhã làm việc cho thẳng thắn, chắc là đã chịu cực, nhưng đứa trẻ này cũng thật sự rất đáng thương, từ nhỏ đã phải nhìn cha mẹ bị tai nạn xe qua đời, tính tình lập dị cũng có thể hiểu được.”

Trái tim của Thiên Nhã chột trảm xuống, hỏi: “Tận mắt nhìn thấy?” Lúc này bà Kha mới kể lại lưu loát. Thì ra bà Kha và bà Lạc là bạn thân với nhau, năm đó ông Lạc, bà Lạc và Lạc Thần Hi tám tuổi một nhà ba người gặp tai nạn xe, ông Lạc và bà Lạc đã dùng tính mạng của mình để bảo vệ anh, qua đời tại bệnh viện.

Lạc Thần Hi nhỏ tuổi quý trước phòng phẫu thuật một ngày một đêm, sau đó vì thể lực không chống đỡ nổi mà ngất xỉu.

Thiên Nhã nghe từ bà Kha biết được quá khứ đau thương này của Lạc Thần Hi, lại nhớ về người mẹ đã mất sớm của mình, cha thì gánh món nợ lớn mất tích, chẳng hiểu sao trong lòng nặng trĩu.

Sau khi chào tạm biệt ông Kha bà Kha, Kha Từ Thích đi dạo trên phố cùng Thiên Nhã.

Anh cởi áo khoác của mình xuống, khoác lên người của cô.

“Thời tiết lạnh, lần sau ra ngoài phải mặc nhiều đồ một chút.”

Thiên Nhã vẫn đang buồn phiền không vui vì chuyện của Lạc Thần Hi, nghe giọng điệu mềm mỏng của Kha Từ Thích, viên mát đỏ lên. “Sao vậy? Nhớ cha em hả?” Kha Từ Thích nắm tay

của cô, nhẹ giọng hỏi. “Vâng.” Thiên Nhã gật đầu thừa nhận, sau khi cha mất tích từ sáu năm trước thì không còn xuất hiện nữa, cô đã vất vả tìm kiếm ở thành phố B sáu năm trời, Kha Từ Thích cũng huy động nhân lực vật lực giúp đỡ tìm kiếm, nhưng cha của cô giống như đã bốc hơi khỏi thế giới vậy, làm thế nào cũng không tìm thấy.

“Yên tâm đi, anh sẽ tìm cha em, đưa ông trở về.” Kha Từ Thích ôm cô vào trong lòng, vuốt mái tóc của cô đau lòng an ủi. Có được sự an ủi của anh, trái tim Thiên Nhã cảm thấy ấm áp, nói: “Nếu anh là anh ruột của em, thì thật tốt.”

Nét mặt của Kha Từ Thích cứng đờ, cười cay đắng: “Mặc dù anh không phải anh trai em, nhưng anh sẽ cho em tình yêu hơn cả một người anh.”

Thiên Nhã sực sật, trong đầu không kim được hiện lên dáng vẻ của Lạc Thần Hi, dáng vẻ nổi giận của anh, nụ cười xấu xa đen tối của anh, biểu cảm u ám của anh, còn có, tưởng tượng tình cảnh đau thương mất đi cha mẹ vào năm anh tám tuổi, tình hình những người bề trên của gia tộc hao tổn tâm sức, toan tính giành lấy Tập đoàn Lạc Thần vừa mới phát triển khi đó, một đứa trẻ tám tuổi như anh, rốt cuộc đã chống đỡ được như thế nào? Nghĩ đến đủ thứ chuyện này, lòng cô không kim được cảm thấy khó chịu thay anh.

“Ma mi Thiên Nhã, mẹ sao vậy? Dáng vẻ không vui là không xinh đâu.” La Tiểu Bảo ôm Thiên Nhã từ phía sau, khuyên giải mà như làm nũng. Thiên Nhã đang chuyên tâm làm com tối, lại không kim được nghĩ đến chuyện đó. Cô ngồi xồm xuống, nâng gương mặt đáng yêu của con trai, thấp thoáng tìm hình bóng của Lạc Thần Hi.

Thì ra ông bà nội của Tiểu Bảo đã sớm qua đời rồi, thật đáng tiếc. “Ma mi? Mẹ khóc sao?” Nhìn thấy đôi mắt Thiên Nhã phảng phất nước mắt, La Tiểu Bảo vươn bàn tay nhỏ nhắn vuốt nhẹ khoé mắt ẩm ướt của cô, đau lòng hỏi.

Thiên Nhã nhận ra bản thân sợ hãi, vội lau khô nước mắt, nói: “Không phải đâu, đầu óc cay quá, làm ma mi sặc đến chảy cả nước mắt.”

La Tiểu Bảo nhận ra Thiên Nhã có tâm sự từ lâu, hơn nữa tâm sự này còn liên quan đến cha, cũng không hỏi nhiều, bởi vì cậu vui mừng phát hiện sự chán ghét mà ma mi dành cho cha đã không còn nữa.

Đây là một chuyện biến quan trọng.

“Ma mi, mang nhiều com và đồ ăn một chút cho Chủ tịch đại nhân ăn nhé.” La Tiểu Bảo giúp Thiên Nhã bỏ đồ ăn vào túi, vui vẻ nói. “Bé cưng, những năm qua được mẹ chăm sóc con sống có vui không?” Thiên Nhã bỗng hỏi. La Tiểu Bảo chớp đôi mắt to, đáp lại không cần suy nghĩ: “Vui ạ! Rất vui, những ngày tháng trải qua cùng Thiên Nhã, con không biết yên vui thoải mái nhiều đến chừng nào luôn.”

Thiên Nhã nhìn nụ cười ngây thơ của con trai, than thở: “Trẻ con như con biết thế nào là vui về thật sự không?”

“Hi hi, bản thân thấy vui là đủ rồi, Thiên Nhã, mẹ cũng vậy nha, phải nghe theo con tim của mình, đừng lừa dối cảm giác của bản thân.” La Tiểu Bảo nói một câu mang nhiều hàm ý. Rõ ràng ma mi đã thích cha, nhưng không chịu thừa nhận, vậy sao được? Cậu và Lạc Lăng còn đang đợi kết cục cả nhà đoàn tụ đại đoàn viên đây. “Đừng lừa dối cảm giác của bản thân?” Thiên Nhã lặp lại câu nói của La Tiểu Bảo một lần, như hiểu như không.

“Dinh doong...” Chuông cửa vang lên một lúc, bên trong cửa không phản ứng gì hết.

Lúc này Thiên Nhã mới nhận ra cửa không đóng chặt, nên cô đẩy cửa đi vào.

Nhìn kỹ lại, Lạc Thần Hi đang nửa ngã trên sofa, nét mặt đau đớn. “Chủ tịch!” Thiên Nhã sợ đến toàn thân chợt mềm nhũn, cái làn trong tay rơi xuống đất, cô lao qua đó, đỡ Lạc Thần Hi dậy, lau những hạt mồ hôi lớn trên trán cho anh.

“Chủ tịch, anh không sao chứ? Chủ tịch!” Tiếng gọi của Thiên Nhã làm anh hơi mở mắt, khôi phục lại ý thức.

“Không sao, lấy thuốc đau đầu cho tôi, nhanh!” Anh cắn răng, nói trong đau đớn.

“Tôi đưa anh đến bệnh viện nhé.” Thiên Nhã dịu anh muốn đi.

“Không cần, bác sĩ Tã đã kê thuốc đau đầu cho tôi, trong cái tủ bên kia.” Anh nhịn đau, yếu ớt nói.

Thiên Nhã luống cuống chạy qua đó lấy thuốc ra, mớm cho anh uống. Lúc này sắc mặt của anh mới từ từ khá lên, trán vẫn không ngừng lấm tấm mồ hôi. Lúc lâu sau, anh nằm trên sofa, ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chuyện của sáu năm trước

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiên Nhã đắp chăn cho anh cẩn thận từng chút một, nhìn đôi mày đang nhíu chặt của anh, vô thức đưa tay nhẹ nhàng vuốt phẳng chúng.

Không biết đã qua bao lâu, Thiên Nhi ngắm gương mặt đang ngủ của anh, lại có thể ngắm đến mê muội, trong đầu nhớ lại từng chút chuyện một giữa mình và anh một cách hỗn độn, cô về như chỉ có anh, mới khiến cô có loại cảm xúc lên xuống giống như ngồi tàu lượn cao tốc, cảm giác ấy, tựa như... Không! La Thiên Nhã, rốt cuộc mày đang nghĩ cái gì vậy? Sao có thể có loại giác ngộ không ra gì này? Không ổn, cực kỳ không ổn, mày nhất định lại cảm thông bừa bãi, bởi vì thấy anh ta đáng thương, cho nên... cho nên mới... “Cô liên tục vỗ đầu mình làm gì thế?” Lạc Thần Hi không biết đã tỉnh lại từ khi nào, giọng nói mang theo đôi chút mệt mỏi, nhưng lại lời cuốn và đầy nam tính, trong đôi mắt hẹp dài sâu thẳm có vài phản lười nhác. Thiên Nhã chợt ngẩng người, nhận ra tư thế của mình trong quá mức thân mật nên lập tức đứng bật dậy.

“Anh tỉnh rồi, vậy tôi hâm đồ ăn cho anh ăn nhé.” Bỗng nhớ ra com và đồ ăn đều đã bị mình làm đổ, cô bứt tóc, ngại ngùng nói: “Xin lỗi, com và đồ ăn đổ hết rồi.”

Lạc Thần Hi nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô, không nhìn được cong khoé môi: “Nấu cháo cho tôi đi.”

“À.” Thiên Nhã nghe lời chạy đến nhà bếp nấu cháo. Anh chăm chú nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh xắn của cô đang bận rộn trong bếp, con giận vẫn chưa vơi của tối hôm đó đột nhiên bị đột gió ầm ập này thổi bay đi.

Nhìn anh ăn món cháo mình nấu một cách ngon lành, Thiên Nhã chống cằm, lại nhìn đến si mê ngây người.

“Đáng vẻ ăn cháo của tôi có phải cực kỳ đẹp trai không?” Lạc Thần Hi phát hiện ánh mắt của cô, trêu đùa. Thiên Nhã biết mình sợ ý, đỏ mặt đáp: “Tự phụ.” “Tự phụ sao? Tiếc rằng có người thích ngắm” Lạc Thần Hi tự cao tự đại than thở, “Ai thích ngắm anh chứ! Đừng nằm mơ nữa.” Thiên Nhã bĩu môi phủ nhận. “Cố đấy, cô mãi nhìn trộm tôi làm gì? Khai thật đi, có phải...” Anh liếc mắt xấu xa. “Không phải! Anh nghĩ nhiều rồi! Ăn cháo đi!” Thiên Nhã bị anh trêu đến đỏ mặt nóng tại một cách dễ dàng. “Còn nữa, ngày mai đến bệnh viện kiểm tra một chút đi.” Thiên Nhã bỗng nhớ ra chuyện chính. Nghe câu nhắc nhở này, sắc mặt của Lạc Thần Hi chợt trầm xuống, ánh mắt trở nên u ám “Không đi.”

“Tại sao chứ?” Thiên Nhã nghi hoặc hỏi, vấn đề của anh hình như không phải bác sĩ gia tộc kê thuốc là có thể giải quyết. “Không liên quan đến cô.” Anh lạnh lùng nói. Thiên Nhã bị anh chọc tức chết mất, người này sao mà cô chấp thế? “Đúng, không liên quan đến tôi! Nhưng8vừa nãy nếu không có tôi thì không biết anh đã làm sao rồi!” Anh đưa mắt nhìn cô, nét mặt đáng sợ: “Cố lo chuyện của mình cho tốt đi, con dâu tốt nhà người ta.” Thiên Nhã sững người, mới nhớ ra chuyện ăn cơm với ông Kha và bà Kha vào tối đó, vừa tức giận vừa buồn phiền: “Được, tôi mặc kệ anh, dù sao anh cũng không phải là gì của tôi, tôi dựa vào cái gì quan tâm anh chứ.” “Đúng, con dâu tốt nhà người ta, lấy lòng chồng còn chưa kịp kia mà.” Giọng điệu anh chưa xốt. “Anh!” Thiên Nhã nghẹn lời, nhìn anh lại trở về đáng vẻ hời hợt, thật là lòng tốt không được báo đáp, thế nên trong lòng cô lại khó chịu và ầm ứ một đợt, cắn răng đóng sầm cửa ra ngoài.9Lạc Thần Hi nghe tiếng cửa đóng sầm, cười lạnh một tiếng, hai tay nắm chặt bát cháo trắng. Âm thanh cực lớn vang lên do vật cứng và vào nhau, mảnh vỡ của xe, hiện tường đầy máu tươi, hơi ấm khi cha mẹ ôm chặt anh vào lòng, cùng với cơ thể lạnh lẽo trên bàn phẫu thuật... Mọi âm ảnh và sợ hãi giấu trong đáy lòng anh nhiều năm nay đồng loạt hiện lên.

Đôi mắt phút chốc phủ một tầng lạnh giá, anh hung tợn ném bát xuống sàn, nắm chặt nắm đấm, đập mạnh lên bàn ăn, khiến máu tươi tuôn ra trên mu bàn tay.

“Tôi nhớ ra rồi.” Lạc Thần Hi ngồi trên sofa của văn phòng Chủ tịch, sắc mặt lạnh như sương giá. Đôi mắt Hạ Nhật Y thoáng đổi sắc thái: “Chủ tịch đã nhớ ra điều gì?”

“Chuyện của2năm đó.” Anh lạnh lùng nhìn bức tranh nghệ thuật treo trên tường, trong giọng điệu mang theo sự đau đớn khắc cốt ghi tâm. Hạ Nhật Y nhủ mảy: “Chủ tịch...” “Tên kia bây giờ như thế nào?” Anh chuyển ánh mắt lên người của cô ta, bỗng hỏi.

Sau cái giật mình, Hạ Nhật Y thầm thở phào: “Hắn mắc món nợ lớn, đã trốn sang nước ngoài, cả đời này cũng đừng mong về nước.”

Anh cười lạnh: “Vây thì tốt, tóm hắn cho tôi, tôi muốn bắt hắn ngay cả tư cách để sống cũng không có.” Hạ Nhật Y nhìn ánh mắt lạnh khốc của anh, cúi đầu cắn răng: “Chủ tịch còn nhớ ra gì khác không ạ?” Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta, ánh mắt lộ vẻ hoài nghi: “Còn có việc gì mà tôi nên nhớ ra?” Hạ Nhật Y che2đây sự bất an trong lòng, đáp: “Không, tôi hi vọng ngài mãi mãi đừng nhớ đến chuyện đau khổ như thế.” Lạc Thần Hi hừ lạnh: “Nhớ kỹ, cũng không hẳn là một chuyện xấu.” Sáu năm nay anh mất đi kỷ ức đau thương kia, sống như người không có một phần kỷ ức quan trọng, cũng quá được lợi cho tên đó rồi.

Hạ Nhật Y khẽ thờ dài, lui ra ngoài.

Thiên Nhã tập trung gõ văn kiện, trước sự thờ ơ coi cô như không khí của Lạc Thần Hi mấy ngày qua, cô vừa thở phào vừa thoảng cảm thấy trong lòng không thoải mái. “Rõ ràng có bệnh, lại không chịu đi khám, hay cho một tên giấu bệnh sợ thầy.” Trong văn phòng Chủ tịch, sau khi đặt cả phê xuống, La Thiên Nhã không nhìn được nhờ giọng cầu nhàu. Tuy có nói lí nhí, nhưng rõ ràng Lạc Thần Hi vẫn nghe thấy, anh đặt bút trong tay xuống, ngược mắt nhìn cô: “Muốn làm một cấp dưới tận tụy, việc đầu tiên cần làm nên là gì?” Thiên Nhã đối mặt với câu hỏi đột ngột này, lại dễ dàng nghĩ đến câu trả lời tiêu chuẩn: “Đừng quá lo chuyện bao đả, đặc biệt là của cấp trên, đừng không?” Anh giương khóe môi, như cười như không: “Chỉ số thông minh của cô bắt đầu thoát khỏi số âm rồi, xem ra phụ nữ đang yêu cuồng nhiệt không nhất định đều sẽ choáng váng đầu óc.” La Thiên Nhã đã sớm quen nghe anh châm chọc rồi, dù vậy cô vẫn không nhìn được cái lại: “Nhưng mà tôi thấy anh đã hết phương cứu chữa rồi đấy, miệng toàn nói linh tinh.” Một giây sau, trước khi Lạc Thần Hi còn chưa kịp dùng ánh mắt lạnh lẽo lia chết cô, Thiên Nhã đã rời khỏi văn phòng Chủ tịch như bỏ trốn. Lạc Thần Hi nhìn bóng lưng bỏ chạy của cô, nghiêng đầu trầm tư. “Chủ tịch còn nhớ ra gì khác không ạ?” Lời của Hạ Nhật Y đang vang vọng. Đúng, dường như anh còn nên nhớ gì đó, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi.

Tại chỗ ở lâu đời oai nghiêm tráng lệ của nhà họ Lạc. Cụ Lạc nhân nhả ngồi trên chiếc ghế bành cổ điển, hút xì gà với vẻ suy tư. Đôi mắt chìm ung sắc bén của cụ tỏa ra sự tỉnh nhạy, hip mắt liếc nhìn Lạc Thần Hi ngồi trên sofa đối diện. Nhìn đứa cháu hậu sinh khả úy này của mình, trong mắt cụ hiện nhiên không có quá nhiều tán thưởng và cưng chiều, cũng như tất cả những người làm kinh doanh, sự lạnh nhạt đã ăn sâu vào máu của cụ. “Gần đây có rất nhiều tin tức liên quan đến cháu.” Giọng nói trầm ổn của cụ không mang theo bất kỳ hy vọng ái lạc nào, đây chính là cách mở đầu cuộc trò chuyện giữa hai ông cháu ngày thường. “Ồ? Vây sao, không ngờ ông cũng rất quan tâm đến tin tức về cháu.” Lạc Thần Hi khoanh tay khoan khoái dựa lên sofa, với tính cách băng giá của cụ, anh không hề dành quá nhiều tình cảm.

“Tuy xương cốt già cỗi này của ông không hữu dụng nữa, nhưng tại vẫn cực kỳ thính.” Cụ hít mạnh một hơi xì gà, vẻ mặt sâu hiểm khó dò. Lạc Thần Hi như cười như không: “Vây chắc ông đã nghe nói, chuyện cháu muốn ly hôn.” Mặc dù anh hoàn toàn không có ý định trung cầu ý kiến của lão già này, nhưng trước đây chuyện hôn sự của anh và Hạ Văn Cẩm, là ông ta ra sức ủng hộ, dù sao cũng nên thông báo một chút.

“Chuyện ly hôn, cháu làm chủ đi.” Cụ Lạc nói với vẻ chậm rãi.

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Ông không phản đối ư?” Việc lão già này không phản đối nằm trong dự đoán của anh, mấy năm gần đây thế lực chính trị của gia tộc Hạ Thị cực kỳ suy giảm, hiện tại công ty của ông Hạ còn cần anh tài trợ mới miễn cưỡng hoạt động được. Cổ phần của Tập đoàn Lạc Thần mà ông Hạ giữ trong tay đã bán ra một phần, tuy vẫn là cổ đông, nhưng muốn khôi phục địa vị hiển hách như trước kia, e rằng là mộng tưởng hảo huyền. Thử hỏi với tình hình như vậy, ông ta còn tiếp tục duy trì địa vị nữ chủ nhân nhà họ Lạc của Hạ Văn Cẩm sao?

“Về nữ chủ nhân mới của Tập đoàn Lạc Thần, ông đã chọn được người, ông sẽ sắp xếp thời gian ổn thỏa, gặp mặt ông bà thông gia tương lai của chúng ta.” Cụ Lạc như đang tuyên bố một nhiệm vụ mà Lạc Thần Hi cần phải thực thi. Trong mắt anh bỗng toát sự lạnh lẽo: “Ông đã quên rồi? Hiện giờ người có tiếng nói tại Tập đoàn Lạc Thần, là cháu, không phải ông.”

“Cháu cũng đừng quên, các bác trai và chú của cháu, từng người một đều suy nghĩ làm cách nào để đánh chìm cháu bất kể ngày đêm, làm cách nào để cháu vĩnh viễn không trở mình nổi, làm cách nào mới có thể giành Lạc Thần khỏi tay cháu! Hiểu thôi thế mới là người giỏi, lẽ nào cháu còn không rõ đạo lý này?” Cụ Lạc cất cao giọng, nói bằng ngữ điệu cảnh cáo. Lạc Thần Hi hừ lạnh: “Lẽ nào những suy nghĩ hảo huyền kia của họ, ông không có dù chỉ một chút?” Nhiệt độ hoàn toàn trút khỏi máu huyết bởi lời nói của lão già, những lời này không nghi ngờ gì đã nhắc nhở anh, thân làm lãnh đạo cao nhất của Tập đoàn Lạc Thần, là một chuyện bị ai đến nhường nào, nhưng anh đã quen rồi, cũng sớm biết đạo lý cá lớn nuốt cá bé.

Cụ Lạc nhìn anh bằng một loại ánh mắt đáng sợ, chợt cười lạnh, còn rết thấu tâm can hơn cả mùa đông: “Ranh con, đừng giờ trò gì cho ông, cháu muốn ly hôn với Hạ Văn Cẩm, được, nhưng cần phải đáp ứng yêu cầu của ông, bằng không thì đừng hòng.”

Cụ bỏ lại câu này với vẻ tàn bạo, đứng dậy chống gậy bước về phía tầng hai, phong thái như một vị vua. Lạc Thần Hi siết nắm đấm, cười lạnh, sau đó rời đi. Ông ta cho rằng anh vẫn là một Lạc Thần Hi thiếu niên cần đến sự nâng đỡ của ông ta mới có thể đánh bại tất cả mọi người sao? Nếu còn giữ suy nghĩ này, vậy thì ông ta làm to rồi.

Hạ Văn Cẩm rất ngạc nhiên vui mừng, bởi vì tối nay Lạc Thần Hi đột nhiên về nhà. Cô ta đích thân pha một bình trà, rót một ly cho anh. Cô ta vát và đợi ở nhà lâu như thế, quả nhiên anh đã hồi tâm chuyển ý rồi. “Chồng à, trước đây đều là lỗi của em, anh hãy tha thứ cho em đi.” Hạ Văn Cẩm giả vờ như một đứa trẻ làm chuyện sai trái, ngồi trước mặt cầu xin anh. Lạc Thần Hi bắt chéo chân, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta: “Kể từ khoảnh khắc cô đi tìm lão già để cùng tính kế đối phó tôi, thì nên biết tôi sẽ không tha thứ cho cô nữa.” Hạ Văn Cẩm giật mình, sắc mặt hoảng loạn: “Em không có! Em thật sự không có!” Anh hừ lạnh: “Cô, và cả người nhà của cô, ngay lập tức sẽ trả giá cho sự ngu xuẩn của cô.” Anh đứng dậy, bỏ lại một câu liên đống sấm cửa rồi khòh. Hạ Văn Cẩm không còn sức lực ngồi thụp lên sàn, toàn thân run rẩy. Cô ta nghiêng rằng nghiêng lợi gằm nhỏ: “La Thiên Nhã, đều tại cô! Nếu tại cô hại tôi ra nông nỗi này!” Cô ta chẳng qua chỉ là muốn nhờ cụ Lạc ngăn Lạc Thần Hi ly hôn với mình, nhưng làm thế nào cô ta cũng không ngờ được rằng, cái giá mà mình bán cổ phần đi, lại nhận về kết quả này, thật sự quá vô lý rồi!

Lạc Thần Hi quả nhiên đã nói là làm.

Trong vòng một ngày, Tập đoàn Lạc Thần yêu cầu rút về hết vốn đầu tư của tất cả công ty dưới trướng Hạ Thị, đồng thời hủy bỏ mọi hoạt động hợp tác kinh doanh. Câu chuyện long trời lở đất này ồn ào đến nỗi người trong giới kinh doanh hoang mang lo sợ, cực kỳ hỗn loạn. Những người bình thường dùng trăm phương nghìn kế để nịnh bợ nhà họ Hạ, các doanh nghiệp duy trì quan hệ tốt đẹp đôi bên cùng có lợi với nhà họ Hạ đều đồng loạt gấp rút xóa sạch mối quan hệ với nhà họ Hạ, lo sợ đắc tội với Tập đoàn Lạc Thần bá chủ đứng đầu này.

Tin tức Lạc Thần Hi muốn cắt đứt hoàn toàn với nhà họ Hạ, ly hôn với Hạ Vân Cẩm khiến dư luận vô cùng xôn xao.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Hôn lên bờ môi cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác dụng phụ mà trận cuồng phong bão táp này gây ra thật sự không ít một chút nào.

Ông Hạ đứng trước tình cảnh thất bại thảm hại, thế là chó cùng rứt giậu, chuyển nhượng cổ phiếu trong tay cho bác cả của Lạc Thần Hi với giá cao, cùng các anh em chú bác nhà họ Lạc hợp lại với nhau, nghĩ ra nghị quyết cách chức Chủ tịch.

(*) Chó cùng rứt giậu: Ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy. Sự việc lại quay về mười mấy năm trước: tranh đấu giữa anh và các anh em chú bác nhà họ Lạc. Một lão cáo già anh có thể ung dung giải quyết, nhưng một đám cáo già, vẫn là một chuyện đau đầu. Lạc Thần Hi phẫn nộ, một mình trong văn phòng vạch kế hoạch. “Chủ tịch, cà phê của anh.” Thiên Nhã nhẹ nhàng đặt ly lên bàn làm việc, nhìn thấy sắc mặt của anh âm u đáng sợ, cô đi nhón chân không dám quấy rầy.

“Đứng lại.” Anh định thần, gọi cô.

“Hả?” Thiên Nhã quay người lại, nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của anh có dấu hiệu mệt mỏi, chẳng hiểu sao thấy buồn trong lòng.

Lạc Thần Hi nhìn Thiên Nhã, nói: “Ra ngoài dạo với tôi.”

Thiên Nhã không từ chối, tuy cô không rõ nhiều chuyện đằng sau cơn bão tố này, nhưng anh bày mưu nghĩ kế mãi mà cũng không thông, chắc là một chuyện rất nghiêm trọng.

Lạc Thần Hi lái xe thành thạo hóng gió. Thiên Nhã ngồi cạnh anh, cảm giác như về âm ỉ khi này của anh đã vơi hết. “Chủ tịch, anh không sợ sao?” Nếu như đại hội cổ đông lần này thông qua nghị quyết bãi miễn anh, anh sẽ không còn là Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần nữa. Lạc Thần Hi cong môi nở nụ cười tự tin: “Sợ ư? Trong từ điển của tôi chưa từng có từ này.” Thế lúc này anh... “Đó là tình tiết vở kịch cần phải như vậy, biết chứ?” Anh để lộ biểu cảm sâu xa, một vẻ bí hiểm mà với chỉ số thông minh của mình, Thiên Nhã mãi mãi cũng không thể hiểu nổi. “Vậy chúng ta sẽ đi đâu?” Nhìn nét mặt nắm bắt mọi thứ của anh, Thiên Nhã đã yên tâm không ít, bắt đầu quan tâm hướng đi của mình. “À, đưa cô mở mang tầm mắt màn kịch quy mô một chút.” Lạc Thần Hi cố tình nói một cách thần bí. Thiên Nhã nhũn mày, lại có một loại dự cảm không lành.

“Anh lại muốn làm gì?” “Đề cô quay về làm nữ chính.” Thiên Nhã mặc một bộ lễ phục giá trị liền thành 8 khoắc tay anh, bước vào nơi ở lâu đời xa hoa của nhà họ Lạc mà chỉ có một cảm giác: rất muốn nhấc chân lên bỏ chạy ngay. Trong vườn hoa rộng lớn năm sau chỗ ở lâu đời nhà họ Lạc khách khứa rất đông, Hạ Vân Cẩm đi theo bên cạnh cụ Lạc, nói cười với các vị khách mời, đáng vẻ hết như cháu dâu nẫu mực nhà họ Lạc. Lạc Thần Hi kéo Thiên Nhã vừa xuất hiện đã khiến mọi người ngỡ ngàng vì nét xinh đẹp, trai tài gái sắc đi đến trước mặt cụ Lạc và Hạ Vân Cẩm. Lại biểu cảm giác bị mọi người xung quanh nhìn chăm chăm này, Thiên Nhã chống đỡ những cái nhìn chăm chú khiến cô thấy như bị giày vò, đến bây giờ vẫn không hiểu anh đề cô ăn mặc thế này rồi đưa cô đến đây rốt cuộc là muốn làm gì?

Ánh mắt thù hận và đố kỵ hận không thể lột da cổ của Hạ Vân Cẩm, cùng với ánh mắt kỳ lạ của những người đang có mặt, khiến cô thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào, toàn thân lạnh toát, vì sao cô lại cảm giác như bản thân đã tham dự một buổi yến tiệc tại Hồng Môn? (*) Yến tiệc tại Hồng Môn; hay còn gọi là Hồng Môn Yến, buổi tiệc nổi tiếng nhất nhì lịch sử Trung Hoa, diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của triều đại nhà Tần.

Cụ Lạc nhìn chăm chăm Thiên Nhã đang lúng túng bằng ánh mắt sâu hút, mặt lộ vẻ không vui. Thiên Nhã thầm rùng mình một cái, biết vị trưởng lão chống gậy nhưng toàn thân tỏa ra một loại khí thế làm người khác sợ hãi này hoàn toàn không phải một nhân vật bình thường.

“Xem ra chó canh cửa nhà họ Lạc làm việc chưa tròn bổn phận, sao lại thả người phụ nữ này vào đây chứ.” Hạ Vân Cẩm không nén nổi cơn giận, lên tiếng trước. Tiếp đó cô ta còn định nói thêm, nhưng bị ánh mắt sắc bén của Lạc Thần Hi dọa đến không dám mở miệng nữa. “Ông nội, đây chính là vợ chưa cưới của cháu.” Lạc Thần Hi ôm lấy chiếc eo mảnh của Thiên Nhã, tuyên bố trước mặt tất cả những người ở đó, khiến cô vợ hợp pháp Hạ Vân Cẩm lập tức mặt hết mặt mũi. Hạ Vân Cẩm tức đến căng đỏ cả mặt, cắn răng vung tay giận dữ đứng rời khỏi buổi tiệc. Cụ Lạc liếc nhìn anh, sau đó giương khóe môi nở một nụ cười âm u lạnh lẽo, chuyển ánh mắt lên người Thiên Nhã. “Nếu đã như vậy, nhà họ Lạc chào mừng cô, cô gái.” Cụ bước qua đó, vỗ vai của Thiên Nhã, bàn tay lớn lạnh giá dọa Thiên Nhã sợ đến mức chột rụt vai. Cụ Lạc thu bàn tay lúng túng lại, trên mặt trước sau đều mang nụ cười sâu xa khó dò. “Ha ha ha, không ngờ nhà họ Lạc chúng ta còn xuất hiện một anh hùng cận phụ nữ không cần sự nghiệp, thật đáng chúc mừng.” Bác cả của Lạc Thần Hi - Lạc Dương Hiền nói một cách chế giễu, trong mắt ông ta, lần độ sức này bản thân đã nắm chắc phần thắng trong tay rồi. “Cháu trai ngoan của chú, cháu vẫn còn trẻ, cứ để các chú các bác giúp cháu quản lý Tập đoàn Lạc Thần thật tốt, đừng mãi một mình gánh vác trọng trách này.” Lạc Dương Phong, chú của Lạc Thần Hi vỗ vai của anh, tốt bụng” nói. Lạc Thần Hi cong khóe môi, thoáng cười mỉa: “Các chú bác già cũng quá nhọc lòng với Tập đoàn Lạc Thần rồi, cháu ấy à, trái lại muốn học tập mọi người một chút, phải xem mọi người có bản lĩnh đó hay không rồi.” Các ông chú và bác trai bị lời của anh chọc tức đến mặt mày tối sầm. Cụ Lạc ho khan hai tiếng, nói: “Được rồi, tối nay không ai muốn xem kịch hay của các chú, các chú muốn cần xé lẫn nhau thì tìm chỗ khác.” Các ông chú và bác trai lúc này mới chịu dừng, từng người đi xã giao với khách mời. Cụ Lạc lại quan sát Thiên Nhã lần nữa, sau đó quay người hòa vào nhóm khách mời.

Thiên Nhã kéo Lạc Thần Hi đến một góc của vườn hoa: “Anh làm gì thế? Tôi trở thành vợ chưa cưới của anh khi nào.” Lạc Thần Hi cầm Champagne trong tay, nở nụ cười đen tối quen thuộc: “Thế nào? Cảm giác làm vợ chưa cưới của tôi?” Thiên Nhã lườm anh một cái: “Không có cảm giác gì cả!” “Thật ư?” Anh nhìn cô, hỏi tiếp. “Có cảm giác! Cảm giác rất dọa người!” Thiên Nhã không vui đáp. “Nhưng làm thế nào đây, tôi muốn đề cô làm vợ chưa cưới của tôi.” Lạc Thần Hi nghịch ly rượu trong tay, nói một cách lưu manh. “Không thể được! Anh điên rồi sao?” “***, sớm biết như thế cô đã không đến rồi! Đã báo là tiệc Hồng Môn mà. “Vi sao không thế?” Lạc Thần Hi đặt ly lên chiếc bàn tròn, sắp lại gần hoi cô, ánh mắt câu dẫn linh hồn người khác dán chặt vào cô không buông. Thiên Nhã bị anh nhìn đến nổi hơi chột dạ, cúi đầu, lí nhí đáp: “Anh có vợ.” “Không phải tôi đã tuyên bố sắp ly hôn sao?” Anh càng sắp lại gần hơn, đưa tay ôm chiếc eo mảnh của cô. Thiên Nhã giật mình, giương tròn đôi mắt hạnh. “Tôi không muốn làm người thứ ba!” Cô phản xạ có điều kiện nói. Về mặt Lạc Thần Hi như đã hiểu: “Ồ, có nghĩa là, thật ra cô đã phải lòng tôi rồi, nhưng bởi vì tôi có vợ, nên cô không thể làm người thứ ba?” Mặt Thiên Nhã chợt nóng bừng, cô cảm thấy bản thân đã hoàn toàn bị ánh mắt của anh làm cho mê muội rồi, mới dẫn đến nói sai: “Không, tôi không phải có ý đó.” Cô muốn đẩy anh ra, nhưng anh lại giữ chặt cô không dám buông. “Vậy cô có ý gì?” Lạc Thần Hi thẳng thừng áp mặt mình lên mặt cô, hai người chạm mũi nhau, anh hỏi cô. Hơi thở của anh như một luồng ma lực ép cô sắp phát điên, cảm giác lòng rồi như trơ vơ lại xuất hiện rồi, trái tim bé nhỏ của cô đập loạn nhịp, lúng túng tránh né ánh mắt chăm chú của anh. “Thật ra trong lòng em có tốt không?” Anh nhìn chăm chăm cô, bỗng hỏi một cách thâm tình.

Thiên Nhã ngẩn ra nhìn thẳng vào mắt anh, không biết nên trả lời thế nào.

“Tôi... tôi...”

Giấy tiếp theo anh đã chặn mũi cô lại, dịu dàng mút lấy sự ngọt ngào của cô. Lần này Thiên Nhã hoàn toàn sa vào sự dịu dàng đột ngột này của anh, trong đầu cô là một khoảng trống rỗng, thế giới dường như chỉ còn lại cô và anh.

Cho tới khi hôn đến nụ cười, anh mới buông cô ra.

Ánh đèn đủ màu phản chiếu trong mắt cô, phát sáng lấp lánh làm cô trông rung động lòng người.

Đôi mắt cô ướt đẫm, bởi sự không cách nào chống cự của mình, bởi sự dao động của mình, bởi sự bối rối của mình, và... bởi con tim của mình.

Anh vươn năm ngón tay thon dài ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, lau đi giọt nước nơi khóe mắt cho cô. “Đồ ngốc, sao lại khóc.” Anh nói bằng giọng dịu dàng hiếm thấy. “Tôi không biết, tôi rất rối bời.” Cô cúi đầu, đỏ mặt nóng tại luồng cuồng.

“Ờ đây lạnh, chúng ta vào nhà ngồi.” Lạc Thần Hi đưa cô vào trong phòng khách, choàng áo khoác lên người của cô, để cô ngồi nghỉ ngơi một lát. Thiên Nhã sờ áo khoác trên vai mình, đầy mùi hương của anh, một loại cảm giác như không có thật xâm chiếm trong lòng. Anh của tôi nay rất đặc biệt, đặc biệt dịu dàng, đặc biệt... thiếu chân thật. Còn cô của tôi nay thì sao? Lý trí và giới hạn đều đã chạy đi đâu cả rồi? Vì sao không từ chối nụ hôn của anh? Bắt đầu từ lúc nào cô đã không còn kháng cự sự xâm phạm và ôm ấp của anh nữa? A! La Thiên Nhã, đây là dấu hiệu sắp yêu ác ma của mày sao? “Thật ra trong lòng em có tốt không?” Lời của anh vang vọng bên tai cô.

Chính câu nói này khiến tim cô đập thình thịch và chẳng thể nào thoát khỏi, khiến cô buông bỏ hết mọi phòng bị, hoàn toàn bị anh làm cho choáng váng đầu óc, cánh cửa con tim đã thất thủ rồi sao?

Trong phòng sách, cụ Lạc chống gậy thông qua cửa sổ sát đất bằng thủy tinh phản quang nhìn các khách mời tới lui trong vườn hoa sau nhà, như cười như không nói: “Xem ra ông vẫn là đánh giá thấp cháu rồi.” Sau lưng, Lạc Thần Hi nở nụ cười châm biếm, đáp: “Có bác cha chú xảo quyệt như mọi người làm gương, cháu có thể làm một tên ngốc ngây thơ vô tư sao?” Cụ Lạc quay người lại, liếc nhìn anh: “Đây chính là một trong những thứ mà thân là người nhà họ Lạc phải gánh vác, nếu cháu đã muốn đội mũ vua, thì phải thích ứng với sức nặng của nó.” “Cho nên cháu luôn tuân thủ quy tắc sinh tồn của người nhà họ Lạc.” Anh thoáng nhìn các chú và bác trai cô về mặt đặc ý ngoài cửa sổ, cười lạnh nói tiếp: “Họ tưởng cháu là một con cừu đội lốt sói, nên mới không biết tự lượng sức mình muốn ăn cháu, nhưng họ đã quên một điều, mười năm trước, họ đã bại trước cháu rồi.”

Anh đưa mắt nhìn chăm chăm người sáng lập Tập đoàn Lạc Thần ở trước mặt. Thời ông ta còn làm kinh doanh, quy mô của Tập đoàn Lạc Thần vô cùng lớn, sau này bởi vì trùng gió, ông ta không còn sức lực tiếp tục quản lý tập đoàn nên giao cho bác trai Lạc Dương Hiến của anh, chính vì Lạc Dương Hiến hủy hoại cơ nghiệp trong chớp lát mà cụ Lạc gây dựng nên cha của anh Lạc Dương Kiến tiếp nhận, mới giúp Tập đoàn Lạc Thần hồi sinh. Năm đó sau khi cha của anh qua đời, cụ Lạc đúng thật có giúp anh đánh bại nhóm chú bác như sói đói hổ dữ này, giúp anh bảo vệ tâm huyết từ trước đến nay của cha, nhưng mà, ông ta lại là một người máu lạnh, một người vì sự nghiệp và gia thế mà không từ thủ đoạn, một người đã từng coi anh là cái đinh trong mắt.

“Vậy có phải ông nên vỗ tay cho vở kịch hay tối nay của cháu?” Cụ Lạc nói một cách sâu xa.

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Không sao, cháu đúng thật đang diễn kịch, sao cháu có thể thích một trợ lý nhỏ bé, nực cười là, người phụ nữ đó lại có thể tin là thật.” Đôi mắt anh lộ ra sự lạnh lẽo. Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng vang, sau đó là âm thanh dồn dập của giấy cao gót. Lạc Thần Hi đi ra ngoài, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc ấy, đáy mắt thoáng u ám. “Là người phụ nữ không biết lượng sức kia?” Cụ Lạc hỏi. Lạc Thần Hi ngậm miệng thừa nhận.

Cụ Lạc cười lạnh, trong mắt mang vẻ khinh thường: “Để cô ta nhanh chóng tỉnh mộng hào môn, đối với cô ta mà nói có lẽ cũng là một chuyện tốt.”

Thiên Nhã bước đi trên đôi cao gót, chạy ra khỏi nơi ở rộng lớn như cung điện xa hoa mà lạnh lẽo này. Nước mắt tuôn rơi như mưa, thì ra đây chính là cảm giác rơi từ tầng mây xuống vực thẳm, cô thật sự là tự làm tự chịu.

Sao có thể rung động trước anh? Sao có thể tin vào lời anh nói? Sao có thể chứ!

Thiên Nhã giật dỗi vứt bỏ giày cao gót trên chân, ra sức xé bỏ lễ phục dạ hội đắt tiền trên người. Sau lưng cô có một nguồn sáng chiếu đến, giọng của anh truyền ra từ trong xe: “Em đã xé đủ chưa?” Thiên Nhã cố tình quay mặt đi nơi khác, không muốn nhìn thấy anh nữa.

“Lên xe.” Anh lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 50: Đổ mắt nóng tai, thêm lần nữa

Thiên Nhã không để ý anh, bước chân trần về phía trước, đèn đường lờ mờ chiếu lên con đường trải nhựa, như kéo dài thân hình nhỏ nhắn của cô.

Xe của anh chậm chậm theo sau cô, nhìn bóng lưng buồng bình của cô, đôi mày anh tuấn nhíu chặt lại với nhau. Anh thoáng đập mạnh ga, làm một cú drift đẹp mắt và dứt khoát, vòng xe qua trước mặt của cô. “Lên xe?” Giọng của anh dịu đi không ít. Thiên Nhã cắn răng, phần nộ gỡ trang sức nổi tiếng và quý giá ở cổ tay và trên cổ xuống, ném mạnh về phía anh, sợi dây chuyền kia đập thẳng vào gương mặt anh tuấn của anh. Sắc mặt anh trở nên âm u, anh hít sâu một hơi bực dọc: “Rốt cuộc em đang giận cái gì?” Thiên Nhã cười lạnh: “Rốt cuộc tôi đang giận cái gì ư? Tôi đang giận chính mình! Được chưa?” “Em đã nghe trọn hết rồi?” Anh hỏi. “Thật xin lỗi, tôi không có ý định nghe trộm! Nhưng những lời đó cứ bắt cần như thể chui hết vào trong tai tôi, thì sao nào!” Thiên Nhã cắn răng đáp, đôi mắt sưng đỏ. Thật may là cô đã nghe thấy, nếu không cô còn ngốc nghếch mà chìm đắm trong tình ý giả tạo của anh! “Em rất thất vọng ư?” Lạc Thần Hi nhướng mày hỏi, khóe mắt quét đến bàn chân trắng như tuyết đã sưng đỏ vì rét cóng, cực kỳ không vui. “Đúng! Tôi rất thất vọng, vốn tưởng con người anh chỉ lạnh lùng, ngang ngược, phóng đảng một chút, không ngờ anh lại nham hiểm như thế! Hèn hạ như thế!” Thiên Nhã nói ra hết những từ ngữ 2mắt chửi mắng mà hiện tại bản thân có thể nghĩ đến, nhưng vẫn cảm thấy không đủ.

Nghe cô đánh giá về mình như vậy, anh càng không vui hơn: “Vậy em thích tôi làm gì?” Thiên Nhã bị anh hỏi vặn lại nên càng giận hơn, cười lạnh: “Tôi thích anh ư? Tôi khinh! Đồ vô dụng tự cho mình là đúng!” Ánh mắt của Lạc Thần Hi đã hoàn toàn lạnh đi, nhếch môi, dán chặt mắt vào cô: “Lên xe.” Anh bật ra hai chữ từ trong kẽ răng.

Thiên Nhã quay đầu đi, giận dỗi không chịu lên. “Thế nào? Muốn tới ‘mời’ à?”

Cô dứt khoát vòng qua xe tiếp tục đi về phía trước.

Lạc Thần Hi đã bị cô chọc giận, xuống xe đuổi theo vài bước rồi bế cô lên. “Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Nắm đấm nhỏ nhắn không ngừng đánh vào ngực của anh, cô vừa thẹn vừa giận,

trong lúc nổi cáu đã bắt lấy vai của anh cần mạnh một cái. Lạc Thần Hi nhủ đôi mày anh tuấn, nhìn đau khăng khăng bế cô lên xe, khóa cửa xe lại. Thiên Nhã không còn cách nào, lạnh lùng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?” “Phát điện xong rồi à?” Lạc Thần Hi ngồi lên ghế lái, hỏi. “Anh mới điên ấy.” Thiên Nhã quay mặt đi nơi khác không nhìn anh. Lạc Thần Hi vươn tay nâng gương mặt của cô quay sang mình. Thiên Nhã bắt tay của anh ra, lại quay mặt đi. “Xem ra em đã thật sự yêu tôi rồi.” Anh dứt khoát khoanh tay, nhìn gò má của cô, thờ dài. “Anh mơ mộng hão huyền.” Thiên Nhã lạnh lùng nói. “Chẳng phải lúc này em bị hôn đến nổi về mặt tràn ngập hạnh phúc sao?” Anh hỏi tưởng lại biểu cảm ngấn ra của cô. Thiên Nhã bị nói đến đỏ mặt nóng tại: “Tôi trúng tà rồi, nhất định là vậy!”

“Vậy có muốn trúng lần nữa không?”

“Anh!”

Thiên Nhã quay mặt lại định mắng tiếp, gương mặt của anh đã sắp lại gần, đón lấy môi của cô. “Bốp!” Lại một cái tát lạnh lạnh, quen thuộc biết bao. Bàn tay đau lên của Thiên Nhã cứng đờ giữa không trung, nhìn anh dựa trên vô lăng nhỏ giọng rên rĩ trong đau đớn.

“Anh đừng giả vờ nữa.” Thiên Nhã nhìn anh lại lên con đau đầu, hoài nghi mức độ chân thật.

Thế nhưng, cơn đau lần này lại cực kỳ giống, về đau đớn y như hai lần phát tác trước. Thiên Nhã bắt đầu hoang mang, nắm cánh tay của anh: “Anh không sao chứ? Đừng dọa tôi.” Anh đau đến mức trán đổ mồ hôi, ngũ quan xoắn vào nhau, rất nhanh đã ngắt đi.

Trong bệnh viện, anh vẫn chưa tỉnh lại và đang được truyền dịch.

Thiên Nhã ngồi cạnh giường, nét mặt phức tạp. Bệnh viện nồng nặc mùi thuốc nước, loại mùi làm anh cảm thấy áp lực, khiến anh chậm chậm mở mắt ra, in vào tầm mắt là gương mặt như đưa đám của Thiên Nhã.

“Chồng chưa cưới của em là tôi vẫn chưa chết đâu, về mặt này có ý gì?” Giọng nói của anh mang theo vẻ yếu ớt,

“Anh tỉnh rồi?” Thiên Nhã nở nụ cười. “Xuất viện, tôi muốn xuất viện.” Anh không thích nơi này. Thiên Nhã nhỏ giọng nói: “Anh không thể xuất viện.” Lạc Thần Hi nhủ đôi mày anh tuấn, không vui hỏi: “Ý gì?” Lúc này bác sĩ chữa trị chính và y tá đi vào trong, phân tích một lượt tình hình của anh. “Đề tôi xuất viện.” Sau cùng, anh mặt không cảm xúc nói. Về mặt bác sĩ khó xử: “Chủ tịch Lạc, tình hình của ngài quả thật...” “Cút! Cút ra ngoài!” Anh nổi trận lôi đình. Bác sĩ và y tá chỉ đành lui ra trước. Thiên Nhã vỗ về anh đang câu tiết, dùng hết mọi cách để ngăn ý định xuất viện nguy hiểm này của anh. “Anh không được như thế, Chủ tịch.” Thấy Lạc Thần Hi muốn ngồi dậy rời khỏi, Thiên Nhã đứng ra ngăn cản anh. “Em không quản nổi!” “Không phải bác sĩ đã nói rồi sao, trong đầu của anh có khối tụ máu ác tính nếu như không nhanh chóng chữa trị, có thể nguy hiểm tính mạng bất cứ lúc nào.” Thiên Nhã nói mà trong lòng như bị tảng đá đè nặng, vô cùng khó chịu. Nhưng Lạc Thần Hi hoàn toàn không để ý lời khuyên nhủ của cô và bác sĩ, tâm trạng cực kỳ tệ hại, anh mặc áo khoác đi bước lớn ra khỏi bệnh viện. Lúc Thiên Nhã đuổi theo ra ngoài, xe của anh đã không thấy bóng dáng rồi.

La Tiểu Bảo chống cằm vừa nhìn dáng vẻ lo âu của Thiên Nhi vừa trầm tư. Không ngờ đi chứng sau tai nạn xe của cha lại nghiêm trọng như thế, nhưng điều này cũng được tính là cơ hội tốt để thúc tiến quan hệ của hai người. “Ma mi Thiên Nhã, hay là mẹ chuyển qua đó, chăm sóc Chủ tịch của chúng ta thật tốt, hiện tại chú ấy ở một mình thật sự quá nguy hiểm rồi.” Cậu mạnh dạn đề nghị. “Giờ có? Chuyển qua đó?” Chuyện này có được không? Cô lại không phải là gì của anh. “Ừm, Chủ tịch đại nhân nhất định có âm ảnh quá khứ nào đó, cho nên mới giấu bệnh sợ thầy, ma mi cứ thử hóa giải áp lực tâm lý đó cho chủ ấy, để chủ ấy thoát khỏi âm ảnh dằng cam chấp nhận phẫu thuật, cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng, không phải sao?” La Tiểu Bảo phân tích bài bản hẳn hoi.

Thiên Nhã nghe đến nhủ đôi mày liễu: “Thật ư? Sao con biết anh ta có nỗi ám ảnh? Có thể chỉ là anh ta không muốn làm phẫu thuật, hơn nữa mẹ lại không phải là gì của anh ta, dựa vào cái gì quản chuyện sống chết của anh ta.” Tuy cô rất động lòng trước đề nghị của La Tiểu Bảo, nhưng người ta có nhiều phụ nữ vây quanh đến thế, và lại còn có bà Lạc ở đấy nữa, cô là ai chứ? Hình như chẳng có lý do nào chính đáng cả. “Ma mi, mẹ hi vọng Chủ tịch đại nhân chết yêu sao?” Xi xi xì, cha sẽ không chết yêu. “Đương nhiên không phải.” Thiên Nhã vuốt quần áo trong tay, cúi đầu đáp. “Vậy thì đúng rồi, nếu ma mi đã quan tâm Chủ tịch đại nhân, cứ theo mong muốn của mình làm những chuyện mà mẹ muốn làm, suy nghĩ của người khác mẹ không cần lo.” Giọng điệu của La Tiểu Bảo như người lớn.

“Trẻ con như con thì hiểu gì.” Mong muốn của cô ư? Buồn cười, tâm tư hỗn loạn kia của cô ngay cả chính cô còn khó mà làm rõ nữa là. Hiện giờ lòng cô đang ngày càng bất an, đáng về đau đớn lúc anh phát bệnh thường không yên phận chui vào tâm trí của cô. “Người ta đúng thật không hiểu, người ta chỉ biết, hiện tại Thiên Nhã rất là không vui.” La Tiểu Bảo nâng gương mặt của Thiên Nhã, đau xót nói. Thiên Nhã nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của con trai, hôn mạnh một cái vào gương mặt nhỏ nhắn của cậu: “Xin lỗi bé cưng, ma mi trái lại làm con lo lắng rồi.” Theo mong muốn của bản thân cô làm những chuyện mình muốn làm? Hừ, cô thì muốn đấy, nhưng mấy ngày nay Lạc Thần Hi lại bắt đầu chơi trò mất tích, ở công ty và khách sạn đều không tìm thấy bóng dáng của anh, anh chỉ dạn dò Hạ Nhất Y một câu: Không việc gì đừng tìm tôi.

Thế nào mới gọi là “có việc”? Ngoại trừ Chủ tịch đại nhân là anh, ai dám hạn định cho anh.

Nhưng, sự việc xảy ra sau đó e rằng không khỏi kinh động đến ông cụ nhà anh.

Lần mất tích này của Lạc Thần Hi hiển nhiên là một tin tức rúng động. Ngày mốt chính là đại hội nghị quyết cổ đông rồi, vậy mà cổ phiếu của Tập đoàn Lạc Thần liên tục tăng vọt một cách khó hiểu rồi lại tụt dốc dữ dội chỉ trong một ngày. Hầu hết những người đầu tư chứng khoán bị tổn thất nặng nề, nhân lúc còn có thể thu hồi được chút ít đã bán ra với giá thấp, Lạc Thần lại đối mặt với bão khủng hoảng lần nữa, mà tất cả những việc này, thân là Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần, Lạc Thần Hi vẫn không lộ diện. “Số mấy quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau.” Tắt máy, lại là tắt máy, Thiên Nhã cúp điện thoại, sắc mặt ảm đạm. Âm báo tin nhắn vang lên một tiếng, Thiên Nhã thoáng nhìn vào, là một dãy số lạ.

“Cháu là Lạc Lăng, hãy xem hòm thư của di, cháu gửi cho di một tấm bản đồ, đến nơi đó sẽ có thể tìm thấy cha cháu.” Thiên Nhã ngạc nhiên đọc nội dung tin nhắn, Lạc Lăng? Lạc Lăng không phải cậu con trai sáu tuổi của Chủ tịch sao?

“Sao lại muốn đưa bản đồ cho di? Mẹ cháu đâu?” Cô trả lời tin nhắn, hơi nghi ngờ độ tin cậy của tin nhắn này.

“Cháu nghĩ cha sẽ muốn gặp di hơn.” Lạc Lăng ra hiệu ngầm trong lời nói. “Nói với chị Nhất Y, tôi có việc cần xin nghỉ.” Thiên Nhã bỏ lại câu này, liền chạy ra khỏi văn phòng. “Người phụ nữ này vẫn thật sự coi mình là bà chủ tịch, nói đến là đến nói đi là đi.” Một đồng nghiệp nào đó chế giễu cô. Thiên Nhã vội vàng ngồi lên taxi, lòng như lửa đốt đi về hướng đích đến.

Bờ biển tĩnh lặng, Thiên Nhã phóng tầm mắt nhìn ra xa xăm, màu xanh của trời và biển kết hợp hoàn mỹ với nhau, gió biển kèm theo mùi cá tanh nhàn nhạt, thổi tung mái tóc đẹp của cô. Thiên Nhã ngày càng đến gần với ngôi biệt thự sừng sững trên bờ biển, anh thật sự đang ở đó ư? Mở cửa nhìn thấy gương mặt lo âu của cô, về mặt âm u của anh thoáng đổi sắc thái khó mà nhận ra. Thiên Nhã nhìn cả người anh mang theo một loại hơi thở hơi hợt lười nhác, đôi mắt trừng xuống một chút, cảm thấy ra. “Sao em biết chỗ này?” Anh nhướn mày hỏi, không mang chút giọng điệu không vui nào.

“Lạc Lăng nói cho tôi biết.” Thiên Nhi thành thật trả lời. Lạc Thần Hi im lặng mỉm cười, đi thẳng vào trong nhà. Thiên Nhã đi vào theo, trong biệt thự rộng rãi có đôi chút bừa bộn, anh nửa nằm trên sofa, nói: “Có đến đúng lúc, những thứ này, dọn dẹp cho tôi.” Anh chỉ vào quần áo, rác và com hộp nằm rải rác trong nhà, nói với vẻ mặt ghét bỏ. Thiên Nhã lập tức cầm cùi làm việc, cho đến khi dọn dẹp cả ngôi biệt thự đến không còn hạt bụi nào, com nước cũng đã chuẩn bị xong, mùi thơm lừng lan tỏa khắp nhà. Mãn đêm dần buông, anh nằm trên sofa như ngủ như không, lim dim mắt nhìn bóng lưng bận rộn của cô, ngửi hương thơm nức mũi, loại cảm giác ấm cúng lâu ngày không gặp ấy làm tim anh ấm áp đến lạ. “Chủ tịch, ăn com nào.” Thiên Nhã qua đó nhẹ giọng gọi anh. Lạc Thần Hi lười nhác ngồi dậy từ sofa, ngó đầu nhìn com nước thịnh soạn được dọn lên bàn ăn bên kia, thích thú nói: “Đây là bữa com cuối cùng sao? Coi tôi là thùng com chắc.” Thiên Nhã thấy anh hiếm khi nói cười tinh nghịch như trẻ con, trong lòng dao động. Vài sợi tóc rối ru xuống một bên mặt hoàn mỹ của anh, trong cả người của anh có một loại sức hút làm người ta ngất thờ. Anh thật sự đã gầy đi, chắc là mấy ngày qua lại từng phát bệnh. Thiên Nhã ngăn ra nhìn anh tao nhã ăn com và đồ ăn do chính tay mình nấu, nghĩ đến việc này, trong lòng không hiểu sao cảm thấy áp lực và khó chịu. “Chủ tịch ghét bệnh viện như thế, là vì chuyện xảy ra vào năm tám tuổi sao?” Thiên Nhã dè dặt hỏi. Bàn tay đang cầm thìa của anh cứng đờ giữa không trung, sắc mặt trầm xuống, ngược đời mất âm u lạnh lẽo nhìn thẳng vào cô. “Sao em biết?” Trước nay anh không cho phép ai nhắc đến chuyện này.

Chương 51: Tối nay, không được đi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Tôi... tôi nghe nói.” Cảm nhận được bầu không khí đáng sợ tỏa ra từ anh, Thiên Nhã cúi đầu. Anh buông đũa xuống, không nói lời nào.

“Nếu cha mẹ của Chủ tịch biết bởi vì ám ảnh lần đó mà anh không chịu trị bệnh, thì họ sẽ đau lòng biết bao? Nếu vì căn bệnh này mà anh...” Thiên Nhã không dám nói tiếp nữa, cô sợ cái miệng quạ của mình.

Lạc Thần Hi im lặng, đôi mắt đỏ ngầu. Thiên Nhã biết anh lại sắp nổi giận, vội vàng nói: “Bác sĩ bảo anh không được quá kích động.” Tuy nhiên anh chỉ nắm chặt hai nắm đấm, lồng ngực phập phồng, không đối đáp bằng những lời lẽ cay độc như trước kia, vui đâu tiếp tục ăn cơm. Thiên Nhã đã chắc chắn câu trả lời trong lòng mình, biết anh quả thật vì chuyện đó mà sinh ra ám ảnh, niềm thương xót trong lòng dành cho anh càng nhiều hơn vài phần. “Mấy ngày qua công ty rất hỗn loạn, Chủ tịch dự định làm thế nào?” Thiên Nhã cảm thấy cần phải nói với anh. Anh cười lạnh: “Em nghĩ tôi sẽ không biết ư?” “VẬY ANH...”

“Mọi thứ đều nằm trong dự liệu của tôi.” Anh nhàn nhạt nói một câu, đám lão già kia rất nhanh sẽ thất bại thảm hại.

Thiên Nhã nhìn dằng dặc đã tính trước mọi việc của anh, thậm chí phả: “VẬY CHỦ TỊCH NHANH LÀM PHẪU THUẬT ĐI, KHÔNG THỂ TRÌ HOÀN NỮA.”

Vùng giữa chân mày của anh chợt nhíu lại, không vui nói: “Sao nói nhảm lảm thế, không ăn nữa.” Nói xong anh buông bát xuống, bước đến sofa chỗ phòng khách để xem ti vi.

Thiên Nhã chỉ đành không hỏi tiếp nữa.

“Thế nào? Tối nay em định làm bạn giường của tôi chẳng?” Lạc Thần Hi nhìn Thiên Nhã đang ngồi ngẩn ra ở sofa đối diện mình bằng ánh mắt trêu đùa, hỏi một cách thích thú.

Thiên Nhã ôm gối ôm: “Anh đừng hòng!”

Lạc Thần Hi cong khoe môi: “Em đừng có mơ.”

“Tôi...tôi chỉ là lo đầu của anh lại đau.” Thiên Nha nghiêng một góc của gối ôm, cúi đầu nói.

“Nên em muốn làm bạn giường của tôi?” Anh lại xoay quanh vấn đề này rồi. “Anh! Anh vớ lại!” Thiên Nhã ném thẳng cái gối ôm về phía anh. Lạc Thần Hi bắt lấy gối ôm dễ dàng: “Xem kia, còn không chịu nổi ném gối đòi ôm rồi.” Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận, đứng dậy chu môi nói: “Tôi đi đây, anh tự mình bảo trọng đi.” Toàn nghĩ xấu cho người tốt, người này nghĩ cái gì vậy. Cô đi được vài bước, không ngờ anh lại đuổi theo ôm cô từ phía sau. Thiên Nhã vừa định thoát khỏi anh. “Đừng cử động, chỉ một lúc thôi.” Anh nhẹ nhàng nói. Động tác của cô cứng đờ, ở trong vòng tay rộng lớn của anh, trái tim Thiên Nhã chẳng kim được mà đập loạn không dứt. Thời gian ngừng trôi, cô ngẩn ra, sự ám áp sau lưng khiến cô như đang trong mơ. Lạc Thần Hi tựa vào vai của cô, khẽ nhắm mắt, thời gian lướt qua từng giây từng giây, dường như anh đã ngủ rồi. Chỉ một lúc thôi, La Thiên Nhã, chỉ một lúc, để loại ám muội ám áp này lưu chuyển giữa hai người, chảy vào tim. Lúc này, chuông điện thoại của cô bỗng vang lên. Thiên Nhã lúng túng lấy tay anh ra khỏi eo của mình, hai bên má ửng đỏ, nhịp tim đập dữ dội vẫn chưa bình thường trở lại. Nhìn thấy màn hình hiển thị cuộc gọi, cô chợt căng thẳng, là Kha Từ Thích, cảm giác áy náy kia lại trào dâng trong lòng “TỪ 9 THÍCH.” Cô nghe máy. Lạc Thần Hi nhìn tấm lưng của cô, nghe cách xưng hô thân mật của cô, trong lòng không thoải mái.

Anh đi vài bước qua đó, đưa tay gạt điện thoại lại: “Hiện tại cô ấy không có thời gian nghe điện thoại với anh, đừng gọi đến nữa.” Dứt lời anh thẳng thừng lấy pin điện thoại ra, tiện tay ném vào ly nước trên bàn.

Thiên Nhã kinh ngạc nhìn hành động ngang ngược của anh, vô cùng tức giận: “Anh làm cái gì thế!” Cô cuống quýt lấy pin ra, cái tên này cứ độc tài không nói lý lẽ như thế sao? Ngay cả việc người khác nghe điện thoại cũng muốn can thiệp vào?

Lạc Thần Hi lạnh lùng châm biếm: “Em định trái áp phải ôm đến khi nào?” Gan của người phụ nữ này cũng to thật, bên này nồng nhiệt với anh như thế, bên kia vẫn thân mật với người đàn ông khác, còn dám ở trước mặt anh, nào có cái lý như vậy.

Thiên Nhã nghe lời nói châm chọc này, vừa giận vừa buồn cười: “Anh nói chuyện có thể đừng làm người khác buồn bực như thế không? Cái gì mà trái áp phải ôm? Tôi không hiểu.” “Ồ, khá cho một câu không hiểu, em thật sự khôn ngoan nhưng giỏi giả nguốc đấy.” Anh cũng không hiểu, không giải thích được vì sao bản thân lại đột nhiên nổi cáu, những cơn ghen chưa xót trong lòng kia khiến anh không kim được mà đối đáp bằng lời lẽ cay độc.

Thiên Nhã bị câu nói của anh chọc giận: “Tôi không hiểu vì sao mình lại phải ở đây nghe những lời độc ác từ anh? Tôi đi đây.” Cô cầm túi định đi, nhưng Lạc Thần Hi lại bước lên trước đóng cửa lớn rồi tự mình chắn trước cửa. Thiên Nhã nhíu chặt đôi mày liễu: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô giận dữ hỏi, tuy rất muốn tông cửa xông ra, nhưng lại sợ anh quá kích động lại tái phát cơn đau đầu.

Lạc Thần Hi ấn cổ vào mép cửa, chống một tay lên cửa lớn, khiến cô không còn nơi nào để trốn: “Sau này không được phép gọi anh ta là “Từ Thích, gọi “Kha Từ Thích” hoặc “ngài Kha!”” Hơi thở bức người của anh bao vây cô, nghe thấy mệnh lệnh vô lý lại buồn cười nữa, cô đỡ khóe đỡ cười, ngược mắt nhìn anh: “Sao tôi phải nghe theo anh?” Lạc Thần Hi liếc nhìn cô, vươn tay nâng cằm của cô lên, điệu bộ như lưu manh trêu ghẹo gái nhà lành: “Bởi vì em là người phụ nữ của tôi.” Giương mặt của Thiên Nhã bỗng nhiên nóng bừng, tim đập loạn nhịp, cô đưa tay đẩy anh ra: “Anh đừng nói linh tinh!” Lạc Thần Hi nhìn cô, nói như đã định liệu trước: “Đừng lừa bản thân em nữa, em đã...” “Tôi không có!” Cô vẫn không muốn thừa nhận. “VẬY EM TỪ XA XOI ĐẾN ĐÂY? LÀ VÌ ĐIỀU GÌ?” Anh giữ hai bên vai của cô, để cô nhìn thẳng mình. Thiên Nhã nhìn vào ánh mắt không tài nào chống cự của anh, lòng rối như tơ vò, không biết nên làm sao. “Sao cháu có thể thích một trợ lý nhỏ bé, nực cười là người phụ nữ đó lại có thể tin là thật.” Câu nói này đã nhắc nhở cô, không thể được, cho dù đồng ý với suy nghĩ của anh, nhưng cô vẫn không thể thừa nhận điều đó. Bởi vì một nhân vật nguy hiểm như anh, có thể khiến cô ngã tan xương nát thịt bất cứ lúc nào. “Tôi chỉ là... chỉ là... thương hại anh.” Nói xong cô cúi đầu, bởi trong mắt anh thoáng chốc đã trở nên lạnh lẽo như băng. Hai tay anh nắm chặt vai của cô, ngày càng chặt hơn, cơn phẫn nộ trong lòng nhanh chóng chạy tán loạn xâm chiếm toàn thân anh. Thương hại ư? Hừ, Lạc Thần Hi anh trước nay chưa bao giờ cần đến sự thương hại của người khác!

Thiên Nhã cảm nhận cả người anh đang run lên vì giận, dù có hối hận vì đã nói ra hai từ “thương hại” cũng chẳng còn ích gì, thật sự là vậy sao? Thật sự chỉ là tội nghiệp anh? Thương xót cho anh lúc tám tuổi, cho anh lúc mất đi cha mẹ? Lý do này ngay cả cô cũng không cách nào thuyết phục bản thân tin tưởng, vậy mà dường như anh đã tin.

Anh hạ tầm mắt, lạnh lùng nói ra một từ: “Cút.”

Tiến hay lùi, hình như cô đều không làm được.

Cô đến đây rõ ràng là vì để khuyến anh làm phẫu thuật, trở về công ty giải quyết cục diện rồi rã, tại sao? Tại sao lại chọc gậy anh rồi? La Thiên Nhã, mày cứ thuận ý anh trước không được sao?

“Tôi không cắt, lần này tôi có làm sao cũng sẽ không cắt.” Cô siết nắm đấm nhỏ nhắn, cắn răng nói một cách kiên quyết. “Cút!” Anh lại ra lệnh, anh không cần bất kỳ ai thương hại, sự thương hại chết tiệt này, xuất phát từ miệng ai cũng không khiến anh phẫn nộ và đau đớn khó chịu như xuất phát từ miệng cô, “Ngày nào anh không làm phẫu thuật, ngày đó tôi tuyệt đối sẽ không đi.” Thiên Nhã quát cường nói. Anh cười lạnh, ánh mắt trở nên sắc bén: “M* nó tôi lại chẳng phải ăn mày, không cần đến sự thương hại của em! Cút đi cho tôi!” Anh gầm lên, đẩy cô ra ngoài cửa, đóng sầm cửa lại. Anh phẫn nộ vô được đồ đạc trong nhà liền ném xuống sàn, cảm giác choáng váng quen thuộc đột ngột ập đến, sau đầu lại truyền đến đau đớn kịch liệt, anh nằm sau đầu trong thống khổ, loạng choạng mở tù ra, uống thuốc giảm đau.

Tiếng nổ lớn khi xe đâm vào nhau, máu trên cơ thể cha mẹ, cùng với hơi ẩm cuối cùng của vòng tay ôm chặt anh vào lòng, lời thông báo từ vong trước phòng phẫu thuật chông chát lên nhau, còn có, ngày mưa dầm dề mù, trên con đường đông đúc, bóng lưng xinh đẹp kia, quen thuộc đến thế, lại vô cùng xa lạ. Gió biển tanh mặn và lạnh thấu xương của mùa đông thổi điên cuồng, Thiên Nhã cắn răng, ngồi xồm ngoài cửa, tinh thần không chịu khuất phục đang thúc giục cô, cô không đi, chính là không đi. Cô ngồi bó gối, chịu đựng cái lạnh đáng sợ, chăm chăm chìm vào giấc ngủ chập chồn, đến tận khi cửa đột ngột được mở ra. Lạc Thần Hi nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của cô trước cửa, tim chợt thắt lại dữ dội, nhưng hai từ “thương hại” lại như quất roi vào trái tim của anh.

“Tôi nên làm gì em mới đứng đây?” Anh như đang hỏi chính mình.

Thiên Nhã tỉnh lại, dụi đôi mắt say ngủ mơ màng, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, vịn mép cửa đứng dậy. “Hà?” Cô không nghe rõ câu nói lầm bầm của anh, chỉ thấy đầu rất nặng, rất khó chịu, như treo chì. Sau khi đứng dậy thì trời đất xoay chuyển, cô chợt mất thăng bằng, không có sức lực ngã về phía mép cửa, Lạc Thần Hi vươn tay đỡ lấy cô. Anh sờ nhẹ vầng trán của cô, nóng hổi đến có thể chiến trứng gà rồi. “Đồ ngốc này.” Anh nhỏ giọng mắng, bẻ ngang cổ lên. Trong lúc mơ màng nhìn thấy đôi mày đang nhíu chặt của anh, cô giờ tay ra, vỗ về gương mặt anh tuấn của anh, vuốt phẳng chân mày của anh, nói: “Xin lỗi, thật ra lúc này tôi đã nói dối, tôi không hề thương hại, mà là...”

Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, dịu giọng hỏi: “Mà là gì?” Nội tâm bởi vì lời thật lòng trong lúc mơ màng của cô mà dịu đi, anh muốn đích thân nghe cô nói ra sự thật đó.

“Mà là...” Cô lặp lại một lần, nhưng đầu óc không tài nào hoạt động nữa, hoàn toàn nhắm mắt ngủ trong mê man.

Lạc Thần Hi vuốt trán của cô, khoé môi bất giác cong lên: “Ngốc, em cần gì làm khổ chính mình?” Sự bùng binh từ trong xương cốt của cô, luôn nhóm lên cơn phẫn nộ, đau lòng, thậm chí là cảm động trong anh, khiến cho nội tâm sớm đã đông băng của anh trở nên ấm nóng, trở nên có sức sống. Chính người phụ nữ trước mắt khiến anh có cảm giác quen thuộc này, không cần tốn sức cũng làm dậy lên mọi loại xúc cảm của anh, khiến anh không còn như trước kia, một người không hề có một chút tình cảm. Nếu em hỏi, tôi sẽ không phủ nhận, chỉ có em có thể khiến cuộc đời của tôi bùng lên ngọn lửa nhiệt tình. “Không được! Anh không được cướp Tiểu Bảo đi!” Trong giấc mơ, Lạc Thần Hi với vẻ mặt lãnh khốc và Hạ Văn Cẩm đặc ý đứng bên cạnh anh, anh bế Tiểu Bảo lên, quay người rời khỏi cùng Hạ Văn Cẩm. “Đừng mà!” Thiên Nhã sợ đến đầm mồ hôi, tỉnh dậy. Lạc Thần Hi khoanh tay ngồi trước giường, nhướng đôi mày anh tuấn tò ý không vui: “Không ngờ em ngoài Kha Từ Thích, còn có những giấc mơ khác.” Mặc dù biết cô có con trai, nhưng cô lại có thể mơ thấy con trai của cô mà không mơ thấy anh, việc này làm anh rất không vui. Thiên Nhã lau mồ hôi trên trán, nhìn ra xung quanh, rồi lại nhìn anh, xác định khi này chỉ là nằm ác mộng, mới hơi yên tâm.

Kỳ lạ, sao cô lại có cơn ác mộng như vậy?

“Sao tôi lại ngủ quên rồi.” Cô đỡ cái đầu nặng trĩu, hỏi.

Lạc Thần Hi châm biếm: “Tôi thấy em chính là đến gây rối thêm cho tôi, chạy đến đất của tôi rồi sinh bệnh, là muốn khiêu khích giới hạn nhẫn nại của tôi sao?” Lúc này Thiên Nhã mới nhớ ra chuyện mình bị đuổi ra ngoài cửa, sau đó ngủ quên trong gió lạnh. “Tôi đã bị sốt ư?” Cô sờ vầng trán còn hơi nóng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Chính là muốn bám lấy anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Em bị sốt, hơn nữa còn sốt rất cao, đời này thật sự xong rồi, vốn dĩ đầu óc đã không linh hoạt.” Điều bộ của Lạc Thần Hi đúng kiểu “em hết cứu rồi”.

“Anh đã chăm sóc cho tôi suốt đêm?” Nhìn khăn mặt ướt và thuốc cạnh giường, cô nghi hoặc hỏi, có chút không dám tin, hoặc nói đúng hơn là được quan tâm thành ra kinh sợ. Anh đứng dậy khoanh tay nói: “Đừng mang bộ dạng cảm kích chảy nước mắt, việc này cần trả giá đấy.” Thiên Nhã bò dậy khỏi giường phản bác: “Đâu có như vậy được.” “Nói điều kiện với tôi ư? Không có cửa.” Anh đáp lại một cách ngang ngược. “Là bản thân anh tự nguyện, tôi đâu có cầu xin anh chăm sóc cho tôi.” Thiên Nhã cãi anh. Lạc Thần Hi lườm cô một cái: “Không nhận nợ đúng không? Không nhận nợ thì đừng mong bước ra khỏi cánh cửa này.” Thiên Nhã lầm bầm: “Không ra thì không ra, dù sao anh không làm phẫu thuật thì tôi không đi.” Cô rất có cảm giác bám lấy anh, nhưng loại cảm giác này đáng chết là lại có thể khiến cô cảm thấy có chút ngọt ngào. “La Thiên Nhã, em là vô lại ư?” Lạc Thần Hi nhìn cô ăn cháo từ tốn ung dung, khoanh tay hỏi.

“Vô lại không phải biệt danh của anh sao?” Thiên Nhã miệng mồm lạnh lợi bác bỏ.

Lạc Thần Hi sấp lại gần gương mặt của cô: “Đây là em tự sa vào lưới.”

Thiên Nhã nhượng bộ lui binh: “Anh đừng kích động! Bác sĩ bảo anh không thể chịu kích thích, đương nhiên cũng không thể nghe chuyện xấu! Nếu mà phát tác tôi không cứu nổi anh đâu.” Cô rất mừng vì bản thân lại có thể tìm được phương pháp tự vệ chính đáng như này.

Lạc Thần Hi nhìn La Thiên Nhã sau khi sốt xong chỉ số thông minh rõ ràng đã tăng lên, vẻ mặt buồn cười: “Vay em cứ bám đi, bám cả đời cũng được.” Chủ kiến này hay, khiến anh có một loại cảm giác vui vẻ.

Thiên Nhã làm mặt quỷ với anh, tiếp tục ăn cháo của cô. Nghĩ hết mọi cách khuyến anh làm phẫu thuật, đây chính là mục đích cuối cùng của cô, cho dù thế nào cô cũng sẽ không bỏ cuộc.

“Ma mi Thiên Nhã, mẹ làm rất đúng, Tiểu Bảo ủng hộ mẹ, cố gắng lên nha, con đánh giá cao mẹ.” La Tiểu Bảo giờ ngón cái với Thiên Nhã, nhìn Thiên Nhã tận tâm tận lực với cha, trong

lòng La Tiểu Bảo vui mừng đến mức thật sự muốn nhún nhảy.

Thiên Nhã thu dọn vài bộ quần áo đơn giản, không quan tâm quá nhiều, quyết định vào sống trong biệt thự, tiến hành làm công tác tư tưởng cho Lạc Thần Hi và chăm sóc anh. Đột nhiên nhớ ra gì đó, Thiên Nhã chụp lấy điện thoại. “Xin lỗi Từ Thích, hôm qua em... em...” Thiên Nhã nói xin lỗi với Kha Từ Thích ở đầu dây bên kia, cô lại có thể quên mất Kha Từ Thích, tối qua Lạc Thần Hi mất lịch sự giắt điện thoại rồi tắt máy, nhất định là Kha Từ Thích rất sốt ruột. “Em không sao chứ?” Giọng nói của Kha Từ Thích có dấu hiệu mệt mỏi kèm theo lo lắng. “À, em không sao.” Thiên Nhã lúng túng trả lời, trong lòng tràn ngập cảm giác áy náy. “Không sao là được.” Anh chậm rãi nói một câu.

Cúp máy, anh mỉm cười, nhắm mắt lại, kim nén nổi đau trong lòng. Anh đợi dưới nhà Thiên Nhã suốt đêm, cho đến khi nhìn thấy cô bước xuống từ xe của Lạc Thần Hi, trái tim của anh phút chốc rơi xuống vực thẳm, lại thăm thò phào, cô không sao là được, chỉ cần cô thích, chỉ cần cô thể nhìn cô hạnh phúc, anh đã mãn nguyện rồi, không phải sao?

Đại hội cổ đông bãi miễn Chủ tịch vô cùng được quan tâm coi trọng của Tập đoàn Lạc Thần, sẽ tổ chức vào hôm nay. Lạc Thần Hi mất tích nhiều ngày cuối cùng đã xuất hiện, đối mặt với nguy cơ bị bãi miễn, anh lại có vẻ rất đối bình thản, vẫn mang khi thế của một kẻ mạnh.

Giá cổ phiếu mấy ngày qua của Tập đoàn Lạc Thần lên xuống thất thường, bên ngoài cho rằng có người ngầm ngầm thao túng, cũng có người cho rằng là phản ứng dây chuyền của việc Lạc Thần Hi bị đề nghị bãi miễn và những tin tức tiêu cực liên quan đến đời sống riêng của anh.

Đây cánh cửa lớn của phòng họp ra, các chú và bác trai thân là thành viên Hội đồng quản trị sớm đã mài răng ken kết, chờ đợi đại hội bãi miễn này diễn ra. Mà một bộ phận thành viên Hội đồng quản trị nào đó cũng cùng nhau “quay súng lại bắn quân mình” vì đủ loại điều kiện, đứng về phía các chú bác của Lạc Thần Hi.

Nhưng nếu họ tưởng rằng làm vậy đã nắm chắc phần thắng, thì sai lầm rồi. Lạc Thần Hi ngồi lên vị trí lãnh đạo cao nhất, nhìn các cổ động và thành viên Hội đồng quản trị từng người một đang ngồi bên dưới ôm ấp ý nghĩ nham hiểm. Không cần quá nhiều lời, anh tiêu sái đặt lên một bàn thỏa thuận cổ phần, bỗng chốc khiến cho các đối thủ tình nguyện và đau tim đảm ngực.

“Các người nghĩ những ngày qua tôi quay mặt vào tường để xám hối hay trốn khỏi cuộc đấu tranh âm mưu giành quyền này?” Về mặt Lạc Thần Hi ngang ngược, liếc nhìn một đám lão già đây đã tâm này, dự định giăng thêm cho họ một bài học ra trở về tranh đấu.

“Sóng gió trên thị trường chứng khoán mấy ngày nay đều do một tay cậu thao túng?” Lạc Dương Hiền tức đến mức nhủ chặt khuôn mặt già, nghiêng răng nghiêng lợi, kế hoạch trù tính bấy lâu tiêu tan trong chốc lát, lại thua cuộc lần nữa trong tay của cháu trai mình, ông ta thật sự uất ức.

“Quá trình vốn không quan trọng, quan trọng là, cổ phần mà tôi giữ trong tay, vẫn cao hơn mười phần trăm so với của các người gặp lại, lẽ đương nhiên, đại hội bãi miễn này, chẳng qua chỉ là đang lãng phí thời gian quý báu của tôi mà thôi.”

Lạc Dương Hiền cười nham hiểm nói: “Cậu đừng quên, trong tay tôi vẫn còn cổ phần của Hạ Chi Hoa.” Lạc Thần Hi nhếch môi: “Ông ta sẽ không đến đâu, ông tiết kiệm sức lực lại đi.” “Cậu có ý gì?” Lạc Dương Hiền mang bộ dạng đã trúng kế.

“Các người thật quá mức ngây thơ, cho rằng ông ta sẽ chống lại tôi sao?” Lạc Dương Hiền và một đám đồng bọn của ông ta nhìn biểu cảm tự tin trên gương mặt Lạc Thần Hi, lúc này mới thật sự hiểu ra, từ đầu đến cuối, bản thân họ đã ngã vào cạm bẫy mà anh đặt sẵn. Lạc Thần Hi đứng dậy, khí thế vương giả vốn có kia vào lúc này càng thêm bức người: “Làm tốt những việc mà các người nên làm, nếu không thì, lần sau các người không được may mắn như vậy đâu, tự thu xếp ổn thỏa đi.” Còn đám bày âm mưu gì với anh, anh nhất định sẽ loại sạch họ ra khỏi Tập đoàn Lạc Thần, khiến từng người một thân bại danh liệt.

vấn đề mà Thiên Nhã và đồng nghiệp trong văn phòng lo lắng nhiều ngày qua cuối cùng đã được giải quyết, những người ủng hộ trung thành với Lạc Thần Hi đều thờ phào nhẹ nhõm, biết ngay Chủ tịch của họ không dễ dàng bị đánh đổ như thế mà, xem kia, lần này thật sự là đại thu hoạch toàn thắng rồi, ngoài việc mua hết toàn bộ cổ phần nhỏ lẻ với giá thấp vào trong tay, còn áp đảo tinh thần đám người đã tâm kia một cách sâu sắc, làm địa vị lãnh đạo cao nhất Tập đoàn Lạc Thần của anh càng thêm kiên cố.

Giúp cả một tập đoàn mấy ngày nay lâm vào bước đường cùng, lại có thể hồi sinh chỉ trong một đêm, khôi phục lại cảnh tượng phồn thịnh, thậm chí còn phát triển thêm một bậc, tuyệt đối không phải chuyện mà một người bình thường có thể làm được, thế nhưng một chuỗi thao tác ngầm có độ khó cực cao này, đến tay anh lại trở thành chuyện vô cùng đơn giản.

Đương nhiên, việc này không thể thiếu những trợ thủ dưới quyền của anh.

Mà trong nhóm này, có một người anh chưa từng gặp mặt, nhưng lại sở hữu tác dụng quan trọng nhất. “Con rể ngoan của cha, vẫn là con có bản lĩnh, bắt gọn những tên lòng muông dạ thú kia vào lưới chỉ trong một lần, bội phục bội phục.” Hạ Chi Hoa ngồi trên sofa trong văn phòng Chủ tịch, tay cầm ly rượu vang, đang chúc mừng trận thắng lớn lần này với Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi ngồi vắt chân, tao nhã thưởng thức rượu vang quý giá trong tay. Trước lời nhỉnh hót của Hạ Chi Hoa, anh hoàn toàn không nghe vào tai, hợp tác với ông ta chỉ là kẻ tạm thời, cuộc hôn nhân này vẫn phải ly hôn. Hạ Chi Hoa nhân tình thế này, nói tốt cho con gái: “Lạc Thần Hi à, Văn Cẩm đúng thật có làm không đúng, nhưng con rể tình cháu ngoại của cha, tha thứ cho nó một lần thôi, gần đây cả người nó đều gầy đi rồi, con gái cưng của cha từ trước đến nay đã quen được nuông chiều, cha chưa từng thấy nó tiêu tụy như thế bao giờ.”

Lạc Thần Hi đặt ly rượu vang xuống, về lãnh đạm trong mắt không hề thay đổi vì sự khẩn cầu trong lời nói của ông ta: “Làm người vẫn là đừng được nước làm tới thì hơn, đừng cho rằng sự nhân từ của con là vô hạn.” Tuy lần này hành động của anh với công ty Hạ Thị chỉ là một vở kịch hay, nhưng điều này không đồng nghĩa anh không có ý định thật sự làm như thế. Hạ Văn Cẩm giấu anh đi tìm lão già họ Lạc để thử cứu vãn hành vi ngu xuẩn của cô ta đã khiêu khích giới hạn của anh, là một người vạch kế hoạch, đương nhiên ghét nhất chính là bị người khác trù tính, nếu không phải nề tình Lạc Lăng, anh đã không nương tay với người cha vợ này. Sắc mặt Hạ Chi Hoa trầm xuống, hiểu ý trong lời nói của anh, khẽ thờ dài một hơi, xem ra chuyện này của con gái ông ta thật sự chẳng thể làm được gì rồi, có thể giữ công ty của mình và địa vị trong Tập đoàn Lạc Thần đã là may mắn rồi, Lạc Thần Hi ở trước mắt tuổi trẻ nhưng lại có thể một tay che trời không phải dễ chọc. Khi giấy thỏa thuận ly hôn bày trước mắt, Hạ Văn Cẩm như nằm ác mộng, không dám tin vào. Anh vẫn là đi đến bước đường này, dù cô ta đã vất vả cầu xin.

“Em sẽ không ký, quyền nuôi dưỡng Lạc Lăng cũng không thể nhường cho anh.” Trong văn phòng Chủ tịch, Hạ Văn Cẩm đạt thỏa thuận ly hôn trước mặt anh, nói một cách kiên quyết, Lạc Lăng đã là sợi rom cứu mạng cuối cùng của cô ta rồi.

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn cô ta, trong mắt không hề có một chút hơi ấm “Đây là kết cục tốt nhất của cô, ký nó, và cảm những gì cô nên có cứ càng xa càng tốt.” Mắt Hạ Văn Cẩm ngập nước: “Lẽ nào tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm nay, trong mắt anh không là gì cả sao?” “Cổ rất rõ nguyên nhân tôi lấy cô.” Anh lãnh khốc nói, nếu cô ta đã không thể làm một người mẹ tốt, vậy giá trị của cô ta tại nhà họ Lạc bằng không.

“Nhưng em yêu anh! Chỉ cần anh muốn, chuyện gì em cũng làm!” Kể từ ngày quen biết anh, cô ta đã bị anh thu hút sâu đậm, vì để có được anh, bá chiếm anh, cô ta đã bỏ ra biết bao công sức, thậm chí đã làm những chuyện trái với đạo đức, nhưng anh lại hoàn toàn không để tâm đến cô ta. “Tôi đối với cô đã đủ khoan dung rồi.” Nhà họ Hạ đến giờ này phút này vẫn vững vàng không ngã, toàn bộ dựa vào sự chống đỡ và đầu tư của anh. “Vậy Lạc Lăng thì sao? Nó còn nhỏ như vậy, cần...”

“Còn có tư cách nhắc đến Lạc Lăng? Nó xem việc bỏ nhà ra đi như thói quen, còn không phải công lao của cô.” Người phụ nữ này đóng kịch cũng thật đạt, lại có thể khiến anh không hay biết gì lâu như thế.

Hạ Văn Cẩm chảy nước mắt đầy mặt, vừa cảm phần lại thất vọng, cô ta chụp lấy thỏa thuận ly hôn xé thành vụn, cắn răng nói: “Em sẽ không ly hôn! Em sẽ chứng minh cho anh xem, trên thế giới này chỉ có em, cũng chỉ có em luôn yêu anh! Thật lòng thật dạ yêu anh!”

“Quyết định ngu xuẩn này của cô, chỉ khiến cô càng thêm đau khổ tột cùng.” Anh nhìn người phụ nữ lụy tình với mình này, mặt không biểu cảm nói, cho dù cô ta khóc lóc thảm thiết, cũng không cách nào lay động một sợi thần kinh nào của anh, trái lại càng làm anh chán ghét cô ta, bởi vốn dĩ trước nay anh chưa từng yêu cô ta.

Trong biệt thự nghỉ dưỡng bên bờ biển, Thiên Nhã đang tập trung pha cà phê, mùi cà phê nồng nàn cùng với hương thơm đặc biệt trên người cô lan tỏa trong không khí, vây quanh anh. Thiên Nhã đưa một ly cà phê đã pha xong cho Lạc Thần Hi đang nghiêm túc đọc báo, hỏi: “Anh định ở lại đây đến khi nào?” Nơi này mặc dù tốt, nhưng vẫn cách khu vực thành thị một khoảng nhất định, đi làm hằng ngày rất phiền phức. “Ồ luôn.” Anh đáp lại không cần suy nghĩ. Chủ tịch vẫn là nhanh chóng chuyển về nhà đi.” Tuy cô chưa từng gặp qua Lạc Lăng, nhưng gần đây cậu nhóc đó luôn liên lạc qua tin nhắn với cô, còn liên tục dặn dò cô phải chăm sóc tốt cho cha Lạc Thần Hi, thật là một đứa trẻ hiểu chuyện lại đáng thương, người cha là anh trông không có một chút làm tròn bổn phận nào cả. “Vì sao?” Anh nâng tầm mắt lạnh lùng, hỏi. “Bởi vì Lạc Lăng nhớ anh rồi.” Thiên Nhã trả lời. “Vậy để nó cùng chuyển qua chỗ này.” Đây là một cách giải quyết rất tốt.

“Ở đây giao thông không thuận tiện, tôi đi làm lúc nào cũng phải chờ xe rất lâu.” Thiên Nhã tập hợp đủ loại điểm hạn chế khi sống ở đây, hơn nữa điều quan trọng nhất là, anh vẫn không có ý định đi làm phẫu thuật, bệnh tình ngày một kéo dài, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Vậy ngày mai tôi thử cưỡng ép vác em lên xe, vậy thì em không cần đợi xe mỗi ngày rồi.” Điều này là do cô tự tìm lấy, ai bảo cô khẳng khái không chịu ngồi xe của anh để cùng đi làm, anh phát hiện gần đây bản thân đã trở nên cực kỳ lương thiện và dễ bị cợt tuýt rồi, lại có thể để mặc cô không nghe lời của mình, kiên quyết không chịu ngồi xe của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Cha đành nhờ mẹ rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Không được!” Nếu để người khác nhìn thấy cô và anh đi làm cùng nhau, vậy không phải sẽ phát sinh hiểu lầm nghiêm trọng sao.

“Đây không phải là việc mà em có thể kháng nghị.” Giọng điệu của anh đầy ngang ngược. “Tôi không muốn người khác hiểu lầm, Chủ tịch, mong anh hiểu cho.” Thiên Nhã vẫn thật sự sợ tính cách quyết đoán nói được làm được này của anh. Nghe vậy, Lạc Thần Hi đặt báo xuống, nhướn mày hỏi cô: “Hiểu làm?” Thiên Nhã tự bầu vào tay mình, cúi đầu đáp: “Tôi sợ ảnh hưởng đến danh tiếng của Chủ tịch.” Cô nói như thể chắc là đã đủ xuôi tai rồi chẳng. Anh nở nụ cười xấu xa: “Có vẻ như em luôn mang kiểu suy nghĩ quay đầu là bờ khi có thể xem ra tôi phải lập một ước định với em rồi.” Dứt lời, anh kéo cô qua, vòng tay ôm cô, để cô ngồi lên đùi của anh. Thiên Nhã bắt đầu hoảng loạn, muốn vùng vẫy thoát khỏi nhưng không được. “Bác sĩ đã nói, anh không thể kích động.” Cô biết anh lại định làm chuyện xấu nên dùng đến “tuyệt chiêu” lần nữa. “Em cảm thấy tôi thật sự dễ bị lừa gạt như vậy sao? Hừ, em đang xem thường chỉ số thông minh của tôi ư?” Nhưng Lạc Thần Hi lại không quan tâm đến “lời khuyên bảo chân thành” của cô, đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên chiếc cổ trắng như tuyết của cô, bàn tay lớn bắt đầu lướt đi trên cơ thể cô, xông thẳng vào trong quần áo của cô, vuốt ve bầu ngực mềm mại trắng mịn.

“Ừm...” Thiên Nhã vừa định phản kháng, nhưng môi lại bị anh lấp kín, chiếc lưỡi hơi nóng thăm dò và mút lấy sự ngọt ngào trong miệng cô, tham lam chiếm đoạt hơi thở thuộc về cô.

Dòng điện mạnh mẽ nhanh chóng lưu chuyển giữa hai người, Thiên Nhã bị anh hôn đến không còn sức chống đỡ. Một mùi sắc dục lan tỏa mà mùi giữa hai người, anh bế ngang Thiên Nhã, đặt cô lên sofa. Hai tay Thiên Nhã ôm lấy cổ anh, đầu óc cô lúc này là một khoảng trống rỗng, chỉ còn biết say sưa đáp lại nụ hôn của anh một cách vụng về. Bỗng đôi mắt mơ màng của anh thoáng đổi sắc thái, biểu cảm hiện vẻ đau đớn. Trái tim của Thiên Nhã chợt trầm xuống, ý thức được anh lại lên cơn đau đầu rồi. La Thiên Nhã, mày thật sự là miếng qua sao? Anh buông cô ra, đau đến mức lăn từ trên sofa xuống, Thiên Nhã cuống quýt lấy thuốc từ trong tủ ra, mớm cho anh uống. Nhưng cơn đau dường như không bị áp chế, anh đau đến ần mạnh vào đầu, lăn lộn trên sàn.

Cơn đau lần này rõ ràng còn dữ dội hơn lần trước, đầu anh như thể sắp nứt ra, ý thức cũng nhanh chóng trở nên mơ hồ. Thiên Nhã lo lắng đến bật khóc, không biết làm sao cho tốt, cô nói bằng giọng run rẩy: “Hay là bây giờ chúng ta đến bệnh viện có được không? Đi làm phẫu thuật, làm xong sẽ không sao nữa.” gương mặt anh vặn vẹo vì đau đớn: “Không! Không!” Thiên Nhã không còn tâm trí để quan tâm nhiều như thế, dùng hết sức lực của mình công anh lên, lần này nhất định phải đưa anh đến bệnh viện thực hiện phẫu thuật, không thể kéo dài được nữa! Trên lưng cô, anh không còn động tĩnh gì nữa vì đã ngất đi trong cơn đau đớn.

Trong bệnh viện. Hạ Vân Cẩm vội vã chạy đến, tát mạnh Thiên Nhã đang trông coi trước giường bệnh. Chồng của cô ta sắp làm phẫu thuật, vậy mà cô ta lại không biết! Hơn nữa ngoài người phụ nữ này ra, không có ai biết cả! Đạo lý gì thế này? Người phụ nữ này rốt cuộc đã bỏ bùa mê gì cho Lạc Thần Hi mà khiến anh si mê đến nỗi khẳng khái một mực với cô ta? Thiên Nhã bị Hạ Vân Cẩm tát, nhất thời mất thăng bằng, suýt nữa đã ngã xuống sàn.

“Đồ phụ nữ đề hồ, cô tưởng mình là ai, dựa vào cái gì mà trông coi trước giường của chồng tôi? Cút, cút đi cho tôi!” Cô ta nổi giận hét lên.

“Cô nhỏ tiếng một chút, nơi này là bệnh viện.” Thiên Nhã không có thời gian tính toán với cô ta nhiều như thế, hiện tại cô lo lắng cho bệnh tình của Lạc Thần Hi hơn. “Cô...” Hạ Vân Cẩm vừa định mắng tiếp, Lạc Thần Hi nằm trên giường chợt cử động, anh đã tỉnh lại. “Người nên cút đi là cô đấy.” Anh ngồi dậy, trong mắt không có tiêu điểm mà nhìn vào khoảng giữa hai người.

Hạ Vân Cẩm cắn răng, vẻ mặt oan ức. “Cúp điện rồi à? Sao lại không bật đèn?” Anh nhướn mày hỏi, ngửi thấy mùi thuốc sát trùng nồng nặc, lại hỏi tiếp: “Chỗ này là bệnh viện?” Hai người phụ nữ đều sửng sốt, Thiên Nhã nhìn ánh nắng ấm áp bên ngoài cửa sổ, sau đó nhìn sang ánh mắt không có tiêu điểm của anh, trái tim chợt trầm xuống.

Hạ Vân Cẩm huơ tay trước mắt anh, giọng nói nghẹn ngào và kinh ngạc: “Chồng, 2 mắt của anh...”

Thiên Nhã cảm thấy chân mình nhũn ra, cô lùi về sau hai bước, nỗi buồn bã dâng lên trong lòng.

“Khối máu trong não bệnh nhân đã chuyển xấu một cách nhanh chóng đồng thời không ngừng gia tăng kích thích, đã chèn ép vào dây thần kinh mắt, cho nên mới khiến bệnh nhân mất thị lực tạm thời trong giai đoạn này, việc phẫu thuật đã không thể trì hoãn thêm nữa, về chuyện sau khi phẫu thuật có thể khôi phục hoàn toàn thị lực hay không, còn phải chờ theo dõi.”

Đây là chẩn đoán bệnh tình của bác sĩ. “Đưa tôi ra ngoài.” Phản ứng của anh nằm ngoài dự đoán của mọi người rất bình tĩnh, “Anh không thể ra ngoài.” Hạ Vân Cẩm căng thẳng nói. “Ở đây không có việc của cô, cút đi đi.” Giọng điệu của anh vẫn mang vẻ lạnh nhạt không cho phép từ chối.

Hạ Vân Cẩm cắn răng, hung hăng trừng mắt với Thiên Nhã ở bên cạnh, nức nở đi bước lớn ra khỏi phòng bệnh. Thiên Nhã lặng lẽ lau nước mắt, trong lòng cực kỳ hối hận, nếu như cô cố gắng khuyên nhủ anh đến đây sớm hơn một chút, thì sẽ không đến bước này, phải làm sao? Phải làm sao bây giờ? “Đưa tôi ra ngoài.” Anh vẫn ra lệnh. “Chủ tịch, anh không thể trốn tránh nữa, anh sẽ...” “Câm miệng!” Anh bỗng nổi trận lôi đình, gỡ bỏ kim truyền dịch trên tay, ném bừa đồ đạc trên chiếc bàn cạnh giường xuống sàn một cách hung tợn.

Lạc Thần Hi nổi giận đùng đùng với tâm trạng kích động. Anh cắn răng, khoảng tối đen như mực trước mắt, dường như lại khiến anh quay về năm ấy, tại một nơi không hề có cảm giác an toàn, làm lòng anh nảy sinh sợ hãi. Trái tim của anh bị cơn lạnh lẽo và nỗi tuyệt vọng xâm chiếm, ký ức đau khổ len lỏi vào từng dây thần kinh trong đầu anh. Anh bấu vào đầu mình, nét mặt khổ sở, con đau như kim châm muối xát kia lại ập đến, khiến anh khẽ rên lên một tiếng.

Bác sĩ và y tá nghe thấy tiếng động lớn liền chạy đến, anh lại lên con rồi. Bác sĩ tiêm một mũi an thần và giảm đau cho anh, tâm trạng của anh mới ổn định trở lại mà chìm vào giấc ngủ say.

Mặc dù Hạ Nhất Y đã cố hết sức để chặn tin tức này lại, nhưng vẫn kinh động đến cụ Lạc. Lúc cụ Lạc đến phòng bệnh, Thiên Nhã đã trông nom cạnh giường của anh một ngày một đêm. Cụ thoáng nhìn cháu trai đang mê man trên giường, rồi lại lạnh lùng nhìn “vợ chưa cưới” của đứa cháu này, ra hiệu cho cô đi theo mình.

Thiên Nhã không yên tâm thoáng nhìn Lạc Thần Hi trên giường, sau đó theo cụ Lạc ra ngoài.

Trên hành lang của bệnh viện, cụ Lạc chống gậy, ra hiệu vệ sĩ bên cạnh cụ lánh đi. Cụ nhìn về một nơi nào đó ở phía xa, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

“Xem ra những người phụ nữ như cô, đều có chung một mộng tưởng.” Cụ quay lưng với cô, cất giọng âm u lạnh lẽo. Thiên Nhã không hiểu ý trong lời của cụ, cúi đầu tiêu hóa câu nói kỳ lạ này.

Cụ quay người lại, cười lạnh với cô đang “vờ hồ đồ”, đi thẳng vào vấn đề: “Cô cho rằng, cháu trai của tôi thật sự xem trọng cô?”

Thiên Nhã cuối cùng hiểu vì sao cụ muốn tìm mình nói chuyện, nghĩ đến việc bản thân thật sự đã rung động với Lạc Thần Hi, về mặt cô lúng túng. “Cô nghĩ, nhà họ Lạc sẽ đón nhận một con bé nhà nghèo như cô sao? Cô dựa vào cái gì, có mặt tại đây? Dựa vào cái gì mà mặt dày không biết xấu hổ ở lại bên cạnh cháu trai tôi! Cô tưởng làm như thế thì có thể trở thành người của nhà họ Lạc, leo lên vị trí bà chủ tịch sao? Cô quá mơ mộng hão huyền rồi!” Cụ liên tục chất vấn, ánh mắt lạnh khốc hung ác, cực kỳ đáng sợ.

“Cháu không có suy nghĩ đó.” Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào cụ, đáp lại, không tự ti cũng không kiêu ngạo. Cô cũng không biết bản thân rốt cuộc suy nghĩ thế nào, cô chẳng qua chỉ là nghe theo mong muốn của mình mà thôi, về chuyện này, cô chưa từng nghĩ đến hậu quả, cô chỉ biết rằng, cô không hi vọng anh xảy ra chuyện. Cụ hừ lạnh: “Nếu cô thật sự không biết chân tướng, vậy để tôi nói cho cô biết, cô chỉ là một con cò của cháu trai tôi, lẽ nào cô không có đầu óc sao? Tôi tin rằng tối hôm đó cô đã nghe rất rõ ràng, nó chỉ lợi dụng cô để khiến mọi người lo là, diễn một vở kịch hay để đạt được mục đích mà thôi.” “Anh ấy không như thế.” Thiên Nhã phủ nhận, hành động có thể lừa người, lời nói có thể lừa người, nhưng cảm giác thì không thể, còn có ánh mắt, ánh mắt lúc anh nhìn cô.

Ánh mắt của cụ Lạc lộ vẻ khinh thường: “Vậy cô nghĩ nó sẽ chọn cô, hay là chọn tất cả mọi thứ mà hiện tại nó đang có? Đừng quên, quyền lực và địa vị của nó, đều có được từ tay tôi.” “Bác thật sự đã nghĩ nhiều rồi, cháu hoàn toàn không có suy nghĩ nào nằm ngoài bốn phận, chỉ cần anh ấy phẫu thuật xong, cháu sẽ trở về vị trí vốn có của mình, tuyệt đối không vượt giới hạn.” Thiên Nhã hiểu lời nói bóng gió của cụ, đáp lại một cách quả quyết. Cụ Lạc nở nụ cười hài lòng, trong mắt lộ vẻ xảo quyệt: “Tôi tin cô một lần này, ghi nhớ lời hứa hôm nay của cô, đây là lời khuyên răn chân thành của tôi dành cho cô.” Yên tâm đi, có nhất định sẽ tuân thủ lời hứa của mình, cô cần bản không muốn đạt được điều gì cả, cô luôn rõ vị trí của bản thân. La Thiên Nhã, chính đốn cho tốt mở cảm xúc hỗn độn kia của mày đi, Lạc Thần Hi, anh mãi mãi sẽ không thuộc về mày, mày chỉ là nhất thời choáng váng đầu óc nên nhìn không rõ hiện thực mà thôi.

“Cha ơi, cha đã đỡ hơn chưa? Người ta lo cho cha lắm.” La Tiểu Bảo sà vào vòng tay của Lạc Thần Hi, đau lòng hỏi.

“Chẳng phải cha đã nói không sao ư? Con còn nhỏ lo lắng cái gì, lúc này cha vừa bảo tài xế đưa con về nhà, sao lại quay về đây rồi.” Lạc Thần Hi ôm con trai, vẫn chưa thích ứng với khoảng tối tăm trước mắt, tâm trạng vô cùng ảm đạm, anh không muốn con trai nhìn thấy bộ dạng lúc này của mình.

“Người ta vẫn không yên tâm, muốn về đây ở cạnh cha.” Lăng Lăng vừa mới rời đi là cậu đến ngay, cậu thật sự muốn ngay lập tức đến thăm cha bị thương, hiện tại cha nhất định rất suy sụp.

“Nghe lời, mau về đi.” Lời nói quan tâm của con trai làm lòng anh ấm lại, tâm trạng u ám bị xua đi một chút.

“Cha ơi, cha cũng phải nghe lời đó, nghe lời bác sĩ thật tốt, mau chóng trị khỏi bệnh, cha là thần tượng số một của người ta đó, con luôn học tập cha.” Khi biết được những việc lúc nhỏ mà cha phải trải qua, La Tiểu Bảo rất đau lòng. Cậu cũng biết sáu năm trước cha đã từng phải người tìm kiếm ma mi Thiên Nhã, mà lần tai nạn xe vào sáu năm trước đã lưu lại mầm tai họa, là nguyên nhân dẫn đến việc cha không nhận ra ma mi Thiên Nhã, Lần này cậu càng chắc chắn rằng cha yêu ma mi.

“Trẻ con đừng nghe nhiều chuyện, cẩn thận cái miệng của con.” Lạc Thần Hi vỗ nhẹ lên cái miệng nhỏ của con trai, coi như “nghiêm phạt”. “Vậy người ta không nói nữa, hay nói về đi Thiên Nhã đi, di ấy đâu rồi ạ?” La Tiểu Bảo nở nụ cười xấu xa, hỏi anh. “Con tìm cô ấy làm gì? Thăng nhóc này muốn giành phụ nữ với cha sao?” Lạc Thần Hi hỏi với vẻ mặt “căng thẳng”. “Không phải đâu, người ta chỉ là quan tâm hai người một chút thôi mà.” La Tiểu Bảo “khó xử” đáp. “Con cũng quan tâm quá nhiều rồi chẳng, dám nói linh tính trước mặt đi Thiên Nhã thì cẩn thận da của con cho cha.” Lạc Thần Hi “cảnh cáo”. Lạc Thần Hi và con trai nói cười với nhau một lúc, sau khi La Tiểu Bảo nhận được một tin nhắn liền rời khỏi. Bởi vì ma mi Thiên Nhã đang trên đường đến bệnh viện, bị mẹ bắt gặp vậy thì không xong rồi.

Thiên Nhã ơi Thiên Nhã, công tác tư tưởng cho cha giao vào tay mẹ đó, hãy khuyên cho thật tốt, người ta và Lạc Lăng trông cậy vào mẹ, nhất định phải giúp cha đừng cảm đối mặt với quá khứ, khắc phục nỗi ám ảnh để tiếp nhận phẫu thuật nha, bọn con tin tưởng mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Ít ra còn có em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cô này, cô không thể đưa anh ấy ra ngoài.” Chị y tá có thái độ nghiêm chỉnh cảnh cáo cô.

“Chị cho em xin ra ngoài một lúc, chỉ một lúc thôi ạ!” Về mặt Thiên Nhã ấy nấy, dắt tay của Lạc Thần Hi liền chạy ra ngoài. “Này cô! Này cô!” Một nhóm đồng y tá đuổi theo sau lưng, Thiên Nhã kéo Lạc Thần Hi ra đến bên ngoài, ngồi lên chiếc Ferrari màu xanh của anh, nhanh chóng khởi động xe rời khỏi bệnh viện. “Anh đừng hiểu lầm, tôi đồng ý đưa anh ra ngoài là có điều kiện đấy.” Thiên Nhã nắm vô lăng thờ gấp, nói với Lạc Thần Hi đang nhắm mắt cảm nhận bầu không khí trong lành bên ngoài. Cuối cùng anh đã rời khỏi nơi chốn quái quỷ đó. “Tôi đâu hứa gì với em.” Anh thông thả ung dung nói. Thiên Nhã phanh xe gấp: “Sao anh có thể lật lọng chứ!” Lạc Thần Hi dựa lên lưng ghế, gối hai tay sau đầu, cảm nhận ánh nắng ấm áp của ngày đông, để cơ thể như đã bị mốc hong khô dưới nắng, xua tan mùi u ám của nơi đó. “Ai quy định không được lật lọng?” Anh phản bác với giọng điệu dĩ nhiên. “Anh! Anh thật sự không cần mạng nữa sao?” Có gì còn đáng sợ hơn cái chết chứ? Chẳng phải chỉ làm một ca phẫu thuật thôi sao?

“Tôi muốn đến bờ biển.” Anh không quan tâm câu hỏi của cô, nhàn nhạt yêu cầu.

Thiên Nhã hướng mắt vào góc nghiêng hoàn mỹ của anh. Cô bị ảo giác đúng không? Vì sao nét mặt của anh lại mang theo một niềm đau buồn khó mà diễn đạt thành lời, niềm đau buồn này, so với anh của ngày thường ngông cuồng, cao ngạo và ngang ngược lại không cân xứng đến như thế.

“Ừm.” Cô đáp lại một câu, không nói gì nữa, lái xe chậm chậm về hướng bờ biển.

Bầu trời ngày càng tối, mặt trời từ từ ngấm mình vào biển cả, chút nắng còn sót lại cũng ngày càng nhạt đi. Ánh chiều tà dần dần buông xuống, màu sắc của những tia sáng cuối cùng không ngừng biến ảo, cùng với vạn vật bị màu sắc biển ảo này bao trùm, tạo nên một bức tranh phong cảnh hoàng hôn bên bờ biển tuyệt diệu.

Cô và anh sóng vai nhau ngồi xuống, ở lại trên bãi biển cả một buổi chiều. Cho đến khi màn đêm buông xuống, cô ho khan vài tiếng: “Chú tịch, có phải chúng ta nên về rồi không?” “Hoàng hôn đẹp không?” Cô hỏi một đặng, anh trả lời một nẻo.

“Hả, rất đẹp.” Thiên Nhã nhìn hoàng hôn tan ra nơi chân trời. Khi nhìn sang đôi mắt trước kia sâu thẳm giờ mờ mịt và không có tiêu điểm của anh, trong lòng cô buồn bã. “Ông rất thích đưa tôi đến đây, đây là nơi mà họ quen biết nhau.” Anh nói bằng giọng hồi tưởng, tựa hồ đang kể một câu chuyện rất xa xưa.

Trong lòng Thiên Nhã chợt chấn động, họ? Chính là cha mẹ của anh sao? Anh của hôm nay không còn ngang ngược và sắc sảo như ngày thường, thay vào đó là vẻ sầu muộn làm cô không khỏi rung động, nhìn anh nhớ về ngày trước, đáng vẻ như một cậu bé bị tổn thương, trái tim của cô cũng đau âm ỉ theo.

“Chắc hẳn họ rất yêu thương anh.” Thiên Nhã nói trong xúc động. Anh khẽ nhếch môi, hơi gục đầu, nhũn chặt chân mày, đoạn hồi ức được yêu thương và hạnh phúc, cùng với đau khổ và 9 trong tâm trí. Chốc lát, anh mới cắn răng, cười lạnh và nói: “Tiếc rằng, thế giới này rất tàn nhẫn.” Cô vươn bàn tay mềm mại nắm lấy bàn tay lớn lạnh lẽo của anh, trao cho anh hơi ấm và sức mạnh. “Thế giới vẫn đầy áp bức, quan trọng là anh có chịu chủ động nắm bắt hay không.” Thiên Nhã nhẹ nhàng nói, cuối cùng cô đã hiểu tính cách ngang ngược, âm hiểm lại thất thường đến đáng sợ của anh bắt nguồn từ tuổi thơ ư tối, có lẽ cô nên thấu hiểu cho anh và bỏ qua những việc làm trước đây của anh.

Nét mặt của anh như ngưng đọng, khoé môi cong lên 20 một góc độ khó mà nhận ra.

“Chúng ta đi thôi.” Anh đứng dậy, nói. “Về làm phẫu thuật hả?” Thiên Nhã không hề có ý định bỏ cuộc. “Xem thử em có thể thuyết phục tôi không.” Anh đáp. Thiên Nhã dắt tay anh, gương mặt lóe lên hi vọng: “Vậy anh muốn tôi thuyết phục anh thế nào?”

“Em tự nghĩ cách” Tự nghĩ cách ư? Nào có cái lý đó, bây giờ người nên làm phẫu thuật là anh mà? Sao giọng điệu lại như không liên quan đến mình thế kia. “Em nhảy điệu Waltz vẫn rất ra dáng đấy.” Trên xe, Lạc Thần Hi bỗng nói. “Vậy hả, cũng tạm tạm” Thiên Nhã nhớ lại chuyện xấu hổ 2 về vũ hội lần trước mình bị rơi xuống nước, thẹn thùng nói. Hừ hừ, đều tại cái tên này có tính gây ra chứ ai.

“Muốn trình diễn chứ?” Thiên Nhã tròn tròn đôi mắt hạnh: “Anh muốn nhảy ư?” “Thì sao? Em không có tư cách ghét bỏ tôi.” Tuy hiện tại anh là một nhân sĩ mù. “Đâu có, a, tôi nhớ ra rồi! Tôi đưa anh đến một nơi.”

Tại Quảng trường Nhân dân.

Thiên Nhã dắt Lạc Thần Hi bước vào trong sân nhảy của quảng trường. Các cô chủ bác xung quanh bắt cặp với nhau thực hiện những bước nhảy cứng nhắc, cũng có một số ít sở hữu động tác nhanh nhẹn mạnh mẽ, tư thế mềm dẻo đang nhảy một cách say sưa. Đây là nơi để những cụ già về hưu và rất nhiều học sinh đến vui chơi giải trí, tập khiêu vũ.

Bàn giao hưởng của điệu Waltz tao nhã vang vọng bên tai anh, xa xa lại thấp thoáng nghe thấy khúc nhạc của điệu nhảy đường phố, còn có thanh âm của đài phun nước và tiếng trò chuyện của mọi người. Lạc Thần Hi hướng đôi mắt anh tuấn, hỏi cô: “Rốt cuộc em đã bắt cóc tôi đi đâu?” Thiên Nhã cười trộm, tên này bình thường đều ra vào những nơi cao cấp, chắc là cả đời này chưa từng đến một nơi vui chơi giải trí miễn phí như Quảng trường Nhân dân bao giờ.

“Đây là một nơi cảnh đẹp ư vui đấy, nào, chào anh, có thể mời anh cùng nhảy một điệu không?” Bàn tay lớn của Lạc Thần Hi giữ lấy cô, khoé môi vẽ thành nụ cười xấu xa quen thuộc: “Em đang khiêu chiến với kỹ thuật khiêu vũ của tôi sao?”

“Kẻ hèn này không dám, mong Chủ tịch đại nhân nương tay.” Theo tiết tấu của âm nhạc, cả hai bắt đầu nhảy một cách vô cùng ăn ý. Thế giới của anh là một khoảng u tối, nhưng lại có cổ soi sáng con đường phía trước. Cảm giác trước nay chưa từng có này, mang đến cho trái tim sớm đã băng giá của anh hơi thở lúc xuân về. Bản nhạc kết thúc, hai người dừng lại, các cô chủ bác gần đó nhìn đôi tình nhân” khiến mọi người bị thu hút bằng những ánh mắt ái mộ. Một bác gái nói với bạn nhảy bên cạnh, giọng điệu chỉ tiếc rên rỉ không thành thép: “Anh xem chàng trai kia nhảy giỏi lại tao nhã biết bao, ôi chao mê hoặc chết người ta rồi.” Ông chủ bên cạnh cũng thật là một người không sợ chết, chế giễu lại bạn già của mình: “Em xem có gái đó nhảy mềm dẻo đến nhường nào, chiếc áo kia y như cành liễu vậy, em xem em kia, giống như cột đèn, đã thẳng lại còn cứng.” Bác gái thẹn quá hóa giận dấm ông bạn già vài cái, nói: “Lắm lời này, còn dấm lắm lời.” Ông chủ bị đánh đến nổi liên tục xin tha. Thiên Nhã nhìn hình ảnh hai cụ già tranh cãi với nhau nhưng lại âm áp và hạnh phúc, đột nhiên dấy lên cảm xúc ngưỡng mộ trong lòng. Cuộc đời mỗi người nếu như có thể tìm được một ai đó cạnh bên, cùng nhau vượt qua khó khăn gian khổ, là một chuyện rất đổi hạnh phúc. Mà người đứng trước mặt cô, lại được định trước sẽ không ở bên cô, La Thiên Nhã, ngay cả tư cách để nghĩ đến này cũng không có. Cô chợt nghe thấy bác gái kia lại than thở: “Ài, tiếc cho một chàng trai tuấn tú như thế, lại là một người mù, thật tội thân cô gái.” Nghe được lời này, Lạc Thần Hi mặt đầy vạch đen, vừa định hung hăng thanh minh bản thân chỉ là tạm thời mất thị lực, hoàn toàn không phải người mù thì đã bị Thiên Nhã nhanh trí kéo đi. “Lẽ nào lại như vậy! Cũng không xem thử tôi là ai.” Bà bác đó dấm nói anh là người mù, còn làm cô tội thân? Biết bao cô gái tha thiết được quần lấy anh đấy. Thiên Nhã dẫn anh chậm chậm bước đi trên quảng trường, không hề để ý đến con phần nộ của anh. Cảm nhận được sự im lặng đột ngột của cô, Lạc Thần Hi kéo cô về phía mình, hỏi: “Làm sao vậy? Em thật sự cảm thấy tội thân cho em ư?” Hai từ “tội thân” quả thật khiến anh thấy rất gần.

Thiên Nhã rút tay mình ra khỏi bàn tay lớn của anh, nhìn anh, nghiêm túc nói: “Chủ tịch, ngày mai hãy làm phẫu thuật đi, không thể trì hoãn thêm nữa.”

Anh tối sầm mặt một lúc, sau đó lại nở nụ cười đùa giỡn với đời: “Như thế không phải rất tốt sao? Chẳng phải em cũng thành cây gậy của tôi rồi sao, không chết được.”

Thiên Nhã nhìn dằng vẻ vẫn như chuyện không liên quan đến mình của anh, đã thật sự sốt ruột: “Tôi không phải, tôi không thể thành gậy chống cho anh! Ai cũng không thể thành gậy chống cho anh, trước đây tôi cảm thấy Chủ tịch là một nhân vật nguy hiểm vừa ngang ngược lại đáng sợ, nhưng mà anh biết không? Tôi thà rằng anh là người như vậy, thật đó, anh của hiện tại, khiến tôi... khiến tôi...” “Khiến em thế nào?” Anh lạnh lùng hỏi. Cô nhìn xuống, nước mắt hoen mi, có một số lời khó nói ra, nguyên nhân, là bởi nó chỉ có thể mãi mãi giấu trong

lòng. “Khiến tôi buồn.” Thiên Nhã không muốn lừa gạt bản thân, cũng không muốn lừa gạt anh. Cô đối với anh, từ sự ác cảm, chán ghét khi gặp lại giờ đã chuyển thành đủ loại cảm xúc đau lòng, thương xót, và cả yêu thích. Cô nên chinh đồn thật tốt đoạn tình cảm mà ngay cả bản thân cô cũng không dám tin này như thế nào đây. Cô và anh vốn dĩ chính là hai đường thẳng không nên giao nhau, nhưng cô lại bất ngờ lên nhầm giường của anh, sinh ra La Tiểu Bảo, sáu năm sau gặp lại nhau lần nữa, cô đã nảy sinh rung động mà đáng ra không nên có với anh.

Bất đầu là sai lầm, gặp lại cũng là sai lầm. Anh vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô. Đôi mắt sâu thẳm và âm u trước sau đều không có tiêu điểm, xúc cảm nơi đầu ngón tay, quen thuộc đến như thế. Người phụ nữ vừa gặp mặt đã làm anh có cảm giác đặc biệt này, lẽ nào có thể lấp đầy toàn bộ mất mát trong tim mà chính anh cũng không muốn thừa nhận?

“Em có yêu tôi không?” Anh bỗng hỏi, lại thấy mình đã hỏi quá mức đường đột, ngay cả bản thân anh cũng không dám tin vào câu hỏi thành tâm này. Thế nào là tình yêu? Anh cân bản không có khái niệm. Mắt Thiên Nhã đỏ hoe, cô siết nắm đầm nhỏ nhắn: “Tôi không biết, tôi chỉ muốn anh không bị gì, chỉ muốn anh có thể lại nhìn thấy ánh sáng.” Cô yêu anh không? Yêu anh không? Nếu anh không? Giữa cô và anh không phải mối quan hệ có thể bàn về “tình yêu” với nhau, có dựa vào cái gì mà trả lời chứ.

“Trả lời tôi!” Anh ra lệnh.

“Anh đừng có ép tôi được không? Cầu xin anh.” Thiên Nhã van xin. “Trả lời tôi!” Anh tăng âm lượng giọng nói, mang theo sự giận dữ. Thiên Nhã nhìn anh cố chấp, trong đầu hiện ra bóng dáng của cụ Lạc, những lời cụ nói hệt như đang bên tai. Lời hứa... cô sẽ tuân thủ lời hứa. “Không, tôi không yêu anh.” Cô lạnh lùng đáp. “Đây là câu trả lời thật lòng của em?” Giọng điệu của anh lạnh lẽo như sương giá, thấp thoáng nổi huyệt hăng. “Đừng! Tôi chỉ là đã hứa với người khác, sẽ khuyên nhủ anh làm phẫu thuật thật tốt.” Cô nói lời dối lòng.

“Ai?”

“Hạ Văn Cẩm.” Cô chối bừa.

Anh cười lạnh: “Em xem tôi như tên ngốc sao? Được, nếu đã như thế, tôi có làm gì em cũng đừng quản, đừng hỏi gì cả, mọi thứ về tôi không liên quan đến em.”

Anh nói xong quay người bước về hướng có tiếng xe cộ ồn ào. Thiên Nhã nhìn anh đi thẳng ra đường ô tô, hòa vào dòng xe. Cô sợ hãi đến mặt tái mét, vội đuổi theo để ngăn anh lại.

Anh bước đến chính giữa con đường, chợt dừng chân, quay người lại, nở nụ cười châm biếm về hướng của cô. Thiên Nhã cũng lao ra đường, né tránh xe cộ, muốn kéo anh về. Thế nhưng, sự nguy hiểm chỉ ập đến trong cái chớp mắt, một chiếc ô tô con ỡ không xa đang chạy về phía của anh với tốc độ cực nhanh, ngày càng tiến gần, thấy nó sắp đâm vào anh, trái tim của Thiên Nhã như muốn bật khỏi cuống họng. “Đừng mà!” Cô mặc kệ mọi thứ lao qua đó, dùng hết sức lực kéo anh qua bên mình, ôm lấy anh thật chặt, chiếc xe phanh gấp, đâm vào xe bên cạnh. “Em yêu anh! Em yêu anh! Tên điên này! Tên điên này!” Thiên Nhã nói trong nước nức, không thể không thừa nhận.

Anh thở ra một hơi, ôm lấy cô.

Anh rút cuộc làm sao thế này? Không cần đến mạng sống, chỉ để chứng minh, để ép Thiên Nhã thừa nhận rằng cô yêu anh. Nhưng chẳng hiểu vì sao, anh khẳng khẳng muốn chính tai nghe cô thốt ra. Em yêu anh, vậy là đủ rồi. Dù cho cả thế giới là một khoảng u tối, nhưng ít ra vẫn có em ở đây. Dù cho cả thế giới là một khoảng u tối, nhưng ít ra em còn có anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Sự việc ngày càng phức tạp rồi

Nhìn đèn của phòng phẫu thuật sáng lên, Thiên Nhã thăm cầu nguyện người bên trong có thể bình an vô sự.

“Chỉ cần biết anh không sao thì cô đã mãn nguyện rồi, cô sẽ quay về vị trí của mình, dù rằng trong lòng vô cùng không nỡ. “Cô đi đi, nơi này không cần cô, cút cho tôi.” Hạ Văn Cẩm vênh mặt hất hàm chỉ vào Thiên Nhã, cô ta đồ kị điển2cuồng trước sự thật Thiên Nhã thuyết phục được Lạc Thần Hi làm phẫu thuật. “Biết anh ấy không sao, tôi nhất định sẽ đi.” Cô rất rõ bản thân nên làm thế nào. “Hừ, cô tưởng mình là ai? Dựa vào cái gì quan tâm chồng người khác! Dựa vào cái gì chứ!” Hạ Văn Cẩm lao qua giờ tay muốn đánh cô. “Im miệng hết cho ta.” Cụ Lạc xuất hiện ở góc rẽ của8hành lang phòng phẫu thuật, sau lưng có hai vệ sĩ đi theo. Hạ Văn Cẩm nhìn thấy cụ Lạc, về mặt lập tức chuyển từ hồng hách sang ảm ức: “Ông nội, người phụ nữ không biết xấu hổ này đuổi thể nào cũng không chịu đi.” Cụ Lạc chậm rãi bước qua đó, thoáng liếc nhìn Hạ Văn Cẩm, không nhìn thẳng Thiên Nhã lấy một lần, điềm tĩnh nói: “Nhìn lại bộ dạng kénĐoài của cháu đi, gấp cái gì, người nên đi, sớm muộn sẽ đi, cô ta không thể đeo bám mãi được, nơi này là bệnh viện, cháu im lặng một chút cho ông.” Hạ Văn Cẩm nghe hiểu hàm ý trong lời cụ Lạc, lúc này mới can rằng không dám nói tiếp nữa. Ca phẫu thuật tiến hành một ngày một đêm cuối cùng đã kết thúc, được thực hiện rất thành công. Nghe được2kết quả này, Thiên Nhã thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay người rời đi.

Thiên Nhã đang cắt từng miếng hành tây, bỗng thấy nước mắt mình rơi xuống từng giọt. Con dao bất ngờ lệch hướng, khiến máu ở ngón trỏ tuôn ra. Đau, đau quá, vì sao lại đau đến thế này? Bởi vì, cô đã rung động. “Ma mi Thiên Nhã, mẹ dọa chết người ta rồi, sao lại bắt can như vậy, còn2khóc đến nổi trái tim người ta cũng sắp vỡ luôn rồi.” La Tiểu Bảo bằng bô can thận cho Thiên Nhã, giọng điệu quan tâm quở trách. Nhìn dáng vẻ của ma mi Thiên Nhã như vậy, cậu thật sự rất đau lòng, nếu mẹ yêu cha mà đau khổ như vậy, cậu thả để Thiên Nhã một mình, cậu rất xót cho Thiên Nhã, cậu đang tự trách mình, có phải đã hơi nóng vội rồi không, một mực nghĩ cách thu hẹp khoảng cách giữa cha và Thiên Nhã, nhưng lại làm ra rất nhiều chuyện tổn thương đến hai người họ.

Vì chuyện này mà lần trước cậu và Lạc Lăng đã cãi nhau một trận, cách của Lạc Lăng quá cực đoan, quá vội vã, còn cậu thì chủ trương tiến hành theo tuần tự, bây giờ xem ra muốn để Thiên Nhã và cha bên nhau hạnh phúc đúng thật là một chuyện không thể gấp gáp. Nhưng tình yêu giữa người lớn với nhau không phải như vậy sao? Có yêu mới có đau khổ, có đau khổ thì mới có yêu, ài. Thiên Nhã lau nước mắt còn chưa khô, giải thích: “Ma mi không khóc, chỉ là bị hành tây làm cay mắt.” Tuy cô biết lời giải thích này rất giọng gạo, can bản không thể giấu nổi cậu con trai thông minh. La Tiểu Bảo đưa bàn tay bé nhỏ trắng nõn lau nước mắt cho Thiên Nhã: “Hành tây xấu quá, vậy sau này người ta không ăn hành tây nữa.” Cậu nói oan cho hành tây rồi, xin lỗi nha. Thiên Nhã hiếm khi không bị chọc cười vì lời nói của con trai, cô nhìn ngón tay được băng bó kỹ càng của mình, nở một nụ cười mỉm miễn cưỡng, nói: “Cảm ơn bé cưng của mẹ, lại làm con lo lắng rồi.” La Tiểu Bảo hôn chụt một cái lên má Thiên Nhã: “Ngốc quá, người ta không lo cho Thiên Nhã thì lo cho ai.”

Cậu ngoài lo lắng cho Thiên Nhã ra, đương nhiên còn rất lo lắng cho cha, hi vọng cha phẫu thuật thành công, mau tỉnh lại, mau đến tìm Thiên Nhã, đừng để Thiên Nhã một mình đau lòng ở nơi này nữa.

Trong bệnh viện.

Anh từ từ mở mắt ra, gương mặt tiêu tụy của Hạ Văn Cẩm in vào tầm mắt lơ mơ của anh. “Sao anh lại ở đây?” Anh mở miệng hỏi một câu.

Hạ Văn Cẩm thấy anh tỉnh lại, vô cùng vui mừng.

“Chồng, anh cuối cùng đã tỉnh rồi!” Anh đã ngủ ba ngày ba đêm.

Lạc Lăng đi đến, gọi: “Cha ơi!” Nhìn thấy cậu bé có ngũ quan rất giống anh lúc nhỏ, đáng vẻ điệu bộ đều đều mang đến một loại cảm giác quen thuộc khó mà diễn đạt thành lời, gương mặt anh lộ vẻ nghi hoặc.

“Nó là ai?”

Lạc Lãng và Hạ Vân Cẩm cùng ngây ra.

Ánh mắt của Lạc Thần Hi đặt lên cái bụng phẳng của Hạ Vân Cẩm, đôi mày anh tuấn chột nhứ lại, hỏi: “Con của em..”

Trời ơi!

Chuyện lớn rồi! Lớn thật rồi!

Hai cậu bé lại gặp nhau ở chốn cũ. Lạc Lãng để trán, về mặt phiền muộn.

“Theo em nói thì cha đã bị mất ký ức gần đây, sao lại như vậy, ông trời ơi, ông nghịch lắm đó.” La Tiểu Bảo cũng bản khoăn than thò.

“Những cố gắng trước đây của bọn mình xem như thi công rồi.” Lạc Lãng thật sự có một loại cảm giác chỉ tiếc rên sất không thành thép. “Hi vọng cha nhanh chóng khôi phục tất cả ký ức vậy.” Đây là lời cầu nguyện duy nhất của cậu. “Bọn mình thật sự phải ngồi nhìn mọi chuyện thay đổi như vậy sao?” Lạc Lãng không phục, cậu không tin với trí thông minh và sách lược của mình và Tiểu Bảo không thể gắn kết cha và ma mi vốn đã có tình ý với nhau. “Lãng Lãng, em đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa, lần trước chính vì hành động cậy mạnh bức hiếp của em đã khiến Thiên Nhã và cha chịu không ít giày vò.” Sự kiện xã hội đen lần trước, Lạc Lãng là chủ mưu, “cậu chủ hắc bạch” nổi tiếng về quan hệ với chính phủ và xã hội đen kia, chính là cậu.

“Em làm như vậy còn không phải vì hạnh phúc của cha và ma mi, vì hạnh phúc của bọn mình sao.” Lạc Lãng nghiêm mặt nói. Cha ở với một người phụ nữ không hề có tình cảm nhiều năm như thế, khó khăn lắm mới tìm được người phụ nữ mình thích, cậu chưa bao giờ nhìn thấy cha như vậy cả, cha nhiệt tình với cuộc sống như vậy, cậu không hi vọng hai người cứ thế lờ mờ mắt nhau, trong khi Thiên Nhã lại ngốc nghếch hồ đồ, bởi vì hành động vô si của Hạ Vân Cẩm, mẹ đến bây giờ vẫn chưa biết ngoài Tiểu Bảo ra, còn có một người con trai là cậu.

Tất cả những điều này, đều cần hai cậu bé lập lại trật tự, chỉnh sửa mối quan hệ nhầm lẫn này. “Nhưng hiện tại Thiên Nhã có hạnh phúc không? Cha có hạnh phúc không?” La Tiểu Bảo hỏi.

“Họ đau khổ nên mới hạnh phúc.” Lạc Lãng đáp. “Có cách nào loại bỏ đau khổ, chỉ còn lại hạnh phúc không?” La Tiểu Bảo cảm thán. “Tình yêu chính là như vậy, đau khổ và hạnh phúc song hành cùng nhau.” Nghe Lạc Lãng đáp, La Tiểu Bảo im lặng không nói gì. Tuy hai cậu bé chưa từng trải qua thứ gọi là tình yêu, nhưng các cậu đều biết rằng, đây chính là cái giá của tình yêu.

“Thiên Nhã, cậu cứ theo Kha Từ Thích ra ngoài dạo đi, cậu xem cậu mấy ngày nay đã tiêu tụy thành bộ dạng nào rồi.” Đồ Hoa Kỳ nhìn Thiên Nhã trước nay lạc quan đơn thuần giờ thành bộ dạng này, thật sự không nhìn nổi nữa, quyết định nghĩ cách làm cô vui lên. La Tiểu Bảo nghe thấy tên của Kha Từ Thích, chớp đôi mắt to vài cái, nói: “Ma mi, mẹ cứ đi vui chơi thỏa thích một chút, để con và ma mi Hoa Kỳ ở nhà tâm sự thầm kín với nhau.” Tuy chủ Từ Thích là tình địch của cha, nhưng chú ấy lại là một tình địch làm người khác yên tâm, hơn nữa cậu cũng không muốn nhìn Thiên Nhã buồn bã đau khổ thêm nữa. Thiên Nhã không chịu nổi sự nhõng nhẽo và cưỡng ép của một lớn một nhỏ, trong lúc bất lực chỉ đành đồng ý cuộc hẹn ra ngoài dạo với Kha Từ Thích. Thật ra cô chỉ là không muốn để Kha Từ Thích nhìn thấy đáng về này của mình, bởi vì anh xem cô còn quan trọng hơn cả bản thân. Còn cô lại vì một người đàn ông khác mà buồn bã lo lắng, sao cô có thể tàn nhẫn như thế chứ? Nhưng Kha Từ Thích mãi như tia nắng ấm áp nhất, cho dù là khi nào và ở đâu anh đều cố gắng mang đến cho Thiên Nhã hơi ấm và sự vỗ về. “Em nhắm mắt lại đi.” Anh đưa Thiên Nhã đến bờ đê của cầu lớn Thịnh Châu, cô tỉnh ra về thần bí nói.

Thiên Nhã nhìn đáng về “chưa hết tình trẻ con” của Kha Từ Thích, nghe lời anh nhắm mắt lại.

Một giây, hai giây, vài giây sau.

Bên tại Thiên Nhã vang lên tiếng pháo hoa từ trên cao truyền đến, cô chậm chậm mở mắt ra, chỉ thấy pháo hoa cực lớn đang bùng nổ trên bầu trời rồi những vệt sáng thi nhau rơi xuống như mưa. Từng hạt “kim sa” tiếp tục được bắn lên, ra sức nở rộ trên không trung. Đồ cam vàng lục lam chầm tỉm, có đủ cả, khoe màu đua sắc, điểm tô bầu trời đêm thêm xinh đẹp thướt tha, giống như thác nước nơi thiên đường đang trút xuống, làm lòng người say đắm. Thiên Nhã nhìn cảnh đẹp trước mắt, vừa cảm động, lại vừa áy náy. “Từ Thích, anh không cần đối xử với em tốt như thế.” Cô thật sự không đáng để anh cho đi như vậy.

“Không sao cả, chỉ cần em thích là được.” Kha Từ Thích kiên định đứng giữa gió lạnh, áo khoác xanh đậm rộng rãi cùng khăn quàng cổ màu xám nhạt khiến anh trông càng thêm vài phần phong độ của người tri thức, tình cảm dịu dàng trong mắt gần như có thể khiến bất kỳ cô gái nào chìm đắm trong thế giới của anh mà chẳng muốn tỉnh giấc.

Thế nhưng cô, đáng chết thế nào lại không bị lay động. La Thiên Nhã, mấy thật sự nên lời ra chém rồi. “Em không đáng để anh hy sinh nhiều như vậy, thật đó, em không biết nên báo đáp thế nào.” Thiên Nhã cúi đầu nói, nợ tiền có thể trả bằng tiền, nhưng thứ cô nợ là tình, thì nên trả thế nào đây? Tâm trạng của cô rất hỗn loạn, rất hỗn loạn.

Kha Từ Thích nhìn cô, vẻ sầu muộn bao phủ đôi mắt anh: “Anh tưởng là, một ngày nào đó em sẽ đến bên cạnh anh, nhưng bên cạnh em lại xuất hiện anh ta.” Thiên Nhã gục đầu, vẻ mặt hối lỗi và áy náy, đôi mắt dịu dàng của anh thoáng ảm đạm. Anh cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng, nói tiếp: “Nhưng anh không phiền lòng, cho dù chúng ta là ai, có quan hệ gì, anh vẫn sẽ bảo vệ em, mãi đến khi anh không còn sức lực.” Viên mắt của cô nóng rát, trong lòng có một niềm xúc động chẳng thể kim nén, càng cảm động, cô càng áy náy. “Nhưng em không thể tiếp nhận tình cảm của anh, em sợ...” Giọng Thiên Nhã nghẹn ngào, em sợ có một ngày mình sẽ không nhìn thấy anh, ngay cả việc làm tổn thương anh cũng trở nên không hề do dự. “Lẽ nào em vẫn chưa hiểu sao? Anh không cần báo đáp gì cả, anh chỉ muốn em hạnh phúc, như vậy cũng không được sao?” Đôi mắt nhu tình như nước của anh hơi ửng đỏ, trong lòng rất đau, nhưng lại không thể hiện ra. Anh đã biết ít nhiều chuyện của cô và Lạc Thần Hi, mà trước đây anh luôn giữ im lặng, là bởi vì anh không muốn ảnh hưởng đến lựa chọn của cô, không muốn bản thân can trở cô tìm kiếm hạnh phúc thật sự của mình. Nếu người đó thật sự là hạnh phúc của cô, anh bằng lòng quay lưng rời khỏi, chờ đợi ở một góc nào đó mà cô không nhìn thấy, lặng lẽ bảo vệ cô. Nhưng cô lại bị tổn thương, cô cần có người quan tâm, nên anh lại rời góc đó để đến cạnh cô, dành cho cô sự quan tâm ấm áp.

“Anh thật sự rất tốt, chính bởi vì quá tốt, nên em không nhẫn tâm làm tổn thương anh.” Thiên Nhã nhìn người đàn ông một lòng một dạ với mình, người đàn ông ôn hòa nhu thuận có thể khiến hàng vạn hàng nghìn cô gái say mê, kể từ khoảnh khắc gặp cô vào sáu năm trước, gần như đã dành hết tâm tư để chăm sóc cho cô, bảo vệ cô và Tiểu Bảo.

Anh chưa từng nhìn cô gái khác dù một lần, chưa từng yêu cầu cô điều gì, còn cô thì sao? Cô lại thích Lạc Thần Hi trong khoảng thời gian ngắn ngủi, vô tâm với anh.

“Chỉ cần em hạnh phúc, thật đó, anh không hề thua trước anh ta, mà là bại trước tình yêu, em không cần phải cảm thấy áp lực hay áy náy, anh bằng lòng đón nhận kết quả này, nếu như đây đã là kết quả.” Kha Từ Thích nói một cách chân thành.

Là vậy ư? Đây chính là tình yêu ư? Nhưng cô lại không thể yêu tiếp được nữa.

Thiên Nhã miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Cảm ơn anh, một đứa cực kỳ ngốc nghếch như em thật sự không biết tu mấy kiếp mới có được may mắn này.” Kha Từ Thích xoa đầu của cô: “Vậy nên cô ngốc cũng đừng canh cánh trong lòng nữa, đáng về lúc em khóc thật sự rất xấu.” “Hả? Thật sao? Thật sự rất xấu sao?” Thiên Nhã áp hai tay vào mặt, lúng túng hỏi anh.

“Lira em đấy.”

La Thiên Nhã, làm việc chăm chỉ, ngày một tiến lên, đừng suy nghĩ lung tung, làm tốt bổn phận công việc của mình. Trước khi về công ty, Thiên Nhã đã chuẩn bị tâm lý cho mình. Hôm nay là ngày đầu tiên Lạc Thần Hi đi làm trở lại sau phẫu thuật, cô kim nén cảm xúc hỗn loạn của mình, vui đầu làm việc. Lúc Thiên Nhã đang nỗ lực để chiến thắng đồng văn kiện chất cao như núi trên bàn, văn phòng đột nhiên bắt đầu xôn xao, Thiên Nhã bị đồng nghiệp nào đó lôi kéo, đáng bên ngoài cửa lớn của văn phòng chào đón Chủ tịch đại nhân của họ - Lạc Thần Hi quay về.

“Chủ tịch đã nghỉ phép hơn nửa tháng rồi, các cậu nói xem anh ấy rốt cuộc đã đi đâu? Hôm qua tớ đọc báo thấy báo anh ấy đã vào bệnh viện đó, không biết có thật hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Người phụ nữ này, rất quen mắt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Không phải chứ, lúc trước tớ nghe nói anh ấy đi du lịch nước ngoài rồi, còn có ảnh chụp thân mật của Chủ tịch và bà chủ tịch làm bằng chứng đó, trong ảnh Chủ tịch cực kỳ đẹp trai luôn.” Đồng nghiệp 1 cổ tình tăng âm lượng giọng nói, để Thiên Nhã ở cạnh đang cúi đầu giả câm điếc nghe thấy. “Người ta thật sự nhớ Chủ tịch quá đi, cuối cùng anh ấy đã về rồi.” Đồng nghiệp hoa si nào đó nói với vẻ mặt say mê.

“Cậu đừng chảy nước miếng nữa, hiện tại người ta và bà chủ tịch gần bó như keo sơn, chuyện ly hôn trước đây chẳng qua cũng chỉ là bom khói mà thôi, còn khiến cho những người nào đó vui mừng hơn hờ, thật là mơ mộng hão huyền.” Đồng nghiệp 2 khoanh tay ngấm chế giễu Thiên Nhã.

“Đừng nói đừng nói nữa, Chủ tịch đến rồi.”

Lạc Thần Hi bước đi nhàn nhả trên đôi gầy da, mặc bộ âu phục thẳng tắp của thương hiệu nổi tiếng và thời thượng kết hợp với áo khoác dài da chồn, trên đầu đội một chiếc mũ nỉ* màu nâu nhạt xuất hiện trước mặt mọi người đầy khí phách, hơi thở bá vương toát ra trên người và gương mặt anh tuấn đẹp trai đến mức tựa như yêu nghiệt khiến mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, không chớp một thời gian, dường như Chủ tịch càng thêm cuốn hút, càng làm người ta mất hồn. (*) Mũ nỉ bắt đầu được sản xuất hàng loạt ở Pháp và Tây Ban Nha từ khoảng thế kỷ XIX, là một loại mũ tròn, mềm, đỉnh mũ dẹt. Mũ thường được làm bằng len, nỉ hay một số chất liệu khác. Trái tim của Thiên Nhã không kim được đập nhanh hơn, cô cúi đầu, khoanh khác anh đi lướt qua, cô đưa mắt sang góc nghiêng hoàn mỹ như tạc của anh. Anh bước thẳng, không hề nhìn đi nơi khác. Đôi mắt điềm tĩnh sâu thẳm hoàn toàn không để tâm đến Thiên Nhã. Mảnh đất trong lòng không kim được mặc sức nở ra những đóa hoa non kìa, giờ đã khô héo, khô héo một cách triệt để.

Mây còn đang mong chờ gì nữa? La Thiên Nhã, đây không phải là điều mà mày hi vọng sao? Ngoại trừ quan hệ cấp trên và cấp dưới, hãy để mày và anh trở về làm hai đường thẳng không giao nhau.

“Chủ tịch, cà phê của ngài.” Thiên Nhã cung kính đưa cà phê. “Đề ở đó.” Giọng nói đầy nam tính trước sau như một, nhưng lại không mang chút gằn gữ nào. Thiên Nhã đặt cà phê xuống, nhìn chiếc mũ nỉ trên đầu anh, trong lòng lại không kim được mà đau âm ỉ, để thực hiện ca phẫu thuật này rốt cuộc anh đã cần đến bao nhiêu dũng khí, ám ảnh mà tuổi thơ để lại, rốt cuộc đã ảnh hưởng bao nhiêu đến tâm lý của anh, cô đều không muốn tưởng tượng.

Hơi thở quen thuộc trên người cô làm anh dời sự tập trung khỏi văn kiện, anh bỗng nâng tầm mắt, bắt được ngay nỗi thương xót trong mắt Thiên Nhã. Đôi mày anh tuấn của anh khẽ nhíu lại, người phụ nữ trước mặt này, rất quen mắt, anh đã từng gặp qua ở đâu? Sự xúc động trong đôi mắt long lanh của cô, khiến cho lòng anh thoáng dao động.

“Cô là ai?” Anh lạnh lùng hỏi. Sắc mặt Thiên Nhã chợt thay đổi, biểu cảm cứng đờ, câu hỏi này, làm con đau trong lòng cô càng thêm âm ỉ. Lúc này, Hạ Nhất Y gõ cửa đi vào, nhìn sắc mặt kỳ lạ của Thiên Nhã, và Lạc Thần Hi đang nhìn chăm chăm Thiên Nhã không rời mắt. “Cô ta là ai?” Lạc Thần Hi hỏi Hạ Nhất Y. “Cô ta là trợ lý mà Chủ tịch tuyển về, thừa Chủ tịch.” Hạ Nhất Y đáp. “À, trợ lý.” Chà trách anh lại thấy thân thuộc như thế, nhưng mà, vì sao gặp cô, tâm trạng của anh lại lên xuống một cách khó hiểu. “Ồ đây không còn chuyện của cô nữa, ra ngoài đi.” Hạ Nhất Y căn dặn. Thiên Nhã gật đầu, quay người lui ra ngoài. Như vậy rất tốt, thật sự rất tốt. Hãy để quá khứ ngán ngùi và sự rung động cất giấu vào trong lòng theo lần phẫu thuật này đi, vĩnh viễn cũng đừng mang ra nữa. Nếu nói lên nhảm giương của anh, gặp lại nhau, và tình cảm sai lầm này là ý trời, vậy sự quên lãng của anh lẽ nào không phải ý trời sao?

Ông trời chẳng qua chỉ là trêu đùa cô, hiện tại nên để cho mọi thứ trở về quỹ đạo bình thường của chúng rồi.

La Thiên Nhã, hãy buông hết đi.

“Ma mi Thiên Nhã, con2đôi bụng rồi.” Lạc Lăng ngồi lên sofa, nói với Thiên Nhã đang chống cằm ngây người.

Cha đánh mất đoạn ký ức trước khi phẫu thuật quan trọng như thế, thật sự làm cậu hận không thể đâm đầu phát chết luôn cho xong, nhưng sự thật đã thành thế này, cũng đành tiếp nhận trước vậy, rừng còn xanh, sợ gì không cái dốt, chỉ cần Thiên Nhã còn làm việc tại Tập đoàn Lạc Thần, giữa mẹ và cha sẽ có rất nhiều cơ hội để tiếp tục phát sinh tình cảm.

“Bé cưng, con thấy ma mi xin từ chức không làm nữa có được không?” Thiên Nhã vừa nấu mì sợi cho cậu bé vừa hỏi. Lạc Lăng nhíu đôi mày đẹp, đôi mắt lấp lánh thoáng đảo, đáp: “Ma mi, mẹ ở đó không thấy vui sao?” “Ừm, có chút không vui.” Chủ yếu là cô không muốn gặp anh mỗi ngày. “Ma mi, cách giải quyết vấn đề khó khăn trực tiếp nhất và hiệu quả nhất là dùng cảm đối mặt với nó.” mà không phải trốn tránh nó, nếu như đã cố gắng hết sức mà vẫn không thể giải quyết vấn đề này, thì nó chính là từ huyết của mẹ rồi.

Cũng có nghĩa là, nếu mẹ không thể đối mặt với cha, vậy thì cha chính là từ huyết của mẹ, nói cách khác, cũng chính là tình yêu đích thực. Đó là hàm ý của Lạc Lăng.

Cách giải quyết vấn đề khó khăn trực tiếp nhất và hiệu quả nhất là dùng cảm đối mặt với nó? Đúng, muốn rút khỏi thế giới của anh, cách tốt nhất chính là, thẳng thắn đối diện với anh. Nếu như có thể làm được vậy mày đã thành công rồi La Thiên Nhã.

vì thế cô không thể lùi bước, dù trong lòng khó chịu thế nào cũng không thể. Nếu đã muốn thẳng thắn đối mặt với anh, đương nhiên cô cũng cần thẳng thắn đối diện với cô ta: Hạ Vân Cẩm. Hạ Vân Cẩm khoanh tay, lạnh lùng nhìn Thiên Nhã mang trà cho mình, gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ đắc ý. “Thế nào? Già vờ đáng thương à? Già vờ im lặng à?” Hạ Vân Cẩm nhìn nét mặt trầm tĩnh của Thiên Nhã, nói một cách khiêu khích. Thiên Nhã đưa mắt nhìn cô ta, đáp: “Tôi nghĩ chắc cô cũng không muốn nhắc đến chuyện trước kia, nếu đã như vậy, chúng ta cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, như thế không phải rất tốt sao?” Cô thật sự không muốn tiếp tục dây dưa với người phụ nữ này. Hạ Vân Cẩm hiển nhiên không có ý định đó, cô ta hừ lạnh một tiếng: “Cô biết tại sao bản thân còn có thể ở lại đây không?” Người phụ nữ này trước đây to gan dụ dỗ chồng cô ta như thế, bây giờ quay ngược lại và làm thánh nữ, hừ, cho rằng tôi sẽ buông tha cho cô dễ dàng như vậy sao? La Thiên Nhã, cô cũng quá hoang tưởng rồi. Thiên Nhã nhìn về mặt đặc chí của cô ta, không nói gì. “Đó là vì, tôi muốn để cô ở lại đây, nhìn hai vợ chồng chúng tôi ân ái, để cô cảm nhận sự đau khổ khi anh ấy coi cô là không khí, là người vô hình.” Biểu cảm của cô ta hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Thiên Nhã mặt không cảm xúc đáp lại cô ta: “Nếu hai người đã thâm thiết như thế, sao còn khoe khoang trước mặt tôi, tôi một chút hứng thú cũng không có.” Cô nói xong, sai bước định rời khỏi văn phòng.

“Đứng lại đó!” Hạ Vân Cẩm gọi cô lại.

Thiên Nhã dừng bước, hỏi: “Bà Chủ tịch còn còn gì căn dặn?” “Trà nguội rồi, giúp tôi rót thêm một ly.” Cô ta chỉ tay năm ngón nói. “Vâng.” Thiên Nhã cầm ly lên, đi vào gian uống nước rót thêm một ly.

Thiên Nhã ra khỏi gian uống nước, thấp thoáng nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng của Lạc Thần Hi.

“Sao em đến đây?” Lạc Thần Hi vừa trở về, nhìn thấy Hạ Văn Cẩm, nhàn nhạt hỏi.

“Chồng, người ta lo anh quá mệt, nên cố tình đến đón anh tan làm sớm một chút.” Hạ Văn Cẩm nói bằng giọng nũng nịu. “Không cần em nhọc lòng, em nên quan tâm Lạc Lăng nhiều hơn đi.” Hạ Văn Cẩm chu môi, dựa vào người của Lạc Thần Hi làm nũng: “Người ta có thể quan tâm cả hai, em yêu Lăng Lăng cũng yêu anh.” Thiên Nhã hít sâu một hơi, bước ra: “Bà chủ tịch, trà của cô.” Lạc Thần Hi và Hạ Văn Cẩm ngồi trên sofa, cùng nhìn về phía Thiên Nhã. Hạ Văn Cẩm giờ tay định đón lấy, nào ngờ “không cẩn thận” trượt tay, ly trà nóng hổi đổ hết lên mu bàn tay của Thiên Nhã, lập tức đỏ một vùng lớn. Thiên Nhã nhò giọng kêu lên một tiếng, rụt ngay bàn tay vừa nóng vừa đau lại, ly trà rơi xuống thảm, vụn vỡ.

Lạc Thần Hi nhíu mày, không hiểu vì sao trong lòng hơi căng thẳng. Hạ Văn Cẩm sờ bàn tay ngọc ngà “bị bỏng” của mình, vô cùng ám ức nói: “Sao cô bất cẩn đến thế! Muốn bỏng chết tôi sao? Mau lấy kem trị bỏng qua đây cho tôi!”

Thiên Nhã cắn răng, nhìn con đau rát trên mu bàn tay, đi ra ngoài tìm kem trị bỏng rồi mang vào. Hạ Văn Cẩm giờ tay ra, vênh vao hống hách nói: “Bôi cho tôi!” Bàn tay phải bị bỏng của Thiên Nhã vịn nắp kem trị bỏng, mu bàn tay của cô đã đỏ thành một vùng lớn, còn có dấu hiệu tróc da. Cổ chịu đựng, La Thiên Nhã, cổ chịu đựng! “Đề tôi.” Anh lạnh lùng lên tiếng, giành lấy kem trị bỏng trên tay của cô, không biết vì nguyên nhân gì, nhìn đáng vẻ Thiên Nhã cổ chịu đựng, giả vờ kiên cường, trái tim của anh, lại có thể rất không thoải mái. Thiên Nhã ngẩng người, nhìn anh dịu dàng giúp Hạ Văn Cẩm bôi kem lên chấm đỏ nhỏ trên mu bàn tay của Hạ Văn Cẩm, nỗi đau trên mu bàn tay luồn vào trong tim, rất rất đau, đau đến mức cô sắp không thở nổi. Hạ Văn Cẩm đặc ý quét mắt nhìn cô, trong lòng cực kỳ hả giận. “Ờ đây không còn việc của cô, ra ngoài đi.” Anh ngược mắt căn dặn, ra sức không nhìn vào bàn tay bị thương của Thiên Nhã. Nhưng nhìn bóng lưng như đang hụt hắng, buồn bã, ám ức của cô, trái tim của anh thấp thoáng nảy sinh cảm xúc khó mà diễn tả.

Lạc Lăng bôi thuốc lên vết bỏng cho Thiên Nhã, trong lòng hận không thể chịu đựng nỗi khổ này thay cô. “Sao lại để tay bị bỏng thành thế này, Thiên Nhã, mẹ thật làm người ta lo lắng.” Cậu thật sự không hiểu những năm qua ma mị của mình và Tiểu Bảo đã sống như thế nào, may mà có thần đồng Tiểu Bảo, nếu không một mình Thiên Nhã thật sự không biết nên làm sao.

“Ma mị không sao, chỉ là lúc rót trà bất cẩn nên bị bỏng.” Thiên Nhã che giấu sự cay đắng trong lòng, nói.

“Lần sau không được sơ ý như vậy nữa đâu đấy.” Ma mị còn định giấu cậu, người được cậu phái vào Tập đoàn Lạc Thần lấy tình báo đã kể lại chuyện hôm nay cho cậu biết rồi, người phụ nữ không đáng được chết yên ổn kia lại có thể nhân lúc cha mất trí nhớ mà đến ức hiếp Thiên Nhã, chờ đấy, cậu lại phải ra tay chinh đón cô ta một trận ra trò rồi.

Thiên Nhã nhìn gò má của con trai, mơ hồ tìm thấy bóng dáng của Lạc Thần Hi, cô ôm lấy Lạc Lăng vào lòng, nói: “May mà ma mị có con, bé cưng.” Sai lầm này bởi vì sự ra đời của La Tiểu Bảo, trái lại lại trở nên đẹp đẽ.

Lạc Lăng nhẹ nhàng vỗ lưng của Thiên Nhã, an ủi: “Đương nhiên rồi, mẹ còn có con.” Ma mị ơi là ma mị, thật ra mẹ ngoài Tiểu Bảo ra, còn có đứa con trai là con đây, con sẽ như Tiểu Bảo bảo vệ cho mẹ, chăm sóc cho mẹ. Lần này thật sự là lật ngược tình thế, rõ ràng hai người đã phát triển đến mức độ đó rồi, vậy mà vẫn... Việc sắp thành lại hỏng!

Trong khi Lạc Lăng vô cùng bất bình, La Tiểu Bảo đã đón nhận sự thật này, cậu đang nỗ lực nghĩ cách để gầy vò Hạ Văn Cẩm.

Hạ Văn Cẩm đã rút ra bài học, sau khi Lạc Thần Hi tỉnh lại, cô ta dù ở trước mặt hay sau lưng đều không dám làm gì đứa con trai này của mình nữa, đương nhiên đây là vì lời cảnh cáo của cụ Lạc, bảo tất cả mọi người đều bảo vệ đứa trẻ mà cô ta đã từng ngược đãi, điều kiện trước tiên để không nhắc đến bí mật này trước mặt Lạc Thần Hi, chính là cô ta không được hành hạ chất trai của nhà họ Lạc.

Cụ Lạc đối xử với Lạc Lăng tốt hơn với Lạc Thần Hi, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cụ tiếp tục ngầm chống đỡ cho Hạ Văn Cẩm.

Cụ không bài xích đứa cháu trai tính cách kiến nghị lại vô cùng đáng yêu này.

“Lăng Lăng, mau đến đây, ma mị mua cho con rất nhiều quần áo đẹp này, đến thử nào.” Hạ Văn Cẩm dốc sức diễn kịch trước mặt Lạc Thần Hi, cô ta muốn để Lạc Thần Hi biết, cô ta rất yêu thương con trai, có thể chăm sóc rất tốt cho con trai.

La Tiểu Bảo ngồi trên sofa, vẻ mặt “lão thành”, khoanh tay quay mặt đi nơi khác, nói một cách ngênh ngang kiêu ngạo: “Người ta không cần quần áo mới, cha ơi, cha mua cho người ta, người ta mới mặc.”

Lạc Thần Hi nhìn thái độ của con trai, khẽ nhíu đôi mày anh tuấn: “Cha đang bận việc, con mặc quần áo của ma mị mua đi.”

Hạ Văn Cẩm thầm nghĩ rằng nghiêng lợi với đứa con trai” nghịch ngợm lại khó đối phó này, nhưng bề ngoài lại mang vẻ mặt “yêu chiều”, đi qua bề con trai lên: “Cục cưng không được như thế đâu, cứ dùng cách này để quần lấy cha, công việc của cha bận rộn như vậy, con đừng làm phiền cha nữa, nào, mặc vào thử đi, ma mị đã chọn cả buổi đấy.”

La Tiểu Bảo nhìn đáng vẻ cổ làm ra vẻ của cô ta như đang xem kịch hay, trong lòng cười lạnh, được thôi, cô muốn diễn vở mẹ hiền con ngoan chứ gì? Vậy tôi đành phối hợp với cô một chút, xem thử cô rốt cuộc có thể giả vờ được bao lâu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Hãy để em yêu anh, đến thế kỷ sau này

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Mọi người, tối nay mọi người cứ ăn uống vui chơi thỏa thích, tôi mời.” Hạ Văn Cẩm nâng ly rượu, hào phóng nói với mấy chục người đang ngồi phía dưới, sau đó còn thoáng nhìn Thiên Nhã ngồi ở một góc thông qua khóe mắt, đặc ý uống một hơi hết ly rượu.

Thiên Nhã cúi đầu chỉ biết đưa đồ ăn vào miệng, bà chủ tịch mới ăn com hát karaoke, nếu không đến thì thành ra không nề mặt, còn nếu đến, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà ăn. Các đồng nghiệp được sủng ái mà vừa mừng lại vừa lo, bình thường là chủ tịch ngay cả nhìn thẳng cũng không nhìn họ lấy một cái, vậy mà hôm nay lại đích thân cùng ăn cùng uống, tình cảm nồng hậu này khó mà khước từ, người nào người nấy bắt đầu ăn uống hết mình.

Thái độ “gần gũi” của Hạ Văn Cẩm cực kỳ tốt, cả buổi cười nói với nhóm nhân viên này, mọi người vốn dĩ nhút nhát cũng từ từ chuyển sang thoải mái hơn.

“Thiên Nhã, sao cô không uống rượu?” Một đồng nghiệp hỏi cô.

“Tôi không uống rượu được, mọi người uống nhiều chút đi.” Thiên Nhã từ chối.

Lúc này Hạ Vân Cẩm lại nâng ly nói: “Tôi nay ai cũng phải để bụng mình uống thoải mái cho đủ, đây là rượu nho cao cấp mà tôi cất kỹ đấy, nếu như không uống, vậy thì là không nể mặt tôi rồi.”

Thiên Nhã cắn răng, uống thì uống vậy, có vẻ nếu cô không uống thì không ra khỏi cánh cửa này rồi. Lần nâng ly này thì kinh khủng rồi, một nhóm đồng nghiệp như được tiêm máu gà một mực mời rượu cô không dứt, trong miệng nói những lời lẽ “đặc sắc”, vừa2lả mịa mai vừa mang ân ý. Trước khung cảnh này, Hạ Vân Cẩm khoanh tay ngồi một bên xem kịch hay. Còn Thiên Nhã xem như đã hiểu, thì ra đây lại là một buổi tiệc Hồng Môn, cổ tình bày ra để chơi khăm cô.

Rượu này nếu đã cao cấp như thế, vậy thì cô uống cho thỏa, nghe nói rượu có thể giải sầu, rượu còn có thể làm người ta quên đi chuyện phiền não, quên đi nỗi đau trong lòng, vậy thì bây giờ cô càng nên uống nhiều một chút.

Hóa ra rượu có thể giải sầu là lừa người, mụon rượu giải sầu mới là chân lý.

Vốn dĩ tư lợng của Thiên Nhã đã vô cùng kém, sau khi8bị luân phiên chổoc rượu vài lần thì đầu óc đã trở nên choáng váng, thấy tim mình như trầm xuống, cực kỳ nặng trĩu.

Trong phòng karaoke, Thiên Nhã gần như là bị vác qua đây, dưới sự dẫn dắt của Hạ Vân Cẩm mọi người tràn đầy sức chiến đấu vui chơi và ca hát. Hạ Vân Cẩm như mặt trăng được nhiều ngôi sao vây xung quanh, chơi trội nhất có thể.

Trong cơn mơ màng Thiên Nhã bị đồng nghiệp nam nào đó bắt ra, nói rằng muốn cùng hát tình ca gì đó.

Cô đỡ trán, nhận lấy micro, cổ đọc dòng chữ “Để anh yêu em” trên màn hình lớn bằng ánh mắt mơ hồ.

“Tôi không biết hát đâu.” Thiên Nhã viện9có từ chối.

Lúc này cửa phòng được mở ra, Lạc Thần Hi ăn mặc đơn giản bước vào trong. Gương mặt anh tuấn bên dưới chiếc mũ nổi màu đen, vào lúc nhìn thấy Thiên Nhã say đến mức hai má đỏ bừng, ánh mắt anh chợt có chút thay đổi khó mà nhận ra. Âm nhạc êm tai của ca khúc vang lên, trái tim của Thiên Nhã bởi vì sự có mặt của anh mà thăng thốt, đập nhanh đến lạ. Cô nắm micro che đầy sự hoảng loạn, bắt đầu cất giọng theo phụ đề. Lạc Thần Hi bị Hạ Vân Cẩm kéo đến ngồi cạnh cô ta, nói: “Công ty chúng ta có phải cần xóa bỏ quy định cấm yêu2đương trong văn phòng hay không, anh xem, hại người ta chỉ có thể cùng hát tình ca để bày tỏ tình ý rồi.” Hạ Vân Cẩm nói như ám chỉ, Lạc Thần Hi nhìn tấm lưng của cô, trong tai vang vọng giọng ca êm ái của cô quyen cùng giọng nam trầm khàn mang theo tình cảm dịu dàng. “Hãy để em yêu anh quên mất bản thân mình.” “Dù bóng tối nuốt chửng chút tia sáng rồi rạc, Dù sinh mệnh trở nên ít ỏi.” “Chỉ cần một vòng tay thấu hiểu không rời.” “Hãy để em yêu anh, để chứng minh phép màu trên đời.” “Trái tim càng thêm điên cuồng Nơi thẳm sâu của tâm hồn có anh Em bằng2lòng bỏ mặc tất cả nụ cười trên thế gian Hạnh phúc còn ở phía xa

Nhưng con tim đã gần kề với nhau.”

“Cả thế kỷ sau này, hãy để em yêu anh.”

Thiên Nhã đang hát, khóe mắt chợt truyền đến cảm giác ấm nóng

Kết thúc bài hát, mọi người vỗ tay nhiệt liệt, không biết là ai khơi mào, tất cả cùng hét lên: “Ở bên nhau, ở bên nhau, ở bên nhau!”

Đồng nghiệp nam là anh chàng thư sinh trắng trẻo đeo kính, vẻ mặt của anh lúng túng, trông có vẻ đã đắm yêu Thiên Nhã rất lâu rồi, chỉ là xấu hổ không dám mở lời và ái ngại mối quan hệ của Thiên Nhã và Lạc Thần Hi trước đây, nếu hiện tại Chủ tịch đã làm hòa với bà chủ tịch rồi, vậy thì anh... có thể theo đuổi Thiên Nhã rồi?

Thiên Nhã nắm chặt micro, đầu óc mờ mịt, đôi mắt mơ màng vì rượu hiện ra một tầng sương mờ. Cô nhấc chân, đi từng bước về phía đồng nghiệp nam. Đôi mắt sâu thẳm tựa như nước mùa thu của Lạc Thần Hi chăm chú nhìn cô, nhìn bước chân lao đảo của cô, đang từng bước đi qua đây. Còn thiếu vài bước, vài bước nữa thôi, Thiên Nhã đã có thể lướt qua đồng nghiệp nam mà đi về hướng của anh, cô đi thêm một bước nữa. Đột nhiên Thiên Nhã mất thăng bằng, micro trong tay rơi xuống, cô ngã người về phía trước.

Lạc Thần Hi thấy lòng mình chợt dao động, hai chân phản xạ có điều kiện muốn đứng dậy. Hạ Vân Cẩm ngồi cạnh ôm cánh tay của anh xem kịch hay, nhận ra hành động của Lạc Thần Hi, cô ta “sơ ý” ôm chặt cánh tay của anh hơn. Đồng nghiệp nam nhanh nhẹn đỡ lấy Thiên Nhã, để cô ngã vào trong lòng anh. Lạc Thần Hi ngồi thẳng người trong im lặng, sắc mặt u ám. Kỳ lạ, vì sao người phụ nữ này, luôn làm trái tim của anh nảy sinh cảm giác khó hiểu. Nhìn thấy cô bị người đàn ông khác ôm vào lòng, anh lại có thể... lại có thể nảy sinh một loại nóng giận khó diễn đạt thành lời. Các đồng nghiệp thấy Thiên Nhã đã chủ động “sà vào vòng tay”, càng reo hò sôi nổi hơn: “Hôn cô ấy! Hôn cô ấy! Hôn cô ấy!” Khoé môi Hạ Vân Cẩm để lộ nụ cười, theo dõi vở kịch thú vị này. Lạc Thần Hi hip mắt lại, con người sâu thẳm làm người ta không cách nào biết được suy nghĩ lúc này của anh. Thiên Nhã chóng mặt đến mức tưởng chừng trời đất xoay chuyển, để mặc cho đồng nghiệp nam dìu mình, vừa đứng vững, cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Lạc Thần Hi đang nhìn chăm chăm sau lưng cô, mặt của cô càng đỏ ửng hơn.

Nam đồng nghiệp cũng đỏ mặt, anh nhìn dằng dề “thẹn thùng” của Thiên Nhã, vịn vai của cô, từ từ ghé mặt qua, ngày càng gần.

“Xin lỗi, anh đến muộn.”

Chính vào lúc này, Kha Từ Thích bước vào phòng.

Anh đi đến trước mặt Thiên Nhã, gỡ tay của nam đồng nghiệp ra khỏi người Thiên Nhã.

“Cô ấy là bạn gái của tôi, anh không được chạm vào cô ấy.” Thiên Nhã nhìn thấy Kha Từ Thích thì vui đầu vào lòng anh. Chắc chắn Hạ Vân Cẩm đã bỏ thuốc vào rượu, nếu không sao cô lại choáng váng như vậy. Đồng nghiệp nam bị ánh mắt trông có vẻ dịu dàng nhưng lại đầy ý cảnh cáo của Kha Từ Thích làm cho mặt đỏ tía tai, cực kỳ lúng túng, đỏ mặt nói một câu: “Tôi vào nhà vệ sinh.” Sau đó anh liền bỏ chạy. Một đồng nghiệp hoa si nào đó vô cùng ngưỡng mộ mà thờ dài: “Trời ạ! Hóa ra bạch mã hoàng tử của Thiên Nhã lại đẹp trai đến thế! Cuốn hút chết người ta rồi!” “Hừ, phụ nữ ngốc quả nhiên dễ dàng được đàn ông điển trai yêu thích.”

“Anh ấy không phải chủ tịch của Tập đoàn Kha Thị sao?” Một đồng nghiệp tỉnh mắt kêu lên. “Cần nói anh ấy chính là Kha Từ Thích ư?” Ai đó đáp lại bằng giọng điệu không dám tin.

“Ồi! Thiên Nhã thật tốt số nha.” Các đồng nghiệp cùng nhau cảm thán.

“Xi, mệnh tốt, mệnh không tốt còn phải xem có gà được vào nhà quyền thế hay không.” Người ta bảo, nho không ăn được thì là nho chua. “Nếu mà tớ được hẹn hò với người đàn ông như thế một ngày cũng đã mãn nguyện rồi.” “Theo tớ thấy, Chủ tịch vẫn đẹp trai hơn anh ấy.” “Nhưng Chủ tịch đã có bà chủ tịch rồi, cậu hãy bỏ cuộc đi.”

Trong khi các đồng nghiệp ở một bên thì thầm to nhỏ, Kha Từ Thích đang dịu dàng thổi trà nóng cho Thiên Nhã, sau đó đưa đến bên miệng của cô, để cô uống giải rượu. “Thì ra trợ lý của tôi là bạn gái của Chủ tịch Kha, đây thật là một chuyện mới mẻ, xem ra sau này tôi thật sự phải để tâm đến vị cấp dưới này gấp bội rồi.” Rốt cuộc anh đã tuyển người phụ nữ này về như thế nào, anh không nhớ dù chỉ một chút, thật chết tiệt.

Kha Từ Thích để Thiên Nhã tựa đầu vào vai mình, nhìn Lạc Thần Hi đã mất ký ức sau phẫu thuật, đáp lại anh bằng lời nói như thấp thoáng mang hàm ý: “Tôi thật sự không biết thì ra Chủ tịch Lạc hay quên như vậy, nhưng Chủ tịch Lạc ngày bận nghìn việc, không nhớ cũng rất bình thường nên không sao, hiện tại Chủ tịch Lạc biết là được rồi.”

Trong đôi mắt âm u sâu thẳm của Lạc Thần Hi lóe lên ánh sáng kỳ lạ, anh giương khóe môi, như cười như không: “Theo như anh nói, nếu với đời sống riêng của cấp dưới nào, tôi đều biết rõ như vậy, chẳng phải sẽ vô cùng bận rộn sao? Kể ra thì Chủ tịch Kha cũng thật sự đặc biệt, một mình quản lý một tập đoàn, lại để bạn gái mình đến nơi của người khác.”

Kha Từ Thích bình thản cong môi cười, nói: “Tôi chưa từng can thiệp vào tự do của cô ấy, chỉ muốn để cô ấy làm những việc cô ấy vui.” Anh thoáng nhìn Thiên Nhã đang mơ màng trên vai mình, ánh mắt đảo dạt tình cảm dịu dàng như nước quả thật đã hạ gục tất cả phụ nữ ở đó trong phút chốc.

Hạ Vân Cẩm nhìn bạch mã hoàng tử đột nhiên xuất hiện của Thiên Nhã, người bạn trai vừa đẹp trai vừa ôn nhu lại là con nhà giàu có, trong lòng hận đến nghiến răng, có điều như thế cũng tốt, cô sẽ không giành Lạc Thần Hi với cô ta nữa.

Dưới ánh đèn màu của căn phòng, đáy mắt của anh thoáng đổi sắc thái mà những người bên cạnh không thể nhận ra, anh tao nhã nâng ly rượu, nói với Kha Từ Thích: “Chủ tịch Kha hiếm khi đến một lần, không lý nào không uống một ly?” Kha Từ Thích nâng ly rượu, hai người uống với nhau vài ly.

Lạc Thần Hi rót thêm cho anh một ly đầy, lại mời anh.

Lúc này ở bên cạnh, Thiên Nhã như đã ngủ bỗng mở mắt giành lấy ly rượu: “Uống! Uống!” Cô vụng về cụng ly một cái với Lạc Thần Hi, đưa đến bên miệng uống ừng ực xuống bụng. Kha Từ Thích giành lại ly rượu, dịu dàng nói: “Em say rồi.” Thiên Nhã cười hi hi, mở to đôi mắt hạnh ghê sát mặt của Kha Từ Thích, đáp lại bằng biểu cảm đáng yêu: “Em không say, rượu này ngon lắm luôn, thật sự ngon lắm luôn.”

Dứt lời cô thân mật nâng gương mặt của anh: “Anh vẫn đẹp trai như này mà, lại không biến thành Trư Bát Giới, cho nên em không có say.”

Kha Từ Thích nắm tay của cô: “Còn bảo không say, nói linh tinh cả rồi.”

Thiên Nhã cười ngô nghê, cầm hai cái micro trên bàn: “Nào, chúng ta cùng hát.”

Kha Từ Thích đành chịu, nhận lấy micro, anh biết Thiên Nhã lại lên cơn say rồi, lần nào cô uống rượu say đều sẽ như vậy, tuy đáng yêu của cô thật sự rất đáng yêu, nhưng ngày thường anh sẽ không để Thiên Nhã uống nhiều như thế.

Lạc Thần Hi nhìn điệu bộ thân mật của Thiên Nhã với Kha Từ Thích, bàn tay lớn bất giác nắm chặt, nhưng sau đó lại buông ra. Trong lòng anh thật sự không thoải mái, sao lại như vậy? “Em muốn nói rằng em sẽ yêu anh nhiều hơn một chút, cứ nói mãi bên tai anh thôi. Và em tin rằng anh cũng yêu em một chút, chỉ là anh vẫn chưa nhận ra.” “Anh muốn nói rằng anh sẽ yêu em nhiều hơn một chút, cứ nói mãi bên tai em thôi.

Anh muốn nói rằng anh sẽ yêu em mãi không thay đổi, anh biết rằng em nhất định sẽ nhận ra.” Kha Từ Thích biểu diễn trong thâm tình, ánh mắt dịu dàng đến nỗi sắp làm Thiên Nhã tan chảy. Lạc Thần Hi nhìn hai người “tắm đầu ý hợp”, ánh mắt từ từ trầm xuống, đột nhiên đứng dậy, đi bước lớn rời khỏi phòng. Hạ Vân Cẩm cũng vội vàng ra ngoài theo. “Uống rượu, em muốn uống rượu.” Thiên Nhã ngồi xiêu vẹo trên xe của Kha Từ Thích, say ti bi nói lí nhí. Kha Từ Thích lấy áo khoác của mình đắp lên người của cô, chu đáo đóng cửa sổ xe giúp cô, nói: “Em đó, sao lại không biết yêu thương bản thân mình, rõ ràng không thể uống mà còn uống nhiều như vậy.” Nếu không phải Từ Thích gọi cho cô, anh cũng không biết cô bị các đồng nghiệp chúc rượu, suýt nữa đã bị người ta lợi dụng rồi, may mà anh đến kịp lúc. “Nhưng mà em rất muốn uống! Rất muốn uống! Uống say rồi sẽ không thấy buồn nữa.” Cô híp mắt, lăm bắm một mình. Kha Từ Thích nghe cô nói vậy, đôi mày anh tuấn nhíu lại, trong lòng rất đau: “Đừng buồn được không? Anh sẽ ở bên em” “Nhưng mà em vẫn buồn, ai nói say rồi sẽ không buồn nữa vậy! Lừa người, toàn là lừa người!” Cô vụng nắm đấm nhỏ nhắn hờn dỗi đánh vào không khí. Kha Từ Thích nắm hai tay của cô, giữ ở lòng bàn tay của mình: “Vậy nên sau này những lúc buồn, hãy trốn đến chỗ của anh, đứng nhìn, cũng đừng nghe chuyện về anh ta.” Nước mắt tràn ra nơi khoé mắt cô: “Nhưng làm thế nào đây? Anh ấy luôn ở trong tâm trí em không chịu đi, mỗi lần em nhìn thấy gương mặt của La Tiểu Bảo, thì sẽ bất giác nhớ đến anh ấy, trong công ty, trong nhà, toàn là anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Bí mật chấn động

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biểu cảm của Kha Từ Thích cứng đờ, lời của cô làm anh kinh ngạc nhận ra, gương mặt của La Tiểu Bảo và gương mặt của Lạc Thần Hi chồng lên nhau, bây giờ nghĩ đến, không ngờ, lại giống nhau như thế. Thiên Nhã chưa từng nhắc đến chuyện của cha Tiểu Bảo, cô từng nói, đây là một hiểu lầm, một hiểu lầm to lớn.

Lẽ nào, Lạc Thần Hi chính là, người cha chưa từng lộ mặt của La Tiểu Bảo sao? Thông tin vô tình được biết này, khiến lòng bàn tay anh lạnh toát, càng đau lòng cho cô gái hiền dịu trước mắt mình.

Hoa mắt chóng mặt quá. A! Sao lại như thế. Thiên Nhã đỡ trán bò dậy khỏi giường, nhìn ánh nắng ảm áp ngoài cửa sổ, cô vươn vai một cái. Lạc Lăng bưng trà giải rượu từ ngoài đi vào, nói: “Ma mi, nào, mau uống chút trà giải rượu.” Thiên Nha hôn con trai một cái, đón lấy trà, nhớ lại chuyện của tối hôm qua, lúc ăn cơm cô bị chúc rượu, rồi... rồi hát karaoke, sau đó... sau đó đã xảy ra chuyện gì?

“Ai đưa mẹ về vậy?” Thiên Nhã cố hỏi tương.

“Chủ Từ Thích ạ.” Lạc Lăng trả lời.

“À.” Thiên Nhã đáp một câu, lơ mớ nhớ ra lúc sau Kha Từ Thích xuất hiện trong phòng karaoke.

“Tối qua ma mi uống say đã nói rất nhiều chuyện.” Lạc Lăng nhìn cô, nói.

Mặt Thiên Nhã bỗng dưng vạch đen: “Mẹ đã nói gì vậy?” Không phải ngay cả những gì không nên nói đều nói toạc ra hết chứ. Lạc Lăng vỗ như nghĩ ngợi: “Hừm, hình như mẹ nói rất nhiều chuyện liên quan đến Chủ tịch.” “Hà...” Cô đã nói gì về Lạc Thần Hi? A! Lẽ nào ngay cả chuyện anh là cha cũng... “Mẹ bảo Chủ tịch là vô lại.”

Thiên Nhã thảm thờ phào, lau mồ hôi, may... may là không nói luôn bí mật ra.

“Mẹ còn nói...”

“Mẹ còn nói gì?” Thiên Nhã hỏi trong2căng thẳng. “Mẹ còn nói, sau này không đến tham dự tiệc Hồng Môn nữa.” Thiên Nhã cười khan một tiếng: “À, đúng, các đồng nghiệp của ma

mình lịch lãm, cứ chèo rượu ma mi.” “Họ bắt nạt ma mi, con phải khiến họ trả giá.” Lạc Lăng cắn răng nói. Hôm qua rõ ràng là hành động cố tình của Hạ Vân Cẩm, những người phụ nữ lòng đầy đố kỵ trong công ty lại ra sức hợp tác với nhau, chờ mà xem, đến lúc cậu tiếp nhận công ty, nhất định chinh đồn lại từng người họ. Thiên Nhã nhìn ánh mắt âm u lạnh lẽo lại sắc bén của Lạc Lăng, cảm thấy giống y như đúc với ánh mắt của Lạc Thần Hi, cô hít vào một ngụm khí lạnh, Trời ạ, con trai thật sự ngày càng giống Lạc Thần Hi rồi, nếu như hai cha con gặp nhau, không biết còn dẫn đến phiền toái gì. “Họ cũng không tình là bắt nạt mẹ đâu, bé cũng không cần lo cho ma mi, càng không cần đến công ty tìm họ trút giận.” Cô vẫn thật sự sợ con trai sẽ chạy đến công ty làm loạn, nếu bị Lạc Thần Hi nhìn thấy, vậy thì

Lạc Lăng biết Thiên Nhã đang lo lắng điều gì, vừa vỗ lưng của Thiên Nhã vừa nói: “Ma mi yên tâm đi, con sẽ không làm bừa đâu, nhưng nếu ma mi còn bị người khác bắt nạt nữa, nhất định phải nói cho con biết đó.” Trên thực tế công ty có biến động nhỏ nào cậu đều biết cả, ngoài việc gài người của mình vào trong, cậu còn gắn camera tại những chỗ kín đáo, hệ thống báo 9tin trên dưới Tập đoàn Lạc Thần, mạng internet đều bị cậu kiểm soát, cậu muốn biết động thái mới nhất của công ty, quả thật dễ như trở bàn tay, chỉ cần mở máy tính ra là được.

Thiên Nhã ôm cậu con trai biết quan tâm cho mình, hôn một cái, một lần nữa cảm ơn ông trời đã ban La Tiểu Bảo cho cô.

Đối mặt với con trai của mình, nội tâm của Hạ Vân Cẩm thì không có kiểu đội ơn này rồi, cô ta đang hối hận, năm đó bản thân chọn ai không chọn, lại chọn ngay thằng quý nhỏ như này làm “con trai” của mình, nếu như chọn được đưa ngọc một chút, lại biết ngoan ngoãn nghe lời, vậy thì tốt biết mấy. Nhưng bề ngoài cô ta lại không thể không trưng ra bộ dạng của “mẹ hiền”. 2bởi vì cô ta muốn thể hiện cho Lạc Thần Hi thấy, cô ta thật sự là một người mẹ tốt”. “O, ma mi, canh này mặn quá rồi, người ta không muốn uống, mẹ nấu lại đi.” La Tiểu Bảo phun canh ra khỏi cái miệng nhỏ, nói với giọng làm nũng. Hạ Vân Cẩm bị cậu chọc đến bụng đầy lửa giận, bây giờ thằng quý nhỏ này ngày nào cũng ở trước mặt Lạc Thần Hi đòi cô ta đích thân xuống bếp nấu cơm cho nó ăn, chờ cô ta vất vả nấu xong, lại chê bai này nọ. “Ồi! Ma mi, con cá này cũng già quá rồi, người ta muốn ăn mềm mềm kia, nhớ là không thể nấu quá lâu đó.” La Tiểu Bảo dứt khoát đẩy đĩa cá kia đến trước mặt cô ta, khoanh tay nói.

“Ma mi, người 2ta muốn ăn trái cây, tui mới á, mẹ đi mua cho người ta nha.” “Ma mi, mẹ mau đến đây tắm cho người ta.” “Ồi chào ma mi, rốt cuộc mẹ có biết có lưng không vậy, da của người ta bị mẹ làm tróc rồi đây này.” Hạ Vân Cẩm bị La Tiểu Bảo sai khiến đến xoay như chong chóng. Lạc Thần Hi nhàn nhã xem tin tức, thấy cô ta sắp sụp đổ rồi. La Tiểu Bảo lại gọi: “Ma mi! Mau đến đây kể chuyện cho người ta đi! Người ta không ngủ được.” Cô ta mệt đến mức tay chân rụng rời, đánh vào Lạc Thần Hi làm nũng: “Anh xem con trai của anh, thằng thừng xem người ta như người giúp việc mà sai bảo rồi.”

Lạc Thần Hi thoáng liếc cô ta, bình thần nói: “Còn không phải em cưng chiều mà ra.” Hiện nhiên anh không có ý định trách tội con trai.

Hạ Vân Cẩm vô cùng giận La Tiểu Bảo, nhưng lại không dám phát tiết ra mà ngấm ngầm tức tối đến sắp điên lên. La Tiểu Bảo nghiêm nhiên trở thành ông vua nhỏ trong nhà, cậu muốn nhân cơ hội này chinh đồn Hạ Vân Cẩm thật tốt, thách thức giới hạn chịu đựng của cô ta, khiến cô ta mỗi ngày mệt gần chết, không còn công sức đi tìm Thiên Nhã gây phiền phức nữa.

“Thiên Nhã, không ổn rồi.” Lạc Lăng chuyển iPad cho La Thiên Nhã, để cô đọc bài báo mới nhất trên đó. Thiên Nhã nhận lấy, đọc kỹ: Tập đoàn Lạc Thần thu mua khu cũ Văn Thành, dùng để xây dựng phố thương mại phần vịnh nhất thành phố A.

“Sao lại như thế! Sao mẹ không hay biết gì cả!” Thiên Nhã kinh ngạc. “Tin rằng chính phủ rất nhanh sẽ có người đến bàn chuyện thu hồi nhà.” Trên gương mặt nhỏ nhắn lộ vẻ lo lắng. Tiểu Bảo từng nói đây là nơi Thiên Nhã lớn lên, nơi này chứa hồi ức chung của cô và ông bà ngoại, nên cậu biết bất Thiên Nhã rời khỏi như vậy nhất định là cô không nỡ. Mà khu vực này thuộc nội thành cũ, theo xu thế phát triển hiện giờ của thành phố A thì đập bỏ và xây lại là chuyện khó tránh. “Chúng ta không thể rời khỏi đây, lỡ như ông ngoại con trở về tìm chúng ta, vậy thì phải làm sao.” Thiên Nhã cảm thấy mất mát, hạ tâm mắt nói. Lạc Lăng chống cằm phân tích: “Theo con thấy nơi này của chúng ta không nhất định bị liệt vào phạm vi đập bỏ và di dời, việc này chủ yếu là xem quyết định và kế hoạch của người thu mua.” “Vậy chúng ta phải làm thế nào?” Thiên Nhã không nghĩ ra biện pháp, cô không muốn chuyển khỏi nơi này, thật sự không muốn. “Bây giờ chỉ đành ngồi nhìn mọi thứ thay đổi, hoặc ma mi cũng có thể hành động, thăm dò ý định của Chủ tịch chúng ta, xem rốt cuộc chủ ấy có kế hoạch gì.” Lạc Lăng hiển kế, còn cha cuối cùng có nương tay với ma mi hay không? Hiện tại xem ra vẫn còn là một ẩn số. Thiên Nhã nghe xong lời của con trai, chỉ đành miễn cưỡng đi tìm hiểu thực hư.

“Nghe nói Chủ tịch muốn thu mua khu Văn Thành, có thật không ạ?” Thiên Nhã mang cả phê đến, nhỏ giọng hỏi. Lạc Thần Hi đặt văn kiện xuống, ngược mắt nhìn cô, về soi xét trong mắt anh lần Thiên Nhã hít vào một ngụm khí lạnh. “Xem ra cô vẫn khá quan tâm quyết sách của công ty và kế hoạch phát triển.” Giọng nói lạnh lùng của anh dường như là một kiểu hoài nghi. Thiên Nhã cắn răng, thành thật đáp: “Bởi vì nhà của tôi ở đó, nên mới quan tâm một chút.” Trong mắt Lạc Thần Hi lướt qua một tia thư thái, chợt lại nghĩa gì đó, anh cong khóe môi, như cười như không: “Bạn trai tốt của cô cũng tham gia vào lần thu mua này, cô không biết ư?” Về mặt Thiên Nhã mơ hồ: “Ý anh là, Tập đoàn Kha Thị cũng có ý thu mua?” Lạc Thần Hi nở một nụ cười mỉa: “Có vẻ vợ chồng trẻ hai người quá ít giao lưu rồi.” Thiên Nhã nghe vậy lui ra, Từ Thích cũng tham gia vào lần thu mua này, tại sao cô chưa từng nghe anh nói:

“Phải, lần thu mua này anh đúng thật sẽ tham gia.” Kha Từ Thích khẳng định điểm này. Gương mặt Thiên Nhã lộ vẻ âu lo: “Vậy tức là việc xây lại buộc phải tiến hành rồi.” Kha Từ Thích xoa đầu của cô: “Đó, anh chính là sợ em sẽ lo lắng, cho nên mới không muốn nói cho em biết quá sớm, thật ra chính phủ đã sớm bàn bạc về buổi đấu giá, anh cũng sớm đã biết tin từ những người hiểu rõ tình hình, anh đã chuẩn bị một thời gian rất dài, có niềm tin sẽ thu mua được nó.”

“Nhưng không phải Tập đoàn Kha Thị trước nay không can thiệp vào phương diện bất động sản sao?” Kha Từ Thích nhìn đáng vẻ mơ hồ không hiểu của Thiên Nhã, giải thích: “Dụng ý mà anh muốn thu mua khu vực này là phát triển nó thành một khu văn minh có bản sắc riêng, kiến trúc bên trong ngoài tiến hành các công việc thì công cần thiết thì đều không thay đổi, dân cư ở đó không ai phải chuyển đi.” Cô ngốc, anh làm vậy cũng là vì em.

Thiên Nhã nghe xong vui mừng như điên: “Thật không? Vậy chẳng phải em và Tiểu Bảo có thể tiếp tục sống ở đó rồi sao?”

“Thật, em đừng suy nghĩ quá nhiều trước đã, không cần lo lắng.” Kha Từ Thích trấn an Thiên Nhã, mặc dù đối thủ lớn nhất lần này thật sự rất mạnh, chính là Lạc Thần Hi. Đợt thu mua này đã dẫn đến cuộc tranh giành giữa nhiều tập đoàn và công ty lớn của thành phố A. Các tập đoàn và công ty thi nhau sử dụng chiêu thức cả ngoài sáng lẫn trong tối, áp dụng mọi thủ đoạn và mưu mẹo để có được quyền sở hữu khu nội thành cũ này.

Mà kẻ thắng cuối cùng dĩ nhiên là Tập đoàn Lạc Thần, còn có Tập đoàn Kha Thị.

Lạc Thần Hi hiển nhiên muốn thu mua bằng được khu vực này, còn Kha Từ Thích vì Thiên Nhã, cũng không dám buông tay. Qua một lượt tranh giành gay gắt, chính phủ không dám xem thường ảnh hưởng của hai tập đoàn này, sau khi cân nhắc nặng nhẹ, cuối cùng họ không muốn đắc tội với cả hai bên, nên đã nghĩ ra một biện pháp rất là bình đẳng. Lạc Thần Hi đồng ý với biện pháp hòa giải này, còn Kha Từ Thích, dường như cũng không có cách nào khác. Đó chính là hai tập đoàn cùng thu mua, cùng thảo luận kế hoạch lớn về cải tạo. Với lần hợp tác này, đôi bên phát sinh tranh luận rất nghiêm trọng. Tranh luận đầu tiên bắt đầu từ việc hai vị Chủ tịch, ai nên đến công ty của ai để mở hội nghị đàm phán. “Bảo anh ta qua đây, cô nói với anh ta, cửa lớn của Tập đoàn Lạc Thần rộng mở vì anh ta.” Lạc Thần Hi khoan khoái dựa lên ghế xoay bút máy trong tay, nói với vẻ mặt ngang ngược. Hạ Nhất Y gật đầu đáp: “Vâng.” Trong văn phòng Chủ tịch của công ty con thuộc Tập đoàn Kha Thị, Kha Từ Thích nghe thư ký chuyển lời, nói: “Cô cũng nói với anh ta giúp tôi, cửa lớn của Tập đoàn Kha Thị cũng đang rộng mở vì anh ta.” Đôi bên cứ qua lại như thế, hai vị Chủ tịch đã làm nên một cuộc thi chuyển bóng, mà vẫn chưa chạm mặt nhau. Cuối cùng họ đạt được nhất trí: gặp tại phòng hội nghị của khách sạn thuộc Tập đoàn Lạc Thần. Thiên Nhã và Hạ Nhất Y đi theo sau lưng của Lạc Thần Hi đến gặp mặt Kha Từ Thích, người lúc này đã ngồi đợi ở đó. Lạc Thần Hi đi lên trước lịch thiệp giới tay ra, Kha Từ Thích thoáng nhìn Thiên Nhã ở sau, mỉm cười sau đó cũng giới tay ra, hai người đàn ông khí chất khác nhau nhưng lại mang khí thế mạnh mẽ như nhau tạo nên một hình ảnh vừa đã mắt vừa chấn động lòng người.

“Chủ tịch Kha vẫn thật khác người, tập đoàn của hai chúng ta không phải luôn duy trì quan hệ hợp tác sao? Lê nào anh còn sợ bên trong Tập đoàn Lạc Thần có gián điệp? Huống hồ cấp dưới tốt của tôi, bạn gái tốt của anh vẫn ở trong đây.” Lạc Thần Hi châm biếm, đặt bàn tay lớn lên vai của Thiên Nhã.

Kha Từ Thích vươn tay đặt lên vai của anh, thản nhiên dài tay Lạc Thần Hi khỏi vai của Thiên Nhã, vẫn nở nụ cười: “Chủ tịch Lạc nói đùa rồi, không phải hôm nay tôi đã đến rồi sao, lẽ nào chỗ này không tính là đất của Chủ tịch Lạc?”

“Sau này Chủ tịch Kha phải thường xuyên đến đây, hiện tại chúng ta đã là quan hệ hợp tác thân thiết rồi, nói không chừng có một ngày Tập đoàn Kha Thị lại về dưới trướng Tập đoàn Lạc Thần.” Lạc Thần Hi ngồi lên vị trí chính của hội nghị, nói đầy hàm ý.

Kha Từ Thích ngồi xuống vị trí phó, trước sự khiêu khích trong câu nói của Lạc Thần Hi, chẳng hề lộ ra một chút không vui nào, anh châm biếm lại: “Điều này thật sự không chắc, tôi càng

hi vọng sau này Tập đoàn Lạc Thần có thể đổi thành họ Kha.” Thiên Nhã nhìn Kha Từ Thích vốn khiêm tốn bỗng trở nên cao ngạo như vậy, cùng với đôi mắt đang toát vẻ giảo hoạt và lạnh lùng khó mà diễn tả của Lạc Thần Hi lúc này, trong lòng rung mình một cái. Đây là cuộc tranh đấu giữa hai người đàn ông, nhưng cuộc tranh đấu này cô lại mong Kha Từ Thích chiến thắng, bởi vì, một khi Lạc Thần Hi thắng, nhà của cô sẽ không giữ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Khiêu khích lạc thần hi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lạc Thần Hi cho rằng cần phải đập bỏ các nhà lầu cũ của nội thành, xây dựng và lập nên phố thương mại, để cư dân bên trong nhất trí chuyển đến khu nhà mới vừa được mở rộng tại trung tâm thành phố của Tập đoàn Lạc Thần, đây dường như là mong muốn của những cư dân sống ở nội thành cũ, dường như làm người khác không thể từ chối, hơn nữa mảnh đất đó là khu vực phát triển trong năm gần đây của thành phố A, chưa đến năm năm, nhất định sẽ hưng thịnh, mà việc xây dựng phố thương mại, sẽ kéo theo sự phát triển kinh tế của khu này và trở thành điểm nổi bật của nó.

Còn Kha Từ Thích thì cho rằng cần phải xây dựng nội thành cũ thành khu văn minh mang nét cổ xưa đặc sắc của thành phố này, ngoài việc lưu giữ những vật kiến trúc vốn có thì công nhà cũ, xây lại khu phố ban đầu thành một khu phố thương mại phản ánh được đặc sắc truyền thống văn hóa của địa phương, phạm vi thay đổi tương đối ít, cư dân cũ không cần chuyển đi, giảm bớt rất nhiều tài nguyên, để khu đó trở thành phố cũ cổ xưa đầy bản sắc và giàu giá trị của thành phố A.

Đây dường như cũng là kế hoạch vẹn cả đôi đường. Hai vị Chủ tịch tranh chấp không dứt vì chủ trương của mình, nên cuộc hội nghị này chẳng qua chỉ trao đổi ý kiến một chút, hoàn toàn không đạt được thống nhất chung.

“Chủ tịch, văn kiện này đang đợi anh ký duyệt.” Thiên Nhã chuyển văn kiện lên cho Lạc Thần Hi. Lạc Thần Hi khoanh tay nhìn chằm chằm cô, bỗng hỏi: “Cô thấy, tôi rất cuộc nên làm gì với khu Văn Thành?”

Thiên Nhã không ngờ anh sẽ hỏi ý kiến của mình, nhưng nếu anh đã hỏi, cô đành bày tỏ ý nguyện bé nhỏ của mình một chút vậy, đừng trách cô ích kỷ: “Thật ra, là cư dân sống tại nơi đó, tôi tương đối hi vọng ngôi nhà mà mình lớn lên từ nhỏ có thể được giữ lại.”

“Vậy à? Cũng có nghĩa là, cô ủng hộ kế hoạch của Kha Từ Thích?” Anh liếc nhìn cô, trong mắt tỏa ra ý vị sâu xa.

“Ừm, có thể coi là vậy.” Thiên Nhã đáp. Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn cô, trong lòng dâng lên cảm xúc còn tệ hơn cả không vui, kỳ lạ, người phụ nữ này rốt cuộc đứng về phía nào thì có liên quan gì chứ? Vì sao trong lòng của anh lại không thoải mái như vậy. “Xem ra Kha Từ Thích làm nhiều việc như thế, đều là vì cô.” Nếu không thì Kha Từ Thích cũng sẽ không hao tổn tâm sức để can thiệp vào lĩnh vực bất động sản mà Tập đoàn Kha Thị vốn không dính dáng đến. “Chủ tịch nghĩ nhiều rồi, tôi không có sức ảnh hưởng lớn như vậy đâu.” Thiên Nhã không biết nên trả lời anh thế nào, nếu như có nói với anh rằng cô và Kha Từ Thích hoàn toàn không phải quan hệ tình nhân, chắc anh cũng sẽ không tin, hơn nữa, hiện tại như thế rất tốt, không cần thiết phải giải thích. “Vậy có dựa vào cái gì mà cho rằng kế hoạch của Kha Từ Thích khả thi? Làm cách nào để chứng minh kế hoạch của anh ta có thể mang đến lợi ích lớn nhất cho tập đoàn?”

Thiên Nhã nhìn đáng vẻ chỉ nói đến lợi ích kinh doanh của anh, trong đầu nhớ lại tuổi thơ của mình, cũng có thời gian ở bên cha ít ỏi đến mức đáng thương, cô đáp lại một cách nghiêm túc: “Có thể Chủ tịch không hiểu, có những thứ không thể đo bằng lợi ích, thậm chí, còn quý giá hơn lợi ích đó là hồi ức.” Nghe cô nói, ánh mắt anh trầm xuống, hồi ức ư? Hồi ức chết tiệt ư? Trong tâm trí của anh dường như đã thiếu đi một mảnh ghép quan trọng, thiếu đi một phần hồi ức rất quan trọng, nhưng vì sao anh không tài nào nhớ nổi. Anh cười lạnh: “Cô cảm thấy rất cuộc những người hàng xóm nghèo của cô sẽ xem trọng cái gọi là hồi ức còn quý giá hơn lợi ích mà cô nói, hay là sẽ yêu thích những điều kiện đầy cảm dỗ mà tôi đưa ra?” Anh không tin, có người muốn sống trong khu nội thành thì tàn ngay cả giao thông cũng không thuận lợi kia. “Đúng, không sai, điều kiện mà anh đưa ra sẽ rất hấp dẫn, nhưng tôi tin, nếu anh làm theo ý mình, lúc thu hồi nhà sẽ gặp phiền phức rất lớn, những người hàng xóm nghèo” của tôi sẽ bị khiếu nại tuyệt tình lại lãnh khốc này của anh ép thành hộ bị cưỡng chế, đến lúc đó ảnh hưởng tiêu cực mà nó mang đến cho tập đoàn cũng không thể xem thường.” Thiên Nhã một hồi nói hết những lời này, không hề ngạo cũng không tự ti, trong lòng bởi vì anh đánh giá thấp hồi ức đến mức không đáng một xu mà buồn bã. Hồi ức giữa cô và anh, tuy không nhiều... Nhưng lại in vào trong tim, trong tâm trí của cô, tựa như chẳng thể xóa tan. Khó khăn lắm cô mới kiềm chế được tình cảm của mình đối với anh, nhưng lại vì câu nói này của anh mà dễ dàng kích động. Hừ, tuyệt tình lại lãnh khốc ư? La Thiên Nhã, gan của cô cũng thật lớn, lại dám nói chuyện như thế với tôi?

Anh nhìn chằm chằm cô, trên mặt phủ một tầng lạnh lẽo và soi xét. Câu nói mang ý uy hiếp và cảnh cáo này của cô khiến anh nổi giận, nhưng về đau lòng buồn bã thấp thoáng trên mặt cô, lại làm trái tim của anh trầm xuống, trở nên nặng trĩu và đau nhói. Rốt cuộc thì đây là người phụ nữ như thế nào? Vì sao lại khiến anh bồn chồn như vậy? “Có thể tôi sẽ thay đổi ý định.” Anh khoanh tay nói, cong khoé môi một cách sâu xa. “Anh có ý gì?” Thiên Nhã nhìn anh hoặc hỏi. “Chứng minh cho tôi thấy, hồi ức quý giá mà cô nói.” Chứng minh? Nên chứng minh thế nào đây? Được thôi, cô sẽ chứng minh thật tốt cho anh xem, hồi ức rất cuộc quý giá đến nhường nào.

Trong cửa hàng bách hóa. “Đây chính là hồi ức mà cô bảo muốn chứng minh?” Lạc Thần Hi chỉ vào cách ăn mặc bị đối sang bình dân này của mình, nhướn mày, cực kỳ bất mãn hỏi cô. Thiên Nhã ngẩng nhìn đáng vẻ bình dân làm người khác ngỡ ngàng vì độ soái của anh từ trên xuống dưới, thậm chí cảm thấy sự bất công của ông trời, vàng đi đến đâu cũng sẽ phát sáng, đẹp trai thì mặc sao cũng hoàn hảo. “Cô nhìn đủ chưa?” Lạc Thần Hi không vui gỡ cái mũ nổi mà cô chọn xuống, mái tóc mới sau phẫu thuật dài ra rất nhanh, kiểu tóc húi cua cùng với bộ đồ rộng rãi thoải mái này của anh, khiến trong anh càng tăng thêm vài phần khí chất năng động. Thiên Nhã chợt đảo mắt hạnh, nhanh trí bảo nhân viên bán hàng lấy cho mình chiếc kính không độ gọng đen trên quầy đối diện, đeo vào cẩn thận cho anh. “Ừm, giờ thì ổn rồi.” Cô chống cằm khen ngợi, không ngờ khả năng phối đồ của cô cũng được đẩy lên, thật sự muốn cho La Tiểu Bảo xem thủ kiệt tác của cô, tránh để nó thường xuyên cười cô không hiểu thế nào gọi là thời thượng.

Lạc Thần Hi nhìn mình trong gương từ đầu tới chân: “Có thật sự muốn để tôi ra ngoài như thế này ư?” Anh chất vấn với vẻ mặt khinh thường, đoán chừng đời này chưa mặc qua loại quần áo giá rẻ vài trăm đồng này. Thiên Nhã cảm cái mũ nổi kia đội lên cho anh, nói: “Đương nhiên rồi, nếu không tôi làm cách nào để chứng minh cho anh xem, việc này chỉ có thể trách độ nổi tiếng của anh quá cao, nếu tôi không tạo hình cho anh như này, người ta vừa nhìn sẽ nhận ra anh ngay.” “Tôi sắp đi làm việc gì không chính đáng chắc?” Mặt anh đầy vạch đen, không vui nói. Thiên Nhã thanh toán, đáp: “Lát nữa anh sẽ biết.”

Lạc Thần Hi dứt hai tay vào túi, nhìn lưng có anh định nói: Xem thử cổ định chơi trò gì. “Cô chắc chắn muốn để tôi giải quyết bữa tối tại nơi này?” Lạc Thần Hi chỉ vào bát mì sợi nóng hổi trước mặt, rồi lại nhìn tiệm ăn nhỏ chật hẹp lại ngột ngạt, nét mặt không thể tưởng tượng nổi hỏi cô.

c không? Anh muốn ăn đồ gì?” Thiên Nhã nhìn thấy đáng vẻ ghét bỏ của anh, thoáng quét mắt nhìn ông chủ đang bận rộn rồi nhắc nhở anh. Anh tối sầm mặt, khoanh tay nói: “Lau sạch cái ghế này cho tôi trước đã.” Anh mang điều bộ của một ông vua đặt chân đến nơi này, những khách hàng khác trong tiệm nhỏ thấy người đàn ông mặt mũi hay khí chất đều nổi trội thế kia, nhao nhao liếc nhìn.

Thiên Nhã lờm anh một cái, chỉ đành rút khăn giấy ra, giúp anh lau ghế một lượt, mời anh ngồi xuống. Mì sợi thơm lừng làm tăng thêm khẩu vị của Thiên Nhã hơn, cô cầm đũa lên liền bắt đầu ăn, còn ăn rất ngon lành.

Lạc Thần Hi khoanh tay, lạnh lùng nhìn cô. “Mau ăn đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa đâu, là mì sợi ông chủ đích thân nấu, rất dẻo đó.” Thiên Nhã đẩy bát mì kia của anh đến trước mặt anh, quan tâm nói. “Tôi không muốn bị tiêu chảy.” Anh thoáng nhìn ông chủ đang bận kéo mì sợi bên trong phòng bếp nhỏ bao quanh bằng cửa sổ thủy tinh, nhìn bát mì sợi bốc hơi nóng bông dầu nhóp nhép trên cái bàn tròn bằng ánh mắt xem thường. Rốt cuộc vì cái gì mà anh lại theo cô đến chỗ này? Chính vì đầu óc dờ chừng muốn biết cô là một người phụ nữ như thế nào ư? Vì sao anh lại có một loại cảm giác quen thuộc và đặc biệt với cô? Thiên Nhã cầm đũa của anh lên, đưa cho anh: “Ăn đi, không có độc đâu, càng không bị tiêu chảy, tôi đảm bảo.” Nhìn dáng vẻ thành khẩn của Thiên Nhã, anh miễn cưỡng cầm đũa, tao nhã gấp một sợi mì đưa vào miệng. Anh nhai một cách chậm rãi, mùi thơm đặc biệt và độ dẻo của mì sợi thật sự kích thích khẩu vị của người ta, nếu không chú ý đến hình thức của nó và điều kiện vệ sinh, môi trường của tiệm nhỏ này. “Có ngon không?” Thiên Nhã mở to đôi mắt, hỏi với vẻ mặt mong đợi. “Không ngon.” Vừa nói anh vừa gấp thêm một ít đưa vào miệng. Thiên Nhã mang biểu cảm “ừ thì anh cứ vờ đi”, rõ ràng thấy ngon mà, còn không thừa nhận.

Cô vừa ăn và chậm rãi kể: “Tiệm nhỏ này mở được gần hai mươi năm rồi, khởi đầu từ một xe đẩy nhỏ trên phố kinh doanh thành tiệm nhỏ như bây giờ, hai vợ chồng ông bà chủ của nơi này là dựa vào từng bát mì sợi kéo tay để nuôi lớn những người con của họ, nhà của họ ở ngay trên lầu.”

Lạc Thần Hi từ tốn ăn mì sợi, nghe cô kể, không nói gì.

Thiên Nhã lại kể tiếp: “Nhà lầu này tuy cũ, nhưng chứa hồi ức chung đắng cay chua ngọt của họ, cư dân ở đây còn rất mộc mạc, một sự mộc mạc hiếm có.” Anh hừ lạnh: “Mộc mạc? Hay ngu ngốc? Những kẻ khờ dại đều thích dùng những tính từ như đơn thuần, lương thiện để che giấu sự thất bại của mình.” Anh phê bình một cách tuyệt tình và lạnh lùng. Thiên Nhã đặt đũa xuống, nói: “Anh xem” Cô ra hiệu cho Lạc Thần Hi nhìn ông chủ và bà chủ đang không ngừng bận rộn. “Anh cảm thấy họ có vui vẻ không?” Cô hỏi. Lạc Thần Hi nhìn hai vợ chồng tuổi ngoài sáu mươi, một người đang làm mì, còn một người đang nhiệt tình tiếp đón những vị khách của họ, gương mặt đầy nụ cười. Tuy thử họ bán đi chỉ là một bát mì, mà không phải một chiếc máy bay, thậm chí dù họ sở hữu bí quyết nấu nướng rất có giá trị thì thu lao nhận được, chẳng qua chỉ mười mấy đồng. “Đó là vì họ cam chịu với thực tại.” Anh lạnh lùng nói.

“Đúng, họ cam chịu thực tại, mong muốn của họ rất đơn giản, sau này có thể ấm no, nuôi dưỡng con cái của mình nên người, đã là thành tựu lớn nhất trong đời này của họ rồi, mà chỗ này, chính là nơi hoàn thành thành tựu của họ.”

Lạc Thần Hi nghe xong, buông đũa xuống, vô cùng coi nhẹ những câu nói này của cô: “Đó chỉ là suy nghĩ của cá nhân cô, hoặc, là vì cô muốn đạt được mục đích nào đó mà áp đặt suy nghĩ lên người khác.” Ánh mắt của anh trở nên sắc bén. Thiên Nhã cũng buông đũa trên tay, nghiêm mặt nói: “Tôi không biết mục đích nào đó mà anh nói đến là gì, nhưng tôi là...” “Là cư dân ở đây, có phải cô đã đề tâm quá mức với chuyện này rồi?” Anh nhướn mày hỏi. Thiên Nhã nở một nụ cười lạnh: “Ai cũng có quyền bảo vệ hồi ức của mình để nó không bị phá hủy và tồn tại mà?” “Hồi ức mà cô nói, có thể đáng giá bao nhiêu tiền?” Trong giọng điệu của anh là sự khinh thường. “Vây sở hữu nhiều tiền bạc và lợi ích như thế, anh sống có hạnh phúc không?” Thiên Nhã nhìn thẳng vào anh, hỏi.

Đôi mắt của anh lướt qua một tia u ám không thể nhận ra, hạnh phúc là thứ gì? Anh chưa bao giờ theo đuổi cái gọi là hạnh phúc, kể từ ngày cha mẹ qua đời vì tai nạn, trong từ điển của anh đã không còn hai từ này.

Anh có được tất cả, nhưng lại không có được hạnh phúc. Vì vậy trái tim của anh trở nên lạnh lẽo và hờ hững, dường như cũng chưa từng có người hỏi anh rằng: Anh sống có hạnh phúc không? Họ sẽ không quan tâm vấn đề này, họ chỉ quan tâm duy nhất một sự thật, rằng anh là chủ nhân của Tập đoàn Lạc Thần. Những người phụ nữ ngày trước vây xung quanh anh, chỉ để ý đến vị trí của họ trong suy nghĩ của anh, địa vị của anh có thay đổi hay không, mà Hạ Văn Cẩm trước nay quyết một lòng với anh, cũng chưa từng hỏi qua vấn đề này. Anh im lặng, cô cũng im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 60: Đừng tưởng rằng cô hiểu tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bác gái bàn bên nói với bà chủ: “Ồ, ăn mì sợi nhà bà hơn mười mấy năm, sau này không biết còn có thể ăn không.”

Câu nói này làm những vị khách đang có mặt ở đó không khỏi buồn bã, nói chen vào một cách sôi nổi: “Đúng vậy, nội thành cũ này của chúng ta đã bị Tập đoàn Lạc Thần và Tập đoàn Kha Thị thu mua rồi, nghe nói muốn mở rộng quy mô, đập bỏ khu nhà lầu cũ này để làm phố thương mại gì đó, ài, thật là, suy cho cùng cũng đã nhiều năm như vậy rồi, nói chuyện đi là chuyện đi, tiếc nuôi biết bao.”

“Đúng, mẹ tôi qua đời ở đây, tôi thật sự không muốn chuyển đi.”

Còn không phải sao, mọi người đều đã là hàng xóm với nhau mấy chục năm rồi, sau này phải mỗi người một nơi, hơn nữa những cửa tiệm nhỏ ở đây cũng sẽ bị buộc đóng cửa, mặt bằng ngoài kia lại đắt đỏ như thế, sao mà trả nổi tiền thuê.”

“Thương nhân bây giờ đều chỉ bàn về kinh doanh thôi, có ông chủ lớn nào quan tâm cảm nhận của chúng ta chứ, bảo đập bỏ đi dời liền đập bỏ đi dời, đâu cần thiết báo cáo với những dân thường như chúng ta, cho chút đề bù đã tưởng mình rất giỏi, nếu là tôi, tôi thà sống tại đây cả đời, cũng không muốn đến nơi ở cao cấp gì đó.” Về mặt của bà chủ ngâm ngùi: “Đây cũng không phải là điều mà chúng ta có thể lựa chọn, tôi và ông Từ đã bán mì sợi nhiều năm như thế, cũng đến lúc nên nghỉ ngơi rồi.” Bà nhìn xung quanh tiệm nhỏ, gương mặt lộ vẻ không nở. Cuộc trò chuyện của nhóm người đương nhiên đã lọt vào tai của Lạc Thần Hi. Thiên Nhã nhìn anh, ra hiệu cho anh nghe kỹ suy nghĩ thật sự trong lòng của những hàng xóm nghèo. “Anh xem, đó chính là sức mạnh của hồi ức.” Cô nhào người qua, nhỏ giọng nói. Nhưng Lạc Thần Hi lại khịt mũi coi thường những lời này. “Đây chính là điều mà cô muốn chứng minh?” Anh hừ lạnh, xem những lời cảm động lúc này như những lời già mồm.

Thiên Nhã đưa anh đến công viên nhỏ của nội thành cũ, nơi đây là địa điểm lý tưởng để người già nội thành đi dạo sau bữa cơm và tập thể dục, khi tiết trời nóng nực, rất nhiều người già đầu trần bỏ hóng gió hoặc chuyện trò tại đây.

Lạc Thần Hi dứt tay vào túi với vẻ lãnh khốc, nét mặt u ám đi theo sau lưng cô.

“Cô đang đùa tôi sao?” Đi quanh công viên nửa vòng, khả năng nhẫn nại của Lạc Thần Hi đã đến cực điểm, anh dừng bước, nhướn mày hỏi cô. Anh thật sự không hiểu, bản thân từ trước đến nay luôn ở trên cao, vì nguyên nhân gì mà lại chịu đi theo người phụ nữ này đến đây trải nghiệm cuộc sống của những người nghèo, còn lãng phí thời gian quý báu của anh để dạo công viên, phải biết rằng, hiệu quả và lợi ích mà Lạc Thần Hi anh có thể tạo ra trong một phút tuyệt đối có thể tính bằng rất nhiều con số. Thiên Nhã “lầm lờ” đáng về sắp nói câu của anh, ra hiệu cho anh nhìn về phía ông cụ và bà cụ cách đó không xa.

Ông cụ tộc bạc phơ gầy trơ xương, còn ngồi trên xe lăn, bà cụ lưng đã gù, đang ra sức đẩy ông cụ bước đi một cách khó nhọc, đẩy đến cạnh một cái ghế đá, bà cụ dừng lại, thờ hồn hèn

ngồi xuống, ông cụ bên cạnh vươn tay vỗ nhẹ lưng của bà, trong miệng nói gì đó, bà cụ nữ nụ cười chính lại ngay ngắn áo khoác đã bị lệch của ông, hai cụ già bắt đầu chuyện trò nói cười với nhau.

“Mười năm trước ông cụ đó2bởi vì cứu bà cụ suýt bị xe đâm, nên đã liệt nửa dưới cơ thể” Thiên Nhã nhìn hai cụ già yêu thương nhau, trong lòng dấy lên một cảm giác ấm áp và ngưỡng mộ. “Bà cụ vì để làm trị liệu cho ông, đã nghĩ mọi cách để xoay sở tiền bạc, mượn hết những nơi có thể mượn, chăm sóc ông cụ từng li từng tí, mười năm như một ngày.” “Nghe nói bà cụ năm đó vì để già cho ông cụ, đã cắt đứt quan hệ với gia đình giàu có của mình, từ bỏ cuộc sống muốn gì có nấy để già cho ông cụ sống ở khu Văn Thành, hai người không sinh con, thậm chí thoát mà mấy chục năm trôi qua, mặc dù ở giữa đã từng xảy ra rất nhiều việc, nhưng2tình yêu của họ mãi mãi cũng không thay đổi.” Thiên Nhã chậm rãi kể lại, ánh mắt nhìn hai cụ già dần trở nên mơ màng.

Mẹ của cô, năm đó cũng vì già cho cha mà tranh cãi với gia đình, bà mặc kệ mọi thứ để sống cùng cha, tuy cha thường phiêu bạt bên ngoài, để lại mẹ và cô nhỏ dại nương tựa vào nhau, nhưng mẹ chưa từng oán giận bao giờ.

Tiết rằng, ông trời đã lấy đi sinh mệnh của bà quá sớm.

Hiện tại, cô đã có La Tiểu Bảo, nếu như có thể tìm cha về, cô đã miễn nguyện rồi.

Lạc Thần Hi cảm nhận được sự xúc động trong mắt cô, trong lòng thoáng thương xót, nhưng lập tức bị anh kìm lại. “Vậy nên? Có cảm thấy tôi cần có một loại đồng cảm với họ? Vì thế mà từ bỏ kế hoạch xây phổ thương mại này, để cho thấy tôi ngu xuẩn như các người, cảm tính lại cảm thông bừa bãi?” Lạc Thần Hi cắt ngang dòng hồi tưởng của Thiên Nhã, giọng điệu lạnh nhạt châm biếm một cách vô tình cái gọi là “tình cảm” và “hồi ức.”

Thiên Nhã quay mặt lại, nhìn thẳng vào ánh mắt lạnh lùng của anh, thoáng phẫn nộ, nhưng những việc lúc nhỏ của anh khiến cô bắt đầu thấu hiểu cho anh, anh lãnh khốc tuyệt tình, chỉ nghĩ đến lợi ích như thế, hoàn toàn là vì cái bóng bất hạnh của tuổi thơ, là vận mệnh và những người lòng tham không đáy đã tạo nên anh của hiện tại - thờ ơ và tàn nhẫn với tất cả mọi người, mọi việc, hoặc có lẽ, những điều này đều là về bề ngoài, nội tâm của anh, cô đã từng cảm nhận được, anh là một con người bằng xương bằng thịt, không phải sao? “Con người đáng thương nhất không phải là không có tình cảm, đáng thương nhất là, già vô để mình trông như một người không hề có tình cảm.” Lời của cô làm lòng anh chợt run lên, ánh mắt của cô như muốn nhìn thấu tìm anh, mở ra cánh cửa kiên cố bên trong nội tâm của anh.

Người đáng thương nhất ư? Lắm to, anh không phải người như thế, trái tim của anh, đã hoàn toàn lạnh giá, căn bản không cần già vô gì cả. Ánh mắt của anh phủ một tầng lạnh lẽo và phẫn nộ, nắm chặt nắm đấm, cắn răng nói: “Đừng tưởng có hiểu được tôi, một người phụ nữ tự cho mình là đúng, giống như bạn trai cô vậy, tôi sẽ không khách sáo với anh ta.” Anh hung hăng vứt lại câu này, quay người bỏ đi. Sau lời cảnh cáo tuyệt tình ấy, Thiên Nhã dõi theo bóng lưng giận dữ của anh, cổ kim nén nước mắt, đứng một mình giữa gió lạnh.

Bà chủ tịch lại đến điều tra rồi.

Mấy ngày qua tuy Hạ Văn Cẩm bị La Tiểu Bảo giầy vò chết đi sống lại, nhưng vẫn cao ngạo ra vào Tập đoàn Lạc Thần, một mặt là vì để tất cả mọi người biết địa vị nữ chủ nhân của cô ta vô cùng vững chắc, mặt quan trọng nhất vẫn là phải trông chừng Thiên Nhã gắt gao, đối với mối nguy hiểm chỉ mạng tiếm tàng này, cô ta đã quyết định phải loại bỏ thật nhanh. Để cô tiếp tục ở lại bên cạnh Lạc Thần Hi, chẳng phải đang bỏ chuột vào hũ gạo sao? Quá khiến cô ta bất an rồi. Theo cô ta thấy, muốn loại bỏ nhân vật nguy hiểm này, đối với cô ta mà nói thật sự là một chuyện rất dễ dàng, ngay cả đầu ngón tay cũng không cần động vào.

“Nhất Y này, cô ở bên cạnh Chủ tịch cũng đã nhiều năm rồi, hình như tôi chưa từng bạc đãi cô.” Trong nhà hàng cao cấp và sang trọng, Hạ Văn Cẩm khoanh tay, vẻ mặt kiêu kỳ, nhìn Hạ Nhật Y lễ độ cung kính ngồi ở đối diện. Đối với bà chủ tịch này, dù rằng Hạ Nhật Y không phục trong lòng, nhưng vẫn giữ thái độ tôn trọng trước sau như một trước cô ta, mặc dù chỉ thể hiện bên ngoài. Chỉ có như vậy, Hạ Nhật Y mới có thể khiến Hạ Văn Cẩm buông bỏ cảnh giác, cô ta mới có thể tiếp tục ở cạnh Lạc Thần Hi, khi cơ hội đến, sẽ thừa lúc sơ hở để thế chỗ. “Đương nhiên, sự chiều cố của bà chủ tịch tôi luôn ghi nhớ trong lòng.” Hạ Nhật Y mỉm cười nói, “Với những người hết sức trung thành, tất nhiên tôi sẽ đặc biệt chiều cố, cô đứng trên vị trí này, thì nên biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm” Bên dưới tầm mắt xinh đẹp của Hạ Văn Cẩm lộ ra sự xảo quyệt. Hạ Nhật Y hiểu ý gật đầu: “Vâng xin hỏi bà chủ tịch, việc gì mà tôi nên làm?” Khoé môi Hạ Văn Cẩm cong lên một nụ cười âm u lạnh lẽo, trong mắt đầy đắc ý.

Thiên Nhã vừa về công ty, liền bị Lạc Thần Hi gọi vào văn phòng Chủ tịch. Anh tối sầm mặt, miệng nở nụ cười lạnh. Thiên Nhã nhận ra khí chất đáng sợ từ anh, linh cảm lại có chuyện không hay xảy ra rồi. “Chủ tịch, có chuyện gì ạ?” Thiên Nhã bị anh nhìn chằm chằm đến mất tự nhiên, mở miệng hỏi.

“Một bản kế hoạch trị giá một tỷ, bị bạn trai cô nộp lên trước một bước, cô nói xem, cô có được tính là có chuyện không?” Lạc Thần Hi lạnh lùng hỏi.

Gần đây Tập đoàn Lạc Thần và Tập đoàn Kha Thị đều có ý định muốn phát triển kinh doanh dầu mỏ ở nước ngoài, mà công ty họ muốn hợp tác là đối tác lớn nhất ở nước ngoài, vì để có được đối tác thực lực hùng hậu đó, giữa anh và Kha Từ Thích ngoài việc đang tiến hành thảo luận dự án khu Văn Thành ra, cũng đã mở ra một cuộc cạnh tranh khác.

Đối tác yêu cầu hai tập đoàn gửi một bản kế hoạch làm họ đón nhận và yêu thích, mà khi đại diện của hai tập đoàn gặp mặt đối tác, lúc mỗi người trình bày kế hoạch của mình, thì bản kế hoạch được nhóm thiết kế của Tập đoàn Lạc Thần vấp và làm ra theo ý tưởng của anh, sau khi anh duyệt còn chưa kịp gửi đi thì đã bị Tập đoàn Kha Thị nộp lên và trình bày trước rồi, nội dung lại có thể giống nhau như đúc, không sai một chữ nào, khiến đại diện của Tập đoàn Lạc Thần nghe mà ghen tức, không chỉ vì bị dẫn trước một bước như vậy, mà còn mất hết thể diện vì chuyện này.

Ý tưởng có thể trùng hợp, nhưng việc bắt chước một cách máy móc như thế, cũng khó tránh quá can quấy ngang ngược rồi, Kha Từ Thích lại dám gây hấn với anh như thế, rõ ràng là đang nói với anh: Tôi bắt chước anh đấy, thì thế nào? Thái độ can quấy như vậy hiển nhiên là đang khiêu khích giới hạn của anh.

Anh biết rõ hoàn cảnh nhân viên của Tập đoàn Lạc Thần, nghi phạm lớn nhất tiết lộ kế hoạch này, mũi dùi đã chĩa thẳng vào Thiên Nhã. “Loại thủ đoạn gây án này của cô, cũng quá ngu xuẩn rồi.” Anh lạnh lùng lên tiếng. Trước lời mĩa mai đột ngột này, vẻ mặt Thiên Nhã mù mịt. Cảnh tượng này sao có chút quen thuộc? Kiểu hỏi tội này của anh, biểu cảm như muốn lột da cô,rút xương cô, cực kỳ giống với lần bị hiểu lầm là gián điệp lúc cô vừa vào làm, lẽ nào... “Có phải công ty lại xảy ra chuyện gì rồi không?” Thiên Nhã lo lắng hỏi. Anh hừ lạnh: “Xem ra loại chuyện này còn không phải chỉ một lần.” Nhưng chết tiệt là anh không nhớ, xem ra những lời Hạ Văn Cẩm nói là thật, cô ta, La Thiên Nhã, là người được Kha Từ Thích phái đến.

“Đúng, không phải lần đầu nữa, do Chủ tịch quên hết mà thôi.” Thiên Nhã dờ khóc dờ cười, nhìn nét mặt của anh, người mơ hồ nhất cũng biết, chắc là cô lại “phạm” lỗi làm gì rồi.

Lạc Thần Hi nhếch môi, ngọn lửa trong mắt nóng rực đến mức như muốn đốt trụi cô, anh cười lạnh: “Được lắm, có thể thực hiện một cách gọn gàng thuần thực, không tìm ra sơ hở.” Dù anh đã hao tổn hết tâm sức, nhưng vẫn không tìm được bằng chứng cho thấy cô đã tiết lộ cơ mật của công ty.

Thiên Nhã nhìn anh đang cực kỳ giận dữ, nhận ra chuyện này rất nghiêm trọng: “Vậy anh có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi lại làm chuyện không thể tha thứ gì không?” Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ vô tội của cô, y lạnh trong đôi mắt càng nồng đậm: “Một kẻ lừa đảo như cô, không đi làm diễn viên thật là lãng phí.” Anh giận cô, càng giận bản thân mình, với tính cách trước đây của anh, nhất định sẽ âm thầm giăng một cái bẫy, khiến cô mãi không thể trở mình, khiến cô phải trả cái giá đắt nhất vì hành động phản bội anh, nhưng anh lại không làm vậy, anh lại có thể gọi cô đến trước mặt mình để dò hỏi. Nhưng nếu như cô là một người đầy tâm cơ, vào Tập đoàn Lạc Thần tiếp nhận anh là vì để giúp Kha Từ Thích đánh bại anh, vì sao lại dùng cách ngu xuẩn như thế để phản bội anh? Làm người khác nghĩ ngay đó là hành động của cô?

Tại sao anh lại không tin, việc này chính là cô làm? Tại sao chứ? Thà giết lầm, còn hơn bỏ sót, chẳng phải là thái độ giải quyết mọi chuyện trước nay của anh sao? Thiên Nhã bị câu nói của anh làm tổn thương, âm ức trong lòng, cúi đầu, hồi lâu, cô ngược mắt nói: “Phải, tôi là diễn viên, thích đóng kịch trước mặt anh và mọi người nhất, bây giờ tôi diễn đủ rồi, tôi không diễn nữa, được chưa?”

Đôi mắt Thiên Nhã ửng đỏ, nói xong câu này liền đóng sầm cửa bỏ đi.

Cô không phải người thiếu trách nhiệm, thái độ làm việc của cô trước nay rất nghiêm túc, nhưng mà... nhưng mà... đừng trách cô, lần này cô muốn bãi công vô có rồi, cô không làm nữa.

Âm ức, buồn bã bấy lâu nay bị kìm nén trong lòng, có một mình đi dạo trên phố, nghĩ mãi không thông, cuộc sống vốn dĩ bình thường đơn thuần hơn nữa mỗi ngày còn trở nên ngọt ngào vì có La Tiểu Bảo của cô, vì sao lại biến thành phức tạp, vẩn đục và khổ tâm như vậy? Cô cứ bước đi, không biết làm thế nào đã thấy mình đến sân nhảy của quảng trường, cô dừng lại. Vào buổi tối cách đây không lâu ấy, hai người cùng nhảy điệu Waltz một cách ân ý, rồi anh giận dỗi chạy đến giữa đường, cô căng thẳng kéo anh về, mà tựa như đã kéo về một phần quan trọng không thể thiếu của cuộc đời.

Duyên phận hỗn loạn, biết nhau là sai lầm

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chúc anh mãi mãi đừng khôi phục ký ức

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cô căn bản không nên ở lại bên cạnh anh nữa, sớm đã không nên.

“Alo, Từ Thích.” Trong lúc tâm tư của Thiên Nhã hỗn loạn, Kha Từ Thích bỗng gọi đến. “Em sao vậy? Giọng em hình như không ổn lắm.” Kha Từ Thích nghe thấy giọng nói hụt hẫng không che giấu từ Thiên Nhã, giọng điệu của anh đầy lo lắng. “Không, em không sao, em thất nghiệp rồi, anh ăn mừng với em đi.” Thiên Nhã sput sput, giả vờ nhẹ nhõm đáp. Lúc Kha Từ Thích đến quảng trường trong vội vã, Thiên Nhã đang một mình ngắm đài phun nước trong quảng trường, nhìn bóng lưng hiu quạnh của cô, chân mày anh nhíu chặt, thấy lòng mình đau nhói. Có thể khiến cho Thiên Nhã đơn thuần và mơ hồ đến nỗi như một đứa trẻ thành ra thế này, chỉ có một người, chính là Lạc Thần Hi. Anh chậm rãi bước đến gần cô, như bước đến gần nơi mềm mại nhất trong tim mình. “Thất nghiệp rồi cũng không sao, em còn có anh.” Anh đến cạnh cô, nhìn về phía đài phun nước đầy màu sắc, dịu dàng nói. Thiên Nhã quay mặt lại, nhìn gò má của anh, viền mắt chợt nóng lên. “Nhưng trái tim của em rất buồn, rất buồn.” Kha Từ Thích quay mặt lại, ôm cô vào trong lòng, vỗ lưng của cô. “Cho em mượn bờ vai, muốn khóc cứ khóc đi.” Anh an ủi. Thiên Nhã tựa lên bờ vai rộng lớn của Kha Từ Thích, nước mắt rơi lã chã.

Cô thật sự rất vô dụng, vì Lạc Thần Hi mà khoảng thời gian này không ít lần thút thít, khiến bản thân như một đứa mất ưt ướt vậy.

“Có phải em rất vô dụng không?” Cô hỏi. “Cô ngốc, chuyện có lớn lao gì đâu, khóc rồi thì sẽ ổn, em phải làm tấm gương tốt cho Tiểu Bảo, làm một ma mị kiên cường.” Thiên Nhã lau nước mắt, hít vào, nói như không quan tâm: “Đừng vậy, chuyện lớn lao gì đâu, chẳng qua chỉ mất một công việc, có gì đáng khóc chứ, em không sao rồi cũng sẽ không khóc nữa.” Kha Từ Thích nhìn đáng vẻ giả vờ kiên cường của cô, trong lòng càng đau hơn: “Vậy cô nhóc mất ưt khóc đủ rồi, có phải nên đi ăn chút gì không?” Thiên Nhã sờ cái bụng đói đến xẹp lép của mình, hết khóc lại cười: “Phải ha, nó cũng sắp kháng nghị rồi.”

Kha Từ Thích giờ tay ra: “Nào, anh đưa em đi biến nước mắt thành đồ ăn, ăn một bữa thật ngon.” Thiên Nhã đặt tay mình vào trong lòng bàn tay của anh, hơi ấm từ anh, truyền vào tim cô.

“Từ Thích, anh có từng nghĩ đến việc, tìm một cô gái tốt kết hôn rồi sinh con?” Hai người dùng bữa tại khách sạn nổi tiếng, Kha Từ Thích gọi một bàn lớn toàn là món mà Thiên Nhã thích. Thiên Nhã sau khi cảm động, sự áy náy kia lại xuất hiện. Nếu cô đã không đón nhận tình yêu dịu dàng này của anh, thì không thể cứ chiếm hữu anh, cô hi vọng người đàn ông tốt bụng này hạnh phúc, hi vọng anh tìm được nữ chính thật sự trong đời mình.

“Anh có tìm mà, người đó không phải em sao.” Kha Từ Thích tùy ý trả lời nửa đùa nửa thật.

Thiên Nhã cúi đầu, khó xử đáp: “Nhưng mà em...”

Kha Từ Thích biết cô khó xử, anh nói: “Đừng quá căng thẳng, anh không có lấy dao ép em, chỉ là em cũng quá nhẫn tâm rồi, lại có thể muốn chính tay tặng anh cho cô gái khác.” Anh giả vờ âm ỉ nói.

Thiên Nhã lúng túng nờ nụ cười, chợt đặt ánh mắt lên hai người ở cách đó không xa.

Kha Từ Thích nhìn theo hướng mắt của cô, thấy Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm.

Lạc Thần Hi cũng nhìn thấy họ, anh nhếch môi cười sâu xa với Kha Từ Thích, dắt Hạ Vân Cẩm bước qua đó.

“Ồ, có vẻ như Chủ tịch Kha với bạn gái kiêm bạn hợp tác cử nhất đang ăn mừng, không biết có phiền không nếu chúng tôi ngồi đây?” Lạc Thần Hi thoáng nhìn những món ngon dọn đầy trên bàn, nói bằng giọng điệu cực kỳ châm biếm.

Kha Từ Thích biết anh cố ý khiêu khích, bề ngoài bình tĩnh, nói: “Việc này phải hỏi bạn gái tôi có phiền lòng không, bởi vì chúng tôi thật sự là đang ăn mừng, ăn mừng cô ấy đã nghỉ việc.” Thiên Nhã thoáng nhìn Hạ Vân Cẩm ăn mặc sang trọng đẹp đẽ, bên cạnh Lạc Thần Hi với vẻ mặt đắc ý, vừa định mở miệng từ chối, nghĩ đến việc tuy mình và Lạc Thần Hi đã mâu thuẫn đến mức bế tắc, nhưng không muốn vì thế mà ảnh hưởng mối quan hệ hợp tác của Kha Từ Thích và Lạc Thần Hi, cô chỉ đành gạt đầu.

Lạc Thần Hi cong khoe môi nở nụ cười tà mị quen thuộc, ngồi xuống, căn dặn nhân viên phục vụ mang rượu vang cao cấp đến, rót bốn ly, anh nâng ly rượu, nói với Kha Từ Thích: “Ly này là chúc mừng Chủ tịch Kha giành được dự án mở rộng đầu mô lần này, nào, cạn ly.” Kha Từ Thích cầm ly rượu lên, khách sáo nói: “Điều này còn phải cảm ơn lời công nhận của Chủ tịch Lạc, cạn ly.”

Hai người đàn ông ngửa đầu uống hết ly rượu trong tay. Lạc Thần Hi ra hiệu cho nhân viên phục vụ rót thêm rượu, cầm ly lên tiếp tục nói: “Ly này, tôi chúc mừng Chủ tịch Kha lần đầu đánh bại Tập đoàn Lạc Thần, loại chuyện này e là rất khó xảy ra thêm một lần nào nữa.” Nơi đây mất anh là ý cười mỉa mai, lạnh lùng và cao ngạo. Kha Từ Thích nhếch môi cười, tiêu sái cạn ly, một hơi uống hết.

“Còn ly này, là chúc mừng Chủ tịch Kha đã tìm được một người vợ hiền đức lực, lên núi đao xuống biển lửa đều muốn giúp anh lấy được dự án, đánh bại đối thủ, tinh thần này thật đáng khen ngợi.” Sắc mặt Kha Từ Thích chợt trầm xuống, thần thái trong mắt đã có sự thay đổi, nhưng vẫn bình tĩnh, nâng ly uống cạn. Lạc Thần Hi rót thêm rượu, nâng ly nói tiếp: “Ly này, tôi lại mời Chủ tịch Kha!” “Đủ rồi!” Sắc mặt Thiên Nhã trở nên khó coi, cô không thể chịu nổi nữa, quát Lạc Thần Hi. Ba người cùng nhìn Thiên Nhã, Hạ Vân Cẩm cười lạnh lên tiếng: “Ồ, bà chủ tịch Kha tương lai này thật nóng nảy, còn quát người khác cơ đấy.”

Thiên Nhã ngược mắt nhìn chăm chăm Hạ Văn Cẩm, cũng cười lạnh: “Bà chủ tịch quá khen rồi, tôi có nóng này hơn đi nữa chắc cũng không bằng cô.” Cô nói xong nâng ly với Lạc Thần Hi: “Ly này tôi chúc mừng Chủ tịch Lạc, có một người vợ độ lượng khéo léo xinh đẹp lương thiện.” Dứt lời, cô ngửa đầu uống hết rượu, Hạ Văn Cẩm nghe những lời mỉa mai này, mặt tối sầm một nửa.

Uống xong Thiên Nhã lại cầm rượu lên rót thêm, Kha Từ Thích vươn tay ngăn cô lại, có gạt tay của Kha Từ Thích ra, nâng ly rượu với Lạc Thần Hi. “Ly này, tôi chúc Chủ tịch Lạc và bà chủ tịch đảm đảm mĩm mĩm không rời.” Thiên Nhã nhìn thẳng Lạc Thần Hi, một hơi uống hết ly rượu.

“Ly này, tôi chúc Chủ tịch Lạc, mĩm mĩm đừng khỏi phục ký ức, mĩm mĩ!” Cô gần hai từ “mĩm mĩ”, uống hết ly rượu.

Lạc Thần Hi nhìn cô, trong đôi mắt âm u lạnh lẽo lướt qua một sắc thái kỳ lạ khó mà nhận ra. Hạ Văn Cẩm hận đến mức thầm nghĩ rằng ghen tị, sắc mặt cô ta khó coi, dường như sắp không nhịn nổi mà làm loạn. “Thiên Nhã, đừng như vậy.” Kha Từ Thích cái mặt ầu lù, nói bằng giọng thỉnh cầu, anh biết trong lòng cô rất buồn, vì thế, trong lòng của anh cũng đau khổ theo. Thiên Nhã đặt mạnh ly rượu xuống: “Lời nên chúc, rượu nên mời cũng đã làm hết rồi, Từ Thích, chúng ta đi thôi.” Cô nói xong, kéo tay của Kha Từ Thích, quay người rời khỏi. Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn bóng lưng của cô, siết chặt nắm đấm. Về mặt Hạ Văn Cẩm tức giận, thêm dầu vào lửa nói: “Chồng à, anh xem! Cô ta cần quấy nhiễu nào! Một người tiết lộ cơ mật công ty còn dám cần quấy như thế! Quá quá đáng rồi.” “Khôi phục ký ức? Ký ức mà cô ta nói đến rốt cuộc là gì.” Anh nói như đang suy tư.

Giương mặt Hạ Văn Cẩm chột biến sắc, cô ta che đậy sự chột dạ, cười lạnh nói: “Đương nhiên cô ta không mong anh khôi phục ký ức.”

Lạc Thần Hi nhìn chăm chăm cô ta, đôi mắt u ám lóe lên nghi hoặc: “Có ý gì?”

Hạ Văn Cẩm cười thầm, kể lại hết đoạn “ký ức” mà anh đã mất.

Trong quán cà phê, hai cậu bé ngồi đối diện nhau, sự việc hình như đang phát triển lệch quỹ đạo, vì vậy các cậu bé không thể không ra tay rồi.

“Nếu mà mi Thiên Nhã rời khỏi Tập đoàn Lạc Thần, thì mẹ và cha sẽ không còn cơ hội nào để cọ xát ra lửa tình nữa rồi.” Khuôn mặt Lạc Lăng lộ vẻ lo lắng.

Nhưng La Tiểu Bảo lại rất bình tĩnh: “Không sao, cứ để Thiên Nhã rời khỏi đó một khoảng thời gian trước đã, tiếp tục ở lại Tập đoàn Lạc Thần sẽ chỉ khiến Hạ Văn Cẩm có nhiều cơ hội tìm hết mọi cách để làm mẹ khổ sở hơn, hay là nghĩ một biện pháp khác, để hai người họ chạm mặt nhau bên ngoài Tập đoàn Lạc Thần.”

Lạc Lăng hiểu ý nói: “Đây cũng được xem là một biện pháp hay.” “Nhưng chuyện dự án mở rộng đầu mô cần phải khiến nó lộ chân tướng.” La Tiểu Bảo cảm cả phê lên, vừa thương thức vừa nói. “Đúng, tuy em không thích chú Từ Thích, nhưng để chú ấy mang một tội danh như thế, cũng quá không đáng rồi, Hạ Văn Cẩm đáng hận, vì để đạt được mục đích mà dùng mọi thủ đoạn, lại có thể sử dụng nước cờ vừa hại người lại hại mình này, hành động lần này của cô ta được sắp xếp rất cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả em cũng không tìm thấy chứng cứ có sức thuyết phục, nếu không em nhất định sẽ để cha nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta.”

La Tiểu Bảo nở một nụ cười lạnh: “Không sao, lên núi nhiều chấu chấn sẽ gặp hổ, huống hồ cô ta lại gặp phải hai chúng ta, có thể chinh đốn cô ta muốn một chút, việc quan trọng bây giờ là phải khiến cha và ma mi làm lành với nhau.” Lạc Lăng gãi đầu: “Với hoàn cảnh hiện tại, có chút khó khăn.” La Tiểu Bảo cười xấu xa: “Không sao đâu, anh có cách.”

Cách đấy, là tự mình làm ra.

“Đây là cách mà anh nói ư?”

Lạc Lăng nhìn tinh thần quần chúng cuộn trào mãnh liệt ở cửa lớn Tập đoàn Lạc Thần, nâng của xe lên, mặt đầy vạch đen hời. Kích động cư dân của nội thành cũ đến biểu tình kháng nghị đập bỏ và di dời, bao vây cao ốc Lạc Thần đến mức kiến chui không lọt, này là biện pháp theo đường lối nào vậy?

Cậu thoáng nhìn nhóm cư dân thiết tha muốn bảo vệ quê hương cũ của mình, nói: “Nhóm người ngu ngốc này, tưởng rằng cha sẽ khuất phục như thế hay sao? Họ làm vậy chỉ phản tác dụng.” Với sự hiểu biết của cậu về cha, nhóm người này sẽ chỉ khiến cha càng kiên định quyết tâm đập bỏ và di dời.

“Em quên rồi hả? Bây giờ đã có chú Từ Thích kim hãm và cân bằng cha.” La Tiểu Bảo nói một cách rất bình tĩnh. “Sợ là cha rất nhanh sẽ ra tay với chú Từ Thích.” Lạc Lăng đoán, cha đối xử với kẻ địch của mình, trước nay vốn không nương tay. “Vi vậy mới cần làm loạn một trận lớn như này, ngoài việc có thể bảo vệ khu Văn Thành ra, còn có thể tri hoãn hành động tiến công của cha với chú Từ Thích.” La Tiểu Bảo phân tích. Lạc Lăng quay mặt lại quan sát cậu, về mặt hoài nghi: “La Tiểu Bảo, anh đang quay súng lại bắn quân mình, đứng về phía chú Từ Thích phản bội cha?” La Tiểu Bảo lờm cậu một cái với vẻ đáng yêu: “Người ta giống kiểu người này sao? Lễ nào em không muốn giữ lại khu Văn Thành sao? Nếu mà bị đập bỏ, Thiên Nhã sẽ rất đau lòng.” “Cũng phải theo em thấy, cha kiên quyết muốn phát triển phổ thương mại như vậy, một nửa nguyên nhân cũng là vì chống đối với chú Từ Thích.” “Không sai, mà vì sao cha phải làm như vậy? Chủ yếu là vì Thiên Nhã.” Tuy cha mất đi ký ức, nhưng vẫn có cảm giác đặc biệt với ma mi Thiên Nhã. “Nhưng nếu nhóm người này tiếp tục làm loạn, cha sẽ nổi giận đấy.” Lạc Lăng lo lắng nhìn nhóm đông cư dân ngoài kia. “Cha sẽ không dùng bạo lực, bởi vì có một người sẽ không nhịn được mà đứng ra.” La Tiểu Bảo liệu sự như thần nói

Trong văn phòng Chủ tịch, quả nhiên Thiên Nhã đã xuất hiện. Lạc Thần Hi khoanh tay lạnh lùng nhìn cô: “Ồ, bà chủ tịch Kha, sao lại là cô? Không phải cô đã từ chức ư? Còn có thể ghé thăm thật là vinh hạnh của tôi.” Anh nói một cách cách châm biếm. “Chủ tịch Lạc, xin anh hay thay đổi ý định đi, bỏ qua cho khu Văn Thành.” Nhìn các cư dân ai ai cũng cực lực kháng nghị, cô cảm thấy bản thân cũng cần góp một phần công sức.

Báo lá cải đưa tin Lạc Thần Hi đã liên kết với thế lực cấp cao của chính phủ, không lâu nữa sẽ lật đổ phương án hợp tác của Tập đoàn Kha Thị, một mình thực hiện dự án công trình xây dựng lại khu Văn Thành này.

“Hình như không phải tôi không cho cô cơ hội thuyết phục tôi? Nhưng những cách chứng minh ngu ngốc kia của cô cũng quá khiến người khác dở khóc dở cười rồi, căn bản không lay động nổi chút quyết tâm gì của tôi thì tôi nên làm thế nào?” Người phụ nữ này còn thật sự dám chạy đến đây lần nữa để yêu cầu anh bỏ qua cho khu Văn Thành, thật quá không biết chừng mực rồi chẳng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Đ y là một cuộc giao dịch

Nếu Chủ tịch Lạc khăng khăng làm theo ý mình, ảnh hưởng của chuyện này cũng sẽ ngày càng nghiêm trọng, cần gì phải làm những chuyện được một mắt mười này chứ? Làm như thế sẽ chỉ khiến cho danh tiếng của Tập đoàn Lạc Thần bị tổn hại, con đường kiếm tiền của Tập đoàn Lạc Thần rất nhiều, vì sao cứ nắm chặt khu Văn Thành này không buông?” Lợi nhuận của phổ thương mại dĩ nhiên lớn, nhưng ảnh hưởng tiêu cực mà chuyện này mang đến cho Tập đoàn Lạc Thần, nhất định cũng sẽ không ít, các hàng xóm của cô đã lan truyền tin tức Tập đoàn Lạc Thần muốn ép buộc di dời một cách bất lương đây trên mạng và dân mạng khắp nơi cũng lên tiếng mắng chửi. Hành động ép buộc di dời còn chưa được thực hiện thì quần chúng đã phản ứng kịch liệt như vậy, nghĩ thôi cũng biết mức độ quan tâm của chuyện này8lớn đến nhường nào. “À? Nghe ra thì, cô vẫn rất quan tâm đến Tập đoàn Lạc Thần.” Lạc Thần Hi cong khẻ môi, nở một nụ cười sâu xa. Thiên Nhã nắm nắm đấm nhỏ nhắn, nói: “Tôi hi vọng Chủ tịch suy xét cẩn thận.” “Được, thế thì tôi suy xét cẩn thận vậy.” Lạc Thần Hi khẻ gõ ngón trỏ lên trán, dường như đang suy xét thật. Nụ cười của anh trở nên tà mị, nói: “Cố lẽ tôi sẽ nương9tay, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời.” “Anh muốn tôi làm gì?” Thiên Nhã nhìn nụ cười âm u

lạnh lẽo của anh, linh cảm không lành kia lại ập đến, khiến lòng tơ của cô dựng đứng. “Tôi muốn cô... làm chuyện mà cô ao ước được làm”

“Giờ có? Cha thật sự làm như vậy à?” La Tiểu Bảo hỏi trong kinh ngạc. “Đừng, cha đã làm thế, chắc chắn Hạ Văn Cẩm đã nói gì đó với cha, nếu không thì cha sẽ không tàn nhẫn như thế.”

“Đừng nói nhiều như vậy nữa, bọn mình mau nghĩ cách cứu Thiên Nhã.” La Tiểu Bảo đau đầu nói, tuyệt đối không để Thiên Nhã lại chịu tổn thương.

“Em sẽ phải thuộc hạ cứu mẹ ra ngay.” Lạc Lăng nói. “Đừng, khoan sốt ruột đã, sự việc vẫn còn cơ hội để xoay chuyển.” La Tiểu Bảo bình tĩnh nói, cậu không tin phán đoán của mình sẽ sai, cha, sẽ không làm như thế đâu.

Trong khách sạn Lạc Thần. Thiên Nhã hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào.

Cô không muốn tin, anh sẽ đối xử với mình như vậy, nhưng mà, sự thật lại bày ra trước mắt. Hơn nữa còn tàn khốc hơn trong tưởng tượng của cô. Một tên đàn ông mập ú hói đầu khoảng bốn, năm mươi tuổi đang ngồi trong phòng, hần dập đầu xi gà trong tay, đôi mắt háo sắc bên dưới cặp kính gọng vàng đang ngắm nghía Thiên Nhã từ trên xuống dưới. Thiên Nhã níu chiếc váy ngắn trễ ngực trên người, trong lòng rung mình một cái. Tên đàn ông trung niên đang đi về phía cô, nhìn bộ dạng háo sắc hận không thể ngoạm cô một cái nuốt luôn vào trong bụng của hắn, toàn thân Thiên Nhã run lên, quay người định mở cửa bỏ chạy, nhưng cửa phòng đã bị khóa chặt. Không gì buồn bằng lòng người đã chết. Lạc Thần Hi, trái tim của anh thật tàn nhẫn, thật tàn nhẫn.

Tên đàn ông trung niên càng tiến càng gần, cho đến khi ép cô vào góc tường. Thiên Nhã không còn nơi nào để trốn, lòng như tro nguội, cô cắn răng rùng mình. Tên đàn ông trung niên bế cô lên giường, Thiên Nhã ra sức giãy giụa nhưng vô ích.

Bàn tay béo múp và ghê tởm của hắn lướt đi trên cơ thể của cô, trên mặt nở nụ cười dâm dăng. “Chắc chắn, món hàng mà Chủ tịch Lạc cho quả nhiên không tồi, ha ha.” Thiên Nhã bị hắn đè bên dưới, hươu nắm đấm nhỏ loạn xạ để phản kháng. Về mặt tên đàn ông trung niên chợt nổi giận, lật tay cho Thiên Nhã một cái tát. Thiên Nhã bị hắn đánh đến choáng váng, cả người bị hắn giữ chặt. Nụ hôn dồn dập như mưa kèm theo mùi xi gà tìm đến chiếc cổ trắng như tuyết của cô, ghê tởm, sợ hãi, tuyệt vọng bua vây lấy cô. Cô liều mạng muốn thoát khỏi hắn, nhưng hắn xé rách chiếc váy trên người có một cách thô bạo, để lộ bầu ngực mềm trắng ngần quyến rũ, đôi mắt hắn phát sáng, cặp môi lớn và dày tập kích trước ngực của cô... “Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Thiên Nhã kìm nén cảm giác buồn nôn, liều mạng đẩy hắn.

Cửa đột nhiên bị mở ra.

Tên đàn ông trung niên dùng tay, cười khi bước ra nói với Lạc Thần Hi: “Chủ tịch Lạc, vậy tôi đi trước đây.”

Tên đàn ông trung niên mặc quần áo vào, cung kính lui ra ngoài.

Thiên Nhã ngồi ngây ngốc trên giường, toàn thân run rẩy dữ dội, rồi những giọt nước mắt lạnh giá. Lạc Thần Hi ngồi lên sofa đối diện, lạnh lùng nhìn Thiên Nhã như cừu con bị giầy vò. Trong lúc khoanh tay anh đã siết chặt nắm đấm của mình, ngày càng siết chặt hơn nữa. Vừa này anh lại có thể muốn hung hăng đánh tên đàn ông trung niên kia một trận, một cách tàn bạo! Mặc dù chuyện này là sai khiến của anh.

Nhìn ánh mắt bất lực, đáng thương, tràn đầy sợ hãi của người phụ nữ trước mắt, trái tim của anh lại có thể đau âm ỉ. Hai người nhìn nhau một lúc, không ai nói với ai câu nào. Tâm trạng phức tạp khiến mạch suy nghĩ của anh hỗn loạn, anh bất giác đứng dậy, đi đến trước giường. Anh cởi áo khoác của mình, khoác lên người của cô. “Bốp!” Thiên Nhã đứng dậy, tát anh một cái thật mạnh. “Thế nào? Bây giờ quay ngược lại giả vờ làm người tốt sao? Anh vào đây làm gì? Anh vào đây làm gì chứ? Muốn giết thì giết muốn làm gì thì làm! Cần gì phải bày ra nhiều trò như thế?” Thiên Nhã cắn răng nghẹn ngào nói, làn nước trong mắt đóng thành băng, cực kỳ lạnh lẽo. Giữa môi truyền đến vị tanh, vết máu đỏ tươi chảy ra trên môi cô. Cảnh kinh tởm và bẩn thỉu lúc này khiến cô hận không thể đâm đầu chết cho xong, mà người đàn ông trước mặt này, giống như cơn gió lạnh thấu xương của mùa đông, khiến cô buốt lạnh đến tận cùng. Lạc Thần Hi sờ nửa bên mặt bị đánh, ngược mắt nhìn cô, trước sự ghê tởm của cô, lời nói của Hạ Văn Cẩm hiện lên trong tâm trí anh: “Giả vờ ư? Người giả vờ là cô thì đúng hơn? Nhìn bộ dạng của cô dường như rất không hài lòng đây? Lê nào là vì đối tượng không phải tôi?” Anh châm chọc.

Lời này chói tai đến mức càng khiến trái tim của cô thêm giá lạnh: “Tôi thật sự đã nhìn lầm anh rồi, anh căn bản chính là một kẻ máu lạnh vô sỉ, nực cười là tôi vẫn luôn tự cho mình là đúng, tự cho rằng mình hiểu anh một chút!”

Thiên Nhã kéo bỏ áo khoác của anh trên người mình, ném mạnh vào mặt anh, anh căn bản chính là một con sói đội lốt người! Anh hừ lạnh: “Hiểu tôi? Dựa vào cô? Thủ đoạn câu dẫn thấp kém đến vậy, cô nghĩ là tôi sẽ mắc lừa sao? Cô cho rằng, tôi sẽ rung động với người phụ nữ như cô?” Thiên Nhã bật cười trong bị thương: “Câu dẫn anh? Anh muốn vĩnh viễn đối xử với người khác bằng cái nhìn u tối như vậy sao? Đừng rồi, suốt nửa tôi đã quên, anh chính là một kẻ máu lạnh như thế, đây là bản tính trời sinh của anh, không thể thay đổi!”

“Đừng giả vờ đáng thương trước mặt tôi, đây chính là cái giá phải trả khi cô muốn câu dẫn tôi, phản bội tôi!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Phải, đây là cái giá của tôi, cái giá của tôi! Lạc Thần Hi, anh thật khiến người khác ghê tởm!” Đây chính là cái giá phải trả vì tôi thích anh, Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi, anh thật khiến người khác ghê tởm

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nói chuyện với anh như thế, chưa từng có người phụ nữ nào, dám đối xử với anh bằng thái độ này. Anh nắm chặt nắm đấm, đến mức các khớp xương kêu răng rắc, trong mắt bùng lửa giận. Giây tiếp theo, anh kéo cô xuống, đè cô bên dưới cơ thể, xé bỏ quần áo trên người cô chỉ trong phút chốc... Cơ thể của cô rất mềm mại, khiến trong người anh nhanh chóng dấy lên một luồng nhiệt.

Thiên Nhã hươu nắm đấm nhỏ nhắn loạn xạ, đánh vào ngực của anh, trong miệng mắng: “Anh bỏ tôi ra! Đồ vô lại này! Vô lại!”

Lạc Thần Hi giữ chặt cổ tay của cô, lạnh lùng nói: “Không phải cô muốn cứu khu Vân Thành sao? Bây giờ nuốt lời rồi?” Một giây sau, anh cúi người, hôn lên đôi môi nóng của cô, điên cuồng gặm cắn, cởi bỏ quần áo trên người mình, rất nhanh, cả hai đã hoàn toàn trần trụi... Lạc Thần Hi như đang buông thả phóng túng, trút ra dục vọng nguyên thủy nhất.

Một lúc lâu sau.

Anh mở đôi mắt nhắm, khẽ thở hổn hển, hai cánh tay ôm chặt lấy cô, để da thịt cả hai áp sát nhau. Thiên Nhã ngẩn ra nhìn chằm chằm trần nhà, nước mắt trượt xuống theo khóe mắt. Trong lòng Lạc Thần Hi căm ghét chính mình khi này muốn dùng mà không được, người phụ nữ này, lại khiến anh có khoái cảm và lưu luyến trước nay chưa từng có. Anh vươn tay ra, chạm vào giọt nước mắt lạnh lẽo nơi khóe mắt cô. Giọt nước mắt này lạnh lẽo đến nỗi làm tim anh đau nhói, trái tim của anh như bị nhét một miếng băng mà lún xuống. Cô quay mặt đi, ngồi dậy một cách máy móc, nhặt quần áo tà tơi trên sàn của mình, mặt không cảm xúc mặc vào. Lúc sắp rời khỏi, cô lạnh nhạt nhìn anh: “Đừng quên lời hứa của anh, đây là một cuộc giao dịch. Hai từ “giao dịch”, châm biếm đến như thế. Cô quay người rồi đi, bỏ lại mặt đất đầy mảnh tim vỡ. Nhìn cô quần áo xộc xệch mấy mớ bước ra cửa phòng, đôi mày anh tuấn của anh khẽ nhíu lại, thái độ hồ hững của cô làm anh tức giận, tay chân lại không nghe theo sự điều khiển mà mặc đồ vào, đuổi theo ra ngoài. Thiên Nhã đang đợi thang máy, cô liên tục ấn nút thang máy, liên tục ấn. Cô muốn rời khỏi nơi này, ngay lập tức! Cô không muốn ở lại nơi khiến cô ghê tởm này thêm nữa, dù là một giây cô cũng không muốn. Anh từ sau kéo cô xoay người lại, để cô đối mặt với anh. Đôi mắt hạnh ngày thường long lanh giờ đã trở nên u tối âm trầm, cô lạnh lùng nhìn anh, không nói lời nào. Trong mắt anh lướt qua một tia thương xót, được anh che giấu rất kỹ, anh cắn răng, ngay cả bản thân cũng không biết vì sao lại đuổi theo ra ngoài. Ánh mắt rơi trên chiếc váy ngắn tả tơi của cô, vô cùng nhức mắt, mái tóc đẹp rối tung xòa sau vai, lưu lại vài sợi lông xòa trên mặt. Anh nắm chặt nắm đấm, trong lòng nổi nóng. Anh cởi áo khoác của mình khoác lên người cô, sau đó bế cô lên. “Buông tôi ra, xin anh đấy.” Cô lên tiếng, giọng điệu mang theo khản cầu. Nhưng Lạc Thần Hi không quan tâm có nói gì, bế cô đi thẳng ra khỏi khách sạn Lạc Thần, khiến những người xung quanh nhao nhao nhìn sang và bàn tán.

Anh đặt cô vào chiếc xe đậu cách đó không xa, lái xe rời khỏi khách sạn.

Bên trong chiếc xe thương vụ màu đen đậu gần xe của anh.

La Tiểu Bảo và Lạc Lăng nhìn Lạc Thần Hi bế Thiên Nhã ra, cùng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng khi các cậu bé nhìn rõ biểu cảm đờ đẫn của Thiên Nhã, gương mặt lại lộ vẻ âu lo. “Xem ra cha lại một lần nữa làm tổn thương ma mi.” Lạc Lăng đau lòng nói.

“Nếu ông ấy không phải là cha anh, anh thật sự muốn đánh ông ấy một trận thật mạnh tay.” La Tiểu Bảo nói trong sầm nảo, cha của cậu thật khó giải quyết.

Xe dừng lại bên ngoài một cửa hàng, Thiên Nhã qua mặt thần thờ nhìn dòng người và xe cộ trên phố, không có tiêu điểm. Một giây trước khi đóng cửa xe, Lạc Thần Hi nói: “Ngồi im ở đây, chờ tôi về.” Anh nói với góc nghiêng gương mặt đờ đẫn của cô. Vài phút sau, lúc Lạc Thần Hi cầm một bộ quần áo đi ra, trong xe đã trống không. Chết tiệt, người phụ nữ này rốt cuộc đã đi đâu! Lạc Thần Hi ném quần áo lên ghế xe, quay người nhìn bốn phía. Đai phun nước trước mặt cách đó không xa vậy đây người, anh bước đến đó. Chỉ thấy áo khoác của anh bị ném cạnh đai phun nước, hai cánh tay Thiên Nhã ôm chặt lấy cơ thể lạnh đến mức run rẩy của mình, cúi đầu đứng ngây ngốc bên trong, để mặc cho dòng nước bắn lên trên của đai không ngừng giội vào cô.

Mọi người vây quanh nhìn, xôn xao bàn luận.

Lạc Thần Hi nhò giọng mắng một tiếng, lao vào trong, bế cô ra ngoài, đi qua đám đông bế cô về trong xe. Anh tùy ý tìm một khách sạn để dừng chân, bế cô vào phòng. “Thả tôi ra ngoài! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!” Thiên Nhã như tỉnh khỏi cơn mơ, cuồng loạn hét lên.

Nhưng Lạc Thần Hi lại không quan tâm việc cô hét lên trong giận dữ, anh cầm quần áo mới qua đó, vươn tay cời bỏ quần áo ướt sũng trên người cô, Thiên Nhã như phát điên vùng vẫy muốn thoát khỏi anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vỡ Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Bà chủ tịch kha thật quyền rũ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nắm tay nhỏ nhắn của cô vung đánh lung tung lên người anh, như vậy vẫn chưa hả giận, cô bắt lấy cổ tay của anh cắn mạnh xuống.

Anh nhúu đôi mày anh tuấn, để mặc cho cô cắn đến chảy máu. Nếu không phải cô phát điên, thì chính là anh phát điên. Anh chưa từng bị một người phụ nữ nào hành hạ như thế, vậy mà anh lại không có ý định dứt khoát bóp chết cô. Thiên Nhã đánh trong cuồng loạn đến mọi mệt, sau cùng bật khóc thành tiếng. Cô nép người trong chăn nức nỏ, sự xâm phạm của tên đàn ông trung niên khắp mặt bóng đầu kia, khiến trái tim của cô không thôi ghê tởm, sự thô bạo và sỉ nhục của Lạc Thần Hi, khiến tim cô như tro tàn. Anh nhìn tấm lưng phập phồng vì nức nỏ của cô, cắn răng, vết hằn sâu trên cổ tay chảy một lớp máu, đau nhói, lan đến tận tim. Anh nằm sau lưng cô, bàn tay lớn vòng lên eo của cô, ôm chặt cô. Chỉ lần này, lần này thôi. Lạc Thần Hi không kìm lòng nổi mà thừa nhận rằng anh đang đau lòng vì một người phụ nữ, đau lòng vì một người phụ nữ như cô. Thiên Nhã không còn sức lực để vùng vẫy khỏi cái ôm của anh nữa, cô rất mệt, rất buồn ngủ, cũng rất lạnh, mí mắt nặng trĩch như chì, chậm chậm rủ xuống, sau lưng là hơi ấm thuộc về anh, trước sự ấm áp không nên lưu luyến này, tâm trí ngày càng mơ hồ của cô lại có thể nảy sinh quyền luyến.

Chỉ một lần, một lần này thôi, một lần sau cùng, ở trong vòng tay của anh, mặc kệ anh chính là người đã gây ra tổn thương cho cô, mặc kệ sự máu lạnh và tuyệt tình của anh, cô rất muốn ngủ, ngủ trong vòng tay của anh. Ngày hôm sau, khi anh thức dậy thì cô đã rời khỏi rồi.

Hương thơm quen thuộc và đặc biệt trên người cô vẫn vây quanh anh, anh nhìn nơi mà cô từng nằm, trong mắt lướt qua một tia thất vọng hụt hẫng.

“Chủ tịch, hôm nay nhóm cư dân kia vẫn đang làm loạn, có phải chúng ta nên hành động một chút rồi không ạ?” Về mặt Hạ Nhất Y lo lắng, nhóm cư dân đó còn tiếp tục làm loạn thì chính phủ tham gia vào là chuyện sớm muộn, ảnh hưởng đối với Tập đoàn Lạc Thần cũng không nhỏ.

“Giúp tôi hẹn Kha Từ Thích, đúng thật là nên bàn bạc kế hoạch xây lại kỹ lưỡng rồi.” Lạc Thần Hi khoanh tay như đang suy tư, nói.

Hạ Nhất Y gật đầu, lui ra ngoài.

“Lạc Thần Hi thật sự đồng ý với phương án của anh rồi à?” Ở nhà của Thiên Nhã, Đồ Hoa Kỳ hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên vui vẻ, việc này đồng nghĩa Thiên Nhã không cần chuyển khỏi nơi mình lớn lên từ nhỏ rồi. Kha Từ Thích gật đầu, nhìn về phía Thiên Nhã đang lơ đãng, hỏi cô: “Thiên Nhã, em không sao chứ?” Anh luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như thế, với tính cách của Lạc Thần Hi, tuyệt đối anh ta không thể cúi đầu thỏa hiệp với anh và nhóm cư dân kháng nghị kia một cách dễ dàng, nhìn phản ứng của Thiên Nhã, lẽ nào chuyện này có liên quan đến cô?

Thiên Nhã cúi đầu ăn cơm, nghe thấy Kha Từ Thích gọi mình, cố định thần lại, cười đáp: “Em không sao, chuyện này anh làm tốt lắm, Từ Thích, cảm ơn anh.” Kha Từ Thích nhìn dáng vẻ gượng cười của cô, trao đổi bằng ánh mắt với Đồ Hoa Kỳ, vẻ mặt của hai người đều trở nên lo lắng. Đồ Hoa Kỳ hỏi: “Thiên Nhã, cậu có chuyện gì giấu bọn tớ đúng không? Hai ngày nay cậu có chút khác với ngày thường.” Từ trước đến nay Thiên Nhã là một người không giấu tâm sự, nên cô vui hay không, có tâm sự hay không, người xung quanh có thể nhận ra. Thiên Nhã cười yếu ớt, đáp: “Tớ thật sự không sao, tổ chi là quá vui mừng, cuối cùng đã giữ được khu Vân Thành rồi.” “Nhưng nét mặt của cậu lại không giống như thế.” Đồ Hoa Kỳ hoài nghi hỏi. Kha Từ Thích thấy Thiên Nhã khó xử, mở lời: “Em không sao là được, ăn cơm đi.” Nếu cô đã không muốn nói ra, vậy thì đừng cố ép cô, làm khó cô, đây là cách quan tâm trước sau như một mà anh dành cho cô. Đồ Hoa Kỳ hiểu ý của Kha Từ Thích, cũng chỉ dành cho qua. “Chắc là Tiểu Bảo ngủ dậy rồi, em vào trong gọi nó ra ăn cơm.” Thiên Nhã nói.

Hai người cùng gật đầu.

“Thiên Nhã thật sự không sao chứ? Em cảm thấy kể từ khi cậu ấy vào Tập đoàn Lạc Thần thì không còn như trước nữa.” Đồ Hoa Kỳ nhớ lại lần xem mắt đã từng gặp Lạc Thần Hi, ngang ngược lại lộng quyền, nhưng dường như Thiên Nhã đã rung động với anh ta, là chị em tốt của Thiên Nhã, có thích có một người trân trọng và chăm sóc hai mẹ con Thiên Nhã như Kha Từ Thích hơn. “Việc đó đều trách anh, không chăm sóc tốt cho cô ấy.” Kha Từ Thích tự trách mình.

“Chắc chắn, nếu Thiên Nhã không chọn anh, thật sự là mù rồi.” Đồ Hoa Kỳ nhìn dáng vẻ tự kiểm điểm của Kha Từ Thích, thờ dãi nói.

Kha Từ Thích cười cay đắng, đáng tiếc rằng, tình yêu vốn dĩ chính là mù quáng.

Trong văn phòng Chủ tịch Lạc Thần Hi nhấp một ngụm cà phê, mùi vị này, kém một chút. “Chủ tịch, xin hỏi có chuyện gì ạ?” Trợ lý mới đến hỏi một cách phục tùng. “Cà phê.” Anh lạnh lùng nói. Về mặt của trợ lý mới căng thẳng: “Cà phê làm sao ạ? Không hợp khẩu vị của Chủ tịch sao?”

“Đôi.” Anh bật ra một chữ từ trong kẽ răng, lại có người còn ngốc hơn La Thiên Nhã, pha cà phê pha hơn một tuần, vậy mà vẫn khó vào miệng như thế. Một lúc sau, trợ lý mới nom nóp lo sợ bưng cà phê pha lại từ đầu, đặt trước mặt anh một cách cung kính. Đôi mày anh tuấn của anh khẽ nhíu lại, mùi hương mà ly cà phê nóng hổi tỏa ra, không đúng, vẫn là không đúng. ** , không phải vị này. Tâm trạng buồn bực nên anh vung tay đẩy ly cà phê, khiến nó đổ nhào xuống, mảnh vỡ của ly và cà phê vương vãi đầy trên sàn. Trợ lý mới bị con phần nộ đột ngột của anh dọa sợ lùi qua một bên, cúi đầu không dám nói chuyện. Âm thanh làm Hạ Nhất Y giật mình, cô ta gõ cửa đi vào, nhìn thấy Lạc Thần Hi sắc mặt u ám, còn trợ lý mới thì sợ hãi đến mức run cầm cập trông đáng thương. “Chủ tịch, Tô Di đã làm gì không đúng sao?” Hạ Nhất Y cung kính hỏi. Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta, nói: “Tôi không muốn nhìn thấy cô ta nữa, bảo cô ta rút đi.” Trợ lý mới lau nước mắt rồi khỏi văn phòng. Hạ Nhất Y nhìn Lạc Thần Hi vẫn chưa vui giận, nói: “Chủ tịch, đây đã là trợ lý mới thứ ba trong tháng này của ngài rồi à.” La Thiên Nhã rồi khỏi chưa đầy nửa tháng, Lạc Thần Hi đã đổi ba trợ lý, hơn nữa lý do còn là pha cà phê không ngon, cũng khó tránh quá mức gò ép rồi. Tuy cô ta đã thoáng biết được đáp án, nhưng vẫn không muốn thừa nhận. Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn cô ta: “Tôi không quan tâm cô dùng cách gì, lần sau nhất định phải khiến tôi hài lòng.” Hạ Nhất Y gật đầu, lui ra ngoài.

“Cha ơi, người ta xoa bóp cho cha nha?” Trong biệt thự nhà họ Lạc, La Tiểu Bảo nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Lạc Thần Hi, chạy đến cạnh anh làm hành động đáng yêu. Lạc Thần Hi nửa nằm trên sofa, nhắm mắt thư giãn, đáp: “Ừ.”

La Tiểu Bảo chạy đến phía sau sofa dùng bàn tay bé nhỏ mềm mại chuyên tâm massage vai cho Lạc Thần Hi, vừa massage vừa thăm dò: “Cha ơi, nghe nói gần đây công ty của cha cứ đổi người suốt, có phải bởi vì chuyện này làm cha không vui hay không?”

Lạc Thần Hi mở hờ mắt, nhíu mày: “Con là trẻ con sao lại nhiều chuyện như vậy?” Chuyện anh đổi trợ lý mà con trai cũng nắm rõ như lòng bàn tay, ai đã kể với nó?

“Cha đổi trợ lý nhanh như thế, trên dưới công ty ai cũng biết cả rồi, ma mi cũng có nói.” La Tiểu Bảo mượn một cái cớ trả lời qua loa. “Cha, bởi vì cha dùng những trợ lý mới kia không quen đúng không? Hay là con nói với Tiểu Bảo, bảo cậu ấy khuyên Thiên Nhã đi làm lại nhé?” La Tiểu Bảo cuối cùng đã nói ra chủ đề.

Tâm trạng Lạc Thần Hi chợt dao động, nhướn mày hỏi: “Con rất thân với người phụ nữ đó ư?” “Con rất thân với con trai La Tiểu Bảo của đi ấy.” La Tiểu Bảo nhin cười đáp, cậu vừa nói là La Tiểu Bảo đấy, ha ha ha.

Nhóc con này thân thiết với con trai của La Thiên Nhã từ khi nào vậy, sao ngay cả anh cũng không biết.

“Người phụ nữ đó, không thể tin tưởng.” Anh nói, mặc dù trong lòng thật sự lung lay.

“Cha, cha thật sự tin rằng cơ mật của công ty là Thiên Nhã trộm sao?” La Tiểu Bảo dò hỏi. Lạc Thần Hi không vui, lại nhướn mày: “Con cũng quản nhiều chuyện thật, có phải là con nên tập trung vào việc học hơn không?” Tuy trước nay vấn đề giáo dục con trai là chuyện của Hạ Văn Cẩm, nhưng anh vẫn rất quan tâm. “Tiểu Bảo nói, sau khi chịu oan Thiên Nhã rất ảm ức, về đến nhà còn lên lau nước mắt.” Ma mi nà, đừng trách người ta bán đứng mẹ nha. “Ờ? Cô ta ảm ức? Cô ta cũng thật biết cách giả vờ.” Anh cười lạnh. “Thứ gì cũng có thể giả vờ, nhưng nước mắt thì không giả vờ nổi đâu ạ, nó phản ánh nội tâm của một người.” La Tiểu Bảo vừa tập trung bóp vai cho Lạc Thần Hi vừa nói. Thứ gì cũng có thể giả vờ, nhưng nước mắt thì không giả vờ nổi. Nước mắt mơ hồ tuyệt vọng của cô tại khách sạn hôm ấy hiện lên trong tâm trí anh, khiến lòng anh dâng lên một đợt cảm xúc kỳ lạ.

Sau khi cử hành nghi thức khởi công khu Vân Thành, đến tối là buổi tiệc mừng. Tiệc mừng được tổ chức tại sảnh tiệc của khách sạn Lạc Thần. Thiên Nhã không biết từ chối lời mời của Kha Từ Thích thế nào, nên nhận lời cùng anh đến tham dự. Có mặc váy dạ hội mà Kha Từ Thích chuẩn bị, trang điểm đơn giản một chút, khoác cánh tay của Kha Từ Thích đi vào hội trường buổi tiệc.

Chủ tịch của các công ty và tập đoàn lần lượt đến chúc mừng, mời rượu Kha Từ Thích. Thiên Nhã đứng cạnh Kha Từ Thích, thi thoảng đáp lại họ bằng cách mỉm cười lịch sự. Thiên Nhã nhìn xung quanh, khẳng định không có bóng dáng của anh ở đây, trong lòng thầm thở phào. Nhưng đây là buổi tiệc mà Tập đoàn Lạc Thần và Tập đoàn Kha Thị cùng tổ chức, sao anh có thể không xuất hiện? “Đây là bạn gái của Chủ tịch Kha sao? Trông thật xinh đẹp, thật là người khác ngưỡng mộ.” Một vị Chủ tịch của tập đoàn niêm yết xuyên quốc gia nói với về mặt cực kỳ hâm mộ.

Kha Từ Thích mỉm cười, không phủ nhận cũng không thừa nhận, Thiên Nhã thì cúi đầu, trên mặt hơi lọi và khó xử.

“Đúng vậy, Chủ tịch Kha vẫn thật khiến người khác ngưỡng mộ.” Lạc Thần Hi khoác tay Hạ Văn Cẩm, đi về phía đó, về mặt khiêu khích nói.

Kha Từ Thích bước lên trước bắt tay với Lạc Thần Hi, cười đáp: “Cuối cùng Chủ tịch Lạc cũng xuất hiện rồi, còn tưởng rằng người hùn vốn với tôi đã chạy mất.” “Ha ha, tôi đến nỗi như thế sao? Tôi còn đang đợi công trình vĩ đại của Chủ tịch Kha hoàn thành đây, hiếm khi để người khác chiếm sân nhà một lần, đương nhiên phải mời mắt mong chờ.” “Chủ tịch Lạc thật biết pha trò, thật sự không được tính là vĩ đại, nhưng bộ lần này của Chủ tịch Lạc, trái lại khiến người khác thần phục.”

“Ài, Chủ tịch Kha cũng đừng quá mang ơn, Lạc Thần Hi tối trước sau đều luôn giữ vững một nguyên tắc, chính là bất kỳ thứ gì, có cho thì nhất định sẽ có nhận, cho dù không nhận về, cũng phải bàn điều kiện.” Lạc Thần Hi nhìn Thiên Nhã đang khoác chặt tay của Kha Từ Thích, nói đầy hàm ý.

“Khụ khụ khụ...” Thiên Nhã cúi đầu uống Champagne, nghe thấy câu nói ám chỉ này của Lạc Thần Hi sợ đến sặc, ho liên tục vài cái, nhiều cặp mắt gần đó đều nhìn chăm chăm vào thái độ lúng túng của cô. Kha Từ Thích cầm lấy ly Champagne từ tay cô, vừa giúp cô vỗ lưng vừa rút khăn tay của mình ra lau đi Champagne ở khóe môi cô, quan tâm hỏi: “Em không sao chứ?”

Thiên Nhã chợt dạ đến mức đỏ bừng cả mặt, ngược mắt nhận lấy khăn tay, ngại ngùng nói: “Xin lỗi mọi người, tôi xin phép vắng mặt một chút.” Hạ Văn Cẩm nhìn ánh mắt xa xa của Lạc Thần Hi đang chăm chú dõi theo Thiên Nhã, trong mắt cô ta lướt qua một tia oán độc, đi theo qua đó. Trong nhà vệ sinh, Thiên Nhã lau trán, câu nói lúc này của Lạc Thần Hi hại cô chấn động, cái tên đáng ghét, rốt cuộc anh còn muốn thế nào! Sao có thể nói loại chuyện này chứ! Hạ Văn Cẩm đi vào trong, Thiên Nhã nhìn thấy cô ta thông qua gương, thu lại biểu cảm phiền muộn khi này, điềm nhiên như không chỉnh lại tóc. “Bà Chủ tịch Kha tương lai của chúng ta thật là ngày càng quyến rũ, mặc gì cũng xinh đẹp như thế, quả thật chính là giá quân áo trời sinh nà.” Hạ Văn Cẩm vừa nói vừa mồm son từ trong ví ra, quan sát toàn thân Thiên Nhã qua gương.

Tối nay Thiên Nhã nền nã thanh lịch, trên gương mặt trông như thể không thoa phấn kia, lại có một loại thanh thuần làm người khác say mê, váy dạ hội màu trắng sữa càng tôn lên nét nổi nà cho làn da của cô.

Dù là phụ nữ, cũng đều phải ngỡ ngàng vì sự xinh đẹp ấy. Cho nên, cô ta đồ kỵ, cô ta căm phẫn, cô ta càng coi Thiên Nhã là cái đinh trong mắt!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Lạc thần hi quấy rầy thiên nhã

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Bà chủ tịch quá khen rồi, tôi ra ngoài trước đây.” Nhìn ánh mắt và thái độ của cô ta rõ ràng chính là cố ý soi mói, Thiên Nhã không muốn dây dưa với cô ta nữa.

“Khoan đã.” Hạ Văn Cẩm túm tay của cô, kéo cô lại

Thiên Nhã hất tay cô ta ra, nói: “Bà chủ tịch có chuyện gì không?” Hạ Văn Cẩm cười lạnh: “Cô sợ cái gì chứ? Tôi không ăn thịt cô.”

Cô ta giờ ngón trở nâng cằm của Thiên Nhã, lạnh lùng liếc nhìn cô, điệu bộ như đang thưởng thức: “Giương mặt thật xinh đẹp, chà trách đàn ông đua nhau chạy theo.” Thiên Nhã quay mặt đi, lùi về sau hai bước: “Bà chủ tịch xin tự trọng, đây không phải nơi thích hợp để cổ lăm lăm.” Cô nói một cách lạnh lùng

“Ha ha, nơi này là Khách sạn Lạc Thần, chỗ của chồng tôi, cũng chính là chỗ của tôi, tôi muốn làm gì thì làm! Muốn làm loạn thế nào thì làm loạn thế này! La Thiên Nhã, tôi nói cho cô biết, sau này đừng ve vãn chồng tôi, đừng tưởng dựa vào gương mặt này của cô thì có thể dụ dỗ anh ấy, ở yên bên cạnh Kha Từ Thích của cô, không chừng còn thật sự gà được vào nhà quyền thế đấy.”

Thiên Nhã nhìn bộ dạng dữ tợn của cô ta, cười lạnh: “Bà chủ tịch không cảm thấy những lời như vậy xuất phát từ miệng của cô rất mất thân phận sao? Lẽ nào cô nghĩ dùng những lời vô nghĩa này để ra oai trước mặt tôi, thì cô sẽ giữ được chồng của mình? Chuyện của hai vợ chồng các người không hề liên quan gì đến tôi, cần gì phải ra oai trước mặt tôi chứ? Còn nữa, về chồng của cô - Lạc Thần Hi, tôi thật sự không có một chút hứng thú nào.” Thiên Nhã nói hết một mạch rồi quay người bỏ đi

“Hừ, tốt nhất là không có một chút hứng thú nào, sợ rằng trong lòng cô nhưng nhớ không quên đấy.” Hạ Văn Cẩm ở phía sau nói một cách âm u lạnh lẽo

Lưng của Thiên Nhã cứng đờ một lúc, sau đó cất bước rời khỏi.

Nhưng nhớ không quên, nhưng nhớ không quên, có điên mới nhưng nhớ không quên anh ta đấy.

Thiên Nhã nằng thẳm trong lòng, lấy một ly Champagne từ chỗ nhân viên phục vụ, uống một hơi hết ly rượu.

Kha Từ Thích từ sau bước đến, giành lấy ly rượu trong tay cô, nói: “Đừng uống nữa, anh ở xa đã thấy em uống hết mấy ly, sao vậy? Có chuyện gì làm em không vui?” Ánh mắt dịu dàng sâu lắng của anh dường như muốn nhìn thấy đáy lòng của cô

Anh chỉ nói vài câu khách sáo với khách hàng của các công ty khác mà Thiên Nhã đã uống hết mấy ly rượu rồi, anh thật sự sợ cô lại uống say.

Thiên Nhã lúng túng che giấu: “Em rất vui, rất vui vì khu Vân Thành không những không cần đập bỏ di dời, mà còn có hi vọng trở thành khu hưng thịnh văn minh của thành phố A, các cư dân có thể ở bên trong an cư lạc nghiệp, còn có thể trở thành khu vực mạnh về kinh tế, sao em có thể không vui chứ.” Cô nói linh tinh, không muốn bị anh nhìn thấu sự chột dạ của mình.

Kha Từ Thích nhận ra vẻ lúng túng của cô, không muốn vạch trần cô, anh đưa tay vuốt mái tóc của cô, tình cảm cưng chiều ấy thể hiện rõ mà chẳng cần đến câu từ: “Vay cô nhóc vui về, có thể cùng anh nhảy một điệu không?”

Thiên Nhã giờ tay ra, cười đáp: “Đương nhiên có thể.”

Nhạc Waltz vang lên, từng đôi nam nữ khiêu vũ uyển chuyển trong sân nhảy

Lạc Thần Hi và Hạ Văn Cẩm, Kha Từ Thích và La Thiên Nhã không nghĩ ngờ gì là hai cặp thu hút nhất trên sân khấu

Trong khi người xem xôn xao hưởng ánh mắt ngưỡng mộ, ghen tị về phía họ, thì các nhân vật chính trên sân lại mang tâm tư khác nhau

Thiên Nhã cố gắng phối hợp bước chân của Kha Từ Thích, ngăn bản thân nhìn Lạc Thần Hi đang ở gần đó

Ánh nhìn nơi khoe mắt của Lạc Thần Hi di chuyển theo bóng dáng của cô, thấy dáng vẻ ăn ý của cô và Kha Từ Thích, một cơn khó chịu dấy lên trong lòng anh.

Cuối cùng thì khúc nhạc làm giày vò người khác này đã kết thúc, khoảnh khắc âm nhạc ngừng lại, Lạc Thần Hi ôm chặt Hạ Văn Cẩm, đôi môi mỏng lấp kín môi cô ta

Ban đầu Hạ Văn Cẩm ngây người, sau đó đáp lại anh một cách nồng nhiệt.

Hai người ôm hôn nhau ngọt ngào, ánh đèn của sân khấu tập trung lên người họ, đèn led không ngừng nhấp nháy.

Thiên Nhã quay người, vừa nhìn thấy hai người đang ôm hôn say sưa, trong lòng chợt buồn bã.

Từ sau, tay của Kha Từ Thích vòng qua che mắt cô lại, nhẹ giọng nói: “Những lúc thế này, em đừng nhìn, cũng đừng nghe, như vậy là được rồi.”

Viễn mắt Thiên Nhã nóng rát, nghe lời anh nhắm mắt lại, để anh dịu mình, cùng rời khỏi nơi này

Lạc Thần Hi dõi theo bóng lưng rời khỏi của cô và Kha Từ Thích thông qua khe mắt

Ánh mắt thoáng đôi sắc thái, anh buông Hạ Văn Cẩm ra, khắp sân khấu vang lên tràng vỗ tay nhiệt liệt

Cô ta tựa vào lòng anh với vẻ mặt hạnh phúc, nhìn bóng lưng rời đi của Thiên Nhã, nở một nụ cười đắc ý.

“Chồng, bên người ta đêm nay được không?” Hai người trở về biệt thự nhà họ Lạc, Hạ Văn Cẩm ngả lên người Lạc Thần Hi, nũng nịu nói

Anh lạnh nhạt hất tay cô ta ra, đáp: “Anh ở cùng Lạc Lăng.” Hạ Văn Cẩm chau mày nói: “Chồng à, đã lâu anh không bên người ta rồi.” Vì sao trước hay sau khi mất trí nhớ, thái độ thờ ơ của anh vẫn không thay đổi? Lạc Thần Hi lộ vẻ thiếu kiên nhẫn: “Em có thời gian thì nên bỏ chút tâm tư cho Lạc Lăng, đừng giờ thói ngang ngược trước mặt anh.” Hạ Văn Cẩm nổi giận, về mặt âm ức: “Nhưng em là vợ của anh, là mẹ của con anh, có phải anh đối xử với em quá hờ hững rồi không?” Thái độ của anh hoàn toàn không giống với thái độ ở buổi tiệc khi nãy, lẽ nào lúc đó thật sự là anh đang diễn kịch cho La Thiên Nhã xem? Lạc Thần Hi mặc kệ cô ta, đi thẳng đến phòng của Lạc Lăng

Hạ Văn Cẩm đuổi theo, ngăn anh lại, nói: “Lúc này anh đang đóng kịch, có đúng không?” Trước phát hiện này, cô ta cảm thấy rất phần nộ

“Em nhất định phải nói những thứ vớ vẩn trước cửa phòng của con sao?” anh lạnh lùng liếc nhìn cô ta, hỏi

Hạ Văn Cẩm không chịu cho qua: “Anh đừng mang con ra để nói chuyện! Hôm nay anh phải giải thích rõ ràng cho em.” Trong mắt của Lạc Thần Hi phủ một tầng lạnh giá và tức giận, điều này khiến Hạ Văn Cẩm chợt sợ hãi trong lòng, suýt nữa thì cô ta đã quên, trước đây chính vì cô ta quá cương quyết và ngang tàng bạo ngược trước mặt anh, cho nên mới dẫn đến việc anh hạ quyết tâm muốn ly hôn với cô ta

Hạ Vân Cẩm, sao mày có thể phạm cùng một sai lầm chứ? Hiện tại mày cần sắm vai vợ hiền mẹ đảm kia mà

Nghĩ đến đây, thái độ của Hạ Vân Cẩm bỗng chốc dịu đi, trên mặt đầy ảm ức và áy náy

Cô ta cúi đầu nói: “Xin lỗi chồng, đều là em không đúng, em không nên gây sự vô lý.”

Lạc Thần Hi lạnh lùng hỏi: “Vậy còn không tránh ra?” Hạ Vân Cẩm vội vàng dịch người, để anh vào trong

Lạc Thần Hi mở cửa, thoáng nhìn con trai đang say ngủ trên giường, anh nhẹ nhàng đóng cửa, quay về phòng với vẻ mặt u ám

Hạ Vân Cẩm nhìn bóng lưng của anh, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Đáng ghét! Đáng ghét!” ở bên trong La Tiểu Bảo vệ ngủ nên nghe thấy hết, cậu trốn trong chăn cười trộm, cha ơi, làm tốt lắm, cha nên đối xử như thế này với người phụ nữ độc ác như Hạ Vân Cẩm, người ta vỗ tay hoan hô cha.

Hôm nay, Thiên Nhã tổng vệ sinh nhà cửa, mùa xuân sắp đến, nên cô tạm dừng tìm việc mới, dự định sang năm mới ra ngoài tìm việc làm

Kha Từ Thích khuyến cổ đến làm ở tập đoàn Kha Thị, nhưng cô vẫn từ chối khéo

Trong những ngày tháng nhàn rỗi thì Tiểu Bảo và ngôi nhà ấm cúng này, chính là nơi gửi gắm duy nhất của cô rồi

Sau buổi tiệc hôm đó, cô không còn gặp Lạc Thần Hi nữa

Cuộc sống dường như đã trở về lúc ban đầu, trước khi chưa gặp anh, trong thế giới của cô chỉ có La Tiểu Bảo, còn có Kha Từ Thích vô cùng tốt bụng, toàn tâm toàn ý chăm sóc cho cô và bé cưng

Thiên Nhã khe khẽ hát, phơi quần áo trên ban công, ánh nắng ấm áp của ngày đông len vào nhà, quãng thời gian này thanh thản dễ chịu biết bao

Tuy thì thoáng cô vẫn nhớ đến anh, thì thoáng vẫn thấy buồn..

Bỗng chuông cửa vang lên

Thiên Nhã bỏ quần áo trong tay xuống, chạy ra mở cửa: “Tiểu Bảo con lại quên mang...” “Chìa khóa đúng không...” Nhìn người đang đứng ngoài cửa, những từ sau cùng được cô nói ra gần giống như tiếng muỗi kêu

Sao anh..

lại đến đây..

Lạc Thần Hi nhìn cô mặc áo ngủ gấu Pooh, thắt hai bím tóc nhỏ, đứng trước mặt mình với một nét trong sáng khác ngày thường, ánh mắt anh thoáng đổi sắc thái.

Nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng, anh đi thẳng vào trong nhà

Lúc này Thiên Nhã mới phản ứng lại, cô mở lời: “Không biết Chủ tịch Lạc ghé thăm có chuyện gì?”

Lạc Thần Hi không quan tâm cô mà ngồi lên sofa

Thiên Nhã đứng trước cửa, thẳng thừng đuổi khách: “Nếu không có chuyện gì thì mời Chủ tịch Lạc về cho, tôi rất bận, không có thời gian tiếp đón Chủ tịch.” Lạc Thần Hi nghịch nhẵn, nhàn nhả nói: “Tôi khát rồi, rót cho tôi một ly cà phê.” Chết tiệt, anh cũng không biết vì sao lại chạy đến nơi này, trợ lý mới tuyển về vẫn không pha được mùi vị cà phê mà anh có thể chấp nhận, nên anh buồn bực lái xe dạo một vòng trên phố, cứ dạo như thế thì đã đến dưới nhà của cô rồi

Thiên Nhã bắt đầu đi lờ anh một cái: “Có phải Chủ tịch hồ đồ rồi không, chỗ này của tôi không phải quán cà phê.” Cô không thèm pha cà phê cho anh, bây giờ cô đã không còn là trợ lý của anh nữa.

“Cô cũng không thích tôi đập nát hết dụng cụ pha cà phê của cô mà nhỉ?” Lạc Thần Hi thoáng nhìn bộ dụng cụ cà phê tinh xảo ở quầy bếp, nói như uy hiếp

“Anh!” Thiên Nhã bị lời của anh chọc tức đến cứng họng

Cô thoáng ngấm bộ dụng cụ cà phê cao cấp kia, đây là Kha Từ Thích mua đấy, nếu như bị tên này đập, cô thật sự không biết nên ăn nói thế nào.

Thôi được, sợ anh rồi, pha thì pha

Thiên Nhã chỉ đành đóng cửa lại, ngoan ngoãn đi qua đó pha cà phê cho anh

Lạc Thần Hi nhìn cô pha cà phê một cách thuần thục, hương thơm nồng nàn của cà phê lan tỏa trong nhà, không biết vì sao, anh lại cảm thấy hình ảnh này rất quen thuộc, vô cùng quen thuộc, có một loại cảm giác đã từng gặp qua không thể diễn đạt thành lời

Mà loại cảm giác này, lại có thể làm anh thấy ấm áp, như thể một luồng nước ấm đang chảy trong tim mình.

Ý nghĩ đáng sợ này khiến lòng anh chợt kinh ngạc.

“Cà phê của anh.” Thiên Nhã đặt cà phê trước mặt anh, kéo anh khỏi dòng suy nghĩ.

Lạc Thần Hi nhìn ly cà phê phả hơi nóng trên bàn, mùi hương quen thuộc này mới là mùi hương làm anh hài lòng

Anh bụng cà phê lên, nhấp một ngụm nhỏ mùi vị lâu ngày không gặp

Thiên Nhã ngồi đối diện anh, cô không hề quên cách đây không lâu nhân vật nguy hiểm này đã từng làm gì với mình

Cô nhìn đồng hồ treo tường, trời ơi, hình như La Tiểu Bảo sắp về rồi

“Chủ tịch đã uống xong chưa? Uống xong rồi chắc là có thể về rồi?” Cô hỏi dò, tên này không dùng đến đây rồi cuộc là vì nguyên nhân gì? Lạc Thần Hi uống cà phê, nghe cô nói vậy anh nhượng mảy, đặt ly xuống, hỏi: “Có vẻ cô rất không chào đón tôi? Đừng quên là, hiện tại tôi là một trong hai người có tiếng nói tại nơi này.” Tuy rằng người còn lại là Kha Từ Thích

Thiên Nhã thăm phi nhỏ anh, nói: “Vây xin hỏi vị có tiếng nói là anh đến nơi này rốt cuộc vì chuyện gì?” Cứ nói thẳng ra đi, trước giờ cô không đoán được tâm tư và suy nghĩ của anh

“Làm trợ lý riêng của tôi đi.” Anh ngược mắt, nhìn chăm chăm cô và nói

Thiên Nhã nghe được yêu cầu này, về mặt mông lung, anh đang đem cô ra đùa giỡn sao?

“Chủ tịch Lạc, làm trợ lý riêng của anh, tôi không có một chút hứng thú nào.” Cô thẳng thừng từ chối, lẽ nào anh đã quên rồi ư? Ban đầu là anh nghi ngờ cô tiết lộ cơ mật công ty, là anh ép cô rời khỏi.

“Cô nghĩ cô có thể lựa chọn?” Lạc Thần Hi nhướn mày hỏi

Quá mực cười, quá mực cười rồi, vì sao cô không thể lựa chọn chứ? “Đương nhiên tôi có thể

Hơn nữa tôi còn có thể lựa chọn để anh lập tức rời khỏi đây ngay bây giờ.” Thiên Nhã nói một cách không cảm tình

Nhưng Lạc Thần Hi vẫn ung dung vắt chéo chân, nói: “Cô đã quên cuộc giao dịch của chúng ta.” Thiên Nhã chợt biến sắc: “Giao dịch đã xong, tôi nghĩ không cần nhắc đến nữa.” “Có những thứ, vẫn có thể tận dụng tôi đa giá trị thừa ra của nó, tôi nghĩ chắc là Kha Từ Thích rất hứng thú muốn biết, vì sao tôi lại chấp nhận phương án của anh ta.” Anh nói đầy hàm ý.

Thiên Nhã siết nắm đấm nhỏ nhắn, nhìn người đàn ông đang nở nụ cười đen tối ở trước mặt, cô thật sự hận không thể diệt đường sống của anh ta

Trong lúc cô đang thăm phi nhỏ và do dự thì Lạc Thần Hi đã đứng dậy, bỏ lại một câu rồi đắc ý nghênh ngang rời khỏi: “Ngày mai quay về làm việc đúng giờ, không đến hoặc đến muộn, hậu quả cô tự gánh lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Trợ lý riêng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hít sâu một hơi, Thiên Nhã bước vào Tập đoàn Lạc Thần.

Các đồng nghiệp nhìn thấy Thiên Nhã đều cực kỳ kinh ngạc, hết như cổ là quỷ vậy

Quả thật, việc Lạc Thần Hi lại để cho một mặt thám như cô trở về Lạc Thần làm việc lần nữa, là chuyện không ai hiểu nổi

Trong số những người không hiểu nổi ấy, đương nhiên cũng bao gồm Thiên Nhã

Vì sao anh nhất định bảo cô về làm việc? Hơn nữa còn không ngại dùng đến loại thủ đoạn uy hiếp này? Nguyên nhân cuối cùng đã được làm rõ, vậy mà lại chỉ là: Cà phê mà người khác pha, anh ta uống không quen

Cái gì!? Lý do này cũng..

quá” không giống nguyên nhân rồi

Yêu nghiệt! Yêu nghiệt! Thật quá yêu nghiệt rồi! Lạc Thần Hi, cái tên đáng ghét này! Sớm muộn tôi sẽ pha anh thành một ly cà phê, sau đó hung hăng uống anh, không để sót một giọt nào! Đứng, lời nguyên rủa này dường như vẫn chưa đủ biểu đạt sự hận thù sâu sắc của cô với anh ta, mà uống anh ta..

chuyện này hơi..

“Cà phê của anh.” Thiên Nhã đặt cà phê lên bàn, quay người rời khỏi, thật sự không muốn nhìn anh thêm nữa, cô sợ mình sẽ không nhìn được mà đánh anh!!! Lạc Thần Hi đặt văn kiện trong tay xuống, gọi cô: “Đứng lại.” “Chủ tịch còn gì cần dặn sao?” Thiên Nhã hỏi một cách chống đối

Thái độ tôi như thế đấy, anh không vui thì cứ bảo tôi rút về nhà đi

Lạc Thần Hi lấy một bản văn kiện từ trong ngăn kéo, ném ra trước mặt cô, nói: “Đây là quy tắc làm việc của cô, đọc kỹ càng cho tôi, ký xong đưa cho tôi.” Thiên Nhã cầm văn kiện lên, liếc anh một cái tên này còn bắt cô ký hợp đồng ư? Lại muốn bày trò gì đây

“Cổ vẫn là ký tại đây đi, không hiểu gì có thể hỏi luôn.” Lạc Thần Hi mang biểu cảm “tôi không thể trông chờ vào chỉ số thông minh của cô”

Thiên Nhã đặt mông ngồi xuống, lúc nhìn kỹ lại, yêu cầu đầu tiên trong văn kiện đã khiến cô trở mắt không nói nên lời: Chăm lo sống thường ngày của anh ta? “Này là có ý gì? Cuộc sống thường ngày? Chắc Chủ tịch đang nói đùa? Anh lại không phải người tàn tật.” Thiên Nhã cười khan vài tiếng, nhìn thấy mặt anh hơi u ám, cô thu lại nụ cười.

Sau đó Thiên Nhã tiếp tục đọc, những thỏa thuận này thật sự khiến cô than thở không muốn xem nữa, lại có thể thiếu công bằng hơn cả những hiệp ước bất công gì đó trong lịch sử Trung Quốc

Thỏa thuận cuối cùng làm cô suýt nữa phụt máu: La Thiên Nhã làm ấm giường cho Lạc Thần Hi khi có yêu cầu

Thiên Nhã cảm bản hợp đồng cực kỳ quá đáng này, giận đến mức tay cũng bắt đầu run rẩy: “Anh có ý gì?” Cô thật sự không bình tĩnh nổi nữa

Nhưng Lạc Thần Hi lại khoanh tay, thích thú nhìn phản ứng của cô: “Đây chính là trách nhiệm khi cô làm thủ ký” riêng của tôi.” Thiên Nhã ném hợp đồng đến trước mặt anh, nổi giận nói: “Tôi thật sự không biết thư ký riêng đều phải làm những công việc này, tôi không làm, dù thế nào tôi cũng không làm.” “Xem ra tôi phải liên lạc với Kha Từ Thích một chút rồi.” Lạc Thần Hi nhắc ông nghe điện thoại lên, nói với về mặt không hề gì

Sau đó anh lại chợt như nhớ ra gì đó, nói thêm: “Không, tôi nghĩ có lẽ con trai cô cũng có quyền biết chuyện này, tôi phải gặp nó.” Cái gì!? Anh ta còn hỏi ý của La Tiểu Bảo? “Đừng2lại!” Thiên Nhã quát anh, giật lấy ống nghe trong tay anh rồi đặt xuống

Cô cắn răng cảm lại hộp đồng trong bất lực, mữa bút hai cái, sau khi xóa bỏ thỏa thuận “công cụ làm ấm giường” nằm ở cuối kia, cô ký lên, đưa cho anh

“Ngoài thỏa thuận đầu và cuối ra, những việc khác tôi sẽ cố gắng thực hiện.” Cô ù rừ nói, đấu với anh, xem ra cô vẫn không đủ thực lực, cho nên, tạm thời từ bỏ đấu tranh là lựa chọn thông minh sáng suốt

Lạc Thần Hi nhận lấy hộp đồng, khoé môi cong lên một nụ cười tà mị, nói: “Thống nhất.”

Điều thứ ba trong quy tắc làm việc của thư ký riêng: Đi theo bảo vệ, gọi lúc nào đến lúc đó

Đi theo bảo vệ ư? Thiên Nhã xì mũi coi thường, với thân thù, địa vị và thân phận2như thế của anh ta, còn cần để một người phụ nữ yếu ớt bình dân như cô đi theo bảo vệ sao, đang đùa chặc

Tên này đi xã giao nhiều như thế, nếu cứ luôn đi theo như vậy, cô sẽ mệt chết mất.

Trước phòng xông hơi, Thiên Nhã cảm áo khoác của Lạc Thần Hi đội ở bên ngoài, cái nhóm này rốt cuộc muốn ở bên trong bao lâu nữa, chân của cô cũng sắp nhũn rồi, không ngờ tên đáng ghét kia lại bắt cô đứng đợi ở đây

Những người đàn ông để trần nửa thân trên tới lui đều nhìn cô bằng đủ loại ánh mắt, Thiên Nhã thấy có nhiều đàn ông mình trần như thế, xấu hổ đến nổi cúi đầu xuống

Điện thoại của Lạc Thần Hi reo lên trong áo khoác, Thiên Nhã lấy ra, là Hạ Vân Cẩm gọi đến, cô chạy vào phòng xông hơi đưa cho Lạc Thần Hi: “Chủ tịch, anh có điện thoại.” Lạc Thần Hi nghe máy, lúc này Thiên Nhã mới nhận ra ánh mắt của các khách hàng đều đồng loạt nhìn mình, cô cúi thấp đầu, ánh mắt rơi vào nửa trên cơ thể trần trụi của anh, cơ bụng và cơ ngực cường tráng khỏe khoắn, làn da màu lúa mạch bóng loáng

A!!! La Thiên Nhã, sao mày lại chảy nước miếng chứ, cũng đâu phải chưa từng nhìn qua

Nghĩ đến đây, cô bắt giác đỏ mặt

Một trong số các khách hàng không ngừng quan sát Thiên Nhã, nói như ám chỉ: “Sức hút của Chủ tịch Lạc thật không ít nha, khiến hàng vạn hàng nghìn cô gái trẻ mê như điên đỏ, gương mặt này, đáng vẽ này phụ nữ nhìn thấy cũng phải thêm nhỏ dãi.” Câu nói này khiến những người có mặt đều bật cười, Thiên Nhã biết rõ họ đang trêu chọc mình, xấu hổ đỏ cả mặt, ôm mặt chạy ra ngoài.

Lạc Thần Hi nhìn điệu bộ đáng yêu của cô, trong mắt lộ ra ý cười sâu xa.

Trong phòng karaoke, Thiên Nhã không biết làm gì khác ngoài việc ngồi cạnh Lạc Thần Hi

Anh đang mời rượu với các khách hàng, ly này đến ly khác, hai bên trò chuyện vui vẻ

Đáng chết, rốt cuộc nhóm người này muốn chơi đến bao giờ, Thiên Nhã nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ rồi, mà vẫn chơi chưa đủ, đây căn bản chính là lấy danh nghĩa việc chung để ăn nhậu chơi bời mà

Cửa phòng được mở ra, vài người phụ nữ ăn mặc hở hang điệu bộ lẳng lơ đi vào, họ nói bằng giọng nũng nịu, đến ngồi cạnh các khách hàng, trong đó người trông xinh đẹp quyến rũ hơn một bậc thì ngồi cạnh Lạc Thần Hi

Cơ thể nõ nang mềm dẻo như rắn của cô ta dựa sát vào người của Lạc Thần Hi, nũng nịu tự giới thiệu về bản thân

Khiêm nhã đừng xem, khiêm nhã đừng xem, Thiên Nhã quay mặt đi nơi khác, bỗng cảm thấy người phụ nữ này vô cùng quen mắt

Cổ nhìn kỹ lại

Không phải chứ..

dây chẳng phải..

ngôi sao gì gì đó ư..

Lạc Thần Hi ôm người phụ nữ đó vào trong lòng, gương mặt mang theo ý cười

Cô ta cầm rượu lên đưa cho anh, rót đầy ly của mình, cùng với anh một cái rồi một hơi uống hết rượu trong ly, bàn tay ngọc ngà mảnh mai xoa qua xoa lại trên đùi của anh, đôi mắt to đầy lóe cuốn phát ra tín hiệu quyến rũ, thật sự là ngay cả phụ nữ cũng khó mà chống đỡ.

Ngọc nữ trong sáng.

hình tượng mà mọi người hay gọi này..

Phút chốc Thiên Nhã thấy trong tâm trí mình như đã sụp đổ

Cô nhìn người phụ nữ liên tục trút anh mấy ly, rồi lại rót đầy, tao nhã đưa cho anh

Khoé môi Lạc Thần Hi cong lên nụ cười đen tối, nhận lấy rượu, ngửa đầu chuẩn bị uống

Đi theo bảo vệ, đi theo bảo vệ! Thiên Nhã bị xem như không khí từ này đến giờ bỗng cúi người qua, giành lấy rượu của anh, nói: “Đây là tôi thay Chủ tịch mời cô, nào, cạn ly!” Thiên Nhã ngửa đầu uống hết

Người phụ nữ buồn cười nhìn cô, châm chọc: “Bên cạnh Chủ tịch Lạc còn có một nữ hán tử như vậy đi theo cơ đấy.”

Thiên Nhã cười khan vài tiếng, nắm lấy bàn tay của người phụ nữ đang đặt lên đùi Lạc Thần Hi, dòi nanh vuốt ma quỷ” của cô ta ra khỏi đùi anh một cách tinh rui.

Cô nói: “Tôi là trợ lý riêng của Chủ tịch Lạc, đây là việc mà tôi nên làm.” Thiên Nhã cố tình nhấn mạnh từ “riêng”.

Sắc mặt của người phụ nữ chợt thay đổi, cô ta cười khẩy: “Không ngờ trợ lý riêng của Chủ tịch Lạc lại quân nhiều như thế, vậy tôi cũng không làm phiền chủ ở hai người vui vẻ nữa.” Cô ta kiêu căng đặt ly rượu xuống, vừa định đứng dậy, nào ngờ bị Lạc Thần Hi níu lại, kéo cô ta ngồi lên đùi của mình

“Em giận rồi à? Chúng ta không cần quan tâm cô ta, tiếp tục uống.” Cánh tay của anh bao bọc lấy cô ta, kề bên tai cô ta nói

Khoé môi người phụ nữ ngậm cười, liếc Thiên Nhã một cái, nói: “Nhưng trợ lý riêng của anh...” Cô ta hỏi với vẻ mặt khó xử

Lạc Thần Hi lạnh lùng thoáng quét mắt với cô: “Cút ra ngoài.”

Thiên Nhã chột nhanh trí, thẳng thừng lấy điện thoại ra, hướng về phía hai người có tư thế ám muội

“Tách.” Đèn flash của máy ảnh sáng lên

Người phụ nữ nhìn từng cử chỉ hành động của cô, sắc mặt bỗng tái nhợt đi một chút, ánh mắt trở nên hung tợn, hỏi cô: “Có định làm gì thế? Mang thứ này ra là muốn làm gì?” Lúc này những người khác đang có mặt bị kinh động, các khách hàng và những người phụ nữ khác đang quần lấy nhau, nhìn thấy hành động này của Thiên Nhã, cũng bắt đầu nghiêm mặt

“Yên tâm, tôi sẽ không công khai, nhưng tôi nghĩ bà chủ tịch chắc là sẽ rất hứng thú với tấm ảnh này.” Thiên Nhã bỏ điện thoại vào trong túi, đáp với vẻ mặt chính đáng

Trên mặt người phụ nữ một đợt xanh một đợt trắng, cô ta đứng dậy khỏi đùi của Lạc Thần Hi, duỗi tay ra: “Xóa nó, đây là cảnh cáo.” Nhân vật công chúng như cô ta, làm loại chuyện này tại một nơi thế này, nếu bị để lộ ra ngoài, sự việc sẽ không phải nghiêm trọng theo kiểu bình thường

“Nếu đã sợ hãi như vậy, vì sao còn muốn làm ra chuyện như thế.” Thiên Nhã nhìn bộ dạng căng thẳng của người phụ nữ, trong lòng xót xa thay cô ta, nếu đã coi trọng danh tiếng, hình tượng như vậy, hà cớ gì lại làm một chuyện như thế.

“Tôi bảo cô xóa! Có nghe thấy không?” Giương mặt người phụ nữ u ám, trong mắt lộ ra một vẻ độc ác khiến người khác không kim được mà rùng mình

Thiên Nhã nhìn bộ mặt thật của cô ta, thật sự không dám tin đây chính là một mặt khác của “ngọc nữ trong sáng”, cũng quá trái ngược rồi

Người phụ nữ thấy cô không có phản ứng, nét phẫn nộ trên mặt càng dữ dội hơn, lật tay lên, muốn cho Thiên Nhã một cái tát

Lúc này, Lạc Thần Hi luôn bình thản ngồi đó bỗng đứng dậy, bắt lấy bàn tay sắp “hôn” lên mặt Thiên Nhã

“Anh!” Cô ta thấy anh lại có thể ngăn mình giáo huấn trợ lý nhỏ vô cùng to gan này nên càng tức giận hơn

“Chuyện này anh sẽ giải quyết.” Lạc Thần Hi nắm tay của cô ta, lạnh giọng nói

Người phụ nữ chột hất tay, hung hăng thoáng trừng Thiên Nhã, sau đó giận dỗi rời khỏi phòng

Lạc Thần Hi quay người nói với các khách hàng: “Tôi xin phép vắng mặt trước, mọi người chơi vui vẻ.” Các khách hàng đưa mắt nhìn nhau, cười gượng gật đầu, cùng nhìn về phía Thiên Nhã bằng ánh mắt “khâm phục, có điều cô chết chắc rồi”.

Lạc Thần Hi quay người rời khỏi phòng, Thiên Nhã siết nắm đấm, chỉ đành đi theo ra ngoài.

Anh cứ đi thẳng mà không quay đầu lấy một lần, cho tới khi đến trước xe.

Bỗng anh quay người lại, nhìn chằm chằm Thiên Nhã đang đi theo sau lưng.

Thiên Nhã bị anh nhìn chằm chằm đến nỗi hoảng sợ, đang đợi anh phẫn nộ chỉ vào cổ để mắng chửi, mắng xong rồi thì bảo cô cút, nhưng mà không ngờ..

không ngờ...

Anh khoanh tay dựa lên xe, nở nụ cười như yêu nghiệt: “Cô ghen đấy à?” Thiên Nhã kích động đến mức có ý định phụt máu ngay tại đó

Ghen ư? Ghen á? Cô có đến nỗi như thế không? Cô có ghen vì ai cũng không thể nào ghen vì anh ta? Tình cảm dành cho anh ta sớm đã lụi tàn rồi! “Sao..

sao tôi phải ghen chứ?” Thiên Nhã bị cái nhìn chăm chú của anh làm cho mất tự nhiên, lắp bắp nói.

“Vậy có đồ kị ư?” Anh hỏi tiếp, trong mắt toát ý treu đùa sâu xa

“Vì sao tôi phải đồ kị! Tôi đồ kị ai chứ!” Thiên Nhã không vui phủ nhận

Lạc Thần Hi nhìn chằm chằm cô hồi lâu..

“Vậy được, về nhà thôi.” Sau một lúc, có thể là anh ta đã cảm thấy mỏi mắt, cuối cùng đã bỏ ánh mắt sấm soi cô, ngồi lên xe và nói

Thiên Nhã ngồi vào trong

Vậy mà anh ta lại không phát câu? Nguy hiểm, đáng sợ, khả nghi lắm nha!!! “Anh..

không giận ư?” Thiên Nhã dò hỏi

Lạc Thần Hi giương khoẻ môi: “Giận? Sao phải giận?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Lạc thần hi rất khác thường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Tôi vừa phá hỏng chuyện tốt của anh đấy." Thiên Nhã kinh ngạc hỏi, anh ta lại có thể cảm thấy không vấn đề gì, với tính cách của anh ta, chắc đã sớm đuổi cô xuống xe không, chắc đã diệt cô ngay trong phòng karaoke mới phải

Anh cười lạnh: "Phụ nữ, tôi không thiếu." Anh cố tình làm biểu cảm không cho là đúng

Ừ, chết tiệt là anh lại không nổi giận

Trên mặt Thiên Nhã không giấu nổi vẻ thất vọng và ủ rũ, nhưng cô vẫn không bỏ cuộc, lấy điện thoại ra lục album ảnh cho anh xem

"Bức ảnh này, tôi muốn công bố nó ra ngoài."

Lạc Thần Hi thoáng liếc nhìn bức ảnh trong tay cô: "Xem ra kỹ thuật chụp ảnh của cô cần nâng cao một chút, chụp người phụ nữ đó nhìn như heo vậy." Anh cảm thán

Thiên Nhã đã thua hoàn toàn trước anh

Vậy..

vậy mà ngay cả khi có uy hiếp anh ta cũng thờ ơ

"Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao?" Cô phiền muộn, nhỏ giọng lí nhí như muỗi kêu, nhưng anh vẫn nghe thấy, khoé môi càng cong lên cao hơn.

La Thiên Nhã, chút tâm tư kia của cô tôi vẫn chưa biết nhưng tôi sẽ không mắc lừa, để xem có thể nào.

Xe dừng lại dưới nhà của cô, lúc Thiên Nhã xuống xe, anh gọi cô lại: "Tối nay làm tốt lắm, tiếp tục phát huy, cố lên! Tạm biệt." Anh nở một nụ cười vô hại, Thiên Nhã nhìn đến mức ngây ngốc.

Đến tận khi xe của anh mất hút, Thiên Nhã mới phản ứng lại, ôm đầu thấy mình như phát điên, cái tên này..

cũng quá..

quá yêu nghiệt rồi! Cô nhất định là điên rồi, nên mới bị anh ta mê hoặc suốt

Lạc Thần Hi xoay vô lăng, trên mặt nở một nụ cười đắc ý, anh vươn ngón trỏ thon dài ấn mở nhạc trên xe, tâm trạng không kìm được mà trở nên rất tốt

Tuy biết rõ hành động khi nãy của cô là vì để anh đuổi việc cô, nhưng nhìn cô làm cho người phụ nữ quần lấy anh phải bỏ đi, nhớ lại dáng vẻ ghen tuông ấy, anh không những không nổi giận, mà trong lòng trái lại còn thấy vui vẻ khó mà diễn đạt thành lời

Trợ lý riêng

Chức vụ này tốt biết mấy, anh thật sự ngày càng yêu thích rồi.

Tức chết tôi rồi tức chết tôi rồi! Cái tên đáng ghét

Về đến nhà, Thiên Nhã giận đùng đùng, lúc cởi giày, trong miệng vẫn nhỏ giọng mắng mọ tên Lạc Thần Hi đó.

La Tiểu Bảo ngồi trên sofa vừa xem tivi vừa ăn vặt, nặn ra một nụ cười xấu xa với Thiên Nhã, hỏi: "Ma mi Thiên Nhã, mẹ hư lắm nha, muộn như này mới về." Thiên Nhã nhìn nụ cười hệt như Lạc Thần Hi của con trai, đỡ trán choáng váng

La Tiểu Bảo thật sự ngày càng giống Lạc Thần Hi rồi, lớn lên có phải giống như một khuôn được đúc ra không? Tiếu rồi, tính cách của nó không phải y hệt Lạc Thần Hi luôn chứ? Vậy thì thật sự quá đáng sợ rồi.

Thiên Nhã đi qua đó ôm lấy La Tiểu Bảo: "Bé cưng, con nên đổi thói quen hay cười xấu xa của con rồi." Cô thật sự sợ cứ tiếp tục như vậy, bản thân đối mặt với nụ cười xấu xa kiểu Lạc Thần Hi này sẽ bị suy nhược thần kinh mất

La Tiểu Bảo ôm cổ của Thiên Nhã, nũng nịu nói: "Ồi chào người ta có cười xấu xa đâu, này là nụ cười đáng yêu của người ta đó." Cậu bé đưa hai tay nâng mặt làm thành hình dạng đóa hoa, chớp chớp đôi mắt long lanh, điệu bộ cực kỳ đáng yêu.

Thiên Nhã bị cậu chọc cười, véo nhẹ cái mũi nhỏ của cậu, nói: "Phải phải, con là cậu nhóc đáng yêu, cậu nhóc siêu siêu đáng yêu, nhưng mà sao cậu nhóc đáng yêu muộn thế này còn chưa ngủ, còn ngồi xem ti vi, ăn đồ vặt, nhân lúc không có ma mi nên tạo phản có đúng không?"

La Tiểu Bảo giả vờ oan ức đáp: "Người ta đang đợi ma mi về mà, con muốn nghe ma mi kể chuyện, nhưng mà ma mi muộn như này mới về." Hi hi, vừa nãy cậu đã nhìn thấy thông qua cửa sổ, ma mi bước xuống từ trong xe của cha đó nha.

"Bé cưng xin lỗi con nhé, ma mi cũng muốn về sớm chút, nhưng mà Chủ tịch ác ma của ma mi lại bảo ma mi tăng ca2muộn như thế, nào, chúng ta cùng nhau nguyên rửa tên Chủ tịch ác ma đó xuống địa ngục nào." Nguyên rửa cũng không chắc sẽ linh nghiệm như thế, hừ hừ, thật ra xuống địa ngục cũng không oan cho anh một chút nào đâu nhỉ, Chủ tịch ác ma đáng ghét.

La Tiểu Bảo cười hi hi: "Phải phải, nguyên rửa Chủ tịch ác ma." Cha ơi xin lỗi nha, người ta không phải cố ý nguyên rửa cha đâu, người ta là bé cưng yêu dấu của cha, sao nỡ lòng nguyên rửa cha chứ.

Cái gì? La Thiên Nhã lại về Tập đoàn Lạc Thần làm việc rồi? Hạ Vân Cẩm biết được tin này thì vô cùng tức giận, hận đến ngứa răng, nhớ đến những lời tồi hôm đó Thiên Nhã đã nói

Hừ, cái gì gọi là "không có một chút hứng thú nào"? La Thiên Nhã, cô còn giả tạo! Rõ ràng chính là vẫn chưa từ bỏ Lạc Thần Hi! "Này, giặt đồ cho con." Lạc Lăng bước xuống lầu, ném quần áo trong tay xuống sofa trước mặt của cô ta

Hạ Vân Cẩm đang ôm một bụng đầy lửa giận không có chỗ nào phát tiết, nhìn thấy dáng vẻ càn quấy của Lạc Lăng, càng giận run người

Cô ta ném trà quần áo của Lạc Lăng, mắng: "Thằng nhóc này thái độ gì thế, nói thế nào tao cũng là mẹ mày đấy!" Mặc dù không phải ruột thịt

Chú thích thêm; trộn về

"Cho nên, có phải mẹ nên tận lực làm tròn bổn phận của mẹ hay không?" Lạc Lăng khoanh tay, nhướn mày hỏi, biểu cảm đó cực kỳ giống Lạc Thần Hi, nhỏ tuổi mà toàn thân đã toát ra bá khí

“Nhà này trên dưới có nhiều người hầu thế kia, vậy mà mày lại sai mẹ mày giặt đồ?” Hạ Vân Cẩm chỉ vào mình, tức giận mắng

“Nhà này trên dưới có nhiều người hầu thế kia, sao tôi không thể gọi hết tất cả là ma mi? Đây chính là sự khác biệt đấy.” Lạc Lăng bỏ lại một câu làm người khác giật điên người, bải ra điệu bộ như một ông vua quay trở về phòng

Hạ Vân Cẩm bị cậu chọc tức đến giậm chân, nhặt quần áo của cậu lên xé tung một trận, đúng lúc Lạc Thần Hi về nhà

“Sao thế? Đang làm xiếc à?” Lạc Thần Hi vừa bước vào cửa lớn đã nhìn thấy Hạ Vân Cẩm đang xé quần áo của Lạc Lăng với động tác khoa trương, anh lạnh lùng hỏi

Hạ Vân Cẩm nghe thấy giọng của anh, chợt biến sắc, quay mặt lại mỉm cười

“Ôi, người ta bị cục cưng chọc tức đấy anh, nó lại không nghe lời rồi.” Cô ta bước lên trước khoác cánh tay của anh, nói với vẻ mặt ảm ức.

Lạc Thần Hi nhặt bộ quần áo của Lạc Lăng bị cô ta xé toí tả kia, nhướn mày không vui nói: “Nên em liền lấy quần áo của Lăng Lăng để trút giận?” Về mặt Hạ Vân Cẩm lúng túng, thật xúi quẩy, cô ta kim nén cơn giận cả ngày trời trong nhà, vừa mới phát tiết một chút, liền bị anh về nhà bắt gặp

Trước lời hỏi tội của anh, cô ta chỉ có thể tiếp tục giả vờ oan ức: “Anh không biết đó thôi, là do em bị Lạc Lăng ép đến điên rồi.”

Lạc Thần Hi ngồi lên sofa, nói: “Em nên tự xem lại cách dạy dỗ của mình đi.”

Hạ Vân Cẩm bị câu này của anh làm ghen đến nỗi không còn lời nào để nói, thầm mắng trong lòng: Nói như thế anh rất biết dạy dỗ con trai ấy, một ngày tới tới anh bạn này bạn kia, bạn xong chuyện công còn lo phóng đàng với à hồ ly La Thiên Nhã kia, bây giờ lại còn trang tráo nói cách dạy dỗ của cô ta không đúng

Tuy Hạ Vân Cẩm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng bề ngoài vẫn vờ như ảm ức

Cô ta đến ngồi cạnh anh, ngả vào anh, dè dặt làm nũng: “Chồng à, hay là em đến công ty hỗ trợ công việc của anh nhé, có được không?” Như vậy thì cô ta có thể trông chừng anh và La Thiên Nhã mỗi ngày, không để à hồ ly đó dụ dỗ anh nữa.

Lạc Thần Hi nhủ đôi mày anh tuấn, không vui nói: “Lạc Lăng thì sao? Ai chăm sóc nó? Em cảm thấy đi làm là một chuyện rất vui?”

Hạ Vân Cẩm chu môi: “Em có thể vừa làm việc vừa chăm sóc cho Lạc Lăng mà, hơn nữa một mình em ở nhà nhàm chán lắm, người ta chẳng qua chỉ muốn cuộc sống phong phú hơn một chút.” Lạc Thần Hi hất tay của cô ta ra, đứng dậy, không muốn nghe cô ta nói vớ vẩn nữa, thẳng thừng ra kết luận: “Tập đoàn Lạc Thần vẫn không thiếu chút sức lao động ít ỏi này của em, ở yên trong nhà cho anh, làm tốt bổn phận của em”

Anh nói xong, quay người đi lên lầu

“Chồng! Chồng à!” Cô ta vẫn không từ bỏ gọi sau lưng anh, nhưng Lạc Thần Hi lại không thèm để ý

Hạ Vân Cẩm hận đến mức giậm mạnh chân, hừ, không để cô ta đến công ty làm, không phải chính vì à hồ ly kia sao? Muốn nhân công việc để làm chuyện xằng bậy, nghỉ thôi cũng đừng hòng

Cô ta sẽ không để La Thiên Nhã đó đạt được mục đích đâu, cứ chờ mà xem.

Lạc Thần Hi, anh là của em, mãi mãi mãi mãi cũng là của em! Không ai cướp đi được!

Trong Tập đoàn Lạc Thần, Thiên Nhã ngồi ở bàn làm việc, vô cùng nhàn rỗi

Chẳng bởi điều gì, mà chính vì, cô là “trợ lý riêng” của Lạc Thần Hi, ngoài làm việc vặt cho một mình anh, ai cũng không dám sai bảo cô, hơn nữa những việc chung đều không cần cô làm, ngay cả gõ văn kiện, nghe điện thoại gì đó cũng không cho phép cô can thiệp

Đây là đang đề phòng gián điệp sao? Nếu đã sợ cô tiết lộ cơ mật của công ty như thế, sao còn muốn bắt ép cô trở về? Hừ, thật không hiểu nổi anh ta

Chắc chính là để giầy vò cô ra trò..

Dường như lý do này là hợp lý nhất

A!!! Cái số của cô thật là khổ mà.

Cuối tuần, Thiên Nhã khó khăn lắm mới có thời gian ra ngoài dạo trung tâm thương mại với La Tiểu Bảo

“Ma mi, đây là lần đầu chúng ta đón Tết ở bên này, người ta mong quá đi.” Thật ra cậu mong được đón Tết cùng cha, ma mi và Lạc Lăng hơn.

Thiên Nhã nhìn quần áo trẻ em mẫu mới cực kỳ đáng yêu trong cửa hàng thời trang trẻ em, chốc chốc lại lấy xuống ướm lên người La Tiểu Bảo, đáp: “Đúng thế, mẹ cũng rất mong có thể đón Tết ở bên này với Tiểu Bảo.” Thật sự thì đã sáu năm cô không đón Tết ở bên này rồi, bây giờ khắp phố đều là không khí mùa xuân, loại cảm giác này hơi giống lúc nhỏ

Có điều, những năm qua thành phố A cũng thay đổi quá nhiều rồi, mà bên cạnh cô cũng đã có thêm La Tiểu Bảo, mọi thứ đều không như trước nữa.

“Chà, bộ này rất hợp với con đó, mau đi thử một chút nào.” Thiên Nhã cầm một bộ âu phục nhỏ ướm trước người La Tiểu Bảo.

La Tiểu Bảo nhận lấy, đôi mắt to sáng ngời đảo một vòng: “Ma mi Thiên Nhã, hay là mẹ cũng mua một bộ quần áo cho Lạc Lăng nha? Người ta muốn mặc giống Lạc Lăng.” Lạc Lăng? Con trai của Lạc Thần Hi? Cậu bé khôn lanh thì thoáng hay nhả tin cho cô? Thiên Nhã yêu chiều xoa đầu con trai: “Nhóc con, từ khi nào mà con thân với Lạc Lăng như thế, bình thường mẹ cũng đâu thấy bọn con chơi với nhau.” Nguyên nhân là vì cùng cha, cho nên hai nhóc con mới ăn ý như thế ư? À...

La Tiểu Bảo cười hi hi: “Đây là bí mật không thể nói, bọn con là anh em thân thiết đấy.”

Thiên Nhã nghe vậy, về mặt lo lắng: “Bé cưng, nhất định không được đến nhà Lạc Lăng chơi đó, có biết không?” Lạc Lăng trông giống La Tiểu Bảo không nhỉ? Nếu như giống nhau..

La Tiểu Bảo giả ngốc, hỏi với vẻ thơ ngây: “Vi sao ạ? Ma mi sợ dì Hạ sẽ đánh luôn Tiểu Bảo sao?” Thiên Nhã chợt nhủ mảy, hỏi: “Hạ Vân Cẩm thường đánh Lạc Lăng ư?” Cô đau lòng thay người anh em cùng cha khác mẹ kia của con trai

Cùng cha khác mẹ, cách miêu tả này..

cô luôn cảm thấy có chút kỳ quặc.

Chương 67: Lạc lăng yêu quý rất thâm thương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Lạc Lăng yêu quý rất thâm thương, cứ bị dì Hạ ngược đãi suốt.” La Tiểu Bảo nói với vẻ mặt cùng chung mối thù, nhìn thấy đáng về đau lòng vì Lạc Lăng của Thiên Nhã, cậu mừng thầm trong lòng

Lăng Lăng, đừng bảo anh chiếm hết sự yêu chiều của ma nữ đó, bây giờ anh sẽ chia chút yêu chiều cho em trước, để ma mi thương em thật nhiều.

“Hay là thế này, hôm nào mẹ mời Lạc Lăng đến nhà chúng ta làm khách, ma mi nấu món nó thích để nó ăn được không? Nếu như nó thích, sau này vẫn có thể thường xuyên đến nhà chúng ta chơi,” Bàn năng làm mẹ của Thiên Nhã trời dậy, cổ bàn bạc với con trai

Lạc Thần Hi cũng thật quá đáng, lại có thể để mặc cho Hạ Vân Cẩm đối xử với con trai mình như vậy, cha mẹ như thế thật sự không hợp cách.

Về mặt La Tiểu Bảo khó xử, nói: “Nhưng mà..

nhưng mà dì Hạ đã bảo không để Lăng Lăng đến nhà chúng ta chơi, dì Hạ đáng ghét đó không thích mẹ, nên cũng không ưa con luôn, con với Lăng Lăng toàn lên lút qua lại với nhau.” Giọng điệu của cậu bé như đang nói về đôi trai gái yêu đương vụng trộm vậy, mà có chính là nguyên nhân chủ yếu khiến chuyện tình của hai cậu bé gặp trở ngại”, Thiên Nhã nghe đến nổi tràn đầy mồ hôi.

“Vậy hà, xem ra ma mi hại hai đứa thế thảm rồi, xin lỗi nhé, bé cưng.” Không ngờ Hạ Vân Cẩm nhắm vào cô còn chưa đủ, còn muốn vạ đến cá dưới ao”

(*) Về đến cá dưới ao: Câu đầy đủ là “cửa thành cháy, vạ đến cá dưới ao”, do tích của thành cháy, người ta lấy nước ở hào bên thành cứu hỏa, làm cho cá chết vì hết nước

Nhưng La Thiên Nhã, trước đây đúng thật là mầy đã rung động với Lạc Thần Hi, Hạ Vân Cẩm gây trở ngại như thế cho mầy, đối xử như thế với mầy, có phải cũng vì mầy gieo gió gặt bão không? Hu hu, thật sự không phải cô có ý đâu..

Tất cả những việc này..

tất cả những việc này đều là hồ đồ nên thành ra như thế..

Cô sẽ cố gắng, cố gắng điều chỉnh tốt cảm xúc của mình, trên thực tế, kể từ sau sự việc hôm đó, cô đã dứt hết tình cảm với anh ta rồi

Chỉ là cô thấy tội nghiệp cho hai bé cưng này

“Được, ma mi sẽ mua thêm một bộ quần áo tặng cho Lạc Lăng, xem như quà năm mới, con giúp mẹ chuyển cho nó nhé.” Nếu Hạ Vân Cẩm đã không cho Lạc Lăng dính líu gì đến cô, thế thì cô tôn trọng mong muốn của cô ta vậy, để tránh khi cô ta biết chuyện, lại muốn giày vò Lạc Lăng

“Cảm ơn ma mi, người ta và Lạc Lăng yêu ma mi Thiên Nhã nhất luôn.” La Tiểu Bảo hôn Thiên Nhã một cái, vui vẻ nói

Yeah yeah, xem ra cậu đã nghĩ ra một kế hoạch hay để cả nhà có thể cùng nhau đón Tết rồi, cậu và Lạc Lăng đều rất rất mong chờ.

Mua quần áo cho hai bé cưng xong, Thiên Nhã dừng lại ngoài cửa hàng thời trang nữ, ánh mắt của cô đặt trên chiếc áo khoác thời thượng kiểu mới bên trong cửa kính, rồi thoáng nhìn bảng hiệu của cửa hàng

Thôi được, cô không mua nổi, vẫn là đi tiếp vậy.

“Ma mi Thiên Nhã, mẹ2 có thích không? Thích thì vào trong thử đi ạ.” La Tiểu Bảo đọc được suy nghĩ của Thiên Nhã, chớp mắt nói với Thiên Nhã.

Thiên Nhã nhìn thoáng chiếc áo khoác kia lần nữa, đáp: “Vẫn là không cần đâu, ma mi cũng không thích lắm.” “Nhưng mà người ta cảm thấy chiếc áo ấy rất hợp với mẹ đó, vào trong đi ma mi Thiên Nhã, nhanh lên, vào trong nào.”

Không chịu nổi sự ép buộc và những nhẽo của con trai, Thiên Nhã chỉ đành theo cậu vào trong

“Làm ơn lấy chiếc áo kia qua đây giúp cháu ạ.” La Tiểu Bảo mang điệu bộ “dạy dạn kinh nghiệm”, chỉ vào chiếc áo khoác kia nói với nhân viên bán hàng

Thiên Nhã mỉm cười nhận lấy áo khoác màu kaki đẹp đẽ từ tay nhân viên bán hàng, mặc thử, bỗng chốc làm mắt người nhìn chột sáng lên, “Ma mi Thiên Nhã xinh quá đi, mê hoặc chết người rồi.” La Tiểu Bảo khen ngợi với biểu cảm khoa trương, ma mi vốn là “giá quần áo” mà, nên mặc gì đều đặc biệt lôi cuốn, nếu không thì sao hai người đàn ông ưu tú như cha và chú Tử Thích đều say mê ma mi chứ.

Thiên Nhã nhìn giá tiền trên áo, thầm mắng trong lòng: Không phải chỉ một chiếc áo thôi sao? Có cần bán với giá này không? Cô coi áo xuống đưa cho nhân viên bán hàng: “Cô để lên đi, tôi không mua.” Tiền của cô còn phải dùng làm tiền tiết kiệm cho La Tiểu Bảo lớn lên, nên thật sự không thể thao phí như vậy được

“Ôi, bảo sao tôi thấy quen mắt thế này, thì ra là cô.” Hạ Vân Cẩm mặc một chiếc áo khoác lông thú nổi tiếng và quý giá, trang điểm thời thượng xinh tươi từ ngoài cửa đi vào

Các nhân viên bán hàng vốn mang thái độ lạnh nhạt, nhìn thấy cô ta đều cung kính gọi: “Bà Lạc.” Hạ Vân Cẩm đến đứng cạnh Thiên Nhã, về mặt đắc ý, nói với cô một cách khinh thường: “Hà, tôi không đi nhầm nơi chứ? Đây là nơi mà cô nên đến ư? Có biết chiếc áo trên tay cô là ai thiết kế không? Mẫu thiết kế mới nhất của bậc thầy Cocco nổi tiếng đấy, không biết sao? Chắc còn chưa nghe qua nữa là? Hừ, bộ dạng nghèo khổ xác mà còn học đòi người khác đến mua quần áo hàng hiệu ư? Thật là nực cười chết mất thôi.” Cô ta nói xong, hung hăng cầm quần giật lấy áo khoác trong tay cô: “Phiền đóng gói lại cho tôi.” Nhân viên bán hàng kính cẩn lễ phép nhận lấy liền muốn đóng gói cho cô ta

Thiên Nhã biết cô ta cố tình đối địch với mình, lười quan tâm cô ta, kéo La Tiểu Bảo nói: “Bé cưng, chúng ta đi thôi.” “Có, khoan đã.” La Tiểu Bảo chỉ vào nhân viên bán hàng đó, ra lệnh,

về mặt không vui.

Nhân viên bán hàng dừng bước

La Tiểu Bảo khoanh tay, nói: “Áo này chúng tôi mua trước rồi, nếu có dám bán cho cô ta, tôi sẽ khiến cô chuốc lấy hậu quả.” Hừ hừ, lại dám bắt nạt Thiên Nhã như thế, còn dám ở trước mặt cậu

Hôm nay cậu nhất định phải tranh đấu đến cùng với cô ta mới được, nếu không cậu sẽ có lỗi với bản thân, có lỗi với Lạc Lăng, có lỗi với cha (ơ, việc này hình như không liên quan đến cha cho lắm), càng có lỗi với Thiên Nhã!

Hạ Vân Cẩm chế nhạo: “Ha ha, thằng quỷ nhỏ này lớn giọng nhì, tao trái lại muốn xem thử, mày có bản lĩnh gì có thể khiến người khác chuốc lấy hậu quả” La Tiểu Bảo lấy điện thoại ra, bấm số gọi đi, nghiêm giọng quở trách đối phương vài câu liền cúp máy

Điện thoại của cửa hàng ngay lập tức reo lên, sau khi nhân viên bán hàng nghe máy xong, vội vàng chạy qua đó, nói một cách vô cùng áy náy: “Xin lỗi bạn nhỏ này và cô đây, chúng tôi sẽ đóng gói áo khoác cho cậu.” Hạ Vân Cẩm thấy thấy nhân viên bán hàng thay đổi thái độ, ngay lập tức nổi cáu: “Cô dám! Cô quên tôi là ai rồi à?” Cô ta cắn răng, mặt mày u ám uy hiếp nhân viên bán hàng

Về mặt nhân viên bán hàng khó xử, chẳng khác nào đang đứng giữa sỏi và hổ

Thiên Nhã nhỏ giọng nói với La Tiểu Bảo: “Bé cưng à, chúng ta không mua nữa có được không? Chúng ta đi thôi.”

Hạ Vân Cẩm cười lạnh: “Hừ, hai người trái lại dừng đi, tôi thật sự muốn xem thử thằng nhóc này lấy đâu ra tiền để thanh toán!” Cô ta nói với về mặt đắc ý vênh vác.

Về mặt La Tiểu Bảo không cho là đúng, ở trước mặt những người lớn lấy ra một tấm thẻ màu vàng từ trong cặp sách nhỏ sau lưng, đây là thẻ tín dụng VIP cấp bậc cao nhất của một ngân hàng nào đó, người bình thường đều không có được

“Lấy chiếc này, chiếc kia, và cả những chiếc đó, đóng gói hết cho tôi.” La Tiểu Bảo nói một cách vô cùng hào phóng

Hạ Vân Cẩm, các nhân viên bán hàng, bao gồm Thiên Nhã ở trong đều trở mắt không nói nên lời, nhìn La Tiểu Bảo quẹt hết mấy chục vạn mà không chớp mắt lấy một cái, đang chỉ huy nhân viên bán hàng gấp như đóng gói hết quần áo kiểu mới

Thiên Nhã đỡ trán, trời ơi, La Tiểu Bảo rút cuộc lấy đâu ra thẻ VIP, mà lại có thể..

lại có thể mua quần áo hết mấy chục vạn..

Hạ Vân Cẩm tức đến mức sắc mặt một đợt xanh một đợt trắng, thấy hai mẹ con Thiên Nhã chơi trội hơn mình, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi gặm chân, bỏ đi trong căm phẫn

Về đến nhà, trước đóng quần áo thương hiệu nổi tiếng có giá trên trời mới mua về này, mặt Thiên Nhã đầy vạch đen

“La Tiểu Bảo, có phải con nên khai báo rõ ràng với mẹ một chút, nguồn gốc của số tiền này không?” Cô khoanh tay, về mặt nghiêm túc bắt đầu gặng hỏi con trai

La Tiểu Bảo đang xem ti vi, thoáng nhìn đồng quần áo trên sàn: “Ma mi không thích hả? Có thể tặng cho ma mi Hoa Kỳ đó.”

“La Tiểu Bảo.” Thiên Nhã không có ý định để bé cưng già ngốc.

“Được rồi được rồi, người ta thành thật khai báo, không phải thi thoảng người ta hay chơi cờ phiêu sao, thời gian trước con kiếm được một khoản lợi nhuận lớn, nên.

nên chút phí này, người ta vẫn trả nổi.” La Tiểu Bảo “thành thật” nói, tạm thời cậu vẫn không định để Thiên Nhã biết mình đã là ông chủ đứng sau một công ty bất động sản.

Về mặt Thiên Nhã kinh ngạc: “La Tiểu Bảo, rốt cuộc con đã thắng được bao nhiêu vậy?” Tuy cô biết trước nay nhóc con rất có đầu óc kinh doanh, cũng rất thông minh, nhưng thật sự không biết nó xuất chúng thế này, nhỏ tuổi mà đã học người khác chơi cờ phiêu, hơn nữa còn kiếm được nhiều tiền như vậy

“Hi hi, chuyện này người ta xin giữ bí mật đã, độc lập tài chính á ma mi, mẹ nên dân chủ một chút.” La Tiểu Bảo nói lấp lửng

La Tiểu Bảo nhìn cậu con trai ngày càng tinh ranh, bắt lực để trán, sao bé cưng yêu dấu của cô, ngày càng có bóng dáng của cha nó là Lạc Thần Hi rồi? Lại có thể trở nên giao hoạt và thần bí như thế, cô thật sự cảm thấy bản thân sắp không quản nổi nó nữa.

“Tức chết tôi rồi tức chết tôi rồi!” Trong biệt thự nhà họ Lạc, Hạ Vân Cẩm ngồi lên sofa, vẫn còn tức giận vì chuyện ở trung tâm thương mại lúc nãy

Lạc Lăng vừa về nhà, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Hạ Vân Cẩm, che miệng cười trộm

Khi này La Tiểu Bảo đã kể ngay chuyện đại chiến với Hạ Vân Cẩm tại trung tâm thương mại với cậu rồi, cậu đang vui lắm đây

“Lạc Lăng, con qua đây cho mẹ.” Hạ Vân Cẩm giận dữ khoanh tay, nhìn thấy gương mặt nhỏ giống y như đúc với La Tiểu Bảo này thì càng tức hơn

Lạc Lăng dừng lại, sau đó mặt không cảm xúc đi đến trước mặt cô ta, tro mặt nhìn

Hạ Vân Cẩm quan sát Lạc Lăng, bỗng thấy hứng thú với một thắc mắc trong đầu, hỏi cậu: “Lăng Lăng, con thấy, nếu như ma mi bị người khác ăn hiếp, con sẽ trút giận cho ma mi chứ?” Cô ta chính là nhìn không thuận mắt La Thiên Nhã có một đứa con trai thông minh ranh mãnh như thế

Lạc Lăng vẫn tro mặt ra, nhìn chằm chằm cô ta, điệu bộ cực kỳ đáng yêu, nhưng lại không phải điều mà Hạ Vân Cẩm mong muốn

“Cút cút cút! Thằng nhóc ngu ngốc này, sớm đã biết không thể trông chờ gì ở mày.” Hạ Vân Cẩm buồn bực xua tay đuổi cậu đi

Lạc Lăng quay người đi, trên mặt lập tức nở một nụ cười gian xảo

Nếu ma mi của tôi bị người khác ăn hiếp, tôi nhất định sẽ giúp ma mi trút giận

Tiếc rằng ma mi của tôi không phải cô, mà là Thiên Nhã, và đối tượng mà tôi muốn trút giận chính là cô đây, Hạ Vân Cẩm

Hạ Vân Cẩm nhìn bóng lưng bé nhỏ của Lạc Lăng, trong đầu hiện lên gương mặt vô tội làm cho cô ta ghét đến cùng cực của La Thiên Nhã

Cô ta nhếch môi, cười lạnh một cái, lầm bầm: “La Thiên Nhã, cô đừng đắc ý, rất nhanh thôi, tôi sẽ khiến cô thâm đến mức hận không thể đập đầu vào tường chết quách cho xong!”

Hôm nay, Thiên Nhã mang trà và điểm tâm chiều của Lạc Thần Hi, vội vàng đi vào cao ốc Lạc Thần bấm thang máy

Khẩu vị của tên này cũng quá kén rồi, hôm nay đột nhiên nổi hứng, nhất định phải ăn điểm tâm do chính tay bậc thầy nấu nướng người Pháp của khách sạn Lạc Thần làm, trùng hợp hôm nay đầu bếp ấy xin nghỉ phép, hại cô ngồi đợi ở nhà hàng một lúc lâu, đầu bếp ấy mới vội vã quay về đặc biệt làm cho anh.

Hạ Vân Cẩm cầm cái túi mới mua của thương hiệu nổi tiếng giá trên trời, bước trên bục chữ T vô cùng hãnh diện đi vào cao ốc Lạc Thần

Từ xa nhìn thấy bóng lưng của Thiên Nhã, cô ta cong môi nở một nụ cười xảo quyệt, La Thiên Nhã, tiếp theo đây cho cô dễ chịu.

Cô ta đang đắc ý thì nào ngờ phía sau có một người phụ nữ chanh chua tóc tai bù xù đột nhiên xông đến: “Thứ phụ nữ hèn hạ này! Hôm nay tao nhất định phải giáo huấn mày một trận!” Hạ Vân Cẩm quay mặt lại, người phụ nữ đó mở nắp cà phê ra, cà phê trong cốc cứ thế đáp thẳng lên gương mặt trang điểm đẹp đẽ của Hạ Vân Cẩm

Cô ta nhắm mắt, sau đó lại phần nộ mở ra

Trước cảnh tượng ồn ào đột ngột này, nhân viên, vệ sĩ, lễ tân, vv của công ty đang ở gần đó đều chạy đến

Người phụ nữ đó nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào mũi của Hạ Vân Cẩm mắng: “Thứ phụ nữ dễ tiện! Mày dụ dỗ chồng tao! Mày không được chết yên ổn!” Hạ Vân Cẩm lau cà phê trên mặt, bật ra vài từ thông qua kẽ răng: “Cô điên rồi à? Cô bảo ai dụ dỗ chồng cô?” Tình huống gì thế này? Rõ ràng người sắp bị gây phiền phức là La Thiên Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Bé cưng tính kế hạ vân cẩm

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người phụ nữ đó cười lạnh, đôi mắt như muốn nuốt chửng Hạ Vân Cẩm, giống y như thật: “Mày còn vờ vịt! Thứ phụ nữ hèn hạ, hôm nay tao phải đánh chết mày!” Nói xong cô ta kích động lao qua đó, vệ sĩ muốn đến can ngăn thì đã muộn rồi

Cô ta túm được tóc của Hạ Vân Cẩm liền bắt đầu đánh nhau, liều mạng vung nắm đấm lên người Hạ Vân Cẩm, ra tay độc ác, trong miệng vẫn không thôi chửi rủa, một lần ra đòn, trên mặt của Hạ Vân Cẩm liền xuất hiện vài vết xước

Nhiều vệ sĩ dốc sức giữ người phụ nữ đó lại nhưng vô ích.

“Á! Cô dừng tay! Cô nhầm người rồi!” Hạ Vân Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng hét lên với cô ta.

Nhưng dường như người phụ nữ không “tỉnh ngộ”, bắt lấy Hạ Vân Cẩm vẫn liều mạng lôi kéo, vừa đánh vừa cắn, khiến quần áo trên người cô ta đều bị rách hết, cái túi bị hất đầy cà phê, trông thảm hại không chịu nổi.

Vệ sĩ tổn sức ba bò chín trâu mới ngăn được người phụ nữ, người vây xung quanh xem toàn là nhân viên của Tập đoàn Lạc Thần, thậm chí còn có các sếp lớn

Hạ Vân Cẩm bị đánh đến nổi trông như một bà điên, cô ta ngã đập mông xuống đất, ăn đòn đến mức thương tích khắp người

Có một nhân viên tốt bụng qua đó muốn dìu cô ta, nhưng bị cô ta hất ra, hét lên trong giận dữ: “Cút đi!” Mất mặt, thật sự mất mặt đến cùng cực! Hạ Vân Cẩm loạng choạng đứng dậy, đi đến trước mặt người phụ nữ đang bị vệ sĩ giữ chặt, chỉ vào cô ta nói: “Cô chết chắc rồi.” Người phụ nữ đó vẫn còn chừn như tát nước, nhìn thấy hành động can quấy này của Hạ Vân Cẩm, há miệng hung hăng ngoạm lấy ngón trỏ cô ta, cắn thật chặt không chịu buông

Hạ Vân Cẩm bị cắn đến hết chói tai trong đau đớn, tay nắm chân đá người phụ nữ đó, 8cà vệ sĩ khó khăn lắm mới nói lòng được miệng của người phụ nữ kia ra

Ngón trỏ của Hạ Vân Cẩm cuối cùng được giải cứu

Cô ta rút ngón trỏ của mình ra, nhất thời mất thăng bằng ngã vào lòng của người đang đứng xem ở đằng sau

Thiên Nhã đỡ lấy cô ta, nhìn đáng vẻ nhếch nhác của Hạ Vân Cẩm, hơi lo lắng hỏi: “Cô không sao chứ?” Trước trận ồn ào này, cô rất kinh ngạc

Hạ Vân Cẩm nhìn thấy Thiên Nhã hoàn toàn không bị gì cả, lại nhìn bộ dạng mất mặt của bản thân, lật tay liền muốn cho Thiên Nhã một cái tát

Thế nhưng, một bàn tay lớn bắt lấy cổ tay của cô9ta

Cô ta ngước mắt lên nhìn, là gương mặt u ám của Lạc Thần Hi

Thiên Nhã lùi về sau một bước, Hạ Vân Cẩm muốn đánh cô sao? Nực cười, cô lại không làm sai điều gì? “Chồng ời.” Hạ Vân Cẩm nhìn thấy Lạc Thần Hi, vẻ mặt ảm ức, ghen ngào gọi, sà mạnh vào vòng tay của anh

“Đi thôi, về nhà.” Anh vỗ nhẹ lưng của cô ta, nói.

“Chồng! Là người phụ nữ này sai khiến đấy!” Hạ Vân Cẩm chỉ vào La Thiên Nhã, nghiêng răng nghiêng lợi nói

Hừ, dù thế nào cũng phải vớt vát được một ít, có làm sao thì cô ta cũng sẽ không bỏ qua cho người phụ nữ này

Về mặt Thiên Nhã vô2tội, gì thế kia! Tôi cần bản không biết chuyện này là thế nào, chỉ là đỡ cô ta một cái thôi, thì thành chủ mưu luôn rồi? Chắc chắn, người phụ nữ này, chắc không phải dùng khổ nhục kế để chơi khăm cô chứ? Nhưng mà, khổ nhục kế này..

cũng quá tàn nhẫn rồi, chỉ uống công cô ta tự tay với chính mình

“Em làm loạn đủ chưa? Còn chưa đủ xấu mặt sao?” Lạc Thần Hi đẩy cô ta ra khỏi lòng mình, lạnh lùng nói

Hạ Vân Cẩm không dám tin, vẫn cố chấp: “Chồng!” “Về nhà.” Anh nói một cách nghiêm khắc.

Hạ Vân Cẩm giận đến đỏ bừng mặt, xung quanh đủ tiếng cười nhạo và đủ loại ánh mắt hướng về phía cô ta, những nhân viên trước đây khúm núm với cô ta, đều nhỏ giọng bàn luận sôi nổi.

Cô ta cắn răng, nắm nắm đầm, thoáng hung hăng trừng mắt với Thiên Nhã.

“Bà..

bà chủ tịch, người phụ nữ này...” Vệ sĩ hỏi với vẻ mặt khó xử, lẽ như bà chủ tịch thật sự dửng dưng của người khác, nếu bắt người phụ nữ này vào Cục Cảnh sát, vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi

“Em thấy thế nào?” Lạc Thần Hi hỏi Hạ Vân Cẩm.

Hạ Vân Cẩm hung tợn nhìn người phụ nữ đó, cười lạnh một tiếng, nói: “Để em giải quyết là được rồi!”

Trong văn phòng Chủ tịch

“Chủ tịch, chuyện này thật sự không liên quan đến tôi.” Thiên Nhã thanh minh cho mình

Đôi mắt sâu thẳm của Lạc Thần Hi quan sát cô hồi lâu, anh nói: “Cô cảm thấy nếu như tôi cho rằng cô làm, thì cô còn có thể đứng ở đây sao?”

Thiên Nhã trầm thờ phào, đáp: “Chủ tịch không hiểu lầm là được, vậy tôi ra ngoài trước đây.” Cô thật sự bị hai vợ chồng này gây phiền phức đâm ra sợ hãi rồi, không muốn phát sinh bất kỳ hiểu lầm nào nữa, nhưng hình như dù không có hiểu lầm gì, anh ta cũng chưa chắc đã buông tha cho cô.

“Nhưng mà Chủ tịch, tôi nghĩ có phải là ngài nên về thăm con trai của mình không.” Thiên Nhã nhớ đến những gì La Tiểu Bảo đã nói, Hạ Vân Cẩm chỉ cần không vui liền lấy Lạc Lăng trút giận, về mặt cô trở nên âu lo

Đôi mày anh tuấn của Lạc Thần Hi hơi nhíu lại: “Ồ, câu này nên giải thích thế nào?” Thiên Nhã trầm cần đầu lưỡi của mình, nên nói thế nào đây? Chắc cô không thể nói thẳng rằng Hạ Vân Cẩm sẽ hành hạ Lạc Lăng trước mặt anh ta đâu? Chuyện nhà của người ta, mấy lần tư cách gì xen vào? Nhưng mà, cô vẫn quyết định nói ra: “Làm cha mẹ, con cái có thể lớn lên một cách khỏe mạnh vui vẻ, là tâm nguyện lớn nhất, tôi cảm thấy Chủ tịch ngoài bận việc công ty ra, nên dành nhiều thời gian để quan tâm Lạc Lăng một chút.”

“Vậy ả ý trong câu nói của cô chính là người làm cha như tôi không xứng đáng?” Anh nhíu mày

Thiên Nhã ung dung đáp: “Xứng đáng hay không lẽ nào không phải chính anh là người hiểu rõ nhất sao?”

Hai mắt của Lạc Thần Hi toát hơi lạnh: “Trợ lý riêng như cô, có phải đã quản chuyện mình không nên quản rồi không?” Trong hợp đồng của anh, không có quy định này cho phép cô quá lo chuyện bao đồng.

“Chủ tịch nghe hay không cũng được, không còn gì thì tôi ra ngoài trước.” Cô đã nói những gì mình nên nói, anh ta muốn nghe hay không là chuyện của anh ta, cái tên ngông cuồng tự cao tự đại này, sao có thể thừa nhận lỗi lầm của mình một cách dễ dàng chứ? Lạc Lăng đáng thương ơ, di Thiên Nhã phải cứu cháu thế nào đây? Hạ Vân Cẩm cứ thế đau mà không dám kêu

Người đó đúng thật do chính Hạ Vân Cẩm phái đi, nhưng mà, cô ta bảo rằng đã nhầm đối tượng, tưởng Hạ Vân Cẩm là La Thiên Nhã

Nếu đưa người phụ nữ đó vào Cục Cảnh sát, chuyện này nhất định sẽ bị vạch trần, bởi vì kẻ chủ mưu đứng sau chính là Hạ Vân Cẩm

Cô ta đến Tập đoàn Lạc Thần vốn dĩ là để xem kịch hay, nhìn La Thiên Nhã lúng túng làm trò cười cho thiên hạ, thế nhưng, người mất hết mặt mũi lại là cô ta! Hừ! Cô ta thật sự có ý định giết người luôn rồi

Hạ Vân Cẩm thờ hồn hèn bước đi, đang định đặt chân vào cửa lớn nhà họ Lạc, nào ngờ một chậu nước từ trên xối xuống, khiến cô ta ướt sũng toàn thân.

Hôm nay..

sao lại đột ngột mưa to thế này

Hơn nữa, còn âm ẩm

Cô ta ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt nhỏ đang cười hi hi trên ban công, trong tay còn cầm chậu rửa mặt

“Ồi, mẹ về rồi, người ta mới rửa chân xong, vừa không cẩn thận thì nước tự chạy xuống dưới kia luôn.” Hạ Vân Cẩm tức đến báy lỗ trong người đều bốc khói, bật ra hai từ thông qua kẽ răng: “Lạc Lăng!” Thăng nhóc này căn bản chính là tự mình tìm chết! Kiếp trước có phải cô ta mắc nợ La Thiên Nhã và cặp anh em song sinh này không! Từ sau khi La Thiên Nhã xuất hiện, cô ta liền bị ba mẹ con này hủy hoại đến tận tột!

Hôm nay cô ta nhất định phải làm thịt nó, mới có thể hả cơn hận trong lòng.

“Lạc Lăng! Máy...”

“Sao vậy, mà mi yêu dấu?” Lạc Lăng cầm điện thoại, hỏi Hạ Vân Cẩm với vẻ mặt đắc ý

“Con..

con làm gì đấy!” Hạ Vân Cẩm thả bàn tay đang cầm roi mây xuống, giấu ra sau lưng, cơn giận trút đi một nửa

“Con đang ghi hình, chắc là cha hứng thú muốn xem.” Về mặt Lạc Lăng ngây thơ, nói

Hạ Vân Cẩm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không dám giờ thối ngang ngược trước ống kính, nếu Lạc Thần Hi biết cô ta lại đánh con trai, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng

“Sao vậy? Không phải mẹ muốn làm chuyện đó sao?” Lạc Lăng ra hiệu về phía roi mây mà cô ta để sau lưng

Hạ Vân Cẩm giờ ngón tay chỉ vào cậu: “Thằng nhóc này! Con gan đấy!” Nói xong cô ta quay người đóng sầm cửa ra ngoài, Lạc Lăng nhìn Hạ Vân Cẩm cả người nhếch nhác, bị chơi

khăm đến nỗi không ra dạng người mà bật cười: “Ha ha ha ha ha.” Hạ Vân Cẩm ở ngoài cửa nghe thấy Lạc Lăng cười ồm lên một cách phóng túng, đập mạnh cửa phòng một cái, mắng: “Quá đáng hận rồi!” Ba mẹ con các người! Ha ha ha ha, Hạ Vân Cẩm, cô đây gọi là tự làm bậy không thể sống yên ổn! Ai bảo cô muốn tính kế Thiên Nha May mà cậu phát hiện âm mưu này của cô ta sớm, sau đó âm thầm ra giá gấp đôi để mua chuộc ngược lại người phụ nữ chanh chua kia, nên mới diễn được một vở kịch gây cần đến vậy.

Đáng đời cô chưa, người phụ nữ độc ác? Hừ hừ, đây chỉ là bài học nho nhỏ mà thôi, cuộc chiến này còn cần phải đấu tranh trường kỳ

Đầu với bọn tôi, cô chết chắc rồi.

“Chẳng, chuyện hôm nay dù thế nào anh cũng phải đòi lại công bằng cho em! Rõ ràng chính là người phụ nữ đó ngấm tính kế em!” Tim Lạc Lăng trút giận trái lại bị chọc giận, Hạ Vân Cẩm không bỏ cuộc, đi tố cáo trước mặt Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi không cho là đúng liếc nhìn cô ta, nói: “Ai là chủ mưu lẽ nào em không rõ ư? Muốn trách chỉ có thể trách em kém may mắn.” Cô ta cho rằng anh thật sự giao việc này cho cô ta giải quyết hoàn toàn sao? Với tính cách của cô ta, người phụ nữ kia mà không phải cô ta xử giục, thì nhất định cũng có liên quan, nếu không sao cô ta có thể dễ dàng buông tha cho người phụ nữ kia, ngay cả bảo cảnh sát cũng không làm.

Sắc mặt Hạ Vân Cẩm chợt trắng bệch: “Em không hiểu anh đang nói gì.” Lạc Thần Hi bắt lấy cổ tay của cô ta, nhìn vài vết thương trên mặt, cười lạnh: “Nói cho cô biết, đừng làm những hành động vật vãnh sau lưng tôi nhiều như thế, tôi không phải kẻ nguốc, biết không?”

Hạ Vân Cẩm bị anh nói vậy đâm ra chột dạ, căng thẳng đến đỏ mặt: “Em là người bị hại đây!” Về mặt cô ta oan ức.

“Tự mình tạo nghiệp, không sống yên ổn.” Anh bỏ lại một câu như vậy rồi quay người đi lên lầu

Sắc mặt Hạ Vân Cẩm lúc xanh lúc trắng, vừa tức giận vừa phiền não

Nhiều người giúp việc nhao nhao cúi đầu rời khỏi đó, để tránh vô tội mà bị liên lụy

Cô ta cắn răng, sờ gương mặt bị thương của mình, siết nắm đấm nhỏ giọng mắng: “La Thiên Nhã, tôi một mắt một còn với cô!”

“Hắt xi.” Thiên Nhã đang nấu com, bỗng nhảy mũi vài cái thật mạnh

“Lẽ nào bị cảm rồi?” Thiên Nhã sờ lên trán của mình, lẩm bầm.

“Nhất định là người nào nào đó đang mắng ma mi, ha ha.” La Tiểu Bảo từ bên ngoài thò đầu vào nhà bếp, cười hi hi nói.

“Người nào nào đó đó là ai vậy?” Thiên Nhã nhú mày hỏi cậu.

“Thì chính là người nào nào đó đấy ạ.” Về mặt La Tiểu Bảo đầy thần bí, đáp.

Thiên Nhã suy nghĩ nghiêm túc một lúc, ai mắng cô nhỉ? Cô đâu có đắc tội với ai, nhóc con lại ăn nói linh tinh rồi.

Lúc ăn com, La Tiểu Bảo khẽ hát nhạc tiếng Anh, trong tâm trạng cực kỳ tốt

Thiên Nhã không nhịn được buông đũa xuống, cô nhận ra hôm nay bé cưng rất phấn khích, lẽ nào nó lại giấu cô chơi cô phiếu

“La Tiểu Bảo, có phải con lại học người ta chơi cô phiếu đúng không? Thật thà được khoan hồng chống lại bị nghiêm trị đó.” Từ hôm cô biết nhóc con chơi cô phiếu thì đã nghiêm chỉnh ngăn cấm việc nó còn nhỏ tuổi mà đã bỏ tâm tư lên phương diện kiếm tiền, thời điểm hiện tại nên làm gì thì làm chuyện đó, sao có thể làm những chuyện lung tung ấy?

“Người ta đâu có! Con à, hôm nay đã giáo huấn một bạn học hư trong lớp một trận ra trò.” La Tiểu Bảo nói với vẻ mặt đắc ý.

Thiên Nhã mở to đôi mắt hạnh: “Gi cơ? La Tiểu Bảo, con đánh người ta hả?”

La Tiểu Bảo lườm cô một cái: “Con không thèm đánh cậu ta, ôi sao ma mi Thiên Nhã lại nghĩ người ta như thế, thật là thất vọng.” Thiên Nhã lau mồ hôi, mặt đầy vạch đen, may quá, nếu không cô còn phải đến nhà xin lỗi người ta

“Vậy không phải con nói mình đã giáo huấn bạn học hư đó sao?” “Ha ha ha, con không ra tay, nhưng người khác ra tay.” La Tiểu Bảo cười đến run rẩy cả người

“Vậy bạn học hư có bị thương không?” Về mặt Thiên Nhã lo lắng, trẻ con chỉ mới chừng này tuổi, mà đã biết đánh nhau rồi, trẻ nhỏ thời nay thật là..

“Cậu ta hả? Cậu ta gần chết luôn.” “Hả!” Thiên Nhã giật mình hoảng hốt

La Tiểu Bảo nói thêm: “Gần chết thôi ạ.” Thiên Nhã thờ phào nhẹ nhõm: “La Tiểu Bảo! Con có tình dọa mẹ có đúng không?” “Ai dám dọa ma mi? Con giúp mẹ đánh người đó.” La Tiểu Bảo có ý trêu Thiên Nhã.

“Con muốn đánh chính mình sao?” Thiên Nhã cung chiêu véo nhẹ cái mũi của bé cưng.

“Ma mi nữ lòng để người ta tự đánh chính mình sao?” La Tiểu Bảo lại bắt đầu làm những hành động đáng yêu rồi

“Được rồi được rồi, ma mi chịu thua, sao ma mi nữ lòng để con tự đánh mình được chứ, nhanh, ăn com đi con.” “Hi hi, vẫn là ma mi Thiên Nhã tốt với con.” “Nhưng mà con không được học theo người ta đánh nhau đâu đó, cũng không được giờ trò khôn vặt chơi khăm người khác.” Thiên Nhã không quên dặn dò, sinh con trai quá thông minh cô cũng lo

“Ôi chao, con là ai chứ, ma mi cứ yên tâm đi.” Đương nhiên cậu sẽ không đánh nhau với người khác, cũng không ác ý chơi khăm người khác, nhưng nếu người đó là Hạ Vân Cẩm, vậy thì lại khác.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Bất ngờ đầu gối má kẻ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã ngồi trên chiếc Ferrari màu xanh của Lạc Thần Hi

Nhìn xe chạy nhanh vào đường cao tốc, cố hỏi với giọng yếu ớt: “Chủ tịch, chúng ta đang định đi đâu?”

Hôm nay trông Lạc Thần Hi hơi khác, anh khoác lên người bộ âu phục đen, bình thường cường công việc như điên vậy mà mãi đến tận chiều mới xuất hiện tại công ty, ở ngoài cửa, điện thoại gọi cổ xuống dưới Tóc mái ngày thường được chải lên giờ để xòa, khiến gương mặt điển trai như yêu nghiệt của anh lại có thêm một nét anh tuấn khác làm người ta ngạt thở

Nhưng, anh lại mang vẻ mặt âm u, bên dưới tầm mắt sâu thẳm là một sự lạnh nhạt làm người ta sợ hãi, toàn thân bao phủ một luồng hơi lạnh, thể hiện rõ đáng sợ và khó gần

Không phải anh ta đang định đưa cô đến khu vực không người để chôn sống đấy chứ? Trông vẫn thật sự hơi giống..

“Đến một nơi.” Anh lạnh lùng lên tiếng, vẫn nhìn thẳng tập trung lái xe.

Không khí trong xe bỗng chốc lạnh đi mấy lần, Thiên Nhã không dám nói thêm gì nữa, chỉ đành phó thác cho trời.

Hu hu, không phải anh ta thật sự muốn diệt đường sống của cô chứ? Tuy khả năng này thật sự khá ít.

Xe chạy được khoảng hai giờ, cuối cùng đã đến một nghĩa trang tương đối vắng lặng nằm ở vùng ngoại ô của thành phố A

Nghe nói người bình thường không thể mua nổi phần mộ ở đây, những người đã khuất được chôn cất bên trong đều là những người có địa vị.

Thiên Nhã theo Lạc Thần Hi xuống xe, từ xa đã nhìn thấy một hàng người ở phía trước.

Cô nhìn kỹ lại, là cụ Lạc, sau lưng có vài vệ sĩ đi theo.

Cụ Lạc bước đến, thoáng nhìn Thiên Nhã đứng sau Lạc Thần Hi, nói với cháu trai: “Trước nay cháu không cho phép người khác đến cúng viếng cha mẹ của mình.” Giọng cụ vô cùng lạnh lẽo,

Nét mặt Thiên Nhã cứng đờ, cha mẹ của Lạc Thần Hi ư? “Người khác” mà cụ nói, chắc là cô? Sao anh ta lại đưa cô đến đây? Khoé môi Lạc Thần Hi cong lên như cười như không: “Người khác? Ông đang nói ông đúng không? Ha, cháu nào dám không cho phép, nói thế nào thì người đang nằm bên trong, cũng chảy dòng máu của ông.” Anh nói một cách chua chát cay nghiệt

Cụ Lạc bị lời nói của anh chọc giận đến nỗi miệng cũng méo đi, gờ mạnh gậy xuống đất: “Thằng nhóc này, đừng quên là, trong người cháu cũng chảy dòng máu của ông!” “Ông không cần lo lắng điều này, sao cháu có thể quên, là người kế thừa của Tập đoàn Lạc Thần, thân phận này vẫn rất là quan trọng, cháu chỉ mong ngày ngày thờ cúng.” “Cháu!” Cụ Lạc trừng anh, con thịnh nộ trong người dâng lên đột ngột

“Cháu vào đây, cha mẹ đã lâu không gặp cháu rồi, chắc là đang nóng lòng.” Anh lạnh lùng nói, đi lướt qua cụ Lạc.

Thiên Nhã đứng chôn chân tại chỗ, không biết nên tiến hay lùi.

Anh đi được vài bước, nhận ra Thiên Nhã không đi theo, quay đầu lại: “Chân cô gãy rồi à? Không biết đi sao?” Anh không vui nói

Thiên Nhã thầm phỉ nhổ anh, gật đầu với cụ Lạc, chỉ đành cất bước đi theo

Ánh mắt đáng sợ của cụ Lạc gần như dọa cô sợ nhũn người, Hai ông cháu của nhà họ Lạc này toàn là nhân vật ghê gớm.

Chỉ dùng ánh mắt thôi đã có thể hạ gục người khác trong thoáng chốc rồi.

Phần mộ của ông Lạc và bà Lạc nằm cạnh nhau, Thiên Nhã nhìn ảnh đen trắng của hai vị thuộc thế hệ trước, tâm trạng không kìm được trở nên buồn bã

Ông Lạc trong ảnh vô cùng anh tuấn xuất chúng, vừa nhìn đã biết là một doanh nhân thành đạt, gương mặt chữ điền khôi ngô tuấn tú đeo kính gọng đen, đôi mắt bên dưới cặp kính tỏa ánh nhìn dịu dàng, trông rất lịch sự nho nhã

Còn bà Lạc thì cười tươi như hoa, khuôn mặt thanh tú mang nét trong sáng, như một đóa sen trắng, làm lòng người này sinh thương yêu và che chở

Đôi vợ chồng như vậy, sao lại sinh ra một..

yêu nghiệt như Lạc Thần Hi nhỉ? Nghĩ đến đây, Thiên Nhã lại thấy lòng mình buồn thêm một đợt, 2 lần tai nạn xe đó đã chấm dứt cuộc đời của đôi vợ chồng đẹp này, chắc cũng đã thay đổi cuộc đời của người đàn ông trước mắt cô

Về mặt Lạc Thần Hi trang nghiêm, thấp hương cho cha mẹ, dâng đồ cúng lên, cúi đầu ba cái thật thấp

Anh đứng hồi lâu trước mộ, không nói lời nào

Thiên Nhã đứng cùng anh, nhìn tấm lưng lạc lõng của anh, cũng im lặng không lên tiếng.

Bác trai, bác gái, chắc hai bác trên thiên đường rất hạnh phúc? Hai bác là ông bà nội của La Tiểu Bảo, nếu có cơ hội, cháu thật sự muốn đưa La Tiểu Bảo đến thăm hai bác, mong hai bác tha thứ cho cháu, tha thứ cho cháu không thể để huyết mạch của nhà họ Lạc nhận tổ quy tông, xin hai bác hiểu và bỏ qua.

Nếu hai bác trên trời có linh thiêng, cũng xin hãy phù hộ cho Lạc Thần Hi, sớm thoát khỏi ám ảnh lúc nhỏ, sống một cuộc sống tự tại thật sự.

Trong nghĩa trang có một ngôi chùa, bên trong có nhiều thầy tu, chuyển siêu độ ngày đêm cho những người đã khuất và cầu nguyện cho người sống

Lạc Thần Hi nửa quỳ trong chùa, nghe các thầy tu niệm kinh, Thiên Nhã cũng đành ngoan ngoãn theo anh, trong lòng thành tâm cầu nguyện cho ông bà Lạc, còn có La Tiểu Bảo.

Lúc họ ra ngoài thì sắc trời đã tối, hai người rời khỏi nghĩa trang, ngồi xe về

Thiên Nhã nhìn Lạc Thần Hi không lên tiếng cả buổi chiều, dường như định nói gì đó, nhưng lại kìm nén và nuốt trở về

“Cô đừng hiểu lầm, tôi đưa cô đến đây, không có ý gì khác.” Anh bỗng nói khi đang lái xe

“Tôi không hiểu lầm Chủ tịch có ý gì khác đâu.” Về mặt Thiên Nhã hơi lúng túng, đáp

Anh đã nói trúng nỗi băn khoăn của cô

Lạc Thần Hi cũng biết giải thích vì sao bản thân lại làm một chuyện gì đó sao? Thật là xưa nay chưa từng có

Không phải tên này luôn làm theo ý mình, muốn thế nào thì phải thế ấy, đều không cần báo cáo ư? Anh không nói gì nữa, bầu trời u ám khiến gương mặt nhìn nghiêng của anh trông rất âm u

Cô lúng túng sờ bụng, nói: “Đói quá.” “Cô là heo sao? Sao lúc này không ăn gì?” Băng lạnh trên mặt anh cuối cùng đã tan, mang biểu cảm không chịu nổi

“Bên trong toàn là đồ chay...” Có ăn cũng không chống đỡ được con đói đâu, hơn nữa cô thậm chí còn không ăn com chiều, thì đã bị anh gọi ra ngoài rồi..

Nên cô nói một cách vô cùng ảm ức

“Heo cũng ăn thịt à?” Anh nhướn mày, trơ tráo hỏi

Thiên Nhã bị anh làm cứng họng đến mức phát cáu

Cái tên này! Thật đủ cay nghiệt mà!

“Heo ăn thịt.” Anh nghĩ ngợi, đặt cho cô một biệt danh.

“Nói ai vậy? Nói ai vậy? Dù sao cũng không phải tôi.” Thiên Nhã và đáng yêu phủ nhận

Lạc Thần Hi thoáng liếc cô: “Đừng giả vờ nữa, chỉ gương mặt của cô thôi...” Thật ra cô không giả vờ cũng rất ngu ngơ rồi, nhưng nhìn như vậy, anh đột nhiên nhận ra điều bộ tò vè đáng yêu của cô hơi giống Lạc Lăng, không, nên nói là Lạc Lăng hơi giống cô

Trời ạ, gặp ma rồi, nhất định là anh hoa mắt, hoặc không thì là hồ đồ, con trai của anh sao có thể giống cô chứ, bộ dạng như heo vậy

Thiên Nhã mừng thầm, cuối cùng bầu không khí này đã được điều hòa đến nhiệt độ bình thường rồi, hiện tại anh ta cũng coi như người bình thường...

“Mặt của tôi thế nào? Mặt của tôi lại không đắc tội với anh.” Tuy cái giá phải trả chính là bị anh ta chế giễu không chút nể nang, nhưng kể ra thì cô cũng đã quen rồi, nếu ngày nào đó anh ta không nhân cơ hội chế giễu cô, đó mới thật sự là Trái đất ngừng quay

“Nhưng mà rất có lỗi với người nhìn.” Anh trả lời thẳng thừng

“Anh ghen tị chứ gì?” Thiên Nhã thích thú tranh cãi với anh.

“Heo mới ghen tị cô.”

Đồng loại ghen tị với đồng loại ư? “Vậy anh là heo.” Cô hiếm khi đối đáp lạnh lợi.

“Tôi mà là heo, thì cô là heo nái?” Anh nhanh nhẹn châm biếm lại.

Thiên Nhã nghe thấy sự ám muội trong lời nói ẩn ý này, da mặt có chút không kìm được mà đỏ lên: “Anh cứ lợi dụng mồm mép đi.”

“Lẽ nào cô còn muốn tôi lợi dụng hành động?” Dứt lời, anh định vươn tay qua.

“Ồ..

không phải!” Thiên Nhã kích động gạt tay anh ra

Xe bỗng nhiên khựng lại

“Lái xe đi, anh làm gì vậy!” Thiên Nhã thấy xe đã dừng lại, bắt đầu căng thẳng

Lẽ nào tên này lại muốn giờ trò? Lạc Thần Hi đập ga vài lần, cố gắng một hồi mà xe vẫn không có phản ứng gì

Thiên Nhã mặt đầy vạch đen, không phải xe bị hỏng chứ? Anh buồn bực xuống mở cốp sau xe, không ngờ bên trong lại bốc khói, anh lấy điện thoại ra định gọi tìm viện trợ, nhưng điện thoại lại mất sóng? Của Thiên Nhã cũng vậy! “Chết tiệt!” Anh nhỏ giọng mắng một câu.

Thiên Nhã rồi lên nói: “Trời ơi...”

Cô nhìn ra bốn phía, nơi này là rừng núi hoang vắng, trời đã tối hẳn rồi, vậy mà xe lại “bãi công” vào lúc này

“Chúng ta làm thế nào đây?” Thiên Nhã hỏi với giọng yếu ớt

Ngay cả xe cũng kháng nghị rồi đó? Nếu biết sớm cô đã không nói đùa với anh ta.

“Còn có thể làm sao nữa, mặc kệ nó.” Anh không vui nói

pt ot..

Thiên Nhã sờ bụng, vừa lạnh vừa đói

Lạc Thần Hi nhìn ra xung quanh, lơ mơ nhìn thấy có chút ánh đèn ở phía xa

“Chúng ta qua bên đó xem thử có ngôi nhà nào không.” Sớm muộn sẽ có ngày anh mở rộng chỗ này, xây đầy nhà cao tầng tại đây, khai hoang hết cái nơi hẻo lánh này! ** ngay cả sóng cũng không có! Hai người đi được mười mấy phút, cuối cùng nhìn thấy vài ngôi nhà trên một sườn núi nhỏ

Còn ngửi thấy mùi com nước thơm lừng

Đôi mắt Thiên Nhã phát sáng: “Thơm quá đi.” “Muốn ăn không?” Lạc Thần Hi nghiêng đầu hỏi cô

“Ừm.” Cô gật mạnh đầu

Lạc Thần Hi bắt đầu đi thử dài, không ngờ anh đường đường là Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần mà lại lưu lạc đến nước xin com ăn thế này

“Anh còn ngần ra đây làm gì, mau đi ăn nhờ com đi, nếu không chủ nhà người ta ăn hết thì không còn đâu!” Thiên Nhã kéo anh rào bước tiến về phía những ngôi nhà nhỏ

Thiên Nhã gõ cửa một ngôi nhà, người mở cửa là một bác gái có gương mặt tròn trịa, vừa nhìn đã biết là người lương thiện thật thà

Thiên Nhã lễ phép nói rõ tình hình với bác gái, bác ấy liền nhiệt tình đón tiếp hai người vào nhà cùng ăn com tối, còn khăng khăng muốn nấu mì sợi cho họ và xào thêm hai đĩa đồ ăn một cách nhanh gọn

“Cò đừng mang bộ dạng ăn mày này được không?” Lạc Thần Hi khoanh tay, nhìn đáng vẻ đang dán mắt vào đồ ăn trên bàn đến nỗi sắp chảy nước miếng của cô, vẻ mặt ghét bỏ

Thiên Nhã lờ anh một cái, nói: “Có giới thì anh đừng ăn.” Bác gái và bác trai nhiệt tình bảo hai người ăn com, cuối cùng đã bắt đầu rồi, Thiên Nhã đói đến mức da bụng dán vào nhau luôn rồi, một chút cũng không khách sáo, cô cầm đũa lên bắt đầu ăn

Lạc Thần Hi khoanh tay, ngửi mùi thức ăn thơm nức, bụng cũng sôi ùng ục

Đồ không yên phận, mày kêu cái gì mà kêu! Chủ nhân mày là tao còn chưa kêu đói đây này

Bác gái thấy Lạc Thần Hi không động đũa, cười tươi gọi anh: “Này cậu, cậu không ăn sao? Tay nghề nấu nướng của bác là số một đấy, nào, mau thử đi.” Thiên Nhã nhìn đáng vẻ cứng đầu chống đỡ của anh, nói: “Đúng vậy, cậu gì ơi cứ ăn đi, mau lên.”

Lúc này Lạc Thần Hi mới “miễn cưỡng” cầm đũa lên, sau đó ăn một cách ngon lành.

Kết thúc bữa com, hai người đều no căng bụng

Tiếp theo là vấn đề phòng ở rồi

Bác gái đưa Thiên Nhã và Lạc Thần Hi đến một căn phòng nhỏ cạnh phòng mình, chỉ vào bên trong và nói: “Hai vợ chồng trẻ cô cậu đành chịu thiệt trong đó một đêm nhé, căn này là phòng khách của hai bác, bác đã dọn dẹp sạch sẽ cả rồi.”

Hai vợ chồng trẻ? Không, bác ơi bác hiểu lầm rồi! Thiên Nhã chỉ căn phòng nhỏ hỏi với vẻ mặt khó xử: “Còn thêm một phòng khách không ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Hai người sống chung một phòng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bác gái cười, đáp: “Ồi chào cháu còn xấu hổ cái gì nữa, người trẻ bây giờ sống chung với nhau là chuyện rất bình thường, bác không cười các cháu đâu, nhưng nếu không muốn sinh con, vẫn cần thực hiện tốt biện pháp an toàn đó, phụ nữ phải biết cách bảo vệ bản thân cẩn thận.”

Thiên Nhã bị nói đến nỗi phút chốc đỏ bừng mặt, vừa định giải thích rõ cô và anh ta không phải hai vợ chồng trẻ.

Lạc Thần Hi bỗng giơ bàn tay lớn, khoác lên vai của cô, ôm cô thật chặt, vẻ mặt tươi cười nói: “Chuyện này đương nhiên, cháu và em yêu đều có ý thức về an toàn, việc này trước nay đều được thực hiện rất chín chu, được rồi, chúng ta sống ở đây vậy, em yêu, tối nay chúng ta cứ làm biện pháp an toàn tại đây nhé.” Lời này của anh trái lại đã làm bác gái thẹn thùng ra mặt, bác không chịu được mà nói: “Ồi những người trẻ các cháu, thật là mãnh liệt, ông Chu nhà bác được một nửa như cháu trai này thì tốt rồi.” Nói xong, bác liền hiểu ý trở về phòng của mình.

Thiên Nhã hóa đá tại chỗ, vẫn đang cố tiêu hóa câu nói ám muội lộ liễu này của anh, xấu hổ đến mức hận không thể đập đầu phát chết luôn cho xong

Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ ngượng ngùng của cô thì càng tăng hơn

Anh ôm lấy eo của cô, sắp lại gần cô nói: “Thế nào? Em yêu của anh? Còn định đứng ở đây hóng gió Tây Bắc sao?” Thiên Nhã đẩy anh ra: “Ai là em yêu của anh, thật không biết xấu hổ”

“Ha ha ha, em yêu sao vậy? Em đang vờ ngại ngùng à? Mau vào đây hướng dẫn an toàn cho anh yêu nào.” Anh kéo cô vào trong

Không được! Cô không thể sống chung một phòng với anh ta, không thì chắc đêm nay cô lại phải “thất thủ” rồi

“Tôi..

tôi ra ngoài thì hơn.” Thiên Nhã lắp bắp, vừa lùi về sau hai bước, Lạc Thần Hi đã đóng cửa lại, ép cô vào góc cửa

Khi thể lẩn lướt người khác của anh nhanh chóng bao trùm lấy cô, tim cô bắt đầu đập nhanh, cúi đầu nói: “Anh lại muốn làm gì! Thả tôi ra.” Khuôn ngực cường tráng của anh gần như sắp áp vào gương mặt của cô, cô đưa hai tay ngăn cản sự tiếp cận của anh, thầm kêu không ổn

“Cò căng thẳng như thế làm gì? Lẽ nào cứ muốn...” Anh cúi đầu nhìn đáng vẻ thẹn thùng của cô, nở một nụ cười xấu xa, bày ra điệu bộ lưu manh trên ghẹo gái nhà lành

“Tôi..

muốn làm gì! Tôi làm được gì! Tôi chỉ muốn ra ngoài!” Thiên Nhã bị nụ cười xấu xa đầy mờ ám của anh làm nổi cả da gà

Tên này muốn làm chuyện xấu gì đây! Khoé môi Lạc Thần Hi càng giương lên cao hơn, vẽ thành một nụ cười vô cùng đen tối: “Cô sợ cô sẽ không kiềm chế nổi đúng không?”

Thiên Nhã nghe vậy, suýt nữa đã ngã trên sàn, không vui phản bác: “Đúng, tôi sợ tôi không kiềm chế nổi mà đánh anh đấy.” Một cái tên rất ư là tự phụ, cô lại chẳng phải cô nàng háo sắc, cô có đến nổi như thế không

“Vậy cô chạy làm gì, không phải chỉ ở chung một chỗ thôi sao? Lẽ nào cô sợ?” Anh đưa ngón trỏ nâng cằm của cô lên, đôi mắt mê người dán chặt vào cổ.

Thành thật mà nói, rất khó có người phụ nữ nào không bị mê hoặc trước đôi mắt sâu thẳm như biển cả của anh ta, nếu thêm vào gương mặt như tạc, còn có thân hình người mẫu cường tráng tiêu chuẩn, như vậy thật là..

Không, La Thiên Nhã, mày rốt cuộc đang nghĩ gì thế này! Mày rất hư hỏng đó! “Chắc chắn, nghĩ bấy rồi đúng không?” Lạc Thần Hi thờ dãi, vẽ mặt đúng kiểu “cô hết cứu rồi”

Thiên Nhã đưa tay đẩy anh ra, trốn đến nơi thuộc phạm vi an toàn, chột dạ đáp: “Nghĩ bấy gì chứ, lại không phải chưa nhìn qua.” Vừa nói xong câu này, cô đã lập tức hối hận vô cùng, hận không thể cắn đứt lưỡi của mình

Trời ơi! La Thiên Nhã, sao mày lại nói những lời khiến bầu không khí thêm ám muội hơn chứ! Mày điên rồi sao!

Về mặt Lạc Thần Hi buồn cười: “Xem ra cô vẫn thật sự nhưng nhớ không quên tôi, và cơ thể của tôi.” Thiên Nhã thấy mặt mình như đang nóng bừng, hận không thể đập đầu phát chết luôn cho xong: “Anh đừng mơ tưởng..

anh..

ra ngoài! Tôi không muốn ngủ chung với anh!” Lạc Thần Hi ngửa đầu bật cười: “Ha ha, cô không muốn ngủ chung với tôi, vậy cô ngủ chung với ai? Kha Từ Thích sao?” Thiên Nhã nhìn đáng vẻ cực kỳ đen tối của anh, vừa thẹn vừa giận: “Đồ lưu manh này! Anh đừng qua đây, tôi kêu đấy!” Lạc Thần Hi như nghe được một câu nói ngược cười nhất, rồi anh cúi đầu suy nghĩ một lúc, về mặt khó xử: “Cô muốn kêu trên giường sao? Nhưng mà như này cũng quá sung sướng rồi chẳng..

Chắc bác trai và bác gái khó tiêu hóa

lắm”

Thiên Nhã nhún người ngã thẳng xuống sàn, Hự! Tên yêu nghiệt này, ai đến giúp cô thu phục anh ta với!

Lạc Thần Hi bước từng bước về phía cô, nụ cười và ánh mắt càng thêm đen tối.

“Này này, anh đừng qua đây nữa!” Thiên Nhã sắp bị anh ép vào mép tường, chuyển sang xin tha

Anh không dừng bước, Thiên Nhã hết đường lùi, ngồi thụp lên chiếc giường nhỏ

Khi chỉ còn cách cô vài thước, Lạc Thần Hi dừng lại, đưa ngón tay chống cằm, nói với về mặt lưu manh: “Cô quên rồi sao? Đây là nhiệm vụ công việc của cô đấy.” Thiên Nhã lùi về phía mép giường, dựa vào góc tường, nói: “Anh nói bấy! Nhiệm vụ công việc gì chứ!”

“Công cụ làm ấm giường.” Lạc Thần Hi nói ra những từ này một cách xấu xa, còn kèm cái nháy mắt.

Cô đồng ý thành công cụ làm ấm giường cho anh ta từ khi nào!? Rõ ràng là cô không có đồng ý!

“Mất anh mà rồi sao? Rõ ràng tôi đã xóa dòng đó đi rồi!” Anh ta định giờ trò vô lại?

Nhưng mà Thiên Nhã lại quên rằng, anh chính là một tên vô lại!

“Tôi thừa nhận việc đó có hiệu lực sao?” Lạc Thần Hi buồn cười nói

“Anh! Anh vô lại!” Thiên Nhã mắng

“Vô lại ư? Biệt danh này tôi rất thích, vậy cô cần tôi vô lại cho cô xem không?” Lạc Thần Hi nói xong liền muốn cởi quần áo

“Đừng!” Thiên Nhã đưa hai tay che mặt nhắm chặt mắt lại

Cái tên đáng ghét, cuồng ở trần!

Một giây, hai giây, ba giây, nhiều giây trôi qua, Thiên Nhã len lén mở mắt ra nhìn

Lạc Thần Hi đang buồn bực gãi ngứa

“Anh..

anh làm gì đó?” Thiên Nhã dè dặt hỏi

Lạc Thần Hi không vui nói: “Tôi muốn tắm.” Người mắc bệnh sạch sẽ sao có thể không tắm? Thiên Nhã như được xá tội: “Vậy tôi đi xin bác gái nước nóng cho anh.” Lạc Thần Hi nhìn thấy đáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm của cô, không quên trêu cô: “Cô giúp tôi tắm.” Lý do gì? Lý do gì bắt cô giúp anh ta tắm? Thiên Nhã bị anh kéo đến trước cửa phòng tắm, bác gái giúp đỡ chuẩn bị nước nóng chu đáo

Lạc Thần Hi thoảng nhìn xung quanh phòng tắm nhỏ hẹp, trên vách tường tối đen như mực chỉ có một cái bóng đèn tối om, trên mặt không nhìn được để lộ biểu cảm ghét bỏ

“Cháu ơi, đều đã chuẩn bị xong rồi, cháu vào trong tắm rửa sạch sẽ thôi mái đi nhé.” Bác gái nói.

Lạc Thần Hi khoanh tay đứng ngoài cửa, thế nào cũng không chịu vào đó.

Thiên Nhã và bác gái đưa mắt nhìn nhau, cô ái ngại nói: “Bác gái, bác về phòng xem tivi đi ạ, anh ta xấu hổ đấy.” Rồi cô đẩy anh vào trong

“Này, không phải cô bảo muốn tắm yên ương với tôi sao? Chạy đi đâu thế?” Lạc Thần Hi hét lên trong phòng tắm, bác gái nghe thấy cười gian, hiểu ý chạy vào trong phòng

Thiên Nhã thấy mặt mình nóng bỏng, đứng ngoài cửa sổ, nghĩ: “Nói linh tinh cái gì thế, anh mau tắm đi, nếu không nước nguội đấy.” Cô lắng tai nghe, bên trong truyền đến âm thanh chai lọ rơi xuống sàn, còn kèm theo tiếng mảnh nhỏ của Lạc Thần Hi

Thiên Nhã che miệng cười trộm, cơ thể cao lớn của anh vào trong đó, thật sự khiến phòng tắm này trông nhỏ đi một chút..

Chắc tên này cả đời cũng chưa từng tắm ở những nơi như thế này, trải nghiệm chút cũng tốt, để tránh anh ta không biết nỗi khổ của dân thường.

“Cô cười cái gì! Có tin tôi bắt cổ vào đây không? Có biến thái à?” Lạc Thần Hi như có thêm thuận phong nhĩ”, bực bội nói, ngay cả người phụ nữ này cũng dám cười anh, thật sự không cần mạng nữa rồi.

(*) Thuận phong nhĩ: Vị thần có khả năng nghe những âm thanh cách xa.

Thiên Nhã nghe vậy, liều mạng trốn đến phòng của bác gái để trò chuyện, cô vẫn thật sự sợ tên đó sẽ vươn bàn tay lớn ra kéo mình vào trong, đến khi ấy thật sự là kêu trời không thấu, gọi đất chẳng nghe.

Lúc Lạc Thần Hi bước ra với mái tóc ướt đầm, Thiên Nhã đang nói chuyện phiếm vui về với bác gái và bác trai, ba người cười rôm rả với nhau

Thiên Nhã thoáng quét mắt nhìn anh ướt át như “người đẹp vừa tắm xong”, thầm mắng trong lòng: Ông trời thật sự quá bất công rồi, sao có thể đáp nặn ra một người điển trai như vậy chứ

“Ôi, cháu không lau khô tóc sẽ bị cảm đấy.” Bác gái nhanh tay nhanh chân lấy một cái khăn sạch từ trong tủ áo ra, nhón chân thuần thục lau đầu giúp anh.

Lạc Thần Hi cầm lấy khăn mặt, nói: “Để cháu tự làm.” Bác gái liếc mắt với Thiên Nhã, nói: “Thiên Nhã cháu làm đi, lau cẩn thận cho cậu ấy.” Nói xong bác lùi Thiên Nhã qua, giặt khăn mặt trong tay Lạc Thần Hi đưa cho Thiên Nhã.

Khoé môi Lạc Thần Hi nhếch lên mang theo ý cười trêu đùa: “Phải, lau cẩn thận cho chồng em đấy.”

Chồng? Thiên Nhã nhận lấy khăn mặt, đi đến trước mặt anh, hung hăng lau mặt quý với anh, nói bằng khẩu hình: “Ai là vợ anh? Vô lại.” Chẳng biết làm sao khi bác gái và bác trai đều đang nhìn chăm chăm cô, Thiên Nhã chỉ đành ngượng ngùng lau tóc cho anh

Mái tóc rối che nửa vầng trán của anh, đôi mắt sâu mê người ấy hơi rù xuống, như một đứa trẻ to xác để mặc cho cô lau tóc ướt

Bản năng làm mẹ vốn có bị khơi lên bởi dáng vẻ vô hại này của anh, Thiên Nhã thấy tim mình đập thình thịch, anh như vậy dường như khiến cô không còn sức lực nào để chống đỡ

Nhưng chỉ cần anh vừa ngước mắt, nét đen tối trong đôi mắt ấy liền đánh vỡ bản năng người mẹ của cô, người đàn ông yêu nghiệt như vậy..

Thiên Nhã suy nghĩ có chút say sưa, không hề nhận ra Lạc Thần Hi đã ngược nhìn biểu cảm phức tạp của cô

“Em đã xong chưa? Tóc của anh sắp bị em vò trụi cả rồi.” Anh cất giọng hỏi như trẻ con

Thiên Nhã sực tỉnh, thả khăn mặt xuống, chạy đến cạnh bác gái dồn sức uống một ngụm rượu trắng: “Oa, lạnh quá đi.” Cô chột dạ che đậy một cách lúng túng

Nhìn thấy dáng vẻ thẹn thùng của Thiên Nhã, bác trai và bác gái đều bật cười

“Cháu trai mau qua đây cùng trò chuyện uống chút rượu, uống vào sẽ không lạnh nữa, nào.” Bác gái kéo Lạc Thần Hi đến ngồi bên cạnh Thiên Nhã, lấy một ly nhỏ ra rót đầy rượu cho Lạc Thần Hi

Thấy Lạc Thần Hi không động đậy, Thiên Nhã nhìn dáng vẻ nhiệt thành của bác gái và bác trai, không kìm được nói: “Uống đi, đừng lười thôi nữa, tối nay em cho phép anh uống! Cứ uống đi!” Nói xong cô đưa rượu đến bên miệng anh, Lạc Thần Hi thoáng nhìn cô: Có cho phép ư? Thật sự coi mình là vợ tôi rồi? Thiên Nhã còn ra hiệu bằng ánh mắt: Uống thì uống đi, đừng nói nhảm nhiều như thế! Khoé môi Lạc Thần Hi cong lên, nhận rượu ngửa đầu uống hết

Thiên Nhã nhiệt tình rót đầy thêm một ly cho Lạc Thần Hi, nói: “Nào, anh yêu, thêm ly nữa!” Lạc Thần Hi nhận lấy, lại một hơi uống hết

Thiên Nhã vỗ tay một cách khoa trương, bóc vỏ lạc trên bàn cho anh ăn: “Này, thưởng anh!” Lạc Thần Hi chột cười sâu xa, đưa tay kéo cô về phía mình, hôn một cái lên má của cô: “Cảm ơn vợ nhé.” Sau đó anh bỏ lạc vào miệng, bắt đầu ăn một cách “ngọt ngào”

Thiên Nhã còn chưa kịp phản ứng, bác trai và bác gái cười vui vẻ trước tình cảm đậm thắm của hai vợ chồng trẻ

Trong nhà có một đội khách như vậy, thật sự là hiếm thấy, cũng nhận tiện giúp họ đỡ buồn.

Dưới gầm bàn Thiên Nhã đá anh một cái, tên vô lại thôi tha lại dám nhân lúc này lợi dụng cô.

Lạc Thần Hi dùng đôi chân dài kẹp lấy đôi chân thon của cô, khiến cô không thể động đậy

Hai người như sóng lớn ngầm dâng cự nhau một trận ở gầm bàn, cuối cùng Thiên Nhã khuất phục dưới đôi chân dài của anh, chỉ có thể tiếp tục bị anh kìm giữ không cựa quậy nổi.

Thiên Nhã háng hái rót rượu cho mọi người, bác gái phần khởi kể lại chuyện cũ năm đó của mình, đang kể, bỗng không kìm được thổn thức: “Ai, bác sống ở đây mấy chục năm, thật ra cũng quen rồi, ở đây hiểm dân cư, không khí lại trong lành, tự tại biết bao, chỉ là con gái của bác, nó đi xuất khẩu lao động, một năm mới về một lần, cháu nói xem nó mà tìm một công việc ở thành phố A thì tốt biết mấy? Cứ muốn chạy đến nơi xa như thế, vài năm trước gã thẳng sang bên đó, hai vợ chồng bác, chỉ có một đứa con gái là nó, sao có thể không nhớ chứ.”

Bác trai nghe vậy, cũng trầm thờ dài, cầm ly lên uống vài ngụm

Thiên Nhã nhìn dáng vẻ bất đắc dĩ của bác gái và bác trai, cô lẽ do đã uống rượu, cô trở nên dễ xúc động, hạ tầm mắt, trong lòng cũng mất mát theo.

Người thân mãi mãi là quan trọng nhất, một năm mới gặp một lần, đôi người lại có bao nhiêu cái một năm? Năm này qua năm khác, cuộc đời của một người cứ thế trôi đi

Nhưng cô và cha ngay cả cơ hội gặp nhau một lần cũng không có, đã tròn sáu năm cô không gặp cha rồi

Cha ơi, rốt cuộc cha đang ở đâu? Lẽ nào không nhớ con gái chút nào sao? Thấy vẻ mặt Thiên Nhã buồn bã, bác gái trở nên ngại ngùng: “Xem cái miệng của bác này, cứ nói những lời không xuôi tai, Thiên Nhã đừng để bụng nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Không được giở trò lưu manh với tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã thoáng cười gượng, nói: “Không phải vì chuyện của bác gái, thật ra là cháu thấy nhớ cha.”

Lạc Thần Hi nhìn góc nghiêng gương mặt đau khổ của cô, đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại, cha của cô bị làm sao? Sao anh chưa từng nghe cô nhắc đến

Bác gái quan tâm hỏi: “Cha của cháu thế nào vậy?” “Cha của cháu, đang ở một nơi nào đó chúc phúc cho cháu, ông hi vọng cháu hạnh phúc.” Thiên Nhã nói trong xúc động

“Vậy mẹ của cháu thì sao?” “Mẹ của cháu, đã qua đời từ lúc cháu còn rất nhỏ.” Thiên Nhã nhớ lại tuổi thơ, thấy viên mắt nóng rát.

Về mặt bác gái thương xót vỗ nhẹ lưng cô: “Xin lỗi Thiên Nhã, đều tại bác, làm cháu nhớ đến chuyện buồn rồi, mẹ của cháu chắc chắn đang ở thiên đường phù hộ cho cháu, cháu xem, không phải cháu đã tìm được hạnh phúc rồi sao? Cháu trai này vừa nhìn đã biết người tài giỏi, có cậu ta chăm sóc cháu, mẹ cháu nhất định mừng vui thanh thản.”

“Anh..

anh ta chỉ biết bắt nạt cháu.” Thiên Nhã âm ức nói, sau đó nâng ly rượu một hơi uống hết, cái tên này nào có được coi là hạnh phúc cả đời gì đó đâu? Hoàn toàn2chính là khắc tinh của cô, chủ nợ của cô.

“Ôi chao, vợ chồng son anh bắt nạt em, em bắt nạt anh thì hết một đời người.” Bác gái an ủi, theo bác thấy thì chắc đây gọi là tán tỉnh.

Trong lòng Lạc Thần Hi khẽ dao động, bởi anh rất rõ cảm giác mất mẹ từ nhỏ.

Ánh mắt anh chợt sa sầm, kéo cô đến gần mình, nói: “Em yêu, sau này anh sẽ đối xử với em thật tốt, còn không được sao? Đừng khóc nữa, xấu lắm.” Anh nửa đùa nửa thật, dứt lời còn vơn tay về nhẹ má của cô, trông cực kỳ cưng chiều.

Thiên Nhã đẩy anh ra: “Anh cứ già vờ đi, vô lại.”

Lạc Thần Hi “âm ức” nói: “Xem kia, bây giờ là cô ấy bắt nạt cháu.”

Hai người8“tán tỉnh” qua lại, làm bác gái và bác trai đều bật cười

Thiên Nhã nhìn đáng vẻ hiềm khi hoạt bát của anh, trong lòng trầm bổng mấy hồi, tên này..

lúc làm hành động đáng yêu cũng quá..

quá làm người khác mê đắm rồi

Sau đó Lạc Thần Hi bắt đầu trò chuyện trên trời dưới đất với bác gái và bác trai

Thiên Nhã liên tục rót rượu cho anh, phải biết rằng, chuốc say anh là nhiệm vụ rất quan trọng cũng rất cần thiết..

Chỉ như thế, sự an toàn của cô mới không bị đe dọa.

Cứ rót cứ rót, Thiên Nhã bỗng ngẩng ra nhìn Lạc Thần Hi trở nên hoạt ngôn, người này là Lạc Thần Hi sao? Hoàn toàn khác với anh thờ ơ của ngày thường, anh của hiện tại không lãnh khốc, có9thường người khác, anh kể chuyện cười, chia sẻ những kiến thức mà bác gái, bác trai, thậm chí là cô cũng chưa từng nghe qua, giống như một chàng trai trẻ gần gũi thân thiện, thì ra anh ta cũng có một mặt như vậy

Mọi người cứ thế trò chuyện đến khuya, thấy phòng của bác gái tắt đèn, Thiên Nhã đóng cửa phòng, nhìn Lạc Thần Hi nằm trên giường hơi híp mắt dường như đã say

Cô đến gần anh, không kim được chăm chú nhìn vào đôi mắt hẹp dài đã nhắm lại ấy, hàng mi dài của anh khẽ rung, chúng cong, và rất rậm

Hai má của anh đỏ gay, hai phiên môi mòng gợi cảm, như đứa trẻ đang say ngủ, trong mơ, gặp được điều khiến tâm trạng vui vẻ nên nhẹ2nhàng cong lên

Thiên Nhã vươn tay ra, cẩn thận từng chút một chơi đùa hàng mi của anh, loại xúc cảm đó khiến lòng cô chợt ảm, rất giống với cảm giác đang vuốt ve La Tiểu Bảo.

Đột nhiên, anh giơ tay ra, kéo tay của cô, nói như đang lăm bằm “Lạnh quá, chúng ta cùng ngủ.” Rồi anh kéo mạnh cổ lên giường

Thiên Nhã không kịp đề phòng bị anh ôm vào trong lòng, lưng của cô áp sát vào ngực của anh, cô gần như có thể cảm nhận được nhịp tim trầm ổn của anh

Đôi tay lớn của anh quấn chặt cô, một đợt ấm áp truyền đến từ đằng sau.

Trái tim của Thiên Nhã rất hỗn loạn, đập nhanh hơn

Thế nhưng hơi thở của anh từ sau ập đến, cằm của anh ti2lên tóc cô, cọ xát vài lần, như đang yêu thương vỗ về đứa trẻ bé bỏng, sau đó hơi thở từ từ về lại bình thường

Cô chịu đựng không dám cựa quảy lung tung, cũng không nỡ làm ồn đánh thức anh, tình huống như vậy không chỉ một lần, nhưng lần nào cũng có thể khiến cô không đành lòng phá hỏng

Chìm vào giấc ngủ yên bình trong vòng tay rộng lớn của anh, thật ra là một chuyện rất hạnh phúc

Cô nghĩ trong cơn mơ màng, rồi chậm chậm nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, đội cứu viện đi xe đến và đã sửa xong chiếc xe hỏng, hai người chào tạm biệt bác gái, bác trai

Thiên Nhã theo Lạc Thần Hi quay về mà lòng lưu luyến không rời khỏi căn nhà nhỏ mình từng trọ lại một đêm và bác gái bác trai hiền lành chất phác.

“Nhìn bộ dạng này của cô, chi bằng chuyển thẳng qua đó ở luôn cho rồi.” Trên đường thấy Thiên Nhã im lìm không vui, Lạc Thần Hi cố tình trêu cô

Thiên Nhã lườm anh một cái: “Nếu được, tôi thật sự muốn cùng La Tiểu Bảo đến sống một nơi yên tĩnh như vậy, tránh xa xô bồ, tốt biết mấy.” “Vậy chồng cô là tôi thì sao? Không cần nữa à?” Lạc Thần Hi nói đùa

Thiên Nhã đỏ mặt sửa lại: “Kịch cũng đã diễn xong rồi anh còn huyền thuyên, vợ của anh đang đợi anh ở nhà anh đấy.” Hạ Vân Cẩm mới là vợ của anh, vợ lại

“Xem ra vợ của tôi không phải nhiều theo kiểu bình thường.” Anh thờ dài

“Ai là vợ anh chứ!” Thiên Nhã phản bác

“Cũng ngủ chung rồi mà còn không phải vì sao?” Anh ngang bướng hỏi vặn lại

“Anh!” Thiên Nhã bị anh chọc đến nổi không khỏi xấu hổ

“À, không thể coi là vợ, nên gọi là vợ nhỏ nhỉ? Vợ nhỏ của tôi thật đáng yêu, chốc chốc lại đỏ mặt.” Anh nói xong vươn ngón tay thoáng vuốt cằm của cô, về mặt lưu manh

“Anh không sợ tôi mách vợ anh đã đi đầu sao?” Thiên Nhã uy hiếp, bỗng nhận ra bản thân đúng thật là có chút cảm giác như làm vợ nhỏ của người ta, không, cô thật sự không có ý này.

“Cô cứ mách đi, dù sao cũng là cô dụ dỗ tôi.” Lạc Thần Hi nói một cách không sợ trời, không sợ đất

Thiên Nhã chỉ vào mũi của mình, kêu lên: “Tôi dụ dỗ anh á? Anh còn chưa tỉnh ngủ đúng không? Hay là hôm qua đã uống quá nhiều rồi?” Lạc Thần Hi chợt đảo mắt, như đang nhớ lại: “Đêm qua không biết là ai nhìn người ta đến nỗi mặt mày say sưa, còn vuốt ve người ta nữa.” Thiên Nhã bị lời của anh làm ghen, thì ra lúc đó tên này chưa ngủ! Vậy đêm qua là anh ta cố ý kéo cô lên giường? Anh ta lại thừa cơ lợi dụng rồi! Hơn nữa lợi dụng xong còn khoe mẽ! Cô nóng bừng mặt: “Tôi đâu có! Tôi chỉ là xem thử anh đã ngủ hay chưa? Đề phòng anh lại đột ngột phát điên!” Nhớ đến “công cụ làm ấm giường” mà anh nói, cô liến rùn rẩy, cái tên này, có cơ hội cô nhất định tìm ra bản hợp đồng bắt bình đẳng kia rồi hủy nó một cách nhanh gọn! Quả thật chính là nỗi nhục của cô mà

Về mặt Lạc Thần Hi buồn cười: “Cố sợ tôi không phát điên thì đúng hơn nhỉ? May mà tôi phát điên ôm lấy cô, nếu không có lẽ cô đã không ngủ nổi rồi.” “Ai không ngủ nổi chứ, không biết xấu hổ!” Thiên Nhã thẹn thùng mắng

“Không biết xấu hổ mà đêm qua còn nằm ngủ say sưa trong lòng tôi đấy.” Lạc Thần Hi châm biếm ngược lại

“Anh!” Thôi vậy, dù sao nhiều lời với anh ta kết quả chỉ có một, chính là cô thua chắc rồi

Thiên Nhã lười nói với anh, quay mặt đi, che đậy sự lúng túng của mình

“Cha cô, chuyện là thế nào?” Anh bỗng hỏi.

Thiên Nhã thoáng lườm anh: “Sao bỗng nhiên lại quan tâm cha tôi.”

“Không phải cô nói, ông ta đang ở một nơi nào sao?” Anh chưa từng biết rằng cô còn có một người cha

Biểu cảm đau buồn của cô đêm qua, khiến anh có một loại ý nghĩ muốn tìm hiểu về tuổi thơ của cô

Thiên Nhã nhìn con đường phía trước, trong mắt lướt qua một tia hiu quạnh: “Phải, ông ở một nơi nào đó, nhưng tôi cũng không biết rốt cuộc đó là nơi nào.” “Vậy tại sao lại không đến nơi đó tìm” Anh hỏi.

“Tôi đã tìm, rất rất lâu, nhưng mà không tìm thấy.” Nhớ lại sáu năm ấy ở thành phố B, nếu không có Kha Từ Thích, một mình cô mang theo La Tiểu Bảo vừa muốn sinh tồn, lại muốn tìm cha, thật sự không biết chống cự thế nào.

Cha, con tìm cha rất vất vả!

Nhưng tất cả những điều này cô đều đã vượt qua, cô cũng tin, sớm muộn có một ngày, cha sẽ về tìm cô, đến lúc đó ông sẽ ngạc nhiên vui mừng nhận ra mình đã có một đứa cháu ngoại La Tiểu Bảo vừa đáng yêu lại thông minh lanh lợi.

Thì ra cô cũng có một gia đình khiêm khuyết..

Trái tim của anh như bị nhồi một miếng bông, trở nên mềm dịu

Thật ra anh cũng không biết vì sao mình lại đưa một “trợ lý” như cô đến đây viếng mộ cha mẹ mình, đây là điều anh kiêng kỵ, thậm chí ngay cả Lạc Lăng, anh cũng không muốn đưa nó đến, bởi vì anh không muốn nhắc với con trai, tuổi thơ ấu tồi của mình.

Ngày hôm qua vào những năm trước, cũng chính là ngày giỗ của cha mẹ anh, anh đều một mình đến nơi này, nhưng lần này, anh đột nhiên muốn tìm một người đi cùng, mà người đó, lại là cô

Mỗi người mang theo suy nghĩ riêng, suốt quãng đường không ai nói thêm gì nữa, xe chạy vào trung tâm thành phố A, chuyển viếng mộ đặc biệt này cứ thế kết thúc.

“Ma mi Thiên Nhã, tối hôm qua có phải mẹ đi chơi rất vui không, con mặc kệ, lần sau nhất định phải đưa người ta đi chung đó.” Cậu biết, cậu biết cả rồi, Lạc Lăng đã kể hết với cậu rồi, cha đi cùng ông bà nội, lại có thể đưa ra ma mi Thiên Nhã đi cùng! Lạc Lăng nói trước nay cha không cho phép người khác cho dù ngay cả Hạ Vân Cẩm cũng không được đi theo, hi hi, việc này có nghĩa là gì? Không nói cũng rõ

Thiên Nhã nhìn về mặt mong ước của con trai, chẳng biết làm sao ngoài nờ nụ cười, nói: “Ma mi đi công tác, sao mang theo bé cưng được.” La Tiểu Bảo chớp đôi mắt to “thor ngây” hỏi: “Vậy tại sao hôm nay ma mi mới về ạ? Tối hôm qua đi đâu chơi đúng không?” Cậu rất quan tâm ma mi và cha có cọ xát ra lửa tình hay không

“Bé cưng xin lỗi con, là ma mi sai rồi, hôm qua xe của Chủ tịch bị hỏng, cho nên...” Thiên Nhã nghĩ đến tối qua con trai ở nhà một mình, trong lòng cảm thấy thương xót

“Cho nên thế nào ạ?” Đôi mắt cậu bé sáng ngời, như phát hiện đại lục mới nào đó.

“À..

cho nên chỉ có thể ở lại chỗ đó một đêm” Thiên Nhã trả lời qua loa.

“Vậy có phát hiện ra chuyện gì thú vị không ạ?” La Tiểu Bảo nói bóng gió, hi vọng đọc được một vài nội dung từ biểu cảm của Thiên Nhã.

Thiên Nhã trầm tư một lúc, đáp: “Ừm, cũng coi như có một vài phát hiện mới: Đôi mắt của La Tiểu Bảo càng ngời sáng hơn: “Phát hiện mới gì ạ?”

“Mẹ đã phát hiện một mặt khác của Chủ tịch chúng ta.” Trước con trai, đôi khi cô sẽ coi nó như một người bạn tâm sự, bởi vì cậu con trai này của cô, có lúc thật sự rất đổi chín chắn.

La Tiểu Bảo đã đạt được mục đích, nhưng lại giả ngốc hỏi: “Chủ tịch đại nhân? Mặt khác của chú ấy?”

“Ôi tính ra cũng không phải phát hiện mới đâu, trước đây đã nhìn thấy anh ta như thế.” Hay đùa, vô lại, tính trẻ con, lần này còn hiểm khi mà hoạt ngôn.

“Vậy mà mi, có phải mẹ đã thích Chủ tịch đại nhân rồi không?” Không sợ rút dây động rừng, La Tiểu Bảo dứt khoát hỏi thẳng

Thiên Nhã lập tức che miệng của con trai lại: “Con nói gì vậy! Sao mà mi có thể thích anh ta chứ.”

La Tiểu Bảo cười gian: “Ma mi còn không thừa nhận, mẹ xem đáng về chột dạ kia, ở đây lại không có ai khác, mẹ cứ nhận đi.”

Thiên Nhã bị con trai trêu đến lúng túng: “Con còn nhỏ mà cứ nói chuyện thích hay không thích suốt, nhanh, đi làm bài tập cho mẹ.”

“Ha ha ha, mà mi Thiên Nhã xấu hổ rồi, mà mi, Chủ tịch đại nhân không nói cho mẹ biết, đáng về thẹn thùng của mẹ rất đáng yêu sao?” La Tiểu Bảo nháy mắt xấu xa hỏi cô.

Thiên Nhã bị nụ cười xấu xa này của cậu làm cho không còn sức lực chống đỡ, hai cha con ngày càng giống nhau này...

“La Tiểu Bảo, vậy mà mi có nói cho con biết, con đừng cười xấu xa như vậy nữa không...” Nhìn cậu con trai khi cười lên là như bản sao của Lạc Thần Hi, cô thật sự cảm thấy thần kinh của mình cũng sắp suy nhược rồi.

Thật sự là cha nào con nấy mà!!!

Đêm, cô khó khăn lắm mới dỗ La Tiểu Bảo ngủ, nhìn gương mặt nhỏ đang ngủ say con trai, như hòa cùng gương mặt anh lúc chìm vào giấc ngủ

Khoẻ môi của cô nở một nụ cười dịu dàng, xoa cái đầu nhỏ của bé cưng

Cô bỗng nghĩ đến Lạc Lăng, còn có Hạ Vân Cẩm

La Thiên Nhã, bây giờ đang làm gì thế này? Bây giờ bị Lạc Thần Hi mê hoặc rồi, như thế không được, bây giờ quên là, người ta đã có gia đình trọn vẹn, còn có một cậu con trai sáu tuổi, bây giờ không thể thật sự làm “vợ nhỏ” của người ta.

Nghĩ đến đây, Thiên Nhã vỗ ngực mình, ông trời ơi, xin hãy tha cho con đi, con thật sự sẽ không rung động nữa, con nhất định sẽ “giữ vững thành trì”, con xin thề.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 72: Sự xuất hiện của lạc thần dương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong văn phòng Chủ tịch.

Thiên Nhã mang cà phê cho Lạc Thần Hi, không ngờ anh đột nhiên ngược mắt hỏi: “Cần tôi giúp cô không? Tìm cha cô.” Thiên Nhã chợt ngây người, thì ra anh ta còn nhớ những chuyện liên quan đến cha mà cô nói hôm đó

“Cảm ơn Chủ tịch quan tâm, nhưng không cần đâu, thật ra Từ Thích luôn giúp tôi tìm.” Cô khéo léo từ chối, không ngờ lại khiến anh không vui

Anh nhượng bộ: “Ồ? Suýt nữa thì quên, bạn trai của cô là Kha Từ Thích.” Lời của cô đã nhắc nhở anh

Rốt cuộc anh đang làm gì vậy? Nguyên nhân gì mà lại đau lòng khi nhìn thấy đáng về buồn rầu hóm cổ nhắc về cha? Sau đó mở lời trước muốn giúp cô tìm cha? Lạc Thần Hi, bây giờ thật sự đã trúng độc, hay là bị cô ta dụ dỗ thành công rồi?

Thiên Nhã cười lúng túng, định giải thích rõ thật ra cô và Kha Từ Thích không phải bạn trai bạn gái của nhau, nhưng mà, lời đến cổ họng, cô chợt nghĩ: Như vậy không phải rất tốt sao? Cứ để anh ta hiểu lầm đi, dù gì cô cũng đang muốn tránh xa anh ta không phải sao? Lúc này, Hạ Nhật Y gõ cửa đi vào, báo với Lạc Thần Hi rằng Lạc Thần Dương đã đến.

Lạc Thần Dương? Vừa nghe đã biết là người của gia tộc họ Lạc rồi? Thiên Nhã suy nghĩ, thoáng thấy Lạc Thần Hi nghe xong tên của anh ta thì sắc mặt liền không tốt lắm, xem ra người này không đơn giản như thế.

Thiên Nhã còn chưa kịp rời văn phòng, vị Lạc Thần Dương này đã nghênh ngang đi vào trong

“Anh trai yêu quý của em, dạo này anh rất khỏe nhì? Em đặc biệt về đây thăm anh này.” Lạc Thần Dương đi vào đặt mông ngồi đối diện Lạc Thần Hi, bạ đầu nói đấy.

Đây là một người đàn ông có khí chất không hề giống với Lạc Thần Hi, anh ta mang dáng vẻ của con em nhà giàu lêu lổng, đôi mắt một mí, có thể nhận ra tính cách bên ngoài bên trong đều là tùy tiện bốc đồng, hoàn toàn khác với vẻ phóng túng bất kham mà thi thoảng Lạc Thần Hi thể hiện ra.

Khoẻ môi Lạc Thần Hi nở một nụ cười mỉa: “Tôi sợ rằng không nhận nổi niềm vinh hạnh này.”

Lạc Thần Dương bật cười phóng đảng, nói: “Anh trai nói gì vậy? Đường đường là Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần, sao lại có thể không tiếp nhận nổi, thật ra em cũng rất thích cuộc sống tự do tự tại của nước Anh, đều tại lão già, ông ta ép em về đây, bảo rằng phải quay về Tập đoàn Lạc Thần đòi lại anh chút địa vị nhỏ nhoi, anh thấy ông ta có mực cười hay không?”

Được lắm, đủ thẳng thắn, nhanh như thể đã nói rõ mục đích đến đây.

Lạc Thần Hi tựa đầu lên lưng ghế, khoanh tay, ung dung nói: “Ồ đây bất cứ khi nào đều có địa vị nhỏ nhoi của cậu, chỉ sợ cậu không giữ được.” Đại hội cổ đông lần trước thất bại thảm hại trước anh, quả nhiên, bác cả tốt của anh còn nghĩ ra một nước cờ như vậy, nhưng ông ta cũng quá coi trọng đứa con trai bất lực này của mình rồi chẳng? Lạc Thần Dương, ngoài ăn nhậu chơi bời, còn biết đến gì nữa? Anh trái lại muốn xem kỹ.

Lời của Lạc Thần Hi không hề khiến Lạc Thần Dương da mặt vốn dày cảm thấy bối rối, anh ta chợt cười, thoáng nhìn ly cà phê trước mặt Lạc Thần Hi vẫn đang phả hương thơm nồng đậm, sau đó chuyển ánh mắt sang Thiên Nhã đứng bên cạnh từ nãy đến giờ, quan sát cô từ trên xuống dưới, trong mắt lộ vẻ ngờ ngàng: “Người đẹp này, pha một ly cà phê uống thử nhé?” Anh ta hỏi với điệu bộ “thèm uống”, 2 trong mắt toàn ý chòng ghẹo trần trụi

Thiên Nhã cảm nhận được sự nhìn ngắm vô lễ của anh ta, gật đầu, đi đến gian uống nước để pha cà phê

Lạc Thần Dương luôn dõi mắt theo Thiên Nhã, cho tới khi cô đến gian uống nước: “Chà, anh thật là có điểm phúc nha, trong văn phòng toàn là người đẹp, không sợ chị dâu yêu quý của em ghen sao? À, lẽ nào cô ấy chính là La Thiên Nhã mà người ta kể lại?”.

Trước đây anh ta từng nghe cha kể trong tiệc sinh nhật của ông cụ, Lạc Thần Hi ngang nhiên đưa người phụ nữ khác đến chúc mừng ông cụ, còn luôn miệng nói là “bạn gái” của anh, tuy về sau không ai quan tâm đến chuyện này nữa, nhưng hôm nay xem ra, La Thiên Nhã này quả nhiên đúng như người ta truyền miệng, xinh đẹp động lòng người lại mang nét trong sáng đáng yêu, anh ta đã nói mà, những người phụ nữ được anh trai vừa ý đều là cực phẩm.

Ánh mắt Lạc Thần Hi chợt gay gắt: “Cố về như hai cha con cậu đều đang quan tâm từng li từng tí cuộc sống riêng của tôi.” Anh cố tình nhấn mạnh ba từ “cuộc sống riêng”, cũng như ngầm ra hiệu với anh ta: La Thiên Nhã, cậu đừng mong động vào cô ấy.

Ai ai cũng biết Lạc Thần Dương là một tên công tử trắng hoa, những người phụ nữ mà cậu ta ngủ cùng trong một năm, đoán chừng một xe tải cũng không chở hết

Còn cả đời ngủ với bao nhiêu cô? Điều này e rằng không cách nào ước lượng được

Nếu thành tựu trên phương diện này của cậu ta có thể chuyển sang cho sự nghiệp, cho học hành, thì triển vọng tương lai có lẽ còn rộng mở hơn cả Lạc Thần Hi anh

Những người đàn ông luôn truyền một loại thông tin với nhau, từ trong đôi mắt nhìn Thiên Nhã của cậu ta, Lạc Thần Hi biết được, cậu ta có hứng thú với Thiên Nhã

Mà từ ánh mắt nhìn Thiên Nhã và hàm ý bảo vệ trong lời nói của anh, Lạc Thần Dương cũng có thể biết, vị trí của La Thiên Nhã này ở trong lòng Lạc Thần Hi không hề đơn giản

“Ha ha, đương nhiên em phải quan tâm cuộc sống riêng của anh, ai mà biết ngày nào đó chị dâu đòi người, em thân là người một nhà lại không hay biết gì, vậy chẳng phải làm trò hề cho thiên hạ rồi sao?” Lạc Thần Hi nhếch môi, cười giễu: “Thế thì thử hỏi cho người anh này không quan tâm cậu được như vậy, xin hỏi bên cạnh cậu ngày nào không đòi người?” Lạc Thần Dương nghe xong không nổi giận, ngược lại như vừa nhận được lời khen”, vờn ngón trỏ nghịch cảm của mình một lúc: “Nói cũng phải, phụ nữ mà, chính là phải chăm sóc, đừng đợi đến ngày nào đó có ý định mà không làm được, lúc ấy muốn đòi cũng không kịp rồi.” Thiên Nhã bưng cà phê đến, đặt trước mặt của anh ta: “Cà phê của ngài.” Nghe anh ta nói với điệu bộ đặc ý, Thiên Nhã thật sự hận không thể đập anh ta một cú, một câu nói thật dễ tiện..

một con người thật dễ tiện..

“Cảm ơn người đẹp nhé, à, không, là Thiên Nhã.”

Lạc Thần Dương nhận lấy cà phê, sờ vào mu bàn tay của cô như cố ý lại như vô tình, Thiên Nhã vội vàng rút tay về

Lạc Thần Hi nhận ra hành động nhỏ này của anh ta, ánh mắt phút chốc trở nên lạnh lẽo

“Tên Thiên Nhã không phải ai cũng có thể gọi.” Anh tuyên bố chủ quyền

Về mặt Lạc Thần Dương “tò mò”: “O? Nếu đã không thể gọi em như thế, vậy anh gọi em là cực cưng nhé, có được không?” Thiên Nhã miễn cưỡng nở một nụ cười mỉm, nói: “Chủ tịch, không còn gì thì tôi ra ngoài trước đây.” Ở lại chỗ này thật sự rất nguy hiểm, một Lạc Thần Hi đã đủ yêu nghiệt rồi, bây giờ lại có thêm một tên như ác ma, ôi anh em nhà họ Lạc..

Lạc Thần Hi gật đầu, Thiên Nhã quay người đi ra ngoài

“Chắc chắc, hoa đại luôn thơm hơn hoa nhà nha, hoa đại này hái khéo, hái khéo!” Ánh mắt của Lạc Thần Dương nhìn theo Thiên Nhã, một giây trước khi cánh cửa được cô đóng lại mới lưu luyến rời đi, sau đó anh ta giờ ngón cái nói với Lạc Thần Hi một cách xấu xa.

Khoé môi Lạc Thần Hi tiếp tục nhếch lên, uy hiếp mang ý châm biếm: “Nếu thẳng nhóc nhà cậu dám hái hoa đại hoa nhà gì đó tại công ty, cẩn thận cái chân của cậu.” Lạc Thần Dương và làm bộ dạng vừa oan ức vừa hoảng sợ: “Anh xấu quá, đây chẳng phải chỉ cho quan viên phóng hỏa mà không cho dân thường đốt đèn sao? Dân chủ ở nơi đâu? Tự do thân thể ở nơi đâu? Tập đoàn Lạc Thần dưới sự thống trị của ngài sao ngày càng thụt lùi rồi?”

“Đây là phép tắc, cậu muốn ở lại hay không, không thì rút.” Anh thẳng thừng đuổi khách, anh không hề lo lắng Lạc Thần Dương mang đến mối đe dọa gì với địa vị của mình, điều làm anh lo lắng hơn là, có một đứa em họ như vậy ở công ty, sẽ khiến Tập đoàn Lạc Thần rơi vào cảnh gà bay chó chạy.

(*) Gà bay chó chạy: ví với sự rối ren, tan tác, loạn lạc.

“Ồ lại! Đương nhiên ở lại! Có thể ngắm người đẹp dễ dàng cặp mắt may mắn này, cũng là một chuyện tốt nha, dù sao lần này lão già đã nghiêm khắc hạ lệnh cho em phải về giúp đỡ Tập đoàn Lạc Thần, nếu em dám chạy về nước Anh, chắc thật sự không giữ nổi chân nữa.” Anh ta nghiêm chỉnh nói rõ trở về Tập đoàn Lạc Thần chiếm lại vị trí hoàn toàn không phải ý của bản thân anh ta, mục tiêu lớn nhất cuộc đời anh ta là sống phóng túng, đối với công việc điều hành công ty vừa mệt lại tốn công vô ích, thật sự một chút hứng thú cũng không có.

“Vậy cậu cứ ở lại đây làm việc cho tốt, tôi vô cùng hoan nghênh.” Lạc Thần Hi xòe tay nói với dáng vẻ không quan tâm

Suy nghĩ của Lạc Thần Dương thế nào, hay thậm chí khả năng của cậu ta đến đâu, sao anh lại không biết? Dù để Lạc Thần Dương làm Chủ tịch, cậu ta cũng không làm nên chuyện lớn lao gì, cứ đến đi, xem thử cậu ta có thể đẩy lên sóng gió gì.

Ngày hôm sau, Lạc Thần Dương đã “an cư lạc nghiệp” trong Tập đoàn Lạc Thần, chức vụ của anh ta là Phó Chủ tịch, có văn phòng nằm cạnh văn phòng của Chủ tịch

Về vị “Phó Chủ tịch” từ trên trời rơi xuống này, nhân viên trên dưới công ty kỳ thực không niềm nở cho lắm, vị công tử họ Lạc này đã sớm như danh xấu tiếng tại thành phố A rồi, không lo làm ăn đang hoàng, còn tiêu xài phung phí, thật sự khác với thanh niên tài giỏi Lạc Thần Hi làm việc thực tế và có bản lĩnh.

Đương nhiên, đây cũng là nguyên nhân Lạc Thần Hi đồng ý để anh ta vào công ty, đồng thời cho anh ta một chức vụ hàng đầu như vậy, chú ý, thật sự là một chức vụ hàng đầu

Thế là Lạc Thần Dương vô cùng an phận thủ thường gánh vác “chức vụ hàng đầu” này, từ nước Anh quay về thành phố A bắt đầu ăn nhậu chơi bời.

Hôm nay Kha Từ Thích đến khách sạn Lạc Thần để bàn việc xây lại khu Vân Thành với Lạc Thần Hi, do tuổi thọ của một số nhà lâu ở khu Vân Thành thật sự đã quá lâu đời, nên xây lại tương đối rườm rà, vì vậy sau khi thương lượng và thống nhất với chủ nhà, anh quyết định sẽ đập bỏ và xây lại những ngôi nhà đó.

Phó thương mại văn minh cũng bắt đầu được lên kế hoạch rồi, nhà Thiên Nhã bởi vì nằm ở góc tương đối vắng vẻ của khu Vân Thành nên vẫn chưa bắt đầu xây lại

Vị “Phó Chủ tịch” Lạc Thần Dương lại khá có hứng thú tham dự cuộc họp này

Nhưng thứ làm anh ta cảm thấy thú vị hiển nhiên không phải cuộc họp, mà là: Kha Từ Thích

“Chủ tịch Kha, lâu rồi không gặp, thế nào, có nhớ tôi không?” Lạc Thần Dương bắt tay với Kha Từ Thích, cười nói, vẻ mặt giễu cợt

Kha Từ Thích nở nụ cười mỉm kiểu công việc của anh, đáp: “Thật sự đã rất lâu không gặp rồi, có điều anh vẫn không thay đổi một chút nào.” Vẫn tùy tiện và phóng đảng

Ánh mắt Lạc Thần Dương nhìn Kha Từ Thích hơi đổi sắc thái, bùng một ly cà phê lên, đưa cho anh: “Nào, Chủ tịch Kha, tôi mời trước.” Kha Từ Thích chột khựng lại, sau đó vươn tay muốn đón lấy

Nào ngờ Lạc Thần Dương lấy ly cà phê trong tay mình, đổ đầy lên tay của Kha Từ Thích.

Thiên Nhã hít vào một ngụm khí lạnh, Hạ Nhất Y và những người phụ trách dự án khác cũng giật mình biến sắc, bởi vì hành động của Lạc Thần Dương rõ ràng là cố ý

Lạc Thần Hi lại bình thản, khoanh tay ngồi trên ghế, nhướng mày nhìn hai người đang ngậm đắng sóng lớn

Nhưng khi Thiên Nhã bước lên trước nắm lấy tay của Kha Từ Thích với vẻ mặt căng thẳng, quan tâm hỏi anh có bị bỏng hay không, ánh mắt của Lạc Thần Hi chợt tối sầm lại.

“Không sao, em đừng lo lắng.” Kha Từ Thích mỉm cười dịu dàng với Thiên Nhã, lấy khăn tay từ trong túi ra, lau sạch cả phê trên tay.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Lạc thần hi ghen rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Anh phục vụ, làm ơn tìm kem trị bỏng mang qua đây.” Thiên Nhã dặn dò nhân viên phục vụ, vẫn nắm chặt bàn tay bị bỏng của Kha Từ Thích.

Lạc Thần Dương nhìn hành động thân mật và thái độ nói chuyện của hai người, còn có sắc mặt trở nên u ám của Lạc Thần Hi, trái lại đến lượt anh ta mang điệu bộ xem kịch hay

“Chủ tịch Kha, tôi thật sợ, sao mà ngay cả cà phê cũng không cầm chắc, thật là có lỗi.” Anh ta nói vậy, nhưng lại không thể hiện chút thái độ nào, rõ ràng chính là gây sự

Nhân viên phục vụ vội vàng mang kem trị bỏng đến, Thiên Nhã nhận lấy, nhẹ nhàng bôi cho Kha Từ Thích

Anh nhìn đáng vẻ Thiên Nhã lo lắng cho mình, trong lòng thấy ấm áp, có thể nhận được sự quan tâm của Thiên Nhã, cho dù bị bỏng mỗi ngày, anh cũng bằng lòng

Lạc Thần Dương nhìn ánh mắt dịu dàng của Kha Từ Thích dành cho Thiên Nhã, thờ dãi: “Chắc chắn, một cảnh tượng ấm áp biết bao, có phải tôi nên cảm ơn ly cà phê này nhiều không, đã giúp chúng ta nhìn thấy một hình ảnh thú vị như vậy.” Anh ta có tình nói lớn, chỉ lo Lạc Thần Hi đang nổi nóng không nghe thấy.

Lạc Thần Hi nhếch môi nở nụ cười lạnh: “Chủ tịch Kha có cần đến bệnh viện kiểm tra không? Làm anh bị thương tại Khách sạn Lạc Thần, vẫn thật sự làm người khác lo lắng.” Anh châm chọc, đặc biệt nhấn mạnh nửa câu sau, người mà anh nói đến không nghi ngờ gì chính là Thiên Nhã

Hạ Nhất Y thấy vậy, nói xen vào một câu như có ý lại như vô tình giải đáp nghi hoặc” cho Lạc Thần Dương: “Có thể Phó Chủ tịch không biết, trợ lý La là bạn gái của Chủ tịch Kha.” Vẻ mặt Lạc Thần Dương như bùng tỉnh, xem ra vở kịch này còn hay hơn trong tưởng tượng của anh ta, cuối cùng đã tìm được thú vui tại Tập đoàn Lạc Thần rồi

“Cái gì? Cô trợ lý của anh là bạn gái của Chủ tịch Kha ư? Việc này thật là, làm người khác kinh ngạc nha.” Lạc Thần Dương mang vẻ mặt “không sao hiểu nổi”

Khoé môi Lạc Thần Hi cong lên như cười như không, nói: “Nói nhảm cũng nhiều rồi, Chủ tịch Kha, nếu tay của anh không sao, vậy thì bắt đầu cuộc họp đi.” Thiên Nhã nhận ra sự không vui của Lạc Thần Hi, cũng tự thấy biểu cảm lúc này của mình có chút khiến người khác hiểu lầm, gương mặt bất giác hơi nóng lên

Kha Từ Thích bình thản nói: “Chuyện nhỏ thôi, bắt đầu đi.” Anh không dự định nói chuyện phiếm với Lạc Thần Dương nữa

Lạc Thần Dương khoanh tay dựa lên lưng ghế, trên môi trước sau đều mang nụ cười phóng túng, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm Kha Từ Thích, nhìn chằm chằm đến nỗi những người đang ngồi ở đó cũng cảm thấy bất thường

Còn Kha Từ Thích thì nghiêm túc trao đổi hạng mục, kế hoạch công trình với Lạc Thần Hi và những người phụ trách, đáng vẻ không hề bị mất tự nhiên.

Cho đến khi cuộc họp kết thúc, Lạc Thần Dương đập bàn đứng dậy, làm mọi người giật cả mình.

Anh ta bước đến giữa Kha Từ Thích và Lạc Thần Hi, khoác vai của hai người, nói: “Nào, hôm nay để tôi mời hai ông anh đi ăn một bữa ra trò, đồ ăn của khách sạn cũng ăn chán rồi, tôi đưa mọi người đi nếm thử khách sạn cao cấp mới mở của thành phố A, mọi người không được từ chối đâu đấy, tôi sẽ giận đó.”

Lạc Thần Hi dề lê về mặt châm biếm: “Tiệc Hồng Môn chẳng? Song vẫn chưa có buổi tiệc Hồng Môn nào mà tôi không dám đến.” Anh thoáng đưa mắt ra hiệu với Kha Từ Thích như có ý lại như vô tình, thẳng thắn này xích mích với Kha Từ Thích từ khi nào? Kha Từ Thích nhận được ánh mắt ra hiệu của anh, cười đáp: “Vậy tôi chỉ đành liều mình đi cùng rồi.” “Em đừng đến Cô không cần đến.” Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích cùng nhìn về phía Thiên Nhã, đồng thanh nói

Thiên Nhã đang khó xử không biết mình là trợ lý riêng của Lạc Thần Hi thì có cần đi theo không, trước đây anh ta ăn cơm hay gì đó đều muốn đưa cô đi, thấy hai người đàn ông đều đồng thanh bảo cô không cần đi theo, nên đang cảm thấy vui vẻ

Lúc này Lạc Thần Dương lại bước đến khoác vai của cô: “Trợ lý riêng của anh tôi, bạn gái của Chủ tịch Kha đương nhiên phải đi, nếu không2đi tôi sẽ không tha cho cô, và hai người đâu.” Anh ta nói như ra hiệu với Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích

Đôi mày anh tuấn của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích nhíu lại cùng lúc, mỗi người giờ tay đỡ một bên tay của Lạc Thần Dương, nói: “Đi thôi.” Thiên Nhã đi sau lưng họ, vậy rồi cuộc tôi có cần đi theo hay không! Thiên Nhã quay người nhìn Hạ Nhật Y đề xin ý kiến, Hạ Nhật Y thoáng quét mắt nhìn cô, sắc mặt khó coi, đi thẳng ra ngoài

Người phụ nữ này có sức hút gì chứ? Khiến Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích đều ghen tuông tranh đoạt vì cô ta, một Lạc Thần Dương như thế về đây, cũng đối xử đặc biệt với cô ta

Thiên Nhã chỉ đành miễn cưỡng ra ngoài theo

Kha Từ Thích và Lạc Thần Hi đều lái xe của mình

Kha Từ Thích mở cửa xe cho cô, mời cô ngồi vào trong

Thiên Nhã vừa định ngồi lên ghế lái phụ của Kha Từ Thích thì đã bị bàn tay lớn của Lạc Thần Hi bắt lấy: “Cô không biết hiện tại đang giờ làm việc sao?” Sau đó anh ra hiệu cho cô ngồi lên xe của mình, Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích nhìn nhau, hai người đàn ông độ sức qua lại bằng ánh mắt

Lạc Thần Dương ở phía sau nhìn cảnh thú vị này, bật cười âm lên: “Đừng giành nhau, Thiên Nhã, nào, qua ngồi xe anh, xe của anh mới mua đấy, toàn thế giới chỉ có năm mươi chiếc thôi, hôm nay em may mắn mới được ngồi nó.” Hai người đàn ông cùng quét mắt nhìn gương mặt của cô, trao đổi với cô bằng ánh mắt: Em không được ngồi xe của anh ta

Họ dọa Thiên Nhã sợ đến toát mồ hôi đầy trán, nhưng Lạc Thần Dương thật sự không sợ chết, dắt tay Thiên Nhã rồi đẩy cô lên xe của mình, hoàn toàn không lưu tâm đến ánh mắt cảnh cáo và uy hiếp của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích.

Thiên Nhã thật sự như ngồi trên đồng lửa, sớm biết cô đã không đi theo rồi

Một chiếc taxi chạy lướt qua, khiến cô rất muốn kêu lớn: Taxi! Xin đợi chút, tôi muốn đi! Làm thế thì sẽ không đắc tội với ai nữa

Nhưng mà cô không hiểu, cho dù cô không làm gì cả cũng sẽ luôn có người có ý khơi lên sự không vui của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích, đương nhiên người này chính là Lạc Thần Dương

Đây thật sự là buổi tiệc Hồng Môn, đối với Thiên Nhã thì là vậy

“Nào nào nào, mọi người cứ uống hết mình nhé, chút ít tiền rượu này Lạc Thần Dương tôi vẫn là trả nổi.” Lạc Thần Dương vừa nói vừa rót rượu vào ly rượu vang của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích, sau cùng còn rót một nửa vào ly rượu của Thiên Nhã

Thiên Nhã có chút đứng ngồi không yên, bởi vì vẻ mặt của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích từ nãy đến giờ đều bất thường, Lạc Thần Hi thì thôi không nói, ngay cả Kha Từ Thích trước nay tính khí tốt đến lạ cũng.

sắc mặt không tốt

lắm

Còn cô, đang bị hai người đàn ông mặt mày u ám này kẹp ở giữa

Ngay cả nuốt nước miếng cổ cũng sợ, đừng nói là uống rượu.

“Nào, Thiên Nhã, hai chúng mình cạn ly.” Lạc Thần Dương nâng ly rượu nói với Thiên Nhã

Thiên Nhã vừa định vươn tay cầm ly rượu, hai bàn tay lớn đã lần lượt nắm lấy cổ tay của cô

“Không được uống.” Lạc Thần Hi nói

“Đề anh.” Kha Từ Thích vươn tay cầm ly rượu của cô lên một cách dứt khoát, thay cô uống với Lạc Thần Dương

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn Kha Từ Thích nâng ly rượu của Thiên Nhã và uống hết, vỗ tay: “Chủ tịch Kha thật hào sảng, kiên quyết uống luôn phần của tôi rồi?” Lạc Thần Dương cũng ra sức vỗ tay: “Hay! Chủ tịch Kha gan dạ, tôi cũng uống đây!” Anh ta lại rót đầy ly rượu của mình, ừng ực uống sạch

Sau đó anh ta đặt ly rượu xuống, chỉ vào Kha Từ Thích và nói: “Có thể nhìn ra, Chủ tịch Kha rất yêu người bạn gái này của mình, Thiên Nhã, cô thật hạnh phúc đấy, người con gái dưới tuổi vàng ấy cũng yêu anh ta trong khổ sở, chắc là vô cùng ngưỡng mộ đồ kị với cô.”

Lời nói này khiến sắc mặt của những người ngồi chung bàn chợt thay đổi, mỗi người mỗi nét khác nhau.

Kha Từ Thích hạ tầm mắt, ánh mắt âm u, bàn tay đang nắm ly rượu lộ rõ các khớp xương.

Thiên Nhã ngạc nhiên nhìn Kha Từ Thích, người con gái dưới tuổi vàng? Ý anh ta là sao? Trong mắt Lạc Thần Hi lộ vẻ hứng thú, nhìn Lạc Thần Dương, trái lại hi vọng anh ta nói ra nguyên do

Lạc Thần Hi tao nhã cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm rượu vang nhỏ, nói: “Xem ra Chủ tịch Kha cũng là một người có câu chuyện mà người khác không biết.” Thiên Nhã nhìn bàn tay đang siết chặt ly rượu vang của Kha Từ Thích, còn có gương mặt nhìn nghiêng đầy đau buồn của anh, có thể cảm nhận được trong lòng anh không thoải mái

Nên cô nói: “Nào, chúng ta uống thêm một ly nhé.” Vì đề bảo vệ Kha Từ Thích, cô chuyển sang chủ đề khác, không hi vọng mọi người tiếp tục “thảo luận”

“Sao vậy? Chủ tịch Kha cảm thấy không thể nhắc lại chuyện cũ sao? Hay là căn bản chẳng đáng đề nhắc đến?” Lạc Thần Dương nói tiếp, trong ánh mắt luôn bồn chồn và tùy tiện để lộ sự sắc bén và lẩn tránh hiểm thấy

“Đủ rồi!” Thiên Nhã quát anh ta, vì cô cảm nhận được sắc mặt của Kha Từ Thích đã trở nên vô cùng khó coi, cô chưa từng nhìn thấy Kha Từ Thích như vậy, ánh mắt vốn điềm tĩnh lại đầy dục vọng, lúc này trở nên u ám đến đáng sợ

Lạc Thần Dương bị khí thế đột ngột của Thiên Nhã khiến cho sắc mặt cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục đáng vẻ như trước.

“Ha ha, anh trai yêu quý của em, anh xem trợ lý yêu quý của anh kia, em chẳng qua chỉ nói đùa, nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô ấy đi, lẽ nào đây chính là nóng lòng bảo vệ vì yêu?” Thật ra sắc mặt của Lạc Thần Hi cũng không tốt là bao, thấy Thiên Nhã cố bảo vệ Kha Từ Thích, anh cảm giác như có ai đó làm đổ một lọ giấm, khiến nó chảy cuồn cuộn trong lòng mình

“Được, anh muốn đùa chút gì? Nói đùa tôi đi, nói đi.” Từ trước đến nay Kha Từ Thích quan tâm cô như thế, bây giờ nên đến lượt cô đứng ra bảo vệ anh rồi

Thiên Nhã thấy Lạc Thần Dương nhìn mình chằm chằm không nói gì, tự cô rót rượu vào ly: “Nào, tôi cạn ly với anh.” Cô giờ ly rượu lên, một hơi uống hết

Sau đó cô lại đổ, tiếp tục uống

Lạc Thần Dương nhìn cô, trong mắt lộ ra ý cười vì hoàn thành mưu kế, bởi cô không nhận ra, sắc mặt của Lạc Thần Hi đã chuyển sang phần nộ

Kha Từ Thích vươn tay ra, ngăn cô lại, nụ cười đã trở về trên gương mặt: “Đừng uống nữa, mặt em cũng đỏ rồi kia.” Anh dịu dàng giúp cô lau rượu vang nơi khóe môi, hành động cố gắng bảo vệ của cô, làm trái tim bỗng chốc đóng băng của anh khi này lại quay về âm áp.

Lạc Thần Hi vỗ tay vang dội, khóe môi đầy châm biếm: “Được, được lắm! Hay cho một cảnh ân ái ấm nồng, hai người cứ từ từ, tôi xin phép về trước.” Anh nâng ly của mình, ngửa đầu uống hết rượu trong ly, đặt mạnh xuống đĩa xoay, chân ly bị nứt vỡ trông rất đáng thương, anh quay người đi ra ngoài

Thiên Nhã ngẩn ra nhìn chiếc ly “đầu một nơi, thân một nẻo”, thấy như da đầu của mình cũng ngứa ran rồi, thậm chí không ổn, sao cô lại nghĩ thấy mùi giấm nồng đậm

Anh ta..

không phải là đang ghen chứ..

Câu trả lời đã rất rõ ràng

Được rồi, kịch cũng xem đủ rồi, cũng nên ngừng rồi, Lạc Thần Dương đứng dậy, về mặt trời đùa: “Tôi cũng không làm phiền hai vị tiếp tục ân ái nữa, cáo từ trước, Chủ tịch Kha, sau này chúng ta vẫn còn rất nhiều cơ hội để tụ họp.” Anh ta vỗ vai của Kha Từ Thích, thoáng nở nụ cười, sau đó đi ra ngoài.

Thiên Nhã thậm chí nhỏ cái tên không dung tạo nên sóng gió này

Cô ra sức vỗ mu bàn tay của Kha Từ Thích, hỏi: “Anh không sao chứ?” “Ừm, không sao.” Kha Từ Thích cười miễn cưỡng, đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Cô gái vì anh mà tự sát

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kha Từ Thích lái xe, đưa Thiên Nhã về nhà.

“Từ Thích, cười lên nào.” Thiên Nhã giơ tay làm động tác như chụp hình để trêu anh

Kha Từ Thích như đang đắm chìm trong hồi tưởng, thấy dáng vẻ cố gắng chọc cho anh vui của Thiên Nhã, anh nở nụ cười dịu dàng, nhưng nụ cười này lại mang chút chua xót.

“Anh xin lỗi.” Anh bỗng nói.

Thiên Nhã cười, nói: “Sao anh lại nói xin lỗi, người nên nói câu xin lỗi này là Lạc Thần Dương mới đúng.” Mỗi người đều có quá khứ không muốn nhắc đến, người khiêm tốn như Kha Từ Thích đương nhiên cũng vậy, đã sống trên thế giới này, ai dám chắc cuộc đời mình giống như một trang giấy trắng, không có bất kỳ vết mực nào? Nếu thật sự có người như vậy, thì cuộc đời của anh ta cũng không hề hoàn chỉnh.

“Cô gái mà anh ta nhắc đến, là vì anh mà tự sát.” Giọng nói của anh nhuốm vẻ đau buồn, trên gương mặt lộ ra sự cay đắng và áy náy.

Dù Thiên Nhã đoán được “cô gái dưới tuổi vàng” kia có quan hệ với anh, nhưng cũng không ngờ cô gái kia tự sát vì anh, gương mặt cô thoáng kinh ngạc.

“Từ Thích...” Thế nhưng cô biết, đây nhất định không phải là điều anh muốn, trên đời này, muốn tìm một người đàn ông có điều kiện tốt lại lương thiện dịu dàng như Kha Từ Thích, không hề dễ, sao anh lại khiến một cô gái tự sát được? Thật khó hiểu.

Kha Từ Thích phanh gấp, dừng xe ven đường.

Anh cúi đầu trên vô lăng, giống như đang trấn an cảm xúc trong lòng

Thiên Nhã đặt tay lên bờ vai anh, tiếp thêm sức mạnh và ủng hộ cho anh: “Chuyện đã qua, hãy để cho nó qua đi.” Nhìn bộ dáng đau khổ của anh, Thiên Nhã khuyên nhủ.

Thật lâu sau, anh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, rất xa.

Sau đó anh nhẹ nhàng kể...

“Kha Từ Thích, em thích anh! Em rất thích anh!” Một nữ sinh cấp ba với dáng vẻ trong sáng hét to về phía bóng lưng lạnh nhạt của chàng trai.

“Kha Từ Thích! Anh đứng lại cho em!” Cô gái nhìn thấy chàng trai thờ ơ, liền tức giận hỏi

“Nhưng anh không thích em.” Kha Từ Thích quay người lại, vẻ mặt hơi mất kiên nhẫn

Nữ sinh cấp ba chu môi: “Vì sao? Rõ ràng anh đối xử với em rất tốt, có đồ gì tốt đều cho em! Đây không phải thích thì là gì? Vậy thế nào mới gọi là thích?”

Gương mặt anh tuấn của chàng trai lộ vẻ bất đắc dĩ, nhìn cô gái trước mặt 9mà từ trước tới nay mình luôn chăm sóc và bảo vệ như một cô em gái nhỏ, cảm thấy cực kỳ đau đầu

“Thiên Lâm, anh chỉ xem em giống như em gái thôi, em đừng làm thế này nữa, được không?” Thời điểm này, anh chỉ muốn cố gắng học tập thật giỏi, còn với Thiên Lâm, từ trước đến nay anh không có loại cảm giác đó

“Không đúng! Rõ ràng là anh thích em! Tại sao anh lại không chịu thừa nhận chứ?” Cô gái cố chấp nói

Chàng trai đứng trước mặt cô không còn lại gì để nói.

“Em biết rồi, anh chế nhạo em nghèo, đúng không? Cũng phải, danh dự hay địa vị nhà anh đều có cả, còn em lại chỉ là con gái của người phụ nữ bán thân, dựa vào cái gì mà có được tình yêu của anh.” Cô gái bắt đầu đi vào ngõ cụt, nước mắt tuôn như mưa.

Kha Từ Thích nhìn đáng về đau lòng và tự ti của cô, anh bước đến, lau giọt nước mắt nơi khóe mắt cho cô, nói với vẻ thương xót: “Anh xin lỗi, anh không có ý này, là anh đã khiến em hiểu lầm, anh thật sự xin lỗi, anh chưa từng coi thường em vì những lý do ấy, ngược lại vì nó..

nên anh mới...”

“Anh mới thế nào? Thương hại em? Bởi vì em đáng thương, nên anh mới đối xử tốt với em ư?” Cô gái đẩy tay anh ra, kích động nói.

Chàng trai để trán, rốt cuộc anh phải nói thế nào, mới khiến cô không đau lòng? Anh thật sự không có ý này.

“Anh xin lỗi, Thiên Lâm” Dù có nói gì, anh cũng chỉ có thể nói câu xin lỗi này

Trời bỗng đổ mưa phùn, cô gái cúi thấp đầu, thật lâu sau, cô ngược đôi mắt đầy căm hờn: “Kha Từ Thích, tối hận anh! Tối hận anh đời này!” Nói xong, cô kiên quyết quay người rời đi.

Chàng trai đứng trong mưa, nhìn bóng lưng của cô, áy náy không biết nên làm sao, những cảm xúc phức tạp đan xen vào nhau.

“Tối hận anh, anh cho tôi hi vọng, rồi lại dập tắt hi vọng của tôi, đã thế, tôi có sống tiếp cũng không còn ý nghĩa gì nữa, tôi nguyện rửa anh, cả đời này anh sẽ không có được người anh yêu, vĩnh biệt, Kha Từ Thích.” Điện thoại của chàng trai rơi xuống đất, đôi tay buông thõng, anh nhanh chóng tỉnh lại sau cơn kinh ngạc, quay người chạy về phía nhà cô gái

Dài phân cách của cảnh sát vây quanh bên ngoài nhà của cô

Cô gái đã uống thuốc độc tự sát

Chàng trai siết chặt nắm đấm, anh ước gì người chết bên trong ngôi nhà kia là chính anh, Kha Từ Thích.

Một chàng trai khác đứng ngoài dài phân cách, cũng siết chặt nắm đấm

Anh ta bỗng ngược đôi mắt phẫn nộ và đau đớn, lao về phía Kha Từ Thích, liên tục vung nắm đấm lớn, đánh mạnh vào mặt, vào người Kha Từ Thích

Anh để mặc anh ta đánh mình tới tấp, không hề phản kháng, nếu như vậy có thể khiến cô sống lại, anh bằng lòng chịu trận đánh này, thế nhưng, người đã chết không thể sống lại

“Nếu anh đã không thích cô ấy! Vì sao lại đối xử với cô ấy tốt như vậy! Tại sao lại khiến cô ấy hiểu lầm! Tại sao lại khiến cô ấy nghĩ rằng có được anh chính là có được cả thế giới!” Chàng trai vừa ra tay đánh Kha Từ Thích đề anh lại, trợn đôi mắt đỏ ngầu, quát lên trong kích động và phẫn hận

Mà chàng trai kia, chính là Lạc Thần Dương, anh ta yêu cô gái ấy trong khổ sở, nhưng không ngờ cô lại có thể tự tử vì Kha Từ Thích.

“Là lỗi của anh, anh cứ nghĩ mình làm như vậy là tốt cho cô ấy, không ngờ lại khiến cô ấy đi đến bước đường cùng.” Giọng của Kha Từ Thích mang theo đau đớn, trong đôi mắt anh lóe lên ánh sáng, giống như ngôi sao cô đơn trên trời, tỏa ra ánh sáng đáng thương chiếu sáng một vùng trời âm đạm, mặt mờ trong buổi tối không trăng

Thiên Nhã ôm lấy anh, nói: “Anh đừng tự trách mình nữa, được không? Điều đã qua rồi, đã qua rồi...” Nhìn thấy Kha Từ Thích như vậy, lòng cô trở nên rối bời, cô thật sự không biết cách an ủi người khác, cô nên khuyên anh như thế nào đây?

“Có lẽ anh đã bị trừng phạt, cả đời này cũng không có được người anh yêu, anh cam chịu sự trừng phạt này.” Anh chậm rãi nói.

Cảm giác áy náy vô tận dâng lên trong lòng Thiên Nhã, cô biết, người anh yêu chính là mình, còn có ư? Trái tim của cô không thuộc về anh, cô không thể không thừa nhận điều này.

“Em xin lỗi, Từ Thích.” Về mặt cô đầy áy náy

Kha Từ Thích nhìn cô, nhận ra mình quá sợ hãi, ảnh hưởng tới Thiên Nhã, anh cũng biết cô cảm thấy áy náy với anh, điều chỉnh xong cảm xúc của bản thân, anh khẽ nở nụ cười

Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, nói: “Cô ngốc, có liên quan gì đến em đâu? Với em, anh cam tâm tình nguyện, anh còn phải cảm ơn trời xanh đã giúp anh gặp em, khiến anh cuối cùng đã hiểu được cảm giác khi yêu một người là như thế nào.” Thiên Nhã là người con gái đầu tiên anh thích và cũng là duy nhất.

Đôi mắt Thiên Nhã ươn ướt, cô bỗng muốn khóc

“Không, người nên cảm ơn trời xanh là em mới đúng, nếu không gặp được anh, không biết em và La Tiểu Bảo sẽ vượt qua những tháng năm kia như thế nào nữa.” Thế nhưng rốt cuộc cô vẫn không có cách nào yêu một người đàn ông tốt như anh

Không phải là không muốn yêu, mà là, bởi vì có sự tồn tại của người đó

“Em cần gì cứ phải nhớ kỹ những chuyện kia.” Kha Từ Thích hiểu rõ tâm ý của cô, ánh mắt của anh có chút u ám

“Vậy nên, chúng ta phải sống thật tốt, quên đi quá khứ, hướng về tương lai, được không? Chúng ta ngoéo tay.” Thiên Nhã duỗi ngón út, nói

Cuối cùng Kha Từ Thích cũng nở nụ cười dịu dàng quen thuộc, anh duỗi ngón út, ngoéo tay với cô: “Được, anh nghe em”

Thế nhưng hiển nhiên Lạc Thần Dương không có ý định để Kha Từ Thích quên đi quá khứ, hướng về tương lai

“Người đẹp, giúp tôi pha một ly cà phê nhé?” Trong Tập đoàn Lạc Thần, Lạc Thần Dương dựa người lên mép bàn làm việc của Thiên Nhã, khoanh tay nói một cách trêu chọc

Thiên Nhã nhìn vị Phó Chủ tịch giống y như ma quỷ này, quả thực khiến cô đau đầu, vốn dĩ cô nên ghét anh ta, nhưng, nhớ tới chuyện cũ của Kha Từ Thích, cô biết thật ra Lạc Thần Dương này cũng là người tình cảm, có lẽ ẩn dưới vẻ ngoài tùy tiện lại bộc lộ của anh ta, là một trái tim đã từng chịu tổn thương sâu sắc

“Ừm, xin ngài chờ một chút.” Thiên Nhã ngoan ngoan đáp

“Cậu không biết cô ấy là trợ lý riêng của tôi sao.” Một câu nói tuyên bố chủ quyền đầy ngang ngược, giọng điệu lạnh lẽo đến nỗi khiến người khác hận không thể chinh điều hòa lên mức cao nhất, đáng tiếc điều hòa trong phòng đã chỉnh đến mức cao nhất từ trước đó rồi

Hơn chục đôi mắt đồng loạt nhìn về phía Lạc Thần Hi, Thiên Nhã nhìn thấy anh trở về lập tức cúi đầu, cô cảm thấy không ổn, tối qua anh đập ly rồi đi thẳng, chắc hôm nay cũng sẽ không dễ dàng buông tha cô đâu

“Cô, vào đây.” Anh đứng trước cửa văn phòng Chủ tịch, ra hiệu với Thiên Nhã, trông khí thế đã biết không phải chuyện tốt lành gì, sau đó mở cửa lớn ra dút tay vào túi quần, đi vào trong.

Lạc Thần Dương khoanh tay, mang dáng vẻ chuẩn bị xem kịch hay

Cứu tôi! Cứu tôi! Thiên Nhã ra hiệu bằng ánh mắt với Lạc Thần Dương, nhưng dường như hành động này rất dư thừa, tên này căn bản chính là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, nếu không phải anh ta gây rắc rối, cô cũng sẽ không..

Trong văn phòng, Lạc Thần Hi ném bản hợp đồng bất bình đẳng kia ra trước mặt cô

“Cô tự mà xem, rốt cuộc hôm qua mình đã mắc phải những lỗi sai không nên phạm nào.” Tư thế của anh giống như một vị vua đang hỏi tội, vẻ mặt u ám

Thiên Nhã nuốt nước miếng, cô có ư? Cô có phạm lỗi sao? Rõ ràng cô không sai, nhưng vì sao ngay cả chính cô cũng thấy như bản thân đã phạm lỗi

“Cô có gì muốn giải thích không?” Anh lạnh lùng liếc nhìn cô, hỏi

Chưa phản liên định tội, việc này thật sự quá bất công rồi chẳng? “Mắt đầu cũng phải biết tại sao bị chém, Chủ tịch, anh đừng đổ oan cho tôi.” Thiên Nhã nghĩ đi nghĩ lại, cô có lỗi gì đâu? Cô không thể để anh ta ức hiếp như vậy được, tình cờ làm gì cũng thấy như bản thân có lỗi với anh ta, ***, đây là kiểu suy nghĩ gì vậy!?

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Cô còn mạnh miệng đúng không?” Ánh nhìn chăm chăm và lấn lướt của anh toát ra hơi lạnh u ám, dọa Thiên Nhã phải lùi về sau một bước.

“Anh..

anh đừng làm vậy!” Có việc gì từ từ nói! Đúng lúc này, Lạc Thần Dương lại “gõ cửa” tiến vào

“Ai cho phép cậu vào đây?” Lạc Thần Hi lạnh lùng quét mắt nhìn Lạc Thần Dương, giọng điệu rất đáng sợ

Lạc Thần Dương đoán chừng cũng bị dọa, khoanh tay đặt mông ngồi đối diện anh, nói với dáng vẻ ung dung: “Đương nhiên em phải vào đây để xem thử, anh thân yêu của em thăm vấn đến đâu rồi.” Lạc Thần Hi cũng khoanh tay: “Không phải nhanh như thế thì cậu đã chán ở lại bên này, nên muốn bị đuổi ra khỏi cửa chứ?” Hiện tại không phải lúc để nói đùa

Có trời mới biết tối hôm qua, sau khi anh đập ly rồi bỏ về đã cảm thấy phiền muộn đến mức nào, vậy mà người phụ nữ đáng chết này còn thờ ơ như vậy, thậm chí cũng không thèm chú động gọi điện nhận sai với anh, đúng là tạo phản.

Lạc Thần Dương nhanh mắt nhìn thấy bản hợp đồng trên mặt bàn, vươn tay cầm lấy

Thiên Nhã ở bên cạnh bị dọa đến tái mặt, lập tức tiến lên muốn giành lại

Lạc Thần Dương chột nê người, Thiên Nhã liền vỗ huyệt.

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn anh ta, mang ý cảnh cáo.

Lạc Thần Dương thấy phản ứng của hai người, đoán được sự quan trọng của tờ giấy này nên ra sức trốn tránh hành động giành giật của Thiên Nhã

“Ha ha, lẽ nào đây là loại khế ước bản thân gì đó sao? Để anh xem chút đi, hẹp hòi như thế là không được đâu.” Thiên Nhã đỏ mặt nóng tại, cái này quả thật không khác gì khế ước bán thân..

Bị anh ta nhìn thấy thì chết chắc rồi

“Nếu cậu không muốn rút khỏi đây hôm nay, thì để nó xuống.” Anh không phải loại người dễ chọc, ánh mắt lộ ra uy nghiêm không thể cự tuyệt

Lạc Thần Dương thấy thế liền thả hợp đồng về chỗ cũ, mắt húng nói: “Được thôi, anh nói chữ rút này, khiến em bị tổn thương sâu sắc, hay là thế này, Thiên Nhã, em ra đây giải thích anh nghe nội dung của bản hợp đồng thú vị này nhé?”

Anh ta nháy mắt ra hiệu, sau đó nắm tay Thiên Nhã, kéo mạnh cô ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Cô bị bắt cóc rồi?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã cảm nhận được ánh mắt như lưỡi dao ở phía sau, thật sự như đang cứa vào lưng, giờ này phút này, cô vẫn nên chuồn đi là trên hết

Chủ tịch đại nhân, là tôi bị bắt ép.

“Này này, rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?” Ra đến ngoài cửa cao ốc Lạc Thần, cuối cùng Thiên Nhã đã thoát khỏi “bàn tay quỷ dữ” của Lạc Thần Dương, chỉnh lại quần áo lộn xộn do bị anh ta lôi kéo, ở đây có rất nhiều cặp mắt đang nhìn, còn ra thể thống gì nữa! “Anh vừa cứu em, em không cảm thấy nên báo đáp anh sao?” Anh ta khoanh tay nói

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, anh ta đang cứu cô sao? Phải là hại cô mới đúng, lôi kéo cô ngay trước mặt mọi người trong công ty, trời ơi, anh ta không nhìn thấy ánh mắt lúc này của các đồng nghiệp quái dị đến cỡ nào sao? “Ồi, chủ, lâu không gặp chủ, không ngờ chủ cũng thân với trợ lý nhỏ này như vậy.” Hạ Vân Cẩm vừa tới trước cao ốc của Lạc Thần Hi, trông thấy hai người lôi lôi kéo kéo, liền đi lên trước giễu cợt.

Lạc Thần Dương thấy Hạ Vân Cẩm đang đi tới, vẻ mặt buồn cười, quan sát cô ta bằng ánh mắt tùy tiện lợi trần trụi vốn có: “Đây là chị dâu của em sao? Trông hút mắt hơn rất nhiều rồi nhỉ? Anh trai em cũng thật là, trong nhà có người vợ xinh đẹp thế này mà bên ngoài còn...” Nói xong, anh ta thoáng liếc nhìn Thiên Nhã như cố ý lại như vô tình.

Thiên Nhã nghe anh ta nói vậy, biết anh ta ám chỉ mình, vẻ mặt trở nên lúng túng.

Cô dâu nhớ rốt cuộc bản thân đã gây thù chuốc oán gì với tên này? Vì sao anh ta cứ làm khó cố hết lần này tới lần khác vậy...

Hạ Vân Cẩm biến sắc, một giây sau lại khôi phục nụ cười kiêu ngạo: “Miệng chủ đúng thật là, một chút cũng không thay đổi, hôm nào sang nhà anh chị ăn bữa cơm, bây giờ chị không quấy rầy chuyện chính của hai người nữa.” Cô ta thoáng quét mắt nhìn Thiên Nhã, nói đầy ẩn ý

Hừ, hồ ly tinh chính là hồ ly tinh, nhanh như vậy đã câu được Lạc Thần Dương vừa trở về, đúng là nhanh thật.

Lạc Thần Dương “hiểu ý” đáp: “Cảm ơn chị dâu đã thấu tình đạt lý như thế, vậy bọn em đi trước, chị đi lên tiện thể nói với anh một tiếng, em đưa trợ lý riêng của anh ấy đi công tác.” “Này, anh làm gì vậy! Tôi không đi, tôi không đi đâu cả!” Thiên Nhã cứ thế bị anh ta ép lên xe, Lạc Thần Dương lái xe như bay rời khỏi cao ốc của Lạc Thần

Hạ Vân Cẩm nhìn chiếc xe nhanh chóng rời đi, cười lạnh nói: “Hừ, đúng là thứ phụ nữ không biết xấu hổ.” Đã có Kha Từ Thích, dù9dễ chồng cô ta còn chưa đủ, giờ lại ở cùng Lạc Thần Dương, đúng là tự tìm đường chết, cô ta thấy

mình phải nhận cơ hội này nói bóng gió trước mặt Lạc Thần Hi mới được

“Chồng, chồng thử đoán xem em vừa nhìn thấy gì ở cửa chính nào?” Hạ Vân Cẩm giả vờ làm vẻ mặt pha trò, ôm cổ Lạc Thần Hi, nói

Tâm trạng Lạc Thần Hi đang không vui, anh bực bội đẩy tay cô ta ra, hỏi: “Sao em lại tới đây, Lạc Lăng thì sao?” Hạ Vân Cẩm chu môi, ngồi xuống đối diện anh, đáp: “Lạc Lăng sang nhà bạn chơi rồi.”

Lạc Thần Hi khẽ nhíu mày: “Bạn? Bạn nào?” Lê nào là con trai của Thiên Nhã - La Tiểu Bảo? “Ai biết, gần đây nó cứ2thần bí.” Hạ Vân Cẩm nói như chuyện không liên quan đến mình.

Lạc Thần Hi nhướng mày: “Em cảm thấy mình không cần quan tâm con mình quen biết bạn bè như thế nào sao?” Anh cực kỳ không hài lòng với thái độ này của cô ta,

Hạ Vân Cẩm bị trách cứ, trong lòng không phục: “Con mình có quyền quen biết bạn bè, chúng ta cứ quản nhiều như vậy cũng không phải chuyện tốt.” Lý do này chính đáng biết bao, kỳ thực, thật ra, cô ta hoàn toàn không quan tâm Lạc Lăng quen bạn bè như thế nào, điều cô ta quan tâm chính là, làm thế nào mới có thể đánh bại La Thiên Nhã, vĩnh viễn đuổi cô ra khỏi Tập đoàn Lạc Thần, rồi khỏi tầm mắt của2Lạc Thần Hi.

Anh cười lạnh: “Em cũng nghĩ thoáng thật.” “Ồi, em vừa nói đến cái gì ấy nhỉ? Em định nói em nhìn thấy Thần Dương ở cửa chính.”

Nghe thấy tên của Lạc Thần Dương, anh càng buồn bực hơn, rốt cuộc tên đó định đưa Thiên Nhã đi đâu? Hai người đó thật không sợ chết.

“Cậu ta làm sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Cậu ta à? Cậu ta với Thiên Nhã lôi kéo qua lại, cực kỳ thân mật, em đã nói rồi, phụ nữ như cô ta không phải thứ tốt đẹp gì, anh xem Thần Dương mới trở về không bao lâu, mà cô ta đã dụ dỗ được nhanh như vậy.”

Mục đích của cô ta hiển nhiên đã đạt được, bởi cơ bản đã có thể dùng từ “tệ” để hình dung sắc mặt của Lạc Thần Hi

Ánh mắt anh u ám, hỏi: “Nói đủ chưa?”

Về mặt Hạ Vân Cẩm ám ức: “Nếu anh không thích nghe, thì em không nói nữa.”

Hừ, dám ngang nhiên đưa người của anh ra ngoài, đúng là chán sống.

“Em đi về đi, anh còn có rất nhiều chuyện phải giải quyết.” Anh lạnh nhạt đuổi khách, sau đó vui đùa xử lý văn kiện

Hạ Vân Cẩm nghiêng răng bất mãn, nói: “Quay về thì quay về, tối nay anh nhớ về nhà sớm đó.” “Anh sẽ cố gắng.” Anh cũng không thèm ngẩng đầu lên, thuận miệng đáp

Hạ Vân Cẩm nhìn dáng vẻ hờ hững của anh, giận dữ quay người rời đi

Lúc đóng cửa phòng, cô ta khề đảo đôi mắt to xinh đẹp, Lạc Thần Dương sao? Xem ra đây chính là bạn hợp tác không thể bỏ lỡ

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy...” Chết tiệt, Lạc Thần Hi ném điện thoại lên bàn làm việc

Hai người kia đang làm cái gì vậy? Lại còn dám tắt máy?

Anh bực bội gọi nội bộ: “Vào đây.”

Hạ Nhật Y đi vào trong, hỏi: “Chủ tịch có gì dặn dò?” “Định vị giúp tôi vị trí điện thoại của Lạc Thần Dương và La Thiên Nhã.” Anh căn dặn

Hạ Nhật Y khẽ nhíu mày: “Không phải bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?” Lạc Thần Hi cười lạnh: “Cậu ta dám sao?”

“Vậy tôi sẽ đi làm ngay.”

Nếu Lạc Thần Hi cho rằng như vậy sẽ có thể tìm ra anh ta, thì cũng đánh giá quá thấp khả năng lẩn trốn của Lạc Thần Dương này rồi

“Này, trả điện thoại cho tôi! Điện thoại!” Thiên Nhã đáng thương bị Lạc Thần Dương cướp lấy điện thoại, ném vào quầy lễ tân của khách sạn Lạc Thần

“Yên tâm đi, sẽ có người giữ giúp em, em xem, của anh cũng để ở đây.” “Tại sao lại làm vậy?” Thiên Nhã không hiểu nổi, lẽ nào anh ta muốn..

anh ta muốn giết người bịt miệng? “Em có tin không, bây giờ Chủ tịch của em đã báo người truy tìm vị trí điện thoại của chúng ta rồi đấy?” Lạc Thần Dương suy đoán tài tình, nói

“Vậy tôi càng phải lấy máy về để mở nguồn, nếu anh ta không tìm thấy tôi thì tôi chết chắc.” Xem ra chức vụ “trợ lý riêng” đã ăn sâu trong xương cốt của cô, gần như là phản xạ có điều kiện, cô cảm thấy việc anh ta không tìm được

mình chính là chuyện không thể tha thứ

“Nhìn bộ này nô lệ này của em xem, chắc chắn.” Lạc Thần Dương nói khích

Thiên Nhã sực tỉnh: “Không phải, chỉ là..

bây giờ đang giờ làm việc của tôi.” Đó là lý do rất hợp lý.

“Nhưng anh cũng là cấp trên của em vậy, chúng ta đi thôi.” Anh kéo Thiên Nhã đi ra khỏi khách sạn Lạc Thần, “chất” cồ lên xe, lái đi như bay.

“Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?” Thiên Nhã bắt đầu dī hỏi.

“Đừng có gấp mà, em sẽ biết nhanh thôi.” Lạc Thần Dương nói với vẻ mặt thần bí

Thiên Nhã đỡ trán, sao cô lại có cảm giác bản thân đang bị bắt cóc thế này?

Bàn làm việc trong văn phòng Chủ tịch bị đập mạnh một cái, người đập đương nhiên là Lạc Thần Hi, nếu không thì còn ai có lá gan lớn như vậy.

“Quản lý lễ tân của khách sạn nói, nửa giờ trước, hai người đó đã gửi điện thoại ở quầy sau đó rời khỏi.” Hạ Nhất Y hơi cúi đầu, nói.

Lạc Thần Hi nhếch môi, hiển nhiên vô cùng tức giận: “Ra ngoài.” Anh lạnh lùng căn dặn.

Đứng trước một quán ăn Nhật, Lạc Thần Hi nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp đang nằm sắp trên bàn thông qua cửa kính, anh chợt nhíu mày, đẩy cửa đi vào

Cả người mang theo hơi thở đáng sợ, anh ngồi cạnh La Thiên Nhã, nhìn chăm chăm Lạc Thần Dương đang ngồi đối diện với vẻ mặt đùa giỡn

Khoẻ mắt liếc thấy vài chai rượu Sake trống không trên bàn, ánh mắt của anh càng không vui hơn

Thiên Nhã đang nằm sắp chợt tỉnh lại, quan sát Lạc Thần Hi bằng đôi mắt mơ màng vì say, cười ngớ ngẩn: “Ồ, sao lại là anh? Từ Thích đâu?” Câu này không nghi ngờ gì, chính là đã rết vì tuyết, lại giá vì sương, Lạc Thần Hi nghiêm mặt, mang về tình lặng trước khi bão đến.

“Một, hai, ba.” Lạc Thần Dương đếm, vẻ mặt xem trò hay

Quả nhiên, Kha Từ Thích xuất hiện ở ngoài cửa

“Chủ tịch Kha, sao anh lại đến đây.” Lạc Thần Dương nói với Kha Từ Thích đến sau Lạc Thần Hi một bước, kèm theo vẻ mặt thất vọng

Sắc mặt của Kha Từ Thích rõ ràng cũng không tốt bao nhiêu, anh thoáng nhìn Thiên Nhã đã say khướt, ánh mắt nhìn Lạc Thần Dương trở nên âm u lạnh lẽo

Thiên Nhã nhìn thấy Kha Từ Thích, lao đảo đứng dậy, khoắc cánh tay của anh và nói: “Từ Thích, anh yên tâm, em đã giúp anh đánh bại anh ta rồi, sau này anh ta sẽ không gây phiền phức cho anh nữa.” Lạc Thần Hi lạnh lùng quét mắt nhìn Kha Từ Thích, đưa tay kéo Thiên Nhã về phía mình

Thiên Nhã loạng choạng, ngã vào lòng Lạc Thần Hi, đôi mắt say nhìn Lạc Thần Hi hỏi lâu: “Đồ xấu xa này, đồ vô lại này! Anh mau xe hợp đồng đi!” Nói xong cô vung nắm đấm nhỏ nhắn đánh vào ngực anh

“Ha ha, cảnh này thú vị biết bao, mọi người nhí!” Lạc Thần Dương vỗ tay kêu lên

“Đừng nói với tôi, những chai này đều là cô ta uống?” Lạc Thần Hi gằn một câu, dường như Lạc Thần Dương đang khiêu khích giới hạn nhẫn nại của anh

“Đúng đó, anh, cô trợ lý riêng này của anh và bạn trai, thật sự chuyện gì cũng sẵn lòng, ha ha, nên em đánh cược với cô ấy, nếu như cô ấy có thể uống hết mấy chai này mà không say, thì em sẽ suy nghĩ lại, chuyện mà cô ấy yêu cầu em làm.”

“Chuyện mà cô ấy yêu cầu anh làm?” Kha Từ Thích nhướn mày, lạnh lùng hỏi.

“Chắc chắn, anh không biết ư? Bạn gái của anh đúng là cực kỳ quan tâm anh, cô ta lại ngốc nghếch cho rằng, một số thứ có thể giải quyết được bằng rượu.” Khoẻ môi Lạc Thần Dương nở một nụ cười giễu, nói với ánh mắt đầy khiêu khích.

Kha Từ Thích siết chặt nắm đấm lớn, gương mặt anh tuần ôn hòa bỗng chốc như băng lạnh, anh bước hai bước đến trước bàn, không ngờ Lạc Thần Hi còn sớm hơn anh một bước, vung nắm đấm về phía Lạc Thần Dương

Kha Từ Thích nhanh chóng giơ tay trái đỡ cú đấm của Lạc Thần Hi, sau đó vung mạnh nắm đấm phải vào mặt Lạc Thần Dương.

Lạc Thần Dương bị đánh đến mức ngã xuống đất, khoẻ môi ứa máu, anh ta liếm vị tanh ngọt nơi khoe môi, trên mặt vẫn nở nụ cười chế giễu.

Giây tiếp theo, tay còn lại của Lạc Thần Hi cũng vung mạnh nắm đấm, đánh thẳng lên mặt của Kha Từ Thích

Cảnh tượng ba người đàn ông khí chất mạnh mẽ đánh nhau quả thật rất đáng sợ, những vị khách khác của quán đều nhao nhao chăm chú theo dõi, có một vài người đã chạy đến can ngăn

Thiên Nhã mơ màng choáng váng, nghe thấy động tĩnh bên cạnh, đứng dậy, cơ thể lao đảo, nói: “Tôi..

tôi muốn hôn.” Nói xong cô liền nép vào ngực của Lạc Thần Hi và..

Mọi người đứng hình, ngay cả sắc mặt Lạc Thần Dương cũng chợt thay đổi, người dám hôn lên người Lạc Thần Hi thật sự không có bao nhiêu, ai lại không biết anh là một người cuồng sạch sẽ

Trời ạ, xem ra lần này cái mạng nhỏ của anh ta không giữ được rồi

Lạc Thần Hi kim nén con cuộn trào mãnh liệt trong lồng ngực, cời áo khoác ra, ném xuống đất, ngược mắt nói với Lạc Thần Dương: “Cậu, chết chắc rồi!”

Dứt lời, anh vác Thiên Nhã đã hôn xong nên về mặt thoải mái lên vai, vác cô ra ngoài với tư thế vận chuyển hàng hóa.

Trong quán chỉ còn lại Kha Từ Thích và Lạc Thần Dương.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Kha Từ Thích nhìn người bạn học cũ này, nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Cuộc độ sức của ba người đàn ông

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lạc Thần Dương thả lỏng bàn tay, đưa ngón cái quệt bỏ máu bên môi, sau đó khoanh tay ngồi xuống, vẻ mặt khiêu khích.

“Cho dù giữa tôi và anh có ân oán gì, xin đừng liên lụy, đừng làm phiền đến Thiên Nhã, được không?” Kha Từ Thích kim nén cơn giận dữ và đau lòng, cố nói một cách bình tĩnh

Lạc Thần Dương dường như nghe thấy câu nói nực cười nhất trên đời: “Ha ha ha, ân oán? Tôi với anh có thể có ân oán gì chứ? Anh không nợ tôi, tôi không nợ anh, người mà anh nợ, không phải đã sớm rời đi rồi sao?” “Vì vậy anh còn cố chấp điều gì? Những việc nên quên, thì nên quên đi.” Kha Từ Thích nhìn Lạc Thần Dương trước mắt, rất nhiều người tưởng rằng anh ta sinh ra đã là một công tử trắng hoa, chỉ biết sống phóng túng, không lo làm ăn, cuộc sống riêng cực kỳ hỗn loạn, có lẽ chỉ có anh hiểu rõ Lạc Thần Dương, biết rằng anh ta đã từng là một người như thế nào.

Lạc Thần Dương cười lạnh: “Quên đi? Hừ, chẳng lẽ anh có thể yêu một người con gái khác đến mức say đắm như khi yêu cô ấy, hoá ra anh là người chóng quên.”

“Chuyện này không liên quan đến Thiên Nhã, anh không nên lôi cô ấy vào trong.” Cho dù là chịu trừng phạt, cũng không nên để Thiên Nhã chịu.

“Thiên Nhã Thiên Nhã, gọi thân mật dịu dàng biết bao, anh thật sự cho rằng người cô ấy yêu là anh? Người cô ấy yêu là anh của tôi, anh tôi đấy, anh hiểu không?” Lạc Thần Dương buồn cười nói, trong mắt chỉ toàn cảm giác vui sướng sau hành động chế nhạo và trả thù.

Kha Từ Thích hạ tầm nhìn, ánh mắt chất chứa đau thương và mất mát, nhưng sau đó đã bị anh tận lực xua đi

Anh ngược lên, bình tĩnh đáp: “Tôi biết, tôi luôn biết điều đó.” Dù như vậy, anh cũng không quan tâm.

Lạc Thần Dương không tin anh có thể thờ ơ, lấy điện thoại ra, mở đoạn video vừa quay được

Thiên Nhã đang say, dòn sức uống hết một ly Sake, trong mắt đầy lạc lõng: “Tôi cũng không biết, tôi không biết phải làm sao, anh ấy có vợ, có con trai, tôi không muốn phá hoại, nhưng tôi vẫn không kim lòng được...” “Thế nào? Rất đau khổ đúng không? Cảm giác người mà anh yêu, không yêu anh.” Lạc Thần Dương lạnh lùng liếc nhìn anh, trong đôi mắt chưa bao giờ nghiêm túc hơn thế, bộc lộ sự độc ác

Một lần nước phảng phất trong mắt Kha Từ Thích, nhìn Thiên Nhã đau khổ vì yêu mà không thể yêu còn khiến anh đau đớn hơn: “Tôi chỉ mong cô ấy hạnh phúc.” Anh nói với vẻ mặt chân thành

Thấy Kha Từ Thích như vậy, biểu cảm của Lạc Thần Dương trở nên phần nộ

Anh ta đứng dậy, đẩy hết tất cả chén đĩa trên bàn xuống đất: “Hạnh phúc ư? Có vẻ không dễ dàng như thế.” Hai mắt anh ta mang theo sự oán độc, bật ra câu này sau đó vung tay bỏ đi.

Lạc Thần Hi đặt Thiên Nhã lên ghế sau, lái xe rời khỏi

Nếu người phụ nữ này đang tỉnh táo, chắc anh sớm đã ném cô ngoài đường rồi.

Chưa từng có người phụ nữ nào dám.

lên người anh, anh hơi nghi ngờ bản thân có phải không được bình thường hay không, lại có thể khoan nhượng.

“Từ Thích, anh đừng...” Từ sau truyền đến tiếng gầm bủa của Thiên Nhã

Bàn tay lớn nắm chặt vô lăng, xoay ngược hướng, xe đột ngột vòng sang con đường khác

Ở ghế sau, Thiên Nhã đáng thương bị hất về một bên

“Đau quá, Từ Thích.” Cô lại lẩm bẩm

Lạc Thần Hi cắn răng, lại dùng sức xoay vô lăng

“A.” Sau lưng truyền đến tiếng rên nhỏ của Thiên Nhã

“Đáng ghét, ai lái xe thế.” Cô đỡ cái đầu vừa bị va, hơi ngồi dậy, mở đôi mắt mơ màng vì say, mắng

Hừ, La Thiên Nhã, cô còn mắng người

Vô lăng lại bị xoay đột ngột

“A!” Thiên Nhã lại bị hất đến nằm xuống một cách đáng thương

“Cái tên đáng ghét! Cứ bắt nạt tôi suốt! Lạc Thần Hi, đồ vô lại này!” Chết tiệt, người phụ nữ này đúng là chán sống rồi! Về mặt Lạc Thần Hi giận dữ, vừa có ý định ném thẳng cô ra ngoài, bỗng nghe thấy cô nói tiếp: “Nhưng mà, vì sao tôi lại không ghét nổi anh chứ.” Cô nói bằng giọng ủ rũ

Anh thấy lòng mình căng thẳng một lúc, khoé môi bắt giác hơi cong lên

“Đồ háo sắc nhà anh, chỉ biết lợi dụng tôi!” Người ở sau đột nhiên mắng tiếp

Đồ háo sắc? Mắt anh lại bùng lửa, vừa định ra tay tàn nhẫn, thì vũ khí đập lửa đã xuất hiện: “Nhưng sao..

nhưng sao lần nào tìm tôi cũng giống như mất kiểm soát, đập rất dữ dội.” Trên mặt Lạc Thần Hi lướt qua một tia dịu dàng: “Vây cô liều mạng vì Kha Từ Thích như thế làm gì?” Anh lớn giọng hỏi, trò chuyện với một kẻ say khướt, anh thật sự điên rồi đúng không? Thiên Nhã lơ mờ nghe thấy có người hỏi mình, trả lời theo phản xạ: “Từ Thích là một người tốt bụng, tôi không muốn anh ấy bị tổn thương.” “Cô thích anh ta chứ?” Anh không kìm được hỏi

Thiên Nhã nhắm mắt, đầu óc mơ màng đang tiêu hóa câu hỏi này, một lúc sau mới chậm rãi đáp, như tiếng muỗi kêu: “Tôi thích..

Lạc Thần Hi.” Khoé môi của anh vẽ thành một nụ cười đẹp đẽ, cô kia, nể tình câu này, tạm tha cho cô vậy.

“Cô ấy ở đâu không cần anh quản, vậy đi.” Đến dưới nhà Thiên Nhã, Kha Từ Thích gọi điện đến, Lạc Thần Hi chỉ nói một câu như thế, sau đó cúp máy

Điện thoại lập tức lại reo, Lạc Thần Hi vừa định vác Thiên Nhã lên, anh nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi, buồn bực thẳng thừng rút pin ra, vứt lên xe, kể đó điện thoại của Thiên Nhã lại reo, anh lại nhanh nhẹn rút pin của cô, như vậy thế giới xem như đã yên bình rồi.

Anh vác La Thiên Nhã, thoáng nhìn lên ban công nhà cô, đáng chết, anh nên sớm báo bộ phận công trình qua đây lắp đặt thang máy, căn nhà cũ này thật sự không nên để lại nữa

Lạc Thần Hi vác Thiên Nhã một mạch đến trước cửa nhà của cô, đặt cô xuống, bực dọc ấn chuông cửa.

Một lúc lâu sau, không thấy ai ra mở cửa.

Anh hỏi Thiên Nhã nép vào lòng mình tựa như đã say ngủ: “Con trai cô đâu?”

Không thấy cô phản ứng

“La Thiên Nhã.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi gọi.

Vẫn không thấy có phản ứng

“Xem ra tôi phải vác cô về nhà tôi rồi.” Anh bật ra vài từ thông qua kẽ răng

Vài giây sau, Thiên Nhã như đang mộng du trong mơ’, mở hờ mắt lần mò lung tung trên người mình, cuối cùng lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong túi áo khoác

Cô mở cửa nhà, sau đó tự mình lảo đảo đi vào trong, tiện tay đóng cửa lại, kẹp trung đôi chân dài của ai đó vừa định bước vào

Mặt Lạc Thần Hi đầy vạch đen, cảm nhận cơn đau ở chân.

“Tôi đúng là không nên tha cho cô.” Anh nói với về mặt âm u.

Nhưng Thiên Nhã đã đi đến sofa và nằm xuống, ngủ với tư thế đang hai tay hai chân

Lạc Thần Hi quan sát ngôi nhà ấm cúng này, chẳng biết vì sao, so với biệt thự nhà họ Lạc xa hoa quanh quẽ kia, nơi này giống một ngôi nhà hơn

Nếu Lạc Lăng lớn lên trong ngôi nhà nhỏ này, có một ma mị ngốc nghếch như La Thiên Nhã, liệu sẽ hạnh phúc vui vẻ hơn không? Anh giật mình vì suy nghĩ này của mình, rốt cuộc anh đang nghĩ linh tính gì vậy

Anh đến hai căn phòng để xem một chút, không thấy ai trong căn phòng dán đầy hình nhân vật hoạt hình cả

“Hừ, cô dạy con như thế à? Con trai đêm không về nhà cũng không quản.” Anh ngồi lên mép sofa, lăm bắm với gương mặt đang ngủ say của cô

Anh thu lại suy nghĩ quái lạ lúc này, ai làm con trai của cô chắc là rất khờ khạo, nghe nói chỉ số thông minh của con trai hầu hết là di truyền từ mẹ.

Ngoài cửa, cậu bé có gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu chết người không đến mạng đang bụm miệng cười, may mà cậu phát hiện sớm, nếu không đã bị cha bắt gặp rồi, cậu vác cặp sách nhỏ, đêm nay cứ để Thiên Nhã và cha ở chung một phòng lần nữa vậy, người ta đi trước đây, hi hi, cậu phải hẹn Lạc Lăng ra tâm sự đêm khuya để giao lưu tình cảm thật tốt

Cha ơi, ma mị ơi, hai người cũng phải giao lưu tình cảm thật tốt đó, tốt nhất chính là sinh thêm em gái nhỏ cho cậu và Lạc Lăng..

Hừm, La Tiểu Bảo, mày xấu xa quá đi.

“Tôi không muốn uống, tôi không muốn uống nữa.” Lạc Thần Hi đỡ Thiên Nhã ngồi dậy, đang cho cô uống trà giải rượu, Thiên Nhã nhắm đôi mắt hạnh, nhủu mảy vùng vẫy kháng cự, trả bị cô hất ra làm ướt người của Lạc Thần Hi

“Cô muốn tôi ném cô xuống dưới kia đúng không?” Lạc Thần Hi nhủu mảy, nhỏ giọng gầm trong khi “người đẹp đang ngủ” đã hoàn toàn chìm trong trạng thái say khướt

“Tôi muốn uống rượu! Tôi muốn uống rượu!” Đột nhiên, Thiên Nhã mở đôi mắt xinh đẹp mơ màng, gio tay ra oai hét lên.

Cửa nhà bỗng được mở ra

Lạc Thần Hi đang đau đầu, chợt thấy Kha Từ Thích đi vào trong, sắc mặt càng u ám hơn

“Sao anh lại có chìa khóa?” Nhớ lúc này anh ấn chuông cửa cả buổi ở bên ngoài, đáng về bắt lực đành chịu bó tay, vậy mà tên Kha Từ Thích lại có chìa khóa nhà của người phụ nữ này? Phát hiện này làm anh cực kỳ không thoải mái

“Việc này rất kỳ lạ sao?” Kha Từ Thích thoáng quét mắt nhìn ngôi nhà, thấy phòng của La Tiểu Bảo tối đen, dường như không có ở nhà, anh thăm thò phào, sau đó nhìn Lạc Thần Hi đang ôm Thiên Nhã, gương mặt của cả hai gần nhau đến mức ám muội lại thân mật, trong tay Lạc Thần Hi còn cầm một ly trà nóng hổi.

Lạc Thần Hi đặt trà lên bàn, thể hiện rõ sự không vui

Kha Từ Thích nở nụ cười bất đắc dĩ: “Đề tôi.”

Anh bước đến dịu dàng “giành” Thiên Nhã từ tay Lạc Thần Hi, cầm trà giải rượu lên, cẩn thận thổi một lúc, rồi từ từ đưa vào miệng của cô.

Điều khiến Lạc Thần Hi không thoải mái hơn nữa là, người phụ nữ này lại có thể uống ừng ực, sau khi uống xong còn liếm môi như đang khát, hành động đó cực kỳ mê hoặc

Kha Từ Thích còn chu đáo rút khăn giấy ra lau sạch trà còn vương bên môi cô.

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn từng động tác của anh, ngọn lửa không tên bùng lên mạnh mẽ trong lồng ngực, hóa ra ly trà này nằm trong tay anh thì là thuốc độc, đến tay Kha Từ Thích thì thành món ngọt? La Thiên Nhã, cách đối xử khác biệt của cô cũng quá khiến người khác..

hoang mang rồi chẳng!

“Nào, để anh dịu em vào phòng nghỉ ngơi.” Kha Từ Thích nhẹ nhàng nói.

“Em um.” Thiên Nhã như đáp lại, tựa lên vai của Kha Từ Thích, phát ra thanh âm này từ môi.

Hình ảnh hài hòa biết mấy, anh ở lại đây có phải quá cản trở vợ chồng trẻ nhà người ta ân ái hay không? Anh bực tức đứng dậy, định rời khỏi, nhưng nhìn thấy cô mèo nhỏ say rượu mơ màng này, hai má đỏ bừng càng khiến cô trông trong sáng đáng yêu thêm vài phần, rồi anh nhìn sang ánh mắt chứa đầy tình cảm dịu dàng của Kha Từ Thích.

Anh nhếch môi một cái, vươn tay kéo Thiên Nhã về phía mình, nói: “Đề tôi, anh về đi.” Hiển nhiên Kha Từ Thích không có ý định ra về: “Vẫn là mời anh về cho, tôi chăm sóc cô ấy là được rồi.”

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn chằm chằm Kha Từ Thích, nói: “Anh chắc là mình không về?” Xem ra rõ ràng là tên này thiếu ăn đảm

“Anh lấy tư cách gì mời tôi về? Chồng của người khác?” Trong đầu Kha Từ Thích hiện ra gương mặt đau khổ và mắt mắt của Thiên Nhã, cùng với câu nói của cô: “Nhưng mà anh ấy có vợ, có con trai...” Gương mặt Lạc Thần Hi lập tức trở nên lạnh lẽo và âm u đến đáng sợ: “Còn anh lấy thân phận gì ở lại? Bạn trai ư? Nhưng người bạn trai như anh, lại là kẻ khiến cô ấy say thành nồng nức này.” Ánh mắt của Kha Từ Thích cũng tối sầm đi, anh đúng thật đã làm liên lụy đến Thiên Nhã, nếu không vì anh, Lạc Thần Dương cũng sẽ không nhắm vào Thiên Nhã, gây phiền phức cho Thiên Nhã

Hai người đều rơi vào cuộc độ sức trong im lặng, lúc này bỗng vang lên giọng nói: “Tôi.

tôi muốn nôn.” Người nào đó chợt biến sắc, thấy họa lớn lại đến, Kha Từ Thích trái lại đưa tay kéo Thiên Nhã..

Nhìn xem, hòa nhau rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Anh đổ kị với anh ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhìn Thiên Nhã nôn đến quần bụng trong lòng Kha Từ Thích, sắc mặt của Lạc Thần Hi còn khó coi hơn cả lúc vừa bị nôn.

Rõ ràng Kha Từ Thích đang khiêu chiến anh bằng cách thể hiện tình yêu của anh ta với người phụ nữ này

Mặt Kha Từ Thích không đổi sắc, anh cởi chiếc áo khoác chẳng còn đẹp đẽ kia ra, sau đó đỡ Thiên Nhã vào trong phòng vệ sinh, giúp cô sửa sang lại một lượt, cầm khăn nóng lau sạch sẽ mặt và tay của cô, cởi tất cho cô, đặt cô lên chiếc giường lớn, đắp chăn kỹ càng

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn từng hành động của anh, con ghen cuộn trào dữ dội trong lồng ngực, nhưng lại không biết nên phát cẩu như thế nào

Đời này, Lạc Thần Hi chưa từng chăm sóc bất kỳ một cô gái nào, trong khi Kha Từ Thích lại làm chuyện này một cách đơn giản

Sự săn sóc dịu dàng của Kha Từ Thích khiến đàn ông cũng không khỏi thần phục này, làm dấy lên lòng đổ kị trong anh, chính bởi Kha Từ Thích đã thể hiện tình cảm dịu dàng như nước mà bất kỳ người con gái nào cũng không kháng cự lại được này với La Thiên Nhã.

Anh, lần đầu tiên đổ kị với một người đàn ông khác.

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau, ai cũng không muốn rời đi

Anh hút thuốc lá, trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Kha Từ Thích nhìn anh thật lâu, hỏi: “Anh yêu cô ấy sao?”

Lạc Thần Hi đặt thuốc lá trong tay xuống: “Chuyện này có liên quan gì đến anh?”

“Nếu đã không yêu, cần gì phải dây dưa đau khổ như vậy?” Đã không thừa nhận, vậy Kha Từ Thích sẽ coi như phủ nhận.

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Yêu và không yêu, làm thế nào để định nghĩa?” Thật ra anh cũng không biết phải hình dung cảm giác của mình đối với La Thiên Nhã thế nào, ban đầu là cảm giác quen thuộc, cảm giác đặc biệt, sau này là lưu tâm, thương xót

Với cô, anh luôn có một loại cảm giác như đã từng quen biết, luôn hi vọng nhìn thấy cô trong tầm mắt của mình, luôn không ngăn nổi bản thân đến gần cô, muốn độc chiếm cô.

“Nếu là yêu, anh sẽ bằng lòng hi sinh tất cả vì cô ấy, kể cả gia đình bây giờ của anh.” Yêu là ích kỷ, Thiên Nhã yêu Lạc Thần Hi, chắc chắn sẽ gây tổn thương cho người vô tội khác, cũng tự tổn thương chính mình, đây là điều khiến tim Kha Từ Thích đau nhói.

“Sao anh biết, tôi sẽ không từ bỏ gia đình của mình vì cô ấy?” Lạc Thần Hi liếc nhìn anh, lạnh lùng hỏi.

“Thế nhưng, bây giờ anh đang làm những gì? Anh có thể đảm bảo cô ấy sẽ không bị tổn thương tổn vì anh?” Hiện thực là Thiên Nhã đã bị anh làm tổn thương hết lần này đến lần khác.

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Vậy anh cũng dám đảm bảo cô ấy sẽ không bị tổn thương vì anh không?” Lạc Thần Dương làm như vậy, chẳng phải cũng do ân oán cá nhân với Kha Từ Thích sao

Chân mày Kha Từ Thích nhíu chặt: “Tôi sẽ cố gắng bảo vệ cô ấy bằng tất cả khả năng của mình.” Anh cúi đầu, giống như đang nhìn lại sai lầm của mình

Lạc Thần Hi chiếm ưu thế: “E rằng điều này cũng không thay đổi được trái tim của cô ấy.” Anh ám chỉ rằng, chính miệng người phụ nữ ấy đã thừa nhận mình thích anh

Nhưng sao chỉ là thích mà thôi? Đôi mày anh tuấn của anh chột nhứ lại, nhận ra vấn đề về câu từ, đây thật sự là một vấn đề rất nghiêm trọng

Nhưng Lạc Thần Hi không hề nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Kha Từ Thích, giống như anh đã sớm biết sự thật này.

“Vậy thì sao? Như thế này đã đủ rồi.” Chỉ cần cô ấy vui vẻ, hạnh phúc, Kha Từ Thích nỗ lực cười chưa xót, nói trong kiên định, Hơn sáu năm trước, Kha Từ Thích gặp Thiên Nhã, gần như là cái nhìn đầu tiên thì anh đã yêu cô, Yêu không nhất thiết là phải chiếm hữu, yêu chính là nhìn người ấy vui vẻ, bản thân liền cảm thấy vui vẻ, nhìn người ấy đau khổ, bản thân còn cảm thấy đau khổ hơn cả người ấy, nhìn người ấy khóc, bản thân liền hận không thể hi sinh mọi thứ giúp người ấy ngừng khóc, thà để kẻ đang khóc lóc kia là mình.

Nhìn Kha Từ Thích trước mặt, Lạc Thần Hi lại để kị, vô cùng đồ kị.

Chính vì vậy, Lạc Thần Hi càng thù địch người đàn ông này hơn, lần đầu tiên anh biết, Kha Từ Thích lại chính là kiểu đàn ông cao thượng trong tình yêu đến thế.

Còn anh thì sao? Chỉ vì cảm xúc không thể nói rõ mà muốn chiếm lấy cô, đây chính là yêu sao?

Không, không phải như vậy, anh sẽ vì cô mà nổi trận lôi đình, vì cô mà ghen tuông, vì cô mà không quan tâm đến bất kỳ điều gì cả, vì cô mà cảm thấy khó chịu, vì cô mà..

cảm thấy vui vẻ.

Phải biết rằng trong thế giới của anh, vui vẻ là chuyện hiếm hoi đến mức nào.

“Tôi không hi vọng có người làm tổn thương cô ấy, dù với bất kỳ phương thức nào.” Kha Từ Thích nói thêm, bất luận là vì yêu hay hận.

Đây chính là sự phủ định dành cho Lạc Thần Hi, là người thừa kế của Tập đoàn Lạc Thần, trên vai anh phải gánh vác quá nhiều thứ, anh có gia đình, có một nhóm chú bác họ hàng như sói đói hổ dữ chờ đánh bại anh, còn có cụ Lạc - một người hám lợi, chỉ nhận tiền không nhìn tình.

Anh có thể cho Thiên Nhã cái gì?

Chết tiệt, sao anh lại ngoan ngoãn ngồi ở đây nghe Kha Từ Thích “phán xét” chứ? “Anh dựa vào cái gì mà không cho phép?” Anh cười lạnh, nhếch môi lên tạo thành nụ cười đẹp đẽ mà tà mị, anh không quen bị người khác nhìn thấu, càng không thể bị nhìn thấu trước mặt Kha Từ Thích.

Hai người đàn ông với hai khí chất khác biệt, cứ mặt đối mặt như vậy, lại bắt đầu âm thầm đo sức,

Sau đó thì..

“Ừ, em muốn uống nước, nước.” Thiên Nhã tựa vào mép cửa, cúi thấp đầu, nói như mộng du

“Đề tôi.” Kha Từ Thích vừa định đứng dậy, Lạc Thần Hi liền nói

Đây là giọng điệu không cho phép từ chối, giống như người phụ nữ bên trong, là thuộc về anh

Lạc Thần Hi đỡ Thiên Nhã trở lại giường, rót một ly nước ấm, mớm cô uống hết

“Từ Thích, cảm ơn anh.” Thiên Nhã mở hờ mắt, mơ màng nhìn người đàn ông trước mặt, nhưng không thấy rõ đường nét

Gương mặt của Lạc Thần Hi cứng đờ, bàn tay đang nắm ly rõ ràng đã siết lại.

Ha, thật có loại kích động muốn ném ly, lẽ nào trong mơ người phụ nữ này chỉ biết gọi Kha Từ Thích sao? Anh quay gương mặt u ám nhìn Kha Từ Thích về mặt buồn cười đang khoanh tay dựa lên góc cửa

La Thiên Nhã, ngày mai, cô chết chắc.

Trời sáng

Thiên Nhã ôm đầu choáng váng nặng nề ra khỏi phòng, nhìn thấy cảnh trước mắt, cô sững người tại chỗ

Đã..

đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao hai người đàn ông này lại ngủ trên sofa nhà cô? Định chiếm phòng khách sao? “Các..

các anh...” Thiên Nhã thật sự khó mà tiêu hóa sự thật này, cô bắt tóc, chuyện ngày hôm qua..

“Sao thế? Cô không nhớ gì ư?” Hai người đàn ông thức dậy, Lạc Thần Hi ngồi trên sofa, gương mặt anh tuấn lười nhác không biểu lộ thiện ý

Kha Từ Thích cũng ngồi dậy: “Em không sao chứ? Còn đau đầu không?” Anh lập tức ân cần hỏi han Thiên Nhã

Lạc Thần Hi nhướn mày nhìn Kha Từ Thích, vẻ mặt càng khó coi hơn.

Thiên Nhã đỡ trán: “Em không sao.” Điều khiến cô đau đầu hơn là dù cô có nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi tại sao sáng sớm đã nhìn thấy hai người đàn ông này ngủ trong phòng khách nhà mình? La Tiểu Bảo đâu? Đúng! La Tiểu Bảo đâu rồi! Lẽ nào Lạc Thần Hi đã...

“Tiểu Bảo...” Thiên Nhã có cảm giác như đại họa sắp ập xuống

“Tối hôm qua bảo bố nhỏ sang nhà Hoa Kỳ ngủ rồi!” Kha Từ Thích lập tức lên tiếng hóa giải nỗi nghi hoặc của cô

Thiên Nhã âm thầm thở phào, may mà..

Không thể để cha con họ gặp nhau, nếu không..

Dù là nguy cơ nhỏ bé nhất khiến cô mất đi Tiểu Bảo, cô đều không hi vọng sẽ xảy ra, “Bảo bố nhỏ? Gọi thân thiết biết mấy, lẽ nào nó là con của anh?” Lạc Thần Hi nhún mày khoanh tay, hỏi với ánh mắt sắc bén, nghe Kha Từ Thích gọi con của Thiên Nhã thân mật như vậy, trong lòng anh thật sự không thoải mái

“Ngược lại, tôi cũng muốn được như vậy.” Kha Từ Thích xòe tay, nói.

Thiên Nhã nghe cuộc trò chuyện của hai người, hơi đỏ mặt.

“Còn gây người ra đó làm gì? Còn không đi làm bữa sáng.” Lạc Thần Hi chuyển mắt sang Thiên Nhã, căn dặn với điệu bộ của một vị vua, hoặc có lẽ, như một người chồng đang bảo vợ.

Kha Từ Thích nhìn đáng vẻ Lạc Thần Hi trừng mắt ngang ngược với Thiên Nhã, chột nhún mày, nói: “Để anh làm, đợi anh đi đánh răng đã.” Thiên Nhã cười nói: “Không cần đâu, để em làm, anh cứ đánh răng rửa mặt đi.”

“Vậy còn tôi?” Hai người này còn thẳng thừng coi anh như không khí? “À..

Anh cũng vậy.” Thiên Nhã đương nhiên không biết rốt cuộc anh đang buồn bực chuyện gì

Hai người đàn ông chen lấn trong phòng vệ sinh không mấy rộng rãi trong nhà Thiên Nhã, còn đều mang về mặt lười nhác, đầu tóc rối bời, đôi mắt lim dim, râu dưới cằm khiến mỗi người có một sức hút nam tính mê hoặc chết người riêng, nhưng đều đẹp trai đến ngạt thở

Hình ảnh này, thật sự là vô cùng tình tứ nha, xin cho phép suy nghĩ của cô được một lần đen tối chút ít như vậy thôi.

Lạc Thần Hi cầm bộ dụng cụ vệ sinh cá nhân mới mà Thiên Nhã đưa cho anh, nhìn bộ trên tay Kha Từ Thích dường như là bộ anh ta hay dùng, vẻ mặt liền nhanh chóng tối sầm lại, như bầu trời khi mưa bão sắp tới

“Xem ra anh là khách quen của nơi này?” Lạc Thần Hi không vui, nhún mày hỏi

Thiên Nhã chột đỏ mặt, biết anh đã hiểu lầm, cô giải thích: “Không phải, Từ Thích chỉ tình cờ qua đêm ở chỗ này mấy lần mà thôi.” Trời ạ, càng nói càng đen, “Tôi đi nấu bữa sáng.” Cô cúi đầu chạy ra ngoài

Ánh mắt của Lạc Thần Hi như sắp xé vụn bóng lưng đang bỏ chạy của cô

Kha Từ Thích nhìn cổ và bàn chải đánh răng của mình, sau đó nở nụ cười vô hại với Lạc Thần Hi: “Chủ tịch Lạc, anh làm trước nhé?” Mặt Lạc Thần Hi đầy vạch đen: “Anh là khách, anh làm trước đi.” Anh tỏ vẻ nói, giống như anh là chủ nhân nơi này

Nụ cười của Kha Từ Thích càng sâu thêm: “Tùy anh.” Nếu Chủ tịch Lạc đã nhường anh, anh đương nhiên không thẹn mà nhận

“Ngay cả dao cạo râu anh cũng có?” Thấy Kha Từ Thích đang nhìn gương cạo râu, Lạc Thần Hi hỏi trong bất mãn

Kha Từ Thích đưa cho anh: “Anh có muốn mượn không?” Hoàn toàn mang ý trêu đùa

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Phụ nữ thích đáng vẻ này của tôi hơn.” Anh sờ lên cằm nói một cách tự phụ, rõ ràng có ấn ý riêng

Thiên Nhã đeo tạp dề, như một cô đầu bếp xinh đẹp bung bữa sáng mà mình đã dày công chuẩn bị ra trước mặt hai người đàn ông đẹp trai, nói: “Có thể ăn rồi.” Lạc Thần Hi chống nạnh, lạnh lùng nhìn sandwich lập xưởng trông ngon mắt, còn có ly sữa tươi nóng trước mặt

Anh nhìn sang Kha Từ Thích: “Của anh ta là gì?” Rõ ràng không giống nhau

Thiên Nhã ngoan ngoãn đáp: “Của Từ Thích là bơ lạc.” Quả nhiên: “Sao của anh ta là bơ lạc, còn của tôi là lập xưởng?” Anh không vui gắng hỏi, đây rõ ràng là thiên vị

Thiên Nhã khó xử bứt tóc, nói: “Hết bơ lạc rồi, cho nên...” Cô chẳng qua chỉ chia bữa thôi, tên này cần gì phải tính toán chi li như vậy chứ

“Anh thích bơ lạc sao? Vậy tôi đổi cho anh.” Kha Từ Thích dần xẹp ồm thỏa, nói

Hiển nhiên điều này không hề xoa dịu cơn giận của Lạc Thần Hi, anh thoáng nhìn sandwich lập xưởng trong đĩa của Thiên Nhã: “Ai bảo tôi muốn đổi, tôi ăn món này.” Thiên Nhã thấy trán mình toát mồ hôi, đây là vấn đề mà một Chủ tịch của tập đoàn xuyên quốc gia nên quan tâm sao? Đây chỉ là chuyện nhỏ như hạt vừng..

Kha Từ Thích nhìn Lạc Thần Hi chẳng hiểu sao lại giờ tính như trẻ con và vẻ mặt mù mịt của Thiên Nhã, anh nở nụ cười bất đắc dĩ: “Em cũng mau ăn đi, bụng đói lắm rồi phải không?” Anh nói xong liền đứng lên giúp Thiên Nhã cới tạp dề ra, kéo ghế cho cô ngồi, hành động không khác gì một quý ông lịch thiệp

“Cứ giả tạo đi.” Lạc Thần Hi nhìn không thuận mắt, thấp giọng nói

Thiên Nhã nở nụ cười lúng túng: “Ăn thôi, mau ăn thôi.” Bầu không khí này thật là..

khẩn thần kinh người ta căng cứng.

Trong lúc ăn sáng.

“Chuyện tối qua, tôi sẽ từ từ tính rõ ràng với cô.” Lạc Thần Hi nói, hiển nhiên không quên sự áp bức” và “lãng nhục” của tối hôm qua, anh cong khoé môi như cười như không

Về mặt Thiên Nhã mông lung: “Chuyện tối qua?” Cô thật sự không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ mang máng rằng cô đã uống say trong quán ăn, sau đó..

sau đó hai người họ đều đến? Đều tại Lạc Thần Dương cả, cô hận chết anh ta rồi

“Anh xin lỗi, sau này em đừng làm như vậy nữa.” Kha Từ Thích nói với vẻ mặt thương xót, giọng điệu mang theo áy náy

Thiên Nhã mỉm cười: “Sao phải nói xin lỗi, chuyện này không liên quan đến anh, Từ Thích.” Là tự cô yêu cầu Lạc Thần Dương đừng vì chuyện trước kia mà lại gây khó dễ cho Từ Thích

Lạc Thần Hi ném sandwich trên tay xuống đĩa, hừ lạnh: “La Thiên Nhã, cô thật sự không sợ chết sao?” Anh cũng không biết bản thân lấy đâu ra nhẫn nại, từ tối hôm qua đến giờ, nhìn cô và Kha Từ Thích thân mật và thâm thiết, rõ ràng anh đã rất tức giận rồi, cảm giác như có ngọn lửa đang thiêu đốt trong bụng, vậy mà anh vẫn có thể yên lặng ngồi ở đây xem hai người họ “tiếc mắt đưa tình”

Lạc Thần Hi, mày thay đổi rồi, thật sự đã thay đổi rồi.

Hành động của anh dọa Thiên Nhã giật mình: “Tôi sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Một bữa sáng rồi rằm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kha Từ Thích ngồi thẳng người, nói bằng giọng điệu mang chút hàm ý cảnh cáo: “Bình thường anh nói chuyện như thế này với cô ấy ư?” Nhìn người phụ nữ mà mình nâng niu trong lòng bàn tay như châu báu bị người đàn ông khác sai bảo như vậy, cảm giác này thật..

***, khiến người khác bức bối

Lạc Thần Hi bỗng chốc nhìn chằm chằm vào mặt của Kha Từ Thích, nói như lẽ đương nhiên: “Chẳng lẽ nói như vậy là phạm pháp sao?” Hoàn toàn mang dáng vẻ “anh làm gì được tôi”.

Kha Từ Thích chợt tối sầm mắt, Lạc Thần Hi cũng nhìn anh ta, ánh mắt đầy khiêu khích và châm chọc, hai người lại đấu mắt với nhau

Thiên Nhã đỡ trán, trời ơi, ai đó hãy tới cứu cô đi, mau khiến hai người đàn ông này rời khỏi nơi này đi, nếu không sẽ có chiến tranh xảy ra mất

“Đầu của em, đau quá...” Cô đỡ đầu mình, nói với vẻ mặt “đau đớn”, Hai người đàn ông hướng ngay ánh mắt về phía cô, giả chết lúc cần thiết, chắc cũng không tính là phạm pháp đâu nhỉ.

Nhưng Thiên Nhã nhanh chóng nhận ra giả chết không phải là một cách tốt.

“Em uống ly trà giải rượu này đi.” Kha Từ Thích bung trà đến, sau đó xoa trán cho cô.

Nên uống trà này hay không đây, nếu uống nó, chắc cô sẽ bị ánh mắt của Lạc Thần Hi giết chết, bởi anh đang ở đối diện, nhìn cô bằng ánh mắt uy hiếp.

Thôi vậy, cô đầu hàng.

“Em không sao, bỗng nhiên lại hết đau rồi.” Thiên Nhã cười khan vài tiếng, trông còn khó coi hơn cả khóc.

Khó khăn lắm cuối cùng hai người đàn ông này đã nhận ra mình cần phải rời khỏi nơi này.

“Cô còn ngây người ra đó làm gì, không đi làm sao?” Hôm nay cũng không phải cuối tuần, mà cho dù là cuối tuần, thì hôm nay cô cũng phải đi làm, ai bảo hôm qua cô trốn việc đi làm “chuyện riêng”, hơn nữa còn là “chuyện riêng” khiến anh cực kỳ không8thoải mái.

“Đề anh đưa em đi làm.” Kha Từ Thích nói.

Về mặt Lạc Thần Hi lập tức chuyển sang biểu cảm đứng kiêu “anh là cái thá gì”, nói: “Anh thuận đường?” “Chuyện ấy quan trọng sao?” Kha Từ Thích tỏ vẻ không quan tâm, đáp

“Đương nhiên không, điều quan trọng ở đây là cô ấy không thể ngồi xe của anh, mà phải ngồi của tôi, ok?” Anh nói xong liền “xách” Thiên Nhã lên bước ra ngoài.

“Từ Thích, vậy em đi làm trước đây.” Thật ra là cô bị ép buộc...

“Chắc..

chắc tối qua tôi không phạm phải sai lầm nào không thể tha thứ chứ?” Ngồi trên xe Lạc Thần Hi, Thiên Nhã nhìn gương mặt âm u của anh, sợ sệt nói

“Hôm qua tôi mặc thế nào?” Hỏi một đằng,9anh trả lời một nẻo,

Thiên Nhã cố gắng nhớ lại: “Hình như là một chiếc áo khoác màu xanh đậm.” Hơn nữa còn là loại có giá trên trời.

“Cô đến tôi đi.” Anh nhanh chóng trả lời

Thiên Nhã giật mình: “Tại sao chứ?” Tên này thật khó hiểu! Lạc Thần Hi quét mắt nhìn cô: “Cô tự nghĩ.” Cuối cùng anh cũng đã tìm được lý do để mạnh tay trả thù cô, hừ, ai bảo cô thân mật với Kha Từ Thích trước mặt anh, thật là anh tức điên rồi

Thiên Nhã cố gắng nhớ lại, một giây, hai giây, ba giây, một lúc lâu sau.

Sắc mặt cô tái nhợt

“Tôi..

tôi muốn hôn.” Câu nói này vang vọng trong đầu cô, còn có gương mặt u ám y như mây đen đầy trời của anh..

A, trời ơi, La Thiên Nhã, một lần hôn của mày tốn biết bao nhiêu tiền đấy! “Tôi giặt sạch cho anh được không?” Cô cố gắng giảm việc đền bù tổn thất đến mức thấp nhất

“Vứt rồi.” Anh thẳng thừng gạt bỏ ý định vừa mới nhen nhóm của cô

Ai bảo cô vì người đàn ông khác mà uống say đến không biết trời trăng gì, còn dám anh em em với Kha Từ Thích trước mặt anh, còn..

Tóm lại, tội trạng của cô thật sự đã quá nhiều, đây chính là cái giá phải trả, hiểu chưa? Có điều nếu cô tưởng chỉ thế là hết thì cô vẫn còn ngây thơ lắm

Nhưng, dường như anh đã quên mất một vấn đề rất quan trọng, cô và Kha Từ Thích, hai người vốn dĩ chính là “người yêu của nhau”

Thôi vậy, mối quan hệ này của họ, hiện tại anh dứt khoát làm lơ không tính toán

Có thể từ từ tính sổ với La Thiên Nhã, nhưng có một người mà bây giờ anh phải lập tức quay về giải quyết triệt để

Lạc Thần Dương, thằng nhóc này, đúng là không sợ chết mà.

Thực tế chứng minh, Lạc Thần Dương không phải loại người không sợ chết, hoặc có thể nói rằng, anh ta rất xảo quyết.

Bởi anh ta biết hôm nay chính là “ngày chết” của mình, nên cố ý gọi cứu binh đến, mà người này đương nhiên chính là..

“Ông nội, sao ông lại đến đây?” Lạc Thần Hi vừa vào văn phòng Chủ tịch đã nhìn thấy cảnh hai ông cháu tương thân tương ái, trò chuyện vui vẻ, Lạc Thần Dương còn hiếu thảo đấm lưng cho ông cụ

Cụ Lạc đang được cháu trai mà cụ quý nhất dỗ đến vui vẻ, trên gương mặt nghiêm túc nở nụ cười đầy cưng chiều hiếm có

Nhìn thấy Lạc Thần Hi, nụ cười ấy biến mất, nhưng khóe môi vẫn cong lên, cụ ho khan hai tiếng: “Sao ông không thể tới đây? Lẽ nào ông không được đến xem nơi cháu mình làm việc?” Lạc Thần Dương cung kính giúp cụ rót trà, nói: “Ông nội, ông không cần lo lắng cho cháu, cháu nhất định sẽ chăm chỉ học tập anh trai, anh ấy cũng rất quan tâm chăm sóc cháu mà, anh nhỉ?” Lạc Thần Dương nhìn Lạc Thần Hi, nói như ám chỉ.

Lạc Thần Hi ngồi đối diện hai ông cháu, nghịch nhảnh, nhìn Lạc Thần Dương bằng ánh mắt sâu xa: “Ông nội thật sự đã có người kế tục rồi, có đứa cháu trai thông minh tuyệt đỉnh như cậu, cậu có chắc là mình cần đến sự quan tâm và chăm sóc của tôi không?”

Cụ Lạc nghe ra ẩn ý trong câu nói của Lạc Thần Hi, cụ khẽ nhếch môi, nhìn chằm chằm Lạc Thần Hi

Lạc Thần Dương cười “kiêm tốn”: “Anh nói vậy thì em biết để mặt mũi ở đâu, nếu nói đến thông minh tuyệt đỉnh, có ai vượt được anh cơ chứ, có điều gì em làm chưa đúng, hoặc mạo phạm thì xin anh tha thứ cho em” Lạc Thần Hi cười lạnh: “Nhìn bộ dạng này của cậu, người khác không biết còn tưởng rằng cậu đã gây ra chuyện gì có lỗi với tôi đấy.” “Ha ha, lời của anh thật khiến người khác phải run rẩy, ai dám gây chuyện với anh chứ, dù có thì cũng chỉ là bất đắc dĩ, vô tình thôi.” Quan trọng nhất là phải cố gắng rửa sạch hành vi phạm tội

“Ồ, vô tình? Bất đắc dĩ? Hai từ này xuất phát từ miệng cậu, vẫn thật sự cảm thấy vô cùng chói tai.” Anh như cười như không, nói

Cụ Lạc hừ lạnh một tiếng: “Xem ra giữa hai anh em các cháu, đã xảy ra một số chuyện mà ông không biết.” Thảo nào mới sáng sớm tên nhóc này đã mời ông đến công ty khảo sát thái độ làm việc của nó, chắc là đã làm sai chuyện gì đó nên sợ bị Lạc Thần Hi tính sổ đây mà

“Ôi không, sao có thể! Giữa hai anh em cháu có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ, à, không, giữa cháu và anh quả thực có thể xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như làm việc chung ăn ý này, chuyện gì cũng bàn với nhau này vân vân.” Lạc Thần Dương giống như vừa nghe thấy chuyện cười, bước qua ngồi cạnh Lạc Thần Hi, khoác tay lên vai anh, thể hiện mối quan hệ khăng khít hết sức có thể

Lạc Thần Hi nhếch môi, thản nhiên đẩy bàn tay đang khoác trên vai mình xuống, phui nhẹ vai hai cái: “Có thể làm việc chung ăn ý hay không, phải xem bản lĩnh của cậu, còn chuyện gì cũng bàn với nhau, sao cháu dám so với ông nội, hai người cứ thông thả trò chuyện, cháu xin phép vắng mặt.”

Anh đứng lên, nhìn Lạc Thần Dương bằng ánh mắt mang ẩn ý sâu xa, sau đó gật đầu với cụ Lạc, nói.

Lạc Thần Dương, đừng tưởng gọi ông nội đến thì tôi không trị nổi cậu, dám mang ông nội ra chèn ép tôi, cậu đúng là không thiết sống nữa

“A, anh trai yêu quý, bộ đồ này của anh..

từ tối qua đến nay anh không thay quần áo sao?” Lạc Thần Dương nói ra phát hiện mới của mình với biểu cảm khoa trương.

Biết rõ còn cố hỏi, giả ngây giả dại thì anh ta là số một

Về mặt Lạc Thần Hi buồn cười nhìn anh ta: “Cậu đúng là quan sát kĩ đấy.” “Anh, anh nên chú ý đến sức khỏe của mình, cũng nên quan tâm chị dâu của em một chút, nửa đêm phòng không gửi chiếc, thật sự là rất đáng thương.” Lạc Thần Dương tỏ vẻ “đau lòng” khuyên nhủ

“Nếu cậu chịu bỏ ra một chút hơi sức như vậy cho công việc, chắc là tương lai sẽ cực kỳ rộng mở.” Anh chế giễu ngược lại, sau đó đi thẳng vào phòng thay quần áo

Lạc Thần Dương nhìn bóng lưng của Lạc Thần Hi, âm thầm cười trộm, anh không nể mặt em, thì cũng phải nể mặt ông nội thôi

Cụ Lạc đứng dậy, nói: “Được rồi, cháu trai yêu quý của ông, cháu trên đùa ông như đám khí trong mây xiếc, chắc cũng đủ rồi? Ông cũng nên trở về thôi, không lại làm lá chắn sống cho người ở đây.” Cụ sầm mặt nói

Lạc Thần Dương biết quý kẻ của mình đã bị vạch trần, vội cười xòa, nói: “Hi hi, ông nội, ông tha cho cháu lần này đi, cháu hứa lần sau sẽ không dám nữa, mạng nhỏ này cũng rất quan trọng.” Anh ta đã từng chứng kiến thủ đoạn của Lạc Thần Hi, đến cha già nhà anh ta cũng bị Lạc Thần Hi đùa bỡn xoay vòng vòng, huống hồ là anh ta? Nếu không phải ông nội đến đây,

chắc là anh ta đã bị Lạc Thần Hi xử rồi.

“Hừ, họa là do cháu làm, tội lại muốn ông đỡ cho cháu, vậy cháu nói xem, có phải cháu nên giúp ông cháu, làm một số chuyện không?” Cụ Lạc hơi híp mắt, nói đầy ẩn ý.

Lạc Thần Dương hiểu ra, vỗ ngực, nhỏ giọng nói: “Ông nội có gì cần, cứ nói với cháu, cháu đảm bảo sẽ hoàn thành yêu cầu của ông.”

“Người đẹp, đang pha cà phê sao? Pha giúp anh một ly nhé?”

Thiên Nhã đang pha cà phê ở gian uống nước, Lạc Thần Dương đột nhiên ngo đầu ra từ phía sau, cười hi hi nói

Tên này, còn dám xuất hiện trước mặt cô, nếu không tại anh ta, cô cũng không cần bồi thường quần áo cho Lạc Thần Hi! “Tôi là trợ lý riêng của Chủ tịch, nếu muốn uống cà phê, anh tự pha đi.” Thiên Nhã hiểm khi không khách sáo, thẳng thừng từ chối

“Ấy ấy, anh là sếp nhỏ của em đó, sao em có thể đối xử với người ta như vậy.” Lạc Thần Dương nói với vẻ mặt “ấm ức”

Thiên Nhã bắt đầu dĩ cần rằng, hỏi: “Chuyện anh đồng ý với tôi hôm qua, nói được phải làm được đấy.” Lạc Thần Dương giả vờ mất trí nhớ: “Chuyện gì cơ? Con người của anh, hay quên lắm.” “Anh!” Cô biết ngay không nên tin tưởng tên này mà! “Chuyện của Từ Thích.” Thiên Nhã nói thẳng, cô không tin anh ta vẫn có thể giả ngốc

“Chuyện của Kha Từ Thích? Trời ạ, anh nói đùa thôi, sao em lại tưởng thật cơ chứ? Lẽ nào em không biết, đã là đàn ông, chỉ cần em tin lời của người đó một chút, cũng sẽ đau khổ tốt cùng ư?” Lạc Thần Dương hoàn toàn mang dáng vẻ được lợi lại còn khoe mẽ.

“Anh!” Thiên Nhã tức đến nghẹn lời, tên này, hôm qua cưỡng ép “bắt cóc” cô đi mới khiến chuyện tồi qua xảy ra, có trời biết cô vẫn đang chờ bị Lạc Thần Hi tính sổ đây.

Được, xem như anh ta lợi hại, Thiên Nhã hít một hơi thật sâu, từ lúc tên này xuất hiện thì chính là lúc bi kịch của cô bắt đầu

“Muốn cà phê đúng không?” Thiên Nhã đột nhiên cười hi hi, giọng cà phê lên hỏi

“Muốn, đương nhiên muốn.” Lạc Thần Dương cũng cười tít mắt, đáp

“Qua đây.” Cô duỗi ngón tay ngoắc hai cái

Về mặt Lạc Thần Dương buồn cười, đi qua đó hai bước

“Á!” Sau đó là tiếng hét thảm thiết của Lạc Thần Dương.

Thiên Nhã nổi giận dùng dùng bước ra khỏi gian uống nước, đúng lúc chạm mặt Hạ Nhật Y nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nên đi tới: “Có chuyện gì vậy?”

Thiên Nhã trả lời như chuyện không liên quan đến mình: “Không biết, chắc là bị bệnh.” Sau đó cô cúi đầu đi ra ngoài.

Hạ Nhật Y đi vào gian uống nước, nhìn thấy Lạc Thần Dương đang đứng một chân, hai tay bưng ôm cái chân còn lại, nét mặt đau đớn

Cô ta nhủ thầm hỏi: “Phó Chủ tịch, anh không sao chứ?” Lạc Thần Dương vịn bàn, vờ như không có gì: “Không sao, chỉ là bị một con voi giẫm thôi.” Ha, nhìn không ra người phụ nữ mãnh mai yếu ớt như vậy mà sức lại mạnh đến thế

Song kiểu bạn gái ngang tàng bạo ngược như vậy, anh ta trái lại rất thích

Hạ Nhật Y cười khan một tiếng, nói: “Vậy tôi ra ngoài trước.” Lạc Thần Dương giọng làm tư thế ok.

Khoảnh khắc Hạ Nhật Y quay người rời đi, ánh mắt cô ta chợt đổi sắc thái

La Thiên Nhã, xem ra cô đúng là có bản lĩnh, có thể khiến hết người đàn ông này đến người đàn ông khác đối xử với cô đặc biệt như vậy

“Này này, các cậu nghe chuyện gì chưa? Có ai biết sáng nay La Thiên Nhã kia ngồi xe của ai đi làm không?” Nhà vệ sinh nữ luôn là nơi mà hội chị em buôn chuyện tranh thủ thời gian vào đây để trao đổi những tin tức” mới nhất

“Tớ biết! Cô ta ngồi xe Chủ tịch đi làm, chính mắt tớ nhìn thấy.” Một đồng nghiệp nữ còn lại hít vào một ngụm khí lạnh: “Không phải chứ! Người phụ nữ đó! Lại dám cùng Chủ tịch đại nhân..

Hơn nữa còn ngồi xe Chủ tịch đi làm một cách đường hoàng? Còn đầu công lý!” Một đồng nghiệp nữ vừa ghen tị vừa căm hận lại kinh ngạc nói

“Đúng thế! Cô ta cũng quá không biết xấu hổ rồi, lại có thể làm ra chuyện như vậy, đúng là làm mất mặt phụ nữ chúng ta.” Một đồng nghiệp nữ cùng chung mối thù nói

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Thật tệ hại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Mà thôi, nếu đổi lại là các cậu, chẳng phải cũng sẽ bám lấy Chủ tịch không buông như thế sao, tiếc rằng, số mệnh bọn mình không được như vậy.” Một đồng nghiệp nữ thở dài đầy tiếc nuối.

“Hừ, tớ thấy cô ta chẳng qua chỉ là đồ chơi của Chủ tịch thôi, địa vị bà chủ tịch của người ta cũng như núi Thái Sơn, còn cô ta thì sao? Là cái thá gì chứ?” Đồng nghiệp nữ khác nói với giọng điệu cực kỳ mỉa mai

“Đúng thế, tớ nghĩ cô ta không huênh hoang được bao lâu đâu.” “Bọn mình cứ chờ xem kết cục cô ta như thế nào đi, bà chủ tịch cũng sẽ không tha cho cô ta đâu.” “Ài, cậu nói xem bọn mình có cần đứng về phía bà chủ tịch không, khiến cô ta...” Giọng điệu của đồng nghiệp nữ bỗng trở nên lén lút

“Bà chủ tịch đã nhắm vào cô ta từ lâu rồi, còn cần đến bọn mình sao? Hơn nữa hiện tại cô ta có quan hệ với Phó Chủ tịch, sớm muộn Chủ tịch cũng sẽ đá cô ta.” “Lần này La Thiên Nhã thật sự tính nhầm rồi, ngay cả Phó Chủ tịch mà cũng dụ dỗ, đúng là không biết sống chết.” “Hừ, vậy nên, không cần bọn mình ra tay, cô ta cũng tự tìm đường chết.” Giọng của một đồng nghiệp nữ mang vẻ nham hiểm

Có đến nỗi như thế không? Nhóm đồng nghiệp ngày thường khá là khách sáo với cô này

Sau khi các đồng nghiệp nữ rời khỏi, Thiên Nhã bước ra từ một phòng vệ sinh trong số đó

Cô thật sự không có ý nghe lén những lời bàn luận về mình đâu, nhưng mà, cô vẫn nghe thấy rồi.

Thiên Nhã chống cằm, ngồi ngẩn ra ở bàn làm việc

Cô đang kiểm điểm sâu sắc lại bản thân, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể thoát khỏi tình thế khó xử hiện tại của mình, Ôi sao cuộc sống của cô..

lại rối rắm thế này

Hu hu, đều tại Lạc Thần Hi mà ra, chung quy đều tại anh ta! Nhớ đến cái áo khoác giá trên trời kia, hic, cô thật sự sắp phát điên

Lúc Thiên Nhã đang vùi đầu sắp xếp tài liệu mà Lạc Thần Hi cản dẫn thì có một người phụ nữ xinh đẹp trang điểm tỉ mỉ, ăn mặc diêm dúa và thời thượng đang đưa vòng eo như rắn nước, đi cao gót vào trong mà tựa như đang nhẹ bước trên mặt hồ

Các đồng nghiệp nam trong văn phòng ai nấy đều ngẩn người chào đón người đẹp này bằng ánh mắt, còn các đồng nghiệp nữ thì mỗi người mỗi nét, nhưng đương nhiên ánh mắt để kị vẫn là nhiều nhất.

“Tôi đến tìm Chủ tịch của các cô, anh ấy có ở đây không?” Người phụ nữ bước đến trước văn phòng Chủ tịch, nói với Thiên Nhã và một cô thư ký khác

Đôi mắt phượng xinh đẹp dừng lại trên gương mặt của Thiên Nhã, như đang nhớ lại gì đó

Thiên Nhã hoài nghi một lúc, người phụ nữ thật quen mắt..

Cùng lúc, cả hai đều nhận ra đối phương

Nhớ lại hình ảnh dây dưa của cô ta và Lạc Thần Hi ở khách sạn lần đó, gương mặt của Thiên Nhã hơi nóng lên, còn người phụ nữ diêm dúa lại nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt khinh thường và thù địch, như thể người triển miên với anh không phải cô ta, mà là Thiên Nhã

“Chủ tịch không ở bên trong, anh ấy đã ra ngoài rồi ạ.” Thư ký Triệu Lâm Lâm vừa nhìn người phụ nữ này liền biết không phải đến bàn chuyện công việc nên đáp lại bằng thái độ hơi lạnh nhạt

“Ồ? Ra ngoài rồi, vậy tôi vào trong đợi anh ấy.” Người phụ nữ hất tóc, điệu bộ phóng đảng, vất túi lên vai, nghênh ngang đẩy cửa đi vào trong

“Ồ, này cô! Cô không thể...” Triệu Lâm Lâm đứng dậy định ngăn cản cô ta, người phụ nữ này..

sao lại tỏ vẻ như bà chủ tịch, nếu bà chủ tịch qua đây, chắc là chiến tranh thế giới lại bùng nổ mất

“Cô, mang cho tôi một ly cà phê.” Người phụ nữ diêm dúa thực hiện một cú xoay người đẹp đẽ, chìa móng tay sơn màu đỏ tươi vào Thiên Nhã, cản dẫn như bà hoàng, sau đó quay người đi vào trong.

Triệu Lâm Lâm chế giễu: “Kiểu phụ nữ gì vậy, nhìn điệu bộ của cô ta kia, Thiên Nhã, cô thấy liệu cô ta có phải là..

tiểu tam thứ n của Chủ tịch không?” Thì ra Chủ tịch không chỉ có một mình Thiên Nhã là tiểu tam! Tiểu tam gặp tiểu tam, lần này có kịch hay để xem rồi

“Là gì cũng được, tôi phải đi pha cà phê đây.” Thiên Nhã bắt đầu đi đáp, người thứ như, không biết trong suy nghĩ của nhóm đồng nghiệp này thì rốt cuộc cô là người thứ mấy? Nực cười

“Này, Thiên Nhã, cố lên! Tôi ủng hộ cô!” Triệu Lâm Lâm nói với vẻ mặt giận dữ, suy cho cùng Thiên Nhã vẫn khá là khiêm nhường với mọi người, còn người phụ nữ kia, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt đẹp gì, lại còn vênh vào hống hách

Tiếp đó toàn bộ đồng nghiệp đều trao cho Thiên Nhã ánh nhìn ủng hộ

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, không phải chỉ rót một ly cà phê thôi sao..

Nhóm người này không biết đã nghĩ đi đâu rồi..

Bụng cà phê đi ra từ gian uống nước, Thiên Nhã chột sững sờ

Người phụ nữ này lại có thể ngồi trên ghế của Lạc Thần Hi, đáng vẻ ung dung đắc ý, tự cao tự đại

Người phụ nữ này muốn càn quấy hơn Hạ Văn Cẩm sao? Nếu trùng hợp Hạ Văn Cẩm đến đây nhìn thấy cảnh này thì..

ngay cả cô cũng toát mồ hôi thây cô ta

Người phụ nữ vừa nghịch tóc của mình vừa nhìn Thiên Nhã bằng ánh mắt khinh thường

“Thưa cô, cà phê của cô.” Thiên Nhã đặt cà phê trước mặt cô ta, nói đúng mực

Người phụ nữ nhìn chằm chằm Thiên Nhã, tao nhã cảm cà phê trước mặt lên, nhấp một ngụm nhỏ

“Cà phê của cô, không tệ, xem ra công việc này rất hợp với cô.” Giọng điệu của cô ta mang theo châm biếm

Sau đó cô ta lại như chợt nhớ lại gì đó: “Người giúp việc? Nội trợ? Pha cà phê? Rốt cuộc thì đầu mới là nghề chính của cô nhì?” Trong mắt cô ta đầy vẻ khinh miệt

Đôi môi đỏ đầy đặn khẽ nhếch lên, một cách cực kỳ đắc ý

Cô ta không quên những gì đã xảy ra lần đó, người phụ nữ không xinh đẹp bằng cô ta, nhưng lại mang một loại khí chất đặc biệt, gương mặt còn có thêm đôi nét trong sáng, những câu nói ẩn ý của cô, cùng với sự nhục nhĩ khi cô ta bị Lạc Thần Hi đuổi ra ngoài.

Đương nhiên, cho dù việc bị Lạc Thần Hi đuổi ra một cách nhục nhĩ không liên quan đến Thiên Nhã, cô ta cũng tự động đổ lên đầu Thiên Nhã

Mà sự thật là nguyên nhân chủ yếu xuất phát từ Thiên Nhã.

Thiên Nhã ung dung nở nụ cười: “Cảm ơn lời khen của cô đây, hiện tại tôi là trợ lý của Chủ tịch Lạc.” Nói đúng hơn là trợ lý riêng.

Những bình thường cô sẽ không nói ra chức vụ này, bởi vì ngay cả chính cô cũng cảm thấy chức vụ này đầy mùi ám muội

(Là vì cô có tật giật mình chăng...)

Người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, vênh váo đắc ý nói: “Gọi tôi là cô Jenny đi, Tập đoàn MG, từng nghe qua chứ?”

Về mặt Thiên Nhã mông lung, cô thật sự chưa nghe qua

Người phụ nữ nhìn thấy dáng vẻ không hay biết gì của Thiên Nhã, hừ mũi: “Nếu đã là trợ lý của Lạc Thần Hi, chắc cô biết, hiện giờ Chủ tịch các người đang tìm công ty nước ngoài để hợp tác phát triển ngành dầu mỏ.” Điều bộ của cô ta hết như một con chim công xinh đẹp và kiêu ngạo.

Chim công ư..

Nếu như ăn mặc trang điểm bình thường một chút, thì quả thật chính là một cô gà tây...

Thôi được, đây là một tâm tư nào đó của cô đang làm cân, cho nên mới..

có kiểu suy nghĩ này..

La Thiên Nhã, sao mày có thể như thế? Tại sao? Cô ta có quan hệ gì với Lạc Thần Hi đầu liên can gì đến mày, mày khó chịu trong lòng làm gì? “Hình như là vậy.” Tuy cô thân là trợ lý riêng của Lạc Thần Hi, nhưng mỗi khi Lạc Thần Hi gặp mặt khách hàng quan trọng, hầu như đều đưa Hạ Nhật Y đi ra ngoài xã giao, cũng giống như hiện giờ, Lạc Thần Hi đã đưa Hạ Nhật Y đi bàn chuyện hợp đồng rồi

Cô ư? Chỉ là kiểu lúc nào gọi thì lúc ấy đến mà thôi

Người phụ nữ cười lạnh: “Xem ra trợ lý như cô, không xứng với chức vụ.” “Tôi đã cố gắng hết sức rồi.” Thiên Nhã đáp, trước sự khiêu khích của người phụ nữ này, Thiên Nhã trước sau đều theo hướng nhượng bộ

Có thể chịu đựng được Hạ Vân Cẩm, thì người phụ nữ này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ thôi, nhin, cô phải nhin

“Chỉ sợ rằng đã bỏ công sức vào mặt khác.” Jenny khoanh tay, nói một cách ám chỉ

“Tôi thật sự không hiểu cô Jenny nói đến mặt nào, nếu không có gì tôi xin ra ngoài trước, cô cứ thông thả ngồi đây, chắc là Chủ tịch sẽ về nhanh thôi.” Nói chuyện không hợp nhau dù hơn nửa câu, đáng thương cho cô còn ở đây tán dóc với cô nàng cao ngạo này nhiều như thế

Thiên Nhã vừa định cất bước quay người thì cửa lớn được mở ra, chủ nhân thật sự của văn phòng này, cuối cùng đã trở về

Nhìn thấy Jenny đang ngồi trên ghế mình với dáng vẻ của nữ chủ nhân, nét mặt Lạc Thần Hi bình thản, anh khẽ nhếch môi.

Jenny Trần nhìn thấy Lạc Thần Hi, lập tức thay đổi sắc mặt, bước qua đó trên đôi giày cao gót như cành hoa lung lay trong gió, khoác lấy cánh tay của anh, nũng nịu nói: “Cuối cùng anh đã về, người ta chờ anh lâu lắm đó.” Biểu cảm của cô ta cực kỳ âm ức

Thiên Nhã thấy trán mình toát đầy mồ hôi, lâu lắm ư..

Định nghĩ về lâu lắm là như thế nào? Năm phút? Hay mười phút? Phụ nữ bây giờ..

đều thích làm nũng kiểu này sao? Tìm một lý do chẳng giống lý do như này

“Vậy em muốn anh bù đắp thế nào cho em?” Lạc Thần Hi nói một cách xấu xa.

Về mặt Jenny Trình nũng nịu, cho đôi môi đỏ tươi: “Hôn một cái.”

Lạc Thần Hi hôn phớt một cái như mong muốn của cô ta, liếc mắt nhìn Thiên Nhã, nụ cười càng sâu thêm

Thiên Nhã không nhin được làm biểu cảm buồn nôn, hai người này..

Lẽ nào không biết nơi này là văn phòng sao? Lẽ nào không biết, nơi này còn có người thứ ba là cô sao? Vì sao lần nào cũng tình tứ trước mặt người ta chứ

Thôi vậy, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách

Thiên Nhã nhẹ nhàng nhón chân định ra ngoài, dường như thật sự nghĩ rằng người khác coi cô như không khí

“Cô đi pha cho tôi một ly cà phê.” Lạc Thần Hi gọi cô lại, ánh mắt nhìn cô rất đổi sâu xa

Thiên Nhã chạy trốn bất thành, chỉ đành thừa nhận bản thân xúi quẩy: “Ừm” ***, cùng uống nước miếng của nhau không phải là được rồi sao, còn cần đến cà phê sao..

Nghĩ đến đây, La Thiên Nhã lại không kìm được làm biểu cảm buồn nôn

Trời ơi, La Thiên Nhã, phải chăng suy nghĩ của máy..

ngày càng kinh tởm rồi không? Lạc Thần Hi và Jenny Trinh đều thu hết biểu cảm của cô vào trong tầm mắt, rõ ràng không hề coi cô như không khí, đương nhiên, mỗi người đều mang một tâm tư riêng

“Người ta không muốn nữa, người ta muốn anh cùng đi dạo phố này, ăn cơm này, xem phim này, nha anh?” Lạc Thiên Nhã bùng cả phê ra, Jenny Trinh đang ngồi trên đùi của Lạc Thần Hi liên tục làm nũng

Thiên Nhã thầm phi nhỏ

Ha, sao lần nào có nhìn thấy hai người này ở với nhau cũng không thiếu cảnh này? Cô bỗng có một loại suy nghĩ mà ngay cả bản thân cũng xem thường chính mình: Nếu Hạ Vân Cẩm đến đây, có phải vở kịch này sẽ hay hơn không.

Không được, La Thiên Nhã, sao máy có thể cười khi người khác gặp họa chứ, máy cứ làm tốt việc của mình là được rồi

Lạc Thần Hi trước sau đều nở nụ cười đen tối, anh thoáng nhìn Thiên Nhã bùng cả phê đến trước mặt mình, ánh mắt thoáng thay đổi sắc thái, trả lời cô ta: “Được, hôm nay sẽ cùng em làm những chuyện em muốn.” Nói xong anh kéo Jenny Trinh đứng dậy

Jenny Trinh nhiệt tình ôm lấy cổ của Lạc Thần Hi, hôn một cái lên má anh, bên trái gương mặt của Lạc Thần Hi liền in dấu son của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Sự khiêu khích của jenny trình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Chủ tịch, anh có chắc là anh muốn để vậy ra ngoài chứ?” Thiên Nhã chỉ vào má trái của mình ra hiệu, nhẹ giọng nhắc nhở.

Jenny Trinh ném cho cô một ánh mắt cảnh cáo, ý bảo Thiên Nhã không được nhiều chuyện, về mặt cô ta càng đây đặc ý

“À, qua đây, giúp tôi lau sạch.” Lạc Thần Hi bỗng hiểu ra, sau đó chỉ vào má trái của mình, ý bảo Thiên Nhã qua đó lau cho anh

Jenny Trinh lập tức tỏ vẻ không vui, trong lòng cực kỳ ghen ghét: “Không được, em muốn anh để vậy ra ngoài, nhìn như thế đẹp trai hơn.” “Cục cưng, anh làm thế cũng là muốn tốt cho em, có trời biết, bởi vì thứ này mà sẽ có biết bao phụ nữ đổ kị với em, sau đó nhắm vào em” Điều bộ Jenny Trinh như tin là thật, mà câu nói này có thật hay không cũng không thành vấn đề, quan trọng là nó lọt được vào tai “người khác” (cũng chính là Thiên Nhã)

Cô thấy chưa, Lạc Thần Hi thương tôi nhường nào

Thiên Nhã kìm nén ý định trợn mắt với hai người này, cố lấy khăn giấy ra, vừa định vươn tay lau cho anh thì đã bị Jenny Trinh giật lấy

“Đề em lau cho anh2nha.” Nói xong cô ta ra vẻ dịu dàng lau vài cái trên mặt anh

“Cảm ơn em, cục cưng” Lạc Thần Hi cười, về mặt ám muội

Thiên Nhã lại không nhịn được mà..

Thôi được rồi, mau dứt đi, hai người da mặt dày này, mắt không thấy thì lòng không phiền! Nhưng mà, giọng của ai đó đã nhanh chóng vang lên: “Cô ngây ra đấy làm gì, còn không đi” Lạc Thần Hi quay đầu lại, nghiêm mặt gọi như đang căn dặn người giúp việc.

Thiên Nhã chỉ vào mình, kinh ngạc hỏi: “Sao tôi phải đi?”

Jenny Trinh quay đầu nhìn Thiên Nhã với ánh mắt sắc bén, sau đó chau môi tỏ ra không bằng lòng

“Đương nhiên cô phải đi, cô không đi thì ai xách đồ giúp cục cưng của tôi?” Lạc Thần Hi đáp lại với giọng đ9nhiên, điệu bộ như muốn nói rằng “cô ngốc thế”

Cái gì? Xách đồ..

Thiên Nhã bỗng có ý định đánh anh ta một trận, thật sự sai bảo cô như người giúp việc luôn rồi

Jenny Trinh nghe câu này, cảm thấy rất đúng ý của cô ta

Hừ, như thế trái lại rất tốt, cô ta cũng đang định thể hiện rõ địa vị của cô ta với Lạc Thần Hi trước mặt người phụ nữ không biết trời cao đất dày này.

“Được đó, hôm nay tài xế của em không đi theo, đúng lúc có cô ta, chắc chắn, chỉ là hơi gầy chút.” Cô ta quan sát thân hình mảnh mai của Thiên Nhã, nói với vẻ mặt chê bai.

Lạc Thần Hi an ủi cô ta: “Đừng lo, cô ta làm được.” Hai người nhìn nhau cười, nụ cười cực kỳ nham6hiểm

La Thiên Nhã nhìn đôi nam nữ trước mắt, mặt đầy vạch đen, sao lại có cảm giác cô vừa rơi vào một cái bẫy nhỉ? Quả nhiên, cô biết ngay đó là cái bẫy mà! Hai người này hợp lại với nhau ức hiếp cô

Trong cửa hàng giày nữ thương hiệu nổi tiếng, Jenny Trinh được nhiều nhân viên vây xung quanh như bà hoàng, từng người một phục vụ cho cô ta, từ việc cời giày, thử giày đến lấy giày

“Cô Jenny, đây là mẫu cao gót mới nhất mùa này do nhà thiết kế nổi tiếng của cửa hàng chúng tôi dày công thiết kế, số lượng có hạn đây ạ.” Nhân viên lễ độ cung kính nâng giày trên tay, cười tươi như hoa nói với cô ta

Jenny Trinh nhìn đôi giày đó, thoáng liếc Thiên Nhã bên cạnh, nói: “Cô, qua đây mang vào cho tôi.” Thiên Nhã biết rõ cô ta đang gây khó dễ cho mình, nhưng việc mang giày cho cô ta thì..

Cô thoáng nhìn Lạc Thần Hi ở một bên im lặng đọc tạp chí cả buổi, đáng về lúc này vẫn ung dung an nhàn, đọc đến mức say sưa

Đáng ghét! Nói gì đi chứ

Nhìn đáng về cực kỳ không tình nguyện của Thiên Nhã, về mặt Jenny Trinh đắc ý: “Sao cô còn không qua đây? Ngần ra đây làm gì?” Cô ta có ý cất cao giọng, rõ ràng mong muốn Lạc Thần Hi lên tiếng lấy lại “công bằng” cho cô ta

Lạc Thần Hi “cuối cùng đã cảm nhận được bầu không khí căng thẳng tại đây, anh thông thả đặt tạp chí xuống, thấy hai người phụ nữ đều đang nhìn mình, mỗi người một nét mặt khác nhau

“Anh nhìn trợ lý anh kia, cô ta không nghe lời của em!” Jenny Trinh nói với mặt âm ỉc

Lạc Thần Hi chuyển mắt sang gương mặt của Thiên Nhã: “Lời căn dặn của cô ấy chính là lời căn dặn của tôi.” Nghe câu nói như mệnh lệnh này, về mặt Jenny Trinh càng thêm đắc ý, cô ta kiêu căng nhìn Thiên Nhã, dùng ánh mắt báo Thiên Nhã mang giày cho mình, đây là mệnh lệnh của cô ta, mà mệnh lệnh của cô ta, chính là mệnh lệnh của Lạc Thần Hi.

Thiên Nhã cắn răng, thật có ý định cời giày ném vào một cái tên Lạc Thần Hi này

Được thôi, mang thì mang, nhưng không phải mang vào chân cô ta, mà là..

Thiên Nhã giật đôi giày khỏi tay nhân viên, nhanh nhẹn cời giày mình ra rồi mang vào

Cô đi quanh cửa hàng hai vòng như đang bước trên sân khấu chữ T, sau đó nhìn các nhân viên và Jenny Trinh đều đang trở mắt, không tính Lạc Thần Hi, bởi vì anh đang che miệng cười trộm

Cô hỏi: “Đẹp chứ? Thật sự rất thoải mái đấy, cô mua đi.” La Thiên Nhã cời giày rồi ném qua, hai đôi giày lần lượt được hai nhân viên bán hàng lao đảo chụp lấy, suýt nữa đã ném trúng người Jenny Trinh

Khuôn mặt Jenny Trinh giật giật, đôi mắt xinh đẹp không giấu nổi phần nộ

“Cô là heo sao? Tôi bảo cô mang vào cho tôi, cô nghe không hiểu tiếng người à?” Trên mặt cô ta có một loại biểu cảm bất đắc dĩ lại thêm buồn bực, hận không thể bóp chết người phụ nữ này

Nghe Jenny Trinh si nhục, Thiên Nhã thờ dài, Lạc Thần Hi toàn thích những kiểu phụ nữ như này sao? Hạ Vân Cẩm cũng vậy..

đều thích si nhục người khác

Thôi được, suýt nữa thì quên, bản thân Lạc Thần Hi cũng thuộc kiểu người này, tùy ý giẫm đạp lòng tự tôn của người khác, muốn làm nhục thể nào thì làm nhục thể nấy, căn bản chính là ngang ngược, không nói đạo lý dù chỉ một chút.

Hừ, heo ư? Cô nhìn thể nào cũng không giống mà nhỉ? “Không phải cô nói muốn mang thử sao, tôi đã làm theo lời dặn của cô rồi, cô Jenny.” Thiên Nhã vờ ra vẻ cung kính, nở nụ cười ngây thơ vô tội

“Cô!” Jenny Trinh rõ ràng đau mà cổ chịu, chu môi muốn nổi giận nhưng lại không dám, bởi vì Lạc Thần Hi đang khoanh tay xem vở kịch hay này

Vậy mà anh lại nhìn Thiên Nhã bằng ánh mắt tán thưởng, người phụ nữ này, không hề yếu đuối như vẻ bề ngoài

Thật ra anh đã sớm biết điều này: Cô, đôi lúc vẫn rất quật cường

“Cô Trinh, hay là cố đích thân thử giày ạ.” Một nhân viên bán hàng thấy tình hình không ổn, vì để giữ mối làm ăn này, chủ động mở lời hòa giải

Jenny Trinh nhìn đôi giày vừa bị Thiên Nhã mang vào đi hết hai vòng kia, lại có thể hợp với khí chất của cô như vậy, trong lòng cô ta rất không thoải mái, tỏ vẻ ghét bỏ nói: “Đôi giày mà một trợ lý nhỏ từng mang, các cô còn dám bảo tôi mang ư?”

Các nhân viên bán hàng đưa mắt nhìn nhau, sau đó thoáng chuyển ánh nhìn căm ghét sang Thiên Nhã, cười xòa nói: “Nếu cô Trinh không thích đôi này, vậy chúng tôi giới thiệu mẫu khác cho cô nhé?”

Về mặt Jenny Trinh không vui, cô ta miễn cưỡng hừ mũi: “Ừ.” Mười phút sau, Thiên Nhã xách một đồng túi giày, khó nhọc đi theo Jenny Trinh và Lạc Thần Hi ra khỏi cửa hàng giày thương hiệu nổi tiếng

“Cô đi nhanh một chút được không? Chẳng lẽ còn muốn bắt chúng tôi đợi cô?” Jenny Trinh khoanh tay quay người lại tỏ ra thiếu kiên nhẫn nhìn Thiên Nhã đang thờ hồn hèn

“Tôi cũng muốn nhanh một chút, nhưng những thứ này rất nặng.” Thiên Nhã bất đắc dĩ phản bác, người phụ nữ này rõ ràng chính là cố tình

“Nặng ư? Còn chưa hết đâu, anh yêu, anh không phiền tiếp tục đi dạo cùng em chứ?” Jenny Trinh dựa nửa người vào lòng của Lạc Thần Hi, đột nhiên quay mặt, nói như cô gái nhỏ

Lạc Thần Hi thoáng nhìn Thiên Nhã đang lườm mình, đáp với lẽ đương nhiên: “Không phiền, đi thôi.” Hừ..

Cô thật sự muốn giết cái tên này, nếu ánh mắt có thể giết người thì hay biết mấy, cô sẽ hạ gục đối thủ nam nữ này trong phút chốc!

Khó khăn lắm..

Họ mới rời khỏi trung tâm thương mại,

Jenny Trinh bước đi trên đôi giày cao gót, khoác tay Lạc Thần Hi nói cười lên xe

Thiên Nhã thì sao? Thiên Nhã đâu rồi?

Thiên Nhã đang ở phía sau thờ hồn hể, vừa đi vừa làm rơi đồ đạc, rơi thì nhặt, nhặt rồi lại rơi, từng túi quần áo và túi giấy sắp nhấn chìm cả người cô rồi

Khó khăn lắm cô mới nhét hết những thứ này vào cốp sau xe.

Lúc ngồi lên ghế sau xe, Thiên Nhã hít thở sâu vài hơi, mệt chết cô rồi...

“Có cần uống ngụm nước không?” Lạc Thần Hi đưa ra một chai nước

Được thôi, xem như anh còn có chút lương tâm, Thiên Nhã định giờ tay lấy

“Cảm ơn anh yêu, em thật sự mệt chết được, lâu rồi không đi dạo vui như thế” Jenny Trinh nhận lấy nước khoáng, bắt đầu uống một cách tao nhã.

“Từ từ thôi, đừng để sặc.” Lạc Thần Hi vẫn không quên chu đáo nói

Hai người này, thật..

thật là..

làm người khác tức điên rồi! “Anh yêu, tiếp theo chúng ta đi đâu thì hay nhỉ?” Jenny Trinh hỏi đầy mong đợi

Thiên Nhã đang lau mồ hôi, nghe được câu này, bất giác tập trung cao độ, còn đi tiếp sao? Cái thân này của cô chắc sắp quy rồi

Dưới ánh mắt thù địch của Thiên Nhã, Lạc Thần Hi nói mà không nghĩ ngợi: “Đến nơi em thích đi.” Anh liếc thấy Thiên Nhã rõ ràng đã thờ ra một hơi

“Được, nghe theo anh.” Jenny Trinh nói với dáng vẻ ngoan ngoãn

Họ định đi xem phim ư? Nếu..

nếu vậy thì chắc không cần đến cô rồi nhì.

“Vậy tôi xuống xe được chưa...” Thiên Nhã như nắm được cọng rom cứu mạng

“Xuống xe? Cô muốn đi bộ đến rạp chiếu phim à?” Lạc Thần Hi hỏi với vẻ mặt “kinh ngạc”

Ý của anh là: Cô chạy không thoát đâu

Trong rạp chiếu phim

Lạc Thần Hi bao cả rạp, khắp rạp chiếu phim chỉ có anh và Jenny Trinh, đương nhiên còn có Thiên Nhã đang xem phim

Họ đang xem một bộ phim nước ngoài vô cùng cảm động và lãng mạn

Cảnh thân mật còn cực kỳ nhiều..

Điểm này, khiến Thiên Nhã rất muốn phì nhò

Người ta thân mật thì liên quan gì đến các người? Vậy mà cũng bắt đầu thân mật theo! Thiên Nhã ngồi sau hai người, thấy Jenny Trinh ôm lấy cổ của Lạc Thần Hi, chủ động trao đi nụ hôn nồng nhiệt rồi hai người dây dưa với nhau, nam nữ chính trên màn hình đang hôn nhau đắm thiết, đôi nam nữ ngoài phim..

dường như còn hôn nhập vai hơn.

Cô che hai mắt của mình lại, khiếm nhã đừng xem, khiếm nhã đừng xem!

Trời ơi! Cô thật sự không thể nhìn tiếp được nữa rồi.

“Chủ tịch! Chắc anh khát nước rồi?” Hai người đang hôn hăng say thì Thiên Nhã chần một chai nước ở giữa, cắt ngang đôi nam nữ đang hoan ái trước mặt.

Lạc Thần Hi đẩy nhẹ Jenny Trinh ra, thông qua nguồn sáng mờ tối có thể nhìn thấy vẻ châm biếm đắc ý trong mắt anh

Jenny Trinh đang hôn say sưa, bầu không khí ám muội lại bị người phụ nữ này làm hồng, kết giới của dục vọng cũng đã bị phá vỡ nên giận đến mức muốn cầm lấy chai nước để ném cổ

Trên gương mặt quyến rũ của cô ta thoáng hiện lên vẻ bức tức, sau đó cầm lấy chai nước nở nụ cười xinh đẹp với Lạc Thần Hi: “Nào, để em mớm anh.” Nói xong cô ta uống một ngụm nhỏ, vòng tay qua cổ của Lạc Thần Hi rồi hôn anh, thực hiện một động tác khiến Thiên Nhã buồn nôn từng đợt

Cô ta lại có thể..

mớm anh ta uống nước bằng cách này...

Thiên Nhã đặt tay lên ngực, liên tục nên khan

“Có ngọt không anh?” Jenny Trinh nũng nịu hỏi

Lạc Thần Hi liếm môi, biểu cảm say đắm, nở nụ cười tà mị: “Còn ngọt hơn cả em.” “Ôi, anh xấu xa quá.” Nắm đầm nhỏ nhắn của Jenny Trinh đánh vào ngực anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Không thể nhìn được

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Màn đêm chậm chậm đến, Thiên Nhã ngồi trong nhà hàng cao cấp, nhìn hai người đối diện, cô xin thể, đây tuyệt đối là bữa cơm buồn nôn nhất trong cuộc đời của cô.

Hai người kia dính lấy nhau, anh anh em em, không ngừng kề tai nói nhỏ, cực kỳ thân mật

Thiên Nhã uống nước liên tục, thậm chí nhờ họ: Giữa ban ngày ban mặt mà lại ngang nhiên yêu đương vùng trộm, còn càn quấy như thế, hừ hừ, không sợ bị bắt gian ư? Đáng thương cho cái bụng của cô cũng sắp đói đến xẹp lép rồi, nhưng nhìn hai người này lại có cảm giác ăn không nổi

Thiên Nhã từ từ ăn đĩa salad ở trước mắt với biểu cảm khó chịu, cổ sức xem như không thấy hai người đối diện

Nhân lúc Lạc Thần Hi vào nhà vệ sinh, Jenny Trinh khoanh tay, về mặt đắc ý, mĩa mai nhìn Thiên Nhã vui đầu ăn, khoe môi đầy vẻ khinh thường

“Xem ra cô cũng thật biết chịu đựng đấy nhì!” Cô ta nói bằng giọng điệu thán phục

Vốn không định quan tâm đến sự khiêu khích của cô ta, Thiên Nhã tiếp tục vui đầu ăn

Cô không nghe thấy, không nghe thấy gì cả

“Được, tôi xem cô có thể nhìn đến khi nào.” Jenny Trinh nở nụ cười gian xảo

Thiên Nhã đặt nĩa xuống, nhìn thẳng vào cô ta, hít thở sâu một hơi, nói: “Tôi không hiểu sự chịu đựng mà cô Jenny nói đến là 2g, cô có thể giải thích một chút không?” “Cút khỏi anh ấy, được chứ?” Giương mặt cô ta trở nên âm u, để lộ bộ mặt thật đầy hiểm ác

Thiên Nhã bật cười, có trái lại muốn cút đấy, nhưng có người không cho cô cút mà? Là cái tên Lạc Thần Hi ấy

“Nếu anh ta cho phép, tôi đã cút từ lâu rồi.” Cô nói một cách bất đắc dĩ

Câu nói như vậy không nghi ngờ gì như là đang khiêu chiến với Jenny Trinh, mặc dù Thiên Nhã không có ý này

“Cô tưởng mình là ai? Dựa vào cái gì ăn nói như thế?” Jenny Trinh lạnh lùng hỏi

“Tôi chẳng tưởng mình là ai cả, nhưng còn cô là ai?” Không thể nhìn được nữa, Thiên Nhã châm biếm ngược lại

Jenny Trinh bị ánh mắt coi thường của cô chọc tức, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi chỉ cần động đây ngón tay, thì có thể bóp chết cô ngay, hiểu chứ?”

Thiên Nhã cười lạnh: “Vậy cô cứ động đây ngón tay đi, trước khi bóp chết tôi, cân nhắc mức độ quan trọng của mình trong lòng Lạc Thần Hi, làm rõ kẻ địch lớn nhất của mình là ai trước đã, đó mới là việc chính.” Hạ Vân Cẩm mới là đối tượng mà cô ta cần nhắm vào, không phải sao? Nguyên nhân gì mà lại bám lấy cô không buông? Thật không hiểu nổi!

Giương mặt xinh đẹp của Jenny Trinh một đợt xanh một đợt trắng, sau đó, cô ta đột nhiên trở nên cực kỳ ảm ức, cổ nặn ra nước mắt

Thiên Nhã khoanh tay, nhìn kỹ năng đóng kịch đặc sắc của cô ta, xem làm thế nào cô ta có thể nặn ra nước mắt trong vài giây

Lạc Thần Hi trở về chỗ ngồi của mình, nhìn cảnh “kỳ lạ” này

Jenny Trinh giống như người bị ức hiếp làm nô dịch cả ngày hôm nay, còn La Thiên Nhã, trái lại khoanh tay, về mặt đánh chịu, còn có chút lên mặt nạt người

“Sao vậy?” Anh ôm Jenny Trinh, “đau lòng” hỏi

“Cô ta..

nói chúng ta là gian phu dâm phụ gì đó, còn mắng em không biết xấu hổ, bảo em cút khỏi anh.” Jenny Trinh quệt nước mắt, cực kỳ ảm ức, nói trong nức nở

Lạc Thần Hi khẽ nhủ đôi mày anh tuấn, nhìn Thiên Nhã, tỏ ý bảo cô đưa ra một lời giải thích

Nhưng trong lòng anh lại cảm thấy buồn cười, nếu La Thiên Nhã biết nói ra những lời này, anh sẽ tin rằng Trái đất ngừng quay

Sao cái cô này..

thích nói ngược thế kia, người bảo người khác cút khỏi Lạc Thần Hi là ai? Hừ, cái gì gọi là kỹ thuật diễn xuất, hôm nay xem như cô đã thật sự được mở rộng tầm mắt rồi

“Cô Jenny, cô không làm diễn viên thì thật đáng tiếc.” Thiên Nhã lạnh lùng nói

“Anh xem anh xem! Thái độ cô ta ác nghiệt như vậy đấy! Làm trợ lý kiểu gì vậy, lại dám leo lên đầu chủ ngồi! Ai còn dám thuê cô ta chứ!” Jenny Trinh giờ ngón tay chỉ vào Thiên Nhã nằng nặc trong “ảm ức”.

Ha, còn càng diễn càng hăng.

“Cố nhỏ tiếng chút, chỗ này là nơi công cộng đấy.” Thấy những lời nói ngày càng kích động của Jenny Trinh thu hút sự chú ý của người xung quanh, Thiên Nhã bất đắc dĩ nói, cô không muốn bị người khác nghĩ rằng đây là cảnh hai người phụ nữ đang tranh đoạt tình nhân.

Tên Lạc Thần Hi vô lại này, đáng để cô nổi ghen tranh đoạt sao?

“Nơi công cộng thì thế nào? Hừ, cô sợ chứ gì?” Jenny Trinh tỏ vẻ đắc ý

Thiên Nhã không kim được mà bật cười: “Tôi sợ cái gì? Tôi chẳng qua chỉ là một trợ lý nhỏ bé, có gì để sợ chứ, có vẻ như người nên có tật giật mình không phải là tôi.” Cô bỗng cảm thấy người phụ nữ này rất giống Hạ Vân Cẩm, ngang ngược như nhau.

Jenny Trinh híp mắt mĩa mai ngược lại: “Cô dám thề không? Cô không hề có một chút động lòng với anh yêu của tôi?” Ánh mắt của cô ta bỗng trở nên xảo quyệt, như muốn nhìn thấu nội tâm của Thiên Nhã

Thiên Nhã bị câu hỏi của cô ta làm cho ngầy người, bất giác hướng mắt về gương mặt của Lạc Thần Hi, anh cũng đang nhìn thẳng cô, như đang đợi câu trả lời

Cô bị hai người này nhìn đến nổi toát mồ hôi lạnh, nét không chắc chắn trên mặt đã bị Jenny Trinh bắt được: “Hừ, thấy chưa, cô căn bản chính là hi vọng hảo huyền, có ý đồ riêng!” Cô ta chỉ trích Thiên Nhã không chút nề nang

“Tôi không có, đừng nói một chút, phân nửa của một chút cũng không có.” Nhìn vào ánh mắt khiêu khích của Jenny Trinh, Thiên Nhã dối lòng mà trả lời một cách kiên định

Ánh mắt của Lạc Thần Hi hơi sa sầm, thoáng mang vẻ tức giận không dễ nhận ra

Jenny Trinh cười lạnh, đẩy rõ ràng chính là lời nói dối! “Vì tôi đã có một người bạn trai rất yêu thương mình rồi, anh ấy tên là Kha Từ Thích.” Từ Thích, em xin lỗi, lại mang anh ra làm lá chắn rồi

Lúc này thì vẻ mặt của Lạc Thần Hi đã tối sầm đi một nửa, lại là Kha Từ Thích.

“Ồ? Chủ tịch của tập đoàn Kha Thị ư?” Jenny Trinh hoài nghi hỏi, tỏ ra cực kỳ không tin tưởng

“Đúng vậy.” Thiên Nhã khẳng định

Jenny Trinh như nghe thấy một chuyện hài rất nực cười: “Ha ha, với cô ư?” “Đúng, với tôi.” Thiên Nhã đáp lại đúng mực

Với cô đây thì làm sao? Cô cũng đâu tệ đến thế

“Thật hả anh?” Jenny Trinh chuyển mắt sang Lạc Thần Hi, hỏi

Khoẻ mặt của anh hơi nhếch lên, như cười như không, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thiên Nhã, đáp: “Đúng vậy, cô ta nói không sai.” Giọng anh lạnh lùng

Thiên Nhã quay mặt đi, cắn môi, sau đó nhìn thẳng Jenny Trinh: “Bây giờ cô tin rồi chứ? Có thể yên tâm rồi chứ? Vị trí kẻ thứ ba này, tôi không tranh nổi với cô.” Không đợi Thiên Nhã nói hết, Jenny Trinh đã cầm một ly rượu lên, hất thẳng vào mặt của cô

Thiên Nhã nhắm mắt lại, đưa tay lau gương mặt đầy rượu vang

“Tôi nghĩ chắc là mình có thể tan làm rồi? Chủ tịch Lạc, xin lỗi không tiếp chuyện được.” Thiên Nhã lạnh lùng nhìn Lạc Thần Hi, dứt lời cô cầm túi đi ra ngoài

“Anh có nghe thấy không? Cô ta nói chuyện càn quấy biết bao!” Jenny Trinh nói với vẻ mặt căm phẫn, không ngờ Lạc Thần Hi đã ra ngoài theo Thiên Nhã rồi

“Này! Sao anh lại bỏ đi!” Jenny Trinh gọi về phía bóng lưng của anh, bất lấy chiếc túi định đi theo ra ngoài

“Thưa cô, cô vẫn chưa thanh toán ạ.” Nhân viên phục vụ thấy vậy, nhanh nhay chạy đến gọi cô ta, bữa cơm này không rẻ, đương nhiên phải gọi cô ta lại

Jenny Trinh thoáng nhìn những vị khách ở xung quanh nhao nhao nhìn về phía mình, lấy thề ra mà mặt mày nhăn nhó: “Nhanh lên!” Thiên Nhã đi thẳng ra ngoài, hít thở sâu bầu không khí trong lành ở bên ngoài hai lần

Cổ giận đến phát run, vươn tay định gọi taxi.

Cô không ngờ lại bị người ở sau kéo lại, lôi lên xe

“Anh làm gì thế? Còn muốn gì nữa? Đùa giỡn tôi như con ngốc cả ngày vẫn chưa đủ sao? Anh vẫn chưa thấy vừa lòng sao?” Thiên Nhã trừng anh, buồn bực hét lên

Thần tiên cũng có lúc nổi điên, có trời biết bộ dạng lúc này của cô thảm hại đến nhường nào, mà tất cả, đều từ anh ta mà ra

Nhưng Lạc Thần Hi không quan tâm cô đang hét trong giận dữ, anh đạp ga rồi khởi động xe

Lúc Jenny Trinh đuối ra ngoài thì Lạc Thần Hi đã lái xe đi mất hút, cô ta tức đến mức ném túi xuống đất, lớn giọng mắng: “Lạc Thần Hi! Anh là đồ đồi!”

“Ai bảo bên cạnh cô có Kha Từ Thích.” Sau tiếng hét không thể nhịn nổi của Thiên Nhã, Lạc Thần Hi im lặng một lúc, đưa mắt nhìn con đường phía trước, bỗng nói

Thiên Nhã chợt ngầy người, nghe thấy câu nói bất chợt, giống như đang nói chuyện một mình này của anh, giọng điệu lại có thể mang theo một chút âm ỉ, cổ nhất thời không kịp phản ứng

Cô không nghe nhầm chứ..

Đổi lại ngày thường, cô mà hét vào anh ta, chắc là anh ta đã nghĩ cách chơi khăm có một trận ra trò rồi.

Còn bây giờ..

anh ta lại nói rằng: “Ai bảo bên cạnh cô có Kha Từ Thích.” Không hiểu nổi, thật sự không hiểu nổi! Mặt cô hơi ửng đỏ, quay đi nhìn ngắm phong cảnh ngoài đường

Con giận thoáng chốc đã bị câu nói này dọa đến tiêu tan rồi

“Việc này liên quan gì đến Từ Thích.” Cô lạnh giọng nói

Thiên Nhã vừa dứt lời, anh bỗng phanh xe, Thiên Nhã bị dọa đến mờ to đôi mắt hạnh, không biết phải làm sao

“Việc này không liên quan đến anh ta?” Anh liếc nhìn cô, không biết vì sao lại đột nhiên trở nên kích động

Dùng khí hất tóc quay người bỏ đi khi nãy của Thiên Nhã không biết đã chạy đi đâu hết rồi: “Thì..

thì có liên quan gì đến anh ấy đâu!” Sao lại lôi Từ Thích vào? “Trừ phi anh ta không phải bạn trai cô.” Anh đập vào vô lăng, nói.

Thiên Nhã tỏ vẻ buồn cười: “Anh ấy có phải bạn trai tôi hay không, thì có liên quan gì đến anh? Anh có cả vợ và một đám tình nhân, còn quản tôi làm gì?” Vừa nói ra câu này, Thiên Nhã liền không nhận được cái đầu lưỡi của mình, dùng nói người nghe, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy mùi giấm nồng nặc..

Lạc Thần Hi cong khoe môi nở nụ cười châm biếm: “Cô ghen đấy à?” Thiên Nhã liên tục phủ nhận: “Tôi ghen? Sợ thần kinh nào của tôi không ổn sao? Mà lại đi ghen vì anh! Tôi là ai chứ? Một trợ lý nhỏ bé như tôi...”

Không chờ Thiên Nhã nói hết, Lạc Thần Hi đã cúi người, dùng môi của anh chặn môi cô lại

Một nụ hôn phớt, cực kỳ nhẹ

Về mặt Thiên Nha sưng sỏ, sao anh ta lại hôn cô! Nhưng, nụ hôn dịu dàng này, chẳng hiểu sao..

lại khiến cô cảm giác như đang chìm trong một giấc mộng dịu dàng mà tìm đập thành thích

“Đây là đền bù, đã đủ chưa?” Anh nhìn Thiên Nhã bằng ánh mắt trêu đùa, hỏi cô.

Thiên Nhã sờ môi của mình, trên đó dường như vẫn còn lưu lại mùi của anh

Cả buổi cô mới phản ứng lại “Anh vô lại!” Lại lợi dụng cô, còn đền bù cơ đấy! Ai thêm sự đền bù này của anh ta!

Lạc Thần Hi mang biểu cảm “đau đầu”, cảm thán: “Xem ra vẫn chưa đủ.” Nói xong anh lại cúi người qua, hôn cô lần nữa.

Bị đánh úp một lần thì thôi, còn bị đánh úp lần hai, vậy mà cô lại không hề phản kháng! La Thiên Nhã, đầu óc mây bị chấp mạch rồi đúng không? Nét mặt có kinh ngạc, trong đầu đột nhiên nhớ đến cảnh hôm nay tên này cùng Jenny Trình trong rạp chiếu phim..

Qe, cô không nhận được làm biểu cảm buồn nôn.

Lạc Thần Hi đang đắc chí thì nhìn thấy biểu cảm buồn nôn của cô, gương mặt anh tuấn ngay lập tức tối sầm, đôi mắt bùng lên lửa giận: “La Thiên Nhi, cô muốn chết sao?” Anh nghiêng răng nghiền lợi nói

“Cứ để tôi chết đi.” Thiên Nhã vịn cửa sổ xe, nói như nôn máu, sao cô có thể..

cảm thấy tận hưởng khi đón nhận nụ hôn của một người đàn ông vừa hôn nhau cùng người phụ nữ khác chứ? Sợ là thần kinh của cô thật sự không được bình thường rồi, việc này giống như ăn phải một con cóc vậy.

Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Thiên Nhã, anh nổi trận lôi đình: “Có chết chắc rồi.”

Anh vừa nói vừa dồn sức đập ga, trước khi Thiên Nhã còn chưa kịp phản ứng, xe đã được lái đi như bay.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Phụ nữ giỏi phải biết tránh đi cái hại trước mắt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Có một điều chắc chắn đó là anh ta bị điên, nếu không thì sao lại đùa giỡn với mạng sống của mình để thực hiện cú drift, lái xe mà chẳng khác nào đang điều khiển máy bay như thế!

Trên đường lớn, Thiên Nhã vịn xe, nôn đến quận bụng

Lạc Thần Hi dựa ở đầu xe, mang nét mặt của người vừa thực hiện xong một trò đùa quái đản, hỏi trong “lo lắng”: “Sao rồi? Đã nôn đủ chưa?” Cái tên biến thái này..

“Anh vô lại!” Thiên Nhã vịn xe, yếu ớt mắng, quả thật chẳng khác nào vừa ngồi một chuyến tàu lượn siêu tốc, choáng váng cả đầu óc, đáng thương cho bữa tối mà cô chỉ ăn được một chút, đều bị nôn ra hết

“Dám mắng sếp như thế, lẽ nào cứ muốn bỏ mạng nơi hoang vắng?” Lạc Thần Hi hỏi với vẻ mặt uy hiếp

Thoáng nhìn đèn đường lơ lửng ở hai bên con đường lớn mênh mông vô tận, Thiên Nhã hít vào một ngụm khí lạnh, nhớ lại đêm mưa ấy, cô bị anh ta bỏ rơi ở một nơi như thế, sau đó lạnh đến mức ngất đi..

Anh ta tuyệt đối có thể làm ra chuyện như vậy

“Thế nào? Muốn tôi đưa cô về, thì nhận sai trước đã.” Nhìn thấy nét mặt sợ sệt của cô, Lạc Thần Hi rất là đắc ý.

“Vô lại.” Thiên Nhã nhỏ giọng mắng

“Gi?” Anh vờ như không nghe thấy.

“Tôi nói anh...”

Anh trừng cô

“Tôi không nói gì cả!” Phụ nữ giỏi phải biết tránh đi cái hại trước mắt, cô đã tiếp thu được một bài học rồi,

Cái tên này, lần nào cũng thế! Đáng ghét! “Vậy thì tốt, lên xe.” Lạc Thần Hi làm một tư thế “mời”, nể tình hôm nay cô bị chơi khăm đến không thể tả nổi, hơn nữa còn là anh cố tình, anh

đánh tha thứ cho cô một lần vậy

Tuy rất không muốn lại phải ngồi lên “chiếc xe bay” của anh, nhưng một cô gái bước đi một mình trên con đường này vào đêm tối9mặt mù như thế, vẫn là quá đáng sợ rồi, đoán chừng cô còn chưa kịp đợi cứu binh đến, thì đã..

Xe chạy một lúc lâu, mới về đến khu Vân Thành,

“Ừng ục ục ục.” Bụng của cô không yên phận mà kháng nghị thành tiếng

Lạc Thần Hi cong khóe môi, dừng xe ở quán nhỏ bán mì sợi: “Muốn ăn một bát không?” Anh nhìn bụng của cô và hỏi, như đang nói chuyện với cái bụng

“Ừng ục ục ục.” Bụng cô giúp cô trả lời câu hỏi của anh

Thiên Nhã thầm trách cái bụng của mình không yên phận, sau đó thì không kìm nổi sự ngạc nhiên vì tên này lại có thể chủ động cùng cô đến quán nhỏ ấy để ăn mì? Không phải chứ, chắc chắn là6thần kinh anh ta gặp vấn đề, nếu không thì chính là đã thay tính đổi nết.

Quán mì sợi nhỏ bé bởi vì có một người diễn trai như Lạc Thần Hi vào ngồi mà trở nên sôi nổi

Hai vợ chồng ông chủ và những vị khách khác cũng nhận ra anh chính là Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần, cũng chính là người đại diện của khu Vân Thành hiện giờ

Mọi người mới kinh ngạc phát hiện, thì ra Thiên Nhã lại có thể làm ở Tập đoàn Lạc Thần, hơn nữa còn là trợ lý của Chủ tịch Lạc.

“Đúng, cô ta là trợ lý riêng của cháu.” Lạc Thần Hi cố tình nhấn mạnh từ “riêng”, như đang long trọng giới thiệu một sản phẩm

Thiên Nhã toát mồ hôi, giọng0điệu này nghe như cô rất hữu dụng vậy.

Thiên Nhã nhìn Lạc Thần Hi trò chuyện vài câu với các hàng xóm, trông như tâm trạng anh ta đang rất tốt, điệu bộ rất vui vẻ

Đến khi cô cúi đầu nhìn vết rượu vang vẫn còn chưa khô trên quần áo của mình thì đột nhiên sực tỉnh.

“Cô nhìn cái gì, còn không ăn nhanh.” Lạc Thần Hi thấy vẻ bưng bĩnh của Thiên Nhã, nghiệm mặt nói.

Thiên Nhã nhai mì, con bực mình lại nổi lên: “Cái tên bụng dạ đen tối nhà anh.” Giọng cô hơi ngong nghịu không rõ

Lạc Thần Hi khoanh tay, nói: “Hóa ra cô cũng hiểu bụng dạ đen tối nghĩa là gì?” Điệu bộ của anh như muốn nói rằng cô rất ngốc

Thiên Nhã hít7thở sâu một hơi, bưng bát mì sợi đứng dậy nói: “Ông chủ ơi, mang cho cháu chút...” “Ồi...” Cô vừa “không cẩn thận”, thì bát mì ấy đã hất lên người của Lạc Thần Hi.

Về mặt Thiên Nhã “áy áy”: “Chủ tịch, xin lỗi nha, không phải tôi cố ý đâu.” Mọi người trong quán nhỏ đều toát mồ hôi đầm trán, đường đường là Chủ tịch Tập đoàn Lạc Thần, hiếm khi ghé thăm những quán nhỏ như thế này để ăn mì sợi, vậy mà còn bị người khác “bắt càn” hất mì lên người, hơn nữa sắc mặt của Lạc Thần Hi lúc này u ám như mây đen trước khi bão đến.

“Chủ tịch, anh không giận chứ? Tính anh hiền hòa như vậy...” Thiên Nhã vội làm điệu bộ sợ sệt, vừa nói vừa giúp anh lau đi mì sợi và nước luộc mì trên áo khoác.

Không phải cố ý ư? Rõ ràng chính là cố ý, âm mưu! Người phụ nữ này, còn học được cách giờ trò

Bầu trời âm u trên mặt Lạc Thần Hi chuyển sang quang đấng, anh giương khóe môi, nở một nụ cười mỉm vô hại: “Đương nhiên, cũng đâu phải cố cố ý.” Về mặt Thiên Nhã “đầy nhẹ nhõm”, mọi người gần đó cũng thờ phào, nếu một bát mì mà làm Thiên Nhã mất đi một công việc như vậy, thì thật sự quá không đáng rồi

Sau khi thăm thờ phào, trên mặt mọi người đều để lộ biểu cảm có cái nhìn mới về Lạc Thần Hi “chỉ xem trọng lợi ích, không màng tình cảm” mà người ta thường hay đồn đại này

Xem ra lời đồn đúng thật là không đáng tin, trước đây một nhóm hàng xóm cùng quê còn đến biểu tình trước cao ốc Tập đoàn Lạc Thần nữa, không ngờ Chủ tịch Lạc lại có thể là một thương nhân thiện lương như thế, họ thật sự đã trách nhầm anh rồi.

Đã giàu có như vậy, cực kỳ điển trai, lại còn hiền hòa thế kia, thì thật sự là..

thật sự là khiến người khác không tài nào nhìn bằng cặp mắt tầm thường mà

Thiên Nhã hừ lạnh trong lòng, nếu như họ nghĩ thế, thì thật sự đã mù rồi, tên này quả thật chính là ác ma

“Ăn nhiều chút đi, từ từ thôi.” Anh nhìn Thiên Nhã tiếp tục ăn ngon lành với vẻ mặt hiền hòa, nở nụ cười mỉm nói với cô

Đương nhiên cô phải ăn từ từ, trả thù xong, thể xác và tinh thần đều khoan khoái dễ chịu, tuy biết rằng cái tên này sẽ không tha cho cô dễ dàng..

Quả nhiên, vừa mới lên xe, anh ta đã lộ bộ mặt thật

“Nói đi, cô muốn đền bù tổn thất thế nào cho tôi?” Điệu bộ của anh như muốn nói nếu cô dám trả lời là không thì cô chết chắc rồi

Thiên Nhã giả ngốc, lười nhác ngáp một cái: “Buồn ngủ quá đi, làm phiền đưa tôi về nhà, tôi phải đi ngủ rồi.” Quả thật cô rất mệt, hôm nay bị giầy vò cả một ngày

Lạc Thần Hi nhìn cô bằng ánh mắt hứng thú, người phụ nữ này cũng thật biết diễn

“Muốn thêm lần nữa không?” Anh nở cười mang chút đen tối, hỏi cô

Nhìn biểu cảm này của anh Thiên Nhã liền thấy da đầu mình ngứa ran: “Thêm lần nữa?”

Anh làm một động tác chuẩn bị đập ga

Thiên Nhã thấy vậy, một con buồn nôn dâng lên như muốn dời sông lấp biển, khiến cô nôn khan một cái

“Tôi nghĩ là tôi vẫn nên tự về thì hơn, xin anh cứ tự nhiên.” Thiên Nhã bị hành động của anh dọa đến chân cũng nhũn ra rồi, định mở cửa xe để bỏ chạy

Hiển nhiên, anh sẽ không để cô có cơ hội thoát thân.

Cửa xe đã bị khóa

“Anh còn muốn thế nào nữa?” Đờ nhỏ nhen, so với những lần chơi khăm của anh, thì của cô chỉ là trò trẻ con có được không, tuy rằng áo khoác của anh rất đắt tiền..

Lạc Thần Hi “nghĩ ngợi” một lúc, nói: “Rất đơn giản, mời tôi đến nhà cô uống ly cà phê đi, tôi khát rồi.” Cái gì? Đến nhà cô uống cà phê? Không được, La Tiểu Bảo đang ở trên đó

“Không được!” Thiên Nhã từ chối việc “đền bù tổn thất” mà anh nói một cách dứt khoát

Lạc Thần Hi nhìn dáng vẻ căng thẳng của Thiên Nhã, quan sát cô bằng vẻ mặt không vui: “Kha Từ Thích đang ở nhà cô sao?” Nỗi hoài nghi này khiến anh cực kỳ không thoải mái

Thiên Nhã dồn sức lắc đầu: “Đương nhiên không phải.” “Vậy tại sao cô lại mang vẻ mặt của một tên trộm bị chột dạ “ Lạc Thần Hi tỏ ý không tin, biểu cảm giống như một người chồng đang gắng hỏi vợ mình có giấu anh ta lãng nhãng với người khác hay không.

“Tôi đâu có!” Thiên Nhã phủ nhận, thật sự trông cô giống một tên trộm chột dạ sao? Cho dù cô là trộm, vậy thứ cô trộm đi cũng thật..

khiến người khác không nói nên lời rồi

Hơn nữa cô lại không phải cố ý muốn trộm, chỉ là nhất thời không cẩn thận..

nên trộm đi, sau đó thì sinh ra La Tiểu Bảo.

Anh híp mắt, dường như càng cảm thấy hứng thú hơn, khởi động xe: “Vậy chúng ta lên đó thôi.” Hừ, Thiên Nhã có cảm giác như sắp bị bắt được “tang vật”

“Hoặc, cô đến nhà tôi uống ly cà phê.” Anh suy nghĩ, bỗng đưa ra lựa chọn thứ hai cho Thiên Nhã

Đây rõ ràng là một lựa chọn chí mạng hơn, nhà của anh ta, cũng chính là nhà của Hạ Văn Cẩm, cô thấy bản thân mà vào đó thì sẽ không giữ được cái mạng nhỏ

Hơn nữa tên này..

cực kỳ nguy hiểm

“Thế nào? Lên đó? Hay là qua nhà tôi?” Đến dưới nhà, cô vẫn mang dáng vẻ vô cùng do dự

Vẫn là làm thế này thì tốt hơn, mặc dù việc này vốn không phải tác phong của cô

“Được, thế thì lên nhà tôi đi, thật sự chỉ uống một ly cà phê?” Dáng vẻ của cô như sợ anh không chịu về

“Lẽ nào cô còn muốn làm chuyện khác?” Lạc Thần Hi hỏi vặn lại với biểu cảm xấu xa

Thiên Nhã nhìn anh, khoé môi bắt đầu di cơ rút một cái, nói: “Có khả năng nào chứ?” Thật là một tên đen tối, cực kỳ đen tối.

Cô vừa nói vừa xuống xe, Lạc Thần Hi thì đang mở cửa xe.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, Thiên Nhã thậm chí không thèm đóng cửa xe đã lao ngay về phía cửa lớn nhà mình với tốc độ chạy nước rút trăm mét

“Tạm biệt Chủ tịch nhé! Mai mời anh uống cà phê!” Một trăm ly cũng được! Lúc cô chạy được một quãng nhất định, còn không quên quay người lại chào tạm biệt anh như ra oai

Ha ha ha, lần này cuối cùng cũng đến lượt tôi bỏ mặc anh rồi nhỉ? Lạc Thần Hi nhìn bộ dạng như chạy trốn của cô, vừa tức vừa buồn cười, khoé môi của anh khẽ cong lên: “Xem ngày mai tôi xử có thể nào.”

Nói xong anh khởi động xe, lái đi mất hút

Thiên Nhã ngó đầu ra nơi góc rẽ của cầu thang, thăm thò phào, may quá, lại thoát được một kiếp nạn rồi

Dù chưa chắc anh ta đã nhận ra con trai của mình, nhưng mà, để phòng vẫn là rất cần thiết

“Ma mi ma mi, mẹ về rồi, mẹ xem người ta làm gì cho mẹ này.” Thiên Nhã vừa bước vào nhà, La Tiểu Bảo đã chạy lon ton đến như dâng hiến vật quý

Thiên Nhã thoáng nhìn đĩa cánh gà sốt coca trên tay bé cưng, vẻ mặt ngạc nhiên vui vẻ

“Oa, bé cưng của mẹ còn biết làm món này nữa.” Tuy cô đã ăn rất no, nhưng vẫn vờ làm dáng vẻ đang rất đói để dỗ dành con trai

“Có ngon không ạ?” Gương mặt La Tiểu Bảo đầy mong đợi, cậu cũng muốn làm cho cha ăn nữa

Thiên Nhã nếm thử một miếng, sau đó gờ ngón cái lên với biểu cảm khoa trương, như là đang ăn cánh gà ngon nhất thế giới

“Ngon, cánh gà mà bé cưng của mẹ làm là ngon nhất.” Hạnh phúc quá, chắc chắn bé cưng nhà cô lớn lên sẽ là một người chồng rất tốt, vào được phòng bếp, ra được phòng khách

Về mặt La Tiểu Bảo tự hào, vỗ ngực nói một cách đảm bảo: “Nếu ma mi Thiên Nhã thích, sau này ngày nào con cũng nấu cho mẹ ăn.” Nói đúng hơn là sau này ngày nào cũng nấu cho cha và ma mi ăn.

Dáng vẻ vừa đáng yêu lại như người lớn ấy khiến Thiên Nhã bật cười thành tiếng

“Món đồ” trộm được này, với cô mà nói, chính là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời đã ban tặng cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Thì ra là vậy!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Còn một tuần nữa là Tết rồi, Kha Từ Thích và cha mẹ anh muốn đến Canada để cùng đón năm mới với ông bà ngoại của anh.

Hôm nay, Kha Từ Thích sáng sớm đã lái xe mang bữa sáng tình yêu cho Thiên Nhã và La Tiểu Bảo

“Cảm ơn chú Từ Thích.” La Tiểu Bảo ăn bữa sáng thịnh soạn này, nói cảm ơn anh bằng giọng ngọt ngào

Nếu người này là cha, thì tốt biết mấy.

“Lần sao không cần phiền anh như vậy đâu, từ xa xôi đến đây, vất vả lắm.” Thiên Nhã ăn bữa sáng tình yêu, ái ngại nói.

Cô biết Kha Từ Thích lại muốn trách cô quá khách sáo.

“Em lại...”

“Phải phải, là em sai, em không nên khách sáo như thế đúng không, anh ăn chung đi, nào.” Thiên Nhã và Kha Từ Thích nhìn nhau cười, hình ảnh này trông vô cùng dịu dàng hài hòa

Cậu bé nhìn hai người cùng khách sáo với nhau nhưng trông cực kỳ ấn ý bằng đôi mắt to tròn, thầm nghĩ chà trách cha lại ghen, nếu cha không xuất hiện, cậu cũng sẽ đón nhận chú Từ Thích làm cha của mình, để chú chăm sóc cho Thiên Nhã cả đời.

Hì hì, cha ơi, cha nhất định đừng giận đó, người ta chỉ là nói ví dụ, giả sử không có cha thôi.

“Hai ngày nữa anh sẽ đi Canada, chắc sang năm mới về.” Kha Từ Thích như đang tạm biệt vợ mình, gương mặt mang vẻ luyến tiếc.

“Như vậy rất tốt, anh bầu bạn với ông bà ngoại nhiều hơn đi, họ cũng lớn tuổi rồi, qua đây cũng không tiện.” Thiên Nhã nói

La Tiểu Bảo cảm nhận được ánh mắt hơi tối đi nhưng không để nhận ra của Kha Từ Thích, cậu nói bằng giọng non nớt: “Chú Từ Thích ơi, cháu và mẹ sẽ nhớ chú.” Kha Từ Thích xoa đầu cậu bé: “Chú xin lỗi, không thể cùng đón năm mới với hai người.” Những ngày tháng cùng trải qua với Thiên Nhã và bảo bối nhỏ, anh đều rất trân trọng

“Không sao đâu ạ, chúng ta có thể gọi video với nhau.” La Tiểu Bảo quay ngược lại vỗ vai, an ủi anh

Thiên Nhã cũng cười tươi, véo nhẹ đôi má nhỏ của cậu bé, nói: “Đúng vậy, em và bé cưng đều sẽ nhớ anh.” Kha Từ Thích nở nụ cười tỏa nắng ấm áp vỗ vỗ: “Cháu mau ăn đi, sắp muộn giờ học rồi đó.”

Ăn sáng xong, một nhà ba người vui vẻ đi xuống lầu

Vừa bước ra cửa lớn, một chiếc xe quen thuộc in vào tầm mắt của Thiên Nhã

Kha Từ Thích nhìn theo hướng ánh mắt kinh ngạc của cô, cũng bất ngờ theo.

Thiên Nhã vội vàng đẩy cậu bé ra sau lưng: “Sao..

sao anh ta lại đến đây...”

Cậu bé đứng sau hỏi: “Ai đến vậy mẹ?” Lạc Thần Hi bước xuống xe, nhìn hai người thành đôi thành cặp này, khoẻ mồm như cười như không, đang định đi qua từ bên kia đường

Kha Từ Thích biết Thiên Nhã đang dè chừng điều gì, nên anh kéo cái nón trên đầu cậu bé xuống, bế cậu lên xe của mình: “Tiểu Bảo sắp muộn giờ học rồi, anh đưa nó đi học trước.” Từ trong xe, anh ngó đầu ra nói với Thiên Nhã, sau đó khởi động xe rời khỏi.

Thiên Nhã thầm thở phào, vẫy tay với xe của Kha Từ Thích.

Cảm ơn anh nhé, Từ Thích.

Nhưng mà..

biểu hiện của anh ấy, sao lại giống như đã biết được điều gì? Trời ơi, cô đã nói với Từ Thích từ lúc nào!

Có vẻ anh ấy đã biết La Tiểu Bảo và Lạc Thần Hi chính là..

“Sao thế? Còn luyến tiếc à?” Lạc Thần Hi bước đến trước mặt của cô, lên tiếng mà giọng đầy mùi 0giảm

Nhìn thấy ánh mắt vô cùng không nở này của cô, anh càng thêm bực mình

Thì ra tối hôm qua cô sống chết không chịu để anh đi lên đó, hơn nữa còn dùng đến chiêu lạng lະ chuẩn mắt, chính là bởi vì có Kha Từ Thích

“Anh..

anh đã nhìn thấy rồi?” Thiên Nhã dò hỏi, vấn đề hiện tại khiến cô quan tâm hơn cả là anh có nhìn thấy La Tiểu Bảo hay không

Lạc Thần Hi khoanh tay: “Thế nào? Có tật giật mình sao?” Anh nở một nụ cười giấu sâu xa

Thiên Nhã toát mồ hôi lạnh, lẽ nào đã khiến anh ta nghi ngờ rồi: “Tôi không hiểu anh có ý gì.” Trời ơi, không phải chứ, La Tiểu Bảo và anh ta, chẳng qua chỉ giống nhau một chút chút thôi mà

Tuy rằng có khuynh hướng ngày càng giống nhau, và lại còn không chỉ giống một chút nữa

“Không hiểu ư? Còn giả ngốc.” Lạc Thần Hi nhướn mày hỏi

“Tôi già ngốc cái gì chứ, sao tôi phải già ngốc.” Thiên Nhã hệt hơi đáp

“Xem ra quan hệ của hai người, cũng thật là, thân thiết đấy.” Thi thoảng qua đêm ở nhà cô? Anh lại thấy không phải như thế, rõ ràng đã sống chung với nhau rồi.

“Tôi với con trai tôi, đương nhiên thân thiết rồi.” Thiên Nhã úp mồm.

Sắc mặt của Lạc Thần Hi càng tốt hơn, người phụ nữ này, rốt cuộc là vốn không cùng một kênh với anh, hay là có tính giả ngây giả dại thế

“Lên xe.” Anh lạnh lùng gọi

Đó là xe giặt, cô không thèm lên.

Hu hu, lẽ nào anh ta muốn bắt cô lên xe tra khảo sao? “Cô muốn để tôi vác cô?” Thấy vẻ mặt cô không tình nguyện, sắc mặt anh càng thêm u ám

“Thôi được.” Lên thì lên, có vẻ nếu cô không lên xe thì còn chết nhanh hơn khi lên xe

“Cô chuyển đi đi.” Trên xe, anh bỗng nói, giọng điệu như ra lệnh

Chuyển đi? Cô không nghe nhầm chứ? Anh ta đang bảo cô chuyển nhà ư? “Sao..

sao tôi phải chuyển?” Về mặt Thiên Nhã khó hiểu

“Xem ra cô rất luyến tiếc tổ ấm của hai người.” Ý ghen tuông nồng nặc luôn bao bọc bên trong xe, chỉ là Thiên Nhã đã hoàn toàn hiểu nhầm hướng

“Tôi..

tôi và Tiểu Bảo sẽ không chuyển đi.” Tâm trạng của Thiên Nhã rất rối bời, lời của tên này làm cô ngày càng không hiểu nổi

“Vậy bảo một mình người đó chuyển đi.” Anh nói bằng giọng điệu không cho phép từ chối

Thiên Nhã kinh ngạc: “Tôi sẽ không rời xa anh ấy* đâu!” (*) Ý Thiên Nhã là “nó”, nhưng bị Lạc Thần Hi nghe nhầm thành “anh ấy”

Giọng của cô còn chưa dứt hẳn thì Lạc Thần Hi đã không nhẫn nại được mà phàn gáp

Anh nhìn cô chăm chăm, bật ra vài từ thông qua kẽ răng: “Cô nói gì?” Hơi thở ngang ngược âm u lạnh lẽo tỏa ra từ anh bao trùm lấy cô, khiến Thiên Nhã hít vào một ngụm khí lạnh

“Tôi..

tôi sẽ không rời xa Tiểu Bảo!” Cô nói trong kiên định

Nghe được câu này, mặt Lạc Thần Hi đầy vạch đen, quả nhiên cô không cùng một kênh với anh

“Thế Kha Từ Thích thì sao?” Sắc mặt của anh đã dịu đi một chút, nhướn mày hỏi

“Từ Thích?” Thiên Nhã không hiểu

“Bảo anh ta chuyển đi.” Anh thẳng thừng ra lệnh

Lúc này Thiên Nhã mới bừng tỉnh, nhớ đến chuyện tối qua mình bỏ chạy, biết anh đang nghĩ gì nên cô giải thích: “Không phải như anh nghĩ đâu.” Hừm, sao cô phải giải thích chứ, hơn nữa còn mang dáng vẻ làm sai

“Vậy thì thế nào? Thi thoảng đến tán dóc, sau đó trọ lại vài đêm?” Ngay cả tán dóc anh cũng cảm thấy không thể tha thứ

Nghe những lời nói như chất vấn của anh, Thiên Nhã quay mặt sang cửa sổ: “Đó là chuyện của chúng tôi.” Anh ta là đàn ông đã có vợ, quân có nhiều như thế làm gì, cho dù có quân, cũng nên quân Jenny Trình đi, và còn một số “hoa đại” khác mà cô không biết đến nữa.

Hay cho “chuyện của chúng tôi”, “chúng tôi” ư? Cô nói đến thân mật, thuận miệng biết bao.

“Muốn thêm lần nữa không?” Anh hỏi với vẻ mặt u ám.

Trời ơi, anh ta lại dõ chứng rồi

Thiên Nhã theo bản năng nắm chặt dây an toàn: “Đừng..

đừng.” Cô tỏ ra kinh hoàng.

Mới sáng sớm, cô không muốn nôn đâu.

Nhưng đã muộn rồi.

Tàu lượn siêu tốc lại đến rồi..

“Anh..

anh định đi đâu thế! Tôi muốn đi làm, thả..

thả tôi xuống xe.” Lạc Thần Hi biểu diễn kỹ thuật lái xe thuần thục của mình, không hề quan tâm đến yêu cầu của Thiên Nhã

Đi làm ư? Chắc não của người phụ nữ này bị úng rồi? Sếp của cô là ai? Là Lạc Thần Hi anh

Chính vào lúc này, Kha Từ Thích gọi đến

Thiên Nhã vừa cầm điện thoại ra, thì đã bị Lạc Thần Hi giật lấy, tắt máy một cách dứt khoát.

Cái tên này! Lại thế rồi!

Xe chạy đi như bay suốt một giờ đồng hồ, đến một lâm viên nghỉ dưỡng trứ danh của thành phố A, ở đây nổi tiếng với suối nước nóng, là nơi tuyệt vời để người dân của thành phố A đến nghỉ dưỡng

Thiên Nhã vịn vào một thân cây lớn, nôn ra hết bữa sáng tình yêu của Kha Từ Thích

“Anh đưa tôi tới đây..

làm gì...” Thiên Nhã nôn đến không còn biết trời đất, choáng váng để trán, hỏi anh

“Khảo sát.” Anh đáp nhanh gọn, sau đó đi về phía quây lể tân

Thiên Nhã yếu ớt vươn tay gọi anh: “Khảo sát: Chờ..

chờ tôi với.” Lẽ nào cô lại bị bắt cóc nữa sao? Hu hu, mệnh của cô sao khổ thế này...

Oa..

biệt thự đẹp quá! Nhưng mà, chỗ này chỉ có một căn phòng, là phòng đơn cho tình nhân

“Chủ tịch, ngài thấy có phải chúng ta có thể yêu cầu thêm một căn phòng không?” Thiên Nhã dò hỏi

“Có thể, có tự đi yêu cầu.” Lạc Thần Hi cười áo khoác ném lên giường, trả lời với vẻ mặt không quan tâm

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, chỉ phí nghỉ lại giá trên trời này, sao cô trả nổi chứ, còn bị kịch hơn đó là: sáng nay ra của cô đã quên mang theo ví tiền

Tiếp đó Lạc Thần Hi ngồi xe du lịch dạo quanh bên trong lâm viên nghỉ dưỡng, công viên có những tảng đá lớn với hình thù lạ mắt, chùa miếu, động Thanh Đàm,..

hơn mười mấy địa điểm, Thiên Nhã theo cạnh anh, đi loanh quanh đến mức đầu óc càng thêm choáng váng

“Chủ tịch, sao lại khảo sát chỗ này?” Thiên Nhã yếu ớt hỏi.

“Bởi vì không bao lâu nó sẽ nằm dưới trướng Tập đoàn Lạc Thần.” Giọng điệu của Lạc Thần Hi như đang kể lại việc mình chuẩn bị mua một bộ quần áo mà thôi.

Đôi môi anh đào nhỏ nhắn của Thiên Nhã há to: “Chuyện..

chuyện này là thật sao?” Đúng là người có tiền thì khác với người bình thường, muốn có gì thì có nấy, muốn mua gì thì mua nấy, muốn một nơi nào đó thuộc về mình, chỉ cần đi khảo sát một chút là được

“Đừng làm về mặt đó, rất thất lễ với tôi.” Lạc Thần Hi thoáng liếc nhìn Thiên Nhã kinh ngạc, nói với vẻ mặt chế bai.

Thiên Nhã che cái miệng đang há lớn của mình

Hừ hừ, là ai ép cô làm trợ lý riêng, là ai bắt cóc cô đến nơi này? Giờ còn chế cô thất lễ, cô trái lại còn không muốn làm đây

“Nhưng Chủ tịch, hôm nay khảo sát đến khi nào thì xong?” Điều mà Thiên Nhã quan tâm nhất hiển nhiên là vấn đề này, nếu xong sớm, thì có thể trở về rồi? “Thời hạn khảo sát là một ngày, ngày mai về.” Anh thẳng tay bóp chết hi vọng của cô

Nghe tiếng hậm hực nhỏ của cô, khoe môi anh cong lên ở một góc độ không dễ nhận ra

Hừ, dám to gan lên anh giầu đàn ông trong nhà, đúng là không biết sống chết, nhìn thấy Kha Từ Thích thì anh lại bức mình

Về mặt Thiên Nhã ù rù, sao cô lại thấy như mình vừa rơi vào vực sâu thăm thẳm thế này.

Bơi ư? Cô bị điện chắc? Cô lại không biết bơi! Hơn nữa thời tiết còn lạnh như thế! Thiên Nhã cảm áo tắm đứng ngay ra trước hồ bơi rộng lớn, nhìn Lạc Thần Hi bước ra từ phòng thay đồ, để trần nửa thân trên, chỉ mặc một chiếc quần bơi bó sát

Thân thể cường tráng trắng tấp, làn da màu lúa mạch, gương mặt anh tuấn đến mức khiến người khác ngạt thở, làm cho các người đẹp trong hồ bơi thi nhau tạo dáng, bày ra đủ tư thế quyến rũ để thu hút sự chú ý của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan* đã được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Khảo sát người đẹp, khảo sát cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lạc Thần Hi đi đến ván nhảy của hồ bơi, mở đầu bằng một tư thế chuyên nghiệp, sau đó nhún người rồi nhảy xuống, ha, trông còn điêu luyện hơn hoàng tử cá chuồn.

ở hồ, từng người đẹp với thân hình nở nang há to miệng, vẻ mặt ngơ ngàng, ò lên trong kinh ngạc

“Đẹp trai quá!” Chuyện này không có gì lạ, bởi chỉ cần nhìn thấy Lạc Thần Hi, dù phụ nữ có xinh đẹp hơn đi nữa cũng biến thành hoa si, gục ngã dưới đôi chân dài của anh

Thiên Nhã đứng cạnh hồ, nhỏ giọng mắng: “Chỉ biết ra vẻ đẹp trai, còn không phải vì giới trẻ hoa đua cô, nước miếng cũng chảy ra rồi.” Lạc Thần Hi bơi qua lại mấy vòng trong hồ, không thờ gấp lấy một cái, vừa dừng lại, những người đẹp kia liền bắt đầu vây quanh, nhao nhao bắt chuyện cùng anh. Như một bầy động vật giống cái đi tìm kiếm cá buổi, khó khăn lắm mới tìm thấy một con đực hiếm hoi, nên cặp mắt con nào con nấy đều sáng như đèn pha.

Cô nhìn kỹ thì những người phụ nữ ấy đi bơi vẫn không quên trang điểm, trước ngực là một khoảng đẹp đẽ tuyệt vời: “Chắc chắn, lại là mẫu người đó, lần này anh có điểm phúc rồi.” Lạc Thần Hi ôm một người bên trái, ôm một đôi bên phải, cười đến 2 vó cùng mê người.

Hừ, giả tạo, anh cứ giả tạo đi.

Bây giờ anh ta có người đẹp bầu bạn, cô cuối cùng cũng có thể xả hơi rồi, nhưng sao cô lại cảm thấy rất bức mình thế này..

Thật muốn lòi cái tên này lên đây, bóp chết anh ta.

Khảo sát ư? Khụ khụ, theo cô thấy, khảo sát người đẹp thì đúng hơn? Rõ ràng là có dụng ý khác.

Lạc Thần Hi đang bị các người đẹp quyến rũ bằng đủ loại hành động, anh trái ôm phải ấp, như cố ý lại như vô tình nhìn chằm chằm Thiên Nhã đành mặt lại đứng cạnh hồ, nụ cười nơi khóe môi càng sâu thêm.

Anh ghé vào tai các người đẹp nói gì đó, từng cô nàng cười đến run rẩy cả người, khung cảnh này rung động lòng người biết bao.

Nói cười với các người đẹp và nghịch nước 9m1 lúc, Lạc Thần Hi bơi đến mép hồ.

“Lấy khăn cho tôi.” Anh giơ tay về phía Thiên Nhã.

Thiên Nhã đưa khăn qua, quay mặt đi không thèm nhìn anh, bày tỏ sự khinh thường của mình dành cho anh.

Sau đó tay cô đột nhiên bị nắm chặt: “A!”

Giây tiếp theo anh liền kéo mạnh, hại cô rơi xuống hồ bơi.

“Cứu tôi với! Cứu!” Hô rất sâu, Thiên Nhã ngập lặn vài lần thì đầu đã chìm trong nước rồi.

Một bàn tay lớn vòng qua chiếc eo mảnh mai, đỡ lấy cô, Thiên Nhã đã uống hết mấy ngụm nước, trong mũi, trong tai toàn là nước, liên tục ho sặc sụa.

Cô huơ nắm đấm nhỏ nhắn loạn xạ đánh vào ngực của anh: “Đồ vô lại! Tôi đã bảo không biết bơi, anh muốn giết người sao!” “Tôi dạy cô.” Anh cong môi cười mỉm, nói một cách điềm tĩnh.

“Tôi không muốn học.” Thiên Nhã không dám đẩy anh ra, sợ lại bị chìm xuống, mặc dù hai chân đã chạm đáy.

“Anh dạy các người đẹp của anh học thì hơn.” Thiên Nhã nói, thoáng nhìn cách đó không xa, các người đẹp trông như không chốn nương tựa đang nhìn qua bên này bằng ánh mắt thù địch và ghen tị.

“Tôi cũng muốn, nhưng tiếc rằng tôi đã nói với họ cô là bạn gái tôi, nên họ..” Về mặt Lạc Thần Hi “hối hận”.

“Gi cơ? Ài..

ai là bạn gái anh chứ.” Thiên Nhã chột đỏ mặt, trở nên hơi lúng túng.

“Chẳng lẽ là vợ?” Lạc Thần Hi hỏi một cách thích thú.

“Vợ anh ở nhà đợi anh đấy.” Hừ, vì sao mỗi lần thảo luận về vợ như thế này, cô đều cảm giác như bản thân cực kỳ giống một tiểu tam.

“Cho nên cô là bạn gái tôi.” 0 Lạc Thần Hi đưa ra kết luận.

“Anh! Anh nói linh tinh, mau thả tôi ra, tôi muốn đi lên.”

Đối với một người không biết bơi, thì ở trong một vùng nước sâu thế này thật sự quá không an toàn rồi, hơn nữa còn có một yêu nghiệt như Lạc Thần Hi ở cạnh..

“Đừng làm vậy, hay là, chúng ta vận động một lát trong nước nhé?” Lạc Thần Hi bỗng kéo cô, cơ thể cả hai liền áp sát vào nhau.

Thiên Nhã bị câu nói ám muội của anh làm cho mặt đỏ tía tai, nói lắp bắp: “Anh..

anh vô lại.” “Chắc chắn, sao cô lại mặc nhiều như thế.” Lạc Thần Hi đặt ánh mắt lên trước ngực cô, nói với vẻ mặt chê bai.

Thiên Nhã lập tức đưa hai tay che ngực: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

Lạc Thần Hi cong khóe môi, càng ôm chặt cô hơn: “Hay 7 là, chúng ta đều coi hết nhé?” Thiên Nhã nghe xong suýt nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, cái tên này..

Cô thật sự muốn bóp chết anh ta! Đầu óc toàn những suy nghĩ đen tối! “Ồ đây là nơi công cộng!” Thiên Nhã nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở.

Lạc Thần Hi tiêu hóa câu này của cô và tìm thấy một ẩn ý khác: “Thế thì chúng ta vào phòng coi?” Ý cười không kìm được càng thêm nồng đậm trên mặt anh.

Thiên Nhã đỡ trán, nhận ra bản thân thật sự rất ngốc, ngay cả nói chuyện cũng không diễn đạt rõ ràng! “Không! Anh biết tôi không phải có ý đó!” Hơi thờ của anh bao trùm khắp người cô, khuôn ngực phập phồng của anh, bầu không khí ám muội giữa hai người khiến cô liên tưởng đến..

***! La Thiên Nhã, mày bị anh ta lấy cái xấu rồi đúng không? Sao có thể hư hỏng như thế? Thiên Nhã rùng mình một cái, tuy nước hồ ấm áp, nhưng cô vẫn cảm thấy rất lạnh giữa ngày đông buốt giá.

Lạc Thần Hi nhìn bộ dạng ướt như chuột lột của cô, chột mềm lòng, nói: “Được rồi, không vui, không vui gì cả, chúng ta đi ngâm suối nước nóng.” Nói xong anh liền bế cô đến mép hồ, hai người lên “bò”.

Thiên Nhã ngâm mình trong suối nước nóng, thật có cảm giác dễ chịu về cơ thể lẫn tinh thần, nếu như không có cái tên đang ở bên cạnh.

Đồ bơi này, cũng quá thiếu an toàn rồi

Thiên Nhã chốc chốc lại cúi đầu nhìn khoảng sườn trước ngực, sao cô lại cảm thấy bản thân quá nguy hiểm

Quả nhiên, ánh mắt của anh đặt trước ngực cô, một cách không hề che giấu

Anh cong khóe môi, nở một nụ cười đen tối đẹp đẽ: “Như này còn tạm được.” Thiên Nhã thấy như vừa gặp hành động khiếm nhã

Cái tên này, đáng ghét! Cô lập tức đưa hai tay che ngực: “Đồ háo sắc!” Cực kỳ háo sắc

Lạc Thần Hi tỏ vẻ buồn cười, ánh mắt đầy ý giễu cợt: “Chẳng lẽ cô thích một tên háo sắc?” “Ai.

ai thích anh chứ!” Thiên Nhã nói lấp bắp

Anh nở nụ cười đầy tự tin, sau đó vươn “hạnh vuốt ma quỷ” qua ôm lấy cô

“Đến đây, hán một cái.” Dứt lời anh liền cúi người muốn hôn cô, nhưng bị Thiên Nhã ra sức đẩy ra

“Anh còn như thế là tôi chạy đấy!” Thiên Nhã che ngực lại, mặt đỏ tai nóng nói

Dáng vẻ lúc này của anh ta rất giống một tên lưu manh

Lạc Thần Hi nở một nụ cười xấu xa: “Cô nghĩ cô có thể chạy thoát sao?” Anh từ từ ép sát cô

“Tôi.

tôi chóng mặt, phải lên trước đây, Chủ tịch cứ thông thả.” Ba mươi sáu kế, chạy vẫn là thượng sách

Thiên Nhã đỡ trán quay người định đi lên, ở đằng sau Lạc Thần Hi vươn tay bế cô lên

“A! Anh làm gì thế! Thả tôi xuống.” Thiên Nhã giật mình

Nhưng Lạc Thần Hi lại không quan tâm lời kháng nghị của cô, thẳng thừng bế cô đi về hướng biệt thự cách đó không xa

Anh ném cô lên giường, đóng rèm cửa sổ sát đất lại, trong phòng trở nên mờ tối, vô cùng gợi tình

Thiên Nhã ý thức được bản thân đang rơi vào hoàn cảnh rất nguy hiểm, ngay lập tức kéo chăn che người mình lại

“Anh đừng qua đây! Anh còn hành động lung tung là tôi không khách sáo đâu!” Thiên Nhã như một con thỏ đang sợ hãi

Lạc Thần Hi chống nạnh liếc nhìn cô: “Cô muốn tôi hành động lung tung à? Nhưng hiện tại tôi muốn mà không làm được đây.” Bởi vì anh đói bụng rồi.

Nói xong anh liền cởi quần bơi, muốn mặc quần áo của mình vào

“A” Thiên Nhã đưa hai tay ôm gương mặt tái mét, khiếm nhã đừng xem, khiếm nhã đừng xem

Lạc Thần Hi không vui lườm cô đang ở sau lưng một cái: “Cô kêu cái gì? Lại không phải chưa từng nhìn qua...” Thiên Nhã bị anh nói vậy, mặt đỏ tai nóng

“Thế nào? Chẳng lẽ cô muốn...” Lạc Thần Hi cầm quần áo, đến gần cô hai bước

Thiên Nhã kéo chăn đắp lên đầu của mình lên tiếng trong chăn: “Tôi không muốn! Tuyệt đối không muốn!” Lạc Thần Hi nhìn người trong chăn, khóe môi nở một nụ cười không đúng đắn

Cô kia, sẽ có một ngày tôi bắt cô chủ động leo lên giường của tôi

“Quần..

quần áo của tôi ướt hết rồi.” Thiên Nhã nhìn anh chuẩn bị ra ngoài ăn một bữa thật ngon, âm ức nói

Một, hai, ba, chuông cửa vang lên

Nhân viên phục vụ mang quần áo đã sấy khô của Thiên Nhã đến

Lạc Thần Hi ném cho cô: “Thay vào.” Thấy anh chu đáo nhường nào chưa, vậy nên không phải chỉ Kha Từ Thích mới có thể ân cần

Chết tiệt, sao anh lại đi so việc săn sóc ân cần với Kha Từ Thích chứ? Bị thần kinh rồi chẳng..

“Bé cưng, tối nay chắc mẹ không về nhà được rồi.” Ngồi trong một nhà hàng ngoài trời với bầu không khí vô cùng lãng mạn, Thiên Nhã gọi cho La Tiểu Bảo bằng điện thoại của Lạc Thần Hi (vì điện thoại của cô đã bị Lạc Thần Hi tịch thu rồi), về mặt cô áy náy.

“Không sao đâu ạ, người ta đã đến nhà mà mi Hoa Kỳ đi ăn tiệc rồi, mà mi phải tận hưởng chuyến công tác của mình thật vui đó.” Hi hi hi, mà mi dùng máy của cha gọi điện đây này! Cũng có nghĩa là tối nay mà mi sẽ ở cùng cha rồi! Lẽ nào là một đêm lãng mạn của hai người? Ồi không, cha và ma mi đều hư hỏng quá đi.

Thiên Nhã cười khan hai cái: “Nếu con...”

Lạc Thần Hi nghe đến đây, mắt kiên nhẫn mà giật lại điện thoại: “Nhớ nhớ ngoan cho chú, tắt máy đây, tạm biệt.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng tút tút, lần đầu tiên La Tiểu Bảo bị tắt máy mà lại có cảm giác hạnh phúc

Cha ơi..

cha thật sự rất “man” đó! Giọng điệu này nghe như một người cha đang nói với con trai của mình, xem ra cha và ma mi lại lén lút với nhau rồi, ha ha.

Cố lên nào, cha thân yêu của con!

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, tên này lại có thể làm thế! Giọng điệu kiêu gì vậy

“Đồ nhỏ nhen!” Không phải chỉ phí cuộc gọi chỉ vài đồng sao, gấp gấp cái gì chứ, cô không kìm được nhỏ giọng mắng

“Có cần tôi gọi cho con trai cô không, nói rằng đêm nay hai chúng ta...” Lạc Thần Hi nhìn cô bằng ánh mắt đen tối, nói

“Được, là lỗi của tôi, tôi không nói gì cả.” Thiên Nhã đáp lại bằng vẻ mặt nhận thua.

Ở đây quả thật món gì cũng có, có món Tây, còn có thịt nướng hun khói mà Thiên Nhã thích ăn, có bia, cũng có rượu vang cao cấp, nhà hàng lộ thiên này đông nghịt khách

Hai đôi tình nhân trẻ ở bàn bên đi qua phía bên này, bắt chuyện với Thiên Nhã

“Bạn trai chị đẹp trai quá! Lần đầu hai anh chị đến đây à?” Trong đó có một cô gái trẻ nhìn Lạc Thần Hi và khen ngợi

Thiên Nhã sờ tóc, vừa định giải thích, không ngờ Lạc Thần Hi đưa tay ôm lấy bờ vai của Thiên Nhã, vờ như cực kỳ thân mật, đáp: “Anh và em yêu lần đầu đến đây.” Nghe vậy hai cô gái đều hướng biểu cảm ngưỡng mộ về phía Thiên Nhã, đồng thời thoáng liếc nhìn bạn trai của mình, cũng quá kém cạnh rồi chẳng

Thế là, Lạc Thần Hi lại thể hiện bộ mặt “không lừa già dối trẻ”, bắt đầu chuyện trò với hai cô gái

Bạn trai của hai cô đưa mắt nhìn nhau, thấy bạn gái của mình đã hoàn toàn bị người đàn ông khác chinh phục, sắc mặt ngày càng khó coi

“Chúng ta cùng chơi một trò chơi, mọi người thấy thế nào?” Cuối cùng một cô đã nhận ra bản thân lơ là bạn trai nên đưa ra đề nghị

Một mình vui không bằng chung vui, hơn nữa có thể cùng một anh chàng đẹp trai như thế chơi trò mạo hiểm nói thật lòng, thật là..

thật là quá khiến người khác mong đợi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Trò chơi nguy hiểm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mạo hiểm nói lời thật lòng, tuyệt đối là một trò chơi nguy hiểm như Lạc Thần Hi!

Sao chại bia cứ quay đầu về phía cô thế này! “Rồi! Chỉ thua ba lần, lần này không thể uống rượu là cho qua đâu! Phải bắt đầu trả lời thật lòng rồi!” Về mặt của cô gái như đạt được mục đích, nói

“Được được, em hỏi đi.” Thiên Nhã bắt đầu nói

“Lần đầu tiên của chị và anh ấy là lúc nào?” Cái gì! Thiên Nhã phun ngụm bia trong miệng

*** Câu hỏi gì thế này! Các cặp mắt đều nhìn cô, mong đợi câu trả lời

Thiên Nhã nhìn về phía Lạc Thần Hi, nhận ra anh đang nhìn cô với vẻ mặt thích thú, dường như cũng đang “đợi” câu trả lời của cô

Mặt cô bất giác nóng bừng lên, lần đầu tiên là lúc nào? Nói như vậy, có trái lại cảm thấy dường như bản thân và anh ta thật sự giống một đôi tình nhân

Lần đầu tiên, là vào đêm tối hơn sáu năm về trước

“À, chị quên rồi.” Thiên Nhã đáp bừa, nói dối trong lúc chơi trò mạo hiểm sẽ không bị sét đánh chứ? Mọi người tò mò không tin, một cô nhân cơ hội đó hỏi Lạc Thần Hi: “Anh có nhớ không?” Lạc Thần Hi sờ cằm, như đang suy nghĩ, sau đó mang điệu bộ không vui: “Em yêu, ngay cả lần đầu tiên lãng mạn như thế của chúng mình mà em cũng quên sao?” Thoáng chốc mà anh đã hóa thân thành nam chính khổ vì tình rồi

Mọi người đồng loạt hướng mắt vào Thiên Nhã, lãng mạn đến nhường nào vậy? Thiên Nhã đỏ mặt nóng tai, lãng mạn ư? Gọi là khủng khiếp đấy có được không? Anh ta cứ như sói đói hổ dữ vậy..

“Chị...” Có khó nói9thành lời.

“Hừm hừm, nhìn đáng vẻ thẹn thùng của chị, nhất định là nhớ!”

“Nếu chị không trả lời câu hỏi này, thế thì đổi câu khác vậy, lần đầu tiên của chị là khi nào?” Cô gái khác hào hứng hỏi.

Vấn đề này thì chẳng ai quan tâm bằng.

Lạc Thần Hi rồi

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, câu hỏi này so với câu khi nấy, càng nguy hiểm hơn đấy

Chắc chắn là cô điên rồi, mới nhận lời tham gia trò chơi này

Thiên Nhã cảm nhận được Lạc Thần Hi ở bên cạnh đang ngồi thẳng người lại, như đang chờ đợi câu trả lời từ cô

Cô cúi mắt, nói với giọng yếu ớt: “Chắc là bảy năm trước:.”(*)6ở đây có sự không đồng nhất, chi tiết trước tác giả vừa nhắc đến mốc thời gian sáu năm, chi tiết sau đã là bảy năm

Mọi người thəm ỏ lên một tiếng, mang biểu cảm hóa giải được nghi vấn

Chỉ có Lạc Thần Hi là mặt mày u ám, bảy năm trước ư? Cô đã đáng hiển lần đầu tiên từ bảy năm trước rồi? Ha, vậy mà người phụ nữ này đến bây giờ vẫn còn mang bộ dạng đơn thuần, hơn nữa kỹ năng giường chiếu còn vững về như thế! Là thật sao? Lẽ nào sự vững về ấy toàn là giả vờ?

Thiên Nhã cảm thấy cả người mất tự nhiên, ngay lập tức hối hận không0hiều vì sao bản thân lại phải thành thật như vậy, khi nhìn thấy gương mặt anh tuấn của anh tối sầm, và ánh mắt lộ vẻ không vui.

“Khụ khụ.” Cô ho khan hai tiếng để che đậy sự lúng túng của mình

“Xong rồi, chúng ta chơi tiếp nào!” Một cô gái trong số đó hiển nhiên đang chơi cực kỳ hăng say

Lần này, người bị chọn là Lạc Thần Hi

Thiên Nhã thầm thở phào, cuối cùng đã đến lượt anh rồi, ha ha ha.

Lần này đổi sang bạn trai của một trong các cô gái đưa ra câu hỏi: “Anh đã từng hẹn hò với bao nhiêu cô gái?”

Thiên Nhã toát mồ hôi lạnh, câu hỏi này cũng quá thần7 kỳ rồi, anh ta từng hẹn hò với bao nhiêu cô gái ư? Rõ ràng đang muốn phá hỏng hình tượng anh ta đây mà, có trời biết những người phụ nữ của anh ta đếm cũng đếm không xuể, một xe tải cũng chưa chắc đã chở hết.

“Không được nói dối đầu nha!” Vẻ mặt của cô gái đầy mong đợi, rốt cuộc một anh đẹp trai hoàn mỹ như thế, từng hẹn hò với bao nhiêu cô nhi? Thành thật mà nói, đối với vấn đề này, Thiên Nhã cũng hơi tò mò.

Lạc Thần Hi uống vài ngụm bia, nói: “Chắc là bảy, tám cô.” Anh chỉ tùy tiện trả lời thôi, loại trò chơi ấu trĩ này, chỉ có người phụ nữ ngốc nghếch như La Thiên Nhã mới chơi nghiêm túc như vậy.

Về mặt của hai cô gái đều ngạc nhiên vui vẻ, không phải chứ! Anh đẹp trai này chỉ từng hẹn hò với bảy, tám cô! Thật không thể tin được! Bảy, tám cô? Cũng quá bốc phét rồi chẳng? Bảy, tám mươi cô mới đúng! Thiên Nhã lia anh bằng ánh mắt “rõ ràng chính là nói dối”, khinh thường anh.

Lạc Thần Hi còn đáp trả cở bằng ánh mắt “tin hay không tùy cô”

Đến lượt Lạc Thần Hi xoay chai rồi, Thiên Nhã lấy dừng khí, thầm cầu thần khẩn phật mong rằng đừng “chết” dưới chai của anh

Trời ơi! Sao sợ cái gì thì trúng ngay cái ấy vậy.

Thiên Nhã đỡ trán, nói: “Anh hỏi đi.”

Câu hỏi mà tên này đưa ra chắc sẽ khiến cô cười bắn ra cả cơm

“Người đàn ông đó tên là gì?” Anh khoanh tay, nhướn mày hỏi, dáng vẻ như đang thẩm tra tội phạm

“Mùi giấm” này nồng đậm đến mức tất cả mọi người đều có thể ngửi thấy

Ai nấy đều buồn cười, he he, có kịch hay để xem rồi

Thiên Nhã đỡ trán, cô đã rơi vào hố bẫy rồi đúng không.

Tên gì, tên gì đây? Cô không thể nói rằng đó là Lạc Thần Hi..

Mà dù cô có nói ra sự thật này, Lạc Thần Hi cũng không tin, Bịa vậy, tùy tiện bịa ra là được, dù sao chỗ này cũng không phải tòa án.

“Tên là...”

“Nếu nói dối thì hậu quả rất nghiêm trọng đấy, em biết mà.” Lạc Thần Hi nói với vẻ mặt cảnh cáo

Một người hiền lành thật thà như Thiên Nhã, bị anh dọa thế kia liền dỏ mặt

“Tên là gì?” Anh gắng hỏi

Cô bỗng có cảm giác muốn lới tên này ra đánh một trận

Bảy năm trước, lần đầu tiên? Anh đột nhiên nghĩ ra

“Người đó là cha của Tiểu Bảo?” Anh bừng tỉnh, hỏi cô

Thiên Nhã chột sững người, không ngờ anh lại đoán được, nhịp tim của cô bất giác đập nhanh hơn

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, này là tình huống gì? Thiên Nhã đã có con rồi? Hơn nữa đứa trẻ không phải con anh ấy? Một giây, hai giây, ba giây, một lúc sau, cô lấy hết can đảm, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh, đáp: “Đúng vậy.” Sắc mặt của Lạc Thần Hi càng thêm u ám “Anh ta là ai?” Tên đó bỏ rơi vợ con, hay là thế nào? Anh nhận ra bản thân lại có thể không hay biết gì về quá khứ của cô

“Một câu hỏi, thì một câu trả lời, không phải sao?” Thiên Nhã phản bác anh

Tôi xin anh đấy, tha cho tôi đi.

Đây là quy tắc trò chơi

Lạc Thần Hi nhìn cô chăm chăm, trong mắt chứa chứa khí thế ngang ngược đáng sợ

Những người khác biết rằng đã chơi ra lừa rồi, nhao nhao nói: “Thôi thôi, không chơi nữa, chúng ta uống rượu đi.”

“Đúng đó, không chơi trò này nữa, chúng ta chơi trò khác nào.” Thiên Nhã bị ánh nhìn chăm chăm của anh làm cho đỏ mặt nóng tại, vuốt chai bia trong tay, không dám nhìn thẳng anh,

“Không được, tiếp tục chơi.” Lạc Thần Hi nói như ra lệnh.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ Lạc Thần Hi lại tích cực như vậy, họ chỉ đành chờ tiếp

Thiên Nhã biết anh canh cánh trong lòng câu trả lời ấy, cô không giữ nổi nụ cười trên mặt nữa, bầu không khí bắt đầu trở nên lúng túng

Lạc Thần Hi dồn sức uống hết mấy chai rượu, trông rất không dễ chọc

Những lượt sau đó đều là hai đôi tình nhân kia thua qua lại, họ cố hỏi những câu kỳ lạ buồn cười để cứu vãn bầu không khí

Sau đó Thiên Nhã không cần thận trọng vào Lạc Thần Hi, đến lượt cô hỏi anh rồi

Nên hỏi gì đây? “Hừm.

tôi cũng không biết nên hỏi gì nữa.” Thiên Nhã gãi đầu, về mặt ngại ngùng

“Vậy đề tôi hỏi cô?” Lạc Thần Hi nói, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để chất vấn cô

“Vậy tôi hỏi anh, vì sao anh lại đối xử với tôi như thế?” Quấy rầy? Gây khó dễ? Chơi đùa? Hay là, thích? Cô căn bản không hiểu nổi những hành động mà anh ta đối xử với cô từ trước đến nay xuất phát từ tâm lý gì? Nếu là thích, tại sao anh ta lại tổn thương cô như thế, nếu chơi đùa, vì sao cô lại cảm thấy không chỉ có vậy? Nếu quấy rầy, gây khó dễ, làm như vậy thì có ích lợi gì cho anh ta? “Bởi vì tôi thích.” Lạc Thần Hi giương khóe môi, như cười như không

Bởi vì tôi thích, không phải bởi vì tôi thích cô

Cô hiểu rồi, cô chẳng qua chỉ là một món đồ chơi trong tay anh ta mà thôi

Nhìn thấy ánh mắt tổn thương của cô, tim anh thắt lại, giống như bị đè bởi một tảng đá, có đôi chút khó thở

“Như vậy rất tốt, tôi đã biết từ sớm rồi.” Cô dồn sức uống hết một ly rượu, nói

Những người khác lại nhìn nhau, dường như vấn đề của hai người này thật sự không nhỏ..

Họ đã trở thành người nỏ rồi? Trò chơi vẫn tiếp diễn, vì câu hỏi kia của Lạc Thần Hi vẫn chưa có đáp án..

Rất nhanh Lạc Thần Hi đã được quyền đặt câu hỏi, với Thiên Nhã, người đang liên tục uống rượu

“Bây giờ có thể nói rồi chứ? Người đó là ai?” Anh khoanh tay, vờ ung dung hỏi.

Thiên Nhã đã ngà ngà say, đôi má đỏ bừng, trông như một quả táo, thần thái cực kỳ đáng yêu mê người

Cô chống cằm, nhìn Lạc Thần Hi ở trước mắt: “Anh ấy ư? Anh ấy là một người đàn ông rất khỏe.” Nên nói là: một người đàn ông rất thô bạo

“Nhưng, là trên giường.” Cô cười hi hi nói

Trên mặt Lạc Thần Hi lập tức tụ đầy mây đen

Khỏe ư, còn có thể khỏe hơn anh? “Tiếp đó thì sao?” Anh hỏi.

“Tiếp đó, anh ấy..

anh ấy rất đẹp trai!” Thiên Nhã dang hai tay ra, nói với biểu cảm khoa trương

Lạc Thần Hi nhếch môi một cái, rõ ràng không vui, rất đẹp trai ư? Còn đẹp trai hơn anh sao? “Chưa hết, đôi lúc..

đôi lúc anh ấy rất là nam tính, đôi lúc lại rất xấu xa, có khi rất thô bạo, có khi lại rất dịu dàng, ừm, tôi cũng không biết đâu mới là con người thật của anh ấy nữa.” Về mặt Thiên Nhã trở nên mơ màng vì say, cô nói mà ánh mắt nhìn xa xăm, như thể người đàn ông được cô tặng bốc đến mức tưởng chừng không tồn tại trên đời đang đứng ở nơi đó

Lạc Thần Hi ho khan hai tiếng: “Vậy anh ta là ai?” Anh vẫn vô cùng quan tâm vấn đề này, xem ra còn có sức hút hơn cả Kha Từ Thích, càng khiến anh muốn, đánh bại anh ta

“Anh ấy là ai ư?” Trong mắt Thiên Nhã lộ vẻ mông lung

Cô suy nghĩ một lúc, sau đó lúng túng nói: “Đáng tiếc, tôi không thể nói anh ấy là ai, bởi vì anh ấy..

anh ấy đã có vợ rồi.” Cô nằm sấp lên bàn, nghịch chai rượu rỗng, nói với nét mặt hệt hăng

Mọi người như vừa nghe được bí mật động trời, thì ra..

thì ra trong lòng của Thiên Nhã còn có người khác

Hai cô gái cùng nhìn về phía Lạc Thần Hi, trao đi ánh mắt “tội anh quá”, trông đẹp trai như thế, cuốn hút như thế, vậy mà lại không có được trái tim của bạn gái, á, ý trời mà

Sắc mặt của Lạc Thần Hi một đợt xanh một đợt trắng, rõ ràng đã “bùng lửa” rồi

Thấy Thiên Nhã còn muốn uống rượu, anh gạt lấy, kéo cổ dây: “Bọn anh về trước.”

Sau đó anh “xách” Thiên Nhã rời khỏi nhà hàng.

“Anh làm gì thế, chúng ta uống tiếp đi, vui lắm đó!” Thiên Nhã nói với vẻ mặt luyến tiếc

Cái tên này, lúc này là ai khẳng khẳng muốn chơi tiếp? Đồ đàn ông thôi tha trò mặt còn nhanh hơn lật sách, cô còn rất nhiều câu hỏi chưa hỏi anh ta đây!

“Thế nào? Vẫn chưa hoàn niệm đủ người đàn ông rất khỏe mà cô nói đúng không?” Hôm nay anh mới biết rằng ngoài Kha Từ Thích ra, cô lại còn có người đàn ông khác! Hơn nữa còn khác cốt ghi tâm như thế

Thiên Nhã mở to đôi mắt hạnh nhìn nét mặt phẫn nộ của anh, chỉ vào anh rồi cười: “Anh ghen hả?” Lạc Thần Hi chống nạnh, việc này không phải rất rõ ràng sao? Chết tiệt, Lạc Thần Hi anh mà cũng biết ghen! “Hi hi, anh ghen thật rồi.” Thiên Nhã đưa hai tay nâng gương mặt anh tuấn của anh, nở một nụ cười ngây thơ vô tội

Lạc Thần Hi ngây người, con tim khẽ dao động trước nét mặt vui cười thuần khiết như hoa này của cô

“Lạc Thần Hi tôi cần ghen sao?” Nhưng anh vẫn không nhận được cái búống, khi nấy cô vừa khen ngợi người đàn ông đầu tiên của cô hết lời ngay trước mặt anh, bây giờ thừa nhận bản thân đang ghen, chẳng phải quá mất mặt rồi sao.

Nhưng rốt cuộc cái tên đã có vợ kia là ai? Bỏ mặc đứa trẻ và cô rồi chạy đi kết hôn sinh con? Vậy mà người phụ nữ này còn nhưng nhớ không quên anh ta, **, nghĩ thôi anh cũng thấy tức!

“Đúng, anh là Lạc Thần Hi, sao anh có thể vì tôi mà ghen chứ.” Thiên Nhã cúi thấp đầu, về mặt huyệt huyệt.

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô, người phụ nữ này, rốt cuộc đang đặt tâm tư ở đâu? Hiện tại ngay cả anh cũng không chắc chắn rồi.

Lần đầu tiên anh nhận ra nội tâm của cô không hề đơn giản, hóa ra cô cũng có bí mật, có chuyện che giấu anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Rũ bỏ quan hệ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cô nói đi

Người đàn ông đó là ai?” Anh vẫn đang dây dưa vấn đề này.

Thiên Nhã nở một nụ cười thần bí: “Anh đoán thử xem?” Sắc mặt anh trầm xuống: “Đừng tưởng cô uống say thì tôi sẽ khách sáo với cô.” Bảo anh đoán ư? Anh đoán thế nào? Có phải người phụ nữ này muốn ép anh phải thám tử tư đi đào lại quá khứ của cô không? “Người đó chính là anh, chính là anh.” Thiên Nhã chỉ vào anh, lặp lại

Lạc Thần Hi nhướn đôi mày anh tuấn, càng không vui hơn: “Cô cố tình đúng không? Căn bản là không say?” Anh cảm thấy Thiên Nhã đang lừa anh, bảy năm trước anh không hề quen biết cô, sao có thể..

“Không tin chứ gì? Không tin thì thôi, tôi biết ngay là anh không tin mà.” Thiên Nhã phẩy tay, đi thẳng lên phía trước

Lạc Thần Hi bước hai bước đuổi theo, đưa tay kéo cô lại

Thiên Nhã bị anh kéo nên xoay người lại, dưới ánh đèn đường vàng vọt, nét mặt anh trở nên vô cùng nghiêm túc, ánh mắt sâu hút chăm chú vào cô, như thể muốn nhìn xuyên cô

“Lời cô nói, là thật ư?” Giọng anh mang theo nghi hoặc, tuy anh biết không có khả năng nào là thật, nhưng chẳng hiểu vì nguyên nhân gì, anh lại có một sự mong đợi, một xúc cảm đặc biệt không thể diễn đạt thành lời, anh bằng lòng lựa chọn chuyện đó có khả năng xảy ra.

Thiên Nhã ngây ngốc, nghiêng đầu nhìn người đàn ông trước mắt mình, tâm trí mơ hồ trở nên tỉnh táo hơn đôi chút.

Hồi lâu, cô bật cười như muốn bảo “anh rất ngốc”: “Ha ha ha, anh tin thật sao? Buồn cười lắm đó, Lạc Thần Hi vậy mà lại tin vào một lời nói dối hoang đường như thế! Xem ra chỉ số thông minh của anh không cao như tôi tưởng tượng.”

Mặt Lạc Thần Hi9đầy vạch đen, anh nhìn người phụ nữ say rượu cười đến ôm bụng trước mặt, thật sự có ý định bóp chết cô...

“Cô chết chắc rồi.” Anh bật ra vài từ thông qua kẽ răng, vác cô lên vai, đi bước lớn trở về biệt thự.

“Thả..

thả tôi xuống.” Thiên Nhã thấy choáng váng, yếu ớt xin tha

Lạc Thần Hi đánh một cái vào mông của cô: “Đừng làm ồn, nếu không tôi vứt xác vào đồng hoang đấy.”

“Ôi chào.” Thiên Nhã đang mơ màng thì bị ai đó ném lên giường, cô nhỏ giọng rên lên một tiếng

Trong phòng là một khoảng tối đen

Chỉ cảm thấy mùi hương trên người anh phất chốc ập đến

Trong khi ý thức báo cô mở mắt ra, thì miệng đã bị nụ hôn nóng bỏng của anh lấp kín, Tay anh di chuyển từ trên xuống dưới, rất nhanh đã cõng hết đồ của hai người

Cô còn chưa kịp phản kháng, thì đã bị đưa dẫn vào con sóng dạt dào của sắc dục

Hôn và âu yếm một lúc, anh tìm vào vùng đất bí mật của cô, cô rên khẽ một tiếng trong mơ màng, lúc này đầu óc không còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ tận hưởng niềm vui sướng mà anh mang lại.

Ngày hôm sau, Thiên Nhã tỉnh khỏi cơn mơ

Cô mở đôi mắt xinh đẹp vẫn còn lim dim, in vào tầm mắt là cơ thể trần trụi đang nằm cạnh của anh

Thiên Nhã che khuôn miệng không0kim được mà há lớn, ký ức đêm qua ủa đến như dòng sông lấp lánh

Rõ ràng cô ý thức được, nhưng mà lại.

lại có thể chìm đắm, lại có thể không kháng cự! Thôi tiêu rồi, cô thật sự tiêu rồi! Cuộc đấu tranh phòng vệ đã thất bại một cách triệt để cô lại yêu người đàn ông này hết thuốc chữa rồi

Người đàn ông dường như vẫn đang mơ ngủ bỗng dang vòng tay rộng lớn bao bọc lấy cô, ôm cổ trước ngực mình, đôi mắt anh tuấn nửa mở nửa khép

“Sao vậy? Vừa thức đã mang bộ dạng cừu con.” Giọng điệu của anh mang theo lười nhác, pha lẫn sự cưng chiều nồng đậm làm lòng người gọn sóng

Giương mặt nhỏ nhắn của Thiên Nhã áp vào vòm ngực cường tráng của anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh, cảm nhận da thịt tiếp xúc, cùng với hơi thở mạnh mẽ khiến người khác không chống đỡ nổi của anh

“Anh đang nằm mơ, thật sự đang nằm mơ.” Cô nói bằng giọng hơi run rẩy

Làm sao đây? Làm sao đây? Tâm trí cô thật sự hỗn loạn

“Vậy chúng ta làm thêm một lần trong mơ nữa nhé?” Anh ghé vào vành tai của cô, nói với giọng ám muội

Hơi thở của anh khiến cơ thể vốn nhạy cảm của cô trở nên tê dại, cố định đẩy anh ra, nhưng lại bị anh giữ chặt

“Lần này là cô tự nguyện đấy.” Anh đã nói, sẽ có một ngày, bắt cô ngoan ngoãn nghe lời

Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận, vung nắm đấm nhỏ nhắn đánh vào ngực anh: “Tôi không có! Tôi uống say!” “Đừng giả vờ nữa, cô rất tận hưởng kia mà, hay là tôi để cô tận hưởng thêm một lần nữa nhé?” Lạc Thần Hi nói một cách xấu xa

Thiên Nhã nhìn điệu bộ đen tối của anh mà thấy da đầu của mình ngứa ran.

A!!! Cô điên rồi, cô thật sự sắp điên rồi! Cô đã hoàn toàn “thất thủ”.

Tại Tập đoàn Lạc Thần

“Chào, chị dâu nhỏ, mới hai ngày không gặp, mà chị trở nên...” Lạc Thần Dương dựa lên máy vi tính của Thiên Nhã, về mặt đùa cợt

Thiên Nhã lườm anh ta một cái, cô đã rất phiền muộn rồi, không muốn ứng phó với tên này nữa

“Xin hỏi Phó Chủ tịch có gì cần dặn không?” Cô “cười hi hi” hỏi

“Chị trở nên rạng rỡ hẳn ra, chắc chắn gần đây đã xảy ra chuyện tốt gì đó, em nói không sai chứ!” Lạc Thần Dương đột nhiên tăng âm lượng, thu hút hết sự chú ý của các đồng nghiệp về phía hai người

Về mặt Thiên Nhã đầy lúng túng, nụ cười của tên này thiếu đứng đắn như vậy, lẽ nào anh ta..

“Anh chỉ biết nói linh tinh.”

“y, kể nghe thử đi, hôm qua đi đâu tìm niềm vui cùng anh trai em vậy?” Lạc Thần Dương sấp đến gần cô, nháy mắt một cách thần bí và hỏi

Như bị nói trúng tim đen, Thiên Nhã không kim được đỏ mặt: “Đâu có, chúng tôi đi công tác, biết chưa?” Tên này..

chắc không phải theo dõi cô và Lạc Thần Hi đấy chứ..

Một ý nghĩ thật đáng sợ

“Đi công tác? Rồi luôn tiện.” Anh ta tỏ vẻ biết được tình hình bên trong, nhỏ giọng nói

Thiên Nhã bị anh ta nói đến đỏ mặt nóng tai, sao cô lại có cảm giác toát mồ hôi toàn thân thể này..

Lúc này đôi mắt to cực kỳ ngời sáng của anh ta đang dán chặt vào cô, như muốn phân tích mổ xẻ trong lòng của cô vậy

“Cậu, vào đây.” Sau lưng vang lên giọng nói của Lạc Thần Hi, Thiên Nhã thờ phào như được xá tội, còn không đến cứu cô nữa, thì cô cũng sắp chột dạ đến nỗi tìm cái lỗ nào mà chui vào rồi

Lạc Thần Dương mang nét mặt thích thú, khoan tay theo anh đi vào văn phòng Chủ tịch, bày ra điệu bộ của một tên lưu manh, đặt mông ngồi lên sofa

“Chị dâu nhỏ, cũng rút cho em một ly đi, cà phê ít đường nhé.” Có vẻ anh ta không tra ra chân tướng thì sẽ không từ bỏ

Thiên Nhã đỡ trán, định thay đổi kiểu xưng hô “chị dâu nhỏ” một cách trang trọng của anh ta

Lạc Thần Hi thoáng liếc anh ta, căn dặn Thiên Nhã: “Rót cho cậu ta một ly thuốc độc.” Lạc Thần Dương tỏ vẻ “tôn thượng”: “Chắc là giết người bịt miệng đấy mà, anh, anh thật tàn nhẫn.” Lạc Thần Hi nhếch môi: “Còn làm bộ làm tịch thì cứ ngay cho tôi

Nếu không phải cậu ta mang ông cụ ra, thì anh đã đuổi tên này đi từ lâu rồi

Thiên Nhã đi đến gian uống nước để pha cà phê mà tâm trạng rối như tơ vò, cả ngày hôm nay cô đều đang sám hối, phiền muộn

Cô thật sự đang đi trên con đường của kẻ thứ ba sao?

Không, cô không muốn làm kẻ thứ ba! Cô không muốn! “Cảm ơn chị dâu nhỏ nhé.” Thiên Nhã bung cà phê đến trước mặt Lạc Thần Dương, anh ta nói, mặt mày “cung kính”

Thiên Nhã tỏ vẻ cầu cứu nhìn Lạc Thần Hi đang ngồi trên sofa đối diện anh ta, xem em trai của anh kia, cứ thích nói linh tinh.

Nào ngờ Lạc Thần Hi đã nhanh chóng ném một cái gối ôm về phía Lạc Thần Dương, nó bay đúng vào mặt của anh ta

“Oái!” Lạc Thần Dương kêu lên một tiếng thảm thiết, sờ gương mặt “bị thương” của mình, nói: “Anh có phụ nữ thì không cần đến anh em rồi đúng không?” “Muốn ở lại đây, thì quản cái

miệng của cậu kỹ vào cho tôi.” Lạc Thần Hi nhấp một ngụm nhỏ cà phê, sau đó đưa tay kéo Thiên Nhã ngồi lên đùi của mình, nói

Thiên Nhã hoảng loạn đến mức chẳng biết làm sao, muốn thoát khỏi anh, nhưng chiếc eo mảnh lại bị anh ôm chặt, mặt của cô không kim được mà nóng bừng lên.

Lạc Thần Hi nhìn Lạc Thần Dương một cách khiêu khích, đôi mắt đầy cảnh cáo và nguy hiểm, nếu Lạc Thần Hi anh đã làm, thì không sợ phải thừa nhận

Lạc Thiên Nhã chính là người phụ nữ của tôi, thì thế nào? Lễ nào thẳng nhóc nhà cậu còn có bản lĩnh để quản sao?

Lạc Thần Dương nhìn hai người thân mật trước mặt, khoé môi nở nụ cười châm biếm

“Anh trai yên tâm, bí mật không phải là bí mật này, em nhất định sẽ giữ kín như bưng.”

“Tôi nghĩ Chủ tịch đã thật sự hiểu lầm rồi.” Sau khi Lạc Thần Dương ra ngoài, Thiên Nhã ngồi đối diện Lạc Thần Hi, nói

Cô hoàn toàn không có ý định làm kẻ thứ ba.

Tâm trạng Lạc Thần Hi đang rất tốt, nghe thấy câu này của cô, đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại: “Hiểu lầm?”

Thiên Nhã cắn răng, đáp: “Tôi không muốn có bất kỳ quan hệ mập mờ nào với Chủ tịch nữa, chuyện đêm qua cũng là một hiểu lầm.” Lạc Thần Hi nhướng mày: “Chà trách người ta bảo trái tim phụ nữ như kim đáy biển, có thay đổi cũng nhanh thật đấy.” Người phụ nữ này đang có ý rũ bỏ quan hệ với anh sao? “Tôi không thay đổi, tôi vẫn luôn không thay đổi, tôi sẽ không làm một người phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.” Thiên Nhã nói chắc nịch, còn về việc đêm qua say rượu làm bừa, cô thật sự rất hối hận

“Cô có yêu tôi không?” Anh nhìn cô và hỏi.

Câu hỏi này làm Thiên Nhã ngẩn ra hai giây, sau đó cô trả lời anh: “Giữa tôi và Chủ tịch không thích hợp để nói chủ đề này, không phải sao? Nếu Chủ tịch còn có hiểu lầm gì, vậy thì tôi sẽ trốn, trốn đến nơi mà Chủ tịch không tìm thấy, mong Chủ tịch tự trọng.” Cô đang uy hiếp sao? Hừ, trốn đến nơi mà anh không tìm thấy? Cũng lớn giọng thật

“Cô cảm thấy mình có khả năng này?” Sắc mặt anh trầm xuống bởi ý định cắt đứt quan hệ của cô

“Nếu Chủ tịch không tin, vậy thì cứ thử đi.” Cô đang tỏ rõ thái độ với anh, cũng là đang hạ quyết tâm với chính mình

Không được tiếp tục như vậy nữa, Lạc Thiên Nhã, mày biết cứ tiếp tục như vậy, thì ngay cả tư cách ở lại bên cạnh anh mày cũng không có, lẽ nào mày đã quên mình từng hứa gì với cậu Lạc rồi sao? “Vì sao? Vì người đàn ông khiến cô nhưng nhớ không quên kia ư? Hay là Kha Từ Thích?” Anh bỗng phát hiện bản thân ngay cả một người phụ nữ trong đơn giản ngốc nghếch như vậy mà cũng không thể hiểu nổi

Phát hiện này, ***, khiến anh muốn nói điên.

Trên đời này ngoài cô ra, thì còn ai? Bởi vì anh quan tâm, nên cô mới có thể can quấy trong lòng anh già và anh như thế Chết tiệt sao anh lại để tâm đến vậy? Để tâm đến Kha Từ Thích ở bên cô, để tâm người đàn ông cô nhưng nhớ không quên, cha ruột của con cô, cũng chính là người đã lấy đi lần đầu tiên của cô

“Đúng, bởi vì người đàn ông khiến tôi nhưng nhớ không quên ấy.” Bởi vì anh, Lạc Thần Hi.

Anh siết chặt nắm đấm lớn, hừ lạnh một tiếng: “Anh ta cũng có vợ, chính miệng cô thừa nhận.” “Nhưng anh ấy không giống anh.” Cô nghĩ nếu đã muốn cắt đứt thì cắt đứt triệt để một chút

Ánh mắt của anh trở nên lạnh lẽo: “Chỗ nào không giống?” “Bởi vị trí đặc biệt của anh ấy trong tim tôi, không ai có thể thay đổi.” Thiên Nhã trả lời một cách điềm tĩnh, tuy ánh mắt của anh như muốn bóp nát cô

Anh lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, hơi thở u ám mãnh liệt lại như mưa to gió dữ ập đến

Chính vào lúc này, Jenny Trình đến

“Anh yêu, hôm qua anh đi đâu vậy! Người ta tìm anh cả ngày.” Jenny Trình vừa vào cửa đã vội giận dỗi, nũng nịu nói

“Chủ tịch, không có gì thì tôi ra ngoài trước.” Thiên Nhã thoáng nhìn Jenny Trình ăn mặc diêm lệ, sau đó đứng dậy xin cáo lui

Trên mặt Lạc Thần Hi mang biểu cảm không ai trêu chọc nổi, mặc kệ Jenny Trình, trở người hất đổ ly cà phê trên bàn

Tiếng ly cà phê vụn vỡ, còn có tiếng hét chói tai vì hoảng hồn của Jenny Trình

Có một mảnh vỡ bắn vào chiếc đùi nhỏ nhắn của Thiên Nhã, sinh ra cảm giác đau âm ỉ

“Chủ tịch, có chuyện gì vậy ạ?” Nghe thấy tiếng vang, Hạ Nhất Y chạy vào trong, hỏi với vẻ mặt quan tâm

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Hai cha con tình cờ gặp nhau

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Jenny Trinh còn chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhìn thấy Thiên Nhã đứng im ở gần đó với sắc mặt khó coi, cô ta biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến cô.

“Người phụ nữ này, cô đã chọc Thần Hi không vui đúng không?” Cô ta thật sự rất muốn biết rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì

Thiên Nhã ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ trên sàn, nói: “Không có gì, Chủ tịch chê cà phê tôi pha chưa đủ đậm, nên nổi trận lôi đình.” Jenny Trinh tỏ vẻ không tin: “Hình như sự việc không đơn giản như thế.” Cô ta vừa nói vừa nhìn Lạc Thần Hi đang đứng im bất động, ánh mắt đáng sợ

“A.” Một mảnh vỡ của cửa vào ngón tay của cô, Thiên Nhã rên khẽ một tiếng

Máu đỏ tươi của máu hiện ra trên ngón tay cô

Đôi mày anh tuấn của Lạc Thần Hi chột nhứ lại, càng buồn bực hơn, anh chỉ vào cửa lớn: “Cút ra ngoài!” Hay cho một người phụ nữ chân tay vụng về, vậy mà còn dám làm loạn với anh

Thiên Nhã ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt giận dữ của anh, bình thần đáp: “Vâng, Chủ tịch.” Cô đứng dậy, ngón tay vẫn đang nhỏ máu, lui ra ngoài.

Lạc Thần Hi cắn răng, siết chặt nắm đấm lớn

Jenny Trinh và Hạ Nhật Y đưa mắt nhìn nhau, sau đó Hạ Nhật Y cũng lui ra ngoài.

“Có phải em đã bỏ lỡ vở kịch hay nào không?” Lạc Thần Dương khoanh tay dựa người bên cửa văn phòng Chủ tịch, hỏi Thiên Nhã với vẻ mặt trêu đùa

Hạ Nhật Y theo sau ra ngoài, nhìn chằm chằm Thiên Nhã một lúc, sau đó trở về văn phòng của mình

Thiên Nhã không quan tâm đến sự trêu đùa của Lạc Thần Dương, chạy vào nhà vệ sinh để xử lý vết thương

Cô nói với bản thân mình trong gương: “La Thiên Nhã, mày giỏi lắm, mày nên kiên quyết như thế! Lần này mày làm rất đúng! Cố lên! Tiếp tục nỗ lực!” Mất bò mới lo làm chuồng, vẫn chưa tính là muộn.

Tại sân bay thành phố A

La Thiên Nhã đưa Tiểu Bảo đến tiễn Kha Từ Thích lên máy bay.

“Hai người nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng làm anh lo lắng đó.” Kha Từ Thích bế La Tiểu Bảo, vuốt tóc của Thiên Nhã, nói

Thiên Nhã cười tươi: “Bọn em biết rồi, anh đừng lo lắng, chúc anh và người nhà đón năm mới vui vẻ.” La Tiểu Bảo hôn liên tiếp mấy cái lên gương mặt anh tuấn của Kha Từ Thích, nói: “Chú Từ Thích, cháu sẽ chăm sóc ma mi Thiên Nhã thật tốt, chứ không cần lo cho mẹ đâu ạ.” Kha Từ Thích hôn mạnh một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, đáp: “Vậy chú Từ Thích dành giao Thiên Nhã cho cháu rồi, cháu phải giữ gìn cẩn thận đó.” “Cháu biết rồi ạ, tuyệt đối giữ gìn, không để thất lạc hoặc hư hỏng.” La Tiểu Bảo vỗ ngực và nói

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, một lớn một nhỏ này đang nói về gì vậy? Một món hàng hóa sao? “Tạm biệt.” Sau cùng, Kha Từ Thích hôn nhẹ lên má của Thiên Nhã một cái, quay người lên máy bay

La Tiểu Bảo che mắt mình lại, con không nhìn thấy con không nhìn thấy, nể tình người hôn ma mi Thiên Nhã là chú Từ Thích, nên cậu phá lệ mắt nhắm mắt mở vậy

Sau khi tiễn Kha Từ Thích rời đi, Thiên Nhã đưa Tiểu Bảo đến một nhà hàng để ăn món Tây

Tập đoàn Lạc Thần đã cho nghỉ Tết từ hôm qua rồi, nhờ kỳ nghỉ nửa tháng này, cuối cùng Thiên Nhã cũng thờ phào nhẹ nhõm

Mấy hôm trước sau khi cô và Lạc Thần Hi xảy ra mâu thuẫn đến mức bế tắc, cả hai đều không ai nói với ai lời nào, rõ ràng anh rất giận, bây giờ đúng lúc có kỳ nghỉ Tết, giúp cô cảm thấy tạm thời được thoát khỏi nguy hiểm đôi chút

“Ma mi, sao mẹ không ăn? Không hợp khẩu vị à?” Nhìn mẹ như thế chắc chắn là nhớ cha rồi

Thiên Nhã đang cảm nĩa ngồi ngẩn ra, nhận ra sự sợ ý của mình, cô nờ nụ cười dịu dàng, bắt đầu ăn

Bỗng, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc

Thả chiếc nĩa trong tay xuống, cô đuổi theo ra ngoài

“Ma mi! Ma mi!” La Tiểu Bảo ở đằng sau gọi cổ

Bóng dáng kia đã mất hút ngay góc rẽ của con phố rồi

Thiên Nhã thờ hồn hèn đuổi theo, nhìn ra bốn phía, nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy

Cô sốt ruột tím cả buổi, mà mãi cũng không thấy bóng dáng ấy nữa

Cha, là cha đúng không? Trông rất giống, nhưng cô lại không dám chắc

Thật sự là ông ấy sao? Không thể nào, nếu cha đã về đây, không thể nào không trở lại khu Vân Thành để tìm cô

Thiên Nhã ừ ừ đứng bên đường, rơi vào trầm tư

Tiêu rồi, La Tiểu Bảo!

Khi này cô đã quá sốt ruột, quên dắt theo La Tiểu Bảo rồi

Lúc chạy đến ngoài cửa nhà hàng, nhìn thấy người đang quay lưng lại với mình, ngồi đối diện La Tiểu Bảo, cô bất giác giật mình sững sờ.

Lạc Thần Hi.

sao anh lại ở đây? Một nhân viên phục vụ đang nói gì đó với Lạc Thần Hi, sau đó La Tiểu Bảo nhìn thấy Thiên Nhã, ra hiệu với Thiên Nhã “khoan hãy vào đây” bằng ánh mắt và động tác tay

Thiên Nhã chỉ đành thấp thòm lùi ra ngoài

Thảm rồi, sao Lạc Thần Hi lại quen La Tiểu Bảo? Lẽ nào..

lẽ nào anh cảm thấy Tiểu Bảo rất giống anh, cho nên..

Có thể Lạc Thần Hi nhận ra điều gì đó, anh quay đầu nhìn thoáng, sau đó hỏi: “Bạn của con đâu?” Con trai tự mình chạy ra ngoài ăn linh tinh với bạn học mà Hạ Vân Cẩm cũng không quan lấy một chút, xem ra anh cũng nên răn dạy người phụ nữ đó rồi

“Cậu ấy à? Cậu ấy vừa mới nhắn tin, bảo có việc quan trọng cần làm đó cha.” La Tiểu Bảo nở nụ cười đáng yêu chết người không đến mạng, đáp

“Ai cho phép con tự mình chạy ra đây? Hơn nữa còn không mang theo tài xế.” Nếu để kẻ địch của anh biết, đoán chừng với cơ hội tốt như thế thì sớm đã động não ra tay rồi

La Tiểu Bảo cười hi hi giải vây cho mình: “Nếu không chạy ra đây, sao con có cơ hội ăn trưa cùng với cha.” La Tiểu Bảo vừa tán dóc với Lạc Thần Hi với nhắn tin cho Thiên Nhã, nói với cô không cần đợi cậu nữa, một lát cậu sẽ tự về nhà

Thiên Nhã nhận được tin nhắn thì kinh hồn bạt vía, nhưng cũng không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể nghe theo La Tiểu Bảo về nhà trước

Từ khi nào mà nhóc con thân thiết với Lạc Thần Hi như vậy? Vì sao cô không hay biết gì cả? Trời ạ, hi vọng bí mật không thể nổi ấy đừng bị lộ vì cuộc gặp mặt lần này, cô không thể không có La Tiểu Bảo đâu

“Lần sau không được như vậy nữa.” Lạc Thần Hi cũng không để cho qua như vậy, đừng tưởng rằng nói lời ngon ngọt thì có thể dễ dàng được anh, vấn đề ý thức về an toàn của con trai không thể nào lơ là được

“Cha ơi, Tết này con có thể tham dự một buổi tiệc cùng Tiểu Bảo không ạ?” La Tiểu Bảo nhắc đến chuyện này, như có ý lại như vô tình

La Tiểu Bảo? Con trai của La Thiên Nhã?

“Tiệc gì vậy?” Anh nhướn mày hỏi.

“Một buổi tiệc sầm vai.” Tiệc này được cậu và Lạc Lăng tổ chức, do hai cậu bé đặc biệt chuẩn bị để một nhà bốn người có thể cùng trải qua một đêm cực kỳ vui vẻ đó nha

“Tùy ý con.” Lạc Thần Hi khoanh tay, trả lời với vẻ mặt không sao cả

“Nhưng mà cha cũng phải tham dự cùng con.” Cậu nói ra một điểm quan trọng khác

Đối mày anh tuấn của Lạc Thần Hi chột nhú lại: “Sao lại muốn cha tham dự?” “Buổi tiệc quy định phải đưa một phụ huynh đi theo, mà mi của Tiểu Bảo cũng đi nữa.” La Tiểu Bảo cố tình khơi gợi mong muốn tham dự của anh, ha ha, nếu mà ma mi cũng đi, chắc chắn cha sẽ muốn đi

Quả nhiên, Lạc Thần Hi nghĩ ngợi một lúc, nói: “Để xem tình hình đã.” Câu này căn bản cũng đồng nghĩa với nhận lời rồi.

Nhưng, nhớ lại thái độ cực lực muốn rũ bỏ quan hệ với anh của người phụ nữ ấy vào hôm đó..

“Để ma mi con đi thì hơn.” Anh lại nuốt lời rồi

Về thất vọng hiện rõ trên mặt La Tiểu Bảo: “Ma mi không thích con chơi với La Tiểu Bảo, và lại, con không thích đưa ma mi đi.” Phải gọi người phụ nữ như Hạ Vân Cẩm là ma mi, thật là ám ức cho cậu và Lạc Lăng.

Lạc Thần Hi nghe câu nói vậy, trở nên im lặng

“Đi đi cha, nghe nói hầu hết những bạn nhỏ tham dự buổi tiệc đều thuộc gia đình đơn thân, những người cha đơn thân toàn cao ráo đẹp trai giàu có, Tiểu Bảo muốn giúp ma mi cậu ấy tìm kiếm một đối tượng tốt trong buổi tiệc.” La Tiểu Bảo dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng, hi hi hi, chắc là cha đứng ngồi không yên rồi.

Về mặt Lạc Thần Hi tỏ ý không vui: “Con trai của cô ta cũng tinh ranh như con?” Không ngờ La Thiên Nhã trong ngụ ý lại có một cậu con trai lão luyện như vậy, mới sáu tuổi thôi, mà đã suy nghĩ đến việc giúp ma mi tìm đối tượng rồi.

Bề ngoài trông anh ung dung thản nhiên, nhưng nội tâm lại đang dao động.

“Tiểu Bảo thông minh như con à.” Cậu bé sửa lại.

“Vậy cha trái lại phải đi theo xem thử, những tên cao ráo đẹp trai giàu có kia, rốt cuộc thực lực đến đâu.” Lạc Thần Hi híp mắt, không nghi ngờ gì La Tiểu Bảo đã khơi dậy mong muốn chiếm hữu của anh đối với Thiên Nhã

“Vâng ạ, thế thì quyết định như vậy nha, con tin với điều kiện và sức hút của cha, nhất định có thể đánh bại hết tất cả.” La Tiểu Bảo làm ra một biểu cảm vô cùng ngưỡng mộ.

Oh yeah, đã giải quyết xong phần của cha rồi, chỉ còn lại ma mi thôi.

Thật ra ma mi dễ giải quyết hơn cho nhiều.

Thiên Nhã đang đứng ngồi không yên trong nhà, cuối cùng đã đợi được La Tiểu Bảo về rồi

Cậu bé no căng bụng, còn xoa bụng bảo rằng đã ăn quá no

Thiên Nhã nhủ mảy: “Thành thật khai báo, sao con lại quen Lạc Thần Hi?” Chắc không phải thật sự như cô nghĩ chứ..

Trái tim của cô cũng sắp nhảy ra ngoài rồi

“Không phải đâu, Lạc Lăng đã đưa ảnh của con cho chú ấy xem, chú ấy thấy con một mình ngồi ăn, nên chạy đến trò chuyện vài câu với con.” La Tiểu Bảo biết Thiên Nhã đang lo lắng điều gì, nên cậu đã nói dối để xoa tan nỗi lo nghĩ của Thiên Nhã

Thiên Nhã rõ ràng đã thờ phào, may quá..

Không tệ như trong tưởng tượng của cô.

“Vậy hai người đã nói gì với nhau?” Thần bí như thế, còn bảo cô về trước.

“He he he, không nói cho mẹ biết, đây là bí mật của những người đàn ông.” La Tiểu Bảo giả vờ nói một cách sâu xa

Thiên Nhã vờ giận dữ: “Không nói cho mẹ biết chứ gì? Vậy mẹ giận đó?” Con trai lại có thể kết thân với Lạc Thần Hi rồi? Chuyện này khiến cô có cảm giác lạnh thấu tim

“Ồi chào, ma mi Thiên Nhã đừng giận mà, nào, hôn một cái.” La Tiểu Bảo chủ động sà vào lòng đồ dành Thiên Nhã.

“Bé cưng, sau này vẫn là đừng quá gần gũi với Chủ tịch thì hơn, nhẹ con? Thật ra anh ta không phải người tốt đâu.” Cô phải giáo dục tư tưởng kỷ lưỡng cho con trai, để tránh lỡ như xảy ra chuyện

Lạc Thần Hi, tôi không nói oan cho anh đâu nhì, anh quả thật không phải người tốt.

Cậu bé chớp đôi mắt to vài cái: “Chủ tịch đại nhân rất ‘nice’ (tốt), chắc chú ấy là người tốt mà.” He he he, ma mi ác quá nha, nói xấu cha như vậy

“Tóm lại không được dính líu đến anh ta, biết chưa?” Nice ư? Cô thật sự không nhìn ra dù chỉ nửa điểm cơ đấy? Rốt cuộc cái tên đó đã cho nhóc con ăn thuốc độc bọc đường gì vậy?

“Thôi được, người ta nghe ma mi, không qua lại với Chủ tịch đại nhân nữa.” La Tiểu Bảo hiểu Thiên Nhã đang áy náy điều gì, nên cậu vâng lời “đồng ý”.

“Ừm, bé cưng ngoan.” Thiên Nhã ôm cậu hôn một cái

“Nhưng rốt cuộc hôm nay ma mi Thiên Nhã sao vậy ạ? Sao lại đột nhiên chạy ra ngoài, lúc đó trông ma mi rất vui.” Thiên Nhã cố tình trả lời qua loa: “Không có gì, mami tưởng rằng gặp được một người quen.” “Người quen? Thật sự chỉ là người quen thôi ạ?” La Tiểu Bảo mang dáng vẻ hoài nghi

Thiên Nhã xoa đầu của cậu bé: “Trẻ con nhiều chuyện như thế là không được đâu, lẽ nào con không tin ma mi sao?” “Con tin ạ.” La Tiểu Bảo miễn cưỡng tỏ ra tin tưởng

Sau khi đồ nhóc con say giấc, Thiên Nhã nhìn xe cộ lác đác qua lại bên ngoài cửa sổ, còn có những ánh đèn neon đẹp đẽ cách đó không xa, trong đầu lại hiện lên bóng dáng quen thuộc mà hôm nay mình nhìn thấy

Cha, là cha sao? Rốt cuộc cha đang ở đâu? Rốt cuộc thì đến bao giờ, cha mới quay về đoàn tụ cùng con và Tiểu Bảo?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 88: Thời gian đăng đăng tình vẫn không với

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuối cùng thì Tết đã đến, đây là lần đầu Thiên Nhã đón năm mới cùng La Tiểu Bảo tại thành phố A.

Ngoài Đồ Hoa Kỳ cùng Hàn Triết Vũ đến chúc Tết thì ngôi nhà hơi vắng vẻ một chút

Nhưng không sao, La Tiểu Bảo và Lạc Lăng đã chuẩn bị xong mọi thứ, vào đúng buổi tối đầu tiên của mừng một, cả gia đình bao gồm cậu, ma mi, cha và Lạc Lăng sẽ có thể nhanh chóng đoàn tụ với nhau, tại buổi tiệc sấm vai được mong đợi từ lâu này

Thiên Nhã hóa trang cho con trai cả buổi, oh yeah, tạo hình mới này thật sự quá ngờ ngàng rồi

“Bé cưng, đây thật sự là nhân vật hoạt hình mà con tự thiết kế hả?” Nhìn con trai đeo mặt nạ hoạt hình, tạo hình độc đáo, cô hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên vui vẻ

“Đương nhiên rồi! Đây là con suy nghĩ rất lâu mới thiết kế ra đó.” La Tiểu Bảo cũng thay đổi giọng nói, mẫu nhân vật hoạt hình này của cậu là một anh hùng giải cứu Trái đất, cho nên phải nói bằng giọng của một anh hùng

Hi hi, thật ra là để cha không nhận ra.

“Xong rồi, bé cưng, chúng ta đi dự tiệc nào.” Thiên Nhã vốn dĩ không thích tham gia vào những nơi nhộn nhịp như thế này, nhưng con trai đã nhiệt tình mời cô, thì cô cứ đến đó chơi với cậu vậy

La Tiểu Bảo nhìn ngắm Thiên Nhã từ trên xuống dưới: “Ma mi à, mẹ định để vậy mà đi thật hả?”

Thiên Nhã mặc quần áo thường ngày, đáp lại như lẽ dĩ nhiên: “Nếu không thì sao?”

La Tiểu Bảo khẽ thờ dài một tiếng: “Ma mi, dù thế nào mẹ cũng nên phối hợp với người ta một chút, mặc long trọng chút đi ạ...” Ma mi Thiên Nhã gián dị của con ơi, dù ông trời ban cho mẹ đức tính tốt này, cũng cần9đứng vào đúng dịp chứ.

Thiên Nhã miễn cưỡng đáp: “Thôi được.”

“Nào, ma mi, để con trang điểm cho mẹ thành ma mi xinh đẹp nhất tại buổi tiệc tối nay nha.” Rồi khiến cha say mê đến gục ngã trên sàn luôn, ha ha ha.

“Cha ơi, nhìn này, người ta sấm vai mà mình không thạo đó, trông đẹp không ạ?” Lạc Lăng giả vờ nói giọng nữ nũng nịu, hỏi Lạc Thần Hi như đang dâng hiến vật quý

Lạc Thần Hi đang ngồi trên sofa đọc báo, đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại, con trai tạo hình kiểu gì vậy? Cô nàng chiến binh xinh đẹp ư? “Nếu mà còn tạo hình như này, thì cha không đi

nữa.”6Anh nói một cách dứt khoát.

Thông qua mặt nạ, Lạc Lăng không kim được lờm anh một cái: “Đây rõ ràng còn ngẫu hơn cả cô nàng chiến binh xinh đẹp mà?” Sao cậu lại có một người cha không biết thương thức gì cả, nếu là ma mi nhất định sẽ vỗ tay khen đẹp

Lạc Thần Hi đặt báo xuống, nghiêm túc quan sát cậu một lượt.

“Con chắc chứ?”

“Con chắc! Cha! Cha thay đồ nhanh lên, tiệc tối sắp bắt đầu rồi.” Hạ Văn Cẩm đi họp lớp rồi, thật sự quá tốt, cậu khỏi phải ứng phó với một rắc rối là cô ta

Lạc Thần Hi nhìn quần áo của mình: “Còn cần phải thay sao? Cha tin rằng0không ai có thể đẹp trai hơn cha của con nữa.” ở trước mặt con trai, anh vẫn tự phụ như vậy..

Lạc Lăng đề trán: “Bộ quần áo này của cha là định đi dự cuộc họp nào hả?” Trông cha cũng quá nghiêm túc rồi

“Vậy con thấy, nên mặc thế nào?” Con trai lại có thể chê bai cách ăn mặc của anh, việc này cũng làm anh quá mất mặt rồi

Lạc Lăng nở một nụ cười giảo hoạt: “Cha yên tâm đi, con đã chuẩn bị quần áo giúp cha rồi.”

Mười phút sau,

Lạc Thần Hi nhìn mình trong gương mà miệng méo xệch

“Con có chắc muốn cha mặc thế này ra ngoài?” Anh nhìn bộ vest đuôi tôm khoa7trương trên người mình, thất nơ trên cổ áo, còn đeo mặt nạ lông chim nửa trên khuôn mặt trông khôi hài

“Thưa quý ông, như vậy trông rất ổn, chúng ta có thể đi rồi ạ.” Lạc Lăng nói với vẻ mặt tán thưởng

Khoé môi Lạc Thần Hi co rút, thối được, ai bảo anh đã hứa với con trai chứ, cứ “điên rồ” cùng nó một đến vậy.

“Bé cưng, mẹ mặc thế này thật sự không sao chứ?” Thiên Nhã nhìn chiếc váy trên người mình như lễ phục mà các cô gái trong phim “kiêu hãnh và định kiến” mặc đi tham dự vũ hội, cô hỏi với vẻ mặt hoài nghi.

“Ma mi, con chỉ có thể nói một câu, mẹ thật sự rất xinh đẹp!” Cha mà nhìn thấy chắc chắn sẽ rất ngỡ ngàng

“Nhưng...” Thiên Nhã cảm thấy cả người mất tự nhiên, rốt cuộc nhóc con lấy đâu ra bộ lễ phục này vậy.

“Mau vào trong đi ma mi, tiệc tối bắt đầu rồi.” La Tiểu Bảo nhanh chóng kéo tay của Thiên Nhã bước vào, bởi vì cha và Lạc Lăng đã ở bên trong rồi

Thiên Nhã và La Tiểu Bảo đi vào hội trường của buổi tiệc, cách bài trí của nơi này vô cùng thơ mộng và đặc biệt, khách mời đã ngồi đông đủ

Trẻ con đều hóa trang thành các nhân vật hoạt hình, kiểu mẫu nào cũng có

Người lớn đều ăn vận long trọng, có người mặc trang phục thời xưa, người lại mặc theo mốt, thậm chí còn có người có thể nói là lập dị, song trong một buổi tiệc như vậy, trái lại trở nên cực kỳ phù hợp.

Nhìn thấy tình hình như thế, Thiên Nhã bỗng cảm thấy bộ lễ phục trên người mình không còn quá phô trương nữa, vẫn được tính là bình thường.

Nhưng hiển nhiên là khi cổ và La Tiểu Bảo vừa bước vào, liền thu hút không ít ánh nhìn.

“Lăng Lăng!” Tiểu Bảo bên cạnh cô cất tiếng gọi phấn khích về phía xa nào đó bằng giọng “anh hùng của cậu

Lăng Lăng? Lạc Lăng sao? Việc Lạc Lăng và Lạc Thần Hi cũng đến, Thiên Nhã hoàn toàn không biết

“Tiểu Bảo!” Lạc Lăng hóa thân thành “cô nàng chiến binh xinh đẹp”, nên giọng nói trở nên vô cùng “ngọt ngào.”

Hai cậu bé như gặp lại sau nhiều ngày xa cách, chạy đến ôm chầm lấy nhau

Tâm trạng của hai cậu kích động biết bao, mong mãi lâu như thế, cuối cùng đã có cơ hội để cả nhà đoàn tụ rồi! Thiên Nhã đứng ngay người tại chỗ, sao tên Lạc Thần Hi này cũng đến đây? Một tuần không gặp, bỗng thấy anh ở đây, cô thật sự có chút lúng túng

Lạc Thần Hi nhìn La Thiên Nhã mặc lễ phục thời xưa lại có thêm một nét đặc biệt so với ngày thường ở trước mắt, người phụ nữ này thật sự mặc gì thì ra náy, mái tóc đẹp để xõa sau lưng cùng với bộ lễ phục long trọng màu trắng gạo này khiến cô trông vô cùng nhã nhặn trầm tĩnh, tựa như người con gái đẹp và thùy mị thời Trung Cổ

“Chú tịch...” Cô gọi một tiếng, không ngờ tên này cũng biết hóa trang thành thế này..

Cô không nhìn rõ ánh mắt dò xét của anh dưới lớp mặt nạ lông vũ, nhưng lại cảm nhận được hơi thở lần lướt trên người anh

“Nào, chúng ta chụp hình chung trước đã.” La Tiểu Bảo đưa máy ảnh nhờ người khác chụp giúp, sau đó kéo tay của Thiên Nhã dắt cô đến cạnh Lạc Lăng, nói

Lạc Lăng cũng kéo tay của Lạc Thần Hi, dắt anh đến cạnh Thiên Nhã

Hai bé cưng đứng ở trước, hai người lớn đứng sau mỗi người mỗi biểu cảm khác nhau, trong khi Thiên Nhã mang vẻ mặt lúng túng, thì vẻ mặt của Lạc Thần Hi lại u ám

Hự, như vậy giống một gia đình quá..

Thiên Nhã nghĩ đến đây, nét mặt càng mất tự nhiên hơn

Người phụ nữ này, ăn mặc xinh đẹp như vậy đến đây là để tìm đối tượng ư? Thật hay giả? Trước đó vừa chính miệng nói rằng mình nhưng nhớ không quên ai kia một cách kiên quyết như thế trước mặt anh, ra sức rũ bỏ quan hệ với anh như thế, giờ thì hay rồi, mới chớp mắt liền đi tìm kiếm đối tượng rồi.

La Thiên Nhã, cô thật sự không phải tham lam theo kiểu bình thường.

“Cha ơi!”

“Ma mi!”

“Hai người cười lên nào!” Hai cậu bé đồng thanh nói.

Hai người lớn ngẩn ra nhìn hai cậu bé, tuy cả hai đều đeo mặt nạ, nhưng vẫn trông..

gống nhau đến vậy

“Nào, cha/ma mi yêu dấu, cười một cái.” Hai cậu bé lại đồng thanh

Tâm trạng của Thiên Nhã và Lạc Thần Hi chợt kích động, đột nhiên cảm thấy cảm giác ấm áp ập vào tim.

Hai người đều nặn ra nụ cười, nhìn vào ống kính.

“Chàng trai cô gái thả lỏng một chút, nào, thân mật chút, vợ chồng sao lại xấu hổ.” Người cầm máy ảnh nói

Thiên Nhã toát mồ hôi lạnh, hai vợ chồng? Không phải đâu

“Nào, thân mật chút, thả lỏng chút.” Người chụp ảnh còn chuyên nghiệp bước qua đó đẩy hai người đứng gần nhau

Lạc Thần Hi giương khoe môi, khoác tay lên vai của Thiên Nhã, ôm chặt lấy cô, hai người cứ thế dựa sát vào nhau, trông cực kỳ thân mật

Hai cậu bé trao đổi bằng ánh mắt, hi hi hi, thành công rồi, cả nhà hạnh phúc!

“Một, hai, ba.” Tiếng chụp ảnh vang lên

“Nào, cha ơi, qua đây cùng nhảy nào.” “Ma mi, mẹ cũng đi chung nhé.” Lạc Lăng và La Tiểu Bảo kéo Lạc Thần Hi và Thiên Nhã hòa vào đoàn người nắm tay nhau nhảy múa, bầu không khí trong hội trường nào nhiệt, đang nhảy, hai cậu bé bỗng nắm tay nhảy chung, để Lạc Thần Hi nắm tay Thiên Nhã cùng nhảy

Không khí sôi nổi khiến hai người cười mở hơn, Thiên Nhã nở nụ cười tươi tắn như hoa, sắc mặt u ám của Lạc Thần Hi cũng không thấy nữa

Tuy kiểu chơi đùa ngớ ngẩn này quả thật rất không thích hợp với anh, nhưng chẳng hiểu vì sao, khoảnh khắc này lại làm anh có một loại cảm giác ấm áp thỏa mãn, không thể phủ nhận một điều, cảm giác này là người phụ nữ bên cạnh và hai đứa trẻ hoạt bát mang đến cho anh.

“Kính thưa quý vị, trò chơi của đêm nay sẽ nhanh chóng được bắt đầu cùng phần thưởng cực kỳ phong phú, người chiến thắng có thể nhận được nhân vật hoạt hình số lượng có hạn, còn có thể mang về đôi nhẫn kim cương này!” Đã có người chiến thắng sau phần thi đấu của những ông bố bà mẹ đơn thân, tiếp theo là trò chơi của những vị khách là vợ chồng.

“Ma mi ma mi, mẹ cũng tham gia nha?”

“Cha ơi, con thích cái đó!” Lạc Lăng chỉ vào búp bê hoạt hình trên sân khấu rồi nói một cách hào hứng

Hi hi hi, tiết mục này được cậu đặc biệt lên kế hoạch và chuẩn bị, đây là một món quà mà cậu và La Tiểu Bảo tặng cho cha và ma mi.

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen: “Bé cưng à, đây là trò chơi của vợ chồng người ta, ma mi lại không có bạn đời.” Cô nói với vẻ mặt khó xử.

La Tiểu Bảo chỉ vào Lạc Thần Hi: “Không sao ạ, mẹ chơi cùng cha Lạc đi.”

“Cha Lạc ơi, có được không ạ?” La Tiểu Bảo chạy đến bên cạnh Lạc Thần Hi làm nũng.

Sau cùng hai người lớn không chịu nổi trước sự thuyết phục của hai bé cưng nên đã tham gia vào trò chơi.

Nhưng lúc người dẫn chương trình tuyên bố hạng mục trò chơi, Thiên Nhã liền hối hận ngay, thấy da đầu mình ngứa ran

Cái gì! Thi xem đôi vợ chồng nào có thể hôn nhau lâu nhất? Trời ơi! Trò chơi gì thế này! Cỗ..

cô có thể rút khỏi cuộc thi không? Khoé mũi Lạc Thần Hi về thành một đường cong đẹp đẽ, đưa tay ôm lấy cô

“Thế nào? Vợ yêu của anh, em đang lo kỹ thuật hôn của mình không ổn sao?” Nếu đây đã là quy định của trò chơi, vậy anh đành phải tuân thủ nghiêm ngặt rồi

Thiên Nhã cúi đầu thẹn đỏ mặt, cô nhìn về phía La Tiểu Bảo để cầu cứu, nào ngờ hai cậu bé đang làm động tác tay ra hiệu cho cô cố lên..

Mặt cô đầy vạch đen, hai nhóc này không biết hôn nhau là gì sao? Không ngờ Lạc Lăng lại có thể khoan dung cho cha mình hôn một người phụ nữ khác, hơn nữa trông cậu bé còn phần khích như thế kia..

Trắng đen đảo lộn rồi sao? “Rồi! Một, hai, ba! bắt đầu!” Không đợi Thiên Nhã có cơ hội hối hận, người dẫn chương trình đã nhanh chóng hô lên.

Giây tiếp theo, đôi môi ấm nóng của anh đã phủ lên hai phiến môi mềm mại của cô

Cảm nhận hương thơm từ hơi thở của cổ xộc vào mũi, anh nhắm mắt lại, mút lấy sự ngọt ngào của cô, để lưỡi mình từng bước tiến sâu vào.

Ban đầu Thiên Nhã phản xạ có điều kiện muốn vùng vẫy, nhưng bàn tay lớn của anh ôm chặt cô, bằng một lực dịu dàng và vừa đủ, phớt chốc khiến Thiên Nhã không biết nên làm thế nào, rồi từ từ bị thu hút bởi hơi thở mê người của anh, bị anh hôn đến mụ mị, đầu óc trở nên trống rỗng

Cô đáp lại một cách vụng về, khác với nụ hôn cường đoạt và ngang ngược trước đây, nụ hôn này, vô cùng triển miên và dai dẳng, như thể muốn hôn thật lâu như trời và đất, như ngày dài tháng rộng..

Hai người nhắm mắt, trao nhau nụ hôn chất chứa tình cảm dịu dàng như nước giữa tiếng reo hò và trầm trồ xung quanh

Cô mãi không chống đỡ nổi sự dịu dàng đột ngột xen lẫn ngang ngược của anh

Anh mãi không thể dừng lại theo ý mình trước hơi thở quen thuộc lại đây mê hoặc của cô

Hội trường vang lên một bài hát: “Thế gian này vốn không có nhiều điều diệu kỳ,

Vậy mà anh lại như suy nghĩ trong lòng em,

Thật tâm nói rằng yêu là lâu dài, Cầu mong thời gian đằng đẳng tình vẫn không vui

Đêm ngày em chờ mong cuối cùng tình yêu đã đến, Luôn mong lòng anh chỉ hướng về một điều Đồi đi vắng của hai ta thành mai sau, Cầu mong thời gian đằng đẳng tình vẫn không vui..”

Hai cậu bé nhìn cha và ma mi ôm chặt nhau, hôn nhau trong thâm tình trên sân khấu, gương mặt nhỏ bên dưới mặt nạ vô cùng xúc động

Cha và ma mi, thật sự, hôn hết mình quá đi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Một đêm ấm áp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không biết đã hôn được bao lâu, người dẫn chương trình bỗng hồ dưng.

Nụ hôn triền miên lại ấm áp này cuối cùng đã kết thúc trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt

Thiên Nhã bị hôn đến ngây dại, ánh mắt anh đang chăm chú nhìn cô, mang theo tình cảm dịu dàng lại tĩnh lặng, tựa như đêm sâu, một khi cô ngã vào đó rồi thì không tài nào rút ra được nữa

Người dẫn chương trình mang một đôi nhẫn kim cương lấp lánh đến trước mặt hai người, kêu gọi hai người hãy đeo vào cho nhau

Thiên Nhã nhìn đối nhẫn mà đỏ mặt nóng tại

Chẳng hiểu vì sao, tuy biết rõ là đang đóng kịch, nhưng trong lòng cô lại nảy sinh sự mong đợi

Anh nhận lấy nhẫn kim cương từ tay người dẫn chương trình, nâng bàn tay của cô lên, chậm rãi đeo nhẫn vào ngón áp út mảnh mai ấy

Kích thước của chiếc nhẫn lại có thể vừa khít..

“Đến lượt em rồi.” Lạc Thần Hi cong khoe môi nở nụ cười tà mị, nhìn cô và nói, giọng điệu mang theo đôi chút trêu đùa, nhưng lại cực kỳ mê người

Thiên Nhã nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay ngọc ngà của mình, một vở kịch giống thật biết bao..

Nó như một cơn mơ, vậy mà cô lại không nở tỉnh giấc

Cô nhận lấy chiếc nhẫn kia, cúi đầu, đeo vào ngón áp út của anh

Khấp buổi tiệc vang lên tiếng hoan hô reo hò, hai bé cưng chạy qua đó, ôm chặt lấy họ, một nhà bốn người tràn đầy hạnh phúc

Nếu như đây là một giấc mơ, vậy hãy để nó kéo dài thêm chút nữa đi..

Nếu nhóc con biết Lạc Thần Hi chính là cha của nó, nó sẽ có cảm nghĩ gì nhỉ? Bé cưng, xin lỗi con, những gì ma mi có thể cho con cũng chỉ nhường này

Bởi sau đêm nay, họ vẫn phải quay lại vị trí mà mình vẫn thuộc về

“Thế nào? Có bị mê hoặc trước nụ hôn của tôi không?” Hai người dựa ở một góc của hội trường, cầm Cocktail, nhìn các bé cưng đang chơi đùa vui vẻ trên sân khấu

“Đó là đang đóng kịch, tôi biết rõ mà.” Thiên Nhã cãi buống

Lạc Thần Hi nở nụ cười châm biếm như đã nhìn thấu cô: “Không biết khi này là ai mặt mày say đắm.” Anh tao nhả cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, hất tóc với phong thái hơn người

Thiên Nhã đỏ mặt: “Đó là tính tiết vở kịch cần như vậy.” Lạc Thần Hi hướng mắt về hai cậu bé trên sân khấu: “Có điều tôi nhận ra, Lạc Lăng thật sự rất giống cô.” Đây là lời thật lòng, tuyệt đối không phải nói đùa

Còn vì sao anh lại có cảm giác này, thì ngay cả bản thân anh cũng thấy kinh ngạc

Trên mặt Thiên Nhã lộ vẻ vô cùng ngạc nhiên, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang đeo mặt nạ kia, giả vờ tươi cười, đáp: “Sao con trai của anh có thể giống tôi chứ...” Nói đùa chắc

Thiên Nhã nhìn bóng dáng của La Tiểu Bảo và Lạc Lăng trên sân khấu, thân hình của hai nhóc con này lại giống nhau như thế, đúng là anh em.

“Hai đứa như anh em sinh đôi.” Anh dán chặt mắt vào hai cậu bé, nói như đang suy tư

Câu này làm toàn thân Thiên Nhã toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ anh đã nghi ngờ? “Sao có thể chứ.” Cùng lắm cũng chỉ là anh em cùng cha khác mẹ mà thôi..

“Lẽ nào...” Lạc Thần Hi sắp lại gần cổ, về mặt thần bí

“Anh..

anh đừng nghĩ linh tinh! Căn bản là không thể nào!” Thiên Nhã chốt dạ cướp lời

Nhìn dáng vẻ giấu đầu lòi đuôi của Thiên Nhã, điệu bộ của Lạc Thần Hi càng thêm sâu xa: “Lẽ nào con trai của cô thật sự là của tôi?” Sắc mặt Thiên Nhã tái nhợt, dồn sức uống một

ngum Cocktail: “Chuyện cười, chuyện cười khỏi hài nhất trên đời.” “Nhưng mà đáng về lúc này của cô đã nói cho tôi biết, đây là sự thật.” Thật ra anh chỉ trêu cô, không ngờ phản ứng của cô lại nghiêm túc như vậy, thật là người khác cảm thấy đáng suy ngẫm.

“Ôi, chóng mặt, chóng mặt quá, tôi nghĩ tôi phải đi nghỉ một chút.” Thiên Nhã đỡ trán, cố trốn tránh ánh mắt dò xét của anh

Lạc Thần Hi bỏ ly rượu xuống đưa tay ôm lấy cô: “Tôi đỡ cô nhé? Hình như ở đây có một phòng nghỉ...” Ánh mắt anh cực kỳ ám muội

Hự! Cái tên này lại dơ chừng rồi..

Đến tham dự buổi tiệc tối này, tuyệt đối là một lựa chọn sai lầm của cô! Khó khăn lắm mới rũ bỏ được quan hệ, giờ lại uống phí hết công sức rồi sao?

“Cha đi.”

“Ma mị.” “Chúng ta cùng đến một nơi nhé?” Hai cậu bé bỗng xuất hiện, đồng thanh gọi họ

Ồ, chắc cha và ma mị đang “bồi dưỡng tình cảm” đây mà

Thiên Nhã nhìn thấy hai chú quỷ nhỏ, lập tức đẩy Lạc Thần Hira, duy trì một khoảng cách nhất định với anh, nhưng càng che đẩy thì càng lộ liễu.

Lạc Thần Hi nhìn đáng về thẹn thùng của cô, nụ cười tà mị nơi khoe môi càng thêm nồng đậm

“Nơi nào.” Thiên Nhã đang hỏi giữa chừng thì cô và Lạc Thần Hi đã bị hai cậu bé kéo đi

Gi cơ? Hai cậu bé lại có thể dắt họ đến ngôi biệt thự gần biển.

Chiếc lều nhỏ dựng lên từ đèn neon bảy màu và treo những vật trang trí tinh xảo trước biệt thự rõ ràng đã được bày công bày biện, trên chiếc bàn tròn màu trắng là đồ ăn thịnh soạn, còn có rượu vang, vừa ẩm cúng lại lãng mạn

Tuy gió biển mang theo giá lạnh, nhưng dường như không thể luồn vào chiếc lều ấm áp này, một nhà bốn người cứ thế ngồi thành vòng ở bàn tròn

Hai cậu bé mặc bộ quần áo mà Thiên Nhã mua cho, tuy trước sau đều đeo mặt nạ nhưng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của cả hai, bởi vì bữa tiệc gia đình được mong đợi từ lâu, cuối cùng sắp bắt đầu rồi! Lạc Thần Hi và Thiên Nhã nhìn hai cậu bé ăn mặc giống nhau y đúc, thật sự có một loại ảo giác, liệu rằng diện mạo bên dưới mặt nạ của hai bé cũng có phải trông cực kỳ giống nhau hay không? “Cha ơi, đây là quần áo mà dì Thiên Nhã tặng cho con, có đẹp không ạ?” Lạc Lăng chạy đến cạnh Lạc Thần Hi, xoay người vài cái trước mặt anh, vui vẻ hỏi

Lạc Thần Hi đưa ngón tay chống cằm, nhìn ngắm bộ lễ phục nhỏ y như nhau trên người hai cậu bé, khen ngợi: “Chà, lần đầu tiên mắt thẩm mỹ của cô khiến tôi thấy tạm được.” Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, tên này, thật sự không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào nói móc cô

“Cảm ơn lời khen của Chủ tịch, tôi sẽ cố gắng hơn.” Thiên Nhã và tươi cười đáp

“Cố gắng không đồng nghĩa nhất định sẽ có thu hoạch.” Lạc Thần Hi nói, tỏ ra bất bẻ

“Anh! Có thu hoạch hay không cũng không liên quan đến anh.” Thiên Nhã phản bác

“Nhưng, cô cứ vậy mà ở cạnh tôi, cũng quá âm ức cho tôi rồi chẳng?” Về mặt anh chê bai

“Vậy tôi không ở nữa, tôi cũng đang nghĩ thế.” Thiên Nhã tỏ ra không quan tâm

Gương mặt anh tuần của Lạc Thần Hi chợt trở nên u ám, nhìn chằm chằm cổ, khoe môi khẽ giật

La Tiểu Bảo rót bốn ly rượu, nâng lên và nói: “Nào, chúng ta cạn ly vì đêm họp mặt này.” Thấy cha và ma mị cãi cọ qua lại, thật quá hăng rồi, đương nhiên, đến lúc bế tắc như thế này, cậu vẫn phải đứng ra xoa dịu bầu không khí

Lạc Lăng cũng nâng rượu theo: “Đúng, cạn ly!” Hi vọng những ngày tháng được đoàn tụ sẽ đến nhanh

Thiên Nhã nhìn hai cậu bé kính rượu với mình rất ra dáng, không nhịn được phì cười thành tiếng, hai nhóc con này, đúng là anh em cùng cha khác mẹ, trông thật sự vô cùng ăn ý..

Lạc Thần Hi và Thiên Nhã cũng nâng ly, cạn ly với hai cậu bé đang rất hào hứng

“Lăng Lăng, cháu không ở nhà với ma mị, ma mị không giận sao?” Thiên Nhã bỗng nhớ đến vấn đề này, cô hơi lo lắng, hỏi

Lạc Lăng nghe Thiên Nhã nhắc đến Hạ Vân Cẩm, gương mặt nhỏ bên dưới mặt nạ ngay lập tức trở nên u ám: “Không sao, cháu không thích ở với bà ta.” Giọng điệu ấy lại có thể tràn đầy chán ghét

Thiên Nhã chợt ngây người, nhìn về lạnh nhạt và âm u khiến người khác thương xót trong đôi mắt to rất giống với La Tiểu Bảo của Lạc Lăng, một nỗi buồn dâng lên trong lòng cô, nghĩ thôi cũng biết ngày thường Hạ Vân Cẩm đối xử với Lạc Lăng thế nào, đến nỗi cậu bé muốn ăn Tết với người khác

Lạc Thần Hi khoanh tay, nghe ra giọng điệu bài xích trong lời nói của con trai mình về Hạ Vân Cẩm, anh nhú mày, người phụ nữ đó lại làm gì con trai mà khiến nó ghét cô ta như vậy? Anh biết cách dạy dỗ con trai từ trước đến nay của Hạ Vân Cẩm có vấn đề, nhưng từ khi anh làm xong phẫu thuật, thái độ của cô ta dành cho con trai lại quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ, không ngờ việc này cũng không thay đổi được sự bài xích và ghét bỏ của nó với cô ta

“Cháu thích dì Thiên Nhã ở cùng cháu.” Lạc Lăng đi đến cạnh Thiên Nhã, tựa lên bờ vai của cô, nói một cách ngọt ngào

“Hi hi, con thích ở với Lăng Lăng, với cha Lạc.” La Tiểu Bảo cũng quần Thiên Nhã như kẹo mạch nha.

Thiên Nhã nhìn hai cậu bé bên cạnh, bỗng thấy như hạnh phúc đang đọng đầy trong tim, bản năng của người mẹ trời đặt, cô xoa đầu Lạc Lăng và nói: “Ừm, vậy đi sẽ cùng Tiểu Bảo và Lăng Lăng trải qua một đêm thật vui nhé, được không?” “Vâng a!” Hai cậu bé đồng thanh đáp

“Cha cũng phải vui về nha.” La Tiểu Bảo thẳng thừng bỏ đi từ “Lạc”, vờ ngây ngô gọi thẳng Lạc Thần Hi là cha

Tuy người nói “sơ ý”, nhưng người nghe có ý, Lạc Thần Hi nghe thấy tiếng “cha” của La Tiểu Bảo, anh thoáng nhìn Thiên Nhã: “Yên tâm, đêm nay cha rất vui, thật sự rất vui.” Anh còn cố tình đặc biệt nhấn mạnh từ “cha”.

Nhìn đi, con trai của cô gọi tôi là cha đấy

Trần Thiên Nhã toát mồ hôi, nhóc con này, chỉ biết gọi lung tung! Mặc dù anh ta thật sự là cha của con, nhưng..

“Cha ơi, ma mi ơi, chúng ta bắt đầu nào.” Lạc Lăng cầm dao nĩa lên, gọi một cách cực kỳ êm tai và tự nhiên.

Lạc Thần Hi nghe vậy, lại thoáng nhìn Thiên Nhã

Nhìn đi, con trai tôi gọi cô là ma mi đấy.

Thiên Nhã lau mồ hôi, cười đáp: “Các bé cưng, ăn nhiều chút nhé.”

“Cha ơi, cha mau ăn, đây là món con tự tay nấu, cha nếm thử xem, ma mi luôn miệng khen con làm bít tết ngon đó.” La Tiểu Bảo nói như dâng hiến vật quý, còn chu đáo cắt sẵn bít tết cho Thiên Nhã và Lạc Thần Hi

Từ lúc sinh ra đến nay bé cưng chưa bao giờ gọi “cha”, có lẽ đây là điều cố nọ nó, cứ để nó bên cạnh cha mình thật vui vẻ một đêm vậy

Thiên Nhã nghĩ đến đây, cũng không ngăn cản cách xưng hô “vượt giới hạn” của La Tiểu Bảo với Lạc Thần Hi nữa.

Còn về việc Lạc Lăng gọi cô là ma mi, ha ha, không biết vì sao, trong lòng cô lại có cảm giác ngọt ngào

Tuy đây là lần đầu cô gặp Lạc Lăng, nhưng đối với cậu bé này, cô luôn có một loại cảm giác đặc biệt, có lẽ giữa cô và Lạc Thần Hi đã phát sinh quá nhiều mối quan hệ rối rắm, cho nên mới dẫn đến việc cũng có cảm giác với con trai của anh

Nhưng, cảm giác của cô đối với Lạc Lăng là cực kỳ thân thiết, giống như con trai của mình vậy, rất muốn yêu thương nó nhiều hơn một chút, hi sinh tất cả để nó và La Tiểu Bảo có thể lớn lên một cách vui vẻ khỏe mạnh, không phải lo nghĩ điều gì.

“Ma mi ơi, để con đút mẹ ăn một miếng nha.” Lạc Lăng đưa một miếng bít tết nhỏ qua, ân cần nói.

Thiên Nhã nở nụ cười ngọt ngào, hơi hà miệng, để Lạc Lăng đút cô ăn bít tết.

“Nào, bé cưng, con cũng ăn một miếng.” Tình yêu thương của người mẹ trào dâng, cô cũng muốn đút Lạc Lăng

“Ừ ư, cha ơi, cha cũng đút người ta ăn bít tết nha.” La Tiểu Bảo nhìn đáng yêu thân thiết của Thiên Nhã và Lạc Lăng mà ghen tị, nói bằng giọng nũng nịu

Lạc Thần Hi nhìn La Tiểu Bảo, nở một nụ cười mỉm đầy cưng chiều: “Nào, bé cưng, để cha đút con ăn.” Thiên Nhã ngăn ra nhìn Lạc Thần Hi đầy tình cha ở trước mắt, lần gặp mặt chính thức này của hai cha con, trong lòng cô không thể nói ra đó là cảm xúc gì, chua, ngọt hay đắng? Dù cảm xúc gì cũng được, đối với La Tiểu Bảo mà nói, những khoảnh khắc như vậy đều hiếm có

Khuya đến, trong phòng khách của biệt thự, hai cậu bé chìm vào giấc ngủ trên sofa

Thiên Nhã nhẹ nhàng đắp chăn cho hai cậu, vừa định gỡ mặt nạ của cả hai xuống, chợt nhớ La Tiểu Bảo từng nói: “Nếu đêm nay gỡ mặt nạ xuống thì nguyện vọng năm mới sẽ không thành sự thật nữa.”

“Chú quý nhỏ này, lời bùa đặt như thế mà con cũng tin, còn bảo mình rất thông minh cơ đấy.” Thiên Nhã vừa lắc đầu vừa cười, tuy nói vậy, nhưng cô vẫn dừng lại, cứ để con tiếp tục duy trì nguyện vọng đẹp đẻ này, không phải rất tốt sao?

Cũng giống như Tiểu Bảo gọi Lạc Thần Hi là cha vậy, tuy cô biết rõ nó và Lạc Thần Hi căn bản không thể nhận nhau, nhưng cô vẫn để con trai thoải mái gọi một lần, chỉ một lần thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chúng ta phải luôn bên nhau

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hai đứa ngủ cả rồi?” Lạc Thần Hi bước ra từ phòng tắm, vừa lau tóc vừa hỏi.

“Anh mặc áo choàng tắm, hỏi câu này với về mặt bình thản, giọng điệu như là một người chồng đang hỏi vợ mình, các con đã ngủ rồi sao? Thiên Nhã thoáng dao động, loại ảo giác này luôn theo cô suốt buổi tối hôm nay, khiến cô chìm đắm đến mức không thể tỉnh lại

“Ma mi Thiên Nhã, ngủ chung với con nha.” Đột nhiên, Lạc Lăng đang ngủ say dường như đã thức, giơ tay về phía cô đòi bế

Hai người lớn thoáng đưa mắt nhìn nhau, Thiên Nhã nở nụ cười xinh đẹp, cậu nhóc này, đúng là rất có duyên với cô

Cô bé Lạc Lăng lên, dịu dàng nói: “Được bé cưng, để ma mi bế con lên giường ngủ.” Sau đó cô ra hiệu với Lạc Thần Hi: “Giúp tôi bế Tiểu Bảo vào trong với.” Lạc Thần Hi chợt cong khóe môi, người phụ nữ này, làm “ma mi” của con trai anh, cũng thật giống

Họ bế hai bé cưng lên giường, đắp chăn kỹ càng

Thiên Nhã nửa nằm bên cạnh hai cậu

Lạc Thần Hi vừa vén chăn, liền lấy đùi của Thiên Nhã làm gối mà nằm xuống

Hành động thân mật lại ám muội này, khiến thần kinh của Thiên Nhã căng cứng, như vậy..

quá mức đảm đảm rồi chẳng!?” “Anh.

anh làm gì đấy...” Thiên Nhã nhìn anh, hơi lúng túng hỏi

Lạc Thần Hi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khẽ đáp: “Suyt, đừng làm ồn các bé cưng, tôi buồn ngủ rồi, muốn ngủ.” “Nhưng anh đến phòng khác ngủ được không?” Thiên Nhã hỏi bằng giọng rất khẽ

Lạc Thần Hi mở mắt ra, chăm chú nhìn gương mặt hơi ửng đỏ của Thiên Nhã: “Chúng ta nói chuyện nhé?” Đôi mắt hạnh của Thiên Nhã đảo một cái: “Nói chuyện gì.” Cô nhìn anh đang nằm trên đùi mình, thấy nhịp tim mình đập nhanh thình thịch

“Nói về chuyện, em muốn tìm một người cha như thế nào cho Tiểu Bảo đi?” Anh ôm eo suy nghĩ một lúc, 9sau đó hỏi cô

Thiên Nhã hơi khó xử trước câu hỏi này, cô chưa từng suy nghĩ đến vấn đề đó, cô chỉ muốn cố gắng hết mình để mang hạnh phúc đến cho Tiểu Bảo: “Chuyện này, tôi chưa nghĩ qua.” “Vậy em rừ bỏ quan hệ với tôi, là vì nguyên nhân gì?” Gương mặt anh tuấn của anh hiện nét trẻ con, cực giống một cậu bé ương bướng, vì để có được câu trả lời mà mình mong muốn nên canh cánh trong lòng.

Anh không muốn thừa nhận, trước mặt La Thiên Nhã, anh không còn là mình nữa, cũng như lúc này đây, anh bỏ hết mặt mũi, phòng bị, và cả lòng tự tôn của mình, để hỏi một câu như vậy, 6chẳng khác nào một đứa trẻ

Thiên Nhã ngẩn ra, cúi đầu nhìn nét mặt hiếm thấy này của anh, như một phím đàn, làm lòng có dao động

Nhưng chẳng phải câu trả lời rất rõ ràng sao?

“Đêm nay chúng ta đừng thảo luận vấn đề này, được không?” Đây là một chủ đề bẻ tắc, cho dù cô xoay sở thế nào, cũng không khiến mọi chuyện khá lên, thay vì một lát nữa lại tranh cãi, chỉ bằng hai người trải qua đêm đặc biệt này một cách yên bình.

Có lẽ do cô dây dưa không dứt từ lần này đến lần khác, nên mới dẫn đến tình thế lưỡng nan như hôm nay, nhưng cô vẫn không nỡ cứ thế phá hỏng sự ảm áp hiếm 0hỏi này, sau khi trời sáng, cô, La Tiểu Bảo, Lạc Lăng, Lạc Thần Hi đều phải quay về vị trí của mình.

Khoẻ môi Lạc Thần Hi nghiêng sang một bên, tỏ ý không vui: “Em đang trốn tránh gì vậy?” Anh dán mắt vào cô, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên mặt cô, hoặc có thể nói, không nỡ rời khỏi gương mặt cô

Hai cậu bé đã thuận lợi tạo nên một bầu không khí như thế này, khiến trái tim của anh rung động, vì Thiên Nhã mà rung động.

“Tôi trốn tránh, là vì hạnh phúc của mọi người.” Cho dù anh đối với cô là thật lòng, cô cũng không muốn làm kẻ thứ ba của người khác, cô không 7muốn La Tiểu Bảo có một ma mị phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

“Em thấy chúng tôi hạnh phúc sao?” Đương nhiên anh biết cô đang ám chỉ điều gì, nên hỏi ngay mà không cần suy nghĩ.

Thiên Nhã nhìn Lạc Lăng, khuôn mặt trẻ con bên dưới mặt nạ ấy, rốt cuộc đã chịu bao nhiêu ảm ức? “Nhưng mà, ai có thể đảm bảo chúng ta có thể hạnh phúc chứ?” Cô không có niềm tin, không chắc rằng Lạc Thần Hi có thật lòng thật da với cô hay không

Rất nhiều lần cô nghĩ bản thân đã tìm thấy tình yêu đích thật, nhưng đó chỉ là mây khói thoáng qua, bên cạnh anh có người vợ là Hạ Vân Cẩm, còn có Jenny Trinh, có rất nhiều phụ nữ ao ước được gần anh, có thể còn có rất rất nhiều người thứ ba khác nữa, cô là ai chứ? Từ trước đến nay, thái độ của anh đối với cô, có thể nói là thay đổi thất thường, khó mà nắm bắt, vậy đâu mới là anh? Những lời anh nói, câu nào là thật, câu nào là giả? Cô thật sự không thể đoán nổi

Trời ạ, vì sao cô lại rơi vào một cuộc tình khổ sở rồi rầm khó hiểu như thế chứ?

“Tôi.” Sau một lúc trầm mặc, anh đáp.

Thiên Nhã chợt nở nụ cười bất đắc dĩ, mang theo chút chua xót

“Đừng đùa nữa, thôi vậy, chúng ta thật sự không thích hợp để thảo luận vấn đề này.” “Hoặc, tôi có thể ly hôn.” Anh nói như đang suy tư.

Nghe thấy anh nói hai từ này, Thiên Nhã sững người, ngay cả chính anh cũng giật mình, câu nói vô thức này, như thể xuất phát từ nội tâm của anh, là lời tận đáy lòng, không kịp suy nghĩ, cứ thế được anh thốt ra.

Đây là một lời hứa lớn nhất mà một người đàn ông đã có gia đình dành cho một người phụ nữ khác, đúng không? “Nhưng tôi không làm được.” Cô không thể vì hạnh phúc của mình mà phá hoại hạnh phúc của người khác, dựng xây hạnh phúc của mình từ đau khổ của người khác

Muốn bước vào thế giới của anh, đương nhiên là một chuyện rất khó khăn đối với cô

Cô không dám nghĩ đến việc Lạc Thần Hi thật sự vì cô mà ly hôn, rồi cụ Lạc sẽ làm gì anh? Ông cụ gần đất xa trời ấy, trông không dễ dàng thỏa hiệp, cụ giống anh, có một loại khí chất trầm tĩnh mà vẫn làm người khác sợ hãi

Chính miệng cô đã hứa với cụ, cô sẽ không có bất kỳ quan hệ dây mơ rễ má gì với Lạc Thần Hi.

Vì vậy cô chưa từng muốn vượt giới hạn, nhưng lại cứ không chống đỡ nổi, vẫn từng bước đi về phía anh

La Thiên Nhã, mày thật sự rất vô dụng.

Lạc Thần Hi nhìn cô chăm chăm, đôi mắt phủ một tầng lạnh lẽo

“Vì sao?” Anh không hiểu nguyên nhân gì mà giờ này phút này lại trở thành khoảnh khắc của “mười vạn câu hỏi vì sao”, dường như anh đã trút bỏ hết mọi tôn nghiêm mà mình có, để bày tỏ suy nghĩ với cô, đời này, có lần nào mà phụ nữ không chủ động quán lấy anh chứ? Vậy mà không những cô không mang chút biểu cảm rung động nào, trái lại còn kiên quyết từ chối anh! Thiên Nhã ngẹn lời, chắc chắn là anh đã uống say rồi, có cứ giả ngây giả ngốc cho qua vậy, không muốn khiêu khích con phần nộ đáng sợ trong người anh nữa.

“Hình như chúng ta đã say rồi.” Cô đỡ trán, về mặt “mơ màng”

Bỗng cô cảm thấy cổ mình bị ôm chặt lấy, sau đó bị kéo gấp xuống, giây tiếp theo, anh đã chặn môi cô lại

“Ừm.” Thiên Nhã định phản kháng, nhưng không thể làm gì được

Nụ hôn của anh rất dịu dàng, rất chân thật, rất say đắm

Tựa hồ mộng ảo, giống như nụ hôn lúc ở tiệc tối ấy, hôn đến mức tâm trí cô mụ mị

Cô bị anh hôn, nhắm mắt, trong lòng rối bời

Ông trời ơi, xin ông hãy cho sét đánh con đi, con thật sự lại.

“thất thủ” nữa rồi

Rồi cô sực tỉnh, không phải hai nhóc con còn đang say ngủ bên cạnh sao

Nghĩ đến đây, Thiên Nhã dồn sức đẩy anh ra

Đôi má cô nóng bừng, nhỏ giọng nói: “Bé cưng đang ở đây...” Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ đáng yêu của cô, lại nộ nụ cười đen tối, móc nhẹ cằm cô nói một cách trêu đùa: “Hay chúng ta đổi địa điểm nhé?” Thiên Nhã xấu hổ đỏ mặt, cái tên này, lại xuyên tạc ý của cô rồi

“Tôi không phải ý đó.” Cô gãi đầu, không giấu nổi vẻ thẹn thùng.

“Còn cái bướng?” Ngón tay của Lạc Thần Hi dưới chuyển từ cằm cô đến hai phien môi anh đào rồi vuốt ve, thật sự không hiểu nổi, vì sao đôi môi của người phụ nữ này lại thom ngát và mềm mượt như bánh kem vậy, luôn khiến anh muốn dùng mà chẳng được, còn có cảm giác quen thuộc vừa gặp mặt đã khiến tim anh dao động.

Thiên Nhã bị hành động thân mật này của anh làm cho mặt đỏ tai nóng, cô mím chặt môi, không cẩn thận cắn phải ngón tay của anh

Lạc Thần Hi thu ngón tay về, đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại, vờ làm đáng vẻ rất đau, nói trong ầm ức: “Đau quá, em xoa giúp tôi.” Trước sự làm nũng của anh, Thiên Nhã có chút không chống đỡ nổi, lần nào biểu cảm như trẻ con của tên này cũng khiến chân cô mềm nhũn, bản năng người mẹ trời dặt mạnh mẽ

Dù biết rõ là anh cố tình giả vờ làm vậy, nhưng Thiên Nhã vẫn không kháng cự nổi, như vói La Tiểu Bảo vậy, cầm ngón tay của anh lên, dịu dàng xoa cho anh.

“Xong rồi, hết đau chưa?” Tên này thật biết giả vờ

Lạc Thần Hi vẫn mang biểu cảm ầm ức: “Còn đau, đau ở đây.” Anh chỉ vào ngực trái của mình

Hừ, còn được nước làm tôi, Thiên Nhã lườm anh một cái: “Thế thì tôi không giúp nổi anh.” “Đừng như vậy mà, em giúp được.” Anh nắm lấy tay cô, đặt nó lên ngực mình, Lòng bàn tay ầm áp của anh áp vào mu bàn tay của cô, khiến lòng cô chột nóng lên, cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh, men theo nhịp đập ấy, cô nảy sinh một loại cảm xúc lạ kỳ không thể diễn đạt thành lời

Thật ra, thi thoảng anh cứ như một đứa trẻ chưa lớn, cũng giống lúc này đây

Có khác gì La Tiểu Bảo ngày thường hay quần cô làm nũng đâu? Có bất giác đưa bàn tay còn lại sờ lên vàng trán, đường rẽ ngôi và mái tóc mềm mại của anh

Như đang âu yếm, yêu thương vỗ về La Tiểu Bảo

Sự thân mật chủ động này, khiến đôi mắt của Lạc Thần Hi trở nên êm dịu và sâu lắng

Anh vươn bàn tay lớn vuốt ve má cô, cảm giác mềm mại như làn da trẻ sơ sinh, sự hoài niệm và say đắm như đã bị chôn vùi từ lâu nơi đáy lòng giờ đang cuộn trào mãnh liệt, tựa hồ ăn sâu bén rễ từ rất lâu rất lâu trước đó

“Chúng ta đã biết nhau từ trước.” Anh bỗng thốt ra, bằng giọng chắc nịch

Nét mặt của Thiên Nhã chột sững sờ, cô dừng tay, cuối cùng đã tỉnh giấc khỏi “con mơ”

Trời ơi! Cô đang làm gì thế này? Anh vừa nói gì? Biết nhau từ trước, lẽ nào anh..

“Hon nữa còn không phải mối quan hệ bình thường.” Anh nói thêm, ánh mắt trở nên ám muội

Thiên Nhã không rõ biết nhau từ trước, hon nữa quan hệ còn không bình thường mà anh nói là từ lúc nào, bảy năm trước ư? Hay là..

trước khi anh làm phẫu thuật? Dù sao thì, đó không phải là một chuyện tốt lành

“À..

chắc chắn là anh nhớ nhầm rồi.” Cô che đậy sự chột dạ, phủ nhận

“Có khi nào, với tôi, trước đây cô chính là...” Lạc Thần Hi tỏ vẻ hoài nghi

“Không! Tuyệt đối không thể nào!” Trong lúc cấp bách, Thiên Nhã quên mất việc kiểm soát âm lượng

Hai cậu bé ở bên cạnh có chút động tĩnh, Lạc Lăng trở mình, nhưng không thức giấc

“Ma mị, cha, chúng ta phải luôn, luôn bên nhau nhé?” Chỉ nghe thấy La Tiểu Bảo lẩm bẩm

Lạc Thần Hi gương khỏe môi: “Đấy, con trai của chúng mình ngoan biết nhường nào, xem ra sau này người làm cha là tôi phải yêu thương nó thật nhiều rồi.” Anh cúi người hôn cậu bé một cái rồi lại hôn Lạc Lăng một cái

Sau đó anh nắm lấy tay của Thiên Nhã, hôn mạnh lên đó: “Đấy, gia đình này của tôi có phải làm người khác quá ngưỡng mộ rồi không?”

Thiên Nhã lại không kìm được lườm anh một cái: “Anh mơ mộng hão huyền.”

“Vợ à, chúng mình ngủ chung với các con nhé?” Dứt lời anh kéo cô xuống, ôm cô thật chặt từ phía sau

Cái ôm ấm nóng sau lưng lại khiến lòng cô lay động, vòng tay của anh luôn khiến cô không còn sức lực để kháng cự..

Cô còn định nói gì đó, nhưng chợt nghe thấy anh nhỏ giọng nói bên tai mình: “Suyt, vợ yêu, mau ngủ nào.” Ngoài cửa truyền đến tiếng pháo hoa, đêm xuân mới náo nhiệt như thế, vậy mà ở góc này của căn phòng, lại yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến nỗi chỉ còn lại hơi thở cùng nhịp tim của anh, cô, và hai bé cưng

Hân hoan, thỏa mãn, hạnh phúc là đây.

Gần đến giữa trưa, ánh nắng ấm áp hiếm hoi của ngày đông rải đầy bờ biển

Hai mắt Thiên Nhã lim dim, cô ngồi dậy, vươn vai một cái: “Bé cưng, thức dậy nào.” Nắng ấm đi vào từ cửa sổ, chiếu lên chiếc giường lớn

Gập lổ khi định vị, đầu óc còn mơ màng chưa được tỉnh táo của cô cứ ngỡ mình đang ở nhà

“Ừm” Một giọng nam lười nhác trầm thấp lại giàu nam tính truyền từ trong chăn

Mặt cô đan lại, ủa, âm thanh gì vậy? Từ khi nào mà giọng nói của La Tiểu Bảo đã dậy thì thành công rồi? Đầu óc cô tỉnh táo trở lại chỉ trong không phẩy không một giây, đêm qua Thiên Nhã đỡ trán, xem ra cô lại mắc sai lầm không thể bù đắp nổi rồi, trời ơi! Nhưng hai bé cưng đâu rồi? Cô nhìn quanh giường và từng nơi trong căn phòng, nhưng không thấy bóng dáng của hai nhóc con

Kể đó thì nhìn thấy tờ giấy nhắn hình trái tim nổi bật trên chiếc bàn cạnh giường

“Ma mi Thiên Nhã yêu dấu, con và Tiểu Bảo đi hẹn hò đây, phiền mẹ sau khi thức dậy làm một bữa sáng tình yêu cho cha nha! Lạc Lãng yêu mẹ.”

Nhìn nét chữ mạnh mẽ của cậu bé, khoẻ môi Thiên Nhã không kìm được nở nụ cười mỉm

Lạc Lãng thật sự là một đứa trẻ khiến người khác yêu thích, nếu như nó cũng là con trai của cô, vậy thì tốt biết mấy, La Tiểu Bảo sẽ có bạn rồi, cô càng không có gì để tiếc nuối trong cuộc đời này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Chẳng biết làm thế nào với anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thôi được, nể tình Lãng Lãng và Tiểu Bảo, đành làm cho anh bữa sáng tình yêu vậy

Thiên Nhã thoáng nhìn Lạc Thần Hi vẫn đang ngủ say trong chăn, khẽ ngồi dậy, rời khỏi giường

Mùi đồ ăn thơm lừng lan tỏa trong nhà bếp, Thiên Nhã đang chăm chú nấu bữa sáng

Bỗng có đôi tay lớn vòng qua chiếc eo mảnh của cô, từ sau truyền đến cảm giác ấm áp, Lạc Thần Hi vừa ngủ dậy đang ôm chặt lấy cô, cọ cào lên bờ vai cô

Cơ thể của Thiên Nhã chợt run lên, hành động thân mật này, khiến lòng có bất giác trở nên ấm áp

“Vợ à, đang làm bữa sáng cho anh sao? Hai bé cưng nhà mình đâu rồi?” Mắt Lạc Thần Hi lim dim, anh khẽ bên tai của Thiên Nhã, nói với giọng lười nhác

“Anh còn đang nằm mơ sao? Ai là vợ anh chứ.” Thiên Nhã lườm anh một cái tên này chơi trò đóng kịch chơi đến nghiện rồi đúng không? Lạc Thần Hi không quan tâm gáo nước lạnh mà cô vừa tạt, trái lại càng2 thân mật hơn, cọ cào vào cổ của cô: “Anh đói bụng rồi, nấu xong chưa em?” Hành động trêu đùa này của anh khiến toàn thân Thiên Nhã tê dại, hai chân có mềm nhũn, có chút không đỡ nổi

Thôi kệ, cổ lười tranh luận với anh: “Nấu xong rồi, mau đánh răng rửa mặt rồi ăn đi.” Lạc Thần Hi nhìn bữa sáng thịnh soạn mà Thiên Nhã dày công chuẩn bị được dọn lên bàn ăn, anh khẽ nhủ đôi mày anh tuấn: “Vi sao không có sandwich bơ lạc?” Thiên Nhã nở nụ cười bất đắc dĩ, tên này cũng thù dai thật đấy: “Lần trước anh không chịu ăn mà.” Đây có được coi là câu chuyện về sandwich lạc xường và sandwich bơ lạc không? “Sau này em chỉ có thể làm sandwich cho anh ăn.” Anh ăn một thìa cháo thịt do Thiên Nhã nấu một cách ngon lành

“Vậy thì tiếc lắm, tôi còn định mở một quán cà phê chuyên bán sandwich đấy.” Thiên Nhã trêu anh

“Thế anh làm khách hàng duy nhất của em.” Anh đáp không cần nghĩ ngợi

“Khách hàng duy nhất? Anh muốn cả đời toàn ăn sandwich để sống sao?” Cô giả vờ ngạc nhiên hỏi anh

Lạc Thần Hi ngược mắt nhìn cô chăm chăm, người phụ nữ này, lại chuyển sang đối đáp lạnh lợi rồi: “Chẳng sao cả, ăn không xuể thì em giúp anh, cả đời.” Thiên Nhã thu lại nụ cười, nói bằng giọng như muỗi kêu: “Sợ rằng chuyện này hơi khó.”

Anh chợt dừng lại một lúc, hiểu ý cô, gương mặt anh bỗng trở nên âm u, vùi đầu tập trung ăn sáng

“Cảm ơn anh và Lạc Lãng đã mang đến một đêm vui vẻ cho tôi và Tiểu Bảo.” Thiên Nhã ngồi trên xe của Lạc Thần Hi, xe đang chạy về phía khu Vân Thành,

Một đêm như vậy, có thể mãi mãi cô cũng không tài nào quên được, nhưng lúc nên thức tỉnh thì phải thức tỉnh

“Chúng ta thử đi.” Anh thẳng thừng làm lơ lời cảm ơn” và “tổng kết của Thiên Nhã, bỗng nói

Thiên Nhã nghẹn lời, có chút không hiểu ý anh: “Hà?” “Anh nói, chúng ta thử đi, ở bên nhau.” Chưa từng có người phụ nữ nào, có thể khiến anh say mê và để tâm như thế

“Tôi không muốn.” Nghe yêu cầu của anh, Thiên Nhã dứt khoát từ chối

“Em không có lựa chọn.” Sự ngang ngược của anh lại quay về rồi

“Tôi đã nói rõ rồi, nếu anh ép tôi, tôi sẽ..” Thiên Nhã còn chưa nói hết, Lạc Thần Hi đã phanh gấp, dọa cô giật cả mình, anh quay mặt lại, nhìn chăm chăm cô, nói ra từng từ một: “Em cũng đừng ép anh.” Anh bắt lấy bàn tay đeo nhẫn của cô: “Nhìn đi, em đã đeo nó rồi, thì không thể hồi hận nữa.” Thiên Nhã nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay, giờ tay còn lại gờ nổi

xuống: “Trà anh.” Lạc Thần Hi lạnh lùng liếc nhìn cô một lúc, gành lấy chiếc nhẫn, sau đó cưỡng ép đeo lại cho cô: “Nghe kỹ, đây là cảnh cáo, không được tháo xuống nữa, nếu không, Thập quả em tự gánh.” Thiên Nhã đỡ trán, vẻ mặt bất lực: “Đừng làm loạn nữa được không?” “Làm loạn? Em thử coi lời của anh như làm loạn xem?” Ánh mắt của anh bùng lên “sát khí”

Thiên Nhã lau mồ hôi lạnh, thôi được, phụ nữ giỏi nên tránh cái hại trước mắt, vẫn là đừng cứng rắn trước anh thì hơn

Thấy cô ngoan ngoãn im lặng, Lạc Thần Hi tỏ ý hài lòng, đó mới là người phụ nữ của anh.

Đến dưới nhà Thiên Nhã, nhìn Thiên Nhã nhanh chóng xuống xe, ngay cả hôn tạm biệt cũng không có, như là được giải phóng vậy, mặt Lạc Thần Hi đầy vạch đen, anh xuống xe gọi cô lại: “Em không mời anh lên nhà ngồi chơi sao?”

Thiên Nhã quay người lại, miễn cưỡng tươi cười: “Tôi biết anh rất bận rộn, cho nên không dám làm phiền anh.” Tên này còn chưa chịu dứt

Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ miễn cưỡng của Thiên Nhã, nhếch môi: “Nghe em nhắc anh mới nhớ ra anh rất bận, thôi được, hôm nay bỏ qua cho em trước, hôm khác lại đến tìm em tính sổ.”

Thiên Nhã tiếp tục cười khan: “Vây tôi lên nhà đây.”

“Qua đây.” Anh vẫy tay với cô.

Về mặt Thiên Nhã nghi hoặc, tên này còn định làm gì nữa? Những bước chân của cô vẫn tự giác đi qua đó

Lạc Thần Hi cúi người hôn một cái lên má của cô, nói: “Tạm biệt, em yêu.” Anh nở nụ cười vô hại hiếm thấy

Thiên Nhã ngậy người tại chỗ, nhìn xe của anh rời đi mất hút.

“Ôi ôi ôi, trời ơi! La Thiên Nhã, không ngờ cậu lại.

lại...!” Đồ Hoa Kỳ không biết xuất hiện từ đâu, mang về mặt không thể tin được

Thiên Nhã phản ứng lại, thấy biểu cảm khoa trương của cô bạn thân, cô cúi đầu ái ngại nói: “Cậu.

cậu đã nhìn thấy hết rồi?” “Nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm.” Đồ Hoa Kỳ dùng ánh mắt dò xét Thiên Nhã một lượt, chà trách người ta bảo phụ nữ khi yêu phong thái đặc biệt tốt, cô bé này đúng thật là mặt đầy gió xuân

Thiên Nhã khề thờ dài một tiếng: “Tôi cũng không biết nên giải thích thế nào nữa.” “Cậu nhủ mày gì chứ, chẳng phải cậu đã lựa chọn rồi sao?” Thiên Nhã lại thờ dài, ngay lập tức trông như gà mái bại trận: “Nếu như tớ có thể lựa chọn, thì sự việc đã không đến nước này.” Đồ Hoa Kỳ tỏ ra hoang mang: “Trời! Chẳng lẽ cậu có nhân bánh” rồi sao?” Cô nhìn bụng của Thiên Nhã, hỏi với giọng điệu khoa trương

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen: “Cậu nhỏ tiếng chút! Nói linh tinh gì thế...” Thật ra cô đã sớm có nhân bánh” của anh rồi, La Tiểu Bảo đấy thôi

Hai người về đến nhà của Thiên Nhã, vẫn chưa kết thúc chủ đề này: “Thiên Nhã, tớ thấy cậu nên giữ vững lập trường, kiên quyết từ chối mới đúng.” Là bạn thân, Đồ Hoa Kỳ trước sau đều đứng về phía Kha Từ Thích, vì cô thật sự không hi vọng Thiên Nhã bị tổn thương, mà Lạc Thần Hi kia ngoài việc có vợ con ra, vừa nhìn đã biết là một nhân vật không dễ đối phó, một người đơn thuần như Thiên Nhã, bị anh ta đàn áp là cái chắc

“Thật ra tớ cũng muốn như vậy...” Về mặt Thiên Nhã ủ rũ, tâm trạng của cô rất rối bời, thật sự rất rối bời

“Ôi trời! Thứ này là sao?” Đồ Hoa Kỳ cuối cùng đã phát hiện chiếc nhẫn kim cương lớn trên tay cô.

Thiên Nhã đỏ mặt đáp: “Chuyện.

chuyện này dài dòng lắm”

“Hai người ngầm kết hôn với nhau rồi á?” Về mặt Đồ Hoa Kỳ kinh ngạc.

“Đương nhiên không phải...” Thiên Nhã chỉ đành kể hết chuyện đêm qua với Đồ Hoa Kỳ.

Sau khi nghe xong, Đồ Hoa Kỳ chống cằm “Xem ra, Tiểu Bảo nhà cậu đã hoàn toàn đứng về phía địch rồi.” Anh chàng đẹp trai họ Kha thật đáng thương

Thiên Nhã cười khan vài tiếng: “Cũng không tính là vậy đâu, có thể nhóc con tương đối có duyên với anh ấy.” Suy cho cùng thì giọt máu đào hơn ao nước lã mà

Đồ Hoa Kỳ suy nghĩ gì đó, rồi bỗng như phát hiện ra đại lục mới: “Trời! Sao tớ cứ có cảm giác Tiểu Bảo và Lạc Thần Hi trông rất giống nhau nhì!” Khoé môi Thiên Nhã co rút hai cái, lẽ nào Tiểu Bảo thật sự giống Lạc Thần Hi như thế sao? Cô đã có cảm giác sắp mất đi La Tiểu Bảo rồi

Nhìn thấy phản ứng của Thiên Nhã, đại não của Đồ Hoa Kỳ vận động hết công suất, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ mà ngay cả chính cô cũng sửng sốt: “Lẽ nào...” Ánh mắt của Đồ Hoa Kỳ thấp thoáng sự không chắc chắn

Nhưng nhìn thấy đáng về này của Thiên Nhã thì đáp án đã hiện ra.

“Tiểu Bảo là con trai của Lạc Thần Hi?” Cô vẫn nhớ khoảng bảy năm trước, lúc đó hai người còn đang đi học, Thiên Nhã đột nhiên nói với cô rằng cậu ấy đã mang thai, hơn nữa ngay cả cha của đứa bé là ai cũng không biết thì đã quyết định sinh đứa bé này.

Nhiều năm qua, Thiên Nhã luôn đặt hết tâm tư vào La Tiểu Bảo, ngay cả người đàn ông như Kha Từ Thích vừa là ân nhân lại cực kỳ tốt bụng mà cậu ấy cũng không rung động, thế nhưng lại bị Lạc Thần Hi mê hoặc.

Có lẽ, đây chính là duyên phận.

Thiên Nhã gật đầu không nói gì, chuyện đã ra nông nỗi này, cô cũng không muốn che giấu bạn thân nữa, thật ra cô luôn giữ im lặng về phận của cha Tiểu Bảo là bởi vì quá khứ, cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Lạc Thần Hi, nhưng ông trời lại trêu ngươi, không ngờ cô và anh gặp nhau, hiện tại còn có mối quan hệ dây dưa rối rắm nữa

Đồ Hoa Kỳ đỡ trán, cổ tiêu hóa việc hệ trọng long trời lở đất này, thì ra cha ruột của La Tiểu Bảo chính là chính là Lạc Thần Hi

“Trời, vậy chẳng phải La Tiểu Bảo đã trở thành một trong những người thừa kế Tập đoàn quốc gia Lạc Thần rồi sao?” Hai mắt Đồ Hoa Kỳ phát sáng, thế thì đời này Thiên Nhã không cần phải phiền muộn rồi

Thiên Nhã thờ dài: “Tớ không định công khai thân phận của La Tiểu Bảo, cũng không định để cho con họ nhận nhau.” Cô không thể mất đi bé cưng được, La Tiểu Bảo chính là tất cả trong cuộc đời cô

Đồ Hoa Kỳ như đã hiểu ra, cô là một người thông minh, đương nhiên biết Thiên Nhã đang lo ngại điều gì

“Ai, nếu hai người ở bên nhau, thì bé cưng đã có thể đường hoàng.

nhưng tiếc là, anh ta có vợ con, hơn nữa trông vợ của anh ta còn không phải một người dễ chọc.” Đồ Hoa Kỳ và Hàn Triết Vũ đã từng gặp qua người phụ nữ này tại buổi tiệc tối tìm nhà đầu tư của một công ty quảng cáo, cô ta xinh đẹp, quyến rũ, nhưng lại không thanh lịch như Thiên Nhã, hơn nữa vừa nhìn đã biết không dễ đối phó

“Đừng ngốc, tớ không định tranh giành gì với cô ta cả, tớ có La Tiểu Bảo là đủ rồi.” Thiên Nhã giả vờ không quan tâm, nói.

“Cậu cứ tự lừa chính mình đi, ai không nhìn ra cậu thích anh ta chứ.” Đồ Hoa Kỳ đã nhìn thấy rõ dáng vẻ say đắm của Thiên Nhã ở dưới lầu khi nãy.

Thiên Nhã ôm mặt: “Thật sự dễ nhận ra như vậy sao?” Trời ơi, rõ ràng cô đã che giấu rất kỹ rồi mà.

“Nếu không thì cậu tưởng thế nào? Nhìn dáng vẻ hạnh phúc như cô gái nhỏ vừa nãy của cậu, kẻ khờ cũng nhìn ra.” Đồ Hoa Kỳ nói với biểu cảm không chịu nổi.

“Không.

không thể cứ tiếp tục như vậy nữa.” Thiên Nhã cắn răng nói, như muốn sửa sai triệt để

Đồ Hoa Kỳ lờm có một cái: “Thôi đi, hiếm khi cậu có thể vừa ý một người đàn ông, đừng gầy vò bản thân như thế, nếu anh ta đã là cha của Tiểu Bảo, vậy thì, cậu cứ cân nhắc thử đi.” Có nhiều thêm một mối quan hệ, dường như Đồ Hoa Kỳ cũng không phản đối chuyện Thiên Nhã yêu Lạc Thần Hi gay gắt nữa, suy cho cùng, một giọt máu đào hơn ao nước lã, cô thân là mẹ nuôi của La Tiểu Bảo, là bạn thân từ nhỏ đến lớn của Thiên Nhã, đương nhiên mong rằng cả nhà họ có thể đoàn tụ

“Đồ Hoa Kỳ, cậu trở mặt còn nhanh hơn lật sách đấy, cậu đâu thể ủng hộ tớ làm kẻ thứ ba của người khác được.” Thiên Nhã hươ hai nắm đấm nhỏ trước mặt mình, nói trong kiên định

“Ai bảo cậu làm kẻ thứ ba, cậu nghĩ xem, giường ai cậu không lên, lại lên nhầm giường của anh ta? Hơn nữa còn “trúng thầu” chỉ trong một lần, sinh ra La Tiểu Bảo, nhiều năm sau lại gặp anh ta lần nữa, và lại đều có tình cảm với nhau! Đây không phải duyên phận thì là gì? Cậu không thoát khỏi đâu, La Thiên Nhã.” Tuy Đồ Hoa Kỳ cũng thấy tiếc cho chàng đẹp trai họ Kha, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận rằng duyên phận là một điều rất kỳ diệu.

“Đừng nói nữa..

Tớ thật sự rối lăm, chưa chắc anh ấy đã thật lòng với tớ.” Thiên Nhã nói bằng giọng ủ rũ, cô không chắc rằng việc bản thân quay về thành phố A có phải là một lựa chọn chính xác hay không, không tìm thấy cha, trái lại còn gặp Lạc Thần Hi, một người đàn ông yêu nghiệt khiến cô vừa yêu vừa hận.

“Từ từ thôi, bọn mình phải bình tĩnh quan sát sự thay đổi, tuy trái tim đàn ông như kim đáy biển, nhưng thật tâm hay giả dối, nghiêm túc hay chơi đùa, cậu có thể cảm nhận được, không phải sao?” Tuy nói là vậy, nhưng bạn mình đơn thuần như vậy, thật khiến Đồ Hoa Kỳ hơi lo lắng.

“Tớ mãi cũng không nhìn thấu được anh ấy.” Thiên Nhã đáp, ánh mắt trở nên mông lung

“Được! Tớ tìm một cơ hội giúp đỡ cậu!” Đồ Hoa Kỳ nói với vẻ mặt hăng hái

Thiên Nhã ngay lập tức ngăn cản: “Cậu đừng hành động lung tung! Tớ không muốn dây dưa với anh ấy nữa.”

Đồ Hoa Kỳ nhìn Thiên Nhã, hỏi trong phiên muộn: “Vây tiếp theo cậu định làm gì? Né tránh anh ta sao? Nhưng dường như anh ta lại muốn dừng cảm tiến lên phía trước.” “Tớ không biết, được bước nào thì tính bước đó vậy.” Nếu ở lại, cô không biết phải đối mặt với anh thế nào, còn nếu rời khỏi, cô nên đi về đâu? Cô phải ở đây đợi cha về, trong lòng vẫn chất chứa cảm xúc vương vấn

“Cậu hèn nhát, yêu thì phải cố gắng, chẳng có gì là phá hoại hay không cả, hơn nữa hôn nhân của họ cũng không hạnh phúc.” “Thôi vậy, không nói về anh ấy nữa, mệt lắm, nhưng cậu phải hứa với tớ, không được làm bừa.” Thiên Nhã dặn dò lần nữa

“Yên tâm đi, tớ sẽ không làm bừa đâu.” Đồ Hoa Kỳ vỗ ngực đảm bảo, cô bé này, tình yêu không phải cậu muốn dùng là dùng, xem ra cô thật sự phải nhúng tay vào một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Hai ông cháu tranh đấu không ngừng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Chồng, đêm qua anh đã đi đâu vậy? Gọi điện lại không ai nghe máy, hôm nay mới sáng thì người ta đã qua chúc Tết ông nội trước rồi, em nói với ông là anh bận chuyện tập đoàn.” Tại nơi ở lầu đời của nhà họ Lạc, Hạ Vân Cẩm đón Lạc Thần Hi vừa bước vào cửa lớn, thủ thi với anh

“Đêm qua? Anh cùng con trai đi tham dự tiệc tối, em không biết sao?” Người phụ nữ này, lẽ nào con trai cũng mất tích theo anh cả đêm mà cô ta cũng không biết?

Hạ Vân Cẩm thoáng ngạc nhiên, sau đó cười lúng túng: “Ha ha, em biết chứ, nên em rất lo, sao hai cha con anh cùng đi tham dự tiệc tối mà không gọi em.” Hai cha con này, lại có thể quảng cô ta sang một bên để cùng nhau ăn chơi vui vẻ.

Lạc Thần Hi thu trọn biểu cảm trên gương mặt cô ta vào tầm mắt: “Em thật sự nên học cách làm mẹ thật tốt rồi.” Anh nói đầy ẩn ý

Nụ cười trên mặt Hạ Vân Cẩm chợt cứng đờ: “Chồng à, ý của chồng là sao, em vẫn luôn cố gắng mà.” Khoé môi Lạc Thần Hi nở một nụ cười châm biếm, lười phải nghe cô ta cãi chày

cải cối, anh đi qua hành lang, bước vào phòng khách

Hôm nay nơi ở lâu đời của nhà họ Lạc rõ ràng rất nóng nực, con cháu, anh em chú bác nhà họ Lạc đều tụ họp tại đây

“Ồ, cháu trai yêu quý của bác, cháu đúng là quý nhân thì bận rộn nha, bản thân bạn nên không qua, nhưng biết báo Vân Cẩm qua trước, tiền bố hơn những năm trước rồi, năm nào cũng thông dong đến muộn, hai vợ chồng còn chưa đặt mộng ngồi xuống thì đã về rồi.” Mẹ của Lạc Thần Dương, cũng chính là vợ của Lạc Dương Hiền nói với giọng châm chọc.

“Bác gái nói gì vậy, không phải cháu không mong nhân rồi như con trai yêu quý của bác, song cũng chỉ muốn thôi chứ không làm được, có trời biết Tập đoàn Lạc Thần còn phải nhờ vào cháu chèo chống, nếu không thì người bạn là mọi người rồi.” Lạc Thần Hi thoáng liếc nhìn Lạc Thần Dương đang ngồi cạnh cụ Lạc pha trà, nói một cách sâu xa

Lạc Thần Dương nở nụ cười không nói nên lời, ha, anh ta nằm mà cũng trúng đạn

“Anh, anh vất vả rồi, nào, mau ngồi bên này, chị dâu, chị ngồi bên này.” Anh ta nhường chỗ của mình cho hai người

Gương mặt của Lạc Dương Hiền và vợ đành lại, thật là một đứa con trai không có chí, sao lại bài ra bộ dạng cung kính thế kia, tức chết đi được

Lạc Thần Hi thoáng nhìn hai vợ chồng Lạc Dương Hiền: Đây, con trai các bác hiểu chuyện biết bao? Thế là anh đặt mộng ngồi cạnh cụ Lạc

Cụ Lạc nhìn Lạc Thần Hi, chờ anh mở lời.

“Ông nội, ông thật hạnh phúc, ông xem, con cháu đông đủ, có điều thật đáng tiếc, các anh chị em ngoài kia của cháu không thể đến tham dự một buổi họp mặt gia đình như vậy.” Lạc Thần Hi nói với ngụ ý sâu xa.

Lời này vừa được nói ra, tất cả mọi người ở đó đều biến sắc, bao gồm cụ Lạc

Nhà họ Lạc có bốn anh em, cha của Lạc Thần Dương là anh cả, Lạc Dương Kiện - cha của Lạc Thần Hi xếp thứ hai, Lạc Dương Phong thứ ba, Lạc Dương Tiêu thứ tư

Lạc Dương Hiền và vợ có một trai một gái là Lạc Thần Thu và Lạc Thần Dương, mà bên ngoài còn bao nuôi tình nhân, đứa con gái của tình nhân chắc cũng lớn bằng Lạc Thần Dương rồi, hai chú còn lại thì càng không cần nói đến, chỉ dựng nghiệp không lớn, còn đam mê gái gú, bao nuôi vô số nhân tình, con riêng dĩ nhiên cũng có thể ngồi đây một bàn

Đây chính là một bí mật mà toàn bộ gia tộc họ Lạc ai ai đều biết, cũng là bí mật không thể nói

Nhưng anh cứ cố ý nói ra, còn chọn ngay thời điểm này

Mọi người mặt mày u ám mà những người trẻ tuổi cũng tỏ ra khó chịu.

“Nếu cháu cảm thấy đến đây sum họp khiến cháu ảm ức, có thể ra về, đừng ở đây nói linh tinh!” Cụ Lạc nắm gậy, ngồi thẳng người trên sofa, giáo huấn bằng giọng như chuông lớn, chỗ này ngoài cụ ra, không còn người nào khác dám thẳng thừng đuổi anh đi.

Hạ Vân Cẩm nín gúc áo của Lạc Thần Hi, ý bảo anh đừng cãi cụ Lạc, như vậy không có lợi cho anh.

Lạc Thần Hi cười lớn một tiếng: “Ha ha, đương nhiên cháu sẽ ra về, chuyện này còn cần ông mời sao? Cháu còn phải vội về nhà tâm sự với cha và mẹ, lịch sử phát triển mấy năm gần đây của nhà họ Lạc.” Nói xong anh đứng dậy, dứt tay vào túi quần định bỏ đi

“Oát con, đứng lại đó cho ông!” Cụ Lạc cũng chống gậy đứng lên, nổi giận dưng dưng nhìn chằm chằm anh bằng ánh mắt sắc bén.

Mười mấy người trên dưới nhà họ Lạc đều im lặng đợi xem vở kịch hay này, khoé môi của Lạc Dương Hiền còn nở một nụ cười đắc ý.

Hạ Vân Cẩm đứng dậy, kéo tay của Lạc Thần Hi: “Chồng à, đừng như thế.” Cụ Lạc không phải nhân vật tầm thường, cụ có thể khiến cho địa vị của Lạc Thần Hi gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào

Lạc Thần Hi dứt khoát hất tay cô ta ra, quay người lại, lạnh lùng nhìn thẳng vào cụ Lạc, đôi mắt tràn đầy khiêu khích

Lạc Dương Hiền cũng đứng dậy, vỗ nhẹ lưng của cụ Lạc, “an ủi”: “Cha đừng nổi giận, người trẻ tuổi dĩ nhiên khí huyết dồi dào, nếu không cũng sẽ không ở nhà để một người, bên ngoài lại giấu thêm mấy người.” Ông ta liếc nhìn Lạc Thần Hi, châm biếm lại để giải hận.

Hừ, oát con, còn dám chế nhạo những người lớn bọn ta, chẳng phải mày cũng quan hệ nam nữ bừa bãi sao, còn dám lên mặt dạy đời bọn ta, Cụ Lạc hừ lạnh một tiếng, đôi mắt sắc bén bên dưới cặp kính vàng trước sau đều dán chặt vào Lạc Thần Hi không buông

Lạc Thần Hi hiển nhiên cảm thấy hứng thú, anh biết từ trước đến nay những chú bác này vô cùng quan tâm đến cuộc sống riêng của mình, bởi họ ngây thơ tưởng rằng, đây có thể là một cơ hội để mượn dịp lấy cớ lật đổ anh

“Ha ha, bác cả đúng là biết rõ từng chân tơ kẽ tóc của cháu, nếu đã có lòng quan tâm cháu, chỉ bằng quan tâm thật tốt con trai cưng của bác, em trai yêu quý của cháu.” Gương mặt già của Lạc Dương Hiền chợt trở nên xám xịt, nhìn sang Lạc Thần Dương đang nhón chân chuẩn bị rời khỏi nơi đây nguy hiểm này

Lạc Thần Dương để trán, ha, anh ta biết ngay bản thân chắc chắn nằm thôi cũng trúng đạn mà, nhìn xem, lại nữa rồi.

Anh ta oán hận nhìn Lạc Thần Hi lúc này đang mang vẻ mặt đắc ý, *** anh không lôi em vào thì sẽ chết sao?

Lạc Thần Hi đáp lại anh ta bằng ánh mắt: Không lôi cậu vào, thì cậu vẫn chết.

Hạ Vân Cẩm miễn cưỡng cười mím hòa giải: “Chồng, đừng về nhanh thế mà, mau ngồi xuống, lát nữa sẽ cùng dùng bữa.” Cô ta lại kéo Lạc Thần Hi đến cạnh cụ Lạc

Rõ ràng cụ Lạc vẫn chưa nguôi giận, sắc mặt cực kỳ u ám

Lạc Thần Hi thì khoanh tay, dựa lên sofa, nét mặt tự đắc

“Hê hê, để cháu kể vài chuyện cười cho mọi người nghe nhé?” Vì an toàn tính mạng của mọi người, Lạc Thần Dương cũng chỉ đành chủ động đứng ra đóng vai hề

“Bỏ đi, chuyện cười của cậu có thể nhằm chết người đấy.” Lạc Thần Hi thẳng thừng tạt một gáo nước lạnh thật lớn

Nhưng hiển nhiên da mặt của Lạc Thần Dương rất dày, anh ta vẫn đón nhận gáo nước lạnh của anh, cười cho qua, phát huy tài ăn nói bắt đầu ba hoa kể chuyện

Sau bữa cơm, cụ Lạc gọi Lạc Thần Hi vào phòng sách của mình

Cụ cười lạnh, ném một xấp ảnh lên bàn

Toàn là ảnh anh và La Thiên Nhã ở bên nhau, ảnh thân mật, ảnh cái vãi, thời gian địa điểm nào cũng có, ngay cả đêm qua cũng có

Lạc Thần Hi cong môi nở nụ cười mỉa, thuận tay cầm một bức trong số đó lên, khen bằng giọng bông đùa: “Không ngờ người phụ nữ này cũng rất ăn ảnh.” Cụ Lạc nhìn cháu trai của mình, đẩy mắt lộ vẻ giao hoạt: “Nếu ông là cháu, ông sẽ sáng suốt lựa chọn tiền cô ta rồi khỏi, có lẽ làm vậy cô ta sẽ sống tốt hơn một chút.” Lời của cụ đầy ý uy hiếp, những chuyện mà Lạc Đạo Phu cụ muốn làm, trước nay không ai cản nổi, oắt con, cháu muốn đấu với ông sao? Còn non lắm! Nếu người phụ nữ này đã không hiểu chuyện, lại không biết thế nào gọi là tuân thủ lời hứa như vậy, thì hãy để cụ nói cho cô ta biết thế nào gọi là trả giá

Lạc Thần Hi hừ lạnh một tiếng, cầm từng xấp ảnh trên bàn lên, xé hết tất cả ngay trước mặt cụ Lạc, hai ông cháu nhìn nhau, tạo nên một bầu không khí đáng sợ

Mãi đến khi xé vụn hết tất cả bức ảnh, anh lạnh lùng nói: “Nếu cháu là ông, cháu sẽ chọn lặng lẽ an hưởng tuổi già, tuyệt đối không lo những chuyện bao đồng nằm ngoài khả năng của mình từ sáng đến tối.” Cụ Lạc cắn môi, vẻ mặt nham hiểm thâm độc: “Nếu cháu cho rằng ông chỉ là một lão già bình thường, thế thì cháu làm to rồi, ít nhất, ông có thể khiến cô ta không cách nào đặt chân vào thành phố A nữa.” Đây chính là cách trừng phạt khách sáo nhất của cụ dành cho cô

“Nếu ông tưởng mình làm được, thì ông cứ làm, ông cũng không cần phải trả giá, bởi dĩ nhiên sẽ có người thay ông gánh lấy.” Giọng điệu cảnh cáo của anh không thua gì cụ Lạc

Cụ Lạc nở nụ cười châm biếm: “Chỉ vì người phụ nữ đó? Có đáng không?” Giọng cụ đầy khinh thường, chẳng ngờ rằng đứa cháu trai thông minh nhất của cụ, lại có thể tính sai như vậy, đây đưa với một người phụ nữ như thế, khiến Tập đoàn Lạc Thần ô danh

“Đáng hay không thì thế nào? Chuyện cháu thích làm, không ai quản được.” Lạc Thần Hi ăn miếng trả miếng.

“Giang sơn và mỹ nữ, cháu muốn cái nào?” Cụ Lạc hí mắt lại, hỏi thẳng

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Nếu cháu chọn cả hai thì sao?” Anh hận nhất là lão già này dùng Tập đoàn Lạc Thần để uy hiếp anh, hận nhất nét mặt cao ngạo như là có thể giẫm anh dưới chân này của ông ta

Lão già, ông nghĩ thủ đoạn mà ông dùng cho cha cháu, sẽ hiệu quả sao? Cha của cháu không khuất phục dưới sự uy hiếp của ông, cháu cũng vậy!

Nếu năm đó không phải do cụ Lạc đuổi gia đình của anh ra khỏi nhà, mẹ anh vì chuyện này mà phiền muộn không dứt, cha muốn để mẹ vui nên đã đưa anh và mẹ cùng ra ngoài chơi, thì đã không xảy ra lần tai nạn xe đó, nói cách khác, ông ta đã không đạt được mục đích dễ dàng như vậy.

Anh không quên nỗi ám ức và sự khinh bỉ mà mẹ mình đã chịu tại nhà họ Lạc, ngoài mặt mẹ vui vẻ, nhưng lại giấu mọi người lau nước mắt, thậm chí còn bị người giúp việc lâu năm của nhà họ Lạc ức hiếp

Những áp bức và lăng nhục này, đều vì cụ Lạc phản đối ông Lạc lấy con gái của một dân thường, cũng chính là bà Lạc, cụ oán hận Bà Lạc trong lòng nên đã dung túng cho người nhà họ Lạc làm khó bà.

Mà đứa cháu trai chưa kết hôn đã ra đòi là anh, dĩ nhiên cụ Lạc không thích.

Nếu không phải vì từ nhỏ Lạc Thần Hi đã thể hiện tố chất của nhà kinh doanh thiên tài cùng với thủ đoạn cứng rắn, trong khi đám con cháu của cụ Lạc lại thật sự không xuất sắc bằng anh, thì cụ đã sớm giành lại Tập đoàn Lạc Thần và để người khác của nhà họ Lạc quản lý rồi

Cho nên, đừng mãi bài ra điệu bộ “oắt con, ông là ân nhân và ông nội yêu quý của cháu” trước mặt anh, anh thật sự cảm thấy buồn nôn

“Vậy cháu cũng cứ làm thử xem, cháu là đang tự tìm đường chết.” Cụ Lạc lạnh lùng liếc nhìn anh, nói ra từng câu từng từ, bằng một giọng còn lạnh lẽo hơn cả không khí

“Thế thì cháu cũng nói cho ông biết, cháu lúc nào cũng sẵn sàng tiếp ông.” Giọng điệu của anh còn lạnh hơn của cụ Lạc.

Dứt lời, anh quay người rời khỏi phòng sách

Cụ Lạc nhìn bóng lưng của anh, cắn răng, râu ở hai bên mép rung rung, rõ ràng vô cùng tức giận

“Cháu nghe thấy rồi chứ, chồng của cháu đã tẩu hỏa nhập ma rồi.” Cụ hướng về bức bình phong đối diện, nói bằng giọng trầm thấp

Hạ Vân Cẩm bước ra từ sau bình phong, vẻ mặt tức tối: “Không ngờ anh ấy lại có thể vì người phụ nữ đó..

Hừ! Thật tức chết cháu rồi!”

Cụ Lạc ngồi lên sofa, đôi mắt dưới cặp kính lộ vẻ sâu xa

Hạ Vân Cẩm nhìn cụ Lạc, dò hỏi: “Nhưng ông nội, ông thật sự muốn đối phó Thần Hi sao? Anh ấy là cháu trai của ông đấy ạ.” Tuy cô ta đứng cùng một chiến tuyến với cụ Lạc về chuyện đối phó với La Thiên Nhã, nhưng nếu như Lạc Thần Hi thật sự bị đuổi khỏi Tập đoàn Lạc Thần, cô ta sẽ không thuận theo.

Cụ Lạc cười lạnh: “Nếu không thì làm sao? Lẽ nào còn cách làm khác khiến nó biết rõ bản thân đang ở vị trí nào?” Cụ biết Hạ Vân Cẩm chẳng qua chỉ lợi dụng mình để đối phó với người thứ ba là La Thiên Nhã, nhưng cuộc tranh đấu giữa cụ và Lạc Thần Hi, không đơn giản như vậy.

“Ông nội, cháu xin ông, hãy cho cháu một chút thời gian, cháu thật sự có thể đuổi á hồ ly ấy đi.” Gần đây cô ta im lặng lâu như thế, là trông đợi cụ Lạc có thể lấy lại công bằng giúp mình, nhưng theo tình hình này, cụ Lạc mà ra tay, địa vị của chồng cô ta có thể mất đi bất cứ lúc nào, cô ta không muốn kết cục này, điều cô ta muốn, chỉ là khiến cho thứ phụ nữ hèn hạ như La Thiên Nhã mãi mãi cút khỏi chồng cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Bày mưu tính kế đã l u

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thấy cụ Lạc không trả lời, Hạ Vân Cẩm nói thêm: “Ông nghĩ đi, dưới sự dẫn dắt của chồng cháu hiện tại Tập đoàn Lạc Thần phát triển lớn mạnh và có một tương lai tươi sáng, nếu lúc này..

Ông nội, ông hãy cho anh ấy một cơ hội nữa đi ạ, chuyện của hôm nay, cháu sẽ nghĩ cách để anh ấy đến đây xin lỗi nhận sai với ông.” Cô ta khổ sở van nài.

Cụ Lạc hiển nhiên không cho qua dễ dàng: “Nếu cháu có bản lĩnh này, thì hôm nay đã chẳng cần nhờ đến ông.” Cụ rất rõ tính cách của Lạc Thần Hi, bắt nó xin lỗi nhận sai ư? Hừ, sợ rằng giết nó còn đơn giản hơn, nếu thái độ của nó đã cứng rắn như thế, thì chứng minh rõ một điều, nó đã có sự chuẩn bị để tranh đấu với cụ, xem ra thằng oắt này đã bày mưu tính kế từ lâu rồi.

Cũng đến lúc nên chính đồn đưa cháu trai ngoan ngoãn ngay cả Lạc Đạo Phu cụ cũng dám không đặt vào trong mắt này một trận ra trò rồi

Hạ Vân Cẩm tổn hết tâm tư khuyên nhủ cụ Lạc cả buổi, nhưng cụ Lạc đã quyết định cho Lạc Thần Hi một bài học, cô ta chỉ có thể bỏ cuộc.

Ngoài cửa lớn nơi ở lâu đời của nhà họ Lạc.

“Chị dâu yêu quý của em, sao lại đâm chiêu ừ dột thế kia? Như này là không xinh đâu đó?” Lạc Thần Dương đi đến trước xe của Hạ Vân Cẩm, khom lưng nói với Hạ Vân Cẩm đang ở trong xe.

Hạ Vân Cẩm lườm anh ta một cái: “Em đang cười trên nỗi đau người khác sao?” Lạc Thần Dương mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, vờ ung dung nói: “Đây chẳng phải tình thế mà chị dâu muốn thấy sao? Việc này phải cảm ơn em nhiều đấy.” “Cảm ơn em? Em trông chừng hai người họ thật kỹ cho chị! Em lại có thể làm việc cho cả ông nội, giao cho ông những bức ảnh đó! Bây giờ thì hay rồi, hai ông cháu đã đấu nhau kịch liệt rồi, không ai chịu nhường ai cả!” Hạ Vân Cẩm tức giận nói

Cô ta thật sự không ngờ tên này lại có thể giúp ông nội giám sát hai người họ, hơn nữa còn khiến sự việc đi đến nước này

“Trời! Em chỉ là làm giúp cùng một chuyện mà hai người muốn làm thôi, hai người đều bảo em theo dõi họ sát sao, chẳng lẽ em lười sao?” Lạc Thần Dương nói với vẻ mặt văm ực.”

“Nếu không phải ông nội đưa ảnh cho chị xem, em còn định lên làm những hành động gì sau lưng chị nữa?” Hạ Vân Cẩm liếc nhìn anh ta, vẻ mặt trở nên thâm hiểm

Cô ta hợp tác với Lạc Thần Dương, không phải bởi vì cô ta rất tin tưởng anh ta, hoàn toàn chỉ là lợi dụng mà thôi

Hạ Vân Cẩm không hề cảm thấy anh ta và Lạc Dương Hiến cha của anh ta có gì khác nhau, từ nước Anh trở về chẳng qua cũng chỉ là giúp đỡ cha anh ta giành lại Tập đoàn Lạc Thần, nhưng Lạc Thần Hi nào để đối phó như thế? Dựa vào anh ta ư? Hừ, điểm này thì cô ta trái lại không thấy có gì đe dọa cả, nhưng nếu như ngay cả cụ Lạc cũng tham gia...

Lạc Thần Dương như vừa nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất trên đời: “Ha ha ha, hành động nhỏ? Đó chẳng phải kỹ năng xuất chúng của chị dâu sao?” “Em!” Hạ Vân Cẩm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi

“Chắc chắn, chị xem chị kia, em chỉ tùy tiện nói đùa thôi thì đã chọc chị tức thành như vậy rồi, làm người phụ nữ bên cạnh Lạc Thần Hi, năng lực kém cỏi này vẫn là còn lâu mới đủ.”

Hạ Vân Cẩm cười lạnh một tiếng: “Tiếp theo, em định làm thế nào?” Mặc kệ mưu tính của thằng nhóc này là gì, chỉ cần có thể giúp cô ta đuổi La Thiên Nhã ra khỏi Tập đoàn Lạc Thần, cô ta không tiếc thứ gì cả

“Ồ? Em định làm thế nào hả? Không biết nữa, nhưng em thấy trò chơi này ngày càng thú vị rồi, lẽ nào chị không cảm thấy như vậy sao?” Lạc Thần Dương nói với vẻ mặt thích thú

“Đừng làm những chuyện không nên làm, nếu không, em sẽ thua rất thảm.” Đây là lời cảnh cáo mà cô ta dành cho anh ta, thiết nghĩ một tên từ trước đến nay chỉ biết ăn uống chơi bời như Lạc Thần Dương, cũng không thể làm ra chuyện gì.

“Chị dâu à, không thể có được cả hai cùng một lúc, có được thứ này, đương nhiên cũng phải trả giá bằng thứ khác.” Anh ta nói một câu sâu xa, sau đó mở cửa xe, đi ra ngoài.

“Tạm biệt.” Anh ta khom lưng nói một tiếng, rồi dứt tay vào túi quần tiêu sái đi về phía xe của mình

Hạ Vân Cẩm nhìn bóng lưng của Lạc Thần Dương, ánh mắt lướt qua một tia xảo quyệt, hừ, nề tình cậu vẫn còn chút giá trị lợi dụng, cứ để cậu chơi đùa trong Tập đoàn Lạc Thần trước vậy, bắt con thối tha.

“Cốc cốc cốc cốc.” La Tiểu Bảo nằm trên chiếc giường lớn của Lạc Lăng, nhũu chặt chân mày nhỏ, chính là không muốn mở mắt ngồi dậy đi mở cửa.

Tên nào phá giấc ngủ của cậu vào lúc này vậy? Đang là ngày Tết, nếu không phải Lạc Lăng muốn qua chơi hai ngày cùng Thiên Nhã, cậu thật sự không muốn thay đổi thân phận chút nào, bởi vì khách khứa cần phải tiếp đón ở nhà họ Lạc cực kỳ nhiều

Cậu thật sự muốn thẳng tay trừ khử cái tên đang đứng ngoài gõ cửa không ngừng nghỉ kia.

Cậu đi ra mở cửa mà đôi mắt lim dim: “Ai vậy?”

“Cháu trai yêu quý của chủ, ngay cả chủ mà cháu cũng quên rồi sao?” Lạc Thần Dương làm bộ dạng tổn thương, lúc đi chúc Tết cụ Lạc vậy mà cậu nhóc này lại không có mặt.

Đầu óc ngủ đến mơ màng của La Tiểu Bảo vẫn chưa phản ứng lại, cậu đảo đôi mắt to hai vòng, đáng vẻ cực kỳ khôi hài

Lạc Thần Dương để trán, nét mặt “buồn bã đau khổ”: “Tiểu rồi, cháu quên thật rồi.”

Chủ, mới sáng chủ đến tìm người ta có chuyện gì không?” Đương nhiên là cậu nhớ ra người này, Lạc Lăng đã cho cậu xem bản đồ tình trạng quan hệ của những người trong nhà họ Lạc một lượt, dựa vào trí nhớ tốt của cậu, sao lại không nhớ ra anh ta chính là Lạc Thần Dương ăn chơi phóng đảng có tiếng của nhà họ Lạc.

Hiện tại tên này là Phó Chủ tịch trên danh nghĩa của Tập đoàn Lạc Thần, anh ta mượn cơ công việc để lợi dụng Thiên Nhã

Lạc Thần Dương nhìn cục cưng trong ngày càng đáng yêu ở trước mắt, đưa tay bế cậu lên: “Sao vậy? Không chào đón chú hả?” Nét mặt anh ta càng “ấm ực” hơn

La Tiểu Bảo hôn chụt một cái lên mặt Lạc Thần Dương: “Sao có thể ạ, người ta nhớ chú suốt, hôm nay chủ định đưa người ta đi chơi ạ?” Đôi mắt cậu bé sáng ngời.

“Cục cưng định đi đâu chơi nào? Chủ đều chiều theo ý cháu!” Lạc Thần Dương nhìn cậu bé cực kỳ đáng yêu trong vòng tay mình, cuối cùng đã hiểu ra vì sao nhiều năm qua Hạ Vân Cẩm

không được lòng của Lạc Thần Hi những địa vị lại vững chắc như thế, đáng tiếc rằng, bây giờ đã xuất hiện một La Thiên Nhã nên tất cả những điều này, dường như đều sắp thay đổi rồi.

Lạc Thần Dương đưa La Tiểu Bảo đến khu vui chơi, sau đó La Tiểu Bảo dẫn Lạc Thần Dương đến siêu thị để mua đồ

Ha ha, hiếm khi có một tên tiểu tiền như nước tự tìm đến cửa, cậu dĩ nhiên phải tiêu bớt một khoản của anh ta rồi, ai bảo anh ta bắt nạt Thiên Nhã chứ

“Chú ơi, làm ơn mang lên xe cho cháu trước đã.” La Tiểu Bảo xách đủ loại túi, từ quần áo, đồ chơi đến đồ dùng hàng ngày, thứ gì cũng có cả, còn không đắt tiền thì sẽ không mua.

Lạc Thần Dương lấy lại thẻ tín dụng từ tay nhân viên bán hàng, xoa đầu của cục cưng, đau lòng” nói: “Bé à, cháu đang hút máu ví tiền của chú sao?” La Tiểu Bảo nở một nụ cười đáng yêu vô hại, đáp: “Chú tốt với người ta nhất nhất nhất rồi, cháu yêu chú lắm.” Nói xong cậu liền chủ động và đến dâng nụ hôn nồng

“Bé cưng, sao con lại ở đây?” Sau lưng cậu bỗng truyền đến giọng nói của Thiên Nhã

Ồi trời ơi, này gọi là vui quá hóa buồn rồi chẳng

Tầm lưng nhỏ của La Tiểu Bảo cứng đờ, hự, sao ma mi lại ở đây? Nhưng La Tiểu Bảo vẫn là La Tiểu Bảo, gặp nguy vẫn không hoảng loạn

Một giây sau, cậu quay đầu lại, nét mặt vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ: “Ma mi Thiên Nhã!” Sau đó cậu rời khỏi vòng tay của Lạc Thần Dương chạy lon ton đến trước mặt Thiên Nhã sà vào lòng cô, mua mua nhiều cái

“Sao con lại đi cùng...” Giương mặt Thiên Nhã lộ vẻ hoài nghi, đương nhiên, Lạc Thần Dương cũng không ngoại lệ

Tiếp đây hãy xem La Tiểu Bảo cậu thực hiện hành động có độ khó cao

Cậu ghé vào tai Thiên Nhã nói vài câu, sau đó thì nét hoài nghi trên mặt Thiên Nhã biến mất, cô nói: “Thì ra là vậy.” Lạc Thần Dương vừa khoanh tay vừa nhìn hình ảnh mẹ hiền con ngoan ở trước mắt với vẻ mặt hứng thú, ai đó hãy nói cho anh ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi? “Ma mi Thiên Nhã ơi, chú ơi, người ta đói bụng rồi, chúng ta vào đó ăn có được không?” La Tiểu Bảo ra hiệu về phía một nhà ăn trong siêu thị và nói

Lạc Thần Dương tỏ ra cực kỳ sẵn lòng: “Được chứ, người ta thật sự mong được ăn cơm cùng ma mi Thiên Nhã của cháu lắm.” Anh ta học theo La Tiểu Bảo nói một cách đáng yêu

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, cái tên này, trước mặt trẻ con cũng không thể đứng đắn một chút sao? Trong nhà ăn, Thiên Nhã vào nhà vệ sinh

Lạc Thần Dương khoanh tay dò xét La Tiểu Bảo, vẻ mặt sâu xa: “Khai báo thành thật đi, từ lúc nào mà cháu giấu ma mi cháu nhận người khác làm mẹ rồi?” La Tiểu Bảo xòe hai tay, vẻ mặt vô tội: “Hết cách rồi ạ, cha cháu thích ma mi Thiên Nhã, hơn nữa ma mi Thiên Nhã có thể cho cháu nhiều tình thương của mẹ hơn.” Cậu đáp với dáng vẻ vô cùng khách quan, hết như một ông cụ non vậy.

Lạc Thần Dương bị dáng vẻ này của cậu bé chọc cho buồn cười: “Chà chà, nhai con này, phản quốc phản đảng một cách triệt để rồi nhì, lát nữa chú sẽ mách ma mi cháu, bảo cô ấy chỉnh đốn cháu đáng hoàng mới được.” Câu này của anh ta đương nhiên là nói đùa, thực tế thì, anh ta rất muốn theo dõi vở kịch ngày càng gây cân và náo nhiệt này, có điều hiện giờ ngay cả cục cưng cũng đổi hướng rồi, nghĩ thôi cũng biết, Hạ Vân Cẩm làm vợ làm mẹ thất bại đến cỡ nào

Chị dâu ơi là chị dâu, chị thật sự nên kiểm điểm lại mình cho thật tốt rồi.

“Sao mà bà ấy có thời gian để quản cháu, bà ấy á, đặt hết tâm tư vào việc khác rồi.” La Tiểu Bảo nói một cách âm chỉ

“Ồ? Xem ra bé con thật sự biết không ít đấy.” Xem ra cha nào con nấy, đứa cháu trai này của anh ta thật sự không đơn giản.

“Có những thứ, nói ra hết thì thành tẻ nhạt rồi chú ạ.” La Tiểu Bảo tỏ vẻ sâu xa.

Lạc Thần Dương không nhịn được cười lớn: “Bé con tinh ranh này, cháu biết đó là thứ gì không? Thật là cười chết chú rồi.” “Nhưng mà kể ra thì, trông cháu vẫn thật sự giống ma mi Thiên Nhã của cháu đây, trái lại không giống với người mẹ ở nhà mang thai mười tháng sinh ra cháu một chút nào.” Về mặt Lạc Thần Dương nghi hoặc, câu hỏi này thì anh ta không đùa, “hai mẹ con” này thật sự rất giống nhau

La Tiểu Bảo liếc mắt nói: “Lẽ nào cháu là con ruột của ma mi Thiên Nhã sao? Trời ơi, làm thế nào đây, nếu như vậy thì cháu sẽ vui mừng đến không nói nên lời luôn ấy.” Cậu cố tình nói như thế

Lạc Thần Dương và tươi cười xoa đầu của cậu, thẳng thừng dập tắt “mơ ước” ngây thơ của La Tiểu Bảo: “Bỏ đi, chắc kiếp sau sẽ có cơ hội.” La Tiểu Bảo thở phào, may quá, không khiến anh ta nghĩ ngờ, cứ trả lời qua loa như vậy đi

Thấy Thiên Nhã đi ra từ nhà vệ sinh, cậu gọi: “Ma mi, mau qua đây ăn nào, cơm của mẹ nguội cả rồi.” Dáng vẻ của cậu ăn cần chu đáo

“Thể hiện tình cảm” một cách đường hoàng, hai mẹ con” này, cũng quá bạo gan rồi, không biết nếu Hạ Vân Cẩm nhìn thấy cảnh này, liệu có tức đến tắt thở hay không? “Chú ơi, chú về trước đi, cháu tiễn ma mi Thiên Nhã về rồi tự về nhà là được.” “Không được, để chú cùng cháu tiễn cô ấy, cháu thấy thế nào?” Lạc Thần Dương vô cùng ga lăng dề nghị.

“Được ạ.”

“Không cần đâu.” Người từ chối đương nhiên là Thiên Nhã, cô không muốn tên này biết nhà của cô ở đâu, nhìn nét mặt của anh ta, dù thế nào cô cũng thấy anh ta không mang ý tốt

“Đừng vậy mà người ta lại không phải đeo bám em suốt, nào, mời lên xe.”

Thiên Nhã đành chịu, La Tiểu Bảo cũng không có ý định phản đối, cô chỉ có thể nhận lời.

Trên đường La Tiểu Bảo nói cười vui vẻ với Lạc Thần Dương

Thiên Nhã nhìn con trai nhanh như thể đã kết thân với chú của Lạc Lăng rồi, còn ăn ý như vậy nữa, làm cô cảm thấy cực kỳ đau đầu, không được, về nhà phải dạy nó thật kỹ, Lạc Thần Hi và Lạc Thần Dương đều không phải người tốt, bảo nó tránh xa họ mới được

Cô không muốn La Tiểu Bảo dính líu quá nhiều đến người nhà họ Lạc, bởi vì càng dính líu nhiều, thân phận của nó sẽ càng dễ bị bại lộ

Xe chạy vào khu Văn Thành, đến dưới nhà của cô.

Từ xa đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia ở dưới lầu, Thiên Nhã liền có cảm giác da đầu hơi ngứa ran.

Tên đó..

sao lại đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hành động với độ khó cực cao

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Ồ anh trai yêu quý của em, em không hoa mắt chứ? Thật sự là anh đó sao?” Lạc Thần Dương giúp Thiên Nhã mở cửa xe, sau đó bước đến trước mặt Lạc Thần Hi, nói với về “súng sốt”.

Lạc Thần Hi khoanh tay tựa lên đầu xe, dĩ nhiên anh cũng nhìn thấy xe của Lạc Thần Dương từ xa, đôi mày anh tuấn nhíu lại, nhìn Lạc Thần Dương chở con trai và người phụ nữ của mình về, chết tiệt, trông như người một nhà.

Thật ra hiện tại người đau đầu nhất phải kể đến La Tiểu Bảo, bởi vì cậu lại phải thực hiện thêm một hành động có độ khó cực cao rồi.

“Cha ơi!” Cậu cất giọng lạnh lạnh gọi anh một tiếng, sau đó chạy lon ton về phía anh

Thiên Nhã chợt ngẩng người, suýt nữa đã có ý định bắt cậu lại, nhóc con này, sao còn gọi Lạc Thần Hi là cha nữa, sáng nay về nhà cô đã dạy nó rồi, sau này không được gọi Lạc Thần Hi là cha, nhưng nó vẫn không chịu sửa.

Cậu bé chạy đến cạnh Lạc Thần Hi rồi sà vào lòng anh, sau đó ghé vào tai Lạc Thần Hi nói vài câu, ánh mắt của Lạc Thần Hi mới từ từ dịu đi một chút, anh nói: “Lần sau nhất định phải gọi cha đi cùng đấy.” Nhóc con này, lại dám giấu anh hẹn với ‘ma mi Thiên Nhã’, còn đưa theo2cậu ta, lần sau mà còn như thế anh sẽ đánh vào mông.

“Sao anh đến đây?” Thiên Nhã tự véo ngón tay, hỏi.

“Thế nào? Em rất không chào đón anh? Lần sau còn dám không nghe máy nữa, có tin anh đập bỏ nhà em không?” Nhìn thấy dáng vẻ này của Thiên Nhã thì anh lại bực mình, cô nàng này lại dám to gan không nhận cuộc gọi của anh! Anh đến tìm cô tình số, nào ngờ lại chứng kiến cảnh này, lên anh ra ngoài chơi với con anh, còn muốn đưa Lạc Thần Dương theo

Người phụ nữ này đúng là chán sống rồi

“Tôi..

tôi quên mang điện thoại rồi.” Cô chợt dạ giải thích, bản thân vẫn chưa nghĩ ra nên đối mặt với anh thế nào

“Quên mang? Thế9trên tay em đang cầm gì?” Lạc Thần Hi nghiệm mặt liếc nhìn điện thoại trong tay của cô, hỏi

Lúc này Thiên Nhã mới nhận ra bản thân căng thẳng đến nỗi ngay cả điện thoại đang nắm trong tay mà cũng quên mất, lời nói dối đã bị anh vạch trần ngay tại chỗ..

Cô chợt dạ đến mức đỏ bừng mặt

Anh hừ lạnh: “La Thiên Nhã, em còn học được cách nói dối không chớp mắt cơ đấy.” La Tiểu Bảo thấy vậy, lập tức đứng ra đỡ lời: “Cha đừng nóng, ma mi không phải cố tình đầu, nào, chúng ta lên nhà ngồi chơi.” Cậu kéo Lạc Thần Hi và La Thiên Nhã đi lên lầu, bỏ Lạc Thần Dương ở đó.

Lạc Thần Dương hờ hờ từ đằng sau: “Bé6con cháu không quan tâm chú nữa sao?”

Lạc Thần Hi và Lạc Thần Dương ngồi đối diện nhau trên sofa nhà Thiên Nhã

Thiên Nhã đang pha cà phê, còn La Tiểu Bảo thì đang nhỏ giọng nói gì đó với cô.

“Tốt nhất cậu đừng quá gần cô ấy, nếu không tôi thật sự không biết mình sẽ làm gì cậu.” Lạc Thần Hi thẳng thừng cảnh cáo, chuyện lần trước tên này đưa Thiên Nhã ra ngoài chuốc rượu, anh còn chưa tính sổ với cậu ta, giờ lại nhỏ lông trên đầu hồ rồi đứng không? Anh trái lại muốn xem thử cụ Lạc có thể bảo vệ cậu ta bao lâu? Lạc Thần Dương vờ làm bộ dạng sợ hãi: “Anh à, anh đừng dọa em, anh mà dọa em, em0sẽ nhưn người không rời khỏi nơi này nổi đầu đấy.” Nói xong anh ta dựa lưng lên sofa, rõ ràng chính là điệu bộ thiếu ăn đòn

Lạc Thần Hi khoanh tay, như cười như không nói: “Xem ra cậu vẫn rất hưng phấn.” Thăng nhóc này là đang ép anh

“Toàn thân em đều không có hưng phấn.” Lạc Thần Dương giả vờ yếu ớt đáp

“Ăn Tết xong thì nên về Anh rồi.” Lạc Thần Hi đổi sang một tư thế khoan khoái, vắt chân, cong môi với nở nụ cười rồi nói với cậu ta

Lạc Thần Dương chợt thấy trước mắt tối sầm: “Anh à, anh cũng quá tàn nhẫn rồi.” Nếu anh ta không chịu về, thì Lạc Thần Hi cũng không thể làm gì được anh ta.

“Đừng nghĩ tôi không7có bản lĩnh này, chỉ là vì tôi chưa nghiêm túc tính sổ với cậu.” Giọng điệu của anh không giống đang đùa một chút nào

“Thật ra, anh, thời điểm này thì anh nên để dành chút sức ứng phó với ông nội thì hơn, có trời biết anh đã mạo phạm vào thánh nhân rồi.” Lạc Thần Dương “tốt bụng” nhắc nhở

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Đừng tưởng tôi không biết cậu đã làm những gì sau lưng tôi.” Thăng nhóc này ngoài mang danh Phó Chủ tịch ra, còn kiêm luôn tại mặt cho cụ Lạc, thật sự cho rằng anh không biết sao? Hừ.

Lạc Thần Dương gờn ngón cái với anh: “Anh trai quả đúng là anh trai, chuyện gì cũng nắm rõ như lòng bàn tay, nhưng em cũng là bị ép thôi, anh nên thông cảm cho em chút.” Anh ta tỏ vẻ vô tội.

“Yên tâm, tôi sẽ thông cảm, cho nên tha cậu về Anh, đã là nhân từ với cậu nhất rồi.”

Lạc Thần Dương xòe tay, “ấm ức” đáp: “Ồ nước Anh không có anh, không có chị dâu, không có Thiên Nhã, không có gì cả.” Một cuộc sống như thế nhảm chán vô vị biết bao

Thiên Nhã bung cà phê đến trước mặt hai người rồi ngồi cạnh Lạc Thần Dương

Lạc Thần Hi nhìn cô chăm chăm, nét mặt không vui, lạnh lùng nói: “Qua đây ngồi.” “Ma mi ơi, qua đây ngồi đi ạ.” La Tiểu Bảo bò lên người của Lạc Thần Hi, vẫy tay với Thiên Nhã

Thiên Nhã nhìn nét mặt không dễ chọc của Lạc Thần Hi, ngoan ngoãn qua đó ngồi.

Lạc Thần Dương nhìn “một nhà ba người” này, chột nở một nụ cười sâu xa, lấy điện thoại ra, chụp lấy cảnh này.

“Hé, em thật sự nên đưa cho chị dâu xem cảnh gia đình đầm ấm này.” Lạc Thần Dương đắc ý nhìn tác phẩm của mình và khen ngợi, hừm, nhìn thế nào nào thì vẫn thật sự rất giống người một nhà, Lạc Lăng quả thật chính là phiên bản kết hợp của Lạc Thần Hi và La Thiên Nhã

Mặt Thiên Nhã chột biến sắc, lao qua đó để giành điện thoại của anh ta: “Xóa nó đi, anh không thể làm vậy.” “Đừng căng thẳng mà, có sao đâu!” Lạc Thần Dương cầm điện thoại trêu cô

“Đưa đây, đưa đây!” Về mặt Thiên Nhã hoảng hốt.

“Ôi! Trời!” Lạc Thần Dương nhìn điện thoại của mình rồi kinh ngạc hét lên

Thiên Nhã giật lấy điện thoại của anh ta sau đó nhìn vào, nhận được thông báo đã gửi đi một tin nhắn

Cả người cô lạnh toát.

Tin nhắn đã được gửi cho Hạ Văn Cẩm rồi

“Chú à, chú xấu bụng quá đi, nhưng mà cháu thích.” La Tiểu Bảo có chút vui mừng hơn hờ nói với anh ta, đẩy trái lại là một chuyện tốt, cứ chọc Hạ Văn Cẩm thật là tức đi

Thiên Nhã lờm bẽ cung một cái, nhóc con này, còn cười trên nỗi đau người khác, với tính cách của Hạ Văn Cẩm, chắc là chốc nữa liền đến đây tìm cô tính sổ

La Tiểu Bảo vỗ vai của Thiên Nhã, an ủi cô: “Ồi chào mẹ cứ yên tâm đi, cha con sẽ bảo vệ mẹ, cha ơi, đúng không ạ?” Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ thấp thòm không yên của Thiên Nhã, đáp: “Người nào đó phải nghe lời đã.” Thiên Nhã thoảng lờm anh, sau đó nhìn Lạc Thần Dương bằng ánh mắt thù địch: “Đều tại anh! Đều tại anh!” Cái tên này thật sự rất đáng ghét! Lạc Thần Dương tỏ ra vô tội: “Thật sự không liên quan đến anh, anh chỉ đùa thôi mà, ai ngờ em nghiêm túc như vậy, vỗ lấy anh như sói đói hổ dữ.” “Lạc Thần Dương...”

“Chú...”

Lạc Thần Hi và La Tiểu Bảo cùng gọi tên này ngay cả nói chuyện cũng không quên lợi dụng Thiên Nhã

Lạc Thần Dương nhìn ánh mắt cảnh cáo của hai cha con giống hệt nhau, đưa tay che miệng, nhìn hai cha con vô cùng ăn ý này đi, không nói nữa là được chứ gì.

Tại biệt thự nhà họ Lạc, Hạ Văn Cẩm cầm điện thoại tức đến mức run người, hai cha con này! Á hồ ly La Thiên Nhã ấy đã bỏ bùa mê thuốc lá gì cho chồng và con trai cô ta! Mà họ đều si mê cô ta như thế! Gần đây thẳng nhóc Lạc Lăng cứ luôn cố ý nói về La Thiên Nhã trước mặt Lạc Thần Hi, ngợi khen cô ta lên tận mây xanh, không để lại chút mặt mũi nào cho người mẹ là cô ta, khiến cô ta tức đến giậm chân! Nhưng lại không thể dễ dàng phát cáu, trời ạ, cô ta thật sự muốn vứt thẳng thẳng nhóc thối tha Lạc Lăng đi cho xong! Nuôi nó nhiều năm như thế thật sự là phí công rồi! Còn không bằng nuôi một con chó! Ít nhất chỉ còn biết phân biệt rõ ai là chủ của nó, ai là kẻ địch của nó!

Cô ta điên cuồng gọi cho Lạc Thần Hi và Lạc Lăng, nhưng không ai nghe máy, vừa định ra ngoài tìm đến nhà của La Thiên Nhã tính sổ, thì hai cha con đã về đến nhà, nói cười với nhau, như thể đã hoàn toàn quên chuyện bức ảnh

Hạ Văn Cẩm siết nắm đấm, nhìn hai cha con xem mình như người vô hình, tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Chồng, anh nói đi, đây là có ý gì?” Cô ta chất vấn.

Lạc Thần Hi nhận lấy điện thoại rồi xem, giả ngốc đáp: “Có ý gì? Không phải cô nên hỏi người đã gửi cho cô sao?”

“Cha ơi, chúng ta đi tắm nha?” La Tiểu Bảo rõ ràng đã xem Hạ Văn Cẩm như không khí, hi hi, nhìn thấy bộ dạng này của Hạ Văn Cẩm, trong lòng cậu liền sáng khoái, gần đây người phụ nữ này chỉ bình tĩnh ở bề ngoài, thật ra cô ta đang ngấm ngầm nịnh bợ cụ Lạc, nghĩ hết mọi cách để đuổi cùng giết tận ma mị Thiên Nhã, không phải cô ta quyết tâm sửa chữa những sai lầm trước kia mà chỉ là chờ thời cơ để hành động mà thôi, nên cậu và Lạc Lăng chưa bao giờ ngừng đề phòng.

“Lạc Lăng, con qua đây.” Cô ta ra lệnh, đưa con trai ngấm phân bội này, lần này cô ta phải chinh đồn nó ra trò, nếu không nó còn thật sự không biết mẹ nó họ gì! Tuy rằng mẹ ruột của nó là La Thiên Nhã...

Cha ơi, ma mi hung dữ quá à, con không dám qua đó.” La Tiểu Bảo vờ làm điệu bộ bị dọa sợ, làm nũng nói.

Lạc Thần Hi liếc nhìn cô ta một cái, lạnh lùng nói: “Cô cứ mang dáng vẻ này, có thể không dọa con sao?” Hạ Văn Cẩm vừa tức giận và buồn phiền, đặt mông ngồi lên sofa đối diện hai cha con, sắc mặt một đọt xanh một đọt trắng: “Em cần một lời giải thích.” Cô ta kiểm chế cơn giận đang sắp bộc phát của mình, cô ta biết cứng rắn với Lạc Thần Hi chính là tự tìm đường chết.

“Giải thích? Đó không phải lời giải thích tốt nhất sao?” Anh chưa từng có tình cảm gì với người phụ nữ này, nếu không phải vì Lạc Lăng.

Anh sẽ không bao giờ lấy cô ta, nhưng nhìn người làm mẹ là cô ta thực hiện nghĩa vụ của mình, thật sự khiến anh quá mức thất vọng.

Hạ Văn Cẩm nghiến răng nghiến lợi, ngực phập phồng lên xuống: “Em không hiểu, em không hiểu!” Âm lượng giọng nói của cô ta không kìm được mà tăng cao

“Không hiểu ư? Vậy thì thôi, bé cưng, chúng ta đi tắm nào.” Lạc Thần Hi tỏ ra lười quan tâm đến cô ta

“Hi hi, cha ơi, chúng ta đi tắm.” La Tiểu Bảo vỗ tay như cười trên nỗi đau người khác.

Hạ Văn Cẩm nhìn bóng lưng của hai cha con, tức đến toàn thân run rẩy.

Lạc Thần Hi đột nhiên quay đầu lại, nói bằng giọng cảnh cáo: “Đừng đi làm những chuyện ngu ngốc mà hiện tại cô muốn làm.”

Hạ Văn Cẩm chịu đã kích lớn, lùi về sau vài bước, Lạc Thần Hi, trong mắt anh chỉ có La Thiên Nhã thôi sao? Cho dù anh đã mất trí nhớ, cho dù cô ta có làm nhiều chuyện hơn đi nữa, cũng hóa thành vô nghĩa sao?

Cô ta nghiêng rặng nghiêng lợi, siết chặt nắm đấm, trong lúc giận dữ đã đập vỡ hết các bình hoa được sưu tầm trong nhà rồi lao ra ngoài.

“Cha ơi, bà ta đáng sợ quá...” Ở góc rẽ cầu thang, nghe thấy tiếng vật cứng vỡ tan tành, La Tiểu Bảo nói với về mặt “sợ hãi”

Hạ Vân Cẩm, đây là cô đang tự diệt.

Lạc Thần Hi nhủ đôi mày anh tuấn, cứ mặc cổ tạ đập phá vậy, nếu như đập vỡ hết những thứ này, có thể khiến cô ta hả giận.

Đối với người phụ nữ luôn khẳng khái một mực với anh này, cho dù anh không có tình cảm, nhưng nề tình Lạc Lăng, anh ít nhiều vẫn có vài phần áy náy

“Cha ơi, cho thấy có phải bà ta đã phát điên rồi không?” La Tiểu Bảo hỏi trong “lo lắng”, cậu ước gì người phụ nữ này bị chọc tức đến phát điên

Lạc Thần Hi thoáng lườm con trai: “Tốt xấu gì bà ấy cũng là mẹ con.” Anh nhắc nhở, từ khi nào mà con trai bắt đầu ghét mẹ của nó như thế? “Nhưng mà trước đây bà ta cứ ngược đãi con suốt, cũng đâu phải cha không biết, à, cha đương nhiên không biết, vì cha đã mất trí nhớ rồi.” La Tiểu Bảo mang về mặt “chuyện cũ thôi không nhắc lại”

Lạc Thần Hi chột nhứ mày: “Lẽ nào cha mất trí nhớ nên đã quên một số chuyện quan trọng sao?” Tuy anh biết cách dạy dỗ con trai của Hạ Vân Cẩm trước nay không thích hợp, hại cậu nhóc thích bỏ nhà ra đi, nhưng anh luôn bận việc nên hờ hững với chuyện trong nhà, nghe giọng điệu của con trai, dường như Hạ Vân Cẩm còn làm một số chuyện quá đáng hơn mà anh không nhớ.

“Ôi, người ta không thể nói linh tinh được, suy cho cùng bà ta cũng là ma mi của con.” La Tiểu Bảo cố tình úp mồm

Cha à, cuối cùng thì cha cũng coi như đã tỉnh ngộ rồi

“Nhóc con này, con ngày càng giỏi vờ vịt rồi đấy.” Lạc Thần Hi nghiêm mặt và nổi giận

La Tiểu Bảo vừa “khóc” vừa đáp, trông vô cùng ảm ức: “Cha ơi, oan cho người ta.” “Được rồi, đi tắm đi.” Con trai không nói cũng không sao, anh có thể hỏi một người khác

Đoán chừng người đó cũng không dám úp mồm với anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 95: Về mặt ám muội

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong bầu không khí lãng mạn của nhà hàng Tây cao cấp, Thiên Nhã ngồi đối diện Lạc Thần Hi.

“Gi cơ?” Thiên Nhã bị câu hỏi của anh làm cho giật cả mình, tên này, hẹn cô ra đây chính là vì câu hỏi này sao? Trong điện thoại còn bảo là có chuyện gì quan trọng cơ đấy

Sao đột nhiên anh lại thắc mắc vấn đề này, chắc không phải..

đã nhớ ra điều gì rồi chứ? “Nhìn về mặt của em, dường như thật sự có một số chuyện mà anh không biết.” Sau phẫu thuật, ngoài Hạ Vân Cẩm, ai cũng im lặng trước những gì anh đã quên

Ca phẫu thuật kết thúc không bao lâu, Hạ Vân Cẩm đã nói người phụ nữ này vào Tập đoàn Lạc Thần ráp tâm dụ dỗ anh, định mượn chuyện này để hỗ trợ Kha Từ Thích đánh bại Tập đoàn Lạc Thần

Ban đầu anh tin là thật, về sau thái độ tránh né của người phụ nữ này đối với anh, làm anh cảm thấy đây là một kiểu lạt mềm buộc chặt, nhưng theo những gì bản thân hiểu về Thiên Nhã, anh nghĩ khả năng này không hề lớn, hơn nữa, người phụ nữ này cũng không có trí tuệ và mưu lược đó

Thiên Nhã ho khan hai tiếng, trấn tĩnh lại, nói: “Sao Chủ tịch lại khẳng khái muốn biết những chuyện anh đã chọn quên đi chứ, nếu anh có thể quên, thì chứng minh nó căn bản không quan trọng với anh.” Quên gì không quên, lại cứ quên đi khoảng thời gian khi cô đến Tập đoàn Lạc Thần, có lẽ đây là ý trời

“Không phải như thế, anh biết.” Anh chăm chú nhìn cô, nói chắc nịch

Thiên Nhã cảm ly nước trước mặt lên, uống một ngụm, nói tiếp: “Tôi không biết Chủ tịch định hỏi về chuyện gì.” Cô thật sự không biết nên nói thế nào với anh.

“Em cứ kể lại, những chuyện về em trước.” Anh khoanh tay, nói một cách đầy hứng thú.

“Tôi ư?”

“Đúng, chuyện về em, và anh.” Về mặt anh ám muội

Thiên Nhã cúi thấp đầu, hơi khó xử, trời ạ, bảo cô nên trả lời thế nào đây.

“Tôi ấy à, tôi chỉ là một trợ lý nhỏ bé, có thể có chuyện gì với Chủ tịch chứ, ngày thường chỉ là vấn đề trong công việc chung, Chủ tịch luôn miệng bảo tôi ngốc.” Cố định trả lời qua loa.

“Chắc không đơn giản như vậy.” Cô nàng này coi anh là tên ngốc chẳng

Trần Thiên Nhã toát mồ hôi, nói lấp bắp: “Có thể phức tạp thế nào chứ?” Cô biết không ai dám nhắc lại chuyện trước đây với Lạc Thần Hi, là bởi vì cụ Lạc và Hạ Vân Cẩm đã gây sức ép, mà nhờ vậy cô cũng tạm thời phào, nếu đã muốn rũ bỏ quan hệ với anh, khiến anh hoàn toàn quên cô, thì việc ngay cả người xung quanh cũng quên đi những chuyện giữa anh và cô, đó chẳng phải là tốt nhất sao? Nhưng tại sao anh còn muốn nhắc đến nữa chứ?

“Em biết vì sao anh lại hỏi em về quá khứ của mình không?” Chọn đề cô nói với anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trước khi anh mất trí nhớ, là vì anh tin cô, là vì, ký ức đó có cô.

Thế nhưng dường như cô không có ý định sẽ trả lời thành thật

Giọng điệu mạnh mẽ bức người của anh và ánh mắt nóng bỏng ấy, làm Thiên Nhã cúi đầu, không muốn nhìn thẳng anh

Hồi lâu, cô ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt sắc bén của anh: “Chủ tịch, anh không nên hỏi tôi, tôi cũng không có lời nào để nói.” Cô không muốn nói dối anh, cũng không thể nói cho anh biết, trước khi anh phẫu thuật, anh và cô, không biết có phải là tình yêu hay không, nhưng ít nhất, cũng đã từng thích nhau

Thấy cô sống chết im thin thít, sắc mặt của anh tối sầm, ngoài việc ghét cảm giác bị người khác phản bội, bán đứng ra, anh càng ghét cảm giác bị người khác lừa gạt, mà chúng đều là từ huyết của anh! Cô càng giấu kín thì càng chứng tỏ rằng, ký ức bị cả tập đoàn, bao gồm cả cô vùi lấp ấy, chứa một ý nghĩa đặc biệt

Anh vốn cho rằng, trong cuộc đời anh, ngoài Tập đoàn Lạc Thần, ngoài Lạc Lăng, ngoài một người vợ yêu anh say đắm cuồng loạn nhưng anh lại không hề có hứng thú với cô ta ra, thì chẳng còn chuyện gì đặc biệt nữa, nên dù biết rõ mình đã mất đi đoạn ký ức ngắn ngủi kia anh cũng không hề để tâm

Thế nhưng lúc anh quay về vị trí của mình, quay về Tập đoàn Lạc Thần, trong 7 năm mất lại có thêm cô, một người mang đến cảm giác vô cùng quen thuộc cho anh, có thể khiến nơi sâu thẳm trong lòng anh dao động một cách dễ dàng.

“Chưa từng có người phụ nữ nào đẩy anh ra khỏi cuộc đời cô ta.” Cũng chưa từng có người phụ nữ nào dám lúc nóng lúc lạnh với anh, ngoài em, La Thiên Nhã.

Đôi mắt anh tuần sâu thẳm tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo bức người, vì sao anh càng kéo cô về phía mình, thì cô càng kháng cự? Anh thậm chí đã..

đã buông bỏ chính mình, anh chưa từng thử để tâm một người phụ nữ như vậy bao giờ, và lại còn chết tiệt một điều là ngay cả chính anh cũng không hiểu nổi rốt cuộc mình bị gì, mà lại không kim được si mê cô.

Chính vì như vậy, Lạc Thần Hi, cô và anh mới không thể nào ở bên nhau, bên cạnh anh có Hạ Văn Cẩm, có Jenny Trinh, có nhiều phụ nữ xoay quanh anh đến thế, còn có cụ Lạc, trở ngại này đến trở ngại khác, khiến cô chưa bao giờ dám mong ước trở thành người phụ nữ của anh.

Cùng lắm, cô chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, một món đồ chơi mà anh có thể vứt đi, nhưng cô không muốn mình là kiểu phụ nữ đó.

Không chỉ vậy, giữa anh và cô còn có La Tiểu Bảo, một khi cô đến gần anh, thân phận của La Tiểu Bảo sẽ dễ dàng bị phát hiện, đến lúc đó, cô sợ ngay cả La Tiểu Bảo cô cũng đánh mất

Giữa cô và anh, thật sự có rất nhiều vấn đề phải lo ngại.

“Tôi không phải kiểu phụ nữ mà Chủ tịch kỳ vọng, tôi có con trai, tôi có cuộc sống của mình, tôi không muốn xen vào cuộc sống của Chủ tịch nữa..

rồi lại khiến bản thân không thể kiểm soát.” Cô thật sự không biết mình muốn nói vấn đề này với anh bao nhiêu lần rồi, nếu biết rõ không có kết quả, vì sao còn phải tiếp tục dây dưa? Trước nay cô là một người sống theo cảm tính, lý trí đối với cô mà nói là một chuyện rất khó nắm bắt, nhưng mà, với Lạc Thần Hi, cô không thể không học cách lý trí một chút, cô không thể để mặc cho mối quan hệ này kéo dài như vậy nữa.

“Em biết anh kỳ vọng một người phụ nữ như thế nào?” Anh như rồng mây, gương mặt anh tuần trở nên u ám, giọng nói và ngữ điệu của cô khiến anh vừa phiền muộn vừa tức giận hệt như lần trước cô dứt khoát rũ bỏ quan hệ trong văn phòng, thậm chí còn không tiếc uy hiếp anh sẽ không tìm thấy cô.

Thiên Nhã hít thở sâu một hơi, La Thiên Nhã, đối diện với hiện thực đi, hãy để cả hai đều đối diện với hiện thực: “Chủ tịch đã từng thật lòng yêu một người chưa?” Nghe cô hỏi, cơ thể của anh chợt cứng đờ, yêu ư? Trước khi gặp cô, anh chưa từng yêu bất kỳ một người phụ nữ nào, từ ngày cha mẹ anh mất, đã rất lâu anh không cảm nhận tình yêu rồi, vì để sinh tồn, vì để nắm giữ thứ thuộc về mình, thì những thứ như tình yêu, ngay cả chạm vào anh cũng không có ý định.

Nhìn biểu cảm chần chừ, suy nghĩ của anh, Thiên Nhã nói một nụ cười giễu, Lạc Thần Hi, anh không có đúng chứ, anh đã bao giờ thật lòng yêu một người đâu? Tình cảm mà anh dành cho tôi, chỉ là vì ham muốn chiếm hữu ngang ngược của anh mà thôi, ban đầu cho đến hiện tại, đều là vậy, cũng giống như một món đồ chơi, lúc không có được, nhìn thấy nó nằm trong tay người khác, thì anh liều mạng cũng phải có được nó trong tay, nhưng khi món đồ chơi đó thuộc về anh rồi, anh sẽ làm thế nào? Anh rất nhanh sẽ bắt đầu chán ngán nó, thậm chí thuận tay sẽ vứt đi, chẳng lẽ không phải như thế sao?

“Không phải thế.” Anh như nghe thấy tiếng lòng của cô, đáp lại theo bản năng, ánh mắt trở nên không có tiêu điểm, tựa hồ đang nhớ lại một điều gì đó rất xa xôi.

Thiên Nhã chợt ngẩng người, lòng bỗng thất lại, ánh mắt của anh khiến tim cô đau nhói

“Thật lòng hay không, cậu có thể cảm nhận được.” Cô nhớ lại lời của Đồ Hoa Kỳ

Một người luôn ngang ngược cao ngạo, hô mưa gọi gió như Lạc Thần Hi, không nên có ánh mắt lạc lõng như vậy

“Vậy thì là thế nào?” Cô không rời mắt khỏi gương mặt của anh, không kim lòng được hỏi anh

Rất nhanh, tiêu điểm của anh đã trở về

Anh nhìn thẳng vào đôi mắt hạnh long lanh của cô lúc này, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén: “Là thế nào ư? Cũng không liên quan đến em.” Anh bàng hoàng nhận ra, người phụ nữ trước mắt này, thậm chí chỉ cần một ánh mắt mỉa mai của cô thôi cũng đã có thể làm tổn thương anh, Lạc Thần Hi anh, vậy mà lại phạm hại đến mức này

Là Thiên Nhã, em đã vượt mất một cơ hội tốt, một cơ hội mọi phụ nữ đều ao ước có được, chính là mở cánh cửa bước vào tim anh, vậy mà chỉ vì một ánh mắt chế giễu của em.

Nụ cười, đúng là nụ cười

Có phải anh nên suy nghĩ lại rồi không? Nhìn anh bỏ đi một cách dứt khoát, Thiên Nhã ngẩng người tại chỗ hồi lâu

Cô cảm thấy, rời khỏi nơi chốn cao cấp mà căn bản cô không nên đến nay, thế giới không có Lạc Thần Hi, mới là thế giới mà cô nên sống

La Thiên Nhã, có lẽ mày đã đúng, tuy hiện tại con tim rất rất đau, thật sự rất đau.

“Bé cưng ơi, mẹ về rồi đây.” Về đến nhà, nhìn thấy La Tiểu Bảo đang ngồi trên sofa ôm laptop, tâm trạng của cô bỗng chốc đã dịu đi không ít, có con thì vạn sự đều đầy, La Tiểu Bảo mới là người đàn ông quan trọng nhất đời cô, không phải sao?

“Ma mị, mẹ mau qua đây, chú Từ Thích nói rất nhớ mẹ này.” La Tiểu Bảo đang gọi video trò chuyện vui vẻ với Kha Từ Thích, Kha Từ Thích nghe thấy giọng của Thiên Nhã, nụ cười trên mặt càng dịu dàng hơn.

Một thứ có thể qua sông vượt biển, không kể ngày đêm, đó chính là nỗi nhớ

Hơn một tuần không gặp mặt, mà nỗi nhớ đã dạt dào rồi.

Trước màn hình, nhìn thấy Thiên Nhã, anh chỉ ước có thể lập tức bay đến cạnh cô.

“Từ Thích, năm mới vui về! Anh đẹp trai hơn rồi nha.” Thiên Nhã nặn ra nụ cười, trò chuyện vui vẻ với Kha Từ Thích

Kha Từ Thích mãi mãi giống như một chiếc áo bông ấm áp vậy, những lúc cô cần được an ủi, anh giúp cô xoa dịu, mang nắng ấm đến cho cô.

“Thiên Nhã, em có tâm sự sao?” Tuy cô vẫn nói cười, nhưng suy cho cùng Kha Từ Thích vẫn là Kha Từ Thích, hơn sáu năm qua, anh luôn bên cạnh Thiên Nhã, chưa từng rời đi, anh rất hiểu Thiên Nhã ngốc nghếch mơ hồ, nhưng có lúc ở một số chuyện lại tỏ ra vô cùng tinh táo lý trí.

Thiên Nhã cười khỏ, cô biết ngay vẫn là không giấu nổi Kha Từ Thích.

Cô cúi mắt: “Đầu có, chỉ là em vừa thực hiện một lựa chọn.” Tuy cô vẫn luôn thực hiện lựa chọn này, nhưng chưa lần nào hiệu quả như hôm nay, Lạc Thần Hi không nổi giận, thậm chí cũng không nói quá nhiều lời cay nghiệt, không châm biếm lại cô, anh chỉ..

lạnh nhạt nói một câu: Việc này thì có liên quan gì đến em?

Cô có cảm giác, anh sẽ không về nữa, sẽ không tiếp tục dây dưa quanh quẩn trong thế giới của cô nữa

Cô lại có thể làm tổn thương anh, làm tổn thương một Lạc Thần Hi kiêu ngạo cuồng vọng bất kham

“Có liên quan đến anh ta đúng không?” Ở bên kia, Kha Từ Thích dịu dàng nhìn cô bằng ánh mắt đầy thương xót

“Ừm.” Thiên Nhã gật đầu đáp, trong ngày lễ như thế này, có phải cô không nên nói về chủ đề không thích hợp này với anh? “Anh thật sự muốn ngay lập tức về với em.” Về mặt Kha Từ Thích buồn bã

Thấy anh đau lòng, Thiên Nhã lại miễn cưỡng cười tươi, nói: “Đừng như thế, em không sao, có Tiểu Bảo bên em là đủ rồi.” Cô thoáng nhìn cậu bé đang chơi đồ chơi mới trong phòng, nói với vẻ mặt thỏa mãn

“Anh họ! Anh mau ra đây nào!” Ở bên kia truyền đến một giọng nữ êm tai

Đôi mày anh tuấn của Kha Từ Thích rõ ràng đã nhíu lại một chút, Thiên Nhã mỉm cười, nói: “Anh tiếp đãi khách trước đi, đang Tết nên chắc là rất bận, vậy nha, muộn chút chúng ta nói sau.” Kha Từ Thích nở nụ cười bất đắc dĩ, nói: “Vậy được, chúng ta liên lạc sau.” Lúc Thiên Nhã đóng laptop lại, cậu bé bỗng cầm một bộ quần áo chạy ra, nói với cô: “Ma mi Thiên Nhã, mẹ thấy con mặc bộ này đi tham dự buổi họp lớp năm mới có đẹp không ạ?” Thiên Nhã cười dịu dàng, giọng nói dịu dàng: “Đẹp, bé cưng của mẹ là đẹp nhất rồi.” Cậu bé chạy lon ton đến chui vào lòng của Thiên Nhã, nũng nịu nói: “Ma mi, tối nay mẹ tham dự cùng con nha?” Lúc này trước khi Thiên Nhã về Lạc Lăng đã gọi điện cho cậu rồi, nói rằng cha về nhà với sắc mặt u ám, ngay cả em ấy cũng không thêm lo, liền nhốt mình trong phòng sách

Cho nên em ấy nghe ngóng trong phòng và đã biết hết rồi, em ấy nói, ngoài Thiên Nhã, còn ai có thể làm cha buồn như vậy nữa? Ài, tại sao sự việc cứ trái ý muốn như này? “Được chứ, tối nay ma mi sẽ cùng bé cưng đi chơi vui vẻ một chút.” Thiên Nhã ôm con trai, nở nụ cười hạnh phúc và nói.

Được rồi, ông trời ban tặng cho cô một La Tiểu Bảo thì đã đủ lớn lao rồi, La Thiên Nhã, đừng nghĩ quá nhiều, vui lên là được!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Sa vào bẫy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ Tết, trong khi Thiên Nhã ở nhà suốt thì La Tiểu Bảo hào hứng ra ngoài, không biết đã đi chơi với nhóm bạn nhỏ nào rồi.

Sắp phải về Tập đoàn Lạc Thần đối mặt với anh nên tâm trạng Thiên Nhã có đôi chút phức tạp, nhưng cô cố gắng điều chỉnh lại, hi vọng bản thân có thể phân biệt rạch ròi giữa công việc chung và chuyện cá nhân

Về vấn đề có nên ở lại Tập đoàn Lạc Thần hay không, ài, thôi vậy, tới đâu hay tới đó, cô không biết, cũng không muốn suy nghĩ

Điện thoại vang lên, là một dãy số lạ, Thiên Nhã nghe máy

Giọng nói cà lơ phát phơ của Lạc Thần Dương khiến chân mày của cô nhíu lại ngay

“Anh dối sỏ rồi à?” Biết sớm cô đã không nhận cuộc gọi của anh ta rồi, tên này mà tìm cô thì nhất định không phải chuyện tốt lành gì

“Đầu có, anh mượn người ta, biết ngay thấy số anh thì em sẽ không nghe máy mà, thế nào, anh thông minh chứ?” Ở đầu dây bên kia, Lạc Thần Dương đang cực kỳ đắc ý

Trần Thiên Nhã hiện vài vạch đen, tên này thật quý quyết, thôi được coi như anh có ý thức, tự biết bản thân đáng ghét đến thế nào

“Vậy xin hỏi Phó Chủ tịch tìm tôi có chuyện gì? Hiện tại đang là kỳ nghỉ đó.” Cô thể hiện thẳng thắn thái độ “không có chuyện gì thỏa đáng thì đừng tìm tôi”

“Ồi chào, coi em nói kia, không có chuyện gì thì không thể tìm em sao? Hơn nữa anh thật sự có chuyện rất quan trọng cần nhờ em giúp.” Chuyện quan trọng ư? Trong cuộc đời của Lạc Thần Dương có thể có chuyện gì quan trọng chứ? Chắc ăn uống chơi bời và chơi khăm người khác là chuyện quan trọng nhất đời anh ta rồi

“Em không tiện sao? Vậy để anh lên đó nhé, anh vừa đến dưới nhà em này.” “Không! Để tôi xuống.” Thiên Nhã thảm kêu khổ, anh ta thật là..

Nói đến liền đến, tìm cổ có chuyện gì chứ! Cho dù thế nào, không thể để anh ta vào nhà cô nữa, nếu mà tên này đeo bám không dứt, hoặc làm ra chuyện gì đó trong nhà cô, thì cô9phải làm sao? Cô vẫn nên từ chối để anh ta vào thì an toàn hơn.

Lạc Thần Dương ở đầu dãy bên kia rõ ràng rất hài lòng với sự “thắng thắng của Thiên Nhã: “Được, anh đợi em đây.”

Thiên Nhã tắt máy, rung mình một cái, nghe giọng anh ta không mang ý tốt

Ài, số cô thật khổ, ngay cả việc bản thân đùa phải tên ma vương hại đời này từ lúc nào cũng không biết.

“Nói đi, có chuyện gì.” Thiên Nhã đứng trước mặt anh ta, hỏi thẳng

Thiên Nhã quan sát anh ta một chút, ngày thường anh ta đi làm toàn thích mặc quần áo thoải mái hợp mood vậy mà hôm nay lại hiếm khi chịu mặc âu phục thoải mái, sau lưng là hai chiếc xe thương vụ, ngồi bên trong là các anh tài xế mang vẻ mặt nghiêm túc.

Trước tình cảnh ấy, Thiên Nhã lập tức cảm thấy hối hận vì đã nhất thời lơ là xuống đây, không phải tên này lại bắt cóc cô chứ?

Lạc Thần Dương dựa lên xe, “cười gian dùng ánh mắt ra hiệu với hai vệ sĩ bên cạnh

Hai vệ sĩ mặc đồ đen hiệu ý, tiến đến vài bước “bắt lấy” Thiên Nhã đi về phía chiếc xe

“Trời ơi! Mấy người làm gì vậy! Buông tôi ra.” - cô nên nhốt mình trong nhà đánh chết cũng không ra khỏi cửa mới phải

“Lạc Thần Dương! Anh muốn đưa tôi đi đâu!” Bị cương quyết “mời” lên xe, La Thiên Nhã hỏi với vẻ mặt giận dữ

Lạc Thần Dương đặt mông ngồi cạnh cô, khoanh tay vắt chân, tỏ ra thông thả tự đắc đáp: “Chẳng phải em đã đồng ý giúp anh một chuyện sao, bây giờ nên thực hiện lời hứa của mình rồi.” Thiên Nhã tức đến nghẹn lời trước điệu bộ ngênh ngang đến đạo trời cũng khó tha này của anh ta: “Tôi đồng ý giúp mấy chuyện linh tinh vớ vẩn của anh từ khi nào! Tôi hoàn toàn không biết anh nói giúp là giúp chuyện gì!” Khả năng lý giải sự việc của tên này có vấn đề, hay là thần kinh bị rối loạn? Lê nào đàn ông nhà họ Lạc đều bất chấp lý lẽ như vậy sao? “Em đừng nói thế, giúp anh một lần, chỉ lần này thôi.” Lạc Thần Dương nở nụ cười tùy tiện đầy ý trêu chọc, “vạn nài” cô

“Vậy anh muốn tôi giúp anh thế nào?” Thiên Nhã hỏi trong bất lực, cô xin thề, kiếp sau không muốn dính líu gì với đàn ông nhà họ Lạc nữa, nếu không thật sự bản thân bị bắt cóc như thế nào cũng không rõ.

“Đừng sốt ruột mà, lát nữa em sẽ biết.”

Thiên Nhã nhìn nụ cười thần bí và vẻ mặt không mang ý tốt ấy, có ý định nhảy ngay xuống xe để thoát thân, nhưng mà..

**! Cửa xe đã bị khóa.

“Giúp tôi sửa soạn cho cô ấy thật xinh đẹp, bắt buộc phải trông cực kỳ hợp với tạo hình hôm nay của tôi.” Lạc Thần Dương đưa Thiên Nhã đến gặp nhà tạo mẫu riêng của mình, đẩy cô lên phía trước rồi nói.

“Vâng, ngài Lạc.” Các nhà tạo mẫu cung kính gật đầu đáp.

Thiên Nhã nhìn nhà tạo mẫu chuyên nghiệp ăn mặc hợp mood trước mắt, bên cạnh còn có nhiều trợ lý nhỏ, cô xòe tay hỏi với vẻ mặt nghi hoặc: “Phó Chủ tịch đại nhân vĩ đại, chẳng hay anh muốn làm gì?” Cô cần một lời giải thích thật hợp lý, nếu không có nghĩ bản thân nhất định cần bỏ trốn ngay.

Lạc Thần Dương không quan tâm thắc mắc của cô, dứt tay vào túi quần tiêu sái đi ra ngoài.

“Này!” Thiên Nhã định đuổi theo, hai vệ sĩ thân hình vạm vỡ chợt giơ tay chặn cô lại.

Các trợ lý nhỏ sau lưng ngay lập tức chạy đến giữ lấy cô: “Cô La, mời cô vào bên trong ạ.” “Cô La, xin cứ yên tâm, chúng tôi sẽ mang đến cho cô tạo hình mới quyền rũ chết người không đền mạng ạ, mời sang bên này!” Ha! Cô không thèm tạo hình mới quyền rũ chết người không đền mạng gì đó, cô muốn về! Cô muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này, cô muốn thoát khỏi “hạnh vuốt ma quỷ” của Lạc Thần Dương, hu hu hụ, ai đó hãy đến cứu cô với! Một giờ sau

“Chà chà, chắc chắn chắc, người đẹp này là ai vậy! Thật khiến người khác say mê.” Lạc Thần Dương kiểm “hàng”, kinh ngạc ngợi khen không dứt với biểu cảm khoa trương

Thiên Nhã chẳng biết làm sao ngoài việc đứng trước gương, nhìn một phiên bản hoàn toàn mới của mình: ăn vận long trọng, trang điểm tỉ mỉ mẽ người

Tuy lần nào trang điểm và khoác lên váy áo lộng lẫy, ngay cả bản thân cô cũng ngất ngây trước sự xinh đẹp của mình, nhưng điều quan trọng là, rốt cuộc thì tên này định làm gì? Thật ra cô rất ghét ăn mặc trang điểm thế này, để mặt mộc chẳng phải tự do thoải mái hơn sao

“Được rồi, em yêu, chúng ta đi nào.” Nhìn ngắm xong, Lạc Thần Dương lịch thiệp giơ tay ra, khom lưng mời cô.

Thiên Nhã và tươi cười: “Rốt cuộc anh định làm gì?” Cô sáp lại gần anh ta, cắn răng hỏi

“Coi em sốt ruột kìa, câu trả lời sẽ được phơi bày ngay thôi.” Thiên Nhã đỡ trán, đúng là cười lên lưng hổ thì khó xuống mà, ăn mặc thế này, lại điều động nhiều người “bắt cóc” như vậy, muốn chạy trốn tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng

Thôi, phó thác cho trời vậy, để cô xem thử tên này lại muốn bày trò gì

Cô cực kỳ nghi ngờ rằng kiếp trước chắc chắn mình đã mắc nợ hai anh em Lạc Thần Hi và Lạc Thần Dương

Hôm nay khách khứa tụ tập đông đúc tại dinh cơ riêng của Lạc Thần Dương, ngoài nhân vật nổi tiếng và thương nhân giàu có ra, hầu hết đều là con cái của triệu phú, tỷ phú hoặc của giới quan chức chính phủ ở thành phố A

Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm thông dong đến muộn

Hôm nay Lạc Thần Dương tổ chức tiệc sinh nhật trong nhà, thằng nhóc thối tha này mặt mày thần bí nói muốn cho anh một sự ngạc nhiên vui vẻ, được thôi, thế thì anh đến đây xem thử, rốt cuộc đó là sự ngạc nhiên vui vẻ” nào

Anh muốn xem năng lực bày trò của thằng nhóc này cao thâm đến mức nào

“Ồ, anh trai chị dâu, trong hai người thật là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp, thật khiến người khác ghen tị ngưỡng mộ đấy.” Lạc Thần Dương cười hi hi tiến lên đón tiếp, biểu cảm vẫn khoa trương trước sau như một

Hạ Vân Cẩm tò mò về “thẹn thùng”, đáp bằng giọng nũng nịu: “Coi em vừa nói gì kìa, bạn nữ đi cùng em có cô nào mà không xinh hơn chị chứ?” Sau đó cô ta thoáng nhìn sang bên cạnh Lạc

Thần Dương rồi hỏi đầy ám chỉ: “Ồ, hôm nay đã xảy ra chuyện gì thế này? Mà cô bạn gái xinh đẹp của em đi đâu cả rồi?”

“Chỉ đâu chừng sốt ruột, bạn gái mới của em đơn thuần đáng yêu lắm, người ta đang xấu hổ, nên lát nữa chị nhất định đừng dọa người ta đó.” Lạc Thần Dương nháy mắt cười xấu xa, nói với cô ta.

Lạc Thần Hi nở nụ cười giễu: “Những chuyện như dọa người chắc là thể mạnh của cậu, nhưng kể ra thì, có cô bạn gái nào của cậu mà không đơn thuần đáng yêu?”

Lạc Thần Dương thu nhận hết sự mỉa mai của Lạc Thần Hi, mặt không đổi sắc đáp: “Ha ha, anh quá khen rồi, nào, kính hai người một ly trước, em chúc hai người đầu bạc răng long, ân ái đầm thắm, mãi không chia lìa.” Lạc Thần Dương đưa cho Lạc Thần Hi và Hạ Văn Cẩm mỗi người một ly rượu vang, anh ta cũng cầm một ly lên, “cười tươi như hoa” mời rượu.

Đây chắc là lời chúc phúc chói tai nhất mà Lạc Thần Hi từng nghe trong đời, sắc mặt của anh hơi tối sầm, sau đó hơi hột cho qua, cong khoé môi khách sáo nói với Lạc Thần Dương: “Vậy có phải tôi cũng nên chúc cậu và cô bạn gái mới đơn thuần đáng yêu của cậu, đầu bạc răng long, ân ái đầm thắm, mãi không chia lìa?” Lạc Thần Dương cười sâu xa: “Được, thật cảm ơn lời chúc phúc của anh, có lời chúc phúc của anh, em và cô ấy sẽ không sợ không thể đầu bạc răng long rồi.”

Thiên Nhã ngồi trong phòng khách của Lạc Thần Dương mà cảm giác như nàng dâu chờ về nhà chồng, nhưng cô tuyệt đối là một nàng dâu sở khổ đáng thương bị uy hiếp ép buộc lừa gạt bất cóc mới tới được chỗ này.

Sao Lạc Thần Dương lại “nhốt” cô trong phòng khách chứ? Hơn nữa còn đi vào từ cửa sau? Đường như bên ngoài rất náo nhiệt, rốt cuộc anh ta đang làm trò gì?

Hừm, không được, cô phải tìm cơ hội trốn thoát, nếu không bị ăn rồi cũng chẳng hiểu nguyên nhân.

Cô khẽ bước đến cửa phòng, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Lạc Thần Dương đi đến, vẻ mặt cười đùa thiếu đứng đắn “Em yêu, chúng ta xuống dưới nào.” “Cái gì? Em yêu? Ai là em yêu của anh! Anh không được gọi như thế.” Thiên Nhã kháng nghị.

“Em yêu, cẩn thận đường trơn đó, từ từ thôi.” “Anh! Nếu anh dám trêu chọc tôi thì anh chết chắc rồi!” Cô phải tìm một cơ hội để thoát thân mới được nhìn thể nào cũng thấy tên này không có ý tốt

“Nào nào, mọi người ngắm cho kỹ nhé, đây là bạn gái mới của tôi.” Lạc Thần Dương kéo Thiên Nhã đi tới sảnh, giới thiệu một cách long trọng trước mặt tất cả mọi người

Lời vừa dứt, Thiên Nhã ở bên cạnh lúng túng bỗng chốc hóa đá, lúc cô hướng mắt về ai kia, quả thật chẳng khác nào bị sét đánh

Lạc..

Lạc Thần Hi.

Anh ấy cũng ở đây

Ánh mắt của anh chỉ thay đổi trong một thoáng, sau đó chuyển sang vẻ lạnh nhạt như mọi khi

Mọi người tại buổi tiệc đều ồ lên rồi thì nhau mời rượu Thiên Nhã, những bạn bè chuyên ăn chơi của Lạc Thần Dương càng góp thêm náo nhiệt khiến cho bầu không khí bắt đầu sôi nổi, người này người kia gọi “chị dâu”

Lạc Thần Dương rất quan tâm che chở”, giúp Thiên Nhã từ chối tất cả lời mời rượu, tình hình cực kỳ hỗn loạn.

Thiên Nhã khó xử đến nỗi muốn dõn thổ cho xong, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, nhất thời không biết nên xử trí thế nào mới phải

“Ồ, thì ra niềm vui mới của chủ là cô ta, chắc chắn, thật sự làm người khác bất ngờ đấy.” Hạ Văn Cẩm khoác tay của Lạc Thần Hi, bước đến, ngân dài giọng với vẻ mặt “ngạc nhiên”

“Ngay cả trợ lý riêng của tôi cũng bị cậu tán đổ rồi, Lạc Thần Dương, gan của cậu thật sự không nhỏ.” Lạc Thần Hi như cười như không, nói

Lạc Thần Dương tỏ ra “áy náy”, đặt tay lên vai của Lạc Thần Hi, cười đáp: “Anh trai là người lớn có lòng bao dung lớn, không còn cách nào anh ạ, đôi lúc tình yêu đến rồi, ai cũng không cản nổi.” Lạc Thần Hi nhếch môi: “Tình yêu, vậy tôi thật sự nên chúc hai người đầu bạc răng long, ân ái đầm thắm, mãi không chia lìa rồi.” Anh tiện tay lấy một ly rượu trên khay của người giúp việc, dán mắt vào Thiên Nhã

Thiên Nhã nhìn ánh mắt lạnh lùng xa cách lại tràn đầy giễu cợt của anh, lòng chợt buồn bã, lại cảm thấy đôi chút hụt hẫng, cô cầm một ly rượu lên, kính anh: “Được, vậy tôi cũng chúc hai người đầu bạc răng long, ân ái đầm thắm, mãi không chia lìa.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Cùng trải qua một đêm tuyệt đẹp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dứt lời, cô ngửa đầu uống hết rượu.

“Ha ha, em yêu, đừng uống nhiều quá, nếu không đêm nay làm sao trải qua đêm đẹp.” Lạc Thần Dương khoác vai Thiên Nhã, ôm lấy cô, nói bằng giọng mập mờ

“Nào, chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi, anh trai chị dâu, bọn em xin phép vắng mặt một lát.” Nói xong anh ta ôm Thiên Nhã rời đi

Lạc Thần Hi trước sau đều nhếch môi, mãi đến khi hai người họ quay lưng, ánh mắt của anh mới trở nên sa sầm

“Chồng à, em đã bảo cô ta chẳng phải thứ tốt lành gì, anh xem, dù đồ anh bắt thành, bây giờ lại đi dụ dỗ Lạc Thần Dương rồi” Hạ Văn Cẩm nhân cơ hội thêm dầu vào lửa, hừm, việc làm lần này của tên Lạc Thần Dương ấy trái lại khiến cô ta rất hài lòng

Lạc Thần Hi một hơi uống hết ly rượu trong tay, cười lạnh một tiếng: “Được lắm.” Sau đó anh quay người rời khỏi nhà của Lạc Thần Dương

Lạc Thần Dương dẫn Thiên Nhã đến sảnh bên cạnh, Thiên Nhã ngồi thụp xuống, về mặt2đờ dẫn, im lặng không nói lời nào

“Oh my god, lẽ nào em không có gì muốn nói với anh sao?” Nhìn đáng vẻ này của Thiên Nhã, Lạc Thần Dương tỏ ra không chịu nổi, cô nên chửi ầm lên hoặc đánh anh ta thật mạnh tay mới phải, làm vậy chẳng phải phù hợp với tình huống hơn sao? Thiên Nhã lạnh lùng nhìn anh ta, hỏi: “Anh nghĩ tôi còn gì để nói với anh? Cảm ơn ư? Hay là đối ơn quý lạy anh?”

Lạc Thần Dương khoanh tay, cắn răng “nghe ngợ” đáp: “Nếu làm như thế có thể giúp em trút giận một chút.”

“Hừ, hóa ra anh cũng biết quan tâm đến cảm nhận của người khác.” Tuy cực kỳ căm phẫn9hành động hôm nay của anh ta, nhưng hiện tại cô không có hơi sức để làm những việc đó, ai có thể nói với cô cảm giác như bị lưu đầy tận chân trời này, không phải do ánh mắt lạnh lùng lại khinh thường khi này của Lạc Thần Hi mang đến?

Như thế rất tốt, thật sự rất tốt, La Thiên Nhã, mày không thể cứ mãi mâu thuẫn như vậy được, nếu đã lựa chọn rồi, thì phải đón nhận

“Hay là chúng ta phim giả tình thật nhé?” Lạc Thần Dương sáp lại gần cô, nháy mắt nói

Thiên Nhã giờ tay, định thẳng thừng cho anh ta một cái tát, nhưng bị Lạc Thần Dương nhanh nhạy bắt lấy: “Đừng vậy mà, không phải0người ta chỉ nói đùa thôi sao.” “Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cô giật tay, vừa ừ rừ lại mặt mới, hỏi

“Anh muốn thế nào hả? Đây đều là dấu hiệu cho thấy anh đã phải lòng em đấy, sao em không hiểu gì hết, làm người ta đau lòng lắm.” Lạc Thần Dương tỏ vẻ “thất vọng”

Thiên Nhã hít thở sâu một hơi, cô nên rời khỏi nơi này rồi.

“Em đi đâu vậy?” Lạc Thần Dương ngăn cô lại

“Tôi về nhà nghĩ xem có cách nào khiến anh hận tôi hay không.” Thiên Nhã thoáng lườm anh ta, bật ra một câu từ trong kẽ răng

“Đừng mà, nào, thay quần áo rồi anh đưa em đi chơi thật vui vẻ.” Lạc Thần0Dương thấy Thiên Nhã mặt ừ mày chau, nắm tay cô chạy đi

“Tôi với anh là kiểu quan hệ này sao?” Thiên Nhã vừa giận vừa bất lực, hỏi anh ta

“Phải, ít nhất thì hiện giờ em đang rất cần anh, không phải sao?” Lạc Thần Dương nhún vai đáp.

Trong quán bar.

Thiên Nhã nâng chai bia, nói một cách đồng dạng: “Nghe đây, không phải tôi cần anh, mà tôi, cần nó.” Cô nhìn chai bia trong tay, sau đó ngửa đầu dốc sức uống

Lạc Thần Dương buồn cười nhìn cô, vỗ tay nói: “Uống đi, cứ uống hết mình đi, như thế mới không uống công nhân vật chính là anh bỏ tiệc sinh nhật của mình để bầu bạn với em.” “Anh, uống cho tôi!”7Thiên Nhã chỉ vào Lạc Thần Dương rồi ra lệnh

“Được, chúng ta cùng nhau uống!” “Anh biết không, tôi thật sự rất ghét Lạc Thần Hi, rất ghét anh ấy.” Thiên Nhã vốn từ lượng kém, chưa được vài chai thì đã say tí bi

“Nhưng tôi lại không kim lòng được mà..

thích anh ấy.” Cô nửa nằm trên sofa của căn phòng, hơi híp mắt nói lung tung

Lạc Thần Dương chống cằm nhìn cô với vẻ mặt thích thú, người phụ nữ này, lần nào uống xong vài ly lại nói lời thật lòng, như vậy không vui chút nào

Chi là không biết vì sao, nhìn đáng vẻ buồn bã của cô, anh ta bỗng có một loại cảm giác kỳ lạ khó mà diễn đạt thành lời

“Nào! Chúng ta uống!” Thấy Thiên Nhã lại cầm một chai bia lên, đáng vẻ như không say không về

Lạc Thần Dương thẳng thừng giật lấy chai bia, ngửa đầu một hơi uống hết

Nhìn hành động nhanh nhẹn dứt khoát của anh ta, nét mặt Thiên Nhã như bị giành mất vật quý, cô hét lớn: “Anh! Anh trả bia cho tôi!” Nói xong cô vung nắm đấm nhỏ nhắn bỏ nhào về phía anh ta.

Một lúc sau.

Thiên Nhã đánh đến nổi chẳng còn sức lực, ngủ trên sofa vì say

Gương mặt Lạc Thần Dương đã bị thương, anh ta đưa tay chống mạnh, nói trong bất lực: “Hừ, La Thiên Nhã, em là người phụ nữ đầu tiên dám đánh anh đấy, xem ra anh trai bị em chinh phục không phải không có nguyên nhân.” Một người phụ nữ tùy hứng làm loạn lúc say...

Tại một căn phòng khác, Lạc Thần Hi bực dọc uống rượu một mình, bỗng có một bàn tay đặt lên vai của anh

“Hi hi, anh đẹp trai, anh đang làm gì vậy, chúng ta cùng uống nhé? Tôi muốn rượu, tôi muốn rượu.” Thiên Nhã hơi híp mắt, vừa bắt lấy một chai rượu ngoại trên bàn liền đưa thẳng đến bên miệng rồi uống

“Ôi trời ơi! Anh, sao anh lại ở đây?” Lạc Thần Dương vào nhà vệ sinh xong không thấy Thiên Nhã, tìm khắp nơi thì gặp cảnh này, anh ta vừa giành lấy chai rượu trong tay Thiên Nhã vừa nói

Lạc Thần Hi khoanh tay, tỏ ra châm chọc nhìn Thiên Nhã đang say khướt và Lạc Thần Dương: “Sao thế? Không phải hai người cùng đi trải qua đêm đẹp ư?” Thành thật mà nói, lúc này tâm trạng của anh cực kỳ khó chịu, sau khi nhìn thấy Thiên Nhã say như bần nhào và Lạc Thần Dương bên cạnh cô, không sai, anh càng thấy khó chịu hơn

“Đưa rượu cho tôi, đưa rượu cho tôi.” Thiên Nhã xoay vòng vòng theo tay của Lạc Thần Dương, kháng kháng muốn lấy lại rượu cho bằng được

“Rồi, rồi, chúng ta về nhà rồi mới uống, được không?” Lạc Thần Dương thoáng quét mắt nhìn Lạc Thần Hi với dụng ý khác, nói như dỗ trẻ con

“Về nhà? Không được, tôi muốn uống ngay!” Thiên Nhã không nghe theo

“Chúng ta về rồi vừa cùng thưởng thức đêm đẹp vừa uống, uống như vậy mới vui, nhà anh có rất nhiều rất nhiều rượu đó.” Anh ta nói với vẻ mặt gian xảo

Nghe xong, đôi mắt hạnh của Thiên Nhã giương to, sáng lên lấp lánh: “Rất nhiều rất nhiều rượu? Được, vậy chúng ta đến nhà anh!” Lúc uống say, trông cô hết như đứa trẻ đòi ăn kẹo

Lạc Thần Dương tỏ ra đắc ý, nói với Lạc Thần Hi: “Anh, bây giờ bọn em về nhà cùng trải qua đêm đẹp đây, anh cứ thông thả nhé.” Nhìn Thiên Nhã nhảy nhót theo Lạc Thần Dương rồi khỏi tầm mắt của mình, Lạc Thần Hi nhỏ giọng mắng một tiếng, ra ngoài theo

Một, hai, ba

“Buông cô ấy ra.” Quả nhiên giọng nói u ám của Lạc Thần Hi vang lên từ phía sau

Lạc Thần Dương quay mặt lại, tỏ ra “khó hiểu”, ôm lấy Thiên Nhã đang bước đi lảo đảo, hỏi: “Anh, lẽ nào anh định cùng bọn em trải qua đêm đẹp?” Anh ta nở một nụ cười sâu xa

“Buông cô ấy ra.” Anh bật ra vài từ thông qua kẽ răng

“Nếu em không buông thì sao, anh à, bây giờ không phải giờ làm việc đâu, cô ấy không phải trợ lý riêng của anh, mà là, bạn gái của em.” Lạc Thần Dương nhắc nhở

“Thằng nhóc nhà cậu, xem ra chán sống thật rồi.” Còn chưa dứt câu, Lạc Thần Hi đã vung nắm đấm về phía Lạc Thần Dương, thế là một trận đánh nhau trên phố giữa các anh đẹp trai cứ thế diễn ra

Thân thủ của Lạc Thần Hi cao cường, hiển nhiên Lạc Thần Dương cũng không kém cạnh, hai người họ phân đòn, ăn miếng trả miếng, đánh đến mức người ngoài nhìn vào phải sợ hãi trước cảnh tượng dữ dội này

“Rượu, rượu, rượu.” Thiên Nhã đỡ trán, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển

Đột nhiên có một nguồn sáng chói đang tiến thẳng đến trước mặt cô, cô cố mở mắt ra nhưng không sao mở được

“Cẩn thận!” Từ sau, một cánh tay mạnh mẽ chọt kéo cô, người đó che chắn nguồn sáng chói lóa cho cô, cô thấy mình phút chốc sa vào vòng tay ấm áp rộng lớn

Sau tiếng xe phanh gấp, thế giới như ngừng lại

Cái ôm quen thuộc này, quá đỗi ấm áp

Cô yên tâm nhắm mắt lại, hum, ngủ một giấc thật ngon, mai lại là một ngày tươi đẹp rồi

Lạc Thần Dương bị đánh đến nỗi gương mặt anh tuần lại có thêm vết thương, ngẩng ngốc nhìn hai người ôm chặt nhau giữa con đường đầy xe cộ, không dám tin vào mắt mình

Lạc Thần Hi trước nay lạnh lùng ngang ngược, thù đoạn độc ác, chưa từng để tâm đến phụ nữ, vậy mà lại vì La Thiên Nhã..

không tiếc tính mạng bảo vệ cho cô..

May mà chiếc xe đã phanh gấp kịp thời nên không có tai nạn nào xảy ra

Anh bế Thiên Nhã lên, bước về phía xe của mình, sau đó khởi động xe, nghênh ngang rời đi

Lạc Thần Dương lau máu ở khoé môi, ha ha, anh trai yêu quý của em, xem ra lần này anh thật sự đã chìm đắm hoàn toàn rồi, không sót lại một chút gì.

Lúc Đồ Hoa Kỳ vội vàng đến Khách sạn Lạc Thần, Lạc Thần Hi đang ngồi bên giường hút một điếu thuốc, như đang trầm tư

“Anh đã làm gì Thiên Nhã nhà tôi?” Đồ Hoa Kỳ nhìn thấy La Thiên Nhã say đến bất tỉnh nhân sự trên giường, kinh ngạc hỏi

“Những chuyện nên làm đều đã làm rồi, cô tin không?” Anh không vui đáp, sau đó cầm áo khoác định đi ra ngoài

Chợt, anh quay đầu lại, nói: “Đừng nói với cô ấy, tôi đưa cô ấy đến đây.” Rồi anh đóng cửa rồi rời khỏi

Về mặt Đồ Hoa Kỳ ngạc nhiên, bỗng nghe thấy Thiên Nhã lầm bầm: “Lạc Thần Hi, xin lỗi.” Xin lỗi, là em đã khiến anh tổn thương, nhưng em không còn cách nào cùng anh bước tiếp, chúng ta vốn dĩ không nên chung đường với nhau.

Cô khẽ thút thít trong cơn mơ màng, giọt nước mắt long lanh vương nơi khóe mắt.

Đồ Hoa Kỳ thờ dãi mặt hỏi: “Cô nàng ngốc nghếch, nếu đã đau khổ buồn bã như vậy, cần gì phải gầy vò bản thân, sao không can đảm yêu một lần?”

“Hoa Kỳ, sao tớ lại ngủ trong khách sạn?” Thiên Nhã ngáp một cái nhìn thấy một tấm giấy nhắn cùng với bữa sáng dinh dưỡng và trà giải rượu mà Đồ Hoa Kỳ để lại cạnh giường nên cô gọi điện hỏi rõ tình hình

“Trời ạ, làm thế nào đây, thật ra tớ cũng không rõ lắm, cậu hỏi cái tên hôm qua đưa cậu ra ngoài ấy.” Ý của Hoa Kỳ là: cứ hỏi Lạc Thần Hi, là rõ nhất

Về mặt Thiên Nhã mông lung, suy nghĩ một lúc: “Ừm, vậy tớ tắt máy đây.” Hôm qua cái tên Lạc Thần Dương vô lại kia lừa cô qua đó, rồi..

Rồi hình như cô lại uống say, sau đó thì thế nào nhỉ? Đã xảy ra chuyện gì? Sao cô không nhớ nổi dù chỉ một chút.

Thiên Nhã tỏ ra hối hận, sao cô lại uống say chứ!

Cô cầm điện thoại lên xem, chợt giật mình, trời ơi! Hôm nay phải đi làm, mà bây giờ đã là giữa trưa rồi!

Ôi không, ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ mà cô đã đến muộn rồi, chắc chắn Hạ Nhất Y sẽ không tha cho cô!

“Chị Nhất Y, xin lỗi, em đến muộn.” Đứng trước Hạ Nhất Y đang nghiêm mặt, Thiên Nhã áy náy nhận lỗi

“Thì ra cô còn biết áy náy, tôi còn tưởng cô coi công ty là của cô rồi.” Hạ Nhất Y lạnh lùng liếc nhìn cô, đưa cho cô một bản cảnh cáo

“Xin lỗi không giải quyết được vấn đề gì, cảm về tự kiểm điểm cho tốt đi, còn nữa, tôi nghĩ cô cần giải thích nguyên nhân đến muộn với Chủ tịch, trợ lý riêng ạ.” Cô ta nói bằng giọng châm biếm

Thiên Nhã ủ rũ nhận bản cảnh cáo, trở lại bàn làm việc của mình

Đầu cô nặng trĩu, không sao nhớ nổi tôi qua sau khi say đã xảy ra chuyện gì

“Chủ tịch cà phê của anh.” Thiên Nhã đặt ly cà phê thơm lừng lên bàn, quay người định ra ngoài.

“Chủ tịch, hôm nay tôi ngủ quên, nên...” “Thế nào? Cô và Lạc Thần Dương cùng trải qua một đêm rất đẹp nhỉ?” Anh ngược mắt, hỏi với vẻ mặt chăm chọc, giọng điệu đầy giễu cợt Thiên Nhã cắn răng, đáp: “Phải, rất đẹp.” Cứ để anh tiếp tục hiểu lầm đi, nếu anh cảm thấy cô thật sự là loại phụ nữ tùy tiện phóng đảng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Karen và nhóc con

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lạc Thần Hi như rượu mỳ, nói với vẻ mặt châm biếm: “Thế thì thật tốt.”

“Đúng, rất tốt, Chủ tịch, không có chuyện gì thì tôi xin ra ngoài trước.” Thiên Nhã vờ nở nụ cười, đáp

Nhìn bóng lưng của cô, nét mặt khi nãy của anh biến mất, ánh mắt tối sầm đi
Thật là một người phụ nữ thích nói dối.

“Tối qua, chúng ta không xảy ra chuyện gì chứ?” Giờ cơm trưa, Thiên Nhã hỏi Lạc Thần Dương với vẻ mặt hoài nghi, tên này, chắc không phải nhận lúc cô say để..

Lạc Thần Dương nhìn cô bằng ánh mắt em thật vô tri: “Em nghĩ thế nào? Chẳng lẽ em không cảm nhận được sao? Niềm vui sướng rất sáng khoái ấy?” Ánh mắt anh ta trở nên cực kỳ ám muội

Thiên Nhã nghe xong, thẳng thừng bùng đĩa lên muốn đập anh ta

“Này này, anh đùa thôi mà, nghiêm túc như thế làm gì, con gái con lừa không thể thô lỗ như vậy đâu, thả xuống, thả xuống nào.” Lạc Thần Dương đặt chiếc đĩa trong tay cô xuống, nhìn thái độ nghiêm túc của cô, cái mạng nhỏ của anh ta thật sự khó mà giữ nổi.

“Anh có chắc là anh đang nói đùa?” Thiên Nhã đành mặt hỏi, tên này, căn bản chính là nguyên nhân chính khiến cuộc sống của cô càng thêm rối rắm

“Có lẽ vậy.” Lạc Thần Dương tỏ vẻ “không chắc lắm”, trong mắt đầy ý cười.

Thấy Thiên Nhã lại muốn ném đĩa, Lạc Thần Dương đưa tay làm động tác tạm dừng, hỏi: “Em thật sự đã quên hết rồi à?”

Về mặt Thiên Nhã nghi hoặc: “Quên gì? Lẽ nào tôi lại làm ra chuyện gì rồi?” Đây chính là điều làm cô lo nhất.

“Ngược lại, em không làm gì cả.” “Lẽ nào tôi lại nói những gì không nên nói?” Thiên Nhã vẫn vô cùng lo lắng, có trời biết cô là một người phụ nữ tư lượng kém lại còn tùy hứng làm loạn lúc say, điểm này khiến cô cực kỳ hận chính mình

“À, hình như có.” Lạc Thần Dương khẽ chống cằm bằng ngón trỏ và ngón cái, vẻ mặt sâu xa

Toàn thân Thiên Nhã toát mồ hôi lạnh

Trời ơi! Cô biết ngay sẽ thế mà! Cô lại nói những lời không nên nói trước mặt cái tên này

“Em muốn nghe không?” Lạc Thần Dương lấy điện thoại ra, hỏi với biểu cảm trên đùa.

“Anh không được làm như thế! Không được làm thế!” Thiên Nhã nhỏ giọng hét lên.

“Chắc chắn, coi bộ dạng căng thẳng của em kia, chắc là biết những lời đó có liên quan đến anh của anh rồi.” Xem ra Lạc Thần Nhã vẫn chưa biết chuyện Lạc Thần Hi liều mạng cứu cô, ha ha, việc này nằm ngoài dự đoán của anh ta đấy, không ngờ anh trai yêu quý của anh ta lại không nhắc tới chuyện đó, rốt cuộc anh ấy đang có ý định gì đây? Tối qua anh ta còn thấy họ yêu đến chết đi sống lại, mà hôm nay đã như thành người đứng rồi, đương nhiên, không tính quan hệ cấp trên và cấp dưới.

“Anh! Anh đáng khinh!” Thiên Nhã trừng anh ta.

“Nói anh nghe, rốt cuộc em và anh trai anh đã xảy ra chuyện gì? Tối hôm qua...” Anh ta nói ngập ngừng.

“Tối hôm qua?” Thiên Nhã nghi hoặc.

“Tối hôm qua chúng ta đã gặp anh ấy.” Lạc Thần Dương tỏ vẻ bất lực.

“Tiếp đó thì sao..

Sau khi tôi uống say ấy?” Trời ơi, chắc cô không làm ra chuyện gì mất mặt chứ?

“Tiếp đó em ôm chặt anh ấy.” Lạc Thần Dương làm động tác ôm nhau với biểu cảm khoa trương

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, có ư? Cô có làm như vậy sao? Cô đầu đến nổi..

Nhưng nhớ lại ánh mắt và thái độ hôm qua của anh, cô cúi đầu nói: “Chắc anh ấy đẩy tôi ra.” Sắc mặt của cô có đôi chút u ám

“Phải!”

Thiên Nhã nghe xong liền thở phào, may quá, nếu không thì.

cô không biết bản thân sẽ làm ra những chuyện ngốc nghếch gì, không khéo lại còn giẫm lên vết xe7đỏ lần nữa.

“Nét mặt của em nói với anh rằng em rất thất vọng.” Lạc Thần Dương chỉ vào cô, nói với về “tôn thương“.

Thiên Nhã mím môi, phủ nhận: “Sao tôi lại thất vọng chứ? Tôi một chút cũng không có.” Từ lúc ban đầu cho đến hiện tại cô đều tuyệt vọng, cho nên không tồn tại điều gì gọi là thất vọng cả.

“Em còn nói là, em có lỗi với anh của anh, lẽ nào, em đã yêu người khác, và người đó là anh?” Lạc Thần Dương hỏi đùa như đang thăm dò.

Thiên Nhã nhìn anh ta bằng ánh mắt “làm ơn đi, chuyện này có thể xảy ra sao?”; “Anh thì thôi bỏ đi.”

“Ôi, anh thất vọng quá, đừng dứt khoát như thế chứ, này cô bé, rất có khả năng em đã yêu anh mà không hay biết đấy, chỉ là em chưa nhận ra thôi.” Lạc Thần Dương nói với về mặt tự phụ.

La Thiên Nhã cười khan hai tiếng: “Từ phi Trái đất đừng quay.” Cô thẳng thừng đá kích anh ta

Lạc Thần Dương đặt tay lên ngực, cất giọng hát một cách cực kỳ say sưa: “Con tim của tôi thật sự đã tổn thương rồi.” Thiên Nhã đỡ trán nhìn kẻ dờ hơi trước mắt, thầm thở dài một hơi, cuộc sống của cô, hình như thật sự ngày càng muôn màu muôn vẻ rồi.

Nhưng mà ông trời ơi, đây không phải điều cô mong muốn, điều cô mong muốn, chẳng qua chỉ là cùng La Tiểu Bảo sống một cuộc đời hạnh phúc đơn giản yên ổn bình thường

Chỉ đơn thuần như vậy thôi

Hu hu, thôi được, cho dù ra sao thì cô cũng phải bắt đầu cuộc sống mới của mình, phải gạt bỏ Lạc Thần Hira khỏi trái tim và tâm trí một cách triệt để

La Thiên Nhã, mày có thể làm được, cố lên.

“Ma mi, mẹ đoán xem chủ Từ Thích sẽ mang quà năm mới gì về cho con?”

Tại sân bay, Thiên Nhã đưa La Tiểu Bảo đến đón Kha Từ Thích, cậu bé nói muốn mang đến một sự ngạc nhiên vui vẻ cho chủ Từ Thích, nên Kha Từ Thích đang ngồi máy bay hoàn toàn không biết mẹ con Thiên Nhã đã đợi anh ở sân bay

“Nhóc con, mẹ thấy mục đích chính của con chắc là quà rồi.” Thiên Nhã véo nhẹ gương mặt đáng yêu của bé cưng, nói đầy cưng chiều

“Ma mi xấu xa quá à, sao mẹ có thể nghĩ về người ta như vậy chứ, a, chủ Từ Thích.” Cậu bé vừa nói vừa vẫy tay gọi lớn về phía xa

Kha Từ Thích vừa xuống máy bay nhìn thấy mẹ con Thiên Nhã và La Tiểu Bảo, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó là vui mừng

Cậu bé chạy đến ôm chầm lấy anh, mua mua vài cái trên mặt Kha Từ Thích, cực kỳ giống hai cha con lâu ngày gặp lại (cha ơi, cha đừng giận nha)

Thiên Nhã qua đó theo, cười tươi với Kha Từ Thích, bước đến trao anh một cái ôm: “Mừng anh trở về.” “Bé con, chủ nhỏ cháu chết được.” Kha Từ Thích ôm La Tiểu Bảo, cười dịu dàng

“Chủ Từ Thích, cháu cũng nhớ chủ lắm” La Tiểu Bảo đáp lại bằng giọng non nớt.

“Nhưng mà, đây là ai vậy chứ?” Cậu bé chuyển mắt sang gương mặt thanh tú chột ngó ra sau lưng Kha Từ Thích

“Chào bé! Chị là Karen, bé con dễ thương quá, mau qua đây hôn chị cái nào.” Karen bước ra từ sau lưng Kha Từ Thích, cô trang điểm theo phong cách u Mỹ thời thượng, vừa nhìn đã biết là một cô gái phương Tây hoạt bát năng động, gương mặt trong sáng đáng yêu và có đôi mắt to long lanh

“Chào, Karen.” La Tiểu Bảo vẫy tay chào hỏi cô bằng giọng ngọt ngào.

Karen giả vờ nghiêm túc: “Không được, em phải gọi là chị Karen.”

“Karen, cô là ai?” La Tiểu Bảo vẫn xoay quanh chủ đề này.

Kha Từ Thích nhìn Karen, nở nụ cười bất đắc dĩ, giới thiệu: “Cô ấy là em họ của chú.”

“Phải, em họ, kiểu em họ tính ra không có quan hệ thân thích gì đó bé.” Karen bổ sung

“Đây là Thiên Nhã, đây là Tiểu Bảo.” Kha Từ Thích giới thiệu thêm

Thiên Nhã lịch sự giơ tay ra: “Chào cậu.” Karen như hiểu ra: “Ồ, cậu chính là Thiên Nhã!? Em chính là Tiểu Bảo, thật không thể tin được, Thiên Nhã, cậu đẹp quá, con trai cậu dễ thương quá.” Cô khen ngợi với giọng khoa trương

Thiên Nhã cười thẹn thùng, nói: “Cậu vừa đẹp vừa đáng yêu.” Câu này là cô nói thật lòng

Karen bỗng nép vào người Kha Từ Thích như chú chim nhỏ: “Vây há? Anh họ anh cũng cảm thấy như vậy đúng không?” Kha Từ Thích lại nở nụ cười bất đắc dĩ: “Đi thôi, không phải lúc này trên máy bay em nói rất đôi sao?” “Phải! Đồ ăn trên máy bay thật sự không hợp khẩu vị của em gì hết, Thiên Nhã, nghe anh họ bảo cậu nấu ăn rất ngon?” Karen khoác tay Thiên Nhã hỏi với giọng nhiệt tình, khiến hai người trông cực kỳ thân thiết, hết như đã quen biết mấy trăm năm

Thiên Nhã cười khiêm tốn: “Không có đâu, là Từ Thích nói há? Anh ấy cứ luôn khen tớ quá lời.” Cô nhìn Kha Từ Thích bằng ánh mắt quờ trách

Kha Từ Thích xòe tay, để lộ biểu cảm vô tội, chuyện này thật sự không phải do anh, mà là ngày thường mẹ anh mang ra chia sẻ lúc rảnh rồi

Nhìn cô Karen nhiệt tình hoạt bát đột nhiên xuất hiện này, lại nhìn nét mặt bất đắc dĩ của Kha Từ Thích, La Tiểu Bảo cong khoe môi nở một nụ cười sâu xa.

Tại nhà của Thiên Nhã.

“Bé con, cháu xem chú mang quà năm mới gì cho cháu này?” Kha Từ Thích đặt một món quà trước mặt La Tiểu Bảo như dâng vật quý rồi nói

La Tiểu Bảo nghĩ ngợi một lúc: “Cô đoán xem, Karen.” Cậu ra hiệu với Karen đang ngồi ở một bên uống cà phê Thiên Nhã pha

“Sao lại bảo chỉ đoán, là quà của em mà, hi hi, nhưng mà chọn quà thì có phần chi đó nha.” La Tiểu Bảo nghe xong lập tức lộ vẻ thất vọng: “Hừm, sao tự dưng cháu không mong chờ nữa rồi.” Karen tròn tròn đôi mắt to: “Trời ạ, nhóc con này!” Kha Từ Thích và Thiên Nhã nhìn nhau cười, hai kẻ dở hơi này..

“Ôi trời ơi, Karen, lẽ nào có không biết cách làm pizza sao?” La Tiểu Bảo kinh ngạc thốt lên trước quầy bếp

Về mặt Karen vô tội: “Hề, chuyện này có gì lạ đâu chứ!? Chị lại không phải đầu bếp.” Sau đó cô xòe tay nói thêm: “Nhóc à, chị đã nói rất nhiều lần rồi, em phải gọi là chị Karen, đó.” La Tiểu Bảo tỏ vẻ buồn cười: “Ồ? Sao tôi phải gọi là chị Karen, nhỉ? Karen nghe không hay sao?” Thiên Nhã đang nhặt rau với Kha Từ Thích, khuyên bảo con trai: “Bé cưng, không được thiếu lễ phép như thế đâu, con phải gọi Karen là chị, biết không?” La Tiểu Bảo tỏ vẻ không phục: “Nhưng mà trông cô ta ngốc hơn con.” Karen giận đến chống nạnh: “Ồ! Thế em thông minh tới mức nào?” La Tiểu Bảo nhìn cô bằng ánh mắt xem thường: “Tới mức mà cô không hiểu nổi ấy.” Karen bị cậu bé chọc giận đến giậm chân, chạy qua náu góc áo của Kha Từ Thích và nói: “Anh họ! Anh xem đồ quý nhỏ này, chỉ biết gây sự với em! Nó bắt nạt em!” Sau đó thì giọng của La Tiểu Bảo vang lên: “Xem kia, bị người khác bắt nạt thì chỉ biết tìm anh họ, còn không thừa nhận mình ngốc.” “La Tiểu Bảo.” Thiên Nhã không nhịn được mà dùng ánh mắt cảnh cáo cậu

La Tiểu Bảo đưa hai tay che cái miệng nhỏ, về mặt vô tội, rồi, con không nói nữa là được chứ gì

“Anh họ, nào, ăn một miếng, pizza này là em làm đó.” Trên bàn ăn, Karen ăn cần muốn dứt Kha Từ Thích ăn

Kha Từ Thích thoáng nhìn mẹ con Thiên Nhã đang nhìn mình bằng hai ánh mắt khác nhau, gương mặt lộ vẻ lúng túng, nhận lấy pizza trong tay cô, nói: “Được rồi, để anh tự ăn.”

Karen chống cằm sấp lại gần anh rồi nhìn ngắm: “Vậy anh mau ăn đi, nếm thử tay nghề nấu nướng của em.” Về mặt cô say sưa

“Karen, nên nói đây là tay nghề nấu nướng của tôi.” La Tiểu Bảo mặt đầy vạch đen nhấc nhóc, cô nàng này đã bỏ gần hết phần mình làm rồi, nói một cách ngắn gọn, cô chẳng qua chỉ “công hiến” thêm rác cho thùng đựng đồ ăn thừa mà thôi, còn không thẹn mà nói lớn món pizza này là cô làm

Karen lườm La Tiểu Bảo một cái: “Tại sao đây không được tính là chị làm chứ? Nhóc con, chẳng lẽ chị không bỏ công sức sao?” La Tiểu Bảo tỏ vẻ buồn cười: “Ok, vậy tính là cô làm đi, nhưng tôi tên Tiểu Bảo, không phải nhóc con, Karen ạ.”

“Nhóc con, gọi là chị Karen.”

“Lẽ nào tên chị không phải là Karen?” “Chị! Chị đương nhiên tên là Karen, nhưng mà em phải gọi chị.”

“Lẽ nào cô là con ruột của Thiên Nhã?”

Ba người lớn cùng ngăn ra, Thiên Nhã lau mồ hôi lạnh, nếu cô có một cô con gái lớn chừng này..

Vậy thì cô mang thai từ lúc mấy tuổi nhỉ? Mẩu giáo chẳng?

Sau bữa cơm, trong nhà bếp.

“Anh họ, để em cùng rửa bát với anh

Thiên Nhã, cậu ra ngoài nghỉ ngơi đi, để tớ làm là được rồi.” Karen kéo Thiên Nhã ra khỏi nhà bếp, sau đó mang về mặt hạnh phúc cười híp mắt nhìn Kha Từ Thích xán tay áo rửa bát.

La Tiểu Bảo khoanh tay ngồi trên sofa, nhìn Karen chỉ mong sao dính vào người Kha Từ Thích, cất giọng than thở: “Chắc chắc, ma mi, xem ra có người đang nhắm vào kỳ sĩ của mẹ.” Nếu cha là bạch mã hoàng tử, thì chủ Từ Thích chỉ có thể làm kỳ sĩ rồi.

Thiên Nhã làm lơ lời của cậu: “Con là trẻ con thì hiểu cái gì, đừng nói linh tinh.”

“Ma mi lẽ nào mẹ không nhìn ra sao?” La Tiểu Bảo khoanh tay hỏi trong kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Kha tử thích chẳng biết nên làm thế nào

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Như vậy có sao đâu? Chú Từ Thích hoàn toàn không có nghĩa vụ vì mẹ mà cả đời không quen bạn gái.” Thiên Nhã đáp lại với giọng dĩ nhiên.

“Đúng thế, con hi vọng chủ Từ Thích quen bạn gái, nhưng cô Karen này...” La Tiểu Bảo nhìn bóng lưng của Karen, làm ra điệu bộ khó tiêu hóa trông cực kỳ đáng yêu

Thiên Nhã xoa đầu của cậu: “Trẻ con...” “Trẻ con thì hiểu gì, con biết mẹ định nói vậy mà, ma mi yêu dấu.” Nhưng mà cậu không hề giống trẻ nhỏ chút nào, ít ra về mặt trí tuệ và thông minh cảm xúc, điều đó không sai

“Vậy nên, con không được có thành kiến với chị Karen.” “Ồi ma mi Thiên Nhã, mẹ biết không? Thành kiến chính là thành kiến, không ai cản nôi, trong đó có con.” Tuy cậu cũng mong chủ Từ Thích có thể sớm tìm thấy tình yêu đích thật của mình, nhưng điều này không đồng nghĩa với việc cậu phải chấp nhận cô Karen này làm bạn gái của chủ Từ Thích, phải biết rằng, chủ Từ Thích là người đàn ông xếp thứ hai trong suy nghĩ của cậu, người xếp thứ nhất là ai? Đương nhiên là cha của cậu - Lạc Thần Hi rồi.

“Thiên Nhã, bọn tớ về nhà đây, hôm nay thật sự đã làm phiền cậu rồi, hề, nhóc con, em cũng phải bảo trọng đó, tin rằng chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi.”

Karen khoác tay của Kha Từ Thích đứng2ngoài cửa chào tạm biệt, thật sự trông giống như hai vợ chồng

Kha Từ Thích vẫn mang biểu cảm chẳng biết nên làm thế nào, dứt khoát thu tay về, bước đến trước mặt Thiên Nhã, nói: “Lát nữa anh gọi cho em nhé?”

“Karen, tôi tên là Tiểu Bảo...” Mặt La Tiểu Bảo đầy vạch đen.

Karen đi đến trước mặt La Tiểu Bảo, cười đùa tí tưng véo má của cậu: “Tùy hứng thôi, nhóc con.” Nói xong cô liền hôn một cái lên mặt cậu.

La Tiểu Bảo cực kỳ không tình nguyện, cậu lau bên má bị hôn, nói: “Đi thông thả không tiễn.”

Thiên Nhã mỉm cười gật đầu: “Về nhà cẩn thận nhé.”

Đôi mắt nhìn hai người rời đi, Thiên Nhã nghiêm mặt định dạy bảo con trai lần nữa, La Tiểu Bảo biết cô lại nói chuyện đó nên đưa tay làm động tác tạm dừng: “Mẹ bảo con làm gì cũng được, xin đừng ép con thích cái cô Karen luôn miệng gọi con là nhóc con, nha mẹ?”

Thiên Nhã đành chịu, bỏ những lời khuyên bảo đi

Xem ra nhóc con và Karen đã đối địch với nhau rồi, mà nguyên nhân vẫn rất lạ lùng.

Một giờ sau, Kha Từ Thích gọi đến nói với Thiên Nhã anh đã trở lại dưới nhà của cô

Thiên Nhã mặc áo khoác đi xuống, khó hiểu hỏi: “Sao anh quay lại đây, hôm nay mới vừa xuống máy bay, anh nên về nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

Kha Từ Thích vươn hai tay ra, nói: “Cho anh một cái ôm, được không?” Có trời biết những ngày qua anh nhớ cô nhường nào

Gương mặt Thiên Nhã chợt ngẩn ra, sau đó cô mỉm cười bước vào vòng tay của anh - hơi thở thân thuộc nhất

Những năm qua, anh luôn dùng vòng tay này để bảo vệ cho cô và Tiểu Bảo, giống như anh trai bảo vệ em gái vậy, không cần đền đáp, chẳng tiếc điều gì

“Anh sao vậy? Gần đây anh sống thế nào?” Hôm nay từ lúc xuống máy bay Karen luôn quấn lấy Kha Từ Thích, cô căn bản không có cơ hội để hỏi thăm những chuyện thường ngày với Kha Từ Thích

Kha Từ Thích ôm cô, vẻ mặt như được an ủi, đáp: “Anh sống rất tốt, còn em?” Em vẫn vì Lạc Thần Hi mà buồn bã đau lòng chứ? Thiên Nhã cười, nói: “Em cũng rất tốt, à, trời ạ, sao nhìn chúng ta như xa cách mấy chục năm không bằng.” Cô rời khỏi vòng tay của anh, trước sau đều nở nụ cười dịu dàng

Cô dễ bị cảm hóa khi đứng trước anh, ngay cả nụ cười cũng trở nên ấm áp, có cảm giác rất thoải mái, đương nhiên đó là trước lúc có cái tên Lạc Thần Hi kia, sau khi Lạc Thần Hi xuất hiện trong đời và bước vào thế giới của cô, cô luôn cảm thấy áy náy với Kha Từ Thích.

Nhưng mỗi khi ở cùng Từ Thích, anh đều có thể mang đến cho cô bầu không khí dễ chịu và không bị ràng buộc, làm cô cảm thấy không có áp lực và rất thoải mái.

“Anh và Karen, chỉ là anh em họ.” Anh nói xong, gương mặt lại lộ vẻ bất đắc dĩ.

Thiên Nhã gật đầu: “Em biết.”

“Em biết? Anh mong em không hiểu lầm.” Kha Từ Thích mỉm cười, nói.

“Không sao, nếu như anh thích, em mãi mãi ủng hộ anh.” Thiên Nhã nhẹ giọng đáp, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Kha Từ Thích, cô biết bản thân đã nói sai.

“À..

Thật ra em không suy nghĩ nhiều, thật đó.” Cô lại nói thêm

Kha Từ Thích cúi đầu cười: “Anh xin lỗi, chắc do anh đã quá căng thẳng.” “Anh nói gì vậy, anh đâu có lỗi, em rất thích Karen, biết đâu bọn em còn có thể trở thành bạn thân, cảm ơn anh đã mang đến cho em một cô em họ hoạt bát đáng yêu như vậy.”

Nụ cười của Kha Từ Thích trở nên thư thái hơn: “Điều này thì anh không nghi ngờ, và Karen đã nhắm em rồi, con bé cũng nói muốn trở thành bạn bè thân thiết với em.” Anh cười bất đắc dĩ.

Thiên Nhã kêu lên: “Từ Thích, đừng như thế, hôm nay anh toàn nở nụ cười không hợp với mình.” Mặc dù vô tư, nhưng cô vẫn rất hiểu Kha Từ Thích

Kha Từ Thích cười gật đầu: “Được, anh thừa nhận, anh hứa với em, sau này sẽ không như thế nữa.”

“Vậy thì tốt rồi.” Thiên Nhã cười ngó nghiêng.

Kha Từ Thích xoa đầu cô: “Em lên nhà đi, ở đây rất lạnh.” Trong mắt anh là tình cảm dịu dàng và sự cưng chiều

Thiên Nhã lại khẽ ôm anh một cái: “Ừm, em lên lầu đây, anh về nhà cẩn thận.” Kha Từ Thích mỉm cười gật đầu, đôi mắt nhìn Thiên Nhã lên lầu, định lái xe rời khỏi

“Chà, nhìn hai người như vậy, ai không biết còn tưởng là vợ chồng son đây.” Sau lưng anh truyền đến giọng nói châm biếm của Lạc Thần Hi

Ý cười nơi khóe môi của Kha Từ Thích vẫn chưa biến mất, anh khẽ nhủ đôi mày anh tuấn, quay người qua: “Sao anh lại ở đây?” “Ha ha, câu hỏi này của anh thật nực cười, lẽ nào cậu chủ Kha có thể xuất hiện ở đây, còn tôi thì không thể sao?” Lạc Thần Hi nói với thái độ càn quấy, như một tên lưu manh đang giờ thói vô lại.

Kha Từ Thích nhìn chằm chằm anh, nghiêm túc đáp: “Tôi nhớ mình đã từng nói với anh, đừng động vào Thiên Nhã, đừng khiến cô ấy tổn thương?” Vẻ mặt Lạc Thần Hi chuyển sang vô tội, nhún vai: “Tôi không động vào cô ấy, tôi không khiến cô ấy tổn thương, nhưng tôi đã yêu cô ấy rồi, làm thế nào đây?” Dứt lời anh nhìn Kha Từ Thích một cách khiêu khích

Tôi nhắm vào La Thiên Nhã đấy, anh có thể làm gì tôi? Ánh mắt của Kha Từ Thích trở nên sắc bén, hừ lạnh một tiếng: “Anh nhất định muốn tiếp tục dây dưa như thế, đúng không?” “Ha ha, ai dây dưa với ai còn không biết đấy, rõ ràng biết người Thiên Nhã yêu không phải mình, mà anh còn đặc biệt đối tốt với cô ấy, ước mong ân huệ ít ỏi đó của anh có thể rung động cô ấy, đây không phải dây dưa thì là gì?” Kha Từ Thích nở nụ cười châm biếm: “Có thể cô ấy sẽ không yêu tôi, nhưng cô ấy mãi mãi cũng không yêu anh, cho dù anh có mục đích gì, tôi khuyên anh, dừng lại đi, nếu không, tôi sẽ lấy hết khả năng của mình, liều với anh đến cùng.”

Anh lạnh lùng cảnh cáo Lạc Thần Hi

Lúc Kha Từ Thích cứng rắn, đương nhiên một chút cũng không dễ chọc, có thể với những chuyện khác từ đầu đến cuối anh đều dịu dàng ôn hòa, nhưng anh không nổi nóng, không có nghĩa là anh không có năng lực và thủ đoạn

Lạc Thần Hi nhìn Kha Từ Thích với vẻ mặt đạt được mục đích, vỗ tay hồ hởi: “Tốt, rất tốt, tôi trái lại muốn xem thử, cuối cùng ai thua ai thắng, chà, trò chơi này thật là, ngày càng kích

thích rồi, khiến tôi không thể không đặt tâm trí vào nó.” Anh vừa nói vừa đi về phía xe của mình, đưa tay làm động tác chào tạm biệt với Kha Từ Thích, khởi động xe rồi khỏi với tâm trạng vui vẻ

Kha Từ Thích siết chặt nắm đấm, nhìn Lạc Thần Hi nghênh ngang lái xe bỏ đi

Anh hít thở sâu một hơi, ánh mắt trở nên u ám

Anh, sẽ không cho phép bất kỳ ai làm Thiên Nhã tổn thương.

Tại văn phòng Chủ tịch.

Lạc Thần Hi đang tiến hành đàm phán với Chủ tịch của Tập đoàn MG -Trình Viễn Sơn, cũng chính là cha của Jenny Trình, hai bên đang thảo luận những việc liên quan đến mở rộng mô đầu mối.

“Chủ tịch Trình, cà phê của ngài.” Thiên Nhã bung cà phê cho họ

“À, cảm ơn nhé, người đẹp.” Trình Viễn Sơn cười mỉm nhận lấy cà phê, chạm vào bàn tay ngọc ngà của Thiên Nhã như cố ý lại như vô tình, Thiên Nhã lập tức rút tay về

Trình Viễn Sơn này có thể sánh với Lạc Thần Hi, là một tên phong lưu có tiếng trong ngành

Ông ta nhìn ngắm Thiên Nhã từ trên xuống dưới một lượt, giọng nói mang đến một cơn buồn nôn khiến cô thấy như mình đã bị xúc phạm

Lạc Thần Hi nhìn thấy hết, chỉ là mặt không biến sắc.

“Chủ tịch Lạc, từ lâu tôi đã nghe nói Tập đoàn Lạc Thần có rất nhiều nhân tài, hôm nay được nhìn thấy, quả nhiên đúng như lời đồn.” Trình Viễn Sơn nói xong không hề che đậy ánh mắt đang dán vào người Thiên Nhã, ánh mắt ấy tỏ rõ sự háo sắc.

“Vậy à, nếu Chủ tịch Trình thích, cứ tùy ý lấy đi, tôi tin đãi ngộ của Tập đoàn MG tuyệt đối không kém hơn Tập đoàn Lạc Thần.” Lạc Thần Hi hào phóng nói, như cố ý lại như vô tình liếc nhìn Thiên Nhã rõ ràng hơi lung tung

“Ha ha, Chủ tịch Lạc quả là thẳng thắn, tôi thích!” Trình Viễn Sơn khen ngợi với vẻ mặt đắc ý.

Lạc Thần Hi nở nụ cười của một người làm kinh doanh: “Hôm nay vui vẻ như thế, chúng ta thật sự nên khui một chai rượu vang quý để ăn mừng” Nói xong anh ra hiệu với Thiên Nhã

Cô bước đến tủ rượu của anh, lấy ra một chai rượu vang thượng hạng

“Nào, chúng ta cạn ly.” “Được! Cạn ly! Hẹn tác vui vẻ!” “Hẹn tác vui vẻ!” “Đến đây nào, người đẹp, em cũng uống một ly!” Trình Viễn Sơn vẫy tay gọi Thiên Nhã.

Chủ tịch Trình, gọi tôi Thiên Nhã là được rồi ạ, tôi không thể uống rượu, xin lỗi.” Thiên Nhã vốn đã không có ấn tượng tốt về Trình Viễn Sơn này (vì ông ta là cha của Jenny Trình chẳng? Cô cũng không rõ nữa), lại thêm sự xúc phạm qua ánh mắt và lời nói của ông ta, cô càng muốn tránh đi thật xa

“Ai! Đừng sợ, em qua đây, để anh dạy em uống.” Ông ta vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, ý bảo Thiên Nhã qua đó ngồi

Về mặt Thiên Nhã khó xử, nhìn sang Lạc Thần Hi cầu cứu

“Nếu Chủ tịch Trình đã nhiệt tình như vậy, cô cứ uống một chút đi.” Anh lạnh lùng nhìn Thiên Nhã, như đang nhìn một người giúp việc trong nhà, cô phải nghe theo lời căn dặn của anh, dù đó là việc gì

Trái tim của Thiên Nhã như bị kim đâm, cô cắn răng, nặn ra nụ cười và qua đó ngồi, rót cho mình một ly rượu

“Được, Chủ tịch Trình, ly này là tôi mời ông.” Cô ngửa đầu một hơi uống hết

“Tốt! Quyết đoán! Tôi thích! Ha ha ha ha.” Trình Viễn Sơn khoác vai Thiên Nhã cười lớn.

Cô biết ngay lão già này định lợi dụng mà.

Thiên Nhã đứng dậy, không cần thận” giảm mạnh vào chân của ông ta, Trình Viễn Sơn đau đến mức nhỏ giọng kêu lên một tiếng

Ông ta vừa ngược ánh mắt giận dữ định mắng người thì nhìn thấy vẻ mặt “hoảng sợ” và “vô tội” của Thiên Nhã: “Xin lỗi Chủ tịch Trình, người ta không phải cố ý đâu.” Cô giả vờ nói giọng nũng nịu

Nét mặt Trình Viễn Sơn thay đổi một trăm tám mươi độ, ông ta cười đáp: “Không sao, bị người đẹp giảm một cái có khi còn phát tài lớn đấy, nào, em cứ giảm thêm vài cái.” Ông ta giờ chân ra, điệu bộ sao cũng được

Thiên Nhã cười thầm trong lòng, người dễ tiện vô si lại ngu ngốc như vậy, cũng làm chủ một tập đoàn được sao?

Ông ta vừa nói xong, quả nhiên cô thật sự đã giảm mạnh thêm một cái vào chân của ông ta, cười híp mắt nói: “Vậy tôi chúc cho Chủ tịch Trình phát tài lớn lần hai nhé.” Sau đó cô quay người lại nói với Lạc Thần Hi: “Chủ tịch, nếu không có chuyện gì thì tôi xin ra ngoài trước, Chủ tịch Trình, ngài cứ thông thả.”

Khoẻ mặt Lạc Thần Hi hơi cong lên, như cười như không nhìn chằm chằm bóng lưng của Thiên Nhã.

Trình Viễn Sơn nhìn con đầu ở mu bàn chân, gương mặt già lộ vẻ giận dữ, rồi lại chợt cười nham hiểm: “Ha ha ha, Chủ tịch Lạc, cô nàng này tôi thích, có cá tính!” Ông ta giờ ngón cái với Lạc Thần Hi và khen ngợi, có phụ nữ nào mà Trình Viễn Sơn ông ta chưa từng “nếm” qua chứ? Ông ta chính là thích những phụ nữ có cá tính, không để tâm đến mình.

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Kiểu phụ nữ lạt mềm buộc chặt, Chủ tịch Trình cũng quá đánh giá cao cô ta rồi.” “Ai, đó mới thú vị, mắt nhìn phụ nữ của Trình Viễn Sơn tôi chưa bao giờ sai, cô ta, hừm, tuyệt đối là món hàng nan giải, thách thức đấy, nhưng lại đẩy lên cảm xúc mãnh liệt.” Lạc Thần Hi nghe xong tỏ vẻ “hiếu ra”: “Ồ, vậy có phải tôi nên giúp Chủ tịch Trình giải quyết món hàng nan giải này không?” “Không được! Anh để tôi, tôi phải chinh phục cô ta cho bằng được.” Trình Viễn Sơn vỗ ngực đảm bảo, biểu cảm đung tục.

Lạc Thần Hi nở nụ cười sâu xa: “Vậy tôi đành mời mắt mong chờ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Bị lợi dụng*

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

*Trong chương này, tác giả có sự nhầm lẫn đối với một số chi tiết, tên nhân vật, ảnh hưởng đến logic của truyện

Tại Khách sạn Lạc Thần, Jenny Trinh quần lầy Lạc Thần Hi nói cười vui vẻ, tiếng cười chói tai ấy thật sự khiến Thiên Nhã có ý định bịt miệng cô ta lại

“Nào, Trợ lý La, hai ta cạn một ly, em thấy thế nào?” Đây là bữa cơm giữa cha con Trình Thị và Lạc Thần Hi, thế nhưng một trợ lý riêng như cô dường như không có lý do chính đáng nào để từ chối có mặt

Tại sao, tại sao khẳng khái bắt cô đi cùng? Tên này cố tình muốn để cô bị lợi dụng, đúng không? Thiên Nhã nở nụ cười: “Chủ tịch Trình, rất xin lỗi ông, tôi thật sự không thể uống.” “Ha ha, em nói đùa gì vậy, chẳng phải hôm ở văn phòng em rất phóng khoáng sao? Nhanh nào, cạn ly với anh!” Trình Viễn Sơn rõ ràng đã uống nhiều rồi, đứng dậy định đi qua đó bắt Thiên Nhã

Thiên Nhã liên tục lùi ra sau, rồi chợt loạng choạng, ngã ngồi lên đùi của ai đó

Cô hít vào một ngụm khí lạnh, đứng dậy: “Xin lỗi, Chủ tịch, tôi không cố ý.” Jenny Trinh đang dựa vào người Lạc Thần Hi, sắc mặt trở nên khó coi, người phụ nữ này, lại dám chủ động sà vào Lạc Thần Hi trước mặt cô ta

Lạc Thần Hi nhìn đáng2vẻ bối rối của Thiên Nhã, khoanh tay, người phụ nữ này, sao không đánh đá như hôm đó nữa? “A!” Từ đằng sau, Trình Viễn Sơn bỗng kéo cô lại, khiến Thiên Nhã kinh ngạc kêu lên

“Cạn nào!” Ông ta đưa một ly rượu vang cho Thiên Nhã, khẳng khái hô

Thiên Nhã nhận lấy rượu với vẻ mặt bất đắc dĩ, đang chuẩn bị uống thì chiếc eo mảnh bị một bàn tay lớn ôm lấy

“Đề anh, em yêu, em không được uống rượu đâu đấy.” Lạc Thần Hi không biết từ đâu xuất hiện, giành lấy rượu trong tay Thiên Nhã, sau đó một hơi uống hết

Trình Viễn Sơn liếc nhìn Lạc Thần Hi, khuôn mặt già cả giật giật: “Ha ha, Chủ tịch Lạc, anh đang.

anh hùng cứu mỹ nhân đó ư?” Lạc Thần Hi nở nụ cười khoa trương quen thuộc: “Ha ha ha, đẹp thì có9đẹp, anh hùng ấy à, điều này thì tôi không dám nhận bữa đâu.” “Vậy thì anh uống bữa làm gì? Tôi đang mời Trợ lý La mà, Chủ tịch Lạc, anh phải biết, rượu, không thể uống bữa, uống bữa sẽ sinh chuyện.” Trình Viễn Sơn uống đến mức mặt và cổ đều đỏ gay, nói bằng giọng cảnh cáo

“Chà, coi Chủ tịch Trình nói kia, tôi ngưỡng mộ tiếng tăm của Chủ tịch Trình đã lâu, cho nên, tôi nay phải uống một bữa thỏa thích với ông! Còn em yêu của tôi, Chủ tịch Trình hãy tha cho cô ấy, cô ấy mà uống say, hậu quả thật không dám tưởng tượng đâu.”

Trình Viễn Sơn tròn mắt nghe Lạc Thần Hi nói, vỗ bàn kêu hay: “Tôi nay xem ai uống thắng, ai thắng chính là anh hùng! Ai ngã xuống trước chính là vô dụng!” “Được, quyết6định vậy đi.” Lạc Thần Hi cười mỉm đáp, sau đó để Thiên Nhã ngồi cạnh mình

Lạc Thần Hi lạnh lùng theo dõi vở kịch hay này, khoé môi cong lên cười giễu

Thiên Nhã mỉm cười, bên trái là anh và Trình Viễn Sơn đang thi uống rượu, bên phải là Jenny Trinh trò chuyện thân mật với Lạc Thần Hi

Tâm trạng cực kỳ tồi tệ, cô muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành, thấy lòng mình ngột ngạt đến khó chịu

Cô vào nhà vệ sinh lau nước mắt, thấy như có tảng đá lớn đang đè nặng trong lòng, rất khó thở

Lạc Thần Hi, anh làm tốt lắm, anh nên như thế, chính tay đẩy em ra khỏi chỗ chết còn giẫm đạp lên vài cái, đó mới thật sự là anh

“Thế nào, nhìn thấy hai người đàn ông liều mạng đến chết đi sống lại vì mình,0em vui lắm đúng không?” Thiên Nhã vừa bước khỏi cửa nhà vệ sinh thì thấy Lạc Thần Hi dựa ở ngoài cửa, nói với giọng khiêu khích

Anh khoanh tay, trong mắt toàn là sự xem thường và lạnh lùng

Lại là ánh mắt này, ánh mắt khiến lòng cô như bị kim đâm

“Đúng, tôi rất vui, những chuyện này có liên quan gì đến anh?” Thiên Nhã cười lạnh, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lẽo

Lạc Thần Hi gật đầu với thái độ ngạo mạn: “Chuyện này đương nhiên liên quan đến tôi, bởi vì chú khi làm xiếc có đặc sắc hay không, rất quan trọng đối với một khán giả như tôi, cho nên, tôi mong rằng nó càng đặc sắc hơn nữa.” Anh vỗ vai của cô, sau đó trở về phòng ăn

Thiên Nhã nhìn bóng lưng của anh, cắn răng, nhỏ giọng mắng: “Vô lại! Cưng kỳ7vô lại!” Khi mở cửa của phòng ăn, nét mặt Thiên Nhã chợt cứng đờ, sao Kha Từ Thích cũng đến đây?

Thoáng nhìn Lạc Thần Hi đang cười giễu, còn có Jenny Trinh nép vào người anh như con chim nhỏ, cô có đôi chút bực tình, thì ra đây là sự đặc sắc mà anh mong đợi ư?

Thiên Nhã siết chặt nắm đấm nhỏ, hít thở sâu một hơi, một giây, hai giây, ba giây

Cô đi thẳng về phía anh, đến trước mặt anh, cúi người, hôn anh

Cơ thể của Kha Từ Thích cứng đờ, môi của Thiên Nhã áp lên môi anh, gương mặt ngấn ra trong một thoáng, nhưng không phải vì sự đột ngột của nụ hôn này, mà là vì, nó khiến con tim anh chấn động

Thiên Nhã nhắm mắt lại, hôn Kha Từ Thích bằng kỹ thuật hôn vụng về của mình, rất nhanh đã được anh đáp lại, cô gần như có thể cảm nhận được, tất cả mọi người ở đó đang hướng những ánh mắt khác nhau vào họ, còn có cái nhìn chăm chăm sắc bén mà cô lưu tâm nhất kia

Khi nụ hôn kết thúc, cũng là lúc bầu không khí lạnh lẽo đến cực điểm

Thiên Nhã mặt đỏ tai nóng, cảm thấy lúng túng, cô không biết vì sao nhất thời kích động đầu óc thiếu bình tĩnh làm ra hành động này, nhưng mà..

nhưng mà..

Kha Từ Thích nở nụ cười dịu dàng: “Anh đến đón em về nhà.” “Xoảng!” Bên cạnh vang lên tiếng chai rượu bị ném mạnh xuống sàn, dĩ nhiên, không phải Trình Viễn Sơn, mà là Lạc Thần Hi đã uống đến mặt đỏ gay.

“Em yêu, em hôn nhầm đối tượng rồi, anh ở đây này.” Anh dang tay về phía Thiên Nhã, tiến đến gần cô

Kha Từ Thích lập tức chắn trước mặt Thiên Nhã: “Anh say rồi.” Giọng điệu của anh mang theo cảnh cáo

“Tôi say? Tên khốn nhà anh mới say đấy! Anh rút ra! Rút ra cho tôi! Rút đi tìm người mà anh nên tìm!” Anh trừng Kha Từ Thích, hét lớn

Thiên Nhã luôn cúi đầu, hai tay véo vào nhau, làm sao đây, nên làm sao để dừng lại? Đột nhiên, cơ thể cô bị một đôi tay lớn kéo qua, vừa xoay người, hai phiến môi mỏng quen thuộc ấy đã phủ kín môi cô

Đôi mắt hạnh của cô mở to, gần như có thể nghe thấy mọi người thở sâu một hơi

Lại là sự ngang ngược quen thuộc ấy, trong lúc cô không ngờ tới, cướp đoạt sự ngọt ngào của cô một cách dễ dàng

“Bốp!” Thiên Nhã đẩy mạnh Lạc Thần Hira, cho anh một cái tát vang dội

Cô nhìn anh, đôi mắt lấp lánh nước, phía sau anh là Jenny Trình đã tức đến mặt tái nhợt

Thiên Nhã cắn răng, kéo tay Kha Từ Thích đang ở sau lưng mình, nói: “Chúng ta đi thôi!” Nói xong cô cầm túi rời khỏi căn phòng không hề quay đầu lấy một lần

“Mẹ ơi, chuyện gì thế này!” Trình Viễn Sơn ở sau kêu lên với vẻ kinh ngạc

Những người ở lại đều ngơ ngác nhìn nhau

Lạc Thần Hi siết chặt nắm đấm, cúi đầu, con đau trên mặt khiến tim anh cũng đau theo thứ đau đớn chết tiệt.

Cho tới khi ra đến bên ngoài cửa lớn Khách sạn Lạc Thần, Thiên Nhã mới buông tay, cô cúi đầu, không biết nên giải thích thế nào vì đã đột ngột hôn Kha Từ Thích.

“Em xin lỗi, em...”

“Xin lỗi ư? Em dụ tôi đi như thế, nói câu xin lỗi là được sao?” Giọng nói đầy trêu chọc của Lạc Thần Hi vang lên sau lưng

Thiên Nhã mờ to mắt hết mức, quay người lại

Hơ! Từ lúc nào mà Từ Thích biết biến hình rồi! Sao lại thành Lạc Thần Hi? Lạc Thần Hi nhìn cô với vẻ mặt trêu đùa, thấy đáng về hết hồn của Thiên Nhã, anh cười nghiêng ngả đến che bụng

Nửa buổi Thiên Nhã mới phản ứng lại, cô đỡ trán, ông trời ơi, xin hãy nói với con đây không phải sự thật

Vậy Từ Thích đâu? Từ Thích từ phía sau đuổi đến: “Thiên Nhã.” Thiên Nhã vừa định bước qua đó giải thích với Kha Từ Thích nhưng không thể vì bị Lạc Thần Hi kéo lại, anh khoác vai cô, tỏ ra thân mật

“Chú tịch Kha, anh đừng cản trở tôi và em yêu hôn nhau thắm thiết một lần, lúc này hai người hôn đến say sưa thế kia mà.” Nói xong anh liền kéo Thiên Nhã vào lòng, khom lưng cường ép muốn hôn cô

Thiên Nhã ra sức vùng vẫy, Kha Từ Thích lao đến, vùng mạnh nắm đấm vào mặt Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi bị đánh ngã, Kha Từ Thích bảo vệ Thiên Nhã sau lưng, trừng người trên sàn: “Tôi đã nói, không được phép làm tổn thương cô ấy! Nếu không tôi sẽ liều mạng với anh!” Anh nói xong, siết chặt tay, lao đến xách Lạc Thần Hi lên vùng mạnh thêm một cú đấm

Lạc Thần Hi bị đánh đến khoe miệng bật máu, anh đưa tay lau đi, nhếch môi nở nụ cười giễu đầy khiêu khích: “Liều mạng? Tôi trái lại muốn xem thử khả năng anh đến đâu.” Nhìn hai người đàn ông bắt đầu đánh nhau trước mặt mình, Thiên Nhã vừa lo lắng vừa sợ hãi: “Đừng mà, đừng mà!”

“Đừng đánh nữa!” Cô cuồng loạn hét lên

Nắm đấm cuối cùng đã dừng lại, hai người đàn ông nhìn cô

Thiên Nhã cắn môi, đôi mắt ướt đẫm nước, chạy ra ngoài gọi một chiếc taxi rồi ngồi vào trong: “Đi đâu cũng được, rời khỏi chỗ này!” Cô vừa khóc vừa nói với tài xế.

Kha Từ Thích và Lạc Thần Hi thoáng nhìn nhau, lập tức lên xe của mình để đuổi theo Thiên Nhã.

“Sao anh lại hôn người phụ nữ đó chứ! Tức chết em rồi!” Trong phòng chỉ còn lại Lạc Thần Hi và Jenny Trình, Lạc Thần Hi vẫn giữ tư thế đó, cúi đầu đứng chôn chân

“Anh yêu? Anh yêu à?” Jenny Trình thấy anh không phản ứng nên gọi anh

Lạc Thần Hi hất tay của cô ta, đi thẳng ra ngoài

“Lạc Thần Hi! Đồ đồi!” Jenny Trình ở phía sau tức giận mắng

Cô cũng không biết vì sao mình lại đến nơi này

Chắc là bờ biển có thể giúp người khác suy nghĩ tỉnh táo hơn một chút, chắc là nước biển, có thể rửa trôi nỗi đau trong lòng cô

Dưới bầu trời đêm, một mình Thiên Nhã bước vô định trên bờ biển

Biệt thự của anh bỗng hiện ra trước mắt, bên trong tối đen như mực, còn nhớ cách đây không lâu, cổ, Lạc Thần Hi, La Tiểu Bảo, Lạc Lăng còn vui chơi, chuyện trò vui vẻ và cùng dùng bữa tối bên trong như một gia đình

Vậy mà hôm nay chỉ còn lại một khoảng tối đen, không khác gì thế giới của cô, dường như bởi vì sự rời đi của anh, mà mất đi màu sắc

Lạc Thần Hi, em chưa từng hiểu được anh, bị như thế chắc là đáng đời em, vì em đã tổn thương anh, nhưng anh thì sao? Anh cũng tổn thương em hết lần này đến lần khác, lẽ nào không thể để em làm một trợ lý nhỏ bình yên âm thầm ở cạnh anh sao? Vì sao cứ tổn thương em bằng cách đó? Lạc Thần Hi, em hận anh, thật sự rất hận anh.

Dường như sự xuất hiện của anh, có thể khiến cô phút chốc cảm thấy hạnh phúc, nhưng cũng có thể khiến cô phút chốc rơi vào địa ngục.

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện bóng dáng quen thuộc, con người của Thiên Nhã chột cò lại, là anh.

Hai người dừng bước, cách nhau hơn mười mét, cùng nhìn nhau

Đến giây thứ ba, anh cất bước, chậm chậm đi về phía cô...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: C mất tích một cách thần bí

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh bước đến trước mặt cô, nơi đáy mắt là sự phức tạp sâu xa khó dò.

Cô cúi thấp đầu, hàng mi dài và cong, lúng túng như một đứa trẻ vừa làm chuyện có lỗi, nhưng càng nhìn thì càng giống cừu con đáng thương

Nhìn thấy đôi mắt cô sưng đỏ, lòng anh chột thất tại, nhưng độ ẩm từ năm ngón tay của cô dường như vẫn còn lưu lại trên mặt anh, còn có hình ảnh cô hồn Kha Từ Thích..

Anh đứng ở đó, nhìn cô cúi đầu, chột có một cảm giác thất bại vì muốn hận mà không được

Gió biển thổi tóc cô tán loạn, anh ngơ ngẩn vươn tay ra, đầu ngón tay chạm vào gương mặt của cô, vuốt vài sợi tóc nhẹ bay trên mặt cô sang bên tai

Lúc nhiệt độ của đầu ngón tay lướt qua gương mặt, lòng cô chột nóng lên

Một giọt nước mắt ấm nóng rơi trên đầu ngón tay của anh, cô càng cúi đầu thấp hơn, rồi chột như nhớ ra gì đó, lùi về sau vài bước

Lạc Thần Hi từ từ thu tay lại, nhìn giọt nước mắt lóng lánh thuộc về cô đang vương trên ngón tay mình, sau đó lại ngẩng đầu nhìn cô

“Nước mắt này là vì ai mà rơi?” Anh khẽ môi cười châm biếm, tao nhã giờ ngón tay ra, nhìn cô và2hỏi

Thiên Nhã lau nước mắt còn sót lại nơi khóe mắt, hít vào: “Vì bản thân tôi.” “Vậy em đến nơi này làm gì?” Anh khẽ nhướn đôi mày anh tuấn, liếc nhìn cô

Một đợt khí lạnh lại ập đến, Thiên Nhã ôm cánh tay, nhưng vẫn cảm thấy lạnh thấu xương: “Hóng gió.” Cô và bình thản

Đôi mắt lộ vẻ châm biếm của anh chuyển sang sâu thẳm lạnh lẽo: “Em còn muốn tiếp tục lừa mình?” Thiên Nhã cắn môi: “Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Anh nở nụ cười lạnh, chỉ vào ngực trái của mình: “Không hiểu, em có thể hỏi nó.” Thiên Nhã đỡ trán, ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh: “Làm như vậy chẳng có một chút ý nghĩa nào cả.” Anh cong khóe môi, bước từng bước lớn, hai tay bắt lấy bờ vai của Thiên Nhã

“Như vậy thì sao?” Anh cúi người, hôn cô.

Cô nhắm mắt với vẻ mệt mỏi, không kháng cự nụ hôn của anh

Một nụ hôn triền miên dai dẳng, thế giới đột nhiên trở nên tĩnh lặng

Có lẽ, cô không thể đánh lừa con tim của mình, nhưng mà..

Cô bỗng dừng hành động đáp lại một cách vụng về

Hai người cùng ngẩn ra, sau vài giây, anh buông cô, trong mắt không hề có hơi ấm

“Chúng ta không thể.” Thiên Nhã nói trong nghẹn ngào

Anh cười lạnh: “Vậy thì cứ như thế đi.” Trong thế giới của Lạc Thần Hi, trước nay chỉ có người thuận theo, không ai phản bội, càng không chứa kẻ chống đối

Anh quay người đi, từng bước rời khỏi tầm nhìn của cô

Thiên Nhã đứng chôn chân, mãi đến khi bóng lưng của anh mất hút trong bóng tối

Cô đã làm đúng, đó chắc chắn là lựa chọn tốt nhất

La Thiên Nhã,6dừng đuổi theo, dừng, dừng! Nhưng bước chân vẫn không nghe theo sự kiểm soát của tâm trí, cô chạy đi

Lúc Thiên Nhã sắp đuổi kịp bóng dáng cao lớn kia, đột nhiên sau lưng bị đánh mạnh, trước mắt cô chột tối sầm rồi ngã đi

Lạc Thần Hi lên xe, đập ga nghênh ngang rời khỏi

Anh siết vô lăng đến nỗi các đốt ngón tay trở nên trắng nhợt, thấy lòng mình đau nhói, một nỗi đau chết tiệt! Kể từ hôm nay, anh nhất định phải để người phụ nữ đó mãi mãi cút khỏi trái tim của mình!

Trong văn phòng Chủ tịch

Lạc Thần Dương nóng nảy đập bàn đứng dậy: “Anh! Anh còn đợi gì nữa? Chắc chắn là ông nội! Nếu không thì còn airtay với Thiên Nhã chứ?” Lạc Thần Hi ngồi trên sofa, nghịch nhân của mình, lạnh lùng ngược mắt: “Thì sao?” ỒBiểu cảm của anh hết như chuyện không liên quan đến mình

“Thì sao? Anh hỏi em thì sao á?” Lạc Thần Dương không dám tin, kêu lên

La Thiên Nhã đã mất tích hai ngày rồi, nhưng cái tên này lại như không nghe không thấy, chẳng có hành động nào cả

“Chẳng lẽ cậu bảo tôi đến trước mặt ông nội đòi lại bạn gái của cậu?” Lạc Thần Hi nhếch môi cười lạnh, nói một cách khiêu khích

Cửa văn phòng Chủ tịch đột nhiên được mở ra, Kha Từ Thích siết nắm đấm bước vào trong, lao lên cho Lạc Thần Hi một cú đấm: “Tôi đã nói từ sớm, đừng tổn thương cô ấy! Đừng kéo cô ấy vào thế giới phức tạp của anh!” Đôi mắt Kha Từ Thích đầy tơ máu, râu bên dưới cằm khiến anh trông tiêu tụy đi không ít

Lạc Thần Hi đứng dậy, chỉnh lại quần áo của mình, lạnh lùng nhìn Kha Từ Thích, sau đó đáp trả anh một cú đấm với tốc độ cực nhanh.

“Đây chính là cái giá phải trả vì anh dám chạy đến văn phòng tôi giờ thối ngang ngược.” Thấy hai người sắp đánh nhau, Lạc Thần Dương ngăn họ lại: “Đừng như thế.” Sau đó thì gương mặt của anh ta bị nắm đấm lớn của hai người “hôn” mạnh cùng một lúc

Lạc Thần Dương bị đánh ngã lên sofa, nhìn hai tên đang hướng ánh mắt thù địch vào mình, tự thừa nhận bản thân xui xẻo: “Được, được lắm, hai kẻ điên này.” “Chúng ta đánh cược, thế nào?” Lạc Thần Dương đứng lên, nói với họ

Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích nhường mảy nhìn anh ta, ánh mắt đều không dễ chọc

“Ai tìm thấy Thiên Nhã trước, thì hai người còn lại phải từ bỏ cô ấy.” Kha Từ Thích siết chặt nắm đấm: “Tôi mãi mãi sẽ không từ bỏ cô ấy.” Lạc Thần Hi cười lạnh: “Cô ta đối với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi.” Kha Từ Thích nhìn chăm chăm anh, bật ra một câu từ trong kẽ răng: “Nhớ lấy lời của anh.” Sau đó anh quay người bỏ đi

Lạc Thần Dương rời khỏi sofa, về mặt thích thú: “Anh, cảm ơn vì đã từ bỏ quyền lợi này nhé.” Rồi anh ta cũng quay người ra khỏi phòng.

La Tiểu Bảo và Lạc Lăng ngồi trong quán cà phê, hai gương mặt nhỏ đều có chung một biểu cảm suy tư

“Nghỉ phạm lớn nhất chính là cụ Lạc, nhưng em đã phải hết thủ hạ đi điều tra mà vẫn không có chút manh mối nào, xem ra lần này lão già ấy chơi thật rồi, cha đã đắc tội với ông ta, nên ông ta ra oai phủ đầu với cha.” Lạc Lăng nói với nét mặt nghiêm túc.

La Tiểu Bảo khoanh tay: “Có thể chắc chắn một điều, cho đến hiện tại ma mi Thiên Nhã vẫn an toàn.”

“Nếu không phải cụ Lạc, còn có thể là ai chứ?” Lạc Lăng nhường mảy đưa ra giả thiết

“Bọn mình cùng suy nghĩ, trong chuyện này, ai trong bất thường nhất?” La Tiểu Bảo nhìn Lạc Lăng, câu trả lời đã hiện ra.

“Cha?” Lạc Lăng kinh ngạc hỏi, đúng thật cha là người bất thường nhất, ma mi Thiên Nhã đã mất tích mấy ngày rồi, chú Từ Thích lo lắng như ngồi trên đống lửa, huy động hết nhân lực và vật lực để truy tìm manh mối, Lạc Thần Dương cũng đang ra sức điều tra, vậy mà cha lại ung dung bình thản không hề có động tĩnh gì.

“Nói như vậy, chuyện này thật sự không đơn giản.” Lạc Lăng đưa hai ngón tay chống cằm, về mặt trầm tư

La Tiểu Bảo nhíu mày gật đầu.

Trong một căn phòng chật hẹp, Thiên Nhã bị bịt mắt, cột cả tay và chân

Có tiếng bước chân đang đến gần cô, một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng

“Cha? Là cha đúng không?” Thiên Nhã bỗng hỏi.

Tiếng bước chân chợt im bặt, cơ thể của người đàn ông cứng đờ

“Cha, thật sự là cha sao?” Người đàn ông siết chặt nắm đấm, gương mặt đầy dấu vết của năm tháng trở nên nhăn nhúm.

Tại văn phòng Chủ tịch, Lạc Thần Hi cắn răng, cố gắng suy nghĩ điều gì đó

Hai ngày trước

“Chủ tịch, nhiệm vụ của chúng ta đã thất bại, có người đi trước một bước.” Người của anh báo cáo qua điện thoại

Lòng anh lạnh đi, hỏi: “Là người nào?” Đầu dây bên kia do dự một lúc, hơi sợ hãi đáp: “Chuyện này..

trước mắt vẫn chưa rõ ả, nhưng có thể chắc chắn không phải đám người của cụ Lạc, chúng tôi sẽ nhanh chóng điều tra rõ ràng.” Các đốt ngón tay đang siết ống nghe trở nên trắng nhợt, hơi thở bắt đầu chuyển sang nặng nề, anh cắn răng, tắt máy

Đôi mắt sâu thẳm tỏa ra tia sáng đáng sợ.

“Chồng à, nghe nói La Thiên Nhã đã mất tích mấy ngày rồi, trời, sao có thể như vậy?” Hạ Văn Cẩm kìm nén sự phẫn khích trong lòng, vội làm điệu bộ không dám tin

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt sắc bén như muốn nhìn thấu tâm can: “Nghe nói? Nghe ai nói?” Chuyện Thiên Nhã mất tích không hề đơn giản, anh, Kha Từ Thích, Lạc Thần Dương luôn âm thầm lần theo dấu vết mà điều tra, sao cô ta lại biết được? Mặt Hạ Văn Cẩm chợt biến sắc: “Cũng..

cũng không có gì, em nghe Lăng Lăng nói.” Lạc Thần Hi cười lạnh một tiếng: “Tốt nhất đừng quá lo chuyện bao đồng, đừng để tôi biết, cô có một chút liên quan nào đến chuyện này.” Ánh mắt của anh đầy cảnh cáo

Hạ Vân Cẩm bị ánh mắt đáng sợ này làm cho kinh hãi, gương mặt xinh đẹp trở nên tái nhợt

Lạc Thần Hi nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, sau đó về thẳng phòng sách.

Nhìn bóng lưng của anh, cô ta cắn răng nói: “Yên tâm đi, La Thiên Nhã mãi mãi sẽ không xuất hiện nữa đâu.”

Tại nơi ở lâu đời của nhà họ Lạc

“Ông nội, ông dự định sẽ trừng trị người phụ nữ đó như thế nào ạ?” Hạ Vân Cẩm mặt mày vui mừng, hỏi với ánh mắt thần bí

Cụ Lạc chống gậy, tỏ vẻ cười liếc nhìn cô ta, ra hiệu cô ta nhìn về phía chiếc xe con màu đen ngoài cửa lớn: “Nếu ông là cháu, ông sẽ không chạy đến đây vào thời điểm mấu chốt như thế này.” Thật là một người phụ nữ ngu xuẩn

Câu này khiến Hạ Vân Cẩm như giật mình thức giấc, cô ta vội vàng đi đến trước cửa sổ sát đất để nhìn: “Chồng cháu phái người theo dõi cháu sao?”

Cụ Lạc nhếch môi cười mỉa: “Lẽ nào cháu ngây thơ cho rằng, trong chuyện này nó không nghi ngờ cháu?” “Cháu đã có sự chuẩn bị, nhưng...” Hạ Vân Cẩm tỏ ra vô tội, sau đó cô ta che miệng mình lại, tự biết đã lỡ lời

Cụ Lạc nhìn chăm chăm cô ta, vẻ mặt như đã hiểu ra

“Ông nội ra tay, không phải đơn giản hơn cháu sao, hừ, cuối cùng thì người phụ nữ đáng ghét đó phải trả giá rồi.” Đôi mắt Hạ Vân Cẩm tỏa ra tia sáng nham hiểm

Cụ Lạc khẽ nhếch môi: “Cô ta không ở trong tay ông

Ông ta đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, như đang suy nghĩ điều gì đó

“Cái gì?” Hạ Vân Cẩm tỏ vẻ nghi hoặc

Cụ Lạc híp mắt lại, chậm rãi nói: “Có khả năng chuyện này xoay chuyển được.” Ông ta chưa bao giờ để sảy tay người mà mình muốn đối phó

Hạ Vân Cẩm càng nghi hoặc hơn: “Vậy rốt cuộc cô ta đã đi đâu?” Một cơ hội tốt như thế, cô ta không thể cứ vậy mà cho qua

Cụ Lạc hừ lạnh một tiếng, nở nụ cười gian xảo: “Không sao, chuyện đó chỉ tăng thêm sự thú vị cho cuộc độ sức này.” Hạ Vân Cẩm như hiểu như không nhìn bóng lưng của cụ Lạc, nhếch môi nở nụ cười đắc ý

Cho dù La Thiên Nhã ở trong tay ai, chỉ cần có thể khiến cô mãi mãi không thể tiếp cận Lạc Thần Hi nữa, thì cô ta đã đạt được mục đích rồi, mà còn không cần cô ta động tay vào

La Thiên Nhã, tốt nhất là cô vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này, vĩnh viễn cắt khỏi Lạc Thần Hi, đừng oán hận ai cả, có trách chỉ trách cô đã đụng đến Lạc Thần Hi.

“Cha, rốt cuộc có phải là cha không? Cha nói chuyện đi?” Thiên Nhã cố gỡ sợi dây đang trói tay mình, hét lớn, nhưng người trước mặt không lên tiếng

Cô có thể cảm nhận được, người đó chính là cha, tiếng bước chân đó, hơi thở đó, chắc chắn là cha.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Hung thủ giết người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cha, sao cho có thể tàn nhẫn như vậy, bảy năm qua cha có biết con tìm cha rất vất vả không? Đột nhiên cha mất tích, cho biết con lo lắng đến thế nào không? Bây giờ cha về rồi, tại sao lại muốn dùng cách này để tổn thương con?”

Thiên Nhã ghen ngào nói, nước mắt bất giác tuôn rơi, cô nhỏ giọng nức nở, sau đó thoáng nghe thấy tiếng khóc khe khẽ của người đàn ông đối diện

Ông bước đến, cời bịt mắt cho cô

Thiên Nhã cảm thấy choáng váng, đôi mắt cô làm quen với ánh sáng đột ngột

Lúc cô nhìn kỹ lại, người trước mặt có một khuôn mặt lạ lẫm, nhưng mà, ánh mắt ấy...

“Là cha đúng không?” Cô hỏi với vẻ không chắc chắn, nhìn vào gương mặt già nua chan chứa nước mắt ấy, cô không dám tin người trước mặt mình, chính là cha của cô.

“Đúng, là cha đây.” Giọng nói trầm ổn thân thuộc khiến Thiên Nhã ngạc nhiên

Sao có thể. Sao có thể như vậy được?

Người đàn ông cời dây trói cho cô, hai chân Thiên Nhã mềm nhũn lùi về sau, cho tới vách tường: “Ông là cha tôi? Nhưng mà..

vì sao?” Cô không hiểu nổi, gương mặt của cha, sao lại..

Về mặt La Sâm đau khổ: “Bé Nhã, là cha có lỗi với con, là cha có lỗi với con.”

Đôi mắt Thiên Nhã đầm nước, bé Nhã, cách gọi quen thuộc lại thân thiết biết bao, ông chính là cha, là cha của cô.

Thiên Nhã chạy lên trước ôm chặt lấy ông, hai cha con ôm nhau khóc.

“Không, không phải như thế.” Thiên Nhã không dám tin chuyện mình vừa nghe, cô nhìn cha mình, không muốn tin vào sự thật chính tại cô nghe thấy

“Con không thể ở cùng cậu ta, cha mẹ của cậu ta là người đã giết mẹ con, mà cậu ta, lần này không ngờ lại phải người bắt cóc con, nếu không phải cha xuất hiện kịp lúc, thì con đã bị người của cậu ta bắt đi rồi!” La Sâm nói với vẻ mặt căm thù đến tận xương tủy.

“Cha, con không tin, anh ấy sẽ không làm như thế với con, sẽ không đâu.” Tuy từ trước tới nay anh già và cô không ít lần, nhưng cô không dám tin, người phải người lấy mạng cô, lại có thể là anh

“Tin cha, cậu ta không phải người tốt, cậu ta giống cha mình, là một thương nhân độc ác quỷ quyết, nếu không phải tại cha cậu ta, cha đã không sa sút đến tình cảnh như hôm nay, những năm qua, con biết cha đã trải qua như thế nào không? Cha bị ép phải sống tạm bợ ở nước ngoài, sống không bằng chết, không thể gặp con, nửa năm trước cha đã phẫu thuật khuôn mặt, hai tháng trước trở về thành phố A định tìm con, nhưng không ngờ con gái của cha, lại có quan hệ với người nhà họ Lạc! Cha không dám tiếp cận con, cha sợ con trách cha, sợ con không chịu nhận người cha này, cha chỉ thi thoảng trộm nhìn con và cháu ngoại của mình, nhưng lại không dám gặp mặt hai người.”

Thiên Nhã khóc thút thít, lòng buồn bã: “Cha.” “Con nghe cha nói, con không được yêu Lạc Thần Hi, cậu ta không phải người tốt, những người của họ Lạc đều không phải người tốt!” “Nói như vậy, hai tháng nay cha luôn bên cạnh con?” Vậy thì bóng lưng mà cô nhìn thấy lần đó, thật sự là cha rồi

“Không sai, cha không ngờ con lại yêu Lạc Thần Hi, chuyện này không nên, con biết không? Bé Nhã, con nghe cha nói, cùng cha rời khỏi nơi này, ngay lập tức!” Nói xong ông bước đến kéo Thiên Nhã

“Không được! Con không thể rời khỏi nơi này.” Thiên Nhã gỡ tay của La Sâm, đáp

“Con còn do dự điều gì? Những người của nhà họ Lạc đều đang nhắm vào con, con tiếp tục ở lại, sớm muộn sẽ không giữ nổi tính mạng, họ không phải dễ chọc, con còn trông mong tên khốn Lạc Thần Hi sẽ cứu con sao? Cậu ta cũng thế, muốn đưa con vào chỗ chết!” La Sâm cuồng loạn hét lên

“Không phải vậy, không phải.” Thiên Nhã vẫn không muốn tin

“Được, vậy con nói đi, con chọn cha, hay chọn cậu ta?” “Cha, để con gặp mặt anh ấy lần cuối, có được không? Gặp rồi, chúng ta đưa La Tiểu Bảo, ngay lập tức rời khỏi nơi này.” Thiên Nhã không từ bỏ, cô phải tìm cách chứng thực, cô không thể cứ vậy mà rời đi

La Sâm nhắm mắt lại, trầm mặc một lúc lâu, lấy lại bình tĩnh đáp: “Được, nếu con vẫn chưa hết hi vọng, vậy thì đi đi.” Thiên Nhã ngồi taxi với La Sâm, tay cô nắm chặt điện thoại, rồi run rẩy cầm lên, định bấm số của Lạc Thần Hi

Bỗng một tiếng động vang lên cực lớn, taxi bị chiếc xe con màu đen phía sau đâm mạnh khiến nó lao vào một cây đại thụ trên đường, tài xế ngã ngay tại chỗ

Thiên Nhã cảm giác như đầu mình sắp nứt ra, từ trán truyền xuống một cơn lạnh

Thiên Nhã đỡ trán trong đau đớn, thông qua tầm nhìn mơ màng, cô thấy cha cũng đã bị thương.

“Cha.”

“Đi đi! Thiên Nhã, mặc kệ cha.” La Sâm thoáng nhìn một tốp đồng người mặc đồ đen bước xuống từ những chiếc xe con màu đen đằng sau, hét lên.

Nhóm người mặc đồ đen bao vây xung quanh, đập cửa kính taxi

cửa xe phút chốc đã bị đập vỡ, mảnh thủy tinh bắn vào trong

Thiên Nhã ôm chặt lấy cha mình, ra sức bảo vệ ông

“Chủ tịch đã cản dận, giải quyết gọn gàng một chút.” Một tên đồ đen nói

Tuy giọng hằn không lớn, nhưng Thiên Nhã vẫn nghe thấy, cảm giác choáng váng bỗng chốc bị sự kinh hãi xua tan, lòng cô trở nên lạnh lẽo như một vùng băng tuyết, tuyệt vọng, lại đau đớn

Một tên đồ đen từ từ lấy ra một con dao sáng choang

Nhưng chỉ trong nháy mắt, La Sâm rướn người nhảy sang ghế lái phụ, đẩy tài xế xuống xe, sau đó khởi động xe rồi lái đi

La Sâm liều mạng đạp ga, quay đầu xe, chạy vào một khu rừng, khó khăn lắm mới tạm thời cắt đuôi đám người đồ đen đuổi theo gắt gao ở phía sau

Thiên Nhã lục tìm điện thoại của mình định báo cảnh sát, nhưng vào giây phút khẩn cấp này lại không tìm thấy

“Thiên Nhã, xuống xe! Xuống xe! Qua bên kia ẩn náu!” La Sâm dừng lại, hét lớn với Thiên Nhã.

“Không được! Cha!”

Mau xuống xe! Núp vào bụi cỏ!” La Sâm hét trong cuồng loạn

Tình thế cấp bách, Thiên Nhã nhất thời không biết nên làm gì, chỉ có thể gắng sức chạy nhanh vào bụi cỏ để ẩn náu

La Sâm vừa lái xe đi, những chiếc xe của bọn mặc đồ đen phía sau liền rẽ ngoặt đuổi theo

Thiên Nhã nấp trong bụi cỏ, toàn thân run rẩy

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng còi báo động truyền đến từ xa, như thể nắm được sợi cỏ cứu mạng cuối cùng

“Cứu với! Cứu tôi với!” Cô chạy về phía có tiếng còi báo động, thông qua tầm nhìn mờ hồ, nhìn thấy một chiếc xe quen mắt

Xe phanh gấp, người đó lao ra ngoài, ôm lấy Thiên Nhã sắp ngã đi

Một tiếng nổ lớn vang lên từ xa, khiến đầu cô ong lên một tiếng

“Thiên Nhã!” Kha Từ Thích từ sau đuôi đến, kéo cô vào lòng mình

Lạc Thần Dương cũng đuổi đến

“Trời ơi!” Anh ta nhỏ giọng thốt lên một tiếng

“Cha! Cha ơi!” Thiên Nhã gắng gượng chống đỡ, tâm trạng theo tiếng nổ đó mà rơi vào vực thẳm

Không đầu, cha nhất định sẽ bình an vô sự, chắc chắn là cô lĩnh cảm sai! “Cha!” Cô hét lớn một tiếng, sau đó ngất đi.

Trong bệnh viện.

Lạc Thần Hi trông chừng cạnh giường của cô, nhìn đôi mày đang nhíu chặt kia, dường như cô đang gặp ác mộng

“Cha ơi, cha ơi.” Cô liên tục gọi

Kha Từ Thích ở bên cạnh nắm tay của cô: “Anh ở đây, đừng sợ, Thiên Nhã, Thiên Nhã.” Lạc Thần Dương dựa ở góc cửa, khoanh tay, nhíu mày

“Cha ơi! Cha đừng đi, đừng đi!” Thiên Nhã hét lớn, sau đó bỗng mở mắt ra

Nước mắt trượt khỏi khóe mắt

Giương mặt của Lạc Thần Hi in vào tầm mắt cô

Mọi thứ trước khi cô ngất đi hiện ra trong đầu.

Kha Từ Thích tiến đến ôm cô: “Thiên Nhã.” Thiên Nhã nắm lấy cánh tay của Kha Từ Thích, hỏi: “Cha em đâu? Ông ấy đâu? Ông ở trong taxi, ở trong taxi!” Kha Từ Thích cắn môi, cúi thấp đầu đáp: “Taxi lao xuống khe núi rồi phát nổ..

Cảnh sát đang khám nghiệm hiện trường...” Sắc mặt của Thiên Nhã càng thêm trắng bệch, cô ngẩn ra, nước mắt lã chã, gương mặt của anh lại in vào tầm mắt, là anh ta, Lạc Thần Hi, chính anh ta! “Bốp!” Một cái tát vang dội tìm đến gương mặt anh

Thiên Nhã chỉ vào Lạc Thần Hi, mắng trong cuồng loạn: “Là anh! Đồ hung thủ giết người! Đồ hung thủ giết người! Anh trả cha cho tôi! Trả cho tôi!” Nước mắt không ngừng tuôn, đều tại cô cả, là cô đã hại chết cha mình! Gương mặt của Lạc Thần Hi ngay lập tức xuất hiện vài dấu ngón tay, anh cắn răng nhìn chăm chăm Thiên Nhã đang điên cuồng

Thiên Nhã kích động lao lên đánh anh, Lạc Thần Hi đứng im, để mặc cho cổ đấm đá như nổi điên

“Đủ rồi, Thiên Nhã, đừng hành hạ bản thân như thế, được không?” Kha Từ Thích đưa tay kéo cô vào lòng mình, nói bằng giọng khản cầu

Thiên Nhã khò sở rơi nước mắt trong lòng Kha Từ Thích: “Là em không tốt, em không nên yêu anh ta, là em đã hại chết cha mình!” Kha Từ Thích ôm Thiên Nhã, trừng mắt với Lạc Thần Hi, nói: “Em yên tâm, nếu thật sự là anh ta làm, anh ta sẽ phải trả giá.” Lạc Thần Hi cúi đầu, siết chặt nắm đấm

Hồi lâu, anh ngước mắt, hừ lạnh một tiếng, quay người rời khỏi phòng bệnh

Thiên Nhã lạnh lùng nhìn bóng lưng của anh, bóng lưng bị tổn thương ấy, làm lòng cô đau như bị dao cắt

Lạc Thần Hi, tôi hận anh! Tôi hận anh! Lạc Thần Dương nhún vai, vẻ mặt không thể chịu nổi: “Ha ha, trò chơi này, thật là “quá kích thích rồi.” Nói xong anh ta cũng quay người rời đi

Cảnh sát tìm kiếm tại hiện trường một ngày một đêm, nhưng vẫn chưa phát hiện thi thể của La Sâm

Lạc Thần Hi và những người khác cũng chỉ bị hỏi vài câu lấy lệ, Cục Cảnh sát từ lâu đã giống như của nhà họ Lạc, chẳng qua là vì sợ Kha Từ Thích gây sức ép nên mới nghiêm túc điều tra Lạc Thần Hi một lượt, nhưng đáp án vẫn là chuyện này không hề liên quan gì đến người nhà họ Lạc.

Thiên Nhã ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày, Kha Từ Thích và La Tiểu Bảo luôn bên cạnh cô.

Sau khi xuất viện, cô không đến Tập đoàn Lạc Thần làm việc nữa mà ở nhà, không đi đâu cả

Cha ơi, cha đang ở đâu? Cha không gặp nguy hiểm đâu, đúng không? “Ma mi, mẹ đừng như thế, con tin ông ngoại chắc chắn sẽ được thần linh che chở, ông nhất định sẽ không sao.” La Tiểu Bảo thấy Thiên Nhã một mình ngồi ngẩn ra trên sofa, bước qua đó ôm lấy Thiên Nhã an ủi

Hiện tại cậu và Lạc Lăng đang dốc hết sức điều tra chân tướng của chuyện này, đầu đầu nhất là, lúc này ma mi Thiên Nhã một mực cho rằng cha đã phải người truy sát mẹ nên có hiểu lầm rất sâu đậm với cha, còn cha lại nhốt mình trong phòng sạch, không muốn gặp ai, cũng không giải thích với Thiên Nhã

Nếu chuyện này cứ tiếp tục như vậy, ngày tháng cả nhà đoàn tụ e rằng sẽ chẳng còn nữa

“Bé cưng, có phải ma mi rất vô dụng không? Khó khăn lắm ma mi mới tìm thấy ông ngoại, vậy mà...” Nước mắt của Thiên Nhã lại tuôn rơi.

La Tiểu Bảo vỗ vai của Thiên Nhã, đáp: “Ma mi, đây không phải lỗi của mẹ, con tin ông ngoại nhất định đang ở một nơi nào đó bảo vệ chúng ta, không phải ông luôn bảo vệ chúng ta sao?” “Là lỗi của mẹ, là mẹ hại chết ông ngoại, nếu không phải mẹ quá tin tưởng Lạc Thần Hi...” Thiên Nhã nghẹn ngào

“Sự thật sẽ nhanh chóng phơi bày thôi, ma mi, có những chuyện không thể nhìn bề ngoài, có lẽ mọi thứ không tệ như chúng ta nghĩ.” La Tiểu Bảo đưa ra lời khuyên chân thành sâu xa

Vậy ư? Nếu như đây chỉ là một con ác mộng, thì tốt biết mấy? Sẽ không có chuyện cha mẹ Lạc Thần Hi gây ra cái chết của mẹ cố như cha kể, cha sẽ không mất tích, cũng sẽ không có bọn người mặc đồ đen độc ác nham hiểm ấy

Nhưng mà, chuỗi sự việc không thể tưởng tượng nổi này đã xảy ra, cô không thể tự lừa chính mình, cho dù cô không muốn hơn đi chăng nữa, thì đó đều là sự thật

Lạc Thần Hi, tôi còn có thể tin anh hay không? Sự thật bày ra trước mắt, bởi vì tôi không muốn tin lời của cha, cho nên mới hại cha mất tích, không rõ sống chết, tôi còn có thể tin anh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 103: Lưu manh đã hoàn lương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Chồng ơi, em vào nhé?” Hạ Vân Cẩm bưng com và đồ ăn nóng hổi đứng ngoài phòng sách gỗ cửa, hỏi.

Thấy bên trong không hề có phản ứng gì, Hạ Vân Cẩm nhỏ giọng mắng: “Vì người phụ nữ như La Thiên Nhã, đáng sao?” Mấy ngày nay anh vừa đi làm về liền nhốt mình trong phòng sách, ngay cả Lạc Lăng cũng không gặp, cô ta chưa nhìn thấy Lạc Thần Hi như vậy bao giờ, anh làm thế khiến lòng đổ kỵ của cô ta càng bùng lên dữ dội, gần như sắp nuốt chửng cô ta

“Chồng à! Em vào đây.” Nhưng thời điểm này, cô ta nên biểu hiện thật tốt, để anh biết, trên thế gian này, người phụ nữ yêu anh nhất, là cô ta - Hạ Vân Cẩm

Lạc Lăng từ đằng sau giành lấy com và đồ ăn trong tay cô ta, nói: “Để con nói chuyện với cha.” Sau đó cậu gõ cửa đi vào

Nhìn cánh cửa bị Lạc Lăng đóng lại một cách dứt khoát, Hạ Vân Cẩm khoanh tay hừ lạnh một tiếng: “Thằng nhóc thôi tha, không biết lớn nhỏ.” Lạc Lăng, tạo trái lại muốn xem thử mày có bản lĩnh gì, trẻ con như mày thì hiểu cái răm gì chứ, tao chỉ mong sao mày vào trong chộc giặt cha mày, để anh ấy thay tao giáo huấn mày một trận.

Lạc Lăng đóng cửa phòng, nhìn thấy Lạc Thần Hi đang ngồi trước cửa sổ sát đất, cậu khề thờ dài một tiếng, nói: “Cha ơi, lúc nên ăn com thì hãy ăn com đi nhé, nhất định đừng để đói, sức khỏe là quan trọng nhất đó à.”

Cậu bé đi đến trước mặt Lạc Thần Hi, chủ động sà vào lòng anh

Lạc Thần Hi đang trầm tư gì đó, nhìn thấy con trai “day báo” mình với vẻ mặt như ông cụ non, anh cong môi nở nụ cười đầy cưng chiều: “Nhóc con, quay ngược lại day báo cha rồi.” Anh bế con trai ngồi lên đùi mình, nói bằng giọng hơi khàn

Lạc Lăng nhìn vào đôi mắt đầy tơ máu của anh, trong lòng vừa buồn vừa vui, vui vì cha thật sự rất quan tâm đến ma mị, buồn vì hiện tại ma mị hoàn toàn xem cha là người xấu, không những phái người truy sát mẹ, mà còn hại ông ngoại mất tích.

“Cha ơi, cha mau ăn nhân lúc còn nóng, cẩn thận dạ dày bị đói, cha căn bản còn trẻ hơn người ta nữa, còn không biết chăm sóc bản thân bằng con.” Lạc Lăng tiếp tục “day báo”.

Lạc Thần Hi nở nụ cười bất đắc dĩ, nhìn gương mặt nhỏ đáng yêu đang không ngừng cảm râm của Lạc Lăng, ánh mắt bỗng có đôi chút u ám, khuôn mặt của Thiên Nhã và Lạc Lăng chồng lên nhau, anh kinh ngạc nhận ra, con trai của mình lại trông giống Thiên Nhã đến vậy.

“Cha ơ?” Lạc Lăng gọi anh đang nhìn mình đến gần ra

Lạc Thần Hi định thần lại, véo nhẹ má của cậu: “Được, cha nghe con.” Lạc Lăng nhìn Lạc Thần Hi tạo nhả dùng bữa, đột nhiên nói một cách chân thành sâu xa: “Cha, nếu cha thích Thiên Nhã, con không để bụng.” Cậu cúi đầu, vờ làm vẻ mặt nặng nề.

Lạc Thần Hi đặt đĩa xuống, biểu cảm trở nên phức tạp, đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại: “Lăng Lăng, cha không hiểu ý con.” “Trong lòng cha hiểu, cha nên dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình, chỉ có ở bên người mình yêu, mới được hạnh phúc, con có thể thông cảm, nên càng không trách cha.” Lạc Lăng nghiêm túc đáp

Lạc Thần Hi bị lời của con trai chọc cho buồn cười: “Nhóc con này.” Anh khoanh tay, chờ con trai tiếp tục nói thêm những lời khiến mình kinh ngạc

“Vì vậy cha đừng nhốt mình trong phòng suốt nữa, giải thích rõ ràng với đi ấy đi ạ, có lẽ đi ấy sẽ tin cha, con tin chỉ cần cha chịu làm, mọi vấn đề khó khăn đều sẽ được giải quyết dễ dàng.” Lạc Lăng vỗ vờ

Lạc Thần Hi nhìn chằm chằm con trai, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Con à, thế giới của người lớn rất phức tạp, trẻ con đừng quản quá nhiều chuyện như vậy.” Lạc Lăng nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Cha, yêu và không yêu chỉ là vài từ đơn giản, có gì phức tạp, yêu thì hành động, cha hiểu mà.” Cậu vỗ vai của Lạc Thần Hi, nói xong câu cuối cùng này rồi đi ra ngoài

Hạ Vân Cẩm trông chừng ở ngoài cửa, định nghe lén hai cha con nói chuyện

Lạc Lăng vừa bước ra, nhìn thấy cô ta đang dính lấy cánh cửa cố nghe lén, cậu khoanh tay, tỏ vẻ mỉa mai nhìn Hạ Vân Cẩm, cố ý nói lớn: “Ma mị! Hành vi nghe lén người khác nói chuyện này không có đạo đức chút nào đâu!”

Hạ Vân Cẩm giật mình lập tức che miệng của con trai, nhẹ giọng nói với vẻ mặt hung hăng độc ác: “Thằng nhóc thôi tha! Con7nói linh tinh cái gì đấy! Im miệng cho mẹ!”

Lạc Lăng hất tay cô ta ra, vẻ mặt khinh thường

Hạ Vân Cẩm kéo Lạc Lăng đến một góc hành lang, sau đó nặn ra một nụ cười giả tạo, hỏi: “Nào, con trai ngoan, nói ma mị biết, lúc này con đã nói gì với cha vậy? Cha có nhắc đến ai không?”

Lạc Lăng khoanh tay, lạnh lùng liếc nhìn cô ta: “À?” Cậu giả ngốc

Sắc mặt Hạ Vân Cẩm tối sầm, sau đó lại nặn thêm một nụ cười giả tạo: “Chính là cái người đó ấy.” Lạc Lăng vẫn mang nét mặt không hay biết gì

“La Thiên Nhã ấy!” Cô ta không nhịn được mà nói

Lạc Lăng tỏ vẻ “hiểu ra”, như đang suy nghĩ, nhớ lại đoạn hồi ức vào phòng lúc này: “Hình như là có.” “Anh ấy nói gì về người phụ nữ đó?” Hạ Vân Cẩm ngồi xổm xuống giữ chặt hai bên vai của Lạc Lăng, vẻ mặt căng thẳng

Lạc Lăng nhìn đáng vẻ nôn nóng của cô ta, nở một nụ cười ngây thơ hồn nhiên, đáp: “Không nói được.” Sau đó cậu quay người về thẳng phòng của mình

Hạ Vân Cẩm bị cậu chọc tức điên, nhưng vì Lạc Thần Hi đang ở nhà nên không dám nổi giận với cậu, chỉ đành giậm chân cho qua

Thằng nhóc thôi tha! Khiến người khác ghét như cha mẹ ruột của mày vậy! A! Năm đó cô ta không nên mang đứa ma vương hại đời này về nhà! Con nhà ai mà không ngoan hơn nó chứ? Ít nhất chúng nó sẽ không chống đối cô ta! Thật là vong ân phụ nghĩa!

Trong quán bar.

Lạc Thần Hi ngồi ở quầy bar, một mình편편 muợn uống rượu

Sau lưng bỗng có người đặt tay lên vai anh, là Lạc Thần Dương

“Anh, uống rượu cũng không gọi em, quá không có tình anh em rồi.” Lạc Thần Dương nói với vẻ mặt bông đùa.

Lạc Thần Hi thoáng nhìn anh ta, không quan tâm, tiếp tục ngửa đầu uống rượu

Lạc Thần Dương ngồi lên ghế bar cạnh anh, gọi một ly cocktail rồi uống một cách tao nhã

“Vụ án điều tra thế nào?” Lạc Thần Hi nhìn phía trước, bỗng hỏi

Lạc Thần Dương nhếch môi cười, đáp: “Coi kia, anh vẫn rất quan tâm đến Thiên Nhã.” Lạc Thần Hi cười lạnh: “Tôi quan tâm mình có phải hung thủ giết người hay không.” Lạc Thần Dương nhướn mày: “Thì ra anh cũng biết quan tâm mình có phải một hung thủ giết người hay không hả? Thành thật mà nói, nhiều năm qua, anh đánh bại biết bao đối thủ trên thương trường, lẽ nào những người bởi vì công ty bị ép đóng cửa mà dẫn đến gia đình tan nát chia lìa không liên quan đến anh sao?” Lạc Thần Hi cầm rượu lên uống một ngụm, mặc kệ lời châm chọc của Lạc Thần Dương, hướng mắt về ca sĩ của quán đang say sưa hát bản tình ca tiếng Anh giai điệu êm ái trên sân khấu.

“Ồ, Lạc Thần Hi thật sự đã thay đổi rồi, trở nên có tình cảm rồi.” Lạc Thần Dương nhìn vào đôi mắt ngày thường không dễ bị người khác nhìn thấu của anh, vậy mà lúc này lại mang theo đôi chút đau buồn, khiến anh ta thốt lên trong kinh ngạc

Lạc Thần Hi lờ mờ anh ta một cái: “Nếu cậu không muốn bị khiêng ra khỏi nơi này, thì đừng gây sự với tôi nữa.” Anh cảnh cáo.

Lạc Thần Dương sờ mũi, tỏ vẻ buồn cười: “Chắc chắc, anh coi anh kia, thật sự là không nên khen, vừa khen thì lại hiện nguyên hình.”

Lạc Thần Hi đặt chai rượu xuống, trông như sắp chuẩn bị vung nắm đấm cho anh ta đẹp mặt

Lạc Thần Dương lập tức xin tha, nói: “Đừng như vậy mà, ngồi xuống nào, ngồi xuống nào, tối nay chúng ta không say không về.” Sau lưng bỗng có một người phụ nữ gọi cảm với thân hình bốc lửa bước đến, vừa ôm được gương mặt của Lạc Thần Dương thì hôn lên ngay, nói với vẻ nũng nịu: “Lâu lắm rồi người ta không gặp anh, đồ xấu xa, sao lâu như thế không đến tìm người ta.” Nụ cười tùy tiện phóng đảng trước sau như một của Lạc Thần Dương lại hiện ra trên mặt: “Ồi chào, cục cưng, lâu rồi không gặp, người ta cũng nhớ em chết đi được.” Anh ta hôn hai cái lên má của người phụ nữ

Cơ thể người phụ nữ càng áp sát hơn: “Vậy chúng ta ra ngoài dạo nhé?” Cô ta ra hiệu với nét mặt ám muội

Lạc Thần Dương cười khan vài tiếng, bỗng cảm thấy chẳng có hứng thú gì nên từ chối: “Bây giờ thì không được, em xem, anh đang cùng anh của anh uống rượu giải sầu.” Anh vỗ vai Lạc Thần Hi đang ở bên cạnh nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, cười nói.

Người phụ nữ bị từ chối tỏ vẻ không vui, nhưng khi nhìn thấy anh chàng cực kỳ điển trai như Lạc Thần Hi, nụ cười xinh đẹp ngay lập tức quay về, cô ta lại dựa người vào Lạc Thần Hi: “Chào anh, có muốn người ta bầu bạn với anh

không?”

Gương mặt anh tuấn của Lạc Thần Hi tối sầm, ánh mắt âm u đến đáng sợ

Người phụ nữ thấy mình câu dẫn thất bại, bèn mất hứng mà bỏ đi

Lạc Thần Dương nhìn bóng lưng lẳng lơ của cô ta, thờ dãi: “Xem kia, kiểu phụ nữ gì vậy, ** khác gì gái bao đâu.” Lạc Thần Hi cười lạnh: “Gái bao đi cùng lưu manh, chẳng phải rất hợp sao?” Anh nói một cách ám chỉ

Lạc Thần Dương chống nạnh: “Ha ha, đây mới thật sự là Lạc Thần Hi này, không tồi.” Anh ta châm biếm ngược lại, một Lạc Thần Hi lúc nào cũng ngang ngược chiếm thế thượng phong, mới là anh trai mà anh ta biết.

Lạc Thần Hi và cười: “Bỏ tay của cậu ra.” Anh ra hiệu về phía bàn tay đang đặt trên vai mình của Lạc Thần Dương

Lạc Thần Dương lấy tay ra, ngồi vào chỗ mình, tiếp tục thưởng thức Cocktail

“Vậy Lạc Thần Dương thật sự thì sao?” Lạc Thần Hi chợt hỏi

“Em vẫn luôn là em.” Lạc Thần Dương đáp

“Một tên lưu manh đi cùng gái bao, chẳng phải đó mới nên là cậu sao?” Lạc Thần Hi không hề khách sáo nói

“Lưu manh đi cùng gái bao à? Ông trời biết, có lẽ khi lưu manh phải lòng một người, thì sẽ hoàn lương.” Lạc Thần Dương nói như đang suy tư

Lạc Thần Hi đột nhiên đặt rượu trong tay xuống, nắm lấy cổ áo của Lạc Thần Dương: “Cậu, yêu ai cũng được, cô ấy thì không!” Lạc Thần Dương tỏ vẻ khiêu khích, cười châm biếm: “Hình như hiện tại người anh nên đứng trước mặt tuyên bố chủ quyền không phải là em, mà người đàn ông ở bên cạnh cô ấy chăm sóc từng li từng tí kia, đó mới là kẻ địch đáng gờm nhất của anh, anh làm thế thì có là gì? Giờ thôi lưu manh ư? Ngang ngược ư? Được, có trời biết gần đây em muốn đánh nhau đến chừng nào!” Lòng ngực Lạc Thần Hi phập phồng, anh cắn răng, ánh mắt u ám lại đáng sợ, hai người đàn ông cứ thế nhìn thẳng vào nhau, mùi thuốc súng nồng đậm

Một lúc lâu sau, Lạc Thần Hi thả anh ta ra, bực dọc quay người bỏ đi

“Chỉ biết ở đây muợn rượu giải sầu thì có ích gì, đừng đợi vợ chồng người ta kết hôn sinh con rồi, anh mới vác dao đi chém người.” Lạc Thần Dương không sợ chết ở sau lưng châm biếm.

Lưng của Lạc Thần Hi cứng đờ một lúc, sau đó anh đi bước lớn ra khỏi quán bar

Lạc Thần Dương nhìn chằm chằm bóng lưng của anh, nắm bả vai trong bất lực: “Đáng tiếc, trái tim của người ta không có em, nếu không thì...” Anh ta hừ lạnh, tiếp tục vui đầu uống rượu.

Con mưa đầu năm đến một cách bất chợt, có chút phù hợp với tâm trạng

Thiên Nhã ngồi trước ban công, nhìn mưa rơi rả rích, trong tâm trí liên tục hiện ra bóng dáng của người đó, hiện ra khuôn mặt của cha, sau cùng khuôn mặt của cả hai chồng lên nhau, khiến tâm tư của cô hỗn loạn.

Chương 104: Có nên tin tưởng anh hay không?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một tuần rồi mà cha vẫn chưa có tin tức.

Người phía sau dịu dàng, choàng áo khoác lên vai cô, nói: “Ở đây rất lạnh, em đừng để bị cảm.” Thiên Nhã quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt thương xót của Kha Từ Thích, cố gượng cười, đáp: “Khuya lắm rồi, anh về đi, không cần lo lắng cho em.” Mấy ngày qua Kha Từ Thích chăm sóc cho cô từng li từng tí, thậm chí còn vứt bỏ công việc bận bịu ở công ty, lúc nào cũng ở bên cạnh cô

Kha Từ Thích xoa đầu cô, nói: “Vây em nghe lời, đừng ở ngoài này hòng gió nữa được không?” Thiên Nhã đành chịu: “Được, em nghe lời anh, sợ anh luôn.” Khó khăn lắm Kha Từ Thích mới chịu về, Thiên Nhã thầm thở dài một hơi, cô nợ Kha Từ Thích quá nhiều rồi

Cổ ngồi trước giường của La Tiểu Bảo, nhìn con trai cưng đã chìm vào giấc ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy trông rất giống người nào đó

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, trong lòng chợt chấn động

Là anh.

Thiên Nhã thẳng thừng tắt máy

Điện thoại lại nhanh chóng vang lên lần nữa, Thiên Nhã cảm điện thoại ra khỏi phòng La Tiểu Bảo

Anh gọi đến làm gì chứ? Anh gửi một tin nhắn: “Nghe máy.” Thiên Nhã hừ nhẹ một tiếng, cô gần như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ ngang ngược ngồi tít trên cao mà ra lệnh của anh

Điện thoại tiếp tục vang lên, trước khi Thiên Nhã muốn dứt khoát tắt máy thì nhìn thấy tin nhắn mới từ anh: “Tôi đang ở dưới nhà em.” “Anh đi đi, tôi không muốn gặp anh nữa.” Thiên Nhã bắt đầu đi phải nghe máy, nói bằng giọng lạnh lùng

“Vây tôi lên đó.” Anh đáp lại một cách ngắn gọn.

Thiên Nhã tròn mắt với điện thoại

Thật nguy hiểm! Cô căn bản không nên để đàn ông nhà họ Lạc biết cô sống ở đâu! Sáng nay Lạc Thần Dương đã tới quấy rầy cô rồi, khó khăn lắm mới đuổi anh ta đi được, giờ Lạc Thần Hi lại tới! “Anh mà lên, tôi sẽ đi ngay.” Thiên Nhã kiên quyết nói

Đầu bên kia im lặng một hồi, sau đó cất giọng mang theo đôi chút thất vọng: “Vây tôi chờ em.” Nghe tiếng “tút tut”, Thiên Nhã đi đến ban công, chiếc Ferrari bất9mắt của anh đang đậu dưới nhà, bóng dáng quen thuộc ấy đứng bên cạnh xe, không nhúc nhích, mặc mưa gió vào người

Thiên Nhã cảm thấy khó chịu trong lòng, cô cắn răng, không biết làm thế nào

Trong đầu cô hiện lên tất cả mọi chuyện đã từng cùng anh trải qua, cất bước theo bản năng, nhưng chợt nhớ đến những gì mà cha từng kể cùng với khuôn mặt dữ tợn của đám sát thủ kia, cô lại dừng bước

Cô không thể xuống dưới, không thể..

La Thiên Nhã, bây giờ mày nên đi vào ngủ một giấc thật ngon, ngày mai thức dậy thì sẽ chẳng còn chuyện gì cả/chuyện sẽ qua, cứ mặc kệ anh ta

Mưa mỗi lúc một lớn, dường như không có dấu hiệu dừng lại

Thiên Nhã cuộn tròn trên giường, trần trọc mãi không ngủ được

Hạt mưa rơi lên người anh không thương tiếc, toàn thân anh như bị đông lạnh, chút hơi ấm cuối cùng cũng bị nước mưa vùi lấp

Anh nắm chặt nắm tay, cắn răng, nhìn chăm chăm vào cửa lớn

Bóng dáng của cô vẫn chưa xuất hiện

Không sao, anh đợi, đời này Lạc Thần Hi anh chưa từng đợi ai, thì ra cảm giác chờ đợi một người, *** lại khó chịu như vậy! Không biết đã qua bao lâu, cô cảm ô, đi tới trước mặt anh

Bầu trời của anh bỗng trở nên quang đãng như thể mưa đã tạnh

Anh nhìn gương mặt đã gãy đi của cô

Cô nhìn gương mặt đã gãy đi của anh

Cả hai đều thấy lòng mình nhau nhói.

Thiên Nhã kim nén cảm xúc không nên có này, nhìn anh ướt mưa đến vô cùng nhếch nhác, lạnh lùng nói: “Tìm tôi có việc gì sao?”

“Tin anh, được không?” Anh nhìn cô, đáp

Giọng điệu mang theo thỉnh cầu ấy, khiến bản thân anh cũng phải giật mình.

Anh không biết tại sao mình lại vội vàng từ quán bar đến đây, khẳng khái muốn gặp cô, rồi lại nói với cô một câu kỳ lạ như vậy, Lạc Thần Hi chưa bao giờ thỏa hiệp và có thái độ nhún nhường thế này.

Thiên Nhã chợt ngẩn ra, sau đó lại nở nụ cười lạnh lùng: “Tin anh? Anh dựa vào cái gì? Tại sao tôi phải tin? Chẳng phải Lạc Thần Hi anh luôn ngồi tít trên cao, ngang ngược vô lý đấy sao? 7Chẳng phải anh muốn diệt ai thì sẽ diệt người đó sao? Nếu như không phải chính tại tôi nghe thấy, tôi cũng sẽ không tin, nhưng tôi không thể không tin vào tai mình, Chủ tịch Lạc.”

Lạc Thần Hi cắn môi, siết chặt nắm đấm: “Tôi không có lý do gì phải giết em, lẽ nào em không thể dùng đầu của mình để suy nghĩ về vấn đề này ư?” Thiên Nhã hừ lạnh: “Rất đơn giản, vì tôi đã tôn trọng anh, cho nên anh muốn ra tay với tôi, không phải sao? Đúng, tôi sai rồi, lúc Lạc Thần Hi anh muốn giết người, có lẽ chẳng cần bất cứ lý do gì, bởi vì anh là Lạc Thần Hi, một Lạc Thần Hi cao ngạo, lòng dạ độc ác, hoành hành ngang ngược!”

Thiên Nhã hét lớn vào anh, những giọt nước mắt ẩm ướt không kiềm được mà tràn khỏi viền mắt,

Tại sao cô lại thích một người đàn ông như vậy chứ? Vì anh là cha của La Tiểu Bảo sao? Vì anh đã cho cô cảm giác hạnh phúc chưa từng có?

Nếu như lời cha nói là sự thật, thì ông trời quả thật biết trước, mẹ của cô, lại bị cha mẹ anh hại chết

Thế giới này rốt cuộc bị gì vậy? Ai có thể nói cho cô biết, đây chỉ là một giấc mơ hay không? Anh luôn chăm chú nhìn cô, im lặng nhìn nước mắt cô tuôn rơi

“Thì ra em vẫn luôn nghĩ về tôi như vậy.” Sau hồi lâu, anh lạnh lùng nói, giọng điệu không mang chút tình cảm nào, anh cười lạnh, lùi về sau vài bước, nước mưa tiếp tục rơi lên người anh

“Đúng, tôi chính là người như thế đấy, em nói không sai, thật sự không sai!” Anh tức giận đập mạnh vào xe của mình, ánh mắt trở nên u ám đáng sợ.

Thiên Nhã cắn môi: “Vậy nên, sau này đừng đến tìm tôi nữa, được không?” Giọng cô van xin, cô không chắc rằng mình có thể luôn kiên định được như vậy, bởi vì tìm cô, từ lúc nhìn thấy anh thì đã bắt đầu dao động rồi

Tin hay không tin anh? Nhưng nếu tin anh, thì cô không thể tin cha, Cha bị hại đến nỗi mắt tích không rõ sống chết, sao cô có thể không nghe lời của ông chứ? Cha sẽ không lừa cô đâu

Lạc Thần Hi nhìn cô, ánh mắt không có độ âm hiện về giễu cợt: “Em sẽ hối hận vì những gì mình đã nói hôm nay.” Anh nói xong, ngồi lên xe, khởi động rồi nghênh ngang rời đi

Nhìn xe của anh rẽ ngoặt rồi biến mất trong đêm mưa, Thiên Nhã lau nước mắt, cắn răng kiềm nén cơn đau trong lòng: “Lạc Thần Hi, kết thúc rồi, thật sự đã kết thúc rồi!”

“Ma mi Thiên Nhã, mẹ làm sao vậy?” Lục Thiên Nhã lê cơ thể mỏi mệt về đến nhà, La Tiểu Bảo đã ngồi đợi với đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, thật ra khi điện thoại reo thì cậu đã dậy rồi, cũng nhìn thấy tất cả những chuyện vừa xảy ra dưới nhà.

Thiên Nhã ôm con trai, an ủi: “Ma mi không sao, ma mi rất ổn, ma mi chỉ vừa làm một chuyện nên làm thôi.”

“Vậy chuyện gì mà ma mi nên làm ạ?” La Tiểu Bảo hỏi trong nghi hoặc”

“Là để tên vô lại kia rời khỏi thế giới của chúng ta.” Thiên Nhã suy nghĩ một lúc rồi nói.

“À.” La Tiểu Bảo như hiểu như không đáp, cho thật đáng thương, mẹ cũng thật đáng thương, ài.

“Thiên Nhã, có lẽ tớ không nên nói những lời này, nhưng, trực giác mách bảo tớ, biết đâu chuyện này thật sự không liên quan đến Lạc Thần Hi.” Đang cùng Thiên Nhã dạo phố cho khuấy khỏa, Đồ Hoa Kỳ bỗng nói với nét mặt nghiêm túc.

Nhìn Thiên Nhã vốn lạc quan thoải mái lại bị cuốn vào một chuyện phức tạp như thế, cô lo Thiên Nhã không chống đỡ nổi

Thật ra, nếu trong lòng Thiên Nhã không có Lạc Thần Hi thì chuyện này rất đơn giản

Nhưng Thiên Nhã lại yêu Lạc Thần Hi.

“Chúng ta đừng nhắc đến anh ấy nữa được không?” Thiên Nhã mệt mỏi khẩn cầu.

Đồ Hoa Kỳ nắm bờ vai Thiên Nhã để cô nhìn thẳng vào mình: “Cậu không muốn nhắc đến, là vì trong lòng cậu không ngừng suy nghĩ đến anh ấy, không phải sao? Hiện tại cậu đang trốn tránh trái tim mình, trốn tránh việc tin tưởng người mình yêu, cậu muốn tin, nhưng lại cảm thấy không nên tin anh ấy.”

“Tớ có thể làm gì bây giờ? Cha tớ đã mất tích, thậm chí còn sống hay không cũng không thể xác định! Chẳng lẽ tớ phải tha thứ cho anh ấy, lựa chọn tin anh ấy rồi xem những lời cha tớ nói như gió thoảng bên tai vào thời điểm thế này sao? Chưa hết, chính tại tớ nghe thấy, còn có thể là giả sao?” Thiên Nhã hơi kích động bác bỏ.

Đồ Hoa Kỳ nói như đang suy tư: “Thiên Nhã, có lẽ anh ta nói đúng, chuyện này không giống như vẻ bề ngoài.” Thiên Nhã tỏ ra không đồng tình: “Hoa Kỳ, chẳng phải cậu luôn không có thiện cảm với anh ấy ư? Sao giờ lại nói tốt cho anh ấy rồi.” “Tớ không có, chẳng qua chỉ là trực giác, trực giác cậu hiểu không? Hơn nữa, thành thật mà nói, tớ thấy chẳng có lý do nào để anh ta hại cậu cả, hơn nữa anh ta thích cậu, nên dù thế nào cũng không thể bảo người khác ra tay ác độc với cậu được.” “Tớ không biết, có lẽ đây mới chính là anh ấy.” Thiên Nhã cố chấp nói

Đồ Hoa Kỳ thờ dãi bất lực: “Được, đây mới chính là anh ta

Bạn tốt à, cậu nghĩ anh ta thế nào thì anh ta chính là thế này, chỉ cần cậu vui lên là được, biết không?” Ánh mắt của Hoa Kỳ lộ vẻ lo âu

Thiên Nhã biết Đồ Hoa Kỳ muốn tốt cho cô, cười gượng nói: “Tớ biết rồi, cảm ơn cậu vẫn luôn ở bên tớ.” Hai chị em tốt ôm nhau, Đồ Hoa Kỳ nói: “Ngoài tớ, cậu còn có Tiểu Bảo, còn có Kha Từ Thích nữa.” “Ừ, thật lòng cảm ơn mọi người, thật ra ông trời đã đối với tớ rất tốt rồi.” Thiên Nhã đáp mà lòng cảm thấy vô cùng an ủi

“Ngoan, cậu có thể nghĩ như vậy thì tốt quá, bọn tớ sẽ luôn ở cạnh cậu.” “Ừm, chị em tốt.” Thiên Nhã và Đồ Hoa Kỳ nhìn nhau cười

Lúc ánh mắt chạm phải người trước mặt thì nụ cười của hai người đều cứng đờ

“Chắc, này chẳng phải oan gia ngõ hẹp sao?” Đồ Hoa Kỳ thảm máng nhò một câu

Hạ Vân Cẩm từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của Thiên Nhã, cho nên cố tình vênh vào đi tới

Cô ta đóng đưa vòng eo như rắn nước bước đến trước mặt Thiên Nhi, vì mặt đặc ý

“Ồ, thấy cô còn có thể cười vui vẻ như vậy, biết ngay con người có giới giả tạo mà.” Cô ta khoanh tay, nói với Thiên Nhã, về mặt khinh bỉ

Đồ Hoa Kỳ mất kiên nhẫn với cô ta trước: “Này, ai quen cô hả, không dung dưng có ở đây gọi bậy bạ.” Người phụ nữ này có ý gì thế? Sao Lạc Thần Hi lại lấy một người phụ nữ đáng ghét như vậy chứ

Hạ Vân Cẩm nở nụ cười lạnh, tỏ thái độ khinh miệt: “Các người không quen tôi cũng chẳng sao, nhưng tôi biết cô ta, đồ hồ ly tinh, không biết lại đang giờ trò lạt mềm buộc chặt gì đây.”

“Bốp!” Một giây sau, cái tát vang dội đã giáng vào mặt Hạ Vân Cẩm

Nó mạnh đến nỗi lòng bàn tay Thiên Nhã cũng cảm thấy đau.

“Cố! Cô đánh tôi!” Hạ Vân Cẩm ôm bên mặt bị tát, không dám tin mà chỉ vào Thiên Nhã, nói.

“Đứng, tôi đánh cô đấy, cái tát này là trả lại tất cả những sỉ nhục mà cô đối với tôi, nói cho cô biết, tôi hoàn toàn không có hứng thú gì với chồng cô, như vậy cô có thể yên tâm rồi chứ, nếu cô đã thấp thỏm lo lắng đến thế, chỉ bằng bỏ công theo sau trông chừng anh ấy

Tôi thấy như vậy còn có hiệu quả hơn đấy.” Thiên Nhã lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta và nói

Hạ Vân Cẩm tức giận đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cô ta không ngờ La Thiên Nhã trước nay nhu nhược lại trở nên mạnh mẽ như vậy nên có phần chưa kịp thích ứng

Khi cô ta vung tay muốn tát lại Thiên Nhã mấy cái thì Đồ Hoa Kỳ đã chắn trước mặt Thiên Nhã đưa tay bắt lấy bàn tay định rút về của cô ta.

“Hôm nay tôi nhất định phải dạy dỗ cô một trận mới được!” Hạ Vân Cẩm trừng mắt nhìn họ, đáng vẻ như muốn ăn thịt người, nói xong cô ta giãy dụa muốn thoát khỏi tay Đồ Hoa Kỳ để đánh Thiên Nhã

“Cố đánh đi, đánh đi, trái lại tôi muốn xem thử, rốt cuộc bà chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần đánh nhau giỏi đến thế nào? À, có lẽ nên tiện tay đăng đoạn video này lên mạng, để cư dân mạng cùng thưởng thức.” Đồ Hoa Kỳ cầm điện thoại lên, nói với vẻ mặt đắc ý

Thiên Nhã không nhịn được cười trộm thành tiếng: “Phải, để cho tất cả mọi người mở mang tầm mắt một chút khí phách của bà chủ tịch.”

“Các người!” Hạ Vân Cẩm vừa thẹn vừa giận, cô ta thấy càng lúc càng có nhiều người vây xem nên cần rằng thả tay xuống.

“Chờ mà xem, đám tiện nhân.” Cô ta nhỏ giọng mắng Thiên Nhã một câu, sau đó quay người bỏ đi.

Sau khi đại chiến với Hạ Vân Cẩm giành được thắng lợi, hai người vào quán cà phê chuyện trò vui vẻ.

“Thiên Nhã, làm tốt lắm, tớ chưa từng thấy cậu bạo dạn như vậy bao giờ, hôm nay thật khiến tớ mở mang tầm mắt.” Đồ Hoa Kỳ cười lớn nói, trong đầu vẫn là đáng vẻ lúng túng, kinh ngạc thảng thốt sau khi ăn tát của Hạ Vân Cẩm

Thiên Nhã đỏ trắn, cười đáp: “Đúng, tớ cũng thấy mình chưa từng bạo dạn như vậy, trước kia toàn bị cô ta bắt nạt.” Ngày trước cô còn có cảm giác áy náy với Hạ Vân Cẩm vì cô có tình cảm với Lạc Thần Hi và đây đưa mạp mờ với anh.

“Ừ, cảm ơn trời cao đã cho tớ một Thiên Nhã phiên bản mới, được rồi, bắt đầu từ hôm nay, quên đi quá khứ, hướng về tương lai! Ok?” Đồ Hoa Kỳ nhân cơ hội động viên cô.

Thiên Nhã gật đầu đáp: “Được, quên đi quá khứ, hướng về tương lai!” Hai người nông tác cả phê lên: “Cụng ly!”

“Thiên Nhã, cậu có khỏe không?” Mới sáng sớm điện thoại đã vang lên, khó khăn lắm Thiên Nhã mới bò dậy khỏi giường, nhận cuộc gọi liền nghe thấy giọng nói đầy sức sống ở đầu dây bên kia

“Ừm, tớ khỏe.” Chỉ một giây Thiên Nhã đã nhớ lại chủ nhân của giọng nói này là ai: Karen

“Cảm ơn cậu, Karen, cậu ở nước Anh có khỏe không?” Thiên Nhã chỉnh lại giọng nói lười nhác của mình

“Tớ lại về rồi này, lần này tớ định phát triển lâu dài ở thành phố A.” Cô nói một cách đầy hào hứng

Thiên Nhã nhìn thoáng màn hình điện thoại, ừm, không phải cuộc gọi quốc tế.

“Ừm, như vậy rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Con bé rất giống một người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cậu cũng thấy vậy sao? Tốt quá rồi! Nhưng hình như anh họ không vui lắm.” Giọng nói bên kia điện thoại bỗng thấp đi vài phần, cảm giác như có đôi chút hụt hẫng.

“Sao có thể, Tử Thích chẳng có lý do gì không vui cả.” Thiên Nhã không nhịn được ngáp một cái

“Thật không? Vậy cậu có vui lòng không?” Giọng Karen như thể cô đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, lúc trầm lúc bổng

Về mặt Thiên Nhã mông lung: “Đương nhiên tớ vui lòng rồi! Đây không phải là chuyện tốt sao?” Cô thật sự không tìm thấy lý do nào khiến mình không vui cả, với lại cô có vui hay không thì đã sao? Đó là cuộc đời của người khác mà

“Ha ha, cảm ơn nha Thiên Nhã! Hôm nay bọn mình hãy chơi thật vui nhé?” “Ừm.

Được chứ.” Cô thật sự có chút không chống đỡ nổi sự nhiệt tình của Karen.

“Thiên Nhã ơi! Bọn mình đi ăn bữa sáng thật ngon trước đi! O, chủ quý nhỏ này cũng muốn đi cùng sao?” Lúc Karen nhìn thấy La Tiểu Bảo ở phía sau Thiên Nhã thì trên mặt hiện lên biểu cảm khó tiếp nhận nổi

Cậu bé mặc đồng phục học sinh đáng yêu, lờm2 có một cái, nói: “Làm ơn đi, người ta không thèm đi chơi với cô đâu, mà mi Thiên Nhã, con đi học đấy, hôm nay mẹ cứ đi chơi cho vui vẻ, còn nữa, nếu như bị Karen bắt nạt, nhớ gọi điện thoại cho con trước tiên nha.” Cậu bé bày ra vẻ mặt như ông cụ non dặn dò Thiên Nhã.

Thiên Nhã nghe cậu nói, vừa giận vừa buồn cười: “Con nói gì vậy, chị Karen sẽ không bắt nạt mẹ đâu

Mẹ và Karen là bạn mà.”

Karen nhìn cậu nhóc bằng vẻ đắc ý: “Nghe thấy chưa? Bọn chị là bạn đấy, chủ quý nhỏ mắc bệnh đa nghi ạ.” Nói xong cô còn làm mặt quỷ với La Tiểu Bảo.

La Tiểu Bảo làm mặt quỷ đáp trả trông còn dễ thương hơn9 “Thật là một bà đi ầu trĩ.”

“Bé cưng, con nên gọi là chị Karen.” Thiên Nhã dịu dàng sửa lại bằng giọng quở trách

“Cô ấy là bà đi.” La Tiểu Bảo gọi ngược lại.

Karen không chịu nổi, nói: “Thôi vậy! Em gọi Karen thì hơn, đồ quý nhỏ, cùng lên xe đi, chị đưa em đi học luôn.” Cô là người lớn sẽ không chấp trẻ con.

La Tiểu Bảo tỏ vẻ xem thường: “Thôi, tôi thích tự mình đi học, bởi vì tôi không ầu trĩ như cô, cô phải chăm sóc tốt cho ma mi của tôi đó, bằng không tôi sẽ tìm cô tính sổ, tạm biệt ma mi, con đi học đấy.” Cậu tặng cho Thiên Nhã một cái hôn gió, sau đó bắt một chiếc taxi rồi lên xe

Nghe cậu bé nói lời châm chọc, Karen tròn tròn mắt

Thiên Nhã bước lên xe mà vẻ mặt đầy áy náy: “Thật ngại quá, tớ thay bé cưng xin lỗi cậu, nó là vậy đó, bị tớ chiều hư rồi, tính cách nhiều khi cũng khiến người khác giật mình.”

Karen nhìn cô với vẻ mặt không sao cả: “Cậu xin lỗi gì chứ, chuyện này có gì đâu, trẻ con đều như vậy mà.” Có điều chủ quý nhỏ này cũng giỏi chọc tức người khác quá rồi.

Nhỏ tuổi mà tính ranh

Karen dẫn Thiên Nhã vòng quanh nội thành, ăn uống vui chơi đến tối

Thiên Nhã mệt mỏi không đi nổi nữa, ngồi trong nhà hàng, chờ bữa tối được mang lên

Vậy mà Karen ngồi ở đối diện vẫn trông khỏe như vâm, còn lấy hộp trang điểm ra0 để tô thêm son đậm thêm phấn, đứng trước đôi mắt to tròn có phần giống với Triệu Vi ấy, đoán chừng không có bao nhiêu đàn ông chống đỡ nổi

“Thiên Nhã, cậu thấy tớ có xinh đẹp không?” Hai người đang ăn tối thì Karen chợt hỏi

Thiên Nhã đói bụng đến mức ăn hơi ngốn ngến, gật đầu đáp: “Xinh đẹp, rất xinh đẹp.” “Nhưng sao anh họ không thích tớ...” Vẻ mặt Karen sầu muộn, nói

“Khụ khụ khụ...” Thiên Nhã bị câu này làm nghẹn, ho sặc sụa đến đỏ bừng cả mặt

Karen đưa nước cho cô: “Không sao chứ, sao lại bị nghẹn rồi?” Thiên Nhã ngừng ho, đáp: “Không sao, cậu.

thích anh họ của mình ư?” Mặc dù lần trước La Tiểu Bảo đã từng nói qua nhưng cô không suy nghĩ7 nhiều

“Cậu có thích anh họ không?” Karen đưa hai tay chống cằm, dè dặt hỏi

Thiên Nhã bị câu hỏi bất thành lình của cô làm cho sững sờ, có chút bối rối

“Anh họ rất thích cậu, nhưng hình như cậu không thích anh ấy.” Karen nhìn cô và nói, đôi mắt to long lanh như thể nhìn thấu lòng cô

Về mặt Thiên Nhã hơi do dự: “À..

Nói thế nào đây, tớ muốn anh họ của cậu làm anh trai mình hơn.” Cô nói với vẻ mong lung

Karen nghe xong thì vẻ mặt vui mừng

“Nhưng...” Ánh mắt của Thiên Nhã càng mong lung hơn

“Nhưng thế nào?” Karen hỏi trong căng thẳng.

Thiên Nhã nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô, suy nghĩ một lúc, nói: “Tớ hi vọng anh ấy có được hạnh phúc cho riêng mình.” Những năm qua, Kha Từ Thích đều bên cô, anh cũng nên suy nghĩ cho bản thân một chút rồi, cô có thể nhận ra Karen thật sự rất si mê anh.

Về mặt Karen dần trở nên thoải mái và cảm động, cô nắm lấy tay Thiên Nhã, nói: “Cảm ơn cậu, Thiên Nhã!” “Cậu sẽ giúp tớ mà, đúng không?” Karen tựa như bắt được ngon cò cứu mạng, nhìn Thiên Nhã và hỏi

Thiên Nhã thấy da đầu hơi ngứa ran: “Cậu muốn tớ giúp cậu như thế nào?” Karen đảo đôi mắt to một vòng, dáng vẻ hết sức tình quái

“Tớ nghĩ ra rồi!”

“Ma mi, mẹ thật sự muốn làm như vậy sao?” Hai mẹ con ngồi trên ghế sofa trong nhà, Thiên Nhã đang suy tư với vẻ mặt phiền muộn, còn La Tiểu Bảo thì xụ mặt hỏi.

“Ôi, mẹ không biết nữa, những ánh mắt của Karen tha thiết như vậy khiến mẹ không nở từ chối.” Thiên Nhã nói với giọng điệu cực kỳ hối hận

La Tiểu Bảo tròn mắt với không khí: “Con đã nói rồi, Karen đó không đơn giản, cô ta đang lợi dụng mẹ đó ma mi.” “Không phải thế đâu, cậu ấy là một cô gái tốt, chỉ có điều Từ Thích...”

“Chỉ có điều người chủ Từ Thích thích là mẹ, nên cô ta mới ra tay từ mẹ.” La Tiểu Bảo cắt ngang lời cô rồi nói rõ

“Thật ra chuyện này chưa chắc là chuyện không tốt.” Cô thật sự không hi vọng Kha Từ Thích lại bỏ lỡ một mối duyên tốt như vậy

Dù là mặt nào của Karen cũng đều rất xứng đôi với anh, nếu như Từ Thích có thể đón nhận cậu ấy, chắc là sẽ rất hạnh phúc

“Ma mi Thiên Nhã, mẹ có từng quan tâm đến suy nghĩ của chủ Từ Thích không?” Mặc dù cậu cũng cảm thấy chủ Từ Thích nên tìm kiếm hạnh phúc thật sự của mình, như vậy thì sẽ không còn là mối đe dọa với cha nữa, nhưng mà, e rằng chuyện này sẽ khiến chú ấy càng thêm tổn thương

“Thế nhưng, bé cũng con biết không, chúng ta đã nợ chủ Từ Thích quá nhiều, mẹ rất mong chú ấy có thể hạnh phúc.” “Chưa chắc chú ấy đã nghĩ như vậy.” Nhất định là chủ Từ Thích cho rằng, hạnh phúc của chú ấy chính là mẹ đó.

“Vậy làm sao bây giờ? Mẹ đã nhận lời rồi.” Nếu như thất hứa..

liệu Karen có nghĩ lung tung hay không?

“Được rồi, chuyện giữa người lớn phức tạp quá, con là trẻ con nên cũng không quan nhiều nữa.” La Tiểu Bảo nói với vẻ mặt không quan tâm

Thiên Nhã thấy con trai tỏ ý mặc kệ mình thì chỉ biết gãi đầu

Trời ạ, làm sao bây giờ? “Con thấy mẹ nên thử thăm dò cảm giác của chủ Từ Thích về Karen trước đã.” La Tiểu Bảo nhìn đáng vẻ cuồng cuồng của Thiên Nhã, không nỡ để cho cái đầu đáng thương của cô phải suy nghĩ chuyện phức tạp như thế nên đã hiền

ké.

“Ừm, cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Hôm nay, Thiên Nhã đến Tập đoàn Kha Thị để chờ Từ Thích tan ca

Điều này khiến tâm trạng Kha Từ Thích rất tốt, nụ cười càng dịu dàng hơn: “Thật xin lỗi, anh còn phải chờ một cuộc họp nhỏ nữa, em chờ một lát nhé.”

Thiên Nhã bình thản đáp: “Không sao, anh cứ đi họp trước đi, em chờ anh.”

Nửa giờ sau, cửa lớn của văn phòng được mở ra

“Anh họ, anh đi với người ta đi mà!” Là giọng của Karen, cô đi theo sau lưng Kha Từ Thích, đòi hỏi một cách ngang ngược

Kha Từ Thích bước thật nhanh, trên mặt lộ vẻ mặt kiên nhẫn: “Anh thật sự không rảnh, anh có hẹn với Thiên Nhã.” Thiên Nhã đứng dậy, cười với Karen, hỏi trong nghi hoặc: “Hai người sao vậy?”

Karen nhìn thấy Thiên Nhã thì vẻ mặt ảm ức, đi tới chỗ Thiên Nhã kể “oan”: “Thiên Nhã, khó khăn lắm tớ mới có được hai tấm vé xem opera tối nay, nhưng anh họ lại một mực không chịu đi cùng tớ.”

Về mặt Kha Từ Thích bắt đắc dĩ: “Em họ yêu quý của anh, em có thể hẹn bạn của mình được không? Anh thật sự đã có hẹn với Thiên Nhã.”

“Nhưng mà em muốn đi với anh.” Karen bướng bỉnh đáp.

Kha Từ Thích để trán, có vẻ hơi nóng lòng.

Nét mặt Thiên Nhã có chút lúng túng, cố đứng ra hòa giải: “Từ Thích, anh đi với cậu ấy đi, em không sao đâu.” Karen nghe vậy thì khuôn mặt hiện vẻ vui mừng, cô nắm lấy tay Thiên Nhã, nói trong cảm kích: “Cảm ơn cậu nhé Thiên Nhã, cậu thật tốt bụng!” Thiên Nhã ngại ngùng đáp: “Cậu nói quá rồi, chuyện này có gì đâu.” “Khụ khụ.” Kha Từ Thích ho khan mấy tiếng rồi xụ mặt xuống

“Từ Thích, anh đi xem với cậu ấy đi, em tự mình về nhà là được.” Thiên Nhã dường như không hề nhìn ra vẻ bất thường của anh

“Anh họ, vậy chúng ta có thể đi rồi chứ?” Vẻ mặt Karen đắc ý, điệu bộ như muốn nói “anh không được từ chối đâu đấy”

Kha Từ Thích im lặng một lúc, hít sâu một hơi: “Được, em qua đó chờ anh trước, anh đưa Thiên Nhã về nhà rồi mới đến.” Karen phụng phịu, nói một cách miễn cưỡng: “Được rồi, vậy em đi trước chờ anh, anh nhớ đến nhanh đó.” Cuối cùng cô em họ dính như kẹo mạch nha đã rời đi, Kha Từ Thích thở phào nhẹ nhõm

“Anh không sao chứ?” Thiên Nhã lo lắng nhìn anh, hỏi.

Kha Từ Thích hơi bực mình đáp: “Không sao, chúng ta đi thôi, đưa em về nhà trước đã.”

Trên đường về nhà

“Từ Thích, anh đang giận sao?” Dọc đường đi, Kha Từ Thích vẫn giữ im lặng, Thiên Nhã có hơi sợ sệt hỏi

Kha Từ Thích nở nụ cười dịu dàng “quen thuộc”, giọng nói lộ vẻ bất đắc dĩ: “Đừng suy nghĩ nhiều, anh chỉ là..

không có gì đâu.” “Anh không thích Karen?” Thiên Nhã hỏi dò

“Anh thích, bởi vì con bé là em họ của anh.” Kha Từ Thích đáp

“Người ta nói thích cũng được chia ra làm nhiều loại, anh có chắc ngoại trừ cô ấy là em họ của anh, thì không còn nguyên nhân nào khác?” Thiên Nhã dùng cách thức vụng về nhất của mình để tiếp tục dò hỏi

Kha Từ Thích nhìn cô chăm chăm: “Vấn đề này là em hỏi? Hay hỏi thay người khác?” Thiên Nhã bất giác thay đổi tư thế ngồi, vẻ mặt hơi mất tự nhiên: “Không có, em chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.” Thấy anh không đáp, cô nói tiếp: “Em thấy anh đối với Karen có chút gì đó...” Cô có cảm giác nói không nên lời, hình như là bài xích.

“Có lẽ tính cách con bé rất giống một người.” Kha Từ Thích im lặng một hồi rồi nói

“À.” Thiên Nhã đáp một câu, nhìn thấy ánh mắt anh trở nên ảm đạm, đột nhiên cô không biết nên hỏi gì nữa.

Ở dưới nhà Thiên Nhã.

“Vây em lên đây, lần sau lại cùng ăn cơm.” Thiên Nhã vẫy tay với anh rồi nói

“Ừ, xin lỗi vì anh lỡ hẹn.” Về mặt Kha Từ Thích áy náy

Thiên Nhã cười tươi, nói với anh: “Sao lại nói vậy chứ, anh đi chơi với em họ vui nhé, em lên đây.” Kha Từ Thích nhìn bóng hình xinh đẹp của cô biến mất ở góc hành lang, nụ cười nơi khóe môi nhạt dần

Anh khề thờ dài, xoay vô lăng rời khỏi.

Chắc là sợ Thiên Nhã nói mà không làm, vài ngày sau Karen lại tới thăm Thiên Nhã

Lần này cô mua thức ăn và đồ ăn vặt cho hai mẹ con Thiên Nhã nhiều tới mức đoán chừng một tháng cũng không cần ra cửa, nhất quyết nhét đầy tủ lạnh nhà Thiên Nhã, tủ chứa đồ trong nhà cũng được lấp đầy

Thiên Nhã thấy Karen nhận ân huệ nhỏ nhưng muốn báo đáp gấp đôi, gương mặt không giấu nổi vẻ áy náy

“Karen, thật ra tớ...” Cô nói trong do dự, bởi không chắc mình thật sự có thể giúp được Karen hay không, cô sợ Kha Từ Thích sẽ giận

Đã nhiều năm như vậy, mặc dù tính tình anh luôn ôn hòa, nhưng cô cũng biết lúc anh trở nên cứng rắn thì không ai có thể kiểm soát được

Chỉ nhìn cách anh kiên trì chăm sóc cô và La Tiểu Bảo lâu như vậy nhưng chưa từng mong hồi đáp thì sẽ biết.

“Cậu đừng mang dáng vẻ này chứ, tớ chẳng làm gì cả, so với những gì cậu làm cho tớ, thì chỉ bằng một hạt gạo so với mặt trăng, vì cậu đang giúp tớ nắm giữ hạnh phúc của mình mà.” Cô có thể nhìn ra Karen đang chìm đắm trong vui sướng

Thiên Nhã nuốt chữ “không” vào bụng, từ từ tiêu hóa nó

Dáng vẻ như cô gái nhỏ hạnh phúc của Karen khiến Thiên Nhã không nhìn được cảm thấy đó thật sự là niềm hạnh phúc của cậu ấy, có lẽ chỉ cô gái như vậy, mới có thể giúp Kha Từ Thích quên cô, và thật sự bước vào tim anh. Nếu đã như vậy, có sao cô lại không giúp!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Âm mưu, cầu hôn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm nay là ngày kỷ niệm năm mươi năm thành lập Tập đoàn Kha Thị, Kha Từ Thích đã mời Thiên Nhã cùng mình đến tham dự và được cô vui vẻ nhận lời.

Lúc Thiên Nhã khoác tay Kha Từ Thích đi đến buổi tiệc thì Karen đã chuyện trò sôi nổi trong hội trường từ sớm rồi

Cách ăn mặc và trang điểm của Karen tối nay khiến người khác ngỡ ngàng vì sự xinh đẹp, trong khi Thiên Nhã chỉ cần đúng mực, thì rõ ràng Karen đã bỏ thời gian và công sức ra để chăm chút

Karen nháy mắt với Thiên Nhã, ánh mắt mang theo vài phần thần bí

Thái độ hân hoan của cô hoàn toàn không khiến Kha Từ Thích cảm thấy hoài nghi, bởi vì đây là phong cách từ trước đến nay của Karen: hoạt bát đáng yêu, tươi cười vui vẻ và lúc nào cũng tùy hứng

Thiên Nhã luôn đứng cạnh Kha Từ Thích cùng anh trò chuyện với mọi người, Karen cũng đứng cạnh anh mời rượu, nói cười với họ hàng thân thích của nhà họ Kha và các khách hàng của Tập đoàn Kha Thị

Một lúc sau, nhân Kha Từ Thích đang tán gẫu hào hứng với các tình anh giới kinh doanh, Thiên Nhã lặng lẽ tìm một góc để ngồi xuống, còn Karen thì luôn ở cạnh anh

Một cặp đẹp đôi biết bao, Thiên Nhã ngẩn ra nhìn hai người họ đến nỗi hơi lơ đãng

Đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc lướt qua trước mắt cô

Sau cơn giật mình, Thiên Nhã khẽ run rẩy

“Sao vậy? Có mệt lắm không?” Kha Từ Thích bước đến trước mặt Thiên Nhã, quỳ một gối, nửa ngồi cạnh cô và dịu dàng hỏi, trông vô cùng thân mật

Hình ảnh ấy hơi giống một người đàn ông đang ngo lời cầu hôn, đầy âm mưu

Thiên Nhã hơi lúng túng, cố thoảng nhìn xung quanh, có thể là đang tìm kiếm Karen, cũng có thể là..

“Chủ tịch Kha, tôi có nên lánh đi một lát không nhỉ?” Hai người ngược mắt lên, là Lạc Thần Hi

Anh khoác áo đuôi tôm, gương mặt mang theo ý cười, những nụ cười này nhìn thế nào cũng như đang châm biếm

Kha Từ Thích vẫn giữ nụ cười, anh đứng dậy, lịch sự bắt tay với Lạc Thần Hi

“Chủ tịch Lạc ngày bận trăm công nghìn việc, thật cảm ơn anh có thể đến.” Kha Từ Thích nói một cách khách sáo

Lạc Thần Hi nhếch môi, ánh mắt đi lướt qua vai của Kha Từ Thích, tìm đến gương mặt của Thiên Nhã, nói: “Đĩ nhiên người bạn hợp tác là tôi phải đến, dự án của khu Văn Thành đang tiến hành đến giai đoạn then chốt, nếu tôi không đến, những lời đồn ngoài kia sẽ càng xôn xao lẫn lút hơn.”

Tin tức Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích bất hòa luôn là chủ đề nóng trong giới kinh doanh, quan hệ của hai ông lớn trong ngành, người bên ngoài khó mà biết rõ đầu đuôi

Có kẻ hờ thì gió mới vào, xích mích giữa Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích ít nhiều cũng sẽ bị tiết lộ ra ngoài

Có người đồn mầu thuẫn của họ khởi nguồn từ cuộc chiến giành chủ quyền khu Văn Thành, cũng có người đồn là vì một cô gái, mà cô gái này, truyền thông cũng không thể nói chính xác là ai

Không biết bắt đầu từ khi nào, các kênh truyền thông giống như đã định ra một luật ngầm, ngoài việc đưa một số tin về Tập đoàn Lạc Thần thì ai cũng không dám động vào cuộc sống riêng của Lạc Thần Hi.

Điều mà mọi người biết, là có một thế lực nào đó luôn ở sau chặn các luồng tin tức lại, nên sau khi Lạc Thần Hi mất trí nhớ, Thiên Nhã không còn bị truyền thông nhắc đến nữa, có trời biết thế lực đó lớn mạnh nhường nào, đủ để tất cả các kênh truyền thông đều không dám động vào cuộc sống riêng của Lạc Thần Hi nữa

Nên hiện tại cuộc độ sức trên thương trường của Kha Từ Thích và Lạc Thần Hi, vẫn là chủ đề được mọi người bàn tán nhiều nhất

Dù vậy chuyện này cũng đủ để mọi người của thành phố A như đang xem một bộ phim truyền hình đặc sắc, hai vị Chủ tịch tuổi trẻ tài cao này, lúc thì bắt tay thân thiết, lúc thì đấu nhau đến chết đi sống lại trên thương trường đầy khắc nghiệt

Kha Từ Thích cười mỉm: “Những lời bịa đặt ấy, Chủ tịch Lạc cần gì phải bận tâm”

“Tôi trái lại không bận tâm, chỉ sợ những tin vịt làm trò hề này, sẽ ảnh hưởng đến chuyện hợp tác sau này của chúng ta mà thôi.” Nụ cười giễu của Lạc Thần Hi lại xuất hiện, anh thoáng nhìn Thiên Nhã lần nữa, lấy một ly rượu từ trên khay trong tay nhân viên phục vụ rồi nhấp một ngụm.

“Lời đồn không có ý nghĩa với người biết suy xét, Chủ tịch Lạc là một người thông minh, tôi nghĩ chuyện này không hề ảnh hưởng đến chúng ta.” Kha Từ Thích đáp trả.

“Đồn thổi hay sự thật, ai biết được? Tôi nghe nói Kha Thị các anh cũng có hứng với dự án mở rộng đầu mỏ mới của Tập đoàn MG?” Anh lắc ly rượu vang trong tay, ánh mắt sắc bén tỏa ra tia sáng làm người khác khó mà chống đỡ.

Kha Từ Thích cười, bình thản thừa nhận: “Thành thật mà nói, năm gần đây Kha Thị đang nỗ lực mở rộng một số dự án chưa từng lấn sân, mà Tập đoàn MG cũng đang tìm kiếm doanh nghiệp trong nước có năng lực và tầm nhìn, tôi nghĩ Kha Thị chúng tôi chắc chắn là một lựa chọn rất tốt.”

Đôi mắt Lạc Thần Hi hiện ý cười lạnh lùng, nói với về mặt như đã hiểu: “Xem ra dã tâm của Chủ tịch Kha không phải lớn theo kiểu bình thường, sự tham gia của anh giúp Tập đoàn Lạc Thần có một đối thủ thật sự trong lần khiêu chiến này, quả thật chúng ta nên cạm một ly rồi.” Anh nâng ly rượu, híp mắt lại, con ngươi tối đen và sâu thẳm, khiến người khác không đoán được suy nghĩ thật sự của anh.

Kha Từ Thích cầm ly rượu lên: “Được, cạnh tranh công bằng lành mạnh, càng có ích cho sự phát triển tốt đẹp của thị trường, nhưng mong rằng chúng ta đều có thể đạt được điều mình muốn.” Hai người đàn ông một hơi uống hết ly rượu, Thiên Nhã bị làm lơ ở phía sau, cô đang đấu tranh nội tâm, từ khoảng khắc nhìn thấy Lạc Thần Hi thì cô đã muốn nhắc chân bò chạy

Thật ra Thiên Nhã đoán được anh sẽ tham dự, chỉ là cô tự hứa với lòng sẽ cắt đứt mọi thứ về anh

Có hi vọng lúc mình gặp anh sẽ như gặp một người qua đường mà không hề dao động, nhưng hiển nhiên yêu cầu này đối với cô mà nói, cũng quá xa rồi thực tế rồi.

“Chúng ta kết thúc rồi, thật sự đã kết thúc rồi.” Tình cảnh lúc cô nói câu này vẫn rõ mồn một như hiện ra trước mắt

Anh nhìn cô nép sau lưng Kha Từ Thích như con chim nhỏ, không hiểu sao lại bực mình.

“Anh họ, thì ra anh ở đây, người ta tìm anh lâu lắm đó.” Karen nài Kha Từ Thích, cô ta bám lấy anh như kẹo mạch nha vậy, cất giọng nói êm tai trong trẻo

Lạc Thần Hi quan sát Karen một lượt, sau đó nhìn chằm chằm Thiên Nhã: “Vị này là...”

“Chào anh, tôi tên là Karen, chắc chắn anh là Chủ tịch Lạc lấy lòng rồi, lúc ở nước ngoài thì tôi đã nghe qua tiếng tăm vang dội của anh, cha tôi cũng hợp tác làm ăn với Tập đoàn Lạc Thần.” Cơ nghiệp của gia tộc nhà Karen cũng không nhỏ, cô từng nghe nói về Lạc Thần Hi

“Cô ấy là em họ của tôi.” Kha Từ Thích giới thiệu.

Nụ cười của Lạc Thần Hi càng sâu thêm: “Không ngờ Chủ tịch Kha còn có một cô em họ xinh đẹp hoạt bát như vậy.” Anh thoáng liếc Thiên Nhã như cố ý lại như tình

Thiên Nhã cực kỳ mất tự nhiên trước ánh mắt ấy, cô nhìn đồng hồ, cũng sắp rồi, đến lúc hành động rồi

Cô ra hiệu bằng ánh mắt với Karen, Karen cũng ra hiệu lại

“A.” Cô ôm bụng nhỏ giọng kêu lên một tiếng.

Về mặt Kha Từ Thích căng thẳng đỡ cô, hỏi: “Thiên Nhã, em bị sao vậy?” “Em đau bụng” Thiên Nhã vờ tỏ ra không thoải mái

“Vâng, xin mời Chủ tịch Kha của chúng ta lên sân khấu đọc diễn văn.” Sau khi người dẫn chương trình kết thúc lời chúc thì long trọng đưa ra lời mời

Kha Từ Thích có chút trờ tay không kịp, sắc mặt khó coi, Thiên Nhã đẩy nhẹ anh và nói: “Đừng lo, anh đi trước đi, em ngồi một lát sẽ ổn.” Thiên Nhã nờ nụ cười tỏ ý không sao

“Anh họ, anh lên đi, em sẽ trông chừng Thiên Nhã.” Karen ân cần nói

“Vâng được, em chăm sóc cho cô ấy một lúc, lát nữa anh xuống.” Kha Từ Thích không yên tâm thoáng nhìn Thiên Nhã rồi mới lên sân khấu

Đôi mắt sắc bén của Lạc Thần Hi vẫn luôn dán vào cô, Thiên Nhã bị ánh mắt nóng rực của anh nhìn đến mức cảm giác như bị xuyên thủng, cô kể tại Karen nói nhỏ một câu, sau đó Karen nói với Lạc Thần Hi: “Chủ tịch Lạc, ngài cứ thông thả, tôi đưa Thiên Nhã qua bên kia ngồi một lát.”

Lạc Thần Hi kéo tay của Karen: “Cô cứ làm việc mình đi, tôi chăm sóc cô ấy là được.”

Gương mặt Karen lộ vẻ khó hiểu: “Anh ư?” “Phải, tôi.” Lạc Thần Hi đáp chắc nịch, cong khoé môi nở nụ cười sâu xa

Thiên Nhã từ chối ngay: “Không cần đâu, tớ không cần anh ta chăm sóc.” Đôi mắt tinh anh của Lạc Thần Hi lướt qua một tia không vui, sau đó hiện nét giả hoạt, anh cúi xuống nói bên tai Thiên Nhã: “Nếu như em không muốn bị vạch trần, tốt nhất là...”

Đa đầu Thiên Nhã ngửa ran, cái tên này! Không ngờ lại nhìn ra cô đang giả vờ! “Nào, Thiên Nhã, tôi đưa em qua bên kia ngồi.” Anh vươn tay ôm lấy Thiên Nhã, nói

Thiên Nhã hơi lúng túng, trên mặt lộ vẻ bối rối

Trên sân khấu, Kha Từ Thích đang chăm chú nhìn cô, thấy hành động thân mật của hai người, biểu cảm của anh xuất hiện nét khác thường khó mà nhận ra, anh tiếp tục đọc diễn văn, những nụ cười nơi khoe môi đã có đôi chút gượng gạo

Karen không còn thời gian để thay đổi kế hoạch nên sắc mặt hơi khó xử

“Không sao đâu, Karen.” Thiên Nhã dùng ánh mắt bảo Karen hãy yên tâm

“Vây Chủ tịch Lạc, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho Thiên Nhã đó.” Nụ cười lại trở về trên mặt Karen

Sau khi Kha Từ Thích đọc xong diễn văn, nhạc Waltz vang lên

Điệu nhảy đầu tiên đương nhiên phải dành cho Kha Từ Thích - Chủ tịch kiêm người thừa kế tương lai

Karen bước lên khoác tay của anh, nói bên tai anh một câu gì đó

Kha Từ Thích nhìn về phía Thiên Nhã, ánh mắt thoáng vẻ hụt hẫng không thể nói thành lời

Hai người bắt đầu khiêu vũ uyển chuyển, hào quang từ đôi trai tài gái sắc này làm lóa mắt những người xem tại buổi tiệc.

Sự dịu dàng và ân cần của anh, kể từ hôm nay, nên thuộc về người khác, thuộc về cô gái xinh đẹp đáng yêu trong vòng tay anh lúc này, còn có, không thể cho anh điều gì, nếu đã như thế, cô nên bình thản để anh đi, mà không phải luôn ích kỷ độc chiếm trái tim anh, để anh hy sinh thanh xuân và tâm tư công sức cho mình vô điều kiện.

“Thế nào? May áo cưới cho người khác, giờ trong lòng không thoải mái rồi?” Nhìn gò má của cô, Lạc Thần Hi hỏi một cách trêu đùa

Thiên Nhã lờm anh một cái, hừ lạnh: “Không liên quan đến anh.” Cô cầm túi định bỏ đi

Anh đưa tay kéo cô lại, khiến Thiên Nhã lao đảo ngã vào lòng anh, trong lúc bất cẩn gót giày đã tạo phản, ngay lập tức gây mất một gót

May mà sự chú ý của mọi người đều hướng về hai người đang dựa vào nhau trên sân khấu, nét mặt Thiên Nhã bối rối, cô đẩy anh ra, nhanh chóng cời giày rồi cầm trên tay: “Xin Chủ tịch Lạc tự trọng, hành động lôi kéo như thế không hay chút nào.” Cô quay lưng rồi đi, khoảnh khắc mở cửa sảnh tiệc, cô chợt quay lại, thấy Kha Từ Thích trên sân khấu đang nhìn mình chăm chăm, trong đôi mắt ấy là sốt ruột, là lo lắng, và cả khó hiểu

Thiên Nhã nở một nụ cười với anh từ xa: Em không sao, anh đừng lo.

Ra đến bên ngoài khách sạn, cô thở hắt một cái, vươn tay định gọi taxi

Một bàn tay lớn bỗng nắm lấy cánh tay của cô, không hề ngạc nhiên, vẫn là anh

“Anh muốn thế nào!” Thiên Nhã quay người hất tay, đôi mắt lộ vẻ giận dữ.

“Em muốn thế nào?” Anh hỏi vặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Sự khác thường của lạc thần hi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã nở nụ cười không vui: “Hiện tại là anh đang cản đường tôi đấy.”

Anh cúi mắt, im lặng, tầm mắt thấp thoáng điều gì đó mà Thiên Nhã không thể hiểu

“Tôi xin lỗi không tiếp chuyện được.” Thiên Nhã lùi về sau hai bước, tiếng còi chói tai như muốn vang tận trời đêm, theo sau là tiếng xe phanh gấp

Lúc cô nghiêng mặt qua theo phản xạ, thì nguy hiểm đã ập đến, chỉ còn thiếu một bước..

Trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc, anh vươn tay giữ lấy cô, kéo cô trở về từ ranh giới của cái chết

Cô sà vào vòng tay rộng lớn của anh, biểu cảm ngưng đọng, vẫn chưa kịp định thần lại trong cơn kinh hãi

“Em muốn chết đến thế sao!” Bên tai là tiếng mắng giận dữ của anh, cô sực tỉnh sau một cảnh kinh hồn bạt vía, “Cổ mù à? Hay không thiết sống nữa!” Tài xế của chiếc xe ấy ngó đầu ra lớn giọng mắng

Lạc Thần Hi đáp trả bằng một ánh mắt sắc bén, gã tài xế vừa nhìn Lạc Thần Hi đã biết là một nhân vật lớn không dễ chọc nên ngay lập tức im bật, khởi động xe rồi khởi

Thiên Nhã ở trong vòng tay ấm nóng của anh, cảm thấy cảnh này hơi quen thuộc, dường như đã từng xảy ra, nhưng cô không sao nhớ nổi

Cô từ từ đẩy anh ra, cúi mắt, trong đầu là một khoảng hỗn độn

Thiên Nhã vốn quyết tâm muốn để anh chỉ còn là dấu chấm hết trong cuộc đời mình, nhưng vì sao, họ cứ luôn đẩy đưa mập mờ như vậy

Chuyện giữa họ không những chẳng thể chấm dứt, mà còn ngày càng rối rắm

“Cảm ơn.” Cô cúi đầu nói

“Lần sau sẽ không may mắn được như thế đâu.” Anh đáp một cách hời hợt

“Nếu không phải tại anh.” Thiên Nhã ngẩng đầu định phản bác thì bất gặp đôi mắt của anh,9đột nhiên không nói nên lời

Cô khẽ thờ dài một hơi: “Coi vậy đi, tôi phải về đây.”

“Ừm.” Anh bỗng ngoan như một đứa trẻ.

“Em sẽ hối hận vì những gì mình đã nói.” Câu nói ấy vang vọng bên tai, biểu cảm tàn bạo khi anh thốt ra hiện lên trước mắt cô, tạo thành sự đối lập với biểu cảm lúc này của anh

Lạc Thần Hi luôn kiêu ngạo ngang ngược chỉ tay năm ngón, vì sao lại mang dáng vẻ cô độc thế này? Thiên Nhã ngồi lên taxi, nhìn bóng lưng rời đi trong ù rĩ của anh qua gương chiếu hậu, bỗng chốc thấy hối hận

Có lẽ mày nên nghe anh giải thích một lần, chỉ một lần thôi, nghe anh nói những lời muốn nói

La Thiên Nhã, nể tình6anh lại cứu này một mạng

“Tài xế, dừng xe!” Cô hét lên

Thiên Nhã xuống taxi, chạy về nơi cũ, nhưng bóng lưng của anh đã mất hút rồi

Anh đang ở đâu? Đang ở đâu? Cô bước đi trên đôi chân trần đuối theo một đoạn, lúc đang nhìn ra bốn phía, bỗng có bàn tay lớn vỗ lên vai cô từ đằng sau

“Lạc...” Cô quay người, suýt nữa đã thốt ra tên anh

Nhưng in vào tầm Thiên Nhã mắt lại là gương mặt vừa lo lắng vừa nghi hoặc của Kha Từ Thích

“Ồ, Từ Thích.” Thiên Nhã cúi đầu nhìn đôi chân trần của mình, che giấu cảm xúc trên mặt

“Em đang tìm ai hả?” Kha Từ Thích hỏi.

“Em tìm.

tìm taxi.” Thiên Nhã đáp với vẻ lúng túng.

“Bụng em còn đau không?” Giọng điệu anh0lo lắng.

“À, không đau nữa.” Thiên Nhã ôm bụng mình theo phản xạ, có trời biết trước nay nó rất nghe lời, không chống đối chủ nhân, tối nay quay ngược lại dờ chừng không ngoan rồi.

“Chân em bị sao vậy?” Đôi mắt anh tuần khê nhiu lại, anh hỏi cô

Bàn chân trần khê nhúc nhích, cô bối rối đáp: “Gót giày gây rồi.” Kha Từ Thích nở một nụ cười đầy cung chiêu: “Cô ngốc này.” Sau đó anh bế cô theo kiểu công chúa

“A, anh làm gì vậy?” Thiên Nhã nằm trong lòng anh, lo lắng hỏi

“Đương nhiên là đưa em về, chẳng lẽ em muốn để thế này đi bộ về?” Kha Từ Thích đáp với giọng dĩ nhiên

“Không cần đâu, tiệc tối của anh vẫn chưa kết thúc mà, ngày trọng7đại như hôm nay sao anh có thể vắng mặt chứ?” Quan trọng là Karen vẫn còn ở đó

“Thiếu em, vắng mặt cũng không sao.” Kha Từ Thích nói một cách dứt khoát.

Thiên Nhã cúi thấp đầu, mặt chợt nóng lên, trong lòng vừa e thẹn vừa áy náy, vậy Karen phải làm thế nào?

“Còn Karen thì sao?” Cô hỏi.

Đôi mắt Kha Từ Thích thoáng đổi sắc thái: “Con bé biết tự về.”

“Anh họ! Anh họ!” Lúc Karen đuối theo ra ngoài, xe của Kha Từ Thích đã đi xa rồi

Về mặt cô thất vọng, đứng giữa gió lạnh nhìn chiếc xe ấy mất hút khỏi tầm mắt

“Vì sao chứ? Anh luôn không nhìn thấy em, em thật sự làm anh chán ghét như vậy sao?” Karen ngồi xổm xuống, lấy đầu gối làm điểm tựa.

Ngày hôm sau, khi Thiên Nhã còn đang ngủ nướng trên giường thì điện thoại không hề nể nang mà reo lên

“Thiên Nhã, cậu mau đọc báo đi!” Đầu dây bên kia là giọng nói hết sức phấn khởi của Karen

“Hả? Báo làm sao?” Cô là một dân thành thị bé nhỏ vô tri hiếm khi quan tâm đến những việc hệ trọng của đất nước

“Nhật báo Thành phố A đấy! Cậu mau đọc đi!” Giọng nói bên kia càng hào hứng hơn

Thiên Nhã lười nhác bò dậy, mở máy tính ra, tìm kiếm tin tức mới hôm nay.

Hình ảnh khiêu vũ chung tối qua của Kha Từ Thích và Karen thỉnh linh hiện ra trước mắt, đi kèm các từ như “cặp đôi trời sinh”, “trai tài gái sắc”

Bàn tay của Thiên Nhã chợt cứng đờ: “Đây là...” “Có phải tờ không đủ ăn ảnh không, thật là, mấy phóng viên đó nên chụp tờ xinh đẹp hơn một chút.” Karen than vãn ở đầu dây bên kia

“Từ Thích đã biết chưa?” Cô hỏi câu này đầu tiên, từ trước đến nay Kha Từ Thích là một người khiêm tốn, có rất ít tin nổi bật về anh, nhiều năm qua, cuộc sống của anh luôn xoay quanh cô nên nói đúng hơn là không có lấy một tin

“Anh họ hả, chắc là anh ấy biết mà, hi hi, tớ phải đi tìm anh ấy, xem thử anh ấy phản ứng thế nào.” Giọng Karen đầy mong đợi

“Khoan đã!” Thiên Nhã cản lại theo phản xạ, trực giác mách bảo cô rằng anh sẽ không vui.

“Vì sao?” Karen hỏi trong khó hiểu.

“À...” Thiên Nhã nhất thời không biết nên giải thích ra sao.

“Ôi chào, dù sao tớ không đợi được nữa, tớ phải đi tìm anh ấy đây, nếu anh ấy thấy không sao, vậy thì chứng minh anh họ không từ chối tớ, hiện tại cả thế giới đều nghĩ tớ là đối tượng của anh ấy, cậu nghĩ xem, ngày kỷ niệm thành lập công ty và bạn nhảy của anh ấy vốn dĩ chính là chủ đề nóng, Thiên Nhã, cảm ơn cậu đã giúp tớ thực hiện được bước đầu tiên.”

Thiên Nhã cười khan hai tiếng: “Đây là kế hoạch của cậu đúng không?” Cô hoài nghi

“Hihi, đó là bí mật không thể nói, người ta chỉ là dùng một chút mách khéo, Thiên Nhã, cậu nhất định đừng giận đó.” Karen nói bằng giọng áy náy

“À, không sao.” Mấy ai giữ được điềm tĩnh trong tình yêu, thật ra cô có thể thông cảm, nhưng còn Kha Từ Thích..

“Yên tâm đi, tớ sẽ không nói cho anh họ biết cậu đã giúp tớ đâu.” Karen nói một cách đảm bảo

Thiên Nhã đỡ trán, chỉ sợ Kha Từ Thích sẽ điều tra ra

Vào lúc này chuông cửa bỗng vang lên.

“Tớ ngừng nhé, có người tìm tớ.” Nói xong Thiên Nhã tắt máy, chạy đi mở cửa

Kha Từ Thích mang theo bữa sáng, đứng bên ngoài cửa

Nụ cười của Thiên Nhã khựng lại một lúc, trong lòng có dự cảm không lành

“Tiểu Bảo đi học rồi?” Kha Từ Thích bước vào, hỏi

“Ừm.” Gần đây Tiểu Bảo khẳng khái tự đi học một mình, không cần cô đưa, cô cũng chỉ đành cung kính không bằng tuân mệnh

“Em mới dậy hả? Mau đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng đi, giờ giờ sinh hoạt của em đều đảo lộn rồi kia.” Kha Từ Thích đặt bữa sáng lên bàn ăn, xoa mái tóc rối như tổ chim của cô, dịu dàng nói

Thiên Nhã nở nụ cười lúng túng mang theo lười nhác: “Phải ha, em cũng sắp nhàn rồi sinh tật rồi.” Cả hai cùng nhau ăn sáng.

Thiên Nhã đang suy nghĩ xem có nên nhắc tin tức trang nhất hay không, có tật nên giết mình, cô cứ luôn sợ anh biết chuyện cô và Karen hợp tác với nhau tính kế anh

Thật ra cô cũng không hề làm gì cả, cô chỉ là giả vờ đau bụng thôi..

vậy mà lại thành ra tính kế rồi.

“Em muốn tìm công việc thế nào?” Anh bỗng ngẩng đầu hỏi

Trước câu hỏi lái sang chủ đề khác này của anh, Thiên Nhã ngạc nhiên hết hai giây mới phản ứng lại, cô thấy như trút được gánh nặng, đáp: “Em không biết nữa, cứ tìm đã.” Hu hu, nghe như vậy, cảm giác như cuộc đời của cô..

* thật sự chẳng có mục tiêu gì cả.

Ngoài La Tiểu Bảo ra, mọi thứ cô đều tùy duyên.

“Đến công ty anh đi, đúng lúc có vài vị trí đang thiếu người, em xem thử mình muốn làm gì, anh sắp xếp cho em” Đây là lần thứ hai anh mời cô đến công ty của mình làm việc khi trở về thành phố A, giọng điệu của anh không ép buộc, mà là đang hỏi ý kiến cô

Thiên Nhã cúi thấp đầu, hự, sao lại nhắc đến chuyện đó chứ

“Em sợ khả năng của mình không đủ.” Cô ngập ngừng, suy nghĩ cả buổi mới nghĩ ra được lý do nhảm này

Kha Từ Thích nở nụ cười bất đắc dĩ: “Cô ngốc, còn chưa biết làm ở vị trí nào mà em đã kết luận khả năng mình không tới rồi?” Nụ cười của Thiên Nhã hơi lúng túng: “Xin lỗi anh, em...” Kha Từ Thích ngắt lời cô: “Thế này đi, em tự tìm trước, nếu không tìm được công việc tốt, thì phải đến chỗ anh điểm danh đó.” Anh nghĩ cách thay cô

Thiên Nhã gật đầu: “Ừm, được.” Đường như cô không còn lý do nào để từ chối nữa rồi.

“À..

chuyện tin tức..

anh đã biết chưa?” Cô hỏi dò.

Đôi mắt Kha Từ Thích thoáng đổi sắc thái, làm Thiên Nhã thầm giật mình

“Có vẻ như em ít khi ra ngoài nhưng lại quan tâm những tin tức tầm phào kia.” Kha Từ Thích nói bằng giọng

Thiên Nhã bỗng cảm thấy bản thân thật ngốc, tin ấy vừa mới ra lò, còn cô vừa bỏ dậy khỏi giường, vậy mà...

“Dầu có, em thức dậy thấy buồn chán, cho nên...” Cô tỏ ra khó xử

“Không sao, em biết không phải là được rồi.” Kha Từ Thích thu về bối rối của cô vào tầm mắt, đáp

Mặt Thiên Nhã bắt gặp đỏ lên, ánh mắt của anh dường như có thể nhìn thấu sự chột dạ này, cô chợt cảm thấy bầu không khí rất đối ngại ngưng

“Chỉ cần em biết rằng, anh sẽ luôn bên em, bất kể là ai, cũng không cách nào đẩy anh ra, là đủ rồi.” Anh chăm chú nhìn cô, giọng điệu chan chứa tình cảm

Vậy nếu người muốn đẩy anh ra là em thì sao? Thiên Nhã trầm hỏi

Em xin lỗi, Từ Thích, em.

em.

Kha Từ Thích luôn nhìn cô, như muốn hiểu được thông tin từ đôi mắt cô, hoặc có thể do cô ngộ nhận

Anh cúi mắt, im lặng một lúc: “Được rồi, anh đi làm đây, tối nay tan ca cùng nhau đón Tiểu Bảo, rồi chúng ta ăn một bữa thật ngon nhé.” Sau khi tiễn Kha Từ Thích đi, Thiên Nhã nhìn người trên sofa, sao cô lại có cảm giác, Kha Từ Thích đã biết được sự thật rồi? Nhưng anh không nói lời nào, tại sao? Tại sao chứ? Anh đã bị tổn thương? Liệu anh có buồn không? Cô đã đẩy anh ra, đẩy anh về phía người phụ nữ khác, làm như vậy, lẽ nào là sai? Ông trời ơi, xin hãy chỉ cho cô nên giải quyết chuyện này thế nào, có phải cô thật sự không nên xen vào, để cuối cùng chẳng thể vẹn cả đôi đường?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vỡ Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tin tức chấn động

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Thiên Nhã! Tin chấn động!” Đồ Hoa Kỳ vừa vào nhà đã kêu lên với biểu cảm khoa trương, hoàn toàn không chú ý đến La Tiểu Bảo đang say sưa xem tivi trong phòng khách.

“Sao vậy ma mi?” Lạc Lăng nhướn mày, thái độ điềm tĩnh ấy mang bóng dáng của Lạc Thần Hi

Đồ Hoa Kỳ nhìn cậu bé, không kìm được mà cảm thán, cúi người cạnh Thiên Nhã rồi nói: “Chắc chắn, điệu bộ của bé cưng nhà cậu ngày càng giống cha nó rồi.” Thiên Nhã nghe vậy nở nụ cười bất đắc dĩ, thoáng nhìn cậu bé đang ngồi trên sofa như một quý ông, đáp trong cung chiều: “Tớ thấy nó ngày càng làm người khác khó đoán mới phải.” Đạo gần đây sở thích của con trai thay đổi thật thường, cũng không biết rốt cuộc bị làm sao nữa.

Đồ Hoa Kỳ rời mắt khỏi Lạc Lăng, cuối cùng đã nhớ ra chủ đề hôm nay khiến cô chạy đến đây, cô kéo Thiên Nhã sang một bên, hỏi: “Cậu đã biết tin về Kha Từ Thích chưa?”

Thiên Nhã lờm cô một cái: “Thì ra vì chuyện này mà cậu chạy như bay qua đây tìm tớ?” Cô nhìn Đồ Hoa Kỳ, để lộ biểu cảm thất vọng.

Đồ Hoa Kỳ không vui đánh nhẹ cô: “Cậu là đồ không có lương tâm, chẳng phải tớ lo cho việc hệ trọng cả đời của cậu sao, cậu đã thấy chưa, người ta ‘trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối, nếu cậu còn không giữ chặt một chút, đoán chừng hạnh phúc cả đời của cậu sắp vụt mất rồi đấy.’” “Như vậy rất tốt, ai bảo anh ấy bắt buộc phải là hạnh phúc cả đời của cậu chứ, nói không chừng hai người họ mới là hạnh phúc cả đời của nhau.” Thiên Nhã thần nhiên nói

Đồ Hoa Kỳ kinh ngạc trợn mắt: “Xem ra cậu đã sớm biết chuyện này.”

Thiên Nhã không có ý phủ nhận.

Đồ Hoa Kỳ đưa tay chống tường: “Cái con bé ngốc này...” Cô ghen tị.

“Ma mi ơi, chủ Từ Thích rất hợp với cô ấy.” Lúc ăn cơm, Lạc Lăng cảm tò mò báo đặt trước mặt hai người lớn và nói.

Đồ Hoa Kỳ không thể tiếp nhận: “Có chỗ nào hợp đâu chứ, cùng lắm là nhìn vào thấy hài hòa.” Cô thấy có đôi tuấn nam mỹ nữ nào mà nhìn vào không đẹp mắt đâu

Trái lại, Thiên Nhã hơi ngạc nhiên: “Bé cưng à, chẳng phải con vẫn luôn không thích chị Karen sao?” Đôi mắt to đào một cái, cậu bé đáp qua loa: “Hiện tại thích không có nghĩa sau này không thích, hiện tại không thích không có nghĩa là sau này sẽ thích à.” Cậu đã từng nghe La Tiểu Bảo kể về Karen, mặc dù cậu không có cảm xúc gì với cô gái này, bởi vì chưa từng gặp nhau, nhưng cô ta đã lấy đi đối thủ nặng ký nhất của cha, về điểm này thì cậu vẫn phải cảm kích Karen mà mình chưa gặp mặt ấy

Đồ Hoa Kỳ phì cười thành tiếng, cô xoa đầu của cậu bé: “Nhỏ tuổi mà bày trò sâu xa thế.”

“Lần sau gặp chị Karen phải lễ phép một chút đó, có biết không?” Thiên Nhã thì không để vượt cơ hội chỉ dạy cậu thật tốt

“Vâng ạ, con sẽ cố.” Lạc Lăng đáp với dáng vẻ bất đắc dĩ, cho dù cậu muốn khách sáo với Karen, nhưng mà La Tiểu Bảo có thành kiến với cô ta, đây là điều mà cậu không ngăn nổi

Sau bữa cơm, trước điệu bộ tra hỏi gắt gao của Đồ Hoa Kỳ, Thiên Nhã đã khai ra ngọn nguồn sự việc

“La Thiên Nhã, cậu thật sự hết cứu rồi.” Sau khi biết sự thật, Đồ Hoa Kỳ tỏ ra không thể hiểu nổi

“Đồ Hoa Kỳ, con người cậu rốt cuộc có kiên định không vậy, lúc thì bảo tớ giữ người này, lúc thì bảo tớ giữ người kia.” Thiên Nhã phản bác cô

“Tớ cần kiên định để làm gì? Chẳng phải tớ muốn tốt cho cậu sao? Cậu nghĩ xem, bây giờ cậu và Lạc Thần Hi đã thành thế kia rồi, hơn nữa nhà anh ta còn có một bà vợ ‘cực phẩm’, với tình hình này, cũng không lo nổi anh ta là cha của bé0cung nữa, từ bỏ thì từ bỏ, nên chắc chắn Kha Từ Thích là lựa chọn tốt nhất của cậu.”

Thiên Nhã nghe xong, vội đưa tay làm động tác nói khẽ với cô: “Cậu nhỏ tiếng chút, Tiểu Bảo đang chơi máy tính trong phòng đây, ở đây hiệu quả cách âm lại không tốt lắm, mà ai bảo La Thiên Nhã tớ bắt buộc phải chọn một trong hai người họ chứ, cậu xem không phải hiện tại tớ sống rất tốt sao? Ôi chao Hoa Kỳ, cậu cứ ít bận tâm về tớ đi, cậu kìa, khi nào thì kết hôn, sinh một đứa để mẹ nuôi là tớ được bế” “Cậu đừng hòng nói sang chuyện khác, cậu đây, thiếu mục đích, một người phụ nữ mong đợi điều gì trong đời? Không phải là tìm một người đàn ông tốt, yên vui làm vợ7hiện mẹ đảm của người ta sao? Cậu không muốn lựa chọn, nhưng cậu đã từng nghĩ cho La Tiểu Bảo chưa? Trước kia cậu nhóc ngày ngày đêm đêm mong có một

người cha, cậu cứ lẻ loi như thế, là biểu hiện thiếu trách nhiệm với nhóc con.” Thiên Nhã cúi mắt, bị nói đến nỗi lòng hơi đau nhói: “Cậu nói cứ như..

tớ là tội nhân thiên cô.”

Cô nhớ ngày đầu nhóc con vào mẫu giáo, khi học về đã chớp đôi mắt to nồn nóng hỏi cô: “Ma mi, vì sao người ta đều có cha, còn con thì không có ạ? Có phải cha đã đến một nơi rất xa để kiếm tiền không mẹ?” Thiên Nhã khó xử: “Đúng rồi, cha đã đến một nơi rất xa để kiếm tiền.”

“Vậy cha có nhớ mẹ con mình không ạ?” Từ nhỏ La Tiểu Bảo đã hiểu chuyện, cậu biết không thể hỏi “cha có về thăm chúng ta không?”, bởi vì từ trước tới nay ma mi không hề nhắc đến cha, tựa như cuộc sống của họ hoàn toàn không có người này, nhưng mà nếu không có cha, thì căn bản sẽ không có cậu, nói đến cùng, chỉ là ma mi không muốn nhắc đến cha mà thôi.

Khi đó Thiên Nhã ngẩn ra nhiều giây, sau cùng nở nụ cười bất đắc dĩ: “Có, cha sẽ luôn nhớ mẹ con mình.” Có trời biết cha của Tiểu Bảo căn bản không biết đến sự tồn tại của cậu, có lẽ ngay cả sự tồn tại của cô cũng không biết

“Cha sẽ thương con như chú Từ Thích không ạ?” Bé cung lại hồn nhiên hỏi

Thiên Nhã mỉm cười: “Có, cha thương ma mi, thương bé cưng hơn cả chú Từ Thích.”

Đồ Hoa Kỳ nhìn ra nỗi lòng của cô, tự thấy mình nói có hơi quá đáng: “Cậu đừng như thế, tớ lo cho cậu lắm đấy, cậu biết mà, tớ mong cậu hạnh phúc còn hơn mong chính mình hạnh phúc.” Nhiều năm qua, Thiên Nhã đã chịu không ít khổ cực, từ nhỏ đã mất mẹ, lại có một người cha không thể nương nhờ như thế, còn chưa kết hôn mà đã bắt gặp có con, trở thành bà mẹ đơn thân, khó khăn lắm mới gặp Kha Từ Thích - người đàn ông tốt có một không hai, rồi gặp Lạc Thần Hi, bây giờ lại còn có một cô Karen, ối trời, câu chuyện này quá thật có thể viết thành một quyển tiểu thuyết máu chó hàng trăm nghìn chữ rồi.

Thiên Nhã ôm lấy Đồ Hoa Kỳ, nói với vẻ mặt cảm động: “Được rồi, đương nhiên tớ biết cậu quan tâm tớ, cứ để mọi chuyện tùy duyên đi, tớ không cưỡng cầu điều gì cả, chỉ muốn nuôi Tiểu Bảo nên người, có nó là tớ mãn nguyện rồi.”

Đồ Hoa Kỳ thấy nhẹ lòng, nở nụ cười: “Thôi được, tớ sẽ cùng cậu nuôi dưỡng con trai của cậu, con nuôi của tớ thành tài, một ngày nào đó khi bọn mình tóc bạc trắng, răng thì rụng, mới tưởng nhớ các anh chàng đẹp trai năm đó bị cậu bỏ lỡ.” Thiên Nhã lườm cô một cái, nổi giận: “Hoa Kỳ, cậu có chịu thôi hay không.” Đồ Hoa Kỳ che miệng cười lớn: “Được rồi được rồi, tha cho cậu, không lái nhái với cậu nữa.” Thiên Nhã chống nạnh làm mặt giận: “Vậy có phải đến lượt tớ lái nhái với cậu rồi không?”

Đồ Hoa Kỳ xin tha: “Đừng, ma mi Thiên Nhã mà lái nhái là tớ chịu không nổi đâu, những lời đó cậu để dành cho La Tiểu Bảo thì hơn.”

“Cậu...” Vẻ mặt Thiên Nhã đành chịu, nhờ Đồ Hoa Kỳ mà tâm trạng của cô đã tốt lên không ít.

Nhưng tâm trạng tốt ấy không tồn tại được lâu, bởi sự xuất hiện của tên họ Lạc đã ngay lập tức kéo cô quay về hiện thực

“Nói đi, anh hẹn tôi ra đây, có chuyện gì?” Thiên Nhã khoanh tay, gương mặt đầy vẻ ghét bỏ anh ta

Lạc Thần Dương ngồi ở đối diện tỏ ra tổn thương, ôm ngực đau lòng kêu lớn: “Coi em kia, giống như cực kỳ hận anh vậy, anh nhớ hình như mình chưa từng làm hại gì em mà? Sao em lại chán ghét người ta như thế.” Thiên Nhã lườm anh ta một cái: “Phải, anh chưa từng làm hại tôi, anh chỉ là trêu chọc tôi thôi.” Lạc Thần Dương mang biểu cảm rút kinh nghiệm xương máu: “Anh xin thôi, sau này anh sẽ không trêu chọc em nữa, sẽ yêu thương em thật nhiều, đã được chưa?” Thiên Nhã kiểm chế bản thân làm hành động nôn mửa: “Nếu mục đích chính anh tìm tôi ra đây là để ba hoa, thì xin lỗi tôi không tiếp chuyện được.” “Khoan đã!” Lạc Thần Dương vươn tay ngăn cô lại

Thiên Nhã ngồi trở lại, khẽ thở dài một hơi: “Anh biết không? Chúng ta thật sự không tính là bạn bè của nhau, mà tôi đã không làm ở Tập đoàn Lạc Thần nữa, nên...” Điều quan trọng là cô không muốn nhìn thấy người họ Lạc

“Chuyện đó, em thật sự tin là anh trai làm sao?” Nét mặt của Lạc Thần Dương bỗng trở nên nghiêm túc, xem ra cuối cùng anh ta đã chịu đi vào chủ đề chính rồi

Thiên Nhã nhìn người đối diện chằm chằm, không hiểu vì sao anh ta lại hỏi câu này: “Tôi tin hay không, ảnh hưởng tới anh à?” Đừng bảo với cô Lạc Thần Dương trước nay chỉ sợ thiên hạ không loạn, giờ lại đặc biệt đến đây để nói tốt cho Lạc Thần Hi

Lạc Thần Dương tỏ vẻ buồn cười: “Trái lại, không ảnh hưởng gì tới anh, em biết không, con người anh vốn thích xem náo nhiệt, nhưng mà nếu trận náo nhiệt này, nhân vật chính đều bỏ đi từng người một, vậy anh lấy gì mà xem?”

“Tôi muốn bỏ đi, nhưng lại có một tên như anh cứ luôn quấy rầy tôi.” Thiên Nhã nói móc anh ta một cách không nề nang.

Sau một tràng cười, Lạc Thần Dương nói: “Em có biết, là em rất đặc biệt không?”

Thiên Nhã không hiểu nổi: “Đặc biệt? Đặc biệt thế nào? Đặc biệt ngồi đúng không? Nên họ Lạc các anh mới bắt nạt từ lần này đến lần khác.”

“Em có thể nói cho anh biết, thái độ thù địch mà em đối với anh, là vì Kha Từ Thích, hay là...” Lạc Thần Dương hỏi với vẻ mặt tò mò.

“Không ai thích một tên luôn phá phách gây sự, anh lại chẳng phải trẻ con, anh phải chịu trách nhiệm cho việc làm của mình, còn nữa, anh không nghĩ bản thân nên buông bỏ quá khứ sao? Đừng tự làm khó chính mình, làm khó những người mà anh cho rằng cần phải làm khó nữa, họ không như tưởng tượng của anh, tôi có thể làm chứng.” Thiên Nhã nói một lời nhưng mang hai nghĩa.

Lạc Thần Dương tỏ ra đã nhìn Thiên Nhã với cặp mắt khác xưa, nhưng rồi lại tỏ vẻ xem thường: “Em biết gì chứ? Dựa vào cái gì mà kết luận quá khứ người khác cũng giống như những gì em thấy và cảm nhận? Em quen biết anh và anh ta của trước đây không?”

Thiên Nhã đỡ trán, cười trong bất lực: “Có lẽ việc tôi cùng anh tranh luận vấn đề này hoàn toàn không có ý nghĩa gì, nhưng mà, Từ Thích là một người tốt, tôi không hi vọng anh luôn nhắm vào anh ấy không buông. anh ấy nên từ bỏ quá khứ, có được hạnh phúc.”

Lạc Thần Dương cười lạnh: “Vậy nên em chính là hạnh phúc ấy? Hay cô gái khiêu vũ cùng anh ta?”

Thiên Nhã suy nghĩ một lúc, đáp: “Ai biết, không ai đoán được ý trời.” “Đừng tưởng em đã nhìn thấu đáo, thật ra, từ đầu đến cuối em chính là một kẻ hồ đồ.” Lạc Thần Dương nhìn chằm chằm cô hồi lâu, nói thêm

“Phải, tôi là kẻ hồ đồ, nhưng tôi thấy như vậy rất tốt.” Lạc Thần Dương nhếch môi cười lạnh, nhìn thẳng vào cô

“Nếu không có chuyện gì thì tôi về trước đây.” Cô đứng dậy, định rời khỏi

“Còn nữa, sau này không có chuyện quan trọng, đừng đến tìm tôi nữa.” Cô không muốn có bất kỳ quan hệ dây mơ rễ má gì với những người họ Lạc nữa

“Em trách nhầm một người đàn ông cam tâm từ bỏ mạng sống vì em, em coi anh ta là ác ma cuồng giết người, anh chưa bao giờ gặp qua người phụ nữ nào ngốc như em.” Anh ta lẩm bẩm

sau lưng cô, giọng điệu mang theo châm biếm và chế nhạo.

Lưng của Thiên Nhã cứng đờ, lời của anh ta truyền đến tai cô một cách rõ ràng, quanh quẩn không dứt, khiến tâm trí cô đẩy lên nỗi hoài nghi.

“Anh chưa từng thấy anh của anh để tâm đến phụ nữ như vậy, kể cả Hạ Vân Cẩm, đã có lúc anh cho rằng anh ấy là một động vật máu lạnh, nhưng mà không ngờ, anh ấy lại là một con người có tình cảm, là người đàn ông si tình cam chịu trở thành vong hồn dưới xe để cứu một người phụ nữ ngu ngốc như em.”

Thiên Nhã thấy chân mình mềm nhũn, cô ngồi xuống, có chút hồn bay phách lạc, nhiều hơn cả là sự kinh ngạc.

Lạc Thần Hi cắn môi, siết chặt nắm đấm: “Tôi không có lý do gì phải giết em, lẽ nào em không thể dùng đầu của mình để suy nghĩ về vấn đề này ư?” Thiên Nhã hừ lạnh: “Rất đơn giản, vì tôi đã tôn trọng anh, cho nên anh muốn ra tay với tôi, không phải sao? Đúng, tôi sai rồi, lúc Lạc Thần Hi anh muốn giết người, có lẽ chẳng cần bất cứ lý do gì, bởi vì anh là Lạc Thần Hi, một Lạc Thần Hi cao ngạo, lòng dạ độc ác, hoành hành ngang ngược!”

Thiên Nhã hét lớn vào anh, những giọt nước mắt ẩm ướt không kiềm được mà tràn khỏi viền mắt,

Tại sao cô lại thích một người đàn ông như vậy chứ? Vì anh là cha của La Tiểu Bảo sao? Vì anh đã cho cô cảm giác hạnh phúc chưa từng có?

Nếu như lời cha nói là sự thật, thì ông trời quả thật biết đùa, mẹ của cô, lại bị cha mẹ anh hại chết

Thế giới này rốt cuộc bị gì vậy? Ai có thể nói cho cô biết, đây chỉ là một giấc mơ hay không? Anh luôn chăm chú nhìn cô, im lặng nhìn nước mắt cô tuôn rơi

“Thì ra em vẫn luôn nghĩ về tôi như vậy.” Sau hồi lâu, anh lạnh lùng nói, giọng điệu không mang chút tình cảm nào, anh cười lạnh, lùi về sau vài bước, nước mưa tiếp tục rơi lên người anh

“Đúng, tôi chính là người như thế đấy, em nói không sai, thật sự không sai!” Anh tức giận đập mạnh vào xe của mình, ánh mắt trở nên u ám đáng sợ.

Thiên Nhã cắn môi: “Vậy nên, sau này đừng đến tìm tôi nữa, được không?” Giọng cô van xin, cô không chắc rằng mình có thể luôn kiên định được như vậy, bởi vì tìm cô, từ lúc nhìn thấy anh thì đã bắt đầu dao động rồi

Tin hay không tin anh? Nhưng nếu tin anh, thì cô không thể tin cha, Cha bị hại đến nỗi mắt tích không rõ sống chết, sao cô có thể không nghe lời của ông chứ? Cha sẽ không lừa cô đâu

Lạc Thần Hi nhìn cô, ánh mắt không có độ ẩm hiện vẻ giễu cợt: “Em sẽ hối hận vì những gì mình đã nói hôm nay.” Anh nói xong, ngồi lên xe, khởi động rồi nghênh ngang rời đi

Nhìn xe của anh rẽ ngoặt rồi biến mất trong đêm mưa, Thiên Nhã lau nước mắt, cắn răng kiềm nén cơn đau trong lòng: “Lạc Thần Hi, kết thúc rồi, thật sự đã kết thúc rồi.”

“Ma mi Thiên Nhã, mẹ làm sao vậy?” Lạc Thiên Nhã lễ cơ thể mời mọc về đến nhà, La Tiểu Bảo đã ngồi đợi với đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, thật ra khi điện thoại reo thì cậu đã dậy rồi, cũng nhìn thấy tất cả những chuyện vừa xảy ra dưới nhà.

Thiên Nhã ôm con trai, an ủi: “Ma mi không sao, ma mi rất ổn, ma mi chỉ vừa làm một chuyện nên làm thôi.”

“Vậy chuyện gì mà ma mi nên làm ạ?” La Tiểu Bảo hỏi trong nghi hoặc”

“Là để tên vô lại kia rời khỏi thế giới của chúng ta.” Thiên Nhã suy nghĩ một lúc rồi nói.

“À.” La Tiểu Bảo như hiểu như không đáp, cho thật đáng thương, mẹ cũng thật đáng thương, ài.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tôi không nợ anh nữa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ vừa lên, thành phố ồn ào náo nhiệt, khung cảnh trên phố cũng hỗn loạn giống như lòng người vậy.

Thiên Nhã một mình bước đi, trong đầu chỉ toàn những lời Lạc Thần Dương đã nói

Gương mặt của Lạc Thần Hi và cha lại chồng lên nhau lần nữa, hóa ra cô cố hết sức kiềm chế cũng không qua nổi mấy câu nói của Lạc Thần Dương

Sự phông bị của cô lại bị đánh bại từng bước một

Là thật sao? Thật sự là như vậy sao? Anh liều mạng cứu cô ư? Điều này không giống như việc Lạc Thần Hi sẽ làm

Mà lời cha nói thì phải giải thích thế nào đây? Chuyện cha mẹ anh hại chết mẹ cô là thật sao? Chân tướng dường như mãi mãi không được phơi bày, cô thấy lòng mình đang từ từ trầm xuống

Trong lúc vô thức, cô đi tới con đường đối diện với tòa nhà của Lạc Thần Hi

Bước chân không nghe lời mà dừng lại, cô nhìn lối vào của tòa nhà ở phía xa, như thể một giây sau bóng dáng cao lớn kia sẽ xuất hiện ở trước mắt vậy

Trong lòng cô thấy cô đơn, tâm trạng phức tạp, đầu óc khi thì trống rỗng khi thì hỗn loạn

Gương mặt đó chợt xuất hiện ở trước mắt, bên cạnh còn có Jenny Trình tươi cười quyến rũ, dính sát vào anh như hình với bóng

Dường như linh cảm được điều gì đó, từ phía xa, Lạc Thần Hi ngược mắt và nhìn thấy cô đứng bên đường đối diện, anh dừng lại

Thiên Nhã cắn môi, bình tĩnh đối mặt với anh, với đôi mắt lạnh lùng cũng lộ vẻ phức tạp ấy

Cô bước tới theo bản năng, băng qua con đường đầy xe qua lại, bước từng một về phía anh

Con đường vốn đã đông đúc, đột nhiên có một cô gái đi qua với dáng vẻ vô hồn, xung quanh liền vang lên tiếng còi xe giục giã Thiên Nhã

Anh nhủ đôi mày anh tuấn, nhìn chăm chăm vào cô, nỗi lo lắng trong mắt bị giấu đi, chỉ còn sự tức giận được tiếp nối

Thiên Nhã dờ dẩn, không chú ý tới tình trạng hỗn loạn của xe cộ chạy trên đường do mình đột nhiên lao ra, bỏ qua những nguy hiểm có thể gặp phải khi bước qua đường

Cô cứ đi như thế, thậm chí có thể nghe được tiếng xe buýt đâm vào nhau, có thể cảm giác một giây tiếp theo sẽ có chiếc xe nào đó đâm vào mình, nhưng dù vậy cô vẫn không dừng, đi thẳng về phía anh.

Anh siết chặt nắm đấm, cắn môi, dường như muốn nhấc chân nhưng đã bị tay của Jenny Trinh kéo lấy

Cuối cùng cô đã đi tới trước mặt anh, lúc này trên đường đã vang lên những tiếng mắng chửi, người qua đường đều nhìn về phía bên này, Thiên Nhã lại chẳng hề để ý

Cô thấy rõ sự kinh ngạc, phẫn nộ, khó hiểu, nghi hoặc, buồn bã..

trong mắt anh

Nhà họ Lạc không có một người nào tốt cả! Cha mẹ cậu ta đã hại chết mẹ con! Thiên Nhã dừng lại trước mặt anh

Con người sâu thẳm của anh phản chiếu bóng dáng đối diện có đôi mắt mờ mịt

“Tôi trả cho anh.” Cô bỗng nói

Lạc Thần Hi nhìn chăm chăm cô, không nói một lời Jenny Trinh hừ nhẹ: “Đồ phụ nữ không biết xấu hổ, cố chạy tới đây làm gì? Còn nói những lời khó hiểu.” “Tôi trả lại cho anh, tôi không nợ anh, tôi không nợ anh!” Cho nên tôi có thể tiếp tục hận anh, cho nên chúng ta không dây dưa không nợ nần! Thiên Nhã hét lớn rồi quay người chạy khỏi đó

Lạc Thần Hi ngậy người chăm chú nhìn vào bóng lưng của cô, chẳng hiểu sao đôi mắt lại thoáng hiện lên một sự đau buồn không dễ nhận ra

“Đồ điên, chúng ta mặc kệ cô ta, đi ăn cơm thôi anh, người ta đói bụng lắm rồi.” Jenny Trinh khinh thường nói, sau đó làm nũng.

Tại nhà hàng Winnie cao cấp

Thấy Lạc Thần Hi rõ ràng không tập trung cả buổi tối, Jenny Trinh không vui trong lòng, nói: “Sao vậy? Anh vẫn còn đang đau khổ vì kẻ điên kia sao?” Đây cũng không phải là tác phong từ trước tới nay của Lạc Thần Hi

Lạc Thần Hi cong khóe môi: “Sao có thể như vậy được chứ?” “Vậy anh đừng mang dáng vẻ này nữa, nếu không em sẽ thật sự tưởng là anh yêu cô ta đấy.” Ánh mắt Lạc Thần Hi chột tới lại, rượu vang trong ly anh đang cầm sóng sánh, giống như con người không thể hiểu nổi lòng mình, mãi mãi không biết vì sao nó lại dao động

“Làm sao có thể.” Anh lạnh nhạt đáp, tao nhã nhấp một ngụm rượu vang

“Sao lại không thể chứ? Anh có biết mình đối xử với cô ta rất đặc biệt không?” Jenny Trinh không chịu buông tha, nói

“Anh đối với em không đặc biệt sao?” Đôi mắt anh lộ ra ý cười xấu xa

Jenny Trinh giả vờ thẹn thùng: “Anh thật là xấu.” “Vậy em là gì của anh?” Cô ta lập tức mang dáng vẻ của cô gái nhỏ.

“Em nói xem?” Anh đáp lại qua loa.

“Anh nói đi.”

“Anh còn bảo mình không tập trung!” Jenny Trinh như nắm được bằng chứng nên lớn giọng kêu lên

Lạc Thần Hi nhường mày, tỏ ra không vui

“Rõ ràng là đang anh nghĩ tới cô ta, anh đừng có chối!” Lạc Thần Hi đặt ly rượu đỏ trong tay xuống, khoanh tay, vẻ mặt ung dung nhìn Jenny Trinh

“Anh nói gì đi chứ!” Dù anh phủ nhận cũng được mà

“Anh không chối, những điều em nói không thể chối.” Anh bình tĩnh đáp

“Anh!” Jenny Trinh tức đến nghẹn lời

“Anh có việc phải về công ty xử lý, em cứ từ từ ăn.” Lạc Thần Hi đứng lên, mặt không biểu cảm nói, sau đó quay người bỏ đi, để lại Jenny Trinh với vẻ mặt tức tối

Lạc Thần Hi ra khỏi nhà hàng Winnie, Lạc Thần Hi lái xe chạy cố định trên đường

Con đường phía trước, sự do dự của cô, vẻ đầu tranh của cô, bước chân khó nhọc của cô đều hiện lên trước mắt

“Tôi không nợ anh! Tôi không nợ anh!” Lời nói của cô vang vọng bên tai anh

Anh nhếch môi cười giễu, bàn tay siết chặt vào vô lăng

Chiếc xe chọt rẽ vào đường cao tốc, nhanh chóng biến mất trong màn đêm tối đen như mực.

Thiên Nhã đi tới dưới tòa nhà mình ở, cảm thấy mờ mịt trong lòng, giống như con đường phía trước

Khi Kha Từ Thích đến thì cô đã đứng dưới nhà mấy giờ đồng hồ rồi

Anh vội vàng xuống xe, vẻ mặt sốt ruột: “Thiên Nhã, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Giọng nói ấy dịu dàng như nước

Thiên Nhã mơ hồ nhìn anh, lúc này mới nhớ tới vừa rồi anh gọi cho mình, lẽ nào giọng điệu của cô dễ nhận ra như vậy sao? “Sao anh lại tới đây?” Kha Từ Thích xoa đầu cô: “Cô ngốc này, có chuyện gì đều hiện hết trên mặt, em nghĩ rằng em có thể giả vờ qua điện thoại được sao? Nhưng may là vui buồn của em đều hiện lên mặt, anh mới có thể lập tức phát hiện ra em không ổn, đến bên cạnh an ủi em”

Thiên Nhã thầm cảm động, vừa cười vừa khóc: “Cảm ơn anh, xem ra em lại làm phiền anh rồi.”

Kha Từ Thích ôm cô vào lòng, an ủi: “Em đừng nói như vậy, từ trước đến nay nỗi phiền lòng của em cũng chính là của anh.” Thiên Nhã dựa vào ngực Kha Từ Thích, nhưng con khó chịu trong lòng không thể nào giảm bớt, trái lại còn không ngừng dâng lên từng đợt giống như đời sống lấp lút

Cô muốn kể cho anh nghe một chuyện, một chuyện mà cô đã chôn giấu trong lòng rất nhiều năm

“Thật ra, Tiểu Bảo..

là con trai của Lạc Thần Hi.” Cô lẩm bẩm, tiếng nhỏ như muỗi kêu, nhưng chắc chắn anh sẽ nghe thấy

Gương mặt Kha Từ Thích thoáng kinh ngạc, nhưng hiển nhiên, không phải vì chuyện này, mà là anh bất ngờ khi thấy Thiên Nhã thẳng thắn với mình như vậy

Anh cúi đầu, dường như đang cố đón nhận chuyện này

Thật ra anh đã đoán trước rồi, tổng hợp các đường nét tương tự trên gương mặt, phong thái, thậm chí giọng điệu khi nói chuyện, còn có mấy chuyện trước đó đều chứng minh điều này, nhưng nghe Thiên Nhã tự mình nói ra, không hiểu sao trong lòng anh vẫn thấy khó chịu

Bởi vì người đó là cha ruột của La Tiểu Bảo, cho nên cô và người đó lại có thêm một mối quan hệ muốn rũ bỏ cũng không thể rũ bỏ được

Thiên Nhã bắt đầu chậm rãi kể lại câu chuyện quá khứ làm cho người ta dờ khóc dờ cười và cảm thấy không ngờ tới kia

Có lẽ là duyên phận do ông trời định sẵn, có lẽ là ông trời cố ý trêu chọc, nên hiện tại, cô và Lạc Thần Hi mới phát triển thành quan hệ dây dưa không rõ này.

Mặc dù cô quyết định nói thẳng với Kha Từ Thích, nhưng vẫn bỏ qua đoạn gặp lại cha.

Chỉ có điều rõ ràng Kha Từ Thích đã nảy sinh nghi ngờ: “Em có thể nói cho anh biết, vì sao em khẳng định người chủ mưu bắt cóc em chính là Lạc Thần Hi không?” Sau chuyện bắt cóc lần này, hình như Thiên Nhã không còn tình cảm gì với Lạc Thần Hi nữa, nhưng trực giác mách bảo anh rằng, chuyện này không đơn giản như thế.

Sau chuyện bắt cóc, anh luôn tìm người điều tra về tung tích của ông La và người chủ mưu, nhưng sự việc giống như một vực sâu không đáy, phía sau có một thế lực đang ra sức ngăn cản mọi hành động điều tra, hiện tại vẫn chưa tìm được tung tích của ông La, mà bên phía cảnh sát hình như cũng không giải quyết được chuyện gì

Ở thành phố A, người có thể có sức ảnh hưởng lớn như vậy, chắc hẳn cũng chỉ có gia tộc Lạc Thị

Chuyện này đang chỉ mũi dùi vào Lạc Thần Hi, nhưng ngay cả anh cũng không tin anh ta sẽ làm ra chuyện như vậy, suy cho cùng anh có làm thế nào đi nữa vẫn không tìm ra được động cơ để anh ta đối phó với Thiên Nhã.

Thiên Nhã cúi mắt che giấu sự chán chường

Cô không muốn để lộ ân oán cá nhân giữa nhà mình và nhà họ Lạc, bởi vì ngay cả bản thân cô còn chưa xác định được, khi người cha nhiều năm không gặp xuất hiện ở trước mắt, tự nhiên bắt cóc mình, cô thật sự rất bối rối và khó hiểu, lúc ông nói ra chân tướng đã làm cho cô giật mình, không thể chấp nhận được, nhưng cô vẫn lựa chọn tin tưởng cho mình.

“Em đã từng nói là em chính tại nghe được.”

Kha Từ Thích nhìn ra được cô đang khó xử nên không ép nữa

Cô có thể thẳng thắn nói với anh về chuyện La Tiểu Bảo, đã đủ để cho anh thấy vui mừng rồi.

Anh ôm cô, hi vọng hơi ấm của mình có thể vỗ về cô

“Anh tin tưởng bác trai chắc chắn vẫn còn sống, ngày hai người gặp nhau sẽ không xa nữa.” Trong đầu Thiên Nhã toàn là gương mặt tiều tụy của cha, lòng cô chột đau thắt từng cơn

“Em rất sợ sẽ có một ngày, thân thể của Tiểu Bảo...” Cô nói ra một nỗi lo âu khác của mình

“Sẽ không đâu

Anh sẽ giúp em giữ kín, để nó mãi mãi chôn vùi theo năm tháng.” Kha Từ Thích cam đoan.

Thiên Nhã sụt sịt: “Em sợ bản thân em không giữ được.” Cô sợ không giữ được trái tim mình, chỉ cần dính líu đến Lạc Thần Hi, thân thể của Tiểu Bảo sẽ vô cùng nguy hiểm, một ngày nào đó sẽ bị phát hiện, trước đó cô đã hồ đồ mà yêu Lạc Thần Hi, cho tới bây giờ..

vẫn..

“Có lẽ chúng ta nên rời khỏi đây, chúng ta quay về thành phố B, tiếp tục cuộc sống như trước kia.” Kha Từ Thích nhẹ giọng nói.

Đôi mắt Thiên Nhã mông lung, tựa đầu trên vai anh: “Không được, em phải ở đây chờ cha về, chỉ cần cho không bị gì thì nhất định sẽ quay về tìm em.” Kha Từ Thích khẽ thở dài: “Vậy anh chờ cùng em, đợi đến ngày bác trai trở về.” Trong bóng tối, chiếc Ferrari màu xanh của Lạc Thần Hi đang đậu ở phía xa

Tay anh nắm chặt vô lăng tới mức đốt ngón tay trắng bệch, đôi mắt sâu thẳm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo

Ánh mắt dán vào hai người đang ôm nhau, môi mím lại, thật lâu sau, anh khởi động xe và rời khỏi đó

Có lẽ anh nên lấy lại sự cao ngạo, lãnh đạm, ngang ngược thâm hiểm và máu lạnh của mình, cảm giác con tim đau nhói này, *, thật sự không nên thuộc về anh

La Thiên Nhã, nếu em liều mạng muốn ra khỏi thế giới của tôi như thế, vậy thì tùy em, từ nay về sau, đừng để cho tôi gặp lại em, tôi sẽ chẳng thêm sự quan tâm của em nữa

Vòng tay của em, để lại cho anh ta thì hơn

Thật nực cười, không ngờ Lạc Thần Hi anh cũng có lúc đau lòng như vậy

Anh vút điều thuốc đã hút được vài hơi ra ngoài cửa sổ xe, gió đêm thốc vào, anh nâng cửa kính lên, để cho cả thế giới một lần nữa ngăn cách với mình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Chủ động sà vào lòng

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong biệt thự của nhà họ Lạc.

Hạ Vân Cẩm dọn ra một bàn đầy thức ăn ngon do mình tự nấu, đặc ý chống cằm nói: “Xem ra mình đúng là vợ hiền mẹ đảm, thật sự không thể tin được.” Là Tiểu Bảo ngồi trên sofa trong phòng khách nhàn nhã xem ti vi, liếc nhìn Hạ Vân Cẩm đang tự khen, cậu cong khoe môi cười giễu: “Hay cho một người phụ nữ đầu óc chap mạch.” Hạ Vân Cẩm như có thêm Thuận Phong Nhi, mày liễu hơi nhướn lên, nhìn chăm chăm vào cái lưng nhỏ của La Tiểu Bảo: “Thằng nhóc kia, mày nói gì đấy?” La Tiểu Bảo vươn vai một cái: “Con đang nói, vì sao cha còn chưa về vậy? Chắc không phải đã quên mất trong nhà còn có một bà vợ rồi chứ?” Cậu cố ý chọc giận cô ta

Hạ Vân Cẩm tròn mắt với La Tiểu Bảo, nói: “Mày rất hi vọng cha mày không về nhà đúng không?” La Tiểu Bảo tỏ ra vô tội: “Con có hi vọng hay không thì cần bạn cũng không thay đổi được cha đâu, chủ yếu do mẹ thôi.” “Mày!” Hạ Vân Cẩm hận cậu “con trai” trước mắt này đến nghiêng răng nghiêng lợi

Miệng lưỡi của thằng nhóc này càng ngày càng bén nhọn, giống như cổ ta nợ nó tám đời vậy, chỉ giới chống đối cổ ta

Sau một ngày làm việc mệt mỏi, anh kéo lờ cơ thể rã rời trở về biệt thự, gần đây anh làm việc cả ngày lẫn đêm, như muốn làm hết công việc mấy năm sau này trong một lần vậy

Đây mới là Lạc Thần Hi, một ông lớn trong giới kinh doanh, cuồng công việc, độc tài, ngang ngược và thâm hiểm không hơn không kém

Cuộc sống nên trở về như trước kia, không chút dao động sợ hãi, chỉ anh có thể khiến xoay chuyển tình thế theo ý mình, một lòng đưa Tập đoàn Lạc Thần Hi lên tầm cao hơn

Ánh đèn trong nhà sáng trưng, Lạc Thần Hi vừa đẩy cửa bước vào, La Tiểu Bảo đã vội vàng2lon ton chạy tới đón anh, chủ động sà vào lòng và làm nũng một hồi, trông rất thân thiết

La Tiểu Bảo đã lâu không gặp cha, lần này quá nhớ cha nên lại đổi thân phận với Lạc Lăng để qua đây

Lạc Lăng cũng nhớ Thiên Nhã, đòi ăn com Thiên Nhã nấu, muốn ngủ cùng Thiên Nhã, muốn ở với Thiên Nhã

Hai cậu bé cũng biết được đại khái chuyện xảy ra giữa họ, có vẻ như lần này ma mị Thiên Nhã đã quyết tâm sẽ cắt đứt với cha, rũ bỏ tất cả mọi liên hệ và quan hệ, xem ra, cậu và Lạc Lăng lại phải suy nghĩ xem làm thế nào để cho quan hệ cha mẹ tốt đẹp như lúc đầu.

“Chồng ơi, cuối cùng anh cũng về rồi, em và con trai chờ anh lâu rồi, nhanh tới đây, những món9này đều do em tự mình làm đấy, anh tới nếm thử đi.” Hạ Vân Cẩm nở nụ cười xinh đẹp bước tới đón, khoác tay của Lạc Thần Hi.

Thấy anh không rút ra, gương mặt cô ta càng vui mừng hơn

Lạc Thần Hi thoáng nhìn các món ăn trên bàn, vẻ mặt không mấy thay đổi, nhưng khi nói với La Tiểu Bảo lại có phần tươi cười: “Con còn chưa ăn à?” La Tiểu Bảo ôm bụng ầm ục: “Người ta muốn chờ cha cùng ăn.” Cậu đương nhiên phải tranh giành tình cảm với Hạ Vân Cẩm rồi.

“Lần sau không cần chờ anh, nhớ con trai đối tới bệnh thì làm thế nào?” Anh ngược mắt trách cứ, chỉ một câu liền làm cho nụ cười trên gương mặt Hạ Vân Cẩm cứng đờ

La Tiểu Bảo dành cho Hạ Vân Cẩm một ánh mắt đác6ý, xem đi, cha không hề đón nhận tình cảm của cô đâu

Hạ Vân Cẩm thầm hận đến nghiêng răng, nhưng ngoài mặt vẫn nặn ra nụ cười: “Không phải người ta muốn chờ anh về cùng ăn sao? Cả nhà chúng ta đã lâu không ăn com tối với nhau rồi

Chồng, đều tại gần đây anh bận việc đến mức sớm tối đều không thấy bóng dáng đâu cả.”

Lạc Thần Hi nhìn con trai, ánh mắt thoáng hiện vẻ áy náy: “Được, sau này cha sẽ ăn com với con nhiều hơn, được không?”

La Tiểu Bảo làm nũng trong lòng Lạc Thần Hi, bình thần đáp: “Không sao đâu ạ, cha bận, con có thể hiểu được, nhưng nhất định phải ăn com đúng giờ, chú ý tới sức khỏe, tuyệt đối không thể để bị ốm được.” Cậu ném cho Hạ Vân Cẩm một ánh mắt,0thấy chưa, tối thông cảm cho cha nhường nào.

Không biết vô tình hay cố ý, Lạc Thần Hi cũng liếc nhìn Hạ Vân Cẩm, thấy chưa, con trai hiểu chuyện nhường nào

Trên mặt Hạ Vân Cẩm có đủ loại biểu cảm, trong lòng hận con trai làm cho mình thành kẻ lòng dạ hẹp hòi, không hiền lương, nhưng cô ta không dám gây khó dễ cho con trai ở trước mặt Lạc Thần Hi.

Họ ngồi xuống dùng com, Hạ Vân Cẩm giới thiệu với Lạc Thần Hi về “tác phẩm” của mình giống như đáng vật quý hiếm vậy

La Tiểu Bảo thầm cười trộm, nhìn Lạc Thần Hi ăn một miếng nhỏ.

Đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại, nhìn dáng vẻ thì biết món này chẳng ra làm sao.

Về mặt Hạ Vân Cẩm nghi ngờ, cầm đũa gấp một miếng thịt bỏ vào miệng nếm thử, gương7mặt lập tức nhăn nhó, không chút khách sáo phun ra thứ mình tự tay nấu.

“Mẹ ơi, sao mặn thế này!” Cô ta không nhịn được mà kêu to.

La Tiểu Bảo buồn cười, suýt nữa đã không nhận được mà cười phá lên.

Mặt Lạc Thần Hi đầy vạch đen, nhìn một bàn đầy thức ăn trước mặt, rõ ràng không muốn ăn nữa.

“Cha, hay là con nấu bát tét cho cha nhé?” Đã đến giờ hiện vật quý rồi, cậu đắc ý liếc nhìn Hạ Vân Cẩm rồi chạy tới nhà bếp bắt tay vào làm, rất ra dáng một đầu bếp nhỏ.

Lạc Thần Hi dựa vào góc cửa nhìn con trai với vẻ mặt ung dung

Hạ Vân Cẩm đi theo phía sau, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, đợi đến khi La Tiểu Bảo rán xong bát tét, mùi thơm ngào ngạt toả ra khắp phòng, Hạ Vân Cẩm bỗng chốc lộ vẻ thán phục, sau đó trong ánh mắt thoáng hiện sự ác độc, thẳng ranh con này lên học được bản lĩnh nấu ăn ngon từ lúc nào, sao cô ta lại không biết chứ?

Lạc Thần Hi rất tán thưởng tài nấu nướng của La Tiểu Bảo, gương mặt lạnh lùng giờ đã tươi cười thật sự

Anh nhìn La Tiểu Bảo, trong đầu bắt gặp hiện lên gương mặt của một người khác.

Khóe môi đang tươi cười chết cứng đờ, mặt của La Tiểu Bảo chùng lên gương mặt của cô..

La Tiểu Bảo nhận ra sự khác thường của anh, chớp đôi mắt to giống hệt anh, như đang thăm dò suy nghĩ trong lòng anh, lại như chỉ mỉm cười đầy vẻ ngây thơ.

Hạ Vân Cẩm nhìn chăm chăm vào anh, khẽ ho khan vài tiếng: “Chồng à?”

Lạc Thần Hi hạ tầm mắt, ánh nhìn lạnh lùng lại ủa về, anh siết chặt nắm đấm, đặt dao nĩa trong tay xuống: “Ăn no rồi, bé cưng cứ ăn thông thả.”

Anh đi thẳng lên phòng sách

Hạ Vân Cẩm và La Tiểu Bảo nhìn nhau một lúc, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Cô ta cười lạnh: “Xem đi, mày chọc cho cha mày không vui rồi.” Giọng điệu cô ta đầy hả hê, cười trên nỗi đau của người khác

Đôi mắt La Tiểu Bảo hiện ra sự thông minh sắc bén mà cô ta không phát hiện được, cậu lộ ra nụ cười “ngây thơ” đáng yêu: “Ai nói vậy chứ? Có thể cha chỉ đột nhiên nhớ tới người nào đó thì sao?” Mặt Hạ Vân Cẩm chợt biến sắc, không hiểu được ý của cậu

“Hừ, mày là trẻ con thì biết cái gì?” Về mặt La Tiểu Bảo không cho là đúng: “Vậy mẹ lại biết được bao nhiêu? Mẹ có thể hiểu được tâm tư của cha sao?” Cậu nói xong còn nhìn cô ta bằng ánh mắt khinh thường

Sau đó La Tiểu Bảo nghênh ngang đi lên lầu

Hừ, có cậu và Lạc Lăng ở đây, Hạ Vân Cẩm đừng hi vọng có thể lấy lòng cha

Khi đi ngang qua phòng sách, La Tiểu Bảo nhìn cánh cửa, trầm tư một lát, ánh mắt của cha khi này, chẳng lẽ là thật sự nhớ tới mẹ sao? Nhưng thái độ của cha..

Ài, nghĩ thôi cũng biết quan hệ giữa cha và ma mi đã căng thẳng và bế tắc đến mức nào

Lạc Thần Hi cảm ly rượu đứng trước cửa sổ sát đất, chai rượu trên bàn làm việc đã bị anh uống sạch

Trong lòng anh dường như có một cái động không đáy, cần phải có chất lỏng như rượu lấp đầy, lấp đầy, lại lấp đầy

Anh mỉm môi, ý cười giấu nơi khoé môi như có như không

Cửa phòng sách được mở nhẹ.

Người phụ nữ chỉ mặc áo ngủ bằng lụa mỏng, bên dưới là cơ thể đầy đặn, thoang thoang mùi hương mê người, cô ta chậm rãi bước đến trước mặt anh

Đôi mắt lạnh lùng của anh hơi híp lại, như đang có phân biệt rõ người đối diện, lại như đang quan sát cô ta.

Cô ta nở nụ cười quyến rũ, thân thể yếu đuối dựa sát vào anh, lòng bàn tay mềm mại vuốt ve trên gương mặt điển trai của anh.

Sự mềm nhẹ ấy tựa như vải mỏng.

Gương mặt trước mắt này vừa giống gương mặt đó, lại vừa như không phải.

Cô ta chủ động hôn anh, áp sát cơ thể, ngón tay mảnh mai di chuyển trên người anh

Cơ thể mềm mại ấy làm ra các động tác cáng đố, ánh mắt anh híp lại thành một đường

“Thiên Nhã...” Anh đáp lại nụ hôn của cô ta, lăm bắm trong mơ màng

Cơ thể của cô ta chột cứng đờ, siết chặt nắm tay một lúc, sau đó thả ra, càng áp sát hơn, tựa như hận không thể hòa làm một với anh

Ánh trăng mỏng lung, hai cơ thể dây dưa với nhau, cô ta phát ra từng tiếng thờ gấp gấp yêu kiều, hương thụ tình yêu không thuộc về mình.

Sáng sớm, cô ta nằm ở trong lòng anh, về mặt hạnh phúc đắm chìm trong mộng đẹp

Đôi mắt tinh anh của Lạc Thần Hi lim dim mở ra, in vào tầm mắt cơ thể trần trụi của cô ta

Trên mặt bắt gặp lộ vẻ chán ghét, anh đẩy cô ta ra, mặt không cảm xúc mặc quần áo của mình vào.

Hạ Vân Cẩm thức dậy, nhìn dáng lưng cao lớn thẳng tắp của anh, mỉm cười xinh đẹp, ôm lấy anh từ phía sau

“Chồng ơi, người ta đã lâu không hạnh phúc như vậy rồi.” Có trời mới biết rốt cuộc đã bao lâu anh không chạm vào cô ta, thậm chí còn không nhìn thẳng vào cô ta lấy một lần, cho dù anh luôn lăm bắm gọi tên người phụ nữ kia, nhưng không sao, cô ta mới là người phụ nữ thật sự của anh.

Lạc Thần Hi chột khựng lại, người trước mặt rõ ràng chính là vợ của anh, nhưng anh lại cảm thấy chán ghét cơ thể của cô ta, ngay cả bản thân cũng không có cách nào giải thích được cảm

giác này, nó làm cho anh thấy không vui

Anh đẩy cô ta ra, thái độ lạnh nhạt: “Tôi phải đi làm.” Hạ Vân Cẩm không nghe theo: “Chồng ơi, người ta vẫn muốn...” Cô ta định ôm anh lần nữa

Lạc Thần Hi nường mảy, dứt khoát tránh qua một bên, mặc quần áo xong liền đi ra ngoài

Hạ Vân Cẩm ở phía sau tức giận đến mức giậm chân: “Chồng à!” Anh có thái độ gì vậy! Trong lòng chỉ có người phụ nữ kia thôi sao? Thật làm cô ta tức chết được! La Tiểu Bảo đứng ở chỗ rẽ của hàng lang, khoanh tay, vẻ mặt phiến muộn: “Hừ hừ, Hạ Vân Cẩm lại dụ dỗ cha của mình rồi.” Xem ra cậu phải xuất chiêu rồi, để cha và ma mị giải hòa với nhau, bằng không Hạ Vân Cẩm sẽ có cơ hội chen vào mất.

Tại Tập đoàn Lạc Thần

Jenny Trinh ăn mặc trang điểm xinh đẹp, ưỡn ẹo “ghế thăm”

Thấy cô ta xuất hiện, người trong văn phòng cũng không quá kinh ngạc, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, nhưng phần lớn các nhân viên đều ngó nghiêng “tiểu tam” kiêu ngạo này có thể sợ ý giáp mặt bà Lạc - Hạ Vân Cẩm tới tới sát, hai người phụ nữ đều lợi hại này mà đấu đá, xung đột trực diện với nhau, họ sẽ được xem một vở kịch gay cấn

Có trời mới biết, từ sau khi La Thiên Nhã rời khỏi Tập đoàn Lạc Thần, văn phòng đã yên tĩnh quá lâu, cho nên họ chỉ có thể đặt hi vọng sục sôi ấy vào Jenny Trinh

“Chủ tịch của các người đâu?” Jenny Trinh vào văn phòng Chủ tịch nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Lạc Thần Hi, vì vậy đi ra ngoài cửa tìm bừa một người, không ngờ vừa vặn bắt được Hạ Nhật Y vào đây đưa tài liệu.

Hạ Nhật Y nở nụ cười mang tính nghề nghiệp: “Chủ tịch đang họp.” Vẻ mặt Jenny Trinh mất kiên nhẫn: “Sao anh ấy lại họp nữa rồi! Còn chưa xong à?” Hạ Nhật Y nói thêm: “Ngài ấy đang họp với Chủ tịch Trình.” Jenny Trinh nghe vậy chỉ đành khoanh tay, đi vào văn phòng của Chủ tịch để chờ

Hạ Nhật Y nhìn dáng vẻ xinh đẹp lẳng lơ của cô ta, nhếch môi cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Vợ cả hay người thứ ba?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đợi hồi lâu, Jenny Trinh cuối cùng sắp không còn kiên nhẫn nữa, nghênh ngang bước trên đôi cao gót vừa định mở cửa ra ngoài, liền nhìn thấy Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm đang đi về phía này

Hạ Vân Cẩm khóa tay của Lạc

Thần Hi, như đang thân mật thăm thì với anh, còn cha của cô ta - Trình Viễn Sơn thì đang bên cạnh nói chuyện.

“Con gái cưng của cha, sao con lại tới đây? Đang chờ cha sao?” Trình Viễn Sơn nhìn thấy nét mặt không vui của con gái, đại khái có thể đoán ra một ít, sao ông ta lại không hiểu tâm tư của con mình chứ, chẳng qua là ông ta có dự tính riêng thôi.

Jenny Trinh mỉm cười ấm ức, thoáng nhìn Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm ở trước mắt, nở nụ cười mà bản thân cho rằng đẹp nhất

Hừ, cô ta phải hơn người phụ nữ này

“Đúng vậy, người ta đang đợi cha.” Cô ta khóa tay của Trình Viễn Sơn, trao cho Lạc Thần Hi một ánh mắt, kiêu căng nhìn Hạ Vân Cẩm, trong mắt đầy vẻ khiêu khích.

Hạ Vân Cẩm cũng không kém cạnh, cô ta nở nụ cười của người bề trên, bày ra điệu bộ vợ cả

Cô ta đã sớm nghe nói quan hệ của Jenny Trinh kia và Lạc Thần Hi không đơn giản nên đã từng cãi vã với anh vì chuyện này

Lạc Thần Hi đã cảnh cáo Hạ Vân Cẩm không được làm bừa, nhưng cô ta tin Lạc Thần Hi chỉ vì e ngại Jenny Trinh là con gái của Trình Viễn Sơn, cho nên mới không đối phó người phụ nữ không biết xấu hổ này, bây giờ đến lúc cô ta tuyên bố chủ quyền rõ ràng rồi.

“Nếu Chủ tịch Trình có ý kiến gì về kế hoạch của chúng tôi, có thể nêu ra tại đây để cùng nhau nghiên cứu thảo luận.” Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm ngồi ở sofa bên này, Trình Viễn Sơn và Jenny Trinh ngồi ở sofa bên kia

Trình Viễn Sơn rút một điều xì gà, nhìn Hạ Vân Cẩm, rồi lại nhìn gương mặt của Lạc Thần Hi, ánh mắt có chút sâu xa khó dò: “Chủ tịch Lạc đừng vội, dự án lần này không phải một công trình nhỏ, phía Tổng Công ty đã căn dặn nhất định phải chọn đối tác là doanh nghiệp tốt nhất trong nước, khiến tôi cảm thấy vô cùng áp lực.”

Trước sự úp mở của Trình Viễn Sơn, nét mặt Lạc Thần Hi không hề thay đổi, anh vẫn giữ nụ cười mỉm chuyên nghiệp mang theo đôi phần lạnh lùng khó mà nhận ra: “Suy xét của Chủ tịch Trình rất chu toàn, bản về thực lực, tôi tin không còn doanh nghiệp nào trong nước có thể sánh với Tập đoàn Lạc Thần, bản về tiềm năng phát triển sau này...” Lạc Thần Hi cười, nói tiếp: “Tập đoàn Lạc Thần càng không thua bất kỳ doanh nghiệp nào.” Hay cho một lão cáo già, giao thiệp với ông ta lâu như vậy, lại còn dám úp mở trước mặt anh.

“Chủ tịch Lạc cảm thấy Tập đoàn Kha Thị thế nào?” Trình Viễn Sơn bỗng đổi chủ đề, hỏi

Đôi mắt lạnh lùng của Lạc Thần Hi lộ ra ý cười sâu xa: “Tập đoàn Kha Thị ư? Là một doanh nghiệp không tồi.” Một phẩm chất tốt như ngợi khen đối thủ thì Lạc Thần Hi vẫn có, nhưng vĩnh viễn đừng mong anh sẽ nương tay với họ

“Nghe báo kế hoạch khu Vân Thành của các anh được thực hiện rất suôn sẻ, hơn nữa còn được chính phủ hết sức ủng hộ, trở thành hai doanh nghiệp hàng đầu ngang tài ngang sức của thành phố A, người trẻ quả là hợp tác khăng khít, không như mấy lão già chúng tôi, cũng sắp không theo kịp các anh rồi.” Lạc Thần Hi nhấp một ngụm cà phê, đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại, mùi vị này, trước sau đều không vừa ý anh

“Chủ tịch Trình quá khen rồi, chính vì người ta bảo gì cũng cố gắng, nên tôi càng kỳ vọng hợp tác với Chủ tịch Trình.” Jenny Trinh làm ra dáng vẻ mất kiên nhẫn: “Cha à, hai người còn định nói bao lâu nữa, người ta đói bụng rồi.”

Hạ Vân Cẩm thấy thế, cũng không chịu thua, kéo lấy cánh tay của Lạc Thần Hi làm nũng theo: “Em cũng vậy...” Hai người phụ nữ nhìn thẳng nhau, sóng dữ cuộn trào trong mắt, mùi thuốc súng nồng7nặc.

Họ đến Khách sạn Lạc Thần để dùng bữa

Cả buổi Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh ngẫm đầu đá qua lại với nhau, thi thoảng Trinh Viễn Sơn ho khan vài tiếng nhắc nhở con gái đừng quá thất lễ, trái lại nhân vật chính là Lạc Thần Hi luôn lạnh lùng nhìn hai người phụ nữ mĩa mai chằm chọc nhau, đáng về cực kỳ bình thản

Thiên Nhã ngồi ở một góc của Khách sạn Lạc Thần, cô thật sự không hiểu nổi, vì sao Hàn Triết Vũ mời ăn cơm lại phải chọn nơi này, cứ chọn bữa một quán nhỏ nào đó là được rồi

Vài phút sau, Hàn Triết Vũ đến trong vội vã: “Thiên Nhã, xin lỗi em, bọn anh đến muộn, Hoa Kỳ có chút chuyện vẫn đang trên đường tới đây, đang kẹt xe nên cô ấy hạ lệnh cho anh báo cáo với em trước.” Hàn Triết Vũ là một anh chàng tòa nắng, tuy anh lớn hơn Hoa Kỳ vài tuổi, song tính cách trẻ con, gia cảnh cực tốt, nhưng lại ra ngoài gây dựng sự nghiệp bằng đôi tay của mình, tự lực cánh sinh, chưa từng dùng đến sự hỗ trợ hay một đồng nào từ gia đình

Đồ Hoa Kỳ có thể tìm được một đối tượng tốt như thế, Thiên Nhã cảm thấy vui mừng thay cô tự đáy lòng.

“Không sao, thật ra chọn bữa một quán nào đó là được rồi, không cần tốn kém như vậy đâu.” Hiện tại công ty của Hàn Triết Vũ đang bước vào thời kỳ cạnh tranh, mà chuyện gì anh cũng muốn tự mình gánh lấy, nên ngày thường bận đến mức đầu óc rối mù bỏ ăn bỏ ngủ

Thiên Nhã trở về lâu như thế, nhưng số lần gặp mặt anh chỉ đếm trên mười đầu ngón tay, thỉnh thoảng Hoa Kỳ cũng than vãn chồng chưa cưới nhà mình chỉ lo làm việc, hoàn toàn đã quên mất cô Vợ chưa cưới này rồi, Thiên Nhã luôn an ủi cô: này cô gái, cậu cứ mừng thầm đi là vừa, thời đại bây giờ có thể tìm được một người đàn ông tốt như Hàn Triết Vũ đã coi như nhặt được vàng rồi

Thật ra ngoài việc quá bận rộn ra thì anh vô cùng chiều chuộng và chăm sóc chu toàn cho Hoa Kỳ.

Hàn Triết Vũ nở nụ cười tòa nắng, nói với giọng đầy áy náy: “Đầu có tốn kém, em về lâu vậy mà anh chưa mời em đi ăn một bữa nào ra trò, em là chị em thân thiết của Hoa Kỳ nên cũng là em gái thân thiết của anh, bữa cơm này đừng khách sáo với anh, em cứ ăn uống thoải mái.”

Thiên Nhã cười tươi: “Xem anh nói kia, ngày thường Hoa Kỳ cũng không ít lần mời em ăn cơm, huống hồ hai người luôn chăm sóc La Tiểu Bảo nhà em, nên là em mời anh mới phải.”

Vừa nhắc đến Tiểu Bảo, Hàn Triết Vũ liền hào hứng, anh là một người rất yêu trẻ con: “Sao em không dắt Tiểu Bảo theo? Nhóc ấy ẵm ẵm với anh lắm đấy.” Thiên Nhã ái ngại đáp: “Hôm nay nó ra ngoài ăn cơm với bạn rồi, nghe nói là tiệc sinh nhật của bạn cùng lớp.” Hàn Triết Vũ tiếc nuôi gật đầu: “Lịch trình của cậu nhóc cũng nhiều ghé, nó ấy, nhỏ tuổi nhưng tinh ranh, rất biết lấy lòng người khác, Thiên Nhã, nếu cũng có một cậu con trai như vậy thì anh đã mãn nguyện rồi.” “Anh có thể lên kế hoạch sinh một bé với Hoa Kỳ mà, em cũng đang nóng lòng bế con nuôi đấy.” Thiên Nhã nháy mắt, cười đáp

Hàn Triết Vũ khẽ thờ dài một hơi: “Nói thì dễ, anh muốn nhanh đó, nhưng Hoa Kỳ không chịu.”

“Vậy anh phải có thêm rồi, mau đi dành chị em tốt của em, anh xem hai người đã đặt một chân vào cung điện của hôn nhân rồi, còn không nắm bắt thời gian đặt luôn chân còn lại.” Hai người cứ nói cười cùng nhau, chờ Đồ Hoa Kỳ đến

Khi Thiên Nhã ngược lên chạm thẳng vào ánh mắt như cười như không kia, nụ cười của cô cứng đờ, thậm giật mình, ngay lập tức cúi đầu, cổ giả vờ như lần chạm mắt lúc này không khiến tâm trạng của cô có bất cứ dao động nào

Nhà hàng Tây của Khách sạn Lạc Thần được trang hoàng rất lộng lẫy tráng lệ, người nấu buffet ở đây vô cùng nổi tiếng, là đầu bếp cao cấp đã từng du học được Lạc Thần Hi mời về với giá cao, từng được mệnh danh là “vua đầu bếp”, vậy nên ngày nào cũng cực kỳ đông khách đến đây ăn buffet, nếu không đặt trước có khi còn hết chỗ.

Lạc Thần Hi đang trên đường dẫn Hạ Vân Cẩm, Trinh Viễn Sơn, Jenny Trinh đến phòng VIP của nhà hàng, trùng hợp đối diện với gian Thiên Nhã đang ngồi

Thiên Nhã bắt đầu hơi lúng túng bất an, đúng lúc Hàn Triết Vũ nhận được cuộc gọi của Đồ Hoa Kỳ nên không nhìn thấy nhóm Lạc Thần Hi, cũng không nhận ra sự thay đổi trên mặt Thiên Nhã

Dù cô đã ra sức kiềm chế bản thân, nhưng vẫn không nhịn được mà hướng mắt qua bên đó, phòng không hề đóng cửa, mà anh lại ngồi đối diện cửa phòng cô

Cô tình cờ thoáng thấy Hạ Vân Cẩm ngồi cạnh anh

Dường như anh vừa có ý vừa vô tình liếc mắt về phía cô từ xa

Thiên Nhã giật mình thu ánh mắt về ngay, nhưng vẫn kịp nhìn thấy sự lạnh lùng lãnh khốc nơi mắt anh.

Lưng cô như bị kim đâm, trong lòng cũng đau âm ỉ, được một lúc, cô đứng dậy nói với Hàn Triết Vũ rằng mình phải vào nhà vệ sinh.

“Thật không nhìn ra, bà Lạc cũng thật là biết nhìn đấy.” Trong nhà vệ sinh, Jenny Trinh khoanh tay bước vào với vẻ mặt đắc ý, Hạ Vân Cẩm đang nhìn gương tô lại son

Cô ta liếc nhìn Jenny Trinh qua gương, nhếch môi cười khinh thường: “Nhưng thứ cô không nhìn ra, còn nhiều lắm.” Người phụ nữ ngu xuẩn này, tưởng rằng Lạc Thần Hi thật lòng thích cô ta sao? Chẳng qua chỉ là anh ấy thấy cô ta có chút giá trị lợi dụng mà thôi

Vị trí bà chủ tịch của tôi vẫn sẽ vững vàng như Thái Sơn.

Jenny Trinh cười lạnh: “Tôi trái lại rất hứng thú muốn biết, những thứ nhiều lắm ấy rốt cuộc là gì.” Đối với cô ta, Hạ Vân Cẩm chỉ là một người phụ nữ ngực to não rỗng, luôn cho rằng địa vị của bản thân rất kiên cố, hừ, dựa vào cô ta ư? Hiện tại Hạ Thị đã khó lòng gượng dậy rồi, con át chủ bài duy nhất mà cô ta đang nắm chắc phải chỉ là đứa con trai với Lạc Thần Hi sao? Jenny Trinh đã sớm nghe ngóng Lạc Lăng nhỏ tuổi ấy không thích người làm mẹ này rồi, bình thường hay chống đối cô ta, đây, ngay cả làm mẹ mà cũng thất bại như vậy, sao có thể làm vợ của Lạc Thần Hi chứ?

“Chắc không có lý do gì một người phụ nữ thông minh như cô lại không biết, nên tôi cũng không nhắc nhở cô làm gì, trái lại là cô, nên cẩn thận chút, đừng bỏ sức lực vào chuyện không nên là được.”

“Bà Lạc vẫn là lo cho chính mình đi thì hơn, thanh xuân của phụ nữ có hạn, thứ không phải của mình, tốt nhân nên sớm buông tay, làm vậy có khi lại tích thêm đức cho con cháu đấy.” Cô ta quét mắt nhìn Hạ Vân Cẩm từ trên xuống dưới, nói thật lòng, bản về thân hình, tuy Hạ Vân Cẩm rất nóng bỏng, nhưng thua cô ta một bậc, bản về gương mặt, cô ta trẻ hơn Hạ Vân Cẩm mấy tuổi, nhìn thể nào đi nữa cô ta cũng quyến rũ hơn người phụ nữ này.

Hạ Vân Cẩm bị lời của cô ta chọc tức đến mặt tái nhợt, lấy hơi, định tiếp tục mĩa mai lại cô ta, không ngờ lại thấy La Thiên Nhã đẩy cửa đi vào.

Thiên Nhã vừa vào liền ngậy ngốc, hai người phụ nữ sát khí bùng bùng này..

Trời ạ, sao cô xúi quẩy như thế, đã trốn vào nhà vệ sinh rồi, vậy mà vẫn gặp phải tình huống bất ngờ

Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh nhìn thấy Thiên Nhã, trên mặt thoáng ngạc nhiên, sau đó ánh mắt đều trở nên ác độc và đố kỵ như nhau, hai người vừa đối địch với nhau đột nhiên chuyển sang cùng chung mối hận

Mang theo cảm giác da đầu ngứa ran, Thiên Nhã bước vào dưới ánh mắt căm thù của hai người phụ nữ

Cô có thể thoát sao? Mặc dù thật sự rất muốn thoát, nhưng..

làm như vậy cũng quá lộ liễu rồi

Ai sợ ai chứ, cô lại không làm gì sai cả..

“Ồ, hôm nay thật náo nhiệt, đều tụ tập với nhau rồi, cũng tốt, tránh để tôi lãng phí lời lẽ.” Hạ Vân Cẩm khoanh tay liếc nhìn Thiên Nhã, giọng điệu vô cùng sắc bén

“Còn không phải sao, tôi cũng bớt công bản cãi, cứ để những kẻ không biết lượng sức mình cút sang một bên vậy.” Thái độ Jenny Trinh càng quấy hơn

“Cổ!” Hạ Vân Cẩm giờ tay định đánh cô ta

“Tôi thế nào? Cô còn muốn đóng tay đấy à? Có gan thì làm đi!” Jenny Trinh vênh vao khiêu khích

Thiên Nhã thẳng thừng làm lơ hai người họ, lách người định đi vội vào gian rửa tay, không ngờ hai người họ lại bắt đầu đánh nhau.

“Hừ, hôm nay tôi không đánh cô thì bà từ Hạ Vân Cẩm sẽ viết ngược!” “Ha ha, tôi sợ quá, sợ quá.” Jenny Trinh làm điệu bộ giả tạo để phản kích

Thiên Nhã vốn định nhân trận đại chiến giữa các vì sao ấy để rời khỏi nơi chốn kinh khủng này, không ngờ đã muộn rồi, nắm đấm của họ vốn định vung vào đối phương, nào ngờ lại cùng bay về cô, Thiên Nhã không tránh kịp, trước khi phản ứng lại thì đã nhận đòn roi

Cô xem như đã hiểu ra, hai người này chính là cùng âm mưu đóng kịch với nhau!

Cô không biết nên làm sao, ngay cả năng lực phản đòn cũng không có, Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh lúc này chẳng khác nào hai người đàn bà đánh đá, hung hăng nhắm vào người cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đánh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thì ra là vậy!

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chính vào lúc Thiên Nhã vô vọng, ngoài cửa truyền đến giọng nói lạnh lùng: “Dừng tay.”

Ba người phụ nữ cùng nhìn về phía Lạc Thần Dương đang đứng ngoài cửa, nét mặt anh ta không vui

Thiên Nhã bị hai người họ vừa đánh đập vừa lôi kéo, đáng vẻ lúc này đã vô cùng nhếch nhác, nhìn thấy Lạc Thần Dương, vẻ mặt cô ảm ức lại bối rối

Trái lại, Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh đều mang điệu bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, phui tay, tao nhã đi ra ngoài

“Em ngốc tới vậy sao?” Lạc Thần Dương dịu Thiên Nhã rời khỏi nhà vệ sinh, hỏi với vẻ mặt bất đắc dĩ

Thiên Nhã kim nén cơn giận, siết chặt nắm tay, sau hai giây, cô nhắm mắt lại, rồi đột ngột mở ra

“Giúp tôi trả thù, thế nào?” Hiếp người quá đáng, thật sự là hiếp người quá đáng! Đồ Hoa Kỳ đi tới, vô cùng kinh ngạc trước đáng vẻ nhếch nhác của Thiên Nhã: “Thiên Nhã, cậu sao vậy!” Cô vừa vội tới đây, Hàn Triết Vũ nói Thiên Nhã đã vào nhà vệ sinh rồi, nhưng rất lâu vẫn chưa thấy quay lại nên cô đi xem2thử, mới biết bạn mình đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn

“Hoa Kỳ, cậu đừng lo, dùng bữa vui vẻ với Hàn Triết Vũ, hôm khác tớ sẽ giải thích với cậu.” Lạc Thần Dương đẩy mong đợi, anh ta chưa thấy La Thiên Nhã hung tợn tàn nhẫn bao giờ, đáng vẻ ấy rất ư là thú vị.

La Thiên Nhã kéo tay của Lạc Thần Dương bước nhanh về phía căn phòng kia.

Đồ Hoa Kỳ vẫn mang vẻ mặt mông lung: “Này! Thiên Nhã! Rốt cuộc cậu bị sao vậy!” Cô đuổi theo, trông Thiên Nhã sát khí bùng bùng thế kia, rốt cuộc là ai có bản lĩnh chọc giận cậu ấy như vậy? Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh vừa hợp lại dạy dỗ người phụ nữ mà cả hai cực kỳ căm hận9một trận, mặt mày lúc này vui sướng hả hê, lập tức chuyển từ bạn sang thù, ngăm đầu đá qua lại, còn Lạc Thần Hi và Trình Viễn Sơn thì đang nhỏ giọng thảo luận gì đó với nhau.

Đột nhiên cửa phòng được mở ra, Lạc Thần Dương bị người bên ngoài đẩy đến nỗi loạn choạng ngã vào trong

Một luồng sát khí từ sau ập đến, Lạc Thần Hi quay mặt nhìn, thấy Thiên Nhã đang nghiêng răng nghiêng lợi, dường như rất tức giận, đầu tóc rối bù, quần áo nhăn nhúm

Anh khẽ nhíu mày, nét mặt không dao động, ánh mắt sâu xa khó dò

“Anh dê tiện! Anh vô si!” Thiên Nhã đẩy Lạc Thần Dương đến mép bàn.

Trong phòng ngoài Lạc Thần Hi ra, những người khác đều đưa mắt nhìn nhau

Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh vừa tỏ ra ngỡ vực vừa cười trên nỗi đau của người khác, lúc này trong nhà vệ sinh nếu không phải tại cái tên Lạc Thần Dương này đứng ra cứu thì chắc La Thiên Nhã đã bị họ da rút xương từ lâu rồi, xem ra người phụ nữ như La Thiên Nhã thật sự không biết tốt xấu, lại nói lời cay nghiệt với ân nhân cứu mạng của mình

Hừ, Lạc Thần Dương, cậu cũng có ngày nhận về kết cục thảm hại cơ đấy

Hạ Vân Cẩm chờ xem vở kịch hay này với về mặt khinh thường, không ngờ một giây sau.

Thiên Nhã lao đến, tiện tay cầm một ly rượu vang trên bàn lên, định hất vào mặt Lạc Thần Dương: “Khốn nạn này!” Lạc Thần Dương thân thủ linh hoạt, né người, toàn bộ rượu vang liền bị hất thẳng vào mặt Hạ Vân Cẩm - người một giây trước còn đang cười thầm trong lòng.

Rồi cô lại nhanh như cắt cầm ly nước ép có màu sắc đẹp mắt trên bàn ăn lên, nhắm chuẩn mục tiêu mà hất, dĩ nhiên, lần này Lạc Thần Dương vẫn nhanh nhẹn nhảy bén như trước đó, chọt né người, toàn bộ nước ép đáp thẳng vào mặt Jenny Trinh cũng đang hả hê ngồi đối diện.

Lúc này hai người phụ nữ bị hất đến ướt sũng mới phản ứng lại, nhưng đã muộn rồi

Lạc Thần Dương cong khoe môi cười gian, dường như đã bắt đầu hưng phấn.

Anh ta giờ tay lên, đột nhiên để lộ bộ mặt hung tợn, lao về phía Thiên Nhã định đánh cổ.

Thiên Nhã tỏ ra “hoảng sợ”, liên tục lùi về sau vài bước rồi né tránh, cái tát của Lạc Thần Dương liền giáng mạnh vào mặt của Hạ Vân Cẩm,

“Con đàn bà này! Xem sau này cô còn dám vô cớ gây sự nữa không! Ông đây thích tán gái đấy, cô không quản được!” Anh ta vừa mắng vừa tiến sát lại Thiên Nhã, Thiên Nhã men theo mép bàn trốn đến chỗ Jenny Trinh, một cú đâm vung mạnh vào mặt của Jenny Trinh.

Thiên Nhã ngã xuống sàn, về mặt sợ hãi

Trình Viễn Sơn đã xem đến nỗi mặt mày tái mét, đôi mắt xảo quyệt lộ ra sắc thái lạ kỳ, như muốn phát cáu nhưng lại không tiện

Lạc Thần Hi vẫn mager đáng về xem kịch hay, xiếc khi thì đã xem nhiều rồi, nhưng xiếc khi khôi hải như thế này, vẫn là lần đầu anh được xem

Hiện tại mặt của Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh lúc xanh lúc trắng, bọn họ tỏ ra phẫn nộ lại không dám tin, đáng về như đã hoàn toàn rơi vào kinh hoàng

Thiên Nhã bò dậy từ sàn, thái độ càng thêm đanh đá, cô tiện tay bắt lấy một cái ly rỗng, định ném về phía Lạc Thần Dương

Một bàn tay lớn bỗng nắm chặt cổ tay của cô từ đằng sau, khiến tay cô không thể động đậy

Còn Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh đã rứt người sang một bên

Thiên Nhã quay mặt nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Lạc Thần Hi, lạnh lùng nói: “Thả ra.” Lạc Thần Dương cũng dừng lại, nhìn hai người

“Đừng giờ thói ngang ngược tại chỗ của tôi, em không xứng.” Giọng điệu của anh còn lạnh hơn của cô, chẳng khác nào đang nói chuyện với một kẻ địch mà mình căm thù sâu sắc

Trái tim của Thiên Nhã như bị kim đâm mạnh, ánh mắt này của anh quen thuộc như thế, khiến cả người có giá lạnh

“Anh buông cậu ấy ra!” Đồ Hoa Kỳ xông vào trong, cô luôn đứng ngoài xem vở kịch này nên đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô không cho phép một ai bắt nạt Thiên Nhã, kể cả Lạc Thần Hi

Hàn Triết Vũ cũng chạy vào với về mặt không rõ tình hình.

“Đúng, tôi giờ thói ngang ngược đấy, anh định làm gì tôi?” Thiên Nhã cười lạnh một tiếng, giọng điệu khiêu khích, ánh mắt đầy châm biếm

Anh càng siết mạnh cổ tay của cô hơn, khiến nó đau nhói

“Anh, chuyện giữa vợ chồng bọn em...” Lạc Thần Hi ngược mắt liếc nhìn Lạc Thần Dương, ánh mắt ấy âm u lạnh lẽo đến nỗi đóng băng anh ta tại chỗ

“Em cảm thấy tôi nên làm gì em?” Giọng điệu của anh lạnh lùng đến đáng sợ

Thiên Nhã cắn răng, đôi mắt đỏ hoe nhìn thẳng vào anh: “Thả ra.” Cô nhỏ giọng hét lên

Hạ Vân Cẩm thấy vậy, mừng thầm trong lòng, hung hăng nói: “Chồng, anh phải lấy lại công bằng cho em, rõ ràng là cô ta có ý!” Thiên Nhã thoáng trừng mắt với cô ta, sau đó lại nhìn Lạc Thần Hi, những lời của Lạc Thần Dương lại vang bên tai

Anh cứu cô, cam tâm từ bỏ mạng sống, thậm chí không có lấy một giây do dự đã đứng ra bảo vệ cô

Cô chọt mềm lòng không ít, những lời của cha lại ập đến như gió lớn

Nỗi đau khổ và chần chừ trong mắt Thiên Nhã khiến Lạc Thần Hi chọt cảm thấy khó thở, anh nói lỏng tay, cô rút mạnh tay về

Cô bịt tai lại, ngồi xồm trên sàn

Không, cô không muốn nghe, cô không muốn nghe ai cả “Thiên Nhã!” Đồ Hoa Kỳ và Hàn Triết Vũ chạy đến đỡ cô

“Tên khốn nhà anh! Thiên Nhã đúng là mù rồi, mới...” “Hoa Kỳ! Bọn mình đi thôi!” Thiên Nhã quát lên ngắt lời của cô

Nghe một nửa câu nói ấy, nét mặt Lạc Thần Hi thoáng đổi sắc thái, sau đó lại hời hợt như trước

“Muốn bỏ đi như vậy sao!? Không dễ đến thế!” Jenny Trinh tỏ ra không phục, Hạ Vân Cẩm cũng không chịu thua định ngăn cản

Nhưng hai người họ bị Lạc Thần Dương chặn đường: “Này, hai người định làm gì, lúc này đều là tôi sai, muốn trả thù tim tôi là được.” Nhìn Đồ Hoa Kỳ và Hàn Triết Vũ diu Thiên Nhã rồi khỏi phòng, Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh định đuổi theo nhưng đã không kịp rồi, mỗi người giẫm mạnh vào chân Lạc Thần Dương một cái với về mặt tức tối

Tuy còn muốn trả cho Lạc Thần Dương một cái tát, nhưng suy cho cùng anh ta cũng là Phó Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần, Hạ Vân Cẩm càng e ngại anh ta là em của Lạc Thần Hi và có “giao hảo riêng” nên không dám khinh suất làm xằng, vì vậy trò hề này cứ thế mà chấm dứt.

Trình Viễn Sơn hiển nhiên rất không vui trước việc con gái mình bị đánh, nhưng ngoài mặt vẫn đón nhận lời giải thích “đánh nhầm” của Lạc Thần Dương, dù gì cả hai cũng diễn xuất chân

thật như vậy

Đường như Trình Viễn Sơn cũng nảy sinh hứng thú với “cuộc tình tay n” này, sự “tán thưởng” mà ông ta dành cho Thiên Nhã cũng không giảm đi, trái lại còn cảm thấy tiếc nuối vì Thiên Nhã không làm ở Tập đoàn Lạc Thần nữa.

Jenny Trình chu mồi trách cha mình không giúp cô ta lấy lại công bằng, danh mặt giặt để giày cao gót, thờ hồng học bỏ đi

Lạc Thần Dương gửi lời xin lỗi “chân thành” rồi cũng chuẩn đi, đuổi theo Thiên Nhã

Trong phòng chỉ còn lại Hạ Vân Cầm sắc mặt vô cùng khó coi và Lạc Thần Hi như đang trầm tư.

“Anh xem! Người phụ nữ đó quá đáng đến nhường nào, rõ ràng là cô ta cố ý.” Hạ Vân Cầm còn thử thêm dầu vào lửa, lúc này Lạc Thần Hi giúp cô ta ngăn cản Thiên Nhã, khiến cô ta mừng thầm trong lòng

Không ngờ Lạc Thần Hi chỉ lạnh nhạt thoáng quét mắt nhìn cô ta, sau đó đi thẳng ra ngoài

“Chồng!” Hạ Vân Cầm nhìn đáng vẻ nhếch nhác của mình, nghiêng rằng nghiêng lợi mắng nhỏ: “La Thiên Nhã, con à thôi tha, đừng để tao gặp lại mày!”

“Thiên Nhã, cậu thật tuyệt vời! Tớ ủng hộ cậu! Mãi mãi ủng hộ cậu!” Ngồi trên xe của Hàn Triết Vũ, Đồ Hoa Kỳ tỏ ra kính phục kêu lên với Thiên Nhã

Trong lòng Thiên Nhã vẫn còn sợ hãi, cô thờ dãi đáp: “Tớ thật sự không biết thì ra mình có thể diễn tốt như thế.” Tuy kỹ năng diễn xuất của cô không giỏi lắm, nhưng tích lũy lại thì cũng đủ dùng

Trong đầu cô chợt hiện lên ánh mắt của Lạc Thần Hi lúc siết chặt tay của cô để bảo vệ Hạ Vân Cầm khi nãy, từng con kim nên không kiểm soát được mà găm nhăm tim cô

Trong khi Đồ Hoa Kỳ liên tục ngợi khen Thiên Nhã đến nỗi tưởng chừng như không có người như vậy tồn tại trên đời, Hàn Triết Vũ luôn nở nụ cười nhìn Đồ Hoa Kỳ, Thiên Nhã thì cười khổ, cô chỉ là bị ức hiếp, đến đường cùng, phải phản kháng mà thôi.

“Lạc Thần Hi đó không ra dáng đàn ông gì cả! Nhìn anh ta kia, Thiên Nhã, cậu nên dứt tình thì hơn.” Đồ Hoa Kỳ nói một cách căm giận lại bất bình

“Anh ấy cũng chỉ làm những việc mình nên làm thôi.” Một người đàn ông làm tròn trách nhiệm bảo vệ vợ mình, lẽ nào là sai?

Anh không sai, nhưng sao lòng cô vẫn khó chịu đến thế, cảm giác như từng con đau đớn đang quấy phá bên trong

“Anh.” Ngoài cửa lớn khách sạn Lạc Thần, Lạc Thần Dương gọi Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi dừng bước, nhìn anh ta như cười như không: “Sao thế? Không tiếp tục cuộc chiến hỗn loạn của cậu à?”

Lạc Thần Dương nở nụ cười tự giễu: “Một chút mảnh khảnh đó của em, chẳng phải anh đã nhìn thấu rồi sao, em chỉ thay ai kia trút giận thôi.”

Lạc Thần Hi như vừa nghe chuyện nực cười nhất thế kỷ: “Xem ra em trai yêu quý của tôi đã hóa thân thành chiến sĩ bảo vệ chính nghĩa, bỏ mặc những cảm dỗ ong bướm kia, quay ngược lại thích làm hộ hoa sứ giả rồi.” Lời nói đầy phê bình, anh chế nhạo không chút nể nang.

Nhưng Lạc Thần Dương chỉ xem như gió thoảng, hoàn toàn không để tâm đến sự châm biếm ấy, trái lại còn mang dáng vẻ đắc ý vì được nịnh hót: “Vây rồi cuộc anh có thích em làm hộ hoa sứ giả không?” Đôi mắt anh ta hiện ý cười ám muội, mang theo vài phần khiêu khích.

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Cậu muốn làm gì thì làm, chỉ cần đừng khiến Tập đoàn Lạc Thần thua lỗ là được.” Thái độ của anh như muốn bảo “tùy cậu”

Lạc Thần Dương cười lớn: “Anh thật biết nói đùa, sợ rằng đây cũng chỉ là lời nói đùa không hơn không kém.” Ánh mắt của anh ta bỗng trở nên nghiêm túc, như nhìn thấu tâm tư của Lạc Thần Hi

“Tôi đã đùa với cậu bao giờ? Tự thu xếp ổn thỏa đi.” Lạc Thần Hi thoáng nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, không muốn đôi co với anh ta, quay người rồi đi

“Anh, là anh nói đó! Đừng trách em giành mất người anh yêu đấy.” Lạc Thần Dương ở phía sau hét lớn, giọng điệu đầy khiêu khích

Lạc Thần Hi dừng bước, quay đầu lại: “Cậu muốn làm sao thì tùy.” “Tiếc rằng, anh cũng đã xả thân cứu người đẹp rồi, nhưng vẫn không cách nào xoay chuyển con tim người ta, chắc chặc.” Lạc Thần Dương thở dài.

Nét mặt của Lạc Thần Hi chợt ngầy ra, nhiệt độ trong mắt càng giảm đi: “Ý gì?” Lạc Thần Dương tỏ vẻ áy náy: “Cũng không có gì, em chỉ là sợ ý kể lại hành động anh hùng của anh cho ai kia nghe, nhưng dường như ai kia không hề cảm kích chút nào.” Ánh mắt của Lạc Thần Hi bỗng chốc lạnh như băng, anh đi vài bước qua đó, nắm lấy cổ áo của Lạc Thần Dương, xách anh ta lên: “Tôi đã từng cảnh cáo cậu, đừng quá lo chuyện bao đồng!” Lạc Thần Dương nở nụ cười đen tối, híp mắt nhìn anh: “Lần đầu em thấy anh dám làm mà không dám nhận đấy.” Lạc Thần Hi siết chặt nắm đấm, trong đầu hiện ra hình ảnh mình gặp Thiên Nhã ngoài cửa cao ốc vào chàng vạm vỡ hôm đó: Tôi không nợ anh! Tôi không nợ anh nữa! Anh cong khoé môi cười giễu, hừ, thì ra là vậy, thì ra là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Thật là một lão hồ Ly háo sắc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tại tiệc giao lưu do Tập đoàn MG tổ chức, các doanh nghiệp nổi tiếng về kinh doanh đều hội tụ với nhau

Dự án đá mài mà Tập đoàn MG mang đến là miếng thịt béo bở trong mắt các doanh nghiệp, mọi người đương nhiên đều muốn tranh nhau vớ đầu để được tham gia, họ vốn cho rằng miếng thịt ngon này chắc chắn sẽ rơi vào miệng của Tập đoàn Lạc Thần, nhưng không ngờ, Trình Viễn Sơn - đại diện chính của Tập đoàn MG tại Trung Quốc lại mở tiệc giao lưu vào thời điểm quan trọng này, cũng có nghĩa là cuộc cạnh tranh này vẫn không mất đi tính hồi hộp.

(*) Ở các chương trước và sau chương này, tác giả nói đến dự án đầu mỏ”.

Trước đây luôn có tin đồn Tập đoàn Kha Thị có ý định ngăn đường Tập đoàn Lạc Thần, nhiều lần gặp gỡ Trình Viễn Sơn cũng chính vì dự án này, hành động của Kha Từ Thích có thể nói là đã khơi mào cho các doanh nghiệp vốn đã khiếp sợ Tập đoàn Lạc Thần ra mặt, giờ họ đều nhao nhao chạy đến trước mặt Trình Viễn Sơn để lấy lòng và tỏ ý hợp tác, mà Trình Viễn Sơn cũng có thái độ cởi mở, không từ chối ý tốt của các doanh nghiệp lớn đó, như thế ai cũng có khả năng trở thành đối tác đáng mến của ông ta vậy

Người ngoài thì cảm thấy mờ mịt, chẳng phải từ trước đến nay Tập đoàn MG rất thân với Tập đoàn Lạc Thần sao? Thời gian trước nhìn như đã dàn xếp xong chuyện hợp tác của cả hai rồi, nhưng Trình Viễn Sơn bỗng hành động trái ngược với bình thường, rất nhiều doanh nghiệp đối thủ của Tập đoàn Lạc Thần trong giới kinh doanh ngoài mừng thầm ra, còn tìm cách muốn biết tình hình bên trong đương nhiên Lạc Thần Hi cũng tham dự buổi tiệc giao lưu này, bởi vì Trình Viễn Sơn đã nhiệt tình mời anh đến

Kha Từ Thích là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, nên chuyện tham dự cũng là khó tránh

Lạc Thần Hi tiêu sái bước vào buổi tiệc trong tiếng thì thầm bàn tán và đủ kiểu ánh mắt ngờ vực của mọi người, một điều không thể nghĩ ngờ, với khí chất mạnh mẽ, thân hình cường tráng cùng diện mạo xuất chúng, anh đi đến đâu liền trở thành tiêu điểm của nơi đó

Nhưng anh không biết là mình nói gót Kha Từ Thích đi vào, họ đều là hai vị sao chói lóa, khiến cho hội trường lập tức ngời sáng, càng rực rỡ nhiều hơn

Trình Viễn Sơn cười sâu xa, ông ta cảm ly rượu như người vừa thắng một trận lớn, mời Kha Từ Thích và Lạc Thần Hi một ly.

“Cách tung hỏa mù của Chủ tịch Trình cũng thật cao siêu, tôi thật sự phải kính ngai một ly ra trò.” Lạc Thần Hi cảm ly rượu lên, cong môi nở nụ cười như người thắng cuộc.

Trình Viễn Sơn tỏ vẻ “áy náy”: “Ôi chao, Chủ tịch Lạc cũng đừng trách tôi, tôi cũng là bất đắc dĩ, chuyện này đang được tôi tiến hành suôn sẻ, họ bỗng chen một chân vào, nói phải cạnh tranh công bằng gì đó, anh nói xem rốt cuộc tôi làm sao cho tốt đây?”

Lạc Thần Hi công kháo môi, nụ cười ấy càng thêm sâu xa khó dò: “Có trời biết chuyện này khiến Chủ tịch Trình khó xử nhường nào, song trước nay bản thân tôi chủ trương cạnh tranh công bằng, như vậy những kẻ thua cuộc dưới quyền kia mới có thể tâm phục khẩu phục.” Anh thoáng quét mắt nhìn Kha Từ Thích ở bên cạnh, ý cười giễu như có như không, rồi lại nhìn chằm chằm Trình Viễn Sơn, nụ cười càng tỏ rõ sự châm biếm

Kha Từ Thích từ đầu đến cuối đều cười mỉm lịch thiệp và ôn hòa: “Cạnh tranh công bằng vẫn được coi là lựa chọn tốt nhất, Chủ tịch Trình, xem ra tôi còn rất nhiều phương diện cần phải học hỏi ngài.” Anh nói như có hàm ý khác

Trình Viễn Sơn thu nhận hết những lời nói sâu xa của hai người trẻ tuổi: “Ha ha, chuyện này còn cần đến sự ủng hộ của hai vị, cho dù lần này có thể hợp tác với ai trong hai vị, đều là vinh hạnh của tôi.”

“Chủ tịch Trình khiêm tốn quá rồi, mọi người cùng có lợi, Tập đoàn Kha Thị thật lòng hi vọng được hợp tác với Tập đoàn MG.” Kha Từ Thích khách sáo nói

Nụ cười giễu nơi khoé môi Lạc Thần Hi như còn như không, anh nhìn chằm chằm Kha Từ Thích, cười trong im lặng

Họ trò chuyện hào hứng, các khách mời theo dõi ba ông lớn đến say sưa, cũng có người đồ măt7chay tới bắt chuyện, thật ra nhìn thấy cảnh này, rất nhiều doanh nghiệp dù ngại thơ cũng biết rõ, thắng bại nằm ở Tập đoàn Lạc Thần và Kha Thị

(*) Đồ măt nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng

Lúc Trình Viễn Sơn phát biểu trên sân khấu của hội trường, Kha Từ Thích lui sang một bên, thông thả thưởng thức Cocktail

Lạc Thần Hi cảm một ly rượu vang bước đến, giọng lên với anh: “Chủ tịch Kha, cạn ly chứ?” Kha Từ Thích đáp lại bằng nụ cười, đổi sang rượu vang, cụng ly với anh

“Anh thấy cuộc cạnh tranh lần này, ai sẽ là người thắng lớn?” Lạc Thần Hi cảm ly rượu trong tay, nhìn về mặt hăng hái của Trình Viễn Sơn trên sân khấu, hỏi một cách bông đùa

Kha Từ Thích cũng nhìn Trình Viễn Sơn: “Không nói chính xác được, ai có thể đoán trước chứ?”

Lạc Thần Hi nhếch môi, đôi mắt tỏa ra ánh sáng âm u lạnh lẽo: “Chẳng phải thắng bại đã rõ ràng rồi sao?”

Về mặt Kha Từ Thích không cho là đúng: “Chưa đến phút cuối cùng, suy nghĩ của ai cũng không quyết định được gì.”

Lạc Thần Hi lấy một ly rượu vang từ tay nhân viên phục vụ, khẽ nhấp một ngụm, trông rất ung dung: “Con người tôi, ghét nhất người khác chơi đánh đố với mình, bình thường những ai dám khiêu chiến trò mà tôi không thích, đến sau cùng e rằng ngay cả tư cách để tham gia cũng không có.” Anh dán mắt vào Trình Viễn Sơn trên sân khấu, ánh mắt lúc sáng lúc tối, khiến người khác không đoán được suy nghĩ của anh.

Kha Từ Thích đại khái cũng hiểu một chút: “Tôi tin Chủ tịch Lạc cũng là một người thích khiêu chiến, nếu đã như vậy, có sao lại không làm?”

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Phải, nếu đã như vậy, có sao lại không làm?” Hành động của Trình Viễn Sơn, chính là đang tự tìm đường chết, cho rằng Lạc Thần Hi anh thuộc kiểu dễ dãi mặc cho người khác chia cắt xâu xé sao? Hừ, rốt cuộc là lão cáo già này đánh giá quá cao thủ đoạn của mình, hay quá xem thường năng lực của anh?

Người dám xem Lạc Thần Hi anh như một món đồ chơi, kết cục chỉ có một từ: Thảm

Nhưng nếu trò chơi này đã có thêm Kha Từ Thích thì anh trái lại muốn xem thử rốt cuộc lão già này có thể bày ra trò gì, khi gặp được đối thủ đích thực, kẻ mạnh không ngại tham gia vào, chơi cho thỏa chí

Buổi tiệc giao lưu này thật ra chính là một cuộc cạnh tranh, từng doanh nghiệp tìm đến Trình Viễn Sơn, đây chính là thời điểm để các doanh nghiệp lớn thể hiện thực lực trước mặt ông ta

Các chủ tịch đại diện cho doanh nghiệp của mình vây xung quanh Trình Viễn Sơn thể hiện năng lực của mình, bày tỏ cách nhìn và kế hoạch về dự án đá mài, dốc sức phát huy thực lực của bản thân hùng hậu nhất có thể.

Ngược lại với họ, Lạc Thần Hi trò chuyện với bạn bè làm ăn của mình.

Khi tiệc giao lưu kết thúc, Trình Viễn Sơn mời anh và Kha Từ Thích đến phòng hội nghị uống trà.

Tại phòng hội nghị của khách sạn, Lạc Thần Hi ngồi trên sofa đối diện Kha Từ Thích với tư thế thư thái nhất, chậm rãi thưởng thức tách trà Phổ Nhĩ đắt tiền và được cất kỹ đã lâu.

Trình Viễn Sơn hút một điếu xì gà, nói chuyện trên trời dưới đất với hai người một hồi, Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích cũng trả lời qua lại, các bên đều như “rất vui vẻ.”

“Sao tiệc giao lưu lần này Chủ tịch Kha không đưa cô trợ lý của Chủ tịch Lạc theo?” Trình Viễn Sơn chợt đổi chủ đề, bỗng nhắc đến Thiên Nhã

Trong khi về mặt Kha Từ Thích thoáng ngạc nhiên thì biểu cảm của Lạc Thần Hi đã như hiểu rõ, anh nhìn ra Trình Viễn Sơn có ý đồ với Thiên Nhã từ lâu, chỉ là không ngờ tới ông ta vẫn chưa dứt thói háo sắc đó

Kha Từ Thích nhớ lại chuyện lần trước Thiên Nhã chủ động hôn mình tại phòng ăn, Trình Viễn Sơn cũng ở đó

“Thiên Nhã không thích tham dự những buổi tiệc thế này.” Anh cúi đầu cười dịu dàng, đáp

“Ồ? Vậy sao cô ấy có thể làm trợ lý riêng của Chủ tịch Lạc được? Ha ha, tôi thấy tư lượng của cô ấy khá đầy! Tuyệt đối là một người phóng khoáng.” Trình Viễn Sơn nói với dáng vẻ kinh ngạc

Lạc Thần Hi nhìn chằm chằm ông ta, nụ cười nơi khóe môi càng lạnh thêm vài phần

Kha Từ Thích khẽ nhủ đôi mày anh tuấn, dường như cũng nảy sinh nghi ngờ, nhưng anh không đáp lời mà để ông ta nói tiếp

“Ôi chao, quan hệ của những người trẻ các anh bây giờ quá phức tạp rồi, khiến lão già đây cũng mơ hồ theo, song người phụ nữ này cũng lợi hại đây, có thể qua lại với hai vị, có trời biết rốt cuộc cô ta có bán linh đến thế nào.” Câu nói này khiến sắc mặt của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích đều thay đổi, ánh mắt của Lạc Thần Hi phủ một màu u ám, Kha Từ Thích chỉnh lại tư thế ngồi, vẻ tức giận trên mặt khó mà nhận ra

Trình Viễn Sơn nhìn hai người họ, tiếp tục nói bằng giọng trêu đùa: “Con người tôi, bình thường sở thích không nhiều là bao, chỉ là thích chơi trò lật mềm buộc chặt với những người trẻ, vì chơi nhiều, cảm thấy tâm trạng bản thân cũng tươi trẻ ra, có lẽ Chủ tịch Lạc và Chủ tịch Kha sẽ hiểu nỗi lòng không chịu già của tôi?” Câu nói này thật sự đáng để họ nghiền ngẫm, nhưng hiển nhiên Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích đều nghe ra hàm ý của ông ta, cùng siết nắm đấm

Cả hai trao đổi ánh mắt với nhau, lần đầu tiên cảm thấy ấn ý không nói thành lời.

“Công việc chuẩn bị dự án lần này của công ty chúng tôi không phải dễ dàng, tôi như đang gánh trọng trách nặng nề trên vai, nếu có thể tìm được một công ty đối tác hiểu ý chúng tôi, tôi nghĩ dự án này đã thành công được một nửa.” Trình Viễn Sơn chợt đổi chủ đề, than thở sâu xa.

Lạc Thần Hi cười: “Chủ tịch Trình mưu hay chúc giỏi, chuyện này sao có thể làm khó ông.” Giọng điệu của anh mang theo vài phần châm biếm.

Trình Viễn Sơn tin rằng ý định của mình đã được truyền đạt đầy đủ cho Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích, ý cười càng sâu mấy phần, thậm chí có thể nói là có chút vênh váo đắc ý.

Ra khỏi khách sạn, về mặt của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích đều giàu dư vị.

Tại bãi đậu xe, Lạc Thần Hi vừa chuẩn bị khởi động xe thì nghe thấy giọng nói của Kha Từ Thích đang ngồi trong chiếc xe đối diện: “Chủ tịch Lạc, chúng ta nói chuyện một lát được chứ?”

Lạc Thần Hi cong khóe môi cười châm biếm: “Được.”

Mới sáng sớm Thiên Nhã đã bị Karen lôi dậy, thì ra vì hôm nay chính là sinh nhật của Kha Từ Thích nên cô bạn muốn chuẩn bị một thử làm anh ngạc nhiên vui vẻ.

Chắc là không có nhiều người xứng với chức vụ “may áo cưới cho người khác” như cô đâu nhỉ? Thiên Nhã gấp ngắc ngắc dài, ngắn ra nhìn tấm gương lớn trong gian thử đồ, ngoài tiều tụy ra thì vẫn là tiều tụy.

Gần đây cô bận rộn tìm việc, phỏng vấn, rồi lại tìm việc, phỏng vấn

Cứ như các doanh nghiệp lớn đang cùng nhau lập mưu vậy, lúc phỏng vấn đều tỏ ra rất hài lòng với cô, nhưng vẫn không nhận vào

Cô không thể không hạ thấp yêu cầu dần dần, nhưng vẫn không có doanh nghiệp nào chịu tuyển cô, xem ra thời đại này thật sự muốn đào thải cô rồi

Ai bảo năm ấy cô vì La Tiểu Bảo mà bỏ dở đại học chứ, bằng tốt nghiệp hiện tại cũng nhờ cô tham gia lớp học ban đêm mới lấy về được, khi đó nếu không có sự ủng hộ của Kha Từ Thích, chắc là ngay cả bằng đại học tại chức cô cũng không cách nào nhận.

Bây giờ có cả đồng sinh viên bước ra từ đại học danh tiếng đều đang nhàn rỗi ở nhà kia, đừng nói là một người tốt nghiệp đại học tại chức không giỏi mặt nào như cô.

“Thiên Nhã, đang nghĩ gì đấy? Mau xem thử tờ có xinh đẹp không?” Lục Thiên Nhã định thần lại thì Karen đã thay xong quần áo bước ra, là một chiếc váy dạ hội màu đỏ dự tiệc mừng, được thiết kế mới mẻ và độc đáo, tôn lên nét cao quý và tao nhã cho Karen.

Thiên Nhã gật đầu khen: “Đẹp lắm, rất hợp với cậu.” Đây là lời khen ngọt tự đáy lòng của cô.

Karen nhìn gương mặt lúc, chu môi hỏi: “Nhưng mà hình như anh họ không thích màu đỏ, Thiên Nhã, cậu thấy màu này có nổi quá không?”

Thiên Nhã buồn cười: “Không đâu, màu đỏ này rất đẹp, thật đó.” Người phụ nữ đang yếu, thật sự thiếu tự tin thế sao? Ngay cả một cô nàng xinh đẹp trông tràn đầy tự tin như vậy mà cũng trở nên sợ sệt trước lựa chọn của mình.

“Vậy thì được, cậu đừng lừa tớ đó, nếu không tớ sẽ thăm lắm.” Tỏ nay rất quan trọng, chỉ cần nghĩ đến đây thì Karen lại để lộ biểu cảm ngọt ngào

Thiên Nhã nhìn cô, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Tớ lừa cậu làm gì, tớ lừa cậu thì đã không giúp cậu rồi.” Có trời biết, liệu sau buổi tối hôm nay Kha Từ Thích có..

Chắc là sẽ không “diệt” cô đâu, với tính cách của anh, cho dù cô có khiến anh thêm thất vọng, thêm buồn lòng, anh đều sẽ một mình chịu đựng

Vì vậy Thiên Nhã vẫn cảm thấy rất mâu thuẫn, cô vừa sợ Kha Từ Thích nổi giận, thất vọng, buồn lòng, vừa sợ anh sẽ vì cô mà bỏ lỡ một cô gái tốt như Karen

Nhưng Karen có thể mang hạnh phúc đến cho anh, lẽ nào không đúng sao?

La Tiểu Bảo và Đồ Hoa Kỳ đều không tán thành chuyện “may áo cưới cho người khác” vừa tốn sức vừa không có ích lợi này của cô, nhưng cô đã quyết định đánh cược rồi, hơn nữa từ lần trước lúc cô giúp Karen tại tiệc tối kỷ niệm của Tập đoàn Kha Thị, cô đã đặt một chân vào rồi, muốn không giúp cũng không được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Sinh nhật của kha tử thích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đêm sinh nhật của Kha Tử Thích được tổ chức tại nơi ở lâu đời của anh.

Đó là một ngôi biệt thự nhỏ kiểu sân vườn, là nơi người nhà họ Lạc lớn lên, vừa cổ xưa lại trang nhã, vô cùng cuốn hút, lan tỏa hương thơm mực tàu nồng đậm

Cách bài trí bên trong hoài cổ nhưng không cũ kỹ, vật dụng xa xỉ nhưng trông không hề xa hoa

Sau khi về thành phố A, thỉnh thoảng Kha Tử Thích có đưa Thiên Nhi và Tiểu Bảo đến đây để vui chơi hoặc nghỉ cuối tuần

Anh còn từng kể với cô khoảng thời gian vui vẻ là lúc anh được sống ở đây với ông bà nội, khi đó ông Kha và bà Kha đã đến thành phố B để khởi nghiệp, tuy ông của anh là một người làm kinh doanh, nhưng lại mang phong thái trí thức không thể thấy ở một thương nhân, còn bà anh xuất thân từ gia đình trí thức văn hóa, vô cùng thương yêu cưng chiều anh.

Thời điểm đó bà Kha đi đi về về giữa hai thành phố A và B, lần nào về cũng mang thật nhiều món ngon và đồ chơi thú vị cho Kha Tử Thích.

Kha Tử Thích có một tuổi thơ hạnh phúc, trái ngược với Lạc Thần Hi.

“Thiên Nhã, em đang nghĩ gì vậy?” Trên chiếc cầu nhỏ của sân vườn, Thiên Nhã dựa trên lan can lặng lẽ ngắm cá chép bơi lội giữa nước hồ trong vắt bên dưới

Cô cầm một ly cocktail, trầm tư đến ngẩn ra

Mạch suy nghĩ bị giọng nói của Kha Tử Thích cắt ngang, cô cười tươi: “Em đang nghĩ về tuổi thơ của anh.” Ngạc nhiên ở chỗ, cô không hiểu vì sao ngay cả nghĩ đến tuổi thơ của một người mà mình cũng liên tưởng đến Lạc Thần Hi, cô thậm chí lười, tên ấy cứ như cái bóng vậy, không ngừng tác oai tác quái trong tâm trí cô, theo cô như hình với bóng

Kha Tử Thích nhìn cô từ trên xuống dưới, hỏi: “Em không thích chiếc váy kia sao?” Hôm nay anh đã đặc biệt giúp cô chọn một chiếc váy kiểu dáng mới theo phong cách châu u, nhưng cô lại mặc một chiếc không đẹp mắt cho lắm trong tú áo của mình, thật ra là Thiên Nhã cố tình làm vậy, cô không muốn cướp ánh hào quang của Karen

“À, chiếc váy đó em mặc không quen.” Thiên Nhã viện tạm một cái cớ để giải thích

Nhưng Kha Tử Thích không quá lưu tâm, trước nay anh luôn tùy theo Thiên Nhã, chuyện cô không thích, anh cũng chưa từng ép cô, từ những chuyện quan trọng liên quan đến cuộc sống, quyết định trong công việc, cho tới những chuyện nhỏ nhặt như quần áo, ăn uống

Anh cười dịu dàng: “Chiếc này cũng rất đẹp.” Thiên Nhã hơi áy náy, những món mà anh tặng cô chắc chắn đều là anh đích thân chọn, vậy mà cô...

“Em có tâm sự hả?” Thấy Thiên Nhã hơi hụt hẫng, Kha Tử Thích hơi nhíu mày hỏi cô

Thiên Nhã phủ nhận: “Đâu có, hôm nay là sinh nhật của anh, em đang lo quà mình chọn anh không thích.” Kha Tử Thích tỏ ra yên tâm: “Không, chỉ cần là em tặng anh đều thích.” Thiên Nhã càng thấy áy náy hơn, nếu anh biết món quà mà cô tặng anh là sự ngạc nhiên vui mừng do Karen mang đến, liệu anh sẽ phản ứng thế nào? “Anh họ!” Từ xa vang lên tiếng gọi của Karen

Sau khi trang điểm, vẻ đẹp của Karen khiến ai nhìn vào cũng phải mờ mịt, phụ nữ đẹp lên khi yêu”, câu nói này quả thật không sai

Ánh mắt của Kha Tử Thích không hề lơ đãng, trái lại còn có đôi nét mừng vui thanh thản khi nhìn em gái thân yêu đã trưởng thành nên người, cùng với vẻ xa cách khó mà diễn đạt

“Anh họ, sao anh lại tới đây? Cha mẹ em cũng đến rồi, em đặc biệt mời họ đến để chúc mừng sinh nhật anh đó.” Vừa đến Karen đã khoác tay của Kha Tử Thích, nói một cách thân mật

Kha Tử Thích ngạc nhiên, nhưng cũng không nói gì

Karen nháy mắt với Thiên Nhã, có trời biết Karen đã đặc biệt mời cha mẹ của mình về đây, là vì để họ chứng kiến thời khắc quan trọng của đêm nay

“Thiên Nhã, cùng qua đó chào hỏi nhé?” Kha Tử Thích bị Karen kéo đi, nhưng vẫn không quên đưa Thiên Nhã theo

Nhận được tín hiệu thông qua ánh mắt của Karen, Thiên Nhã từ chối: “Thôi, em muốn qua bên kia ngồi một lát.” Cô thoáng nhìn La Tiểu Bảo đang chơi đùa vui vẻ với vài cô bé ở phía trước

Kha Tử Thích không miễn cưỡng cô: “Vây được, em đợi chút nhé, lát nữa anh trở lại bên em.” Thiên Nhã ngượng ngùng cười: “Nói gì vậy, hôm nay là sinh nhật của anh, là mọi người nên bên anh mới phải.” Kha Tử Thích xoa đầu của cô: “Cô ngọc.” Karen ở bên cạnh nhìn, chu môi, rõ ràng đã ghen: “Anh họ! Cha mẹ em đều đang đợi anh qua đó.” Nói xong cô liền kéo tay Kha Tử Thích rời đi

Thiên Nhã nhìn bóng lưng của cặp đẹp đôi ấy, khẽ thờ dài một hơi, đi đến mái đình nhỏ mà La Tiểu Bảo đang vui chơi, lặng lẽ nhìn dáng vẻ chơi đùa cực kỳ hào hứng của con trai

“Ma mi, mẹ có tâm sự sao?” Sau khi chơi thỏa thích, La Tiểu Bảo được “lòng hân hoan của nhiều cô em nhỏ đáng yêu, khó khăn lắm mới bảo họ rời đi, cậu sà vào lòng Thiên Nhã, hỏi

Nghe thấy câu nói quen thuộc này, Thiên Nhã cười đáp: “Mẹ đâu có tâm sự gì, mẹ chỉ suy nghĩ, sau này con trai mẹ lớn lên chắc chắn sẽ khiến hàng vạn hàng nghìn cô gái trẻ mê như điên đảo, lấy mất không ít trái tim của các cô gái.” La Tiểu Bảo tỏ ra tự hào: “Đĩ nhiên rồi à, hiện tại thì người ta đã lấy mất trái tim của hàng vạn hàng nghìn cô gái rồi.” Thiên Nhã véo nhẹ cái mũi nhỏ của con trai: “Nhóc con tinh ranh.” La Tiểu Bảo cũng làm mặt quý với Thiên Nhã: “Đầu có đầu, người ta nói sự thật mà.”

“Thiên Nhã!” Hai mẹ con đang trêu nhau thì thấy Karen từ bên kia bước tới, vui vẻ khoác tay Thiên Nhã đi đến trước mặt cha mẹ mình, bên cạnh là bạn bè thân thích của nhà họ Kha, Kha Tử Thích cũng ở đó.

“Cha mẹ, đây là bạn thân của anh họ, cũng là bạn thân của con, cậu ấy tên là Thiên Nhã, còn đây là con trai của cậu ấy, Tiểu Bảo.” Karen nhiệt tình giới thiệu.

Cha mẹ của Karen và những người họ hàng khác đều nhìn Thiên Nhã, dường như đã sớm nghe kể về cô.

“Cháu chào hai bác.” Thiên Nhã bị kéo vào nhóm những người thân thích của nhà họ Kha, thấy mặt mình hơi nóng lên

“Thiên Nhã rất tốt bụng, cậu ấy rất nhiệt tình với con, cũng rất lương thiện, chả trách nhiều năm qua anh họ chăm sóc cho hai mẹ con cậu ấy như thế, con muốn cùng Thiên Nhã trở thành đôi bạn vô cùng thân thiết.” Cô khoác tay Thiên Nhã, vừa cười vừa nói

Kha Từ Thích nhìn chằm chằm Karen, sau đó đến cạnh Thiên Nhã, bế La Tiểu Bảo lên, trêu cậu với vẻ mặt tình nghịch: “Bảo bối nhỏ, chuẩn bị quà gì cho chú Từ Thích nào?” Đôi mắt to đảo vài cái, La Tiểu Bảo tỏ ra thần bí: “Chú đoán xem” Điều bộ đáng yêu của cậu bé khiến nét mặt mọi người đều trở nên hài hòa vui vẻ

Bầu không khí của buổi tiệc nhờ có La Tiểu Bảo mà náo nhiệt hẳn lên, người lớn ai cũng thích cậu, đều mang biểu cảm trách Kha Từ Thích luôn chăm sóc hai mẹ con như vậy

Kha Từ Thích ngồi cạnh Thiên Nhã, cười híp mắt nhìn La Tiểu Bảo phát huy sở trường của mình: làm người khác yêu thích

Còn Karen thì ngồi cạnh Kha Từ Thích, chốc chốc lại sáp lại gần anh thì thầm, khiến cả hai trông cực giống một đôi tình nhân

Thì ra Karen và Kha Từ Thích cũng không tính là có quan hệ họ hàng, chỉ vì đời trước rất thân thiết, cho nên lập giao ước với nhau, để sau này hai gia tộc luôn chung sống với quan hệ thân thích

Cha mẹ của Karen rõ ràng rất thích Kha Từ Thích, ánh mắt họ nhìn anh giống như đang nhìn chàng rể hiền, chắc là họ đã biết tin tức về tiệc tối kỷ niệm ấy, nên đầy niềm tin rằng Karen và Kha Từ Thích đều có tình ý với nhau.

Ban đầu Thiên Nhã lúng túng, nhưng sau đó đã thả lỏng, rồi lại hơi thấp thỏm bất an.

Dường như Kha Từ Thích nhận ra sự mất tự nhiên của cô, nắm tay cô dưới gầm bàn, đôi mắt chan chứa tình cảm dịu dàng.

Nhưng Thiên Nhã lại thấy hoang mang trong lòng, Karen đang ở cạnh, còn có nhiều người đang nhìn như thế, cô chột chột dạ, thu tay về, hướng mắt chăm chú nhìn sang nơi khác,

Ánh mắt của Kha Từ Thích tối sầm, nhưng chỉ thoáng qua, mặt vẫn không đổi sắc

Anh cúi đầu, sau đó trò chuyện với cha mẹ của Karen về dự án đầu mỏ mà gần đây Tập đoàn Kha Thị đang nỗ lực để tham gia

Trong lúc họ trò chuyện, Thiên Nhã nghe được tên của Lạc Thần Hi, thấy như bọt nước dập dờn trong lòng từ đợt này đến đợt khá

Cô cố không nghe, nhưng dường như những người nói về Tập đoàn Lạc Thần và Lạc Thần Hi ở đó đều hào hứng

“Nghe nói gần đây Lạc Thần Hi rất thân với con gái Chủ tịch Trình của Tập đoàn MG, liệu có phải anh ta định tiếp cận con gái của ông ta để tạo mối quan hệ không?” Di của Kha Từ Thích hỏi trong hứng thú, tin đồn về Lạc Thần Hi tại thành phố A chưa bao giờ ít, nhưng gần đây, những tin nổi bật về anh ta trái lại trở nên thưa dần, song chẳng kể hồ nào không có gió, một nhân vật lớn như anh ta qua lại với Jenny Trình, bị người khác nhận ra là chuyện rất bình thường

Nghe đến đây, Thiên Nhã cố tình cúi đầu nghịch điện thoại, kiểm chỉ để mình không nghe chuyện về anh.

“Sao lại không, kiểu đàn ông như thế, trong nhà có cô vợ xinh như hoa, lại ra ngoài trái ôm phải ấp, sau cùng còn lấy danh nghĩa tốt đẹp vì việc chung, đây chẳng phải cái có hay nhất sao?” Về mặt cha của Karen như đang suy nghĩ, nói với Kha Từ Thích: “Vậy dự án đầu mỏ ấy cháu nắm bao nhiêu phần trăm?” Đàn ông chính là đàn ông, đặc biệt là đàn ông trên thương trường, không bàn đến yêu đương nam nữ, mà chỉ quan tâm chuyện làm ăn, trái lại nhờ vậy mà Thiên Nhã cảm ơn bác ấy, bởi vì cô thật sự không muốn nghe chuyện trăng hoa của Lạc Thần Hi thêm nữa.

“Con vẫn đang cố, Lạc Thần Hi là một đối thủ cạnh tranh rất mạnh, sức ảnh hưởng trong nước cũng rất lớn, cho nên không thể lơ là.” Kha Từ Thích đáp.

Lần này đến lượt Karen xen vào: “Thiên Nhã, nghe nói trước đây cậu làm ở Tập đoàn Lạc Thần, hơn nữa còn là trợ lý riêng của anh ta, cậu có nghe qua những tin đồn về anh ta không? Tại tiệc tối kỷ niệm lần trước tớ thấy cậu cũng rất thân với anh ta.”

Karen vừa nói xong câu này, mọi người đều nhìn sang Thiên Nhã bằng những ánh mắt khác nhau

Mặt Thiên Nhã bỗng chốc nóng lên, tim đập lệch nửa nhịp, cô thật sự không muốn cùng người khác bàn về Lạc Thần Hi

Kha Từ Thích và La Tiểu Bảo ngồi cạnh cô cùng hướng mắt về Karen, đều mang ý sâu xa

Karen nhìn ánh mắt của một lớn một nhỏ này, chớp mắt với nét mặt vô tội

Kha Từ Thích và La Tiểu Bảo đều đang định mở lời giải vây thì Thiên Nhã khẽ thở ra một hơi, đáp: “Tớ cũng không rõ lắm, nhưng con người anh ta lạnh lùng đến đáng sợ, lại kỳ quái, thủ đoạn thuần thực, là lãnh đạo giỏi của tập đoàn.” Karen “ồ” một tiếng, bị Kha Từ Thích và cậu bé nhìn chằm chằm đến nỗi không dám hỏi tiếp, nhưng họ càng làm thế, càng khiến cô cảm thấy quan hệ giữa Thiên Nhã và Lạc Thần Hi không hề đơn giản

Mọi người lại xoay quanh chủ đề về Lạc Thần Hi một lúc lâu, trong lúc đó Thiên Nhã viện cớ vào nhà vệ sinh, đợi đến khi dọn món ra, mọi người mới không nói nữa, Thiên Nhã thờ phào, ngồi xuống chuẩn bị ăn một bữa thật ngon, để bù đắp cho sự chột dạ trong lòng

Kha Từ Thích vẫn như trước đây, dịu dàng ân cần gấp đồ ăn cho Thiên Nhã và La Tiểu Bảo

Karen ở một bên nổi ghen, ra hiệu rằng mình cũng muốn

Kha Từ Thích đành chịu, cũng gấp cho cô

Mọi người tại buổi tiệc trao đổi ánh mắt với nhau, tựa hồ đều nhận ra manh mối nào đó, còn Karen thì vẫn luôn giả vờ như mình và Kha Từ Thích rất thân mật

Ngày thường sự chăm sóc của Kha Từ Thích không hề khiến Thiên Nhã cảm thấy mất tự nhiên hay là không quen, nhưng tại nơi này, trước mặt Karen, cha mẹ của cậu ấy và các họ hàng thân thích, cô thấy mình giống như người ngoài, xâm phạm vào gia đình yên ấm của người khác

Thiên Nhã thậm chí đã nói nhỏ với anh: “Không cần khách sáo đâu, em tự gấp là được.” Cố ra sức giữ khoảng cách với anh

Sau bữa tối thịnh soạn, trong sân tiếp tục tiệc sinh nhật sôi nổi, mọi người ca hát nhảy múa, vô cùng hòa thuận.

Karen hóa thân thành nữ hoàng khiêu vũ, vui vẻ nhảy điệu Cha Cha trên sân khấu xây tạm, còn một mực kéo Kha Từ Thích lên đó nhảy cùng

Ban đầu Kha Từ Thích không tình nguyện, nhưng vẫn miễn cưỡng phối hợp với bước nhảy của cô, ánh mắt lại không ngừng tìm kiếm hình bóng của Thiên Nhã, La Tiểu Bảo cũng bị kéo lên, lắc lắc cái mông bắt đầu nhún nhảy, mọi người bị chọc đến bật cười

Thiên Nhã trốn vào một góc, lặng lẽ thưởng thức màn khiêu vũ vui vẻ trên sân khấu,

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Một chút hồ Đồ của cô

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cho tới khi bản Waltz tao nhã uyển chuyển vang lên trên sân khấu, Kha Từ Thích lịch thiệp mời Thiên Nhã lên cùng mình nhảy một điệu

Karen ở bên cạnh, nét mặt cực kỳ phức tạp, trước nay mừng giận cô đều thể hiện hết ra ngoài nhưng lại thu con ghen về, thể hiện điệu bộ hân hoan, nhảy với một vị khách nam có tướng mạo xuất chúng.

Kha Từ Thích ôm Thiên Nhã nhẹ nhàng khiêu vũ giữa sân khấu, cả hai tiến, lùi từng bước ăn ý với nhau. Giương mắt Thiên Nhã mang theo ý cười, cô và Kha Từ Thích đương nhiên ăn ý, vì anh dạy cô nhảy Waltz mà.

Chẳng hiểu vì sao, cô bỗng nhớ lại lần đầu gặp Kha Từ Thích.

Sáu năm trước.

Một mình cô đến thành phố B xa lạ, thời điểm đó La Tiểu Bảo chỉ được vài tháng tuổi, cô vội vã đưa người quan trọng trong đời đi tới thành phố B để tìm kiếm một người quan trọng trong đời khác, nhưng biến người mệnh mông, cô nên đi đâu mà tìm đây?

Đồ Hoa Kỳ rất có lòng, cô đến thành phố B không bao lâu, Hoa Kỳ cũng nhận kỳ nghỉ đông để chạy qua, cùng cô thích ứng mọi thứ ở đó

Nhưng tính Thiên Nhã vốn hồ đồ, thật sự là một người mù đường, vì vậy cho đến khi Đồ Hoa Kỳ kết thúc kỳ nghỉ quay về thành phố A mà cô vẫn chưa quen với môi trường bên đó.

Thiên Nhã rất có ý thức quê hương, cô lớn lên ở thành phố A, nên nhận định thành phố A là gốc rễ của mình, thậm chí từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng rời khỏi nơi này

Một mình cô mang theo bé cưng đến thành phố B tìm cha, đăng quảng cáo, thông báo tìm người, thậm chí đã thuê thám tử tư, nhưng cha vẫn bất vô âm tín, dường như đã biến mất trong biển người bao la rồi

Lúc đó, hằng ngày Thiên Nhã dẫn La Tiểu Bảo còn ở tuổi gào khóc đòi ăn tìm kiếm từ đầu phố này đến đầu phố khác, có hi vọng bóng dáng quen thuộc của cha sẽ đột nhiên xuất hiện trong dòng người đông đúc, cô sẽ kích động chạy đến ôm chầm lấy ông.

“Cha! Một năm qua cha đã đi đâu? Con lo cho cha lắm! Cha xem, đây là cháu ngoại của cha, con đã giúp cha đặt tên cho nó rồi, là La Tiểu Bảo.”

Hàng trăm đêm, cô đều có giấc mơ như vậy, nhưng thi thoảng, cô cũng gặp ác mộng, mơ thấy cha bị người ta đuổi giết, bị thương đến nổi máu thịt lẫn lộn, ông nhìn cô xót xa, máp máp đôi môi nứt nẻ, nói rằng: Nhã Nhã, xin lỗi con, đều là lỗi của cha, không thể ở bên con nữa.

Mỗi lần gặp giấc mơ này, Thiên Nhã đều sẽ giật mình tỉnh dậy, phát giác xung quanh là một khoảng yên tĩnh, cô lau mồ hôi đầm đìa vì sợ hãi trên trán, nhìn cậu bé trong cái nôi nhỏ cạnh giường, cô bất ngờ nhận ra cậu bé đang chớp chớp đôi mắt tò mò nhìn trần nhà, lúc nhìn thấy Thiên Nhã thì sắp lại gần cô.

Rất nhanh, không tìm được cha, số tiền để dành vốn dĩ không nhiều của Thiên Nhã giờ chẳng còn bao nhiêu

Không chỉ một lần Đồ Hoa Kỳ nhiệt tình bày tỏ mong muốn hỗ trợ kinh tế cho cô, nhưng cô làm phiền Hoa Kỳ cũng đủ nhiều rồi, sao có thể nhận thêm ý tốt của cậu ấy nữa? Chẳng khác nào một cái động không đáy, cô không biết bao giờ mới có thể tìm thấy cha, càng không thể cứ luôn dựa dẫm vào sự giúp đỡ của người khác để sống qua ngày, từ ngày cô quyết định sinh La Tiểu Bảo thì đã nghĩ từ trước phải tự mình cố gắng để nuôi La Tiểu Bảo nên người.

Thế là cô bắt đầu tìm việc tại thành phố B rộng lớn, chờ ổn định rồi, mọi thứ đều sẽ dễ dàng hơn.

Cô nhanh chóng nhận ra, trong thành phố phồn hoa này dường như hoàn toàn không thiếu những người mẹ đơn thân còn chưa tốt nghiệp đại học như cô, mỗi ngày cô đi mòn cả giày, nhưng vẫn không tìm được doanh nghiệp nào chịu nhận

Bình thường khi phỏng vấn, một số doanh nghiệp biết cô là mẹ đơn thân, đồng thời nghe những chuyện không thể thành7thậm hơn nữa từ cô: cô không thể làm thêm ca thêm giờ, vì cô còn có một cậu con trai chưa đầy tuổi, cũng không có người thân bạn bè tại thành phố B, càng không có người bảo lãnh gì đó mà người ta thường nói, ánh mắt của họ đã nói cho cô biết rằng lần phỏng vấn đó lại thất bại rồi.

Nhưng trước nay Thiên Nhã là người không thích nói dối, cô vẫn tìm việc theo kiểu thật thà, và rồi ngày nào cô trở về trong thất vọng tràn trề.

Giai đoạn đó cô ăn uống chi tiêu tiết kiệm để tuyển một bảo mẫu thành thật đáng tin và nhiều kinh nghiệm chăm sóc cho La Tiểu Bảo

Mỗi tối cô lệ tằm thân mệt mỏi về đến căn nhà thuê, thấy đôi mắt lạnh lẽo của cậu bé đang nhìn mình vừa như khích lệ, vừa như phát ra đủ loại tiếng cười đáng yêu để chọc cho cô vui, con mặt mồi toàn thân bỗng chốc tan biến, niềm vui và cảm giác thành tựu rót đầy lòng cô

Ngày hôm sau, cô lại có thể hăng hái xách cặp tài liệu đi tìm việc và phỏng vấn từ doanh nghiệp này đến doanh nghiệp khác

Cứ lặp đi lặp lại như thế, đến nỗi Đồ Hoa Kỳ đòi dùng đến nguồn lực không nhiều ở bên này để tìm giúp cô, cuối cùng, Thiên Nhã quyết định đi làm nhân viên phục vụ tại một nhà hàng Tây

Cô đã nói dối khi trò chuyện điện thoại với Đồ Hoa Kỳ, bảo là cô được tuyển vào làm nhân viên văn phòng của một công ty quảng cáo quy mô nhỏ, lương khởi điểm có thể hơi thấp một chút, nhưng sau này còn rất nhiều cơ hội để tăng lên.

Nghe vậy Đồ Hoa Kỳ mới chịu thôi.

Nhưng tiếp theo, La Tiểu Bảo lại là một vấn đề rất lớn

Lương của bảo mẫu thậm chí còn cao gấp hai lần đồng lương làm nhân viên phục vụ ít ỏi của cô, vì thời nay nhiều người cần bảo mẫu, đặc biệt là các bảo mẫu giỏi vừa chu đáo lại có trách nhiệm.

Sau khi cân nhắc một lượt, Thiên Nhã quyết định thuê bảo mẫu kiêm chức, nên khoảng thời gian đó vừa tan làm là cô hận không thể ngay lập tức ngồi máy bay để nhanh chóng về căn nhà thuê để trông con

Cô còn nhận một số việc thủ công tại nhà, vừa làm vừa chăm sóc La Tiểu Bảo, có khi làm tới khuya, mệt đến nằm sấp trên bàn ngủ thiếp đi

La Tiểu Bảo rất ngoan, chưa từng quấy khóc bao giờ, cậu như một đứa trẻ vâng lời biết quan tâm mẹ, ngủ rồi ăn, ăn rồi ngủ, hoàn toàn không hoạt bát như bây giờ, những nét đáng yêu, đôi mắt to long lanh cùng ngũ quan đẹp dễ vẫn vậy

Lúc cậu chưa biết nói, thì đã biết dùng ánh mắt để giao lưu với người lớn, nhất là với Thiên Nhã, hai mẹ con giống như tâm linh tương thông

Thiên Nhã vui, cậu cười khanh khách vui vẻ theo, Thiên Nhã im lặng, mắt hiện nỗi buồn, mắt cậu cũng buồn theo, nhưng cậu sẽ nhanh chóng tìm mọi cách làm đủ kiểu biểu cảm để chọc Thiên Nhã vui, khiến dì Lý làm bảo mẫu không thể không yêu mến cậu.

Dì luôn miệng nói với Thiên Nhã cậu bé này lớn lên bảo đảm có triển vọng, cực kỳ thông minh, đoán chừng còn là một thần đồng

Thiên Nhã cười hi hi, cảm thấy an ủi và thỏa mãn, nhóc con này không suốt ngày gây thêm phiền phức cho cô là tốt rồi, nào còn trông mong nó có thể có triển vọng đến chừng nào

Thật ra ý nguyện lớn nhất của cô, chính là hi vọng La Tiểu Bảo trưởng thành một cách vui vẻ khỏe mạnh, những chuyện khác cô không mong ước quá cao, cũng không muốn gượng ép

Cuộc sống miễn cưỡng được duy trì

Do Thiên Nhã vốn hồ đồ, luôn mắc đôi chút sai lầm trong công việc, nhưng được cái tốt tính, nên vẫn có khác nhiều người yêu mến tại nhà hàng Tây

Ông chủ và đồng nghiệp biết một mình có nuôi con và kiếm sống ở thành phố xa lạ này không dễ dàng, dần dần cũng chấp nhận một chút hồ đồ của cô, nhưng về khoản làm việc tay chân vụng về, thì thoàng đắc tội với khách hàng thì ông chủ hơi chê trách, phải biết rằng, người ta mở nhà hàng Tây, chứ không phải nơi từ thiện,

Một chiều nắng nhẹ, trong nhà hàng Tây khách thưa thớt, tối qua Thiên Nhã thức đêm để làm cho kịp cả đồng thủ công, lại đứng vào tiết trời mùa xuân làm người ta không muốn tỉnh khỏi mộng đẹp, con buồn ngủ không kìm được mà kéo nhau ủa đến.

Lúc pha cà phê tại quầy bar, cô nghe thấy hai đồng nghiệp nữ nhỏ giọng bàn tán về chàng trai ngồi ở một góc đang nhìn laptop, Thiên Nhã ngược mắt qua đó thì thấy một chàng trai có khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn với những đường nét rõ ràng, vừa nhìn đã biết là một công tử anh tuấn kiệt xuất, khí chất ấy rất hiếm gặp

Hai đồng nghiệp tranh nhau bung đồ uống cho anh, Thiên Nhã đưa cà phê cho họ: “Hai cậu đừng giành, tớ đề nghị chia hai ly, như vậy chẳng phải cả hai đều có cơ hội rồi sao?” Thiên Nhã trêu đùa bằng giọng tinh nghịch.

Hai đồng nghiệp nữ bị cô chọc cười, đôi má ửng đỏ, sau cùng kéo búa bao để quyết định ai là người bung

Chàng trai đó ngẩng đầu cười dịu dàng với đồng nghiệp nữ bung cà phê, nụ cười ấy rất ấm áp, lại không quá chói chang, chiếu bóng da người khác, cứ chi lại rất lịch thiệp

Đồng nghiệp nữ như bị điện giật ngất lịm, khi trở về mặt cũng đỏ bừng lên, tim đập lệch nửa nhịp, bảo rằng chưa từng gặp qua chàng trai nào lôi cuốn như thế

Thiên Nhã không nghĩ vậy, cô chỉ chăm chú bung cà phê cho vị khách bàn khác, nhưng hôm đó vốn đã hơi nặng đầu, và người như lơ lửng, lại mang một đôi cao gót, tinh thần không được tốt lắm, lúc sắp đi qua bàn của chàng trai ấy, giày cao gót của cô chợt bị trượt, ly cà phê còn tỏa hơi nóng trong tay cứ thế “bay” ra, còn có suyết ngã, may mà cô kịp chống một tay lên chiếc bàn gần đó

Khi Thiên Nhã sắp cảm ơn trời đất thì giây tiếp theo, cô mới ý thức được, cảm ơn trời đất ư? Cảm ơn cái quỷ ấy

Cà phê trong ly đã hắt thẳng vào chàng trai, từ mặt, cơ thể cho tới laptop, đâu cũng có, chàng trai bị làm cho giật mình, nhưng biểu cảm không ngạc nhiên, bỗng dừng động tác tay lại

Tất cả mọi người trong nhà hàng đều nín thở tập trung về phía họ, chờ đợi chàng trai bị hắt đến mức toàn thân nhếch nhác, xem rốt cuộc anh sẽ phản ứng thế nào.

Thiên Nhã hít vào một hơi lạnh, chờ nghe mắng, điều không ngờ tới là, chàng trai lại không quan tâm đáng về nhếch nhác của mình mà đứng dậy dịu Thiên Nhã còn đang nửa quỳ vịn vào bàn ăn, hỏi trong căng thẳng: “Cô gái, cô không sao chứ?” Giọng nói cực kỳ êm tai lại đầy nam tính, đi cùng ngữ điệu dịu dàng lo lắng của anh, khiến người nghe cảm thấy vô cùng dễ chịu, tâm trạng vốn dĩ hoảng sợ của Thiên Nhã cũng bình tĩnh trở lại.

Cô được anh dịu lên, cười ngại ngùng đáp: “Tôi không sao.” Thiên Nhã nhìn vết cà phê trên gương mặt anh tuấn của chàng trai, thấy làn da cũng bị bỏng đến độ ửng, sơ mi trắng tinh đất tiền loang lổ cà phê, thậm chí trên tóc anh cũng có! Dường như laptop cũng bị nước nóng làm sập nguồn rồi, hơn nữa màn hình còn tối đen chỉ trong thoáng chốc.

Thiên Nhã thấy mặt mình từ nóng bừng, hình như cô lại gây họa rồi

Các đồng nghiệp vội vàng đi ra nhận lỗi với chàng trai, ra hiệu bằng ánh mắt với cô, bảo cô cũng mau xin lỗi, trông vị khách này lại lịch không tầm thường, vậy mà bây giờ lại hắt cà phê vào người ta như thế

Thiên Nhã hơi mếu máo: “Thưa anh, xin lỗi, tôi không cố ý.”

Không ngờ chàng trai ấy lại không thay đổi biểu cảm, vẫn nở nụ cười, hơn nữa còn không phải giả vờ! Anh quay ngược lại an ủi cô: “Không sao, tôi thu dọn một lát sẽ ổn, mọi người trở về làm việc đi.”

Lúc này ông chủ vừa về đến, thấy cảnh này, gấp rút chạy qua, nhìn vào thì mặt biến sắc, vội khom lưng nói với chàng trai: “Phó Chủ tịch Kha, không ngờ ngài lại ghé thăm nhà hàng chúng tôi, nhưng mà, đã có chuyện gì xảy ra?” Ông chủ là người bản địa sinh ra và lớn lên ở đây, cũng có hiểu biết đại khái về các nhân vật lớn trong giới kinh doanh và chính trị, ông nhìn cà phê

vậy khắp mặt mũi chàng trai, tỏ ra hốt hoảng và sợ hãi, vừa nói câu này vừa lướt mắt nhìn các nhân viên, sau đó dừng lại trên khuôn mặt của Thiên Nhã, không cần nghĩ cũng biết, có thể vùng về như thế, e rằng cũng chỉ có La Thiên Nhã.

Các nhân viên nhìn thấy ông chủ thì vẻ mặt cung kính nịnh nọt, lại thêm chàng trai mang theo khí chất quý công tử ấy, họ đều đồng cảm nhìn Thiên Nhã, xem ra lần này Thiên Nhã thật sự gây họa lớn rồi

Nơi này là một thành phố phồn hoa đề cao vật chất, lấy quyền lực và tiền bạc làm tiêu chuẩn, những người có tiền ở đây đều vênh vào hống hách, còn những người nghèo và tầng lớp thấp trong xã hội đều phải sống nhờ vào hơi thở của người khác, sớm đã quen với việc nhìn sắc mặt của người có tiền mà hành sự, lần này có vẻ người Thiên Nhã đặc biệt không phải là một nhân vật đơn giản, ông chủ nhân cơ hội này đuổi việc cô là chuyện chắc chắn,

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Hãy đón nhận cậu ấy đi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Ông chủ, là tôi không cẩn thận hắt cà phê vào vị khách này.” Thiên Nhã ách ách nói, nhìn chàng trai bằng ánh mắt ân hận, nhưng thái độ lại đúng mực.

Đôi mắt chàng trai hiện ý cười dịu dàng, phong thái tao nhã vẫn không đổi: “Ông chủ, đây chỉ là chuyện nhỏ nhặt, không cần lưu tâm, mong ông đừng quở trách nhân viên của mình, được không?” Không ngờ anh lại nói giúp Thiên Nhã, cả buổi không hề nổi giận, điều này làm tất cả mọi người đều kinh ngạc

Ông chủ vẫn nở nụ cười cung kính lấy lòng: “Phó Chủ tịch Kha người lớn không trách kẻ nhỏ, hôm nay kẻ hèn này thật lấy làm hổ thẹn.” “Thưa anh, để tôi bồi thường tổn thất cho anh.” Thiên Nhã nhìn quần áo của anh, còn có chiếc laptop trên bàn nữa, chắc là rất đắt tiền, nhưng ai bảo cô phạm lỗi chứ

Kha Từ Thích tỏ ra bình thản: “Không cần đâu, chuyện này không gây tổn thất gì, chỉ là bây giờ tôi phải về thay đồ rồi.” Anh nói bằng giọng tự châm biếm, làm mọi người ở đó đều cảm thấy nhẹ nhõm không ít

Ông chủ nói hết lời trên đường tiễn Kha Từ Thích về, sau cùng dường như anh đã nói gì đó với ông chủ, ông gật đầu lia lịa, quay lại nghiêm túc phê bình Thiên Nhã vài câu chuyện này lại có thể cứ vậy mà cho qua.

Một ngày nọ của hai tháng sau, Thiên Nhã dẫn La Tiểu Bảo tận hưởng ngày nghỉ hiếm hoi khi không phải làm đồ thủ công, cô đẩy xe em bé bước đi trên quảng trường náo nhiệt của thành phố B

La Tiểu Bảo tò mò nhìn Đông ngó Tây, nhìn trái ngó phải, trông cực kỳ đáng yêu

Đột nhiên, cô lơ mơ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc cách đó không xa, người đó đội mũ lưỡi trai nên cô không nhìn rõ lắm

Thiên Nhã giật mình, không còn tâm trí quan tâm chuyện gì nữa, lập tức đuổi theo: “Cha! Cha ơi!” Cô rẽ dòng người, tìm kiếm bóng dáng ấy

Khi đuổi đến, người đó chợt quay đầu, cô không kịp được nổi thất vọng trên mặt, thì ra cô đã nhận nhầm người

La Tiểu Bảo! La Tiểu Bảo đâu? Lúc này Thiên Nhã mới nhận ra không thấy xe em bé nữa! Cô trở về chỗ cũ, nhưng La Tiểu Bảo và xe đều không ở đó, phút chốc cô thấy mình như rơi vào vực sâu vạn trượng, lại như bị sét đánh, đầu óc là một khoảng trống rỗng

Cô như phát điên mà kiểm tra trên phố, tìm mãi, cuối cùng hỏi người đi đường, có người bảo nhìn thấy ai đó đẩy xe đi rồi, cô điên cuồng đuổi về hướng người đó chỉ, nhưng lại không thấy bóng dáng của La Tiểu Bảo

Thiên Nhã tìm đến kiệt sức, ngồi xõm ở đầu phố, nghĩ đến việc bản thân lại có thể để lạc bé cưng, nước mắt không kiềm được mà tuôn khỏi khóe mắt, đây là lần đầu tiên sau hơn nửa năm đến thành phố B cô bật khóc khi không gặp ác mộng

Cả thế giới của cô đều trở nên hỗn loạn, cơ thể run rẩy dữ dội, cô không thể để mất La Tiểu Bảo, cô không thể để mất La Tiểu Bảo!

Chính vào lúc này, một đôi giày da nam chộp tin vào tầm mắt, Thiên Nhã ngẩng đầu, nhìn chàng trai trước mặt

Người đó rất quen mắt, nhưng hiện tại cô không còn tâm trí để nhớ anh là ai nữa, cô đứng dậy, vịn vào chàng trai trông vô cùng có thiện ý này và cầu cứu: “Giúp tôi tìm con của tôi, tìm con của tôi.” Người thành thị có lẽ đều đã quen hồ hững, thi thoảng có cụ già ngã bên đường hay những người ăn mày xin tiền trên phố, đều bị họ xem là kẻ bịp bợm, là tên lừa tiền, nhưng đôi mắt của chàng trai này lại lướt qua một tia thương xót.

“Cô gái, có cứ từ từ nói rõ, con cô bị lạc ở đâu, để tôi giúp cô.” Giọng nói dịu dàng như nước ấy khiến Thiên Nhã cảm thấy như đã nắm được sợi rom cứu mạng, cô nở nụ cười cảm kích không thể đóng đếm

Hôm đó Kha Từ Thích có thể nói là đã phát động nhân lực và vật lực để giúp cô tìm La Tiểu Bảo

Phía cảnh sát vừa nhận được cuộc gọi của anh, vô cùng coi trọng, tức tốc điều một nhóm đông cảnh sát vũ trang đi tìm người

Anh triệu tập một tập lớn những người mặc đồ đen, hình như là thủ hạ của anh, trông còn chuyên nghiệp hơn cả cảnh sát

Cục diện này khiến người dân thành thị được một phen hoang mang, tưởng xảy ra chuyện hệ trọng gì, thông qua điều tra, cuối cùng đã mang La Tiểu Bảo về từ tay của một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi

Thiên Nhã ôm lấy La Tiểu Bảo, cảm giác tìm lại được người quan trọng khiến cô nghẹn ngào không dứt, cô ôm La Tiểu Bảo liên tục nói “xin lỗi”, dường như cậu bé biết đã xảy ra chuyện gì, chớp đôi mắt to, bỗng chủ động hôn trán của Thiên Nhã, như là đang an ủi mà mi của cậu, khiến những người có mặt đều ngây ngốc vì ngạc nhiên

Thiên Nhã thấp cổ bé họng, nhất thời không biết phải cảm ơn chàng trai nhiệt tình này thế nào, nghe các thủ hạ gọi anh là “Chủ tịch Kha”, lúc này cô mới nhớ ra chàng trai quen mắt này chính là người mà hai tháng trước bị cô hắt cà phê vào người tại nhà hàng Tây, nét kinh ngạc hiện trên gương mặt của cô

Dường như Kha Từ Thích đã sớm nhận ra cô, chỉ im lặng mỉm cười

Anh dò ý xem mình có thể bề cậu bé không, Thiên Nhã đáp “đương nhiên có thể”

Anh bế La Tiểu Bảo, dịu dàng dỗ dành cậu bé

Thiên Nhã nhìn đến nỗi hơi ngẩn ra, nở nụ cười

Cho dù thế nào, La Tiểu Bảo cũng trở về bên cạnh cô rồi, cô xin thế, sau này có tuyệt đối sẽ không để lạc nó nữa

Về sau chàng trai tên Kha Từ Thích ấy trở thành khách quen của nhà hàng Tây, có lúc anh đến một mình, có lúc dẫn theo bạn bè

Thiên Nhã dần dần thành bạn với anh, theo đó mà trở nên thân thiết

Kha Từ Thích ngày càng chăm sóc Thiên Nhã và La Tiểu Bảo chu đáo hơn, anh giúp cô tìm cha, nói khéo và nghĩ cách để hai mẹ con cô sống ở căn nhà tốt, lại tìm cách giúp Thiên Nhã mở một quán cà phê nhỏ, để Thiên Nhã vừa có thể kinh doanh vừa trông Tiểu Bảo

Đến khi Tiểu Bảo ba tuổi, anh tìm sẵn trường mẫu giáo cho cậu, mọi chuyện trong cuộc sống thường ngày, anh đều thu xếp tỉ mỉ.

Anh thật sự giống như cha của La Tiểu Bảo vậy

Ban đầu Thiên Nhã liên tục từ chối sự giúp đỡ của anh, nhưng anh lại mang thái độ giúp bạn mình thì phải giúp đến cùng, nếu Thiên Nhã không đón nhận, trái lại trông như cô không xem Kha Từ Thích là bạn.

Kha Từ Thích thậm chí đã đưa cô đến trước mặt cha mẹ mình, hoàn toàn không e dè những lời bàn tán sôi nổi của người trong công ty

Cha mẹ của Kha Từ Thích trái lại coi mờ, họ và Thiên Nhã mới quen đã thân, lại thêm việc nhận ra con trai mình thích Thiên Nhã, mà La Tiểu Bảo quả nhiên như di Lý nói, cực kỳ thông minh ngoan ngoãn, nên càng đối xử với mẹ con Thiên Nhã như người một nhà, chưa bao giờ ngăn cấm Kha Từ Thích chăm sóc hai mẹ con Thiên Nhã.

Tuy Thiên Nhã hồ đồ, nhưng không đến nỗi lẩn như khúc gỗ, cô hiểu tâm lòng Kha Từ Thích đối với mình, nhưng lại vờ như không biết, hoặc có lẽ, cô căn bản không có tâm tư để nghĩ vấn đề này, nhiều năm qua, cô đều toàn tâm toàn ý lo cho La Tiểu Bảo, mọi thứ mà cô làm, đều là vì La Tiểu Bảo, mục tiêu đời cô, gần như chính là để La Tiểu Bảo trưởng thành bình an vui vẻ.

Đồ Hoa Kỳ biết bên cạnh Thiên Nhã có một chàng bạch mã hoàng tử kiêm bạn thân, cuối cùng đã yên tâm, tốt nghiệp xong cô ra nước ngoài du học vài năm, cho tới năm trước mới về thành phố A, đính hôn với Hàn Triết Vũ

Thiên Nhã thì luôn duy trì mối quan hệ tế nhị với Kha Từ Thích, cho tới khi về thành phố A, gặp được Lạc Thần Hi

Cô luôn ngăn cách tim mình với người khác giới, kể cả Kha Từ Thích, vậy mà lại dao động trước người đó, chuyện này khiến bản thân cô không tài nào chấp nhận được, cô bắt đầu áy náy, bất an, bắt đầu trốn tránh, một tên ác ma như vậy, cô lại không cảm ghét anh, mà còn yêu anh!

Nhạc Waltz bỗng dừng lại, mạch suy nghĩ của cô cũng dừng theo, Kha Từ Thích ở trước mặt vẫn ánh mắt dịu dàng như nước và thương xót, dường như vừa chạm mạnh vào, liền có thể và thành nước

Có bao nhiêu phụ nữ có thể chống đỡ nổi trước sự săn sóc thâm tình như vậy, có bao nhiêu phụ nữ vô tâm giống cô, đàn ông tốt có một không hai không yêu, lại đi yêu Lạc Thần Hi tình lập dị, ngang ngược ngạo nghễ kia? Thôi được, đại khái cũng có rất nhiều phụ nữ yêu Lạc Thần Hi.

“Sao vậy? Em không khỏe hả?” Kha Từ Thích nhìn dáng vẻ đầy tâm sự của Thiên Nhã, quan tâm hỏi

“Từ Thích, lát nữa anh có thể đến vườn sau một chút không? Em..

em muốn cho anh một sự ngạc nhiên vui vẻ.” Lúc Kha Từ Thích đi xuống sân khấu, Thiên Nhã ghé vào tai anh, biểu cảm hơi giống thẹn thùng, lại hơi giống do dự, mặt hơi ửng đỏ

Kha Từ Thích nhìn dáng vẻ bên lén như cô gái nhỏ của cô, có chút say sưa, cười đáp: “Ừ.”

Thiên Nhã đẩy nhẹ anh: “Em vào nhà vệ sinh một lát.”

Nhìn bóng lưng hơi lúng túng lờ dững của cô, Kha Từ Thích khẽ nhủ đôi mày anh tuấn, gương mặt hiện vẻ lo lắng, nhưng trong lòng lại đang mong đợi điều gì đó.

Khi Kha Từ Thích đi tới vườn sau tối đen như mực, ánh đèn bỗng sáng lên, anh ngẩng đầu nhìn, phía trên hành lang giếng đầy đèn neon đủ màu lăm phông, ở cuối hành lang, một cô gái đang đứng dưới công hoa màu hồng, đôi mắt dịu dàng, gương mặt như đoá hoa đào, môi đỏ khẽ hé mở, mặc váy lụa mỏng ren trắng như cô dâu.

Đó là Karen.

Kha Từ Thích thấy lòng mình trầm xuống, đây chính là “sự ngạc nhiên vui vẻ” mà Thiên Nhã muốn dành cho anh sao? “Anh họ! Những thứ này là em đặc biệt chuẩn bị vì anh! Em muốn nói với anh rằng, em yêu anh! Anh bằng lòng qua đây khoác tay em chứ?” Karen cầm trong tay một bó hoa hồng màu hồng phấn, hét lên với vẻ mặt hạnh phúc.

Bạn bè thân thích ở phía sau đều ủa đến vỗ tay, như đang khích lệ anh đi qua bên đó.

Kha Từ Thích dừng bước, không tiến, cũng chẳng lùi.

Mọi người vây thành một vòng, reo hò bên ngoài hành lang vì Karen, trầm trồ khen ngợi thay Kha Từ Thích

Anh nhìn thấy Thiên Nhã trong đám đông, cô đứng đó, nét mặt cực kỳ phức tạp, như bất an, lo lắng, áy náy, xin lỗi, nhưng dù thế nào cũng không có..

tình yêu

Ý cười luôn trong mắt anh giờ lại tắt, như muốn lùi lại

Karen cười tươi như hoa, lòng tràn đầy hi vọng, về mặt mong đợi

Kha Từ Thích nhìn nụ cười tươi tắn của cô, trong đầu hiện ra nét mặt vui cười của nhiều năm về trước

“Kha Từ Thích, tôi hận anh cả đời” Đôi mắt cô gái đầy tuyệt vọng, hét lên một cách hung tợn

Anh không rét mà run, lùi về sau một bước, đôi mắt Karen cũng hiện sắc thái y như vậy, lòng Kha Từ Thích chợt chấn động, bước chân ngập ngừng, anh lại nhìn về phía Thiên Nhã lần nữa, nhìn người mà mình đã yêu nhiều năm qua.

Thiên Nhã thấy anh do dự, trao cho anh một ánh mắt quả quyết: Từ Thích, anh hãy đi bắt lấy hạnh phúc của mình đi, đừng lo cho em nữa, em không cho anh được gì, như vậy chỉ ngày càng bắt công với anh.

Tiếng reo hò xung quanh càng lúc càng nhiệt liệt.

Kha Từ Thích nhắm mắt, sau đó mở ra, khuôn mặt trước mắt quá đỗi quen thuộc, chính là cô gái yêu anh năm ấy, yêu anh đến từ bỏ sinh mạng

Kha Từ Thích ngẩn ra một lúc, anh nhấc chân, đi từng bước qua đó

Thiên Nhã nín thở, nhìn Kha Từ Thích bước từng bước, sắp đến gần cô gái bằng lòng vì anh mà dành hết tâm tư để khiến mình đẹp lên, người bằng lòng hi sinh tất cả vì anh

Tâm trạng Thiên Nhã phức tạp, có nhẹ nhõm, có vui vẻ yên tâm, có luyến tiếc, cũng có âu lo

Trong mắt anh không có cậu ấy, Thiên Nhã nghĩ vậy, hoặc có lẽ là cô hiểu sai

Nhưng rõ ràng là một chuyện hạnh phúc như vậy, vì sao trong mắt anh cô chỉ thấy vẻ buồn đau? Anh không phải là anh, không phải anh của hiện tại.

Thiên Nhã cắn môi, bất giác chạy qua đó, chắn trước mặt Karen, cầm tay của Kha Từ Thích: “Đi!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Cuộc tranh giành lẫn lộn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kha Từ Thích dường như đã định thần lại, đôi mày đang nhíu bồng chốc dãn ra, anh bị Thiên Nhã kéo, hai người chạy nhanh khỏi nơi ở lâu đời của nhà họ Lạc dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người mà không hề quay đầu lấy một lần.

Họ lên xe của Kha Từ Thích với tốc độ nhanh nhất, Kha Từ Thích nhảy vào ghế lái: “Ngồi vững nhé!” Niềm vui không nói nên lời ấy như thể người bị “giành” không phải anh, mà là Thiên Nhã

Thiên Nhã kêu thảm một tiếng: “La Tiểu Bảo!” Cô lại có thể để La Tiểu Bảo lại bên trong.

Vào lúc mặt cô biến sắc, phía trước bỗng có một chiếc taxi chạy đến, La Tiểu Bảo ngồi bên trong nháy mắt: “Ma mị, con về nhà trước đây, mẹ về nhanh nha.” Cậu thoáng nhìn Kha Từ Thích, dạn dỏ một cách sâu xa, tuy cậu không phản đối Thiên Nhã phá hỏng chuyện tốt của Karen, nhưng với tình địch lớn nhất của cha là chú Từ Thích này, cậu vẫn không yên tâm, nếu chú Từ Thích thật sự trở thành cha cậu, vậy cha Thần Hi phải làm sao?

Kha Từ Thích không hiểu tâm tư của La Tiểu Bảo, nhìn cậu bằng ánh mắt vừa cưng chiều vừa cảm kích, rồi khởi động xe lái đi như bay.

Trong xe, hai người không nói gì

Kha Từ Thích nhìn phía trước, như đang lái xe rất nghiêm túc, lại như đang suy tư, còn Thiên Nhã vừa áy náy vừa xấu hổ, căn bản không biết nên nói gì

Lòng cô hỗn loạn, hình như chuyện ngày càng phức tạp rồi

Ài, sớm biết thế này, ban đầu cô đã chẳng làm, cô vốn không nên tham gia giúp Karen, bây giờ quả nhiên đã gặp báo ứng, không thể vẹn cả đôi đường

Xe chạy chậm dần, không khí bên trong dường như đã trở nên bí bách

“Từ Thích, em xin lỗi.” Thiên Nhã cúi mặt, nói xin lỗi.

Nhìn góc nghiêng bình thản của Kha Từ Thích, không biết anh đang vui hay giận, nhưng khoé môi luôn hơi cong lên dường như có thể cảm nhận được tâm trạng anh rất tốt

Thiên Nhã biết chắc chắn là cô bị ảo giác, cô giúp Karen tính kế anh, ép anh đón nhận Karen trước mặt mọi người, 9đổi lại là cô, chắc chắn sẽ rất giận, huống hồ cô biết rõ tình cảm Từ Thích dành cho cô...

“Cảm ơn em.” Kha Từ Thích im lặng một lúc, bỗng nói.

Thiên Nhã thật sự không dám tin vào tai mình, mặc dù Kha Từ Thích chưa từng nổi giận với cô, nhưng khi có suy nghĩ xem có nên làm chuyện này, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ tổn thương và tức giận của anh

Thấy Thiên Nhã khó hiểu, anh nói tiếp: “Cảm ơn em đã cứu anh ra.” Dứt lời, Kha Từ Thích phanh xe, dừng lại bên đường, anh quay mặt lại chăm chú nhìn Thiên Nhã, ánh mắt có dịu dàng, có cảm động, có vui vẻ, còn có bất lực

Mặt Thiên Nhã chợt nóng lên, trong lòng đã hiểu đại khái, cô lí nhí: “Đó là vì em đã biết anh không thích Karen, thậm chí, ghét cậu ấy.” Nếu Karen nghe được lời này, cậu ấy sẽ buồn nhường nào? Người mà mình thích không thích mình, lại còn chán ghét mình..

Nhưng cũng không phải chán ghét Karen, Từ Thích từng nói, cậu ấy giống một người, thông qua ánh mắt lúc này Từ Thích đi về phía Karen, Thiên Nhã nghĩ có lẽ cô đã biết người đó là ai.

Trong cuộc đời của Kha Từ Thích, chắc chỉ có người đó gây ra sự đau khổ và nỗi ám ảnh trong lòng anh

Anh giống như ánh nắng, chiếu rọi và sưởi ấm cho người khác, nhưng bản thân anh lại không thể gạt bỏ bóng tối trong tim mình

Karen là một cô gái tốt, có lẽ anh nên đón nhận cậu ấy, nhưng không phải lúc này

Chỉ có thể nói, Karen đã dùng sai cách, cậu ấy đã quá nôn nóng

Mà Thiên Nhã không hề vọng nhìn thấy Kha Từ Thích ở cạnh một người anh không thích, nói cách khác là sợ hãi

Ánh mắt của Kha Từ Thích u ám, thất vọng nhưng cũng nhẹ nhõm, chỉ ít, Thiên Nhã vẫn đứng ra kéo anh đi, chỉ ít, Thiên Nhã không phải không hề suy nghĩ đã đẩy anh cho người phụ nữ khác, dù người đó anh không thích

Nhìn biểu cảm lúc thì hụt hẫng thất vọng, lúc thì vui vẻ yên tâm ấy, Thiên Nhã không đoán được suy nghĩ của Kha Từ Thích

Cô hoàn toàn không ngờ Kha Từ Thích yêu mình đến bằng lòng hạ thấp bản thân, đến không cầu mong đòi hỏi điều gì, thậm chí chỉ cần có đồng ý, chỉ cần khiến cho cảm giác 7áy náy trong lòng cô mà anh cảm thấy khó hiểu có thể biến mất, anh sẽ nghe theo Thiên Nhã, thứ ở bên một người phụ nữ khác, nhưng đây chỉ là dự định xấu nhất.

Tình cảm đầy dịu dàng ấy của anh, đương nhiên càng làm Thiên Nhã áy náy hơn: “Sau này em sẽ không làm vậy nữa, em...”

Kha Từ Thích vươn hai ngón tay nhẹ nhàng chạm lên môi cô, ngăn cô nói tiếp: “Anh không trách em, nhưng nếu em thật sự muốn tốt cho anh, sau này tốt nhất đừng...” Đôi mắt anh thoáng buồn

“Anh đã biết từ sớm rồi?” Thiên Nhã hỏi trong nghi hoặc, Kha Từ Thích không phải ngốc, anh thông minh như Lạc Thần Hi, nhưng lại nhân hậu và khiêm tốn hơn anh ấy, dù vậy với sự tinh tường và khả năng phán đoán, sao anh có thể không nhìn thấu kế hoạch nhỏ của cô và Karen chứ.

Nghĩ đến đây, Thiên Nhã như người vừa lên lút làm xong chuyện mờ ám nên không ngừng nơm nớp lo sợ, nhận ra người ta đã biết từ sớm rồi, chỉ là không vạch trần cô, vậy mà cô còn đặc chí tiếp tục kế hoạch của mình.

Cô chợt dạ đến đỏ mặt nóng tại: “Từ Thích, em...”

“Nhưng em vẫn chọn dẫn anh đi.” Lúc nói câu này nét mặt Kha Từ Thích có chút tinh nghịch, nhìn hơi giống chàng trai tính trẻ con ấm áp

Cô không tro mắt nhìn anh đón nhận Karen, để anh tiếp tục khó xử, mà là không quan tâm mọi thứ dẫn anh đi, điều này đã bù đắp cho những đau khổ, buồn bã, thất vọng mà quyết định trước đây của cô mang lại cho anh

“Em...” Thiên Nhã nghe anh nói vậy, vẻ mặt rõ ràng đã trở nên ngại ngùng, cô cúi mắt, nhất thời không biết nên nói gì, cô sợ Kha Từ Thích hiểu lầm, càng sợ anh tổn thương

“Anh biết.” Dường như Kha Từ Thích đoán được cô đang mâu thuẫn điều gì, anh không hề hiểu lầm, không phải vì cô kéo anh ra ngoài thì đã chứng minh trong lòng cô có anh, anh hiểu rõ, tuy sự “hiểu rõ” này khiến lòng anh chua chát, anh thậm chí muốn lơ nó đi, để ngày thơ cho rằng bởi vì Thiên Nhã yêu anh, cho nên mới.

“Cô ngốc, đừng nghĩ nữa, cứ để chuyện này kết thúc tại đây, đừng ai nhắc đến nữa.” Kha Từ Thích xoa đầu cô đầy cưng chiều, ai ui

Thiên Nhã phì cười thành tiếng, nghe giọng điệu của anh, giống như người bị tính kẻ không phải anh, mà là cô vậy

“Em cười là tốt rồi, cười nhiều hơn một chút, lúc em không cười thật sự...” Thiên Nhã lườm anh: “Thật sự thế nào hả?”

“Thật sự rất đẹp.” Kha Từ Thích cười đáp, ánh mắt nhìn Thiên Nhã hơi ngơ ngẩn.

“Nhưng mà Karen..

và cả cha mẹ của cậu ấy...” Lần này Karen chỉ chấp nhận thành công chứ không chấp nhận thất bại, cậu ấy đặc biệt với cha mẹ từ Canada về đây, có thể nói đây chính là một buổi tiệc đính hôn”, mà cha mẹ của Karen hiển nhiên cũng rất vui lòng từ thân thích trở thành thông gia với nhà Kha Từ Thích, nhưng cô lại đột nhiên xuất hiện, thẳng thừng dắt anh đi.

Nghĩ đến đây, Thiên Nhã không nhịn được mà che mặt kêu “tiêu rồi”.

“Không sao, tính cách Karen như cô gái nhỏ, chắc là qua một thời gian sẽ quên thôi, còn cha mẹ của con bé, họ là những người thấu tình đạt lý.” Kha Từ Thích nhìn điệu bộ như họa lớn sắp ập đến của Thiên Nhã, an ủi cô

“Nhưng chắc chắn Karen rất hận em” Cô cảm thấy có lỗi với Kha Từ Thích, hiện tại càng cảm thấy có lỗi với Karen hơn

“Sớm biết như vậy, ban đầu cần gì phải làm” Kha Từ Thích lại trêu cô với dáng vẻ cười trên nỗi đau của người khác

“Đó, em còn tưởng anh không giận, rõ ràng là giận rồi, còn cười trên nỗi đau của người khác nữa.” Tuy ngoài miệng Thiên Nhã nói thế, nhưng vẫn thật sự thấy mừng vì Kha Từ Thích cho có sự trả thù nho nhỏ này, so với việc đó, cô sợ anh không làm gì cả hơn, khiến cô mông lung mờ mịt, hừ, Lạc Thần Hi chính là một người như vậy, mừng giận thất thường, chọc cho người khác khiến họ không ưa.

Nghĩ đến đây, Thiên Nhã ngạc nhiên không hiểu vì sao mình lại nhớ đến Lạc Thần Hi, còn so sánh Kha Từ Thích với anh nữa, ải, xem ra tâm trí cô vẫn toàn là anh, không xua được.

Về mặt thoáng bắt đắ dĩ, Thiên Nhã vô thức khẽ thở dài thành tiếng.

Kha Từ Thích khởi động lại xe: “Mấy ngày gần đây em khoan gặp Karen đã, con bé đó trước nay dờ dờ ương ương, anh sợ trong lúc tức giận nó sẽ không khiêm nhường với em” Anh rất hiểu tính cách ngang tàng của cô em họ này, tuy Karen xuất thân trong môi trường cực tốt, nhưng lại như người đó, vô cùng cố chấp.

“Ừm, em cũng không mong cậu ấy sẽ tha thứ cho mình, chỉ cần đừng hận em cả đời là được rồi.” Thiên Nhã làm tự thể khấn vái trời Phật.

Kha Từ Thích cười: “Không đâu, em yên tâm” Karen không phải là người thù dai.

Anh nghĩ chắc con bé sẽ không nói rằng: Kha Từ Thích, em hận anh cả đời

Trên đường cả hai không nói gì nữa, Kha Từ Thích đưa Thiên Nha về nhà, sau đó lái xe rời khỏi.

Thiên Nha lên cơ thể mệt mỏi về tới nhà, nửa nằm trên sofa, nhớ lại cảnh “cướp người” khi nãy, cong khoe môi nở nụ cười châm biếm mình, La Thiên Nha, không ngờ mày cũng biết học cách “lãng mạn” đấy, người ngoài nhìn vào chắc tưởng mày yếu mảnh liệt say đắm lắm.

Ngày hôm sau, câu đầu tiên Đồ Hoa Kỳ nói trong điện thoại là kêu lớn: “La Thiên Nha! Cuối cùng cậu đã có triển vọng rồi! Lại cướp người vào thời điểm quan trọng ấy! Tớ sùng bái cậu lắm đó

Thiên Nha cảm thấy choáng váng, hự, không phải chứ, nhanh như thế thì đã truyền đi xôn xao rồi ư? Cô hồi tưởng lại một chút, tối qua khách khứa không ít, bị truyền ra ngoài cũng không gì lạ

“Lúc La Tiểu Bảo kể tớ nghe, tớ còn không tin, cảm thấy đó không thể nào là tác phong của cậu, hơn nữa cậu vẫn luôn không cảm nắng chàng đẹp trai họ Kha mà?”

Nghe đến đây, Thiên Nha thảm thờ phào, trong đầu hiện ra gương mặt u ám của Lạc Thần Hi, may mà không gặp lại nữa.

Thiên Nha chợt đứng hình, sao lại nghĩ đến anh nữa rồi!

La Thiên Nha, đồ không có triển vọng này, chuyện gì cũng nghĩ đến anh, thì mày chết chắc rồi!

“Không phải như thế đâu, à..

sau này từ từ kể với cậu thì hơn.” Bây giờ cô phải gặp một người trước đã, người phụ nữ đã bị “giành mất” người đàn ông mà mình yêu, hơn nữa người giành còn là đồng mình“.

Trong điện thoại Thiên Nha nghe ra Karen đang nén cơn giận, cô không ngờ cậu ấy lại nhận lời gặp mặt dễ dàng như vậy, những địa điểm lại là cậu ấy chọn - nhà hàng Tây của khách sạn Lạc Thần.

Nhắc đến khách sạn Lạc Thần thì da đầu của Thiên Nha lại ngứa ran, có trời biết lần trước cô như người điên ăn miếng trả miếng, dạy dỗ Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh, lúc ra ngoài đã từng nghĩ tốt nhất là cả đời đừng đặt chân đến đây, bởi vì suy cho cùng cũng là “địa bàn” của người ta..

Giờ cô quay lại chẳng khác nào tự sa vào lưới

Nhưng cô vẫn không chùn bước mà tự sa vào lưới rồi, bởi vì cô phải nói rõ với Karen, và xin lỗi nữa

Khi đến nhà hàng Tây, Karen đã ngồi ở đó rồi, chỗ ngồi cạnh cửa sổ, Karen ngẩng ngốc nhìn ra ngoài cửa, như chú gà bại trận, càng giống một cô gái nhỏ thất tình hơn, ánh mắt đã tối đi rất nhiều

Thiên Nha ngồi xuống, thấy đôi mắt cô bạn sung đỏ, trên bàn còn có một chiếc kính râm

Lòng cô yên tâm hơn, chỉ ít Karen không đeo kính râm, khoanh tay, cao ngạo liếc nhìn cô, khiến cô không nhìn rõ ánh mắt của cậu ấy là đang phẫn nộ hay căm hận

Cậu ấy để cô nhìn thấy sự yếu đuối của mình

Karen lạnh lùng nhìn Thiên Nha, bằng ánh mắt tuyệt tình, tức giận, căm hờn, và cả thất vọng

Thiên Nha cúi đầu, nhưng sau đó, cô ngẩng lên nhìn thẳng vào cô gái tổn thương vì yêu

Suy cho cùng Karen cũng là một cô gái, cậu ấy không giống Hạ Vân Cẩm và Jenny Trinh, cho dù cậu ấy dùng mọi cách để có được Kha Từ Thích, thì những mưu kế nhỏ ấy không làm hại đến Thiên Nha, thậm chí trông giống sự ngạc nhiên vui mừng hơn, với điều kiện là Kha Từ Thích cũng thích cậu ấy.

“Xin lỗi, tớ...”

“Bốp!”

Thiên Nha vừa định xin lỗi, Karen đứng dậy, tát mạnh có một cái, nước mắt ầm ục tràn khỏi viền mắt.

“Đồ phụ nữ giả tạo! Nếu cô không muốn giúp tôi thì thôi, tại sao phải cho tôi hi vọng rồi lại khiến tôi thất vọng!” Nước mắt Karen rơi xuống, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi hét lên.

Lúc này mọi người trong nhà hàng Tây đều tò mò nhìn qua, một nhân viên phục vụ nào đó có lẽ nhận ra Thiên Nha, nhìn cô bằng ánh mắt như nhìn một kẻ tâm thần, người phụ nữ này lần nào đến cũng gây sự? Thiên Nha chỉ cảm thấy mặt nóng rát, trong lòng nhẹ nhõm hơn một chút, làm sai, xin lỗi, chịu đòn cũng coi như có thể bù đắp chút rồi.

Nhưng cô vừa chuyển mắt, nhìn thấy người đứng ngoài cửa nhà hàng, sắc mặt anh u ám

Khi Thiên Nha và anh nhìn nhau, đôi mắt ấy mang theo ý cười châm biếm như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Anh điên thật rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nha cứng đờ người lại, tại sao mỗi khi cô rơi vào tình cảnh thảm hại nhất thì tên này lại xuất hiện để xem kịch hay chứ?

Karen thấy Thiên Nha im lặng, nhìn theo hướng mắt của cô, bắt gặp Lạc Thần Hi đang đứng ở đó

Anh khoanh tay, như thể cực kỳ hứng thú trước màn kịch này

Karen lại nhìn Thiên Nhã, cười lạnh: “Nếu cô đã không thích anh họ tôi thì đừng đùa giỡn với anh ấy! Từ hôm nay trở đi tôi không cần bất cứ sự giúp đỡ của ai, tôi chắc chắn sẽ lấy được trái tim anh ấy.” Dứt lời, Karen cúi người, chọc ngón tay vào ngực Thiên Nhã hai cái: “Đến lúc đó cô hãy rút khỏi trái tim của anh ấy đi!” Cô nói xong thì cầm lấy túi xách rồi thờ hồn hèn rời đi

Thiên Nhã nhìn bóng lưng của cô bạn, cười khổ: “Tôi có muốn độc chiếm trái tim anh ấy bao giờ đâu?” Ánh mắt Thiên Nhã nhìn về phía Lạc Thần Hi ở bên kia, tìm cô bắt đầu đập nhanh hơn, không muốn tỏ ra rất tự nhiên, cô quay mặt đi2nặng kệ anh, rồi gọi nhân viên phục vụ tới thanh toán

Nhân viên phục vụ người lúc này nhận ra cô bước tới, cảm theo hóa đơn, thoáng nhìn cô một cái, vẫn giống như đang nhìn một kẻ điên

Liếc thấy Lạc Thần Hi đã rời đi, Thiên Nhã thờ dài một hơi, cô xin thề nếu không có ai cầm dao kề trên cổ thì cô sẽ không bao giờ bước vào khách sạn Lạc Thần nửa bước

Rời khỏi khách sạn, cô cũng bớt áp lực hơn, cô trời biết khi này bên trong rốt cuộc có bao nhiêu người nhìn chằm chằm và bàn luận sôi nổi về cô

Da mặt cô càng ngày càng dày rồi, bị bẽ mặt, bị mắng chửi trước mặt mọi người mà cô vẫn có thể bình tĩnh thanh toán, thông thả ung9dung đi ra ngoài, chắc là ở bên cạnh Lạc Thần Hi lâu rồi nên chút đã kích nhỏ nhõ này đã trở thành nguồn khích lệ.

Ngồi tới đây, Thiên Nhã tự vô trách nhiệm một cái thật mạnh, bực thật đấy, Lạc Thần Hi lại xuất hiện trong đầu cô, vì sao cứ liên miên không dứt, tên của anh cũng sắp trở thành câu cửa miệng trong từ điển của cô mất rồi, miệng thì bảo đánh chết cũng không được nói nhưng đầu thì không ngừng xuất hiện

Thiên Nhã đang chán nản lắc đầu thì cô đột nhiên bị người ở đằng sau ôm chặt lấy, dùng lực kéo cô về phía sau

Cô theo bản năng muốn phản kháng nhưng lại nhận ra mình hoàn toàn bất lực, không thể nào, Karen cũng quá nhẫn tâm rồi,6hét đánh chửi rồi cảnh cáo mà vẫn chưa đủ, lại còn thuê người giết cô luôn

Nhưng cô nhanh chóng cảm giác được hơi thở quen thuộc của người phía sau, còn cả mùi nước hoa đặc biệt của anh

“Lạc Thần Hi! Anh buông ra!” Thiên Nhã hét lớn, cô sắp bị siết đến tắt thở rồi

Anh không cần mất nhiều sức lực đã kéo được cô lên trên xe, khóa cửa rồi nhanh chóng đi lên và khởi động xe

Thiên Nhã như vừa trở về từ cõi chết, cô ho sặc sụa một lúc, khuôn mặt bị nghẹn đến đỏ bừng, xem ra nếu như Lạc Thần Hi ra tay tàn nhẫn hơn một chút nữa, buông tay chậm hơn một chút nữa thì cô có thể bị siết đến nghẹt thở bất cứ lúc nào.

Ngón tay Thiên Nhã0run rẩy chỉ vào anh: “Anh, anh muốn giết người!” Cô nổi giận trừng anh, tay còn lại xoa xoa cổ nơi vừa bị siết đến phát đau

Lạc Thần Hi liếc nhìn vết đỏ trên cái cổ trắng ngần như ngọc của cô, nhếch môi: “Đây là cái giá em phải trả vì lần trước đã phá rối trên địa bàn của tôi.” “Anh!” Thiên Nhã không ngờ anh còn hận chuyện lần trước, không biết rốt cuộc là muốn xa còn gần cho Hạ Vân Cẩm hay là Jenny Trinh đây, xì, cũng không liên quan đến cô

“Hình phạt này còn chưa đủ ư? Em muốn lĩnh giao tiếp?” Lạc Thần Hi nhường mày nhìn cô, ánh mắt mang ý cảnh cáo, không biết có bao nhiêu người có thể chịu đựng được vẻ mặt như ma vương này7của anh

Nhưng Thiên Nhi đã nhìn thành quen rồi, nghĩ tới lúc đầu, cô vừa thấy ánh mắt này của anh thì đã sợ hãi, nhưng ở chung lâu, anh luôn dùng ánh mắt này để dọa cô, sợ hãi cũng thành thói quen, thành thói quen rồi sẽ từ từ vô cảm

Tuy nhiên Nhã không được coi là vô cảm, nhưng ít ra đã biết cãi lại: “Hừ, anh có gan thì giết tôi đi, tôi không sợ anh đâu.” Lời này vừa ra khỏi miệng, giống như chọc vào đúng khúc mắc trong lòng mình, cô và anh đều biến sắc

Sắc mặt của anh càng thêm u ám “Nếu tôi muốn giết em thì đã không để em chết thoải mái như vậy.” Anh gằn từng chữ

Mặt Thiên Nhã trắng bệch, lời như vậy phát ra từ miệng anh, giống như là sự thật

Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của cô, Lạc Thần Hi cười lạnh, sự tổn thương thoáng qua đôi mắt

Anh đập mạnh chân ga, xe lao như bay

Thiên Nhã mở to mắt hết mức: “Anh điên rồi! Muốn giết tôi cũng không cần phải đồng quy vu tận đâu, mạng của anh dù sao cũng đáng giá hơn mạng tôi!” Cô hét lớn, Lạc Thần Hi càng nhếch môi cao hơn, không có ý định quý trọng sinh mạng đáng giá hơn cô, ngược lại còn phóng xe nhanh hơn

Lòng Thiên Nhã trầm xuống, trời ạ, đây là khu phố sầm uất đấy! Xe lách qua bên trái rồi lại bên phải, vượt qua hết cả đồng xe, mức độ mạo hiểm không hề kém so với đua xe trong tivi.

Thậm chí anh còn vượt đèn đỏ, sự hoành hành ngang ngược ấy nhanh chóng bị xe cảnh sát nhắm vào, mới đầu là một xe cảnh sát, sau đó lại thêm mấy xe nữa, về sau lại thành mười xe truy đuổi

Cả buổi Thiên Nhã đều nhắm chặt hai mắt, đã chuẩn bị tốt tinh thần “anh dừng hy sinh”, sắc mặt cô trắng bệch, trong đầu không ngừng chửi Lạc Thần Hi, lại nhớ tới La Tiểu Bảo, nếu cô cứ như vậy..

thì La Tiểu Bảo phải làm sao bây giờ.

Lạc Thần Hi có lẽ đã sử dụng tất cả kỹ năng của mình nên mười mấy xe cảnh sát cũng không làm gì được anh, anh phóng sang bên trái rồi lại sang bên phải, kỹ năng ảo diệu hơn cả vua xe

Nhưng dù sao Cục Cảnh sát cũng không phải chỉ để trưng, an ninh trật tự ở thành phố A luôn rất tốt, đột nhiên xuất hiện một tên đua xe liều mạng muốn chạy trốn cảnh sát, chuyện này khiến cho cảnh sát tưởng rằng Thiên Nhã và anh ở trong xe chính là tội phạm bị truy nã, nên họ còn điều cả trực thăng truy bắt.

Thiên Nhã thấy việc này càng lúc càng ảm ỉ, nhưng cô đã bị hoảng sợ quá mức, lại còn choáng váng nên chẳng còn sức lực để khuyên anh nữa, được rồi, mặc cho số phận đi, Lạc Thần Hi, xem thử cuối cùng anh muốn gây ra bao nhiêu rắc rối.

Cuối cùng, Lạc Thần Hi giống như đã chơi đủ rồi, thực hiện cú drift hoàn mỹ, sau đó phanh gấp xe dừng lại

Thiên Nhã nhắm chặt hai mắt đột nhiên muốn lao khỏi xe để nôn, nhưng cô lại bị tình thế trước mặt làm cho sợ hãi.

Trời ạ, tình huống gì đây, chỉ thấy ở phía trước có hàng chục cảnh sát đứng ở bên lề đường phòng bị, giờ súng sẵn sàng đón quân địch từ xe bên này

Chân Thiên Nhã mềm nhũn, cảm giác buồn nôn mãnh liệt kia đã bị nén trở về, cô tròn mắt giận dữ nhìn Lạc Thần Hi: Anh nhìn đi! Để xem anh xử lý tàn cục thế nào

Lạc Thần Hi cười lạnh, vẻ mặt bình thản, anh nhìn Thiên Nhã bằng ánh mắt “em cứ chờ mà xem”, mang theo ý cười đi ra ngoài

Chiếc xe bị buộc dừng lại tại đường hầm nên cảnh sát không nhìn rõ khuôn mặt của người trong xe, nhưng khi họ thấy rõ khuôn mặt của người phía trước, sắc mặt ai cũng cực kỳ phức tạp, khó coi, thậm chí còn hơi sợ hãi

Người ở giữa có lẽ là cảnh sát trưởng, khi thấy Lạc Thần Hi, anh ra hiệu cho cấp dưới, cảnh sát bỏ hết súng xuống

Thiên Nhã đi qua một bên nôn thốc nôn tháo, cô nhìn thấy cảnh sát trưởng đang vừa nói vừa cười với Lạc Thần Hi, nhóm cảnh sát đều nhao nhao lên xe rồi đi

Thiên Nhã vịn xe, chặc lưỡi, thế giới này đen tối thật, có tiền chính là có cả trời đất, có tiền là có thể ngang ngược lộng hành.

Lúc này Thiên Nhã mới phát hiện, chiếc xe hôm nay Lạc Thần Hi lại là con Lamborghini màu đen cổ chưa từng nhìn thấy, ít nhất phải hơn nghìn vạn, thảo nào nhóm cảnh sát không nhận ra Lạc Thần Hi, nếu ngày thường anh lái chiếc này thì “đám cháu trai” kia đã sớm biết là Lạc Thần Hi rồi, có lẽ cảnh sát không coi Lạc Thần Hi là tên trộm xe thì cũng là tội phạm trốn trại, ai bảo anh phóng như bò mạng vậy.

Lạc Thần Hi nói vài câu với cảnh sát trưởng, người đó nhìn về phía Thiên Nhã, nở nụ cười bất đắc dĩ, tỏ ra áy náy nói gì đó với Lạc Thần Hi, sau đó Lạc Thần Hi quay trở lại, nhún vai với cô, ý bảo không có chuyện gì rồi.

Nhìn về mặt đắc ý đó, Thiên Nhã thật sự muốn mạnh tay đánh anh một trận

“Em không lên xe à?” Lạc Thần Hi ngồi vào trong xe, hỏi Thiên Nhã còn đứng ở phía ngoài.

Thiên Nhã muốn thẳng thừng đáp “không lên!”, nhưng nhìn xung quanh, đây là vùng ngoại thành không người, cô thầm kêu khổ, chột nhìn thấy chiếc xe cảnh sát ở phía trước.

Thiên Nhã cắn răng, nhìn thấy vẻ đắc ý của anh và thực hiện được trò đùa dai, hừ, tôi cũng không phải không có anh là chết.

“Ôi! Anh cảnh sát ơi!” Thiên Nhã nhanh trí vừa chạy vừa vẫy tay về phía xe cảnh sát.

Mặt Lạc Thần Hi lập tức đen lại, nhưng nhanh chóng nở nụ cười, nhìn Thiên Nhã chạy đến trước xe cảnh sát, thò đầu nói gì đó với người ta.

Cảnh sát trưởng tỏ ra khó xử, thấy Lạc Thần Hi đi tới, đặt tay lên vai Thiên Nhã: “Em yêu à, em làm loạn đủ chưa, suýt nữa đã gây ra họa rồi, em còn chưa thỏa mãn sao?” Sau đó anh lại siết cổ từ phía sau, kéo cô về phía xe của mình.

“Cứu..

cứu mạng..” Thiên Nhã giãy giụa, chia tay cầu cứu cảnh sát trưởng

Anh nhìn thấy chưa! Người này muốn giết tôi, muốn giết tôi! Cô trừng mắt cầu cứu về phía cảnh sát trưởng

Cảnh sát trưởng gửi lại cho cô một ánh mắt phức tạp, dường như rất bất đắc dĩ, cũng giống như dờ khóc dờ cười, rồi anh nở máy rồi đi

Lạc Thần Hi lại ném Thiên Nhã lên xe, lần này cô túm lấy tay anh cắn thật mạnh, vậy mà Lạc Thần Hi không hề rút tay lại, chỉ lạnh lùng nhìn cô cắn cho đến khi cổ tay anh xuất hiện vết răng

Mắt thấy sắp cắn đứt rồi, Thiên Nhã gấp áo giắc, giống như đang cắn một con mồi, mà con mồi này lại liếc nhìn cô với thái độ bề trên, bảo đảm rằng hành động của cô là vô nghĩa

Cảm giác kỳ quái này làm cho Thiên Nhã lập tức nhụt chí, răng cũng không còn sức nữa

Cô ngừng cắn, nhưng vẫn túm lấy tay Lạc Thần Hi không buông

“Em cắn đủ chưa?” Anh nhìn cô như đang nhìn con chó nhỏ, đang nhìn thú cưng của mình ra sức gặm xương, mà hoàn toàn không phải cắn tay anh, anh không nhăn mày chút nào.

Thiên Nhã càng nghĩ càng giận, có cảm giác bị sỉ nhục, cô hừ một cái: “Chưa đủ!” Sau đó cô cắn lên vết răng vừa nãy, dùng lực mạnh nhất, một mùi tanh xuất hiện

Thiên Nhã bị dọa giật mình, lập tức buông tay anh ra, trên cổ tay ấy có máu tươi đang rỉ, tuy ít nhưng nhìn thấy cũng sợ

Cô như nai con bị hoảng sợ ngược mắt nhìn anh, nhưng không phải sợ anh sẽ đối phó với cơ thể nào, mà vì anh không hề phản kháng, cũng không thẳng tay tát cổ, mặc cho cô làm anh bị thương

Tình huống kỳ lạ này làm cho Thiên Nhã trở nên lo lắng, cô quay mặt qua chỗ khác không nhìn anh nữa

Lạc Thần Hi đứng ở đó một lát rồi đóng cửa xe hộ cô, quay về vị trí lái, Thiên Nhã lại quay mặt sang bên kia, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng là cảm xúc ngổn ngang

Anh càng không nói một lời, lòng cô lại càng ngổn ngang hơn

Lạc Thần Hi chỉ tay năm ngón vậy mà lại mặc có bất nạt tùy thích, tuy điều kiện tiên quyết là anh bắt nạt cô trước..

Anh khởi động xe, xe đi rất thông thả

Thiên Nhã không hề quay đầu sang bên kia nhìn anh

Cô nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, lại nhìn mấy ngôi sao trên bầu trời tịch mịch ở vùng ngoại thành, nhớ tới lần trước anh đưa cô đến viếng cha mẹ anh, trong núi sâu mà có thể nhìn thấy sao đầy trời, cực kỳ trắng lệ đẹp mắt

Cùng là một khoảng trời, vì sao không phải cùng một phong cảnh, cùng là một người, vì sao có thể thay đổi liên tục như vậy?

Đoán không nổi, thực sự đoán không nổi, anh vĩnh viễn giống như một cái động tối vô biên vô tận không lường được, có thể thu hút sự chú ý của cô, thậm chí trộm mất trái tim của cô, anh có thể liếc mắt một cái đã nhìn rõ lòng cô, còn cô dù cố gắng thế nào cũng không với tới thế giới nội tâm của anh.

Lúc nghe Lạc Thần Dương nói anh lao ra đường cam tâm tình nguyện chết vì cô, cô đã sợ ngây người, nhưng nhiều hơn còn là cảm giác không thể tin được, anh là Lạc Thần Hi mà, Lạc Thần Hi lạnh lùng vô tình, Lạc Thần Hi luôn hành hạ cô, Lạc Thần Hi thuê người lấy mạng cô, làm sao anh có thể bỏ mạng theo cô chứ

Dù vậy trong đầu cô dường như có đoạn ký ức này, nhưng bởi vì lời của cha mà cô quyết định chôn chuyện này thật sâu, dù có thể nào cũng không muốn dây dưa với anh nữa.

Cho nên mới mạo hiểm lao ra đường, nếu có xe không cẩn thận đâm phải cổ, xem như là trả lại ân tình cho anh, nếu xe không đâm phải thì có thể nói là cô mạng lớn.

Nói chung là cô không nợ anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Không nói hẹn gặp lại

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiên Nhã liếc trộm tay phải đang cầm lái của anh, trên cổ tay vẫn còn đang rướm máu, nhưng mặt anh không có cảm xúc gì vẫn hết sức tập trung lái xe, không nói một lời.

Đột nhiên cô cảm thấy bứt rứt khó chịu, tại sao lại như thế? “Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Cuối cùng không nhịn được nữa, Thiên Nhã hỏi anh bằng giọng điệu cứng rắn, dường như đây luôn là lời đạo đầu của cô với Lạc Thần Hi, anh muốn thế nào? Rốt cuộc anh muốn thế nào? “Chắc không phải muốn giết em.” Anh đáp một câu, giọng nói không có cảm giác đùa giỡn, giống như đang châm biếm cô, lại giống như đang tức giận điều gì đó.

Thiên Nhã lườm anh một cái: “Tôi biết, nếu không thì tôi đã chết từ lâu rồi, lại còn chết rất khó coi nữa.” Cô không vui nói

“Bây giờ tôi lại phải cân nhắc một chút để xem rốt cuộc có nên giết em hay không.” “..” Thiên Nhã không nói nên lời

“Anh có thể đừng nói mãi cái chuyện giết người này được không?” Thiên Nhã không chịu được nữa

“Không phải em cũng luôn canh cánh trong lòng chuyện tôi muốn giết em sao.” Anh thản nhiên đáp, trong lời nói ngoại trừ sự thờ ơ còn thoáng cảm xúc bị thương

Thiên Nhã thấy tim mình run lên, tại sao cô lại có cảm giác anh rất tủi thân khi nói câu này, nhưng cô nhìn gò má anh, anh vẫn là cái người lạnh lùng vô tình kia thôi, đôi mắt vĩnh viễn làm người ta khó đoán vẫn đang nhìn về phía trước, không có bất kỳ vẻ gì khác thường.

“Tôi..

tôi không biết.” Thiên Nhã nói với giọng không chắc chắn.

Anh ngáy người, ánh mắt dao động, sắc mặt hơi dịu đi.

“Em không biết cái gì?” Anh nhướn mày hỏi

Thiên Nhã cúi đầu, xe đã cách xa đường cao tốc nơi ngoại thành, lúc ngược lên cô nhìn thấy cửa hàng tiện lợi ở ven đường

“Dừng xe!” Cô đột nhiên hô lên.

Anh phanh gấp một cái làm Thiên Nhã đột nhiên chúi về phía trước, cô sợ đến trán toát mồ hôi, may mà có thắt dây an toàn, nếu không có chết thế nào cũng không biết

Thiên Nhã nhìn anh chằm chằm: Anh muốn lấy mạng tôi đúng không? Lạc Thần Hi gửi lại cho cô ánh mắt vừa trêu đùa vừa vô tội: Chẳng phải em bảo tôi dừng xe sao?

Thiên Nhã bắt đầu đi, xuống xe rồi chạy vào cửa hàng tiện lợi, chỉ chốc lát sau đã cầm một túi đồ nhỏ đi ra

Chung quy thì cô cũng là người tốt bụng, làm người khác bị thương đương nhiên sẽ có cảm giác áy náy, tuy đối tượng là ác ma Lạc Thần Hi

Lạc Thần Hi nhìn cô mở túi nhỏ ra, bên trong có một ít băng gạc, cô kéo tay anh về phía mình rồi chuẩn bị băng bó

Anh nhíu mày: “Em đang làm gì đấy?” Thiên Nhã nhìn cổ tay vẫn luôn rỉ máu của anh: “Tôi đang đền bù họa tôi gây ra, giúp anh xử lý tốt vết thương, dù anh có giờ trò truy cứu trách nhiệm thì tội lỗi của tôi cũng có thể giảm nhẹ hơn một chút.” Lạc Thần Hi tỏ ra không có vấn đề gì, nhưng dường như khóe môi đã cong lên: “Em coi tôi là con gái chác? Vết thương nhỏ như thế, cùm lăm tôi chỉ coi là bị chó dại cắn một cái thôi.” Thiên Nhã thoáng lườm anh: “Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.” “Miệng cho không nói tiếng người.” Anh phản bác

Thiên Nhã dùng sức vỗ lên cổ tay anh một cái, ném băng gạc lên đầu xe: “Tùy anh, không băng bó thì thôi, lòng tốt không được báo đáp.” Cô nói như chuyện đương nhiên, giống như người hành hung không phải là cô, cô chỉ là người nhìn thấy tay anh chảy máu nên tốt bụng giúp anh xử lý vết thương mà thôi

Lạc Thần Hi nhìn vết răng rất sâu và máu rỉ ra ở cổ tay mình, ý cười nơi khóe môi càng sâu hơn: “Đương nhiên không thể băng bó, tôi phải giữ lại để làm bằng chứng, tên hung thủ như em đừng hòng chạy trốn.”

Thiên Nhã lộ ra vẻ mặt khinh bỉ: “Gian trá, vô lại.” Rốt cuộc ai là người siết chặt cổ cô ép cô lên xe? Là ai liều mạng đưa xe hại cái mạng nhỏ của cô có thể mất bất cứ lúc nào, còn nôn thóc nôn gạo?

Lạc Thần Hi cười đen tối: “Muốn thử thủ đoạn gian trá càng vô lại hơn không?” Thiên Nhã bị anh dọa sợ đến quay người: “Không muốn!” Lạc Thần Hi nhìn cô chằm chằm, đôi mắt đầy ý cười, khóe môi cong lên, giống như trời quang quét mây khỏi mặt

Thiên Nhã nhìn anh, bất giác hơi ngơ ngẩn, trái tim lập tức đập rất nhanh

Mặt cô nóng lên, cô quay mặt qua chỗ khác nhìn ra cửa sổ, che giấu sự sợ hãi bất chợt, cô nghiêng mặt lại như muốn trở về về lạnh lùng khi nãy

Nụ cười trên mặt Lạc Thần Hi bỗng biến mất, anh nhìn chằm chằm gò má của cô một lúc rồi khởi động xe, lái về phía khu Vân Thành.

Thiên Nhã vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, xe đã đi vào khu Vân Thành, cô mở miệng muốn nói thêm câu gì nữa, quay đầu lại thì nhìn thấy góc nghiêng lạnh lùng của Lạc Thần Hi, tựa như người có đôi mắt đầy ý cười ban này không phải là anh vậy

Đúng vậy, đây mới là anh, mới là Lạc Thần Hi, vừa rồi toàn là ảo giác

Khi tới dưới nhà Thiên Nhã, họ nhìn thấy xe của Kha Từ Thích đang đậu phía trước, anh dựa vào xe, dáng vẻ như đang chờ Thiên Nhã

Lạc Thần Hi nhếch môi cười giễu: “Xem ra người ta chờ em rất lâu rồi.”

Thiên Nhã thầm kêu không ổn, không phải Kha Từ Thích biết hôm nay cô chạy đi tìm Karen để xin lỗi chứ...

“Sao thế? Em sợ à?” Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thiên Nhã, đôi mắt Lạc Thần Hi trở nên u ám, anh nói bằng giọng châm biếm

Thiên Nhã đáp: “Tôi sợ.” Cô sợ Kha Từ Thích quở trách.

“Phải làm thế nào đây, bây giờ em muốn trốn cũng không được.” Lạc Thần Hi “thương xót” than thở, xe của anh đã dừng lại, Kha Từ Thích cũng đang nhìn hai người ở trong xe

Thiên Nhã cảm thấy khó hiểu, nhưng không muốn lại đấu võ mồm với anh lần nữa, lời nói của anh giống y như con người anh vậy, vĩnh viễn không đoán được, nên cô cần gì phải đoán nữa

“Đến nhà tôi rồi, hẹn gặp lại.” Thiên Nhã đẩy cửa xe ra chuẩn bị đi xuống

Sau đó dường như nghĩ tới điều gì, cô quay đầu lại: “Không gặp lại đâu.” Cô quyết định sẽ quên hết, đêm nay cũng chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng rồi, cô tiếp tục cố gắng quên hết

Lạc Thần Hi gạt đi sự u ám trong mắt, anh quay mặt nhìn về phía Kha Từ Thích ở bên kia

Từ xa, Kha Từ Thích gật đầu với Lạc Thần Hi trong xe, Lạc Thần Hi nhếch môi cười lạnh, xoay vô lăng và lái xe rời đi

Thiên Nhã đi về phía Kha Từ Thích, nghe được tiếng phóng xe đi của Lạc Thần Hi, cô đi tới trước mặt Kha Từ Thích, áy náy cười: “Sao anh không lên nhà ngồi?” Kha Từ Thích thấy dấu năm ngón tay nhàn nhạt trên mặt Thiên Nhã dưới ánh đèn, nhủ mảy, cực kỳ đau lòng: “Karen đánh em?” Hôm nay anh đi tìm Karen, nhưng con bé không nghe điện thoại, trong nhà cũng không có ai, anh lo lắng Thiên Nhã sẽ tự đi tìm Karen để xin lỗi

Con bé Karen ấy từ nhỏ đến lớn không phải chịu một chút oan ức gì, lần này để nó bị bề mặt trước mọi người, người kéo anh đi lại là Thiên Nhã, Karen chắc chắn đã đổ hết tội lên đầu Thiên Nhã

Thật ra anh cũng không có ý định đón nhận Karen, chỉ là không muốn con bé mất mặt, nhưng Thiên Nhã làm vậy, anh cũng thấy vui mừng khắp khối trong lòng

Còn việc làm tổn thương Karen, hôm nay anh muốn một mình gặp con bé nói chuyện, cho nên đã dặn Thiên Nhã đừng tìm Karen trước khi nó nguôi giận, không ngờ Thiên Nhã vẫn đi.

Anh vươn tay xoa đầu tay mờ trên mặt cô, ánh mắt đầy thương xót.

Thiên Nhã nghiêng mặt: “Không sao đâu

một cái tát thôi mà, dù sao em cũng quen rồi.” Cô không biết nên nói cái gì để xoa dịu Kha Từ Thích, muốn tâm trạng anh tốt hơn nhưng không ngờ lại nói quá thiếu suy nghĩ.

Ánh mắt của Kha Từ Thích càng đau lòng cho cô hơn

“Xin lỗi, anh sẽ không để cho em thay anh chịu áp lực nữa đâu.” Kha Từ Thích xoa đầu cô

Thiên Nhã cười khan hai tiếng: “Không đâu đây thì gọi là áp lực gì chứ, đều do em, vốn dĩ không nên đồng ý với cậu ấy, cho cậu ấy hy vọng rồi lại làm cậu ấy thất vọng, bị bề mặt trước nhiều người như vậy.” Kha Từ Thích có bao giờ để cô chịu áp lực đâu? Áp lực của cô đều là do Lạc Thần Hi mang tới, Hạ Văn Cẩm, Jenny Trình đều là vì anh ta mà gây khó khăn đủ đường cho cô, anh thì hay rồi, ngoại trừ tro mắt nhìn cô bị bất lực như thường thức kịch vui thì anh còn dốc hết sức bắt nạt cô nữa

“Lần sau đừng ngốc như vậy nữa, biết rõ đi chắc chắn sẽ bị ức hiếp, mà còn ngốc nghếch chạy qua đây xin lỗi, bị đánh đúng không? Đau đúng không?” Kha Từ Thích nửa trách móc nửa cưng chiều.

Thiên Nhã cười ngây ngô: “Không sao mà, cũng không cảm thấy đau lắm, có lẽ Karen cũng không nỡ đánh em nên đã nhẹ tay.”

Kha Từ Thích không vui nói: “Xem ra em phải cảm ơn Karen đã nương tay rồi, ngày mai anh mở tiệc cảm tạ cho em nhé?” Thiên Nhã gãi đầu, nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Cũng được.” Kha Từ Thích quả thực phải thua cô rồi, vươn tay vuốt mái tóc đẹp của cô: “Em đây.”

Hai người cùng đi về phía cửa lớn, Thiên Nhã liếc nhìn gương mặt hiện ý cười của Kha Từ Thích, cô mím môi, như muốn nói điều gì.

“Em với anh ta...” Kha Từ Thích hỏi như vu vơ.

Thiên Nhã đang không biết có nên nói với anh không, cô thử đề giọng của mình trở nên lạnh nhạt: “Hôm nay em trùng hợp gặp thôi, cho nên tiện đi nhờ xe.”

Nếu như cô nói với Kha Từ Thích mình bị Lạc Thần Hi ép lên xe, sau đó đưa xe mạo hiểm một trận với cảnh sát thành phố A, suýt nữa bị cho là tội phạm trốn trại thì không biết anh sẽ nghĩ gì? “Ừ, gần đây anh có bàn chuyện hợp tác với Tập đoàn Lạc Thần, công trình khu Vân Thành đang tiến hành rất thuận lợi, em tìm việc thế nào rồi?” Nói tới công việc, Thiên Nhã không nhìn được mà u rừ: “Em đang đợi, chắc sắp vào làm rồi.” Cô đáp qua loa, nguyên nhân không gì khác ngoài việc không muốn Kha Từ Thích đứng ra giúp mình, cũng không muốn đến Tập đoàn Kha Thị ứng tuyển,

Kha Từ Thích hiểu tâm tư của cô, anh chỉ cười: “Thế anh chờ em mời anh ăn mừng.” Thiên Nhã nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng cảm kích: “Được, chắc chắn rồi.”

Hai người vừa vào nhà thì thấy cậu bé đang ngồi trên sofa say sưa xem iPad, thấy hai người tới, cậu bé lập tức buông iPad ra, chạy lon ton sà vào lòng Thiên Nhã.

“Ma mi Thiên Nhã, mặt của mẹ!” La Tiểu Bảo mở to hai mắt, kinh ngạc kêu lên, tuy cậu biết với tính cách với ma mi Thiên Nhã thì chắc chắn sẽ đi xin lỗi Karen, nhưng không ngờ người phụ nữ kia ác độc như vậy, dám đánh ma mi Thiên Nhã, hừ hừ, chẳng lẽ cha không xuất hiện kịp thời sao, tại sao ma mi Thiên Nhã lại chịu đòn chứ? Không được, lát nữa cậu phải hỏi Lạc Lăng.

Thiên Nhã sờ mặt, không để tâm mà cười: “Không sao, ma mi không cần thận nên va vào thôi.”

La Tiểu Bảo nhìn cô bằng ánh mắt xem thường: “Mẹ cứ giả vờ đi, chắc chắn là bà điên kia đánh, mẹ còn giấu giúp cô ta nữa.”

Thiên Nhã vội vàng che miệng La Tiểu Bảo: “Nói gì đó, đừng nói linh tinh.”

Cô ngượng ngùng nhìn Kha Từ Thích, nhóc con càng ngày càng không lễ phép, lại còn gọi Karen là “bà điên” ngay trước mặt Kha Từ Thích

Nhưng Kha Từ Thích lại cười đầy cung chiều, anh đi tới bế La Tiểu Bảo lên: “Là do chú Từ Thích không tốt, không bảo vệ được Thiên Nhã, cháu muốn trách thì cứ trách chú là được rồi.”

La Tiểu Bảo yêu hận rõ ràng: “Chuyện này không liên quan tới chú Từ Thích, nhưng bà điên kia thì chú phải nói cho cô ta biết đừng bắt nạt Thiên Nha nữa, đừng nhờ Thiên Nha nữa, Thiên Nha nhà con sẽ không bao giờ giúp...”

“La Tiểu Bảo!” Thiên Nhã khê quát.

La Tiểu Bảo nhún vai, điệu bộ như bất lực: “Được rồi, không phải là điên, là Karen đại trai.” Thiên Nhã bị con trai làm cho tức không làm gì được: “Con muốn ăn đòn không?”

La Tiểu Bảo ôm cổ Kha Từ Thích: “Chú Từ Thích, mà mi muốn dùng bạo lực!”

Kha Từ Thích buồn cười: “Bảo bối nhỏ tranh luận cũng vì ma mi, đừng trách nó, nhưng ở trước mặt chị Karen thì không thể gọi như vậy, nếu không con bé sẽ lột da cháu đấy.” La Tiểu Bảo hừ mũi một cái: “Cô ta mà dám, cháu trái lại muốn lột da của cô ta, dám đánh ma mi Thiên Nhã.” Bộ dạng thờ hờn hờn vì giận của cậu rất đáng yêu, làm cho Thiên Nhã và Kha Từ Thích đều nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Hòa thuận như lúc ban đầu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng thứ Hai, Thiên Nhã và La Tiểu Bảo đi xuống tầng dưới, đang chuẩn bị đưa nhóc con đến trường xong thì cô sẽ đi tìm việc, không ngờ lại gặp Karen lái chiếc Porsche đậu trước mặt.

“Lên xe, tớ đưa hai người đi.” Trông Karen có vẻ rất phấn chấn, tuần trước còn chửi Thiên Nhã âm thầm vì chuyện kia, thậm chí còn đánh cô, giờ lại cười hi hi như không có chuyện gì

Thiên Nhã bất giác đứng chần chừ trước mặt La Tiểu Bảo, lần trước còn hung dữ mà hôm nay lại niềm nở, điều này làm cô nhất thời không phản ứng kịp

“Ma mi, cẩn thận có bấy.” La Tiểu Bảo đi tới phía trước Thiên Nhã, bày ra tư thế của một sứ giả bảo vệ, nghiêm mặt nhìn Karen, nhắc nhở Thiên Nhã

Karen liếc mắt nhìn cô và La Tiểu Bảo phía sau: “Yên tâm đi, tớ không đến mức nhỏ nhen như vậy, tuy tớ vẫn rất giận, nhưng cũng không thể phá hoại mối quan hệ của tớ với hai người được, tôi nghĩ thông suốt rồi, chuyện lần trước là tớ quá nóng lòng, chắc là tớ dọa anh họ sợ mất rồi.” Thiên Nhã cười thoải mái: “Vậy thì tốt.” La Tiểu Bảo hừ lạnh: “Ai biết được một giây sau cô lại có ý định quý quái gì.” Karen không vui trừng mắt với La Tiểu Bảo, tự mình xuống xe mở cửa cho Thiên Nhã: “Lần trước là do tớ quá kích động tát cậu, anh họ đã dạy dỗ tớ rồi, hôm nay tớ tới nhận lỗi với cậu, cùng cậu đi chơi một ngày.” Thiên Nhã có cảm giác đầu óc choáng váng, chơi cùng cô một ngày? Cô còn phải đi làm, sao có thể nhàn rỗi như Karen, áo đến thì đưa tay com tới thì há miệng.

“Ma mi Thiên Nhã, mẹ còn phải đi tìm việc nữa.” La Tiểu Bảo nhắc nhở cô.

Thiên Nhã cười: “Ừ, cậu xem tớ đã mặc như vậy rồi, vốn là định đưa Tiểu Bảo đến trường rồi sẽ đi tìm việc.”

Karen dứt khoát đẩy Thiên Nhã lên xe: “Tìm việc cũng được, tớ đi cùng cậu!”

La Tiểu Bảo nghiêm mặt: “Cô đang cường ép gái nhà lành?”

Karen véo nhẹ mặt của La Tiểu Bảo: “Chị không chỉ cường ép gái nhà lành, chị còn cường ép trẻ nam.” Karen nói xong thì ôm luôn La Tiểu Bảo nhét vào trong xe.

Động tác của cô rất nhanh, ngay cả La Tiểu Bảo cũng không kịp phản kháng thì đã bị nhét vào xe, mặt cậu bé càng thêm u ám, muốn phát cáu mà cũng không được, nếu cậu nổi giận thì Thiên Nhã cũng sẽ bị dọa sợ

La Tiểu Bảo nhìn Thiên Nhã, đòi cô thay mình lấy lại công bằng

Không ngờ Thiên Nhã chỉ cười mà không nói gì, sau đó còn chuyện trò vui vẻ với Karen

Cậu giận đến mức chỉ có thể chu môi ôm thất lực hờn dỗi

Đến cổng trường, Thiên Nhã bế La Tiểu Bảo xuống

Thấy cậu vẫn còn giận, Thiên Nhã nở nụ cười bất đắc dĩ, ngồi xổm xuống dỗ cậu: “Coi như là nể mặt chú Từ Thích, đừng chọc giận Karen, có được không?”

La Tiểu Bảo tỏ ra không bằng lòng, nhưng nghĩ tới việc Thiên Nhã luôn cảm thấy áy náy và biết ơn chú Từ Thích, và lại chú Từ Thích luôn yêu thương, chăm sóc từng li từng tí cho cậu và ma mi: “Thôi được, con cũng không phải người nhỏ nhen như vậy, nhưng nếu cô ta dám bắt nạt mẹ thì con sẽ không khách sáo đâu.” La Tiểu Bảo cố ý nói lớn, rõ ràng muốn để Karen nghe

Karen nhìn dáng người nhỏ bé của La Tiểu Bảo, cười ha ha, suýt chút nữa cười chảy cả nước mắt: “Tớ lại muốn xem thử nó sẽ không khách sáo với tớ thế nào.” Sau đó cô nhìn dáng vẻ khó mà tiêu hóa được câu nói này của Thiên Nhã: “Yên tâm, tớ cũng không nói muốn bắt nạt cậu.” Thiên Nhã tưởng Karen chỉ nói đùa thôi, không ngờ cậu ấy thật sự đi cùng cô tìm việc cả một ngày

Tuy trong quá trình tìm việc, cậu ấy luôn miệng chê công ty này quy mô quá nhỏ, sếp công ty kia không tử tế, môi trường công ty này không tốt, tổ chức nhân viên công ty kia rất thấp,

Thiên Nhã đỏ mặt lạnh, nói đến không từ tế thì chắc cả thế giới này không ai so được với Lạc Thần Hi...

Nhưng sự khinh thường trên mặt Karen cũng quá lộ liễu rồi, thậm chí còn phi nhỏ trong công ty người ta, nên cuối cùng Thiên Nhã muốn mời Karen về trước vì sợ bị liên lụy, nhưng Karen vẫn khẳng khái đi cùng Thiên Nhã, thế là Thiên Nhã đành để Karen ngồi chờ trong xe, hoặc bảo cậu ấy có thể lái xe đi dạo một lúc về.

Đến khi Thiên Nhã ngồi phịch ở nhà hàng, Karen vẫn khỏe như vẫn cười nói vui vẻ, giống như chuyện lúc trước chưa hề xảy ra

Thiên Nhã ưỡn oai nói chuyện với cô ta, vì sao..

vì sao cô vẫn không tìm được việc, cô kém cỏi đến thế sao? “Ài, cậu đừng có như thế nữa, hay là tớ giới thiệu cậu tới làm ở công ty con của cha tớ nhé? Tuy cách khu Vân Thành hơi xa những phúc lợi đãi ngộ tốt lắm.” Nhìn đáng vẻ ừ ừ của Thiên Nhã, Karen nói lời an ủi

Thiên Nhã cười, từ chối ý tốt của cô, ánh mắt ánh lên sự biết ơn: “Hôm nay cậu đi cùng tớ cả một ngày đã coi như là sự ủng hộ rất lớn với tớ rồi, cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng tớ muốn tự mình tìm trước đã.” “Cậu cũng đừng cho là tớ rất vĩ đại, tớ làm vậy thật ra là vì có thể để cậu cách anh họ xa ra một chút, nếu như cậu còn không tìm được việc thì anh họ tớ chắc chắn sẽ để cậu tới công ty của anh ấy làm.” Karen buồn rầu nói

Thiên Nhã phì cười, Karen đúng là Karen, người như cậu ấy đúng là thẳng thắn, chưa bao giờ biết che giấu suy nghĩ của mình, tuy có chút thủ đoạn nhưng cũng không quá tàn nhẫn

“Cậu cười cái gì? Cảm thấy tớ quá kém đúng không, ôi theo đuổi đàn ông đến thành bộ dạng này, cũng coi như cực kỳ thất bại rồi, không ngờ lần đầu tiên trong đời tớ theo đuổi đàn ông mà lại..

thảm hại như thế.” Lúc này đến lượt Karen ừ ừ.

“Thật ra cậu muốn biết vì sao tới hôm đó tớ lại kéo Từ Thích đi không?” Thiên Nhã nhìn Karen, cảm giác mình thật sự cần nói chuyện với cậu ấy, cho cậu ấy một lời gợi ý.

“Vì sao? Tớ vắt óc suy nghĩ cũng không ra được, đáp án duy nhất chính là cậu không nỡ bỏ anh họ thôi, dù sao hai người cũng ở bên nhau lâu như vậy rồi, anh họ vẫn luôn chăm sóc mẹ con cậu..” Thiên Nhã lắc đầu: “Không phải thế, hãy tin tớ, tớ không hề có ý muốn độc chiếm Từ Thích, tớ hi vọng anh ấy được hạnh phúc, cũng tin cậu có thể đem hạnh phúc đến cho anh ấy, nhưng muốn để anh ấy chấp nhận cậu thì không thể gấp, ít nhất bây giờ còn chưa được.” “Vậy tớ nên làm thế nào? Cho dù có làm gì thì anh họ cũng không thích tớ, ngược lại.

ngược lại còn tránh tớ, sau chuyện tỏ tình hôm trước, anh ấy dường như càng hờ hững hơn.” Bề ngoài thì trông như chuyện gì cũng nhường Karen, nhưng thật ra là đang tránh mặt cô, vạch rõ ranh giới với cô, cô sắp khó chịu chết mất.

Vừa nghĩ tới mục đích anh ấy tới tìm mình sau chuyện tỏ tình hôm trước thật ra là bảo mình đừng giận Thiên Nhã, Karen lại buồn bã, tuy cô vẫn rất giận Thiên Nhã nhưng cô đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy mình cũng không phải người nhỏ nhen như vậy, nếu như cô cắt đứt với Thiên Nhã thì anh họ sẽ càng lạnh nhạt với cô thôi.

“Karen..

tớ xin lỗi.” Thiên Nhã thấy đáng về buồn bã của cô, nghĩ rằng ít nhất một nửa trách nhiệm là thuộc về mình nên nói trong áy náy

Karen đập bàn: “Cậu còn nói hả! Cướp anh họ trước mặt nhiều người như vậy! Cậu biết tớ phải cố lấy bao nhiêu dũng khí mới dám đánh cược như thế không? Tớ sắp tức chết rồi, bực chết mất!” Karen lật lại nọ cũ như vậy, trái lại làm Thiên Nhã cảm thấy thoải mái trong lòng hơn: “Cậu cứ mắng tiếp đi, cứ mắng tiếp thì trong lòng tớ mới dễ chịu hơn.”

Karen hừ một tiếng: “Cậu đừng mơ, tớ sẽ không để cho cậu cảm thấy dễ chịu đâu.” Tuy ngoài miệng cô nói vậy nhưng đã khôi phục nụ cười

“Cậu nói thật đi, có thật cậu không thích anh họ một chút nào không? Nếu như cậu không thích anh họ thì tại sao lại kéo anh ấy đi?” Karen thận trọng hỏi, thái độ của Thiên Nhã rất quan trọng, anh họ thích Thiên Nhã như vậy, nếu Thiên Nhã cũng rung động thì..

“Nếu tớ bảo không rung động thì là đang nói dối.” Thiên Nhã thoáng nhìn Karen tròn to mắt, cô bổ sung thêm: “Nhưng tớ nói rồi, tớ thích Từ Thích làm anh trai mình hơn, bọn tớ giống như người một nhà vậy.” Thật ra cũng không thể coi là người một nhà, cô vẫn cảm thấy áy náy với Kha Từ Thích vì đã yêu Lạc Thần Hi, cô biết Kha Từ Thích yêu mình, cho nên sợ anh buồn, sợ anh đau lòng.

Karen thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy tại sao cậu.” Chưa giải đáp được thắc mắc trong lòng, cô không yên tâm nổi.

“Chắc cậu cũng biết câu trả lời, tớ hi vọng Từ Thích hạnh phúc, nhưng..

hiện tại hạnh phúc trong mắt anh ấy không phải là cậu, có lẽ sẽ có một ngày anh ấy yêu cầu, chỉ có yêu thật sự thì hai người mới được hạnh phúc.” Karen hiểu được lời của cô, thờ dãi: “Anh họ thật sự rất thích cậu.” Tuy cô cực kỳ không muốn thừa nhận

“Đừng nhụt chí, tiếp tục cố gắng, làm theo tuần tự thì tốt hơn.” “Tớ biết rồi, đến lúc tớ kết hôn với anh họ, cậu đừng tới cướp người nữa đấy.” Karen cảnh cáo.

Thiên Nhã cười lớn: “Yên tâm, chỉ cần hai người đều cam tâm tình nguyện thì chắc chắn tớ sẽ không cướp nữa.”

Karen và nỗi giận trùng cô: “Vậy ý cậu là lúc đó tớ ép buộc anh ấy?”

Thiên Nhã lắc đầu đáp: “Không dám không dám.”

“Thật ra, là có một chút.” Cô nói thêm

“La Thiên Nhã.” Karen nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên.

“Được rồi, quên chuyện quá khứ mà hướng tới tương lai đi, chuyện lần trước coi như là một bài học, thất bại là mẹ thành công, đừng nản chí.” Thiên Nhã cổ vũ cổ.

Karen lườm cô: “Chỉ cần cậu đừng xuất hiện làm rối thì tớ cũng không cần mẹ thất bại nữa.”

Nhìn đáng vẻ vừa tủi thân vừa sợ hãi của Karen, Thiên Nhã che miệng cười lớn

“Cậu với Lạc Thần Hi kia, có phải..” Karen không phải kẻ ngốc, Thiên Nhã gặp Lạc Thần Hi là căng thẳng, nét mặt thì kỳ lạ

Dựa vào trực giác của phụ nữ, cô cảm thấy giữa Thiên Nhã và Lạc Thần Hi chắc chắn có gì đó

Câu hỏi chuyển chủ đề này làm Thiên Nhã hơi ngẩn ra, khuôn mặt bất giác nóng lên

Karen chăm chú nhìn Thiên Nhã, thấy vẻ mặt Thiên Nhã thì cười gian nói: “Cậu thích anh ta?”

Câu chuyện trợ lý nữ phải lòng chủ tịch đẹp trai thật sự đã quá nhiều rồi, Lạc Thần Hi thì đẹp trai không gì sánh được, lại cuốn hút nữa, Thiên Nhã thích anh ta cũng không có gì lạ, nhưng anh họ cô không kém hơn Lạc Thần Hi chút nào, sao Thiên Nhã lại không thích anh họ mà thích Lạc Thần Hi? Cô cảm thấy không đáng cho anh ấy, nhưng nghĩ lại thì cô lại thấy may mắn vì người Thiên Nhã yêu là Lạc Thần Hi chứ không phải anh họ cô.

“Không đâu..

Tớ không có quan hệ gì với anh ta cả.” Để nhận ra đến vậy sao? Ngay cả Karen cũng biết cảm xúc của cô đối với Lạc Thần Hi.

Vậy chẳng phải Lạc Thần Hi cũng biết..

Trời ạ, cô muốn đập đầu vào tường chết đi cho xong

“Cậu xem cậu kia, biểu hiện của cậu đã bán đứng cậu rồi.” Karen bỗng trở nên tỉnh táo.

Thiên Nhã che mặt lại: “Làm gì có chuyện đấy.” “Nhưng hình như Lạc Thần Hi có vợ rồi!” Karen đột nhiên nhớ ra, hét ầm lên

Mấy người ở bàn bên cạnh lập tức nhìn qua, Thiên Nhã quả thực muốn đào cái lỗ chui xuống, cái cô này lúc nói chuyện không chán động thì không được sao? “Vậy cậu định thế nào?” Về mặt Karen chuyển sang thông cảm, Thiên Nhã vậy mà lại thích một người có gia đình rồi chứ không phải thích anh họ cô

“Tớ có thể làm gì đây, cứ sống tốt, cố gắng làm việc, nuôi dạy La Tiểu Bảo cho tốt thôi.” Karen hít vào một ngụm khí lạnh: “Trời ơi! La Tiểu Bảo là con trai Lạc Thần Hi!” Thiên Nhã bất chấp hình tượng, lập tức vươn tay che miệng cô lại, mặt đỏ bừng lên: “Cô nói bậy bạ gì đấy!” Karen làm cho kinh hồn bạt vía, không ngờ Karen nói bừa mà đúng rồi, bí mật này được nói ra từ miệng người khác, thật sự làm cô giật cả mình.

“Là thật sao?” Karen hỏi với vẻ mặt kinh ngạc

Thiên Nhã không vui đáp: “Làm gì có chuyện đấy, trước đây tớ không hề biết anh ta, sau khi quay về thành phố A mới quen, với lại tớ thật sự không thích anh ta, nên sau này đừng nhắc chuyện đó nữa.” Karen nửa tin nửa ngờ: “Nhưng sao tớ thấy.” Bấy giờ cô suy nghĩ lại thì thấy La Tiểu Bảo và Lạc Thần Hi cũng giống nhau đến mấy phần

“Bây năm trước tớ không hề quen biết anh ta, anh ta làm sao có thể là cha của Tiểu Bảo được.” Thiên Nhã thấy Karen không tin nên tiếp tục giải thích, cố gắng che giấu sự chột dạ của mình

Tuy cô không thích nói dối, nhưng vì chuyện của La Tiểu Bảo thì dù phải nói một nghìn hay mười nghìn câu, cô cũng không quan tâm

“Nói thế cũng phải, nếu La Tiểu Bảo là con cháu nhà họ Lạc thì với thể lực của họ, chắc chắn đã giành La Tiểu Bảo về từ lâu rồi.” Karen nói

Thiên Nhã cười: “Cậu không ngốc nhì, cho nên đừng nói bừa mấy chuyện thế này, lỡ như gây nên hiểu lầm gì đó thì phiền phức lắm.” “Tớ chỉ nói đùa thôi mà.” Thiên Nhã cảm ly nước lên uống vài ngụm, cô thật sự sợ đến vã mồ hôi lạnh, sao ngay cả người vô tư như Karen mà cũng nghĩ ngờ? Chỉ mong đây thật sự chỉ là câu nói đùa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 121: Mang cô ra giao dịch

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong căn phòng cao cấp của khách sạn Lạc Thần, Trình Viễn Sơn giọng cao ly rượu vang đỏ, nói với giọng phấn chấn: “Nào, vì sự hợp tác vui vẻ của chúng ta, cạn một ly!”

Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích đều cười, cùng nâng ly rượu vang, hai đôi mắt tinh anh sáng ngời nhìn ông ta với vẻ sâu xa

“Tối mai tôi sẽ tổ chức buổi họp báo, đến lúc đó Chủ tịch Kha hãy dẫn theo cô tri kỷ xinh đẹp của anh tới tham dự nhé, chúng ta lại cạn ly nữa nào.” Kha Từ Thích tối sầm mặt, nhưng chỉ là thoáng qua: “E rằng cô ấy...” “Chuyện này là đương nhiên rồi, đến lúc đó, nhất định sẽ cho ông ta một sự ngạc nhiên vui vẻ.” Lạc Thần Hi ngắt lời Kha Từ Thích

Đôi mắt Trình Viễn Sơn tràn ngập ý cười đến tối, ông ta nhìn Lạc Thần Hi rồi lại nhìn Kha Từ Thích, cười ha ha: “Tốt, tôi sẽ chờ sự ngạc nhiên vui vẻ từ chủ tịch Lạc.” Bữa tiệc kết thúc, Trình Viễn Sơn rời đi trước, Kha Từ Thích cả buổi luôn tỏ ra ung dung thản nhiên, lúc này liếc nhìn Lạc Thần Hi: “Tại sao lại nhận lời ông ta?” Lạc Thần Hi mỉm cười, nhìn chằm chằm anh: “Chuyện gì cũng có cái giá của nó, lẽ nào ngay cả đạo lý này mà Chủ tịch Kha cũng không hiểu?” Đôi mắt Kha Từ Thích bừng lên lửa giận: “Tôi sẽ không để Thiên Nhã phải chịu bất kỳ tổn thương nào.” Lạc Thần Hi hừ lạnh: “Anh không nhớ thì tôi tự có cách đưa cô ấy tới tham dự.” “Anh nói cái gì?” Ánh mắt Kha Từ Thích mang ý cảnh cáo

“Nếu Chủ tịch Kha không có lòng tin vào bản thân, lo lắng không bảo vệ được tri kỷ xinh đẹp của mình như vậy thì cứ để tôi làm hộ.” Lạc Thần Hi như đang dùng chiêu khích tướng

Ánh mắt Kha Từ Thích trầm xuống: “Anh không được nhúng tay vào chuyện này, nếu không thì hủy bỏ vụ hợp tác này, anh tự nghĩ đi.” Nói xong anh đứng dậy rời đi

“Đừng bảo tôi không nói, với đầu óc của cô ấy, nếu anh nhắc cô ấy trước, chỉ phá hỏng chuyện lớn.” Lạc Thần Hi nói ở phía sau

Kha Từ Thích siết chặt nắm đấm, quay người lại: “Vậy thì sao? Tôi không lợi dụng phụ nữ để đạt được mục đích, càng không muốn lợi dụng Thiên Nhã.” “Anh đã cao thượng như vậy, coi cô ấy như vật báu như vậy, không có lòng tin như vậy thì cứ chờ mà xem.” Lạc Thần Hi đứng lên, vỗ vai anh, rời đi trước.

Thiên Nhã vội vàng chạy xuống lầu, ngồi vào xe của Kha Từ Thích.

“Sao anh lại tỏ ra thần bí như thế, có chuyện không thể lên nhà nói sao?” Thấy Kha Từ Thích giống như có tâm sự, Thiên Nhã vừa cười vừa hỏi anh

“Tối mai anh sẽ tới buổi họp báo của Tập đoàn MG.” Kha Từ Thích nói

Thiên Nhã ngăn người, Tập đoàn MG, công ty của cha Jenny Trinh, nhớ lần trước Kha Từ Thích từng kể với cô gần đây6sẽ hợp tác với Tập đoàn MG

“Anh được hợp tác với Tập đoàn MG rồi?” Trình Viễn Sơn kia cũng không phải người dễ đối phó, ngay cả Lạc Thần Hi cũng bị ông ta đùa bốn

“Anh và Lạc Thần Hi đã thảo luận thành công kế hoạch hợp tác với ông ta.” Kha Từ Thích đáp

Thiên Nhã “ồ” một tiếng, trước đây Kha Từ Thích cũng từng kể nhưng cô luôn giả vờ không để ý

“Vậy thì tốt rồi, anh muốn em đi cùng anh không?” Từ trước đến giờ Kha Từ Thích chỉ cùng cô tham dự các buổi tiệc, cô mà không đi thì anh sẽ đi một mình.

“Không, anh định bảo em đừng đi.” Kha Từ Thích lắc đầu nói

Thật ra Thiên Nhã đi thì Trình Viễn Sơn cũng không thể làm gì0được cô, bởi vì có anh ở đó, nhưng anh không muốn để Thiên Nhã gặp bất cứ mạo hiểm gì, càng không muốn lợi dụng Thiên Nhã để đạt được mục đích, nếu như có thể, anh sẽ dùng cách tốt nhất để bảo vệ cho Thiên Nhã.

Thiên Nhã buồn cười, cảm thấy khó hiểu: “Anh không đưa em đi thì đương nhiên em sẽ không đi, dù sao em cũng không thích tiệc tùng xã giao.” Nhắt là cô phải chạm mặt với một số người.

“Ý anh là, dù ai mời thì em cũng đừng đi

Kha Từ Thích nói.

Thiên Nhã nhú mày: “Trừ anh ra thì còn ai mời nữa chứ?”

Kha Từ Thích cười, xoa đầu cô: “Không có gì, tối mai em cứ ở nhà, nhớ lời anh nói là được.”

Không hiểu sao Thiên7Nhã cảm thấy Kha Từ Thích hơi kỳ lạ, cô chỉ đành đồng ý: “Được rồi, mai em còn phải ra ngoài tìm việc nữa, buổi tối trở về chắc là cũng mệt rồi, làm gì có chuyện ung dung như lời anh nói, tóm lại là em đồng ý với anh.”

Nói xong Thiên Nhã lại thăm cấn đầu lưỡi, cô không nên kể khổ với Kha Từ Thích.

Kha Từ Thích chợt nhú mày: “Sao vậy? Tìm việc khó khăn lắm hả?”

Quả nhiên anh lại hỏi vấn đề này rồi: “Đâu có, chỉ là yêu cầu của em cao quá, kén cá chọn canh ấy mà.” Cô phát hiện mình nói dối không bị dò mặt nữa rồi

Kha Từ Thích nửa tin nửa ngờ: “Em đừng lừa anh, thật sự không cần anh giúp?”

Thiên Nhã vờ dối: “Ai lừa anh chứ, anh không tin em sao?”

Kha Từ Thích nở nụ cười bất đắc dĩ: “Được rồi, anh tin em.” “Anh không cần giúp em đâu, em muốn nỗ lực bằng sức mình, trước đây là do quá ý lại vào anh nên em mới lười như vậy.” Thiên Nhã rút kinh nghiệm xương máu, nói

“Anh bằng lòng để em ý lại.” Kha Từ Thích nhìn Thiên Nhã, nói lảm bảm, ánh mắt chứa đầy sự dè dặt

Trước ánh mắt ấy, Thiên Nhã bỗng cảm thấy mất tự nhiên: “Được rồi, em lên trước đây, anh có muốn lên thăm La Tiểu Bảo không?”

Kha Từ Thích cười đáp: “Không, chắc nhóc con cũng ngủ rồi.”

Nhìn bóng lưng Thiên Nhã biến mất ở hành lang, Kha Từ Thích khẽ thở dài rồi lái xe rời đi.

Ngày hôm sau, Thiên Nhã vừa xuống lầu thì nhìn thấy vài chiếc xe màu đen đang đậu ở đó

Cô chợt có linh cảm xấu, tình huống này hình như đã từng gặp rồi

Cô cúi đầu, bước nhanh về phía cửa lớn

“Chào, em yêu, em đừng đi nhanh như vậy, chờ anh một chút.” Giọng nói của Lạc Thần Dương vang lên từ phía sau, Thiên Nhã vừa quay đầu thì hai người mặc đồ đen đã đứng sau lưng cô rồi

Cô giật mình, nhìn về phía Lạc Thần Dương đang bước xuống xe, hỏi: “Anh tới đây làm gì?” Cô bày ra vẻ mặt cực kỳ không chào đón

Lạc Thần Dương nở nụ cười cả lơ phát phơ của một cậu ấm “Anh tới đây đương nhiên là muốn tìm em, chẳng lẽ lại tìm cậu con trai cưng của em sao.” Thiên Nhã đen mặt lại, không vui đáp: “Tôi không rảnh, tạm biệt.” Cô không ngờ vừa mới quay đi thì đã bị hai người mặc đồ đen thẳng thừng kéo lại

“Này! Mấy người muốn làm gì?” Thiên Nhã bị “mờ” vào trong xe, Lạc Thần Dương đặt mông ngồi bên cạnh cô, dặn dò tài xế lái xe

Thiên Nhã hung hăng đập một phát vào chân của anh ta, Lạc Thần Dương bắt ngược trước hành động của cô, đau đến mức phải bê chân nghiêng rặng nghiêng lợi kêu đau

“Em thật độc ác, anh có lòng tốt giúp em mà em lại...” Vẻ mặt Lạc Thần Dương đầy oan ức.” Thiên Nhã tỏ ra “vô cùng biết ơn”: “Cảm ơn anh đã giúp tôi, đúng là kì lạ! Mau thả tôi xuống xe, nếu không là tôi nhảy xuống đây.” “Em nhảy đi, nhảy rồi thì sẽ không có ai giúp anh của anh nữa.” Lạc Thần Dương khoanh tay vát chân nói

Vẻ mặt Thiên Nhã hoài nghi: “Anh nói cái gì?” “Đừng hỏi anh, cứ đi là em sẽ biết thôi.” Lạc Thần Dương nói úp mở

Thiên Nhã cắn răng, giơ chân lên muốn “hành hung” tiếp, Lạc Thần Dương phản ứng rất nhanh, cuống quýt giơ chân lên tránh

“Tôi không muốn giúp anh của anh, thả tôi xuống.” Thiên Nhã nghiêm mặt nói

“Còn Kha Từ Thích, em cũng không giúp anh ta?”

Thiên Nhi càng nghi ngờ hơn: “Rốt cuộc là anh muốn nói cái gì?” “Xem ra Kha Từ Thích không tin em, sợ em làm hỏng chuyện tốt của anh ta”

Lạc Thần Dương than thở

Thiên Nhã hừ lạnh: “Tôi thật sự không hiểu anh đang nói gì.”

“Jenny Trình lên rút ra điều kiện với Kha Từ Thích, nếu anh ta muốn giành được dự án của Tập đoàn MG thì nhất định phải..

không được có bất cứ quan hệ gì với em” Thiên Nhã trầm kinh ngạc: “Không thể nào.” Cô không phủ nhận khả năng Jenny Trình nói yêu cầu này, nhưng Kha Từ Thích không phải người vì một dự án mà cắt đứt quan hệ với cô, anh không phải người như thế

“Tin hay không tùy em, dù sao đây cũng là sự thật.” Lạc Thần Dương bày ra dáng vẻ tùy cô.

“Thế thì tôi càng không nên tham dự.” Thiên Nhã vẫn chưa tin, cái tên Lạc Thần Dương này có nhiều mưu mẹo lắm, tuyệt đối chỉ là nói dối để lừa cô mà thôi.

“Nhưng em phải tham dự.” Thiên Nhã hoàn toàn bị anh ta làm cho mơ hồ: “Cái gì mà tôi phải tham dự? Nếu như tôi muốn tham dự thì sao? Tôi cũng không phải người này người nọ, tôi có tham dự hay không thì liên quan gì đâu? Tôi liên quan gì tới việc hợp tác của họ chứ?” “Đây là lời cảnh dạn của anh anh, em cứ nghe theo đi, nào, tối nay chúng ta sẽ hóa thành một đôi tình nhân, yêu nhau say đắm” Lạc Thần Dương vừa nói vừa khoác tay Thiên Nhã, nhưng bị cô hất ra,

“Tôi không muốn!” Thiên Nhã bị lời của anh ta chọc giận, cái tên này muốn ăn đòn sao? “Nếu như em không muốn tự tay phá hỏng dự án này thì tốt nhất em nên phối hợp một chút.” Lạc Thần Dương tối sầm mặt, nói nhẹ không nghe nên chuyển sang cứng rắn

“Anh!” Thiên Nhã kinh ngạc nhìn chằm chằm anh ta, việc hợp tác của họ thì có liên quan gì tới cô? “Chẳng lẽ em không muốn tận mắt xem thử Kha Từ Thích có phải loại người như vậy hay không?” Thiên Nhã cúi đầu: “Dù anh ấy thật sự làm vậy, tôi cũng không trách anh ấy.” Dù sao cô cũng không phải là bạn gái của Kha Từ Thích, anh ấy hoàn toàn không có lý do gì vì cô mà mất đi một dự án lớn.

Lạc Thần Dương hừ lạnh: “Em rộng lượng thật đấy.”

“Vậy thì giờ tôi có thể xuống xe chưa?” Cô đã thể hiện rõ ràng là mình sẽ không đi rồi.

“Không thể, nếu như em kiên quyết không đi thì anh lập tức công bố cho mọi người biết chuyện giữa em và anh của anh.” Lạc Thần Dương nói một cách thích thú.

“Vô lại!” Thiên Nhã mắng.

“Đứng, anh vô lại.” Nụ cười của Lạc Thần Dương trông cực kỳ đen tối

Thiên Nhã giận đến phát run, thật sự rất muốn xông tới bóp chết anh ta.

“Tôi không có bất cứ quan hệ gì với anh ấy.” Thiên Nhã thấp giọng nói, giống như đang nói với bản thân mình

“Nghe nói Trình Viễn Sơn biết tin về cha em.” Lạc Thần Dương nói bằng giọng sâu xa

Thiên Nhã giật mình: “Gi cơ! Sao ông ta lại...” Trong đôi mắt cô ánh ra vẻ mừng rỡ.

“Anh cũng không biết, anh của anh nói vậy.” Đôi mắt anh ta đầy ý cười

“Thật ư?” Cái tên này rất gian trá, cô nửa tin nửa ngờ

“Cực kỳ chính xác.” Ánh mắt Lạc Thần Dương rất quả quyết

Thiên Nhã lập tức bị thuyết phục hoàn toàn, dù thật hay không thì cô cũng phải đi thử một lần, tới đó hỏi cho rõ ràng

“Nhưng sao anh của anh lại...” Tốt bụng như vậy? “Trong mắt em, anh của anh là người bị tình nghi nên anh ấy không tiện nhúng tay vào chuyện này, nhưng cũng đâu thể cứ gánh tội danh gết người như thế, ài, anh thật sự cảm thấy không đáng cho anh ấy.”

Thiên Nhã lờm anh ta: “Không giống anh chút nào, tình cảm sâu sắc như vậy.” Lạc Thần Dương không phải vẫn luôn phá hoại theo ý mình sao? Đường như không khiến cho thế giới hỗn loạn thì anh ta sẽ cảm thấy có lỗi với bản thân mình vậy

“Đừng trừng anh bằng ánh mắt đó, giờ anh là bạn trai của em đấy.” Lạc Thần Dương và tươi cười, nói

Thiên Nhã phân bác: “Tôi đâu có đồng ý giả làm bạn gái anh.” “Nếu em không giả làm bạn gái anh thì anh nghĩ chị dâu và Jenny Trình kiêu gì cũng lột da em cho xem.” Lạc Thần Dương vừa nói vừa làm ra bộ dạng giống như nghĩ tới cảnh cô bị lột da sờ sờ trước mặt, mặt anh ta tràn đầy khiếp sợ

Thiên Nhã cũng không cười nổi nữa, nhớ tới chuyện lần trước ở khách sạn Lạc Thần, cô đã mạnh tay trả thù họ

“Tại sao tôi lại cảm thấy đây là một cái bẫy.” Trực giác mách bảo cô như vậy.

Lạc Thần Dương tỏ ra buồn cười: “Làm sao lại là cái bẫy được! Mọi thứ anh đều đứng từ góc độ của em mà suy nghĩ.”

Thiên Nhã lau mồ hôi: “Anh đừng có dọa tôi, chồn cáo chúc tết già, rắp tâm ăn gói*.”

(*) Già vờ thân thiện nhằm thực hiện mưu đồ xấu.

Lạc Thần Dương hí mắt lại cười hi hi: “Vậy em là món điểm tâm của anh rồi?”

Thiên Nhã bị anh ta dọa sợ đến mức lui về cửa xe: “Anh đừng qua đây!”

“Xấu hổ cái gì, tối nay em là của anh mà.”

Thiên Nhã nhìn về mặt cực yêu nghiệt của anh ta mà dờ khóc dờ cười, người họ Lạc quả nhiên đều không phải người tốt.

Lạc Thần Dương giao Thiên Nhã cho nhóm thợ trang điểm và nhà tạo mẫu chuyên nghiệp, không đến một tiếng, Thiên Nhã đã xinh đẹp rực rỡ xuất hiện trong bữa tiệc của Tập đoàn MG ở khách sạn Thi Chung

“Lại đây, diễn cho đạt nhé.” Lạc Thần Dương ra hiệu cho cô khoác tay anh ta

Thiên Nhã do dự một lúc, thôi được, vì cha của cô, cô đồng ý, cô đã cực kỳ nóng ruột muốn biết tin tức về cha rồi.

Chương 122: Một buổi tiệc thú vị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã khoác tay Lạc Thần Dương, đi lướt qua đám đông trong bữa tiệc.

Sự xuất hiện của Thiên Nhã và Lạc Thần Dương thu hút sự chú ý của rất nhiều người

Sau khi được trang điểm cô trông rất nổi bật, duyên dáng bước đi trong bộ váy lá sen đuôi dài màu trắng, làn da trắng nõn như tuyết, ngũ quan xinh đẹp, nhìn cô giống như một tiên nữ hạ phàm.

Vô số ánh đèn flash đồng loạt lóe lên, Thiên Nhã giờ tay che mặt, cô không có thói quen đứng trước nhiều ánh đèn thế này, đôi mày liễu hơi nhíu lại

Lạc Thần Dương dịu dàng vỗ tay cô: “Đừng sợ, quen là thấy ổn thôi.” Thiên Nhã nhìn ánh mắt dịu dàng của anh ta, ngăn người ra, cảm giác dịu dàng này không hợp với Lạc Thần Dương, làm cô cứ thấy buồn cười, nghĩ vậy, cô bất giác bật cười, người khác nhìn qua còn tưởng hai người đang thì thầm ngọt ngào với nhau

Lạc Thần Dương nhìn nụ cười mê người của cô, biết cô đang cười cái gì, anh ta khoác tay lên vai bên kia của cô: “Đi thôi, anh của anh ở bên kia.” Nghĩ đến Lạc Thần Hi, chán Thiên Nhã bất giác mềm nhũn, cô không biết cô tình hay vô ý mà thả lỏng vai một chút để né tránh bàn tay đặt trên vai mình của Lạc Thần Dương.

Lạc Thần Hi bị một nhóm người vây ở giữa, anh đang nói với mọi người về vấn đề gì đó, Hạ Văn Cẩm đứng ở bên cạnh

Khi Thiên Nhã nhìn thấy anh, cô lên thở ra một hơi, dừng căng thẳng, La Thiên Nhã, cứ coi như không quen anh là ổn thôi.

Đến khi cô ngược mắt lên thì phát hiện hóa ra bị mọi người vây xung quanh còn có cả Kha Từ Thích và Karen mặt đầy ngọt ngào đang khoác tay anh

“Ồ, chào mọi người.” Lạc Thần Dương vẫy tay chào hỏi họ, lúc này gần như toàn bộ ánh mắt đều tập trung vào anh ta và Thiên Nhã

Đầu tiên Lạc Thần Hi quét mắt nhìn Thiên Nhã từ trên đến dưới, sau đó chú ý tới vòng tay đang ôm chặt cánh tay Lạc Thần Dương của cô, anh vẫn giữ nụ cười nhếch môi quen thuộc, cười như không cười, còn Kha Từ Thích thấy Thiên Nhã thì cảm thấy ngỡ ngàng và cả một chút bất ngờ

Thiên Nhã không khỏi căng thẳng, Hạ Văn Cẩm lạnh lùng nhìn Thiên Nhã ăn mặc xinh đẹp giống như tiên nữ, trong mắt tràn đầy mỉa mai và ghen tị, cô ta liếc Lạc Thần Dương, nhìn đáng vẻ thân mật của hai người họ, đôi chút vui mừng và đắc ý hiện nơi khóe môi.

“Thiên Nhã, sao cậu cũng tới? Đây là...” Karen khó hiểu nhìn Thiên Nhã đứng bên cạnh Lạc Thần Dương.

“Tôi là bạn trai của cô ấy.” Lạc Thần Dương ôm lấy vai Thiên Nhã, tỏ ra “ngây thơ” cười đáp

Karen vừa ngạc nhiên vừa hoài nghi, cô nhìn Kha Từ Thích rồi lại nhìn Lạc Thần Hi, phát hiện sắc mặt hai người đều khác thường, mặt Kha Từ Thích tối sầm lại.

Từ bao giờ Thiên Nhã có người bạn trai thế này? Bản thân cô còn không biết

Cô nên vui vẻ hay là tức giận đây? Nhưng tại sao nhìn người đàn ông này trông rất bất cần đời? Kha Từ Thích và Lạc Thần Hi đều nhìn chăm chăm vào Thiên Nhã, nhiệt độ không khí dường như đột nhiên ngưng trệ, đợi ai đó phá vỡ cục diện bế tắc này

Thiên Nhã muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nuốt câu chữ vào trong bụng

Thôi bỏ đi, tối nay làm “bạn gái của Lạc Thần Dương có vẻ như là lựa chọn tốt nhất, vừa không khiến Kha Từ Thích khó xử, vừa có thể xóa bỏ nỗi nghi ngờ và sự soi mói của Hạ Văn Cẩm

“Tối nay anh và chị dâu mặc đồ xứng đôi thật.” Lạc Thần Dương tiến lên vỗ vai Lạc Thần Hi, nói lời khen ngợi

Khóe môi Hạ Văn Cẩm hiện lên nụ cười đắc ý, đương nhiên rồi, trang phục dạ hội này là do cô ta có ý đặt làm dựa theo bộ áo đuôi tôm của Lạc Thần Hi, yêu cầu nhà thiết kế phải làm sao để trông xứng đôi nhất có thể

“Chứ cứ nói huyền thuyền, hai người chẳng phải cũng mặc rất xứng đôi hay sao?” Hạ Văn Cẩm tỏ ra buồn cười, nhìn bộ đồ hai người đang mặc từ đầu đến chân rồi nói như ám chi

Thiên Nhã liếc nhìn bộ vest màu trắng được thiết kế đặc biệt của Lạc Thần Dương, cùng với chiếc váy dạ hội lá sen đuôi dài của cô thật đúng là cực kỳ xứng đôi

Lạc Thần Dương cười tươi, đưa tay kéo mặt Thiên Nhã lại gần mặt mình: “Em thấy chưa, đáng vẻ cũng rất xứng đôi, trai tài gái sắc, em nhỉ?” Thiên Nhã hận không thể đập cho anh ta một cái thật mạnh, sau đó đẩy anh ta ra, nhưng cô chỉ có thể tỏ ra bình thản, nở nụ cười hơi lúng túng, ghé vào tai anh ta, thấp giọng nói: “Đụng vào tôi nữa thì anh chết chắc rồi.” Lạc Thần Dương giống như không nghe thấy lời cảnh cáo của cô, ngược lại còn ôm eo cô: “Em yêu à, biết em xấu hổ, anh sẽ không nói đùa nữa.”

Nét mặt Kha Từ Thích cứng đờ lại, tay cầm ly rượu rõ ràng dùng lực mạnh hơn.

Lạc Thần Hi cười như không cười nhìn hai người ân ái, ánh mắt ấy làm người khác không đoán ra được suy nghĩ của anh

Lúc này Trình Viễn Sơn và Jenny Trình đã đi tới

Jenny Trình kéo tay Trình Viễn Sơn, sự kiêu ngạo và nụ cười nhếch môi trên mặt khiến người ta cảm thấy chẳng qua cô ta đang mỉm cười, sự kiêu ngạo thanh cao ở trong mắt hoàn toàn chỉ là ảo giác, không có liên quan gì tới sự khinh thường và rề rúng người khác của cô ta

Thiên Nhã thầm nghĩ trong lòng, người phụ nữ này rất biết chừng mực trong tình huống này, cô nhìn lên Hạ Văn Cẩm ở bên cạnh Lạc Thần Hi, cô ta đang nở nụ cười rất hiền dịu, nhẹ nhàng gật đầu với Trình Viễn Sơn và Jenny Trình.

Được rồi, hai người phụ nữ này rất biết chừng mực, ít nhất thì rất có khiếu về diễn kịch

Không biết có bao nhiêu người nhìn thấu màn diễn xuất của cô nhỉ? Nghĩ đến chuyện này là cô lại ù rù, tại sao lần nào cũng phải giả làm người yêu với cái tên này? “Ha ha, Thiên Nhã cũng tới à, hoan nghênh hoan nghênh.” Trình Viễn Sơn không che giấu được sự ngỡ ngàng trước trang phục lộng lẫy của Thiên Nhã, ông ta vươn tay muốn bắt tay với cô, Thiên Nhã nở nụ cười xinh đẹp, lịch sự bắt tay ông ta

“Nhưng đây là...” Ông ta nhìn La Thiên Nhã, ôm chặt cánh tay Lạc Thần Dương, cố làm vẻ huyền bí hỏi

Ông ta nhanh chóng hiểu ra: “À! Đúng rồi, tôi không nhớ lần trước hai người...” Thiên Nhã cũng nhớ lại chuyện ở khách sạn Lạc Thần, lúc cô xông vào phòng ăn giống như người điên để trả thù Hạ Vân Cẩm và Jenny Trình, Trình Viễn Sơn hình như cũng ở đây

Hạ Vân Cẩm và Jenny Trình cũng nhớ lại việc này, đều nở nụ cười lạnh, còn cả ánh mắt hận thù

Lạc Thần Dương nắm tay Thiên Nhã: “Chẳng phải vợ chồng son bọn tôi đã hòa thuận như ban đầu rồi sao?”

Về mặt Trình Viễn Sơn như hiểu ra, liếc mắt nhìn Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích ở bên cạnh không nói một lời, cười lớn nói: “Ha ha ha, vẫn là Thần Dương cậu có cách.” Nhưng đôi mắt toan tính của ông ta lại thoáng vẻ không vui

Mọi người ngồi xuống, Thiên Nhã thấy Trình Viễn Sơn thì rất muốn xông tới hỏi ông ta về chuyện cha mình, nhưng ông ta lại đang bàn về dự án, mời rượu Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích, Lạc Thần Dương thỉnh thoảng cũng chêm vào mấy câu, cô không biết phải mở miệng thế nào, có lẽ là nên tìm một cơ hội thích hợp rồi hỏi? Jenny Trình nhìn chăm chăm Thiên Nhã, Hạ Vân Cẩm hết nhìn Jenny Trình rồi lại nhìn Thiên Nhã, khóe môi bắt giác lộ ra nụ cười khinh thường

Ánh mắt dò xét của Jenny Trình đột nhiên chuyển từ mặt Thiên Nhã sang mặt Hạ Vân Cẩm, hai người phụ nữ đối diện nhau một lúc, sóng ngầm trào dâng khiến không khí bên cạnh hai người đều trở nên lạnh lẽo

Sao Thiên Nhã lại không cảm nhận được ánh mắt gay gắt của Hạ Vân Cẩm và Jenny Trình chứ? Nhưng cô chỉ cố gắng tránh đi, cúi đầu nhìn điện thoại

“Thiên Nhã, cậu thành thật khai báo đi, từ khi nào mà cậu và anh ta...” Karen đi tới ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Thiên Nhã, sắp lại gần cô rồi khẽ hỏi, thật sự không kìm được sự tò mò

Thiên Nhã nhìn cô bằng ánh mắt “tờ bực”, ghé vào tai cô nhẹ giọng đáp: “Mai tớ sẽ giải thích với cậu.” Karen rõ ràng càng tò mò hơn, giọng nói bắt giác cao thêm: “Lẽ nào hai người không phải người yêu thật?” Thiên Nhã lập tức che miệng cô lại rồi nhìn mọi người trong buổi tiệc, Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích vẫn đang nói chuyện với Trình Viễn Sơn, còn Hạ Vân Cẩm và Jenny Trình đang cảnh giác nhìn cô

Thiên Nhã lên là lừa, chắc không phải hai người phụ nữ này sắp hợp lại để khừ cô đấy chứ? Chẳng lẽ sẽ lộ ra cô sao? “Bây giờ không tiện, sau này hẵng nói.” Thiên Nhã ghé sát bên tai Karen, giọng càng nhỏ hơn

Tuy Karen không bằng lòng nhưng thấy đáng vì e dè của Thiên Nhã thì cô cũng đành bỏ qua, ngoan ngoãn ngồi trở lại bên cạnh Kha Từ Thích

Mặc dù Kha Từ Thích đang nói chuyện với Trình Viễn Sơn và Lạc Thần Hi nhưng dường như vẫn chú ý tới cuộc nói chuyện của Thiên Nhã và Karen, còn Lạc Thần Hi cũng thỉnh thoảng liếc Thiên Nhã và Trình Viễn Sơn một cái

Phòng viên nhà báo và các khách quý đều gần như đã đến đông đủ, buổi họp báo chính thức bắt đầu, đầu tiên Trình Viễn Sơn đi lên phát biểu, sau đó Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích cũng ngồi xuống vị trí chủ trì hội nghị, ba người chính thức tuyên bố kế hoạch hợp tác của Tập đoàn MG, Tập đoàn Lạc Thần và Tập đoàn Kha Thị, còn trả lời câu hỏi của phóng viên.

Thiên Nhã ngồi ở bên dưới theo dõi.

Lạc Thần Dương đi ra khỏi phòng vệ sinh thì tình cờ gặp Karen đang đi về phía phòng vệ sinh nữ

Nhìn thấy Lạc Thần Dương, cảm giác tò mò trong lòng cô lại bị khơi dậy

Karen tiến lên giơ tay ngăn Lạc Thần Dương lại: “Nói đi, anh và Thiên Nhã không phải quan hệ yêu đương nam nữ gì đúng không?” Nhìn phản ứng của Thiên Nhã là biết không phải rồi, bây giờ cô chỉ tìm chứng cứ mà thôi

Lạc Thần Dương bị cô chặn ở cửa phòng vệ sinh, anh ta liếc nhìn cô gái xinh đẹp đang trợn to mắt, nếu như nhớ không nhầm thì có chính là em họ của Kha Từ Thích, cô gái mặc trang phục cô dâu toả tình với Kha Từ Thích trong tiệc sinh nhật lần trước? Ha ha, chuyện này được lan truyền rồi, còn có cả ảnh chụp nữa

“Sao vậy? Cô không hi vọng là đúng ư? Chẳng lẽ tôi thật sự đẹp trai đến mức có nhiều cô gái thầm thích tôi đến thế.” Anh ta vừa nói vừa vươn tay muốn vuốt mặt cô

Karen hoảng sợ vội vàng lùi về phía sau hai bước: “Cái tên xấu xa này! Dám vô lễ như vậy!” Lạc Thần Dương tỏ ra vừa vô tội vừa oan ức: “Cô hai à, là cô chặn tôi đấy.”

“Vậy anh nói đi, rốt cuộc anh với Thiên Nhã có phải đang yêu nhau thật hay không?” Karen chống nạnh thờ hỏn hển hỏi, cô chỉ muốn có được đáp án thôi, việc gì phải úp mở ở đây!

Lạc Thần Dương híp mắt, vươn tay kéo cô qua, chống hai tay vào tường để cô không thể nhúc nhích

“Chứ cô nghĩ thế nào? Bọn tôi yêu thật, hay là yêu giả?” Anh ta ghé sát vào mặt cô hỏi

Karen sợ hãi nghiêng mặt đi, hành động ngả ngón của anh ta làm cho cô bùng lên cơn giận

Cô vừa muốn giơ chân lên cao đại cho anh ta một phát thật mạnh, không ngờ Lạc Thần Dương giống như biết trước, anh ta giơ chân trái lên nên cô đập hụt

Cổ trợn mắt, lại giơ chân lên muốn tập kích chân còn lại của anh ta, không ngờ Lạc Thần Dương lại nhanh chóng né được, nhưng hai tay vẫn chống tường nhất cô lại

Karen dứt khoát dùng sức đẩy, Lạc Thần Dương sớm đã có sự chuẩn bị, đúng lúc cô đẩy thì anh ta cũng ôm lấy cô, nhân lúc Karen còn khiếp sợ chưa kịp phản ứng lại, anh ta đẩy cô vào phòng vệ sinh nam

“A” Trong phòng vệ sinh nam truyền đến tiếng hét sợ hãi long trời lở đất của Karen

Lạc Thần Dương đứng ôm bụng cười lớn ở trong phòng vệ sinh nam, Karen giống như phát điên đuổi theo muốn đánh anh ta, Lạc Thần Dương chạy như bay về sảnh tiệc, Karen tiếp tục đuổi theo sau.

“Anh họ! Anh ta bắt nạt em!” Bài phát biểu của cuộc họp báo kết thúc, kế tiếp chính là thời gian vui vẻ, Karen tiến lên khoác tay Kha Từ Thích, chỉ vào Lạc Thần Dương ở bên kia đang kéo tay Thiên Nhã giống như đang muốn kể chuyện cười

Kha Từ Thích nhủ thầm, siết chặt tay lại, anh đi về phía hai người đó.

“Thiên Nhã, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện một lát.” Kha Từ Thích kéo tay Thiên Nhã muốn đi ra ngoài.

Không ngờ Lạc Thần Dương lại bắt được cổ tay Thiên Nhã: “Sao thế? Chú tịch Kha, anh muốn nói gì với bạn gái tôi vậy?” Anh ta hỏi một cách thích thú, trong mắt còn chứa ý khiêu khích.

Kha Từ Thích hất tay anh ta ra: “Tôi nghĩ tôi không có nghĩa vụ phải nói cho Phó Chủ tịch Lạc.” Anh vừa nói vừa kéo Thiên Nhã muốn đi, Lạc Thần Dương lại giữ tay kia của cô lại: “Đừng đi mà, em yêu, lát nữa chúng ta hãy nhảy một bài.”

Sau đó anh ta tiến đến bên tai Thiên Nhã, nói: “Em đừng quên trước khi tới đây anh đã nói với em chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Cuộc độ sức của họ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã ngây người, thấy Jenny Trình đang ở phía xa, cô rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Kha Từ Thích: “Từ Thích, có chuyện gì nói sau nhé.”

Cơ thể Kha Từ Thích cứng đờ, nhìn Lạc Thần Dương nắm tay cô bằng ánh mắt nghi hoặc và tổn thương khó mà diễn đạt thành lời

Lúc này Karen đã đuổi đến, cô lao lên định vung tay tát Lạc Thần Dương, Thiên Nhã giơ tay ngăn lại: “Karen, cậu sao vậy?” Cô khó hiểu hỏi

Karen chu môi, dùng sức vùng vẫy khỏi tay của Thiên Nhã: “Cậu hỏi anh ta đi!” Thiên Nhã nhìn Lạc Thần Dương, anh ta xòe hai tay, đáng vẻ như cực kỳ vô tội: “Anh chỉ nói đùa với cô ấy, không ngờ cô ấy..

vẫn là Thiên Nhã nhà anh rộng lượng nhất.” Thiên Nhã nghĩ mình chỉ ngăn cản Karen đánh người lung tung tại tình huống thế này, nhưng đối với Kha Từ Thích, cô đã đứng ra bảo vệ Lạc Thần Dương

Karen chỉ vào Lạc Thần Dương, đáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống

Thiên Nhã ghé vào tai cô và nói: “Có gì từ từ tính sổ, nơi này là tiệc hợp báo của Tập đoàn MG,2cậu cũng không muốn làm âm ỉ một trận khiến Từ Thích mất mặt mà...” Thiên Nhã tốt bụng nhắc nhở

Karen như bị nói đúng chỗ mình bận lòng, hít sâu một hơi: “Món nợ này tôi từ từ tính với anh, anh họ, chúng ta đi nhảy nào!” Cô kéo Kha Từ Thích đi

Kha Từ Thích luôn dán mắt vào Thiên Nhã, như đang suy nghĩ điều gì đó

“Anh họ?” Karen hươ hươ tay trước mặt anh.

Anh cười miễn cưỡng, thu ánh mắt về, quay người đi với Karen.

Thiên Nhã thầm thở phào, cô biết trong lòng Kha Từ Thích không vui, nhưng không còn cách nào, chỉ đành giải thích với anh sau vậy.

Lạc Thần Hi, Hạ Văn Cẩm, Trình Viễn Sơn, Jenny Trình, còn có một anh đẹp trai tóc vàng đang ở một bên nói chuyện phiếm với nhau

Jenny Trình khoác tay của chàng đẹp trai tóc vàng, thi thoảng thăm thẳm bên tai anh ta vài câu, trông vô cùng thân mật

Cô ta liếc nhìn Lạc Thần Hi như cố ý lại như vô tình, nhưng thấy anh bình thản, Jenny Trình thầm nghiêng rằng, càng thân mật với chàng đẹp trai tóc vàng hơn.

Thấy Lạc Thần Dương và Thiên Nhã đi đến, Trình Viễn Sơn thoáng nhìn Lạc Thần Hi bằng ánh mắt sâu xa, Lạc Thần Hi cũng đáp lại ông ta bằng ánh mắt đó

“Chẳng hay cô La có nề mặt nhảy một điệu với tôi không?” Ông ta bồng giơ tay, bày ra điệu bộ lịch thiệp, nói với Thiên Nhã

Thiên Nhã đang phiền muộn trong lòng vì không có cơ hội ở riêng với Trình Viễn Sơn để hỏi thăm chuyện của cha mình, nên khi nghe thấy lời mời của ông ta cô vô cùng vui mừng.

“Đương nhiên.” Thiên Nhã nở nụ cười chân thành

“Chẳng hay Phó Chủ tịch Lạc có phiền lòng để tôi mượn bạn gái anh một lát không?” Trình Viễn Sơn lại hỏi Lạc Thần Dương.

Lạc Thần Dương cười vô tư, đáp đầy hào phóng: “Chủ tịch Trình, mời.” Trình Viễn Sơn cười sâu xa với anh ta, dẫn Thiên Nhã chậm chậm bước vào sân nhảy

Là chủ buổi tiệc hợp báo hôm nay, Trình Viễn Sơn vừa dẫn theo cô gái xinh đẹp vào sân nhảy, ánh đèn liền tập trung vào họ

Kha Từ Thích đang lơ đãng khiêu vũ với Karen trong sân nhảy, từ lúc Thiên Nhã ở dưới sân khấu anh luôn chú ý đến cô, cùng với Trình Viễn Sơn.

Bước nhảy của anh càng lúc càng gấp rút, càng lúc càng hỗn loạn, bàn tay nắm lấy tay Karen cũng dùng sức hơn

Karen phối hợp với bước nhảy của anh một cách khó nhọc, bị anh làm cho có chút choáng váng, nhưng cô lại rất tận hưởng sự tiếp xúc thân mật như vậy với anh họ, tận hưởng hơi thở mê người đang cạnh kề của anh, bất giác bị anh đưa dẫn,

Thấy Thiên Nhã lại có thể đặt tay lên tay Trình Viễn Sơn, cùng nhảy điệu Waltz, đôi mày anh tuấn của Kha Từ Thích không kìm được mà nhíu lại

Thiên Nhã đang làm gì vậy? Lão già ấy không phải người tốt, vậy mà cô lại mang điều bộ cực kỳ vui vẻ

Thiên Nhã hoàn toàn không hay biết ánh mắt căng thẳng lo âu của Kha Từ Thích trên sàn nhảy, cô chỉ nghĩ cách làm thế nào để mở lời với Trình Viễn Sơn, ông ta bỗng mời cô nhảy, lẽ nào muốn chủ động nói chuyện về cha với cô? Ông tay ôm chiếc áo măng của cô, đôi mắt mang ý tứ mà Thiên Nhã không hiểu, khiến cô bất giác thăm rùng mình một cái, radar bé nhỏ thu nhận được tín hiệu nguy hiểm

Thiên Nhã đột nhiên nhớ lại ánh mắt thẳng thừng quan sát cổ của ông ta tại văn phòng Lạc Thần Hi lần trước.

Cô hơi muốn thoát khỏi bàn tay của Trình Viễn Sơn, nhưng lý trí vẫn mách bảo cô, đừng manh động, phải thăm dò tin tức về cha rồi tính.

Buổi tiệc đổi một bản nhạc khác, êm ái hơn bản trước, Thiên Nhã phối hợp với bước nhảy của Trình Viễn Sơn, ông ta sáp lại gần cô như cố ý lại như vô tình, khiến Thiên Nhã có thể cảm nhận được hơi thở của ông ta.

Thiên Nhã kim nén cơn buồn nôn nơi lồng ngực, cười đáp: “Chủ tịch Trình, nghe nói ông...”

“Đã từng có ai nói với cô La, à, sau này anh gọi em là Thiên Nhã nhé?” Thiên Nhã gật đầu.

“Thiên Nhã, đã từng có ai nói với em, rằng em rất quyến rũ không?” Ánh mắt Trình Viễn Sơn hiện vẻ ám muội, mang theo tán thưởng, lộ sự trêu chọc làm Thiên Nhã ghê tởm.

Thiên Nhã miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Tôi không quan tâm chuyện này, điều tôi quan tâm là tin tức về cha.”

Đôi mắt Trình Viễn Sơn lướt ra một tia ngạc nhiên mà Thiên Nhã không nhận thấy, sau đó ông ta nở nụ cười: “Đừng gấp, tối nay là ngày trọng đại Tập đoàn MG chính thức hợp tác với Tập đoàn Lạc Thần và Tập đoàn Kha Thị, chúng ta vui chơi thỏa thích đã.”

Chỉ một câu của Trình Viễn Sơn đã khiến Thiên Nhã thu lời mình muốn nói trở về, cô thăm thò dài một tiếng, sót ruột đến nỗi không biết nên mở lời như thế nào nữa

Karen một tối thờ hồn hèn, nhưng dường như Kha Từ Thích không có ý định dừng lại. “Anh họ, chúng ta nghỉ ngơi một lát nhé? Chúng ta đã nhảy ba bài rồi.” Với thể lực và kỹ thuật nhảy của cô, vài bài cũng không thành vấn đề, nhưng bị Kha Từ Thích liên tục xoay như chong chóng thế này, còn xoay theo Thiên Nhã, cô thật sự mệt chết mất! Bực chết mất! Nhưng Kha Từ Thích vẫn không phản ứng, anh vẫn không ngừng đi theo bước chân của Thiên Nhã và Trình Viễn Sơn, nhìn bàn tay không chịu yên phận của Trình Viễn Sơn, nhìn Thiên Nhã cổ che giấu sự kháng cự, anh nhủ chặt mày

“Anh họ!” Karen bỗng nổi cáu, hất tay của anh ra, nổi giận trừng anh

Kha Từ Thích chợt ngây người, lúc này mới ý thức được mình đã hoàn toàn lơ là Karen.

Bởi vì Karen kêu lớn, âm nhạc cũng dừng lại

“Em không nhảy nữa.” Karen nói trong âm ức, sau đó ôm mặt chạy ra ngoài

“Karen!” Kha Từ Thích nhìn bàn tay vừa nắm tay Karen của mình, vì anh dùng sức nên đã đỏ lên, ánh mắt không nở và áy náy

Thiên Nhã bước qua đó: “Anh mau đuổi theo cậu ấy đi.” “Nhưng mà em...” Kha Từ Thích thoáng nhìn Trình Viễn Sơn ở sau lưng cô

“Mau đi đi.” Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng lúc cô nhìn thấy Karen, cậu ấy đang khóc

Kha Từ Thích siết nắm đấm, chỉ đành đuổi theo Karen

Bầu không khí của buổi tiệc phút chốc như bị đóng băng, mọi người đều nhìn về phía sân khấu để biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì

Trình Viễn Sơn cười lớn và nói: “Không sao, mọi người cứ tiếp tục vui chơi ăn uống! Không say không về!” Ông ta nói bằng giọng hào phóng

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn lên sân khấu, Lạc Thần Dương thì vừa uống rượu vừa ăn ngon lành.

Lạc Thần Hi khẽ nhíu mày: “Rốt cuộc cậu đã dùng cách gì?” Ánh mắt nhìn Lạc Thần Dương hơi âm u.

Lạc Thần Dương thư thái uống một ngụm rượu, nhún vai đáp: “Chuyện này anh đừng quan tâm, chẳng phải anh bảo em đưa cô ấy đến sao, anh là một người chú trọng kết quả hơn quá trình mà.”

Lạc Thần Hi như đang cười lạnh: “Tốt nhất đừng để tôi biết quá trình ấy.”

Lạc Thần Dương bày ra điệu bộ sợ hãi: “Anh, anh đừng dọa em, em làm theo anh căn dặn mà, để Thiên Nhã tham dự tiệc hợp báo này, hơn nữa còn chịu gần Trình Viễn Sơn nữa.”

Lạc Thần Hi liếc nhìn anh ta, đôi mắt sâu thẳm sắc bén như muốn cắt ruột Lạc Thần Dương thành từng khúc, nở nụ cười đen tối như có như không

Nếu là người khác bình thường đã sớm bỏ vũ khí đầu hàng rồi, nhưng Lạc Thần Dương nổi tiếng không sợ chết, anh ta nhìn thẳng Lạc Thần Hi, đáp trả anh bằng ánh mắt như muốn nói “em trong sáng”.

Lạc Thần Hi rời mắt, nhìn lên sân khấu, nhưng không thấy Thiên Nhã và Trình Viễn Sơn đâu nữa.

Anh quét mắt nhìn một vòng buổi tiệc, không thấy bóng dáng của hai người họ

“Thiên Nhã đâu?” Sau lưng truyền đến giọng nói của Kha Từ Thích

Lạc Thần Dương nở nụ cười tùy hứng: “Ồ, nhanh vậy đã đổ bạn gái về rồi sao?” Kha Từ Thích siết nắm đấm, bước thẳng lên trước nắm lấy cổ áo của anh ta: “Tôi hỏi anh, Thiên Nhã đâu!” Anh giận dữ trừng Lạc Thần Dương, trầm giọng hỏi

Lạc Thần Dương nhíu mày nở nụ cười khiêu khích, để mặc Kha Từ Thích nắm cổ áo mình, điệu bộ như cực kỳ hưởng thụ dáng vẻ nổi giận này của Kha Từ Thích

Lạc Thần Hi thoáng nhìn cầu thang tầng hai của sảnh tiệc, đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại, đi về phía đó

Khi ba người đàn ông tổng cửa vào, Thiên Nhã đang ngồi thưởng thức trà mà Trình Viễn Sơn pha

Trình Viễn Sơn ngừng pha trà, nhìn Lạc Thần Hi xông vào trước, sau đó là Kha Từ Thích và Lạc Thần Dương

Đôi mắt ông ta không hề kinh ngạc, nhưng Thiên Nhã thì giật cả mình, cô vừa định mở lời hỏi chuyện của cha mà! Ba người này rốt cuộc đang làm gì vậy! Phá hỏng chuyện tốt của cô rồi! “Các anh đến đúng lúc lắm, cùng uống trà nhé.” Đôi mắt Trình Viễn Sơn hiện ý cười sâu xa, ra hiệu họ vào ngồi.

Lạc Thần Hi lạnh lùng qua đó ngồi, Kha Từ Thích rõ ràng đã thờ phào nhẹ nhõm, còn Lạc Thần Dương lại mang bộ dạng cà lờ phất phơ bước qua, ngồi trên sofa cạnh Thiên Nhã với tư thế thoải mái nhất

“Em yêu, sao em lại tự mình đến đây thưởng thức trà của Chủ tịch Trình chứ, không gọi người ta gì cả.” Giọng điệu Lạc Thần Dương vừa trêu chọc vừa nũng nịu

Thiên Nhã ho khan hai tiếng, không biết vì Lạc Thần Hi hay Kha Từ Thích, bị Lạc Thần Dương gọi là “em yêu” như vậy, khiến cô cảm thấy rất khó xử

“Ha ha, xem ra vợ chồng hai người nên từ từ vun đắp thêm tình cảm.” Trình Viễn Sơn bông đùa

Thiên Nhã và cười nhìn Lạc Thần Dương, lờ mờ anh ta, ý bảo “sau này đừng gọi tôi là em yêu!” Họ uống trà xong thì buổi tiệc cũng kết thúc

Tại bãi đậu xe của khách sạn Thì Chung, Thiên Nhã lập tức rút tay khỏi cánh tay của Lạc Thần Dương: “Tôi tự về là được.” Lạc Thần Dương ra hiệu cô nhìn đằng sau: “Jenny Trình đang ở sau đấy, em chắc chứ?” Thiên Nhã nhìn ra sau, quả nhiên thấy Jenny Trình đang say khướt, được chàng đẹp trai tóc vàng dìu đi

“Uống! Em muốn uống nữa!” Trông như cô ta đã say, nhưng ánh mắt vẫn dán vào bóng lưng của Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm cách đó không xa

Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm cùng nhìn ra sau, Jenny Trình hí hóp mắt, nhếch môi gian xảo, kéo chàng đẹp trai tóc vàng qua, chủ động hôn anh ta

Rõ ràng chàng đẹp trai tóc vàng cực kỳ hưởng thụ sự nhiệt tình của cô ta, anh ta nhanh chóng ôm lấy cô ta, tấn công mãnh liệt hơn đối phương, hai người cứ thế tựa lên xe hôn nhau nồng nhiệt

Jenny Trình như hôn đến say sưa, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía Lạc Thần Hi, đầy khiêu khích và tuyên chiến

Lạc Thần Hi chỉ lạnh lùng nhìn cô ta, quay người thì nhìn thấy Thiên Nhã và Lạc Thần Dương

Hạ Vân Cẩm bên cạnh anh tỏ ra buồn cười nhìn Jenny Trình, sau đó phát hiện Lạc Thần Hi đang nhìn chằm chằm Thiên Nhã

“Chồng, chúng ta về thôi.” Cô ta ôm cánh tay Lạc Thần Hi, nói

Kha Từ Thích từ sau kéo tay Thiên Nhã: “Thiên Nhã, anh đưa em về.” “Còn Karen thì sao?” Thiên Nhã lo lắng hỏi.” “Con bé không khỏe nên về nhà trước rồi.” Kha Từ Thích lạnh nhạt đáp

Thiên Nhã chột nhiu mày, biết chắc chắn Karen đã giận

“Em yêu, chúng ta đi thôi.” Lạc Thần Dương khoác vai Thiên Nhã và nói

Thiên Nhã đang định thoát khỏi tay của Lạc Thần Dương, không ngờ Kha Từ Thích còn nhanh hơn cô

Kha Từ Thích kéo tay Lạc Thần Dương khỏi vai cô, vịn tay khiến anh ta ngã trên mặt đất

Thân thủ Lạc Thần Dương cũng rất nhanh nhẹn, vừa trở người liền bật dậy, siết nắm đấm chuẩn bị giao chiến

Trong lòng Thiên Nhã ngán ngấm, vốn dĩ cô tham dự buổi tiệc tối nay là để thăm dò tin tức về cha, nào ngờ lại không thu hoạch được gì, Trình Viễn Sơn cứ luôn úp mở, thật sự không hiểu nổi ông ta muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tình thế khó xử

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Đừng đánh nữa được không?” Thiên Nhã bất lực kêu lên.

Rõ ràng chỉ vô ích, Kha Từ Thích và Lạc Thần Dương đã xông tới đánh nhau.

“Đừng đánh nữa!” Thiên Nhã quát lên, lúc này không chỉ hai người đang đánh nhau ngừng lại, ngay cả Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm vừa định bước lên xe cũng dừng lại, còn có Jenny Trình và anh đẹp trai tóc vàng đang hôn nhau nồng nhiệt, đều nhìn chằm chằm Thiên Nhã.

Thiên Nhã cũng bị chính tiếng hét của mình làm giật mình, cô ngăn người, nhìn gương mặt của Kha Từ Thích và Lạc Thần Dương thăm tìm thì đau lòng cho Kha Từ Thích

Nhưng có thật sự rất bối rối, đột nhiên không biết nên nói

“Thôi, các anh cứ tiếp tục đi.” Thiên Nhã nói xong liền quay đầu muốn bỏ đi.

Lạc Thần Hi đột nhiên vội vàng lên xe, khởi động xe và chạy đến bên cạnh Thiên Nhã: “Lên xe!” Anh ra lệnh.

Thiên Nhã vốn định dứt khoát từ chối, nhưng nghĩ đến lời Lạc Thần Dương đã nói trước khi tới: Đây là do anh trai sắp xếp

Cô mở cửa xe rồi ngồi vào trong, thế là hai người nghênh ngang rời đi trong đủ loại ánh mắt của 2mấy người còn lại.

“Lạc Thần Hi! Anh quay lại đây!” Hạ Vân Cẩm ở phía sau tức giận kêu to.

Thiên Nhã thoáng nhìn gương chiếu hậu: “Anh không sợ cô ta hiểu lầm à?” Lạc Thần Hi cười vói về xem thường: “Em còn không sợ, tôi sợ cái gì?” Thiên Nhã lườm anh, không còn tâm trí để ý Hạ Vân Cẩm có hận mình hay không: “Anh đã biết những gì?” Cô hỏi dò

Lạc Thần Hi nhướn mày: “Tôi thì có thể biết gì?” “Lạc Thần Dương nói tôi nay là sự sắp đặt của anh.”

Lạc Thần Hi cong khóe môi, thật sự không biết thẳng nhóc kia lại nói dối gì với cô nữa.

“Đúng, là tôi sắp đặt.” Anh bình thản thừa nhận

“Anh cũng biết chuyện trong đó à?”

“Em muốn nói về chuyện nào?” Lạc Thần Hi lạnh lùng hỏi

Thiên Nhã suy nghĩ một lát mới đáp: “Chuyện liên quan tới cha tôi.” Lạc Thần Hi phanh gấp, chiếc xe dừng lại đột ngột

Anh khẽ mắng một tiếng, thẳng nhóc thối Lạc Thần Dương, chuyện nào không lấy lại lấy chuyện này để viện lý do

Bây giờ anh đã hiểu vì sao cả buổi tối cô đều dính lấy bên cạnh Trình Viễn Sơn rồi

“Vậy em hỏi được gì từ Trình Viễn Sơn không?” Lạc Thần Hi hỏi ngược

Về mặt Thiên Nhã thất vọng: “Tôi..

không có cơ hội hỏi.” Lạc Thần Hi cười châm biếm, nói: “Em thật có bản lĩnh đấy.” Thiên Nhã vừa tức lại vừa buồn bực: “Vậy anh nói đi, anh biết những gì?” Nhưng cô càng giận chính mình hơn, cả tối tươi cười theo cùng, vậy mà lại chẳng hỏi được gì cả, ngay cả cơ hội tìm câu trả lời cũng không có

“Tôi là người bị tình nghi, không tiện can thiệp vào chuyện này.” “Anh!” Thiên Nhã nghẹn lời, ban đầu cô khẳng định anh là kẻ chủ mưu, nhưng bây giờ..

à, cô không biết nữa, trong lòng cô rất hỗn loạn

“Anh không muốn nói thì thôi, tôi đi đây.” Thiên Nhã vừa định vươn tay mở cửa xe, Lạc Thần Hi bỗng đạp ga, chiếc xe lao vọt đi làm Thiên Nhã giật mình

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Thiên Nhã bắt lực hỏi, điện thoại trong túi xách chọt đồ chuông

Thiên Nhã nhìn màn hình, vừa định nghe máy thì bị Lạc Thần Hi giật lấy, 0 thẳng thùng tắt đi

“Này! Anh làm gì thế?” Thiên Nhã tròn tròn mắt muốn giành lại điện thoại, không ngờ Lạc Thần Hi dứt khoát ném điện thoại ra ghế sau.

“Anh!”

“Nếu như em không muốn lại thử cảm giác kích thích khi ngồi tàu lượn siêu tốc..

thì tốt nhất nên ngồi yên đi.” Thiên Nhã ngoan ngoãn ngậm miệng, nghe anh nói vậy, cảm giác buồn nôn lần trước lại xuất hiện đột ngột, còn cả tình cảnh như bị toàn thành phố truy lùng nữa

Tên này thật sự chuyện gì cũng dám làm, hơn nữa làm xong còn không cần chịu trách nhiệm, cho nên dù anh thật sự giết cô, chắc hẳn cũng có thể đứng ngoài vòng pháp luật

“Đang nghĩ gì đó, ánh mắt này là sao?” Lạc Thần Hi liếc nhìn cô, như đoán được suy nghĩ của cô

Thiên Nhã vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi đang nghĩ lúc nào thì mình có thể xuống xe.” “Có muốn tôi nói ra thông tin mà em muốn biết không?” Lạc Thần Hi hỏi, mắt nhìn về phía trước, cong khóe môi cười đen tối

Thiên Nhã nhìn góc nghiêng của anh, nửa tin nửa ngờ nói: “Không phải anh đang đùa tôi chứ?” Lạc Thần Hi bỗng vươn tay chọc vào Thái dương của cô: “Em đừng quá tự tin vào mình như vậy, em còn chưa đủ tư cách để tôi đùa đâu.” Một câu nói làm người khác tổn thương, nhưng động tác của anh nhìn như tùy ý lại thân thiết, khiến trong lòng cô không hiểu sao lại rung động

“Tôi cũng chẳng thêm.”

Ghế sau thỉnh thoảng vọng đến tiếng chuông điện thoại của Thiên Nhã, khóe môi Lạc Thần Hi cong lên có phần chế giễu: “Xem ra anh ta đúng là cố chấp, em muốn quay lại tìm anh ta không?” Thiên Nhã lườm anh: “Anh nói thật chứ?” Nếu là nói thật, cô sẽ lập tức xuống xe quay lại tìm Kha Từ Thích, dù sao cũng tốt hơn ở với anh

“Giả.”

Lạc Thần Hi không hề nghĩ ngợi đáp

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Thấy anh lái xe ngược đường về nhà mình nên Thiên Nhã hỏi

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ đã là mười một giờ đêm rồi

Lạc Thần Hi thản nhiên đáp: “Đến nơi thì em sẽ biết thôi.” Tại Quảng trường Nhân dân, Thiên Nhã đi theo nhìn bóng lưng của Lạc Thần Hi mà về mặt đầy nghi hoặc

Cô nhớ lần đi cùng anh là trước khi anh phẫu thuật, phản ứng của anh khi đó căn bản là chưa từng đến những khu vui chơi công cộng, nhưng vì sao anh lại đột nhiên..

“Tôi đi với anh tới đây, anh sẽ nói cho tôi biết thông tin về cha tôi, đúng không?” Thiên Nhã gạt bỏ nghi ngờ trong lòng, hỏi

Lạc Thần Hi quay người lại, đôi mắt sâu thẳm lại cuốn hút ánh lên ý cười thiếu chút nữa: “Sẽ cân nhắc một chút.” “Anh!” Thiên Nhã cắn răng trừng mắt với anh, biết ngay tên này lại lừa cô

“Quý cô, nể mặt nhảy một điệu chứ?” Lạc Thần Hi giơ tay ra, anh mặc áo đuôi tôm màu đen đứng dưới ánh đèn nhàn nhạt, trông có phần anh tuấn tao nhã lạ thường, ngũ quan như tạc, điển trai đến khiến người khác ngạt thở

Trong nháy mắt, Thiên Nhã có ảo giác như đã trở lại buổi tối hôm đó, chỉ là thời điểm ấy mắt anh không có tiêu điểm, nhưng luôn hướng về cô

Thiên Nhã chợt run lên trong lòng: “Anh..

nhớ ra rồi à?” Cô cảm thấy hai chân mềm nhũn, vừa không biết nên vui mừng hay hoang mang, vừa có cảm giác chua xót.

“Nhớ lại chuyện gì?” Anh hỏi với vẻ khó hiểu, làm Thiên Nhã cảm thấy vừa rồi thật sự chỉ là ảo giác.

“Không có gì, là tôi suy nghĩ nhiều thôi.” Gương mặt Thiên Nhã thoáng hiện lên vẻ thất vọng, đã bị Lạc Thần Hi nhìn thấy hết.

Tay anh vẫn đang giờ ra, chờ cô đáp lại

Thiên Nhã kéo váy dạ hội, gió lạnh thổi tới làm cô hơi run rẩy.

Anh đi tới vài bước, nắm lấy tay Thiên Nhã, kéo cô bắt đầu nhảy

Không có âm nhạc, không có khán giả, nhưng bước chân của hai người lại rất ấn ý, thậm chí còn ấn ý hơn cả cô và Kha Từ Thích

Đây là lần thứ mấy cô và anh nhảy điệu Waltz? Cô còn nhớ lần đi công tác bị anh làm cho ngã vào đài phun nước, đáng về nhếch nhác, còn nhớ nửa đêm anh chạy đi leo núi bị thương, cô cố hết sức mới công được anh trở về trong tình trạng kiệt sức, còn nhớ hình ảnh trước khi anh phẫu thuật, cô đưa anh tới đây khiêu vũ với các cụ già, còn nhớ anh bất chấp nguy hiểm tính mạng lao ra đường lớn, chỉ mong cô thừa nhận cô yêu anh.

Thiên Nhã thầm cười khổ, những điều này dường như mới xảy ra ngày hôm qua, lại giống như là chuyện đã rất lâu rồi

Thật ra đó cũng chỉ là chuyện xảy ra trong nửa năm qua, nhưng cô đã nếm hết những cảm giác đau khổ, buồn bã.

Anh nhớ lại thì thế nào? Cục diện như vậy, không ai có thể thay đổi được

Nếu như anh nhớ ra rồi, sẽ chỉ làm cô thêm khó xử, giữa tin và không tin anh, giữa anh và cha, giữa cha mẹ anh và cô cùng cha cô, giữa cô và Hạ Vân Cẩm, giữa cô và cụ Lạc, giữa cô và Tập đoàn Lạc Thần.

Cả hai đã có quá nhiều lựa chọn, vẫn nên rũ bỏ quan hệ thì tốt hơn.

“Tôi tin anh.” Cô bỗng nói

Ánh mắt Lạc Thần Hi lúc sáng lúc tối, nhìn cô, dừng bước nhảy

“Tôi tin kẻ chủ mưu kia không phải là anh.” Cô nói thêm

Anh bắt giác cong môi, như đang cười, lại như đang châm biếm

“Cho nên chúng ta không còn nợ nần gì nữa.” Cô còn nói thêm

Đôi mắt anh tối sầm, nụ cười cứng đờ, rất nhanh, vẻ mặt anh đã trở lại như lúc đầu

“Chúng ta nhảy thêm một điệu nữa được không?” Anh nhìn cô, ánh mắt đầy cuốn hút làm cho người ta không thể rời mắt

Thiên Nhã chợt bỏ tay anh ra, lùi lại mấy bước: “Không, tôi nghĩ tôi nên về rồi.” Cô không thể lại đắm chìm thêm nữa, vất vả lắm cô mới chiến thắng được chính mình, quen với cuộc sống không có anh bên cạnh, cô đã rất cố gắng thích ứng với thế giới không có anh, vất vả lắm mới.

đạt được một chút thành quả.

Cô quay người, nâng váy muốn rời đi.

“Tôi nhớ lại rồi.” Ở phía sau, anh đột nhiên nói

Bóng lưng của cô cứng đờ, đứng ngậy người ở đó

“Nhớ lại được một chút.” Anh nói tiếp

Cô muốn bước, nhưng lại không kim được mà mong đợi gì đó, muốn nghe anh nói hết

“Nhớ buổi tối hôm ấy tại Quảng trường Nhân dân này, trước mắt toàn một màu đen, có người đã vươn đôi tay về phía tôi.” Anh chậm rãi nói

“Nhớ tôi bất chấp tất cả lao ra đường.” “Đủ rồi!” Thiên Nhã đột nhiên quay người lại hét lên.

Anh chăm chú nhìn cô, như cười như không.

“Anh đừng nói thêm nữa, đừng ép tôi phải nói ra sự thật.” Thiên Nhã lạnh lùng nói.

Sự thật là gì? Em nói thử xem.” Giọng anh cũng lạnh đi.

“Sự thật chính là tôi vì muốn đạt được mục đích mà câu dẫn anh, tôi không biết xấu hổ cho rằng chỉ cần lấy được anh, tôi có thể thay thế được địa vị của Hạ Vân Cẩm, cho nên..

cho nên trước đó đều là do tôi giả vờ thôi.” Cô không biết anh đã nhớ lại được bao nhiêu, chỉ là trong lòng rất bối rối, không biết phải làm sao, nên nói lung tung

Lạc Thần Hi cười lạnh, vẫn nhìn chăm chăm vào cô, trái lại, điều này phù hợp với những điều Hạ Vân Cẩm từng nói.

“Vì vậy những ký ức đó của anh không phải là thật, có lẽ đây chính là ý trời, sau khi anh phẫu thuật đã quên sạch những tình cảm dối trá của tôi, ngay cả ông trời cũng giúp anh trừng phạt tôi, làm cho tôi thất bại trong gang tấc, làm cho tôi không được gì cả, cho nên tôi đã chấp nhận rủi, chúng ta đừng quấy rầy nhau nữa, được không?” Cô không thể xem lời cha nói như gió thoảng qua tại, bất kể đó là thật hay giả, cha đã từng nói, cô không thể thích Lạc Thần Hi.

mềm lòng.

Ánh mắt của anh có phần âm ư: “Quấy rầy ư? Em cảm thấy tôi đang quấy rầy em sao?” Thiên Nhã khẽ cắn môi: “Tóm lại, đừng ai quấy rầy ai nữa.” Cô nói xong liền quay đầu bước đi

Anh đứng ở đó, dõi theo bóng lưng của cô càng lúc càng xa, càng chạy càng nhanh

Thiên Nhã đi tới bên đường gọi một chiếc taxi, vội vàng lên xe: “Đi tới khu Vân Thành.” Cô cố nén ý định quay đầu lại nhìn, cố gắng tự nhủ mình không thể tiếp tục nhìn anh, cô thật sự sợ mình sẽ Lạc Thần Hi nhìn cô lên xe taxi và dần biến mất khỏi tầm mắt, anh siết chặt nắm tay rất lâu, sau đó mới từ từ thả lỏng

Khi anh mở cửa xe, điện thoại của Thiên Nhã ở ghế sau lại đổ chuông

Mặt Lạc Thần Hi không lộ cảm xúc, cầm điện thoại của cô lên, trên màn hình hiện “Tư Thích”

Anh tiện tay ném vào trong thùng rác gần đó, khởi động xe rồi đi

Khi Thiên Nhã đến dưới nhà, cô nhìn thấy Kha Tư Thích vội về mặt lo lắng

“Thiên Nhã, rốt cuộc em đã đi đâu vậy? Có biết em làm anh sợ gần chết không!” Kha Tư Thích đi tới nắm tay cô hỏi, khi anh ý thức được mình quá dùng sức mới thả tay ra

Nhìn thấy dáng vẻ vô hồn của Thiên Nhã, anh nhủ mấy hồi dò: “Hai người...” “Em không sao, xin lỗi vì đã làm anh phải lo lắng.” Thiên Nhã ngược mắt nhìn anh, miễn cưỡng nở nụ cười, nói.

Kha Tư Thích thấy cô ăn mặc mỏng manh, liền cởi áo vest của mình khoác lên người cô: “Người nên nói xin lỗi là anh mới phải, anh đã không chăm sóc tốt cho em.” Đáng lẽ anh nên luôn chú ý tới Thiên Nhã, không để cho Lạc Thần Dương có cơ hội tới gần cô mới đúng.

Anh ôm cô vào lòng, dịu dàng nói: “Không phải anh đã nói rồi sao? Không cần tham dự buổi họp báo tối nay, dù ai mời cũng đừng nhận, nhưng nói thế nào em cũng không nghe.” Giọng điệu của anh vừa trách vừa xót, nhưng phần nhiều là tự trách mình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Hợp tác chặt chẽ?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Ha ha, lần sau em sẽ không làm vậy nữa, anh yên tâm đi.” Thiên Nhã giấu đi lời nói trong lòng mình

Nếu anh không hi vọng cô biết thì nhất định là có nguyên nhân của mình, cô cũng không muốn nhìn thấy Kha Tư 11 Thích khó xử nên đã đáp lại như vậy.

Kha Tư Thích nhìn Thiên Nhã cười híp mắt, dường như muốn nói thêm gì đó nhưng đã kìm lại: “Về sau em để phòng Trình Viễn Sơn một chút, ông ta không đơn giản như em tưởng đâu Còn Lạc Thần Hi...”

Anh chợt dừng, vẫn dửng dưng về muốn nói lại thôi

“Em biết, anh không cần phải lo lắng cho em nữa, nhanh về ngủ đi, đã muộn rồi.” Ánh mắt Trình Viễn Sơn nhìn cô có ý khác, ngay cả cô còn nhìn ra được, Kha Tư Thích chắc chắn cũng nhìn ra, nhưng cô vì cha mình mới phải tới gần ông ta.

“Được, vậy em đi lên đi, nghỉ ngơi cho khỏe nhé.” Trông Kha Tư Thích vẫn có nhiều chuyện muốn nói, nhưng dường như Thiên Nhã không muốn nói thêm gì nữa, anh cũng chỉ đành thôi.

Dõi theo Thiên Nhã lên lầu, đôi mắt anh đầy tức giận, bấm số gọi điện thoại, đầu kia truyền đến giọng nói của Lạc Thần Hi

“Anh đang ở đâu? Chúng ta gặp mặt đi.” Trước một tiệm ăn khuya, Kha Tư Thích đã ngồi ở đó từ lâu

Lạc Thần Hi đậu xe ở bên kia đường rồi đi tới.

“Xem ra Chủ tịch Kha thật sự coi trọng tôi, mới chia tay không lâu mà anh còn muốn gặp mặt.” Lạc Thần Hi ngồi xuống, quan sát xung quanh tiệm nhỏ, đằng trước bày một chiếc xe lâu cay nhỏ, bên cạnh còn có bếp lò, mùi thơm của thức ăn đang bốc lên, tỏa vào trong không khí

Anh khẽ nhíu mày

“Không ngờ Chủ tịch Kha cũng thích những món ăn đường phố này.” Đột nhiên anh nhớ ra người kia cũng thích.

“Thiên Nhã thích nhất xâu nướng trong tiệm nhỏ này, Chủ tịch Lạc có muốn ăn một xâu không?” Kha Tư Thích thoáng cười, rót cho Lạc Thần Hi một ly trà, vừa như đang hỏi thăm vừa như đang khiêu khích gì đó

Lạc Thần Hi khẽ nhếch môi, nhận lấy trà của Kha Tư Thích: “Cũng được.” “Vậy mời Chủ tịch Lạc tự mình qua bên kia gọi món, thích ăn gì thì gọi cái đó.” Kha Tư Thích nhìn anh chăm chăm, trong mắt đầy ý cười.

Lạc Thần Hi mỉm cười, thật sự đứng lên đi tới trước lò nướng chọn mấy xâu, giao cho ông chủ nướng, sau đó trở về

Kha Tư Thích vẫn nhìn anh, trước sau luôn mỉm cười.

“Không ngờ Chủ tịch Lạc cũng biết ăn các món ăn đường phố này.” Kha Tư Thích nhấp một ngụm trà, nói

“Tôi nhớ lần đầu tiên ăn, là do Thiên Nhã dẫn đi.” Lạc Thần Hi đáp, như vô tình lại như cố ý.

Kha Từ Thích đặt ly trà trong tay xuống: “Chú tịch Lạc muốn thế nào, không ngại nói cho tôi nghe thử chứ?” Đột nhiên anh không cười nữa, sắc mặt trở nên nghiêm túc, hỏi

Lạc Thần Hi ngược lại rất bình tĩnh, thường thức một ngụm trà, nhũu mảy than thờ: “Trà này thật sự kém xa so với ở chỗ của Chủ tịch Trình.” “Anh biết rõ ông ta không có lòng tốt.” Vậy mà lại để cho Lạc Thần Dương0đần Thiên Nhã tới trước mặt Trình Viễn Sơn

“Không có lòng tốt? Tôi không thấy vậy

Chủ tịch Trình cũng không hề làm cô ấy bị tổn thương, tôi thấy cô ấy hình như còn rất hưởng thụ nữa.” Kha Từ Thích nắm chặt ly trà, các khớp xương trở nên trắng bệch: “Tôi không biết hai anh em anh rốt cuộc đã nói gì với Thiên Nhã, nhưng tôi cho anh biết, đừng tiếp tục có ý định với cô ấy nữa.” “Không có ý định với cô ấy, thì lần hợp tác này sẽ không có kịch hay để xem rồi.” Lạc Thần Hi nhàn nhả khoanh tay, dựa vào lưng ghế và nói

“Tôi nói không chỉ đơn thuần là chuyện hợp7tác này.” Kha Từ Thích nhìn chằm chằm anh, nói bằng giọng cảnh cáo

Lạc Thần Hi nhếch môi cười giễu: “Chủ tịch Kha định lấy thân phận gì để nói những lời này vậy?” “Bất kể là thân phận gì, tôi cho rằng Thiên Nhã cũng nên duy trì khoảng cách an toàn với anh.” “Nếu như tôi nói không thì sao?” Lạc Thần Hi nhướn mày hỏi, trên mặt càng lộ rõ ý cười

“Anh có thể nói không, với điều kiện là anh phải khôi phục lại tình trạng độc thân đã.” Kha Từ Thích im lặng một lúc, đáp

Đôi Lạc Thần Hi thoáng hiện vẻ khác thường, nhưng ngay sau đó đã bị tiếng cười lạnh của anh xóa đi: “Vậy tôi càng không hiểu dụng ý của Chủ tịch Kha khi nói những lời này.” Kha Từ Thích lại im lặng một hồi, ánh mắt anh rời khỏi Lạc Thần Hi, nhìn về phía xa

“Nếu như có thể, tôi bằng lòng dùng tất cả để đổi lấy cô ấy.” Lời này giống như đang nói với mình, cũng giống như bộc lộ cảm xúc trong lòng

“Vậy cô em họ xinh đẹp bên cạnh anh có thể sẽ khóe lóc, gây âm ỉ, đòi treo cổ rồi.” Lạc Thần Hi hơi trêu chọc

“Tôi không hi vọng kéo Thiên Nhã vào lần hợp tác này, có thể nghĩ cách khác, cảm dỗ trên phương diện khác.” Lạc Thần Hi như vừa nghe chuyện cười: “Không ngờ Chủ tịch Kha vẫn duy trì được sự ngây thơ hiếm có, thật sự làm cho người ta thất phục, trời biết sau tới nay, lão già kia sẽ càng đề ý tới Thiên Nhã hơn.”

“Cho nên các anh cần bàn không nên làm vậy.”

Lạc Thần Hi giờ tay cắt ngang lời anh: “Không có chuyện nên hay không nên, nếu đã quyết định thì sẽ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, hơn nữa, chẳng lẽ lại thật sự giống như lời tôi nói, anh không hề có lòng tin vào bản thân mình, lo lắng không bảo vệ được cô ấy sao?”

Đôi mắt Kha Từ Thích dầy vẻ xem thường: “Đây là điểm khác biệt giữa tôi và anh.” Rồi anh đứng lên, nói tiếp: “Nhớ những lời tôi nói tới hôm nay, đây là điều kiện cơ bản để tôi hợp tác với anh, nếu như anh còn kháng kháng làm theo ý mình, tôi cũng sẽ không đủ nhẫn nại để tiếp tục với anh nữa.” Đi mấy bước, Kha Từ Thích quay đầu lại: “Mong anh đừng tiếp tục xen vào trong cuộc sống của Thiên Nhã nữa, bất kể là dùng cách gì.” Ông chủ đã bung lên mấy xâu đồ nướng tỏa hương thơm lừng, Lạc Thần Hi nhìn mấy xâu thịt trong đĩa, cong khóe môi, như cười như không

“Thưa ngài, nhân lúc nóng thì nên ăn luôn, lạnh rồi ăn sẽ không còn ngon nữa.” Ông chủ thấy anh và Kha Từ Thích đều mặc quần áo sang trọng, nhìn là biết người không tầm thường, cho nên đặc biệt lưu ý tới hai người, thấy Lạc Thần Hi nhìn đồ nướng của mình hình như không muốn ăn lắm, ông có lòng tốt nhắc nhở, đồ ăn trong tiệm của ông nổi tiếng ngon nhất trong khu vực này.

Lạc Thần Hi cầm lấy một xâu thịt gà nướng bỏ vào miệng, nhai kỹ một cách tao nhã, ăn từng miếng một cho tới khi hết mấy xâu thịt

“Ông chủ, không tệ.” Khi trả tiền, Lạc Thần Hi khen ngợi ông chủ

Ông chủ đã ngoài bốn mươi mùng rồi, liên tục nói mấy tiếng “cảm ơn đã ủng hộ”

Lạc Thần Hi đặt một tờ “mặt trời đỏ” xuống rồi ra khỏi tiệm

“Thưa ngài, tiền thừa của ngài!” Ông chủ ở phía sau kêu lên

Nhưng Lạc Thần Hi đã ngồi lên xe, ghénh ngang rồi đi.

Trong văn phòng Chủ tịch

Lạc Thần Hi đang tập trung xử lý tài liệu, Jenny Trình đi giày cao gót, đẩy cửa bước vào với vẻ mặt tức giận

“Cô Trình, cô không thể vào được.” Hạ Nhất Y từ phía sau đuổi tới

Lạc Thần Hi ngẩng đầu, ra hiệu Hạ Nhất Y ra ngoài

Hạ Nhất Y gật đầu bắt đầu đi, liếc nhìn lưng Jenny Trình rồi đi ra.

“Anh nói đi! Rốt cuộc anh có thích em không?” Jenny Trình tức giận thờ hồn hển hỏi

Anh và cô ta đã chiến tranh lạnh một thời gian, ban đầu cô ta cho rằng cha mình là Trình Viễn Sơn, Tập đoàn MG lại nắm giữ dự án dầu mỏ mà Tập đoàn Lạc Thần đang cố gắng hết sức muốn giành được, anh sẽ chủ động ăn nói nhỏ nhẹ dỗ dành cô ta quay về, nhưng không ngờ người này tự nhiên không hề có động tĩnh gì cho đến tận lúc hợp đồng đã ký xong, cô ta cảm thấy mình hoàn toàn không có giá trị lợi dụng với anh, cho nên mới thật sự nóng nảy.

Lạc Thần Hi khoanh tay, ung dung nhìn cô ta: “Không biết tại sao cô Trình lại muốn hỏi như vậy, anh là người đã có vợ rồi.” Về mặt Jenny Trình càng khó coi hơn: “Lạc Thần Hi! Anh qua cầu rút ván! Anh thật khốn kiếp.” Lạc Thần Hi nhún vai: “Nếu như em cảm thấy mình có tác dụng rất lớn đối với anh và công ty của anh thì cứ nghĩ như vậy là được.”

Jenny Trình nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh!”

Nghe Lạc Thần Hi nói, cô ta tức giận đến mức nghẹn lời, nhất thời không biết nên nói lại thế nào mới tốt, mềm mỏng thì cô ta không nói được, cứng rắn lại không dám nói, vừa thốt ra, quan hệ giữa cô ta và Lạc Thần Hi chắc chắn sẽ không có cách nào cứu vãn, Lạc Thần Hi là một người mềm cứng đều không ăn, nhưng nếu cứng rắn, thái độ của anh sẽ càng thêm lạnh nhạt

Lúc này trong ngăn kéo của anh vọng tới tiếng chuông điện thoại

Lạc Thần Hi hơi ngây người, không mở ngăn kéo nghe máy, mặt không cảm xúc nghe tiếng chuông điện thoại vang lên hết lần này tới lần khác

Trực giác mách bảo Jenny Trinh điều này không đúng lắm, cô ta nhướn mày: “Sao anh không nghe điện thoại đi?”

Chuông điện thoại dừng lại, nhưng rất nhanh lại vang lên.

Lạc Thần Hi cong khóe môi, mở ngăn kéo lấy ra một cái điện thoại có ốp lưng màu hồng nhạt đưa cho cô ta: “Em nghe đi.” Ánh mắt của anh hiện cười sâu xa.

Jenny Trinh không biết anh có ý gì, chỉ đành đi tới nghe máy.

“Alo.”

Đầu bên kia hình như cảm thấy bất ngờ nên im lặng một lát, sau đó giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Trả điện thoại cho tôi.” Jenny Trinh hừ lạnh: “Cô nghĩ cô là ai chứ? Tôi sẽ ném điện thoại đi, cô muốn lấy lại thì tự mình tới bãi rác mà tìm.” Cô ta nói xong thì trực tiếp tắt máy, lấy pin ra rồi ném vào thùng rác

“Sao điện thoại của cô ta lại ở chỗ anh?” Jenny Trinh hỏi với vẻ mặt ghen tuông

Lạc Thần Hi khoanh tay: “Em biết không? Người phụ nữ thông minh thì không nên hỏi nhiều như vậy.” “Nhưng!” Jenny Trinh muốn nói tiếp, chỉ có điều nhìn thấy vẻ mặt Lạc Thần Hi dè dặt xuống, cô ta muốn nhân cơ hội này hòa giải với anh

“Anh biết không, người ta thật sự rất rất tin tưởng anh.” Cô ta đi tới ngồi lên đùi Lạc Thần Hi làm nũng

Lạc Thần Hi nhìn cô ta, như cười như không, đôi mắt sâu thẳm của anh làm người khác hoàn toàn không đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì

“Em thấy Hạ Văn Cẩm cứ thoát ần thoát hiện bên cạnh anh, lấy danh nghĩa vợ anh đi rêu rao khắp nơi, còn em thì sao? Rõ ràng em chẳng có điểm nào kém hơn cô ta, hơn nữa em yêu anh không ít hơn cô ta, nhưng em làm thế nào cũng không thể bước vào tim anh.” Hàng mi giả vừa cong vừa dài của cô ta rũ xuống, trông vô cùng đáng thương.

“Còn có La Thiên Nhã kia nữa, cô ta là cái thứ gì chứ? Nhưng anh đối xử với cô ta dường như rất đặc biệt

Anh có biết không?” Ánh mắt anh nhìn cô ta không giống như lúc nhìn em”

Lần này thì Lạc Thần Hi đã nảy sinh hứng thú “, không giống thế nào?” Jenny Trinh thấy anh không có phản ứng khi nghe về Hạ Văn Cẩm, nhưng khi nói tới La Thiên Nhã lại có hứng thú thì càng tin tưởng hơn: “Anh xem, anh chính là như vậy đấy, đặc biệt đề tâm đến La Thiên Nhã!”

Ánh mắt Lạc Thần Hi thoáng dao động, như chìm vào suy nghĩ.

Jenny Trinh nâng mặt anh lên, để anh nhìn thẳng vào mình: “Trong lòng anh rốt cuộc có em không?” Lạc Thần Hi không đáp, chỉ nhìn chăm chăm cô ta, không tập trung.

“Anh nói đi chứ, rốt cuộc có em không vậy?” Jenny Trinh vẫn không hết hi vọng, hỏi.

Anh vẫn không trả lời, chỉ đẩy cô ta ra, nhặt điện thoại trong thùng rác lên trước ánh mắt đầu tiên là kinh ngạc sau đó là phẫn nộ của cô ta: “Em có thể ngồi chơi thêm một lát, xin lỗi anh có việc phải đi trước.”

Sau đó, anh đi ra ngoài mà không hề quay đầu lại.

Jenny Trinh tức giận đến mức mặt đỏ bừng: “Lạc Thần Hi! Anh quay lại đây!” Cô ta tiện tay cầm một tập tài liệu lên ném ra ngoài, không ngờ lại đập trúng Hạ Nhất Y đang định đi vào

“Cô Trinh, cô...” Cô ta thu lại sự phẫn nộ và oán độc thoáng hiện lên trong mắt, hỏi

Jenny Trinh đi gầy cao gót thờ hờn hờn bước tới trước mặt cô ta, chỉ vào cô ta: “Nói cho Chủ tịch của các người biết, anh ta đắc tội tôi rồi!” Hạ Nhất Y nhìn theo bóng lưng kiều căng hống hách của Jenny Trinh, cười lạnh, sau đó đặt tập tài liệu đã được xếp chỉnh tề lên bàn làm việc của Lạc Thần Hi.

Thiên Nhã trả điện thoại cho Đồ Hoa Kỳ, về mặt tức giận: “Gi thế này! Đồ thói tha!” Lẽ nào lại như vậy, nếu sớm biết sẽ có kết cục như vậy, cô đã chẳng thêm gọi vào số điện thoại này, đó là điện thoại cô mới mua, vốn định đòi Lạc Thần Hi trả lại, rồi bảo Đồ Hoa Kỳ tới lấy...

“Ồ bên cạnh, Đồ Hoa Kỳ hỏi: “Sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Cuộc thương lượng giữa hai người

Thiên Nhã biết mình sợ ý nên ngồi xuống, về mặt tức giận.

Còn Lạc Thần Hi thì thông thả uống một ngụm trà, hương thơm thoang thoảng của hoa nhài, tuy không được xem là trà tốt, nhưng ngon hơn nhiều so với lần trước. Anh nhướn mày, thoáng nhìn ông chủ đang ở bên ngoài tập trung nướng thịt, không ngờ quán nhỏ này lại biết đổi mới vị trà.

“Tại sao anh muốn dẫn người khác vào đường cùng?” Thiên Nhã trừng anh và hỏi. Đôi mày anh tuấn của Lạc Thần Hi khẽ nhíu lại: “Tôi nên hiểu lời này như thế nào?” Xem đi, già vờ ngây thơ! Đúng là vô lại!

“Nghe nói anh đã gửi danh sách đen cho các doanh nghiệp, nên tôi mới không tìm được việc, đúng không?” Cô lạnh lùng nhìn anh, hỏi.

Lạc Thần Hi nở nụ cười đắc ý: “Đúng, là tôi! thì thế nào?”

Thiên Nhã kinh ngạc mở to mắt, mặc dù có biết lời của La Tiểu Bảo có lẽ là thật, nhưng cô vẫn ôm tia hi vọng cuối cùng, rằng anh không phải người như thế, không tìm cách khiến cô khó sống.

“Vì sao chứ?” Cô phiền muộn nhận ra giọng nói bản thân đã có chút nghẹn ngào.

Một cơn ảm ức dâng lên trong lòng, gần đây cô tìm việc vất vả nhường nào? Mỗi lần nhận thông báo không đạt yêu cầu cô vô cùng buồn bã và thất vọng. Mỗi khi Kha Từ Thích hỏi, cô đều không dám nói sự thật, còn phải miễn cưỡng cười nói vui vẻ với anh rằng mình đang chọn, bảo rằng công ty này không ổn, công ty kia không đủ tốt, thật ra cô căn bản không có sự lựa chọn! Có nơi chọn cô thì cô đã 7 cảm tạ trời đất rồi! “Anh vô lại!” Thiên Nhã bỗng đứng lên, cầm ly trà hất thẳng vào anh.

Lạc Thần Hi nhắm mắt, để ly trà hoa nhài hắt vào gương mặt anh tuấn của mình, rồi chậm chậm mở mắt ra, lạnh lùng nhìn Thiên Nhã.

Xung quanh bắt đầu xôn xao, nhao nhao chỉ trò hai người, có những hoa si nhìn Lạc Thần Hi bằng ánh mắt thương xót, muốn đưa khăn giấy để anh lau mặt.

Ông chủ thấy vậy đi tới, đang định khuyên giải, Thiên Nhã đã lấy ra một tờ tiền từ trong túi, vỗ lên bàn: “Ông chủ, thanh toán.”

Cô vừa đặt tiền xuống liền đi ra ngoài, Lạc Thần Hi cũng ra ngoài theo.

Ông chủ nhìn bóng lưng của họ, thờ dài một hơi: “Ồi người trẻ bây giờ...”

Thiên Nhã bước đi vô định, có cảm giác anh đang đi theo phía sau, cô càng đi nhanh hơn, bước chân kia cũng vội hơn.

Lúc đi tới một góc rẽ, cuối cùng cô đã không nhận được nữa: “Đủ rồi!” Cô quay người lại, nhưng chẳng thấy ai. Tiu ngui, cô cắn răng, hóa ra là ảo giác. Nhưng khi cô quay người, anh lại xuất hiện ngay trước mặt. “A!” Thiên Nhã giật mình, sao anh đi mà không có tiếng động thế: “Anh còn muốn thế nào nữa?” Thiên Nhã hét lên.

Lạc Thần Hi lấy khăn tay ra lau vết trà trên mặt, cong khoé môi nở nụ cười đen tối, nói: “Em hỏi tôi muốn thế nào ư? Đương nhiên có thù thì phải trả rồi.” Nói xong anh vác cô lên vai. “Này! Lạc Thần Hi! Anh thả tôi xuống!”

“Nếu tôi không thế thì sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Tôi kêu lên đây!”

“Kêu đi, không ai cứu được em”

“Cứu...”

Thiên Nhã còn chưa kêu được một nửa, anh đã đánh mạnh vào mông của cô.

“Đồ háo sắc! Thả tôi xuống!”

“Không thả.” Anh dứt khoát từ chối.

“Thả tôi...”

“Còn kêu nữa tôi bắt luôn con em.” Anh dùng đến tuyệt chiêu.

Lần này thì Thiên Nhã im bật, cô không muốn để cha con họ đoàn tụ một chút nào. Lạc Thần Hi nhanh chóng vác cô lên xe, không thờ gấp lấy một cái, khởi động xe lái đi như bay.

Thiên Nhã tức đến phát run, vừa đánh vừa cắn anh, tiếc là chẳng khác nào gãi ngứa cho Lạc Thần Hi, anh không nhui mảy lấy một cái, để mặc cho cô gầy vò.

Tuy nắm đấm nhỏ nhắn của Thiên Nhã luôn đánh vào người anh, nhưng cô lại không dám ăm ỉ ra sức lực anh, dù sao anh cũng là tài xế, sinh mạng của cô còn đang ở trong tay anh.

Lúc đã thấm mệt, cô dừng tay lại.

“Nói đi, anh muốn thế nào?” Thiên Nhã quay mặt đi không thèm nhìn anh, hỏi.

“Dừng sốt ruột, em sẽ biết nhanh thôi.”

Đến bờ biển, anh vừa nói vừa bế cô lên: “Con người tôi thật ra cũng không gì đặc biệt, chỉ là thích ăn miếng trả miếng, đã quen việc người khác nhường tôi ba phần, tôi kính họ bảy phần, nếu em cho tôi một ly trà, tôi trả lại em một biển lớn.”

Dứt lời, anh ném mạnh cô ra ngoài. “A!” Thiên Nhã kêu lên một tiếng thảm thiết bị anh ném xuống nước, uống hết mấy ngụm nước biển lạnh lẽo “Lạc Thần Hi, anh vô lại!” Cô vùng vẫy trong nước, khó khăn lắm mới đứng vững, nước biển ngập quá đầu gối của cô, cô lạnh run cầm cập, người đàn ông này nhất định có khiếu ném tạ! Thế mà lại có thể ném cô đi xa như thế!

Lạc Thần Hi khoanh tay, đứng tại chỗ cũ nhìn cô, vẫn nở nụ cười đen tối. Thiên Nhã đi tới, nổi giận trừng anh: “Anh trả thù xong rồi? Tôi đi được chưa!” Giọng cô nghẹn ngào.

Anh liếc nhìn cô, ánh mắt vẫn khiến người khác không đoán được thật giả. Đôi mắt hạnh của cô long lánh, sóng nước dập dờn, cô cắn răng cúi đầu, trước khi bước tiếp, anh đã vurun tay kéo cô lại.

“Thả ra.” Cô lạnh lùng nói, toàn thân run rẩy, môi cũng đã tím tái.

Anh nhìn cô cúi thấp đầu, một hàng nước chảy dài xuống, chẳng rõ nước mắt hay nước biển, anh không phân biệt nổi, lòng đau đến lạ. Vì sao cô hất trà vào mặt anh trước nhiều người như thế, mà anh lại không hề tức giận? Ngay cả một chút ý định trả thù cũng không có, anh đưa cô đến đây, là bởi vì...

Anh bế cô lên, cô nằm trong lòng anh không phản kháng, chỉ trầm mặc, siết chặt nắm tay. Cơ thể ướt đầm mang đến cơn lạnh giá vô hạn, cô để mặc anh bế mình, trong lòng khó chịu đến nỗi ngay cả sức lực để phản kháng cũng không có.

Vì sao? Vì sao vẫn không thoát khỏi anh chứ? Cho dù là cuộc sống của cô, hay trái tim cô.

Tại biệt thự. Thiên Nhã cuộn người trên sofa, cảm giác như cơ thể được làm bằng nước, không ngừng nhỏ giọt lên sofa, lên thảm. Lạc Thần Hi đi xuống lầu, ném cho cô một cái áo choàng ngủ. “Thay vào đi.” Thiên Nhã quay mặt sang nơi khác, giận dữ không chịu thay.

“Có cần tôi giúp em không?” Thiên Nhã lại nổi giận trừng anh, hung hăng bắt lấy áo choàng ngủ, đi vào phòng tắm. Không những nước biển mang đến cơn lạnh giá, mà cái mẫn của nó cũng khiến cô khó chịu, tuy không muốn, nhưng cô vẫn phải tắm, sau khi mặc áo choàng ngủ Thiên Nhã nhìn mình trong gương, mái tóc đẹp ướt đầm bết trên mặt và cổ, sắc mặt trắng bệch trông như ma, cô đang làm gì thế này? Vì sao không liều mạng chạy thoát cho xong? Cô không nên ở lại đây.

Cô thờ dài một hơi, cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm với mình, thôi vậy, xem thử anh định bày trò gì.

“Này, em ngắt trong đó đấy à?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lạc Thần Hi, cửa phòng tắm làm bằng thủy tinh mờ, cô có thể thoáng thấy dáng lưng Lạc Thần Hi đang áp lên đó.

Vậy chẳng phải bên ngoài cũng nhìn thấy bên trong sao...

Nghĩ đến đây, mặt cô bắt gặp đó lên.

“Chưa chết được.” Cô lạnh lùng nói một câu, cơ thể vẫn rất lạnh.

“Em còn không ra là tôi vào đấy.” Lạc Thần Hi đe dọa.

Thiên Nhã trốn mất với lưng của anh: “Có gan anh tông cửa vào đi.” Cô cảm thấy sợ hãi, sau khi sấy khô tóc, lại tiếp tục sấy quần áo. Lạc Thần Hi tựa lưng lên cửa kính, trông như đang khoanh tay, cúi đầu trầm tư.

“Quay về Tập đoàn Lạc Thần đi.” Anh bỗng nói. Mặc dù lẫn với tiếng máy sấy, nhưng Thiên Nhã vẫn nghe rõ lời anh nói, dù vậy cô vẫn như không nghe thấy gì, không trả lời anh. Anh im lặng một lúc, như đang đợi đáp án từ Thiên Nhã, nhưng cô vẫn tập trung sấy quần áo. “Đừng để uống công tôi lập danh sách đen vì em.” Anh nói thêm. “Anh vô si!” Thiên Nhã nghe vậy thì giận đến ném luôn máy sấy, mắng anh.

Cô đẩy cửa ra, nhìn chằm chằm anh với nét mặt phẫn nộ, Lạc Thần Hi quay người lại, tỏ ra buồn cười, như đã đạt được mục đích. Nhìn biểu cảm như cậu bé vừa thực hiện được trò đùa dai của mình, Thiên Nhã ngẩn ra một lúc.

Rồi cô chợt bừng tỉnh: “Anh tốn công sức dẫn tôi vào đường cùng như vậy, là vì để tôi về Tập đoàn Lạc Thần?” Cô không biết rốt cuộc mình đang mong chờ câu khẳng định hay câu phủ nhận. Lạc Thần Hi áp lòng bàn tay lên đầu cô: “Em mơ tưởng!”

Nói xong anh đi xuống lầu, Thiên Nhã đi theo: “Vậy rốt cuộc vì nguyên nhân gì? Giày vò một người tâm thường như tôi đối với anh mà nói thật sự vui về thứ vị đến thế sao?” “Không phải.” Anh nằm trên sofa, nhàn nhã xem ti vi. Thiên Nhã ngồi đối diện anh, nhìn anh chằm chằm, cô nhất định phải nói rõ ràng với anh mới được, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Làm thế nào anh mới chịu tha cho cô? “Tôi đã trả lời câu hỏi của em, đến lượt em trả lời rồi.”

Trong lúc Thiên Nhã vẫn chưa hết khó hiểu, anh vào nhà bếp, một lúc sau mới mang ra hai ly rượu vang, đưa cho cô một ly.

Thiên Nhã quay mặt đi không nhận, anh đặt lên bàn trà trước mặt cô.

“Sao tôi phải trả lời câu hỏi của anh?” Cô thoáng lườm anh.

“Hiện tại em và Kha Từ Thích là gì của nhau?” Anh nhấp một ngụm rượu nhỏ, chăm chú nhìn cô và hỏi.

Thiên Nhã ngạc nhiên, không hiểu vì sao anh lại hỏi vậy: “Thế anh với Jenny Trinh là gì của nhau?” Cô hỏi vặn lại không cần suy nghĩ.

Sau khi thoát ra lời này, cô liền thâm căn đầu lưỡi, sao cô hỏi câu này chứ! Chẳng phải đã rành rành rồi sao? Hai người họ là kiểu quan hệ mờ ám! Hơn nữa họ là gì của nhau thì liên quan gì đến mày hả La Thiên Nhã!

Lạc Thần Hi nhìn biểu cảm vừa đa dạng vừa phức tạp của cô, bắt gặp cong cong khóe môi: “Lẽ nào em và anh ta giống như tôi và...”

“Không phải!” Thiên Nhã khẳng định. “Vậy thì là gì?” “Bạn bè, bạn bè thân thiết.” Thiên Nhã bị anh nhìn chằm chằm đến nỗi mất tự nhiên, cúi thấp đầu đáp.

“Thế thì rất tốt.” Anh lại nhấp một ngụm rượu nhỏ, chuyển mắt sang màn hình ti vi. “Liên quan gì đến anh!” Thiên Nhã không vui nói.

Sau đó cô nhớ đến chủ đề chính nên hỏi: “Vậy tại sao anh cản trở tôi tìm việc? Anh nghĩ tôi là ai chứ, đánh gãy chân cũng không biết đau sao?”

Lạc Thần Hi cười khò: “Đánh gãy chân cũng tốt, vậy thì tôi có thể làm gãy chống cho em rồi.” Cơ thể Thiên Nhã chợt cứng đờ vì câu nói nửa đùa nửa thật này của anh. Anh nhìn sắc mặt nhợt nhạt đã hơi ửng đỏ của cô, ý cười càng sâu thêm. Tim Thiên Nhã đập thình thịch, có chút bối rối cảm lý rượu nho lên uống một ngụm rồi đặt trở về. “Tôi không thể trở lại Tập đoàn Lạc Thần.” Cô nói, dù anh đùa hay nghiêm túc, cô cũng không cần nhắc. Một người ở lâu trong hồ bầy, sẽ tưởng đó là nhà của mình, là nơi để trở về, thậm chí sẽ tự giác yêu thích mọi thứ trong hồ bầy. Nhưng khi người đó khó khăn lắm mới ra được bên ngoài, hoặc bởi vì sự thật tàn nhẫn nào đó mà biết được hóa ra hồ bầy này là một sự lừa dối dụ dỗ, là một bi kịch nếu đặt chân vào, người đó mới tỉnh ngộ, phút chốc trở nên sáng suốt. Mà cô khó khăn lắm mới bước khỏi hồ bầy nguy hiểm của Lạc Thần Hi, cô không thể vào lại nơi đó, nhất là giữa họ còn bởi vì sự xuất hiện của cha mà có thêm một rào cản không tài nào vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Tôi tin anh

“Vậy Chủ tịch Trình biết được bao nhiêu?” Cô hỏi tiếp.

“Đến lượt anh hỏi rồi.” Anh nhắc nhở. Thiên Nhã nở nụ cười không vui, rốt cuộc anh bị làm sao thế? Đột nhiên lại như vậy, khiến cô hoàn toàn mờ mịt. “Em có nhớ tôi không?” Ánh mắt của anh có vài phần ám muội, vài phần dụ dỗ, lại thêm vài phần khó đoán.

Thiên Nhã lườm anh, thẳng thừng phủ nhận: “Không có!”.

Lạc Thần Hi khẽ “à” một tiếng, sự thất vọng thoáng qua đôi mắt, khó mà nhận ra.

Thiên Nhã căng thẳng siết nắm tay, có thể vì mình đã nói dối, cũng có thể do tìm đập nhanh. Cô thầm mắng bản thân vô dụng, càng thêm phi nhỡ sự khó hiểu và vô cơ của anh.

“Vậy em...” “Đến tôi rồi!” Thiên Nhã tranh nói, đắc ý nhìn anh như muốn bảo tôi rất2tôn trọng quy tắc trò chơi“.

“Tôi cũng không rõ ông ta biết được bao nhiêu.” Lạc Thần Hi nhìn rượu nho trong ly, khẽ lắc lư.

“Anh nói thật chứ?” Thiên Nhã nhíu mày hỏi, tại sao Trình Viễn Sơn lại có tin tức về cha cô, cô nghĩ thế nào cũng không thông suốt, vốn định tiếp cận ông ta để chứng thực, làm rõ một chút, nhưng có vẻ như tên này đã có dự định riêng.

“Sao em tránh tôi?” Anh lại hỏi.

Thiên Nhã ngậy người, ánh mắt dường như có thể nhìn thấu của anh đã trở về rồi, chúng đang chăm chú vào cô, tìm kiếm câu trả lời.

Tìm cô bất giác lại đập nhanh thêm mấy nhịp: “Tôi không tránh anh, tôi chỉ không muốn làm ở Tập đoàn Lạc Thần nữa, ở cạnh Chủ tịch thật sự rất khó chịu.”

Lạc Thần Hi luôn nhìn chăm7chăm cô, không nói gì.

Thiên Nhã không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cô cảm ly rượu vang lên, dốc sức uống thêm một ngụm, rượu này rất ngon, vừa uống thì biết là rượu nho thượng hạng được cất kỹ. “Em đi làm lại, tôi giúp em tìm cha.” Lạc Thần Hi chậm rãi nói.

“Tôi không tin anh.” Thiên Nhã đáp lại không hề do dự. “Chuyện này không cho phép em không tin.” “Vì sao?” Thiên Nhã khó hiểu, lý do gì khiến anh khẳng khái bám lấy cô không buông? “Vì sao ư? Tôi đã từng nói, nếu tôi đã cắn câu rồi, thì người thả mồi là em không được phép buông tay trước.” Thiên Nhã cười trong bất lực: “Nếu anh cảm thấy cuộc sống của mình rất nhàm chán, thì còn có cô vợ đẹp và cậu con trai của anh, anh còn9có Jenny Trình, còn có rất nhiều những người phụ nữ khác, tại sao cứ bám lấy tôi không buông chứ?”

Ánh mắt Lạc Thần Hi tối sầm, anh liếc nhìn cô.

Thiên Nhã quay mặt đi nơi khác, không dám nhìn thẳng anh.

“Rõ ràng em biết nguyên nhân.” Anh bỗng lẩm bầm, sau đó nhấp một ngụm rượu nhỏ, mùi vị ngọt ngào, nhưng lòng lại chua chát. Tâm trạng Thiên Nhã cũng chua chát như vậy, cô gạt bỏ đáp án trong lòng, tự nói với mình rằng chắc chắn anh đang giờ trở gì đó, chắc chắn đang tìm cách giẫy vò cô, chơi đùa cô. Cô cảm ly rượu lên, chậm chậm uống vài ngụm, trầm mặc không nói gì. “Em đến Tập đoàn Lạc Thần làm việc, tôi giúp em điều tra tin tức về cha em, em cũng có thể nhân cơ hội đó tiếp5cần Trình Viễn Sơn, cuộc sống lại được đảm bảo, được lợi nhiều đường.” Giọng điệu của Lạc Thần Hi như đang bàn chuyện kinh doanh.

Thiên Nhã cười lạnh: “Vậy tôi phải cảm ơn anh rồi?” “Nếu em muốn, tôi sẽ không cần.” “Nếu tôi không đồng ý thì sao?” “Em không thể không đồng ý, ngoài tôi, còn ai có khả năng đó? Chắc Kha Từ Thích có giúp em điều tra? Nhưng anh ta đã tra được gì?”

“Anh!” Thiên Nhã muốn phản bác, nhưng lại không biết nên phản bác thế nào. Mấy tháng qua, cảnh sát, Kha Từ Thích, thậm chí Hàn Triết Vũ đều ra sức giúp đỡ tìm kiếm tung tích của cha, nhưng cha giống như biến mất khỏi thế gian vậy, một chút manh mối cũng không có, nhưng trực giác mách bảo cô rằng cha không hề biến mất, ông vẫn3còn sống, ông vẫn đang ở một nơi nào đó nhớ cô!

“Nhưng tôi lấy gì để tin anh?” Thiên Nhã lạnh lùng nhìn anh, trong đầu hiện ra lời cha mình từng nói, và cả lời của người mặc áo đen nói với đồng bọn trước khi ra tay giết cô.

Ánh mắt của Lạc Thần Hi lạnh đi, anh nhận ra sự hoài nghi trong mắt cô, nhưng rất nhanh đã bị anh kim lại. “Đúng là tôi từng phải người bắt cóc em” Thiên Nhã cảm thấy chấn động, đôi mắt hạnh mờ to hết mức. “Nhưng không phải để giết em.” Lạc Thần Hi nói thêm

Thiên Nhã càng khó hiểu hơn, trong mắt là sự phẫn nộ, nghi hoặc và suy đoán. Lạc Thần Hi cầm ly rượu vang, đứng dậy khỏi sofa, bước đến cửa sổ sát đất, nhìn vùng biển tối đen như mực ở phía xa.

“Vậy anh muốn làm gì?” Thiên Nhã cũng đứng dậy, bàn tay cầm ly rượu hơi run rẩy.

Đến cuối cô vẫn không tài nào hiểu nổi anh, dường như thế giới của anh mãi mãi phức tạp, cô hồ đồ bước vào, khiến thế giới của mình cũng trở nên phức tạp theo. “Là lão già kia, ông ta lo ngại em... Ông ta muốn đẩy em vào đường cùng, ông ta đã phái xã hội đen đối phó em, khi nhận được tin tức, anh mới biết ông ta hạ lệnh giết em.” Nói đến đây, anh cười lạnh một tiếng, Thiên Nhã đứng sau lưng cách anh không xa, nhìn khoảng tối đen bên ngoài, chỉ có bờ biển được ánh sao và vầng trăng soi sáng, cùng với bãi cát vàng óng thoát ẩn thoát hiện, cô chợt rùng mình. “Nên tôi phải một nhóm khác, dự định bắt cóc” em, đưa đến nơi an toàn để tránh đầu sòng ngọn gió.”

Thiên Nhã nhìn nét mặt lúc này của anh thông qua cửa sổ sát đất, anh trầm tư nhìn ra bên ngoài, không giống đang nói dối.

“Nhưng tôi không ngờ họ vẫn nhanh hơn một bước.” Lạc Thần Hi cười lạnh, giọng điệu mang theo vẻ sầu não. Thiên Nhã liên tục lùi về sau vài bước, bàn tay không còn sức lực vịn vào sofa, cụ Lạc hận cô đến vậy ư? Cô đã từng hứa với cụ sẽ không phát sinh quan hệ gì với Lạc Thần Hi, cô sẽ an phận, cả đời không phá hoại Lạc Thần Hi và Hạ Văn Cẩm... Nhưng mà, cô có làm được không? Cô vẫn không kim được tình cảm của mình với anh, cô vẫn không kim được mà thích anh, yêu anh. “Vậy tôi càng không thể trở về Tập đoàn Lạc Thần.” Cô lẩm bầm

“Tung tích của cha em, tôi nghĩ có liên quan đến lão già.” Lạc Thần Hi quay người lại, nhìn chăm chăm cô và nói. gương mặt Thiên Nhã để lộ sắc thái kỳ lạ, như không dám tin: “Sao lại có thể

Đôi mắt Lạc Thần Hi hiện nét giao hoạt: “Thù hạ của tôi vất và lấy tin này về, lão già ấy cực kỳ xảo quyệt, ông ta đang lập kế hoạch, dường như đang mưu tính gì đó, mặc dù ông ta ở ẩn đã lâu, nhưng thế lực vẫn lớn mạnh tại thành phố A.”

Thiên Nhã ngạc nhiên, suy nghĩ một lúc, sau đó dè dặt hỏi: “Vậy cha của tôi, vẫn còn sống?” Tuy cô linh cảm ông vẫn còn sống, nhưng cô thật sự rất cần một lời khẳng định, cho dù là nói dối, cô cũng muốn nghe. Lạc Thần Hi nhìn cô, ánh mắt thoảng thương xót: “Nếu tôi nói với em, rằng tôi cũng không thể khẳng định ông ấy còn sống hay không, em...”

Thiên Nhã ghen đến khó thở, dốc sức một hơi uống hết ly rượu. “Tôi sẽ không tin chuyện cha đã mất, ông nhất định vẫn còn sống!”

Lạc Thần Hi tiến đến hai bước: “Vậy nên, em sẽ tin tôi chứ?”

“Tin anh?” Thiên Nhã dựa lên lưng sofa, cô nhớ cha đã từng nói gì, nhưng lại cảm thấy anh không nói dối, cha và anh, rốt cuộc cô nên tin ai đây? Nhưng chuyện này đúng thật rất đáng suy xét, dù thế nào, anh không có lý do gì để giết cô, tuy anh luôn bắt nạt cô, thậm chí đã từng si nhục cô, nhưng mà anh... Từng chút kỷ niệm đã trải qua cùng anh hiện lên trước mắt cô, khiến lòng người chua chát đến thế, cắn giận đến thế, nhưng trong chua chát và cắn giận lại thấm đẫm đôi chút ngọt ngào.

Dù cuối cùng cay đắng vẫn nhiều hơn tất thảy, nhưng suy nghĩ thiếu tự trọng vẫn xuất hiện, đó gọi là cam tâm tình nguyện.

Sự tồn thương như hiện ra trong mắt anh: “Em không tin tôi sao?”

Thiên Nhã bứt tóc, hơi phiền muộn và rồi bời: “Tôi không biết, thật sự không biết.”

Giây tiếp theo, anh đã bước đến trước mặt cô, ôm chặt lấy cô. “Xoàng!” Tiếng thủy tinh vỡ vụn, ly rượu trong tay cô rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh. Có thể vì cái ôm đột ngột của anh khiến cô giật mình, có thể vì sự ấm áp bất ngờ này, cũng có thể vì tâm trí của cô lúc này đã chìm đắm, không thể suy nghĩ được gì nữa, cô không vùng vẫy, mà đứng ngẩn ra tại đó. Mí mắt nặng trĩu, rất muốn rũ xuống... Cô không chống cự được sự giẫy vò này, từ từ nhắm mắt lại. Hơi ấm trên người anh truyền đến, khiến toàn thân cô rất ấm áp, rất ấm áp... Ý thức đã trở nên mơ hồ, cô thấy đôi chân mình nhẹ bẫng, như có người bế mình vào lòng, hơi thở của anh bao trùm, cảm giác an toàn chưa từng có này, làm tim cô bình yên.

Cô chợt thấy mình được đặt lên một chiếc giường mềm mại, hơi thở của anh bỗng thưa dần, cô nhắm chặt mắt, khẽ nhủ mảy, sau đó thì một đợt ấm áp phủ lên cơ thể cô, như có một đôi tay dịu dàng ôm lấy cô, đôi môi mát lạnh áp lên môi cô, trao cho cô nụ hôn đầy dứa vừa đủ nhưng lại không ngang ngược, rồi dứt khoát rời đi, từ sau lưng ôm chặt cô, trao cho hơi ấm

không ngừng.

“Tôi tin anh.” Cô chìm trong giấc mộng, cười mỉm, nói lầm bầm.

Sáng hôm sau, Thiên Nhã ngồi dậy khỏi giường, ngáp và vươn vai một cái. “Bé cưng ơi, dậy đi học thôi.” Cô vỗ vào cái chăn bên cạnh, tay còn lại vươn ra tìm đồng hồ báo thức ở đầu giường.

Hình như hôm nay nó không kêu.

Cứ lần mò như thế, cô chạm vào một cái đồng hồ đeo tay. “Mười giờ!” Đôi mắt lờ mờ của cô mở to, kinh ngạc kêu lên. “La Tiểu Bảo!” Cô gọi lớn, sau đó sợ hãi nhận ra... Trời ơi! Đây đâu phải phòng cô? Đồng hồ đeo tay đắt tiền mà cô cầm... là của Lạc Thần Hi! “Á!” Cô không nhận được che miệng hết lớn, cô lại qua đêm tại biệt thự của Lạc Thần Hi rồi! Ký ức đêm qua lại hiện ra, trời ạ, sao cô lại vô thức ngủ thiếp đi chứ? La Thiên Nhã, mày có bệnh sao? Lại ngủ tại một nơi nguy hiểm như vậy, còn ngủ đến mười giờ sáng hôm sau! Về mặt cô sàu nào, phát hiện đầu giường có một tờ giấy: Mười một giờ, tôi muốn thấy em có mặt tại văn phòng Chủ tịch, nếu không hậu quả em tự gánh. Ha! Thật ngang ngược! Anh lấy gì ra lệnh cho cô chứ, hiện tại cô đã không phải trợ lý riêng hay nhân viên của anh rồi, lấy gì mà bắt cô nghe theo anh! Cô trái lại muốn xem thử nếu mình không đi thì rốt cuộc sẽ tự gánh hậu quả thế nào! Thiên Nhã hung hăng vô rât tờ giấy, ném vào thùng rác, cảm thấy tự hào cho sự can trường của mình. Sau đó, cô chợt suy nghĩ lại, nhớ đến những lời đêm qua anh đã nói, về mặt trời nên khó xử.

Về Tập đoàn Lạc Thần, cho đến khi điều tra được tung tích của cha? Hay từ chối tin anh, cắt đứt mọi quan hệ với anh, từ đó cắt đứt cơ hội duy nhất có thể tìm được cha?

Có lẽ cô không nên từ bỏ bất kỳ cơ hội nào có thể tìm được cha.

Tại văn phòng Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần, Lạc Thần Hi ung dung dựa người lên lưng ghế, nhìn La Thiên Nhã với vẻ mặt đắc ý. Anh nhìn đồng hồ đeo tay: “Vừa kịp, xem ra em cũng rất đúng giờ.”. “Có điều, quy tắc thứ năm của nhân viên Tập đoàn Lạc Thần chính là phải đến trước giờ làm mười phút, cho nên, em vẫn muộn.” Anh nói bằng giọng phàn nàn. Mặt Thiên Nhã đây vạch đen: “Tôi đâu hứa với anh hôm nay tôi đây làm việc.” Cô cũng có yêu cầu của mình. Lạc Thần Hi nghiêng mặt hỏi cô: “Vậy em tới đây làm gì?” Về mặt Thiên Nhã do dự một lúc, như đã hạ quyết tâm, đáp: “Tôi đồng ý với điều kiện của anh, nhưng tôi cần một bản hợp đồng, nếu không tôi không yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Không thể không chấp nhận

“Anh!”

“Đừng quên em đang nhờ vả tôi.” Lạc Thần Hi lạnh lùng nhắc nhở: “Thiên Nhã bủi môi: “Anh cũng nhờ vả tôi vậy.” Không biết là ai tìm ai, bảo cô quay về Tập đoàn Lạc Thần làm việc.

Lạc Thần Hi híp mắt nhìn cô, dường như sắp bị cô chọc giận, nhưng đôi mắt lại ẩn chứa ý cười đắc ý, anh cầm lấy hợp đồng rồi viết thêm một điều, sau đó ném trước mặt cô: “Muốn ký hay không tùy em”

Thiên Nhã đọc kỹ lại: Chưa thông qua sự cho phép của Lạc Thần Hi, không được tự ý từ chức, nếu không hậu quả tự gánh. Hậu quả tự gánh, lại là hậu quả tự gánh! Anh coi cô là gì chứ! Đây chẳng phải đang uy hiếp trắng trợn sao? Đồ vô lại này! Đúng là nhà tư bản không hơn không kém! Sinh2ra thì đã biết bóc lột nhân viên, chỉ nghĩ làm thế nào để được lợi nhiều nhất!

“Đây không phải uy hiếp, đây chỉ là trao đổi điều kiện.” Lạc Thần Hi như nghe thấy lời phi nhõ ngầm của cô, khoanh tay nói.

Thiên Nhã cắn răng, sau một lúc đấu tranh, cô vùng bút ký vào.

“Mai tôi mới có thể đến tập đoàn, hôm nay có chút việc cần làm, đi trước đây.” Thiên Nhã ký xong, dứt lời thì rời khỏi văn phòng Chủ tịch không quay đầu lấy một lần. Lạc Thần Hi nhìn cánh cửa lớn bị Thiên Nhã tùy ý đóng lại, khoe môi cong lên như cười như không, anh nhìn bản hợp đồng trên bàn, đôi mắt hiện ý cười.

Thiên Nhã gọi cho La Tiểu Bảo, không ngờ nhóc con đang ở nhà, cô vội vàng về nhà, hỏi cậu sao lại không7đi học. “Ma mi, đi học thật sự chán lắm, những kiến thức đó con biết cả rồi, cần bản không cần học.” La Tiểu Bảo nói với vẻ mặt bất lực, lúc vừa nhập học cậu thấy rất thú vị, vào lớp một với mong muốn kết thêm bạn mới, nào ngờ cuộc sống năm đầu tiểu học lại nhàm chán như thế, cậu thật sự không học nổi nữa.

“La Tiểu Bảo, con không thể kiêu căng tự mãn như vậy được, cho dù con thật sự biết hết cũng phải chăm chỉ học hành, nếu không lên lớp cao hơn con sẽ không theo kịp.” Thiên Nhã cần mẫn dạy bảo cậu. La Tiểu Bảo càng bất lực hơn, phiền muộn một điều là cậu đã nắm kiến thức ở lớp kể và lớp cao hơn rồi, những nội dung ấy cậu vừa đọc đã hiểu, còn cần9ngày nào cũng lãng phí thời gian đến trường sao? “Ma mi, chuyện này mẹ không cần tham gia vào đâu, con sẽ về trường bàn bạc lại với hiệu trưởng và giáo viên, rồi sẽ quyết định.” La Tiểu Bảo khoanh tay, nói bằng giọng cực kỳ chín chắn.

Thiên Nhã thấy đáng vẻ như ông cụ non của con trai, chợt ngăn ra, thật giống người nào đó, khác gì cha nó đâu, đúng là cha nào con nấy. Nổi bất an trong lòng cô lại dâng lên, mỗi lần nhận thấy bé cưng ngày càng giống Lạc Thần Hi thì cô lại có cảm giác này. “Ma mi, mẹ đang nghĩ gì vậy?” La Tiểu Bảo hươ bàn tay nhỏ bé trước mặt cô, nhìn cô nhíu mày, cậu hỏi. “Mẹ đang nghĩ con trai của mẹ thông minh như vậy, không biết nên vui hay buồn.” Thiên5Nhã đáp bừa. La Tiểu Bảo nở nụ cười ngây thơ hồn nhiên: “Người ta cũng không muốn thông minh như thế đâu, nhưng hết cách rồi, ma mi sinh con quá thông minh mà.” Cậu tin mới lạ đấy, chắc chắn là ma mi đang nhớ chuyện liên quan đến cha.

Cậu chớp đôi mắt to, hỏi dò: “Ma mi, tôi qua mẹ đi đâu vậy? Sao không thấy mẹ về?”

Đúng như dự đoán, sắc mặt của Thiên Nhã bỗng chốc trở nên phức tạp hơn.

Cô đáp úp mở: “Không có gì, tôi qua xong việc mẹ đến nhà ma mi Hoa Kỳ ngủ, chắc bé cưng không trách mẹ đâu nhỉ?” Không biết là chột dạ vì nói dối hay nguyên nhân nào khác, cô hơi đỏ mặt nóng tai. “Vậy mẹ đã nói chuyện với cha của Lăng Lăng chưa ạ? Có bảo chú ấy đừng cản trở3mẹ tìm việc không?” La Tiểu Bảo thăm dò thêm một bước, nhìn phản ứng của Thiên Nhã, tối qua chắc chắn lại xảy ra chuyện làm người ta xấu hổ rồi, nhất định là cha lại nắm bắt cơ hội để làm “chuyện xấu”. Ha ha, tuy là xấu xa, nhưng mà cậu thích. “Chuyện xấu” này chỉ cho phép cha làm với ma mi thôi đó nha, người khác cậu không cho phép đâu. Thiên Nhã đỡ trán, ừ rừ đáp: “Nói xong rồi, hơn nữa còn luôn tiện tìm được công việc.”

La Tiểu Bảo nghe vậy lập tức nhảy trên sofa, vỗ tay mừng rỡ: “Tốt quá rồi! Ma mi Thiên Nhi cuối cùng đã tìm được công việc rồi!” Cuối cùng thì ma mi Thiên Nhã lại trở về bên cha rồi! Ha ha ha, xem ra ý nguyện cả nhà đoàn tụ của cậu và Lạc Lăng lại tiến thêm một bước rồi.

Thiên Nhã nhìn đáng vẻ vui mừng của con trai, cười gượng, nhưng lòng lại rối bời, trở về làm việc, thì sẽ có cơ hội điều tra tung tích của cha, nhưng lại gặp Lạc Thần Hi cả ngày, có trời biết sau này sẽ phát sinh chuyện gì, ở cạnh anh, đối với cô mà nói thật sự rất giày vò, giày vò đủ đường!

Buổi tối, Thiên Nhã mời Kha Từ Thích và Đồ Hoa Kỳ đến nhà ăn cơm, còn đặc biệt bảo Kha Từ Thích dẫn Karen đi theo.

Cô nấu bữa tối thịnh soạn, Karen vừa đến đã lo cãi nhau với La Tiểu Bảo, rượt đuổi La Tiểu Bảo khắp nhà, giành điều khiển tivi giống như trẻ con vậy.

Ban đầu Thiên Nhã còn quở trách La Tiểu Bảo, nhưng nhìn hai người hoàn toàn không có ý định dừng chiến tranh, cô chỉ đành nở nụ cười bất đắc dĩ, vừa nấu súp củ dền vừa nhìn một lớn một nhỏ như có thù từ kiếp trước với nhau.

La Tiểu Bảo chạy đến nắp phía sau Kha Từ Thích: “Qua đây đi, tới đây bắt tôi đi.” Vừa nói cậu vừa ngo đầu làm mặt quỷ sau lưng của Kha Từ Thích, điệu bộ cực kỳ đắc ý. Karen đã bị La Tiểu Bảo khiêu khích đến bùng lửa giận, cô dõn sức bỏ chảo đến, sà thẳng vào lòng của Kha Từ Thích.

“Ôi chao, ma mi ơi, nhìn cô ta kia, sà vào ôm chủ Từ Thích như sói đói hổ dữ!” La Tiểu Bảo đạt được mục đích, ở đằng sau lớn tiếng kêu lên.

Karen ngã vào lòng Kha Từ Thích vốn dĩ còn định và chết, nhưng nghe La Tiểu Bảo nói vậy, cô vừa thẹn vừa giận, nhanh chóng rời khỏi người Kha Từ Thích, chỉ vào La Tiểu Bảo rồi nói: “Đồ quý nhỏ, em cố ý!” Cuối cùng cô đã nhận ra.

La Tiểu Bảo lại làm mặt quỷ với cô, chạy lon ton vào phòng đóng sầm cửa lại. Karen đuổi đến trước cửa phòng cậu, lớn giọng la hét: “Quý nhỏ! Có gan em đứng ra đây, bị chị bắt được thì em chết chắc rồi!”

“Ai đang bắt nạt bé cưng nhà tôi vậy? Tôi không tha đâu đấy.” Karen vừa hét xong, Đồ Hoa Kỳ đã xách một giỏ trái cây đi vào, nói nửa đùa nửa thật.

“Ma mi Hoa Kỳ, là bà đi ngoài kia, cô ta bắt nạt con! Mẹ giúp con đuổi cô ta đi với.” La Tiểu Bảo ở trong phòng nghe thấy giọng của Đồ Hoa Kỳ, lập tức đắc ý hô lên.

“La Tiểu Bảo, con không được hiểu lễ phép như thế, mau ra đây ăn cơm nào.” Thiên Nhã bưng canh ra, gọi mọi người. Karen chu môi, bước tới làm nũng với Kha Từ Thích: “Anh họ, anh xem, thằng bé bắt nạt em!”

Về mặt của Kha Từ Thích cũng vô cùng bất lực: “Em lớn rồi nên nhường nó chút đi, đừng giận dỗi như trẻ con.”

Karen cúi mặt âm ức, thoáng liếc nhìn Đồ Hoa Kỳ như cố ý lại như vô tình: “Em biết ngay mọi người toàn giúp nó bắt nạt em.” Đồ Hoa Kỳ nhìn đáng vẻ dính lấy Kha Từ Thích làm nũng của Karen, lại thoáng nhìn Thiên Nhã đang chăm chú chuẩn bị bát đĩa, cô nở nụ cười lạnh khó mà nhận ra, xem ra người phụ nữ này “ăn” Kha Từ Thích chắc rồi, vậy mà Thiên Nhã không cang thẳng mặt chút nào, chẳng lẽ cậu ấy thật sự muốn nhìn chàng đẹp trai họ Kha - người đàn ông tốt có một không hai bị giành mất sao? Chẳng lẽ cậu ấy không tiếc một chút nào sao?

Trong bữa cơm, mọi người trò chuyện với nhau, La Tiểu Bảo đắc ý ngồi giữa Thiên Nhã và Đồ Hoa Kỳ, kể cho Đồ Hoa Kỳ nghe những người và việc nhảm chán tại trường học của cậu làm cô bật cười, Thiên Nhã và Kha Từ Thích cũng không nhịn được mà cười, thì thoảng cậu còn đắc ý liếc nhìn Karen, ra bại lộ liễu.

Karen tròn mắt với cậu, thôi vậy, người lớn không thêm trách kẻ nhỏ. La Tiểu Bảo còn gấp đồ ăn cho mọi người, bỏ qua Karen. Thiên Nhã quở trách cậu: “Tiểu Bảo, con làm như thế là không đúng, còn chưa gấp cho chị Karen.” Lần này đến lượt Karen đắc ý giờ bát ra, chờ La Tiểu Bảo gấp đồ ăn. La Tiểu Bảo như chống đối Karen thật, chu cái miệng nhỏ nói: “Pháp luật đầu quy định ai con cũng phải gấp đồ ăn, người ta chỉ gấp cho người mình thích.” “Quý nhỏ!” Karen nổi giận trừng cậu, bàn tay cứng đờ giữa không trung. Đồ Hoa Kỳ không nhịn được mà che miệng cười trộm, nhóc con giỏi đây, trả thù cho Thiên Nhã, ai bảo cô ta lợi dụng Thiên Nhã để theo đuổi Kha Từ Thích, hơn nữa còn ra tay đánh Thiên Nhã nữa, tuy chuyện đó Thiên Nhã sợ cô bất bình nên không nói với cô, nhưng La Tiểu Bảo đã kể hết cho cô nghe rồi, lúc đó cô tức đến nỗi muốn tìm Karen này tính sổ.

Thật không hiểu nổi thế giới của Thiên Nhã, bản thân không đón nhận Kha Từ Thích thì thôi, còn phải tổn tâm tư nhường đi, ông trời biết bây giờ có biết bao cô gái xinh như hoa, mà vừa xinh vừa học thức lại có cá tính thì càng không phải nói đến, đều ngày đêm cầu trời khấn Phật tìm được một người đàn ông tốt như Kha Từ Thích, anh ấy thật sự là người tình trong mộng của mọi cô gái, vậy mà người có được tình yêu của anh ấy lại là Thiên Nhã, người tránh anh ấy thật xa, đạo lý gì thế này!!!

Karen thấy Đồ Hoa Kỳ đang cười mình, dường như càng tức hơn, cứ gờ tay giữ không trung không chịu thả xuống, như có chút ép buộc. Kha Từ Thích thấy vậy, mỉm cười, gấp một miếng cá vào bát của cô: “Ăn nhiều chút, đây là món cá chua ngọt mà em thích.” Kha Từ Thích dùng sự ân cần để giải vây, khiến Karen tươi cười lại ngay, cô vui vẻ bỏ miếng cá đó vào miệng, giờ ngôn cái với Thiên Nhã: “Thiên Nhã, tài nấu nướng của cậu thật là ngày càng cao tay!”

Thiên Nhã cười đáp: “Từ Thích nói với tớ cậu thích ăn món này, nên tớ đã mày mò cả buổi.”

Karen cười híp mắt: “Cảm ơn Thiên Nhã, cảm ơn anh họ.”

Đồ Hoa Kỳ và La Tiểu Bảo nhìn nhau, đều mang biểu cảm không chịu nổi.

“Tớ đã tìm được công việc rồi.” Thiên Nhã bỗng tuyên bố.

Karen nghe vậy lập tức vui mừng phấn chấn: “Thật hả! Là công ty nào vậy? Phúc lợi có tốt không? Nếu không tốt thì đến công ty của cha tớ, tuyệt đối không bạc đãi cậu!”

Thiên Nhã cười, thoáng nhìn Kha Từ Thích, anh đang buồm bát đĩa để nghe cô nói, như hơi ngạc nhiên, bởi vì hôm qua cô còn nói với anh tạm thời chưa tìm được việc. “Là Tập đoàn Lạc Thần.” Thiên Nhã nhìn Karen và nói.

Đồ Hoa Kỳ hít vào một hơi lạnh, cũng buồm bát đĩa nhìn cô, dường như còn ngạc nhiên hơn Kha Từ Thích.

Karen thoáng nhìn phản ứng của hai người, nhiệt tình như cũ: “Vẫn làm trợ lý của ai kia hả?” La Tiểu Bảo lờm Karen một cái: “Là Lạc Thần Hí.” Cha nhất định không thích người khác gọi mình là ai kia”, chắc cha sẽ bắt người đó chép lại tên mình hàng nghìn lần trên giấy, để cho người đó không bao giờ quên.

Karen làm mặt quỷ với cậu bé: “Ai lại không biết chứ, nhóc con ngốc nghếch.” “Em thật sự đã nghĩ kỹ rồi?” Kha Từ Thích không thể hiện cảm xúc, nhưng ánh mắt rõ ràng đã hơi tối đi, anh cảm thấy rất khó hiểu. Thiên Nhã gật đầu. Đồ Hoa Kỳ ngập ngừng, tuy cô còn nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng có nhiều người ở đây nên không tiện, vẫn là tìm chỗ kín đáo “nghiêm khắc tra hỏi” Thiên Nhã thì hơn.

Kha Từ Thích không nói gì nữa, anh cúi đầu tập trung ăn cơm, bầu không khí bỗng chốc trở nên lạnh đi, La Tiểu Bảo bóc một con tôm cho Kha Từ Thích: “Chú Từ Thích ăn nhiều một chút, đây là món tôm mà chú thích nhất.” Lúc này nụ cười của Kha Từ Thích mới quay về: “Bé con cũng ăn nhiều chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Lại nhảy vào lửa

Kha Từ Thích xoa đầu của cô: “Sao lại xin lỗi, em lại làm gì có lỗi với anh? Thành thật khai báo nào.” “Em biết anh rất nhiệt tình muốn giúp em tìm việc làm, cũng luôn bảo em đến công ty anh làm, vậy mà em... Nhưng lần này em trở về là có nỗi khổ.” Cô từ chối ý tốt của Kha Từ Thích, nhưng lại đột ngột chạy đến Tập đoàn Lạc Thần, chuyện này cũng quá không nói nổi rồi.

Ánh mắt Kha Từ Thích dịu đi: “Nỗi khổ?”

Thiên Nhã gật đầu: “Phải, anh còn nhớ buổi họp báo của Tập đoàn MG cách đây không lâu chứ?”

Kha Từ Thích đáp: “Dĩ nhiên.”

“Lạc Thần Dương nói với em, Trình Viễn Sơn biết một số tin tức về cha, cho nên em đến đó, muốn hỏi ông ta cho rõ ràng, nhưng hình như ông ta luôn tránh né câu hỏi liên quan đến cha, luôn úp mở với em” Thiên Nhã phì cười nhớ lại, thật không biết Trình Viễn Sơn đó muốn thế nào, nếu đã biết sự tình thì nên nói cho cô biết chứ.

“Nên em giả làm người yêu của Lạc Thần Dương?” Về mặt Kha Từ Thích đầu tiên là kinh ngạc, sau đó đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại, như đang suy nghĩ gì đó, hỏi cô.

Thiên Nhã lắc đầu: “Không phải, là vì...” Thiên Nhã chợt nhớ đến lời của Lạc Thần Dương, vì Jenny Trình nên Kha Từ Thích mới không đưa cô đến buổi họp báo, cô khựng lại, không muốn nói ra chuyện này khiến Kha Từ Thích khó xử..

“Anh ta cứ luôn thích nói đùa.” Thiên Nhã viện một cái cớ.

“Vậy là em về Tập đoàn Lạc Thần, muốn thông qua đó để tiếp cận Trình Viễn Sơn?” Kha Từ Thích cảm thấy sợ hãi vì suy nghĩ này của Thiên Nhã, con người Trình Viễn Sơn tuyệt đối không đơn giản, và lại ông ta có thật sự biết tin tức về cha Thiên Nhã hay không, điều này còn cần điều tra.

Anh không hi vọng Thiên Nhã bị kéo vào vòng xoáy này.

“Thiên Nhã, nghe anh nói, đừng về đó được không? Chuyện cha của em, anh sẽ giúp em điều tra, chỗ Trình Viễn Sơn anh cũng sẽ tra ra thật giả nhanh nhất có thể”

Về mặt Thiên Nhã khó xử, nhưng hiển nhiên không cần nhắc đề nghị của Kha Từ Thích: “Xin lỗi Từ Thích, em... em không đợi được nữa, em cần nhanh chóng tra ra tung tích của cha, còn có chân tướng của sự việc, hơn nữa Lạc Thần Hi anh ấy...”

Cô ngập ngừng, nhớ lại những điều kiện mới mà Lạc Thần Hi viết trong hợp đồng, dòng chữ cuối cùng được ghi rõ ràng cô phải giữ bí mật chuyện này, không thể để người thứ ba biết. Và lại chuyện này liên quan đến cụ Lạc, cô thấy mình nên tuân thủ lời hứa, không nên nói ra.

Kha Từ Thích chăm chú nhìn cô, chờ cô nói ra những lời bị kìm lại, sau cùng, anh chỉ nhận về thất vọng. Anh nhìn ra Thiên Nhã còn có một số chuyện che giấu mình, nhưng cũng không còn cách nào, cô đã không muốn nói, anh chỉ có thể đi hỏi người khác, anh không muốn Thiên Nhã cứ thế đến gần Trình Viễn Sơn. Sau khi Kha Từ Thích và Karen về, nhân lúc Tiểu Bảo đang tắm, Đồ Hoa Kỳ kéo Thiên Nhã vào phòng bắt đầu nghiêm khắc tra hỏi:

Thiên Nhã cười đáp: “Tôi biết ngay cậu sẽ không buông tha cho tôi dễ dàng” Thật ra cô đã thờ phào nhẹ nhõm, vừa nãy tuy mới đầu Kha Từ Thích không tán thành, nhưng sau cùng vẫn đồng ý, chỉ là luôn miệng dặn cô phải cẩn thận Trình Viễn Sơn.

“Cậu biết là tốt! Từ khi nào mà lại thân thiết với Lạc Thần Hi rồi hả, sao không nói tôi biết!” Đồ Hoa Kỳ hỏi với vẻ mặt giận dữ.

Thiên Nhã vừa giận vừa buồn cười: “Cái gì mà lại thân thiết với Lạc Thần Hi chứ, tôi có thân thiết với anh ấy bao giờ đâu.” Cô âm ức đáp. Đồ Hoa Kỳ như đi guốc trong bụng cô, thoáng lườm cô, nói: “Cho dù hai người chưa thật sự thân thiết, nhưng chắc chắn cũng qua lại lén lút với nhau, ít nhất tìm cậu đã thân thiết với anh ta rồi.” Thiên Nhã bị lời này của cô bạn làm cho đỏ mặt: “Cậu nói gì vậy, cẩn thận tai vách mạch rừng!” Thật ra cô sợ La Tiểu Bảo nghe thấy, chuyện này không phù hợp với trẻ nhỏ. Đồ Hoa Kỳ che miệng cười trộm: “Xem cậu kia, tâm lý yếu ớt như vậy, chớ trách Hạ Vân Cẩm và Jenny Trình đều nhắm vào cậu không buông, chuyện gì cậu cũng thể hiện trên mặt sao được?” Một người phụ nữ đã khó đối phó rồi, đằng này hai người thì thật sự vô cùng đáng sợ, và lại hai người đó đều thuộc kiểu phụ nữ “cực phẩm”. Thiên Nhã bất lực: “Tôi trở về không phải vì Lạc Thần Hi.”

Đồ Hoa Kỳ nhướn mày, đáng vẻ như không nằm ngoài dự đoán của mình, nhưng vẫn có chút không tin, không vì Lạc Thần Hi thì vì ai?

Thiên Nhã suy nghĩ một lúc, nói lại những lời với Kha Từ Thích cho Hoa Kỳ nghe. Cô bạn nghe xong, cũng thấy Trình Viễn Sơn kia dường như muốn bày trò gì đó, có điều cũng không giải thích được nguyên nhân, thấy Thiên Nhã kiên trì, cô cũng không biết nên nói sao, chỉ liên tục dặn Thiên Nhã đừng để trái tim chìm đắm thêm nữa, phải kiên định, mặc dù Lạc Thần Hi là cha của La Tiểu Bảo, nhưng suy cho cùng anh ta đã có vợ, cũng có tình nhân, hơn nữa còn là một yêu nghiệt. Thật ra điều làm Thiên Nhã sợ cũng là điều này, cô rất sợ phải đối mặt lần nữa với Lạc Thần Hi, chủ yếu là lo lắng bản thân lại không kìm lòng được...

Nhưng vì cha, cô chỉ có thể dùng cảm tiến lên! Trở về Tập đoàn Lạc Thần! Kiểm chế tốt chính mình, một lòng tìm kiếm tung tích của cha! Nếu cô tìm thấy cha rồi, có khi còn có thể điều tra rõ ràng chuyện bất cóc lần trước, sẽ có thể chứng minh rõ cuộc Lạc Thần Hi có nói dối hay không.

Tại văn phòng Chủ tịch, Lạc Thần Hi đang tập trung xử lý văn kiện thì Hạ Nhất Y gọi điện thoại nội bộ đến: “Chủ tịch, Chủ tịch Kha đến rồi.” Lạc Thần Hi nhíu mày, quả nhiên anh ta đã đến, không ngờ lại sớm như vậy. “Mời anh ta vào.”

Lúc Kha Từ Thích gõ cửa đi vào, Lạc Thần Hi đã ngồi trên sofa chờ anh.

“Mời ngồi.”

Kha Từ Thích ngồi trên sofa đối diện anh: “Chủ tịch Lạc ngày đêm làm việc như vậy, tinh thần này thật khiến người bạn họp tác là tôi cảm thấy hồ thẹn.”

Lạc Thần Hi nhíu mày, như cười như không: “Muộn thế này mà Chủ tịch Kha còn ghé thăm văn phòng của tôi, thật là người khác ngạc nhiên đấy.”

Kha Từ Thích cười đáp: “Trái lại, trông như Chủ tịch Lạc đã sớm biết tôi sẽ đến, chắc không phải đặc biệt đợi tôi chứ? Nếu là vậy, thì tôi thật sự nên nói lời cảm tạ rồi.”

Hạ Nhất Y bưng cà phê cho họ rồi lui ra ngoài. Lạc Thần Hi cảm tách cà phê lên nhấp một ngụm, nói: “Tuy Nhất Y đã theo tôi nhiều năm, nhưng cà phê mà cô ấy pha, vẫn không bằng người đó.” Kha Từ Thích biết người đó” chính là Thiên Nhã, anh cảm tách cà phê lên, thử một ngụm, nói: “Đúng thật không bằng Thiên Nhã pha, chắc không phải vì để mỗi ngày uống được cà phê ngon mà Chủ tịch Lạc mời Thiên Nhã trở về làm việc chứ?” Anh vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt lại biểu lộ một sắc thái khác.

Lạc Thần Hi khẽ cười: “Thành thật mà nói, đó cũng là một nguyên nhân.” “Vậy những nguyên nhân khác thì sao?” Kha Từ Thích nhìn chăm chăm anh, hỏi. Lạc Thần Hi nhìn thẳng vào đôi phương, đôi mắt sâu thẳm khó đoán mang theo tia sáng sắc bén. “Chủ tịch Kha cho rằng có thể vì nguyên nhân gì?” “Tôi không mong lần họp tác của chúng ta dính liú đến Thiên Nhã, nhưng dường như Chủ tịch Lạc không nghĩ vậy.” “Thực tế là chuyện này cũng không thể không có cô ấy.” Sắc mặt Kha Từ Thích chợt trầm xuống: “Anh biết rõ lão cáo già Trình Viễn Sơn ấy đang có mưu đồ gì.” Lạc Thần Hi cười giễu: “Chẳng phải chúng ta cũng đang có mưu đồ với ông ta sao?”

“Nhưng tôi đã nói, điều kiện tiên quyết là không tổn hại đến Thiên Nhã.” “Làm một chuyện lợi nhiều việc, ngay cả bản thân cô ấy cũng bằng lòng, vì sao anh lại một mực cản trở?” Lạc Thần Hi ngich nhảnh, thông thả hỏi.

Kha Từ Thích cười lạnh, hỏi vặn lại: “Lẽ nào chuyện Trình Viễn Sơn biết tin tức cha Thiên Nhã, không phải một cái bẫy của anh?” Lạc Thần Hi nở nụ cười sâu xa: “Đây không được xem là cái bẫy của tôi.” Anh chỉ nhờ Lạc Thần Dương giúp đỡ, nào ngờ Lạc Thần Dương lại lấy lý do này để Thiên Nhã đến tham dự buổi tiệc. “Anh đang phủ nhận chuyện này?” Kha Từ Thích nhướn mày hỏi.

“Chưa chắc được.” Anh cố tính nói một cách thần bí.

“Nếu Chủ tịch Lạc đã không có chút thành ý hợp tác nào, thế thì chuyện hợp tác giữa chúng ta cứ kết thúc tại đây đi.” Kha Từ Thích đứng dậy, nói xong liền muốn rời đi.

“Chủ tịch Kha không giống kiểu người thiếu kiên nhẫn, chẳng lẽ sức mạnh của tình yêu thật sự vĩ đại như thế, đủ để khiến một người đàn ông mất đi lý trí?” Lạc Thần Hi nói bằng giọng sâu xa.

Kha Từ Thích dừng bước, im lặng nhìn chằm chằm anh, chờ anh nói tiếp.

Lạc Thần Hi cũng đứng lên, lấy hai ly rượu từ trong tủ rượu, sau đó rót rượu Tây vào, đưa cho Kha Từ Thích. Kha Từ Thích nhìn anh, nhận lấy ly rượu.

“Nếu như Chủ tịch Kha hủy bỏ hợp tác, vậy thì vở kịch hay này khó mà diễn tiếp được rồi.” Lạc Thần Hi tiếp tục nói một cách sâu xa.

“Người ngay thẳng không nói lời vòng vo, nếu đã là quan hệ hợp tác, tôi nghĩ Chủ tịch Lạc cũng không cần phải giấu thêm làm gì?” Lạc Thần Hi quay người lại, cong khoe môi nở nụ cười khó hiểu.

Thiên Nhã đứng ngoài cửa cao ốc của Lạc Thần Hi, không khỏi thở dài, Tập đoàn Lạc Thần, cuối cùng cô vẫn trở về nơi này. Nhóm đồng nghiệp cũ thấy Thiên Nhã lại có thể quay về làm việc, mỗi người một sắc mặt khác nhau. Họ trao đổi bằng ánh mắt, dường như đều không tiếp nhận nỗi sự thật này. Một vài đồng nghiệp trước kia quan hệ không tệ với cô đi tới hỏi này nọ, Thiên Nhã cũng chỉ đánh viện tạm đủ loại lý do để trả lời qua loa. “Đang làm gì đấy? Mọi người đều hết chuyện để làm rồi à?” Hạ Nhất Y vừa về đến, nghiêm mặt hỏi. Các nhân viên giải tán, Thiên Nhã thờ phào, nhìn thấy gương mặt rõ ràng không vui của Hạ Nhất Y, cô gật đầu chào hỏi. Hạ Nhất Y ném một bản văn kiện lên bàn làm việc của cô: “Trước khi Chủ tịch về phải hoàn thành văn kiện này cho tôi.” Nói xong cô ta về văn phòng của mình.

“Ôi, mùi thuốc súng nồng nặc quá đi, chắc không phải chị ta sợ Thiên Nhã trở về rồi, chị ta sẽ không giữ nổi địa vị của mình chứ?”

“Xi, chị ta thi cô địa vị gì, ngay cả kiểu phụ nữ xinh đẹp lại lăm tiền như Jenny Trinh, Chủ tịch còn không đặt vào trong mắt kia mà.” “Tớ nói này, sau này văn phòng lại có kịch hay để xem rồi.” Nhân viên đó liếc nhìn Thiên Nhã, nói một cách ám chỉ. “Đúng vậy, rồi chuyện mập mờ sẽ được hé mở.” “Ài, các cậu đừng bàn tán nữa, tớ thấy Chủ tịch sắp về rồi đấy.”

Mọi người bỗng im bật. Một lúc sau, Lạc Thần Hi trở về. Hôm nay anh mặc một bộ vest màu đỏ rượu, trông rất tiêu sái. Trong ký ức của Thiên Nhã, đây là lần đầu tiên anh mặc vest màu này, thật đẹp trai đến mức khiến người khác ngây dại.

Ồi không, La Thiên Nhã, mày đang nhìn gì đấy? Anh có đẹp trai hay không thì liên quan gì đến mày? Yên phận làm việc mình đi.

“Thiên Nhã?”

Thiên Nhã đang ra sức lắc đầu nhắc nhở chính mình thì nghe thấy đồng nghiệp bên cạnh gọi.

Cô quay đầu lại, nhận ra Lạc Thần Hi đang nhìn mình. Mặt cô chợt nóng lên, tim của cô không hiểu sao lại đập nhanh hơn vài nhịp: “Chủ tịch.”

“Đưa văn kiện cho tôi.” Anh quét mắt nhìn văn kiện trên bàn cô, vươn tay và nói.

Thiên Nhã đưa cho anh: “Văn kiện đã hoàn thành rồi.”

Gương mặt không cảm xúc, anh nhận lấy, đi thẳng vào văn phòng. Thiên Nhã làm mặt quỷ với bóng lưng của anh, hừ, thần mặt đen, mới sáng đã bày bộ mặt ấy cho ai xem đấy. Lạc Thần Hi đi tới trước cửa văn phòng, bỗng quay mặt lại, Thiên Nhã lập tức ngừng làm mặt quỷ, thay vào đó cô và tươi cười.

“Cô, pha cà phê cho tôi.” Anh căn dặn.

“Vâng ạ, Chủ tịch.” Thiên Nhã tiếp tục và niềm nở đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Hạ vân cầm bị tai nạn xe

Lạc Lăng nhếch môi, nụ cười giễu ấy trong y như đúc với Lạc Thần Hi: “Lẽ nào cô thật sự làm chuyện gì mờ ám?”

Hạ Vân Cẩm hừ mũi: “Cho dù tao có làm chuyện mờ ám, thẳng thắn như máy quân nhiều thế làm gì?”

Sau đó cô ta chợt nhíu mày, trừng cậu và nói: “Sao mày không gọi ma mi” hả?” Đã rất lâu cô ta không nghe thấy cậu gọi mình là ma mi rồi. Lạc Lăng nhướn mày, không cho là đúng: “Tôi không thích, thì sao?” Ánh mắt của cậu đầy khiêu khích. “Mày!” Hạ Vân Cẩm gờ tay định đánh cậu. Lạc Lăng ngửa mặt, trừng cô ta bằng ánh mắt kiên định, không hề sợ hãi. Hạ Vân Cẩm sững người, bỗng cảm thấy ánh mắt của thằng nhóc này không như trước, trước đây khi cô ta định đánh nó, mắng nó, ngược đãi nó, ánh mắt hận thù của nó vẫn có cảm giác tình thân, nhưng mà bây giờ... tại sao cô ta chỉ thấy sự tuyệt tình lạnh lẽo.

“Thôi! Trở về mới dạy dỗ mày.” Trong lòng chợt sợ hãi, cô ta thả tay xuống, khẽ hừ một tiếng rồi nói. Bỏ đi, thẳng thắn con này cô ta sẽ từ từ dạy dỗ, hiện tại cô ta phải nhanh chóng đi dạy dỗ mẹ nó một trận. Lạc Lăng nhìn bóng lưng vội vã rồi đi của Hạ Vân Cẩm, cười lạnh, đôi mắt đầy lạnh lùng.

Cậu cầm điện thoại lên, bấm một dãy số: “Alo, làm ngay chuyện này cho tôi.”

“Chủ tịch, cà phê của anh.” Thiên Nhã bung cà phê nóng hồi đến, nói.”

Lạc Thần Hi nhận lấy, nhấp một ngụm nhỏ, đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại: “Kỹ năng của em thật lù rồi.”

Thiên Nhã ngay lập tức phản bác: “Sao lại vậy được, tôi thường pha cho Từ...” Anh nhướn mày: “Thường pha cho ai?” Rõ ràng anh đã biết được câu trả lời. Thiên Nhã khẽ lè lưỡi, cúi mồm đáp: “Lúc Từ Thích đến nhà chơi, tôi thường pha cho anh ấy uống.”

Giương mặt anh phủ một làn sương khó mà nhận ra: “Vào trong luyện tập lại, không được dừng lại trước khi tôi hài lòng.” Anh đặt tách xuống, nói như ra lệnh. Khoé môi Thiên Nhã giật giật, cảm thấy anh rất khó hiểu, nhưng lại không dám cãi, thôi được, luyện tập thì luyện tập, tốt hơn phải xử lý những vấn kiện làm người khác đau đầu kia, dù sao anh cũng trả lương cho cô.

Thiên Nhã đang định quay người thì điện thoại của Lạc Thần Hi reo lên. “Cái gì? Hiện tại tình trạng của cô ấy nghiêm trọng không?” Anh hỏi, giọng cao thêm mấy phần.

“Được, tôi qua đó ngay.”

Thiên Nhã quay người lại, hỏi: “Chủ tịch, xảy ra chuyện gì sao?” Lạc Thần Hi vừa mặc áo khoác vừa đáp: “Hạ Văn Cẩm bị tai nạn xe rồi, tôi phải đến bệnh viện thăm cô ấy.” Nhìn động tác thông thả, sắc mặt lạnh nhạt, và cả giọng điệu như đang kể lại chuyện thường ngày của anh, Thiên Nhã bỗng hơi đồng cảm với người phụ nữ luôn gây khó dễ cho mình.

“Chủ tịch...” Thiên Nhã ngập ngừng.

Lạc Thần Hi dừng lại, nhìn cô: “Sao?”

Thiên Nhã nói: “Không có gì, Chủ tịch mau đi đi.”

Lạc Thần Hi nhìn chằm chằm cô một lúc mới đi về phía cánh cửa, lúc gần ra ngoài, anh lại quay đầu nói: “Cô cũng đi theo, xem thử có chuyện gì cần giúp không.” Thiên Nhã ngạc nhiên chỉ vào mình: “Tôi ư?” Cô thì có thể giúp được gì cơ chứ, cô lại chẳng phải bác sĩ hay y tá.

“Bảo cô đi thì cứ đi.” Anh hơi mất kiên nhẫn, nói.

Đến bệnh viện, ngoài phòng bệnh, Thiên Nhã dừng bước lại. “Tôi ở đây đợi Chủ tịch, có chuyện gì Chủ tịch gọi tôi là được.” Nếu cô cũng đi vào thì quá không hợp lý rồi.

Lạc Thần Hi thoáng quét mắt nhìn cô, không nói gì, đẩy cửa đi vào trong. “Chồng ời!” Hạ Văn Cẩm vừa thấy anh thì ghen ngào kêu lên.

Thấy trán cô ta bị băng bó, những nơi khác lạnh lặn, trông vô cùng tinh tảo, Lạc Thần Hi như thờ phào.

Một bác sĩ trông dày dạn kinh nghiệm tại đó nói: “Chủ tịch Lạc yên tâm, bà Lạc không gặp nguy hiểm, trán chỉ bị thương nhẹ, cần ở lại bệnh viện quan sát một lúc.” Anh khẽ gật đầu, tỏ ý đã hiểu, ra hiệu bác sĩ có thể ra ngoài, ông hiểu ý gật đầu rồi rời đi. “Sao lại gặp tai nạn?” Anh nhướn mày hỏi. Hạ Văn Cẩm kích động chạy tới ôm chặt lấy anh: “Em cũng không biết nữa, chỉ là đằng sau bỗng có chiếc xe đâm mạnh vào, khiến xe của em lao vào lan can.” Lạc Thần Hi nhíu mày, đôi mắt phủ hơi lạnh, rốt cuộc là ai? Người của anh mà cũng dám động vào? “Được rồi, cô nghỉ ngơi đi, công ty còn nhiều chuyện phải làm, việc này tôi sẽ bảo người điều tra.” Anh đẩy cô ta ra, nói. Hạ Văn Cẩm không ngờ Lạc Thần Hi vừa đến đã muốn về, không nghe theo mà đáp: “Chồng à, anh ở cạnh người ta đi mà.” “Tôi gọi điện cho Lạc Lăng đến ở với cô.” Đường như anh không có ý định ở lại.

“Em không cần nó!” Hạ Văn Cẩm phản xạ có điều kiện đáp, thẳng thốt ấy nào biết ở cạnh cô ta, chọc tức cô ta thì đúng hơn, nhớ lại ánh mắt sáng nay của nó, thật khiến người ta không rét mà run.

Giương mặt Lạc Thần Hi thoáng hiện sắc thái kỳ lạ, hơi ngạc nhiên nhìn cô ta.

Hạ Văn Cẩm lập tức ý thức được sự chán ghét của mình dành cho Lạc Lăng đã bị anh nhận ra, vội nói: “Người ta mong anh ở cạnh hơn.” Cô ta ôm cánh tay anh làm nũng.

Lạc Thần Hi dứt khoát đẩy cô ta ra, nói: “Tôi tới sẽ đến, cô nghỉ ngơi đi.” Nói xong anh mở cửa ra ngoài.

Hạ Văn Cẩm tức giận gặm chân: “Lạc Thần Hi! Rốt cuộc trong lòng anh có em không thể!” Cô ta nhỏ giọng hét lên. Thiên Nhã ngồi ở hành lang ngoài bệnh viện, đang nhìn cây đại thụ trước mắt đến ngẩn ra. “Nhìn gì đấy, lẽ nào Kha Từ Thích đang ở trên cây sao?” Lạc Thần Hi bỗng xuất hiện sau lưng cô, lạnh lùng hỏi.

Thiên Nhã giật mình, bật dậy khỏi ghế đá: “Anh về nhanh vậy? Không ở bên cạnh Hạ... bà chủ tịch thêm chút sao? Cô ấy không sao chứ?”

Đôi mày anh tuấn của Lạc Thần Hi hơi nhíu lại: “Cô ấy không sao, em mong tôi ở bên cô ấy?” Rõ ràng anh đang không vui.

Thiên Nhã cúi mặt, suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định phải nói: “Tôi thấy Chủ tịch quá lạnh nhạt với bà chủ tịch rồi, người phụ nữ nào cũng hi vọng được chồng mình yêu thương và quan tâm, nhưng tôi không thấy Chủ tịch quan tâm bà chủ tịch dù chỉ một chút.”

Ánh mắt Lạc Thần Hi chợt ngưng đọng, dường như không ngạc nhiên trước lời của cô, rồi bỗng chốc tối sầm, sau đó trở nên sắc bén: “Xem ra em rất quan tâm chuyện tôi có quan tâm cô ấy hay không.” Nói xong anh đi lên trước hai bước, áp sát cô. Thiên Nhã lùi về sau hai bước, bị ánh mắt sắc bén của anh dọa sợ đến tim loạn nhịp: “Tôi... tôi chỉ không xem nổi thôi.”

Lạc Thần Hi cười lạnh, con giận lộ rõ: “Vậy em dạy tôi đi, làm thế nào quan tâm cô ấy?”

Thiên Nhã bị khí chất lấn lướt của anh khiến cho khó thở, úp mở: “Dung tâm chính là quan tâm.”

Ánh mắt của anh trở nên cực kỳ lạnh lẽo, nhìn cô hồi lâu mới quay người bước đi.

Thiên Nhã không biết tại sao anh lại nổi giận, vội vàng đuổi theo.

“Chủ tịch, chờ tôi với!” Cô không mang theo một đồng ra ngoài nên muốn gọi taxi về cũng không được. Nhưng Lạc Thần Hi càng bước càng nhanh, mở cửa xe ngồi vào trong, chuẩn bị khởi động xe. Thiên Nhã nhanh nhẹn ngồi vào theo, thở phào một hơi.

Giương mặt điển trai của Lạc Thần Hi danh lại, anh nhìn chằm chằm cô, như có ý đuổi cô xuống xe. Thiên Nhã lập tức thắt dây an toàn, dùng hành động để bày tỏ rằng có chết cô cũng không xuống xe. Lạc Thần Hi nhìn chằm chằm có một lúc, thấy đáng về mặt dây may dạn của cô, dường như không muốn tính toán thêm nữa, cuối cùng cũng khởi động xe rồi lái đi.

Trước cửa sổ của một phòng bệnh nào đó là gương mặt tức tối của Hạ Văn Cẩm, đôi mắt cô ta tràn đầy căm hận, siết chặt nắm đấm, ngực phập phồng lên xuống.

“Lạc Thần Hi, chúng ta cứ chờ mà xem!” La Thiên Nhã, cô không ngừng quần lấy người đàn ông của tôi, tôi sẽ bắt cô phải trả giá!

Bầu không khí trong xe rất lạnh, nhưng về mặt của anh còn lạnh hơn. “Chủ tịch, anh giận ư?” Thiên Nhã hỏi bằng giọng thăm dò.

Lạc Thần Hi không đáp, vẫn danh mặt.

Chuyện này không phải rất rõ ràng sao? Còn phải hỏi. Sự im lặng đáng sợ lại bao phủ lấy hai người, Thiên Nhã rùng mình một cái, vì sao không khí lại đột nhiên lúng túng thế này. Cô thoáng nhớ lại nguyên nhân làm anh giận, nhưng dường như không thể nào có chuyện đó. Anh gọi điện, nói qua tai nghe: “Điều tra kỹ càng tai nạn xe hôm nay của bà chủ tịch, nhất định phải tra ra tên ăn gan hùm mặt gấu ấy.”

Thiên Nhã nghe xong cảm thấy kinh ngạc.

Chờ Lạc Thần Hi tắt máy, cô hỏi: “Bà chủ tịch xảy ra tai nạn là ngoài ý muốn ư?” Lạc Thần Hi vẫn im lặng, như không muốn bắt chuyện với cô. Thiên Nhã chu môi, không nói thì thôi, dù gì đây cũng không phải chuyện mà cô có thể quản. Trầm mặc một lúc, Lạc Thần Hi chợt hỏi: “Nếu con trai cô không nghe lời, cô có ghét nó không?”

“Dĩ nhiên là không, nó không nghe lời vẫn là con tôi mà, hơn nữa bé cưng nhà tôi luôn rất tâm lý, chỉ là đôi khi hơi nghịch ngợm một chút.” Thiên Nhã đáp lại không hề suy nghĩ, giọng điệu đầy cưng chiều.

Anh lặng nghe nghiêm túc, nhưng chỉ im lặng.

Thiên Nhã quay đầu nhìn sườn mặt anh, đôi mắt anh dường như đang hoài nghi. “Sao Chủ tịch lại hỏi như vậy? Lẽ nào...” Cô bỗng nhớ lại thái độ lạnh nhạt của Lạc Lãng khi nhắc đến mẹ tại vũ hội lần trước, tuy không nhìn thấy gương mặt bé nhỏ của cậu nhóc nhưng thái độ cậu đối với Hạ Vân Cẩm và thái độ Lạc Thần Hi đối với Hạ Vân Cẩm lại hờ hững như nhau, thậm chí còn có thêm vài phân cầm thù. Cô từng nghe La Tiểu Bảo kể Hạ Vân Cẩm đối xử độc ác với Lạc Lãng, thậm chí còn đánh và ngược đãi cậu, cô cũng luôn đau lòng cho Lạc Lãng nhỏ tuổi, luôn có cảm giác thân thiết một cách kỳ lạ với cậu, nhưng lại e dè vì cậu là con trai của Hạ Vân Cẩm nên không dám liên lạc thường xuyên, sợ Hạ Vân Cẩm biết được sẽ trút giận vào Lạc Lãng, càng độc ác hơn với cậu.

“Chắc bà chủ tịch đối xử với Lãng Lãng rất tốt?” Cô hỏi dò, đương nhiên thầm hi vọng anh nói phải, nếu anh nói không phải, cô sẽ đau lòng vì Lạc Lãng mất.

“Bề ngoài cũng tạm.” Anh đáp. Thấy vẻ mặt sớm biết trước của Thiên Nhã, nhớ ra hình như Lạc Lãng rất thân thiết với La Tiểu Bảo - con trai của Thiên Nhã, anh lại im lặng không nói gì.

Vũ hội lần đó, dường như Lạc Lãng đặc biệt có thiện cảm với Thiên Nhã, anh chưa bao giờ thấy nhóc con thân thiết với Hạ Vân Cẩm như vậy, nhưng lại làm nũng với Thiên Nhã trong lần đầu gặp mặt, nói cười vui vẻ.

“Tôi đang nghĩ, nếu anh có thể quan tâm bà chủ tịch nhiều hơn chút, liệu cô ấy sẽ...” Tính cách của một người phụ nữ tốt hay không, có liên quan rất lớn đến người chồng, cô có thể hiểu được một người phụ nữ không có được sự quan tâm và yêu thương của chồng sẽ cay đắng nhường nào.

“Có phải em đã quản quá nhiều rồi không?” Thấy cô lại trở về chủ đề cũ, sắc mặt vừa dịu đi của anh lại trầm xuống. Thiên Nhã thầm cắn đầu lưỡi, biết mình lại nói không đúng chỗ, chỉ có thể im lặng.

Giờ cơm tối, nhóc con đòi ra ngoài ăn, Thiên Nhã đúng lúc đang có tâm sự nên không muốn nấu cơm, chỉ đành để con trai dẫn mình đến một quán ăn Hàn Quốc để ăn một bữa thật ngon

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Cuộc độ sức của cậu chủ hắc đạo

“Ma mi đừng nói con nữa, bữa cơm này coi như chúc mừng mẹ hết thất nghiệp nha?”. Cuối cùng Thiên Nhã không nói lại con trai, xoa đầu cậu, nói trong cùng chiều: “Được, nếu nhóc con đã hiểu thảo như vậy, chịu lấy tiền mình kiếm được để chúc mừng ma mi thì tại sao mẹ lại từ chối?”

Lạc Lãng cười híp mắt gấp đồ ăn cho Thiên Nhã: “Nào, ma mi gần đây gầy đi rồi, ăn nhiều chút.”

Thiên Nhã ngẩn ra nhìn con trai, vì sao cảm thấy dường như hôm nay cậu đã chín chắn ra nhiều? Ít làm nũng và vụng về hơn ngày thường. “Tiểu Bảo, con vẫn chơi thân với Lạc Lãng chứ?” Cô bỗng hỏi. Lạc Lãng ngược đời mắt2trong veo, đảo một cái, đáp: “Bọn con luôn chơi rất thân với nhau.”

“Gần đây Lãng Lãng có khỏe không?” Thiên Nhã hỏi với vẻ mặt lo lắng. Lạc Lãng thầm ngạc nhiên vui vẻ, ma mi đang quan tâm cậu này, ha ha, con đang ở ngay trước mắt mẹ đây. Cậu híp mắt thành một đường, cười nói: “Cậu ấy rất khỏe, ma mi có lòng rồi.” Không ngờ Thiên Nhã lại thờ dài một hơi: “Vậy hả? Nhưng hôm nay mẹ nghe cách Chủ tịch nói chuyện, hình như nó không khỏe lắm.” Đôi mắt Lạc Lãng phát sáng: “Cha... Chủ tịch có nhắc Lãng Lãng với mẹ ạ? Vậy có nhắc tới con không?” Cha và ma mi nói đến cậu, việc này chứng minh7điều gì? Chứng minh cả hai thân nhau nên đã trò chuyện đến chủ đề con cái của nhau rồi.

Thiên Nhã đặt đĩa xuống, nói: “Mẹ rất lo cho Lãng Lãng, nếu được con quan tâm nó nhiều một chút nhé.” Lạc Lãng mừng rỡ trong lòng, gật đầu đáp: “Dĩ nhiên rồi ạ, con và Lãng Lãng là anh em tốt.”

“Ma mi phiền muộn không vui là vì Lãng Lãng sao?” Thiên Nhã gật đầu sau đó nói: “Hôm nay ma mi của Lãng Lãng đã xảy ra tai nạn xe.”

Lạc Lãng nhướn mày, nhưng không tỏ ra ngạc nhiên: “Nghiêm trọng không ạ?”

“Chắc là không, nghe nói chỉ bị thương ở trán.” “À.” Lạc Lãng đáp như lơ đãng, trông không hề quan tâm chuyện đó chút9nào, lại gấp đồ ăn vào bát Thiên Nhã. “Mẹ mau ăn đi, bánh gạo mà nguội thì không ngon nữa đâu.” Cậu dặn dò.

“Gần đây Lãng Lãng có bị mẹ đánh không?” Thiên Nhã vẫn không yên tâm, hỏi.

Lạc Lãng ăn ngon lành, đáp: “Không có ạ, gần đây Lãng Lãng đã nghĩ ra cách có thể đối phó với sự ngược đãi của mẹ cậu ấy, cho nên người phụ nữ độc ác đó không thể làm gì được.”

Thiên Nhã mỉm cười, lại là một cậu nhóc tinh ranh. “Nghe bảo người phụ nữ độc ác ấy bị Lãng Lãng chọc sắp phát điên, con nghe mà hả giận.” Thiên Nhã bưng tỉnh: “Chà trách hôm nay anh ấy lại hỏi như vậy.” Thì ra Hạ VânCẩm tỏ ra chán ghét Lạc Lãng trước mặt anh. “Trẻ con không được giận cha mẹ đâu đấy.” Tuy cô cảm thấy Hạ Vân Cẩm rất quá đáng, nhưng nếu cô không nhấn nhò một câu, chẳng phải thành dung túng rồi sao?

Lạc Lãng híp mắt lại, cười như yêu nghiệt: “Thành thật mà nói, chắc ma mi rất muốn Lãng Lãng khiến cô ta thêm khổ sở, cô ta luôn bắt nạt mẹ mà.” Thiên Nhã bỗng chốc thấy hơi choáng váng, hôm nay các biểu cảm của con trai đều cực kỳ giống Lạc Thần Hi! “Nói linh tinh, mau ăn đi, ăn không hết đồ ăn trên bàn là mẹ đánh vào mông.” Thiên Nhã dịu dàng uy hiếp. Lạc Lãng bật cười ha ha: “Bị con nói trúng nỗi lòng rồi.” “La Tiểu Bảo.”

“Được rồi, người ta không nói nữa.”

Tại văn phòng Chủ tịch.

“Thưa Chủ tịch, đã tra ra rồi, tên hung thủ ấy là người của Băng Thanh Long.” Người mặc đồ đen đứng trước mặt Lạc Thần Hi, trên gương mặt thận trọng không có một chút cảm xúc nào.

Lạc Thần Hi nhếch môi, nở nụ cười lạnh: “Băng Thiên Thần*? Đứng đầu họ là người che mặt không rõ lai lịch?” (*) Có sự khác nhau về tên băng nhóm ở đoạn trước và các đoạn sau.

“Vâng a, Băng Thiên Thần này mới chỉ xuất hiện vài tháng gần đây, tập hợp các băng lại với nhau, nghe nói tên đại ca che mặt ấy đã thu phục các băng đối chọi gay gắt với nhau chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, sau đó sáp nhập vào băng dưới trướng của mình, lấy tên là Băng Thiên Thần, tên che mặt thần bí ấy có biệt hiệu là cậu chủ hắc đạo, đến nay vẫn chưa ai tra được thân phận thật sự của hắn.”

Lạc Thần Hi không hài lòng với những tin tức mà anh ta mang về, bởi anh đều đã điều tra rõ ràng từ sớm rồi, lần trước anh chịu thiệt trong tay cậu chủ hắc đạo đó thì luôn phải những người trong giới hắc đạo của mình đi thăm dò, tin tức có được cũng vô cùng ít ỏi, nhưng những thứ cơ bản này anh vẫn biết.

“Xem ra tôi nên đến gặp vị cậu chủ hắc đạo này rồi.”

Thiên Nhã bùng ca phê đến, đúng lúc thấy Lạc Thần Hi đang mở cửa định ra ngoài: “Chủ tịch!”

Trong gian uống nước cô thoáng nghe thấy đoạn trò chuyện bên ngoài, nhớ lại lần bị xã hội đen bao vây, bị nhốt trong phòng một đêm, vừa nóng vừa lạnh, Lạc Thần Hi còn phát bệnh vì chuyện này, cô bỗng hơi thấy không rét mà run.

Lạc Thần Hi quay đầu: “Sao thế?” “Tôi có cần đi cùng không?” Cô hỏi bằng giọng yếu ớt, nhưng thể hiện rõ ý định muốn đi của mình. Lạc Thần Hi nường mày, buồn cười nhìn cô, nghe giọng điệu của người phụ nữ này như vô cùng muốn đi cùng anh vậy.

“Không cần đâu.” Anh từ chối một cách tuyệt tình. “Cẩn thận chút...” Thiên Nhã nói lí nhí như muỗi kêu với bóng lưng đã đi xa của anh.

Lạc Thần Hi ra khỏi cửa lớn Tập đoàn Lạc Thần, nhớ lại ánh mắt lo lắng khi nãy của Thiên Nhã, bất giác cong khóe môi. Lạc Thần Hi lái xe đến đường Tụ Long, đậu trước khách sạn Tụ Long, lần trước anh và Thiên Nhã đã bị nhốt ở đây.

Anh đóng cửa xe, ngênh ngang đi vào trong. Nhân viên vừa thấy anh đã biết không phải người bình thường, niềm nở mời anh ngồi. Lạc Thần Hi cười giễu ngồi xuống.

Những vị khách khác trong phòng ăn của khách sạn cùng nhìn qua, họ hầu hết đều là người thuộc xã hội đen, một số người có vẻ như đã nhận ra thân phận của Lạc Thần Hi nên nét mặt trở nên cảnh giác, tập trung nhìn chờ xem rốt cuộc anh muốn bày trò gì.

Lúc này, đột nhiên có mười mấy chiếc xe con màu đen đậu trước khách sạn, hàng chục người mặc đồ đen bước xuống xe, xông vào khách sạn Tụ Long.

Mấy chục người khí thế như sấm rền gió cuốn, đứng trước mặt Lạc Thần Hi, chấp hai tay sau lưng chờ lệnh.

Tình thế dọa người này bỗng khiến những tên xã hội đen xung quanh đứng dậy, phòng ăn thoáng chốc yên tĩnh, sát khí bùng bùng, cực kỳ căng thẳng, dường như chỉ cần một tiếng động nhỏ, cũng đủ để châm ngòi cho một cuộc chiến ác liệt.

Lạc Thần Hi điềm tĩnh ngồi ở đó, nụ cười giễu nơi khóe môi càng lúc càng sâu thêm. Anh vỗ tay ba cái, thanh âm vang lên một cách lạnh lùng và rõ ràng tại không gian tĩnh lặng này. Nhóm người mặc đồ đen như nghe thấy hiệu lệnh, từng người bắt đầu hành động, lật bàn đập đồ đánh người, phòng ăn bỗng chốc rơi vào hỗn loạn.

Khách nữ và nhân viên nhao nhao bỏ chạy, hét chói tai, đám xã hội đen cũng nhanh chóng vung nắm đấm đánh nhau với người mặc đồ đen, nhưng thân hình những người mặc đồ đen ai nấy đều cường tráng, còn đã được huấn luyện nghiêm ngặt, trông như bước ra từ Biệt đội Phi Hồ, thân thủ giỏi, có thể một địch mười, dù là xã hội đen đã quen vấy máu tươi cũng không phải đối thủ của họ, chưa vài đòn thì đã bị đánh tơi tả.

(*) Biệt đội Phi Hồ nổi tiếng của Hồng Kông trước đây và của Trung Quốc ngày nay là một trong những lực lượng cảnh sát đặc nhiệm được đánh giá là nổi tiếng và thiện chiến bậc nhất của châu Á. Chỉ một lúc mà bên trong khách sạn đã hỗn loạn, Lạc Thần Hi ngồi ở đó, khoanh tay ung dung xem kịch hay.

“Dừng tay!” Một giọng nói vang dội truyền đến từ ngoài cửa. Một người đàn ông lực lưỡng khoảng bốn mươi tuổi bước vào, xăm hình rồng xanh từ mình lên đến cổ, cánh tay phải có hai vết sẹo nổi bật do dao để lại, gân xanh hiện rõ, nét mặt lạnh lùng. Giọng ông ta như chuông lớn, hung tợn nhìn chằm chằm nhóm người mặc đồ đen, đi vào trong, lúc hướng mắt về Lạc Thần Hi, ngược lại đã khách sáo đối phần: “Hóa ra là Chủ tịch Lạc, chẳng hay Chủ tịch Lạc tặng nơi này một món quà lớn như vậy, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?” Lạc Thần Hi cười: “Bảo đại ca các người rút ra đây gặp tôi.” Người đàn ông thấy anh không hề khách sáo, sắc mặt trở nên khó coi, nhưng lại e sợ thân phận và địa vị của đối phương, suy nghĩ một lúc, lại thoáng quét mắt nhìn nhóm đồ đen có thể làm hiệp hai bất cứ lúc nào, ông ta nói với người đi theo bên cạnh: “Đưa Chủ tịch Lạc đến phòng VIP cho tao.”

Sau đó ông ta lại cười với Lạc Thần Hi: “Chủ tịch Lạc, mời đến phòng VIP chờ một lát, tôi đi mời đại ca qua ngay.”

Lạc Thần Hi nhếch môi, giọng đầy cảnh cáo: “Đừng để ông đẩy đội quá lâu, sự kiên nhẫn của tôi không cho phép.”

Người đàn ông gật đầu, bước vội ra ngoài.

Một lúc sau, trong phòng VIP.

Lạc Thần Hi nhàn nhã nghịch nhẫn, nhóm người mặc đồ đen phía sau đều mang nét mặt nghiêm túc, đứng im bất động. Cánh cửa lớn được mở ra, vài tên xã hội đen kéo một bức bình phong vào, Lạc Thần Hi nhếch môi cười, hí mắt nhìn bức bình phong ấy. “Ha ha ha, Chủ tịch Lạc, hoan nghênh đã ghé thăm, Chủ tịch Lạc lại đích thân đến đây gặp tôi, thật là vinh hạnh.” Giọng nói quái dị ấy lại vang lên, rõ ràng người đó đang ở sau bức bình phong.

Lạc Thần Hi hừ lạnh một tiếng, ngồi thẳng người: “Lời này là có ý gì? Tôi không ngại khiến anh thêm vinh hạnh.”

“Hôm nay Chủ tịch Lạc đại giá quang lâm, mà tôi lại đến muộn, không kịp xem vở kịch hay lúc nãy, thật đáng tiếc, lần sau có kịch Chủ tịch Lạc nên báo trước một tiếng, để tôi được tham dự.” Lạc Thần Hi như cười như không, nói: “Một người ngay cả khuôn mặt thật cũng không dám để lộ, tôi không có chút hứng thú cùng xem vở kịch hay nào với hắn cả.” Thái độ của Lạc Thần Hi quả huênh hoang, nhóm thuộc hạ cầm dao của cậu chủ hắc đạo hiển nhiên xôn xao, muốn xông lên liều mạng với Lạc Thần Hi.

“Yên tĩnh.”

Họ có thể thoáng thấy cậu chủ hắc đạo giơ tay hô lên, thông qua bình phong, dường như hắn đang mặc một chiếc áo khoác không tay màu đen và chùm mũ, nhưng không sao nhìn rõ mặt mũi. Xung quanh bỗng chốc yên tĩnh, những tên xã hội đen không dám thở mạnh. Lạc Thần Hi nhìn chằm chằm bóng đen đằng sau bức bình phong, đôi mắt sâu thẳm lộ ra tia sáng giảo hoạt.

“Chủ tịch Lạc đừng lấy làm lạ, mọi người trong giới đều đã biết việc tôi không lộ mặt thật, về điểm này, chưa ai chê trách.” Giọng hắn không cao không thấp, rất ung dung điềm tĩnh.

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Biệt hiệu cậu chủ hắc đạo lừng lẫy bốn phương, tôi nghĩ nếu không có bản lĩnh, sẽ không thể thuần phục các băng hàng đầu trong vòng vài tháng, nhưng anh đừng quên ông lớn tại thành phố A rốt cuộc là ai? Đừng tưởng rằng lộ hành trong tổ của mình, thì có thể ngồi trên đầu thái tử.” “Ha ha ha, Chủ tịch Lạc quả nhiên là Chủ tịch Lạc, thật không tầm thường, chỉ việc anh dám dẫn mấy chục người giờ thối ngang ngược lẫn lộn tại địa bàn của tôi, thì có thể biết anh có hoài bão chí lớn nhường nào.”

Ánh mắt Lạc Thần Hi trở nên sắc bén, nói: “Để xem rốt cuộc cậu chủ hắc đạo còn đứng khi để mời tôi trọ lại phòng VIP một đêm, quan tâm” đặc biệt đến tôi hay không.” Cậu chủ hắc

đạo cười đáp: “Hóa ra Chủ tịch Lạc vẫn ghi hận chuyện lần trước, chẳng phải sau này Chủ tịch Lạc đã bảo người bên Cục Cảnh sát quan tâm” địa bàn của tôi cẩn thận một thời gian đó sao? Tự đáy lòng, tôi thật sự cảm kích không ngớt.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Mâu thuẫn của cô và anh ta

Đám xã hội đen vây kín lối ra, như là không có lệnh của cậu chủ hắc đạo, sẽ không cho qua.

“Kính mời Chủ tịch Lạc ra ngoài.”

Đám xã hội đen nghe vậy, mới nhao nhao nhường đường, nét mặt vừa giận vừa sợ.

Lạc Thần Hi hừ lạnh một tiếng, dẫn theo mấy chục người mặc đồ đen đi ra ngoài. “Đại ca, tên Lạc Thần Hi này thật kiêu căng, chúng ta có cần...” Tên xã hội đen cầm đầu hỏi dò.”

Người sau bức bình phong giơ tay lên, nói: “Không cần đâu, khi thời điểm đến, tôi khác sẽ ra tay.” Những tên xã hội đen đưa mắt nhìn nhau, bị người khác giắt lên đầu cũng không hó hê một tiếng thật chẳng giống cậu chủ hắc đạo oai2phong một cõi, chẳng lẽ vì người này là Lạc Thần Hi tiếng tăm hiển hách sao, bọn chúng trao đổi ánh mắt với nhau, nói không chừng đại ca đang mưu tính chuyện gì đó.

Thiên Nhã ngồi ở bàn làm việc lơ đãng gõ văn kiện, chốc chốc lại nhìn sang cửa lớn văn phòng. “Chào, em đang nhìn gì đấy? Chắc không phải trông ngóng anh của anh về đó chứ?” Lạc Thần Dương không biết từ đâu xuất hiện, trên cổ bằng giọng oang oang.

Những người gần đó đều nhìn qua, Thiên Nhã cảm giác như bị nói trúng nỗi lòng, lườm Lạc Thần Dương một cái: “Phó Chủ tịch đừng nói linh tinh.” Nhưng mặt cô lại không kim được mà nóng lên. “Này, đến giờ cơm trưa7rồi, cùng đi ăn nhé.” Lạc Thần Dương thoáng nhìn đồng hồ đeo tay, nói. Thiên Nhã không vui đáp: “Tôi không đi, anh đi đi.”

Lạc Thần Dương nhìn cô và cảm thán: “Chắc chắn, xem thái độ em kia, chắc không phải đang nghĩ mình là cô nàng bị thương ngóng trông chồng về đó chứ? Thành ra chẳng thèm quan tâm cơm nước gì nữa.”

Vừa nói khích xong, quả nhiên có hiệu quả, Thiên Nhã thoáng nhìn các nhân viên nhao nhao đi ăn cơm, nói: “Đi thì đi.”

Lạc Thần Dương nở nụ cười của người đạt được mục đích, bước tới định khoác vai cô: “Đi thôi, anh mời em ăn một bữa thật ngon.” Thiên Nhã vội nhún nhường: “Phó Chủ tịch đừng khách sáo, chúng ta thân9ai này lo thì hơn.” Cô và tười cười nói. Lạc Thần Dương bày ra biểu cảm tôn thương: “Nhìn đi, có anh của anh rồi thì ngay cả người bạn trai này cũng không thèm ngó ngang nữa.” Thiên Nhã không vui lườm anh ta: “Nói linh tinh gì thế.” Hai người cùng ra khỏi Tập đoàn Lạc Thần, trùng hợp gặp được Karen đang đậu xe ở đó, thấy Thiên Nhã nên cô bước xuống xe. Karen phấn khởi nói: “Thiên Nhã, tớ biết cậu đến giờ nghỉ trưa, cho nên đặc biệt qua đây tìm cậu cùng ăn trưa này.”

Thiên Nhã như nhận được vật quý, gật đầu cười đáp: “Được chứ, bọn mình đi thôi.”

Sau đó có tờ ra “ây này” nói với Lạc Thần Dương: “Xin lỗi5nha, tôi...” “Không sao hết, chúng ta có thể cùng ăn, cô Karen, tôi không phiền lòng nếu ăn trưa cùng cô.”

Karen tỏ ra khó tiếp nhận: “Thiên Nhã à, cậu có hẹn với anh ta sao?” Cô chợt nhớ ra, anh ta là “bạn trai” của Thiên Nhã, tuy trước đây Thiên Nhã đã giải thích là không phải, nhưng nhìn sự nhiệt tình của Lạc Thần Dương dành cho Thiên Nhã, lẽ nào anh ta cũng thích Thiên Nhã?

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, vừa định nói gì đó, Lạc Thần Dương đã vươn tay đặt lên vai của cô: “Đi thôi, chúng ta ăn trưa nào.”

“Trước đây tôi từng nghe về tiếng tăm của anh Lạc đây, anh Lạc không phải thật sự giống như lời đồn chứ?” Lúc3ăn cơm, Karen đột nhiên gây sự với Lạc Thần Dương, nói với giọng châm biếm. Lạc Thần Dương ngoác miệng cười: “Đề cô Karen chê cười rồi, có thể nói cho tôi biết lời đồn về tôi thế nào không?” Anh ta hỏi như rất có hứng thú.

“Người ta bảo Lạc Thần Dương chính là công tử trắng hoa không hơn không kém, người thì rỗng tuếch chỉ hào nhoáng bên ngoài còn không lo làm ăn, à, còn gì nữa nhỉ? Còn bảo anh là đứ con phá sản.” “Karen...” Thiên Nhã nhỏ giọng gọi, níu góc áo của cô dưới bàn, ý bảo cô đừng nói thẳng quá, tuy lời đồn ngoài kia đúng thật là vậy.

Nhưng Lạc Thần Dương lại bình thản, trái lại còn bật cười: “Hào nhoáng bên ngoài? Nghe có vẻ như là lời khen.” Anh ta nói với vẻ mặt đắc ý. Khoé môi Karen giật giật, không ngờ người này da mặt dày như vậy, lại có thể không xấu hổ một chút nào, ngược lại còn lấy đó làm vinh hạnh? Thoáng liếc mắt khinh thường, cô hừ lạnh một tiếng. “Tôi cũng từng nghe tại tiệc sinh nhật của Kha Từ Thích, em họ của anh ta tỏ tình với anh ta nhưng bị từ chối trước mặt tất cả khách mời, tôi thấy anh họ cô cũng thật tàn nhẫn, từ chối cô trước mặt nhiều người như thế, khó xử biết | bao.” Lạc Thần Dương tỏ ra thương xót, than thở.

Trán Thiên Nhã toát mồ hôi, dưới bàn, cô đập mạnh một cái vào anh ta nhưng Lạc Thần Dương không hề phản ứng.

Karen không thể thẳng thắn vô tư đối mặt với lời chê giễu như anh ta, sắc mặt của cô rõ ràng đã không vui: “Từ chối gì chứ, rõ ràng là...”

Cô thoáng quét mắt nhìn Thiên Nhã bên cạnh, lại nuốt những gì định nói vào trong, hừ, đều tại mấy người trong tiệc sinh nhật cả, rõ ràng cô đã nhờ cha mẹ bàn bạc với họ đừng để truyền ra ngoài! Đúng là chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền đi xa, không ngờ đã truyền tới tai tên này rồi!

“Được rồi, cùng ăn cơm nào, nguội hết rồi.” Thiên Nhã nhắc nhở, cô không muốn ngay cả ăn trưa cũng không yên.

Lạc Thần Dương rõ ràng đã chiếm ưu thế, buồn cười nói: “Tuân lệnh, em yêu.”

Thiên Nhã suýt phun cơm trong miệng ra: “Không được gọi như vậy nữa!” Lạc Thần Dương cười ám muội: “Vậy được, nghe lời em, không gọi như vậy nữa, gọi những lúc riêng tư là được.” Mặt Thiên Nhã chợt nóng lên, cảm thấy anh ta thật sự dễ khiến người khác hiểu lầm, cô thoáng nhìn Karen, Karen cũng đang nhìn cô bằng ánh mắt dò xét. Cô vừa định giải thích, chợt nhìn phía sau Karen, Lạc Thần Hi đang nghiêm mặt bước tới, còn có Hạ Nhất Y đi theo sau. Lạc Thần Dương gấp một miếng thịt vào đĩa của cô, nói: “Ăn nhiều chút, em gầy quá.” Nói xong anh ta mới nhận ra sự có mặt của Lạc Thần Hi. Lạc Thần Dương cười nói: “Ồ, anh, trùng hợp vậy, cùng ăn chứ?” Thiên Nhã tránh né ánh mắt rõ ràng không vui của Lạc Thần Hi, nhìn miếng thịt trong đĩa, chẳng hiểu sao lại có cảm giác như mình vừa trộm được. Nhưng lại không thể gấp trả về nên cô nhất thời có chút lúng túng.

Lạc Thần Hi nở nụ cười nghề nghiệp: “Không cần đâu, mọi người cứ tự nhiên, tôi có hẹn với khách.” Dứt lời, anh cùng Hạ Nhất Y vào phòng ăn.

Thiên Nhã hơi ngần ra nhìn bóng lưng của anh.

“Này, nên trở về rồi.” Karen hươ tay trước mặt cô và nói. Lúc này Thiên Nhã mới định thần lại, không thấy Lạc Thần Dương nữa, cô nhú mày hỏi: “Anh ta đâu rồi?” Karen bĩu môi: “Đi

vệ sinh rồi, hừ, tốt nhất đừng quay lại.”

Thiên Nhã cảm thấy khó hiểu: “Cậu và anh ta có mâu thuẫn gì sao?”

Đôi mắt Karen oán hận, đáp: “Tớ và anh ta không hề có mâu thuẫn gì cả, nhưng anh ta cứ luôn gây sự với anh họ, gây sự với anh họ chính là gây sự với tớ.” Thiên Nhã hơi ngạc nhiên: “Từ Thích nói với cậu ư?”

Karen đáp: “Đương nhiên không, chẳng phải tới từng tìm hiểu quá khứ của anh họ sao, nên biết được năm đó cái tên này liên tục gây phiền phức cho anh họ, sau này anh họ quyết định đến thành phố B, anh ta ra nước ngoài thì chuyện mới chấm dứt, nhưng nghe nói gần đây anh ta lại gây rắc rối cho anh họ rồi.”

Thiên Nhã kinh ngạc: “Cậu tìm người điều tra Từ Thích ư?”

Karen mếu máo nói: “Không phải tớ có tình muốn điều tra anh ấy đâu, chỉ là nghe mẹ tớ kể, lúc anh họ còn học đại học từng tổn thương vì tình, khiến anh ấy sa sút tinh thần một thời gian dài, cho nên tớ rất tò mò, ngoài cậu ra, rốt cuộc còn có cô gái thế nào có thể làm anh họ say mê như vậy, cô ấy là tình đầu của anh họ đấy, bây giờ anh ấy lại một lòng say đắm cậu, tớ thật sự rất sâu não, dù là tình đầu hay người mà anh họ say đắm đều chẳng phải tớ!”

Thiên Nhã nhất thời không biết nên an ủi cô thế nào, chỉ có thể nói: “Tớ tin sẽ có một ngày Từ Thích nhận ra mặt tốt của cậu.”

Karen nắm lấy tay của Thiên Nhã: “Có thật không? Cậu không lừa tớ chứ?”

Thiên Nhã cười đáp: “Lừa cậu làm gì, mau ăn đi.”

cả buổi chiều cô không gặp Lạc Thần Hi, lúc sắp tan làm, anh và Hạ Nhất Y mới về. “Chù tịch, anh không sao chứ?” Thiên Nhã pha một tách trà nóng bùng đến trước mặt anh và hỏi. Đôi mày anh tuấn của Lạc Thần Hi khẽ nhíu lại: “Tôi có thể có chuyện gì?”

Thiên Nhã thăm mắng bản thân nhiều chuyện, nhìn thì biết anh không bị gì, nếu bằng xã hội đen ấy muốn đối phó anh, chắc hiện giờ anh đã không về được.

“Vây Chủ tịch, tôi về trước đây.” Cô nói. “Khoan đã, ai cho em tan ca?” Lạc Thần Hi hỏi. Thiên Nhã nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu, chẳng lẽ sau khi tan ca còn phải dự tiệc xã giao sao? “Hai ngày nữa là sinh nhật của Lạc Lăng, tôi phải chọn một món quà.” Trông như Lạc Thần Hi đang có chút đau đầu vì chuyện này. Thiên Nhã ngạc nhiên, Lạc Lăng sinh cùng ngày với La Tiểu Bảo sao? Lạc Thần Hi nhìn nét mặt khác thường của cô, không vui hỏi: “Sao vậy? Không muốn à?” Thiên Nhã vội đáp: “Không phải, chỉ là...” Cô do dự. “Chỉ là thế nào? Tôi cũng không bảo em trả tiền, em chỉ phụ trách chọn quà.” Lạc Thần Hi không vui nói. “Tôi không phải có ý đó, tôi chỉ muốn nói, rõ ràng là quà anh tặng con, nhưng lại bảo một nhân viên như tôi chọn, có vẻ không hợp lý lắm.” Sắc mặt Lạc Thần Hi trầm xuống, liếc nhìn cô, như muốn nói gì đó, nhưng lại không mở lời. Anh bỗng đứng dậy, nói: “Bảo em chọn thì cứ chọn, nhưng nhiều thể làm gì.” Rồi anh đi thẳng ra ngoài. Thiên Nhã đành chịu, chỉ có thể đi theo: “Vây Chủ tịch, giờ chúng ta đi chọn quà đúng không?” Lạc Thần Hi dừng bước, sắc mặt không vui: “Chỉ em nghĩ thế nào? Chẳng lẽ còn muốn tôi mời em ăn một bữa trước? Hôm nay không phải đã ăn trưa rồi sao?” Thiên Nhã thấy mờ mịt, vừa giận vừa buồn cười: “Đương nhiên tôi không có ý này.” Nhưng Lạc Thần Hi không quan tâm mà đi thẳng về phía thang máy.

Thiên Nhã như nhớ ra gì đó, hét lên với bóng lưng của anh: “Này, lẽ nào anh ăn trưa rồi thì không ăn tối nữa sao? Lẽ nào một ngày anh chỉ ăn một bữa?”

“Hừ, cái tên này, rõ ràng là nhờ vả người khác mà còn mang thái độ kiêu căng hống hách là sao? Lẽ nào trán cô có viết ba từ tôi rất ghét ư? Ai nói cô bảo anh mời mình ăn cơm thế?”

“Tự mình đa tình, nhìn anh tôi cũng không ăn nổi.”

Vào cửa hàng bách hóa, Thiên Nhã chuyên tâm chọn lựa, nhưng đã dạo hết các gian hàng cao cấp của thương hiệu nổi tiếng mà vẫn chưa biết nên tặng gì cho Lạc Lăng.

“Chù tịch, anh cho xin chút ý kiến được không? Bình thường Lăng Lăng thích gì? Anh nói với tôi đi chứ, nếu không sao tôi giúp anh chọn được? Tuy Lăng Lăng vẫn là một đứa trẻ, nhưng chọn quà cho trẻ con vẫn phải chọn thứ chúng thích.” Cô bắt đầu đi oán trách Lạc Thần Hi đang ở bên cạnh tỏ ra như chuyện không hề liên quan đến mình.

Nghe Thiên Nhã nói vậy, gương mặt điển trai của anh đành lại, đáp nhanh gọn: “Nếu tôi biết nó thích gì, tôi còn cần bảo em chọn sao?”

Hay cho một câu hỏi vụn vặt làm người khác càng thêm mờ mịt này.

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen: “Vây nên từ trước tôi đã nhắc anh quan tâm con trai mình nhiều hơn một chút rồi, xem đi, tôi thấy anh hoàn toàn không biết con trai thích gì ghét gì.”

Lạc Thần Hi nghe xong, sắc mặt càng u ám hơn, buông lời uly hiếp: “Nếu không muốn bị trừ lương, thì ngoan ngoãn nhắm miệng lại cho tôi, em cứ lo chọn quà đi.”

Thiên Nhã nghẹn lời, đúng là một tên xấu xa ngang ngược bất chấp đạo lý!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Hạnh phúc là gì?

Gần đó còn có gia đình bốn người, gia đình năm người.

Nhân viên gian hàng nhìn thấy niềm yêu thích trên gương mặt Thiên Nhã, bước tới giới thiệu: “Cô muốn mua một bộ không ạ? Đây là búp bê may mắn - sản phẩm mới của nhà thiết kế thuộc công ty chúng tôi, tên là “gia đình hạnh phúc”, về ngoài đáng yêu lại chất lượng, mang ngụ ý cả nhà thương nhau, bên trong còn có rất nhiều hương liệu quý, là quà lưu niệm nhất của năm nay, rất nhiều khách hàng tìm đến đây đặt hàng để làm quà tặng đó ạ.”

Thiên Nhã cười đáp: “Thật sự rất đáng yêu.” Cô bỗng muốn tặng một bộ cho La Tiểu Bảo, nhóc con2trước nay yêu thích thú bông, nhưng nghĩ đến gia đình ba người... cô lại khó xử. “Có thể đặt làm đúng không? Tôi muốn đặt gia đình ba người ông ngoại, mẹ và em bé.” “Đương nhiên có thể ạ, nhưng hiện tại đơn đặt hàng rất đông, tôi nghĩ nhanh nhất cũng phải một tuần mới có thể hoàn thành.”

Thiên Nhã tiếc nuối, nhìn búp bê “cha” trên quầy, như đang trầm tư, nếu mua “gia đình ba người” này về, chắc chắn La Tiểu Bảo sẽ rất thích, trước đây nó vẫn luôn mong có một người cha, sinh nhật luôn cầu nguyện gia đình đoàn tụ, nhưng hai năm gần đây không thấy nó đòi cha nữa, có lẽ do đã hiểu chuyện7rồi nên biết cô không muốn nhắc đến cha của nó.

Mã cha của nó giờ này phút này đang ở ngay bên cạnh cô, cô lại phải dè chừng thân thể của La Tiểu Bảo bị lộ trong tình trạng nom nớp lo sợ... Ông trời thật thích trêu đùa người khác, nếu đã không có duyên phận, vì sao còn để cô và anh gặp lại nhau?

Giúp tôi đóng gói “gia đình bốn người.”” Lạc Thần Hi bên cạnh bỗng mờ lòi.

Thiên Nhã quay mặt lại hỏi: “Anh muốn mua sao?”

“Chọn lâu như vậy, cứ tặng nó món này đi.” Lạc Thần Hi đáp như không quan tâm, nhưng ánh mắt anh nhìn búp bê may mắn “gia đình bốn người”, lại hiện nét kỳ lạ khó mà diễn đạt thành lời.

“Không phải nhà anh ba người sao?” Thiên Nhã hỏi.

Lạc Thần Hi lờm cò: “Em không cho phép Lạc Lăng có thêm em trai à?”

Thiên Nhã sực tỉnh, xem ra anh và Hạ Vân Cẩm đã có kế hoạch hóa gia đình cho sau này. “Lăng Lăng sẽ thích chứ?” Cô hỏi trong lo lắng, với quan hệ giữa Lăng Lăng và Hạ Vân Cẩm.. Cô nghĩ lại, chắc là Lạc Lăng sẽ không ghét cô ta, có lẽ thâm tâm cậu bé rất khát khao tình mẹ, chỉ là Hạ Vân Cẩm... ài. Lúc Thiên Nhã định thần lại thì Lạc Thần Hi đã thanh toán xong chuẩn bị ra về.

“Em còn ngần ra ra đây làm gì? Đi thôi.” Lạc Thần Hi gọi cô. Thiên Nhã lưu luyến thoáng nhìn các búp bê may mắn được xếp ngay ngắn trong quầy, thôi vậy, chọn món quà khác cho La Tiểu Bảo thì hơn. Nhưng Lạc Thần Hi đã thấy hết biểu cảm của cô, thoáng nhìn “gia đình bốn người” trong quầy lần nữa rồi quay người rời đi.

Tại khách sạn Thi Chung.

Dù Thiên Nhã đã gọi bit tết loại rẻ, nhưng giá tiền vẫn khá cao so với mức chi tiêu của cô, khách sạn này đúng là hút máu ăn thịt người khác y như khách sạn Lạc Thần.

“Sao vậy? Lê nào em còn chưa tiêu hóa hết bữa trưa?” Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ khó xử của Thiên Nhã, nhưong mày hỏi.

Thiên Nhã sờ cái bụng đói đến lép vế của mình, cảm thấy rõ ràng anh đang nói móc cô: “Làm ơn đi, anh xem bây giờ đã là mấy giờ, bụng tôi cũng đói đến sắp phát cờ khời nghĩa rồi.”

Lạc Thần Hi thoáng nhìn cô, sau đó căn dặn quản lý đổi món bit tết mà Thiên Nhã vừa chọn thành bit tết nhập từ châu u, cực kỳ đắt tiền.

Thiên Nhã mở to mắt: “Không phải anh định trừ vào lương tôi đây chứ?” Rồi lại nhân cơ hội uy hiếp cô ký vào bản hợp đồng bất bình đẳng nào đó! Lạc Thần Hi lạnh lùng quét mắt nhìn cô, nghĩ ngợi một lúc, đáp: “Đề nghị này được đấy, cảm ơn em đã nhắc tôi.”

Thiên Nhã hối hận, thầm cắn lưỡi: “Vậy tôi không ăn, tôi nhìn anh ăn, như vậy anh không được trừ vào lương tôi đâu đấy.”

Lạc Thần Hi nhìn cô, như vừa nghe chuyện cười: “Xem ra em không thông minh” là vậy.. Thiên Nhã thấy anh cười mình, thầm lè lưỡi, bụng đã đói đến kêu ùng ục, trong tình huống này thay vì ăn ngấu ngiến thì lại nhìn người ta ăn món ngon, ôi thật là bứt rứt. Bit tết thơm lừng được dọn lên, Thiên Nhã chỉ biết liếm môi.

Lạc Thần Hi thông thả cất bit tết, nhìn động tác từ tốn và tao nhã của anh, Thiên Nhã nuốt nước miếng, cái tên xấu xa này, rõ ràng là đang dụ dỗ cô.

Đến khi anh cất xong bit tết trước mặt, lại thông thả cất đĩa còn lại.

Ăn một mình cũng không hay ho gì đâu, đồ tham lam. Hồi lâu, cuối cùng anh đã cất xong, Thiên Nhã thầm kêu khổ trong lòng, mau ăn hết, mau ăn hết đi, cô còn phải nhanh chóng về nhà ăn tổ mĩ hay gì đó, đói ngắt mất thôi.

Không ngờ anh lại đẩy đĩa vừa được cất xong đến trước mặt cô: “Ăn đi, không lại bảo tôi ngược đãi em.”

Đôi mắt vói hàng mi dài của cô mở to, chớp vài cái vì ngạc nhiên: “Chủ tịch, tôi không chịu nổi đâu.” Cô đang hoang mang vì được yêu chiều, hay là đang kinh hãi? Rõ ràng là về sau.

“Xem ra em thật sự rất thỏa mãn với bữa trưa.” Anh nhếch môi, nói.

Thiên Nhã gần như muốn trợn mắt với anh, sao hôm nay anh cứ như cái máy lặp, cứ nhắc tới bữa trưa! Chẳng phải cô chỉ ăn một bữa cơm với Karen và Lạc Thần Dương thôi sao! Anh có cần nhắc đi nhắc lại như vậy không?

Cô định vuron tay để nhận, nhưng lại nghĩ anh vậy mà lại đích thân cất bit tết cho cô, trước giờ đã quen bị bắt nạt nên Thiên Nhã thật sự có chút không thích ứng được. Nếu một người ngày thường cứ gặp bạn là mắng là đánh, đột nhiên có một ngày anh ta lại nói cười vô cùng thân mật với bạn, đó chính là cảm giác bây giờ của cô.

Lạc Thần Hi nhìn nét mặt đa dạng của cô, đặt dao nĩa xuống: “Tốt nhất em đừng ăn, có độc đấy.” Thiên Nha chu môi: “Dù sao chết vì độc cũng tốt hơn chết đói.”

Lạc Thần Hi vừa bỏ một miếng bit tết nhỏ vào miệng chậm rãi thưởng thức, vừa nhìn cô ăn ngon lành, khoé môi hiện ra vài phần ý cười.

Cảnh này đã bị Jenny Trinh ngồi cạnh cửa sổ nhìn thấy, cô ta cùng ăn tối với một anh ngoại quốc đẹp trai thì bắt gặp Lạc Thần Hi dẫn La Thiên Nhã cùng đến dùng bữa nên luôn chú ý tới họ. Lạc Thần Hi trước nay kiêu căng, ngang ngược tự phụ vậy mà lại ân cần cất bit tết cho người phụ nữ đó! Còn bụng tối trước mặt cô ta, bảo cô ta ăn!

Người này đâu giống Lạc Thần Hi! Người này căn bản không phải là anh! Cô ta không tin, người phụ nữ đó rốt cuộc có sức hút gì mà lại khiến Lạc Thần Hi tốt với cô ta như vậy?

Cô ta cắn răng, cuối cùng không nhịn được đứng dậy, đi về phía bàn của họ.

“Chủ tịch Lạc, trùng hợp vậy?” Thiên Nhã đang ăn ngon miệng, ngược mắt thấy Jenny Trinh đang cười ngọt ngào với Lạc Thần Hi, rồi cô ta lại nhìn cô, ánh mắt tỏ rõ sự khinh thường.

Lạc Thần Hi lại bình thản liếc nhìn Jenny Trinh, dường như không có ý định khách sáo với cô ta. Nụ cười trên mặt Jenny Trinh trở nên hơi gượng gạo, cô ta nói thêm: “Có phải em đã làm phiền bữa tối lãng mạn giữa Chủ tịch Lạc và cô tình nhân của anh rồi không?”

Thiên Nhã nuốt miếng thịt ra, rõ ràng cô ta mới là tình nhân của anh, sao lại đổ biệt danh này lên cô chứ?

Nói chung có lại rước họa vào thân rồi, ăn cơm với Lạc Thần Hi lại bị cô ta bắt tại trận. Lạc Thần Hi cười, đáp: “Tự biết mình mới là khôn ngoan, nói thật lòng, đúng là tôi không thích bị người khác quấy rầy” Anh vừa nói vừa nhìn Thiên Nhã đã ăn được nửa đĩa bit tết, như sợ cô không đủ no, anh chuyển một phần của mình cho cô rồi nói: “Ăn no chút.”

Jenny Trinh ngây người tại chỗ, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hung tợn trừng Thiên Nhã, cô ta không ngờ Lạc Thần Hi lại đối xử với mình lạnh nhạt như vậy, siết chặt nắm đấm, hừ mạnh một tiếng, sau đó giậm chân bỏ đi.

Trán Thiên Nhã toát mồ hôi lạnh, nhìn Jenny Trinh vừa về tới chỗ ngồi đã thay đổi sắc mặt, dịu dàng mỉm cười và trò chuyện với chàng ngoại quốc đẹp trai, sau đó hôn nhau nồng nhiệt.

Lúc thu ánh mắt lại, cô thấy Lạc Thần Hi vẫn đang ăn với nét mặt không cảm xúc, giống như khi nãy chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cô dè đặt hỏi: “Anh cãi nhau với cô ta sao?”

Thiên Nhã đột nhiên sực tỉnh, chắc chắn là vì anh biết Jenny Trinh cũng ở đây, cho nên mới dịu dàng ân cần như vậy với cô, cắt bít tét cho cô, mục đích chính là để chọc tức Jenny Trinh ở bên kia, chả trách hành động của anh khác thường như thế, thì ra là vì... tranh hơn thua với Jenny Trinh.

Nghĩ đến đây, lòng cô không kìm được mà cảm thấy hụt hẫng đến lạ, ánh mắt bất giác tối sầm, chỉ là bản thân cô không ý thức được.

“Không phải như em nghĩ.” Lạc Thần Hi thoáng nhìn cô và nói, như hiểu được tâm tư của cô.

Mặt Thiên Nhã chợt nóng lên: “Tôi có nghĩ gì đâu.”

“Nét mặt của em đã bán đứng em rồi.” Lạc Thần Hi cười đáp, đôi mắt đầy tự tin, tựa như lời anh nói chính là chân lý.

Thiên Nhã không nhịn được đưa tay ôm mặt: “Nóng, nóng quá.” Cô bối rối che đậy. Lạc Thần Hi nhìn cô, ý cười trong mắt càng nhiều thêm. Thiên Nhã cực kỳ lúng túng trước ánh mắt chăm chú của anh, quyết định không đối co với anh nữa, vui đầu vào ăn. Chợt nhớ trong đĩa mình có một phần bít tét là từ đĩa của anh, không hiểu sao cô lại cảm thấy ám muội. “Đừng nghĩ lung tung, tôi không bỏ gì vào thịt đâu.” Anh nhìn cô đỏ mặt vì xấu hổ, nói bằng giọng trêu đùa.

Thiên Nhã như bị sét đánh, *** anh đúng là con giun dừa trong bụng cô! Không, chắc chắn là anh đã bỏ một con giun dừa vào bụng cô! Thiên Nhã thấy mình hoàn toàn bại trận, trong lòng vừa thẹn thùng vừa buồn bực, hồi lâu, cô nói: “Thật ra anh cắt đứt quan hệ với cô ta cũng tốt, như vậy có thể Lạc Lăng sẽ hạnh phúc hơn.”

Nghe vậy đôi mày anh tuấn của Lạc Thần Hi hơi nhíu lại, nhìn chằm chằm cô: “Vi sao tôi cắt đứt với cô ta, Lăng Lăng sẽ có thể hạnh phúc hơn?”

Thiên Nhã hiểu sự không vui to rõ trên mặt anh thành không muốn chia cách với Jenny Trinh, cô cúi mặt, đáp: “Anh đối tốt với bà chủ tịch một chút, có thể bà chủ tịch cũng sẽ đối tốt với Lăng Lăng một chút.” Lúc này thì Lạc Thần Hi đã đánh mặt lại, bỏ dao nĩa xuống, nhìn cô không nói gì, như đang kìm nén cơn giận, lại như kìm nén những lời định nói. Thiên Nhã biết mình đã đắc tội anh, nhưng cô vẫn muốn nói tiếp: “Lăng Lăng cần một gia đình hòa thuận hạnh phúc...” “Thế nào mới là hạnh phúc? Em nói thử xem.” Anh cong khoé môi cười giễu, khoanh tay tựa lên lưng ghế, hỏi cô. Nét mặt ấy hoàn toàn khác với khi này, khi này trông anh không còn đáng sợ nữa, còn bây giờ anh đang đối chọi gay gắt với cô. Thiên Nhã đã quen sự mừng giận thất thường của anh, cô suy nghĩ một lúc sau đó đáp: “Mỗi người có một định nghĩa khác nhau về hạnh phúc, tôi cảm thấy, có thể nhìn con trai lớn lên vui vẻ khỏe mạnh, thì chính là hạnh phúc.”

“Tiếp đó thì sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

Giương mặt Thiên Nhã lộ vẻ bối rối, định nói rằng tiếp đó là có thể ở cạnh người mình thích đến bạc đầu, cùng ngắm nhìn con trai nên người.

Nhưng đây đã định trước là điều mà chỉ suy nghĩ thôi cô cũng không được phép, cho nên cũng chỉ có thể vĩnh viễn chôn vùi vào đáy lòng.

“Hết rồi, tôi chỉ có một ý nguyện này, chỉ cần bề cung của tôi có thể lớn lên vui vẻ khỏe mạnh, là đủ rồi.” Thiên Nhã nói như lẽ dĩ nhiên. Anh bỗng đứng dậy, cầm áo khoác, không nói một lời đã rời đi. “Này! Anh làm gì vậy!” Thiên Nhã ở phía sau gọi anh nhưng bị nhân viên phục vụ chặn lại.

Nhân viên ở đây đều biết thân phận của Lạc Thần Hi, biết Thiên Nhã là trợ lý của anh nên chỉ bảo Thiên Nhã để lại chữ ký rồi để cô về.

Lúc Thiên Nhã đuổi theo ra ngoài, xe của Lạc Thần Hi đã chạy lướt qua cô, nghiêng ngang bỏ đi. “Lạc Thần Hi! Đồ vô lại! Đồ khó hiểu!” Thiên Nhã hét lên sau xe của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Nụ hôn bất ngờ

Cậu thấy bắt mình học tiểu học cũng giống như bắt một cử nhân học lại mẫu giáo vậy. Lúc Thiên Nhã tới công ty, Lạc Thần Hi đang bận rộn trong văn phòng Chủ tịch.

Không hiểu sao tới qua anh lại lái xe về bỏ mặc cô, lúc bùng cả phê cho anh, Thiên Nhã thầm mắng một câu. “Chủ tịch, tới qua, anh không vui sao?” Tuy biết rằng không nên hỏi, nhưng cô vẫn không nhịn được. Anh cúi đầu tập trung đọc và ký văn kiện, không ngẩng lên lấy một lần, rõ ràng không định quan tâm đến cô. Thiên Nhã bĩu môi, hừ, không nói thì thôi, có gì hay đâu chứ. Chiều đến, Lạc Thần Hi dẫn Hạ Nhất Y ra ngoài ký hợp đồng với khách hàng, không ngờ hôm nay anh không giao việc cho cô làm, mà mọi người cũng không dám tự ý giao việc cho cô, Thiên Nhã nhàn rỗi đến mức ngồi ngẩn ra ở đó đếm ngón tay. Cô nhìn văn phòng Phó Chủ tịch nằm cạnh văn phòng Chủ tịch trống không, nhỏ giọng nói: “Cái tên Lạc Thần Dương này, làm việc bữa đực bữa cái.”

“Ồ, sao em lại nhớ anh rồi?” Lạc Thần Dương không biết xuất hiện sau lưng cô từ khi nào, đột nhiên lên tiếng làm Thiên Nhã giật mình. Thiên Nhã vỗ ngực, anh ta là Tào Tháo sao?

“Phó Chủ tịch đi làm rồi à?” Cô và tươi cười.

“Đi làm, dĩ nhiên phải đi làm rồi, anh thấy hôm nay anh của anh gần như không nhớ em, vậy thì em cùng anh ra ngoài gặp khách hàng nhé.” Anh ta kéo cô đi, mặc kệ các nhân viên khác đang nhìn chằm chằm. Thiên Nhã vội hất tay anh ta ra: “Anh cần gặp khách hàng ư?” Tên này suốt ngày ăn uống chơi bời, làm gì có khách hàng để gặp chứ. Lạc Thần Dương cười đáp: “Sao lại không? Em đang chống lệnh cấp trên đúng không?”

“Nhưng... nhưng tôi sợ Chủ tịch có việc cần dặn tôi làm.” Thiên Nhã viện cớ để từ chối. “Anh của anh đi bàn chuyện với Kha Từ Thích rồi, chắc là không cần đến em đâu.” Lạc Thần Dương nói một cách sâu xa. Nhưng dường như Thiên Nhã không có ý kiến gì, Lạc Thần Hi muốn đưa cô đi hay không cũng không sao, không đi còn bớt việc.

“Nhưng tôi cũng không thể ra ngoài với anh.” Ai biết được tên này có nghĩ cách gì để chơi khăm cô hay không, hoặc lợi dụng cô để chơi khăm Từ Thích.

“Ồi chao, em đừng nhìn anh bằng ánh mắt này, đây là mệnh lệnh, nếu không nghe, hậu quả tự gánh đấy.” Câu cuối anh ta sắp lại gần nói nhỏ với cô, đôi mắt hiện ý cười xấu xa. Thiên Nhã biết chắc anh ta lại ám chỉ những trò chơi khăm, trong lúc cô do dự, anh ta nói tiếp: “Nếu anh trai truy cứu anh sẽ chịu trách nhiệm, nhanh lên, anh đi bán dự án lớn đấy.”

Thiên Nhã hết cách, dù sao cũng ở suốt chỗ này, anh ta đã nói là dự án lớn thì cô đi vậy.

“Phó Chủ tịch, dự án lớn mà anh nói đấy sao?” Thiên Nhã đứng trong khu vui chơi trẻ em lớn nhất của thành phố A, mặt hiện vạch đen, hỏi Lạc Thần Dương.

Lạc Thần Dương tỏ ra buồn cười, nhìn vòng đu quay ở trước mặt và đáp: “Này, chúng ta chơi trò này trước nhé?” Thiên Nhã thấy như sụp đổ: “Anh cứ chơi thong thả, tôi về làm việc đây.” Nói xong cô quay người định đi.

Lạc Thần Dương vươn tay kéo cô lại, nói: “Ai bảo anh đang chơi thể, anh đang khảo sát, định mua khu vui chơi này.”

Thiên Nhã mở to mắt: “Anh đang đùa đúng không?” Từ lúc nào mà Tập đoàn Lạc Thần kinh doanh khu vui chơi rồi?

“Mua để tặng con em.” Lạc Thần Dương nhìn cô, nửa đùa nửa thật đáp.

Thiên Nhã hừ mũi: “Phó Chủ tịch tiết kiệm sức lực lại đi.” Anh ta càng đùa càng quá trớn.

“Sao? Em không nhận?”

Thiên Nhã đáp từng chữ: “Không nhận.” Lạc Thần Dương bày ra biểu cảm thất vọng và tổn thương, than thở: “Anh thật sự đã tổn thương rồi, em phải chơi trò đó mười lần với anh.”

Thiên Nhã nhìn theo ngón tay của anh ta, hít vào một hơi lạnh, đó là tàu lượn siêu tốc, ba trăm tám mươi độ!

“Tôi không chơi!” Cô kháng nghị kịch liệt.

“Khảo sát với cấp trên là việc chính đáng không thể từ chối, chẳng phải lần trước em cũng đi khảo sát với anh trai sao?”

Nghe anh ta nhắc chuyện khảo sát khu du lịch, mặt Thiên Nhã bắt gặp nóng lên, lần đó... Tim cô cũng nóng theo. Cô đang ngần ra thì bị Lạc Thần Dương kéo đi mua vé. Thiên Nhã hơi sợ độ cao, ban đầu đánh chết cũng không nghe theo, nhưng Lạc Thần Dương dùng mọi cách từ mềm mỏng đến cứng rắn, kháng kháng bắt cô lên đó.

Trước đây Thiên Nhã chỉ cảm thấy Lạc Thần Dương đùa giỡn với đời, là người trăng hoa, chỉ biết ăn uống chơi bời, bây giờ thì không như vậy nữa, cô cảm thấy anh ta thật sự là một tên biến thái! Anh ta lại có thể chơi gần mười lần!

Thiên Nhã liếc mình chơi cùng anh ta, nôn đến quặn bụng. Cô ở một bên vịn lan can non thóc nôn tháo, Lạc Thần Dương cầm một ly kem chạy tới đưa cho cô. Cô đã bị tàu lượn siêu tốc giật gân này dọa cho mặt trắng bệch, nên đến không còn gì trong bụng, đâu còn tâm trạng ăn kem, cô phẩy tay, tự tìm một nơi để ngồi xuống. Lạc Thần Dương ngồi cạnh, một mực bắt cô ăn. Thiên Nhã nhận lấy, từ từ ăn, còn chưa kịp tỉnh táo lại. Đột nhiên, tay của anh ta chạm nhẹ khoe môi cô, Thiên Nhã giật mình, nhận ra anh ta đang giúp cô lau kem. Thiên Nhã thấy hành động này quá mức thân mật, anh ta lại còn dùng tay lau, cô lấy từ trong túi một miếng khăn giấy đưa cho anh ta. Lạc Thần Dương cười, giờ tay ra nhận, lúc vừa chạm vào, anh ta đột nhiên bắt lấy tay cô, kéo đến bên khoe môi của mình, lau bằng miếng khăn giấy đó. Nhìn từ xa giống như Thiên Nhã đang lau môi cho Lạc Thần Dương, còn tay anh ta đang nắm chặt tay cô, đầy yêu thương và ngọt ngào. Thiên Nhã ra sức rút tay về, hỏi: “Anh làm gì thế?” Lạc Thần Dương nhún vai: “Anh có làm gì đâu.”

Thiên Nhã nhú mày nhìn anh ta bằng ánh mắt khó hiểu: “Hôm nay anh sao vậy?”

Nhưng ánh mắt của Lạc Thần Dương lại hướng vào một nơi nào đó sau lưng cô, đôi mắt ánh lên ý cười.

Thiên Nhã phản xạ có điều kiện định quay ra sau, anh ta khẽ nói: “Đừng cử động.” Thiên Nhã càng thấy khó hiểu hơn: “Anh có bị điện không?” Cô không tin anh ta, quay đầu định nhìn sau lưng.

Bỗng có bàn tay lớn đặt lên cổ của cô, anh ta kéo cô về phía mình. Cả hai áp môi vào nhau, Thiên Nhã hoảng hốt đến nỗi cả người run lên, đôi mắt mờ to hết mức, dồn sức đẩy anh ta ra, giờ tay muốn đánh anh ta.

“Có người theo dõi em.”

Tay Thiên Nhã khựng lại giữa không khí, gương mặt lộ vẻ ngạc nhiên, sắp nổi giận nói: “Anh còn muốn giờ trò!” Sắc mặt Lạc Thần Dương hơi kỳ lạ, anh ta quét mắt nhìn xung quanh, sau đó lại nở nụ cười đùa giỡn với đời, kéo tay Thiên Nhã và nói: “Về thôi, chúng ta cũng chơi đủ rồi.”

Thiên Nhã hất tay anh ta ra: “Đương nhiên tôi phải về! Nhưng không muốn về cùng anh.” Đáng ghét! Lại bất ngờ tập kích cô! Cô đâu phải mỹ nữ, cũng không phải những người phụ nữ bên cạnh anh ta! Sao lại lợi dụng cô chứ!

Thiên Nhã giận đến thở hổn hển gọi taxi, ngồi vào trong định rời đi. Nhưng Lạc Thần Dương lại chạy ra chặn xe lại, kháng kháng muốn ngồi cùng. Cô vừa giận vừa xấu hổ, bắt đầu đi nói với anh ta: “Phó Chủ tịch, xe của ngài còn ở bên kia đấy, ngài có chắc muốn đi cùng tôi?” “Sao lại không? Chúng ta đi đâu cũng phải có đôi mà.” Anh ta mặt dày đáp.

Thiên Nhã có chút không chịu nổi mà đỡ trán, mở cửa bước xuống taxi, có chết cô cũng không muốn thành đôi với anh ta.

Lạc Thần Dương nhìn Thiên Nhã có chấp gọi một chiếc taxi khác để về, nở nụ cười giễu, sau đó thoáng nhìn ra sau, rồi lại nhìn nơi khác như cố ý lại như vô tình, anh ta nhếch môi, đi về hướng xe của mình.

Lúc Thiên Nhã giận dỗi về tới văn phòng thì đã sắp tan ca rồi, cửa văn phòng của Lạc Thần Hi để mở, như đang có khách. Tim cô đập thành thịch, chắc tên đó sẽ không nổi giận chứ? Suy cho cùng cô cũng ra ngoài làm việc“. “

“Cuối cùng cô đã chịu về rồi, vừa nãy Chủ tịch thấy cô tự ý chạy ra ngoài, sắc mặt cực kỳ khó coi.” Thiên Nhã nghe vậy, lại thầm phỉ nhổ Lạc Thần Dương một trận, gõ cửa văn phòng Chủ tịch. “Vào đi.” Là giọng nói u ám của Lạc Thần Hi. Thiên Nhã đi vào trong, thầy Trình Viễn Sơn cũng ở đây, họ đang ngồi trên sofa, mỗi người cầm một ly rượu vang, như đang bàn bạc với nhau. Sau buổi tiệc lần đó cô không gặp lại Trình Viễn Sơn nữa, mặc dù Lạc Thần Hi nói sẽ giúp cô điều tra, nhưng cô luôn không nhận được mà muốn hỏi thẳng Trình Viễn Sơn tin tức về cha, nên thấy ông ta, mắt cô chột sáng lên.

Trình Viễn Sơn thấy Thiên Nhã, đôi mắt rõ ràng cũng phát sáng, nhưng hàm ý bên trong hoàn toàn khác nhau.

“Ha ha, có La, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Thiên Nhã lịch sự mỉm cười, thoáng nhìn Lạc Thần Hi, anh đang nhìn cô với sắc mặt âm u, không cần nghĩ cũng biết là đang giận cô tự ý rời chỗ làm.

“Chủ tịch Trình.” Cô gọi ông ta.

“Nào, cùng uống một ly nhé?” Trình Viễn Sơn ra hiệu. Thiên Nhã thoáng nhìn chai rượu vang cao cấp trên bàn trà, nói: “Chủ tịch Trình khách sáo rồi, tôi không uống được. Hai người cứ thông thả.”

Lạc Thần Hi luôn dán ánh mắt thâm trầm vào Thiên Nhã khiến cô thấy hơi lúng túng. “Chủ tịch Lạc, nghe nói anh tìm tôi?” Không hiểu sao cô lại cảm thấy hơi kỳ quặc khi hỏi câu này... Lạc Thần Hi cười lạnh, nhìn đồng hồ đeo tay: “Không có gì, hôm nay cứ ghi em nghỉ làm không xin phép, em có thể tan ca rồi.” Thiên Nhã vừa định phản bác, không ngờ Trình Viễn Sơn lại mở lời trước: “Chủ tịch Lạc làm vậy cũng nghiêm quá rồi, khi nãy không phải nghe nói cô La cùng Phó Chủ tịch ra ngoài bán dự án sao.”

Thiên Nhã nghe mà khó hiểu, cái tên Lạc Thần Hi này rõ ràng biết cô ra ngoài cùng Lạc Thần Dương, tên đó bảo đi bán dự án, vậy mà anh muốn ghi cô nghỉ không phép, vậy được, cứ coi như cô nghỉ không phép đi.

“Vâng, tôi tan ca trước đây, Chủ tịch Trình, ngài cứ thông thả.” Hừ, rõ ràng chính là chống đối, dù sao cô cũng khó mà giải thích, vậy thì cứ như thế đi.

Thiên Nhã rời khỏi văn phòng Chủ tịch không quay đầu lấy một lần, gặp được Lạc Thần Dương đang đút tay vào túi quần vừa về tới công ty, cô thầm chửi rủa anh ta, cũng tại anh ta cả, lại cô lại bị Lạc Thần Hi bắt thóp!

Thiên Nhã thấy còn sớm nên đến cửa hàng bách hóa chọn quà cho La Tiểu Bảo, nhưng chọn đi chọn lại, vẫn cảm thấy búp bê may mắn kia đáng yêu, cô đang phiền muộn không biết chọn sao cho tốt thì chợt thấy đằng sau thủy tinh hình như có một người đàn ông đang lén lút đi theo cô.

Cô quay đầu lại thì người đàn ông đó nhanh chóng trốn vào một góc, bức tường đã chắn anh ta lại nên cô nhìn không rõ. Thiên Nhã bỗng nhớ lại lời Lạc Thần Dương nói hôm nay, có người theo dõi cô ư?

Cô chợt hoảng hốt, lại hơi bất ngờ, sao người này lại theo dõi cô chứ? Cố định đi qua đó hỏi cho rõ ràng, nhưng vừa đến góc rẽ thì không thấy bóng dáng của người đó nữa.

Kỳ lạ, rõ ràng khi này ở chỗ này.

Sau lưng đột nhiên có người vỗ vào vai của cô, Thiên Nhã giật mình quay đầu, thì ra là Karen.

Thấy Thiên Nhã hoảng hốt, Karen reu: “Thiên Nhã, cậu sao vậy? Làm chuyện gì xấu sao?”

Thiên Nhã cười đáp: “Đâu có, chắc là tớ đa nghi.” Nhất định là cô bị tên Lạc Thần Dương kia dọa sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 135: Quà sinh nhật

Lạc Lăng tập trung ăn cơm, nhường mảy nhìn Karen: “Cô ngửa miệng đúng không?” Biểu cảm vừa lạnh lùng vừa càn quấy này khiến Karen giật mình, đôi mắt thoáng hoang mang: “Sao càng nhìn em chị càng thấy giống một người?”

Thiên Nhã vừa định quở trách con trai thiếu lễ phép, nghe vậy tim đập lệch nửa nhịp, cười khan nói: “Bé cưng không được thiếu lễ phép như vậy.” Nét mặt Lạc Lăng không thay đổi, nhưng lơ mớ biết được người Karen nói là ai. Cậu nờ nự cười ngây thơ hồn nhiên với Thiên Nhã, đây là nự cười quen thuộc của La Tiểu Bảo: “Ma mi, nếu cô ta im lặng một chút, chắc con sẽ cần nhắc đến việc khách sáo với cô ta một chút.” Karen bị cậu chọc tức đến nỗi quên mất nỗi nghi hoặc vừa thoáng qua trong đầu, chu môi nói: “Quý nhỏ! Em mới cần im lặng chút ấy!”

Lạc Lăng tính nghịch làm mặt quỷ với Karen, tiếp tục tập trung ăn cơm. Thiên Nhã chẳng biết làm sao ngoài nờ nự cười, tỏ ra áy náy với Karen, cô thật sự hết cách với La Tiểu Bảo, cô nhận ra bé cưng cũng không ghét Karen lắm, chỉ là tính trẻ con nên trêu cô bạn mà thôi.

“Ngày mai là sinh nhật của bé cưng rồi, con muốn ma mi tặng quà gì nào?” Về đến nhà, Thiên Nhã bế con trai lên và hỏi. “Ma7mi, con có một điều ước.” Lạc Lăng ngồi trên đùi của Thiên Nhã, đáp.

Thiên Nhã cười dịu dàng: “Còn chưa tới sinh nhật mà bé cưng đã ước rồi à?”

“Ma mi hứa với con rồi đó?”. “Con còn chưa nói điều ước là gì, sao ma mi hứa với con?” Thiên Nhã cố nói với vẻ khó xử. Sau đó cô véo nhẹ gương mặt nhỏ của bé cưng, nói: “Nhưng chỉ cần ma mi có thể làm được, đều sẽ thực hiện cho con.”

“Vậy ngày mai con muốn một mình đón sinh nhật với ma mi.” Lạc Lăng nói bằng giọng ngọt ngào, đôi mắt to tròn híp lại thành một đường. Thiên Nhã ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải bé cưng thích nào9nhật sao?” Cô còn định mời Từ Thích, Hoa Kỳ và Karen cùng đón sinh nhật của nó, những năm trước toàn là cô và Từ Thích cùng đón sinh nhật với bé cưng, năm nay về thành phố A rồi, cô cũng muốn ăn mừng thật vui với bé cưng. Lạc Lăng lắc đầu, đáp: “Không cần đâu ạ, con có ma mi là đủ rồi.” Còn có cha và La Tiểu Bảo nữa.

Thiên Nhã suy nghĩ rồi nói: “Cũng được.” Đôi mắt to đảo một cái, Lạc Lăng nói: “Ma mi yên tâm, con sẽ nói với chú Từ Thích.” Cậu biết năm nào Kha Từ Thích cũng cùng ma mi đón sinh nhật của La Tiểu Bảo. La Tiểu Bảo từng nói,5khi chưa có cha, anh ấy luôn hi vọng Kha Từ Thích có thể trở thành cha của mình, tuy vẫn trông ngóng cha ruột, mong được biết rốt cuộc ông là ai, nhưng chú Từ Thích thật sự quá tốt bụng, đến nỗi ngay cả anh ấy cũng cảm động, ma mi cũng cảm động nữa, nhưng vẫn chần chừ không ở bên chú Từ Thích. La Tiểu Bảo biết vì ma mi đã đặt hết tâm tư vào mình nên không suy nghĩ đến chuyện của mẹ và chú Từ Thích, nhưng hiện tại xem ra, may mà ma mi không đón nhận chú ấy, nếu không thì điều ước cả nhà đoàn tụ của hai cậu không thực hiện được rồi.

Tại văn3phòng Chủ tịch. Thiên Nhã vốn tưởng rằng anh gọi cô đến văn phòng để tính sổ, nào ngờ anh chỉ đặt một hộp quà trên bàn làm việc sau đó nói: “Cầm lấy.” Thiên Nhã hoài nghi nhìn hộp quà đáng yêu, không hiểu sao thấy rất quen mắt. Cô cầm lên rồi mở ra, là búp bê may mắn. Mà đó lại là gia đình năm người, có một người già, một đôi vợ chồng và hai cậu con trai. Thiên Nhã càng hoài nghi hơn: “Chủ tịch, đây là...” Anh định cho cô sao? Hình như không giống cho cô lắm, nhà cô đâu phải năm người.

Lạc Thần Hi nhìn cô chăm chăm, cong khoé môi cười châm biếm: “Em đừng mơ, đây là tặng cho La Tiểu Bảo.” Đôi mắt Thiên Nhã hoang mang, sau đó hiện chút ngạc nhiên, cô hỏi: “Sao anh biết hôm nay là sinh nhật Tiểu Bảo?”

Lạc Thần Hi hơi bất ngờ: “Ô? Sinh nhật của nó?” Con trai Thiên Nhã lại trùng ngày sinh với con trai anh, vậy tại sao hai ngày trước cô không nhắc một lời nào? Suy nghĩ một lúc, sắc mặt Lạc Thần Hi tối lại, anh lạnh lùng nói: “Ra ngoài.”

Thiên Nhã đặt búp bê may mắn xuống, ái ngại đi ra ngoài. Anh ngược mắt, có chút mất kiên nhẫn mà nói: “Cầm quà ra ngoài.”

Thiên Nhã thầm phi nhõ anh, tặng quà mà mặt mảy u ám như vậy, thì tặng làm gì? Cô cũng đâu bắt anh tặng, thật khó hiểu. Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn cầm búp bê may mắn rồi đi. Thiên Nhã nghĩ thế nào cũng không thể hiểu nổi, anh tặng La Tiểu Bảo “gia đình năm người” là có ý gì? Búp bê ông cụ là cha cô, búp bê nữ là cô, búp bê nam là cha của bé cưng, còn hai búp bê nhỏ này là La Tiểu Bảo và...? Chẳng lẽ anh nghĩ cô còn sinh thêm một đứa nữa sao?

Nghĩ đến đây, Thiên Nhã đưa tay lau mồ hôi, cái tên này, ngay cả tặng quà mà cũng sâu xa như vậy. Bởi vì hôm nay là sinh nhật của La Tiểu Bảo nên Thiên Nhã đặc biệt xin về sớm để ở cạnh con trai.

Cô cầm hộp quà trong tay do dự hồi lâu, cảm thấy nếu mình giấu lên thì không hợp lý, thôi, vẫn tặng nó cho La Tiểu Bảo thì hơn.

Nếu Lạc Thần Hi biết cô không tặng quà, không biết sẽ làm gì cô.

Cậu bé đã chọn một nhà hàng Tây vô cùng ấm cúng để cùng đón buổi tối sinh nhật với Thiên Nhã.

Nhà hàng nhỏ này được trang trí rất đặc biệt, mỗi phòng ăn chỉ chứa được hai người. Bên trong không có ánh đèn sáng trưng, mà chỉ có những bóng đèn vàng nho nhỏ khi sáng khi tối. Ở giữa nhà hàng còn có một bồn nhỏ trồng hoa thủy tiên yêu kiều. Trong hồ có cá chép nhỏ bơi lội tung tăng, chìm đắm trong thế giới nước của riêng mình. Bầu không khí ấm áp của mùa xuân lan tỏa khắp nơi. Trên mỗi bàn ăn đều có những ngọn nến với màu sắc đẹp mắt, trông cực kỳ lãng mạn. Thiên Nhã reu: “Bé cưng, chúng ta đang hẹn hò đúng không?” Lạc Lăng cười hỏi: “Ma mi có thích nơi này không?”

Thiên Nhã nhìn xung quanh rồi đáp: “Thích chứ, nơi này vừa lãng mạn lại dễ chịu.”

Lạc Lăng gật đầu, hài lòng nói: “Mẹ thích là được.” Thật ra đây là nhà hàng mới mở của cậu và La Tiểu Bảo, bây giờ đang trong thời gian thử nghiệm, sau này sẽ tặng cho Thiên Nhã.

“Nào, bé cưng, chúng ta chọn món đi.” Thiên Nhã cười nói.

“Ma mi cứ chọn đi ạ.” Hiện tại cậu đang rất hạnh phúc vì lần đầu tiên trong đời được đón sinh nhật cùng ma mi, cậu vui mừng đến nỗi muốn kêu thật lớn, cuối cùng không cần đối mặt với người phụ nữ độc ác như Hạ Vân Cẩm rồi, cậu cũng không để La Tiểu Bảo đón sinh nhật với người phụ nữ độc ác đó, La Tiểu Bảo đang ở một phòng ăn khác với Lạc Thần Hi.

“Cha ơi, cha thích nơi này không?” La Tiểu Bảo cười hi hi hỏi anh.

Lạc Thần Hi nhìn cách bài trí của nhà hàng, ấm cúng lại thanh lịch, bồn hoa nhỏ ở trung tâm khiến nhà hàng càng thêm lịch sự tao nhã, rất thú vị. “Rất tốt, con có chắc không muốn cùng ma mi đón sinh nhật chứ?” Không ngờ nhóc con lại lên cùng anh ra đây tận hưởng “thế giới của hai người”, hừ, Hạ Vân Cẩm, xem ra cô làm mẹ còn thất bại hơn cả người làm cha này.

La Tiểu Bảo chu môi đáp: “Cha, cha đã hứa không nhắc đến bà ta mà.” Thấy nét mặt chán ghét của cậu, Lạc Thần Hi áy náy trong lòng. “Con xem này, quà của con.” Anh đặt hộp quà trước mặt La Tiểu Bảo rồi nói.

Mất La Tiểu Bảo chợt sáng lên, vội mở ra, nhìn thấy búp bê may mắn “gia đình bốn người”, cậu cực kỳ yêu thích. Cậu chỉ vào từng búp bê và nói: “Đây là cha, đây là ma mi, đây là con, đây là em trai.” Lạc Thần Hi mỉm cười, nhìn nét mặt hạnh phúc của con trai, anh hỏi: “Con rất mong có em trai sao?” La Tiểu Bảo nhìn búp bê may mắn bằng đôi mắt long lanh: “Cha xem, hai bé này sinh đôi, trong y như nhau, người ta mong có anh em sinh đôi ợ.” Đối mầy anh tuấn của Lạc Thần Hi hơi nhú lại: “Anh em sinh đôi? Vậy thì cha không giúp được cho con rồi.” Sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm thì được, chỉ là không cùng huyết thống..

La Tiểu Bảo nháy mắt đáp: “Cha giỏi như vậy, chắc chắn sẽ có cách.” Lạc Thần Hi xoa đầu của cậu: “Con nghĩ xem làm thế nào để cha giúp con có anh em sinh đôi?”

La Tiểu Bảo cố tình làm ra vẻ thần bí: “Không cần động não đâu ạ, có thể mọi chuyện đã được định trước rồi.”

Lạc Thần Hi bật cười, nhìn cậu con trai tinh ranh của mình và nói: “Vậy cha phải xem thử con dự đoán tài tình thế nào rồi.”

La Tiểu Bảo cười khanh khách, hình ảnh hai cha con chuyện trò vui vẻ vô cùng ấm áp, còn ấm áp hơn cả nhà hàng này.

“Ma mi, món quà này...” Lạc Lăng nghi hoặc hỏi.

Thiên Nhã ho khan vài cái, hơi lúng túng đáp: “Là một đồng nghiệp của ma mi tặng cho con.” Không nên nói với La Tiểu Bảo là Lạc Thần Hi tặng thì hơn, cô phải ngăn bé cưng đến gần Lạc Thần Hi. Ánh mắt Lạc Lăng nhìn Thiên Nhã hiện đôi chút gian xảo: “Chắc không phải, cha tặng chứ?” Thiên Nhã ngáy người: “Con gọi ai là cha?” “Chủ tịch đại nhân á, con thích gọi Chủ tịch đại nhân là cha.” Lạc Lăng cười ngọt ngào. Thiên Nhã không vui nói: “Bé cưng không được gọi Chủ tịch là cha nữa.” Buổi tiệc tối đó cô đề mặc cho bé cưng gọi lung tung, là vì trong lòng áy náy, nên muốn hoàn thành ước mơ của La Tiểu Bảo, nhưng cô nhận ra kể từ lần đó nhóc con cứ luôn miệng gọi như vậy, nếu bị người khác nghe thấy thì phiền phức rồi.

“Ma mi, đây là ông ngoại, đây là cha, đây là ma mi, đây là con và Lạc Lăng, đây là gia đình hạnh phúc của năm người chúng ta.” Lạc Lăng chỉ vào từng búp bê, vẻ mặt đầy yêu thích. Tim Thiên Nhã chợt run lên, ngày người trước lời nói của bé cưng.

Sự ngây thơ của trẻ con, lẽ nào chính là nguyên nhân mà Lạc Thần Hi tặng món quà này? Thiên Nhã ra sức lắc đầu, không thể nào, tuyệt đối không thể, sao anh lại có ý đó chứ. Nhưng nhìn thấy hai búp bê có khuôn mặt giống nhau, cô lại không sao tập trung được. “Bé cưng, hôm nay cũng là sinh nhật của Lăng Lăng đúng không?” Cô hỏi như đang trầm tư, thật ra cô định chuẩn bị một món quà cho Lăng Lăng, nhưng nghĩ đến Hạ Vân Cẩm, cô lại thấy có thêm một chuyện chi bằng bỏ đi một chuyện.

Không biết Lạc Thần Hi có đang đón sinh nhật với con không? Hôm nay Hạ Vân Cẩm có nể tình sinh nhật Lạc Lăng mà đối xử với nó tốt một chút không?

Lạc Lăng thấy Thiên Nhã nhớ mình, không kìm được niềm vui trong lòng: “Vâng ạ, hôm nay cũng là sinh nhật của Lăng Lăng, cậu ấy bảo đang đón sinh nhật cùng cha.” Thiên Nhã thờ phào, xem ra tên Lạc Thần Hi này vẫn rất yêu thương con trai. “Bé cưng, Lăng Lăng giống cha nó không?” Thiên Nhã không nhìn được mà hỏi dò. Lạc Lăng đang ăn ngon miệng, nghe Thiên Nhã hỏi, cậu nghĩ ngợi một lúc rồi đáp: “Giống lắm ạ, cậu ấy đẹp trai y như con.” Thiên Nhã không vui nói: “Đồ quý nhỏ này, thật là ngày càng tự phụ rồi.”

“Người ta tự tin mà.” Lạc Lăng mỉm cười sửa lại. Cậu nhìn chiếc đồng hồ đeo tay nhỏ sau đó nói: “Ma mi Thiên Nhã, con vào nhà vệ sinh một lát.”

“Mẹ đi cùng con nhé?” Lạc Lăng lờm cò: “Con đâu phải trẻ con à, tối qua ai đòi ma mi kể chuyện mới chịu đi ngủ hả?” Lạc Lăng để trán, thôi được, cậu là trẻ con, cậu bằng lòng làm trẻ con để mãi mãi được nằm trong vòng tay ma mi Thiên Nhã.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Thế giới của hai người

Lạc Lăng nhìn búp bê may mắn “gia đình bốn người” trên bàn ăn, gương mặt hiện vẻ ngạc nhiên khó mà nhận ra. Cậu cầm lên ngắm nghía. Lạc Thần Hi nhìn dáng vẻ không nỡ rời tay của con trai, hỏi: “Con rất thích sao?”

Lạc Lăng nờ nụ cười đáng yêu của La Tiểu Bảo: “Rất thích ạ.”

Sau bữa cơm, cậu bé dẫn Thiên Nhã đi xem phim, cô hỏi: “Bé cưng, sao rạp chiếu phim này chỉ có mẹ con mình vậy?” La Tiểu Bảo nháy mắt đáp: “Người ta muốn trải qua thế giới hai người với Thiên Nhã mà.” Thiên Nhã gạt mình: “Ý là con đã bao cả rạp?”

La Tiểu Bảo cười hi hi: “Xem kìa ma mi, nữ chính giống ma mi quá, nhưng ma mi xinh hơn cô ấy.”

Thiên Nhã nhìn rồi nói: “Đầu2có, rõ ràng là cô ấy xinh hơn.” Nhưng cô lại cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

“Ma mi đẹp nhất trên đời.” “Tiểu Bảo nhà mẹ cũng là cậu bé ngoan nhất đáng yêu nhất trên đời.”

Đang xem phim Thiên Nhã bị câu chuyện tình yêu trong phim làm cảm động nên sụt sịt. Lúc phim sắp hết, cô bỗng phát hiện La Tiểu Bảo vốn ngồi cạnh mình, giờ không thấy đâu nữa. Cô nhìn trái ngo phải trong bóng tối.

Bộ phim đã kết thúc, rạp phim sáng đèn. Cô chợt ngẩn ra, không ngờ bên trong còn có một người nữa, mà bóng lưng này... sao lại quen thuộc như thế?

Người đó đứng dậy, như đang tìm gì đó, rồi quay người lại.

Hai người nhìn nhau, đều không giấu nổi kinh ngạc. Thiên Nhã thậm chí cắn lưỡi, nhóc con làm7gi vậy?

Ngược lại, gương mặt Lạc Thần Hi hiện ý cười, khoanh tay nói: “Thật trùng hợp.” Thiên Nhã nhìn nụ cười sâu xa của anh, cũng cười gương: “Đúng vậy.” Lúc này La Tiểu Bảo nhấn tin đèn: Ma mi, con đi chơi với Lạc Lăng, mẹ tự lo liệu nhé.

Thiên Nhã thậm chí kêu khổ, La Tiểu Bảo đi chơi là quên luôn cô.

Cô thoáng nhìn Lạc Thần Hi cũng đang cúi đầu đọc tin nhắn, chắc là anh cũng bị Lạc Lăng bỏ rơi rồi.

Hai người bước đi trên con phố nhộn nhịp, không ai nói gì. “Chú tịch, anh không cần quan tâm tôi, tôi tự về là được rồi.” Thiên Nhã cảm thấy mất tự nhiên nên nói với anh.

Lạc Thần Hi nhún vai: “Tôi không lái xe ra ngoài.”

Thiên Nhã “à” một tiếng, họ lại đi tiếp.

Đây9là khu phố thương mại tương đối phồn vinh của thành phố A, người đến đây đa số là những người trẻ tuổi, nhiều đôi tình nhân dắt tay nhau ngọt ngào cùng đi dạo phố mua sắm, trên phố còn bán nhiều món ăn vặt trông rất ngon.

“Không biết sau khi trở thành phố thương mại, khu Văn Thành có nhộn nhịp như vậy không.” Thiên Nhã chợt nói ra suy nghĩ của mình. Lạc Thần Hi dứt tay vào túi quần, cong khoé môi như cười như không: “Chúng tôi sẽ khiến nó đặc sắc hơn cả nơi này.”

Thiên Nhã nhìn hàng quà vặt ở bên kia đường: “Vậy có bán đồ ăn vặt ngon không?”

Lạc Thần Hi nhìn theo cô, tỏ ra ghét bỏ: “Em chi biết đến ăn thôi à?”

Thiên Nhã nhún vai: “Có ăn mới sống được.”

Thiên5Nhã còn chưa nói hết thì lưng cô bỗng bị đẩy mạnh, ngả người về phía trước, một giây sau đã sà vào lòng của anh.

Anh đỡ lấy cô, tay cô ôm thắt lưng của anh. Cô thấy tim mình đập thành thịch, không kiềm được mà đỏ mặt, rời khỏi vòng tay của anh.

“Xin lỗi, tôi...”

“Có muốn qua đó ăn thử không?” Lạc Thần Hi như không hề để tâm, nhưng ý cười nơi khóe môi càng nhiều thêm.

Nghe anh hỏi vậy, Thiên Nhã không dám tin: “Anh chắc chứ?”

Lạc Thần Hi cười: “Chẳng phải tôi cũng ăn mì sợi gần nhà em rồi sao?”

Thiên Nhã thoáng nhìn anh đang đứng trước mặt mình không còn lạnh lùng hờ hững như mọi khi, cô hơi chần chừ. Sau đó cô nhận ra người đi đường xung quanh đều nhìn về phía3Lạc Thần Hi, nhất là các cô gái. “Đẹp trai quá đi, cô gái đó thật hạnh phúc, có bạn trai đẹp trai như vậy!” Một giọng nữ vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị vang lên sau lưng. Bạn trai ư? Thiên Nhã lặp lại cách gọi này trong đầu, mặt càng nóng hơn. Rõ ràng Lạc Thần Hi đã nghe thấy, đường cong nơi khoé môi càng cao và đẹp mắt hơn. Anh bỗng vươn tay kéo tay của cô, dẫn cô đi qua bên người đông đúc. Thiên Nhãngẩn ra, cúi mắt nhìn anh đang nắm tay mình, cảm nhận hơi ấm đang nhanh chóng lan đến tay cô. Cô thậm chí tưởng tượng nét mặt của anh lúc này, anh đang cười, đang vô cảm? Hay là... Thiên Nhã ra sức lắc đầu. La Thiên Nhã, mày đang làm gì vậy? Mày và anh không nên như thế.

Sau khi bước sang đường, anh buông tay của cô, thoáng nhìn cô đang ngẩn người, anh ho khan hai tiếng, nói bằng giọng xem thường: “Em ngốc thế này, chắc là qua đường cũng không biết.”

Lòng tự tôn nhỏ bé của Thiên Nhã đã bị tổn thương: “Anh mới ngốc ấy.” Nhưng nhịp tim đã chậm lại không ít, khi này cô không biết phải làm sao. Họ đi tới một cái bàn nhỏ, Thiên Nhã tháo vớ lấy khăn giấy lau ghế kỹ càng cho anh mới bảo anh ngồi. “Ài, cậu xem, chắc chắn cô kia làm trâu làm ngựa cho anh đẹp trai, mới được làm bạn gái của anh ấy.” “Đúng vậy, cậu xem cô ta thuần thực như vậy kia, trong nhà không biết còn hầu hạ như nào nữa.” Thiên Nhã nghe thấy những lời bàn tán sau lưng, hơi khựng tay lại, sau đó bỏ khăn giấy vừa lau xong vào sọt rác. Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn về phía cô tiếng nói, hai cô gái kia lập tức ngậm miệng. Thiên Nhã thì không quan tâm, chuyện này cũng không lớn lao gì, những lời khó nghe đó cô nghe suốt ở công ty. Cô vừa định ngồi xuống, nhưng Lạc Thần Hi bỗng kéo cánh tay của cô. Thiên Nhã khó hiểu nhìn anh, thấy anh rút một miếng khăn giấy từ hộp giấy trên bàn, lau hết mặt ghế rồi nói: “Ngồi đi.” Đằng sau lại truyền đến tiếng thì thầm của hai cô gái, còn có âm thanh hít hơi lạnh. Thật ra Thiên Nhã cũng hít vào một hơi lạnh, ngạc nhiên nhìn anh.

Lạc Thần Hi ngồi xuống với vẻ mặt bình thản: “Sao vậy?”

Khoé môi Thiên Nhã giật giật, có chút không đón nhận nổi sự ân cần đột ngột này của anh, nhưng anh lại làm như đó là chuyện dĩ nhiên, cô chỉ đành im lặng ngồi xuống.

“Không ngờ Chủ tịch biết ăn những món này, lần trước dẫn anh đi ăn mì sợi, anh còn tỏ ra ghét bỏ.” Thiên Nhã ăn ngon lành, món lẩu cay thơm phức này thật kích thích vị giác của người khác.

Lạc Thần Hi cầm đũa lên ăn thong thả, vẻ điển trai của anh cùng với thần thái tao nhã đã trở thành hình ảnh tuyệt đẹp của hàng quà vặt.

“Còn tùy lúc.” Và tùy người. Thiên Nhã nhìn góc nghiêng hoàn mỹ của anh, đột nhiên cảm thấy anh đang ở rất gần mình, cô mỉm cười, sau đó tiếp tục ăn. Lạc Thần Hi quay mặt lại, nhìn cô đang cười hạnh phúc. Thiên Nhã liếc thấy ánh mắt nóng rực của anh, nhưng lại không dám quay mặt nhìn thẳng. Anh chăm chú nhìn Thiên Nhã hồi lâu, cuối cùng cô không nhịn được, mặt đỏ lên.

“Anh nhìn gì đấy? Lẽ nào mặt tôi dính nhọ?” Lạc Thần Hi chuyển mắt sang bát cô, bất ngờ thò đũa vào gắp một viên thịt rồi lầm bầm: “Hình như của em rất ngon.”

Thiên Nhã nhìn anh gắp thịt viên trong bát của cô bỏ vào miệng, ăn ngon lành như cô. Cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng, niềm hạnh phúc dạt dào trong tim

“Người nhà họ Lạc không ai tốt cả! Con không thể yêu Lạc Thần Hi!” Lời của cha như búa nặng đập hạnh phúc vỡ thành vụn.

Lòng cô hụt hẫng, mây liễu nhũ lại. Lạc Thần Hi thấy đáng vẻ như người mất hồn của cô, nhủu đôi mày anh tuấn: “Ăn ít vậy? Không giống em chút nào.” Thiên Nhã cảm thấy thật sự ăn không nổi, cô cúi đầu, buông đũa xuống: “Tôi no rồi.” Lạc Thần Hi nhướng mày, nhìn chăm chăm cô hồi lâu.

“Ông chủ, thanh toán.” Anh gọi. “Chủ tịch, tôi phải về nhà rồi.” Ra khỏi hàng quà vặt, Thiên Nhã nói.

Lạc Thần Hi nhìn cô, đôi mắt phủ sương lạnh, lại như phảng phất đôi phần thất vọng.

Một giây, hai giây, ba giây, họ nhìn nhau được một lúc.

“Tạm biệt.” Anh lạnh lùng nói, đi về hướng cũ. Thiên Nhã nhìn bóng lưng kiêu ngạo của anh, thấy mắt hơi ươn ướt, cô thở ra một hơi thật dài, ngồi taxi về nhà.

“Ma mi, mẹ về rồi!” La Tiểu Bảo ra đón cô, cười hi hi gọi.

“Sao mẹ về sớm thế?” Giọng cậu bé tỏ rõ sự thất vọng.

Khoẻ môi Thiên Nhã giật giật, có chút không đón nhận nỗi sự ân cần đột ngột này của anh, nhưng anh lại làm như đó là chuyện dĩ nhiên, cô chỉ đành im lặng ngồi xuống.

“Không ngờ Chủ tịch biết ăn những món này, lần trước dẫn anh đi ăn mì sợi, anh còn tỏ ra ghét bỏ.” Thiên Nhã ăn ngon lành, món lẩu cay thơm phức này thật kích thích vị giác của người khác.

Lạc Thần Hi cầm đũa lên ăn thông thả, vẻ điển trai của anh cùng với thần thái tao nhã đã trở thành hình ảnh tuyệt đẹp của hàng quà vặt.

“Còn tùy lúc.” Và tùy người. Thiên Nhã nhìn góc nghiêng hoàn mỹ của anh, đột nhiên cảm thấy anh đang ở rất gần mình, cô mỉm cười, sau đó tiếp tục ăn. Lạc Thần Hi quay mặt lại, nhìn cô đang cười hạnh phúc. Thiên Nhã liếc thấy ánh mắt nóng rực của anh, nhưng lại không dám quay mặt nhìn thẳng. Anh chăm chú nhìn Thiên Nhã hồi lâu, cuối cùng cô không nhịn được, mặt đỏ lên.

“Anh nhìn gì đấy? Lẽ nào mặt tôi dính nhọ?” Lạc Thần Hi chuyển mắt sang bát cô, bất ngờ thò đũa vào gấp một viên thịt rồi lăm bằm: “Hình như của em rất ngon.”

Thiên Nhã nhìn anh gấp thịt viên trong bát của cô bỏ vào miệng, ăn ngon lành như cô. Cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng, niềm hạnh phúc dạt dào trong tim.

“Người nhà họ Lạc không ai tốt cả! Con không thể yêu Lạc Thần Hi!” Lời của cha như búa nặng đập hạnh phúc vỡ thành vụn.

Lòng cô hụt hẫng, mây liễu nhũ lại. Lạc Thần Hi thấy đáng vẻ như người mất hồn của cô, nhủu đôi mày anh tuấn: “Ăn ít vậy? Không giống em chút nào.” Thiên Nhã cảm thấy thật sự ăn không nổi, cô cúi đầu, buông đũa xuống: “Tôi no rồi.” Lạc Thần Hi nhướng mày, nhìn chăm chăm cô hồi lâu.

“Ông chủ, thanh toán.” Anh gọi. “Chủ tịch, tôi phải về nhà rồi.” Ra khỏi hàng quà vặt, Thiên Nhã nói.

Lạc Thần Hi nhìn cô, đôi mắt phủ sương lạnh, lại như phảng phất đôi phần thất vọng.

Một giây, hai giây, ba giây, họ nhìn nhau được một lúc.

“Tạm biệt.” Anh lạnh lùng nói, đi về hướng cũ. Thiên Nhã nhìn bóng lưng kiêu ngạo của anh, thấy mắt hơi ươn ướt, cô thở ra một hơi thật dài, ngồi taxi về nhà.

“Ma mi, mẹ về rồi!” La Tiểu Bảo ra đón cô, cười hi hi gọi.

“Sao mẹ về sớm thế?” Giọng cậu bé tỏ rõ sự thất vọng.

Nhưng Thiên Nhã không chú ý nét mặt của cậu, cô cười miễn cưỡng, nói: “Ma mi mệt.” Cô nửa nằm trên sofa, lòng buồn bã. La Tiểu Bảo nhạy cảm nhận ra sự bất ổn của cô: “Ma mi, mẹ đi chơi không vui sao?” Chẳng lẽ cha lại chọc ma mi giận rồi? Thiên Nhã vội che giấu cảm xúc của mình, đáp qua loa: “Ma mi thấy không vui, bé cưng đi chơi đi, đừng quan tâm ma mi.” Cô làm ra dáng vẻ âm ức, cọ đầu vào người cậu bé.

La Tiểu Bảo nhẹ nhàng vỗ lưng cô, an ủi: “Ma mi đừng buồn, lần sau người ta sẽ không như vậy nữa.” Chắc chắn ma mi và cha đã xảy ra chuyện gì rồi. Thiên Nhã phì cười: “Vậy được, nể tình bé cưng thật sự hối lỗi, lần này ma mi sẽ tha thứ cho con.”

La Tiểu Bảo bày ra dáng vẻ cảm kích: “Tạ chủ long ân!”

Thiên Nhã bị điệu bộ đáng yêu của cậu bé chọc cho bật cười, tâm trạng buồn bã cũng dịu đi. Cậu thấy tâm trạng Thiên Nhã khá lên, lại cố nói cười chọc cho cô vui.

Khuya đến, Thiên Nhã kể chuyện cho La Tiểu Bảo nghe, bé cưng nghe hết mấy câu chuyện mới chịu ngủ, cô nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang say ngủ trước mắt, xếp chồng lên gương mặt của anh.

Cô có La Tiểu Bảo là đủ rồi, thật ra không cần gì nữa, cũng không có quyền đòi hỏi. A!!! La Thiên Nhã, mày nhất định phải kiềm chế chính mình! Chỉ là tại sao gần đây anh lại kỳ lạ như thế? Chẳng lẽ anh thật sự đã nhớ lại hết rồi sao? Ài, kệ anh vậy, dù thế nào cô cũng phải bình tĩnh, không được chìm đắm nữa, nếu không người tôn trọng sẽ không chỉ có cô, mà còn có La Tiểu Bảo, còn có cha!

“Chờ ngày cuối cùng anh đã về rồi!”

Lạc Thần Hi vừa mở cửa đi vào, Hạ Vân Cẩm đã ra đón, kêu lên với vẻ mặt âm ức. “Sao còn chưa đi ngủ?” Lạc Thần Hi lạnh lùng hỏi. Đôi mắt Hạ Vân Cẩm như có sương mù: “Anh mừng sinh nhật Lăng Lăng sao không nói với em? Anh không biết đâu, em ở nhà mở tiệc, mời hết bạn bè thân thích để cho Lăng Lăng một sự ngạc nhiên vui vẻ, kết quả là hai người lại đi ăn mừng ở bên ngoài!” Cô ta cố tình tỏ chức buổi tiệc sinh nhật này để thu hẹp khoảng cách với Lạc Lăng, để Lạc Thần Hi biết cô ta thương yêu con trai, nào ngờ lại hỏng việc, thẳng thóc Lạc Lăng thối tha về tới nhà thì tỏ ra đắc ý, còn giễu cợt cô ta một trận, khiến cô ta tức đến mức muốn giết người.

Lạc Thần Hi thoáng nhìn phòng khách được trang trí làm tiệc chúc mừng, lạnh lùng nói: “Lần sau đừng phí tâm tư làm những trò này nữa.” Hạ Vân Cẩm không chiều theo mà giận chân: “Chồng à! Em rất dụng tâm muốn cho Lăng Lăng một ngày sinh nhật vui vẻ.” Nhưng Lạc Thần Hi mặc kệ, về mặt anh u ám, trông như tâm trạng rất không tốt, đi thẳng vào phòng sách. “Chồng!”

“Rầm!”

Đáp lại cô ta là tiếng đóng cửa lạnh lẽo.

Cô ta siết nắm đấm, vừa tức vừa buồn phiền, cảm hận đến nỗi cả người run lên.

“Lạc Thần Hi, hiện tại trong mắt anh chỉ có La Thiên Nhã và con trai của anh, hừ, nếu anh biết thằng con hoang đó không phải máu mủ của anh, mà là của La Thiên Nhã và tên đàn ông thối tha nào đó, để xem anh còn đối xử với nó như con cưng không!” Đôi mắt cô ta hiện ra sự oán độc đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Tin đồn nam nữ

“Người phụ nữ của Chủ tịch? Ha ha, thật nực cười, cô ta đã bị Chủ tịch vứt bỏ rồi mà? Nói không chừng ngày mai Phó Chủ tịch lại không ngó ngang nữa, vậy có khác gì thứ phụ nữ bị rũ bỏ đâu?”

Nghe vậy, các nhân viên nữ như được xả hận mà cười vang. Thiên Nhã ở trong nhà vệ sinh, thắm chửi rủa họ.

Từ lúc nào mà cô đã lên trang nhất rồi? Trang nhất Trang nhất? Cô lên trang nhất rồi! Cô chán động đến toát mồ hôi lạnh, dồn sức đẩy cửa ra. Nhóm đồng nghiệp nữ kia đang bàn tán vui vẻ đột nhiên phát hiện nhân vật chính mà họ nhắc đến vốn đã ngồi bên trong nghe hết, nụ cười cứng đờ trên các khuôn mặt được trút phần, mỗi người một biểu cảm khác nhau. Thiên Nhã nào thèm để ý gương mặt họ kinh ngạc thế nào, vừa lao ra khỏi nhà vệ sinh cô liền lên mạng tìm kiếm bài báo ngày hôm nay.

Ảnh của cô nằm chễm chệ trên trang nhất của tờ báo giải trí thành phố A! Đó là những bức ảnh hôm qua cô cùng Lạc Thần Dương ngồi ăn kem với nhau, có bức anh ta vươn tay lau hộ cô vết kem trên môi, có bức cô cầm khăn giấy giúp anh ta lau miệng, cũng có bức hai người hôn môi!

Trời ơi! Đây là hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm!

Trong văn phòng của Phó Chủ tịch, Thiên Nhã đập mạnh tờ báo trước mặt Lạc Thần Dương. “Anh xem! Đều tại anh! Anh nói xem nên làm sao bây giờ!”

Lạc Thần Dương cầm tờ báo lên liếc một cái, dường như chẳng bắt ngờ gì, cười đáp: “Em xem, hai chúng ta nòng thắm biết bao.”

Thiên Nhã tức đến nổi muốn cầm văn kiện đập anh ta một trận: “Nói cái gì vậy! Anh nghĩ cách xem nên giải thích thế nào đi chứ!”

Lạc Thần Dương tỏ ra khó hiểu: “Giải thích? Giải thích cái gì?”

Thiên Nhã tức giận nói: “Giải thích rõ ràng cho cả thế giới biết, mối quan hệ của chúng ta.”

Lạc Thần Dương cười xấu xa: “Quan hệ của chúng ta là gì?” Thiên Nhã thật sự muốn xông đến bóp chết anh ta cho xong, nhưng nghĩ lại một lượt, cô nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ, anh cho người đăng tin?” Lạc Thần Dương nhún vai, làm điệu bộ vô tội: “Mặc dù anh ngại mấy tin tức phong trần đào hoa của mình, nhưng cũng không cần làm thế, sớm muộn gì em cũng là của anh.”

Thiên Nhã nghiêng rằng: “Anh nói vớ vẩn!” Xem ra anh ta không có ý định làm sáng tỏ, cô nói chuyện với anh ta cũng vô ích!

Cô đứng đững tức giận đẩy cửa bước ra, trùng hợp đụng phải Lạc Thần Hi đang định đẩy cửa đi vào.

“Chú... Chủ tịch.” Nhớ tới tới qua, Thiên Nhã bất giác cúi thấp đầu. Lạc Thần Hi coi như không nhìn thấy, đi lướt qua cô.

Thiên Nhã đột nhiên nhớ ra tờ báo vừa nãy cố đập lên bàn làm việc của Lạc Thần Dương! Cô thảm cảm lỗi, chỉ nghe thấy tiếng Lạc Thần Dương: “Anh, anh đến thật đúng lúc, nhìn xem em có ăn ảnh không?”

Thiên Nhã muốn ngăn Lạc Thần Dương lại nhưng đã không kịp, cô đờ đẫn, thôi vậy, lúc này không thể ở lại, coi như không thấy thì hơn.

“Thiên Nhã, làm ơn hãy nói cho tớ đây không phải sự thật đi!” Sau khi tan ca, Karen đứng đợi Thiên Nhã bên ngoài cao ốc Lạc Thần, đáng vẻ như đang khởi binh hỏi tội. Thiên Nhã đã vì chuyện này mà ủ rũ cả ngày, nhìn Karen bằng ánh mắt bất lực, thấy tờ báo trong tay cô bạn, cô tức giận giật lấy xé tan thành mấy mảnh. “Tớ nói không phải thì cậu có tin tớ không?” Tên nhà báo này có ý lấy góc, khiến cô và Lạc Thần Dương trong thân mật giống y như một cặp tình nhân nông thẩm vậy.

“Tớ tin cậu, nhưng, anh họ nhìn thấy sẽ rất đau lòng.” Karen nhìn mảnh vụn trong tay Thiên Nhã, một3Thiên Nhã luôn vui vẻ cũng bị làm cho phiền não tới mức vậy, cô nghĩ bên trong nhất định có nội tình.

Thiên Nhã bứt tóc: “A, cậu đừng nói nữa, tớ đang phiền chết đi được.”

Thiên Nhã kể lại toàn bộ sự việc với Karen, sau khi nghe xong, Karen đập bàn đứng dậy: “Có lẽ nào! Tên đó nhất định là cố ý!”

Thiên Nhã ủ rũ: “Anh ta vẫn luôn thích gây rắc rối cho tớ.”

Karen nhún mày: “Chắc không phải vì anh họ thích cậu, cho nên anh ta...”

Thiên Nhã cắn môi, không nói gì. “Thật ư?” Karen hỏi với điệu bộ khoa trương. “Tớ cũng không biết, có lẽ... cũng có chút chút.” “Hừ, tên đó chán sống rồi sao, xem ra tớ phải nghĩ cách xử lý hần một trận.” “Cậu định làm gì? Ài, thêm một việc chi bằng bớt một việc.” Cô sợ Karen nhúng tay vào lại làm sự việc càng ngày càng phức tạp. Xem ra Karen vẫn chưa rõ cụ thể chuyện quá khứ giữa Kha Từ Thích và Lạc Thần Dương.

“Chuyện này cậu đừng quan tâm, tớ sẽ có cách giải quyết đúng mực.” Karen đột nhiên cười ma mãnh, xem ra là đã nghĩ ra cách gì để chinh đồn tên Lạc Thần Dương này. Thiên Nhã cảm thấy chút choáng váng: “Chị đại của tôi ơi, cậu đừng làm gì quá đáng.”

Karen nở nụ cười thánh thiện: “Yên tâm đi, tớ sẽ đối đãi thật khách sáo với bạn trai cậu.”

“Cậu còn dám giễu cợt tớ!”

“Ha ha, tớ không dám nữa.”

“Mà này, cậu có phát hiện ra chiếc xe đằng sau luôn đi theo chúng ta không?” Sau khi ăn cơm xong, Karen thoáng nhìn gương chiếu hậu, hỏi Thiên Nhã.

Thiên Nhã nhìn chiếc xe bám sau, mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Hình như vậy, dạo này tớ cứ cảm giác có người theo dõi.”

“Không phải chứ? Cậu bị theo dõi? Không phải là người của tên Lạc Thần Dương chứ?”

Thiên Nhã nghĩ một lúc rồi đáp: “Hình như không phải.”

“Tớ nghĩ người theo sau chúng ta chắc là nhà báo, Lạc Thần Dương là một công tử đào hoa có tiếng tại thành phố A, cậu cùng anh ta có tin đồn tình ái, đồng nghĩa với việc trở thành tiêu điểm cho đám người đó bám theo, tớ đoán theo sau chúng ta không chỉ có một xe đâu.” Karen đảo mắt nhìn gương chiếu hậu, nói.

Thiên Nhã nghe vậy, đột nhiên như nhớ ra điều gì, cô lập tức gọi cho La Tiểu Bảo. Nhóc con nói hôm nay đi ăn với bạn học nên tôi không về nhà ăn cơm, nếu như theo dõi cô là phóng viên thì Tiểu Bảo sẽ rất dễ bị lộ thân phận!

“Tiểu Bảo hả? Con nghe lời ma mi, tối nay đến nhà ma mi Hoa Kỳ một đêm nhé?”

La Thiên Bảo nghe lời đồng ý, đến nguyên nhân cũng không hỏi, còn vui vẻ nói đã mấy ngày không gặp ma mi Hoa Kỳ rồi. Thiên Nhã tắt máy, thăm thò phào, xem ra nhóc con không có biết chuyện đó, nhưng cũng chẳng thể che giấu bao lâu, cô sợ nhà trường sẽ biết được chuyện liên quan đến cô, khiến La Thiên Bảo đi học bị dị nghị, cô chịu âm ức thì không sao, nhưng cô không muốn Tiểu Bảo cũng.. ài..

“Quý nhỏ vẫn chưa biết chuyện cậu lên trang nhất hôm nay sao?” Thiên Nhã lắc đầu cười khổ.

“Nếu cậu sợ làm liên lụy đến quý nhỏ, có thể để nó đến nhà tớ lánh tạm một thời gian, dù sao bây giờ tớ cũng chưa có việc làm, có rất nhiều thời gian, nhưng cậu phải nhắc nhở nó một chút, đừng để nó làm tớ tức chết.”

Ánh mắt Thiên Nhã đầy cảm kích, cô nói: “Tớ xem tình hình trước đã, cảm ơn cậu nhé.” Karen làm sao biết cô đâu chỉ lo sợ mỗi chuyện này, cô càng sợ nếu Tiểu Bảo bị chụp trộm sẽ bị lộ thân phận. “Vây được, có chuyện gì cần giúp cậu cứ mở lời.” Thiên Nhã cảm kích, sự nhiệt tình nghĩa khí của Karen khiến cô càng cảm thấy người con gái một lòng hướng về Kha Từ Thích ở trước mặt đây đích thị là hạnh phúc mà Kha Từ Thích nên giữ thật chặt.

Dự án mở đầu hợp tác với Tập đoàn MG đang đi vào giai đoạn then chốt. Tối nay Tập đoàn MG sẽ tổ chức một buổi tiệc chúc mừng khánh thành dự án tại khách sạn Tập đoàn Lạc Thần, mà nhân vật chính tất nhiên là Tập đoàn Lạc Thần và Tập đoàn Kha Thị.

“Chủ tịch, chuyện của cha tôi tiến triển đến đâu rồi?” Trong văn phòng của Chủ tịch, Thiên Nhã không nhịn được mà hỏi. Mấy ngày nay cô luôn muốn hỏi anh, mục đích cô đến Tập đoàn Lạc Thần làm việc là vì muốn nghe tin tức của cha, nhưng ngày này qua ngày khác vẫn chưa có tin gì về ông.

Rốt cuộc là anh có đi điều tra không vậy? Lạc Thần Hi đặt văn kiện trong tay xuống, ngược mắt nhìn Thiên Nhã, sau một lúc mới nói: “Em đang nghi ngờ tôi?” Thiên Nhã trầm nghĩ: Không phải rất rõ ràng sao? Lạc Thần Hi tỏ ra không vui, Thiên Nhã nhìn gương mặt anh tuần trở nên u ám, thậm chí là lười, đáp: “Không có, tôi chỉ quan tâm chuyện cha mình.”

Anh bực dọc phẩy tay: “Ra ngoài.” Thiên Nhã không định từ bỏ, muốn tiếp tục hỏi thì Trình Viễn Sơn tới. Thiên Nhã bùng tách cà phê lên, đang muốn ra ngoài nhưng bị Trình Viễn Sơn gọi lại. “Bạn tiệc tối nay của Chủ tịch Lạc không phải cô La chứ?” Ông ta nâng tách cà phê lên, uống một ngụm rồi hỏi. Lạc Thần Hi nhìn Thiên Nhã đang đứng bên cạnh. Cô đang không hiểu tại sao Trình Viễn Sơn lại hỏi vậy, trước ánh nhìn của Lạc Thần Hi, cô cúi đầu trốn tránh.

Lạc Thần Hi cười đáp: “Chủ tịch Trình đang đùa sao? Cô ấy chẳng qua chỉ là một trợ lý.”

Thiên Nhã như bị đâm vào tim, đau âm ỉ.

Trình Viễn Sơn bật cười: “Chủ tịch Lạc nói vậy là không đúng rồi, trong lòng tôi, cô La tuyệt đối không chỉ là một trợ lý.” Lạc Thần Hi như rụng mảy, dường như có chút hứng thú: “Vậy sao?” Trình Viễn Sơn nhìn Thiên Nhã, nói: “Nếu như Chủ tịch Lạc không đề ý, tối nay tôi xin được mời cô La làm bạn nhảy của tôi.”

Lạc Thần Hi lại thoáng nhìn Thiên Nhã, khóe môi cong lên, nở một nụ cười mang ý tứ sâu xa: “Tôi đương nhiên không đề ý.”

“Không biết bạn trai cô La có đề ý không?” Trình Viễn Sơn nhìn Thiên Nhã, ánh mắt đầy ám muội.

Thiên Nhã ngây người, bạn trai cô? Ý ông ta là Lạc Thần Dương? Trình Viễn Sơn lập tức như nhớ ra điều gì, hỏi: “Không biết bạn trai cô La rốt cuộc là Phó Chủ tịch Lạc, hay là Chủ tịch Kha vậy?”

Thiên Nhã bị thái độ mập mờ cùng câu hỏi này làm cho nóng mặt, có chút không biết nên chống đỡ câu hỏi của ông ta như thế nào. Trình Viễn Sơn thấy dáng vẻ khó xử của cô, cười hài lòng, nói: “Lẽ nào cô La vẫn chưa xác định rõ sao? Dạo gần đây tin đồn của cô với Phó Chủ tịch Lạc đang rất xôn xao đấy.” Thiên Nhã ngại ngùng cười: “À, đều là tin đồn thôi.” “Vây cô La coi như đã đồng ý rồi?”

Thiên Nhã nhìn Lạc Thần Hi, anh đang nghịch chiếc nhẫn của mình, trên môi còn đậm ý cười.

Hừ, anh không nói cho tôi biết, tôi tự đi hỏi: “Chủ tịch Trình đã mời tôi, tôi đương nhiên đồng ý rồi.”

Lạc Thần Hi ngược mắt nhìn cô, khẽ nhủ mảy. Thiên Nhã nhìn anh bằng ánh mắt đắc ý, hừ, tôi không nhất định phải dựa vào anh

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Một buổi tiệc tối hỗn loạn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiệc tối được bắt đầu.

Nhiều đại diện doanh nghiệp có sức ảnh hưởng lớn, con cái nhà quyền thế và danh nhân chính trị của thành phố A đều tụ hội tại sảnh tiệc của khách sạn Lạc Thần.

Trình Viễn Sơn, Lạc Thần Hi, Kha Từ Thích lần lượt xuất hiện, đi cùng Lạc Thần Hi là Hạ Vân Cẩm, đi cùng Kha Từ Thích là Karen, còn Thiên Nhã đồng ý làm bạn tiệc của Trình Viễn Sơn đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

Thấy cụ Lạc không trả lời, Hạ Vân Cẩm nói thêm: “Ông nghĩ đi, dưới sự dẫn dắt của chồng cháu hiện tại Tập đoàn Lạc Thần phát triển lớn mạnh và có một tương lai tươi sáng, nếu lúc này..

Ông nội, ông hãy cho anh ấy một cơ hội nữa đi ạ, chuyện của hôm nay, cháu sẽ nghĩ cách để anh ấy đến đây xin lỗi nhận sai với ông.” Cô ta khỏ sở van nài.

Cụ Lạc hiển nhiên không cho qua dễ dàng: “Nếu cháu có bản lĩnh này, thì hôm nay đã chẳng cần nhờ đến ông.” Cụ rất rõ tính cách của Lạc Thần Hi, bắt nó xin lỗi nhận sai ư? Hừ, sợ rằng giết nó còn đơn giản hơn, nếu thái độ của nó đã cứng rắn như thế, thì chứng minh rõ một điều, nó đã có sự chuẩn bị để tranh đấu với cụ, xem ra thẳng oắt này đã bày mưu tính kế từ lâu rồi!

Cũng đến lúc nên chinh đồn đưa cháu trai ngoan mạn ngay cả Lạc Đạo Phu cụ cũng dám không đặt vào trong mắt này một trận ra trò rồi

Hạ Vân Cẩm tổn hết tâm tư khuyên nhủ cụ Lạc cả buổi, nhưng cụ Lạc đã quyết định cho Lạc Thần Hi một bài học, cô ta chỉ có thể bỏ cuộc.

Ngoài cửa lớn nơi ở lâu đời của nhà họ Lạc.

“Chị dâu yêu quý của em, sao lại đâm chiêu ù dột thế kia? Như này là không xinh đâu đó?” Lạc Thần Dương đi đến trước xe của Hạ Vân Cẩm, khom lưng nói với Hạ Vân Cẩm đang ở trong xe.

Hạ Vân Cẩm lườm anh ta một cái: “Em đang cười trên nỗi đau người khác sao?” Lạc Thần Dương mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ, vờ ung dung nói: “Đây chẳng phải tình thế mà chị dâu muốn thấy sao? Việc này phải cảm ơn em nhiều đấy.” “Cảm ơn em? Em trông chừng hai người họ thật kỹ cho chị! Em lại có thể làm việc cho cả ông nội, giao cho ông những bức ảnh đó! Bây giờ thì hay rồi, hai ông cháu đã đấu nhau kịch liệt rồi, không ai chịu nhường ai cả!” Hạ Vân Cẩm tức giận nói

Cô ta thật sự không ngờ tên này lại có thể giúp ông nội giám sát hai người họ, hơn nữa còn khiến sự việc đi đến nước này

“Trời! Em chỉ là làm giúp cùng một chuyện mà hai người muốn làm thôi, hai người đều bảo em theo dõi họ sát sao, chẳng lẽ em làm sai?” Lạc Thần Dương nói với vẻ mặt văm ức.”

“Nếu không phải ông nội đưa ảnh cho chị xem, em còn định lên làm những hành động gì sau lưng chị nữa?” Hạ Vân Cẩm liếc nhìn anh ta, vẻ mặt trở nên thâm hiểm

Cô ta hợp tác với Lạc Thần Dương, không phải bởi vì cô ta rất tin tưởng anh ta, hoàn toàn chỉ là lợi dụng mà thôi

Hạ Vân Cẩm không hề cảm thấy anh ta và Lạc Dương Hiến cha của anh ta có gì khác nhau, từ nước Anh trở về chẳng qua cũng chỉ là giúp đỡ cha anh ta giành lại Tập đoàn Lạc Thần, nhưng Lạc Thần Hi nào dễ đối phó như thế? Dựa vào anh ta ư? Hừ, điểm này thì cô ta trái lại không thấy có gì đe dọa cả, nhưng nếu như ngay cả cụ Lạc cũng tham gia...

Lạc Thần Dương như vừa nghe thấy câu chuyện buồn cười nhất trên đời: “Ha ha ha, hành động nhỏ? Đó chẳng phải kỹ năng xuất chúng của chị dâu sao?” “Em!” Hạ Vân Cẩm tức đến nghiêng răng nghiêng lợi

“Chắc chắn, chị xem chị kia, em chỉ tùy tiện nói đùa thôi thì đã chọc chị tức thành như vậy rồi, làm người phụ nữ bên cạnh Lạc Thần Hi, năng lực kém cỏi này vẫn là còn lâu mới đủ.”

Hạ Vân Cẩm cười lạnh một tiếng: “Tiếp theo, em định làm thế nào?” Mặc kệ mưu tính của thẳng nhóc này là gì, chỉ cần có thể giúp cô ta đuổi La Thiên Nhã ra khỏi Tập đoàn Lạc Thần, cô ta không tiếc thứ gì cả

“Ồ? Em định làm thế nào hả? Không biết nữa, nhưng em thấy trò chơi này ngày càng thú vị rồi, lẽ nào chị không cảm thấy như vậy sao?” Lạc Thần Dương nói với vẻ mặt thích thú

“Đừng làm những chuyện không nên làm, nếu không, em sẽ thua rất thảm.” Đây là lời cảnh cáo mà cô ta dành cho anh ta, thiết nghĩ một tên từ trước đến nay chỉ biết ăn uống chơi bời như Lạc Thần Dương, cũng không thể làm ra chuyện gì.

“Chị dâu à, không thể có được cả hai cùng một lúc, có được thứ này, đương nhiên cũng phải trả giá bằng thứ khác.” Anh ta nói một câu sâu xa, sau đó mở cửa xe, đi ra ngoài.

“Tạm biệt.” Anh ta khom lưng nói một tiếng, rồi dứt tay vào túi quần tiêu sái đi về phía xe của mình

Hạ Vân Cẩm nhìn bóng lưng của Lạc Thần Dương, ánh mắt lướt qua một tia xảo quyệt, hừ, nể tình cậu vẫn còn chút giá trị lợi dụng, cứ để cậu chơi đùa trong Tập đoàn Lạc Thần trước vậy, bắt con thôi tha.

“Cốc cốc cốc cốc.” La Tiểu Bảo nằm trên chiếc giường lớn của Lạc Lăng, nhú chặt chân mày nhỏ, chính là không muốn mở mắt ngồi dậy đi mở cửa.

Tên nào phá giấc ngủ của cậu vào lúc này vậy? Đang là ngày Tết, nếu không phải Lạc Lăng muốn qua chơi hai ngày cùng Thiên Nhã, cậu thật sự không muốn thay đổi thân phận chút nào, bởi vì khách khứa cần phải tiếp đón ở nhà họ Lạc cực kỳ nhiều

Cậu thật sự muốn thẳng tay trừ khử cái tên đang đứng ngoài gõ cửa không ngừng nghỉ kia.

Cậu đi ra mở cửa mà đôi mắt lim dim: “Ai vậy?”

“Cháu trai yêu quý của chủ, ngay cả chủ mà cháu cũng quên rồi sao?” Lạc Thần Dương làm bộ dạng tổn thương, lúc đi chúc Tết cụ Lạc vậy mà cậu nhóc này lại không có mặt.

Đầu óc ngủ đến mơ màng của La Tiểu Bảo vẫn chưa phản ứng lại, cậu đảo đôi mắt to hai vòng, đáng về cực kỳ khôi hài

Lạc Thần Dương để trán, nét mặt “buồn bã đau khổ”: “Tiêu rồi, cháu quên thật rồi.”

Chủ, mới sáng chủ đến tìm người ta có chuyện gì không?” Đương nhiên là cậu nhớ ra người này, Lạc Lăng đã cho cậu xem bản đồ tình trạng quan hệ của những người trong nhà họ Lạc một lượt, dựa vào trí nhớ tốt của cậu, sao lại không nhớ ra anh ta chính là Lạc Thần Dương ăn chơi phóng đảng có tiếng của nhà họ Lạc.

Hiện tại tên này là Phó Chủ tịch trên danh nghĩa của Tập đoàn Lạc Thần, anh ta mượn có công việc để lợi dụng Thiên Nhã

Lạc Thần Dương nhìn cục cưng trong ngày càng đáng yêu ở trước mắt, đưa tay bế cậu lên: “Sao vậy? Không chào đón chú hả?” Nét mặt anh ta càng “ấm ức” hơn

La Tiểu Bảo hôn chụt một cái lên mặt Lạc Thần Dương: “Sao có thể ạ, người ta nhờ chú suốt, hôm nay chủ định đưa người ta đi chơi ạ?” Đôi mắt cậu bé sáng ngời.

“Cục cưng định đi đâu chơi nào? Chủ đều chiều theo ý cháu!” Lạc Thần Dương nhìn cậu bé cực kỳ đáng yêu trong vòng tay mình, cuối cùng đã hiểu ra vì sao nhiều năm qua Hạ Vân Cẩm không được lòng của Lạc Thần Hi những địa vị lại vững chắc như thế, đáng tiếc rằng, bây giờ đã xuất hiện một La Thiên Nhã nên tất cả những điều này, dường như đều sắp thay đổi rồi.

Lạc Thần Dương đưa La Tiểu Bảo đến khu vui chơi, sau đó La Tiểu Bảo dẫn Lạc Thần Dương đến siêu thị để mua đồ

Ha ha, hiếm khi có một tên tiêu tiền như nước tự tìm đến cửa, cậu dĩ nhiên phải tiêu bớt một khoản của anh ta rồi, ai bảo anh ta bắt nạt Thiên Nhã chứ

“Chú ơi, làm ơn mang lên xe cho cháu trước đã.” La Tiểu Bảo xách đồ loại túi, từ quần áo, đồ chơi đến đồ dùng hàng ngày, thứ gì cũng có cả, còn không đất tiền thì sẽ không mua.

Lạc Thần Dương lấy lại thê tín dụng từ tay nhân viên bán hàng, xoa đầu của cục cưng, đau lòng” nói: “Bé à, cháu đang hút máu ví tiền của chú sao?” La Tiểu Bảo nở một nụ cười đáng yêu vô hại, đáp: “Chú tốt với người ta nhất nhất rồi, cháu yêu chú lắm.” Nói xong cậu liền chủ động và đến dâng nụ hôn nồng

“Bé cưng, sao con lại ở đây?” Sau lưng cậu bỗng truyền đến giọng nói của Thiên Nhã

Ồi trời ơi, này gọi là vui quá hóa buồn rồi chẳng

Tầm lưng nhỏ của La Tiểu Bảo cứng đờ, hự, sao ma mi lại ở đây? Nhưng La Tiểu Bảo vẫn là La Tiểu Bảo, gặp nguy vẫn không hoảng loạn

Một giây sau, cậu quay đầu lại, nét mặt vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ: “Ma mi Thiên Nhã!” Sau đó cậu rời khỏi vòng tay của Lạc Thần Dương chạy lon ton đến trước mặt Thiên Nhã sà vào lòng cô, mua mua nhiều cái

“Sao con lại đi cùng..” Giương mặt Thiên Nhã lộ vẻ hoài nghi, đương nhiên, Lạc Thần Dương cũng không ngoại lệ

Tiếp đây hãy xem La Tiểu Bảo cậu thực hiện hành động có độ khó cao

Cậu ghé vào tai Thiên Nhã nói vài câu, sau đó thì nê hoài nghi trên mặt Thiên Nhã biến mất, cô nói: “Thì ra là vậy.” Lạc Thần Dương vừa khoanh tay vừa nhìn hình ảnh mẹ hiền con ngoan ở trước mắt với vẻ mặt hứng thú, ai đó hãy nói cho anh ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi? “Ma mi Thiên Nhã ơi, chú ơi, người ta đói bụng rồi, chúng ta vào đó ăn có được không?” La Tiểu Bảo ra hiệu về phía một nhà ăn trong siêu thị và nói

Lạc Thần Dương tỏ ra cực kỳ sẵn lòng: “Được chứ, người ta thật sự mong được ăn cơm cùng ma mi Thiên Nhã của cháu lắm.” Anh ta học theo La Tiểu Bảo nói một cách đáng yêu

Mặt Thiên Nhã đầy vạch đen, cái tên này, trước mặt trẻ con cũng không thể đứng đắn một chút sao? Trong nhà ăn, Thiên Nhã vào nhà vệ sinh

Lạc Thần Dương khoanh tay dò xét La Tiểu Bảo, vẻ mặt sâu xa: “Khai báo thành thật đi, từ lúc nào mà cháu giấu ma mi cháu nhận người khác làm mẹ rồi?” La Tiểu Bảo xòe hai tay, vẻ mặt vô tội: “Hết cách rồi ạ, cha cháu thích ma mi Thiên Nhã, hơn nữa ma mi Thiên Nhã có thể cho cháu nhiều tình thương của mẹ hơn.” Cậu đáp với dáng vẻ vô cùng khách quan, hết như một ông cụ non vậy.

Lạc Thần Dương bị dáng vẻ này của cậu bé chọc cho buồn cười: “Chà chà, nhai con này, phản quốc phản đảng một cách triệt để rồi nhì, lát nữa chú sẽ mịch ma mi cháu, bảo cô ấy chinh đồn cháu đáng hoàng mới được.” Câu này của anh ta đương nhiên là nói đùa, thực tế thì, anh ta rất muốn theo dõi vô kịch ngày càng gây cản và náo nhiệt này, có điều hiện giờ ngay cả cục cưng cũng đổi hướng rồi, nghĩ thôi cũng biết, Hạ Vân Cẩm làm vợ làm mẹ thất bại đến cỡ nào

Chị dâu ơi là chị dâu, chị thật sự nên kiểm điểm lại mình cho thật tốt rồi.

“Sao mà bà ấy có thời gian để quan cháu, bà ấy á, đặt hết tâm tư vào việc khác rồi.” La Tiểu Bảo nói một cách ám chỉ

“Ô? Xem ra bé con thật sự biết không ít đấy.” Xem ra cha nào con nấy, đứa cháu trai này của anh ta thật sự không đơn giản.

“Có những thứ, nói ra hết thì thành tẻ nhạt rồi chú ạ.” La Tiểu Bảo tỏ vẻ sâu xa.

Lạc Thần Dương không nhịn được cười lớn: “Bé con tinh ranh này, cháu biết đó là thứ gì không? Thật là cười chết chú rồi.” “Nhưng mà kể ra thì, trông cháu vẫn thật sự giống ma mi Thiên Nhã của cháu đấy, trái lại không giống với người mẹ ở nhà mang thai mười tháng sinh ra cháu một chút nào.” Vẻ mặt Lạc Thần Dương nghi hoặc, câu hỏi này thì anh ta không đùa, “hai mẹ con” này thật sự rất giống nhau

La Tiểu Bảo liếc mắt nói: “Lẽ nào cháu là con ruột của ma mi Thiên Nhã sao? Trời ơi, làm thế nào đây, nếu như vậy thì cháu sẽ vui mừng đến không nói nên lời luôn ấy.” Cậu cố tình nói như thế

Lạc Thần Dương và tươi cười xoa đầu của cậu, thẳng thừng dập tắt “mơ ước” ngây thơ của La Tiểu Bảo: “Bỏ đi, chắc kiếp sau sẽ có cơ hội.” La Tiểu Bảo thở phào, may quá, không khiến anh ta nghi ngờ, cứ trài rồi qua loa như vậy đi

Thấy Thiên Nhã đi ra từ nhà vệ sinh, cậu gọi: “Ma mi, mau qua đây ăn nào, cơm của mẹ nguội cả rồi.” Dáng vẻ của cậu ân cần chu đáo

“Thể hiện tình cảm” một cách đường hoàng, hai mẹ con” này, cũng quá bạo gan rồi, không biết nếu Hạ Vân Cẩm nhìn thấy cảnh này, liệu có tức đến tắt thở hay không? “Chú ơi, chú về trước đi, cháu tiên ma mi Thiên Nhã về rồi tự về nhà là được.” “Không được, để chú cùng cháu tiên cô ấy, cháu thấy thế nào?” Lạc Thần Dương vô cùng ga lăng đề nghị.

“Được ạ.”

“Không cần đâu.” Người từ chối đương nhiên là Thiên Nhã, cô không muốn tên này biết nhà của cô ở đâu, nhìn nét mặt của anh ta, dù thế nào cô cũng thấy anh ta không mang ý tốt

“Đừng vậy mà người ta lại không phải đeo bám em suốt, nào, mời lên xe.”

Thiên Nhã đành chịu, La Tiểu Bảo cũng không có ý định phản đối, cô chỉ có thể nhận lời.

Trên đường La Tiểu Bảo nói cười vui vẻ với Lạc Thần Dương

Thiên Nhã nhìn con trai nhanh như thể đã kết thân với chú của Lạc Lăng rồi, còn ăn ý như vậy nữa, làm cô cảm thấy cực kỳ đau đầu, không được, về nhà phải dạy nó thật kỹ, Lạc Thần Hi và Lạc Thần Dương đều không phải người tốt, bảo nó tránh xa họ mới được

Cô không muốn La Tiểu Bảo dính líu quá nhiều đến người nhà họ Lạc, bởi vì càng dính líu nhiều, thân phận của nó sẽ càng dễ bị bại lộ

Xe chạy vào khu Văn Thành, đến dưới nhà của cô.

Từ xa đã nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia ở dưới lầu, Thiên Nhã liền có cảm giác da đầu hơi ngứa ran.

Tên đó..

sao lại đến đây?Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Màn tỏ tình kinh hãi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hừ, cô là bạn gái của anh ấy, vậy cô ta là ai?” Người phụ nữ mang thai chỉ vào Thiên Nhã trên sân khấu, hỏi với nét mặt gian xảo.

Cô ta vừa chỉ, mọi người đều lập tức hướng mắt vào Thiên Nhã. Thiên Nhã giật mình đến lão đảo, suýt nữa đã đứng không vững, bàn tay đang đặt ở eo cô của Trình Viễn Sơn chợt dùng sức, ôm lấy cô.

Thiên Nhã bị ánh mắt nóng bỏng ông ta, cùng với ánh mắt soi mói của mọi người lúc này làm cho đỏ mặt tía tai, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Nếu Chủ tịch Lạc khăng khăng làm theo ý mình, ảnh hưởng của chuyện này cũng sẽ ngày càng nghiêm trọng, cần gì phải làm những chuyện được một mắt mười này chứ? Làm như thế sẽ chỉ khiến cho danh tiếng của Tập đoàn Lạc Thần bị tổn hại, con đường kiếm tiền của Tập đoàn Lạc Thần rất nhiều, vì sao cứ nắm chặt khu Văn Thành này không buông?” Lợi nhuận của phổ thương mại dĩ nhiên lớn, nhưng ảnh hưởng tiêu cực mà chuyện này mang đến cho Tập đoàn Lạc Thần, nhất định cũng sẽ không ít, các hàng xóm của cô đã lan truyền tin tức Tập đoàn Lạc Thần muốn ép buộc đi đời một cách bất lương đây trên mạng và dân mạng khắp nơi cũng lên tiếng náo loạn. Hành động ép buộc đi đời còn chưa được thực hiện thì quần chúng đã phản ứng kịch liệt như vậy, nghĩ thôi cũng biết mức độ quan tâm của chuyện này lớn đến nhường nào. “À? Nghe ra thì, cô vẫn rất quan tâm đến Tập đoàn Lạc Thần.” Lạc Thần Hi cong khóe môi, nở một nụ cười sâu xa. Thiên Nhã nấp nấp nắm chặt tay, nói: “Tôi hi vọng Chủ tịch suy xét cẩn thận.” “Được, thế thì tôi suy xét cẩn thận vậy.” Lạc Thần Hi khẽ gõ ngón trỏ lên trán, dường như đang suy xét thật. Nụ cười của anh trở nên tà mị, nói: “Có lẽ tôi sẽ nương tay, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời.” “Anh muốn tôi làm gì?” Thiên Nhã nhìn nụ cười âm u lạnh lẽo của anh, linh cảm không lành kia lại ập đến, khiến lòng tơ của cô dựng đứng. “Tôi muốn cô... làm chuyện mà cô ao ước được làm.”

“Gi cơ? Cha thật sự làm như vậy à?” La Tiểu Bảo hỏi trong kinh ngạc. “Đúng, cha đã làm thế, chắc chắn Hạ Văn Cẩm đã nói gì đó với cha, nếu không thì cha sẽ không tàn nhẫn như thế.”

“Đừng nói nhiều như vậy nữa, bọn mình mau nghĩ cách cứu Thiên Nhã.” La Tiểu Bảo đau đầu nói, tuyệt đối không để Thiên Nhã lại chịu tổn thương.

“Em sẽ phải thuộc hạ cứu mẹ ra ngay.” Lạc Lăng nói. “Đừng, khoan sót ruột đã, sự việc vẫn còn cơ hội để xoay chuyển.” La Tiểu Bảo bình tĩnh nói, cậu không tin phán đoán của mình sẽ sai, cha, sẽ không làm như thế đâu.

Trong khách sạn Lạc Thần. Thiên Nhã hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào.

Cô không muốn tin, anh sẽ đối xử với mình như vậy, nhưng mà, sự thật lại bày ra trước mắt. Hơn nữa còn tàn khốc hơn trong tưởng tượng của cô. Một tên đàn ông mập ú hói đầu khoảng bốn, năm mươi tuổi đang ngồi trong phòng, hân hạnh cười xì gà trong tay, đôi mắt hạo sắc bên dưới cặp kính gọng vàng đang ngắm nghía Thiên Nhã từ trên xuống dưới. Thiên Nhã nín chiếc váy ngắn trễ ngực trên người, trong lòng rung mình một cái. Tên đàn ông trung niên đang đi về phía cô, nhìn bộ dạng hạo sắc hận không thể ngoạm cô một cái nuốt luôn vào trong bụng của hắn, toàn thân Thiên Nhã run lên, quay người định mở cửa bỏ chạy, nhưng cửa phòng đã bị khóa chặt. Không gì buồn bằng lòng người đã chết. Lạc Thần Hi, trái tim của anh thật tàn nhẫn, thật tàn nhẫn.

Tên đàn ông trung niên càng tiến càng gần, cho đến khi ép cô vào góc tường. Thiên Nhã không còn nơi nào để trốn, lòng như tro nguội, cô cắn răng rung mình. Tên đàn ông trung niên bế cô lên giường, Thiên Nhã ra sức giãy giụa nhưng vô ích.

Bàn tay béo mập và ghê tởm của hắn lướt đi trên cơ thể của cô, trên mặt nở nụ cười dâm dăng. “Chắc chắn, món hàng mà Chủ tịch Lạc cho quả nhiên không tồi, ha ha.” Thiên Nhã bị hắn đè bên dưới, hươu nắm chặt nhón loạn xạ để phản kháng. Về mặt tên đàn ông trung niên chợt nổi giận, lật tay cho Thiên Nhã một cái tát. Thiên Nhã bị hắn đánh đến choáng váng, cả người bị hắn giữ chặt. Nụ hôn dồn dập như mưa kèm theo mùi xì gà tìm đến chiếc cổ trắng như tuyết của cô, ghê tởm, sợ hãi, tuyệt vọng bua vây lấy cô. Cô liều mạng muốn thoát khỏi hắn, nhưng hắn xé rách chiếc váy trên người có một cách thô bạo, để lộ bầu ngực mềm trắng ngần quyến rũ, đôi mắt hắn phát sáng, cặp môi lớn và dày tập kích trước ngực của cô... “Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Thiên Nhã kim nén cảm giác buồn nôn, liều mạng đẩy hắn.

Cửa đột nhiên bị mở ra.

Tên đàn ông trung niên dùng tay, cười khi khi bước ra nói với Lạc Thần Hi: “Chủ tịch Lạc, vậy tôi đi trước đây.”

Tên đàn ông trung niên mặc quần áo vào, cung kính lui ra ngoài.

Thiên Nhã ngồi ngất ngổ trên giường, toàn thân run rẩy dữ dội, rơi những giọt nước mắt lạnh giá. Lạc Thần Hi ngồi lên sofa đối diện, lạnh lùng nhìn Thiên Nhã như cừu con bị giầy vò. Trong lúc khoan tay anh đã siết chặt nắm đấm của mình, ngày càng siết chặt hơn nữa. Vừa nãy anh lại có thể muốn hung hăng đánh tên đàn ông trung niên kia một trận, một cách tàn bạo! Mặc dù chuyện này là sai khiến của anh.

Nhìn ánh mắt bất lực, đáng thương, tràn đầy sợ hãi của người phụ nữ trước mắt, trái tim của anh lại có thể đau âm ỉ. Hai người nhìn nhau một lúc, không ai nói với ai câu nào. Tâm trạng phức tạp khiến mạch suy nghĩ của anh hỗn loạn, anh bất giác đứng dậy, đi đến trước giường. Anh cởi áo khoác của mình, khoác lên người của cô. “Bốp!” Thiên Nhã đứng dậy, tát anh một cái thật mạnh. “Thế nào? Bây giờ quay ngược lại giả vờ làm người tốt sao? Anh vào đây làm gì? Anh vào đây làm gì chứ? Muốn giết thì giết muốn làm gì thì làm! Cần gì phải bày ra nhiều trò như thế?” Thiên Nhã cắn răng nghẹn ngào nói, làn nước trong mắt đóng thành băng, cực kỳ lạnh lẽo. Giữa môi truyền đến vị tanh, vết máu đỏ tươi chảy ra trên môi cô. Cảnh kinh tởm và bản thủ lúc này khiến cô hận không thể đâm đầu chết cho xong, mà người đàn ông trước mặt này, giống như con gió lạnh thấu xương của mùa đông, khiến cô buốt lạnh đến tận cùng. Lạc Thần Hi sờ nửa bên mặt bị đánh, ngược mắt nhìn cô, trước sự gây hấn của cô, lời nói của Hạ Văn Cẩm hiện lên trong tâm trí anh: “Giả vờ ư? Người giả vờ là cô thì đúng hơn? Nhìn bộ dạng của cô dường như rất không hài lòng đây? Lẽ nào là vì đối tượng không phải tôi?” Anh châm chọc.

Lời này chói tai đến mức càng khiến trái tim của cô thêm giá lạnh: “Tôi thật sự đã nhìn lầm anh rồi, anh căn bản chính là một kẻ máu lạnh vô sỉ, nực cười là tôi vẫn luôn tự cho mình là đúng,

tự cho rằng mình hiểu anh một chút!”

Thiên Nhã kéo bỏ áo khoác của anh trên người mình, ném mạnh vào mặt anh, anh cần bán chính là một con sói đội lốt người! Anh hừ lạnh: “Hiểu tôi? Dựa vào cô? Thủ đoạn câu dẫn thấp kém đến vậy, cô nghĩ là tôi sẽ mắc lừa sao? Cô cho rằng, tôi sẽ rung động với người phụ nữ như cô?” Thiên Nhã bật cười trong bị thương: “Cầu dẫn anh? Anh muốn vĩnh viễn đối xử với người khác bằng cái nhìn u tối như vậy sao? Đứng rồi, suốt nửa tôi đã quên, anh chính là một kẻ máu lạnh như thế, đây là bản tính trời sinh của anh, không thể thay đổi!”

“Đừng giả vờ đáng thương trước mặt tôi, đây chính là cái giá phải trả khi cô muốn câu dẫn tôi, phản bội tôi!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Phải, đây là cái giá của tôi, cái giá của tôi! Lạc Thần Hi, anh thật khiến người khác ghê tởm!” Đây chính là cái giá phải trả vì tôi thích anh, Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi, anh thật khiến người khác ghê tởm.

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nói chuyện với anh như thế, chưa từng có người phụ nữ nào, dám đối xử với anh bằng thái độ này. Anh nắm chặt nắm đấm, đến mức các khớp xương kêu răng rắc, trong mắt bùng lửa giận. Giây tiếp theo, anh kéo cô xuống, đè cô bên dưới cơ thể, xé bỏ quần áo trên người cô chỉ trong phút chốc... Cơ thể của cô rất mềm mại, khiến trong người anh nhanh chóng dấy lên một luồng nhiệt.

Thiên Nhã hươ nắm đấm nhỏ nhắn loạn xạ, đánh vào ngực của anh, trong miệng mắng: “Anh bỏ tôi ra! Đồ vô lại này! Vô lại!”

Lạc Thần Hi giữ chặt cổ tay của cô, lạnh lùng nói: “Không phải cô muốn cứu khu Vân Thành sao? Bây giờ nuốt lời rồi?” Một giây sau, anh cúi người, hôn lên đôi môi nóng của cô, điên cuồng gặm cắn, cởi bỏ quần áo trên người mình, rất nhanh, cả hai đã hoàn toàn trần trụi... Lạc Thần Hi như đang buông thả phóng túng, trút ra dục vọng nguyên thủy nhất.

Một lúc lâu sau.

Anh mở đôi mắt nhắm, khẽ thở hổn hển, hai cánh tay ôm chặt lấy cô, để da thịt cả hai áp sát nhau. Thiên Nhã ngẩn ra nhìn chăm chăm trần nhà, nước mắt trượt xuống theo khóe mắt. Trong lòng Lạc Thần Hi căm ghét chính mình khi này muốn dùng mà không được, người phụ nữ này, lại khiến anh có khoái cảm và lưu luyến trước nay chưa từng có. Anh vươn tay ra, chạm vào giọt nước mắt lạnh lẽo nơi khóe mắt cô. Giọt nước mắt này lạnh lẽo đến nỗi làm tim anh đau nhói, trái tim của anh như bị nhét một miếng băng mà lún xuống. Cô quay mặt đi, ngồi dậy một cách máy móc, nhặt quần áo tã tui trên sàn của mình, mặt không cảm xúc mặc vào. Lúc sắp rời khỏi, cô lạnh nhạt nhìn anh: “Đừng quên lời hứa của anh, đây là một cuộc giao dịch. Hai từ “giao dịch”, chêm thêm đến như thế. Cô quay người rồi đi, bỏ lại mặt đất đầy mảnh tim vỡ. Nhìn cô quần áo xộc xệch máy móc bước ra cửa phòng, đôi mày anh tuấn của anh khẽ nhíu lại, thái độ hồ hững của cô làm anh tức giận, tay chân lại không nghe theo sự điều khiển mà mặc đồ vào, đuổi theo ra ngoài. Thiên Nhã đang đợi thang máy, cô liên tục ấn nút thang máy, liên tục ấn. Cô muốn rời khỏi nơi này, ngay lập tức! Cô không muốn ở lại nơi khiến cô ghê tởm này thêm nữa, dù là một giây cô cũng không muốn. Anh từ sau kéo cô xoay người lại, để cô đối mặt với anh. Đôi mắt hạnh ngày thường long lanh giờ đã trở nên u tối âm trầm, cô lạnh lùng nhìn anh, không nói lời nào. Trong mắt anh lướt qua một tia thương xót, được anh che giấu rất kỹ, anh cần rằng, ngay cả bản thân cũng không biết vì sao lại đuổi theo ra ngoài. Anh mắt rơi trên chiếc váy ngắn tã tui của cô, vô cùng nhức mắt, mái tóc đẹp rồi tung xỏa sau vai, lưu lại vài sợi lòa xòa trên mặt. Anh nắm chặt nắm đấm, trong lòng nổi nóng. Anh cởi áo khoác của mình khoác lên người cô, sau đó bế cô lên. “Buông tôi ra, xin anh đấy.” Cô lên tiếng, giọng điệu mang theo khản cầu. Nhưng Lạc Thần Hi không quan tâm cô nói gì, bế cô đi thẳng ra khỏi khách sạn Lạc Thần, khiến những người xung quanh nhao nhao nhìn sang và bàn tán.

Anh đặt cô vào chiếc xe đậu cách đó không xa, lái xe rời khỏi khách sạn.

Bên trong chiếc xe thương vụ màu đen đầu gần xe của anh.

La Tiểu Bảo và Lạc Lăng nhìn Lạc Thần Hi bế Thiên Nhã ra, cùng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng khi các cậu bé nhìn rõ biểu cảm đờ đẫn của Thiên Nhã, gương mặt lại lộ vẻ âu lo. “Xem ra cha lại một lần nữa làm tổn thương mẹ mi.” Lạc Lăng đau lòng nói.

“Nếu ông ấy không phải là cha anh, anh thật sự muốn đánh ông ấy một trận thật mạnh tay.” La Tiểu Bảo nói trong sâu não, cha của cậu thật khó giải quyết.

Xe dừng lại bên ngoài một cửa hàng, Thiên Nhã qua mặt thần thờ nhìn dòng người và xe cộ trên phố, không có tiêu điểm. Một giây trước khi đóng cửa xe, Lạc Thần Hi nói: “Ngồi im ở đây, chờ tôi về.” Anh nói với góc nghiêng gương mặt đờ đẫn của cô. Vài phút sau, lúc Lạc Thần Hi cầm một bộ quần áo đi ra, trong xe đã trống không. Chết tiệt, người phụ nữ này rốt cuộc đã đi đâu! Lạc Thần Hi ném quần áo lên ghế xe, quay người nhìn bốn phía. Đài phun nước trước mặt cách đó không xa vậy đây người, anh bước đến đó. Chỉ thấy áo khoác của anh bị ném cạnh đài phun nước, hai cánh tay Thiên Nhã ôm chặt lấy cơ thể lạnh đến mức run rẩy của mình, cúi đầu đứng ngây ngốc bên trong, để mặc cho dòng nước bắn lên trên của đài không ngừng giới vào cô.

Mọi người vây quanh nhìn, xôn xao bàn luận.

Lạc Thần Hi nhỏ giọng mắng một tiếng, lao vào trong, bế cô ra ngoài, đi qua đám đông bế cô về trong xe. Anh tùy ý tìm một khách sạn để dừng chân, bế cô vào phòng. “Thả tôi ra ngoài! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa!” Thiên Nhã như tỉnh khỏi cơn mơ, cuồng loạn hét lên.

Nhưng Lạc Thần Hi lại không quan tâm việc cô hét lên trong giận dữ, anh cầm quần áo mới qua đó, vươn tay cởi bỏ quần áo ướt sũng trên người cô, Thiên Nhã như phát điên vùng vẫy muốn thoát khỏi anh.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đành Đá* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Buổi xem mắt thổ huyết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Sao tự dưng hai cha con lại cãi nhau?” Ta Phương Phi vừa về đã nghe thấy chồng và con trai đang ầm ĩ trong nhà, vội chạy vào trong, mở đèn nhìn thấy con trai bị đánh mặt mày thâm tím thì giật mình.

“Ôi cục cưng của mẹ, mặt con bị sao thế này? Bị cha con đánh đúng không?” Ta Phương Phi luôn cực kỳ cưng chiều con trai, thấy một bên mặt của Lạc Thần Dương sưng lên, bà ta vô cùng đau xót mà kêu lớn.

Lạc Thần Dương xoa gương mặt đau đốn, không chú ý Ta Phương Phi, nói với Lạc Dương Hiền: “Ý của con là, tốt nhất cha đừng quản chuyện của con, chuyện cha con cũng sẽ không quản, chỉ vậy thôi.” Nói xong anh ta vung tay áo trở về phòng mình.

“Thằng nhóc thôi tha! Yêu đương đến hòng đầu!” Lạc Dương Hiền nghe vậy nổi giận đến mức muốn đuổi đánh anh ta, bị Tạ Phương Phi ra sức ngăn lại.

“Ông còn muốn đánh con sao? Muốn đánh thì đánh tôi trước này!”

Lạc Dương Hiền tức giận đẩy Tạ Phương Phi ngã trên sofa, chỉ vào bà ta: “Đều tại bà! Chiều thằng nhóc thôi tha đó khiến nó coi trời bằng vung!”

Đi ra khỏi tòa nhà của Lạc Thần Hi, Thiên Nhã vừa thấp giọng mắng chửi Lạc Thần Hi vừa đưa tay vẫy một chiếc xe, lúc định lên xe thì có một cánh tay kéo cô lại.

“Anh thích thế nào thì làm thế ấy đi, tôi không...”

Cô quay người lại thì thấy Lạc Thần Dương.

Nhận ra mình mắng nhầm người, trong lòng cô bỗng xuất hiện một nỗi thất vọng không tên. Cô đưa mắt nhìn thang máy trong tòa nhà, trong lòng lại không nhịn được oán thăm.

Lạc Thần Dương hứng thú bưng bưng, chăm chú nhìn cô: “Sao thế? Anh trai anh chọc em giận à?”

Thiên Nhã tức giận, nhìn anh ta bằng con mắt khinh thường, thiếu lễ độ: “Không phải ai cũng có thể làm cho tôi tức giận.”

Nụ cười của Lạc Thần Dương tựa như gió xuân thổi qua, ngón tay thon dài vươn ra nắm lấy cằm Thiên Nhã: “Chẳng lẽ, là anh chọc em tức giận?”

Thiên Nhã chây mò hơi lạnh, hất tay anh ta ra: “Phó Chủ tịch, có phải trước mặt mọi người ngài nên thu lại hành vi vô lại của mình không?”

“Ha ha ha, vậy ý của em là nếu không đứng trước mặt mọi người thì có thể muốn làm gì thì làm?” Lạc Thần Dương nháy mắt trêu ghẹo cô.

Thiên Nhã cắn môi. Lạc Thần Dương giới thiệu, việc lần trước anh ta khiến cho mọi người sợ bóng sợ gió, cô còn chưa tính sổ với anh ta đâu. Giờ thì hay rồi, tự dưng mình tới cửa, đúng lúc tâm trạng cô không tốt, vậy là đã tìm được đối tượng để trút giận rồi.

Giấy tiếp theo, giày cao gót của cô hung hăng giẫm lên mu bàn chân anh ta.

“Ai da, đau, đau.” Lạc Thần Dương bị cái giẫm dùng toàn lực của cô làm cho nước mắt chảy giàn giụa, cắn răng ôm chân kêu gào thảm thiết.

Bỗng chốc tâm trạng Thiên Nhã được giải tỏa. Mấy tên nhóc nhà họ Lạc này đúng là không phải người tốt, khi cần thì nên dạy dỗ một chút. Không thì họ sẽ nghĩ rằng cô rất dễ trêu chọc, là người ngậm bồ hòn làm ngọt trời sinh, tính tình tốt.

Trời mới biết trước khi trở thành một người mẹ hiền lành dịu dàng trước mặt La Tiểu Bảo, cô cũng là người có cá tính.

“Ha ha, Phó Chủ tịch Lạc, hai người đang làm gì thế? Tán tỉnh hay trêu ghẹo nhau vậy?”

Tiếng cười the thé của Jenny Trinh vang lên từ phía sau. Cô ả đang khoác tay Lạc Thần Hi, cười tươi rạng rỡ nhưng ánh mắt lại như muốn thiêu rụi Thiên Nhã.

Lạc Thần Hi nhíu mày nhìn Lạc Thần Dương, cười như không cười. Có điều trong mắt anh lại có ý như đang cười nhạo, có vẻ như rất thích nhìn Lạc Thần Dương bị “dạy dỗ”.

Lạc Thần Dương thấy hai người này tới là để chà đạp anh ta thì thuận tiện kéo Thiên Nhã qua, cười nói: “Chúng tôi đương nhiên là đang ân ái rồi.”

Khóe miệng Thiên Nhã hơi giật, cô thật muốn đá bay người này đi. Rồi không biết sao mà cô lại nén giận, suy nghĩ thấy cũng phải, giờ mình còn đang bị người nào đó trừ tiền lương, tức không chịu được.

Đôi mắt bưng bưng lửa giận giương lên, nhìn thẳng về phía Lạc Thần Hi, thấy khuôn mặt người nào đó bình tĩnh chưa kia!

Lúc này, Lạc Thần Hi cũng đang chăm chú nhìn cô. Nhìn thấy gò má cô đỏ bừng lên vì tức giận, đáy lòng bỗng nhiên nhộn nhạo, mà người phụ nữ đang đứng bên cạnh lại thoang thoảng mùi nước hoa khiến mũi anh sinh ra cảm giác bài xích. Anh nhớ tới mùi hương thuộc về cô, loại mùi hương ngay từ lần đầu người thấy đã thấy quen thuộc.

Thiên Nhã bị sự dịu dàng và quyến luyến nơi đây mắt anh làm cho kinh ngạc, chắc chắn là cô nhìn nhầm rồi, nhìn nhầm rồi.

“Honey, cứ như thế có được không?” Jenny Trinh ở bên cạnh gọi anh.

Khóe miệng anh nở nụ cười nhạt, thu hồi ánh mắt đang nhìn Thiên Nhã lại: “Ừm”

Trong lòng Thiên Nhã có cảm giác suy sụp lướt qua rất nhanh, hóa ra nó là dành cho người đang đứng bên cạnh anh.

“Được rồi, em yêu à, chúng ta cùng anh trai tôi và Jenny tiểu thư đi ăn tối nhé?” Lạc Thần Dương cố ý nói lệch đi lại càng làm cho vẻ đắc ý của Jenny Trinh thể hiện rõ ràng hơn. Tay cô ta quàng qua hông Thần Hi, ánh mắt như thiêu đốt nhìn chăm chăm Thiên Nhã, đầy vẻ miệt thị và kiêu ngạo khi giành thắng lợi.

Thiên Nhã nhận được ánh mắt của cô ta thì trong lòng đã âm thầm khinh bỉ không biết bao nhiêu lần. Trước mặt mọi người mà cô ta dám thân mật không chút kiêng kỵ như vậy thì địa vị của Hạ Cẩm Vân khó mà giữ được.

“Khụ khụ.” Thiên Nhã ho khan hai tiếng, đẩy tay Lạc Thần Dương đang đặt trên bả vai mình ra.

“Chúng ta là những người có thể diện, sao có thể ôm ấp áp áp ở trước mặt mọi người chứ. Đòi phong bại tục như thế mà không biết xấu hổ à, anh mau tránh xa em ra chút.” Thiên Nhã ngẩng đầu ưỡn ngực, tặng Lạc Thần Dương một ánh nhìn chê trách, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Lạc Thần Dương biết cô nói thế là đang ném đá giấu tay, vội vàng hứa theo: “Đúng thế, em yêu nói đúng quá, chúng ta đều là những người có thể diện.”

Thiên Nhã nhìn anh ta bằng vẻ mặt tán thưởng, lấy tay nâng cằm anh ta lên: “Thế mới ngoan chứ. Tương lai nếu như kết hôn thì đừng có học theo một số người, ăn trong bát nhìn trong nồi. Sau này nếu như có hoa đại sáp vào người thì nhớ đuổi cô ta như đuổi ruồi ấy, biết chưa?”

Lạc Thần Dương cực kỳ phối hợp: “Tuân mệnh. Nếu như có hoa đại không biết xấu hổ mà bầu lấy anh thì anh sẽ xử lý cô ta như con ruồi.” Anh ta cười, khuôn mặt hiện lên sự cung kính, nhìn qua giống như một tên tôi tớ đang răm rắp nghe theo lời cô chủ.

Thiên Nhã cười một cách thỏa mãn: “Được, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

“Được, đi ăn cơm thôi.”

Jenny Trinh đứng ở một bên nghe hai người họ giễu cợt, chửi rủa mình, sắc mặt lúc đen lúc trắng, đã không làm được như ý mình lại còn bị người phụ nữ tên Thiên Nhã này chê cười, miễn cưỡng lắm cô ta mới duy trì được nụ cười quynh rũ.

Lạc Thần Hi cười nhìn cô ta, nhưng nhìn sao cũng thấy nó mang thâm ý khác: “Còn muốn ăn cơm cùng nhau không?”

Tâm trạng Jenny Trinh bỗng trở nên hoảng loạn, sao cô ta lại cảm thấy nụ cười của anh có chút hà hê nhỉ? Mới nãy người Thiên Nhã mĩa mai còn có cả anh nữa, sao anh không tức giận tí nào thế? Nghĩ lại, hừm, làm gì có khả năng đó chứ, Lạc Thần Hi không hề thích người phụ nữ đó, hơn nữa bên cạnh người phụ nữ đó có Lạc Thần Dương và Kha Tử Thích không ngừng vây quanh. Dựa theo tính cách của anh thì anh nên khịt mũi coi thường La Thiên Nhã mới đúng chứ.

“Có chứ, bốn người thì càng náo nhiệt hơn.” Cô còn đang muốn trả thù người phụ nữ kia đấy, sao có thể buông tha cho cô ta nhanh thế được? Dám ở trước mặt Lạc Thần Hi mĩa mai cô, đúng là muốn tìm chết rồi.

Trong nhà hàng buffet thuộc tập đoàn của Lạc Thần Hi.

Đối với thức ăn ngon được bày ra trước mặt, Thiên Nhã nuốt nước bọt. Cái bụng của cô đã sớm đói đến nổi sôi ục ục rồi, mà giờ hơn mười giờ rồi vẫn còn tiệc đứng à?

Cái này ít nhiều gì chắc cũng liên quan tới ông chủ Lạc Thần Hi. Anh là ông chủ của nhà hàng, phòng chừng nửa đêm anh còn cần thì đám nhân viên này vẫn phải thỏa mãn nhu cầu của anh.

“Em ngồi đi, anh đi lấy thức ăn cho em.” Lạc Thần Dương quan tâm kéo ghế cho Thiên Nhã ngồi xuống, đáng vẻ già bộ này còn thân thiết gấp mười.

Thiên Nhã tròn mắt, người này diễn sâu quá rồi.

“Thuận tiện lấy luôn cho anh.” Lạc Thần Hi khoanh tay trước ngực, đáng vẻ như đại vương đang hạ lệnh phân phó.

Jenny Trinh dính bên người Lạc Thần Hi, nhìn đáng vẻ này chắc chỉ chờ ăn thôi.

Cô ta đẩy đĩa tới trước mặt Thiên Nhã: “Cô đi lấy cho tôi ít salad hoa quả, gần đây tôi đang giảm cân, không ăn những thứ khác.”

Thiên Nhã nhìn đáng vẻ cao cao tại thượng và giọng điệu ngạo mạn của cô ta thì cười thầm trong bụng: “Được, đi thôi, chúng ta đi lấy đồ ăn.” Giờ thì cô biết tại sao Jenny Trinh lại đề nghị đi ăn buffet rồi, rõ ràng là muốn mượn cơ hội này để tiếp tục sai bảo cô.

Salad hoa quả, giảm cân à? Thiên Nhã dùng muống mức salad hoa quả, khỏe miệng nở nụ cười xấu xa mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra, cô nhìn tới chỗ đồ gia vị cách đó không xa, không biết salad hoa quả có vị cay thì kích thích như nào nhỉ?

Thiên Nhã cười, dùng thìa tạo một lỗ hổng nhỏ ở giữa đĩa salad, bắt đầu múc từng thìa gia vị cay vào.

Cô múc tới khi hài lòng lại không biết Lạc Thần Dương qua đây từ lúc nào, anh ta tiến tới nói phía sau tai cô: “Cười gì thế, sao em cười gian vậy?” Hắn đã thấy rõ hành động của cô rồi, có ý qua đây vạch trần.

Thiên Nhã hoảng sợ, làm rơi thìa gia vị cay trên bàn ăn, nhận được sự chú ý của mấy người phục vụ gần đó.

Cô đưa mắt nhìn chỗ hai người kia đang ngồi, nói: “Sao anh đi không có tiếng động gì thế?” Dù sao thì rất ít khi cô làm chuyện hại người nên trong lòng vẫn run sợ.

Lạc Thần Dương nhìn đáng vẻ thấp thòm không yên của cô thì lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ: “Nhìn bản thân em đi, chẳng có tí tiền đồ nào.”

Thiên Nhã lườm hần: “Trên phương diện trêu chọc người khác làm sao tôi có tiền đồ như anh được.” Gần như là cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhớ tới khi hần trêu ghẹo Karen và Tử Thích là cô tức giận.

Lạc Thần Dương nghe ra được sự trào phúng trong giọng cô, miệng lộ ra nụ cười tà ác: “Hay là em cũng thử một lần nhé?”

“À!” Lại là một tiếng kêu thảm thiết, Lạc Thần Dương đau tới nhe răng há miệng, bởi vì cả phòng ăn chỉ có mấy vị khách là bọn họ nên Lạc Thần Hi và Jenny Trinh đồng thời nhìn qua đây.

Thiên Nhã ngoài miệng vẫn cười tươi, đập vào bà vai Lạc Thần Dương: “Hi hi, chúng ta mau lấy thức ăn thôi! Hai người kia sắp không chờ nổi rồi.”

Lạc Thần Dương đứng một chỗ ôm chân xoay vài vòng, bị cô giẫm cho phát, suýt chút nữa không đứng vững rồi.

“Ôi, bà cô của tôi ơi, lần sau đánh chỗ nào cũng được, đừng giẫm chân nữa.”

“Còn nữa, đừng đánh vào mặt.” Lạc Thần Dương lập tức bỏ sung.

Thiên Nhã cười tựa nàng Mona Lisa: “Có thể, điều kiện tiên quyết là anh đừng trêu tôi.”

Lạc Thần Dương cười, khuôn mặt hiện lên vẻ ngượng ngùng: “Người ta không trêu em mà, người ta thích em đấy.”

Lời anh ta nói làm cho mặt Thiên Nhã tối sầm lại. Rồi anh ta đoạt lấy cái đĩa trong tay Thiên Nhã, dùng thìa trộn hoa quả lẫn vào gia vị cay, cuối cùng còn rưới thêm cho đĩa salad một ít màu xanh.

Anh ta xoa xoa đầu cô: “Người phụ nữ ngốc này, thế này mới không có chút dấu vết, cho dù là cô ta ăn ở chỗ nào cũng có thể trúng chiêu” sau đó thì xoay người rời đi.

Khỏe miệng Thiên Nhã khê giật hai cái, quả nhiên là ông tổ của giới chinh người, nghĩ rất chu đáo. Sao cô lại không nghĩ tới việc đó chứ, quá ngu ngốc.

“Phụt! Khụ khụ khụ!!” Jenny Trinh không thêm đề ý tới hình tượng nữa mà phun miếng salad ra ngoài, sắc mặt đỏ bừng lên, có vẻ như bị sặc không nhẹ, ho khan không ngừng.

Lạc Thần Dương và Thiên Nhã ngồi ở đối diện lên cười thầm. Lạc Thần Dương che miệng lại, còn Thiên Nhã thì vui đầu vào ăn như hổ, làm như không nghe thấy tiếng ho khan mãnh liệt của cô ta.

Lạc Thần Hi đưa ly nước ấm tới: “Bị sặc à? Uống nước đi.”

Thiên Nhã cầm nĩa trong tay chọc một cái, chuẩn bị làm thịt con cua để ăn.

“Đồ đây, để anh giúp em bóc.” Lạc Thần Dương đoạt lấy con cua trong tay cô, rất thuần thục giúp cô tách vỏ.

Cuối cùng Jenny Trinh cũng khôi phục tỉnh táo, họ tới nổi nước mắt chảy ra. Cô ta liếc nhìn đĩa salad hoa quả trước mắt mình, mắt chứa đầy lửa giận: “Trong này có gia vị cay?” Cô ta không thể ăn cay, thế nên lần cay này đúng là muốn lấy mạng cô ta mà.

Cô ta hung dữ nhìn Thiên Nhã, giọng điệu chất vấn.

Lạc Thần Dương đang định mở miệng nói thì Thiên Nhã đã bày ra vẻ mặt vô tội: “Đó là gia vị cay à? Tôi không biết, tôi cứ nghĩ đó là nước tương, thêm chút xanh thì càng đẹp hơn. Người ta hay nói thức ăn xanh có thể giúp giảm cân, tôi nghe nói cô muốn giảm cân nên giúp cô rưới một ít vào.”

Sắc mặt Jenny Trinh tái xanh, mắt trừng to, nhìn salad trước mặt với vẻ không tin nổi: “Một ít?” Thảo nào cô ta không thể ăn nổi.

Trong cơn giận dữ, cô ta cứ nhìn chằm chằm Thiên Nhã, hận không thể xé cô thành hai nửa.

Lạc Thần Hi đuổi tay lấy đĩa thức ăn trước mặt cô ta, mấy người ở đó đều nhìn anh tới ngây người.

Thế mà anh lại tao nhã xiên từng nĩa một rồi ăn: “Mùi vị này không tệ.”

Mấy người ở đó trừng mắt lớn như chuông đồng, cơ mặt Jenny Trinh co rút, đột nhiên cảm thấy hương vị ngọt ngào xông tới, sắc mặt hòa hoãn đi rất nhiều. Cô ta cướp đĩa salad hoa quả cay trước mặt anh, kéo cánh tay anh nói: “Honey, chúng ta đi lấy thức ăn thôi, đừng ăn cái này nữa.”

Cuối cùng Lạc Thần Hi cũng dừng động tác lại, không thay đổi sắc mặt đi cùng cô ta.

Thiên Nhã ngơ ngác nhìn đĩa nhỏ xanh xanh ấy, nghĩ thế nào cũng không hiểu sao anh lại làm như thế.

“Chắc chắc, trời biết anh trai tôi cũng không ăn cay, xem ra sức mạnh của người đẹp đúng là rất lớn.” Anh ta nói xong, tựa như vô ý mà nhìn qua Thiên Nhã.

Thiên Nhã tự động nghĩ người đẹp trong miệng anh ta là Jenny Trinh, tức giận cúi đầu ăn điên cuồng.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 141: Khách không mời mà tới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Anh làm cái gì thế, không thấy tôi đang chuẩn bị cho xe vào chỗ đỗ à?” Karen thò đầu ra, quay về phía chủ nhân xe đằng sau mà nói.

Lạc Thần Dương bước từ trong xe ra, vẻ mặt đắc ý cười tươi, nói: “Tới trước thì có chỗ, trách cô hành động quá chậm thôi.” Anh ta buông tay, sắc mặt lộ vẻ tiếc hận.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà! Karen trừng mắt lên, nhìn chằm chằm anh ta: “Mất anh mù à? Ai là người tới trước? Ai mới là người tới trước chứ?” Rõ ràng cô mới là người tới trước! Gặp phải anh ta thật xui xẻo!!

Lạc Thần Dương khoanh tay trước ngực, dựa vào đầu xe rồi chỉ vào mấy chữ màu vàng to trên mặt đất: “Không lẽ mất cô mù rồi? Hay là đường lớn quá không nhìn thấy? Không sao đâu, nếu cô mù, tôi sẽ chịu oan ức nói cho cô biết, đây là vị trí bốn thiếu gia thường đỗ xe.”

Lúc này, Karen thấy trên mặt đất viết ‘Vị trí đỗ xe chuyên dụng’

Cô châm chọc vài câu: “Trên mặt đất đâu có viết là ‘vị trí đỗ xe chuyên dụng của Lạc Thần Dương’ nhỉ? Tôi nói cho anh biết, đây là vị trí đỗ xe chuyên dụng của tôi, Karen!” Cha mẹ sao lại chọn chỗ này để ăn cơm chứ? Làm hại cô phải đứng tại chỗ tranh luận với tên khốn khiếp này.

Thiên Nhã không để ý anh, bước chân trần về phía trước, đèn đường lờ mờ chiếu lên con đường trải nhựa, như kéo dài thân hình nhỏ nhắn của cô.

Xe của anh chậm chậm theo sau cô, nhìn bóng lưng buống bình của cô, đôi mày anh tuấn nhíu chặt lại với nhau. Anh thoáng đập mạnh ga, làm một cú drift đẹp mắt và dứt khoát, vòng xe qua trước mặt của cô. “Lên xe?” Giọng của anh dịu đi không ít. Thiên Nhã cắn răng, phần nộ gỡ trang sức nổi tiếng và quý giá ở cổ tay và trên cổ xuống, ném mạnh về phía anh, sợi dây chuyền kia đập thẳng vào gương mặt anh tuấn của anh. Sắc mặt anh trở nên âm u, anh hít sâu một hơi bực dọc: “Rốt cuộc em đang giận cái gì?” Thiên Nhã cười lạnh: “Rốt cuộc tôi đang giận cái gì ư? Tôi đang giận chính mình! Được chưa?” “Em đã nghe trộm hết rồi?” Anh hỏi. “Thật xin lỗi, tôi không có ý định nghe trộm! Nhưng những lời đó cứ bắt cần như thể chui hết vào trong tai tôi, thì sao nào!” Thiên Nhã cắn răng đáp, đôi mắt sưng đỏ. Thật may là cô đã nghe thấy, nếu không cô còn ngốc nghếch mà chìm đắm trong tình ý giả tạo của anh! “Em rất thất vọng ư?” Lạc Thần Hi nhướn mày hỏi, khoé mắt quét đến bàn chân trắng như tuyết đã sưng đỏ vì rét cóng, cực kỳ không vui. “Đúng! Tôi rất thất vọng, vốn tưởng con người anh chỉ lạnh lùng, ngang ngược, phóng đảng một chút, không ngờ anh lại nham hiểm như thế! Hèn hạ như thế!” Thiên Nhã nói ra hết những từ ngữ mắng chửi mà hiện tại bản thân có thể nghĩ đến, nhưng vẫn cảm thấy không đủ.

Nghe cô đánh giá về mình như vậy, anh càng không vui hơn: “Vậy em thích tôi làm gì?” Thiên Nhã bị anh hỏi vặn lại nên càng giận hơn, cười lạnh: “Tôi thích anh ư? Tôi khinh! Đồ vô lại tự cho mình là đúng!” Ánh mắt của Lạc Thần Hi đã hoàn toàn lạnh đi, nhếch môi, dán chặt mắt vào cô: “Lên xe.” Anh bật ra hai chữ từ trong kẽ răng.

Thiên Nhã quay đầu đi, giận dữ không chịu lên. “Thế nào? Muốn tới ‘mò’ à?”

Cô dứt khoát vòng qua xe tiếp tục đi về phía trước.

Lạc Thần Hi đã bị cô chọc giận, xuống xe đuổi theo vài bước rồi bế cô lên. “Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Nắm đầm nhỏ nhắn không ngừng đánh vào ngực của anh, cô vừa thẹn vừa giận, trong lúc nổi cáu đã bắt lấy vai của anh cắn mạnh một cái. Lạc Thần Hi nhuu đôi mày anh tuấn, nhìn đau khăng khăng bề cô lên xe, khóa cửa xe lại. Thiên Nhã không còn cách nào, lạnh

lùng hỏi: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?” “Phát điện xong rồi à?” Lạc Thần Hi ngồi lên ghế lái, hỏi. “Anh mới điên ấy.” Thiên Nhã quay mặt đi nơi khác không nhìn anh. Lạc Thần Hi vươn tay nâng gương mặt của cô quay sang mình. Thiên Nhã hất tay của anh ra, lại quay mặt đi. “Xem ra em đã thật sự yêu tôi rồi.” Anh dứt khoát khoanh tay, nhìn gò má của cô, thờ dài. “Anh mơ mộng hảo huyền.” Thiên Nhã lạnh lùng nói. “Chẳng phải lúc này em bị hôn đến nổi về mặt tràn ngập hạnh phúc sao?” Anh hỏi tưởng lại biểu cảm ngẩn ra của cô. Thiên Nhã bị nói đến đỏ mặt nóng tại: “Tôi trúng tà rồi, nhất định là vậy!”

“Vậy có muốn trúng lần nữa không?”

“Anh!”

Thiên Nhã quay mặt lại định mắng tiếp, gương mặt của anh đã sắp lại gần, đón lấy môi của cô. “Bốp!” Lại một cái tát lạnh lạnh, quen thuộc biết bao. Bàn tay đau lên của Thiên Nhã cứng đờ giữa không trung, nhìn anh dựa trên vô lăng nhỏ giọng rên rĩ trong đau đớn.

“Anh đừng giả vờ nữa.” Thiên Nhã nhìn anh lại lên cơn đau đầu, hoài nghi mức độ chân thật.

Thế nhưng, cơn đau lần này lại cực kỳ giống, về đau đớn y như hai lần phát tác trước. Thiên Nhã bắt đầu hoang mang, nắm cánh tay của anh: “Anh không sao chứ? Đừng dọa tôi.” Anh đau đến mức trán đỏ mồ hôi, ngũ quan xoắn vào nhau, rất nhanh đã ngất đi.

Trong bệnh viện, anh vẫn chưa tỉnh lại và đang được truyền dịch.

Thiên Nhã ngồi cạnh giường, nét mặt phức tạp. Bệnh viện nồng nặc mùi thuốc nước, loại mùi làm anh cảm thấy áp lực, khiến anh chầm chậm mở mắt ra, in vào tầm mắt là gương mặt như đưa đám của Thiên Nhã.

“Chồng chưa cưới của em là tôi vẫn chưa chết đâu, về mặt này có ý gì?” Giọng nói của anh mang theo vẻ yếu ớt,

“Anh tỉnh rồi?” Thiên Nhã nở nụ cười. “Xuất viện, tôi muốn xuất viện.” Anh không thích nơi này. Thiên Nhã nhỏ giọng nói: “Anh không thể xuất viện.” Lạc Thần Hi nhú đôi mày anh tuấn, không vui hỏi: “Ý gì?” Lúc này bác sĩ chữa trị chính và y tá đi vào trong, phân tích một lượt tình hình của anh. “Đề tôi xuất viện.” Sau cùng, anh mặt không cảm xúc nói. Về mặt bác sĩ khó xử: “Chủ tịch Lạc, tình hình của ngài quả thật...” “Cút! Cút ra ngoài!” Anh nổi trận lôi đình. Bác sĩ và y tá chỉ đành lui ra trước. Thiên Nhã vỗ về anh đang cau tiết, dùng hết mọi cách để ngăn ý định xuất viện nguy hiểm này của anh. “Anh không được như thế, Chủ tịch.” Thấy Lạc Thần Hi muốn ngồi dậy rời khỏi, Thiên Nhã đứng ra ngăn cản anh. “Em không quản nổi!” “Không phải bác sĩ đã nói rồi sao, trong đầu của anh có khối tụ máu ác tính nếu như không nhanh chóng chữa trị, có thể nguy hiểm tính mạng bất cứ lúc nào.” Thiên Nhã nói mà trong lòng như bị tảng đá đè nặng, vô cùng khó chịu. Nhưng Lạc Thần Hi hoàn toàn không để ý lời khuyên nhủ của cô và bác sĩ, tâm trạng cực kỳ tệ hại, anh mặc áo khoác đi bước lớn ra khỏi bệnh viện. Lúc Thiên Nhã đuổi theo ra ngoài, xe của anh đã không thấy bóng dáng rồi.

La Tiểu Bảo chống cằm vừa nhìn dáng vẻ lo âu của Thiên Nhi vừa trầm tư. Không ngờ di chứng sau tai nạn xe của cha lại nghiêm trọng như thế, nhưng điều này cũng được tính là cơ hội tốt để thúc tiến quan hệ của hai người. “Ma mi Thiên Nhã, hay là mẹ chuyển qua đó, chăm sóc Chủ tịch của chúng ta thật tốt, hiện tại chú ấy ở một mình thật sự quá nguy hiểm rồi.” Cậu mạnh dạn đề nghị. “Giờ? Chuyển qua đó?” Chuyện này có được không? Cô lại không phải là gì của anh. “Ừm, Chủ tịch đại nhân nhất định có âm ảnh quá khứ nào đó, cho nên mới giấu bệnh sợ thầy, mà mi cứ thử hóa giải áp lực tâm lý đó cho chú ấy, đề chú ấy thoát khỏi âm ảnh dằng cam chấp nhận phẫu thuật, cứu một mạng người còn hơn xây tháp bảy tầng, không phải sao?” La Tiểu Bảo phân tích bài bản hẳn hoi.

Thiên Nhã nghe đến nhú đôi mày liễu: “Thật ư? Sao con biết anh ta có nỗi ám ảnh? Có thể chỉ là anh ta không muốn làm phẫu thuật, hơn nữa mẹ lại không phải là gì của anh ta, dựa vào cái gì quản chuyện sống chết của anh ta.” Tuy cô rất động lòng trước đề nghị của La Tiểu Bảo, nhưng người ta có nhiều phụ nữ vây quanh đến thế, và lại còn có bà Lạc ở đây nữa, cô là ai chứ? Hình như chẳng có lý do nào chính đáng cả. “Ma mi, mẹ hi vọng Chủ tịch đại nhân chết yếu sao?” Xi xi xì, cha sẽ không chết yếu. “Đương nhiên không phải.” Thiên Nhã vuốt quần áo trong tay, cúi đầu đáp. “Vậy thì đúng rồi, nếu mà mi đã quan tâm Chủ tịch đại nhân, cứ theo mong muốn của mình làm những chuyện mà mẹ muốn làm, suy nghĩ của người khác mẹ không cần lo.” Giọng điệu của La Tiểu Bảo như người lớn.

“Trẻ con như con thì hiểu gì.” Mong muốn của cô ư? Buồn cười, tâm tư hỗn loạn kia của cô ngay cả chính cô còn khó mà làm rõ nữa là. Hiện giờ lòng cô đang ngày càng bất an, đáng về đau đớn lúc anh phát bệnh thường không yên phận chui vào tâm trí của cô. “Người ta đúng thật không hiểu, người ta chỉ biết, hiện tại Thiên Nhã rất là không vui.” La Tiểu Bảo nâng gương mặt của Thiên Nha, đau xót nói. Thiên Nhã nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của con trai, hôn mạnh một cái vào gương mặt nhỏ nhắn của cậu: “Xin lỗi به cung, mà mi trái lại làm con lo lắng rồi.” Theo mong muốn của bản thân cô làm những chuyện mình muốn làm? Hừ, cô thì muốn đấy, nhưng mấy ngày nay Lạc Thần Hi lại bắt đầu chơi trò mất tích, ở công ty và khách sạn đều không tìm thấy bóng dáng của anh, anh chỉ dặn dò Hạ Nhất Y một câu: Không việc gì đừng tìm tôi.

Thế nào mới gọi là “có việc”? Ngoại trừ Chủ tịch đại nhân là anh, ai dám hạn định cho anh.

Nhưng, sự việc xảy ra sau đó e rằng không khỏi kinh động đến ông cụ nhà anh.

Lần mất tích này của Lạc Thần Hi hiển nhiên là một tin tức rúng động. Ngày mốt chính là đại hội nghị quyết cổ đông rồi, vậy mà cổ phiếu của Tập đoàn Lạc Thần liên tục tăng vọt một cách khó hiểu rồi lại tụt dốc dữ dội chỉ trong một ngày. Hầu hết những người đầu tư chứng khoán bị tổn thất nặng nề, nhân lúc còn có thể thu hồi được chút ít đã bán ra với giá thấp, Lạc Thần lại đi bảo khủng hoảng lần nữa, mà tất cả những việc này, thân là Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần, Lạc Thần Hi vẫn không lộ diện. “Số mấy quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin vui lòng gọi lại sau.” Tắt máy, lại là tắt máy, Thiên Nhã cúp điện thoại, sắc mặt ảm đạm. Âm báo tin nhắn vang lên một tiếng, Thiên Nhã thoáng nhìn vào, là một dãy số lạ.

“Cháu là Lạc Lăng, hãy xem hòm thư của di, cháu gửi cho di một tấm bản đồ, đến nơi đó sẽ có thể tìm thấy cha cháu.” Thiên Nhã ngạc nhiên đọc nội dung tin nhắn, Lạc Lăng? Lạc Lăng không phải cậu con trai sáu tuổi của Chủ tịch sao?

“Sao lại muốn đưa bản đồ cho di? Mẹ cháu đâu?” Cô trả lời tin nhắn, hơi nghi ngờ độ tin cậy của tin nhắn này.

“Cháu nghĩ cha sẽ muốn gặp di hơn.” Lạc Lăng ra hiệu ngầm trong lời nói. “Nói với chị Nhất Y, tôi có việc cần xin nghỉ.” Thiên Nhã bỏ lại câu này, liền chạy ra khỏi văn phòng. “Người phụ nữ này vẫn thật sự coi mình là bà chủ tịch, nói đến là đến nói đi là đi.” Một đồng nghiệp nào đó chế giễu cô. Thiên Nhã vội vàng ngồi lên taxi, lòng như lửa đốt đi về hướng đích đến.

Bờ biển tĩnh lặng, Thiên Nhã phóng tầm mắt nhìn ra xa xăm, màu xanh của trời và biển kết hợp hoàn mỹ với nhau, gió biển kèm theo mùi cá tanh nhàn nhạt, thổi tung mái tóc đẹp của cô. Thiên Nhã ngày càng đến gần với ngôi biệt thự sừng sững trên bờ biển, anh thật sự đang ở đó ư? Mở cửa nhìn thấy gương mặt lo âu của cô, về mặt âm u của anh thoáng đổi sắc thái khó mà nhận ra. Thiên Nhã nhìn cả người anh mang theo một loại hơi thở hơi hột lười nhác, đôi mắt trùng xuống một chút, cảm tro ra. “Sao em biết chỗ này?” Anh nhướn mày hỏi, không mang chút giọng điệu không vui nào.

“Lạc Lăng nói cho tôi biết.” Thiên Nhi thành thật trả lời. Lạc Thần Hi im lặng mỉm cười, đi thẳng vào trong nhà. Thiên Nhã đi vào theo, trong biệt thự rộng rãi có đôi chút bừa bộn, anh nửa nằm trên sofa, nói: “Cô đến đúng lúc, những thứ này, dọn dẹp cho tôi.” Anh chỉ vào quần áo, rác và com hộp nằm rải rác trong nhà, nói với vẻ mặt ghét bỏ. Thiên Nhã lập tức cậm cụi làm việc, cô đến khi dọn dẹp cả ngôi biệt thự đến không còn hạt bụi nào, com nước cũng đã chuẩn bị xong, mùi thơm lừng lan tỏa khắp nhà. Màn đêm dần buông, anh nằm trên sofa như ngủ như không, lim dim mắt nhìn bóng lưng bận rộn của cô, người hương thơm nồng nức, loại cảm giác ấm cúng lâu ngày không gặp ấy làm tim anh ảm áp đến lạ. “Chủ tịch, ăn com nào.” Thiên Nhã qua đó nhẹ giọng gọi anh. Lạc Thần Hi lười nhác ngồi dậy từ sofa, ngó đầu nhìn com nước thịnh soạn được dọn lên bàn ăn bên kia, thích thú nói: “Đây là bữa com cuối cùng sao? Coi tôi là thùng com chắc.” Thiên Nhã thấy anh hiếm khi nói cười tình nghịch như trẻ con, trong lòng dao động. Vài sợi tóc rối rủ xuống một bên mặt hoàn mỹ của anh, trong cả người của anh có một loại sức hút làm người ta ngất thờ. Anh thật sự đã già đi, chắc là mấy ngày qua lại từng phát bệnh. Thiên Nhã ngăn ra nhìn anh tạo nhã ăn com và đồ ăn do chính tay mình nấu, nghĩ đến việc này, trong lòng không hiểu sao cảm thấy áp lực và khó chịu. “Chủ tịch ghét bệnh viện như thế, là vì chuyện xảy ra vào năm tám tuổi sao?” Thiên Nhã đề đặt hỏi. Bàn tay đang cầm thìa của anh cứng đờ giữa không trung, sắc mặt trầm xuống, ngược đôi mắt âm u lạnh lẽo nhìn thẳng vào cô. “Sao em biết?” Trước nay anh không cho phép ai nhắc đến chuyện này.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Chương 142: Anh đúng là kẻ điên cuồng theo đuôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Sao thế?” Thiên Nhã xông ra ngoài, cô thấy Karen đang chạy khắp phòng khách tìm chỗ trốn, còn Kha Từ Thích đang đứng ngoài cửa với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Anh họ, sao mới sáng ra anh đã tới đây rồi? Hại em bị anh nhìn thấy đáng vè này rồi.” Karen che khuôn mặt tiều tụy của mình, hết to.

La Tiểu Bảo cầm gương quơ đứng trước mặt Karen: “Gấu trúc Karen, Karen là gấu trúc.”

Thiên Nhã đen mặt bế La Tiểu Bảo lên: “La Tiểu Bảo, con còn như thế nữa là mẹ sẽ tức giận đấy.” Cô biết ngay mà, một lớn một nhỏ này mà ở chung với nhau sẽ có kết quả này, thật sự là không chịu nổi.

Karen chạy về phòng mình trang điểm cho khuôn mặt trở nên xinh đẹp xong mới xuất hiện lại trước mặt Kha Từ Thích.

“Anh họ, anh cố ý tới đây đưa em đi ăn sáng sao?” Đôi mắt tròn to xinh đẹp lộ ra sự vui vẻ, rực rỡ.

Ngày hôm sau đến công ty, Thiên Nhã phát hiện ánh mắt các đồng nghiệp nhìn cô có chút kỳ lạ, lại không ngừng thì thầm to nhỏ sau lưng, chuyện gì vậy? Chẳng lẽ cô lại làm gì sai rồi sao?

Là một nhân vật “tai tiếng” luôn bị đồn thổi trong công ty, cô khắc biết những nơi có thể hóng được “tin đồn” về mình. Ví dụ như nhà vệ sinh. “Các cậu xem, La Thiên Nhã này quả nhiên có gian ý với Lạc Thần Dương.” “Tức chết mất thôi! Tại sao cả Chủ tịch và Phó Chủ tịch đều bị cô ta cướp mất chứ! Cô ta cũng không xinh đẹp tuyệt trần, tại sao cả Chủ tịch lẫn Phó Chủ tịch đều bị cô ta mê hoặc!” Một giọng Bru vang lên. “Chắc chắn, cậu xem vợ chồng người ta ngọt ngào biết bao nhiêu, anh một miếng em một miếng cùng ăn kem cơ đấy.” “Cậu xem, Phó Chủ tịch còn lau miệng cho cô ta nữa.” “Thôi thôi, tính cách Phó Chủ tịch Lạc thế nào các cậu còn không rõ sao? Anh ta chính là một công tử đào hoa không hơn không kém, nói không chừng ngày mai chơi chán La Thiên Nhã rồi, lại quay sang có hứng thú với cậu đó.” “Cái thứ xấu xa nhà cậu! Tở không thèm làm đồ chơi của anh ta, nhưng mà lần này trở về chẳng phải Phó Chủ tịch Lạc đã tu tâm đổi tính rồi sao? Đến tin đồn phong lưu cũng không có, đây chính là tin đồn hiểm họa từ khi anh ta về đây.”

“Hừ, thật xấu khó bỏ, điều này chứng minh vận đào hoa của anh ta lại sắp quay lại rồi.” “Tở nói rồi, hai người họ bình thường ở công ty không để ý chừng mực, bây giờ thì hay rồi, lên trang nhất luôn rồi, Phó Chủ tịch cũng to gan thật, người phụ nữ của Chủ tịch mà cũng dám chơi đùa, anh ta đã không làm gì thì thôi, một khi ra tay cũng thật khiến người ta kinh hãi.”

“Người phụ nữ của Chủ tịch? Ha ha, thật nực cười, cô ta đã bị Chủ tịch vứt bỏ rồi mà? Nói không chừng ngày mai Phó Chủ tịch lại không ngó ngang nữa, vậy có khác gì thứ phụ nữ bị rũ bỏ đâu?”

Nghe vậy, các nhân viên nữ như được xả hận mà cười vang. Thiên Nhã ở trong nhà vệ sinh, thầm chửi rủa họ.

Từ lúc nào mà cô đã lên trang nhất rồi? Trang nhất Trang nhất? Cô lên trang nhất rồi! Cô chấn động đến toát mồ hôi lạnh, dồn sức đẩy cửa ra. Nhóm đồng nghiệp nữ kia đang bàn tán vui vẻ đột nhiên phát hiện nhân vật chính mà họ nhắc đến vốn đã ngồi bên trong nghe hết, nụ cười cứng đờ trên các khuôn mặt được trát phấn, mỗi người một biểu cảm khác nhau. Thiên Nhã nào thèm để ý gương mặt họ kinh ngạc thế nào, vừa lao ra khỏi nhà vệ sinh cô liền lên mạng tìm kiếm bài báo ngày hôm nay.

Ảnh của cô nằm chễm chệ trên trang nhất của tờ báo giải trí thành phố A! Đó là những bức ảnh hôm qua cô cùng Lạc Thần Dương ngồi ăn kem với nhau, có bức anh ta vươn tay lau hộ cô vết kem trên môi, có bức cô cầm khăn giấy giúp anh ta lau miệng, cũng có bức hai người hôn môi!

Trời ơi! Đây là hiểu lầm, hoàn toàn là hiểu lầm!

Trong văn phòng của Phó Chủ tịch, Thiên Nhã đập mạnh tờ báo trước mặt Lạc Thần Dương. “Anh xem! Đều tại anh! Anh nói xem nên làm sao bây giờ!”

Lạc Thần Dương cảm tờ báo lên liếc một cái, dường như chẳng bắt ngờ gì, cười đáp: “Em xem, hai chúng ta nòng thắm biết bao.”

Thiên Nhã tức đến nổi muốn cầm văn kiện đập anh ta một trận: “Nói cái gì vậy! Anh nghĩ cách xem nên giải thích thế nào đi chứ!”

Lạc Thần Dương tỏ ra khó hiểu: “Giải thích? Giải thích cái gì?”

Thiên Nhã tức giận nói: “Giải thích rõ ràng cho cả thế giới biết, mối quan hệ của chúng ta.”

Lạc Thần Dương cười xấu xa: “Quan hệ của chúng ta là gì?” Thiên Nhã thật sự muốn xông đến bóp chết anh ta cho xong, nhưng nghĩ lại một lượt, cô nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ, anh cho người đăng tin?” Lạc Thần Dương nhún vai, làm điệu bộ vô tội: “Mặc dù anh ngại mấy tin tức phong trần đào hoa của mình, nhưng cũng không cần làm thế, sớm muộn gì em cũng là của anh.”

Thiên Nhã nghiêng răng: “Anh nói vớ vẩn!” Xem ra anh ta không có ý định làm sáng tỏ, cô nói chuyện với anh ta cũng vô ích!

Cô đứng đững tức giận đẩy cửa bước ra, trùng hợp đụng phải Lạc Thần Hi đang định đẩy cửa đi vào.

“Chù... Chù tịch.” Nhớ tới tới qua, Thiên Nhã bất giác cúi thấp đầu. Lạc Thần Hi coi như không nhìn thấy, đi lướt qua cô.

Thiên Nhã đột nhiên nhớ ra tờ báo vừa nãy cô đập lên bàn làm việc của Lạc Thần Dương! Cô thầm cắn lưỡi, chỉ nghe thấy tiếng Lạc Thần Dương: “Anh, anh đến thật đúng lúc, nhìn xem em có ăn ảnh không?”

Thiên Nhã muốn ngăn Lạc Thần Dương lại nhưng đã không kịp, cô đỡ trán, thôi vậy, lúc này không thể ở lại, coi như không thấy thì hơn.

“Thiên Nhã, làm ơn hãy nói cho tớ đây không phải sự thật đi!” Sau khi tan ca, Karen đứng đợi Thiên Nhã bên ngoài cao ốc Lạc Thần, dáng vẻ như đang khơi binh hỏi tội. Thiên Nhã đã vì chuyện này mà ủ rũ cả ngày, nhìn Karen bằng ánh mắt bất lực, thấy tờ báo trong tay cô bạn, cô tức giận giật lấy xé tan thành mấy mảnh. “Tở nói không phải thì cậu có tin tớ không?” Tền

nhà báo này có ý lấy góc, khiến cô và Lạc Thần Dương trong thân mật giống y như một cặp tình nhân nồng ấm vậy.

“Tớ tin cậu, nhưng, anh họ nhìn thấy sẽ rất đau lòng.” Karen nhìn mảnh vụn trong tay Thiên Nhã, một Thiên Nhã luôn vui vẻ cũng bị làm cho phiền não tới mức vậy, cô nghĩ bên trong nhất định có nội tình.

Thiên Nhã bứt tóc: “A, cậu đừng nói nữa, tớ đang phiền chết đi được.”

Thiên Nhã kể lại toàn bộ sự việc với Karen, sau khi nghe xong, Karen đập bàn đứng dậy: “Có lẽ nào! Tên đó nhất định là có ý!”

Thiên Nhã ủ rũ: “Anh ta vẫn luôn thích gây rắc rối cho tớ.”

Karen nhú mày: “Chắc không phải vì anh họ thích cậu, cho nên anh ta...”

Thiên Nhã cắn môi, không nói gì. “Thật ư!” Karen hỏi với điệu bộ khoa trương. “Tớ cũng không biết, có lẽ... cũng có chút chút.” “Hừ, tên đó chán sống rồi sao, xem ra tớ phải nghĩ cách xử lý hần một trận.” “Cậu định làm gì? Ái, thêm một việc chi bằng bớt một việc.” Cô sợ Karen nhúng tay vào lại làm sự việc càng ngày càng phức tạp. Xem ra Karen vẫn chưa rõ cụ thể chuyện quá khứ giữa Kha Từ Thích và Lạc Thần Dương.

“Chuyện này cậu đừng quan tâm, tớ sẽ có cách giải quyết đúng mực.” Karen đột nhiên cười ma mãnh, xem ra là đã nghĩ ra cách gì để chinh đồn tên Lạc Thần Dương này. Thiên Nhã cảm thấy chút choáng váng: “Chị đại của tôi ời, cậu đừng làm gì quá đáng.”

Karen nở nụ cười thánh thiện: “Yên tâm đi, tớ sẽ đối đãi thật khách sáo với bạn trai cậu.”

“Cậu còn dám giễu cợt tớ!”

“Ha ha, tớ không dám nữa.”

“Mà này, cậu có phát hiện ra chiếc xe đằng sau luôn đi theo chúng ta không?” Sau khi ăn cơm xong, Karen thoáng nhìn gương chiếu hậu, hỏi Thiên Nhã.

Thiên Nhã nhìn chiếc xe bám sau, mặt lộ vẻ nghi hoặc: “Hình như vậy, dạo này tớ cứ cảm giác có người theo dõi!”

“Không phải chứ? Cậu bị theo dõi? Không phải là người của tên Lạc Thần Dương chứ?”

Thiên Nhã nghĩ một lúc rồi đáp: “Hình như không phải.”

“Tớ nghĩ người theo sau chúng ta chắc là nhà báo, Lạc Thần Dương là một công tử đào hoa có tiếng tại thành phố A, cậu cùng anh ta có tin đồn tình ái, đồng nghĩa với việc trở thành tiêu điểm cho đám người đó bám theo, tớ đoán theo sau chúng ta không chỉ có một xe đâu.” Karen đảo mắt nhìn gương chiếu hậu, nói.

Thiên Nhã nghe vậy, đột nhiên như nhớ ra điều gì, cô lập tức gọi cho La Tiểu Bảo. Nhóc con nói hôm nay đi ăn với bạn học nên tôi không về nhà ăn cơm, nếu như theo dõi cô là phóng viên thì Tiểu Bảo sẽ rất dễ bị lộ thân phận!

“Tiểu Bảo hả? Con nghe lời ma mi, tối nay đến nhà ma mi Hoa Kỳ một đêm nhé?”

La Thiên Bảo nghe lời đồng ý, đến nguyên nhân cũng không hỏi, còn vui vẻ nói đã mấy ngày không gặp ma mi Hoa Kỳ rồi. Thiên Nhã tắt máy, thăm thò phào, xem ra nhóc con không có biết chuyện đó, nhưng cũng chẳng thể che giấu bao lâu, cô sợ nhà trường sẽ biết được chuyện liên quan đến cô, khiến La Thiên Bảo đi học bị dị nghị, cô chịu ảm ức thì không sao, nhưng cô không muốn Tiểu Bảo cũng.. ài...

“Quý nhỏ vẫn chưa biết chuyện cậu lên trang nhất hôm nay sao?” Thiên Nhã lắc đầu cười khổ.

“Nếu cậu sợ làm liên lụy đến quý nhỏ, có thể để nó đến nhà tớ lánh tạm một thời gian, dù sao bây giờ tớ cũng chưa có việc làm, có rất nhiều thời gian, nhưng cậu phải nhắc nhở nó một chút, đừng để nó làm tớ tức chết.”

Ánh mắt Thiên Nhã đầy cảm kích, cô nói: “Tớ xem tình hình trước đã, cảm ơn cậu nhé.” Karen làm sao biết cô đâu chỉ lo sợ mỗi chuyện này, cô càng sợ nếu Tiểu Bảo bị chụp trộm sẽ bị lộ thân phận. “Vậy được, có chuyện gì cần giúp cậu cứ mờ lời.” Thiên Nhã cảm kích, sự nhiệt tình nghĩa khí của Karen khiến cô càng cảm thấy người con gái một lòng hướng về Kha Từ Thích ở trước mặt đây đích thị là hạnh phúc mà Kha Từ Thích nên giữ thật chặt.

Dự án mở đầu hợp tác với Tập đoàn MG đang đi vào giai đoạn then chốt. Tối nay Tập đoàn MG sẽ tổ chức một buổi tiệc chúc mừng khánh thành dự án tại khách sạn Tập đoàn Lạc Thần, mà nhân vật chính tất nhiên là Tập đoàn Lạc Thần và Tập đoàn Kha Thị.

“Chủ tịch, chuyện của cha tôi tiến triển đến đâu rồi?” Trong văn phòng của Chủ tịch, Thiên Nhã không nhịn được mà hỏi. Mấy ngày nay cô luôn muốn hỏi anh, mục đích cô đến Tập đoàn Lạc Thần làm việc là vì muốn nghe tin tức của cha, nhưng ngày này qua ngày khác vẫn chưa có tin gì về ông.

Rốt cuộc là anh có đi điều tra không vậy? Lạc Thần Hi đặt văn kiện trong tay xuống, ngược mắt nhìn Thiên Nhã, sau một lúc mới nói: “Em đang nghi ngờ tôi?” Thiên Nhã trầm nghĩ: Không phải rất rõ ràng sao? Lạc Thần Hi tỏ ra không vui, Thiên Nhã nhìn gương mặt anh tuần trở nên u ám, thậm chí lười, đáp: “Không có, tôi chỉ quan tâm chuyện cha mình.”

Anh bực dọc phẩy tay: “Ra ngoài.” Thiên Nhã không định từ bỏ, muốn tiếp tục hỏi thì Trình Viễn Sơn tới. Thiên Nhã bùng tách cà phê lên, đang muốn ra ngoài nhưng bị Trình Viễn Sơn gọi lại. “Bạn tiệc tối nay của Chủ tịch Lạc không phải cô La chứ?” Ông ta nâng tách cà phê lên, uống một ngụm rồi hỏi. Lạc Thần Hi nhìn Thiên Nhã đang đứng bên cạnh. Cô đang không hiểu tại sao Trình Viễn Sơn lại hỏi vậy, trước ánh nhìn của Lạc Thần Hi, cô cúi đầu trốn tránh.

Lạc Thần Hi cười đáp: “Chủ tịch Trình đang đùa sao? Cô ấy chẳng qua chỉ là một trợ lý.”

Thiên Nhã như bị đâm vào tim, đau âm ỉ.

Trình Viễn Sơn bật cười: “Chủ tịch Lạc nói vậy là không đúng rồi, trong lòng tôi, cô La tuyệt đối không chỉ là một trợ lý.” Lạc Thần Hi nhướn mày, dường như có chút hứng thú: “Vậy sao?” Trình Viễn Sơn nhìn Thiên Nhã, nói: “Nếu như Chủ tịch Lạc không đề ý, tối nay tôi xin được mời cô La làm bạn nhảy của tôi.”

Lạc Thần Hi lại thoáng nhìn Thiên Nhã, khóe môi cong lên, nở một nụ cười mang ý tứ sâu xa: “Tôi đương nhiên không đề ý.”

“Không biết bạn trai cô La có đề ý không?” Trình Viễn Sơn nhìn Thiên Nhã, ánh mắt đầy ám muội.

Thiên Nhã ngây người, bạn trai cô? Ý ông ta là Lạc Thần Dương? Trình Viễn Sơn lập tức như nhớ ra điều gì, hỏi: “Không biết bạn trai cô La rốt cuộc là Phó Chủ tịch Lạc, hay là Chủ tịch Kha vậy?”

Thiên Nhã bị thái độ mập mờ cùng câu hỏi này làm cho nóng mặt, có chút không biết nên chống đỡ câu hỏi của ông ta như thế nào. Trình Viễn Sơn thấy đáng vẻ khó xử của cô, cười hài

lòng, nói: “Lẽ nào cô La vẫn chưa xác định rõ sao? Đạo gần đây tin đồn của cô với Phó Chủ tịch Lạc đang rất xôn xao đấy.” Thiên Nhã ngại ngùng cười: “À, đều là tin đồn thôi.” “Vậy cô La coi như đã đồng ý rồi?”

Thiên Nhã nhìn Lạc Thần Hi, anh đang nghịch chiếc nhẫn của mình, trên môi còn đậm ý cười.

Hừ, anh không nói cho tôi biết, tôi tự đi hỏi: “Chủ tịch Trình đã mời tôi, tôi đương nhiên đồng ý rồi.”

Lạc Thần Hi ngược mắt nhìn cô, khẽ nhủ mày. Thiên Nhã nhìn anh bằng ánh mắt đắc ý, hừ, tôi không nhất định phải dựa vào anh.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Thỏ trắng nhỏ và chú sói lớn nói chuyện yêu đương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Về bất cần đời trong mắt Lạc Thần Dương đột ngột trở nên nghiêm túc, anh ta nói: “Có điều anh hãy đồng ý giúp em một việc.”

“Dám ra điều kiện với tôi, kết quả thế nào cậu biết rồi chứ?” Lạc Thần Hi ngoài cười nhưng trong không cười.

“Anh đừng vô tình như thế chứ, em thật sự có chuyện muốn nhờ mà.”

Lạc Thần Hi hơi nhíu mày: “Hả? Nói nghe thử xem.”

Lạc Thần Dương đạt được mục đích thì thất nút lại: “Bây giờ chưa phải lúc, đợi tới lúc đó em sẽ nói cho anh.”

Khỏe miệng Lạc Thần Hi hơi nhếch lên: “Xem ra là chuyện quan trọng.”

“Không phải chứ, lúc trước tớ nghe nói anh ấy đi du lịch nước ngoài rồi, còn có ảnh chụp thân mật của Chủ tịch và bà chủ tịch làm bằng chứng đó, trong ảnh Chủ tịch cực kỳ đẹp trai luôn.” Đồng nghiệp 1 cô tình tăng âm lượng giọng nói, để Thiên Nhã ở cạnh đang cúi đầu giả cảm điếc nghe thấy. “Người ta thật sự nhớ Chủ tịch quá đi, cuối cùng anh ấy đã về rồi.” Đồng nghiệp hoa si nào đó nói với vẻ mặt say mê.

“Cậu đừng chảy nước miếng nữa, hiện tại người ta và bà chủ tịch gần bó như keo sơn, chuyện ly hôn trước đây chẳng qua cũng chỉ là bom khói mà thôi, còn khiến cho những người nào đó vui mừng hơn hờ, thật là mơ mộng hão huyền.” Đồng nghiệp 2 khoanh tay ngầm chế giễu Thiên Nhã.

“Đừng nói đừng nói nữa, Chủ tịch đến rồi.”

Lạc Thần Hi bước đi nhàn nhã trên đôi giày da, mặc bộ âu phục thẳng tắp của thương hiệu nổi tiếng và thời thượng kết hợp với áo khoác dài da chồn, trên đầu đội một chiếc mũ nỉ* màu nâu nhạt xuất hiện trước mặt mọi người đầy khí phách, hơi thở bá vương toát ra trên người và gương mặt anh tuấn đẹp trai đến mức tựa như yêu nghiệt khiến mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, không kịp một thời gian, dường như Chủ tịch càng thêm cuốn hút, càng làm người ta mất hồn. (*) Mũ nỉ: bắt đầu được sản xuất hàng loạt ở Pháp và Tây Ban Nha từ khoảng thế kỷ XIX, là một loại mũ tròn, mềm, đỉnh mũ dẹt. Mũ thường được làm bằng len, nỉ hay một số chất liệu khác. Trái tim của Thiên Nhã không kịp được đập nhanh hơn, cô cúi đầu, khoanh khắc anh đi lướt qua, cô đưa mắt sang góc nghiêng hoàn mỹ như tạc của anh. Anh bước thẳng, không hề nhìn đi nơi khác. Đôi mắt điểm tinh sâu thẳm hoàn toàn không để tâm đến Thiên Nhã. Mảnh đất trong lòng không kịp được mặc sức nở ra những đóa hoa non kia, giờ đã khô héo, khô héo một cách triệt để.

Mây còn đang mong chờ gì nữa? La Thiên Nhã, đây không phải là điều mà mày hi vọng sao? Ngoại trừ quan hệ cấp trên và cấp dưới, hãy để mày và anh trở về làm hai đường thẳng không giao nhau.

“Chủ tịch, cà phê của ngài.” Thiên Nhã cung kính đưa cà phê. “Đề ở đó.” Giọng nói đầy nam tính trước sau như một, nhưng lại không mang chút gần gũi nào. Thiên Nhã đặt cà phê xuống, nhìn chiếc mũ nỉ trên đầu anh, trong lòng lại không kịp được mà đau âm ỉ, để thực hiện ca phẫu thuật này rồi cuộc anh đã cần đến bao nhiêu dũng khí, âm ảnh mà tuổi thơ để lại, rồi cuộc đã ảnh hưởng bao nhiêu đến tâm lý của anh, cô đều không muốn tưởng tượng.

Hơi thở quen thuộc trên người cô làm anh dời sự tập trung khỏi văn kiện, anh bỗng nâng tầm mắt, bắt được ngay nỗi thương xót trong mắt Thiên Nhã. Đôi mày anh tuấn của anh khẽ nhíu lại, người phụ nữ trước mặt này, rất quen mắt, anh đã từng gặp qua ở đâu? Sự xúc động trong đôi mắt long lanh của cô, khiến cho lòng anh thoáng dao động.

“Cô là ai?” Anh lạnh lùng hỏi. Sắc mặt Thiên Nhã chợt thay đổi, biểu cảm cứng đờ, câu hỏi này, làm con đau trong lòng cô càng thêm âm ỉ. Lúc này, Hạ Nhất Y gõ cửa đi vào, nhìn sắc mặt kỳ lạ của Thiên Nhã, và Lạc Thần Hi đang nhìn chăm chăm Thiên Nhã không rời mắt. “Cô ta là ai?” Lạc Thần Hi hỏi Hạ Nhất Y. “Cô ta là trợ lý mà Chủ tịch tuyển về, thừa Chủ tịch.” Hạ Nhất Y đáp. “À, trợ lý.” Chả trách anh lại thấy thân thuộc như thế, nhưng mà, vì sao gặp cô, tâm trạng của anh lại lên xuống một cách khó hiểu. “Ở đây không còn chuyện của cô nữa, ra ngoài đi.” Hạ Nhất Y can đảm. Thiên Nhã gật đầu, quay người lui ra ngoài. Như vậy rất tốt, thật sự rất tốt. Hãy để quá khứ ngán ngùi và sự rung động cất giấu vào trong lòng theo lần phẫu thuật này đi, vĩnh viễn cũng đừng mang ra nữa. Nếu nói lên nhảm giường của anh, gặp lại nhau, và tình cảm sai lầm này là ý trời, vậy sự quên lãng của anh lẽ nào không phải ý trời sao?

Ông trời chẳng qua chỉ là lừa đùa cô, hiện tại phải nên để cho mọi thứ trở về quỹ đạo bình thường của chúng rồi.

La Thiên Nhã, hãy buông hết đi.

“Ma mi Thiên Nhã, con đôi bụng rồi.” Lạc Lăng ngồi lên sofa, nói với Thiên Nhã đang chống cằm ngây người.

Cha đánh mất đoạn ký ức trước khi phẫu thuật quan trọng như thế, thật sự làm cậu hận không thể đâm đầu phát chết luôn cho xong, nhưng sự thật đã thành thế này, cũng đành tiếp nhận trước vậy, rùng còn xanh, sợ gì không cái đó, chỉ cần Thiên Nhã còn làm việc tại Tập đoàn Lạc Thần, giữa mẹ và cha sẽ có rất nhiều cơ hội để tiếp tục phát sinh tình cảm.

“Bé cưng, con thấy ma mi xin từ chức không làm nữa có được không?” Thiên Nhã vừa nấu mì sợi cho cậu bé vừa hỏi. Lạc Lăng nhíu đôi mày đẹp, đôi mắt lấp lánh thoáng đảo, đáp: “Ma mi, mẹ ở đó không thấy vui sao?” “Ừm, có chút không vui.” Chủ yếu là cô không muốn gặp anh mỗi ngày. “Ma mi, cách giải quyết vấn đề khó khăn tiếp tiếp nhất và hiệu quả nhất là dùng cảm đối mặt với nó.” mà không phải trốn tránh nó, nếu như đã cố gắng hết sức mà vẫn không thể giải quyết vấn đề này, thì nó chính là từ huyết của mẹ rồi.

Cũng có nghĩa là, nếu mẹ không thể đối mặt với cha, vậy thì cha chính là từ huyết của mẹ, nói cách khác, cũng chính là tình yêu đích thực. Đó là hàm ý của Lạc Lăng.

Cách giải quyết vấn đề khó khăn trực tiếp nhất và hiệu quả nhất là dùng cảm đối mặt với nó? Đứng, muốn rút khỏi thế giới của anh, cách tốt nhất chính là, thẳng thắn đối diện với anh. Nếu như có thể làm được vậy mày đã thành công rồi La Thiên Nhã.

vì thế cô không thể lùi bước, dù trong lòng khó chịu thế nào cũng không thể. Nếu đã muốn thẳng thắn đối mặt với anh, đương nhiên cô cũng cần thẳng thắn đối diện với cô ta: Hạ Vân Cẩm. Hạ Vân Cẩm khoanh tay, lạnh lùng nhìn Thiên Nhã mang trà cho mình, gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ đắc ý. “Thế nào? Già vờ đáng thương à? Già vờ im lặng à?” Hạ Vân Cẩm nhìn nét mặt trầm tĩnh của Thiên Nhã, nói một cách khiêu khích. Thiên Nhã đưa mắt nhìn cô ta, đáp: “Tôi nghĩ chắc cô cũng không muốn nhắc đến chuyện trước kia, nếu đã như vậy, chúng ta cứ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, như thể không phải rất tốt sao?” Cô thật sự không muốn tiếp tục dấy dưng với người phụ nữ này. Hạ Vân Cẩm hiển nhiên không có ý định đó, cô ta hừ lạnh một tiếng: “Cô biết tại sao bản thân còn có thể ở lại đây không?” Người phụ nữ này trước đây to gan dụ dỗ chồng cô ta như thế, bây giờ quay ngược lại và làm thánh nữ, hừ, cho rằng tôi sẽ buông tha cho cô dễ dàng như vậy sao? La Thiên Nhã, cô cũng quá hoang tưởng rồi. Thiên Nhã nhìn vẻ mặt đắc chí của cô ta, không nói gì. “Đó là vì, tôi muốn để cô ở lại đây, nhìn hai vợ chồng chúng tôi ân ái, để cô cảm nhận sự đau khổ khi anh ấy coi cô là không khí, là người vô hình.” Biểu cảm của cô ta hung ác, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Thiên Nhã mặt không cảm xúc đáp lại cô ta: “Nếu hai người đã thắm thiết như thế, sao còn khoe khoang trước mặt tôi, tôi một chút hứng thú cũng không có.” Cô nói xong, sai bước định rời khỏi văn phòng.

“Đứng lại đó!” Hạ Vân Cẩm gọi cô lại.

Thiên Nhã dừng bước, hỏi: “Bà Chủ tịch còn còn gì cần dặn?” “Trà nguội rồi, giúp tôi rót thêm một ly.” Cô ta chỉ tay năm ngón nói. “Vâng.” Thiên Nhã cầm ly lên, đi vào gian uống nước rót thêm một ly.

Thiên Nhã ra khỏi gian uống nước, thấp thoáng nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng của Lạc Thần Hi.

“Sao em đến đây?” Lạc Thần Hi vừa trở về, nhìn thấy Hạ Vân Cẩm, nhàn nhạt hỏi.

“Chồng, người ta lo anh quá mệt, nên cố tình đến đón anh tan làm sớm một chút.” Hạ Vân Cẩm nói bằng giọng nũng nịu. “Không cần em nhọc lòng, em nên quan tâm Lạc Lăng nhiều hơn đi.” Hạ Vân Cẩm chu môi, dựa vào người của Lạc Thần Hi làm nũng. “Người ta có thể quan tâm cả hai, em yêu Lăng Lăng cũng yêu anh.” Thiên Nhã hít sâu một hơi, bước ra: “Bà chủ tịch, trà của cô.” Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm ngồi trên sofa, cùng nhìn về phía Thiên Nhã. Hạ Vân Cẩm giờ tay định đón lấy, nào ngờ “không cẩn thận” trượt tay, ly trà nóng hổi đổ hết lên mu bàn tay của Thiên Nhã, lập tức đỏ một vùng lớn. Thiên Nhã nhò giọng kêu lên một tiếng, rút ngay bàn tay vừa nóng vừa đau lại, ly trà rơi xuống thảm, vụn vỡ.

Lạc Thần Hi nhíu mày, không hiểu vì sao trong lòng hơi căng thẳng. Hạ Vân Cẩm sờ bàn tay ngọc ngà “bị bỏng” của mình, vô cùng âm ỉc nói: “Sao cô bất cẩn đến thế! Muốn bỏng chết tôi sao? Mau lấy kem trị bỏng qua đây cho tôi!”

Thiên Nhã cắn răng, nhìn con đau rất trên mu bàn tay, đi ra ngoài tìm kem trị bỏng rồi mang vào. Hạ Vân Cẩm giờ tay ra, vênh váo hống hách nói: “Bối cho tôi!” Bàn tay phải bị bỏng của Thiên Nhã vịn nắp kem trị bỏng, mu bàn tay của cô đã đỏ thành một vùng lớn, còn có dấu hiệu tróc da. Cô chịu đựng, La Thiên Nhã, cô chịu đựng! “Để tôi.” Anh lạnh lùng lên tiếng, giành lấy kem trị bỏng trên tay của cô, không biết vì nguyên nhân gì, nhìn đáng vẻ Thiên Nhã cố chịu đau, già vờ kiên cường, trái tim của anh, lại có thể rất không thoải mái. Thiên Nhã ngẩng người, nhìn anh dịu dàng giúp Hạ Vân Cẩm bôi kem lên chấm đỏ nhỏ trên mu bàn tay của Hạ Vân Cẩm, nỗi đau trên mu bàn tay luồn vào trong tim, rất rất đau, đau đến mức cô sắp không thở nổi. Hạ Vân Cẩm đắc ý quét mắt nhìn cô, trong lòng cực kỳ hả giận. “Ờ đây không còn việc của cô, ra ngoài đi.” Anh ngược mắt căn dặn, ra sức không nhìn vào bàn tay bị thương của Thiên Nhã. Nhưng nhìn bóng lưng như đang hụt hắng, buồn bã, âm ỉc của cô, trái tim của anh thấp thoáng nảy sinh cảm xúc khó mà diễn tả.

Lạc Lăng bôi thuốc lên vết bỏng cho Thiên Nhã, trong lòng hận không thể chịu đựng nỗi khổ này thay cô. “Sao lại để tay bị bỏng thành thế này, Thiên Nhã, mẹ thật làm người ta lo lắng.” Cậu thật sự không hiểu những năm qua ma mị của mình và Tiểu Bảo đã sống như thế nào, may mà có thần đồng Tiểu Bảo, nếu không một mình Thiên Nhã thật sự không biết nên làm sao.

“Ma mị không sao, chỉ là lúc rót trà bất cẩn nên bị bỏng.” Thiên Nhã che giấu sự cay đắng trong lòng, nói.

“Lần sau không được sơ ý như vậy nữa đâu đấy.” Ma mị còn định giấu cậu, người được cậu phái vào Tập đoàn Lạc Thần lấy tình báo đã kể lại chuyện hôm nay cho cậu biết rồi, người phụ nữ không đáng được chết yên ổn kia lại có thể nhân lúc cha mất trí nhớ mà đến ức hiếp Thiên Nhã, chờ đấy, cậu lại phải ra tay chinh đốn cô ta một trận ra trò rồi.

Thiên Nhã nhìn gò má của con trai, mơ hồ tìm thấy bóng dáng của Lạc Thần Hi, cô ôm lấy Lạc Lăng vào lòng, nói: “May mà ma mị có con, bé cưng.” Sai lầm này bởi vì sự ra đời của La Tiểu Bảo, trái lại lại trở nên đẹp đẽ.

Lạc Lăng nhẹ nhàng vỗ lưng của Thiên Nhã, an ủi: “Đương nhiên rồi, mẹ còn có con.” Ma mị ơi là ma mị, thật ra mẹ ngoài Tiểu Bảo ra, còn có đứa con trai là con đây, con sẽ như Tiểu Bảo bảo vệ cho mẹ, chăm sóc cho mẹ. Lần này thật sự là lật ngược tình thế, rõ ràng hai người đã phát triển đến mức độ đó rồi, vậy mà vẫn... Việc sắp thành lại hỏng!

Trong khi Lạc Lăng vô cùng bất bình, La Tiểu Bảo đã đón nhận sự thật này, cậu đang nỗ lực nghĩ cách để gầy vò Hạ Vân Cẩm.

Hạ Vân Cẩm đã rút ra bài học, sau khi Lạc Thần Hi tỉnh lại, cô ta dù ở trước mặt hay sau lưng đều không dám làm gì đứa con trai này của mình nữa, đương nhiên đây là vì lời cảnh cáo của cụ Lạc, bảo tất cả mọi người đều bảo vệ đứa trẻ mà cô ta đã từng ngược đãi, điều kiện trước tiên để không nhắc đến bí mật này trước mặt Lạc Thần Hi, chính là cô ta không được hành hạ chất trai của nhà họ Lạc.

Cụ Lạc đối xử với Lạc Lăng tốt hơn với Lạc Thần Hi, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cụ tiếp tục ngầm chống đỡ cho Hạ Vân Cẩm.

Cụ không bài xích đứa chất trai tính cách kiêu ngạo lại vô cùng đáng yêu này.

“Lăng Lăng, mau đến đây, ma mị mua cho con rất nhiều quần áo đẹp này, đến thử nào.” Hạ Vân Cẩm dốc sức diễn kịch trước mặt Lạc Thần Hi, cô ta muốn để Lạc Thần Hi biết, cô ta rất yêu thương con trai, có thể chăm sóc rất tốt cho con trai.

La Tiểu Bảo ngồi trên sofa, vẻ mặt “lão thành”, khoanh tay quay mặt đi nơi khác, nói một cách ngênh ngang kiêu ngạo: “Người ta không cần quần áo mới, cha ơi, cha mua cho người ta, người ta mới mặc.”

Lạc Thần Hi nhìn thái độ của con trai, khẽ nhíu đôi mày anh tuấn: “Cha đang bận việc, con mặc quần áo của ma mị mua đi.”

Hạ Vân Cẩm thầm nghiêng rằng nghiêng lợi với đứa con trai” nghịch ngợm lại khó đối phó này, nhưng bề ngoài lại mang vẻ mặt “yêu chiều”, đi qua bế con trai lên: “Cục cưng không được như thế đâu, cứ dùng cách này để quán lấy cha, công việc của cha bận rộn như vậy, con đừng làm phiền cha nữa, nào, mặc vào thử đi, ma mị đã chọn cả buổi đấy.”

La Tiểu Bảo nhìn đáng vẻ cổ làm ra vẻ của cô ta như đang xem kịch hay, trong lòng cười lạnh, được thôi, cô muốn diễn vở mẹ hiền con ngoan chứ gì? Vậy tôi đành phối hợp với cô một chút, xem thử cô rốt cuộc có thể già vờ được bao lâu.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Người phụ nữ này, không được trốn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Rời khỏi đôi môi cô, anh lại nặng nề đặt lên trán cô một nụ hôn: “Bảo bối, chúng ta về nhà thôi.”

Giọng nói của anh tựa như một khúc nhạc đậm du dương, chậm rãi rót vào cái đầu đang choáng váng của Thiên Nhã. Đôi mắt anh giống như một hồ nước xuân, để cho cô hóa thân thành những giọt mưa, sống mơ mơ màng màng trong đó, không muốn tỉnh lại.

Mí mắt cô rũ xuống, bừng tỉnh khỏi mộng.

Lời nói có thể lừa người, ngôn ngữ cơ thể cũng có thể lừa người nhưng ánh mắt thì không thể. Vẻ ghen tuông và tức giận trên mặt Trình phu nhân dần tan đi, bà ta hung hăng nhìn chằm chằm vào Trình Đạo Phu: “Ông nên nói sớm hơn chứ, hại tôi làm chuyện xấu hổ trước mặt Chủ tịch Lạc.”

Trình Đạo Phu dùng ánh mắt mang ý vị sâu xa liếc nhìn hai người, sau nói với Trình phu nhân rằng: “Đi thôi, bà còn muốn mất mặt, xấu hổ thêm nữa hả?”

Trình phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Ông đừng có đắc ý. Ngày hôm nay tôi nhận nhầm người không có nghĩa là ngày thường ông không ở bên ngoài treo hoa ghẹo nguyệt.”

Kha Từ Thích lái xe, đưa Thiên Nhã về nhà.

“Từ Thích, cười lên nào.” Thiên Nhã giơ tay làm động tác như chụp hình để trừu anh

Kha Từ Thích như đang đắm chìm trong hồi tưởng, thấy đáng vẻ cổ gắng chọc cho anh vui của Thiên Nhã, anh nở nụ cười dịu dàng, nhưng nụ cười này lại mang chút chua xót.

“Anh xin lỗi.” Anh bỗng nói.

Thiên Nhã cười, nói: “Sao anh lại nói xin lỗi, người nên nói câu xin lỗi này là Lạc Thần Dương mới đúng.” Mỗi người đều có quá khứ không muốn nhắc đến, người khiêm tốn như Kha Từ Thích đương nhiên cũng vậy, đã sống trên thế giới này, ai dám chắc chắn cuộc đời mình giống như một trang giấy trắng, không có bất kỳ vết mực nào? Nếu thật sự có người như vậy, thì cuộc đời của anh ta cũng không hề hoàn chỉnh.

“Cô gái mà anh ta nhắc đến, là vì anh mà tự sát.” Giọng nói của anh nhuốm vẻ đau buồn, trên gương mặt lộ ra sự cay đắng và áy náy.

Dù Thiên Nhã đoán được “cô gái dưới suối vàng” kia có quan hệ với anh, nhưng cũng không ngờ cô gái kia tự sát vì anh, gương mặt cô thoáng kinh ngạc.

“Từ Thích...” Thế nhưng cô biết, đây nhất định không phải là điều anh muốn, trên đời này, muốn tìm một người đàn ông có điều kiện tốt lại lương thiện dịu dàng như Kha Từ Thích, không hề dễ, sao anh lại khiến một cô gái tự sát được? Thật khó hiểu.

Kha Từ Thích phanh gấp, dừng xe ven đường.

Anh cúi đầu trên vô lăng, giống như đang trấn an cảm xúc trong lòng.

Thiên Nhã đặt tay lên bờ vai anh, tiếp thêm sức mạnh và ủng hộ cho anh: “Chuyện đã qua, hãy để cho nó qua đi.” Nhìn bộ dáng đau khổ của anh, Thiên Nhã khuyên nhủ.

Thật lâu sau, anh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, rất xa.

Sau đó anh nhẹ nhàng kể...

“Kha Từ Thích, em thích anh! Em rất thích anh!” Một nữ sinh cấp ba với dáng vẻ trong sáng hết to về phía bóng lưng lạnh nhạt của chàng trai.

“Kha Từ Thích! Anh đứng lại cho em!” Cô gái nhìn thấy chàng trai thờ ơ, liền tức giận hô

“Nhưng anh không thích em.” Kha Từ Thích quay người lại, vẻ mặt hơi mất kiên nhẫn

Nữ sinh cấp ba chau môi: “Vì sao? Rõ ràng anh đối xử với em rất tốt, có đồ gì tốt đều cho em! Đây không phải thích thì là gì? Vậy thế nào mới gọi là thích?”

Gương mặt anh tuấn của chàng trai lộ vẻ bất đắc dĩ, nhìn cô gái trước mặt mà từ trước tới nay mình luôn chăm sóc và bảo vệ như một cô em gái nhỏ, cảm thấy cực kỳ đau đầu

“Thiên Lâm, anh chỉ xem em giống như em gái thôi, em đừng làm thế này nữa, được không?” Thời điểm này, anh chỉ muốn cố gắng học tập thật giỏi, còn với Thiên Lâm, từ trước đến nay anh không có loại cảm giác đó

“Không đúng! Rõ ràng là anh thích em! Tại sao anh lại không chịu thừa nhận chứ?” Cô gái cố chấp nói

Chàng trai đứng trước mặt cô không còn lại gì để nói.

“Em biết rồi, anh chế nhà em nghèo, đúng không? Cũng phải, danh dự hay địa vị nhà anh đều có cả, còn em lại chỉ là con gái của người phụ nữ bán thân, dựa vào cái gì mà có được tình yêu của anh.” Cô gái bắt đầu đi vào ngõ cụt, nước mắt tuôn như mưa.

Kha Từ Thích nhìn đáng vẻ đau lòng và tự ti của cô, anh bước đến, lau giọt nước mắt nơi khóe mắt cho cô, nói với vẻ thương xót: “Anh xin lỗi, anh không có ý này, là anh đã khiến em hiểu lầm, anh thật sự xin lỗi, anh chưa từng coi thường em vì những lý do ấy, ngược lại vì nó..

nhên anh mới...”

“Anh mới thế nào? Thương hại em? Bởi vì em đáng thương, nên anh mới đối xử tốt với em ư?” Cô gái đẩy tay anh ra, kích động nói.

Chàng trai để trán, rốt cuộc anh phải nói thế nào, mới khiến cô không đau lòng? Anh thật sự không có ý này.

“Anh xin lỗi, Thiên Lâm.” Dù có nói gì, anh cũng chỉ có thể nói câu xin lỗi này

Trời bỗng đổ mưa phùn, cô gái cúi thấp đầu, thật lâu sau, cô ngược đôi mắt đầy cảm hờn: “Kha Từ Thích, tối hận anh! Tối hận anh đời này!” Nói xong, cô kiên quyết quay người rời đi.

Chàng trai đứng trong mưa, nhìn bóng lưng của cô, áy náy không biết nên làm sao, những cảm xúc phức tạp đan xen vào nhau.

“Tối hận anh, anh cho tôi hi vọng, rồi lại dập tắt hi vọng của tôi, đã thế, tôi có sống tiếp cũng không còn ý nghĩa gì nữa, tôi nguyện rửa anh, cả đời này anh sẽ không có được người anh yêu, vĩnh biệt, Kha Từ Thích.” Điện thoại của chàng trai rơi xuống đất, đôi tay buông thõng, anh nhanh chóng tỉnh lại sau cơn kinh ngạc, quay người chạy về phía nhà cô gái

Dài phân cách của cảnh sát vây quanh bên ngoài nhà của cô

Cô gái đã uống thuốc độc tự sát

Chàng trai siết chặt nắm đấm, anh ước gì người chết bên trong ngôi nhà kia là chính anh, Kha Từ Thích.

Một chàng trai khác đứng ngoài dài phân cách, cũng siết chặt nắm đấm

Anh ta bỗng ngược đôi mắt phẫn nộ và đau đớn, lao về phía Kha Từ Thích, liên tục vung nắm đấm lớn, đánh mạnh vào mặt, vào người Kha Từ Thích

Anh để mặc anh ta đánh mình tới tấp, không hề phản kháng, nếu như vậy có thể khiến cô sống lại, anh bằng lòng chịu trận đánh này, thế nhưng, người đã chết không thể sống lại

“Nếu anh đã không thích cô ấy! Vì sao lại đối xử với cô ấy tốt như vậy! Tại sao lại khiến cô ấy hiểu lầm! Tại sao lại khiến cô ấy nghĩ rằng có được anh chính là có được cả thế giới!” Chàng trai vừa ra tay đánh Kha Từ Thích dè anh lại, trợn đôi mắt đỏ ngầu, quát lên trong kích động và phẫn hận

Mà chàng trai kia, chính là Lạc Thần Dương, anh ta yêu cô gái ấy trong khổ sở, nhưng không ngờ cô lại có thể tự tử vì Kha Từ Thích.

“Là lỗi của anh, anh cứ nghĩ mình làm như vậy là tốt cho cô ấy, không ngờ lại khiến cô ấy đi đến bước đường cùng.” Giọng của Kha Từ Thích mang theo đau đớn, trong đôi mắt anh lóe lên ánh sáng, giống như ngôi sao cô đơn trên trời, tỏa ra ánh sáng đáng thương chiếu sáng một vùng trời âm đạm, mịt mờ trong buổi tối không trăng

Thiên Nhã ôm lấy anh, nói: “Anh đừng tự trách mình nữa, được không? Đều đã qua rồi, đã qua rồi...” Nhìn thấy Kha Từ Thích như vậy, lòng cô trở nên rối bời, cô thật sự không biết cách an ủi người khác, cô nên khuyên anh như thế nào đây?

“Có lẽ anh đã bị trừng phạt, cả đời này cũng không có được người anh yêu, anh cam chịu sự trừng phạt này.” Anh chậm rãi nói.

Cảm giác áy náy vô tận dâng lên trong lòng Thiên Nhã, cô biết, người anh yêu chính là mình, còn cô ư? Trái tim của cô không thuộc về anh, cô không thể không thừa nhận điều này.

“Em xin lỗi, Từ Thích.” Về mặt cô đẩy áy náy

Kha Từ Thích nhìn cô, nhận ra mình quá sợ hãi, ánh hưởng tới Thiên Nhã, anh cũng biết cô cảm thấy áy náy với anh, điều chỉnh xong cảm xúc của bản thân, anh khẽ nở nụ cười

Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, nói: “Cô ngốc, có liên quan gì đến em đâu? Với em, anh cam tâm tình nguyện, anh còn phải cảm ơn trời xanh đã giúp anh gặp em, khiến anh cuối cùng đã hiểu được cảm giác khi yêu một người là như thế nào.” Thiên Nhã là người con gái đầu tiên anh thích và cũng là duy nhất.

Đôi mắt Thiên Nhã ươn ướt, cô bỗng muốn khóc

“Không, người nên cảm ơn trời xanh là em mới đúng, nếu không gặp được anh, không biết em và La Tiểu Bảo sẽ vượt qua những tháng năm kia như thế nào nữa.” Thế nhưng rốt cuộc cô vẫn không có cách nào yêu một người đàn ông tốt như anh

Không phải là không muốn yêu, mà là, bởi vì có sự tồn tại của người đó

“Em cần gì cứ phải nhớ kỹ những chuyện kia.” Kha Từ Thích hiểu rõ tâm ý của cô, ánh mắt của anh có chút u ám

“Vậy nên, chúng ta phải sống thật tốt, quên đi quá khứ, hướng về tương lai, được không? Chúng ta ngoéo tay.” Thiên Nhã duỗi ngón út, nói

Cuối cùng Kha Từ Thích cũng nở nụ cười dịu dàng quen thuộc, anh duỗi ngón út, ngoéo tay với cô: “Được, anh nghe em.”

Thế nhưng hiển nhiên Lạc Thần Dương không có ý định để Kha Từ Thích quên đi quá khứ, hướng về tương lai

“Người đẹp, giúp tôi pha một ly cà phê nhé?” Trong Tập đoàn Lạc Thần, Lạc Thần Dương dựa người lên mép bàn làm việc của Thiên Nhã, khoanh tay nói một cách trêu chọc

Thiên Nhã nhìn vị Phó Chủ tịch giống y như ma quỷ này, quả thực khiến cô đau đầu, vốn dĩ cô nên ghét anh ta, nhưng, nhớ tới chuyện cũ của Kha Từ Thích, cô biết thật ra Lạc Thần Dương này cũng là người tình cảm, có lẽ ẩn dưới vẻ ngoài tùy tiện lại bộc lộ của anh ta, là một trái tim đã từng chịu tổn thương sâu sắc

“Ừm, xin ngài chờ một chút.” Thiên Nhã ngoan ngoãn đáp

“Cậu không biết cô ấy là trợ lý riêng của tôi sao.” Một câu nói tuyên bố chủ quyền đầy ngang ngược, giọng điệu lạnh lẽo đến nỗi khiến người khác hận không thể chinh điều hòa lên mức cao nhất, đáng tiếc điều hòa trong phòng đã chinh đến mức cao nhất từ trước đó rồi

Hơn chục đôi mắt đồng loạt nhìn về phía Lạc Thần Hi, Thiên Nhã nhìn thấy anh trở về lập tức cúi đầu, cô cảm thấy không ổn, tối qua anh đập ly rồi đi thẳng, chắc hôm nay cũng sẽ không dễ dàng buông tha cô đâu

“Cô, vào đây.” Anh đứng trước cửa văn phòng Chủ tịch, ra hiệu với Thiên Nhã, trông khí thế đã biết không phải chuyện tốt lành gì, sau đó mở cửa lớn ra dút tay vào túi quần, đi vào trong.

Lạc Thần Dương khoanh tay, mang dáng vẻ chuẩn bị xem kịch hay

Cứu tôi! Cứu tôi! Thiên Nhã ra hiệu bằng ánh mắt với Lạc Thần Dương, nhưng dường như hành động này rất dư thừa, tên này căn bản chính là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, nếu không phải anh ta gây rắc rối, cô cũng sẽ không..

Trong văn phòng, Lạc Thần Hi ném bản hợp đồng bất bình đẳng kia ra trước mặt cô

“Cô tự mà xem, rốt cuộc hôm qua mình đã mắc phải những lỗi sai không nên phạm nào.” Tư thế của anh giống như một vị vua đang hỏi tội, về mặt u ám

Thiên Nhã nuốt nước miếng, cô có ư? Cô có phạm lỗi sao? Rõ ràng cô không sai, nhưng vì sao ngay cả chính cô cũng thấy như bản thân đã phạm lỗi

“Cô có gì muốn giải thích không?” Anh lạnh lùng liếc nhìn cô, hỏi

Chưa phản biện định tội, việc này thật sự quá bất công rồi chẳng? “Mắt đầu cũng phải biết tại sao bị chém, Chủ tịch, anh đừng đổ oan cho tôi.” Thiên Nhã nghĩ đi nghĩ lại, cô có lỗi gì đâu? Cô không thể để anh ta ức hiếp như vậy được, tình cờ làm gì cũng thấy như bản thân có lỗi với anh ta, ***, đây là kiểu suy nghĩ gì vậy!?

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Cô còn mạnh miệng đúng không?” Ánh nhìn chăm chăm và lằn lút của anh toát ra hơi lạnh u ám, dọa Thiên Nhã phải lùi về sau một bước.

“Anh..

anh đừng làm vậy!” Có việc gì từ từ nói! Đúng lúc này, Lạc Thần Dương lại “gõ cửa” tiến vào

“Ai cho phép cậu vào đây?” Lạc Thần Hi lạnh lùng quét mắt nhìn Lạc Thần Dương, giọng điệu rất đáng sợ

Lạc Thần Dương đoán chừng cũng bị dọa, khoanh tay đặt hông ngồi đối diện anh, nói với dáng vẻ ung dung: “Đương nhiên em phải vào đây để xem thử, anh thân yêu của em thăm vấn đến đâu rồi.” Lạc Thần Hi cũng khoanh tay: “Không phải nhanh như thế thì cậu đã chán ở lại bên này, nên muốn bị đuổi ra khỏi cửa chứ?” Hiện tại không phải lúc để nói đùa

Có trời mới biết tối hôm qua, sau khi anh đập ly rồi bỏ về đã cảm thấy phiền muộn đến mức nào, vậy mà người phụ nữ đáng chết này còn thờ ơ như vậy, thậm chí cũng không thèm chú động gọi điện nhận sai với anh, đúng là tạo phản.

Lạc Thần Dương nhanh mắt nhìn thấy bàn hợp đồng trên mặt bàn, vươn tay cầm lấy

Thiên Nhã ở bên cạnh bị dọa đến tái mặt, lập tức tiến lên muốn giành lại

Lạc Thần Dương chợt nê người, Thiên Nhã liền vồ hụt.

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn anh ta, mang ý cảnh cáo.

Lạc Thần Dương thấy phản ứng của hai người, đoán được sự quan trọng của tờ giấy này nên ra sức trốn tránh hành động giành giật của Thiên Nhã

“Ha ha, lẽ nào đây là loại kẻ ước bán thân gì đó sao? Để anh xem chút đi, hẹp hòi như thế là không được đâu.” Thiên Nhã đỏ mặt nóng tại, cái này quả thật không khác gì kẻ ước bán thân..

Bị anh ta nhìn thấy thì chết chắc rồi

“Nếu cậu không muốn rút khỏi đây hôm nay, thì để nó xuống.” Anh không phải loại người dễ chọc, ánh mắt lộ ra uy nghiêm không thể cự tuyệt

Lạc Thần Dương thấy thế liền thả hợp đồng về chỗ cũ, mắt húng nói: “Được thôi, anh nói chữ rút này, khiến em bị tổn thương sâu sắc, hay là thế này, Thiên Nhã, em ra đây giải thích anh nghe nội dung của bản hợp đồng thú vị này nhé?”

Anh ta nháy mắt ra hiệu, sau đó nắm tay Thiên Nhã, kéo mạnh cô ra ngoài.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Nụ hôn nhẹ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kha Từ Thích ngược mắt lên nhìn Karen, sau đó ánh mắt lại rơi xuống trên người Thiên Nhã, hiện lên vẻ không nỡ.

Cuối cùng, anh gật đầu: “Vậy làm phiền em rồi.”

Một câu “vậy làm phiền em rồi” thật sự nghe rất tổn thương. Anh họ, anh là gì của cậu ấy? Em chăm sóc cậu ấy, sao lại tới lượt anh nói câu “làm phiền”?

Kha Từ Thích ngồi thẳng người, nói bằng giọng điệu mang chút hàm ý cảnh cáo: “Bình thường anh nói chuyện như thế này với cô ấy ư?” Nhìn người phụ nữ mà mình nâng niu trong lòng bàn tay như châu báu bị người đàn ông khác sai bảo như vậy, cảm giác này thật..

***, khiến người khác bức bối

Lạc Thần Hi bỗng chốc nhìn chăm chăm vào mặt của Kha Từ Thích, nói như lẽ đương nhiên: “Chẳng lẽ nói như vậy là phạm pháp sao?” Hoàn toàn mang dáng vẻ “anh làm gì được tốt”.

Kha Từ Thích chợt tối sầm mắt, Lạc Thần Hi cũng nhìn anh ta, ánh mắt đầy khiêu khích và châm chọc, hai người lại đấu mắt với nhau

Thiên Nhã đỡ trán, trời ơi, ai đó hãy tới cứu cô đi, mau khiến hai người đàn ông này rời khỏi nơi này đi, nếu không sẽ có chiến tranh xảy ra mất

“Đầu của em, đau quá...” Cô đỡ đầu mình, nói với vẻ mặt “đau đớn”, Hai người đàn ông hướng ngay ánh mắt về phía cô, giả chết lúc cần thiết, chắc cũng không tính là phạm pháp đâu nhỉ

Nhưng Thiên Nhã nhanh chóng nhận ra giả chết không phải là một cách tốt.

“Em uống ly trà giải rượu này đi.” Kha Từ Thích bung trà đến, sau đó xoa trán cho cô.

Nên uống trà này hay không đây, nếu uống nó, chắc cô sẽ bị ánh mắt của Lạc Thần Hi giết mất, bởi anh đang ở đối diện, nhìn cô bằng ánh mắt uy hiếp.

Thôi vậy, cô đầu hàng

“Em không sao, bỗng nhiên lại hết đau rồi.” Thiên Nhã cười khan vài tiếng, trông còn khó coi hơn cả khóc.

Khó khăn lắm cuối cùng hai người đàn ông này đã nhận ra mình cần phải rời khỏi nơi này.

“Cò còn ngây người ra đó làm gì, không đi làm sao?” Hôm nay cũng không phải cuối tuần, mà cho dù là cuối tuần, thì hôm nay cò cũng phải đi làm, ai bảo hôm qua cò trốn việc đi làm “chuyện riêng”, hơn nữa còn là “chuyện riêng” khiến anh cực kỳ không thoải mái.

“Đề anh đưa em đi làm.” Kha Từ Thích nói.

Về mặt Lạc Thần Hi lập tức chuyển sang biểu cảm đứng kiêu “anh là cái thá gì”, nói: “Anh thuận đường?” “Chuyện ấy quan trọng sao?” Kha Từ Thích tò về không quan tâm, đáp

“Đương nhiên không, điều quan trọng ở đây là cò ấy không thể ngồi xe của anh, mà phải ngồi của tôi, ok?” Anh nói xong liền “xách” Thiên Nhã lên bước ra ngoài.

“Từ Thích, vậy em đi làm trước đây.” Thật ra là cò bị ép buộc...

“Chắc..

chắc tối qua tôi không phạm phải sai lầm nào không thể tha thứ chứ?” Ngồi trên xe Lạc Thần Hi, Thiên Nhã nhìn gương mặt âm u của anh, sợ sệt nói

“Hôm qua tôi mặc thế nào?” Hỏi một đằng, anh trả lời một nẻo,

Thiên Nhã cố gắng nhớ lại: “Hình như là một chiếc áo khoác màu xanh đậm.” Hơn nữa còn là loại có giá trên trời.

“Cò đền tôi đi.” Anh nhanh chóng trả lời

Thiên Nhã giật mình: “Tại sao chứ?” Tên này thật khó hiểu! Lạc Thần Hi quét mắt nhìn cô: “Cò tự nghĩ.” Cuối cùng anh cũng đã tìm được lý do để mạnh tay trả thù cô, hừ, ai bảo cô thân mật với Kha Từ Thích trước mặt anh, thật là anh tức điên rồi

Thiên Nhã cố gắng nhớ lại, một giây, hai giây, ba giây, một lúc lâu sau..

Sắc mặt cô tái nhợt

“Tôi..

tôi muốn nôn.” Câu nói này vang vọng trong đầu cô, còn có gương mặt u ám y như mây đen đầy trời của anh..

A, trời ơi, La Thiên Nhã, một lần nôn của mày tốn biết bao nhiêu tiền đấy! “Tôi giặt sạch cho anh được không?” Cô cố gắng giảm việc đền bù tổn thất đến mức thấp nhất

“Vứt rồi.” Anh thẳng thừng gạt bỏ ý định vừa mới nhen nhóm của cô

Ai bảo cô vì người đàn ông khác mà uống say đến không biết trời trăng gì, còn dám anh em em với Kha Từ Thích trước mặt anh, còn..

Tóm lại, tội trạng của cô thật sự đã quá nhiều, đây chính là cái giá phải trả, hiểu chưa? Có điều nếu cô tưởng chỉ thế là hết thì cò vẫn còn ngây thơ lắm

Nhưng, dường như anh đã quên mất một vấn đề rất quan trọng, cò và Kha Từ Thích, hai người vốn dĩ chính là “người yêu của nhau”

Thôi vậy, mối quan hệ này của họ, hiện tại anh dứt khoát làm lơ không tính toán

Có thể từ từ tính sổ với La Thiên Nhã, nhưng có một người mà bây giờ anh phải lập tức quay về giải quyết triệt để

Lạc Thần Dương, thằng nhóc này, đúng là không sợ chết mà.

Thực tế chứng minh, Lạc Thần Dương không phải loại người không sợ chết, hoặc có thể nói rằng, anh ta rất xảo quyệt.

Bởi anh ta biết hôm nay chính là “ngày chết” của mình, nên cố ý gọi cứu binh đến, mà người này đương nhiên chính là...

“Ông nội, sao ông lại đến đây?” Lạc Thần Hi vừa vào văn phòng Chủ tịch đã nhìn thấy cảnh hai ông cháu tương thân tương ái, trò chuyện vui vẻ, Lạc Thần Dương còn hiếu thảo đám lưng cho ông cụ

Cụ Lạc đang được cháu trai mà cụ quý nhất đỡ đến vui vẻ, trên gương mặt nghiêm túc nở nụ cười đầy cung chiều hiếm có

Nhìn thấy Lạc Thần Hi, nụ cười ấy biến mất, nhưng khóe môi vẫn cong lên, cụ ho khan hai tiếng: “Sao ông không thể tới đây? Lễ nào ông không được đến xem nơi cháu mình làm việc?” Lạc Thần Dương cung kính giúp cụ rót trà, nói: “Ông nội, ông không cần lo lắng cho cháu, cháu nhất định sẽ chăm chỉ học tập anh trai, anh ấy cũng rất quan tâm chăm sóc cháu mà, anh nhỉ?” Lạc Thần Dương nhìn Lạc Thần Hi, nói như ám chỉ.

Lạc Thần Hi ngồi đối diện hai ông cháu, nghịch nhẵn, nhìn Lạc Thần Dương bằng ánh mắt sâu xa: “Ông nội thật sự đã có người kế tục rồi, có đứa cháu trai thông minh tuyệt đỉnh như cậu, cậu có chắc là mình cần đến sự quan tâm và chăm sóc của tôi không?”

Cụ Lạc nghe ra ẩn ý trong câu nói của Lạc Thần Hi, cụ khẽ nhếch môi, nhìn chằm chằm Lạc Thần Hi

Lạc Thần Dương cười “kiêm tốn”: “Anh nội vậy thì em biết để mặt mũi ở đâu, nếu nói đến thông minh tuyệt đỉnh, có ai vượt được anh cơ chứ, có điều gì em làm chưa đúng, hoặc mạo phạm, thì xin anh tha thứ cho em.” Lạc Thần Hi cười lạnh: “Nhìn bộ dạng này của cậu, người khác không biết còn tưởng rằng cậu đã gây ra chuyện gì có lỗi với tôi đấy.” “Ha ha, lời của anh thật khiến người khác phải run rẩy, ai dám gây chuyện với anh chứ, dù có thì cũng chỉ là bất đắc dĩ, vô tình thôi.” Quan trọng nhất là phải cố gắng rửa sạch hành vi phạm tội

“Ồ, vô tình? Bất đắc dĩ? Hai từ này xuất phát từ miệng cậu, vẫn thật sự cảm thấy vô cùng chói tai.” Anh như cười như không, nói

Cụ Lạc hừ lạnh một tiếng: “Xem ra giữa hai anh em các cháu, đã xảy ra một số chuyện mà ông không biết.” Thảo nào mới sáng sớm tên nhóc này đã mời ông đến công ty khảo sát thái độ làm việc của nó, chắc là đã làm sai chuyện gì đó nên sợ bị Lạc Thần Hi tính sổ đây mà

“Ôi không, sao có thể! Giữa hai anh em cháu có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ, à, không, giữa cháu và anh quả thực có thể xảy ra rất nhiều chuyện, ví dụ như làm việc chung ăn ý này, chuyện gì cũng bàn với nhau này vẫn vẫn.” Lạc Thần Dương giống như vừa nghe thấy chuyện cười, bước qua ngồi cạnh Lạc Thần Hi, khoác tay lên vai anh, thể hiện mối quan hệ khăng khít hết sức có thể

Lạc Thần Hi nhếch môi, thân nhiên đây bàn tay đang khoác trên vai mình xuống, phủ nhẹ vai hai cái: “Có thể làm việc chung ăn ý hay không, phải xem bản lĩnh của cậu, còn chuyện gì cũng bàn với nhau, sao cháu dám so với ông nội, hai người cứ thông thả trò chuyện, cháu xin phép vắng mặt.”

Anh đứng lên, nhìn Lạc Thần Dương bằng ánh mắt mang ẩn ý sâu xa, sau đó gật đầu với cụ Lạc, nói.

Lạc Thần Dương, dùng tưởng gọi ông nội đến thì tôi không trị nổi cậu, dám mang ông nội ra chèn ép tôi, cậu đúng là không thiết sống nữa

“A, anh trai yêu quý, bộ đồ này của anh..

từ tối qua đến nay anh không thay quần áo sao?” Lạc Thần Dương nói ra phát hiện mới” của mình với biểu cảm khoa trương.

Biết rõ còn cố hỏi, già ngây già dại thì anh ta là số một

Về mặt Lạc Thần Hi buồn cười nhìn anh ta: “Cậu đúng là quan sát kĩ đấy.” “Anh, anh nên chú ý đến sức khỏe của mình, cũng nên quan tâm chị dâu của em một chút, nửa đêm phòng không gửi chiếc, thật sự là rất đáng thương.” Lạc Thần Dương tỏ vẻ “đau lòng” khuyên nhủ

“Nếu cậu chịu bỏ ra một chút hơi sức như vậy cho công việc, chắc là tương lai sẽ cực kỳ rộng mở.” Anh chế giễu ngược lại, sau đó đi thẳng vào phòng thay quần áo

Lạc Thần Dương nhìn bóng lưng của Lạc Thần Hi, âm thầm cười trộm, anh không nể mặt em, thì cũng phải nể mặt ông nội thôi

Cụ Lạc đứng dậy, nói: “Được rồi, cháu trai yêu quý của ông, cháu treu đùa ông như đám khi trong bầy xiếc, chắc cũng đủ rồi? Ông cũng nên trở về thôi, không lại làm lá chắn sống cho người ở đây.” Cụ sầm mặt nói

Lạc Thần Dương biết quý kẻ của mình đã bị vạch trần, vội cười xòa, nói: “Hi hi, ông nội, ông tha cho cháu lần này đi, cháu hứa lần sau sẽ không dám nữa, mạng nhỏ này cũng rất quan trọng.” Anh ta đã từng chứng kiến thủ đoạn của Lạc Thần Hi, đến cha già nhà anh ta cũng bị Lạc Thần Hi đùa bỡn xoay vòng vòng, huống hồ là anh ta? Nếu không phải ông nội đến đây, chắc là anh ta đã bị Lạc Thần Hi xử rồi.

“Hừ, họa là do cháu làm, tội lại muốn ông đỡ cho cháu, vậy cháu nói xem, có phải cháu nên giúp ông cháu, làm một số chuyện không?” Cụ Lạc hơi híp mắt, nói đầy ẩn ý.

Lạc Thần Dương hiểu ra, vỗ ngực, nhỏ giọng nói: “Ông nội có gì cần, cứ nói với cháu, cháu đảm bảo sẽ hoàn thành yêu cầu của ông.”

“Người đẹp, đang pha cà phê sao? Pha giúp anh một ly nhé?”

Thiên Nhã đang pha cà phê ở gian uống nước, Lạc Thần Dương đột nhiên ngó đầu ra từ phía sau, cười hi hi nói

Tên này, còn dám xuất hiện trước mặt cô, nếu không tại anh ta, cô cũng không cần bồi thường quần áo cho Lạc Thần Hi! “Tôi là trợ lý riêng của Chủ tịch, nếu muốn uống cà phê, anh tự pha đi.” Thiên Nhã hiếm khi không khách sáo, thẳng thừng từ chối

“Ấy ấy, anh là sếp nhỏ của em đó, sao em có thể đối xử với người ta như vậy.” Lạc Thần Dương nói với về mặt “ấm ức”

Thiên Nhã bắt đắc dĩ cắn răng, hỏi: “Chuyện anh đồng ý với tôi hôm qua, nói được phải làm được đấy.” Lạc Thần Dương giả vờ mất trí nhớ: “Chuyện gì cơ? Con người của anh, hay quên lắm.” “Anh!” Cô biết ngay không nên tin tưởng tên này mà! “Chuyện của Từ Thích.” Thiên Nhã nói thẳng, cô không tin anh ta vẫn có thể giả ngu

“Chuyện của Kha Từ Thích? Trời ạ, anh nói đùa thôi, sao em lại tưởng thật cơ chứ? Lẽ nào em không biết, đã là đàn ông, chỉ cần em tin lời của người đó một chút, cũng sẽ đau khổ tột cùng ư?” Lạc Thần Dương hoàn toàn nạng đáng về được lợi lại còn khoe mẽ.

“Anh!” Thiên Nhã tức đến nghẹn lời, tên này, hôm qua cưỡng ép “bắt cóc” cô đi mới khiến chuyện tối qua xảy ra, có trời biết cô vẫn đang chờ bị Lạc Thần Hi tính sổ đây.

Được, xem như anh ta lợi hại, Thiên Nhã hít một hơi thật sâu, từ lúc tên này xuất hiện thì chính là lúc bị kịch của cô bắt đầu

“Muốn cà phê đúng không?” Thiên Nhã đột nhiên cười hi hi, giọng cà phê lên hỏi

“Muốn, đương nhiên muốn.” Lạc Thần Dương cũng cười tí mắt, đáp

“Qua đây.” Cô duỗi ngón tay ngoắc hai cái

Về mặt Lạc Thần Dương buồn cười, đi qua đó hai bước

“Á!” Sau đó là tiếng hét thảm thiết của Lạc Thần Dương.

Thiên Nhã nổi giận dùng dùng bước ra khỏi gian uống nước, đúng lúc chạm mặt Hạ Nhật Y nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nên đi tới: “Có chuyện gì vậy?”

Thiên Nhã trả lời như chuyện không liên quan đến mình: “Không biết, chắc là bị bệnh.” Sau đó cô cúi đầu đi ra ngoài.

Hạ Nhật Y đi vào gian uống nước, nhìn thấy Lạc Thần Dương đang đứng một chân, hai tay bưng ôm cái chân còn lại, nét mặt đau đớn

Cô ta nhú mày hỏi: “Phó Chủ tịch, anh không sao chứ?” Lạc Thần Dương vịn bàn, vờ như không có gì: “Không sao, chỉ là bị một con voi giẫm thôi.” Ha, nhìn không ra người phụ nữ mãnh mai yếu ớt như vậy mà sức lại mạnh đến thế

Song kiểu bạn gái ngang tàng bạo ngược như vậy, anh ta trái lại rất thích

Hạ Nhật Y cười khan một tiếng, nói: “Vậy tôi ra ngoài trước.” Lạc Thần Dương giọng tay làm tư thế ok.

Khoảnh khắc Hạ Nhật Y quay người rời đi, ánh mắt cô ta chợt đổi sắc thái

La Thiên Nhã, xem ra cô đúng là có bản lĩnh, có thể khiến hết người đàn ông này đến người đàn ông khác đối xử với cô đặc biệt như vậy

“Này này, các cậu nghe chuyện gì chưa? Có ai biết sáng nay La Thiên Nhã kia ngồi xe của ai đi làm không?” Nhà vệ sinh nữ luôn là nơi mà hội chị em buồn chuyện tranh thủ thời gian vào đây để trao đổi những tin tức” mới nhất

“Tớ biết! Cô ta ngồi xe Chủ tịch đi làm, chính mắt tớ nhìn thấy.” Mấy đồng nghiệp nữ còn lại hít vào một ngụm khí lạnh: “Không phải chứ! Người phụ nữ đó! Lại dám cùng Chủ tịch đại nhân..

Hon nữa còn ngồi xe Chủ tịch đi làm một cách đường hoàng? Còn đầu công lý!” Một đồng nghiệp nữ vừa ghen tị vừa căm hận lại kinh ngạc nói

“Đúng thế! Cô ta cũng quá không biết xấu hổ rồi, lại có thể làm ra chuyện như vậy, đúng là làm mất mặt phụ nữ chúng ta.” Một đồng nghiệp nữ cùng chung mối thù nói.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Sự dịu dàng chết tiệt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hai người quay đầu lại. Thiên Nhã kinh ngạc: “Anh, sao anh lại ở chỗ này?”

Con người Lạc Thần Hi trầm xuống. Anh đi tới nói với Kha Tử Thích: “Tôi nghĩ không biết anh có cần phải phòng thủ ở bên người cô em họ thật thật giả giả kia không?”

Ánh mắt Kha Tử Thích lưu luyến dừng trên người Thiên Nhã. Thiên Nhã vội vàng nói: “Không sao đâu, Tử Thích. Anh trở về chăm sóc Karen đi! Em ở đây một mình ổn mà.”

“Anh phục vụ, làm ơn tìm kem trị bóng mang qua đây.” Thiên Nhã dặn dò nhân viên phục vụ, vẫn nắm chặt bàn tay bị bóng của Kha Tử Thích.

Lạc Thần Dương nhìn hành động thân mật và thái độ nói chuyện của hai người, còn có sắc mặt trở nên u ám của Lạc Thần Hi, trái lại đến lượt anh ta mang điệu bộ xem kịch hay

“Chủ tịch Kha, tôi thật sợ ý, sao mà ngay cả cả phê cũng không cảm chắc, thật là có lỗi.” Anh ta nói vậy, nhưng lại không thể hiện chút thái độ nào, rõ ràng chính là gây sự

Nhân viên phục vụ vội vàng mang kem trị bóng đến, Thiên Nhã nhận lấy, nhẹ nhàng bôi cho Kha Tử Thích

Anh nhìn đáng vẻ Thiên Nhã lo lắng cho mình, trong lòng thấy ấm áp, có thể nhận được sự quan tâm của Thiên Nha, cho dù bị bóng mỗi ngày, anh cũng bằng lòng

Lạc Thần Dương nhìn ánh mắt dịu dàng của Kha Tử Thích dành cho Thiên Nhã, thờ dãi: “Chắc chắn, một cảnh tượng ấm áp biết bao, có phải tối nên cảm ơn ly cà phê này nhiều không, đã giúp chúng ta nhìn thấy một hình ảnh thú vị như vậy.” Anh ta cố tình nói lớn, chỉ lo Lạc Thần Hi đang nổi nóng không nghe thấy.

Lạc Thần Hi nhếch môi nở nụ cười lạnh: “Chủ tịch Kha có cần đến bệnh viện kiểm tra không? Làm anh bị thương tại Khách sạn Lạc Thần, vẫn thật sự làm người khác lo lắng.” Anh châm chọc, đặc biệt nhấn mạnh nửa câu sau, người mà anh nói đến không nghĩ ngờ gì chính là Thiên Nhã

Hạ Nhất Y thấy vậy, nói xen vào một câu như cố ý lại như vô tình giải đáp nghi hoặc” cho Lạc Thần Dương: “Có thể Phó Chủ tịch không biết, trợ lý La là bạn gái của Chủ tịch Kha.” Về mặt Lạc Thần Dương như bùng tỉnh, xem ra vở kịch này còn hay hơn trong tưởng tượng của anh ta, cuối cùng đã tìm được thú vui tại Tập đoàn Lạc Thần rồi

“Cái gì? Cô trợ lý của anh là bạn gái của Chủ tịch Kha ư? Việc này thật là, làm người khác kinh ngạc nha.” Lạc Thần Dương mang vẻ mặt “không sao hiểu nổi”

Khoẻ mặt Lạc Thần Hi cong lên như cười như không, nói: “Nói nhảm cũng nhiều rồi, Chủ tịch Kha, nếu tay của anh không sao, vậy thì bắt đầu cuộc họp đi.” Thiên Nhã nhận ra sự không vui của Lạc Thần Hi, cũng tự thấy biểu cảm lúc này của mình có chút khiến người khác hiểu lầm, gương mặt bất giác hơi nóng lên

Kha Tử Thích bình thản nói: “Chuyện nhỏ thôi, bắt đầu đi.” Anh không dự định nói chuyện phiếm với Lạc Thần Dương nữa

Lạc Thần Dương khoanh tay dựa lên lưng ghế, trên môi trước sau đều mang nụ cười phóng túng, ánh mắt luôn nhìn chăm chăm Kha Tử Thích, nhìn chăm chăm đến nỗi những người đang ngồi ở đó cũng cảm thấy bất thường

Còn Kha Tử Thích thì nghiêm túc trao đổi hạng mục, kế hoạch công trình với Lạc Thần Hi và những người phụ trách, đáng vẻ không hề bị mất tự nhiên.

Cho đến khi cuộc họp kết thúc, Lạc Thần Dương đập bàn đứng dậy, làm mọi người giật cả mình.

Anh ta bước đến giữa Kha Tử Thích và Lạc Thần Hi, khoác vai của hai người, nói: “Nào, hôm nay để tôi mời hai ông anh đi ăn một bữa ra trò, đồ ăn của khách sạn cũng ăn ngán rồi, tôi đưa mọi người đi nếm thử khách sạn cao cấp mới mở của thành phố A, mọi người không được từ chối đâu đấy, tôi sẽ giận đó.”

Lạc Thần Hi đề lộ vẻ mặt châm biếm: “Tiệc Hồng Môn chẳng? Song vẫn chưa có buổi tiệc Hồng Môn nào mà tôi không dám đến.” Anh thoảng đưa mắt ra hiệu với Kha Tử Thích như cố ý lại như vô tình, thẳng thốt này xích mích với Kha Tử Thích từ khi nào? Kha Tử Thích nhận được ánh mắt ra hiệu của anh, cười đáp: “Vậy tôi chỉ đành liêu mình đi cùng rồi.” “Em đừng đến Cô không cần đến.” Lạc Thần Hi và Kha Tử Thích cùng nhìn về phía Thiên Nhã, đồng thanh nói

Thiên Nhã đang khó xử không biết mình là trợ lý riêng của Lạc Thần Hi thì có cần đi theo không, trước đây anh ta ăn cơm hay gì đó đều muốn đưa cô đi, thấy hai người đàn ông đều đồng thanh bảo cô không cần đi theo, nên đang cảm thấy vui vẻ

Lúc này Lạc Thần Dương lại bước đến khoác vai của cô: “Trợ lý riêng của anh tôi, bạn gái của Chủ tịch Kha đương nhiên phải đi, nếu không đi tôi sẽ không tha cho cô, và hai người đâu.” Anh ta nói như ra hiệu với Lạc Thần Hi và Kha Tử Thích

Đôi mày anh tuấn của Lạc Thần Hi và Kha Tử Thích nhíu lại cùng lúc, mỗi người giơ tay gỡ một bên tay của Lạc Thần Dương, nói: “Đi thôi.” Thiên Nhã đi sau lưng họ, vậy rồi cuộc tôi có cần đi theo hay không! Thiên Nhã quay người nhìn Hạ Nhất Y đề xin ý kiến, Hạ Nhật Y thoảng quét mắt nhìn cô, sắc mặt khó coi, đi thẳng ra ngoài

Người phụ nữ này có sức hút gì chứ? Khiến Lạc Thần Hi và Kha Tử Thích đều ghen tuông tranh đoạt vì cô ta, một Lạc Thần Dương như thế về đây, cũng đối xử đặc biệt với cô ta

Thiên Nhã chỉ đành miễn cưỡng ra ngoài theo

Kha Tử Thích và Lạc Thần Hi đều lái xe của mình

Kha Tử Thích mở cửa xe cho cô, mời cô ngồi vào trong

Thiên Nhã vừa định ngồi lên ghế lái phụ của Kha Từ Thích thì đã bị bàn tay lớn của Lạc Thần Hi bắt lấy: “Cô không biết hiện tại đang giờ làm việc sao?” Sau đó anh ra hiệu cho cô ngồi lên xe của mình, Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích nhìn nhau, hai người đàn ông độ sức qua lại bằng ánh mắt

Lạc Thần Dương ở phía sau nhìn cảnh thú vị này, bật cười àm lên: “Đừng giành nhau, Thiên Nhã, nào, qua ngồi xe anh, xe của anh mới mua đây, toàn thể giới chỉ có năm mươi chiếc thôi, hôm nay em này mới được ngồi nó.” Hai người đàn ông cùng quét mắt nhìn gương mặt của cô, trao đổi với cô bằng ánh mắt: Em không được ngồi xe của anh ta

Họ dọa Thiên Nhã sợ đến toát mồ hôi đầy trán, nhưng Lạc Thần Dương thật sự không sợ chết, dắt tay Thiên Nhã rồi đẩy cô lên xe của mình, hoàn toàn không lưu tâm đến ánh mắt cảnh cáo và uy hiếp của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích.

Thiên Nhã thật sự như ngồi trên đồng lửa, sớm biết cô đã không đi theo rồi

Một chiếc taxi chạy lướt qua, khiến cô rất muốn kêu lớn: Taxi! Xin đợi chút, tôi muốn đi! Làm thế thì sẽ không đắc tội với ai nữa

Nhưng mà cô không hiểu, cho dù cô không làm gì cả cũng sẽ luôn có người có ý khơi lên sự không vui của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích, đương nhiên người này chính là Lạc Thần Dương

Đây thật sự là buổi tiệc Hồng Môn, đối với Thiên Nhã thì là vậy

“Nào nào nào, mọi người cứ uống hết mình nhé, chút ít tiền rượu này Lạc Thần Dương tôi vẫn là trả nổi.” Lạc Thần Dương vừa nói vừa rót rượu vào ly rượu vang của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích, sau cùng còn rót một nửa vào ly rượu của Thiên Nhã

Thiên Nhã có chút đứng ngồi không yên, bởi vì vẻ mặt của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích từ nãy đến giờ đều bất thường, Lạc Thần Hi thì thôi không nói, ngay cả Kha Từ Thích trước nay tính khí tốt đến lạ cũng.

sắc mặt không tốt

lắm

Còn cô, đang bị hai người đàn ông mặt mày u ám này kẹp ở giữa

Ngay cả nuốt nước miếng cô cũng sợ, đừng nói là uống rượu.

“Nào, Thiên Nhã, hai chúng mình cạn ly.” Lạc Thần Dương nâng ly rượu nói với Thiên Nhã

Thiên Nhã vừa định vươn tay cầm ly rượu, hai bàn tay lớn đã lần lượt nắm lấy cổ tay của cô

“Không được uống.” Lạc Thần Hi nói

“Để anh.” Kha Từ Thích vươn tay cầm ly rượu của cô lên một cách dứt khoát, thay cô uống với Lạc Thần Dương

Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn Kha Từ Thích nâng ly rượu của Thiên Nhã và uống hết, vỗ tay: “Chủ tịch Kha thật hào sảng, kiên quyết uống luôn phần của tôi rồi?” Lạc Thần Dương cũng ra sức vỗ tay: “Hay! Chủ tịch Kha gan dạ, tôi cũng uống đây!” Anh ta lại rót đầy ly rượu của mình, ừng ực uống sạch

Sau đó anh ta đặt ly rượu xuống, chỉ vào Kha Từ Thích và nói: “Có thể nhìn ra, Chủ tịch Kha rất yêu người bạn gái này của mình, Thiên Nhã, cô thật hạnh phúc đây, người con gái dưới tuổi vàng ấy cũng yêu anh ta trong khổ sở, chắc là vô cùng ngưỡng mộ đồ kị với cô.”

Lời nói này khiến sắc mặt của những người ngồi chung bàn chợt thay đổi, mỗi người mỗi nét khác nhau.

Kha Từ Thích hạ tầm mắt, ánh mắt âm u, bàn tay đang nắm ly rượu lộ rõ các khớp xương.

Thiên Nhã ngạc nhiên nhìn Kha Từ Thích, người con gái dưới tuổi vàng? Ý anh ta là sao? Trong mắt Lạc Thần Hi lộ vẻ hứng thú, nhìn Lạc Thần Dương, trái lại hi vọng anh ta nói ra nguyên do

Lạc Thần Hi tao nhã cầm ly rượu lên, nhấp một ngụm rượu vang nhỏ, nói: “Xem ra Chủ tịch Kha cũng là một người có câu chuyện mà người khác không biết.” Thiên Nhã nhìn bàn tay đang siết chặt ly rượu vang của Kha Từ Thích, còn có gương mặt nhìn nghiêng đầy đau buồn của anh, có thể cảm nhận được trong lòng anh không thoải mái

Nên cô nói: “Nào, chúng ta uống thêm một ly nhé.” Vì đề bảo vệ Kha Từ Thích, cô chuyển sang chủ đề khác, không hi vọng mọi người tiếp tục “thảo luận”

“Sao vậy? Chủ tịch Kha cảm thấy không thể nhắc lại chuyện cũ sao? Hay là căn bản chẳng đáng đề nhắc đến?” Lạc Thần Dương nói tiếp, trong ánh mắt luôn bồn chột và tùy tiện để lộ sự sắc bén và lẩn tránh hiểm thấy

“Đủ rồi!” Thiên Nhã quát anh ta, vì cô cảm nhận được sắc mặt của Kha Từ Thích đã trở nên vô cùng khó coi, cô chưa từng nhìn thấy Kha Từ Thích như vậy, ánh mắt vốn điềm tĩnh lại đầy dục dăng, lúc này trở nên u ám đến đáng sợ

Lạc Thần Dương bị khí thế đột ngột của Thiên Nhã khiến cho sắc mặt cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục đáng vẻ như trước.

“Ha ha, anh trai yêu quý của em, anh xem trợ lý yêu quý của anh kia, em chẳng qua chỉ nói đùa, nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô ấy đi, lẽ nào đây chính là nóng lòng bảo vệ vì yêu?” Thật ra sắc mặt của Lạc Thần Hi cũng không tốt là bao, thấy Thiên Nhã có bảo vệ Kha Từ Thích, anh cảm giác như có ai đó làm đổ một lọ giấm, khiến nó chảy cuộn cuộn trong lòng mình

“Được, anh muốn đùa chứ gì? Nói đùa thôi đi, nói đi.” Từ trước đến nay Kha Từ Thích quan tâm cô như thế, bây giờ nên đến lượt cô đứng ra bảo vệ anh rồi

Thiên Nhã thấy Lạc Thần Dương nhìn mình chằm chằm không nói gì, tự cô rót rượu vào ly: “Nào, tôi cạn ly với anh.” Cô giơ ly rượu lên, một hơi uống hết

Sau đó cô lại đổ, tiếp tục uống

Lạc Thần Dương nhìn cô, trong mắt lộ ra ý cười vì hoàn thành mưu kế, bởi cô không nhận ra, sắc mặt của Lạc Thần Hi đã chuyển sang phần nộ

Kha Từ Thích vươn tay ra, ngăn cô lại, nụ cười đã trở về trên gương mặt: “Đừng uống nữa, mặt em cũng đỏ rồi kia.” Anh dịu dàng giúp cô lau rượu vang nơi khóe môi, hành động cố gắng bảo vệ của cô, làm trái tim bỗng chốc đóng băng của anh khi nãy lại quay về âm áp.

Lạc Thần Hi vỗ tay vang dội, khoe môi đầy chàm biếm: “Được, được lắm! Hay cho một cảnh ân ái âm nồng, hai người cứ từ từ, tôi xin phép về trước.” Anh nâng ly của mình, ngửa đầu uống hết rượu trong ly, đặt mạnh xuống đĩa xoay, chân ly bị nứt vỡ trông rất đáng thương, anh quay người đi ra ngoài

Thiên Nhã ngán ra nhìn chiếc ly “đầu một nơi, thân một nẻo”, thấy như da đầu của mình cũng ngứa ran rồi, thầm nghĩ không ổn, sao cô lại ngửi thấy mùi giảm nồng đậm

Anh ta..

không phải là đang ghen chứ..

Câu trả lời đã rất rõ ràng

Được rồi, kịch cũng xem đủ rồi, cũng nên ngừng rồi, Lạc Thần Dương đứng dậy, về mặt trên đùa: “Tôi cũng không làm phiền hai vị tiếp tục ân ái nữa, cáo từ trước, Chủ tịch Kha, sau này chúng ta vẫn còn rất nhiều cơ hội để tụ họp.” Anh ta vỗ vai của Kha Từ Thích, thoáng nở nụ cười, sau đó đi ra ngoài.

Thiên Nhã thầm phi nhỏ cái tên không dung tạo nên sóng gió này

Cô ra sức vỗ mu bàn tay của Kha Từ Thích, hỏi: “Anh không sao chứ?” “Ừm, không sao.” Kha Từ Thích cười miễn cưỡng, đáp.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vỡ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Nhảy xuống từ chỗ này

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong quán cà phê ngoài trời của khách sạn **Thì Chung**, **Kha Từ Thích** và **Lạc Thần Dương** ngồi đối diện nhau.

Lạc Thần Dương bắt chéo hai chân, trên mặt là nụ cười bốn cột, trong mắt là sự giấu cột và cuồng ngạo.

“Nhớ kỹ những gì tôi nói. Có chuyện gì cứ nhắm thẳng vào tôi, không nên làm tổn thương người khác.” **Kha Từ Thích** nặng nề mở miệng, ánh mắt luôn ấm áp của anh giờ không còn nữa. Anh đã nhịn đủ rồi.

Có một điều chắc chắn đó là anh ta bị điên, nếu không thì sao lại đùa giỡn với mạng sống của mình để thực hiện cú drift, lái xe mà chẳng khác nào đang điều khiển máy bay như thế!

Trên đường lớn, Thiên Nhã vịn xe, nôn đến quận bụng

Lạc Thần Hi dựa ở đầu xe, mang nét mặt của người vừa thực hiện xong một trò đùa quái đản, hỏi trong “lo lắng”: “Sao rồi? Đã nôn đủ chưa?” Cái tên biến thái này..

“Anh vô lại!” Thiên Nhã vịn xe, yếu ớt mắng, quả thật chẳng khác nào vừa ngồi một chuyến tàu lượn siêu tốc, choáng váng cả đầu óc, đáng thương cho bữa tối mà cô chỉ ăn được một chút, đều bị nôn ra hết

“Dám mắng sếp như thế, lẽ nào cứ muốn bỏ mạng nơi hoang vắng?” **Lạc Thần Hi** hỏi với vẻ mặt uy hiếp

Thoáng nhìn đèn đường lơ mờ ở hai bên con đường lớn mênh mông vô tận, Thiên Nhã hít vào một ngụm khí lạnh, nhớ lại đêm mưa ấy, cổ bị anh ta bỏ rơi ở một nơi như thế, sau đó lạnh đến mức ngất đi..

Anh ta tuyệt đối có thể làm ra chuyện như vậy

“Thế nào? Muốn tôi đưa cơ về, thì nhận sai trước đã.” Nhìn thấy nét mặt sợ sệt của cô, **Lạc Thần Hi** rất là đắc ý.

“Vô lại.” Thiên Nhã nhỏ giọng mắng.

“Gi?” Anh vô như không nghe thấy.

“Tôi nói anh...”

Anh trừng cô

“Tôi không nói gì cả!” Phụ nữ giỏi phải biết tránh đi cái hại trước mắt, cô đã tiếp thu được một bài học rồi,

Cái tên này, lần nào cũng thế! Đáng ghét! “Vậy thì tốt, lên xe.” **Lạc Thần Hi** làm một tư thế “mời”, nể tình hôm nay cô bị chơi khăm đến không thể tả nổi, hơn nữa còn là anh cố tình, anh đành tha thứ cho cô một lần vậy

Tuy rất không muốn lại phải ngồi lên “chiếc xe bay” của anh, nhưng một cô gái bước đi một mình trên con đường này vào đêm tối mịt mù như thế, vẫn là quá đáng sợ rồi, đoán chừng cô còn chưa kịp đợi cứu binh đến, thì đã..

Xe chạy một lúc lâu, mới về đến khu Vân Thành,

“Ừng ục ục ục.” Bụng của cô không yên phận mà kháng nghị thành tiếng

Lạc Thần Hi cong khoe môi, dừng xe ở quán nhỏ bán mì sợi: “Muốn ăn một bát không?” Anh nhìn bụng của cô và hỏi, như đang nói chuyện với cái bụng

“Ừng ục ục ục.” Bụng cô giúp cô trả lời câu hỏi của anh

Thiên Nhã thầm trách cái bụng của mình không yên phận, sau đó thì không kìm nổi sự ngạc nhiên vì tên này lại có thể chủ động cùng cô đến quán nhỏ ấy để ăn mì? Không phải chứ, chắc chắn là thần kinh anh ta gặp vấn đề, nếu không thì chính là đã thay tính đổi nết.

Quán mì sợi nhỏ bé bởi vì có một người điển trai như **Lạc Thần Hi** vào ngồi mà trở nên sôi nổi

Hai vợ chồng ông chủ và những vị khách khác cũng nhận ra anh chính là Chủ tịch của Tập đoàn Lạc Thần, cũng chính là người đại diện của khu Văn Thành hiện giờ

Mọi người mới kinh ngạc phát hiện, thì ra Thiên Nhã lại có thể làm ở Tập đoàn Lạc Thần, hơn nữa còn là trợ lý của Chủ tịch Lạc.

“Đúng, cô ta là trợ lý riêng của cháu.” Lạc Thần Hi cố tình nhấn mạnh từ “riêng”, như đang long trọng giới thiệu một sản phẩm

Thiên Nhã toát mồ hôi, giọng điệu này nghe như cô rất hữu dụng vậy.

Thiên Nhã nhìn Lạc Thần Hi trò chuyện vài câu với các hàng xóm, trông như tâm trạng anh ta đang rất tốt, điệu bộ rất vui vẻ

Đến khi cô cúi đầu nhìn vết rượu vang vẫn còn chưa khô trên quần áo của mình thì đột nhiên sực tỉnh.

“Cô nhìn cái gì, còn không ăn nhanh.” Lạc Thần Hi thấy vẻ bưng bĩnh của Thiên Nhã, nghiêm mặt nói.

Thiên Nhã nhai mì, con bực mình lại nổi lên: “Cái tên bụng dạ đen tối nhà anh.” Giọng cô hơi ngong nghịu không rõ

Lạc Thần Hi khoanh tay, nói: “Hóa ra cô cũng hiểu bụng dạ đen tối nghĩa là gì?” Điều bộ của anh như muốn nói rằng cô rất ngốc

Thiên Nhã hít thở sâu một hơi, bưng bát mì sợi đứng dậy nói: “Ông chủ ơi, mang cho cháu chút...” “Ồi...” Cô vừa “không cần thận”, thì bát mì ấy đã hất lên người của Lạc Thần Hi.

Về mặt Thiên Nhã “áy náy”: “Chủ tịch, xin lỗi nha, không phải tôi cố ý đâu.” Mọi người trong quán nhỏ đều toát mồ hôi đầm trán, dường như là Chủ tịch Tập đoàn Lạc Thần, hiếm khi ghé thăm những quán nhỏ như thế này để ăn mì sợi, vậy mà còn bị người khác “bất cẩn” hất mì lên người, hơn nữa sắc mặt của Lạc Thần Hi lúc này u ám như mây đen trước khi bão đến.

“Chủ tịch, anh không giận chứ? Tính anh hiền hòa như vậy...” Thiên Nhã vội làm điệu bộ sợ sệt, vừa nói vừa giúp anh lau đi mì sợi và nước luộc mì trên áo khoác.

Không phải cố ý ư? Rõ ràng chính là cố ý, âm mưu! Người phụ nữ này, còn học được cách giờ trò

Bầu trời âm u trên mặt Lạc Thần Hi chuyển sang quang đặng, anh gương khỏe môi, nở một nụ cười mỉm vô hại: “Đương nhiên, cũng đâu phải cô cố ý.” Về mặt Thiên Nhã “đầy nhọc nhõm”, mọi người gần đó cũng thờ phào, nếu một bát mì mà làm Thiên Nhã mất đi một công việc như vậy, thì thật sự quá không đáng rồi

Sau khi thăm thờ phào, trên mặt mọi người đều để lộ biểu cảm có cái nhìn mới về Lạc Thần Hi “chỉ xem trọng lợi ích, không màng tình cảm” mà người ta thường hay đồn đại này

Xem ra lời đồn đúng thật là không đáng tin, trước đây một nhóm hàng xóm cùng quê còn đến biểu tình trước cao ốc Tập đoàn Lạc Thần nữa, không ngờ Chủ tịch Lạc lại có thể là một thương nhân thiện lương như thế, họ thật sự đã trách nhầm anh rồi.

Đã giàu có như vậy, cực kỳ điển trai, lại còn hiền hòa thế kia, thì thật sự là..

thật sự là khiến người khác không tài nào nhìn bằng cặp mắt tầm thường mà

Thiên Nhã hừ lạnh trong lòng, nếu như họ nghĩ thế, thì thật sự đã mù rồi, tên này quả thật chính là ác ma

“Ăn nhiều chút đi, từ từ thôi.” Anh nhìn Thiên Nhã tiếp tục ăn ngon lành với vẻ mặt hiền hòa, nở nụ cười mỉm nói với cô

Đương nhiên cô phải ăn từ từ, trả thù xong, thể xác và tinh thần đều khoan khoái dễ chịu, tuy biết rằng cái tên này sẽ không tha cho cô dễ dàng.

Quả nhiên, vừa mới lên xe, anh ta đã lộ bộ mặt thật

“Nói đi, cô muốn đền bù tổn thất thế nào cho tôi?” Điều bộ của anh như muốn nói nếu cô dám trả lời là không thì cô chết chắc rồi

Thiên Nhã giả ngốc, lười nhác ngáp một cái: “Buồn ngủ quá đi, làm phiền đưa tôi về nhà, tôi phải đi ngủ rồi.” Quả thật cô rất mệt, hôm nay bị giày vò cả một ngày

Lạc Thần Hi nhìn cô bằng ánh mắt hứng thú, người phụ nữ này cũng thật biết diễn

“Muốn thêm lần nữa không?” Anh nở cười mang chút đen tối, hỏi cô

Nhìn biểu cảm này của anh Thiên Nhã liền thấy da đầu mình ngứa ran: “Thêm lần nữa?”

Anh làm một động tác chuẩn bị đập ga

Thiên Nhã thấy vậy, một cơn buồn nôn dâng lên như muốn dờn sông lấp biển, khiến cô nôn khan một cái

“Tôi nghĩ là tôi vẫn nên tự về thì hơn, xin anh cứ tự nhiên.” Thiên Nhã bị hành động của anh dọa đến chân cũng nhũn ra rồi, định mở cửa xe để bỏ chạy

Hiển nhiên, anh sẽ không để cô có cơ hội thoát thân.

Cửa xe đã bị khóa

“Anh còn muốn thế nào nữa?” Đồ nhỏ nhen, so với những lần chơi khăm của anh, thì của cô chỉ là trò trẻ con có được không, tuy rằng áo khoác của anh rất đắt tiền..

Lạc Thần Hi “nghĩ ngợi” một lúc, nói: “Rất đơn giản, mời tôi đến nhà cô uống ly cà phê đi, tôi khát rồi.” Cái gì? Đến nhà cô uống cà phê? Không được, La Tiểu Bảo đang ở trên đó

“Không được!” Thiên Nhã từ chối việc “đền bù tổn thất” mà anh nói một cách dứt khoát

Lạc Thần Hi nhìn dáng vẻ căng thẳng của Thiên Nhã, quan sát cô bằng vẻ mặt không vui: “Kha Từ Thích đang ở nhà cô sao?” Nỗi hoài nghi này khiến anh cực kỳ không thoải mái

Thiên Nhã dồn sức lắc đầu: “Đương nhiên không phải.” “Vậy tại sao cô lại mang về mặt của một tên trộm bị chột dạ?” “Lạc Thần Hi tôi ý không tin, biểu cảm giống như một người chồng đang gặng hỏi vợ mình có giấu anh ta lãng nhăng với người khác hay không.

“Tôi đâu có!” Thiên Nhã phủ nhận, thật sự trông có giống một tên trộm chột dạ sao? Cho dù cô là trộm, vậy thứ cô trộm đi cũng thật..

khiến người khác không nói nên lời rồi

Hơn nữa cô lại không phải cố ý muốn trộm, chỉ là nhất thời không cẩn thận..

nên trốn đi, sau đó thì sinh ra La Tiểu Bảo.

Anh híp mắt, dường như càng cảm thấy hứng thú hơn, khởi động xe: “Vậy chúng ta lên đó thôi.” Hự, Thiên Nhã có cảm giác như sắp bị bắt được “tang vật”

“Hoặc, cô đến nhà tôi uống ly cà phê.” Anh suy nghĩ, bỗng đưa ra lựa chọn thứ hai cho Thiên Nhã

Đây rõ ràng là một lựa chọn chí mạng hơn, nhà của anh ta, cũng chính là nhà của Hạ Vân Cẩm, cô thấy bản thân mà vào đó thì sẽ không giữ được cái mạng nhỏ

Hơn nữa tên này..

cực kỳ nguy hiểm

“Thế nào? Lên đó? Hay là qua nhà tôi?” Đến dưới nhà, cô vẫn mang dáng vẻ vô cùng do dự

Vẫn là làm thế này thì tốt hơn, mặc dù việc này vốn không phải tác phong của cô

“Được, thế thì lên nhà tôi đi, thật sự chỉ uống một ly cà phê?” Dáng vẻ của cô như sợ anh không chịu về

“Lẽ nào cô còn muốn làm chuyện khác?” Lạc Thần Hi hỏi vặn lại với biểu cảm xấu xa

Thiên Nhã nhìn anh, khoé môi bắt đầu đi co rút một cái, nói: “Có khả năng nào chứ?” Thật là một tên đen tối, cực kỳ đen tối.

Cô vừa nói vừa xuống xe, Lạc Thần Hi thì đang mở cửa xe.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, Thiên Nhã thậm chí không thèm đóng cửa xe đã lao ngay về phía cửa lớn nhà mình với tốc độ chạy nước rút trăm mét

“Tạm biệt Chủ tịch nhé! Mai mời anh uống cà phê!” Một trăm ly cũng được! Lúc cô chạy được một quãng nhất định, còn không quên quay người lại chào tạm biệt anh như ra oai

Ha ha ha, lần này cuối cùng cũng đến lượt tôi bỏ mặc anh rồi nhỉ? Lạc Thần Hi nhìn bộ dạng như chạy trốn của cô, vừa tức vừa buồn cười, khoé môi của anh khẽ cong lên: “Xem ngày mai tôi xử có thể nào.”

Nói xong anh khởi động xe, lái đi mất hút

Thiên Nhã ngo đầu ra nơi góc rẽ của cầu thang, thăm thở phào, may quá, lại thoát được một kiếp nạn rồi

Dù chưa chắc anh ta đã nhận ra con trai của mình, nhưng mà, để phòng vẫn là rất cần thiết

“Ma mi ma mi, mẹ về rồi, mẹ xem người ta làm gì cho mẹ này.” Thiên Nhã vừa bước vào nhà, La Tiểu Bảo đã chạy lon ton đến như dâng hiến vật quý

Thiên Nhã thoáng nhìn đĩa cánh gà sốt coca trên tay bé cưng, vẻ mặt ngạc nhiên vui vẻ

“Oa, bé cưng của mẹ còn biết làm món này nữa.” Tuy cô đã ăn rất no, nhưng vẫn vờ làm dáng vẻ đang rất đói để dỗ dành con trai

“Có ngon không ạ?” Giương mặt La Tiểu Bảo đầy mong đợi, cậu cũng muốn làm cho cha ăn nữa

Thiên Nhã nếm thử một miếng, sau đó giờ ngón cái lên với biểu cảm khoa trương, như là đang ăn cánh gà ngon nhất thế giới

“Ngon, cánh gà mà bé cưng của mẹ làm là ngon nhất.” Hạnh phúc quá, chắc chắn bé cưng nhà cô lớn lên sẽ là một người chồng rất tốt, vào được phòng bếp, ra được phòng khách

Về mặt La Tiểu Bảo tự hào, vỗ ngực nói một cách đảm bảo: “Nếu ma mi Thiên Nhã thích, sau này ngày nào con cũng nấu cho mẹ ăn.” Nói đúng hơn là sau này ngày nào cũng nấu cho cha và ma mi ăn.

Dáng vẻ vừa đáng yêu lại như người lớn ấy khiến Thiên Nhã bật cười thành tiếng

“Món đồ” trộm được này, với cô mà nói, chính là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời đã ban tặng cho cô.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vờ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Bị kinh hãi quá độ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cụ Lạc chống gậy vững vàng bước tới.

Hơi thở mạnh mẽ cộng với ánh mắt đáng sợ của cụ đã dọa cho Thiên Nhã rùng mình. Thanh âm của ông cụ giống như cung tên đã được kéo căng, đủ để đâm xuyên qua lòng người.

Lạc Thần Hi trở về với dáng vẻ âm trầm, ẩn **trong đó là sự khiêu khích và ngạo mạn**.

Tiệc tối được bắt đầu.

Nhiều đại diện doanh nghiệp có sức ảnh hưởng lớn, con cái nhà quyền thế và danh nhân chính trị của thành phố A đều tụ hội tại sảnh tiệc của khách sạn Lạc Thần.

Trình Viễn Sơn, Lạc Thần Hi, Kha Từ Thích lần lượt xuất hiện, đi cùng Lạc Thần Hi là Hạ Vân Cẩm, đi cùng Kha Từ Thích là Karen, còn Thiên Nhã đồng ý làm bạn tiệc của Trình Viễn Sơn đến giờ vẫn chưa xuất hiện.

“Cậu có từng nghĩ, nếu cậu thật sự làm bạn tiệc của Trình Viễn Sơn, thì tên cậu sẽ trở thành chủ đề nóng của toàn thành phố, cậu càng bị truyền thông đeo bám hơn, những tay phóng viên làm chuyện sẽ nhanh chóng điều tra ra con trai cậu, La Tiểu Bảo cũng sẽ theo cậu lên trang nhất.”

Tại một căn phòng của khách sạn, nhà tạo mẫu đang trang điểm tỉ mỉ cho Thiên Nhã. Thiên Nhã cầm điện thoại, nghe Đồ Hoa Kỳ phân tích, vẻ mặt như sực tỉnh.

Đúng, tại sao cô lại không nghĩ đến điều này? Thiên Nhã ù rù, là cô đã quá nóng lòng muốn biết tin của cha, không ngờ lại lơ là điều này, buổi tiệc tối nay thu hút sự chú ý của cả thành phố A, chắc chắn có rất nhiều truyền thông, phải làm sao? Phải làm sao đây?

Trang điểm xong, nhà tạo mẫu rời khỏi, Thiên Nhã như ngồi trên đống lửa, đi qua đi lại trong phòng.

“Thiên Nhã.” Bên ngoài truyền đến giọng của Kha Từ Thích.

Thiên Nhã như nắm được sợi rom cứu mạng, cô mở cửa ra: “Từ Thích cứu em với!”

Kha Từ Thích ở bên ngoài, vẻ mặt sốt ruột, cửa vừa mở, anh ngỡ ngàng trước sự xinh đẹp của Thiên Nhã, vừa định mở lời thì sau lưng truyền đến giọng nói của Karen.

“Anh họ, thì ra anh đến tìm Thiên Nhã.” Karen bước tới.

“Oa! Thiên Nhã, tối nay cậu đẹp quá!” Karen mặc một chiếc váy màu đen, tóc được búi lên, trang điểm mắt khói, vừa hoạt bát lại nữ tính.

Thiên Nhã mặc váy đuôi dài màu vàng nhạt, chỉ cần trang điểm nhẹ đã làm nổi bật gương mặt tiêu chuẩn của cô, làn da trắng ngần, mái tóc dài được tạo hình đơn giản để phù hợp với váy dạ hội nhưng không kém phần tao nhã, trên cổ là sợi dây chuyền được thiết kế tinh xảo, càng tăng thêm nét xinh đẹp của cô.

“Karen.” Kha Từ Thích định ngắt lời Karen, nhưng cô đã ôm cánh tay của Thiên Nhã.

“Đi thôi! Chủ tịch Trình bảo tớ đến đây đưa cậu đi đấy, Thiên Nhã, cậu xuất hiện nhất định sẽ khiến tất cả mọi người ngỡ ngàng!”

“Karen, tớ...” Thiên Nhã hơi bối rối.

“Karen, em xuống trước đi, anh có chút chuyện muốn nói với Thiên Nhã.”

“Anh họ, anh đang ghen sao?” Karen nhìn nét mặt nghiêm túc của Kha Từ Thích, hỏi trong nghi hoặc.

“Ha ha, Chủ tịch Kha ghen ư? Tôi không nghe nhầm đó chứ?” Giọng của Trình Viễn Sơn vang lên từ đằng sau.

Thiên Nhã thầm cắn răng, tiêu rồi, lần này ngay cả cơ hội để thoát cô cũng không có rồi.

Cô thoáng nhìn Kha Từ Thích, đôi mắt anh dường như ẩn chứa sự sốt ruột.

Trình Viễn Sơn nhìn Thiên Nhã từ trên xuống dưới, không hề che giấu vẻ ngỡ ngàng: “Cô La, tối nay em đẹp lắm, không biết đây có phải như câu ‘phụ nữ làm đẹp vì người mình thích’ hay không?” Ông ta liếc nhìn Kha Từ Thích như cố ý lại như vô tình.

Thiên Nhã gượng cười, đây là ông ta căn dặn nhà tạo mẫu làm cho cô.

“Chủ tịch Kha, anh có gì muốn nói sao?” Trình Viễn Sơn hỏi với vẻ mặt đầy ý cười.

Kha Từ Thích cười đáp: “Không có gì, chúng ta đều lên đây, sợ rằng một mình Chủ tịch Lạc ở sảnh tiệc khó xoay sở.”

Nghe đến tên của Lạc Thần Hi, tim Thiên Nhã đập thình thịch.

“Cô La, mời.” Trình Viễn Sơn giờ cánh tay, ý bảo Thiên Nhã khoác tay mình.

Cười lên lưng hổ thì khó xuông, không còn cách nào, Thiên Nhã đành tùy cơ ứng biến vậy.

Giả vờ đau bụng hay chóng mặt đây? Thiên Nhã đang suy nghĩ thì Karen ghé vào tay cô nói vài câu, sắc mặt Thiên Nhã chợt thay đổi, định ngăn cản nhưng Trình Viễn Sơn lại đang cười híp mắt nhìn cô, cô không thể nói gì.

Kha Từ Thích cúi đầu như đang trầm tư.

“Lạc Thần Hi đang chuyện trò với nhiều thương nhân, Hạ Vân Cẩm ở bên cạnh anh nó nụ cười đầy hạnh phúc, lúc thì thêm vào đôi câu, lúc thì im lặng nép vào anh như con chim nhỏ, lắng nghe chồng mình nói chuyện, trông hai người cực kỳ đầm ấm, không hề rạn nứt như ‘lời đồn’.”

Tối nay Jenny Trình ăn mặc như công chúa, người đi bên cạnh cô ta giờ đã đổi thành một sao nam đang nổi của Trung Quốc, nghe báo là bạn trai mới của Jenny Trình.

Thiên Nhã vừa khoác tay Trình Viễn Sơn bước ra, ánh đèn phút chốc hướng vào cô, mọi người đều không rời mắt, nhỏ giọng bàn tán, một số đang suy đoán cô có phải sao nữ mới nào đó muốn được nổi tiếng mà bán rẻ bản thân, một số tỉnh mắt đã nhận ra cô chính là “bạn gái” mới của Lạc Thần Dương, những lời thì thầm xôn xao khắp buổi tiệc.

Đèn flash luôn hướng vào cô không ngừng nhấp nháy, Thiên Nhã càng lúc càng bất an, tình cờ nhìn thấy Kha Từ Thích, anh trao đổi bằng ánh mắt với cô, như đang động viên cô.

Lạc Thần Hi bước về phía họ, nhếch môi nó nụ cười quen thuộc. Hạ Vân Cẩm đi bên anh trước sau đều nó nụ cười ngọt ngào, nhưng khi nhìn thấy Thiên Nhã khiến mọi người ngỡ ngàng thì ánh mắt cô ta không giấu nổi sự đố kỵ và căm thù, dù chỉ thoáng qua.

“Hôm nay cô La rất xinh đẹp.”

Thiên Nhã sững người, không ngờ tên này lại khen cô trước mặt nhiều người như vậy, sao cô nghe như anh đang châm biếm, khiến cô thấy hơi khó chịu, cảm giác ấy không thể diễn đạt thành lời.

“Cảm ơn lời khen của Chủ tịch.” Cô bình thản đáp.

Lạc Thần Hi phẩy tay: “Hiện tại không phải giờ làm việc, em không cần gọi tôi là Chủ tịch.”

Trình Viễn Sơn như hải lòng vì Lạc Thần Hi nể mặt mình, nói: “Chủ tịch Lạc thật biết cảm thông cho nhân viên, tôi nghĩ anh cũng sẽ cảm thông cho bạn hợp tác như vậy, nhỉ?”

Lạc Thần Hi đáp: “Chuyện đó đương nhiên, tôi và Chủ tịch Kha vô cùng coi trọng người bạn hợp tác là Chủ tịch Trình đây, Chủ tịch Kha, đúng chứ?”

Kha Từ Thích mỉm cười, đáp: “Đĩ nhiên, chúc cho dự án này của chúng ta thành công.” Anh nâng ly rượu vang.

“Ồ, mọi người cạn ly sao lại thiếu tôi được, tôi cũng cạn.” Lạc Thần Dương đi tới, anh ta chỉ vừa mới đến, vị công tử đào hoa lại lên trang nhất này ngay lập tức được ánh đèn hướng vào.

Anh ta vừa tới, hầu hết mọi ánh đèn đều tập trung về phía cặp đôi có tin đồn tình ái.

Thiên Nhã hơi lúng túng, nhưng không thể không mỉm cười.

“Chủ tịch Trình, xin lỗi, tôi đến muộn.” Lạc Dương Hiền ung dung đến muộn, còn tặng một món quà lớn cho Trình Viễn Sơn.

Trình Viễn Sơn mỉm cười sâu xa, bảo thuộc hạ nhận quà rồi nói: “Nghe bảo gần đây Phó Chủ tịch Lạc đã đi du lịch vòng quanh thế giới? Tôi ngưỡng mộ ông lắm đấy, có một người cháu gọi gang như thế, chà, giá mà số tôi cũng như ông thì tốt rồi.”

“Cha, không phải cha đang nói móc con đấy chứ?” Jenny Trình khoác tay một sao nam bước tới, nói bằng giọng nũng nịu, liếc nhìn Lạc Thần Hi như cố ý lại như vô tình, vờ làm nũng.

Trình Viễn Sơn cười, vỗ nhẹ vào tay con gái: “Con đang phân bì à? Sao cha có thể nói móc con chứ.”

“Ha ha, có con như vậy thì người làm cha còn mong gì nữa, luôn tốt hơn tôi có thằng con trai thối tha chỉ biết phá hoại danh tiếng gia đình.” Ông ta hung hăng trừng Lạc Thần Dương ở gần đó, rồi lại hướng mắt vào Thiên Nhã đang ở cạnh Trình Viễn Sơn, ánh mắt lộ vẻ gian xảo.

“Tôi sớm được nghe Chủ tịch Trình nhiều điểm phúc, hôm nay vừa thấy đúng thật là vậy.” Ông ta nói như ám chỉ.

Trình Viễn Sơn càng cười sâu xa hơn: “Không phải Phó Chủ tịch Lạc đang đùa tôi đấy chứ? Tôi đâu được như ông, mang danh Phó Chủ tịch Hội đồng quản trị nhưng không cần bận tâm gì cả, tôi thấy người nhiều điểm phúc là ông mới phải.”

Sắc mặt Lạc Dương Hiền chợt thay đổi, nhưng nhanh chóng bị ông ta che đậy, cười đáp: “Cũng không còn cách nào, ai bảo tôi có thằng cháu mưu hay chước giỏi.” Nói xong ông ta vỗ lên vai của Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi nhếch môi cười giễu: “Bác trai đã quá lời rồi, cháu chỉ đang làm tròn bổn phận.”

Lạc Dương Hiền tỏ vẻ cảm kích và yên tâm, chỉ vào Lạc Thần Hi và than vãn với Trình Viễn Sơn: “Ôi chao, ông xem, cháu tôi khiêm tốn biết bao nhiêu, Tập đoàn Lạc Thần nhờ nó, mới có ngày hôm nay.”

Lạc Thần Hi cười nhưng không đáp, trao đổi bằng ánh mắt với Kha Từ Thích thông tin mà người khác không thể nhận ra.

“Vậy Phó Chủ tịch Lạc phải hưởng thụ cuộc sống tuyệt vời này cho tốt rồi, ngày nào đó tìm được người nối nghiệp, tôi cũng sẽ theo ông.”

Lạc Dương Hiền cười lớn: “Vậy tôi xin chúc Chủ tịch Trình có thể nhanh chóng sống tốt như tôi.” Ông ta nâng ly rượu với Trình Viễn Sơn.

Nhạc Waltz vang lên, Trình Viễn Sơn làm động tác lịch thiệp, khom lưng vươn tay mời Thiên Nhã cùng nhảy một điệu., Thiên Nhã mỉm cười khoác tay Trình Viễn Sơn, cùng ông ta nhảy mờ màn cho tiệc tối hôm nay.

Dưới sân khấu, Hạ Vân Cẩm cầm ly Cocktail, nhìn Thiên Nhã khiêu vũ phóng khoáng, động tác tao nhã và thuần thực, xinh đẹp đến mức người khác khó mà rời mắt, cô ta không nhận được, làm nhăm với Lạc Thần Hi: “Chồng, anh xem cô ta kia, không khác gì gái bao.”

Lạc Thần Hi nhấp một ngụm Cocktail, nghe Hạ Vân Cẩm nói vậy, đôi mày anh tuấn nháu lại, đặt ly rượu xuống: “Cocktail này quá tệ.” Sắc mặt anh có chút u ám.

Hạ Vân Cẩm biết anh không thích nghe, lại nói tiếp: “Hừ, ông bác cả kia, rõ ràng là giả vờ thân thiện, anh có thấy không, nụ cười ông ta quá mức giả tạo, em thấy chắc chắn là vì chồng em đã ký được một dự án lớn, ông ta chường mặt, nên mới cố tình hướng chút lợi từ anh, nhân tiện làm thân với Chủ tịch Trình.” Hạ Vân Cẩm tự dặn mình phải khôn khéo, gần đây cô ta đang cố hết sức lấy lòng Lạc Thần Hi, nên cho dù cô ta hận không thể phanhy thấy Thiên Nhã, cũng không thể biểu hiện thái quá trước mặt Lạc Thần Hi.

Nhưng Lạc Thần Hi chỉ hừ lạnh, vừa như đồng tình với cô ta, vừa như khinh thường.

Anh híp mắt nhìn Thiên Nhã trên sân khấu, đôi mắt sâu thẳm lúc sáng lúc tối, khiến người khác khó đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

“Anh họ, anh không vui sao?” Karen nhìn Kha Từ Thích chăm chú vào bóng dáng đang khiêu vũ của Thiên Nhã, tối nay anh rất ít nói, chỉ nhìn chăm chăm Thiên Nhã.

“Không có.” Anh đáp ngắn gọn.

“Rõ ràng là anh không vui, bởi vì Thiên Nhã đồng ý làm bạn tiệc của Chủ tịch Trình.” Vốn dĩ tối nay anh họ không định đưa cô đến, là cô đòi làm bạn tiệc nên anh mới đồng ý, cô nghĩ chắc chắn là anh họ muốn Thiên Nhã làm bạn tiệc của mình, không ngờ Thiên Nhã lại xuất hiện rạng rỡ bên cạnh Chủ tịch Trình..

“Em đừng làm loạn, ở đây đông người, người khác nghe thấy không tốt.” Kha Từ Thích nhỏ giọng nhắc nhở.

Karen hừ lạnh: “Có gì mà không dám thừa nhận chứ, thích thì thích, ghen thì ghen.” Tuy khó chịu trong lòng, nhưng nhớ đến mục đích chính của hôm nay, cô đành cho qua, không nóng nảy với anh họ nữa, cô biết anh thích Thiên Nhã từ lâu rồi, mặc dù hận tại không thể thay đổi được anh, nhưng cô có thể từ từ.

“Anh họ, em đùa thôi, anh không giận chứ?” Thấy sắc mặt Kha Từ Thích u ám, cô tự an ủi mình rồi hỏi.

Kha Từ Thích nở nụ cười bất đắc dĩ, tiếp tục dõi theo Thiên Nhã.

Điệu nhảy kết thúc, nhưng dường như Trình Viễn Sơn vẫn chưa muốn ngừng, nên Thiên Nhã chỉ có thể nhảy tiếp cùng ông ta.

“Chủ tịch Trình, chuyện lần trước tôi hỏi ngài, ngài còn nhớ chứ?” Thiên Nhã cảm thấy lúc này là thời cơ tốt nhất nên hỏi dò.

“Lạc Thần Dương! Sao anh làm thế với tôi!” Đột nhiên bên dưới sân khấu truyền tới một giọng nữ chói tai.

“Bốp!” Một cái tát vang dội, đáp mạnh vào mặt Lạc Thần Dương.

“Đưa trẻ trong bụng tôi, anh định thế nào đây?” Người phụ nữ đánh anh ta hỏi với vẻ mặt căm phẫn.

“Các cô đừng ăn nói lung tung, Dương Dương là bạn trai của tôi, cô lấy gì đánh anh ấy? Cô lấy gì mắng anh ấy?” Lại thêm một cô nhảy vào, “nhe răng giờ vuốt” mắng, còn kéo cánh tay của Lạc Thần Dương tỏ ra thân mật.

Lạc Thần Dương như đang cố nhớ lại: “Hình như tôi...”Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Thịt vụn hay hợp tác, chọn một trong hai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong gian phòng tối, một tay La Tiểu Bảo ôm ngực, một tay nâng cằm, mở to đôi mắt to tròn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn kẻ sất vào khuôn mặt đang nằm trên giường, đầu đầu: “Lại để cái người đáng ghét đó gặp được chúng ta, nên làm gì cô ta bây giờ?”

Bên cạnh là người giống cậu y như đúc đang cười châm biếm, tuy nó khác với nụ cười lạnh lẽo của Lạc Thần Hi nhưng kết quả vẫn giống nhau tới lạ.

Đột nhiên, Karen tỉnh lại, chỉ nghe thấy bên tai vang lên âm thanh quen thuộc nộn nót. Gáy truyền tới cơn đau nhức, cô mở to mắt ra, khuôn mặt nhỏ tuổi của La Tiểu Bảo hiện lên trước mắt cô.

“A!” Cô nhảy dựng lên, hai khuôn mặt giống nhau y đúc đập vào mắt.

“Bắt cô ta làm gì bây giờ? Đơn giản lắm.” Lạc Lăng vỗ tay cái đã xuất hiện hai người đàn ông với thân hình hung hãn đi tới, trên mặt mang biểu cảm dữ tợn, nắm tay còn to hơn miệng bát, họ đứng ở phía sau Lạc Lăng, đang đợi lệnh.

Về mặt La Tiểu Bảo như khó có thể tiêu hóa được, cậu liếc nhìn Lạc Lăng: “Lăng Lăng, không lẽ em muốn?” “Xin anh.” Bỗng nhiên Thiên Nhã thấp giọng cầu xin.

Anh dừng lại, cơ thể cũng cứng đờ.

Giọng nói của cô trong trẻo lạnh lùng, đáng vẻ lạnh nhạt.

Bí thương lấp đầy trong cô, khoảnh khắc đó, trong đầu cô hiện lên dáng vẻ hung dữ đầy thù hận của cha, nụ cười dịu dàng có lúm đồng tiền của mẹ. Cha cô từng nói rồi, cô không thể không chú ý, dù cho đây là điều không thể chứng thực nhưng cô vẫn lựa chọn tin tưởng cha mình, nhất định phải tin tưởng.

Ánh trắng mờ ảo xuyên qua cửa sổ rơi vào gương mặt cô. Cô giãy giụa, nhìn dáng vẻ mất mát, đôi mắt nặng nề của anh. Anh hít sâu một hơi, lồng ngực phập phồng, bàn tay đang nắm chặt cũng dần thả lỏng, anh rời khỏi người cô, mang theo sự tức giận đi vào phòng tắm.

Thiên Nhã thầm thở phào, nhưng trong lòng cũng dâng lên cảm giác mất mát thất vọng. Cô cần môi, thứ tình cảm phức tạp này sắp chôn vùi cô rồi.

Ánh mắt cô không tự chủ được nhìn về phía phòng tắm, sau lớp kính mờ mờ có thể mơ hồ thấy được thân hình cao ngất của anh. Anh cúi đầu, cô có thể nghe thấy tiếng nước từ vòi hoa sen chảy xuống, thấy anh đang nắm chặt tay, mím môi mím.

Nhận ra là mình đang trộm xem anh tắm, Thiên Nhã quay đầu đi, khuôn mặt nóng bừng.

“Chú tịch, tôi cần đi về.” Anh mặc đồ ngủ đứng ở trước cửa sổ sát đất, trên tay cầm ly rượu, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của Thiên Nhã ở phía sau.

Ngón tay Thiên Nhã bấu chặt vào nhau. Tâm trạng hỗn loạn khó khăn lắm mới bình thường trở lại đã bị bóng lưng vô tình mà lạnh lùng của anh làm cho hỗn loạn.

Rốt cuộc cô làm sao vậy? Rốt cuộc cô muốn thế nào đây?

Thiên Nhã khoanh tay, cắn lưỡi, mâu thuẫn và hoang mang.

Nhưng cô không biết, giờ phút này anh đang quan sát cô qua bóng hình phản chiếu trên cửa sổ sát đất, sắc mặt phức tạp của cô đều bị anh nhìn thấy hết.

Lòng anh mềm nhũn, anh xoay người, khóe miệng nhếch lên vẻ ma quỷ: “Có hai lựa chọn, một là ở đây, hai là tự đi về, chọn đi.”

Thiên Nhã nhìn về tà áo kèm theo chút gì đó nghịch ngợm hiện lên trên khuôn mặt anh, không biết sao tâm tình dần thả lỏng, khẽ mắng một câu: “Vô lại.”

Dù bị mắng nhưng lòng anh lại dần ấm áp trở lại.

Anh rót cho cô một ly rượu, đưa tới: “Cầm lấy.”

Thiên Nhã tiếp nhận trong vô thức, đang muốn nói không uống thì tay anh đã quàng qua tay cô, để cho tư thế uống rượu của hai người trở thành tư thế giao bôi.

“Uống.” Anh ra lệnh.

Khóa chặt tay, đưa ly rượu trong tay cô tới bên miệng anh mà uống, đồng thời cũng để cô uống luôn ly rượu trong tay mình.

Cho tới khi Thiên Nhã uống cạn anh mới buông ra.

“Anh!”

Lạc Thần Hi nở nụ cười hải lòng, sau đó nói với giọng vô cùng bá đạo: “Nhớ, lần sau mà còn dám cùng người đàn ông khác uống rượu giao bôi thì tôi...” Ánh mắt anh quét một vòng trên người cô, cuối cùng dừng lại ở vị trí ngực. Anh bước từng bước về phía cô, mắt ánh lên vẻ gian ác.

Thiên Nhã vội vàng giơ hai tay che ngực, khuôn mặt đỏ bừng tới tận mang tai: “Anh, anh muốn làm gì?”

Anh bước từng bước tới trong khi cô lùi từng bước một, lùi thẳng tới chỗ huyền quan.

Khóe mắt liếc thấy trong tủ giày có giày của một đứa trẻ, cô nghi hoặc: “Đây là...”

Khóe miệng Lạc Thần Hi nhếch lên nụ cười trêu chọc: “Của Lạc Lãng, tên nhóc kia chắc ngủ rồi, không chứng kiến chuyện vừa rồi của hai chúng ta đâu.”

“Cái gì? Sao Lãng Lãng lại ở chỗ này?” Thiên Nhã kêu lên một tiếng đầy sợ hãi.

“Sao thế? Lãng Lãng ở đây nên chúng ta bị vướng víu, đúng không?” Lạc Thần Hi bước một bước dài tới trước mặt cô, hơi thở của anh ập tới.

“Lẽ nào em muốn cùng tôi trải qua thế giới hai người?” Anh dùng ngón trỏ thon dài nâng cằm cô lên, nở nụ cười xấu xa.

Nhìn sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành và nụ cười tà ác đó, bỗng nhiên Thiên Nhã cảm nhận được hơi thở nguy hiểm. Cô sợ mình không có năng lực chống đỡ một lần nữa.

Đang định đẩy anh ra thì khuôn mặt anh đã kề sát, chóp mũi chạm vào chóp mũi cô, trán cũng ti lên trán cô mà day day vài cái.

Hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau, trong lòng Thiên Nhã như có nai con chạy loạn. Ôi, lại nữa rồi, đúng là muốn mạng của cô mà.

“Em nghe cho rõ đây, tôi không ép buộc em, nhưng hy vọng em không để tôi chờ quá lâu. Tôi muốn em yêu tôi không chút do dự.” Giọng anh trầm thấp mà gợi cảm, lời nói đó như viên đá thả vào lòng cô làm dấy lên con sóng lớn, vang vọng hồi lâu.

Đột nhiên, anh buông cô ra rồi lùi ra phía sau mấy bước, xoay người một cách vô cùng tiêu sái: “Muộn rồi, ngủ ở đây đi! Tự tới phòng khách nhé.”

Thiên Nhã còn chưa kịp phản ứng lại lượng thông tin trong lời anh thì đã thấy bóng lưng anh biến mất ở chỗ khúc ngoặt trên cầu thang rồi.

Cô sờ lên trái tim nhỏ đang đập thình thịch của mình.

“Bụp!” Thiên Nhã vọt vào trong phòng ngủ dành cho khách ở góc tầng hai, câu nói dịu dàng, du dương khi nãy của anh vẫn đang quanh quẩn bên tai cô.

Bên ngoài có người gõ cửa dọa cho Thiên Nhã giật mình.

“Ai đấy?” Không lẽ là Lạc Lãng? Ôi trời, nếu như để Lạc Lãng biết nửa đêm canh ba mình còn chạy tới đây với cha nhóc... ôi, làm sao bây giờ.

Người ngoài cửa cười: “Lãng Lãng ngủ say rồi, à, tôi nghĩ em rất cần gối đầu.”

Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận, không ngờ người này lại nhìn thấu tâm tư cô, không lẽ anh thả một con giun dưa ở trong bụng cô?

Lạc Thần Hi thấy người trong phòng chậm chạp không chịu mở cửa thì chuẩn bị mở cửa đi vào.

Xoay, lại xoay thêm lần nữa, cửa bị khóa lại rồi.

“Em khóa cửa làm gì?” Sắc mặt anh trầm xuống, giọng nói lộ rõ sự không vui.

Khuôn mặt Thiên Nhã đỏ bừng tới tận mang tai: “Tôi không cần gối đầu, anh mang về đi.”

“La Thiên Nhã!” Anh tức giận gầm nhẹ một tiếng, không ngờ người phụ nữ này lại không tin tưởng anh! Anh, Lạc Thần Hi, đây là lần đầu tiên anh đối xử với một người phụ nữ như thế, không phải, phải là bất kỳ ai cũng không được anh nhường nhịn như này! Thế mà cô lại không tin lời anh nói!

“Tôi, tôi không sợ anh, tôi đang sợ chính tôi.” Thiên Nhã đang bối rối, thế là lỡ miệng.

Trong phòng truyền tới tiếng Thiên Nhã hối hận hít một hơi lạnh, sự sùng sốt thoáng hiện lên khuôn mặt tuấn tú của Lạc Thần Hi, khóe miệng anh cong lên một nụ cười rạng rỡ.

“Khụ khụ, vậy em khóa chặt một chút, tôi về ngủ đây.” Ngoài cửa là tiếng cười đang dần đi xa.

Anh đi được mấy bước lại lùi lại: “Nếu thật sự không khống chế được thì cứ tới tìm tôi.”

Khuôn mặt người trong phòng đã sạm đỏ bừng lên, hận không thể tìm cái lỗ để chui vào, hoặc là trực tiếp đập đầu tự tử cho rồi! Danh dự cả đời của cô bị hủy rồi! Về sau phải đối mặt với anh như thế nào đây.

“Ôi!” Thiên Nhã ngẩng mặt nhìn trần nhà mà kêu.

Nụ cười bên miệng Lạc Thần Hi càng sâu hơn, anh xoay người đi về phòng mình. Một giây trước khi mở cửa phòng ra, anh bất đắc dĩ lắc đầu, hoảng hốt suy nghĩ một chút, đây là anh sao? Đây là người lạnh lùng bá đạo, cao cao tại thượng, hô phong hoán vũ sao?

Nhưng nghĩ tới cô, đáy lòng anh lại tràn ngập sự ấm áp. Có lẽ, đây chính là sức mạnh của tình yêu, anh không thể không thừa nhận.

Sáng sớm, tiếng gõ cửa theo tiết tấu vang lên ba lần.

Thiên Nhã nghe ra được đây là nhịp gõ cửa của Lạc Thần Hi, cô đuổi người, cả người mặt tới hồ đồ, mí mắt cứ cụp xuống.

“Ai đang ở bên ngoài thế?” Tuy cô không muốn lên lút như này nhưng để duy trì sự trong sáng của một đứa trẻ không bị tổn thương, cô vẫn nên lên lút thôi, tránh cho hiểu lầm xảy ra.

“Nếu em muốn dành cho Lãng Lãng một nụ hôn chào buổi sáng thì có thể ngủ thêm một lúc.” Đầu bên kia truyền tới giọng nói chế nhạo của Lạc Thần Hi.

Khuôn mặt Thiên Nhã đen lại, tên vô lại này!

Thiên Nhã dùng tốc độ nhanh như chớp để mặc xong quần áo. Khi đi tới phòng khách, ánh mắt cô dừng lại trên ghế sofa, trong đầu không khỏi liên tưởng tới hình ảnh nóng bỏng đêm qua, chết tiệt! La Thiên Nhã! Mày điên rồi!!

Sắc mặt Lạc Thần Hi khi nhìn Thiên Nhã mang ý vị sâu xa, thấy bộ dáng sững sờ nhìn sofa rồi lại ảo não của cô trông rất đáng yêu.

“Đừng nhớ lại nữa, sớm biết vậy thì tối hôm qua...” Lạc Thần Hi đi tới bên cạnh cô mập mờ nói một câu, rồi đi lướt qua vai cô đi về phía cửa chính.

Thiên Nhã hóa đá tại chỗ, khoe miệng cô rút mấy cái, người nào nhớ lại chứ! Tên đại sắc lang này cứ cho mình là đúng! Cha, con xin lỗi, không phải con đâu! Con, con rất cố gắng rồi.

“Cha! Cha đang nói chuyện với ai thế?” Tiếng Lạc Lăng truyền tới từ trong phòng tắm, giọng gần giống giọng La Tiểu Bảo khiến Thiên Nhã có ảo giác như mình nghe được tiếng của La Tiểu Bảo. Cô hoảng hốt. Lạc Lăng thức dậy rồi đang ở trong phòng tắm.

“Cha đang nói với Thiên...”

Thiên Nhã che miệng anh lại, kéo tay anh đi ra cửa.

“Cha! Cha!!!” Lạc Lăng gọi từ trong phòng tắm.

Cửa lớn bị đóng lại, Lạc Lăng đi ra khỏi phòng tắm, che miệng cười trộm. Mẹ, mẹ cho rằng con không biết ngày hôm qua mẹ với cha đại chiến sao? Mẹ xấu hổ rồi, ha ha, xem ra cậu chỉ cần tìm cơ hội thích hợp, rồi chẳng mấy chốc cậu với La Tiểu Bảo sẽ có thêm một đứa em trai hoặc một đứa em gái.

“Đêm qua bị giày vò quá à?” Lên xe, Lạc Thần Hi vẫn không buông tha bất cứ cơ hội nào làm mặt cô đỏ bừng tới tận mang tai.

Thiên Nhã lờm anh, oán thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Ngại quá, để anh thất vọng rồi, ngược lại tôi ngủ rất ngon.”

Lạc Thần Hi quay sang, liếc nhìn cô: “Gấu trúc thật biết nói dối.”

Thiên Nhã sùng sốt, vội lấy cái gương nhỏ trong túi xách ra xem. Trời! Hôm nay sắc mặt cô đúng là giống hệt chị em của gấu trúc.

Ảo não cắt gương lại vào trong túi xách, đúng là đêm qua cô như bị giày vò, cứ trần trọc mãi không ngủ được, trong lòng loạn như nồi cháo gạo.

Rốt cuộc là phải làm sao đây? Cô bị anh quyến rũ rồi. Bởi vì câu nói chết người kia của anh. Bởi vì anh làm cho người khác không thể nào kháng cự được, chắc là do bị anh hành hạ quen rồi, đột nhiên được đối xử tốt không rõ lý do, làm cô lập tức chìm đắm trong đó.

Nhưng cô không thể tới với anh, cho dù là từ phương diện nào đi chăng nữa, cô không thể tới gần anh hoặc là để anh tới gần mình.

Bên cạnh anh có Hạ Vân Cẩm, có Jenny Trình, có ông cụ Lạc, mà bên cạnh cô cũng có cha, có người mẹ đã qua đời, những người này đều là chướng ngại vật giữa anh và cô. Nếu lời cha nói là sự thật thì cô phải làm gì đây? Cô không thể tin được cha mình lại hận người nhà họ Lạc đến thế, nếu biết được cô yêu Lạc Thần Hi, nhất định cha sẽ thất vọng.

La Thiên Nhã, tinh táo đi, người đàn ông trước mặt này không phải người mảy mềnh yếu.

“Chủ tịch, anh, đã từng hại người nào chưa?” Không biết sao cô lại hỏi như thế, có thể là cô muốn thám thính chút gì đó từ miệng anh.

Khoe miệng Lạc Thần Hi cong lên một độ cong đẹp mắt, nghĩ tới những người đã bị mình hại và những lúc họ hại mình, thậm chí là cả người bên cạnh, anh nói: “Người mà tôi muốn đối phó, chắc chắn không thể trở mình.”

Thiên Nhã thấy được sự lạnh lùng vô tình trong mắt anh, đáy lòng dâng lên sự đau khổ, mất mát. Đùng vậy, anh chính là anh, mãi mãi cứ như vương giả, muốn diệt người nào là diệt người đó. Cha nói, không nên nghi ngờ lời của cha, có điều trước khi tìm được cha, cô cũng không biết chân tướng chuyện này là như thế nào. Tại sao anh lại liên quan tới cái chết của mẹ, tại sao cha lại có liên quan tới người nhà họ Lạc? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Cô thật sự muốn biết.

Lạc Thần Hi bắt gặp nét mặt của cô thì trong lòng không khỏi hoài nghi, hỏi tiếp: “Em vẫn nghi ngờ tôi?” Nghi ngờ anh cho người đi giết người của cô, nếu đúng vậy thì người phụ nữ này quá ngốc, khiến người ta quá thất vọng rồi.

“Hả?” Thiên Nhã bị kéo về từ mớ suy nghĩ.

Hàng lông mày anh cau lại: “Em có việc dối tôi?” Cảm giác như không chỉ đơn giản là như thế, từ sau sự việc ở bên ngoài đó, cô luôn nghi ngờ, tránh né, thậm chí là căm hận. Thái độ của cô đối với anh khiến cho anh tức giận, nhưng đáng ghét lại khiến anh đau lòng.

Chủ tịch, anh khôi phục trí nhớ lúc nào thế? Cô thầm hỏi trong lòng.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan* đã được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Thiên nhã tức giận rồi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đi ra khỏi tòa nhà của Lạc Thần Hi, Thiên Nhã vừa thấp giọng mắng chửi Lạc Thần Hi vừa đưa tay vẫy một chiếc xe, lúc định lên xe thì có một cánh tay kéo cô lại.

“Anh thích thế nào thì làm thế ấy đi, tôi không...”

Cô quay người lại thì thấy Lạc Thần Dương.

Nhận ra mình mắng nhầm người, trong lòng cô bỗng xuất hiện một nỗi thất vọng không tên. Cô đưa mắt nhìn thang máy trong tòa nhà, trong lòng lại không nhận được oán thán.

Lạc Thần Dương hứng thú bưng bưng, chăm chú nhìn cô: “Sao thế? Anh trai anh chọc em giận à?”

Thiên Nhã tức giận, nhìn anh ta bằng con mắt khinh thường, thiếu lễ độ: “Không phải ai cũng có thể làm cho tôi tức giận.”

Cô cần bản không nên ở lại bên cạnh anh nữa, sớm đã không nên.

“Alo, Từ Thích.” Trong lúc tâm tư của Thiên Nhã hỗn loạn, Kha Từ Thích bỗng gọi đến. “Em sao vậy? Giọng em hình như không ổn lắm.” Kha Từ Thích nghe thấy giọng nói hệt hắng không che giấu từ Thiên Nhã, giọng điệu của anh đầy lo lắng. “Không, em không sao, em thất nghiệp rồi, anh ăn mừng với em đi.” Thiên Nhã sput sput, giả vờ nhẹ nhõm đáp. Lúc Kha Từ Thích đến quảng trường trong vội vã, Thiên Nhã đang một mình ngắm đài phun nước trong quảng trường, nhìn bóng lưng hiu quạnh của cô, chân mày anh nhíu chặt, thấy lòng mình đau nhói. Có thể khiến cho Thiên Nhã đơn thuần và mơ hồ đến nỗi như một đứa trẻ thành ra thế này, chỉ có một người, chính là Lạc Thần Hi. Anh chậm rãi bước đến gần cô, như bước đến gần nơi mềm mại nhất trong tim mình. “Thất nghiệp rồi cũng không sao, em còn có anh.” Anh đến cạnh cô, nhìn về phía đài phun nước đầy màu sắc, dịu dàng nói. Thiên Nhã quay mặt lại, nhìn gò má của anh, viên mắt chợt nóng lên: “Nhưng trái tim của em rất buồn, rất buồn.” Kha Từ Thích quay mặt lại, ôm cô vào trong lòng, vỗ lưng của cô. “Cho em mượn bờ vai, muốn khóc cứ khóc đi.” Anh an ủi. Thiên Nhã tựa lên bờ vai rộng lớn của Kha Từ Thích, nước mắt rơi lã chã.

Cô thật sự rất vô dụng, vì Lạc Thần Hi mà khoảng thời gian này không ít lần thất thất, khiến bản thân như một đứa mất ước ước.

“Có phải em rất vô dụng không?” Cô hỏi. “Cô ngốc, chuyện có lớn lao gì đâu, khóc rồi thì sẽ ổn, em phải làm tấm gương tốt cho Tiểu Bảo, làm một ma mị kiên cường.” Thiên Nhã lau nước mắt, hít vào, nói như không quan tâm: “Đúng vậy, chuyện lớn lao gì đâu, chẳng qua chỉ mất một công việc, có gì đáng khóc chứ, em không sao rồi cũng sẽ không khóc nữa.” Kha Từ Thích nhìn đáng vẻ giả vờ kiên cường của cô, trong lòng càng đau hơn: “Vậy cô nhóc mất ước ước khóc đủ rồi, có phải nên đi ăn chút gì không?” Thiên Nhã sờ cái bụng đói đến xẹp lép của mình, hết khóc lại cười: “Phải ha, nó cũng sắp kháng nghị rồi.”

Kha Từ Thích giọng tay ra: “Nào, anh đưa em đi biển nước mát thành đồ ăn, ăn một bữa thật ngon.” Thiên Nhã đặt tay mình vào trong lòng bàn tay của anh, hơi ấm từ anh, truyền vào tim cô.

“Từ Thích, anh có từng nghĩ đến việc, tìm một cô gái tốt kết hôn rồi sinh con?” Hai người dùng bữa tại khách sạn nổi tiếng, Kha Từ Thích gọi một bàn lớn toàn là món mà Thiên Nhã thích. Thiên Nhã sau khi cảm động, sự áy náy kia lại xuất hiện. Nếu cô đã không đón nhận tình yêu đầy dịu dàng này của anh, thì không thể cứ chiếm hữu anh, cô hi vọng người đàn ông tốt bụng này hạnh phúc, hi vọng anh tìm được nữ chính thật sự trong đời mình.

“Anh có tìm mà, người đó không phải em sao.” Kha Từ Thích tùy ý trả lời nửa đùa nửa thật.

Thiên Nhã cúi đầu, khó xử đáp: “Nhưng mà em...”

Kha Từ Thích biết cô khó xử, anh nói: “Đừng quá căng thẳng, anh không có lấy dao ép em, chỉ là em cũng quá nhần tâm rồi, lại có thể muốn chính tay tặng anh cho cô gái khác.” Anh giả vờ âm ỉc nói.

Thiên Nhã lúng túng nở nụ cười, chợt đặt ánh mắt lên hai người ở cách đó không xa.

Kha Từ Thích nhìn theo hướng mắt của cô, thấy Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm.

Lạc Thần Hi cũng nhìn thấy họ, anh nhếch môi cười sâu xa với Kha Từ Thích, dắt Hạ Vân Cẩm bước qua đó.

“Ồ, có vẻ như Chủ tịch Kha với bạn gái kiêm bạn hợp tác cực nhất đang ăn mừng, không biết có phiền không nếu chúng tôi ngồi đây?” Lạc Thần Hi thoáng nhìn những món ngon dọn đầy trên bàn, nói bằng giọng điệu cực kỳ châm biếm.

Kha Từ Thích biết anh cố ý khiêu khích, bề ngoài bình tĩnh, nói: “Việc này phải hỏi bạn gái tôi có phiền lòng không, bởi vì chúng tôi thật sự là đang ăn mừng, ăn mừng cô ấy đã nghỉ việc.” Thiên Nhã thoáng nhìn Hạ Vân Cẩm ăn mặc sang trọng đẹp đẽ, bên cạnh Lạc Thần Hi với vẻ mặt đắc ý, vừa định mở miệng từ chối, nghĩ đến việc tuy mình và Lạc Thần Hi đã mâu thuẫn đến mức bẽ tắc, nhưng không muốn vì thế mà ảnh hưởng mối quan hệ hợp tác của Kha Từ Thích và Lạc Thần Hi, cô chỉ đành gạt đầu.

Lạc Thần Hi cong khóe môi nở nụ cười tà mị quen thuộc, ngồi xuống, căn dặn nhân viên phục vụ mang rượu vang cao cấp đến, rót bốn ly, anh nâng ly rượu, nói với Kha Từ Thích: “Ly này là chúc mừng Chủ tịch Kha giành được dự án mở rộng đầu mô lần này, nào, cạn ly.” Kha Từ Thích cầm ly rượu lên, khách sáo nói: “Điều này còn phải cảm ơn lời công nhận của Chủ tịch Lạc, cạn ly.”

Hai người đàn ông ngửa đầu uống hết ly rượu trong tay. Lạc Thần Hi ra hiệu cho nhân viên phục vụ rót thêm rượu, cầm ly lên tiếp tục nói: “Ly này, tôi chúc mừng Chủ tịch Kha lần đầu đánh bại Tập đoàn Lạc Thần, loại chuyện này e là rất khó xảy ra thêm một lần nào nữa.” Nơi đáy mắt anh là ý cười mỉa mai, lạnh lùng và cao ngạo. Kha Từ Thích nhếch môi cười, tiêu sái cạn ly, một hơi uống hết.

“Còn ly này, là chúc mừng Chủ tịch Kha đã tìm được một người vợ hiền đức lực, lên núi đao xuống biển lửa đều muốn giúp anh lấy được dự án, đánh bại đối thủ, tinh thần này thật đáng khen ngợi.” Sắc mặt Kha Từ Thích chợt trầm xuống, thần thái trong mắt đã có sự thay đổi, nhưng vẫn bình tĩnh, nâng ly uống cạn. Lạc Thần Hi rót thêm rượu, nâng ly nói tiếp: “Ly này, tôi lại mời Chủ tịch Kha!” “Đủ rồi!” Sắc mặt Thiên Nhã trở nên khó coi, cô không thể chịu nổi nữa, quát Lạc Thần Hi. Ba người cùng nhìn Thiên Nhã, Hạ Vân Cẩm cười lạnh lên tiếng: “Ồ, bà chủ tịch Kha tương lai này thật nóng nảy, còn quát người khác cơ đấy.”

Thiên Nhã ngược mắt nhìn chăm chăm Hạ Vân Cẩm, cũng cười lạnh: “Bà chủ tịch quá khen rồi, tôi có nóng nảy hơn đi nữa chắc cũng không bằng cô.” Cô nói xong nâng ly với Lạc Thần Hi: “Ly này tôi chúc mừng Chủ tịch Lạc, có một người vợ độ lượng khéo léo xinh đẹp lung linh thiện.” Dứt lời, cô ngửa đầu uống hết rượu, Hạ Vân Cẩm nghe những lời mỉa mai này, mặt tối sầm một nửa.

Uống xong Thiên Nhã lại cầm rượu lên rót thêm, Kha Từ Thích vươn tay ngăn cô lại, có gạt tay của Kha Từ Thích ra, nâng ly rượu với Lạc Thần Hi. “Ly này, tôi chúc Chủ tịch Lạc và bà chủ tịch đầm ấm mãi không rời.” Thiên Nhã nhìn thẳng Lạc Thần Hi, một hơi uống hết ly rượu.

“Ly này, tôi chúc Chủ tịch Lạc, mãi mãi đừng khỏi phục ký ức, mãi mãi!” Cô gắp hai từ “mãi mãi”, uống hết ly rượu.

Lạc Thần Hi nhìn cô, trong đôi mắt âm u lạnh lẽo lướt qua một sắc thái kỳ lạ khó mà nhận ra. Hạ Vân Cẩm hận đến mức thầm nghiến răng nghiến lợi, sắc mặt cô ta khó coi, dường như sắp không nhịn nổi mà làm loạn. “Thiên Nhã, đừng như vậy.” Kha Từ Thích cái mặt ầu ầu, nói bằng giọng thỉnh cầu, anh biết trong lòng cô rất buồn, vì thế, trong lòng của anh cũng đau khổ theo. Thiên Nhã đặt mạnh ly rượu xuống: “Lời nên chúc, rượu nên mời cũng đã làm hết rồi, Từ Thích, chúng ta đi thôi.” Cô nói xong, kéo tay của Kha Từ Thích, quay người rời khỏi. Lạc Thần Hi lạnh lùng nhìn bóng lưng của cô, siết chặt nắm đấm. Về mặt Hạ Vân Cẩm tức giận, thêm dầu vào lửa nói: “Chồng à, anh xem! Cô ta can quấy nhường nào! Một người tiết lộ cơ mật công ty còn dám can quấy như thế! Quá quá đáng rồi.” “Khôi phục ký ức? Ký ức mà cô ta nói đến rốt cuộc là gì.” Anh nói như đang suy tư.

Gương mặt Hạ Vân Cẩm chợt biến sắc, cô ta che đậy sự chột dạ, cười lạnh nói: “Đương nhiên cô ta không mong anh khôi phục ký ức.”

Lạc Thần Hi nhìn chăm chăm cô ta, đôi mắt u ám lóe lên nghi hoặc: “Có ý gì?”

Hạ Vân Cẩm cười thầm, kể lại hết đoạn “ký ức” mà anh đã mất.

Trong quán cà phê, hai cậu bé ngồi đối diện nhau, sự việc hình như đang phát triển lệch quỹ đạo, vì vậy các cậu bé không thể không ra tay rồi.

“Nếu mà mi Thiên Nhã rời khỏi Tập đoàn Lạc Thần, thì mẹ và cha sẽ không còn cơ hội nào để cọ xát ra lửa tình nữa rồi.” Khuôn mặt Lạc Lăng lộ vẻ lo lắng.

Nhưng La Tiểu Bảo lại rất bình tĩnh: “Không sao, cứ để Thiên Nhã rời khỏi đó một khoảng thời gian trước đã, tiếp tục ở lại Tập đoàn Lạc Thần sẽ chỉ khiến Hạ Vân Cẩm có nhiều cơ hội tìm hết mọi cách để làm mẹ khổ sở hơn, hay là nghĩ một biện pháp khác, để hai người họ chạm mặt nhau bên ngoài Tập đoàn Lạc Thần.”

Lạc Lăng hiểu ý nói: “Đây cũng được xem là một biện pháp hay.” “Nhưng chuyện dự án mở rộng dầu mỏ cần phải khiến nó lộ chân tướng.” La Tiểu Bảo cảm cả phê lên, vừa thương thức vừa nói. “Đúng, tuy em không thích chú Từ Thích, nhưng đề chú ấy mang một tội danh như thế, cũng quá không đáng rồi, Hạ Vân Cẩm đáng hận, vì để đạt được mục đích mà dùng mọi thủ đoạn, lại có thể sử dụng nước cờ vừa hại người lại hại mình này, hành động lần này của cô ta được sắp xếp rất cẩn thận tí mì, ngay cả em cũng không tìm thấy chứng cứ có sức thuyết phục, nếu không em nhất định sẽ để cha nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta.”

La Tiểu Bảo nở một nụ cười lạnh: “Không sao, lên núi nhiều chắc chắn sẽ gặp hổ, huống hồ cô ta lại gặp phải hai chúng ta, có thể chinh đốn cô ta muộn một chút, việc quan trọng bây giờ là phải khiến cha và ma mị làm lành với nhau.” Lạc Lăng gật đầu: “Voi hoàn cảnh hiện tại, có chút khó khăn.” La Tiểu Bảo cười xấu xa: “Không sao đâu, anh có cách.”

Cách đấy, là tự mình làm ra.

“Đây là cách mà anh nói ư?”

Lạc Lăng nhìn tinh thần quần chúng cuộn trào mãnh liệt ở cửa lớn Tập đoàn Lạc Thần, nâng của xe lên, mặt đầy vạch đen hời. Kích động cư dân của nội thành cũ đến biểu tình kháng nghị đập bỏ và di dời, bao vây cao ốc Lạc Thần đến mức kiến chui không lọt, này là biện pháp theo đường lối nào vậy?

Cậu thoáng nhìn nhóm cư dân thiết tha muốn bảo vệ quê hương cũ của mình, nói: “Nhóm người ngu ngốc này, tưởng rằng cha sẽ khuất phục như thể hay sao? Họ làm vậy chỉ phản tác dụng.” Với sự hiểu biết của cậu về cha, nhóm người này sẽ chỉ khiến cha càng kiên định quyết tâm đập bỏ và di dời.

“Em quên rồi hả? Bây giờ đã có chủ Từ Thích kim hãm và cân bằng cha.” La Tiểu Bảo nói một cách rất bình tĩnh. “Sợ là cha rất nhanh sẽ ra tay với chú Từ Thích.” Lạc Lăng đoán, cha đối xử với kẻ địch của mình, trước nay vốn không nương tay. “Vi vậy mới cần làm loạn một trận lớn như này, ngoài việc có thể bảo vệ khu Vân Thành ra, còn có thể tri hoãn hành động tiến công của cha với chủ Từ Thích.” La Tiểu Bảo phân tích. Lạc Lăng quay mặt lại quan sát cậu, vẻ mặt hoài nghi: “La Tiểu Bảo, anh đang quay súng lại bắn quân mình, đứng về phía chủ Từ Thích phản bội cha?” La Tiểu Bảo lườm cậu một cái với vẻ đáng yêu: “Người ta giống kiểu người này sao? Lẽ nào em không muốn giữ lại khu Vân Thành sao? Nếu mà bị đập bỏ, Thiên Nhã sẽ rất đau lòng.” “Cũng phải theo em thấy, cha kiên quyết muốn phát triển phổ thương mại như vậy, một nửa nguyên nhân cũng là vì chống đối với chủ Từ Thích.” “Không sai, mà vì sao cha phải làm như vậy? Chủ yếu là vì Thiên Nhã.” Tuy cha mất đi ký ức, nhưng vẫn có cảm giác đặc biệt với ma mị Thiên Nhã. “Nhưng nếu nhóm người này tiếp tục làm loạn, cha sẽ nổi giận đấy.” Lạc Lăng lo lắng nhìn nhóm đông cư dân ngoài kia. “Cha sẽ không dùng bạo lực, bởi vì có một người sẽ không nhận được mà đứng ra.” La Tiểu Bảo liếc sự như thần nói.

Trong văn phòng Chủ tịch, quả nhiên Thiên Nhã đã xuất hiện. Lạc Thần Hi khoanh tay lạnh lùng nhìn cô: “Ồ, bà chủ tịch Kha, sao lại là cô? Không phải cô đã từ chức ư? Còn có thể ghé thăm thật là vinh hạnh của tôi.” Anh nói một cách châm biếm. “Chủ tịch Lạc, xin anh hay thay đổi ý định đi, bỏ qua cho khu Vân Thành.” Nhìn các cư dân ai ai cũng cực lực kháng nghị, cô cảm thấy bản thân cũng cần góp một phần công sức.

Báo lá cải đưa tin Lạc Thần Hi đã liên kết với thể lực cấp cao của chính phủ, không lâu nữa sẽ lật đổ phương án hợp tác của Tập đoàn Kha Thị, một mình thực hiện dự án công trình xây dựng lại khu Vân Thành này.

“Hình như không phải tôi không cho cô cơ hội thuyết phục tôi? Nhưng những cách chứng minh ngu ngốc kia của cô cũng quá khiến người khác dở khóc dở cười rồi, căn bản không lay động nổi chút quyết tâm gì của tôi thì tôi nên làm thế nào?” Người phụ nữ này còn thật sự dám chạy đến đây lần nữa để yêu cầu anh bỏ qua cho khu Vân Thành, thật quá không biết chừng mực rồi chẳng.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Có thù tất báo mới là đạo lý

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Nghe cha tôi nói tửu lượng của cô không tồi, hôm nay tôi rất muốn biết về nó.” Ân buffer được một nửa thì trên bàn cơm xuất hiện rượu vang. Jenny Trinh đẩy về khiêu khích đẩy ly rượu tới trước mặt Thiên Nhã, khéo môi cong lên một nụ cười âm hiểm.

Lúc đầu cô ta định ăn com cùng cô là muốn mượn dịp này để chinh cô cả bữa, nhưng không ngờ lại bị cô chinh ngược lại, trong lòng Jenny Trinh rất không phục. Có điều cô ta ngại vì mình đang ở trước mặt Lạc Thần Hi, mới nãy anh còn có hành động “đồng cam cộng khổ” với cô ta nữa nên lửa giận kia chỉ có nén xuống. Nhưng cô ta là người có thù tất báo, sao có thể dễ dàng buông tha cho Thiên Nhã được.

Thiên Nhã nhìn ly rượu vang đỏ đầy trước mặt, cười nói: “Hóa ra Trinh tiểu thư rất kính trọng người trợ lý nho nhỏ là tôi đây, rót đầy thế này cơ mà.” Cô cầm ly rượu lên, đưa tới bên miệng, uống thì uống, bây giờ không uống thì chẳng có khí phách gì.

Thiên Nhã nở nụ cười không vui: “Hiện tại là anh đang cản đường tôi đấy.”

Anh cúi mặt, im lặng, tầm mắt thấp thoáng điều gì đó mà Thiên Nhã không thể hiểu

“Tôi xin lỗi không tiếp chuyện được.” Thiên Nhã lùi về sau hai bước, tiếng còi chói tai như muốn vang tận trời đêm, theo sau là tiếng xe phanh gấp

Lúc cô nghiêng mặt qua theo phản xạ, thì nguy hiểm đã ập đến, chỉ còn thiếu một bước..

Trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc, anh vươn tay giữ lấy cô, kéo cô trở về từ ranh giới của cái chết

Cô sà vào vòng tay rộng lớn của anh, biểu cảm ngưng đọng, vẫn chưa kịp định thần lại trong cơn kinh hãi

“Em muốn chết đến thế sao!” Bên tai là tiếng mắng giận dữ của anh, cô sực tỉnh sau một cảnh kinh hồn bạt vía, “Cổ mù à? Hay không thiết sống nữa!” Tài xế của chiếc xe ấy ngo đầu ra lớn giọng mắng

Lạc Thần Hi đáp trả bằng một ánh mắt sắc bén, gã tài xế vừa nhìn Lạc Thần Hi đã biết là một nhân vật lớn không dễ chọc nên ngay lập tức im bật, khởi động xe rồi khởi

Thiên Nhã ở trong vòng tay ấm nóng của anh, cảm thấy cảnh này hơi quen thuộc, dường như đã từng xảy ra, nhưng cô không sao nhớ nổi

Cô từ từ đẩy anh ra, cúi mắt, trong đầu là một khoảng hỗn độn

Thiên Nhã vốn quyết tâm muốn để anh chỉ còn là dấu chấm hết trong cuộc đời mình, nhưng vì sao, họ cứ luôn dây dưa mập mờ như vậy

Chuyện giữa họ không những chẳng thể chấm dứt, mà còn ngày càng rối rắm

“Cảm ơn.” Cô cúi đầu nói

“Lần sau sẽ không may mắn được như thế đâu.” Anh đáp một cách hời hợt

“Nếu không phải tại anh.” Thiên Nhã ngẩng đầu định phản bác thì bất gặp đôi mắt của anh, đột nhiên không nói nên lời

Cô khẽ thở dài một hơi: “Coi vậy đi, tôi phải về đây.”

“Ừm.” Anh bỗng ngoan như một đứa trẻ.

“Em sẽ hối hận vì những gì mình đã nói.” Câu nói ấy vang vọng bên tai, biểu cảm tàn bạo khi anh thốt ra hiện lên trước mắt cô, tạo thành sự đối lập với biểu cảm lúc này của anh

Lạc Thần Hi luôn kiêu ngạo ngang ngược chỉ tay năm ngón, vì sao lại mang dáng vẻ cô độc thế này? Thiên Nhã ngồi lên taxi, nhìn bóng lưng rời đi trong úm rù của anh qua gương chiếu hậu, bỗng chốc thấy hối hận

Cô lẽ mảy nên nghe anh giải thích một lần, chỉ một lần thôi, nghe anh nói những lời muốn nói

La Thiên Nhã, nể tình anh lại cứu này một mạng

“Tài xế, dừng xe!” Cô hét lên

Thiên Nhã xuống taxi, chạy về nơi cũ, nhưng bóng lưng của anh đã mất hút rồi

Anh đang ở đâu? Đang ở đâu? Cô bước đi trên đôi chân trần đuổi theo một đoạn, lúc đang nhìn ra bốn phía, bỗng có bàn tay lớn vỗ lên vai cô từ đằng sau

“Lạc...” Cô quay người, suýt nữa đã thốt ra tên anh

Nhưng in vào tầm Thiên Nhã mất lại là gương mặt vừa lo lắng vừa nghi hoặc của Kha Từ Thích

“Ồ, Từ Thích.” Thiên Nhã cúi đầu nhìn đôi chân trần của mình, che giấu cảm xúc trên mặt

“Em đang tìm ai hả?” Kha Từ Thích hỏi.

“Em tìm.

tìm taxi.” Thiên Nhã đáp với vẻ lúng túng

“Bụng em còn đau không?” Giọng điệu anh lo lắng

“À, không đau nữa.” Thiên Nhã ôm bụng mình theo phản xạ, có trời biết trước nay nó rất nghe lời, không chống đối chủ nhân, tối nay quay ngược lại dờ chừng không ngoan rồi.

“Chân em bị sao vậy?” Đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại, anh hỏi cô

Bàn chân trần khẽ nhúc nhích, cổ bối rối đáp: “Gót giày gây rồi.” Kha Từ Thích nở một nụ cười đầy cung chiêu: “Cô ngốc này.” Sau đó anh bế cô theo kiểu công chúa

“A, anh làm gì vậy?” Thiên Nhã nằm trong lòng anh, lo lắng hỏi

“Đương nhiên là đưa em về, chẳng lẽ em muốn để thế này đi bộ về?” Kha Từ Thích đáp với giọng dĩ nhiên

“Không cần đâu, tiệc tối của anh vẫn chưa kết thúc mà, ngày trọng đại như hôm nay sao anh có thể vắng mặt chứ?” Quan trọng là Karen vẫn còn ở đó

“Thiếu em, vắng mặt cũng không sao.” Kha Từ Thích nói một cách dứt khoát.

Thiên Nhã cúi thấp đầu, mặt chợt nóng lên, trong lòng vừa e thẹn vừa áy náy, vậy Karen phải làm thế nào?

“Còn Karen thì sao?” Cô hỏi.

Đôi mắt Kha Từ Thích thoáng đổi sắc thái: “Con bé biết tự về.”

“Anh họ! Anh họ!” Lúc Karen đuổi theo ra ngoài, xe của Kha Từ Thích đã đi xa rồi

Về mặt cô thất vọng, đứng giữa gió lạnh nhìn chiếc xe ấy mất hút khỏi tầm mắt

“Vì sao chứ? Anh luôn không nhìn thấy em, em thật sự làm anh chán ghét như vậy sao?” Karen ngồi xồm xuống, lấy đầu gối làm điểm tựa.

Ngày hôm sau, khi Thiên Nhã còn đang ngủ nướng trên giường thì điện thoại không hề nổ nang mà reo lên

“Thiên Nhã, cậu mau đọc báo đi!” Đầu dây bên kia là giọng nói hết sức phấn khởi của Karen

“Hả? Báo làm sao?” Cô là một dân thành thị bé nhỏ vô tri hiếm khi quan tâm đến những việc hệ trọng của đất nước

“Nhật báo Thành phố A đấy! Cậu mau đọc đi!” Giọng nói bên kia càng hào hứng hơn

Thiên Nhã lười nhác bò dậy, mở máy tính ra, tìm kiếm tin tức mới hôm nay.

Hình ảnh khiêu vũ chung tối qua của Kha Từ Thích và Karen thỉnh thoảng hiện ra trước mắt, đi kèm các từ như “cặp đôi trời sinh”, “trai tài gái sắc”

Bàn tay của Thiên Nhã chợt cứng đờ: “Đây là...” “Có phải tờ không đủ ăn ảnh không, thật là, mấy phóng viên đó nên chụp tờ xinh đẹp hơn một chút.” Karen than vãn ở đầu dây bên kia

“Từ Thích đã biết chưa?” Cô hỏi câu này đầu tiên, từ trước đến nay Kha Từ Thích là một người khiêm tốn, có rất ít tin nổi bật về anh, nhiều năm qua, cuộc sống của anh luôn xoay quanh cô nên nói đúng hơn là không có lấy một tin

“Anh họ hả, chắc là anh ấy biết mà, hi hi, tờ phải đi tìm anh ấy, xem thử anh ấy phản ứng thế nào.” Giọng Karen đầy mong đợi

“Khoan đã!” Thiên Nhã cân lại theo phản xạ, trực giác mách bảo cô rằng anh sẽ không vui.

“Vì sao?” Karen hỏi trong khó hiểu.

“À...” Thiên Nhã nhất thời không biết nên giải thích ra sao.

“Ôi chao, dù sao tờ không đợi được nữa, tờ phải đi tìm anh ấy đây, nếu anh ấy thấy không sao, vậy thì chứng minh anh họ không từ chối tờ, hiện tại cả thế giới đều nghĩ tờ là đối tượng của anh ấy, cậu nghĩ xem, ngày kỷ niệm thành lập công ty và bạn nhảy của anh ấy vốn dĩ chính là chủ đề nóng, Thiên Nhã, cảm ơn cậu đã giúp tờ thực hiện được bước đầu tiên.”

Thiên Nhã cười khan hai tiếng: “Đây là kế hoạch của cậu đúng không?” Cô hoài nghi

“Hihi, đó là bí mật không thể nói, người ta chỉ là dùng một chút mánh khéo, Thiên Nhã, cậu nhất định đừng giận đó.” Karen nói bằng giọng áy náy

“À, không sao.” Mấy ai giữ được điểm tĩnh trong tình yêu, thật ra cô có thể thông cảm, nhưng còn Kha Từ Thích..

“Yên tâm đi, tờ sẽ không nói cho anh họ biết cậu đã giúp tờ đâu.” Karen nói một cách đảm bảo

Thiên Nhã đỡ trán, chỉ sợ Kha Từ Thích sẽ điều tra ra

Vào lúc này chuông cửa bỗng vang lên.

“Tớ ngừng nhé, có người tìm tớ.” Nói xong Thiên Nhã tắt máy, chạy đi mở cửa

Kha Từ Thích mang theo bữa sáng, đứng bên ngoài cửa

Nụ cười của Thiên Nhã khựng lại một lúc, trong lòng có dự cảm không lành

“Tiểu Bảo đi học rồi?” Kha Từ Thích bước vào, hỏi

“Ừm.” Gần đây Tiểu Bảo khẳng khái tự đi học một mình, không cần cô đưa, cô cũng chỉ đành cung kính không bằng tuân mệnh

“Em mới dậy hả? Mau đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng đi, giờ giấc sinh hoạt của em đều đảo lộn rồi kìa.” Kha Từ Thích đặt bữa sáng lên bàn ăn, xoa mái tóc rối như tổ chim của cô, dịu dàng nói

Thiên Nhã nở nụ cười lúng túng mang theo lười nhác: “Phải ha, em cũng sắp nhàn rồi sinh tật rồi.” Cả hai cùng nhau ăn sáng.

Thiên Nhã đang suy nghĩ xem có nên nhắc tin tức trang nhất hay không, có tật nên giặt mình, cô cứ luôn sợ anh biết chuyện cô và Karen hợp tác với nhau tính kế anh

Thật ra cô cũng không hề làm gì cả, cô chỉ là già vờ đau bụng thôi..

vậy mà lại thành ra tính kế rồi.

“Em muốn tìm công việc thế nào?” Anh bỗng ngừng đầu hỏi

Trước câu hỏi lái sang chủ đề khác này của anh, Thiên Nhã ngạc nhiên hết hai giây mới phản ứng lại, cô thấy như trút được gánh nặng, đáp: “Em không biết nữa, cứ tìm đi.” Hu hu, nghe như vậy, cảm giác như cuộc đời của cô..

* thật sự chẳng có mục tiêu gì cả.

Ngoài La Tiểu Bảo ra, mọi thứ cô đều tùy duyên.

“Đến công ty anh đi, đúng lúc có vài vị trí đang thiếu người, em xem thử mình muốn làm gì, anh sắp xếp cho em.” Đây là lần thứ hai anh mời cô đến công ty của mình làm việc khi trở về thành phố A, giọng điệu của anh không ép buộc, mà là đang hỏi ý kiến cô

Thiên Nhã cúi thấp đầu, hự, sao lại nhắc đến chuyện đó chứ

“Em sợ khả năng của mình không đủ.” Cô ngập ngừng, suy nghĩ cả buổi mới nghĩ ra được lý do nhằm này

Kha Từ Thích nở nụ cười bất đắc dĩ: “Cô ngốc, còn chưa biết làm ở vị trí nào mà em đã kết luận khả năng mình không tới rồi?” Nụ cười của Thiên Nhã hơi lúng túng: “Xin lỗi anh, em...” Kha Từ Thích ngắt lời cô: “Thế này đi, em tự tìm trước, nếu không tìm được công việc tốt, thì phải đến chỗ anh điểm danh đó.” Anh nghĩ cách thay cô

Thiên Nhã gật đầu: “Ừm, được.” Đường như cô không còn lý do nào để từ chối nữa rồi.

“À..

chuyện tin tức..

anh đã biết chưa?” Cô hỏi dò.

Đôi mắt Kha Từ Thích thoáng đổi sắc thái, làm Thiên Nhã thầm giật mình

“Có vẻ như em ít khi ra ngoài nhưng lại quan tâm những tin tức tầm phào kia.” Kha Từ Thích nói bằng quơ

Thiên Nhã bỗng cảm thấy bản thân thật ngốc, tin ấy vừa mới ra lò, còn cô vừa bỏ dậy khỏi giường, vậy mà...

“Dầu có, em thức dậy thấy buồn chán, cho nên...” Cô tỏ ra khó xử

“Không sao, em biết không phải là được rồi.” Kha Từ Thích thu về bối rối của cô vào tầm mắt, đáp

Mặt Thiên Nhã bắt giắc đỏ lên, ánh mắt của anh dường như có thể nhìn thấu sự chột dạ này, cô chợt cảm thấy bầu không khí rất đổi ngại ngùng

“Chỉ cần em biết rằng, anh sẽ luôn bên em, bất kể là ai, cũng không cách nào đẩy anh ra, là đủ rồi.” Anh chăm chú nhìn cô, giọng điệu chan chứa tình cảm

Vậy nếu người muốn đẩy anh ra là em thì sao? Thiên Nhã thầm hỏi

Em xin lỗi, Từ Thích, em..

em..

Kha Từ Thích luôn nhìn cô, như muốn hiểu được thông tin từ đôi mắt cô, hoặc có thể do cô ngỡ nhận

Anh cúi mặt, im lặng một lúc: “Được rồi, anh đi làm đây, tối nay tan ca cùng nhau đón Tiểu Bảo, rồi chúng ta ăn một bữa thật ngon nhé.” Sau khi tiễn Kha Từ Thích đi, Thiên Nhã nhún người trên sofa, sao cô lại có cảm giác, Kha Từ Thích đã biết được sự thật rồi? Nhưng anh không nói lời nào, tại sao? Tại sao chứ? Anh đã bị tổn thương? Liệu anh có buồn không? Cô đã đẩy anh ra, đẩy anh về phía người phụ nữ khác, làm như vậy, lẽ nào là sai? Ông trời ơi, xin hãy chỉ cho cô nên giải quyết chuyện này thế nào, có phải cô thật sự không nên xen vào, để cuối cùng chẳng thể vẹn cả đôi đường?Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Từ chối anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Xin anh.” Bỗng nhiên Thiên Nhã thấp giọng cầu xin.

Anh dừng lại, cơ thể cũng cứng đờ.

Giọng nói của cô trong trẻo lạnh lùng, đáng vẻ lạnh nhạt.

Ngày đầu đi làm, La Thiên Nhã ăn mặc trang trọng, đây là lần thứ hai cô bước chân vào cửa lớn của tập đoàn Lạc Thần.

“Chỉ số hiển thị số tầng trong thang máy tăng lên dần dần, mãi đến tầng làm việc cao nhất của chủ tịch mới dừng lại. La Thiên Nhã được dẫn đến văn phòng của chủ tịch, bên trong không có ai. “Chủ tịch đang về công ty, cô chờ một chút nhé.” Thư ký nói xong liền ra ngoài.

Văn phòng được bố trí với gam màu lạnh làm chủ đạo, đơn giản rộng rãi nhưng không mất đi vẻ hoa lệ, khắp căn phòng tràn ngập bá khí bức người của chủ nhân, xúc giác vốn không nhanh nhạy của La Thiên Nhã đang thấp thoáng phát ra tín hiệu báo động, chẳng hiểu sao cô thấy hơi bất an, nhưng lại không thể diễn tả được có chỗ nào không ổn.

“Chủ tịch Lạc, họp đồng với tập đoàn Phong Hoa cần phải ký gấp, đối phương nóng lòng muốn biết kết quả.” Ở sảnh chợt truyền đến giọng của nữ thư ký, vị lãnh đạo trực tiếp chưa xuất hiện đã khiến La Thiên Nhã thấp thỏm không yên này đã về rồi.

“Mười phút sau vào đây lấy.” Ngữ điệu bình tĩnh nghiêm túc, giọng nói đầy từ tính và quyền rũ khó mà miêu tả thành lời, như ma quỷ trong đêm, nhẹ bay vào tai của La Thiên Nhã, cô quay người lại, định mỉm cười để chào đón sếp của cô.

“Cô, là trợ lý mới đến?” Nhìn thấy gương mặt sùng sốt trước mắt mình, ánh mắt anh không mang nét kinh ngạc, biết rõ nhưng vẫn có tình hỏi. La Thiên Nhã bị sự thật trước mắt dọa sợ đến mức tim đập lệch đi nửa nhịp, đây là gương mặt mà cô vội vàng nhìn lướt qua vào tầng sáng của nhiều năm về trước, là người mà gần như dọa cô sợ ngất ra tại buổi tiệc mừng vài ngày trước.

Gương mặt tựa như điêu khắc với những đường nét rõ ràng, ngũ quan trông vô cùng tuấn mỹ, đôi mắt sâu hẹp dài nằm dưới đôi mày kiếm đang phát ra ánh sáng màu xanh đậm, dường như muốn nhìn thấu người khác chỉ bằng một cái nhìn, khắp người toát ra hơi thở vương giả vây kín La Thiên Nhi, khiến cô trông như chú cừu con ở trước mắt.

Sau khi đưa mắt quét qua một lượt, cô xác định đúng là anh ta, hóa ra anh ta tên là Lạc Thần Hi, mà lúc này đây khoe mẽ anh ta còn mang một nụ cười tà mị như có như không.

Cô ngẩn ra ngay tại đó, một giây, hai giây, ba giây. “Khư khư.” Thấy cô ngây người trước mắt mình, anh có ý ho khan hai tiếng, thu lại sự nghi hoặc chỉ thoáng lóe lên, anh bước lên trước vài bước, hai người gần trong gang tấc. Thiên Nhã hoang mang lùi về sau hai bước, thiếu chút đã va vào góc bàn làm việc.

“À, tôi là trợ lý mới đến, tôi tên là La Thiên Nhã.” Sau một đợt đấu tranh nội tâm, cô từ bỏ ý định bỏ chạy, lấy dũng khí để tiếp nhận hiện thực, xem ra anh ta không nhận ra cô, quan sát tình hình trước rồi hẵng tính vậy.

Lạc Thần Hi nhượng đôi mày anh tuấn nhìn cô đang nỗ lực che giấu dáng vẻ luống cuống, cùng với sự xa cách rõ ràng mà cô dành cho mình, trong lòng dấy lên đôi chút không vui, sự hứng thú đối với cô càng tăng thêm vài phần. “Sau này có việc gì Chủ tịch cứ căn dặn tôi.” La Thiên Nhã thầm kêu khổ trong lòng, sao cứ phải ứng tuyển ở nơi này chứ?

“Ra ngoài làm việc đi.” Anh quay người ngồi vào ghế làm việc của mình, quan sát gương mặt cô, ra sức tìm kiếm trong đầu ký ức về người phụ nữ vừa xa lạ lại thân quen này. “Ừm, vậy tôi ra ngoài đây.” La Thiên Nhã hậm hực ra khỏi văn phòng, trái tim cô sớm đã đập điên cuồng không ngừng nghỉ, không thể trấn tĩnh nổi rồi.

Ngày đầu tiên đi làm trôi qua trong sự lo lắng và lo âu của Thiên Nhã. Nhưng hình như Lạc Thần Hi thật sự không nhận ra cô, lúc này Thiên Nhã mới từ từ yên tâm trở lại, đêm đó trong phòng một chút tia sáng cũng không có, có thể cô trông như thế nào anh ta cũng không biết.

“Ma mi Thiên Nhã, ngày đầu đi làm như thế nào ạ, có bắt ngu vui vẻ nào không?” Thiên Nhã đến đón Lạc Lăng tan học, cậu bé hào hứng quan tâm công việc của Thiên Nhã.

Thiên Nhã thăm thò ra một hơi, kinh hi ở đâu ra? Kinh hãi thì có đây.

“Cũng ổn, nhưng ma mi không hài lòng với cấp trên cho lắm.” Người mà cô muốn tránh thật xa trên đời này, chắc chính là anh ta rồi. “Vậy sếp của mẹ là người như thế nào ạ?” Cậu bé thừa thắng xông lên, người ta rất muốn biết ma mi đánh giá thế nào về cha. Thiên Nhã chớp đôi mắt xinh đẹp, trên mặt lộ vẻ ghét bỏ, nói: “À, không những xấu, còn rất thô bạo, mất lịch sự, bé cưng nhất định đừng học theo anh ta đó.” Ánh mắt cậu bé ảm đạm đi không ít, đôi mắt to đảo hai cái, đây là đang nói cha sao? Làm thế nào đây, có vẻ Thiên Nhã rất ghét cha, lẽ nào cậu và La Tiểu Bảo thật sự không phải hai người họ sinh ra? Lạc Lăng như chợt nghĩ ra gì đó, phút chốc thoải mái, mắt lại sáng lên, sau khi Lạc Lăng về nhà thì nhanh chóng thông báo chuyện này cho cho La Tiểu Bảo, hai cậu bé đáng yêu lại thảo luận kế hoạch tiếp theo.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vực Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Thù lớn được báo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đuôi lông mày anh nhú lại. Tốc độ xe tăng nhanh, dọc đường đi, hai người tự chìm vào suy nghĩ của bản thân.

...

Tập đoàn Lạc Thần.

“Hai đứa ngủ cả rồi?” Lạc Thần Hi bước ra từ phòng tắm, vừa lau tóc vừa hỏi.

“Anh mặc áo choàng tắm, hỏi câu này với về mặt bình thân, giọng điệu như là một người chồng đang hỏi vợ mình, các con đã ngủ rồi sao? Thiên Nhã thoáng dao động, loại ảo giác này luôn theo cô suốt buổi tối hôm nay, khiến cô chìm đắm đến mức không thể tỉnh lại

“Ma mi Thiên Nhã, ngủ chung với con nha.” Đột nhiên, Lạc Lăng đang ngủ say dường như đã thức, giơ tay về phía cô đòi bế

Hai người lớn thoáng đưa mắt nhìn nhau, Thiên Nhã nở nụ cười xinh đẹp, cậu nhóc này, đúng là rất có duyên với cổ

Cô bế Lạc Lăng lên, dịu dàng nói: “Được bé cưng, để ma mi bế con lên giường ngủ.” Sau đó cô ra hiệu với Lạc Thần Hi: “Giúp tôi bế Tiểu Bảo vào trong với.” Lạc Thần Hi chợt cong khỏe môi, người phụ nữ này, làm “ma mi” của con trai anh, cũng thật giống

Họ bế hai bé cưng lên giường, đắp chăn kỹ càng

Thiên Nhã nửa nằm bên cạnh hai cậu

Lạc Thần Hi vừa vén chăn, liền lấy đuôi của Thiên Nhã làm gối mà nằm xuống

Hành động thân mật lại ám muội này, khiến thần kinh của Thiên Nhã căng cứng, như vậy..

quá mức đảm đảm rồi chẳng!? “Anh..

anh làm gì đấy...” Thiên Nhã nhìn anh, hơi lúng túng hỏi

Lạc Thần Hi nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khẽ đáp: “Suyt, đừng làm ồn các bé cưng, tôi buồn ngủ rồi, muốn ngủ.” “Nhưng anh đến phòng khác ngủ được không?” Thiên Nhã hỏi bằng giọng rất khẽ

Lạc Thần Hi mở mắt ra, chăm chú nhìn gương mặt hơi ửng đỏ của Thiên Nhã: “Chúng ta nói chuyện nhé?” Đôi mắt hạnh của Thiên Nhã đảo một cái: “Nói chuyện gì.” Cô nhìn anh đang nằm trên đùi mình, thấy nhịp tim mình đập nhanh thình thịch

“Nói về chuyện, em muốn tìm một người cha như thế nào cho Tiểu Bảo đi?” Anh ôm eo suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi cô

Thiên Nhã hơi khó xử trước câu hỏi này, cô chưa từng suy nghĩ đến vấn đề đó, cô chỉ muốn cố gắng hết mình để mang hạnh phúc đến cho Tiểu Bảo: “Chuyện này, tôi chưa nghĩ qua.” “Vậy em rõ bố quan hệ với tôi, là vì nguyên nhân gì?” Gương mặt anh tuấn của anh hiện nét trẻ con, cực giống một cậu bé ương bướng, vì để có được câu trả lời mà mình mong muốn nên canh cánh trong lòng

Anh không muốn thừa nhận, trước mặt La Thiên Nhã, anh không còn là mình nữa, cũng như lúc này đây, anh bỏ hết mặt mũi, phòng bị, và cả lòng tự tôn của mình, đề hỏi một câu như vậy, chẳng khác nào một đứa trẻ

Thiên Nhã ngẩn ra, cúi đầu nhìn nét mặt hiếm thấy này của anh, như một phím đàn, làm lòng có dao động

Nhưng chẳng phải câu trả lời rất rõ ràng sao?

“Đêm nay chúng ta đừng thảo luận vấn đề này, được không?” Đây là một chủ đề bé tấc, cho dù cô xoay sở thế nào, cũng không khiến mọi chuyện khá lên, thay vì một lát nữa lại tranh cãi, chỉ bằng hai người trải qua đêm đặc biệt này một cách yên bình.

Có lẽ do cô dây dưa không dứt từ lần này đến lần khác, nên mới dẫn đến tình thế lưỡng nan như hôm nay, nhưng cô vẫn không nở cứ thế phá hỏng sự ảm áp hiếm hoi này, sau khi trời sáng, cô, La Tiểu Bảo, Lạc Lăng, Lạc Thần Hi đều phải quay về vị trí của mình.

Khoé môi Lạc Thần Hi nghiêng sang một bên, tỏ ý không vui: “Em đang trốn tránh gì vậy?” Anh dán mắt vào cô, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào trên mặt cô, hoặc có thể nói, không nỡ rời khỏi gương mặt cô

Hai cậu bé đã thuận lợi tạo nên một bầu không khí như thế này, khiến trái tim của anh rung động, vì Thiên Nhã mà rung động.

“Tôi trốn tránh, là vì hạnh phúc của mọi người.” Cho dù anh đối với cô là thật lòng, cô cũng không muốn làm kẻ thứ ba của người khác, cô không muốn La Tiểu Bảo có một ma mị phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.

“Em thấy chúng tôi hạnh phúc sao?” Đương nhiên anh biết cô đang ám chỉ điều gì, nên hỏi ngay mà không cần suy nghĩ.

Thiên Nhã nhìn Lạc Lăng, khuôn mặt trẻ con bên dưới mặt nạ ấy, rốt cuộc đã chịu bao nhiêu ám ức? “Nhưng mà, ai có thể đảm bảo chúng ta có thể hạnh phúc chứ?” Cô không có niềm tin, không chắc rằng Lạc Thần Hi có thật lòng thật dạ với cô hay không

Rất nhiều lần cô nghĩ bản thân đã tìm thấy tình yêu đích thật, nhưng đó chỉ là mây khói thoáng qua, bên cạnh anh có người vợ là Hạ Văn Cẩm, còn có Jenny Trình, có rất nhiều phụ nữ ao ước được gần anh, có thể còn có rất rất nhiều người thứ ba khác nữa, cô là ai chứ? Từ trước đến nay, thái độ của anh đối với cô, có thể nói là thay đổi thất thường, khó mà nắm bắt, vậy đâu mới là anh? Những lời anh nói, câu nào là thật, câu nào là giả? Cô thật sự không thể đoán nổi

Trời ạ, vì sao cô lại rơi vào một cuộc tình khổ sở rồi rối rắm khó hiểu như thế chứ?

“Tôi.” Sau một lúc trầm mặc, anh đáp.

Thiên Nhã chợt nở nụ cười bất đắc dĩ, mang theo chút chua xót

“Đừng đùa nữa, thôi vậy, chúng ta thật sự không thích hợp để thảo luận vấn đề này.” “Hoặc, tôi có thể ly hôn.” Anh nói như đang suy tư.

Nghe thấy anh nói hai từ này, Thiên Nhã sững người, ngay cả chính anh cũng giật mình, câu nói vô thức này, như thể xuất phát từ nội tâm của anh, là lời tận đáy lòng, không kịp suy nghĩ, cứ thế được anh thốt ra.

Đây là một lời hứa lớn nhất mà một người đàn ông đã có gia đình dành cho một người phụ nữ khác, đúng không? “Nhưng tôi không làm được.” Cô không thể vì hạnh phúc của mình mà phá hoại hạnh phúc của người khác, dựng xây hạnh phúc của mình từ đau khổ của người khác

Muốn bước vào thế giới của anh, đương nhiên là một chuyện rất khó khăn đối với cô

Cô không dám nghĩ đến việc Lạc Thần Hi thật sự vì cô mà ly hôn, rồi cụ Lạc sẽ làm gì anh? Ông cụ gần đất xa trời ấy, trông không dễ dàng thỏa hiệp, cụ giống anh, có một loại khí chất trầm tĩnh mà vẫn làm người khác sợ hãi

Chính miệng cô đã hứa với cụ, cô sẽ không có bất kỳ quan hệ dây mơ rễ má gì với Lạc Thần Hi.

Vì vậy cô chưa từng muốn vượt giới hạn, nhưng lại cứ không chống đỡ nổi, vẫn từng bước đi về phía anh

La Thiên Nhã, mày thật sự rất vô dụng.

Lạc Thần Hi nhìn cô chằm chằm, đôi mắt phủ một tầng lạnh lẽo

“Vì sao?” Anh không hiểu nguyên nhân gì mà giờ này phút này lại trở thành khoảnh khắc của “mười vạn câu hỏi vì sao”, dường như anh đã trút bỏ hết mọi tôn nghiêm mà mình có, để bày tỏ suy nghĩ với cô, đòi này, có lần nào mà phụ nữ không chủ động quân lấy anh chứ? Vậy mà không những cô không mang chút biểu cảm rung động nào, trái lại còn kiên quyết từ chối anh! Thiên Nhã nghẹn lời, chắc chắn là anh đã uống say rồi, có cứ giả ngây giả ngốc cho qua vậy, không muốn khiêu khích con phần nộ đáng sợ trong người anh nữa.

“Hình như chúng ta đã say rồi.” Cô đỡ trán, về mặt “mơ màng”

Bỗng cô cảm thấy cổ mình bị ôm chặt lấy, sau đó bị kéo gấp xuống, giãy tiếp theo, anh đã chặn môi cô lại

“Ừm” Thiên Nhã định phản kháng, nhưng không thể làm gì được

Nụ hôn của anh rất dịu dàng, rất chân thật, rất say đắm

Tựa hồ mộng ảo, giống như nụ hôn lúc ở tiệc tối ấy, hôn đến mức tâm trí cô mụ mị

Cô bị anh hôn, nhắm mắt, trong lòng rối bời

Ông trời ơi, xin ông hãy cho sét đánh con đi, con thật sự lại.

“thất thủ” nữa rồi

Rồi cô sực tỉnh, không phải hai nhóc con còn đang say ngủ bên cạnh sao

Nghĩ đến đây, Thiên Nhã dồn sức đẩy anh ra

Đôi má cô nóng bừng, nhờ giọng nói: “Bé cưng đang ở đây...” Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ đáng yêu của cô, lại nở nụ cười đen tối, móc nhẹ cằm cô nói một cách trêu đùa: “Hay chúng ta đổi địa điểm nhé?” Thiên Nhã xấu hổ đỏ mặt, cái tên này, lại xuyên tạc ý của cô rồi

“Tôi không phải ý đó.” Cô gãi đầu, không giấu nổi vẻ thẹn thùng

“Còn cái bụng?” Ngón tay của Lạc Thần Hi dưới chuyển từ cằm cô đến hai phía môi anh đảo rồi vuốt ve, thật sự không hiểu nổi, vì sao đôi môi của người phụ nữ này lại thom ngát và mềm mướt như bánh kem vậy, luôn khiến anh muốn dùng mà chẳng được, còn có cảm giác quen thuộc vừa gặp mặt đã khiến tim anh dao động.

Thiên Nhã bị hành động thân mật này của anh làm cho mặt đỏ tai nóng, cô mím chặt môi, không cẩn thận cắn phải ngón tay của anh

Lạc Thần Hi thu ngón tay về, đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại, vờ làm đáng vẻ rất đau, nói trong âm ức: “Đau quá, em xoa giúp tôi.” Trước sự làm nũng của anh, Thiên Nhã có chút không chống đỡ nổi, lần nào biểu cảm như trẻ con của tên này cũng khiến chân cô mềm nhũn, bản năng người mẹ trời dạy mạnh mẽ

Dù biết rõ là anh cố tình giả vờ làm vậy, nhưng Thiên Nhã vẫn không kháng cự nổi, như với La Tiểu Bảo vậy, cầm ngón tay của anh lên, dịu dàng xoa cho anh.

“Xong rồi, hết đau chưa?” Tên này thật biết già vờ

Lạc Thần Hi vẫn mang biểu cảm âm ức: “Còn đau, đau ở đây.” Anh chỉ vào ngực trái của mình

Hừ, còn được nước làm tôi, Thiên Nhã lườm anh một cái: “Thế thì tôi không giúp nổi anh.” “Đừng như vậy mà, em giúp được.” Anh nắm lấy tay cô, đặt nó lên ngực mình, Lòng bàn tay ấm áp của anh áp vào mu bàn tay của cô, khiến lòng cô chợt nóng lên, cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh, men theo nhịp đập ấy, cô nảy sinh một loại cảm xúc lạ kỳ không thể diễn đạt thành lời

Thật ra, thi thoảng anh cứ như một đứa trẻ chưa lớn, cũng giống lúc này đây

Có khác gì La Tiểu Bảo ngày thường hay quần cô làm nũng đâu? Có bất giác đưa bàn tay còn lại sờ lên vầng trán, đường rẽ ngôi và mái tóc mềm mại của anh

Như đang âu yếm, yêu thương vỗ về La Tiểu Bảo

Sự thân mật chủ động này, khiến đôi mắt của Lạc Thần Hi trở nên êm dịu và sâu lắng

Anh vươn bàn tay lớn vuốt ve má cô, cảm giác mềm mại như làn da trẻ sơ sinh, sự hoài niệm và say đắm như đã bị chôn vùi từ lâu nơi đáy lòng giờ đang cuộn trào mãnh liệt, tựa hồ ăn sâu bén rễ từ rất lâu rất lâu trước đó

“Chúng ta đã biết nhau từ trước.” Anh bỗng thốt ra, bằng giọng chắc nịch

Nét mặt của Thiên Nhã chợt sững sờ, cô dừng tay, cuối cùng đã tỉnh giấc khỏi “com mơ”

Trời ơi! Cô đang làm gì thế này? Anh vừa nói gì? Biết nhau từ trước, lẽ nào anh..

“Hon nữa còn không phải mối quan hệ bình thường.” Anh nói thêm, ánh mắt trở nên âm muội

Thiên Nhã không rõ biết nhau từ trước, hon nữa quan hệ còn không bình thường mà anh nói là từ lúc nào, bảy năm trước ư? Hay là..

trước khi anh làm phẫu thuật? Dù sao thì, đó không phải là một chuyện tốt lành

“À..

chắc chắn là anh nhớ nhầm rồi.” Cô che đậy sự chột dạ, phủ nhận

“Có khi nào, với tôi, trước đây cô chính là...” Lạc Thần Hi tỏ vẻ hoài nghi

“Không! Tuyệt đối không thể nào!” Trong lúc cấp bách, Thiên Nhã quên mất việc kiểm soát âm lượng

Hai cậu bé ở bên cạnh có chút động tĩnh, Lạc Lãng trở mình, nhưng không thức giấc

“Ma mi, cha, chúng ta phải luôn, luôn bên nhau nhé?” Chỉ nghe thấy La Tiểu Bảo lẩm bẩm

Lạc Thần Hi giương khóe môi: “Đấy, con trai của chúng mình ngoan biết nhường nào, xem ra sau này người làm cha là tôi phải yêu thương nó thật nhiều rồi.” Anh cúi người hôn cậu bé một cái rồi lại hôn Lạc Lãng một cái

Sau đó anh nắm lấy tay của Thiên Nhã, hôn mạnh lên đó: “Đấy, gia đình này của tôi có phải làm người khác quá ngưỡng mộ rồi không?”

Thiên Nhã lại không kìm được lườm anh một cái: “Anh mơ mộng hão huyền.”

“Vợ à, chúng mình ngủ chung với các con nhé?” Dứt lời anh kéo cô xuống, ôm cô thật chặt từ phía sau

Cái ôm ấm nóng sau lưng lại khiến lòng cô lay động, vòng tay của anh luôn khiến cô không còn sức lực để kháng cự..

Cô còn định nói gì đó, nhưng chợt nghe thấy anh nhỏ giọng nói bên tai mình: “Suyt, vợ yêu, mau ngủ nào.” Ngoài cửa truyền đến tiếng pháo hoa, đêm xuân mới náo nhiệt như thế, vậy mà ở góc này của căn phòng, lại yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến nỗi chỉ còn lại hơi thở cùng nhịp tim của anh, cô, và hai bé cưng

Hân hoan, thỏa mãn, hạnh phúc là đây.

Gần đến giữa trưa, ánh nắng ấm áp hiếm hoi của ngày đông rải đầy bờ biển

Hai mắt Thiên Nhã lim dim, cô ngồi dậy, vươn vai một cái: “Bé cưng, thức dậy nào.” Nặng ầm đi vào từ cửa sổ, chiếu lên chiếc giường lớn

Gập lổ khi định vị, đầu óc còn mơ màng chưa được tỉnh táo của cô cứ ngỡ mình đang ở nhà

“Ủm” Một giọng nam lười nhác trầm thấp lại giữa nam tính truyền từ trong chăn

Mặt cô đánh ủa, ủa, âm thanh gì vậy? Từ khi nào mà giọng nói của La Tiểu Bảo đã dậy thì thành công rồi? Đầu óc cô tỉnh táo trở lại chỉ trong không phẩy không một giây, đêm qua Thiên Nhã đã trằn, xem ra cô lại mắc sai lầm không thể bù đắp nổi rồi, trời ơi! Nhưng hai bé cưng đâu rồi? Cô nhìn quanh giường và từng nơi trong căn phòng, nhưng không thấy bóng dáng của hai nhóc con

Kể đó thì nhìn thấy tờ giấy nhắn hình trái tim nổi bật trên chiếc bàn cạnh giường

“Ma mi Thiên Nhã yêu dấu, con và Tiểu Bảo đi hẹn hò đây, phiền mẹ sau khi thức dậy làm một bữa sáng tình yêu cho cha nha! Lạc Lãng yêu mẹ.”

Nhìn nét chữ mạnh mẽ của cậu bé, khoe môi Thiên Nhã không kìm được nở nụ cười mỉm

Lạc Lãng thật sự là một đứa trẻ khiến người khác yêu thích, nếu như nó cũng là con trai của cô, vậy thì tốt biết mấy, La Tiểu Bảo sẽ có bạn rồi, cô càng không có gì để tiếc nuối trong cuộc đời này nữa.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 154: Bị cuốn vào trong lúc đánh nhau

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hạ Vân Cẩm nhìn về mặt cột nhà của Lạc Thần Dương, bỗng nhiên tỉnh ngộ. Xem ra cô ta đã quá xem thường chú út rồi. Lúc trước cô ta cứ cho rằng anh ta là một tên đầu óc ngu si, một tên công tử bột chỉ biết ăn chơi trác táng, nhưng sự thật có phải vậy không? Chỉ sợ là không phải, anh ta che giấu rất khá, nhưng trực giác nói cho cô ta biết, thật ra Lạc Thần Dương không đơn giản.

“Mặc kệ cậu đang đứng cùng đường với ai nhưng cuối cùng có thể tôi và cậu sẽ đứng chung một đường.” Hạ Vân Cẩm nở nụ cười với ý vị sâu xa, nói.

Lạc Thần Dương bày ra vẻ mặt “khó hiểu”: “Chị dâu đúng là biết khơi gợi lòng ham muốn của người khác. Có điều cứ trực tiếp một chút, tôi chào hỏi luôn không được sao?”

“Cậu giúp tôi, tôi giúp cậu. Cậu cản trở tôi, tôi cũng sẽ cản trở cậu. Đây là đạo lý rất đơn giản.” Mặc kệ trong lòng anh ta đang có mưu đồ gì, cô ta không thể để anh ta tiếp tục phá hoại chuyện tốt của mình được.

Lạc Thần Dương cười ha ha. Sau đó, bỗng nhiên sắc mặt anh ta trở nên nghiêm túc, trong mắt lóe lên tia sáng: “Chị dâu, đừng trách tôi không nhắc nhở chị. Tức nước vỡ bờ. La Thiên Nhã, chị không đụng được vào cô ấy đâu. Tôi cũng không cho phép người của chị hại cô ấy.”

Hạ Vân Cẩm cười lạnh: “Chúng ta cứ chống mắt lên nhìn xem.” Cô ta đứng lên, giọng điệu mang hàm ý cảnh cáo. “Cậu cũng thấy vậy sao? Tốt quá rồi! Nhưng hình như anh họ không vui lắm.” Giọng nói bên kia điện thoại bỗng thấp đi vài phần, cảm giác như có đôi chút hụt hẫng.

“Sao có thể, Từ Thích chẳng có lý do gì không vui cả.” Thiên Nhã không nhịn được ngáp một cái

“Thật không? Vậy cậu có vui lòng không?” Giọng Karen như thể cô đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, lúc trầm lúc bổng

Về mặt Thiên Nhã mông lung: “Đương nhiên tớ vui lòng rồi! Đây không phải là chuyện tốt sao?” Cô thật sự không tìm thấy lý do nào khiến mình không vui cả, với lại cô có vui hay không thì đã sao? Đó là cuộc đời của người khác mà

“Ha ha, cảm ơn nha Thiên Nhã! Hôm nay bọn mình hãy chơi thật vui nhé?” “Ừm.

Được chứ.” Cô thật sự có chút không chống đỡ nổi sự nhiệt tình của Karen.

“Thiên Nhã ơi! Bọn mình đi ăn bữa sáng thật ngon trước đi! O, chủ quý nhỏ này cũng muốn đi cùng sao?” Lúc Karen nhìn thấy La Tiểu Bảo ở phía sau Thiên Nhã thì trên mặt hiện lên biểu cảm khó tiếp nhận nổi

Cậu bé mặc đồng phục học sinh đáng yêu, lườm có một cái, nói: “Làm ơn đi, người ta không thèm đi chơi với cô đâu, mà mi Thiên Nhã, con đi học đấy, hôm nay mẹ cứ đi chơi cho vui vẻ, còn nữa, nếu như bị Karen bắt nạt, nhớ gọi điện thoại cho con trước tiên nha.” Cậu bé bày ra vẻ mặt như ông cụ non dặn dò Thiên Nhã.

Thiên Nhã nghe cậu nói, vừa giận vừa buồn cười: “Con nói gì vậy, chị Karen sẽ không bắt nạt mẹ đâu

Mẹ và Karen là bạn mà.”

Karen nhìn cậu nhóc bằng vẻ đắc ý: “Nghe thấy chưa? Bọn chị là bạn đấy, chủ quý nhỏ mắc bệnh đa nghi ạ.” Nói xong cô còn làm mặt quỷ với La Tiểu Bảo.

La Tiểu Bảo làm mặt quỷ đáp trả trông còn dễ thương hơn: “Thật là một bà di ẩu trĩ.”

“Bé cưng, con nên gọi là chị Karen.” Thiên Nhã dịu dàng sửa lại bằng giọng quờ trách

“Cô ấy là bà di.” La Tiểu Bảo gọi ngược lại.

Karen không chịu nổi, nói: “Thôi vậy! Em gọi Karen thì hơn, đồ quý nhỏ, cùng lên xe đi, chị đưa em đi học luôn.” Cô là người lớn sẽ không chấp trẻ con.

La Tiểu Bảo tỏ vẻ xem thường: “Thôi, tôi thích tự mình đi học, bởi vì tôi không ẩu trĩ như cô, cô phải chăm sóc tốt cho ma mi của tôi đó, bằng không tôi sẽ tìm cô tính sổ, tạm biệt ma mi, con đi học đấy.” Cậu tặng cho Thiên Nhã một cái hôn gió, sau đó bắt một chiếc taxi rồi lên xe

Nghe cậu bé nói lời châm chọc, Karen tròn tròn mắt

Thiên Nhã bước lên xe mà vẻ mặt đầy áy náy: “Thật ngại quá, tớ thay bé cưng xin lỗi cậu, nó là vậy đó, bị tớ chiều hư rồi, tính cách nhiều khi cũng khiến người khác giật mình.”

Karen nhìn cô với vẻ mặt không sao cả: “Cậu xin lỗi gì chứ, chuyện này có gì đâu, trẻ con đều như vậy mà.” Có điều chủ quý nhỏ này cũng giỏi chọc tức người khác quá rồi.

Nhỏ tuổi mà tinh ranh

Karen dẫn Thiên Nhã vòng quanh nội thành, ăn uống vui chơi đến tối

Thiên Nhã mệt mỏi không đi nổi nữa, ngồi trong nhà hàng, chờ bữa tối được mang lên

Vậy mà Karen ngồi ở đối diện vẫn trông khỏe như vâm, còn lấy hộp trang điểm ra để tô thêm son dặm thêm phấn, đứng trước đôi mắt to tròn có phần giống với Triệu Vi ấy, đoán chừng không có bao nhiêu lần ông chồng đỡ nổi

“Thiên Nhã, cậu thấy tớ có xinh đẹp không?” Hai người đang ăn tối thì Karen chợt hỏi

Thiên Nhã đói bụng đến mức ăn hơi ngốn ngến, gật đầu đáp: “Xinh đẹp, rất xinh đẹp.” “Nhưng sao anh họ không thích tớ...” Về mặt Karen sẫu muộn, nói

“Khụ khụ khụ...” Thiên Nhã bị câu này làm nghẹn, ho sặc sụa đến đỏ bừng cả mặt

Karen đưa nước cho cô: “Không sao chứ, sao lại bị nghẹn rồi?” Thiên Nhã ngừng ho, đáp: “Không sao, cậu.

thích anh họ của mình ư?” Mặc dù lần trước La Tiểu Bảo đã từng nói qua nhưng cô không suy nghĩ nhiều

“Cậu có thích anh họ không?” Karen đưa hai tay chống cằm, dè dặt hỏi

Thiên Nhã bị câu hỏi bất thành lình của cô làm cho sững sờ, có chút bối rối

“Anh họ rất thích cậu, nhưng hình như cậu không thích anh ấy.” Karen nhìn cô và nói, đôi mắt to long lanh như thể nhìn thấu lòng cô

Về mặt Thiên Nhã hơi do dự: “À..

Nói thế nào đây, tớ muốn anh họ của cậu làm anh trai mình hơn.” Cô nói với vẻ mong lung

Karen nghe xong thì về mặt vui mừng

“Nhưng...” Ánh mắt của Thiên Nhã càng mong lung hơn

“Nhưng thế nào?” Karen hỏi trong căng thẳng.

Thiên Nhã nhìn đáng vẻ khẩn trương của cô, suy nghĩ một lúc, nói: “Tớ hi vọng anh ấy có được hạnh phúc cho riêng mình.” Những năm qua, Kha Từ Thích đều bên cô, anh cũng nên suy nghĩ cho bản thân một chút rồi, cô có thể nhận ra Karen thật sự rất si mê anh.

Về mặt Karen dần trở nên thoải mái và cảm động, cô nắm lấy tay Thiên Nhã, nói: “Cảm ơn cậu, Thiên Nhã!” “Cậu sẽ giúp tớ mà, đúng không?” Karen tựa như bắt được ngon cò cứu mạng, nhìn Thiên Nhã và hỏi

Thiên Nhã thấy da đầu hơi ngứa ran: “Cậu muốn tớ giúp cậu như thế nào?” Karen đảo đôi mắt to một vòng, đáng vẻ hết sức tình quái

“Tớ nghĩ ra rồi!”

“Ma mi, mẹ thật sự muốn làm như vậy sao?” Hai mẹ con ngồi trên ghế sofa trong nhà, Thiên Nhã đang suy tư với vẻ mặt phiền muộn, còn La Tiểu Bảo thì xụ mặt hỏi.

“Ôi, mẹ không biết nữa, những ánh mắt của Karen tha thiết như vậy khiến mẹ không nỡ từ chối.” Thiên Nhã nói với giọng điệu cực kỳ hối hận

La Tiểu Bảo tròn mắt với không khí: “Con đã nói rồi, Karen đó không đơn giản, cô ta đang lợi dụng mẹ đó ma mi.” “Không phải thế đâu, cậu ấy là một cô gái tốt, chỉ có điều Từ Thích...” “Chỉ có điều người chủ Từ Thích thích là mẹ, nên cô ta mới ra tay từ mẹ.” La Tiểu Bảo cắt ngang lời cô rồi nói rõ

“Thật ra chuyện này chưa chắc là chuyện không tốt.” Cô thật sự không hi vọng Kha Từ Thích lại bỏ lỡ một mối duyên tốt như vậy

Dù là mặt nào của Karen cũng đều rất xứng đôi với anh, nếu như Từ Thích có thể đón nhận cậu ấy, chắc là sẽ rất hạnh phúc

“Ma mi Thiên Nhã, mẹ có từng quan tâm đến suy nghĩ của chủ Từ Thích không?” Mặc dù cậu cũng cảm thấy chủ Từ Thích nên tìm kiếm hạnh phúc thật sự của mình, như vậy thì sẽ không còn là mối đe dọa với cha nữa, nhưng mà, e rằng chuyện này sẽ khiến chú ấy càng thêm tổn thương

“Thế nhưng, bé cưng con biết không, chúng ta đã nợ chủ Từ Thích quá nhiều, mẹ rất mong chú ấy có thể hạnh phúc.” “Chưa chắc chú ấy đã nghĩ như vậy.” Nhất định là chủ Từ Thích cho rằng, hạnh phúc của chú ấy chính là mẹ đó.

“Vậy làm sao bây giờ? Mẹ đã nhận lời rồi.” Nếu như thất hứa..

liệu Karen có nghĩ lung tung hay không?

“Được rồi, chuyện giữa người lớn phức tạp quá, con là trẻ con nên cũng không quản nhiều nữa.” La Tiểu Bảo nói với vẻ mặt không quan tâm

Thiên Nhã thấy con trai tỏ ý mặc kệ mình thì chỉ biết gãi đầu

Trời à, làm sao bây giờ? “Con thấy mẹ nên thử thăm dò cảm giác của chủ Từ Thích về Karen trước đã.” La Tiểu Bảo nhìn đáng vẻ cuồng cuồng của Thiên Nhã, không nỡ để cho cái đầu đáng thương của cô phải suy nghĩ chuyện phức tạp như thế nên đã hiển

ké.

“Ừm, cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Hôm nay, Thiên Nhã đến Tập đoàn Kha Thị để chờ Từ Thích tan ca

Điều này khiến tâm trạng Kha Từ Thích rất tốt, nụ cười càng dịu dàng hơn: “Thật xin lỗi, anh còn phải mở một cuộc họp nhỏ nữa, em chờ một lát nhé.”

Thiên Nhã bình thản đáp: “Không sao, anh cứ đi họp trước đi, em chờ anh.”

Nửa giờ sau, cửa lớn của văn phòng được mở ra

“Anh họ, anh đi với người ta đi mà!” Là giọng của Karen, cô đi theo sau lưng Kha Từ Thích, đòi hỏi một cách ngang ngược

Kha Từ Thích bước thật nhanh, trên mặt lộ vẻ mất kiên nhẫn: “Anh thật sự không rảnh, anh có hẹn với Thiên Nhã.” Thiên Nhã đứng đây, cười với Karen, hỏi trong nghi hoặc: “Hai người sao vậy?”

Karen nhìn thấy Thiên Nhã thì về mặt âm ức, đi tới chỗ Thiên Nhã kể “oan”: “Thiên Nhã, khó khăn lắm tớ mới có được hai tấm vé xem opera tối nay, nhưng anh họ lại một mực không chịu đi cùng tớ.”

Về mặt Kha Từ Thích bất đắc dĩ: “Em họ yêu quý của anh, em có thể hẹn bạn của mình được không? Anh thật sự đã có hẹn với Thiên Nhã.”

“Nhưng mà em muốn đi với anh.” Karen bướng bỉnh đáp.

Kha Từ Thích để trán, có vẻ hơi nóng lòng.

Nét mặt Thiên Nhã có chút lúng túng, cố đứng ra hòa giải: “Từ Thích, anh đi với cậu ấy đi, em không sao đâu.” Karen nghe vậy thì khuôn mặt hiện vẻ vui mừng, cô nắm lấy tay Thiên Nhã, nói trong cảm kích: “Cảm ơn cậu nhé Thiên Nhã, cậu thật tốt bụng!” Thiên Nhã ngại ngần đáp: “Cậu nói quá rồi, chuyện này có gì đâu.” “Khụ khụ.” Kha Từ Thích ho khan mấy tiếng rồi xụ mặt xuống

“Từ Thích, anh đi xem với cậu ấy đi, em tự mình về nhà là được.” Thiên Nhã dường như không hề nhìn ra vẻ bất thường của anh

“Anh họ, vậy chúng ta có thể đi rồi chứ?” Về mặt Karen đắc ý, điệu bộ như muốn nói “anh không được từ chối đâu đấy”

Kha Từ Thích im lặng một lúc, hít sâu một hơi: “Được, em qua đó chờ anh trước, anh đưa Thiên Nhã về nhà rồi mới đến.” Karen phụng phịu, nói một cách miễn cưỡng: “Được rồi, vậy em đi trước chờ anh, anh nhớ đến nhanh đó.” Cuối cùng cô em họ dính như kẹo mạch nha đã rời đi, Kha Từ Thích thở phào nhẹ nhõm

“Anh không sao chứ?” Thiên Nhã lo lắng nhìn anh, hỏi.

Kha Từ Thích hơi bực mình đáp: “Không sao, chúng ta đi thôi, đưa em về nhà trước đã.”

Trên đường về nhà

“Từ Thích, anh đang giận sao?” Dọc đường đi, Kha Từ Thích vẫn giữ im lặng, Thiên Nhã có hơi sợ sệt hỏi

Kha Từ Thích nở nụ cười dịu dàng “quen thuộc”, giọng nói lộ vẻ bất đắc dĩ: “Đừng suy nghĩ nhiều, anh chỉ là..

không có gì đâu.” “Anh không thích Karen?” Thiên Nhã hỏi dò

“Anh thích, bởi vì con bé là em họ của anh.” Kha Từ Thích đáp

“Người ta nói thích cũng được chia ra làm nhiều loại, anh có chắc ngoại trừ cô ấy là em họ của anh, thì không còn nguyên nhân nào khác?” Thiên Nhã dùng cách thức vụng về nhất của mình để tiếp tục dò hỏi

Kha Từ Thích nhìn cô chăm chăm: “Vấn đề này là em hỏi? Hay hỏi thay người khác?” Thiên Nhã bất giác thay đổi tư thế ngồi, vẻ mặt hơi mất tự nhiên: “Không có, em chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.” Thấy anh không đáp, cô nói tiếp: “Em thấy anh đối với Karen có chút gì đó...” Cô có cảm giác nói không nên lời, hình như là bài xích.

“Có lẽ tính cách con bé rất giống một người.” Kha Từ Thích im lặng một hồi rồi nói

“À.” Thiên Nhã đáp một câu, nhìn thấy ánh mắt anh trở nên âm trầm, đột nhiên cô không biết nên hỏi gì nữa.

Ở dưới nhà Thiên Nhã.

“Vậy em lên đây, lần sau lại cùng ăn cơm.” Thiên Nhã vỗ tay với anh rồi nói

“Ừ, xin lỗi vì anh lỡ hẹn.” Về mặt Kha Từ Thích áy náy

Thiên Nhã cười tươi, nói với anh: “Sao lại nói vậy chứ, anh đi chơi với em họ vui nhé, em lên đây.” Kha Từ Thích nhìn bóng hình xinh đẹp của cô biến mất ở góc hành lang, nụ cười nơi khóe môi nhạt dần

Anh khẽ thở dài, xoay vô lăng rời khỏi.

Chắc là sợ Thiên Nhã nói mà không làm, vài ngày sau Karen lại tới thăm Thiên Nhã

Lần này cô mua thức ăn và đồ ăn vặt cho hai mẹ con Thiên Nhã nhiều tới mức đoán chừng một tháng cũng không cần ra cửa, nhất quyết nhét đầy tủ lạnh nhà Thiên Nhã, tủ chứa đồ trong nhà cũng được lấp đầy

Thiên Nhã thấy Karen nhận ân huệ nhỏ nhưng muốn báo đáp gấp đôi, gương mặt không giấu nổi vẻ áy náy

“Karen, thật ra tớ...” Cô nói trong do dự, bởi không chắc mình thật sự có thể giúp được Karen hay không, cô sợ Kha Từ Thích sẽ giận

Đã nhiều năm như vậy, mặc dù tính tình anh luôn ôn hòa, nhưng cô cũng biết lúc anh trở nên cứng rắn thì không ai có thể kiểm soát được

Chỉ nhìn cách anh kiên trì chăm sóc cô và La Tiểu Bảo lâu như vậy nhưng chưa từng mong hỏi đáp thì sẽ biết.

“Cậu đừng mang dáng vẻ này chứ, tớ chẳng làm gì cả, so với những gì cậu làm cho tớ, thì chỉ bằng một hạt gạo so với mặt trăng, vì cậu đang giúp tớ nắm giữ hạnh phúc của mình mà.” Cô có thể nhìn ra Karen đang chìm đắm trong vui sướng

Thiên Nhã nuốt chữ “không” vào bụng, từ từ tiêu hóa nó

Dáng vẻ như cô gái nhỏ hạnh phúc của Karen khiến Thiên Nhã không nhịn được cảm thấy đó thật sự là niềm hạnh phúc của cậu ấy, có lẽ chỉ cô gái như vậy, mới có thể giúp Kha Từ Thích quên cô, và thật sự bước vào tìm anh, Nếu đã như vậy, cố sao cô lại không giúp!Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Làm lá chắn cho anh ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Bọn họ đuổi theo tới nơi rồi!!” Thiên Nhã hoảng hốt phát hiện ra phía sau có mấy cái xe màu đen có rèm che đang lầy tốc độ nhanh nhất để đuổi theo bọn họ.

Lạc Thần Dương hứng thú liếc mắt nhìn Thiên Nhã: “Ngồi cho vững.” Xe lập tức đạt tốc độ nhanh hơn so với lúc mới bắt đầu. Hai con mắt Thiên Nhã mở to như chuông đồng cỡ lớn, cô cảm giác mình đang ngồi trong máy bay. Anh em nhà họ Lạc này đều lái xe trâu bò vậy sao?

“Lái, lái chậm chút đi.” Xe đã lái vào đường cao tốc được một lúc, mấy chiếc xe phía sau đã bị bỏ lại một khoảng rất xa. Thiên Nhã như muốn ngất xỉu, dạ dày cuộn trào lên những đợt sóng buồn nôn.

Lạc Thần Dương nghe lời thẳng gấp một cái, xe dừng luôn.

Thiên Nhã che miệng, mở cửa xe đi tới ven đường nôn một trận. Sau đó cô còn dựa vào xe nôn khan mãi.

Rồi cô lại nghe thấy tiếng mấy chiếc xe đồng loạt thẳng gấp. Thiên Nhã thầm kêu không ổn, trời ạ, thế mà bọn họ đuổi kịp rồi.

“Chủ tịch bị thương, bảo tôi giúp anh ấy tắm.” Thiên Nhã lại thành thật trả lời, những câu nói thật này không nghĩ ngờ gì đã thêm dầu vào lửa, là đang tuyên chiến với Hạ Văn Cẩm.

“Hừ, anh ấy không có tay chắt? Tại sao muốn cô coi áo giúp chứ?!” Xem Hạ Văn Cẩm cô ta là trẻ lên ba hay sao? Thiên Nhã không nói nên lời, là người nào đó rõ ràng tay không bị thương, nhưng lại đòi cô coi đồ giúp. “Rốt cuộc là ai đã cho cô loại quyền này, không biết liêm sỉ đến thế đi dụ dỗ chồng người khác! “Đủ rồi, la hét cái gì?” Lạc Thần Hi không vui lên tiếng. “Cô ra ngoài! Ra ngoài!” Hạ Văn Cẩm tức đến mức ngay cả sắc mặt khó coi của Lạc Thần Hi cũng không thèm quan tâm nữa, nếu cô ta còn không thể hiện chủ quyền một chút chắc người phụ nữ này càng được nước làm tới. “Đứng lại.” Lạc Thần Hi thu vào tầm mắt biểu cảm vội vàng rồi đi của cô, ánh mắt lướt qua một tia giận dữ, vưon tay ngăn cô. Thiên Nhã tiến không được lùi không xong, chỉ đành cúi đầu xem thứ có cái lỗ nào chui vào được hay không.

“Cô qua đây.” Lạc Thần Hi ra hiệu Hạ Văn Cẩm đến gần mình. Hạ Văn Cẩm giận đến nghiêng răng nghiêng lợi lúc này hơi thàng thốt, nhìn sắc mặt u ám của Lạc Thần Hi, lòng này sinh sợ sệt. “Một, qua đây, hai, ra ngoài!” Hạ Văn Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi hơi ngầy người, nhìn Lạc Thần Hi sắc mặt u ám, trong lòng sợ hãi. “Một, bước qua đây, hai, cút ra ngoài!” Lạc Thần Hi hạ lệnh lần nữa.

Hạ Văn Cẩm ngoan ngoãn tiến lên trước hai bước.

“Cô trăm phương nghìn kế không phải để xem cảnh này sao? Hiện tại chúng tôi làm cho cô xem.”

Vừa dứt lời, Lạc Thần Hi ôm Thiên Nhã vào trong lòng, sau khi bốn phiên môi áp chặt vào nhau, Lạc Thần Hi càng làm càn găm cấn cánh môi anh đào của cô một trận. Hạ Văn Cẩm không dám tin trọn to mắt, tức đến toàn thân run rẩy.

Không dừng bị hôn một cách ngang ngược, Thiên Nhã hoảng hốt dùng hết sức đẩy anh ra, che miệng chạy ra ngoài như bỏ trốn, Lạc Thần Hi hai chân bị thương bị đẩy sang một bên, suýt nữa đã ngã xuống sàn. Sắc mặt Hạ Văn Cẩm hết xanh rồi trắng, nghiêng răng nghiêng lợi cũng giận dỗi bỏ đi theo.

Lạc Thần Hi ngậy người tại đó, trong mắt hiện lên bóng lưng ảm ức rời khỏi của Thiên Nhã khi này, buồn bực bứt tóc, siết chặt nắm đấm đánh lên bòn tằm. Sáu năm trước, sau khi anh bị thương vì tai nạn xe tình lại, cô ta ngồi trước giường bệnh của anh, nói rằng: “Thần Hi, anh tình lại thì tốt rồi, em và con của chúng ta không thể không có anh.”

Anh nhìn cô ta quyết một lòng với mình trước mắt, nhìn phần bụng đã hơi nhô cao của cô ta, quyết định vì đứa bé lấy cô ta về nhà.

Nhưng mà, sáu năm qua, anh đối với cô ta lại luôn cực kỳ lãnh đạm, dù vậy cô ta tự nói với mình không sao. Chỉ ít cô ta vẫn là vợ của anh, giữa họ còn có Lạc Lăng duy trì mối quan hệ vợ chồng vốn không hạnh phúc này, bên cạnh anh ong bướm vây quanh đàn này rồi lại đàn khác, nhưng anh ngay cả nhìn thẳng cũng không nhìn lấy một lần, cô ta cho rằng, sự một lòng của anh là vì cô ta.

Nhưng mà, tất cả những thứ này đều bởi vì sự xuất hiện của người phụ nữ kia mà thay đổi, người này chính là mẹ ruột của Lạc Lăng: La Thiên Nhã.

Nực cười, quá nhục cười rồi, ông trời ơi, ông đang đùa tôi sao?

Ông trời đúng thật là đang đùa cô ta, nhưng cô ta lại không ngờ, trong trò đùa này, người bị cô ta xem như át chủ bài để nắm thật chặt Lạc Thần Hi, cũng chính là “con trai” của cô ta Lạc Lăng đã biết chuyện, và lại còn đã trở thành người đứng sau trù tính trò đùa này.

“Thiên Nhã, Thiên Nhã?”

Trong nhà hàng kiểu Pháp âm áp và lãng mạn, Kha Từ Thích nhẹ giọng gọi Thiên Nhã đang chăm chú nhìn một tiêu điểm nào đó bên ngoài cửa sổ đến gần người. “Hà?” Tâm tư không biết bay đến nước nào bị người trước mặt đánh thức, Thiên Nhã lộ vẻ bối rối.

“Không hợp khẩu vị? Hay có chuyện gì làm em không vui sao?” Kha Từ Thích dò hỏi, giọng điệu tỏ ra lo lắng. Lúc này Thiên Nhã mới cảm dao nĩa lên, cố gắng nở một nụ cười vui vẻ: “Em không sao, chỉ hơi một chút.”

Kha Từ Thích nhận ra cô đang che giấu sự chột dạ, nhưng lại quan tâm thấu hiểu, không gắng hỏi nữa: “Vây ăn xong anh đưa em về nhé.”

Thiên Nhã nở nụ cười áy náy: “Xin lỗi, anh hiếm khi có thời gian ra ngoài cùng em, em lại...” “Ngốc, em không cần phải xin lỗi, là gần đây anh công việc bận rộn, không chăm sóc tốt cho em và Tiểu Bảo.” Nhìn biểu cảm tự trách của Kha Từ Thích, nỗi áy náy trong lòng Thiên Nhã càng nhiều hơn: “Thật ra, anh không có nghĩa vụ lo lắng cho hai mẹ con em, những năm qua bọn em đã nợ anh quá nhiều rồi.” Lời của Thiên Nhã giống như một luồng không khí lạnh của ngày đông, ve dịu dàng trong mắt Kha Từ Thích lại tất, bắt đầu bao phủ một tầng sâu muộn trầm lắng, nhưng rất nhanh đã bị anh tận lực xua tan. “Vi vậy em và Tiểu Bảo đều phải sống hạnh phúc, chỉ cần hai người hạnh phúc, anh sẽ hạnh phúc.” Nhìn ánh mắt thâm tình của Kha Từ Thích, Thiên Nhã hồ thẹn đến nỗi cúi đầu, cô khẽ cắn môi anh đào, nhớ đến bản thân suýt nữa đã cùng Lạc Thần Hi... trong lòng bỗng khó chịu đến không nói thành lời. Ngồi trên xe của Kha Từ Thích, xe đang chạy về hướng nơi ở của Thiên Nhã, bầu không khí có chút ngưng trệ, Thiên Nhã nhắm mắt vờ như rất buồn ngủ. Kha Từ Thích giống như đang tập trung lái xe, hai người mang tâm tư khác nhau không ai nói gì.

Về đến dưới nhà Thiên Nhã, Kha Từ Thích phá vỡ sự im lặng: “Thiên Nhã, làm bạn gái anh, được không?” Điều anh muốn nói nhất là: Thiên Nhã, gả cho anh được không? Nhưng anh lại sợ cô không tiếp nhận nổi.

Thiên Nhã đang vờ ngủ, tâm trạng chột rét run, đôi mắt đang khép một nửa sợ đến nhắm chặt lại, tay của cô khẽ động đậy, suy nghĩ hỗn loạn thành một mớ, không biết nên làm thế nào, đồng ý anh, hay từ chối anh? Cả hai cô đều không làm được.

“Tiểu Bảo nó cũng cần một người cha tốt, một gia đình trọn vẹn.” Anh biết nỗi băn khoăn từ trước đến nay của cô, nên anh luôn lặng lẽ ở cạnh cô, đảm nhiệm vai hộ hoa sứ giả và người chủ tốt, chưa bao giờ vượt rào, không phải bởi vì anh không muốn ở bên Thiên Nhã, không phải bởi vì anh không nóng lòng, mà là bởi vì, anh vẫn luôn đợi, đợi cô và Tiểu Bảo có thể đón nhận anh.

“Tâm ý của anh, tin rằng em luôn biết.” Kha Từ Thích nhìn hàng mi không ngừng run rẩy của cô, nhìn góc nghiêng của cô, nói một cách thâm tình và chân thành. Thiên Nhã mờ mắt, cô không giả vờ tiếp được nữa, trước lời tỏ tình của Kha Từ Thích, cô giống như đang đứng cạnh vách núi, sau lưng không có đường lui, nhảy không được mà không nhảy cũng không được.

“Từ ngày em sinh La Tiểu Bảo, em đã quyết định dùng hết tình yêu của em, dùng hết sức lực và thời gian ở cạnh để nó trưởng thành thật tốt, em sợ em...” “Anh sẵn lòng ở cạnh nó, càng sẵn lòng ở cạnh cùng em nhìn nó trưởng thành, anh yêu em, cũng yêu Tiểu Bảo.” Ánh mắt dịu dàng trên miên vây lấy cô, khiến suy nghĩ muốn nỗ lực khước từ của cô không còn đường nào thực hiện, cô ngập ngừng muốn nói lại thôi, thật sự không tìm ra bất kỳ cái cớ nào để từ chối anh.

Đã sáu năm rồi, khoảng thời gian này, anh cùng cô đi qua những ngày tháng gian nan nhất, nếu không gặp được anh, một mình cô mang theo La Tiểu Bảo đến thành phố B hoàn toàn xa lạ căn bản không cách nào thích ứng và sinh tồn, chớp mắt đã sáu năm, người trước mắt cô, khiến cô mắc nợ anh quá nhiều, không chỉ vì sự săn sóc của anh, mà còn vì anh chưa từng bắt ép cô phải làm gì cả. Mà giờ này phút này, cuối cùng anh đã nói ra những lời này, trong mắt của bất kỳ người nào, dường như đều cho rằng cô không nên từ chối.

Nhưng mà cô... vì sao nội tâm cô lại đấu tranh đến thế.

Tim cho La Tiểu Bảo một người cha, cho đứa con trai vừa ra đời đã định trước không nhận được tình thương của cha một gia đình hoàn chỉnh, không phải là việc mà cô nên làm sao? Kha Từ Thích chờ đợi câu trả lời của cô, đối với anh ấy mà nói, một giây cũng dài đằng đẳng, nhìn thấy ánh mắt bối rối do dự của cô, anh ấy hạ tầm mắt xuống, mang vẻ đau buồn không diễn tả được. “Em...” Thiên Nhã định mở miệng nói gì đó. Giây tiếp theo, bàn tay ấm áp của Kha Từ Thích liền nhẹ nhàng cho môi của cô, anh ấy từ từ tiến đến, ánh mắt mơ màng, lại tựa như một hồ nước xanh sẫm, bề ngoài yên ả, nhưng bên trong sóng lớn trào dâng. Thiên Nhã ngăn ra, có lẽ nên đồng ý anh, có lẽ, nên đón nhận nụ hôn này của anh, nụ hôn nhu tình mà cay đắng. Hơi thở của Từ Thích ập đến, cô nhẹ nhàng nhắm mắt, những kỷ ức lại cuộn cuộn không dứt, nụ cười đen tối cuồng ngạo bất kham của người đó hiện ra trong đầu, còn có gương mặt phản nộ của anh, ánh mắt mơ màng sâu thẳm, cùng với lằn lổ giống bảo sáu năm trước.

Ngay trước khoảnh khắc môi của Từ Thích in xuống môi cô, cô đột nhiên mờ mắt, quay mặt đi. Nét mặt Kha Từ Thích cứng đờ, anh nhìn thấy lúc cô quay đầu, cô đã né tránh một cách hoảng loạn lại kiên quyết, nói đúng hơn là cự tuyệt. “Xin lỗi.” Thiên Nhã cúi đầu, lòng rối như tơ vò.

“Không sao, anh đợi em” Kha Từ Thích điều chỉnh lại cảm xúc, trong lòng như bị kim đâm

“Em lên nhà trước.”

Thiên Nhã cứ thế bỏ chạy, vì sao gần đây cuộc sống của cô đều phải trải qua tình cảnh như trốn vào đồng hoang thế này? Trong lòng của cô rất bất an, nỗi áy náy với Kha Từ Thích gần như sắp nhấn chìm cô rồi.

Nguyên nhân là vì sự thật mà trong lòng cô ngay cả chính bản thân cũng không muốn thừa nhận ư? Không biết bắt đầu từ khi nào, anh dường như xuất hiện ở khắp mọi nơi, dù là trong cuộc sống, hay là trong tâm trí của cô. Thiên Nhã vừa xếp quần áo cho La Tiểu Bảo trong lò giặt, vừa nghiêng đầu như đang suy nghĩ.

Sau buổi tối đó, Kha Từ Thích vẫn đối tốt với hai mẹ con cô như trước, lúc gọi điện hay gặp mặt hai người đều như trước đây, chuyện trò vui vẻ, nhưng không còn nhắc đến chuyện kia nữa, cô biết mình đã làm tổn thương người đàn ông bao dung mình vô hạn này, những biểu hiện như chưa có chuyện gì của Kha Từ Thích làm Thiên Nhã thờ phào, cứ duy trì hiện trạng này vậy, để có điều chỉnh tình cảm của bản thân cho tốt trước đã.

“Ma mi Thiên Nhã, vì sao gần đây mẹ không làm cơm cho Chủ tịch nữa ạ?” La Tiểu Bảo ở phía sau nghiêng đầu, hỏi với vẻ mặt tò mò, thấy quan hệ của cha và ma mi lại rơi vào trạng thái gập chân tại chỗ, cậu bé thật sự có chút sốt ruột.

Thiên Nhã chu môi, véo nhẹ chóp mũi của cậu bé: “Ma mi lại không phải nữ đầu bếp nhà anh ta, vì sao nhất định phải làm cơm cho anh ta chứ.”

Một lớn một nhỏ đang nói chuyện thì Lạc Thần Hi gọi đến. Thiên Nhã cực kỳ không tình nguyện mà nghe máy: “Chủ tịch, có việc gì sao?” Kể từ lần trước lại bị anh cường hôn trước mặt Hạ Vân Cẩm và tông cửa xông ra ngoài, cô và anh lại tiến vào trạng thái như chiến tranh lạnh, ngoài việc chung quan trọng ra, không ai nói với ai câu nào.

“Đói bụng rồi, đến làm cơm cho tôi.” Ở đầu dây bên kia Lạc Thần Hi căn dặn bằng một giọng trầm khàn, hình như vừa ngủ dậy. Thiên Nhã tròn mắt một cái: “Chủ tịch, hôm nay là Chủ nhật, hơn nữa tôi đã nói rồi, tôi sẽ không làm đầu bếp nhà anh nữa.” Cái tên này khó khăn lắm mới yên ổn một lúc, giờ lại trở chứng?

Bên kia truyền đến một tiếng hừ lạnh, nói một cách châm chọc: “Đầu bếp? Cô đánh giá tay nghề nấu nướng của cô quá cao rồi chăng?”

“Đúng, tôi đương nhiên không có trình độ bằng đầu bếp, nên Chủ tịch, cái miệng cao quý của ngài nên mời một nhân vật đẳng cấp đầu bếp làm cơm cho anh ăn, đừng gọi tôi nữa.” Thiên Nhã bắt lấy cái cớ để từ chối, nếu anh ta nổi giận sa thải cô, vậy thì có thật sự nên cầu Thần bái Phật cảm tạ rồi.

Bên kia trầm mặc một lúc: “Cho cô 20 phút, lập tức qua đây cho tôi.” Thiên Nhã cãi lại anh: “Tôi thật sự...” Đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng tút tút cúp máy.Đọc nhanh tại Vietwriter.com

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 156: Tim đập như hươu chạy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Ai đó, cháu trai ngoan của thím, không ngờ ở trước cửa bệnh viện cháu cũng có thể làm chuyện táo bạo như này. Cháu không sợ Vân Cẩm biết sẽ không vui sao?” Ta Phương Phi tự mình mặc định rằng chuyện ngày hôm nay là do Lạc Thần Hi gây nên, không nhận được nên thẳng thừng nói móc anh. Ánh mắt bà chuyển từ bên người Lạc Thần Hi sang Thiên Nhã, cực kỳ xem thường.

Cụ Lạc lạnh lùng nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên trông như đang tức giận, không nói gì.

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Thím nhiệt tình quan tâm chuyện của tôi làm gì? Hay là thím nhanh vào xem con mình đi. Mọi người, thất lễ rồi.” Anh nói xong liền kéo tay Thiên Nhã rời đi.

Cụ Lạc hơi nghiêng mặt, khuôn mặt cụ phủ một tầng băng sương đáng sợ.

“Cha, cậu ta quá to gan. Nhìn thấy cha mà làm như không nhìn thấy.” Tạ Phương Phi hừ một tiếng, ánh mắt trở nên âm u xảo quyệt.

Cụ Lạc hừ lạnh: “Đúng là thằng nhóc không có tiền đồ.” Nói xong cụ chống gậy đi về phía cửa bệnh viện.

“Cha, cha có cảm thấy chuyện này...” Lạc Dương Hiền đi theo phía sau, ánh mắt giảo hoạt.

Cụ Lạc xoa tay: “Chân tướng sự việc còn chờ điều tra. Nếu như ta điều tra ra được kẻ nào ăn gan hùm mặt gấu dám động vào người nhà họ Lạc thì ta sẽ giết hắn ngay lập tức.” Khuôn mặt cụ Lạc trở nên âm trầm đáng sợ, cả người tỏa ra khí thế lạnh lẽo mà dữ tợn.

Vợ chồng Lạc Dương Hiền nhìn thấy cụ Lạc khấn trương vì con trai mình như thế, hai người trao đổi với nhau bằng ánh mắt sung sướng.

“Cha, con thấy việc này nhất định là do Lạc Thần Hi giờ trở quỳ, không thì...” Tạ Phương Phi đắc ý, vênh váo. Bà ta muốn mượn cơ hội này gắn tội danh cho Lạc Thần Hi, mặc kệ có phải anh làm hay không thì tội danh này đã cố định thuộc về anh.

Bước chân cụ Lạc dừng lại. Cụ quay mặt dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Tạ Phương Phi, làm cho Tạ Phương Phi sợ tới mức không tự chủ được mà lùi lại một bước, nhận ra mình đã nói nhầm rồi.

“Cha, ý của con là...”

“Việc này hai người đừng nhúng tay. Người của ta sẽ điều tra manh mối, bây giờ đi xem vết thương của Lạc Thần Dương đã.” Giọng nói của cụ không lớn nhưng đủ để làm người khác khiếp sợ, làm tim Tạ Phương Phi đập chậm nửa nhịp.

Cụ nói xong thì tự mình chống gậy đi tới phòng bệnh của Lạc Thần Dương.

Lạc Dương Hiền nhìn Tạ Phương Phi bằng ánh mắt trách cứ. Nhìn chuyện tốt mà bà làm đi! Người phụ nữ này đúng là thiếu kiên nhẫn!

“Chủ tịch, anh buông tay được rồi.” Bên này, Lạc Thần Hi đã kéo thẳng Thiên Nhã tới bãi đỗ xe. Thiên Nhã đi theo sau lưng anh, nhìn chăm chăm vào tay anh, nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền tới rõ ràng như vậy, tựa như đang chậm chậm chảy vào lòng cô.

Thế nhưng, hai người họ không nên thế này.

Lạc Thần Hi dừng bước, buông tay cô ra. Sau đó, anh cầm chìa khóa lên mở cửa xe, ý bảo cô lên xe, không cho cô chút thời gian nào để từ chối.

La Thiên Nhã, không được, tự mình gọi xe về là được rồi.

Trong lúc Thiên Nhã đang do dự, anh đã đưa tay kéo lấy cô. Hai tay anh đặt bên hông cô, hai người gần như dán sát vào nhau. Hơi thở của anh kề sát phía trên đầu khiến tim cô đập loạn như hươu chạy.

“Nếu em không muốn bị ép làm 'gái' thì tốt nhất là nói cho tôi biết. Mặc dù tôi nói mình sẽ đợi em nhưng em không nên thách thức tính nhẫn nại của tôi.” Lạc Thần Hi nói bên tai cô, hơi thở nóng rực mập mờ bao quanh.

Thiên Nhã cứng đờ, anh nói mập mờ như vậy làm mặt cô đỏ tới tận mang tai.

Cô ngược mắt lên nhìn vào con người đen nhánh như đang ngọn từng đợt sóng xuân. Không biết tại sao, cô lại cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào khuôn ngực rộng lớn của anh: “Chủ tịch, chúng ta không nên thế này.”

Tay Lạc Thần Hi đang đặt bên hông cô siết chặt lại, đem chút khoảng cách cuối cùng giữa hai người cắt bỏ, hai thân thể dính chặt vào nhau.

“Chúng ta làm thế nào?” Giọng nói anh khàn khàn tựa như tiếng âm hồn di chuyển, giống như ma quỷ đang hấp dẫn Thiên Nhã, làm cho l thần trí cô xoay vòng vòng. Dường như linh hồn cô đã bị câu đi, cứ đi theo anh mãi.

Mặt Thiên Nhã đỏ tới tận mang tai. Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt! Anh đang quyến rũ cô sao?

“Em lại không nhìn được, đúng không? Tôi sẽ thuận theo tự nhiên mà hầu hạ.” Lạc Thần Hi nói thầm bên tai cô, giọng nói mang theo chút bồn chồn.

Thiên Nhã nghe xong, đột nhiên lại nhớ tới sự tình đêm hôm đó ở biệt thự. Khuôn mặt nóng lên, cô mắng thầm “Anh là đồ khốn khiếp!” Vừa mắng cô vừa vung đôi bàn tay trắng nõn đánh vào ngực anh. Nhìn cứ như là đang liếc mắt đưa tình.

Lạc Thần Hi nhìn cô đang vui người trong lòng mình, đáng vẻ này vừa ngược ngùng vừa đáng yêu. Trong lòng anh bỗng nhiên ngứa ngáy. Điên rồi, vì sao anh lại dấn vật chính mình như thế này? Là bá vương ngành thượng cung* nhưng anh luôn thực hiện theo yêu cầu của Thiên Nhã, cũng chỉ có người phụ nữ này mới khơi gợi được dục vọng của anh. Còn những người phụ nữ khác, cho dù có chủ động tới quyến rũ anh, anh cũng không có hứng thú.

(*) Bá Vương ngành thượng cung: “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cường gian”, mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỵ hủ, nên người xưa đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” thay thế cho hai từ “cường gian”.

“Vậy em có lên xe không?” Giọng nói mang theo sự uy hiếp mơ hồ.

Thiên Nhã ngược mắt lên, nghiêm túc nhìn chằm chằm anh: “Luuu mạnh!” Sau đó cô đẩy anh ra, chui vào trong xe.

Lạc Thần Hi hài lòng cười. Anh xoa cằm, xem ra thỉnh thoảng cứ bá vương ngành thượng cung thế này cũng không tồi.

“Anh muốn dẫn tôi đi đâu?” Xe rời khỏi bãi đỗ xe bệnh viện, Thiên Nhã cảnh giác hỏi. Người này suy nghĩ xấu xa, cô nên hỏi cho rõ trước, không thì không biết anh có bán cô đi đâu không.

“Tôi ven biển nhé?” Lạc Thần Hi nhiu mày, xấu xa hỏi cô.

Thiên Nhã sầm mặt: “Tôi muốn xuống xe.” Lại muốn đưa cô tới biệt thự ven biển đó! Anh mơ à!

Lạc Thần Hi nhìn dáng vẻ này của cô, trêu ghẹo thành công nên phá lên cười. Cười hết sức thoải mái, tới mức khuôn mặt tuấn tú yếu nghiệt hấp dẫn chúng sinh như muốn nở hoa.

Thiên Nhã nhìn tới ngây người. Nụ cười này của Lạc Thần Hi không kiêng kỵ bất cứ cái gì, xuất phát từ nội tâm, không có sự dối trá, che giấu hay dè phòng nào.

Mà anh cười là vì cô, cô làm cho anh cười?

Lạc Thần Hi nhìn lướt qua bóng mình tỏa sáng rực rỡ trong đôi mắt hạnh đó: “Em nhìn đủ chưa?” Rồi anh còn nháy mắt ra hiệu với cô.

Khuôn mặt Thiên Nhã nóng lên. Cô nghiêng đầu nhìn cảnh đường phố bên ngoài, trong lòng là từng đợt rung động như bọt sóng dập dờn không nói ra thành lời. Một Lạc Thần Hi luôn bá đạo lạnh lùng, trước mặt cô lại cười tươi như một đứa trẻ, cô nên cảm thấy vui vẻ hay đau khổ đây? Nụ cười của anh thuộc về cô, nhưng anh lại không có khả năng thuộc về cô. Nhưng từ tận đáy lòng, cô hi vọng anh luôn có thể thoải mái cười to như thế này. Tuổi thơ anh vô cùng tăm tối khiến người ta thất vọng đau khổ, tới nay anh lại khoác lên mình cái vỏ bọc Tập đoàn Lạc Thần, cùng với những trưởng bối đầu đá nhau tới cả chết lười rách. Đã từng có lúc nào anh vui vẻ đâu?

Có lẽ cô nên vui vẻ, vì mình may mắn trở thành niềm vui thật sự cho anh. Dù đó chỉ là nhất thời.

“Đang nghĩ gì thế?” Lạc Thần Hi nhìn thấy vẻ mặt phức tạp của cô thì thôi không cười nữa, nhưng bên khóe miệng vẫn vương nét vui vẻ.

“Tôi đang nghĩ xem Chủ tịch đã khôi phục trí nhớ từ lúc nào.” Trước cô không dám hỏi là do không muốn bôi chuyện cũ giữa mình và anh lên, làm cho mối quan hệ giữa hai người thêm khó xử. Nhưng bây giờ cô thật sự muốn biết.

“Chừng nào em không gọi tôi là Chủ tịch nữa thì tôi nói cho em biết.”

“Hả?” Thiên Nhã không hiểu ý anh.

Khóe miệng Lạc Thần Hi nhếch lên: “Honey, Thần hoặc là chồng, Tùy em gọi.”

Thiên Nhã kinh hãi. Ba cách gọi này đều là cách gọi cực kỳ thân mật, cô nào dám gọi lung tung!

“Ừng ục ừng ục” Thiên Nhã đang muốn phản bác anh thì cái bụng không chịu thua kém cũng réo lên biểu tình nó đang đói bụng. Thiên Nhã vội vàng che bụng lại, thầm mắng nó đã làm cô mất mặt.

Lạc Thần Hi nhìn bụng cô, khóe miệng nở nụ cười tà ác: “Đi ăn bây giờ đây. Không thể để đói bụng được, thân thể là tiền vốn của cách mạng mà.” Những lời này nghe thì rất tích cực hướng về phía trước, khá có lý. Có điều những lời này lại từ miệng anh ra nên nó đối sang nghĩa khác, kết hợp với nét mặt mập mờ kia thì cho dù Thiên Nhã có ngốc đi chăng nữa cũng hiểu là cái gì.

Khuôn mặt trắng nõn như ngọc của cô dễ dàng bị anh chọc cho đỏ lên. Chết tiệt! Sao cô lại không biết tiết chế cảm xúc thế này chứ! Cứ ở trước mặt anh là không khống chế được!

Trong khách sạn Lạc Thần, Lạc Thần Hi nhìn Thiên Nhã thưởng thức com tối thơm ngon. Khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười cưng chiều.

Thiên Nhã bị anh nhìn tới không được tự nhiên, nhìn miếng thịt bò đã được anh cắt ngay ngắn trước mặt nhưng không động đũa, hỏi: “Nhìn cái gì chứ? Sao anh không ăn?”

Lạc Thần Hi mỉm cười đẩy đĩa thịt bò trước mặt mình sang cho cô: “Cho em, tôi biết em ăn chưa đủ no.”

Thiên Nhã liếc nhìn cái đĩa trống không của mình, thấy hơi ngượng: “Hôm nay tôi mới ăn bữa sáng thôi.”

Lạ thật, có phải gần đây người này gặp chuyện gì rồi không? Thái độ thay đổi cực nhanh khiến cô rất kinh ngạc. Giấy trước thì thờ ơ, tàn bạo muốn chết, giấy sau đã quay ra dịu dàng làm người khác muốn sặc, chốc chốc lại xoay thành dáng vẻ bá đạo khiến người người muốn đánh anh.

“Giải thích là che đậy, cô bé ham ăn à.” Lạc Thần Hi dịu dàng nói, sự cưng chiều anh dành cho cô càng thêm rõ ràng.

Thiên Nhã hoảng hồn. Cô không chống đỡ nổi kiểu Lạc Thần Hi dùng sự dịu dàng để tiến công. Mặc dù nếu kể tới dịu dàng như nước thì Lạc Thần Hi còn kém xa Kha Từ Thích, nhưng chính cái nó lại khiến cô bị hãm sâu vào, không thể nào thoát ra được.

Cô cúi đầu tiếp tục ăn, giả vờ rất nghiêm túc để che giấu sự rối loạn trong lòng.

“Đêm nay theo tôi.” Anh nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ ửng của cô, mập mờ nói.

Thiên Nhã nuốt chút nữa phun luôn miếng thịt bò đang ăn ra, trợn mắt: “Không được!” Cái người này, biết ngay anh chẳng tốt đẹp gì.

Lạc Thần Hi nhìn cô chăm chăm, trong mắt đều là ý cười: “Em sợ tôi ăn em?”

Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận: “Cái tên sắc lang nhà anh!”

“Có điều tôi không dám cam đoan đâu.” Ai bảo từ ngày cô xuất hiện đã khiến anh muốn ngừng mà không ngừng được.

“Anh!” Thiên Nhã lấy tay cầm nĩa chỉ thẳng vào anh.

“Cái tên lưu manh này!” Cô bổ sung.

Lạc Thần Hi cười trông hơi tà ác: “Đúng, tôi đúng là lưu manh đấy. Hơn nữa tôi còn quyết định sẽ lưu manh với em.”

“Tôi không muốn.” Thiên Nhã từ chối anh không chút do dự.

“Chắc gì.” Vậy mà người kia bắt đầu làm nũng.

“Tôi không muốn.” Kiên quyết từ chối mới là đạo lý cứng rắn, cô chắc chắn sẽ không để anh quyến rũ.

“Đồng ý đi.” Người nào đó mặt dày mày dạn năn nỉ.

“Anh! Tôi không muốn.” Thiên Nhã thấy anh làm nũng như trẻ con thì thầm cảm thán trong lòng. Bây giờ người này thật sự giống La Tiểu Bảo, sai, phải nói là đáng về La Tiểu Bảo làm nũng giống hệt anh mới đúng.

“Được, cứ quyết định như thế đi.” Người kia mặt dày nói, xem ra cực kỳ thỏa mãn.

“Anh nói cái gì?” Thiên Nhã không dám tin, hỏi lại.

“Em đồng ý đi theo tôi rồi, không phải sao?”

“Tôi phải về nhà chăm con trai.”

“Được, chúng ta cùng nhau về nhà chăm con trai.”

“...” Bề ngoài Thiên Nhã tỏ ra không chịu nổi nhưng trong lòng lại thấy ấm áp. Giá như La Tiểu Bảo và anh nhận nhau thì những lời này thật khiến người ta cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Buổi tối trên đỉnh núi

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Này, anh đưa tôi tới đây làm gì?” Xe đã lái tới chân núi, đây là ngọn núi Vân Khê cao nhất thành phố A. Cô thật sự không hiểu sao nửa đêm rồi người này còn muốn leo núi.

“Đừng gấp, nhắm mắt ngủ một lát đi. Tới nơi tôi gọi em dậy.”

Thiên Nhã nguyền anh một cái đây bất đắc dĩ, cô bị anh bắt cóc lên xe, không hiểu trong hồ lô của anh còn bán loại thuốc gì nữa. Không phải anh muốn tìm một nơi tâm tới ít người...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Thiên Nhã lại nóng lên, mắt hạnh trợn tròn, biểu cảm gương mặt còn khoa trương, há to miệng.

Lạc Thần Hi nhìn thấy nét mặt cô, nói: “Nếu như em nghĩ thế thì tôi rất vui lòng thực hiện.”

Thiên Nhã lập tức che miệng lại. Người này rất tà ác! Cực kỳ tà ác!

Xe đi lên trên đỉnh núi. Trên bầu trời thoáng đãng có thể thấy mấy vì sao đang sáng lên, ở chân trời có vầng trăng cong cong bé nhỏ hơi tối. Ở góc nhìn này, thành phố A dưới chân núi có cảnh đêm đẹp như tranh vẽ, giống như một mảnh đất mang sắc màu tó cho nền trời đêm càng thêm rực rỡ, hết sức xinh đẹp trắng lẹ.

Trần xe từ từ mờ ra, gió nhẹ hiu hiu trên đỉnh núi phả vào mặt, cực kỳ thoải mái. Bốn phía xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, loáng thoáng nghe thấy cả tiếng côn trùng kêu. Trước mặt là một màu tối đen nhưng vì đang ở bên cạnh anh nên cô có cảm giác vô cùng an toàn.

“Đẹp không?” Anh nhìn cảnh đêm, rồi nghiêng mặt sang nhìn Thiên Nhã, hỏi.

Thiên Nhã gật đầu: “Thành phố A thay đổi rất nhiều, không ngờ nhìn từ nơi này lại thấy xinh đẹp như này.” Lúc còn đi học, cô cũng từng đi tới núi Vân Khê. Khi đó, người cùng cô trèo lên đỉnh núi là đàn anh mà cô yêu thầm đã lâu. Mà Lạc Thần Hi lại là đàn anh của anh ta nữa, không nghĩ tới nhờ thông qua người đó mà cô và người đàn ông trước mặt này lại đây đưa với nhau.

Nghĩ tới đây, cô cười, trong tiếng cười mang theo một chút bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn là cảm giác hạnh phúc. Bởi vì đêm đó, ông trời đã ban cho cô món quà tốt nhất, La Tiểu Bảo, là người mà cô yêu nhất.

Lạc Thần Hi nhìn vì sao sáng, nụ cười của anh dịu dàng như tranh vẽ. Bỗng, dưới thân có cảm giác nóng nực, làm cho thân thể anh có chút luống cuống bất an.

Anh cúi người hôn cô.

Cái hôn này đặc biệt dịu dàng nhưng không mất đi sự bá đạo. Thiên Nhã bị anh hôn tới suýt ngất, bối rối đáp lại.

Có một số việc, biết rõ bản thân không thể nhưng lại không khống chế được bản thân. Có đôi khi nhận ra bản thân đang như con thiêu thân lao đầu vào lửa nhưng lại không thể buông tay, bay người vượt qua.

Đây là sự miêu tả chính xác nhất đối với anh hiện tại sao?

“Ừm.” Mãi tới khi sắp không thở nổi, Thiên Nhã mới khẽ kêu một tiếng, đẩy nhẹ anh ra.

Ánh mắt anh dịu dàng như nước, con ngươi đẹp đẽ sâu thẳm đỏ sáng tựa như sao trên trời. Nó dừng lại để cô rơi vào, say mê trong hồ nước của anh, không cách nào tỉnh lại.

“Chù... Chù tịch.” Mặt cô hơi nóng lên. Không thể tin được vừa rồi thế mà cô lại đáp lại anh, cô lại bị anh mê hoặc nặng rồi! Không nghĩ được cái gì cả!

Cô không thể như vậy.

“Honey, kêu như thế.” Anh nói thầm bên tai cô, dùng đầu lưỡi mon tron trêu chọc vành tai trắng mềm. Hơi thở nóng nực của anh phả ra làm Thiên Nhã tê dại, sắp không kìm được mà đứng lên.

Anh đã sớm có phản ứng, Thiên Nhã trước mắt tựa như con mèo nhỏ dễ bảo làm người ta chỉ muốn ăn sạch, anh muốn lập tức hung hăng áp cô xuống, một lần rồi lại một lần nữa.

Nói thế nhưng anh vẫn phải đợi cô. Vì sao anh muốn ngừng mà lại không ngừng được thế này? Anh tự nhủ mình không phải một tới quý sắc đang đói, anh vẫn có thể khống chế được tốt.

“Tôi, tôi đi ra ngoài hít thở không khí.” Nhìn thấy những thay đổi vì điều của anh, Thiên Nhã lo giãy tiếp theo anh sẽ nhào qua ăn tươi nuốt sống mình, ba mươi sáu kế, vẫn là trốn rồi tính tiếp.

Cô hốt hoảng mở cửa đi ra ngoài, để chính mình rời khỏi phạm vi an toàn. Cô không sợ mình anh, mà còn sợ bản thân... không chịu nổi sự khiêu khích của anh.

Mùi hương của cô vẫn đang bao vây xung quanh anh, là hương thơm nhàn nhạt chỉ có trên cơ thể cô. Nó khiến anh bị hấp sâu trong đấy.

Thiên Nhã đứng bên cạnh xe, nhìn cảnh đêm phía trước, thậm chí phả nhẹ nhỡm. Cô thể, sau này không thể một mình ở chung với anh. Người này chưa bao giờ buông tha bất cứ cơ hội nào chiếm tiện nghi của cô! Mà mới vừa rồi cô còn đáp lại nụ hôn của anh nữa! Trời đất ơi!

Cô thấy rất hoảng loạn, đang muốn cố gắng chặt đứt nó thì phía sau truyền tới sự áp. Hơi thở mãnh liệt của anh ủa tới, bên hông căng cứng. Anh ôm lấy cô từ phía sau. Cô đang muốn tránh thoát khỏi anh thì gáy nóng lên, anh đang gục mặt lên phần gáy cô, nhẹ nhàng ma sát. Hơi thở của anh làm cho cả người cô tê dại, trong lòng đã hoảng loạn rồi lại càng hoảng loạn hơn.

Thiên Nhã hít một hơi lạnh. Trời ạ, không nên như vậy chứ! Tên yêu nghiệt Lạc Thần Hi này có thể buông tha cho cô được không? Muốn tránh ra, nhưng rồi cô lại phát hiện ra cả người mình bần rần, chẳng có chút sức lực nào.

“Chờ tôi.” Anh từ từ nhắm hai mắt lại, giọng nói êm ái vang lên.

Thiên Nhã sững sốt, không hiểu lời anh nói là có ý gì. Cảm giác phía sau bị anh dựa vào thật chặt làm mặt cô cứ nóng lên.

Cô thử giãy, muốn tránh ra, nhưng nhớ tới việc đêm hôm đó mới ngộ ra rằng hành động này của mình chẳng khác nào đốt lửa tự thiêu.

Mà cái cứng rắn cao ngất phía sau dường như càng thêm kiều ngạo. Anh không nhận được mà hôn nhẹ lên cổ cô một cái, ánh mắt mơ màng.

Cô cứng đờ người, không dám lộn xộn nữa: “Chúng ta, chúng ta không thể làm như vậy.”

Động tác của anh rất dứt khoát. Khuôn mặt tuấn tú vùi vào cổ cô trong chốc lát rồi rời khỏi. Anh đặt cằm trên đầu cô, chà xát lên mái tóc mượt như tơ.

“Tôi không có chút tình cảm nào với Hạ Văn Cẩm.” Đột nhiên anh nói bằng giọng lạnh lùng.

“Năm trước, đột nhiên cô ta nói cho tôi biết cô ta mang cốt nhục của tôi. Tôi vì Lăng Lăng mới cưới cô ta.” Thấy cô không nói gì, anh tiếp tục nói.

“Sau đó tôi mới biết được đây là cái bẫy mà cô ta thiết kế ra. Cô ta để mình có giọt máu của tôi rồi trở thành vợ tôi. Cả đời này tôi ghét nhất là phản bội và lừa dối, cô ta gạt tôi, nhưng vì Lăng Lăng nên tôi không vạch trần cô ta, dễ dàng tha thứ mà lấy cô ta, nhưng tôi chưa từng yêu cô ta.” Giọng nói của anh tràn ngập sự căm hận và chán ghét. Ánh mắt lạnh lùng nhìn về một điểm nào đó ở phía trước, dường như đang coi nó là Hạ Văn Cẩm.

“Cái này, nó không liên quan gì tới tôi.” Thiên Nhã mạnh miệng nói. Có điều, trong lòng cô đã hiểu rõ rồi, cô là kẻ thứ ba, phá hủy tình cảm giữa Lạc Thần Hi và Hạ Văn Cẩm. Nhưng nghe mấy lời như này thì... Ôi, La Thiên Nhã, dù thế nào đi nữa thì mày vẫn là kẻ thứ ba.

“Tôi cho rằng cô ta sẽ là một người mẹ tốt, nhưng không. Ngay cả Lạc Lăng cũng chối bỏ cô ta. Có thể thấy, người mẹ như cô ta thất bại tới nhường nào.” Lạc Lăng phản cảm và chán ghét Hạ Văn Cẩm là chuyện ngoài dự đoán của anh. Khi anh biết người muốn tạt axit Thiên Nhã là do Hạ Văn Cẩm phái tới thì lập tức để Lạc Lăng rời khỏi biệt thự nhà họ Lạc, tạm thời ở trong biệt thự cạnh biển. Không ngờ tên nhóc đó chẳng có biểu hiện gì gọi là không nổi, thậm chí trong mắt còn ánh lên sự vui sướng. Để một đứa trẻ còn nhỏ tuổi bài xích mẹ mình như thế, khó có thể tưởng tượng được người mẹ này đã làm bao nhiêu chuyện không phải với cậu.

Thiên Nhã nghĩ tới Lạc Lăng thì cảm thấy rất đau lòng. Đứa bé Lạc Lăng thật đáng thương, tuổi còn nhỏ như thế đã bị mẹ đề hành hạ.

Đột nhiên cô nghĩ tới điều gì đó, thốt lên: “Anh còn có Jenny Trình mà.” Lời vừa ra khỏi miệng, Thiên Nhã muốn cắn đứt lưỡi mình luôn, cô đang nói cái gì không biết? Đây rõ ràng là một câu nói có mùi giấm nồng nặc.

Mặt cô nóng tới nỗi có thể đem rán trứng luôn. Thiên Nhã vừa ảo não vừa phiền muộn, cô đúng là hết thuốc chữa rồi.

Lạc Thần Hi đi sát mặt vào, vẻ mặt lưu manh: “Em ghen?” Cô cảm nhận được rất rõ ràng nhiệt độ trên khuôn mặt anh. Cuối cùng, anh còn đắc ý cười ha ha, tiếng cười vang vọng trên núi thật lâu mới hết.

Thiên Nhã thừa dịp này tránh khỏi anh, chui vào xe.

“Tôi mệt rồi, xuống núi đi.” Cô nhắm mắt giả vờ đi ngủ.

Lạc Thần Hi ngồi vào ghế lái, nhìn gò má cô, hàng lông mi dài đang run rẩy.

Khóe miệng hơi nhếch lên, anh chồm người qua, tặng cho cô một nụ hôn như chuồn chuồn đập nước: “Lần này thì thôi vậy, để lần sau bù.”

Thiên Nhã thậm chí trừng mắt với anh vô số lần ở trong lòng. Đại sắc lang! Một tên đại sắc lang không hơn không kém! Sao hết lần này tới lần khác cô lại không kìm được mà động lòng với tên đại sắc lang này chứ? Không lẽ cô điên rồi?

Thiên Nhã hừ lạnh, vừa thẹn vừa giận. Nghĩ tới hình ảnh kích thích với anh, cô ước gì mình tìm được cái hố để chui xuống.

Cả đường đi Thiên Nhã đều giả vờ ngủ. Cuối cùng xe lại vào trung tâm Văn Thành, đến dưới nhà Thiên Nhã.

“Không mời tôi lên nhà ngồi chút à?” Lạc Thần Hi thấy cô chuẩn bị đẩy cửa xe thì nghĩ tới chuyện gì đó, cản nhắc chút rồi hỏi.

Thiên Nhã hoảng sợ, đáp: “Không thể, không được.”

Con người Lạc Thần Hi trầm xuống: “Kha Từ Thích đang ở trên đấy?” Ghét thật, tên kia thật sự đang ở bên trên? Nhớ có một lần anh đưa cô về cùng từng đưa ra gợi ý lên đó uống cà phê, lập tức Thiên Nhã đề lộ ra vẻ mặt hoảng sợ. Giống hệt như bây giờ, nhưng lúc đó trông khoa trương hơn.

“Không phải! Giờ này chắc tiểu báo bối của tôi đang ngủ, anh mà tới nhất định nó sẽ không chịu đi ngủ.” Thiên Nhã thốt lên. Cô thậm chí cảm thấy vui vì vì năng lực ứng biến của mình có tiến bộ. Nhìn đi, cô nói dối mà không còn hoảng loạn nữa rồi, đây có phải là tiến bộ lớn không? Ha ha ha.

Lạc Thần Hi nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ: “Thật không?” Anh đưa mắt nhìn lên vị trí nhà Thiên Nhã, rõ ràng đèn còn đang sáng mà?

Thiên Nhã nói một cách bất đắc dĩ: “Tôi lừa anh làm gì?”

Lạc Thần Hi không vui: “Gạt tôi em sẽ chết đấy.” Giọng nói mang theo sự uy hiếp trần trụi.

Thiên Nhã bị câu nói của anh làm cho rợn tóc gáy: “Tôi đi lên đây.” Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Nhìn theo bóng dáng Thiên Nhã biến mất ở hành lang, Lạc Thần Hi lại ngước mắt lên nhìn ánh sáng phát ra từ cửa sổ nhà Thiên Nhã. Xem ra hôm nào anh phải tới thăm tâm can bảo bối của Thiên Nhã mới được, dù sao sau này còn phải chung sống hòa bình với nhau nữa. Ở buổi vũ hội lần trước, tên nhóc đó có vẻ rất thích anh. Mở miệng ra gọi anh một tiếng cha vô cùng ngọt ngào.

Nghĩ tới đây, anh nhếch miệng nở nụ cười đắc ý.

...

“Cái gì? Lạc Thần Dương bị người ta đuổi giết, trong lúc vô tình, cậu đã cứu anh ta?” Karen đột nhiên kêu lên đầy sợ hãi, cái làm cô kinh ngạc không phải nửa câu đầu mà là nửa câu sau.

Tâm trạng Thiên Nhã lại hoàn toàn khác Karen: “Tôi đang suy nghĩ xem đám người kia có phải...” Không thể nào là Từ Thích được! Từ trước tới nay Từ Thích không phải là một người thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

“Cậu đang nghi ngờ anh họ?” Karen nhìn thấu sự nghi ngờ của cô.

“Cậu nói xem có phải không?” Nét mặt Thiên Nhã hiện lên sự không chắc chắn lắm.

“Không phải anh họ đâu, yên tâm đi.” Karen bình tĩnh nói.

“Cậu chắc chứ?” Thiên Nhã nhìn Karen đang xoa tay, vẻ mặt chắc chắn.

“Tớ chắc chắn, anh họ là người như thế nào chẳng lẽ cậu không biết?”

Thiên Nhã gật đầu: “Đúng vậy. Từ Thích chưa bao giờ sử dụng vũ lực. Đám người đeo mặt nạ hôm nay trông vô cùng hung ác, dường như bọn họ có thể băm Lạc Thần Dương ra thành từng mảnh vụn.”

Karen vỗ ngực: “Xin cậu đừng lo, lần sau mà gặp chuyện này nữa thì tự bảo vệ bản thân thật tốt đi. Tìm một chỗ an toàn mà trốn.” Nếu Thiên Nhã mà biết người đứng sau bọn người đeo mặt nạ đó là ai thì không biết cô sẽ có ý kiến gì. Có điều, cô nàng thay Thiên Nhã lau mồ hôi, nếu lần này người đó không phải... thì không biết hậu quả nghiêm trọng tới mức nào.

Lúc này, chuông cửa vang lên, bên ngoài truyền tới tiếng Đồ Hoa Kỳ đang nói chuyện điện thoại.

Thiên Nhã liếc nhìn Karen, nói nhỏ một câu: “Cậu đừng nói cho cô ấy biết việc này nhé. Cô ấy chắc chắn sẽ dạy dỗ tới một trận đấy.” Bình thường Đồ Hoa Kỳ hay mắng cô là người quá lương thiện, quá đơn thuần, quá ngây thơ. Lần này cô ấy mà biết chuyện cô xen vào chuyện của người khác, còn suýt nữa thì chết dưới lưỡi dao thì không giáo huấn cô một lượt từ đầu tới cuối mới lạ đó.

Karen làm dấu “ok”: “Tớ về phòng đây.”

Thiên Nhã cười, gật đầu, đi ra mở cửa. Karen và Đồ Hoa Kỳ không hợp nhau, cô biết. Bởi vì biết gần đây Karen đang ở tạm nhà cô nên Đồ Hoa Kỳ hạn chế việc sang đây. Cô ấy không quen nhìn Karen vì lần trước cô nàng lợi dụng Thiên Nhã để theo đuổi Kha Từ Thích.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vờ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Mùi giấm bay qua

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau một ngày bận bịu, cuối cùng cô đã có thể tan làm. Thiên Nhã thừa dịp quản lý bộ tài vụ cầm một đồng tài liệu lên cho Lạc Thần Hi ký tên mà chạy trước.

Lúc làm việc, anh hầu như không để lộ ra bộ mặt sắc lang của mình. Nhưng ai mà biết được sau khi tan làm anh có bắt cô lên xe, đưa cô tới nơi quý giá nào đó không?

Thế nên, hôm nay Thiên Nhã thừa cơ chạy trốn, thừa dịp anh không thể rời khỏi công ty mà chuồn đi.

“Thiên Nhã.” Kha Từ Thích đỗ xe ở cách đó không xa, anh ta thò đầu ra khỏi cửa xe để gọi cô.

Thiên Nhã nhìn thấy Kha Từ Thích thì cười tươi, vừa vẫy tay một cái, đang định đi tới thì tay bị một bàn tay lớn bắt lại, kéo lui về phía sau hai bước, ngã vào trong cái ôm mang hơi lạnh.

“Sao thế? Vội vã chuồn êm như vậy là có hẹn với anh ta à?” Giọng nói của Lạc Thần Hi vang lên từ phía sau ót, nó âm trầm, khiến Thiên Nhã đỏ mặt hột hột. Trời ạ, sao người này xuất quỷ nhập thần như thế! Lẽ nào anh luôn đi theo phía sau cô?

Cô cho rằng anh không biết mới này cô nhân lúc anh đang vui đầu vào ký tài liệu, rón rén nhón chân rời khỏi phòng làm việc của Chủ tịch? Người phụ nữ ngốc nghếch này, từng cử chỉ của cô, ngay cả má lúm đồng tiền của cô anh cũng có thể để ý tới, nếu người phụ nữ ngay dưới mí mắt mình mà Lạc Thần Hi không quản được thì sao anh có thể quản toàn bộ Tập đoàn Lạc Thần? Làm sao quản được đám người như lang như hổ muốn đối phó mình? Có điều, anh không thể không thừa nhận, tuy người phụ nữ này rất đơn thuần nhưng lại làm anh tổn không ít sức lực. Cũng chỉ có cô mới có thể làm anh như đang ngồi trên mây, buồn vui thất thường. Thậm chí, ngay cả anh còn không khống chế được bản thân, ví dụ như bây giờ đây. Sau khi biết cô chuồn êm xuống phía dưới này vì Kha Từ Thích thì tâm tình anh như có mây đen bao lấy, hết sức khó chịu.

Thiên Nhã đen mặt lại, thế mà anh lại đuổi kịp: “Nói cái gì đấy, tôi đâu có chuẩn.”

“Không chuẩn thì sao lại hành động kỳ quái, rón rén nhón chân đi.” Giọng điệu của anh giống hệt như một người chồng nghiêm khắc đang chất vấn vợ mình, dù bản thân anh không phát hiện ra điều đó.

“Tôi, tôi đâu có.” Thiên Nhã bị nói trúng tim đen, khuôn mặt nhỏ nóng lên.

“Biểu hiện hôm nay của em làm tôi rất bất mãn, trừ tiền lương.” Lạc Thần Hi dùng khuôn mặt ngang ngược nhìn cô. Người phụ nữ này, hai ngày nay đều không dám nhìn thẳng vào anh, có ý gì đây?

Thiên Nhã tròn tròn mắt, không dám tin: “Cái gì? Tôi sai chỗ nào chứ?”

Lúc này Kha Từ Thích đã đi xuống xe, bước tới nói: “Không sao cả. Thiên Nhã, tiền lương hôm nay của em để anh trả cũng được.” Anh ta nở nụ cười ôn hòa, đưa tay kéo tay còn lại của Thiên Nhã.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.” Thanh âm dịu dàng này làm cho người nghe cảm nhận được nước chảy mây trôi, hết sức thoải mái.

Thiên Nhã nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích. May mà có Từ Thích, không thì hôm nay cô sẽ bị Lạc Thần Hi bắt không tha.

“Không được.” Lạc Thần Hi nắm chặt lấy tay bên kia của cô, nói với giọng bá đạo.

“Vì sao?” Thiên Nhã quyết định phản kháng lại. Hai ngày nay cô đã suy nghĩ kỹ rồi, phải rõ ràng, cô không muốn mình đắm chìm trong đó nữa, không thì cô không thể thoát ra được.

“Chủ tịch Lạc là một người cuồng công việc nhưng không thể để cấp dưới của mình cũng cuồng công việc theo như vậy chứ? Nếu có việc gì thì để mai rồi làm tiếp?” Kha Từ Thích liếc mắt nhìn bàn tay đang bị anh nắm của Thiên Nhã, sau đó lại nhìn thẳng anh.

Đôi mắt đẹp của Lạc Thần Hi hơi híp lại, khóe miệng anh lộ ra nụ cười mập mờ. Anh kéo Thiên Nhã tới trước ngực mình, lập tức một nửa gương mặt Thiên Nhã áp vào ngực anh: “Làm sao anh biết chúng tôi không có việc riêng?”

Nghe thấy giọng nói mập mờ của anh, mặt Thiên Nhã lại nóng lên. Cô muốn thoát ra khỏi nhưng tay Lạc Thần Hi đang nắm tay cô lại dùng thêm sức.

“Anh đang làm cô ấy đau đấy.” Kha Từ Thích cau mày, không vui.

“Thật không? Anh buông tay cô ấy ra thì cô ấy sẽ không đau nữa.” Lạc Thần Hi nhìn bên tay Thiên Nhã đang bị anh ta kéo, ra hiệu.

Kha Từ Thích không những không buông tay mà còn nắm chặt tay Thiên Nhã hơn, nói: “Đi, chúng ta đi ăn cơm thôi. Dù có bận rộn thế nào thì cũng không thể để bản thân đói bụng.”

Cảm nhận được Lạc Thần Hi đang dùng ánh mắt nóng rực nhìn thấu mình, khuôn mặt Thiên Nhã hiện lên vẻ khó xử. Sau đó, cô thấy sự dịu dàng như nước trong đôi mắt Lạc Thần Hi, ôi, rốt cuộc cô đã làm sai cái gì chứ?

Thiên Nhã dùng sức vùng tay, thoát ra khỏi tay cả hai người.

“Tôi nên về nhà ăn cơm với La Tiểu Bảo thôi.”

“Tôi cũng đi.”

“Về cùng nhau đi.”

Hai người đàn ông đồng thời lên tiếng.

Lạc Thần Hi quay đầu nhìn Kha Từ Thích bằng một ánh mắt âm trầm đồ sộ. Kha Từ Thích hay thật, vậy mà lại nói là “về cùng nhau đi”? Người này coi nhà Thiên Nhã là nhà mình rồi?

Thiên Nhã dừng bước, cảm thấy choáng váng. Tối nay cô không có hứng thú để La Tiểu Bảo gặp được cha ruột đâu.

Lạc Thần Hi tiến lên một bước ôm lấy bà vai cô: “Chúng ta về nhà làm cơm cho tiểu bảo bồi đi.” Nói xong anh không quên gửi tặng Kha Từ Thích một ánh mắt thách thức.

“Chủ tịch Lạc, nếu như không ngại chúng ta ăn cơm cùng nhau đi.” Kha Từ Thích gọi anh lại. Anh từng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Thiên Nhã, đương nhiên sẽ nghĩ cách ngăn cản Lạc Thần Hi gặp La Tiểu Bảo.

Cuối cùng Lạc Thần Hi cũng được như ý muốn: “Đương nhiên không ngại, em thì sao?” Dù sao vẫn đỡ hơn việc để cô một mình ăn bữa tối dưới ánh nến với Kha Từ Thích. Hơn nữa, anh còn có thể ăn bữa tối giống như Kha Từ Thích.

Thiên Nhã thờ phào nhẹ nhõm, có cảm giác thoải mái không dễ phát hiện ra. “Được rồi.” Cô ưỡn oai đáp.

Khách sạn Thì Chung

“Chủ tịch Lạc có chuyện gì thì nói thẳng đi. Anh nhìn tôi chăm chăm như vậy, không lẽ thích làm bạn hợp tác với tôi?” Kha Từ Thích thấy Thiên Nhã đi vào nhà vệ sinh thì bắt đầu quay sang nhìn Lạc Thần Hi với ánh mắt sâu xa.

“Không ngờ Chủ tịch Kha lại biết nói đùa như vậy. Có điều, chuyện cười này không vui đâu, nói đi, chuyện nhóm người đuổi giết Lạc Thần Dương có liên quan gì tới anh không?” Lạc Thần Hi sáng khoái đi thẳng vào vấn đề.

Kha Từ Thích cười: “Lạc Thần Hi, nếu anh cho rằng tôi làm chuyện này thì sẽ không hỏi thể này. Nhưng không phải anh đang nghĩ rằng tôi sẽ giúp anh điều tra thủ phạm chứ?” Lạc Thần Hi là người như thế nào, anh biết rõ. Nếu như anh ta kết luận anh là người thuê đám người còn đồ đó thì sẽ ngầm điều tra chân tướng rồi trả cho anh một nhát. Dù sao thì Lạc Thần Dương cũng coi như là em trai anh, là người Tập đoàn Lạc Thần, đám người đó dám ra tay ở Tập đoàn Lạc Thần đúng là tìm đường chết, ngồi lên đầu hổ.

“Ngoại trừ Chủ tịch Kha, tôi không nghĩ ra ai có can đảm làm điều đó.” Lạc Thần Hi khoanh tay trước ngực, dường như anh đang suy nghĩ xem anh ta có làm điều đó thật không.

“Chủ tịch Lạc, bây giờ chúng ta đang ngồi cùng trên một chiếc thuyền. Anh không tin tôi thì về sau chúng ta sao có thể hợp tác với nhau?” Khóe miệng Kha Từ Thích nhếch lên một nụ cười nhạt, vừa ôn hòa vừa chân thành.

“Không phải là tôi không tin anh, tôi chỉ sợ bản thân đã đánh giá thấp anh rồi. Trước đây, sao mà tôi ngờ được rằng anh lại thổi bay công ty IT nào đó một cách sạch sẽ như vậy. Chủ tịch

Kha, anh nói đây có phải chuyện ngoài dự liệu không?” Lạc Thần Hi híp mắt, dùng ánh mắt dòm ép anh ta.

Kha Từ Thích mỉm cười: “Chủ tịch Lạc đúng là người không đơn giản. Mọi chuyện trong giới kinh doanh này anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nhưng ngay cả chút công sức này mà người bạn hợp tác như tôi cũng không bỏ ra thì có lẽ Chủ tịch Lạc sẽ chướng mắt.”

Khóe miệng Lạc Thần Hi hơi nhếch lên, trong mắt anh lộ ra tia giảo hoạt: “Tên nhóc đó để công ty ngấm kinh doanh buôn bán gì tôi nắm rõ trong lòng bàn tay. Nếu ngay cả chút võ mào cào này tôi còn không đỡ được thì nói gì tới hợp tác nữa.”

Đuôi lông mày Kha Từ Thích hơi nhú lại, anh ta hỏi: “Chủ tịch Lạc thật sự hiểu rõ trong lòng bàn tay?” Theo như anh ta biết thì người tên Lạc Thần Dương kia không phải người đơn giản.

Lạc Thần Hi nhìn chằm chằm Kha Từ Thích, sau đó ánh mắt lưu luyến dừng lại trên người Thiên Nhã đang đi ra từ trong nhà vệ sinh.

“Chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc công việc chứ?” Anh mỉm cười dò hỏi.

Kha Từ Thích nhìn thấy Thiên Nhã, nói: “Thiên Nhã, ở đây.” Anh ta đứng lên kéo ghế ra, lịch sự mời cô ngồi xuống.

Không ngờ Lạc Thần Hi lại khom người đi qua kéo cô ngồi xuống vị trí bên cạnh mình: “Ngồi bên này khá là thoải mái.”

Kha Từ Thích nhìn hai người thân mật không chút khoảng cách, rồi ánh mắt anh ta lại dừng trên khuôn mặt ửng đỏ của Thiên Nhã. Bàn tay bên dưới nắm chặt thành quyền, sau đó lại nói lòng.

Thiên Nhã vội vàng bày ra tư thế ngồi đoan chính, duy trì khoảng cách với anh.

“Anh làm gì thế? Đang ở nơi đông người đấy!” Cô không nhịn được suy nghĩ muốn giết anh.

Lạc Thần Hi cọt nhả: “Được rồi, chúng ta tìm nơi nào riêng tư chút thân mật sau.”

Thiên Nhã nghe xong, cảm thấy rất khó chịu. Cô nhìn về phía Kha Từ Thích, này giờ anh ấy nghe được rất rõ đấy.

Khốn khiếp! Tên khốn khiếp này, rõ ràng là anh cố ý!

Kha Từ Thích nhìn hai người trước mặt, trong lòng bỗng cảm thấy ê ẩm, ghen tỵ và chua xót. Ánh mắt anh nhìn Thiên Nhã cũng vì thế mà trở nên phức tạp.

Nếu như người cô thích không phải Lạc Thần Hi thì anh sẽ học cách buông tay, chúc cho Thiên Nhã và người kia hạnh phúc bên nhau. Nhưng người Thiên Nhã thích lại là Lạc Thần Hi, muốn ở lại bên cạnh Lạc Thần Hi thì Thiên Nhã phải chịu bao nhiêu đau khổ và dằn vặt đấy? Trước đây anh đã cảm thấy rất do dự, xoắn xuýt.

Thiên Nhã, anh nên bắt em làm thế nào bây giờ?

Lạc Thần Hi đặc ý liếc mắt nhìn Kha Từ Thích, khóe miệng cong lên một nụ cười thắng lợi.

Thiên Nhã nhìn thấy vẻ mặt anh, khuôn mặt tối sầm lại. Gần đây Lạc Thần Hi thật sự khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, càng ngày càng giống như một đứa trẻ, nhưng nó chỉ giới hạn ở trước mặt cô thôi. Nghĩ tới đây, bỗng dưng trong lòng cô thấy vui vẻ.

Phát hiện ra mình đang có tâm trạng khó hiểu, Thiên Nhã cắn môi thầm oán bản thân. Không thể như thế, không được như vậy.

Thức ăn được bung lên. Kha Từ Thích thấy trong đĩa thịt bò trước mặt Thiên Nhã có mấy miếng cà rốt nên giúp cô bỏ nó đi, nói: “Em không thích ăn cà rốt mà.” Giọng nói tràn ngập vẻ thương yêu, chẳng có chút gì gọi là ra vẻ, lại càng không giống như đang diễn trò để chọc giận Lạc Thần Hi. Đây đơn giản chỉ là một hành động quan tâm xuất phát từ tận đáy lòng thôi.

Thiên Nhã cười tươi: “Cảm ơn.”

Khuôn mặt tuần tú của Lạc Thần Hi trở nên cứng ngắt. Anh không biết Thiên Nhã không thích ăn cà rốt nhưng Kha Từ Thích lại biết.

“Có vẻ anh hiểu rất rõ cô ấy thích cái gì nhỉ?” Giọng nói anh lạnh lùng, tựa như đang chất vấn phạm nhân.

Kha Từ Thích ngước mắt lên nhìn anh. Nét mặt anh bình thản dù biết rõ Lạc Thần Hi đang bị ghen tuông thiêu đốt: “Trên cơ bản là vậy.”

Thiên Nhã cảm thấy lạnh sống lưng. Cô thấy rõ ánh mắt Lạc Thần Hi thu lại, và sự chua xót trên người anh.

“Em thì sao? Cũng biết rõ anh ta thích gì?” Về mặt Lạc Thần Hi càng thẳng. Anh hỏi cô.

“Khụ khụ. À, nói như thế nào nhỉ? Tôi và Từ Thích như người trong nhà, đều rất hiểu nhau.” Thiên Nhã nghĩ tới cách trả lời lập lờ nước đôi.

Kha Từ Thích nghe Thiên Nhã nói những lời này thì trong lòng cảm thấy mất mát. Tới cuối cùng Thiên Nhã vẫn chỉ coi anh như anh trai, không có ý nghĩ gì khác. Tuy anh biết rõ nhưng mỗi lần Thiên Nhã nói ra miệng, tim anh lại không tìm được mà co rút đau đớn.

Nhưng những lời này vào tai Lạc Thần Hi lại ra một ý khác. Cô nói Kha Từ Thích và mình là người một nhà nên rất hiểu nhau? Vậy anh là gì? Dựa vào cái gì mà anh cũng thân thiết với cô như Từ Thích nhưng cô luôn miệng gọi anh là Chủ tịch?

Bầu không khí ở đây lập tức giảm xuống âm mười độ. Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích không nói gì thêm, ưu nhã ăn phần cơm của mình. Thiên Nhã im lặng nhìn hai người, cái cách ăn này, thật sự là người này trông còn ưu nhã cao quý hơn người kia. Cô đỏ mặt hồi trán, lẽ nào hai người đang so tài nhau trong cách ăn sao?

Lẽ nào câu trả lời vừa rồi của cô không hoàn hảo?

Ba người vừa tự theo đuổi suy nghĩ của mình vừa ăn hết bữa cơm. Sau khi ăn xong, Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích cùng đưa Thiên Nhã về nhà, rồi hai người lại cùng “hẹn nhau” rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Cộng sự có điều kiện tốt nhất

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Hai người...” Thiên Nhã đứng ở bên dưới nhà mình, về mặt khó hiểu nhìn hai người. Quan hệ giữa hai người này từ lúc nào mà tốt tới mức có thể cùng nhau uống rượu giải sầu? Mới nãy còn mắt to trừng mắt nhỏ mà.

Lạc Thần Hi cười, khoác bả vai Kha Từ Thích: “Sao thế? Chúng tôi không thể làm anh em sao? Đừng quên, bây giờ anh ta là cộng sự có điều kiện tốt nhất của tôi.”

Kha Từ Thích liếc nhìn bàn tay Lạc Thần Hi đang đặt trên vai mình, nhưng không hất ra. Anh nhìn Thiên Nhã, cười dịu dàng: “Đừng lo lắng, mau đi lên chăm sóc tiểu bảo bối đi. Anh đi theo Chủ tịch Lạc có chút việc.” Giọng nói của anh nhẹ tới mức làm Lạc Thần Hi nhủu mày lại.

Lạc Thần Hi liếc mắt: “Này, anh xong chưa?”

Thiên Nhã nhìn về mặt cứng ngắc của Lạc Thần Hi mà không hiểu gì. Hai người đàn ông này đang làm gì thế? Đúng là kỳ lạ!

“Được rồi, hai người nhớ về nhà sớm, đừng uống nhiều quá.”

“Ừm, anh biết rồi.” Kha Từ Thích gật đầu, nhìn cứ như là một ông chồng nghe lời.

Lạc Thần Hi bỏ tay đang đặt trên vai Kha Từ Thích xuống, khước miệng co rút: “Em đang quan tâm tôi hay là quan tâm anh ta?”

Thiên Nhã trầm trồ mắt vô số lần trong lòng: “Quan tâm cả hai người thì sao?” Cô kiên quyết không đứng về phía ai thì liệu có ổn hơn không nhỉ? Nhận thấy khuôn mặt Lạc Thần Hi đang sa sầm xuống, Thiên Nhã xoay người chạy trốn tới chỗ thang bên trong tòa nhà.

Phù phù, hù chết cô rồi. Trời mới biết tên kia mà bá đạo lên sẽ làm ra loại chuyện gì.

Kha Từ Thích nhìn theo bóng dáng mềm mại của cô, bên môi nở nụ cười3cung chiều.

Lạc Thần Hi liếc mắt nhìn anh: “Anh nói đi, làm thế nào anh mới đồng ý buông tay?” Muốn nắm chặt tay Thiên Nhã, ngoại trừ cụ Lạc là chướng ngại vật lớn nhất thì còn có Kha Từ Thích là tình địch lớn nhất. Không phải là anh không có tự tin với bản thân mình mà là vì Kha Từ Thích và Thiên Nhã quen biết nhau đã lâu, giữa hai người có kỷ niệm mà anh không có. Đây là điểm anh ghen tỵ với Kha Từ Thích.

Kha Từ Thích dứt tay túi quần, nở nụ cười mê người: “Chỗ này không hợp để nói chuyện, đêm nay tôi và Chủ tịch Lạc không say không về, được không?” Anh liếc nhìn cửa sổ tầng nhà Thiên Nhã. Như vậy là2đề đề phòng thôi, anh biết Thiên Nhã chưa tính tới chuyện cho Lạc Thần Hi thấy Tiểu Bảo.

Lạc Thần Hi cười kiêu ngạo: “Không say không về, chỉ với từ lượng của anh?” Từ lượng của anh như thế nào mọi người đều biết, sao Kha Từ Thích có thể thắng anh?

“Cứ chờ đi.”

...

Bên trong quán rượu Nghệ Quang Tử Sắc.

Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích vừa xuất hiện ở quán bar đã thu hút vô số sự chú ý của người đẹp ở đây. Có mấy người đẹp ăn mặc hở hang, vô cùng gọi cảm nhao nhao nhào tới chỗ hai người như nữ sói, phô bày ra nhan sắc xinh đẹp. Kết quả, họ đều bị ánh mắt âm trầm của Lạc Thần Hi dọa cho chạy trốn về. Kha Từ Thích trực tiếp hơn, anh ta không thèm để ý tới sự xuất hiện của mấy cô gái, chỉ cầm một chai bia lên uống, ánh mắt dịu dàng như nước vẫn đang nhìn lên sân khấu. Người trên sân khấu đang cầm một chiếc đàn guitar trông cũ kỹ nhưng có giá trị không nhỏ, hát lại một ca khúc tiếng Anh thâm tình.

Lạc Thần Hi cầm chai bia lên uống nãy ngum, sau đó cạn với Kha Từ Thích. Hai người uống một hơi hết sạch.

Mỹ nam uống rượu khiến mỗi một cô gái ở đây đều hít khí lạnh. Từng cử chỉ của hai người đàn ông này đều rất mê người, một bá đạo tà mị, một dịu dàng như nước, thật sự làm cho người ta không cách nào rời mắt1được.

Bên tai truyền tới tiếng thét lên chói tai của người phụ nữ ở bàn bên kia. Lạc Thần Hi phiền não đặt lại chai bia lên quầy bar: “Không ngờ Chủ tịch Kha lại thích chỗ như này.”

Kha Từ Thích nhìn anh, khước miệng nâng lên nụ cười nhạt: “Thiên Nhã không quen đi xã giao, ở đây làm người ta khá ung dung tự tại, cô ấy rất thích.”

Sắc mặt Lạc Thần Hi trầm xuống: “Anh có ý gì?”

Kha Từ Thích quay mặt đi, ánh mắt tiếp tục nhìn ca sĩ đang đứng trên sân khấu: “Anh có nghĩ tới việc mình tới gần cô ấy sẽ làm cô ấy chịu dần vật gấp đôi, cuối cùng là cả người đầy thương tích không?” Giọng điệu anh bình thản nhưng lại lộ ra sự1thương tiếc, lo lắng cho Thiên Nhã.

Ánh mắt Lạc Thần Hi lóe lên tia lạnh lẽo. Nhưng anh ta nói không sai, Thiên Nhã quả thực đã vì anh mà chịu không ít tổn thương: “Tôi có năng lực khiến vết thương của cô ấy biến mất.”

“Nếu như người đó là người thân của anh?” Kha Từ Thích chậm rãi mở bia, quay đầu nghiêm túc nhìn anh.

Lạc Thần Hi nhếch miệng, cười như không cười: “Tôi sẽ không nương tay.”

Kha Từ Thích liếc mắt nhìn bóng đen cách đó không xa: “Xem ra anh vẫn chưa thoát khỏi cái bóng của chính mình.”

Dường như Lạc Thần Hi đã sớm biết có người theo dõi mình: “Thế thì sao? Một nhát đầu tôm thế lực, không đáng kể ở trong mắt tôi.”

Kha Từ Thích cầm ly bia lên, ném thừ: “Chuyện Thiên Nhã bị cướp lần trước là do ông ta gây nên, đúng không?” Sau khi chuyện đó xảy ra, anh vẫn luôn cho người âm thầm điều tra nơi mà cha Thiên Nhã rơi xuống, chuyện này có người giật dây nhưng đang có một thế lực che giấu chân tướng. Anh mất rất nhiều sức lực mà không thể tra được chuyện phía sau, nơi cha Thiên Nhã rơi xuống như một nơi thần bí.

“Đúng thế.” Lạc Thần Hi cũng nhìn lên sân khấu theo anh ta.

“Anh phải người nhanh chân chạy tới trước là phương pháp tốt nhưng không ngờ ông ta lại đi nước cờ cao.” Cuối cùng thành công tạo ra hiểu lầm giữa anh và Thiên Nhã.

Khóe miệng Lạc Thần Hi nhếch lên, lộ ra nụ cười thâm sâu khó lường: “Chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, người nhanh chân tới trước không phải tôi.”

“Hả?” Kha Từ Thích nhíu mày nhìn anh. Ánh đèn mờ mờ của quán rượu hắt lên khuôn mặt tuấn tú của anh, đẹp trai như là yêu nghiệt.

“Dù thế nào thì trận đầu tiên, tôi cũng thắng ông ta.”

Mấy tháng nay cụ Lạc phải người âm thầm theo dõi Thiên Nhã, tìm cơ hội xuống tay với cô, còn anh lại âm thầm phải người của mình tới bảo vệ cô, cứ như đang đánh cờ với cụ Lạc vậy. Cách đây không lâu người của anh còn từng hành động tiêu diệt người của cụ Lạc, đánh cho thế lực trong tối của cụ Lạc rơi xuống. Hiện tại, ngoại trừ người được xưng là thiếu gia nổi danh hắc đạo thì mấy người còn lại đối xử với anh khá tốt. Mặc dù anh là người làm ăn nhưng lúc cần thiết vẫn sẽ sử dụng thế lực hắc đạo. Ví dụ như dùng nó để bảo vệ người phụ nữ của anh, anh có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để bảo vệ cô được an toàn.

Đây cũng là lý do vì sao Thiên Nhã luôn bất an, mơ mơ màng màng cảm nhận được có người theo dõi mình. Đó là vì trong một thời gian ngắn, ngày nào cô cũng sống dưới sự giám sát của mấy người trong bóng tối.

“Nhưng tôi thấy không chỉ có thế. Cha Thiên Nhã mất tích chắc chắn có liên quan tới cụ Lạc.” Kha Từ Thích nhìn anh bằng ánh mắt mang ý vị sâu xa.

Lạc Thần Hi thu ánh mắt lại: “Xem ra anh biết rõ.”

“Mặt này có nhiều khả năng lắm, nếu như ông cụ kia muốn dùng cha cô ấy để uy hiếp tôi thì tôi sẽ cho ông ấy nếm mùi vị bị xa lánh.” Trong mắt Lạc Thần Hi ánh lên sự nguy hiểm.

Về mặt Kha Từ Thích lộ ra sự bất đắc dĩ: “Anh có thể vì cô ấy mà buông bỏ tất cả, bao gồm cả Tập đoàn Lạc Thần?” Anh rất muốn biết, rốt cuộc Lạc Thần Hi yêu Thiên Nhã tới mức nào, có thể vì cô ấy mà buông bỏ tất cả không? Nếu như anh ta là người như vậy thì anh nên làm gì đây? Sẽ giống như lúc trước, cứ đứng ở một bên, luôn luôn ủng hộ quyết định của cô sao?

Ánh mắt Lạc Thần Hi hiện lên vẻ tự tin vừa bá đạo: “Mọi thứ tôi đều được tôi nắm giữ.” Cá và bàn chân gấu, anh đều muốn có.

“Anh không tự tin quá mức chứ? Chỉ riêng Tập đoàn MG bây giờ đã đủ làm tôi và anh hao tổn tâm trí rồi.”

Lạc Thần Hi hừ lạnh: “Tên hồ ly Trình Đạo Phu kia dám ngấp nghé người phụ nữ của tôi, đúng là tìm đường chết.” Nghĩ tới việc lần trước ông ta hẹn Thiên Nhã ra ăn tối, một ngọn lửa lại bốc lên trong ngực anh.

Có điều anh đã tặng cho Trình Đạo Phu món quà nhỏ rồi, chính là để Trình phu nhân xuất hiện đúng lúc ở đó.

“Chuyện này liên quan tới quá nhiều bên, bất kỳ một sơ hở nào cũng có thể làm lộ kế hoạch của chúng ta.” Kha Từ Thích liếc mắt nhìn về phía nào đó, người ở đó đã sớm không thấy đâu, khóe miệng anh nhếch lên cười, anh nhìn thấy người của Lạc Thần Hi đã xử lý hẳn.

Lạc Thần Hi nháy mắt ra hiệu cho thủ hạ đứng ở cách đó không xa. Những thủ hạ đó nhao nhao dò xét ở bên trong xem còn ai nữa không.

“Đương nhiên, muốn nhỏ tận rễ thì phải sắp xếp ổn thỏa, cẩn thận, chặt chẽ.”

“Tuy không nhắc tới người thích anh nhưng hi vọng anh có thể nắm quyền như trước.” Kha Từ Thích cầm bia lên, giong về phía anh.

Lạc Thần Hi nhếch miệng, nở một nụ cười tự tin điên đảo chứng sinh: “Tính cái đó làm gì. Nên diệt trừ sẽ diệt trừ, trước đây tôi đã quá nhân từ.”

“Anh không thích thì đừng lo, tôi đề ý người đó là được.” Lạc Thần Hi cầm chai bia lên uống một hơi cạn sạch, sau đó bổ sung thêm.

Kha Từ Thích cười khỏ. Đúng thế, Thiên Nhã thích Lạc Thần Hi. Anh không thể không thừa nhận sự thật này.

...

“Nói cho lão đại của mấy người biết tôi muốn gặp anh ta.” Trong phố xá sầm uất do bang Thiên Thần quản lý, Lạc Thần Dương mang theo một nhóm lớn người tới náo loạn, đáng về bộ vệ phách lối làm không ít người của nhóm xã hội đen muốn chặt anh ta thành mười tám khúc.

“Thật to gan, thế này mà cũng dám đòi gặp lão đại của bọn tao! Hôm nay tao cho mày xuống gặp quỷ luôn.” Người cầm đầu nhóm xã hội đen này giờ dao lên, hung hăng đâm về phía Lạc Thần Dương.

“Dừng tay.” Lúc này, phía sau đám người truyền tới thanh âm vừa to vừa bá khí.

Người đàn ông này khoảng bốn mươi mấy tuổi, dáng dấp cường tráng to lớn, trên người có mấy hình xăm lớn kéo dài tới tận cổ. Trên cánh tay hấn còn có vết sẹo to, khuôn mặt hung ác.

“Ngũ gia.” Đám người xã hội đen này còn nhao nhao đòi chiến đấu giờ lại cung kính chào hấn.

“Ồ, cuối cùng người đề nói chuyện cũng đã tới. Mau đề cho thiếu gia hắc đạo của mấy người ra đây gặp tôi.” Đáng về phách lối bộ vệ của Lạc Thần Dương không hề thay đổi.

“Tôi còn tưởng là ai chứ, hóa ra là cậu Hai nhà họ Lạc. Không biết hôm nay cậu Hai nhà họ Lạc đại giá quang lâm tới đây là có chuyện gì? Nếu như đây là quà gặp mặt thì cũng làm người ta bất ngờ quá rồi.” Tuy Ngũ gia này có bề ngoài như hung thần nhưng nói chuyện rất có học, không phải là loại người động tí là đòi giết người. Bên trong bang Thiên Thần, hấn là người giúp đỡ cho cậu chủ nhiều nhất. Cậu chủ giới hắc đạo này bình thường đều xuất quỷ nhập thần, rất nhiều chuyện trong bang đều do một tay hấn xử lý. Có thể đề cho cậu chủ giới hắc đạo tín nhiệm như vậy, đây không phải người bình thường.

Lạc Thần Dương không phải không chuẩn bị mà đến. Người trước mặt này anh ta đã điều tra rồi, nhưng rốt cuộc cậu chủ giới hắc đạo là ai, có bề ngoài như thế nào thì người trong giang hồ chẳng ai có thể nói chuẩn xác được.

Ngày hôm nay anh ta rất muốn biết lão đại trong giới này là ai.

Lạc Thần Dương nhún vai bất đắc dĩ: “Không còn cách nào khác. Tôi nghe nói lão đại của mấy người xuất quỷ nhập thần, đừng nói tới bề ngoài, ngay cả một cái bóng bình thường cũng khó thấy. Nếu tôi không dùng biện pháp này thì chỉ có trời mới biết trong anh ta như thế nào.”

Nghe anh ta nói mấy lời này, nhóm người xã hội đen kia cũng gật đầu đồng tình. Nói đúng đấy, lão đại của bọn họ trông như nào, bình thường làm gì, có thể tìm được người đó ở đâu, ngay cả bọn họ còn không biết. Chắc là toàn bộ bang Thiên Thần chỉ có Ngũ gia là thấy bóng dáng người đó.

Nhưng Ngũ gia này lại lộ ra sắc mặt giống hệt bọn họ. Chẳng qua là hấn thay đổi nhanh, không để người khác phát hiện: “Xem ra hai vị cậu chủ nhà họ Lạc đều thích dùng phương pháp này để giải quyết vấn đề.” Lần trước Lạc Thần Hi náo loạn một trận lớn ở khách sạn Thiên Thần, cũng dùng phương thức hệt như này. Có điều nhà họ Lạc có thể lực và sức ảnh hưởng rất lớn ở thành phố A, bọn họ có căn cơ để làm như này.

Lạc Thần Dương kinh ngạc, không cần nghĩ anh ta cũng biết người mà hấn vừa nhắc tới là Lạc Thần Hi. Anh ta cười ha ha: “Nếu nhà họ Lạc và bang phái có mối quan hệ sâu xa như này thì có phải nên để lão đại của mấy người tới gặp tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Náo loạn một trận lớn ở bang thiên thần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngũ gia nở nụ cười châm biếm, trong mắt như có hàng vạn ngôi sao: “Không tới mức sâu xa đâu. Ngày hôm nay cậu Hai nhà họ Lạc náo loạn một trận ở bang Thiên Thần chính là để gặp mặt lão đại của chúng tôi, thành ý này, tôi nghĩ lão đại sẽ nhận lấy. Về phần người đó có gặp cậu không thì còn phải đợi lệnh.” Trong giọng nói của hấn mang theo sự đe dọa và uy hiếp rõ ràng.

Lạc Thần Dương cười ra vẻ thần bí: “Tôi nghĩ lão đại của mấy người sẽ rất vui lòng gặp mặt tôi. Con người tôi ấy mà, chẳng hiểu cái gì cả nhưng tính tình lại tốt. Tôi đang ở khách sạn của mọi người ăn cơm rau dưa, lão đại của mấy người muốn ăn gì không? Tôi giúp người đó gọi trước.” Anh ta tỏ vẻ chắc chắn, như thể cậu chủ hắc đạo sẽ phải gặp anh ta.

Vết sẹo nằm ngang trên mặt Ngũ gia lạnh đi. Hấn hơi híp mắt, nhìn chăm chăm Lạc Thần Dương. Lạc Thần Dương bày ra khuôn mặt thản nhiên, tư thế kiêu ngạo không thay đổi chút nào.

Nửa tiếng sau, bên trong khách sạn của bang Thiên Thần.

Quả nhiên Lạc Thần Dương đã gặp được cậu chủ giới hắc đạo.

Anh ta như rồng mây, đánh giá bóng hình phía sau tấm bình phong, có một loại xúc động muốn bước lên nhìn rõ kết quả.

“Phó Chủ tịch Lạc không yên phận làm Phó Chủ tịch của đoàn Lạc Thần mà lại chạy tới địa bàn của tôi náo loạn tới gà bay chó sủa. Thế này cũng khinh người quá đáng rồi đấy. Nên biết rằng, chó cuống quá sẽ biết cắn người, huống chi là thủ hạ bang Thiên Thần của tôi. Hai anh em nhà cậu thay phiên nhau náo loạn chỗ này lên, tặng một phần lễ gặp mặt hoàn hảo? Hừ, rốt cuộc hai người có để cậu chủ giới hắc đạo như tôi vào mắt không?” Thanh âm trầm thấp mà cổ quái truyền ra từ phía sau tấm bình phong, giọng nói mang theo sự tức giận. Bầu không khí xuất hiện áp lực vô hình to lớn nào đó, ép cho mấy người ở đây thấm giật mình trong lòng. Quả nhiên, 3 cậu chủ giới hắc đạo là danh bất hư truyền, một khi đã nổi giận thì có lẽ cả lão Thiên Vương cũng phải sợ.

Lạc Thần Dương ngồi vắt chéo chân, khuôn mặt mang ý xem thường. Đám người anh ta mang tới đây đã lui ra ngoài, ở đây chỉ còn mình anh ta, trước mặt là một nhóm lớn người xã hội đen nhưng anh ta không hề sợ hãi.

“Thì ra cậu chủ giới hắc đạo không chỉ là một nhân vật làm mưa làm gió, ra tay tàn nhẫn độc ác, mà còn là một kẻ xấu thích cáo trạng người khác. Ngày hôm nay, tôi coi như đã được mở rộng tầm mắt. Tuy không thể nhìn thấy dáng vẻ của anh nhưng có thể hiểu anh thêm một chút.” Anh ta cầm cốc trà lên, tao nhã uống một ngụm, sau đó lại tùy ý đặt lên mặt bàn. Có điều, anh ta bất ngờ hất tay một cái, chén trà lập tức bay về phía tấm bình phong.

Các thành viên trong băng nhóm hít một hơi lạnh. Lúc này, Ngũ gia phi người qua, vũng vàng nhận lấy cốc trà, ngay cả một giọt nước cũng không sánh ra ngoài.

Ánh mắt hấn hung dữ, trừng mắt nhìn Lạc Thần Dương. Hấn cầm cốc trà trong tay, đi tới đặt mạnh xuống trước mặt anh ta.

Lạc Thần Dương vỗ tay khen ngợi: “Được, được. Chơi đùa với người có thân thủ tốt như này được đấy, xem ra bang Thiên Thần có rất nhiều người tài.”

Ngũ gia lui xuống sau bình phong, dùng đôi mắt đầy sát khí nhìn chăm chăm anh ta để cảnh cáo.

Bóng hình màu đen ngồi sau tấm bình phong không lị chuyển, áo trùm che đi khuôn mặt hơi nhăn phần khóe miệng. Người đó cười nhìn Lạc Thần Dương: “Tôi thích nói chuyện với Chủ tịch Lạc hơn là Phó Chủ tịch Lạc đấy. Dù sao anh ta cũng là một người thẳng thắn.”

Lạc Thần Dương cong miệng cười: “Nhập gia tùy tục thôi. Nếu đã tới địa bàn của người khác thì tôi sẽ nhìn sắc mặt của người ta để nói chuyện. Nói đi, tôi và bang Thiên Thần chẳng liên quan gì tới nhau cả, vì sao anh cho người đuổi theo giết tôi?” Cụ Lạc và Lạc Thần Hi đều đang điều tra người đứng sau vụ này. Anh ta có thể đi trước một bước so với hai người họ là vì trong lúc đánh nhau, anh ta đã vô tình thấy trên cánh tay của một người có hình xăm Thanh Long.

Mặc dù bang Thiên Thần là một bang phái lớn nhưng anh ta biết nó được hợp thành từ rất nhiều bang nhỏ. Trong đó bang Thanh Long là mạnh nhất. Vốn dĩ lúc đầu có mấy bang phái như nước với lửa, đấu nhau tới chết đi sống lại nhưng cuối cùng lại tập hợp lại làm một ở bang Thiên Thần, có thể tưởng tượng được sức mạnh của vị cậu chủ hắc đạo này lớn mạnh tới mức nào.

Điều làm anh ta nghi ngờ nhất là, có vẻ người đeo mặt nạ rất kiêng kỵ Thiên Nhã, dường như rất sợ mình làm tổn thương cô.

“Người quang minh chính đại không làm việc mờ ám, tôi nghĩ cậu chủ giới hắc đạo không phải loại người dám làm mà không dám nhận đâu.” Lạc Thần Dương nói khích. Người mang cái mũ vành rộng ngồi phía sau không nói gì, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

“Xem ra Phó Chủ tịch Lạc không vô dụng như trong lời đồn. Người của bang Thiên Thần đối phó với người khác chỉ có một trong hai lý do này. Một, người này là kẻ thù của bang Thiên Thần. Hai, người này là bạn của kẻ thù bang Thiên Thần. Cậu nghĩ cậu rơi vào loại nào?”

Trong mắt Lạc Thần Dương ánh lên sự nghi ngờ. Nụ cười bất cần đời của anh ta vẫn đọng lại bên môi: “Để tôi nghĩ xem nào. Có thể tôi không nằm trong hai diện đó hoặc nằm trong cả hai diện.”

Cậu chủ giới hắc đạo phì cười: “Xem ra cậu rất lạnh trí.”

Lạc Thần Dương cảm lấy cốc trà nhấp một ngụm nhỏ: “Có điều, tôi tin rằng tôi sẽ là bạn của anh.”

“Bạn? Có thể làm bạn của bang Thiên Thần thì người đó phải chung chí hướng lâu dài, cậu cảm thấy cậu là người như thế?” Giọng nói của cậu chủ giới hắc đạo âm trầm, làm cho áp suất trong phòng xuống thấp hơn.

“Chưa tính có cùng chung chí hướng không, nhưng ít nhất tôi cũng không ra tay với một người phụ nữ yếu đuối.” Lạc Thần Dương còn cố ý nhấn mạnh hai từ “phụ nữ”.

“Trong bang Thiên Thần có quy định, không được làm tổn thương trẻ nhỏ và phụ nữ, đây là điều tất nhiên.” Lúc này Ngũ gia nói xen vào nhưng không thấy cậu chủ tức giận. Đường như người đó không khiến trách gì về việc mình cắt đứt cuộc trò chuyện với Lạc Thần Dương.

“Ha ha ha, ra là vậy. Sau này nếu anh còn đối phó tôi thì nhớ nhắc tôi một tiếng, để tôi đưa người phụ nữ kia đi cùng, như vậy không phải là gặp dữ hóa lành sao?” Lạc Thần Dương đắc ý cười, cho rằng đây là một ý kiến hay.

Cậu chủ hắc đạo hừ lạnh: “Nghĩ làm sao để có được lá chắn không bằng tự mình khiếm tốn. Lần sau cậu không có cơ hội tốt như vậy nữa đâu.”

“Tôi xin nghe lời khuyên, lần sau sẽ không có may mắn như vậy nữa.” Lạc Thần Dương hỏi được chuyện mình cần hỏi, cũng gặp được cậu chủ hắc đạo rồi, nên đi thôi.

Ngũ gia vuốt tay chắn đường anh ta: “Cậu Hai nhà họ Lạc cứ như vậy mà đi sao?” Ánh mắt hần lóe lên tia giảo hoạt. Hắn rất muốn trả lại cho Lạc Thần Dương hành động nguy hiểm vừa rồi.

Lạc Thần Dương cười: “Bang còn nhiều việc bận rộn, tôi không quấy rầy nữa. Hắc đại ca, anh bảo trọng đấy, sau này còn gặp lại.”

Cậu chủ giới hắc đạo cười nhẹ, nghe không ra người đó đang không vui hay muốn ra tay: “Hẹn gặp lại.”

Có người anh em trong bang bày ra vẻ mặt không phục. Mới này người của mình bị Lạc Thần Dương đánh, cậu ta biết nên mang theo những người có thân thù giỏi tới đây. Nhà họ Lạc lớn mạnh thế nào đương nhiên bọn họ biết rõ nhưng hai anh em nhà này lại thay nhau tới đây làm loạn, thật sự không xem bọn họ ra gì rồi.

Ngũ gia vươn tay ngăn bọn họ lại: “Mời.”

Lạc Thần Dương liếc mắt nhìn bóng lưng đang ngồi sau tấm bình phong, khóe miệng nhếch lên, cà lơ phất phơ, nghiêng ngàng đi ra ngoài.

“Mấy người lui ra đi.” Ngũ gia phân phó. Mấy người trong bang đều lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Ngũ gia và cậu chủ giới hắc đạo đang ngồi sau tấm bình phong.

“Cậu chủ, có vẻ cậu ta đang nghi ngờ.” Ngũ gia lo lắng.

Người đó hừ lạnh: “Cậu ta không điều tra được gì đâu. Bảo người của chúng ta cẩn thận một chút, đừng để cho cậu ta phát hiện ra manh mối gì.”

Ngũ gia gật đầu: “Vâng, cậu chủ.”

...

“Vì sao? Sao sinh nhật Jenny Trình tôi lại phải đi?” Trong phòng làm việc của Chủ tịch, Thiên Nhã lấy ngón tay chỉ vào mũi mình, nói với giọng không dám tin.

Lạc Thần Hi ngược mắt lên nhìn cô: “Không vì sao cả, tôi thích.”

Mắt Thiên Nhã mở to như chuông đồng: “Chủ tịch, không lẽ việc giữa anh và Trình tiểu thư...” Đường như cô nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt hiện lên sự kinh ngạc còn trong lòng lại cảm thấy không vui.

“Không lẽ gì?” Lạc Thần Hi lắng nghe, có vẻ rất có hứng thú.

“Tâm tư Chủ tịch thế nào ai biết được.” Thiên Nhã nhanh miệng nói rồi quay mặt sang chỗ khác.

“Không đi với tôi cùng được, nhưng em phải đồng ý hai điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Thiên Nhã hỏi, trong mắt lộ ra vẻ mê muội.

“Một, không thể đi cùng Kha Từ Thích. Hai, không thể đi cùng Lạc Thần Dương.” Lạc Thần Hi nói ra mục đích của mình.

Thiên Nhã cam tâm tình nguyện: “Đương nhiên, vốn tôi không thích mấy trường hợp đó rồi. Hơn nữa, tôi không quen đi theo Trình tiểu thư.”

Bỗng nhiên Lạc Thần Hi nhớ ra cái gì đó, nói một cách bất đắc dĩ: “Không được rồi. Trình phu nhân nói muốn gặp em.”

Khuôn mặt Thiên Nhã lộ ra biểu cảm kỳ quái: “Cái gì? Muốn gặp tôi? Tại sao bà ấy muốn gặp tôi?”

“Quên rồi?” Lạc Thần Hi nở nụ cười mập mờ, anh nhìn thẳng vào cô.

Thiên Nhã bị anh nhìn tới độ không được tự nhiên. Đột nhiên, trong đầu cô xuất hiện vài đoạn ngắn liên quan tới tối hôm đó.

Sắc mặt cô lúc đó lúc trắng.

“Anh nói xem, tối hôm đó, Trình phu nhân có hiểu lầm tôi và Chủ tịch Trình không?”

Lạc Thần Hi thần nhiên nói: “Bà ấy không hiểu lầm Chủ tịch Trình.” Tên kia đúng là đã nổi lòng ham muốn Thiên Nhã. Nếu không phải chưa tới thời cơ thì anh đã dạy dỗ Trình Đạo Phu một trận nhớ đời rồi, cho ông ta biết nhìn trộm người phụ nữ của Lạc Thần Hi anh sẽ có kết quả gì.

Thiên Nhã đỏ mặt hỏi lạnh. Trời ạ! Đầu óc cô bị sao vậy? Sao bây giờ mới biết bản thân bị dính vào cái tai bay vạ gió này?

“Thế bà ấy muốn làm gì?” Thiên Nhã buồn bực hỏi.

“Ai biết được, chắc bà ấy muốn chứng thực chuyện gì đó.” Ánh mắt Lạc Thần Hi xấu xa.

Thiên Nhã ngáy người. Hình ảnh tối hôm đó Lạc Thần Hi hôn cô một cách dịu dàng liên tục lặp lại trong đầu. Cô có một dự cảm bất an. Cái người này, sao càng nhìn càng thấy giống như đang cười trên nỗi đau của người khác thế?

Tối hôm đó, tiệc sinh nhật Jenny Trình.

Tiệc sinh nhật được tổ chức ở khách sạn Thi Chung. Là nhân vật chính của bữa tiệc tối nay, đương nhiên Jenny Trình phải chuẩn bị trang phục cực kỳ cẩn thận. Cô ta mặc một chiếc váy dạ hội quây ngực màu đỏ đuôi dài, trang điểm vô cùng xinh đẹp, toát lên sự quyến rũ, mang theo một hương vị khác.

Nhưng khi cô ta thấy Thiên Nhã đi bên cạnh Lạc Thần Hi, hơn nữa hai người đó còn cầm tay nhau thì cô ta không cười nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 161: Tiệc sinh nhật jenny trình

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiên Nhã mặc váy dạ hội màu trắng bạc, tóc dài tới eo được vấn lên tùy ý, da thịt mềm mại, hàng lông mày màu tro đen, xinh đẹp yếu điệu, cực kỳ tỏa sáng.

Lạc Thần Hi bên cạnh cô là người đàn ông tỏa sáng nhất ở đây. Anh tựa như ngôi sao khiến người ta không thể rời mắt được, mãi mãi có thể hấp dẫn sự chú ý của người khác. Cả người anh toát lên khí chất vương giả, từng cử chỉ động tác đều mang vẻ không tầm thường, là sự hấp dẫn trí mạng với cô ta. Lúc mới bắt đầu, cô ta không muốn lún sâu như thế, nhưng mị lực của anh quá lớn, làm cho cô ta không nhịn được bắt mà đầu dùng sức quyến rũ của mình. Cô ta thích ở bên cạnh người đàn ông này, việc đã xảy ra không thể ngăn cản. Nhưng mà, không ngờ bên người anh ngoại trừ người vợ là Hạ Vân Cẩm ra thì còn có một nhân vật nhỏ bé không đáng kể mà có sức uy hiếp rất lớn, là La Thiên Nhã!

Bây giờ, cô ta không thể không thừa nhận người đàn ông này làm cho cô ta vừa gặp đã yêu, yêu tới cạn kiệt sức lực.

“Lạc Thần Hi, anh có ý gì? Vì sao ngay cả Hạ Vân Cẩm anh cũng không đưa tới đây mà lại mang theo cô ta?” Jenny Trình đi tới từ phía sau, khuôn mặt xinh đẹp co rúm lại, dường như rất tức giận, mà lúc này Lạc Thần Hi cầm một ly cocktail, lặng lẽ đứng bên cạnh hồ bơi thưởng thức.

Mới nãy ở trong hội trường, anh cười nói xã giao với cô ta làm cho cô ta giận điên lên.

Lạc Thần Hi tránh khỏi bàn tay cô ta: “Trình tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.” Anh giơ ly rượu lên, chúc mừng.

Khuôn mặt Jenny Trình hiện lên vẻ không thể tin được: “Gần đây anh không tới tìm em, hồ hững với em là vì cô ta?”

“Không liên quan gì tới cô ấy cả.” Lạc Thần Hi nhấp một ngụm nhỏ rượu trong ly cocktail. Bỗng, anh nhớ tới nó có một cái tên rất đẹp, gọi là “Say vì người tình”. Đáng vẻ Thiên Nhã lúc đó mặt, lúc ngáy ngốc hiện lên, khiến anh cong khóe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Jenny Trình ngáy người, rung động.

“Honey.” Cô ta khẽ gọi một tiếng đầy thương yêu.

“Jenny, con làm gì ở đây thế? Qua đây với mẹ.” Ở bên kia truyền tới tiếng nói của Trình phu nhân. Hai người đồng thời quay đầu lại, trông thấy Trình phu nhân mặc sườn xám màu hoa tử lan đi tới, vừa cười vừa vẫy tay với hai người. Bên cạnh bà là Thiên Nhã đang đứng với sắc mặt không được tự nhiên lắm.

Lạc Thần Hi cười, sau đó anh liếc nhìn Jenny Trình bằng ánh mắt mang ý vị sâu xa, rồi đi lên.

“Chủ tịch Lạc, cậu xem cậu không trông nom người phụ nữ của mình gì cả. Suýt chút nữa thì cô ấy đã ngã trong nhà vệ sinh rồi. May là tôi đỡ được cô ấy, nếu không cô ấy đã thành trò cười cho thiên hạ rồi.” Trình phu nhân chế nhạo, hoàn toàn khác so với lần trước, sắc mặt không còn vẻ hung dữ nữa. Có thể trong mắt bà thì đây là bộ mặt làm người khác tin tưởng mình không phải người đầu óc ngu si, là một người phụ nữ để đối phó.

“Mẹ!” Jenny Trình nghe xong liền đi tới đỡ lấy cánh tay Trình phu nhân. Tại sao mẹ lại đỡ người phụ nữ này, để cho cô ngã sấp xuống không phải tốt hơn sao?

Trình phu nhân nhìn thấy trong mắt con gái là sự ghen tỵ và tức giận nhưng không dám động gì mà tiếp tục nói: “Chủ tịch Lạc, nghe nói Lạc phu nhân không phải là một người hiền lành gì. Nếu như là cô ấy, ối cậu xem cái miệng của tôi này, không quân được rồi. Chủ tịch Lạc là người thế này chẳng lẽ không không chế được một người phụ nữ?” Nhưng mà hẳn mấy người phụ nữ thì chắc anh không khống chế được đâu.

“Mẹ, mẹ mới ở bên ngoài về nên chắc không biết tình cảm giữa chủ tịch và Hạ phu nhân rồi.”

“Đương nhiên tôi sẽ bảo vệ tốt người phụ nữ của mình, không để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội làm tổn thương cô ấy.” Lạc Thần Hi cắt ngang lời Trình phu nhân, kéo Thiên Nhã tới bên cạnh mình. Anh nghiêng đầu nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Thiên Nhã, giọng nói vừa dịu dàng lại vừa bá đạo.

Jenny Trình thấy ánh mắt anh nhìn La Thiên Nhã khác hẳn khi anh nhìn người khác, cô ta tức tới mức lực phủ ngũ tạng muốn bốc hỏa. Cô ta vừa định xông lên kéo hai người ra thì Trình phu nhân đã kéo tay cô ta, vỗ nhẹ lên mu bàn tay, nói: “Chủ tịch Lạc đã là người của người khác rồi, mẹ nhìn ra được. Hai người họ cũng rất để ý đến đối phương. Nì Nì, tối hôm nay con thử tìm xem, mẹ đã phí rất nhiều tâm tư vào chuyện này đấy. Thay con tìm những người đàn ông có điều kiện ưu tú, muốn nhân dịp sinh nhật tặng cho con cơ hội lựa chọn tốt nhất.”

Trình phu nhân bảo Jenny Trình nhìn xung quanh một chút. Bốn phía ở đây toàn là thiếu gia nhà giàu, bà phải dốc lòng để lựa chọn đấy.

Jenny Trình liếc nhìn toàn cảnh. Quả nhiên, mẹ đã vì cô ta mà bố trí một đại hội kén rể. Nhóm mấy anh chàng đẹp trai này đang nhao nhao nhìn về phía cô ta, thậm chí còn có người trực tiếp liếc mắt đưa tình, có điều cũng có không ít người đàn ông nhìn về phía Thiên Nhã.

Cô ta hừ nhẹ, sau đó nở nụ cười đắc ý, giả vờ làm nũng: “Mẹ, lẽ nào mẹ nghĩ không ai thèm lấy người ta?”

“Trò chuyện gì mà vui vẻ thế, có thể cho người làm cha như tôi nghe với không?” Lúc này, Trình Đạo Phu đi tới, trên mặt là nụ cười trên gheo. Ông ta liếc nhìn cử chỉ thân mật giữa Lạc Thần Hi và Thiên Nhã, trong mắt hiện lên sự tức giận và đố kỵ, còn Trình phu nhân dù đang cười nhưng vẫn quan sát từng biểu cảm của chồng mình.

Đương nhiên Trình Đạo Phu cảm nhận được phu nhân nhà mình đang quan sát. Ông ta chỉ nhìn lướt qua Lạc Thần Hi và Thiên Nhã một cái, sau đó quay sang nhìn cô con gái xinh đẹp quyến rũ của mình, giọng nói mang theo vẻ cứng chiều.

“Cha, mẹ vội vàng muốn gả con ra ngoài. Cha xem, mẹ nói những người đàn ông đó cho con tùy ý chọn. Nhưng mà có khi người con chọn chưa chắc mẹ đã thích, vậy mẹ chọn thay con đi, con phụ trách gả ra ngoài là được.” Ánh mắt Jenny Trình tựa như vô ý nhìn về phía Lạc Thần Hi, trong lòng không hiểu vì sao thái độ của Lạc Thần Hi đối với mình lại thay đổi lớn như vậy. Ánh mắt mang ý nghĩa sâu xa mà anh vừa nhìn mẹ cô ta là gì, chẳng lẽ mẹ cô ta gây áp lực gì cho anh rồi?

“Ha ha, bảo bối của cha. Giờ là thời nào rồi chứ? Con thích ai thì gả cho người đó, cha và mẹ không ngăn cản, yên tâm đi.” Trình Đạo Phu vỗ lưng cô ta, an ủi.

Thiên Nhã nhìn hình ảnh này thì con buồn nôn lập tức xộc lên. Không có gì gì khác, mà là vì cô nhớ tới tối hôm đó khi đi ăn cơm cùng Trình Đạo Phu, ông ta cũng lấy tay vỗ lưng cô như thế, sau đó còn xoa đi xoa lại ở sau lưng cô một hồi.

Ôi, cô bị sàm sỡ! Giờ cô mới nhớ ra!

Lạc Thần Hi liếc mắt nhìn đáng vẻ Thiên Nhã như ăn phải ếch, hàng lông mày đẹp để cau lại. Cô đang nhớ tới cái gì mà lại có đáng vẻ này? Chẳng lẽ nhớ tới ông ta? Nếu nhớ tới ông ta mà làm cho cô có vẻ mặt như thế này thì anh sẽ thay cô tiêu diệt luôn.

“Honey, em mệt à? Anh đưa em về nhé?” Lạc Thần Hi kéo Thiên Nhã tới gần mình, giọng nói cực kỳ dịu dàng.

Jenny Trình nhìn động tác và thanh âm dịu dàng của anh thì cảm giác ghen tuông ập tới như sóng biển.

“Nhìn sắc mặt La tiểu thư không tốt lắm. Chủ tịch Lạc đưa La tiểu thư về nghỉ ngơi trước đi. Có điều, tôi có chuyện muốn nhờ hai người giúp, không biết Chủ tịch Lạc và La tiểu thư có đồng ý không?”

Lạc Thần Hi nhíu miệng, hỏi: “Ồ! Không ngại thì nói thẳng đi!”

“Đạo Phu mới mở khu nghỉ dưỡng Phi Ngưng cho tôi, khai trương cách đây không lâu. Tôi muốn mời hai vị tới nay tới đó trải nghiệm phòng tình nhân của chúng tôi. Nơi đó là biệt thự cạnh núi, môi trường rất tốt. Nếu như Chủ tịch Lạc không chê thì về sau đó coi như là phòng nghỉ chuyên dụng của hai người.” Trình phu nhân nói mấy lời ám muội, ngay cả giọng nói và ánh mắt cũng mập mờ.

Bà nhìn Thiên Nhã mấy lần làm cho cô rùng mình. Trình phu nhân này hình như xem cô là vợ bé của Lạc Thần Hi rồi. Nhưng trên thực tế, quan hệ giữa cô và Lạc Thần Hi đây dựa không rõ. Nếu nói là vợ bé thì dường như cũng hơi giống.

Nghĩ tới điều này, khuôn mặt Thiên Nhã tràn ngập vẻ thất bại. La Thiên Nhã, mày nhìn mày đi, thích ai không thích lại hết lần này tới lần khác lại thích người đàn ông đã có vợ - Lạc Thần Hi.

Sắc mặt hai cha con Trình Đạo Phu và Jenny Trình đều thay đổi. Mặt Jenny Trình lúc trắng lúc xanh. Mẹ, sao mẹ có thể hợp tác cho Lạc Thần Hi và người phụ nữ La Thiên Nhã này chứ? Lẽ nào mẹ không nhìn ra con gái mình thích Lạc Thần Hi? Thế mà lại đem La Thiên Nhã giao cho Lạc Thần Hi, đúng là quá đáng!

Trình Đạo Phu thì tức giận. Người phụ nữ xấu xí này đúng là quá độc ác. Vậy mà dám để cho La Thiên Nhã và Lạc Thần Hi như hình với bóng ở trong khu nghỉ dưỡng Phi Ngưng mà ông ta bỏ tiền đầu tư. Đã thế còn làm loại chuyện mà ông ta muốn làm cùng với La Thiên Nhã nhất! Thật sự quá khinh người rồi!

Lạc Thần Hi nở nụ cười mang ý vị sâu xa, nó mang theo nét tà mị làm khuynh đảo chúng sinh.

“Ý tốt của Trình phu nhân tôi đã nhận, có điều tôi và honey của mình chỉ là khách thôi. Còn phòng để nghỉ ấy mà, tôi muốn nơi chúng tôi ở có mùi vị tình yêu một chút.” Nụ cười của anh quá mê hoặc lòng người, quá ám muội. Nói xong, anh còn hôn lên trán Thiên Nhã một cái. Bỏ mùi lạnh lưu lại dấu ấn lên trán, khiến Thiên Nhã đỏ mặt tới tận mang tai, không biết làm sao.

Thật là, sao cô lại đồng ý đóng vai tình nhân với anh chứ? Cái gì mà làm thế để Trình phu nhân không nghi ngờ cô và Trình Đạo Phu có chuyện không trong sáng? Hừ, cô thấy bây giờ càng bối càng đen rồi...

“Nơi ở có mùi vị tình yêu? Hừ, để anh chịu thiệt khi nghĩ ra cái này rồi. Hu hu, danh dự của tôi.” Ngồi trong xe Lạc Thần Hi, Thiên Nhã chán nản khóc ròng. Cô lại bị người này chiếm tiện nghi, hơn nữa còn không thể phản bác.

“Danh dự của bản thiếu gia đã sớm bị em lấy rồi.” Khóe miệng Lạc Thần Hi nở nụ cười đắc ý, có vẻ anh đang rất vui.

“Hà?” Thiên Nhã sững sốt. Gì mà đã sớm đoạt đi? Lẽ nào anh... không phải, không có khả năng, anh không thể biết được chuyện bảy năm trước từng lên giường cùng cô.

“Nói cho em biết, chuyện đầu tiên tôi nhớ lại chính là...” Ánh mắt anh quét khắp người cô, cực kỳ ám muội, mang theo sự khiêu khích thẳng thắn.

“Ôi! Xe kia!” Thiên Nhã có ý nói to lảng sang chuyện khác, mặt đỏ tới tận mang tai. Ôi, người này quá xấu xa! May là chuyện anh nhớ ra không phải chuyện bảy năm trước. Có điều, nhớ lại chuyện trước khi anh mất trí nhớ, khụ khụ, trẻ con không được nhìn, trẻ con không được nhìn. Cô không cố ý mà, hu hu, hãy tha thứ cho cô!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Diễn kịch thành thật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lạc Thần Hi cười, nụ cười của anh tựa như làn gió xuân thổi qua. Nhìn lướt qua sườn mặt thôi cũng khiến người ta thấy đẹp tới nín thở, khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Thiên Nhã nhìn tới tim đập thình thịch. Chết tiệt, gần đây cô càng ngày càng không có năng lực chống đỡ với nụ cười của anh.

“Chủ tịch, anh nên cười nhiều lên.” Tuy mỗi lần anh cười đều khiến cô si mê nhưng cô lại nguyện ý nhìn anh cười nhiều thêm một chút. Trước kia, bên dưới khuôn mặt lạnh lùng cay nghiệt đó là một trái tim lạnh băng. Mà bây giờ, cô thấy anh không giống lúc trước nữa, là bởi vì cô sao? Hay là...

Lạc Thần Hi sững sờ. Chưa từng có người phụ nữ nào quan tâm anh có cười hay không, những người phụ nữ kia không coi trọng quyền thế và tiền tài của anh thì sẽ giống như Hạ Vân Cẩm hoặc Jenny Trinh, nằm mơ cũng muốn chiếm lấy anh cho riêng mình. Anh vui vẻ hay đau buồn, họ có quan tâm không?

Nhưng cô không giống vậy, chính vì thế, anh cũng đối xử với cô khác hẳn.

Dòng nước ấm chảy qua đáy lòng anh, lan tới mỗi một dây thần kinh, mỗi một tế bào, khiến cả người anh thoải mái và phấn khích.

Anh đảo mắt, cười xấu xa: “Em không nên nói những lời này, đêm nay em chạy không thoát đâu.”

Thiên Nhã mỉm cười. Cô nói sai à? Cô nói sai cái gì rồi? Không phải cô chỉ bảo anh cười nhiều hơn một chút thôi sao? Cô thích nhìn anh cười, thấy anh cười, lòng cô cũng vui theo.

“Nhìn vào kính chiếu hậu.” Lạc Thần Hi bảo cô.

Thiên Nhã khó hiểu nhưng vẫn nhìn vào: “Kính chiếu hậu làm sao à?”

Khóe miệng Lạc Thần Hi cong lên nụ cười châm biếm: “Cô gái ngốc này.”

Thiên Nhã bĩu môi: “Anh thông minh, anh uyên thâm.”

“Người theo dõi chúng ta là người của Trinh phu nhân.”

Thiên Nhã hít khí lạnh: “Bà ta phái người theo dõi chúng ta làm gì?”

Lạc Thần Hi tức giận trừng mắt nhìn cô: “Em còn hỏi bà ấy phái người theo dõi chúng ta làm gì? Đây không phải họa em gây ra sao? Ăn tối dưới ánh nến cùng với chồng người ta, bây giờ thấy chưa, vợ người ta để mắt tới em rồi.” Giọng nói của anh mang chút giễu cợt, tựa như đang cười trên nỗi đau của người khác.

Dáng vẻ nhìn rất giống oán phu.

“Bây giờ chúng ta phải làm gì?” Thiên Nhã bối rối. Người như Trinh phu nhân là người không dễ tha thứ, dĩ nhiên chưa yên lòng nên mới phái người theo dõi.

“Em nói nên làm gì bây giờ à? Nên làm cái gì thì làm cái đó thôi.”

Trong nhà gỗ khu nghỉ dưỡng khu nghỉ dưỡng Phi Ngưng.

Thiên Nhã bị Lạc Thần Hi bế kiệu công chúa vào, dĩ nhiên anh trực tiếp ném cô lên giường.

Sao lại diễn kịch thành thật thế này? Cần phải giả2bộ ân ái sao?

“Anh, anh ngủ trên ghế sofa đi, tôi ngủ ở đây, không thể vi phạm” Thiên Nhã cuộn mình trên giường, yếu ớt nói. Cô vừa cảm thấy sợ hãi vừa hối hận. Quả nhiên, chỉ cần nói dối một lần thì sau đó sẽ dùng rất nhiều lời nói dối khác đắp lên cái đầu tiên. Bây giờ anh chính là người như thế. Nếu không phải không thể vạch trần lời nói dối trước mặt Trinh phu nhân thì cô sẽ không ở chung một phòng với Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi khoanh tay trước ngực, nhíu mày, nhìn rất tủi thân: “Em đối xử với người nhiệt tình giúp em bỏ cái mác tiểu tam đi thế à?”

Trần Thiên Nhã đầy vạch đen: “Vậy anh ngủ giường tôi ngủ ở ghế sofa.” Cái tên yêu nghiệt này chắc chắn đang có chủ ý xấu! Trời ạ, sao cô có cảm giác mình đang đặt chân vào ổ sói? Muốn không tổn hại chút nào thoát ra hình như rất khó.

Lạc Thần Hi đưa tay xoa cằm, hơi cúi đầu, tựa như đang suy nghĩ gì đó. Sau đó, anh làm bộ như đây là sự nhượng bộ lớn nhất, nói: “Dù gì tôi cũng là một người có phong độ, thế này đi, chúng ta ngủ chung.”

Biết ngay! Chó sói đã để lộ đuôi sói còn muốn giả vờ phong độ à?

Thiên Nhã tung chăn lên che hơn nửa người: “Không thể.”

Khóe miệng Lạc Thần Hi nhếch lên nụ cười không đứng đắn, nhìn qua rất giống lưu manh: “Vợ chồng già rồi, em còn xấu hổ cái gì?”

Câu nói này của anh lập tức làm mặt Thiên Nhã đỏ tới tận mang tai. l Cô định rời giường chạy trốn thì Lạc Thần Hi đã nhanh tay tắt đèn, trong thời gian ngắn, cả gian nhà gỗ rơi vào yên tĩnh.

Thiên Nhã chưa kịp phản ứng lại thì hơi thở của anh đã ập tới, bàn tay to đặt lên vòng eo nhỏ nhắn, ôm lấy cô.

“Suyt, bên ngoài đang đợi chúng ta làm trò đấy.” Giọng anh vang lên bên tai cô, hơi thở nóng ấm từ miệng phả vào đúng chỗ mẫn cảm nhất ở tai, khiến Thiên Nhã cứng đờ, không dám lộn xộn.

“Anh buông ra.” Thiên Nhã gầm nhẹ. Tư thế này của bọn họ quá mập mờ. Hai người nằm ở chính giữa giường, anh ôm lấy cô từ phía sau, khoảng cách giữa hai người gần tới mức cô có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập mạnh mẽ.

Phía sau truyền tới sự ấm áp. Cô cần lập tức tách khỏi anh, cảm giác quen thuộc kia khiến cô quyến luyến sự an toàn và hạnh phúc, nếu tiếp tục như vậy thì cô sẽ phạm sai lầm mất.

“Em sợ bản thân không kiềm chế được?” Giọng nói anh lại vang lên bên tai, chỉ là khoảng cách quá gần nên Thiên Nhã không khống chế nổi cảm giác tê dại trong lòng.

Trong lòng Thiên Nhã nhộn nhạo, Lạc Thần Hi xoay người một cái, đề lên người cô.

“Người bên ngoài đang nóng lòng chờ, hay là chúng ta dứt khoát một chút, sớm kết thúc công việc?” Anh giờ giọng đều đều. Hồi thờ đàn ông bao quanh Thiên Nhã, cô tắm rửa trong lòng, tên yêu nghiệt này mau ngất xỉu đi.

“Anh có ý!” Câu này của Thiên Nhã vốn mang theo sự tức giận, nhưng không biết sao ra khỏi miệng lại nghe như đang hờn dỗi.

Cô thầm mĩa mai chính mình, La Thiên Nhã, mày chỉ có chút tiền đồ như này?

“Không tin em xem đi.” Lạc Thần Hi dùng tay xoay mặt cô sang hướng khác. Ánh mắt Thiên Nhã nhìn qua kẽ hở căn phòng, quả nhiên bên ngoài có người đang đi qua đi lại.

“Cái này...” Thế mà là thật. Trình phu nhân có vẻ khó giải quyết hơn cả Trình Đạo Phu, để cho phụ nữ nổi lòng sinh nghi thật đáng sợ. Nếu không nhìn thấy cô và Lạc Thần Hi... thì bà ta sẽ không chịu để yên sao?

Bàn tay cảm nhận được da thịt nhẵn nhụi mềm mại của cô, giọng anh khàn khàn: “Tôi, không đợi được rồi.”

Đôi môi đỏ mọng của Thiên Nhã hé mở, lời còn chưa kịp nói đã bị anh chặn lại.

Anh điên cuồng mút lấy ngọt ngào ở môi cô, lưỡi dài lập tức trượt vào trong miệng, công thành đoạt đất.

“Nói, mau nói yêu anh.” Giọng anh khàn khàn mà êm tai, giống như tiếng đàn, gảy vào đáy lòng cô một khúc cao son lưu thủy*. Nó làm mê hoặc lòng người, khiến hồn người ta mất phương hướng.

(*) Cao son lưu thủy: Đây là câu nói xuất phát từ câu chuyện Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy một khúc miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ đã thốt lên: “Tuyệt! Tuyệt! Cao như Thái Sơn, chảy như Trường Giang!”

“Em yêu anh!” Cô nhìn anh, như bị mê hoặc mà nói ra lời từ tận đáy lòng.

“Anh cũng yêu em!” Anh nói thật nhỏ bên tai cô.

Bóng người chuyển động trong căn nhà gỗ tản ra mùi hương thoang thoảng. Cô như con thuyền nhỏ lênh đênh theo gió giữa đại dương, yên chuyển sinh động. Anh như con ngựa đứt cương, phi nhanh trên thảo nguyên dài vô tận. Đồng thời, cơ thể hai người nóng rực, cảm xúc hạnh phúc vây lấy rồi lan đến vô tận.

Tiếng động mập mờ bên trong căn phòng làm mấy người bên ngoài dòm mắt, dần dần thấy kỳ quái. Người đang đứng bên ngoài căn phòng nháy mắt với hai người còn lại, cả ba rón rén rời đi.

Không biết qua bao lâu, hai người nằm trên giường đã đổ một tầng mồ hôi mòng. Thiên Nhã gối đầu lên cánh tay anh, mắt nhìn thẳng lên phía trên, mơ hồ thấy được trần nhà. Trời ạ! Cô đã làm chuyện gì thế này? Cô thế mà, thế mà...

Mặt anh kề sát vào mặt cô, giọng nói anh khàn khàn mà gọi cảm: “Tôi vẫn muốn.”

Thiên Nhã giật mình, đôi tay trắng nõn đánh vào ngực anh: “Cái tên lưu manh này!” Rõ ràng cô đã dùng hết sức lực, rõ ràng cô đang mắng chửi người nhưng giọng nói lại mềm nhũn, ngay cả bản thân cô nghe thấy cũng phải ngưng ngừng.

Lạc Thần Hi đưa tay kéo cô lại, mặt Thiên Nhã dính sát vào khuôn ngực cường tráng của anh, nghe được nhịp tim đập ổn định. Sau đó, tiếng tim đập mỗi lúc một nhanh hơn, dần dần nhịp đập như hòa vào làm một với anh.

“Sau này không được phép rời khỏi tôi.” Giọng anh dịu dàng nhưng vẫn mang theo sự bá đạo tuyệt đối.

“Đây là mơ, chắc chắn đây là mơ.” Cô nghĩ những cản trở giữa mình và anh, nghĩ tới lời cha nói mà lẩm bầm.

“Suy!” Lạc Thần Hi nhẹ nhàng đưa tay lên chặn miệng cô. Anh vênh tai lên nghe, hình như bên ngoài có tiếng động không bình thường.

Thiên Nhã không thấy về mặt anh, chỉ cho là anh đang không cho mình nói.

“Chúng ta, chúng ta không thể...”

“Mau mặc quần áo vào.” Giọng nói của Lạc Thần Hi lộ ra vẻ cảnh giác, đề phòng.

Thiên Nhã thấy anh không ổn lắm nên lần mò trong bóng tối tìm quần áo của mình. Anh cũng đi mặc quần áo vào.

“Bên ngoài có người.”

“Hon nữa còn có không ít người.” Đợi tới khi Thiên Nhã mặc xong quần áo, Lạc Thần Hi kéo cô lại thấp giọng nhắc nhở.

Dựa vào sự nhạy bén với nguy hiểm của mình, anh có thể cảm nhận được bên ngoài có tới mười mấy người, hơn nữa đều có không có ý tốt.

Trong đầu Thiên Nhã có nhiều câu hỏi, lẽ nào Trình phu nhân chưa hết nghi ngờ? Không phải tới “kiểm tra thân thể” chứ? Nghĩ tới hình ảnh kích tình vừa rồi, khuôn mặt Thiên Nhã nóng tới mức có thể rán trứng gà. Cảm giác áy náy, tội lỗi, ngưng ngừng dâng lên, trộn vào nhau. Sao cô cứ cảm giác mình với anh giống một đôi nam nữ không trong sáng trên tivi chứ? Haiz...

Vì sao cô không chống cự nổi sự hấp dẫn đó?

“Nghĩ cái gì thế? Nghe đây, tí nữa tôi mở cửa, em tìm cơ hội chạy tới sân trước đi, đừng để ý tới tôi.” Trong bóng tối, nghe được tiếng cô thờ dãi nên anh gõ lên đầu cô một cái, nhẹ giọng nói

“Hả? Vì sao?” Lúc này anh đã nhẹ nhàng đưa cô đi tới bên cửa. Anh ôm lấy cô từ phía sau, tạo cho cô cảm giác an toàn. Cái cảm giác an toàn và tâm tình phức tạp vừa rồi đan xen, làm cho cô rất mâu thuẫn. Nhưng nghe thấy lời nhắc nhở của anh, lúc này Thiên Nhã mới thấy tình hình nghiêm trọng.

Anh hôn lên mặt cô: “Nghe tôi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 163: Hình bóng bí ẩn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không đợi Thiên Nhã kịp phản ứng, Lạc Thần Hi đã mở cửa gỗ ra. Ở hai bên cửa lập tức xuất hiện hai người vung nắm đấm tới, anh nhanh nhẹn tránh thoát khỏi nắm đấm của hai người kia, dẫn bọn họ vào phòng. Mấy người ở bên trong đánh nhau, ở phía cửa sổ đột nhiên có mấy cái bóng đen nhảy vào. Thiên Nhã trốn cạnh cửa, mơ hồ có thể thấy được mười bóng đen đang vây quanh Lạc Thần Hi mà công kích.

“Chạy!” Đột nhiên, Lạc Thần Hi hét lớn, rõ ràng là muốn Thiên Nhã nhân cơ hội này chạy trốn.

May mắn là tuy đối phương nhiều người nhưng thể lực không quá cường tráng, nên Lạc Thần Hi không tốn nhiều sức để hạ gục mười tên áo đen này. Khóe miệng anh nhếch lên nụ cười mỉa mai. Cái bang chết tiệt không biết tốt xấu này, dám chạy tới đây phá hỏng chuyện vui của anh, đúng là đáng chết vạn lần.

Hung hăng đập một cước lên một người, người đó đau đớn gào nhẹ, dường như đã bị Lạc Thần Hi đập trúng vào phần quan trọng.

“Nói, là ai phái chúng mày tới? Phái một đám rùa tới đây mà muốn ám sát tao?” Đám người này không phải đám côn đồ, càng không phải là một nhóm sát thủ chuyên nghiệp. Không thì ngay cả đối phương có mấy người anh cũng không thể đoán được.

Đột nhiên, cảm nhận được sự lạnh lẽo từ phía sau, Lạc Thần Hi xoay người, một giọng nam trung niên trầm thấp vang lên: “Lạc Thần Hi, tên khốn khiếp nhà mày!”

Chân anh vung lên tạo thành một đường cong đẹp đẽ, có thứ gì đó roi “loảng xoảng” trên mặt đất, là tiếng dao găm rơi xuống.

“Mày!”

“Muốn chết?” Giọng nói của Lạc Thần Hi âm trầm, khủng bố. Nương theo ánh sáng mờ mờ của nhà gỗ, anh đâm cho người đàn ông trung niên đó một phát. Cú đâm thứ hai chuẩn bị vung lên thì động tác của anh dừng lại.

Anh bị đập mạnh một cái từ phía sau, trước mắt tối sầm rồi ngã xuống.

Thiên Nhã ném luôn bình hoa đang cầm trong tay, nhìn Lạc Thần Hi đang nằm dưới chân mình, hoảng sợ.

“Cha.” Cô buông bình hoa, kêu lên.

Người đàn ông trung niên bị đánh đang dựa vào tường đột nhiên cứng đờ người: “Chúng ta đi!” Mười mấy người lập tức nhảy ra ngoài bằng3đường cửa sổ.

“Cha! Cha!” Thiên Nhã đuổi tới phía trước cửa sổ, nhìn bóng đen đó biến mất sau rừng cây. Tầm lưng kia, rõ ràng là cha!

Lòng Thiên Nhã rất hoang mang. Cha? Có thật là cha không? Đúng vậy, rõ ràng là cha, cha chưa chết! Cha còn sống!

Nhưng, sao cha lại muốn ám sát Lạc Thần Hi? Tại sao cha lại xuất hiện ở đây?

“Lạc Thần Hi, tên khốn khiếp nhà mày!” Âm thanh quen thuộc đó còn quanh quẩn bên tai cô. Đúng vậy! Khi nghe thấy giọng nói này cô đã xác định người đó là cha. Vốn cô định dùng bình hoa để đập tên áo đen tập kích Lạc Thần Hi nhưng không ngờ rằng người đó lại là cha. Cô chậm rãi tới gần và cảm thấy bóng dáng kia rất quen thuộc.2Nghe thấy ông tức giận hồ như thế, tay cô cứng đờ lại giữa không trung. Mắt thấy Lạc Thần Hi chuẩn bị áp cha cô vào tường mà ra tay nên cô liền dùng bình hoa đập vào lưng Lạc Thần Hi.

Nghe tới đây, Thiên Nhã hít khí lạnh. Cô tự bịt miệng mình lại, đáng vẻ như không thể tin được.

Lạc Thần Hi, Lạc Thần Hi bị cô đánh ngất xỉu. Bây giờ anh còn đang ở trong nhà gỗ!

Thiên Nhã chạy vọt vào trong nhà gỗ thì trông thấy cảnh tượng làm tim cô như bị dao cắt. Cả người cô ngã vào bóng đêm dài vô tận. Người Lạc Thần Hi chảy đầy máu, trên bả vai còn cắm một con dao. Khuôn mặt mấy nhân viên ở khu nghỉ dưỡng đầy bối rối. Nhìn thấy Thiên1Nhã trở về, quản lý đi lên hỏi cô: “La tiểu thư, cô không sao chứ? Chủ tịch Lạc bị đâm hai nhát dao, xe cấp cứu đang trên đường tới đây.”

“Chủ tịch, Chủ tịch. Anh không thể gặp chuyện gì được.” Trong xe cấp cứu, Thiên Nhã cầm lấy tay Lạc Thần Hi. Khuôn mặt đẹp trai kia giờ đã trắng bệch như tờ giấy, ngay cả môi cũng không còn màu máu. Đôi mắt sâu thẳm và con ngươi mê người đang khép chặt, hàng lông mi xinh đẹp nằm im, tựa như anh sẽ chìm vào giấc ngủ mãi như thế.

Đều tại cô, đều tại cô. Nếu như cô không đuổi theo ra bên ngoài thì Lạc Thần Hi sẽ không... Cô buồn bã, trong mắt không giấu nổi sự nghi ngờ.

Lẽ nào đây là kế điệu hổ ly sơn của cha? Không phải, không thể, không thể là cha được. Từ lúc nào mà cha cô trở nên hung ác, độc địa như thế? Không phải cha. Cô đã tận mắt nhìn thấy bóng người đó biến mất trong rừng cây, ông không có khả năng quay lại nhà gỗ ám sát Lạc Thần Hi.

Bên ngoài phòng phẫu thuật trong bệnh viện.

Thiên Nhã đứng lặng chờ, dáng người gầy yếu. Chỉ chốc lát sau, Hạ Vân Cẩm đã chạy tới.

“Bốp!” Hạ Vân Cẩm xông lên tát Thiên Nhã. Khuôn mặt đẹp đẽ của cô ta trở nên hung tợn, ánh mắt kia như muốn ăn tươi nuốt sống Thiên Nhã hoặc chém cô ta thành ngàn mảnh cũng không hà giận.

“Con tiện nhân này, dám cùng chồng người khác chơi bời lêu lổng ở khu nghỉ dưỡng. Giờ thì hay rồi, chồng tao còn phải dâng cả mạng lên.” Cô ta tức giận, xông lên phía trước muốn nắm lấy tóc Thiên Nhã, tiếp tục ra tay.

“Dừng tay!” Ở đầu bên kia hành lang vang lên giọng nói của Kha Từ Thích. Anh nghiêm mặt đi tới, tách tay Hạ Vân Cẩm ra khỏi người Thiên Nhã.

Thiên Nhã cúi đầu, mắt nhắm hờ lại, che giấu nước mắt bên trong.

Kha Từ Thích không nổi, đưa tay ôm cô vào lòng: “Không sao cả, anh ta không có chuyện gì đâu.”

Cảm giác được sự khổ sở và lo lắng của cô, tuy Kha Từ Thích cảm thấy khó hiểu nhưng lúc này không nên hỏi. Lúc này cô cần có người khích lệ và giải tỏa, mà anh cần phải làm tốt một việc, đó là bảo vệ cô.

Thiên Nhã nép mình trong lòng Kha Từ Thích, cảm thấy lạnh lẽo. Dường như cô đã mất đi người quan trọng nhất trên thế giới này. Cô sợ hãi. Đau quá! Thật sự rất đau!

Ông trời, ông không thể mang anh ấy đi, anh ấy nhất định không thể gặp chuyện gì.

Hạ Vân Cẩm nhìn Kha Từ Thích bằng ánh mắt không thể tin được. Cô ta không tin được người đàn ông này vẫn che chở cho Thiên Nhã sau khi biết kẻ tiện này làm ra loại chuyện không trong sáng kia.

“Kha Từ Thích, mất anh mà rồi sao? Cô ta quyến rũ chồng tôi, cô ta...”

“Lạc phu nhân, xin hãy tôn trọng người khác một chút. Nếu không tôi không khách khí với cô đâu.” Trong giọng nói của Kha Từ Thích mang theo ý cảnh cáo rất mạnh. Anh nhìn thẳng vào Hạ Vân Cẩm, tựa như không cho phép cô ta nói năng lỗ mãng.

Sắc mặt Hạ Vân Cẩm lúc trắng lúc xanh. Cô ta lui về phía sau hai bước. Người phụ nữ đó có gì tốt? Vì sao người đàn ông nào cũng thiên vị cô?

Cô ta không hiểu, thật sự không hiểu.

Lúc này, trong đầu Thiên Nhã chỉ có duy nhất một ý nghĩ, Lạc Thần Hi không thể xảy ra chuyện gì.

Một lúc lâu sau, Hạ Nhất Y và cụ Lạc, Lạc Thần Dương lần lượt tới.

Hạ Nhất Y nghe cụ Lạc giao việc xong thì liếc mắt nhìn chằm chằm Thiên Nhã, rồi vội vã rời đi.

Cụ Lạc dùng ánh mắt lạnh lùng đảo qua phía hai người Thiên Nhã và Kha Từ Thích. Khóe miệng ông giật giật. Sau đó, ông lẳng lặng ngồi xuống ghế chờ.

Lạc Thần Dương yên lặng ngồi xuống bên cạnh cụ Lạc, trên mặt anh ta lộ rõ vẻ lo âu như có điều gì đang suy nghĩ.

“Ông, là người phụ nữ này, cô ta đã làm hại chồng cháu!”

“Yên lặng đi, nơi này là bệnh viện!” Cụ Lạc dùng gậy gõ hai cái xuống đất, trong mắt lộ ra tia sáng lạnh đầy nguy hiểm nhưng không thềm liếc Hạ Vân Cẩm dù chỉ một cái.

Hạ Vân Cẩm tự cảm thấy mặt mặt nên ngậm miệng. Cô ta khấn trương tới mức đi đi lại lại trước cửa phòng phẫu thuật. Sao lâu thế? Sao lâu thế này?

Kha Từ Thích ôm lấy bà vai Thiên Nhã, truyền cho cô sức mạnh, khích lệ. Trong trí nhớ của anh, từ trước tới nay anh chưa từng nhìn thấy Thiên Nhã có dáng vẻ này. Cô thật sự yêu Lạc Thần Hi rồi, yêu tới không thoát ra được!

Chỉ mong anh không có việc gì, nếu không, linh hồn Thiên Nhã cũng rời đi theo anh.

Cuối cùng ca phẫu thuật cũng kết thúc sau mấy tiếng đồng hồ. Bác sĩ đi ra khỏi phòng phẫu thuật, tháo khẩu trang ra, nở nụ cười.

“Ngài Lạc, Lạc phu nhân, hai người yên tâm đi, Chủ tịch Lạc đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch nữa rồi. Trong đó có một nhát dao đâm vào vị trí gần tim, vết thương trên bà vai sâu hơn, tuy nhiên nó không gây nguy hiểm tới tính mạng.”

“Bao giờ chồng tôi tỉnh lại?” Hạ Vân Cẩm khấn trương.

Về khấn trương trên mặt Thiên Nhã còn thể hiện rõ hơn. Ánh mắt cô không hề giấu giếm việc mình quan tâm tới người đàn ông trong phòng kia.

Bác sĩ đó giáo sư, là chuyên gia có quyền uy nhất của khoa ngoại. Giữa hần và nhà họ Lạc có chút giao tình. Hần liếc nhìn Thiên Nhã một cái, sau đó nói: “Cái này chưa biết được. Chủ tịch Lạc đang hôn mê do mất quá nhiều máu, nhưng yên tâm đi, dựa vào thể chất của Chủ tịch Lạc, tôi tin rằng cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

“Được, Tiểu Trần, làm phiền cậu rồi, hãy chăm cháu tôi thật tốt.” Cụ Lạc vỗ bà vai Giáo sư Trần mà dặn dò. Giáo sư Trần nhìn ông bằng ánh mắt tôn kính: “Không cần khách sáo, nhất định tôi sẽ giúp đỡ hết lòng, Chủ tịch Lạc.”

Lạc Thần Dương thờ dãi: “Tôi nói rồi mà, anh trai là ai chứ? Tôi ông trời còn không cam lòng để cho anh ấy cứ thế mà rời đi.”

Hạ Vân Cẩm hung dữ liếc anh ta: “Đừng có nói mấy lời không may mắn.”

“Vân Cẩm, con ở nơi này chăm sóc nó, đừng để cho mấy người không liên quan tới gần, biết chưa?” Lúc cụ Lạc nói chuyện còn hơi liếc về phía Thiên Nhã, sau đó lại nhìn về phía Kha Từ Thích, trong mắt lộ ra ý cười.

“Chủ tịch Kha đúng là một người bạn hợp tác tốt bụng, nhất định hôm nào đó tôi sẽ mời cậu một bữa com để cảm ơn.”

Khóe miệng Kha Từ Thích nở một nụ cười thương mại, anh nói: “Ông Lạc quá khách khí rồi, bạn bè gặp chuyện, tôi quan tâm chút cũng là chuyện đương nhiên.”

Cụ Lạc híp đôi mắt chim ưng lại, cười nói: “Được rồi, tôi về trước đây. Người có tuổi rồi nên thân thể rất yếu, bị găng co mấy tiếng liên tục nên cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Người

cháu này của tôi luôn luôn không để tôi bớt lo, lần này có người ăn gan hùm mật gấu định ám sát nó, để tôi bắt được kẻ đó, nhất định tôi sẽ cho kẻ đó nếm mùi đau khổ.”

Sắc mặt Kha Từ Thích hơi thay đổi, đáy mắt anh xẹt qua tia nghi ngờ nhưng được che giấu rất tốt, người ngoài nhìn vào không thấy gì: “Nếu có việc gì cần tôi giúp, Chủ tịch Lạc cứ mở miệng, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức để tìm ra thủ phạm”

Cụ Lạc nở một nụ cười sâu xa, vở vai Kha Từ Thích rồi chống gậy rời đi.

Lạc Thần Dương hứng thú quan sát Kha Từ Thích và cụ Lạc, nói: “Chị dâu, tôi về trước đây. Ngày mai tôi tới, tối nay để chị chịu khổ rồi.” Lúc nói chuyện anh ta nhìn về phía Thiên Nhã, phát hiện ra sắc mặt Thiên Nhã rất kém.

“Thiên Nhã, em không sao chứ?” Anh ta căng thẳng, muốn đi lên đỡ lấy cô.

Kha Từ Thích đưa tay ra kéo cô vào lòng: “Thiên Nhã, em đi nghỉ ngơi trước đi.

“Ồ, thế nào? Cứ đứng ở đó không rời đi sao? Nói cho cô biết, đừng hi vọng gì cả! Mau đi ngay cho tôi!” Hạ Vân Cẩm trông thấy hai người đàn ông này quan tâm Thiên Nhã thì nhớ tới Lạc Thần Hi cũng đối xử tốt với cô y như thế. Lập tức, sự ghen tuông trào lên cuộn cuộn như sóng biển.

“Tôi không sao, tôi ngồi bên ngoài canh chừng là được.” Thiên Nhã nói bằng giọng yếu ớt, nhưng vừa nói xong, trước mặt tối sầm lại, cô ngã xuống.

“Thiên Nhã!”

“Thiên Nhã!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 164: Ác mộng rất chân thật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dưới ánh trăng mờ tối, rừng rậm sâu thẳm, một bóng lưng quen thuộc đứng ở phía xa. Cô đi chân trần bước từng bước về phía bóng lưng đó. Phía trước xuất hiện một lớp sương mù, cô càng tới gần thì bóng lưng cao ngất của anh càng trở nên mờ nhạt không rõ.

Cô bước nhanh hơn, đứng ở phía sau, cách một khoảng với anh. Cảm giác mê hoặc và hơi thở quen thuộc của người đàn ông đó xộc thẳng vào mũi cô. Là anh, thật sự là anh. Cô mím môi lại, nuốt nước bọt. Không được, cô không thể tới gần anh. Cô và anh, mãi mãi không có khả năng.

Cô khẽ cau mày, cúi thấp đầu, cảm giác ưu thương chạy thẳng lên não. Bóng lưng anh tựa như có một loại ma lực làm cô không nhận được mà vươn tay về phía anh. Anh ở rất gần nhưng dường như cũng rất xa.

“Lạc...”

Đột nhiên, có một bóng lưng quen thuộc khác chắn trước mặt cô. Cô đứng ở sau lưng ông, cả thể xác lẫn tinh thần đều sợ hãi. Là cha, là cha!

Cô còn chưa kịp phản ứng đã thấy ông móc ra từ trong ngực một con dao găm sáng loáng, từ từ đâm về phía anh. “Đừng mà!” Cô rống to, nhưng đã quá muộn. Động tác của cha nhanh hơn, bóng lưng kia nghe tiếng xoay người lại, dao găm đâm thẳng vào tim anh.

“A!” Hình ảnh phóng đại trong con ngươi cô là khuôn mặt hoảng sợ mà tuyệt vọng của anh. Tiếng hét chói tai của cô vang vọng khắp khu rừng. Máu từ vết thương trên người anh bắn thẳng tới trước mặt cô. Khuôn mặt cha cô đã nhuộm đầy máu, ông để lộ ra nụ cười dữ tợn. Trong tay là con dao găm, trong mắt là sự vô tình, tàn nhẫn. Tay ông dùng thêm sức, đâm con dao vào sâu hơn. Trong rừng rậm u tối tĩnh lặng, cô có thể nghe được tiếng trái tim anh vỡ ra, như tiếng gọi của tử thần.

Con ngươi Lạc Thần Hi mờ to. Anh kinh ngạc nhìn Thiên Nhã, nghe thấy cô hét: “Cha, đừng mà!”

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, Thiên Nhã choàng mở mắt ra, tỉnh lại từ tiếng hét đầy kinh hoàng trong mơ, trán rịn một tầng mồ hôi.

Mùi thuốc khử trùng nồng nặc, trần nhà màu trắng, còn có khuôn mặt lo lắng của anh.

“Thiên Nhã, không sao đâu, không sao đâu.” Kha Từ Thích nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô, trong mắt là sự thương tiếc và lo lắng.

Cô thờ dốt, hình ảnh đáng sợ trong mơ không ngừng lặp lại trong đầu.

Sắc mặt cô trắng bệch, hiển nhiên là vẫn chưa lấy lại được tinh thần sau cơn mơ ấy.

“Em mơ thấy cái gì đáng sợ hả? Nói cho anh nghe đi, như thế sẽ không sợ nữa.” Kha Từ Thích ngồi xuống đầu giường Thiên Nhã. Mặc kệ là cô đã mơ thấy gì đáng sợ hoặc là có chuyện gì đó đáng sợ xảy ra thì anh vẫn sẽ ở bên cạnh, chia sẻ cùng cô. Nếu như có thể, anh chấp nhận người đó là anh.

Cô đẩy anh ra: “Lạc Thần Hi đâu? Anh ấy sao rồi? Anh ấy tỉnh lại chưa?”

Kha Từ Thích dỗ dành cô: “Anh ta vẫn đang hôn mê, nhưng em đừng lo lắng, anh ta sẽ tỉnh lại nhanh thôi.”

“Em muốn đi gặp anh ấy.” Thiên Nhã nói xong lập tức muốn xuống giường.

“Đừng đi, Hạ Vân Cẩm đang ở bên cạnh anh ta. Em có tới, cô ta cũng không cho em vào trong.”

“Nhưng mà...” Cô thật sự muốn đi thăm anh, là cô hại anh bị như thế này. Lòng cô rất khó chịu, thật sự rất khó chịu. Nếu không phải cô đánh anh ngất xỉu, bỏ lại mình anh mà chạy theo cha thì anh đã không bị người ta đâm hai nhát dao. Cô không dám tưởng tượng nếu như hung thủ tàn nhẫn hơn một chút, dùng dao thành thạo hơn một chút thì anh sẽ như thế nào.

Nghĩ tới đây, sắc mặt cô càng tái nhợt hơn. Tim cô như bị một tảng đá lớn đè lên, ép cho cô không thở nổi. Là cha làm sao? Thật sự là cha cô làm sao?

Cha vì báo thù mà không từ thủ đoạn sao?

Rốt cuộc cô đang giúp ông hay hại ông?

Thế thì những lời cha nói có phải là thật? Lạc Thần Hi liên quan tới cái chết của mẹ cô? Không có khả năng đấy! Lúc mẹ cô qua đời, cô chỉ mới năm tuổi, mà anh cũng chỉ khoảng mười tuổi, vậy làm sao anh liên quan tới cái chết của mẹ cô được?

Lẽ nào, Lạc Thần Hi gián tiếp hại chết mẹ cô mà hoàn toàn không biết gì? Cô bắt đầu hi vọng kỳ tích xảy ra.

“Em nghỉ ngơi đi. Phòng bệnh của anh ta ở trên tầng, nếu có tin tức gì, anh sẽ lập tức báo cho em.” Kha Từ Thích nhẹ nhàng nói.

Thiên Nhã miễn cưỡng gật đầu. Người nhà họ Lạc sẽ tới chăm anh, Hạ Vân Cẩm cũng ở đó. Nếu bây giờ cô xông lên thì có lẽ sẽ có những phiền phức không hay xảy ra. Cứ như vậy đi, cô ở đây chờ anh tỉnh lại.

“Em đói không? Anh đi mua đồ ăn cho em nhé? Mới nãy anh có nhắn thím Lý chuẩn bị cháo nhưng thím ấy không mang qua đây nhanh được, giờ anh đi ra ngoài mua đồ ăn, em nằm xuống nghỉ ngơi đi. !Anh sẽ trở về nhanh thôi, ngoan.” Kha Từ Thích đỡ cô nằm xuống, dặn dò.

Thiên Nhã cảm động khi thấy Kha Từ Thích chăm sóc mình: “Từ Thích, cảm ơn anh!”

Kha Từ Thích cười nhạt: “Ngốc quá, còn khách sáo với anh làm gì.”

“Từ Thích, tiểu bảo bối ở bên kia...” Nét mặt cô buồn rầu.

“Yên tâm đi, Karen sẽ chăm sóc cậu bé, Hoa Kỳ cũng sang đó rồi.” Để một mình Karen và La Tiểu Bảo sống chung quá nguy hiểm, Kha Từ Thích không yên tâm, anh không thể để đôi oan gia này gây ra chuyện.

Thiên Nhã yên tâm, khẽ cười: “Ừm, vậy là được rồi.”

Bên trong quán cafe Thiên Mạc.

La Tiểu Bảo và Lạc Lăng ngồi đối diện nhau. Trên khuôn mặt non nớt Lạc Lăng lộ ra sự chín chắn và chững chạc không phù hợp với tuổi. Đôi mắt to xinh đẹp ánh lên tia thâm sâu, cực kỳ giống với người đang nằm trong bệnh viện. Mà La Tiểu Bảo ngồi đối diện thì nghiêng đầu, cũng đang suy nghĩ gì đó. Biểu cảm trên mặt cậu tuy rất nghiêm túc nhưng lại không giống Lạc Lăng.

“Lăng Lăng, em thấy hung thủ có thể là ai?” La Tiểu Bảo uống trà hoa hồng, cảm thấy hơi nhức đầu. Cha của hai người, Lạc Thần Hi có danh tiếng số một lại bị người ta ám sát, trúng hai nhát dao. Sao chuyện này có thể xảy ra được? Lúc cậu và Lạc Lăng biết được tin này thì sợ đến vỡ mật. May mà cha hai người ở hiền gặp lành, trúng hai nhát dao đều không nguy hiểm tới tính mạng, bây giờ tạm thời đã qua cơn nguy hiểm. Nếu không qua khỏi thì bọn họ biết làm thế nào? Mami Thiên Nhã phải làm sao? Nếu không còn cha, ngôi nhà của bọn họ mãi mãi không thể hoàn chỉnh, bọn họ và Thiên Nhã đều sẽ đau khổ.

Lạc Lăng cong môi cười nhạt: “Mặc kệ là ai, chỉ cần để em bắt được em sẽ lột da hắn.” Dáng vẻ này của cậu làm cho La Tiểu Bảo cảm nhận được khí lạnh đang ăn mòn toàn thân. Tuy nhiên, lần này cậu đồng ý với cách làm của Lạc Lăng. Mặc kệ là ai, chỉ cần dám làm cha bọn họ bị thương thì đều phải trả giá đắt.

“Hi vọng cha sớm tỉnh lại, không thì mami Thiên Nhã sẽ không ổn.” La Tiểu Bảo thờ dài. Dù chú Từ Thích chỉ thuật lại mọi chuyện một cách đơn giản, nói là cha cậu bị thương nhẹ, mẹ cậu thân là trợ lý phải ở bên cạnh không thể về nhà nhưng chút chuyện này sao giấu giếm được cậu.

Gần đây Lạc Lăng và cha chuyển tới biệt thự cạnh biển ở. Từ trên xuống dưới người nhà họ Lạc đều muốn lừa cậu. Nếu như làm thế vì không muốn cậu lo lắng thì chẳng sao cả, chỉ sợ là...

Cậu nhủ mày, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

La Tiểu Bảo ngồi đối diện cũng có biểu cảm y hệt, trong mắt chứa sự lo âu.

“Bây giờ chỉ mong cha mau chóng tỉnh lại, không thì...”

“Chắc chắn cha sẽ nhanh tỉnh lại. Lăng Lăng, em phải thêm người âm thầm bảo vệ cha ở bệnh viện đi, còn mami, đừng để mami xảy ra chuyện gì.”

Lạc Lăng suy nghĩ rồi đáp: “Được. Em sẽ sắp xếp người của mình vào bệnh viện. Còn nữa, gần đây anh nhớ chú ý tới tình hình Tập đoàn Lạc Thần. Chuyện cha bị thương tuyệt đối không được để lộ ra ngoài. Tuy ông nội đã cho người phong tỏa tin tức nhưng để phòng việc có người mượn cơ hội làm chuyện xấu, chúng ta vẫn phải chuẩn bị tốt.”

La Tiểu Bảo gật đầu: “Được.”

Hai đứa nhóc nhìn nhau, trong mắt là tia sáng kỳ lạ sâu không lường được.

Trong phòng bệnh của Lạc Thần Hi, Hạ Chi Hoa nhìn Hạ Vân Cẩm đang ngồi cạnh giường bệnh con rể, tiến lên vỗ vai cô ta.

“Nghỉ ngơi đi con, đừng để bản thân chịu khổ. Lỡ đâu khi con rể cha tỉnh lại nhưng con lại gục xuống thì sao?” Hạ Chi Hoa đặt tay lên vai con gái, thấp giọng khuyên nhủ. Ông ta dùng đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm Lạc Thần Hi đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, còn phải nhờ ông dưỡng khí để duy trì hơi thở, trong mắt lóe lên sự lạnh lẽo.

“Cha, con không đi đâu cả. Con mà đi thì người phụ nữ không biết xấu hổ kia sẽ có cơ hội. Con muốn là người đầu tiên chồng mình nhìn thấy, chứ không phải cô ta.” Hạ Vân Cẩm kiên trì. Chỉ cần nghĩ tới chuyện người phụ nữ kia thay cô ta ngồi bên giường Lạc Thần Hi, cầm lấy tay anh đợi anh tỉnh lại, là sự ghen ghét và tức giận của cô ta lập tức bùng lên, hận không thể lập tức xé xác La Thiên Nhã.

Hạ Chi Hoa hạ lệnh: “Đến lúc này rồi mà con vẫn khẳng khái muốn níu lấy nó?” Người “con rể tốt” này của ông đã hai lần nhắc tới chuyện ly hôn. Mấy ngày trước Hạ Vân Cẩm vừa khóc lóc kể về trước mặt ông ta rằng Lạc Thần Hi vì người tên La Thiên Nhã mà muốn ly hôn, trong chốc lát tim ông ta lạnh đi một nửa.

Ai cũng biết, núi dựa duy nhất của Tập đoàn Hạ thị là Tập đoàn Lạc Thần. Nhưng trên thực tế, Lạc Thần Hi không tin nhiệm ông ta dù lần trước ông ta đã liên thủ cùng Lạc Thần Hi lật đổ âm mưu “đảo chính”. Sau lần đó, Lạc Thần Hi đã làm rất nhiều hành động để gạt bỏ lần lượt thế lực của Tập đoàn Hạ thị. Tuy ông ta là cha ruột của nữ chủ nhân Tập đoàn Lạc Thần, là cha vợ của Lạc Thần Hi nhưng bất cứ lúc nào ông ta cũng có thể gặp nguy cơ phá sản.

Ông ta sớm đã biết Lạc Thần Hi không thích con gái mình, cũng hiểu tính cách của Lạc Thần Hi. Là con gái ông ta sử dụng thủ đoạn để gả qua đó, dù không hạnh phúc nhưng ông ta cũng không ngăn cản. Ngược lại, ông ta còn lôi kéo cụ Lạc để cho ông đứng về phía con gái mình, để con gái mình thuận lợi lên làm nữ chủ nhân Tập đoàn Lạc Thần.

Lúc đầu ông ta cho rằng đưa cháu ngoại thông minh, đáng yêu của mình sẽ giúp con gái trói chặt tim Lạc Thần Hi nhưng không ngờ giữa đường lại nhảy ra người phụ nữ tên La Thiên Nhã, đánh cắp luôn tim Lạc Thần Hi đi.

Hừ, nếu như vậy, ông ta cũng chẳng trông mong gì con gái mình sẽ ngồi yên ổn. Chó nóng lên cũng biết nhảy tường, huống chi ông ta là Hạ Chi Hoa.

“Cha, anh ấy không chết đâu, chẳng mấy chốc anh ấy sẽ tỉnh lại thôi.” Nghe ra giọng Hạ Chi Hoa không vui, Hạ Vân Cẩm lấy làm khó hiểu. Từ trước tới nay cha luôn cổ vũ cô ta giành lấy trái tim Lạc Thần Hi, hơn nữa luôn “cộng tác” với Lạc Thần Hi, nhưng sao hôm nay lại không giống thế?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Cuộc trò chuyện giữa cha và con gái

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hạ Chi Hoa nhíu mày, kéo con gái đi tới cạnh cửa: “Ra ngoài rồi nói.”

Không đợi Hạ Vân Cẩm nói thêm, Hạ Chi Hoa đã lôi cô ta ra ngoài.

Đúng lúc này Kha Từ Thích bước ra khỏi thang máy. Sở Thiên Nhã lo lắng nên anh tới xem tình trạng của Lạc Thần Hi, sau đó sẽ chuyển lời cho cô. Từ xa anh đã trông thấy cha con Hạ Chi Hoa lôi lôi kéo kéo nhau vào thang bộ ở lối thoát hiểm.

Anh hơi nhíu mày lại. Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó nên nhẹ bước tới.

“Cha, cha làm gì thế? Cha làm con đau rồi!” Hạ Vân Cẩm gạt tay Hạ Chi Hoa ra, đau tới cau mày.

“Đừng phí sức lên người Lạc Thần Hi nữa, cậu ta không đáng. Hơn nữa, con không cần như thế.”

Trong đôi mắt xinh đẹp của Hạ Vân Cẩm lóe lên sự khó hiểu: “Cha, cha nói thế là có ý gì?” Hôm nay cha làm sao vậy? Sao toàn nói mấy lời khó hiểu thế?

Hạ Chi Hoa thờ dài, dùng hai tay nắm chặt bả vai Hạ Vân Cẩm: “Con là đứa con gái duy nhất của cha. Cha hi vọng con có thể hạnh phúc, cho nên dù cha có ra quyết định gì cũng là vì muốn tốt cho con, muốn tốt cho Tập đoàn Hạ thị.”

“Con không hiểu. Cha đang nói gì thế?” Hạ Vân Cẩm cảm thấy không đúng lắm. Lời nói của cha có hàm ý khác, hơn nữa trực giác nói cho cô ta biết cha đã làm chuyện có lỗi với Lạc Thần Hi.

Sắc mặt Hạ Chi Hoa đột nhiên trở nên âm trầm tàn nhẫn, ông thu hai tay mình lại: “Con không cần hiểu! Nhớ kỹ cho cha, con mãi mãi là nữ chủ nhân Tập đoàn Lạc Thần.”

Hạ Vân Cẩm thấy buồn cười: “Đương nhiên con nhớ chuyện này. Vì vậy con càng phải có được trái tim của Lạc Thần Hi. Nhưng cha biết mà, con không đơn giản chỉ muốn làm nữ chủ nhân Tập đoàn Lạc Thần mà còn muốn tình yêu của anh ấy. Con muốn mình ở trong tim anh ấy.” Giấc mộng này đã có bao lâu rồi? Đáng tiếc cô ta đã thất bại, trong lòng anh, chỉ sợ là ngay cả một vị trí nhỏ cũng chẳng chừa chỗ cho cô ta.

“Con tỉnh táo một chút cho cha! Không có cậu ta, mọi thứ của con sẽ tốt hơn!” Khóe miệng Hạ Chi Hoa hiện lên nụ cười lạnh, sự hung tàn lộ rõ trong ánh mắt.

Hạ Vân Cẩm trừng mắt, lấy làm khó hiểu: “Cha, rốt cuộc cha muốn làm gì?”

Hạ Chi Hoa liếc mắt nhìn bốn phía: “Không có gì. Cha chỉ đang khuyên con đừng đem toàn bộ hi vọng ký thác lên người cậu ta. Nếu có thời gian hãy bồi dưỡng tình cảm với cháu ngoại của cha đi, thằng bé mới là người con nên mong đợi.”

Ông nói xong, đang định bước chân rời khỏi thì nghe thấy bên ngoài cánh cửa có tiếng chuông điện thoại vang lên.

“Ai đấy?” Hạ Chi Hoa và Hạ Vân Cẩm không ngờ tới có người nghe trộm. Trong chốc lát, sắc mặt hai cha con đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hạ Vân Cẩm vội vàng xông lên chỗ cửa cầu thang, đẩy cửa ra, trên hành lang chỉ có mấy bệnh nhân và y tá đi tới đi lui, không có nhân vật nào khả nghi.

“Cha!” Cô ta lo lắng. Tuy cô ta không hiểu toàn bộ lời nói vừa rồi của Hạ Chi Hoa nhưng lại cảm thấy mấy lời này không đơn giản, nếu để người có ý đồ nghe được thì hậu quả khó có thể tưởng tượng được.

Trên mặt Hạ Chi Hoa xuất hiện chút ảo não. Là ông ta sơ suất. Nơi này là bệnh viện, có nhiều tai mắt nhưng ông ta lại không để ý.

Trong con mắt giào hoạt thoáng qua vẻ rầu rĩ: “Không sao cả, cha sẽ xử lý.”

Kha Từ Thích đứng trong thang máy, cửa thang máy từ từ đóng lại, anh bấm một dãy số: “Alo, giúp tôi làm một chuyện. Truyền hình cáp ở trong bệnh viện...”

...

“Từ Thích, anh ấy tỉnh chưa?” Kha Từ Thích vừa đi vào phòng bệnh, Thiên Nhã đã đi tới, trong mắt là sự vội vàng.

Lạc Thần Hi hôn mê tới hôm nay là ngày thứ hai. Thật ra cơ thể Thiên Nhã đã không còn gì đáng ngại nữa nhưng cô muốn biết tình hình bên phía Lạc Thần Hi nên kiên trì ở lại bệnh viện “quan sát”. Mặc dù bệnh viện này là do nhà họ Lạc đầu tư nhưng viện trưởng có chút quan hệ với Kha Từ Thích nên rất vui lòng cho Kha Từ Thích mặt mũi, để Thiên Nhã không bệnh tật gì mà ở lại.

Kha Từ Thích đỡ lấy Thiên Nhã, nói: “Sắc mặt em không tốt lắm, mau lên giường ngủ đi.” Tuy cơ thể cô còn chịu đựng được nhưng sợ là trong lòng đã rất khó chịu. Từ trước tới giờ anh chưa từng thấy Thiên Nhã như vậy. Sự quan tâm của cô dành cho Lạc Thần Hi có khi còn hơn cả dành cho La Tiểu Bảo, đương nhiên cô còn người cha đang mất tích nữa.

“Anh ấy chưa tỉnh lại?” Thiên Nhã vô cùng thất vọng. Cô rất muốn đi gặp anh nhưng Hạ Vân Cẩm luôn ở đó, cô không thể đi.

“Chưa tỉnh, nhưng anh ta không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa, rất nhanh sẽ tỉnh thôi.” Thử khiến anh lo lắng bây giờ không phải điều này mà là sự tồn tại của nguy hiểm không tên kia. Xem ra mọi chuyện chưa kết thúc, đây mới là bắt đầu thôi.

“Hi vọng vậy.” Thiên Nhã khẽ nói, thầm cầu nguyện trong lòng.

“Thiên Nhã, em xuất viện đi! Em ở đây khiến anh lo lắng.” Bỗng nhiên, Kha Từ Thích nói.

Thiên Nhã bày ra vẻ mặt khó hiểu: “Vì sao? Yên tâm đi, em sẽ không gây xích mích với Hạ Vân Cẩm, em...”

“Nghe anh đi, anh chỉ muốn tốt cho em thôi, cũng là muốn tốt cho Lạc Thần Hi. Sau đây còn phải xử lý một số việc, anh không an tâm để em một mình trong bệnh viện.”

“Nhưng mà...” Thiên Nhã bối rối.

“Chuyện này liên quan tới tính mạng của Lạc Thần Hi. Nghe lời đi, được không?”

Thiên Nhã nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của Kha Từ Thích, trong lòng xao động. Nguy hiểm tới tính mạng của Lạc Thần Hi? Cô nhủ chặt mày. Chỉ trong giây lát, cô đã lựa chọn tin tưởng Kha Từ Thích vô điều kiện, bây giờ cô chỉ có thể tin vào anh.

“Sẽ gặp nguy hiểm sao? Vậy anh nhớ cẩn thận một chút.” Thiên Nhã dặn dò.

Kha Từ Thích cười một cách thoải mái, như thể chuyện đau đầu nhất đã làm anh yên tâm: “Ừm. Bây giờ anh đưa em về nhà, trước mắt em đừng đến công ty, tiếp tục xin nghỉ đi.”

Thiên Nhã liếc mắt nhìn anh. Cô cảm nhận được sự nghiêm trọng của chuyện này nhưng vẫn không hỏi gì. Nếu anh muốn nói cho cô biết thì sớm muộn gì cũng sẽ nói.

Bây giờ cô chỉ cầu mong Lạc Thần Hi bình an vô sự, nhanh tỉnh lại. Anh tỉnh rồi, cô tin rằng tất cả nguy hiểm sẽ được giải quyết.

“Từ Thích, cảm ơn anh.” Thiên Nhã cầm tay anh, nói một câu chân thành từ tận đáy lòng. Câu cảm ơn này không giống với trước kia. Không phải là cô xấu hổ hay cảm kích mà là nói thay Lạc Thần Hi. Cô cảm ơn Kha Từ Thích không vì vấn đề của mình mà giận lây sang Lạc Thần Hi, ngược lại còn bằng lòng giúp.

Kha Từ Thích hiểu được ý của cô, cười dịu dàng: “Đưa gốc này, anh với anh ta là bạn học tác, chúng ta đang ngồi cùng trên một chiếc thuyền, đây là chuyện anh nên làm. Không nên thổi phồng anh vĩ đại như thế, cũng không nên cho rằng anh nhỏ mọn như vậy, hiểu chưa?”

Thiên Nhã gật đầu: “Vâng.” Một người lương thiện, dịu dàng như Kha Từ Thích, một ngày nào đó sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về riêng mình.

“Ai đó, ngọt ngào quá nha. Tôi nên lấy điện thoại chụp hình ảnh này lại mới được, gửi hình cho người bên cạnh xem một chút.” Lúc Hạ Vân Cẩm đẩy cửa vào bắt gặp cảnh hai người đang nắm tay nhau, nhìn Kha Từ Thích như kiểu anh là mối tình thầm kín của cô. Mà ánh mắt Kha Từ Thích nhìn Thiên Nhã dịu dàng đến mức có thể vắt ra nước.

“Sao nào? Nhanh như vậy đã không chịu được? Chồng tôi mới hôn mê có vài ngày thôi đấy, cô đã nhanh chân tìm một người đàn ông khác để an ủi rồi?” Hạ Vân Cẩm đi tới trước mặt hai người, khoanh tay trước ngực, châm chọc khiêu khích.

Thiên Nhã rút tay mình ra khỏi tay Kha Từ Thích: “Không biết phu nhân chủ tịch tôi đây có việc gì?”

Hạ Vân Cẩm hừ lạnh: “Nơi này là bệnh viện của nhà họ Lạc, tôi không chào đón cô, cô rút ra ngoài cho tôi.”

“Cô...”

Kha Từ Thích chắn trước mặt Thiên Nhã, nờ nụ cười xa lạ: “Lạc phu nhân, nơi này là phòng bệnh riêng, cô không có quyền quấy rầy bệnh nhân. Nếu như cô không đi ra thì tôi sẽ gọi bảo vệ tới.”

“Anh!” Lần này tới lượt Hạ Vân Cẩm nghẹn lời.

Cô ta cười nhạt: “Ồ, không biết người phụ nữ này đã dùng loại thuốc gì mà khiến cho từng người đàn ông một đều chạy theo cô ta như vịt. Chủ tịch Kha, nếu tôi là anh thì tôi sẽ rũ cả hai tay bỏ rơi cô ta, dạy dỗ cho cô ta một chút. Anh có biết vào đêm chồng tôi xảy ra chuyện, cô ta và anh ấy đang làm gì không?” Hạ Vân Cẩm đưa tay chỉ Thiên Nhã, trong mắt hàm chứa sự đố kỵ và tức giận. Nếu không phải có được thông tin từ phía cảnh sát thì cô ta cũng không biết lúc đó Lạc Thần Hi và La Thiên Nhã cùng nhau đi tới khu nghỉ dưỡng Phi Ngưng. Một nam một nữ, đêm hôm khuya khoắt ở trong phòng với nhau, anh nói xem có thể làm gì?

Bị Hạ Vân Cẩm chỉ vào mũi vạch trần, Thiên Nhã nhớ lại cảnh đêm hôm đó mình không kiềm chế được... Bị nói trúng tim đen, mặt cô đỏ tới tận mang tai.

Nhìn phản ứng của cô, Hạ Vân Cẩm càng thêm chắc chắn phỏng đoán của mình. Thế mà đúng thật!

Sắc mặt cô ta lúc trắng lúc xanh, cô ta tiếp tục giọng cực kỳ chanh chua: “Nhìn đi, anh nhìn dáng vẻ chột dạ của cô ta đi. Hừ, nếu đã làm thì không sợ người khác chê cười, La Thiên Nhã, cô đúng là loại hồ ly tinh không biết xấu hổ.” Hạ Vân Cẩm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đủ rồi!” Giọng Kha Từ Thích rõ ràng cao hơn so với lúc bình thường, nét mặt giận dữ.

Hạ Vân Cẩm vui vẻ. Chắc chắn là vì La Thiên Nhã nên anh ta tức giận. Cuối cùng anh ta cũng nhìn rõ vẻ bộ mặt thật ê tiện của cô ta.

Thiên Nhã nhìn dáng vẻ tức giận của Kha Từ Thích, trong lòng sinh ra cảm giác không nói thành lời. Giống như đau khổ lại giống như mất mát. Xem ra đúng là do cô nên anh mới tức giận. Anh không phải thần thánh, sao cô có thể yêu cầu anh thờ ơ khi nhìn mình ở cùng người đàn ông khác.

“Nếu muốn người khác không biết thì đừng làm. Chủ tịch Kha, đây là tôi muốn tốt cho anh thôi. Cô ta chính là một người giả tạo. Trước kia anh có mắt như mù nhưng bắt đầu từ hôm nay anh có thể nhìn rõ rồi, nhìn rõ dáng vẻ hồ ly tinh của cô ta, cô ta chính là đồ ê tiện không hơn không kém!”

“Bốp!” Tiếng tát vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh.

Hạ Vân Cẩm trợn tròn mắt không dám tin, lấy tay che phần mặt bị đánh, nhìn chăm chăm người ra tay.

“Anh, anh dám đánh tôi?” Giọng nói cô ta run rẩy như thể không tin được Kha Từ Thích lại ra tay với cô ta.

Kha Từ Thích lạnh lùng nhìn cô ta: “Đây chỉ là sự dạy dỗ nho nhỏ thôi, hi vọng cô nhớ kỹ. Về sau cho dù trong bất cứ trường hợp gì cô cũng không được si nhục Thiên Nhã, cô si nhục cô ấy ngang với việc đang si nhục tôi. Dù có phải liều mạng, tôi cũng không để yên cho cô.” Anh hung hăng nói lời cảnh cáo.

Chân Hạ Vân Cẩm mềm nhũn, liên tục lui hai bước về phía sau. Cô ta không ngờ rằng người đàn ông trước mặt này vẫn chung thủy với La Thiên Nhã như thế. Anh biết rõ La Thiên Nhã và Lạc Thần Hi đây đưa với nhau nhưng vẫn nguyện ý che chở cho một người phụ nữ không thuộc về mình?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Sự khác nhau giữa quý mến và yêu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không phải, cô ta không tin. Cô ta tự nhận mình không kém Thiên Nhã chút nào. Vì sao? Vì sao tất cả đàn ông, bao gồm cả chồng của cô ta - Lạc Thần Hi đều bị mê muội bởi người phụ nữ giả tạo, giả bộ đáng thương, dốt nát này?

“Bây giờ mời cô đi ra ngoài. Nếu không đừng trách tôi không khách sáo.” Kha Từ Thích hơi híp mắt lại, dáng vẻ điệu dàng ngày thường không còn sót lại một chút nào, thay vào đó là dáng vẻ lạnh lùng và uy nghiêm đủ để mọi người hoảng sợ.

Khóe miệng Hạ Vân Cẩm giật giật. Cô ta hoảng sợ trong lòng, hận tới nghiến răng: “Được, chúng ta coi như nhìn rõ nhau rồi, La Thiên Nhã.” Cuối cùng cô ta còn liếc mắt nhìn Thiên Nhã một cái rồi thô lỗ đẩy cửa rồi đi.

Thiên Nhã thở phào một hơi, cuối cùng cô ta cũng bằng lòng dừng lại rồi. Cô lo lắng thay cho Lạc Thần Hi, Hạ Vân Cẩm quên mất sự an toàn của Lạc Thần Hi rồi à? Tuy tính mạng anh đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng anh vẫn hôn mê nằm trên giường. Sao cô ta có thể chạy tới tính sổ với cô như thế?

“Thiên Nhã, chúng ta đi thôi.” Người phụ nữ điên đó không biết lúc nào sẽ quay lại gây phiền phức cho Thiên Nhã, còn cả người nhà họ Lạc nữa.

“Ừm.”

Trên xe Kha Từ Thích.

Cô si nhục cô ấy là đang si nhục tôi. Cho dù tôi có phải liều mạng cũng sẽ không để cô được yên.

Câu nói vừa rồi của anh khiến cho cô rất cảm động. Một dòng nước ấm chảy qua tim cô. Anh mãi mãi là ánh mặt trời dịu dàng, chiếu sáng cuộc sống của cô và La Tiểu Bảo.

Mắt cô ươn ướt, Thiên Nhã hít vào một hơi. Cô muốn nói lời cảm ơn nhưng phát hiện ra mình càng ngày càng khách khí với anh, ngược lại có thể làm anh cảm thấy buồn rầu. Nhưng ngoài nói lời cảm ơn ra, cô có thể làm gì được cho anh? Kha Từ Thích luôn luôn suy nghĩ cho cô, vì cô mà làm những việc cô không thể làm được, còn cô thì sao? Cô là người thấp cổ bé họng, lại không có tài năng, có thể giúp gì được cho anh?

“Em chỉ cần sống thật tốt là anh yên tâm rồi.” Đường như nhìn thấu được tâm tư của cô, Kha Từ Thích nhẹ nhàng nói.

Thiên Nhã cười gượng. Xem ra không chỉ có Lạc Thần Hi thả giun trong bụng cô mà còn có Kha Từ Thích không biết đã len lén thả thêm con giun nữa vào lúc nào.

Lẽ nào mọi tâm sự của cô đều hiện lên hết trên mặt? Ôi, cô không thể giấu được bí mật gì mà.

“Mami về rồi. Người ta rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ mami đó.” Vừa về tới nhà, La Tiểu Bảo cứ như thuốc cao dán chặt lên người cô, dùng bất cứ trò đùa nào để chọc cô vui vẻ. Hết hôn rồi lại vuốt ve làm cho 2 tâm trạng u ám của Thiên Nhã thả lỏng không ít, cô cứ cười không ngừng.

“Bé cưng, mấy ngày nay mami không ở nhà, con có nghe lời chị Karen ăn uống ngủ nghỉ đúng giờ không?” Thiên Nhã ôm cục bông mềm mại, cảm thấy lòng ấm áp hơn. Nếu như anh biết mình có một người con trai như La Tiểu Bảo, không biết anh sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Không được, La Thiên Nhã, mày đang nghĩ gì thế? Tại sao mày lại có ý nghĩ nguy hiểm này? Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không thể để Lạc Thần Hi biết được cha ruột của La Tiểu Bảo là anh. Anh chỉ có thể là người dưng.

Nghĩ tới điều này, mũi Thiên Nhã cảm thấy chua xót, mắt ươn ướt. Nếu như anh không phải Chủ tịch Tập 1 đoàn Lạc Thần, nếu như trong thế giới của anh không có Hạ Vân Cẩm, không có Jenny Trình, không có cả cụ Lạc, nếu như những lời cha cô nói chỉ là một con ác mộng, nếu như... Sao cô có thể suy nghĩ một cách ích kỷ như thế chứ? Hơn nữa, dù cô có nghĩ tới hay không thì chuyện này cũng không có khả năng. Mọi thứ trong bóng tối đều đã được định trước, mặc kệ mình có cố gắng như thế nào cũng không thay đổi được.

“Mami, sao mami cứ rầu rĩ không vui thế? Tối đây nào, chúng ta ăn cơm thôi, hôm nay người ta tự mình xuống bếp đấy, làm ngon hơn hơn Karen nhiều.” La Tiểu Bảo nhìn thấy nét đau buồn trên mặt Thiên Nhã, biết cô bối vì cha mình bị thương mà lo lắng. Cậu rất đau lòng, nhìn kỹ là thấy hai ngày nay mami Thiên Nhã gầy đi rồi.

Karen ở một bên bày bát đĩa, nằm không cũng trúng đạn, trừng mắt: “Quý nhỏ, em đừng có đố kỵ, với tư chất của bản tiểu thư, chuyện đánh bại em chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

La Tiểu Bảo ngồi trong lòng Thiên Nhã làm mặt quỷ: “Chuyện đó là không có khả năng xảy ra.” Cậu cực kỳ tự tin khi đã kích Karen.

“Thiên Nhã, cậu nhìn con trai cậu đi! Thằng bé đang bắt nạt tớ! Hai ngày nay đầu tớ đã bị nó biến to gấp đôi rồi, cậu mau ăn ngon rồi nghỉ ngơi cho tốt đi, để tớ dạy dỗ thằng quý nhỏ này.” Bấy giờ Karen đã xác nhận được người trong lòng Thiên Nhã là Lạc Thần Hi. Hôm nữa La Tiểu Bảo và Lạc Lăng đều là con trai của cô và Lạc Thần Hi. Đối mặt với sự thật này, cô nàng cảm thấy may mắn, nhưng cũng thấy lo lắng. Dù sao Thiên Nhã cũng đối xử với cô nàng như bạn thân, đương nhiên cô nàng cũng muốn trở thành một người bạn tốt của Thiên Nhã.

Nhưng Thiên Nhã thích ai không thích lại đi thích Lạc Thần Hi, người đã có vợ. Cô nàng nghe qua rồi, người đàn ông này bụng dạ nham hiểm, tàn nhẫn, sâu không lường được. Trước khi kết hôn, phụ nữ vây quanh anh cực kỳ nhiều, tất cả đều là người đẹp nổi tiếng, từ diễn viên cho tới người đẹp bậc nhất.

Sau khi Hạ Văn Cẩm được gả cho anh, cô ta dùng danh người vợ dữ dần quét sạch những người đang dòm ngó chồng mình. Trừ cái đó ra thì quan hệ trong nhà họ Lạc cũng đặc sắc. Nói chung, nhà giàu như nhà họ Lạc không dễ vào chút nào. Người có tính cách đơn thuần như Thiên Nhã, có khi còn chưa kịp vào đã bị găm cho đến một mảnh xương cũng chẳng còn.

Thiên Nhã nở nụ cười yếu ớt: “Được, để cậu phải chịu khổ rồi, Karen.”

Karen giả vờ bày ra vẻ mặt không vui: “Nói cái gì đấy? Cậu mà còn khách sáo với tớ như vậy là tớ giận đấy.”

Đêm, hai mẹ con nằm trên giường với nhau, Thiên Nhã khẽ kể chuyện cổ tích cho La Tiểu Bảo nghe.

“Mami, mami mệt lắm sao?” La Tiểu Bảo quấn lấy Thiên Nhã bắt cô kể chuyện cổ tích là sợ cô nằm một mình sẽ suy nghĩ miên man. Cha đang nằm viện chưa tỉnh lại, mẹ thì mệt nhưng không cách nào ngủ được.

“Mami không mệt, con không ngủ mami mới mệt đấy, mau ngủ đi.” Thiên Nhã hôn lên trán con một cái, dịu dàng nói.

“Mami, con có thể hỏi mami một chuyện không?” La Tiểu Bảo chớp đôi mắt to tròn, dường như không buồn ngủ chút nào.

Thiên Nhã nheo cái mắt nhỏ của cậu một cái: “Con có phải trẻ con không? Mấy giờ rồi mà vẫn còn muốn hỏi.” Cô nói với giọng cưng chiều.

La Tiểu Bảo lè lưỡi: “Mami, cha của con là người như thế nào?” Nếu bây giờ mami cứ nghĩ tới cha thì cậu sẽ cùng mami nói chuyện về cha. Nói không chừng tâm trạng mami sẽ tốt hơn.

“Cha con à?” Thiên Nhã nhủ mày, trên trán xuất hiện vạch đen. Tên nhóc này, sao tự dưng lại hỏi về cha thế?

“Vâng, cha con, mami nói cho người ta biết chút được không? Cha con có hình dáng như thế nào, làm công việc gì, là người như thế nào ạ? Mami nói cho con biết để con tưởng tượng ra đi.” La Tiểu Bảo làm dáng vẻ như cực kỳ ao ước, khiến cho Thiên Nhã xao động.

Thiên Nhã cảm thấy khó chịu trong lòng. Đúng vậy, cô chưa từng nói cho con trai biết cha mình như thế nào. Trước khi trở về thành phố A, ngay cả cô cũng không biết cha cậu là ai. Rốt cuộc Lạc Thần Hi là người như thế nào, làm công việc gì cô cũng không biết, mọi thứ cô biết về anh chỉ dừng lại ở buổi sáng hôm đó, dáng vẻ đẹp trai khiến người ta hít thở không thông. Còn ấn tượng về anh thì là thô bạo lại khủng bố, làm cho cô phản cảm.

Nhưng sau khi trở về thành phố A, cô gặp lại anh, xui xẻo thế nào mà lại trở thành nhân viên Tập đoàn Lạc Thần, là trợ lý bên cạnh anh. Trong nửa năm ngắn ngủi đã có quá nhiều chuyện xảy ra, cảm giác cô đối với anh đã thay đổi ba trăm sáu mươi độ.

“Mami mau nói đi ạ!” Lòng hiếu kỳ của La Tiểu Bảo đã đạt tới đỉnh điểm.

Thiên Nhã cười bất đắc dĩ: “Cha con à, vóc người rất tuấn tú.”

“Đẹp trai cỡ nào ạ? Có đẹp trai như Tiểu Bảo không?” Đôi mắt cậu nhóc trong veo, tựa như đang vô cùng hứng thú.

“À, hai người đẹp trai giống nhau.” Thiên Nhã hơi do dự, con trai cô thuộc kiểu người vừa đẹp trai vừa đáng yêu, còn Lạc Thần Hi là thuộc kiểu yêu nghiệt lạnh lùng, tạm thời không thể so sánh với nhau.

“Thật sao? Cha có thông minh đáng yêu như Tiểu Bảo không ạ?” La Tiểu Bảo hưng phấn hỏi thêm. Thiên Nhã có ý kiến gì với cha cậu không, cậu rất muốn biết.

“Thông minh thì rất thông minh nhưng đáng yêu chỉ có cục cưng bé bỏng này thôi.” Lạc Thần Hi đáng yêu? Thế thì sư tử hay thú dữ khác phải cực kỳ đáng yêu rồi. Có điều những lúc anh làm nũng cũng mang lại cảm giác dễ thương không nói thành lời.

Thiên Nhã nghĩ lại mấy lần Lạc Thần Hi làm nũng với mình, khoe miệng cong lên tạo thành một nụ cười đẹp mắt. Ngay cả bản thân cô cũng không biết, khi nhắc tới Lạc Thần Hi với con trai, hàng lông mày nhíu chặt của cô đã dần ra không ít.

La Tiểu Bảo thấy Thiên Nhã thả lỏng, trong lòng cũng vì thế mà thoải mái hơn, xem ra chiều này của cậu đã có tác dụng. Tiếp tục cố gắng, kiên trì không ngừng nào.

“Cha là người như thế nào ạ? Chú Từ Thích và cha, ai tốt hơn ạ?”

Vấn đề này làm khó Thiên Nhã rồi. Nếu nói về người tốt thì Kha Từ Thích tốt hơn rồi, nói đúng ra thì Lạc Thần Hi không phải người tốt gì cả. Anh hay bắt nạt cô, hết lần này tới lần khác...

“Đương nhiên là chú Từ Thích rất tốt, nhưng mami thích cha con hơn.” Thiên Nhã nói, mặt đỏ bừng lên. Cô chưa từng thể hiện tình cảm của mình dành cho Lạc Thần Hi trước mặt con trai, nên thấy hơi xấu hổ.

La Tiểu Bảo kinh ngạc, nhưng vẫn cố gắng phát huy tinh thần của một người phóng viên nhỏ: “Mami đã thích cha rồi sao lại còn thích chú Từ Thích ạ? Ồi, mami, mami lằng nhằng thật đấy.”

Khuôn mặt Thiên Nhã tối sầm lại. Cô rất hối hận, đáng lẽ cô không nên trả lời vấn đề liên quan tới cha cậu. Nhìn đi, cô bị kéo xuống sâu hơn rồi.

“Tên nhóc này, con có phân biệt được quý mến và yêu không?” Cô im lặng một lát rồi nói.

Mắt cậu lóe sáng như bóng đèn 1000W: “Quý mến và yêu khác nhau ở chỗ nào ạ?”

Thiên Nhã thờ dãi: “Mami quý chú Từ Thích, nhưng với cha con thì là....” là yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Lạc lã tuyên chiến với hạ vân cãm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

La Tiểu Bảo có được câu trả lời của mami nhưng đối mặt với vấn đề phức tạp như quý mến và yêu, cậu cảm giác rất mờ mông lung. Tuy cậu có trí thông minh tuyệt đỉnh, biết bày mưu tính kế nhưng chưa yêu bao giờ.

“Mami yêu cha, đúng không?” Giọng nói non nớt vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Thiên Nhã.

“Ừm.” Cô không thể không thừa nhận, cô yêu anh.

Một lớn một nhỏ tự ôm lấy suy nghĩ của mình mà ngủ thiếp đi. Trong giấc mơ từng người, đều xuất hiện bóng hình mà bọn họ yêu nhất. Cô mơ thấy anh và gia đình bốn người, còn cậu mơ thấy cả gia đình mình. Hai mẹ con đang ngủ, khỏe miệng xuất hiện nụ cười hạnh phúc.

Lạc Thần Hi, bây giờ em chẳng mong ước gì nữa, chỉ mong anh nhanh tỉnh lại.

Cha, cha mau tỉnh lại nhé. Con, Lạc Lãng và mami đều đang chờ cha đấy!

...

Trong phòng khách, La Tiểu Bảo chống cằm ngồi trước bàn ăn, mãi mê suy nghĩ.

Karen lười biếng đi từ trong phòng ngủ ra, đầu tóc rối như tổ chim. Cô vươn vai đi tới phòng bếp trước, thấy trên mặt bàn có bữa sáng phong phú.

“Quý nhỏ, mẹ em đâu?”

La Tiểu Bảo đáp qua loa: “Mami đi ra ngoài rồi.”

“Cái gì? Mẹ em đi ra ngoài rồi? Sao em không nói cho chị biết?” Anh họ dặn cô mấy ngày nay phải quan sát Thiên Nhã, không cho cô ấy chạy loạn. Bây giờ trên giường không còn người nữa, cô phải báo cáo với anh họ thế nào đây?

“Mami Hoa Kỳ đưa mami ra ngoài giải sầu rồi.”

Karen thờ phào: “Thì ra là thế. Hừ chết chị rồi. Quý nhỏ,3sao em lại nói chuyện kiểu nửa vờ thì?”

“Karen, quý mến và yêu khác nhau chỗ nào?” La Tiểu Bảo đang đi vào cõi thần tiên bỗng dưng tỉnh lại. Cậu dùng đôi mắt to tròn xinh đẹp nhìn chăm chăm Karen với nét khó hiểu, như thể muốn lấy được câu trả lời trên người cô.

Karen kinh ngạc dừng bước, mặt tối sầm lại. Quý nhỏ này, mới sáng sớm đã hỏi vấn đề có chiều sâu như thế, cô nên trả lời thế nào đây?

“À, quý mến và yêu rất khác nhau.” Cô trả lời bằng đáp án mơ hồ. Thật ra cô cũng không rõ quý mến và yêu khác nhau tới mức nào, cô chỉ biết là, trong thế giới của cô, chỉ có anh họ. Cô rất2thích anh họ.

Đáp án này đương nhiên không thể thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của La Tiểu Bảo: “Ngay cả Karen cũng không biết sao? Cũng đúng, cô đàn như thế, làm sao biết được.” La Tiểu Bảo bỗng dưng hiểu ra, rồi tiếp tục dùng tay chống cằm, ra vẻ suy nghĩ.

“Em mới ngốc ấy. Em đúng là cậu bé ngốc, tuổi còn nhỏ mà đã bày đặt thảo luận thích với yêu.” Chính mình lại bị một đứa nhóc khinh bỉ khi hỏi tới vấn đề “thích và yêu”, quá mất mặt.

Giờ nhớ lại mới thấy cô luôn bị La Tiểu Bảo bắt nạt, mới thêm cả Lạc Lãng nữa. Ôi, rõ ràng là bị ngược tới đáng thương nhưng vẫn phải giúp bọn họ giữ kín bí mật1 lớn, lẽ nào kiếp trước cô thiếu nợ hai anh em nhà này?

Ánh mắt La Tiểu Bảo sắc bén như muốn giết cô, khi thể có vài phần giống Lạc Lãng.

Karen hoảng sợ. Tên nhóc này, thế mà lại có thể dọa cô sợ!

“Em học điệu bộ giống Lạc Lãng làm gì, dọa chị sợ muốn chết.” Karen chưa thể bình tĩnh được sau lần trước bị Lạc Lãng dọa. Có lẽ nhờ lần dọa nạt đó mà cô chỉ cần liếc mắt là nhận ra được ai là Lạc Lãng ai là La Tiểu Bảo. Lạc Lãng có một đôi mắt thâm trầm, luôn khiến cô sợ tới mức tóc gáy dựng đứng.

La Tiểu Bảo đắc ý cười: “Ai bảo cô mắng tôi đàn. Xem ra tôi phải mời Lạc Lãng1tới ở nhà chúng ta thêm hai ngày nữa.”

Karen mở to mắt: “Đừng, đừng thế mà! Tên nhóc này, chị thích em nhất, một ngày không gặp như cách ba năm đấy.” Mỗi lần La Tiểu Bảo đổi chỗ cho Lạc Lãng sang đây, cô ở trong nhà luôn đứng ngồi không yên, đã thế còn phải nhìn sắc mặt Lạc Lãng mà cư xử nữa.

La Tiểu Bảo cười thâm trong lòng. Lần trước Lạc Lãng giả bộ hung ác quá giống, dọa tới mức Karen xem em ấy như ma quỷ.

“Đừng sợ, Lãng Lãng sẽ không làm tổn thương cô, chỉ cần cô...”

“Đương nhiên chị biết. Không phải chị đã đồng ý với các em rồi sao? Chị sẽ im lặng giữ bí mật, nếu nói ra ngoài thì mãi mãi1không lấy được chồng.”

“Suyt, cẩn thận chút. Tai vách mạch rừng.” Dù nơi này là nhà mình nhưng La Tiểu Bảo vẫn rất đề phòng.

Karen nhìn dáng vẻ tên nhóc trước mặt, thầm cảm thán trong lòng. Hai đứa con trai của Thiên Nhã đều quá thông minh. Rốt cuộc cha của hai đứa nhóc này thông minh tới mức nào mới sinh ra được con trai lanh lợi tới mức này?

Lạ thật, không phải nói đa số con trai sẽ di truyền IQ của mẹ sao? Thiên Nhã là một người trong sáng, đơn thuần, sao có thể sinh ra hai đứa này? Yêu nghiệt, hai đứa nhóc quý này chắc chắn là yêu nghiệt.

Lúc này Lạc Lãng đang ở biệt thự cạnh biển nghe cấp dưới báo cáo. Đột nhiên, cậu hắt xì hai cái. Ồ, là ai đang mắng cậu?

Cửa bị gõ ba tiếng, Lạc Lãng tắt điện thoại: “Ai đấy?”

“Cậu chủ nhỏ, là tôi.” Chú Hoàng, quản gia nhà họ Lạc cung kính nói. Lúc đầu chú Hoàng là quản gia bên biệt thự nhà họ Lạc, bao quát tất cả mọi việc và quản lý đám người hầu. Hai năm nay Hạ Vân Cẩm rất đề phòng ông bởi vì ông là người của Lạc Thần Hi. Cô ta bày mưu đuổi ông ra khỏi nhà họ Lạc. Sau khi được hai cha con Lạc Thần Hi đưa ra ngoài, Lạc Thần Hi phản phở ông ở biệt thự cạnh biển chăm sóc cuộc sống và bữa ăn hàng ngày cho Lạc Lãng. Chú Hoàng là người Lạc Thần Hi tin tưởng nhất trong đám người giúp việc nhà họ Lạc. Trước đây, khi Lạc Thần Hi bận rộn, không rảnh chăm sóc Lạc Lãng, Hạ Vân Cẩm lại luôn ngược đãi, mắng nhiếc cậu. Nhưng trước mặt Lạc Thần Hi, cô ta lại bày ra dáng vẻ người mẹ hiền lành. Cô ta chộc cho Lạc Lãng tức lên rồi bỏ nhà ra đi rất nhiều lần. Tuy nhiên cậu lại phản phở ông không được nói chuyện này cho cha biết, có thể thấy được cậu chủ nhỏ rất hiểu chuyện.

“Vào đi.” Bên kia vang lên giọng nói non nớt lười biếng của Lạc Lãng.

Lạc Lãng lười biếng bò dậy từ trên giường: “Chú Hoàng, có chuyện gì sao?”

“Cậu chủ nhỏ, hôm nay cậu muốn tới bệnh viện thăm cậu chủ không?” Chú Hoàng nhìn cậu chủ nhỏ vừa đẹp trai vừa đáng yêu bằng ánh mắt cưng chiều. Sao một đứa bé khiến cho mọi người yêu quý lại có một người mẹ ác độc như thế?

Lạc Lãng đảo mắt: “Có, cha tình lại chắc chắn sẽ muốn nhìn thấy cháu.” Hai ngày nay Thiên Nhã đã rời khỏi bệnh viện, cậu yên lòng đi thăm cha rồi. Có điều Hạ Vân Cẩm vẫn ở đó, luôn giả vờ dịu dàng trước mặt cậu, xem ra cô ta muốn làm cậu hài lòng, thử cứu vớt mối quan hệ với cha cậu.

Hừ, người phụ nữ xấu xa dám đánh chủ ý lên người cha cậu. Cậu sẽ để cô ta không tiếp tục giả vờ được nữa.

Ở phòng bệnh trong bệnh viện.

Hạ Vân Cẩm thấy Lạc Lãng xuất hiện cùng chú Hoàng, khuôn mặt xinh đẹp lập tức nở nụ cười hòa ái dễ gần: “Lãng Lãng, mau tới cạnh mẹ nào.” Cô ta nhìn chú Hoàng đang đứng sau lưng Lạc Lãng bằng ánh mắt khác. Lão già này lại về đây rồi! Nhưng giờ ông đi với con trai cô ta như hình với bóng, không biết là Lạc Thần Hi đang có ý gì đây. Vì sao anh lại để ông tới? Từ trên xuống dưới nhà họ Lạc nhiều người giúp việc như thế, lẽ nào anh muốn ông già này phục vụ cho tới khi không thể nữa?

Lạc Lãng phớt lờ cô ta, đi thẳng tới đầu giường Lạc Thần Hi, nắm tay anh: “Cha, cha mau tỉnh lại đi. Con với mami đều mong cha nhanh tỉnh.”

Hạ Vân Cẩm thấy con trai không thèm để ý tới mình, sắc mặt lập tức tối sầm lại. Nhưng nghe được câu nói thân thiết của cậu, cô ta lại nở nụ cười tươi như hoa.

Không thể tức giận, mặc kệ thế nào cũng không được tức giận. Hi vọng duy nhất của cô ta là ở trên người Lạc Lãng. Tuy cậu không phải con trai ruột của cô ta nhưng dù sao ngoại trừ cô ta ra, không ai biết cả. Lạc Lãng là con trai của cô ta, đương nhiên sẽ có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Cha nói không sai, cô ta nên coi quan hệ mẹ con thân thiết với Lạc Lãng. Lạc Lãng sẽ là chỗ dựa nửa đời sau của cô ta. Có điều, mục tiêu của cô ta không đơn giản như vậy, cô ta không chỉ muốn làm một “người mẹ tốt” mà còn muốn cả trái tim Lạc Thần Hi. Có con trai làm chỗ dựa, chắc chắn cô ta có thể làm được rất nhiều việc.

“Chồng, anh nghe thấy không? Mau tỉnh lại đi, em và Lãng Lãng rất lo lắng cho anh. Anh nhanh mở mắt nhìn em và con đi.” Hạ Vân Cẩm ôm chặt lấy Lạc Lãng, xúc động nói.

Lạc Lãng nghiêm mặt hắt tay cô ta ra, ánh mắt khinh thường: “Cô đừng đụng vào tôi.”

Thái độ xa lạ của cậu làm cho Hạ Vân Cẩm hoảng sợ, ngay cả chú Hoàng đứng bên cạnh cũng kinh ngạc. Ở quá khứ, cho dù Lạc Lãng có căm hận Hạ Vân Cẩm tới mức nào cũng luôn ngóng trông cô ta có thể cho cậu tận hưởng tình thương của mẹ, cho cậu một gia đình êm ấm. Thế nên cậu luôn cam chịu mà không nói cho Lạc Thần Hi biết. Nhưng mà, cậu bây giờ lại có vẻ vô cùng chán ghét và hận Hạ Vân Cẩm.

Lạc Lãng không phải không nghĩ tới việc người khác nghi ngờ nhưng cậu không sợ. Cậu không có ý định cùng Hạ Vân Cẩm diễn vở kịch mẹ hiền con ngoan nữa. Bởi vì ngay cả chút mong muốn cùng Hạ Vân Cẩm diễn kịch cậu cũng không có, cậu chán ghét người phụ nữ đã chia cắt cậu khỏi mami Thiên Nhã và La Tiểu Bảo.

Huống hồ, cô ta còn trăm phương ngàn kế muốn hại mami Thiên Nhã.

Hừ, là một người đàn ông, ngay cả việc bảo vệ người phụ nữ mình yêu nhất cũng không làm xong thì có đáng mặt đàn ông không? Mami Thiên Nhã là người cậu yêu nhất, là người mà cha cậu yêu, cậu và cha giống nhau, sẽ không tha thứ cho Hạ Vân Cẩm.

“Con nói gì thế? Mẹ là mẹ con mà.” Hạ Vân Cẩm nhìn Lạc Lãng bằng ánh mắt không dám tin. Tuy cô ta không hề bất ngờ với thái độ lạnh nhạt của cậu nhưng lại không thể tưởng tượng được mối quan hệ của họ lại xa cách đến mức này.

Lạc Lãng cười lạnh: “Đây là phòng bệnh, bà im lặng đi.”

Chú Hoàng bội phục dáng vẻ cao cao tại thượng, hoàn toàn không để Hạ Vân Cẩm vào mắt của cậu chủ nhỏ. Cậu chủ nhỏ không giống trước kia nữa rồi. Cậu chắc chắn đã có thể bảo vệ tốt chính mình. Ông thăm vui mừng, không nghĩ tới cậu chủ nhỏ còn nhỏ mà đã có năng lực đến vậy.

“Mày có tin là tao...” Hạ Vân Cẩm tức giận tới mức gợn tay lên đánh Lạc Lãng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Suy nghĩ của kha tử thích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Thiếu phu nhân, cô không nên manh động. Nơi này là phòng bệnh, thiếu gia đang nằm trên giường. Tuy cậu ấy chưa tỉnh lại nhưng vẫn có thể nghe thấy được.” Chú Hoàng đi tới, cản Hạ Vân Cẩm.

Hạ Vân Cẩm tức mà không có chỗ xả. Vốn cô ta cũng không dám ra tay với Lạc Lăng, may mà chú Hoàng lại tiến lên ngăn cản, quá hợp ý cô ta.

Cô ta dùng sức đẩy chú Hoàng một cái. Chú Hoàng là người đã hơn 60 tuổi, hơn nữa lực đẩy của Hạ Vân Cẩm rất mạnh nên ông ngã ra đất.

“Cút ngay! Ông là cái thá gì mà muốn quản chuyện ta dạy dỗ con trai?” Cô ta hung dữ trợn mắt nhìn chú Hoàng đang ngồi trên mặt đất. Dáng vẻ cô ta rất dọa người, dường như quên mất việc mình đang ở phòng bệnh trong bệnh viện, mà người nằm trên giường bệnh là chồng cô ta, Lạc Thần Hi.

Giây tiếp theo, Lạc Lăng đứng chắn trước mặt chú Hoàng, dùng ánh mắt lạnh lùng cao ngạo nhìn Hạ Vân Cẩm: “Mau xin lỗi chú Hoàng cho tôi.”

Hạ Vân Cẩm dùng tay chỉ vào mũi mình với vẻ không tin: “Mày nói cái gì? Tên nhóc thối này, tao là mẹ mày mà mày bắt tao xin lỗi người làm? Ông ta là cái quái gì? Không phải chỉ là một quản gia sao?”

Chú Hoàng chật vọt bỏ đáp: “Quên đi, cậu chủ nhỏ. Tôi không sao. Chẳng qua là già yếu rồi nên không chịu được một cú đẩy.” Tuy ông biết Hạ Vân Cẩm đang khinh người quá đáng nhưng dù sao đó cũng là mẹ ruột của cậu chủ nhỏ, để hai mẹ con căng thẳng với nhau thì không ổn lắm.

“Bà, xin lỗi nhanh.” Từ khuôn mặt tới giọng nói của Lạc Lăng đều toát ra vẻ lạnh lùng, cậu không buồn liếc Hạ Vân Cẩm dù chỉ một cái. Vẻ bá đạo, cao cao tại thượng với khí chất vương giả này giống y hệt Lạc Thần Hi. Dù anh đang hôn mê nằm trên giường bệnh nhưng vẫn có khí thế thần thánh không thể xâm phạm. Hai người này giống nhau như từ một khuôn đúc ra.

Hạ Vân Cẩm liên tục lùi lại mấy bước, ánh mắt lộ ra sự nghi ngờ, khủng hoảng, khó hiểu. Cuối cùng, tay cô ta cũng run lên.

Sao lại thế? Sao lại thế? Người “con trai” trước mặt này là cô trộm về từ chỗ La Thiên Nhã, vì sao dáng vẻ của cậu lại giống Lạc Thần Hi?

Trước đây cô ta từng cảm thấy Lạc Lăng và Lạc Thần Hi thật sự rất giống cha con ruột nhưng chưa từng có cảm giác sợ hãi như hôm nay. Đột nhiên cô ta cảm thấy, có khi Lạc Lăng thật sự là con trai Lạc Thần Hi.

Nghĩ tới đây, cô ta giật mình, cả người rét run. Không thể nào! Hạ Vân Cẩm, đầu óc mày đang nghĩ gì thế? Chuyện này sao có thể xảy ra? Không thể, không thể!

Cô ta hốt hoảng chạy ra ngoài. Chắc chắn là do lâu rồi cô ta chưa được nghỉ ngơi tử tế nên mới nghĩ loạn như vậy. Không được, cô ta cần phải về nghỉ ngơi tử tế, không thì sẽ sinh ra ảo giác mất.

Nhìn Hạ Vân Cẩm hoảng loạn rời đi, chú Hoàng nghi ngờ, nhưng cậu chủ nhỏ chỉ lạnh lùng nhìn, sau đó hừ lạnh, trong mắt hiện lên sự khinh bỉ.

“Cha, con xin lỗi. Có phải con làm ồn rồi không?” Lạc Lăng cầm lấy tay Lạc Thần Hi, khôi phục vẻ mặt non nớt của trẻ con.

Chú Hoàng là người đã nhìn Lạc Thần Hi từ bé tới lớn, bỗng thấy đau lòng. Cậu chủ, cậu nhanh tỉnh lại đi! Cậu chủ nhỏ rất đáng thương, cậu ấy đã không thể có được tình thương của mẹ thì nên nhận thêm nhiều tình thương của cha! Chỉ mong ông chủ và phu nhân trên trời phù hộ cho cậu chủ nhanh tỉnh lại, bình an vô sự.

...

Trong nhà Lạc Dương Hiền.

“Cha nói đi, chuyện này có liên quan gì tới cha không?” Lạc Thần Dương ngồi đối diện Lạc Dương Hiền, đi thẳng vào vấn đề.

Ngoại trừ cha mình ra, anh ta không nghĩ ra ai lại to gan lớn mật dám ám sát Lạc Thần Hi.

Lạc Dương Hiền hút xì gà, trong tay còn cầm một ly rượu, chậm rãi thưởng thức.

Ông ta hít một hơi nhìn con trai mình: “Lẽ nào con muốn có một người cha mang tội giết người?”

Lạc Thần Dương cười như không cười: “Cha cảm thấy con có thể tin cha sao? Con thật sự hối hận khi quyết định về nước.” Trong ánh mắt anh ta lóe lên sự hối hận.

“Con là con của cha, con phải giúp cha một việc. Cha cần con, con trai.” Lạc Dương Hiền buông ly rượu trong tay, hút xì gà, nói bằng giọng cực kỳ khí phách, vẻ mặt đắc ý.

“Sau lưng cha còn rất nhiều việc chưa lộ ra ngoài ánh sáng đâu. Không phải con trai cha vô dụng mà là con cũng có giới hạn của mình.” Lạc Thần Dương nhìn người cha xảo quyệt của mình, không biết nên làm gì.

“Ha ha ha, giới hạn của mình? Con thật sự xem người đang nằm trong bệnh viện là anh trai? Quá buồn cười. Thương trường như chiến trường, chiến trường là sát hại lẫn nhau, đừng có nói với cha về tình thân. Nếu tên nhóc kia còn nhớ cái gọi là tình thân thì sẽ không đuổi cùng giết tận cha như thế. Nếu như không vì cậu ta, cha có thể bị ép lên Lương Sơn sao?”

“Đừng đẩy trách nhiệm lên người khác, việc cha làm chắc chắn không phải mới làm một hai lần. Sao cha có thể đẩy mọi tội lỗi về phía anh ấy như thế?” Lạc Thần Dương tức giận.

Lạc Dương Hiền nhìn con trai không kiêng kỵ gì mà chỉ trích mình, tức giận tới mức ném xì gà về phía anh ta: “Tên nhóc thối tha này! Con đang giáo huấn cha?”

Xì gà ném trúng khuôn mặt anh tuấn của Lạc Thần Dương. Cảm giác được má trái nóng rực, anh ta nhú mày: “Cha, con chỉ muốn tốt cho cha thôi! Cha còn tiếp tục như thế nữa thì sẽ rơi xuống vũng bùn sâu.”

“Cha không cần con nhắc nhở. Cha biết rõ bản thân đang làm gì!” Lạc Dương Hiền tức giận tới mức đỏ mặt, hét lớn.

“Được, vậy con không nói gì nữa. Nhưng đừng trách con không nhắc nhở cha, sau khi anh con tỉnh lại chắc chắn sẽ bắt được thủ phạm. Dựa vào năng lực và thủ đoạn của anh, hậu quả là thứ không thể tưởng tượng được.” Anh ta đứng lên, biết rõ là mình không lay chuyển được cha, chứ chưa nói tới việc ngăn hành vi điên cuồng của ông ta.

“Vậy thì sao? Con cho rằng tên chủ mưu không sợ chết kia là cha?”

Lạc Thần Dương nhướn mày: “Có ý gì? Lẽ nào...”

“Hừ, con trai của Lạc Dương Hiên quá kém cỏi. Tâm tư và thủ đoạn của con sao lại kém tên nhóc Lạc Thần Hi kia nhiều thế?” Lạc Dương Hiên hận không thể rên sắt thành thép.

Lạc Thần Dương cười xí xóa: “Vậy thì sao chứ? Lẽ nào cha cảm thấy con cần có khả năng giống anh, bị từng người trong cái nhà này tính toán mới là không phụ sự kỳ vọng của cha?”

“Mày!” Lạc Dương Hiên hung hăng nhìn con trai mình đang lo cho người ngoài. Lời khuyên con trai đưa ra, ông ta hoàn toàn bỏ ngoài tai.

“Bởi vì lúc nào cậu ta cũng đối nghịch với cha, mọi chuyện đều nhằm vào cha. Cuối cùng cậu ta cũng rơi vào kết cục này.”

“Kết cục gì? Cha cho rằng anh ấy dễ đối phó như thế?” Ánh mắt Lạc Thần Dương lóe lên tia sáng không giống ngày thường, anh ta đang nghiêm túc quan sát phản ứng của Lạc Dương Hiên, cố gắng moi ra tin tức.

“Một mình cha khó có thể đối phó với cậu ta, nhưng mà...” Lạc Dương Hiên nhìn đôi mắt như đang dò xét của con trai, lập tức hiểu ra. Con trai đang từng bước dụ ông ta nói ra.

Ông ta ho khan hai tiếng, lạnh lùng nói: “Chuyện này con đừng quan tâm, nên làm gì thì làm đi. Đừng quên, con là con trai của Lạc Dương Hiên.” Tuy người con trai này không được việc nhưng chung quy vẫn là con ông ta. Bây giờ ông ta khổ sở cạnh tranh từng chút một cũng chỉ vì muốn sau này truyền lại cho người con trai duy nhất.

Lạc Thần Dương nhìn theo bóng lưng cha rồi đi, sự nghi ngờ càng lúc càng lớn. Xem ra chuyện này còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của anh ta, trước hết, anh ta có thể nắm chắc chuyện này ít nhiều có liên quan đến cha mình.

...

Trong nhà cũ nhà họ Lạc, cụ Lạc đang ngồi trong phòng sách. Ẩn sau gong kính màu vàng là đôi mắt chim ưng đang nhìn chăm chăm lên bức tranh có giá trị liền thành được treo trên tường. Ông đang suy nghĩ về một vấn đề nào đó, trong mắt lóe lên tia sáng.

Tay phải ông cầm hai hòn bi thép, chậm rãi xoay. Hai viên bi va vào nhau tạo nên âm thanh nặng nề.

Quản gia gõ cửa đi vào, cung kính nói: “Ông chủ, Chủ tịch Kha của Tập đoàn Kha thị tới, cậu ấy muốn gặp ông.”

Viên bi thép trong tay ngừng di chuyển, ánh mắt ông vẫn dừng trên bức tranh sơn dầu “Đề cậu ta vào.” Giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng vang lên, phản phó.

“Vâng.” Quản gia trả lời rồi đi ra.

Kha Từ Thích mặc âu phục, đường nét hoàn hảo, ngũ quan dịu dàng mà mê người. Nhưng sâu bên trong cặp mắt anh tuần kia lại là sự khôn khéo và trầm ổn không thể miêu tả bằng lời.

“Ông Lạc, quý rầy ông rồi.” Nhìn cụ Lạc đang ngồi vững như bàn thạch trên ghế xoay, Kha Từ Thích lịch sự nói.

Cụ Lạc nhìn anh, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác muốn khen ngợi Kha Từ Thích. Người trẻ tuổi trước mặt ôn hòa lễ độ, thông minh ổn trọng mà không kiêu ngạo. Rốt cuộc anh đang giấu bao nhiêu thực lực? Ai biết? Giá như người như thế này để cho ông sử dụng, vậy mình sẽ như hổ thêm cánh, đáng tiếc....

“Không biết hôm nay Chủ tịch Kha tới đây có việc gì?” Cụ Lạc không vòng vo. Mọi người đều là người thông minh, ông chỉ muốn xác nhận xem người này là địch hay bạn. Nhưng đáng tiếc, phần nhiều lại nghiêng về về trước.

“Không biết ông Lạc có ý kiến gì với chuyện Lạc Thần Hi bị tập kích không?” Kha Từ Thích ngồi xuống ghế trước mặt, nhìn thẳng ông. Dường như anh có thể nhìn rõ được sự dò xét và nghi ngờ vô căn cứ trong ánh mắt kia.

Cụ Lạc cười khê: “Suy nghĩ của tôi có liên quan gì tới Tập đoàn Kha thị sao?”

Khóe miệng Kha Từ Thích cong lên một nụ cười mê người: “Đương nhiên là có liên quan. Ai cũng biết hiện Tập đoàn Kha thị và Tập đoàn Lạc Thần đang ngồi chung một chiếc thuyền. Hai nhà chúng ta đang hợp tác làm khu trung tâm Văn Thành, sau đó còn hợp tác hạng mục mở rộng với Tập đoàn đầu mô MG. Tính mạng của Lạc Thần Hi nguy hiểm, hay có thể nói là địa vị của anh ta ở Tập đoàn Lạc Thần có liên quan rất lớn tới tôi.” Nửa câu sau, giọng điệu của anh trở nên trầm thấp và thận trọng, trong mắt lộ ra tia sáng giống như cụ Lạc.

Cụ Lạc híp mắt lại, nghiêm túc suy nghĩ về nửa vế sau của anh. Sự khen ngợi trong ánh mắt tăng lên.

“Chủ tịch Kha đúng là người bạn hợp tác có quan hệ tốt đẹp với Tập đoàn Lạc Thần. Có điều không biết Chủ tịch Kha hợp tác với Tập đoàn Lạc Thần là nể mặt mũi của cháu tôi hay là tập đoàn?” Người vừa có tài vừa lương thiện như Kha Từ Thích tính toán rất đúng mực. Quan hệ giữa anh và Lạc Thần Hi, cụ Lạc đã sớm điều tra rõ ràng. Điều ông cảm thấy buồn cười là anh và cháu mình giống nhau, đều có tình cảm với La Thiên Nhã. Thậm chí anh còn xem La Thiên Nhã như tính mạng của mình, danh dự và địa vị không quan trọng bằng. Vì vậy, tới tận bây giờ ông vẫn không biết được chính xác Kha Từ Thích đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Hai người đánh cờ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nghe cụ Lạc hỏi như thế, thắc mắc trong lòng Kha Từ Thích càng có cơ sở hơn. Đuôi lông mày hơi nhướng biểu thị sự lo lắng, xem ra, nguy cơ Lạc Thần Hi gặp lần này có khí thế to lớn.

“Tôi là con người làm việc có nguyên tắc, không phải cùng chung chí hướng sẽ không hỗ trợ lẫn nhau. Nếu Chủ tịch Lạc đại diện cho Tập đoàn Lạc Thần thì đương nhiên Tập đoàn Lạc Thần cũng đại diện cho Chủ tịch Lạc.”

Cụ Lạc nhíu mày, ánh mắt lộ ra tia ranh mãnh: “Ồ? Nói vậy là Chủ tịch đang dốc sức điều tra chân tướng việc này, không biết bên cậu có tiến triển gì không?” Ông biết rõ nhưng vẫn cố hỏi. Nếu đối phương không nắm chặt hơn một nửa sự việc thì sẽ không tới quý rầy.

“Sức người bên hậu bối ít ỏi làm sao có thể so sánh với thực lực lớn mạnh của ông Lạc. Chuyện này liên quan tới nhiều người, tôi nghĩ ông Lạc tự mình đứng ra điều tra chân tướng mới có thể dẹp loạn.” Kha Từ Thích nói với ý vị sâu xa.

“Có Chủ tịch Kha quan tâm tới cháu tôi như này, đây đúng là may mắn của nó. Có điều, tuy ông già tôi đây không bước chân ra khỏi nhà nhưng vẫn nghe loáng thoáng rằng Chủ tịch Kha rất chung tình với La Thiên Nhã?”

Kha Từ Thích cười nhẹ, thoải mái thừa nhận: “Thiên Nhã là người tôi muốn bảo vệ nhất, cũng là người phụ nữ tôi yêu nhất.”

Cụ Lạc nhìn anh bằng cặp mắt hung ác ẩn sau gọng kính màu vàng: “Hong nhan họa thủy, hình như Chủ tịch Kha chưa hiểu rõ đạo lý này.” Nếu không phải vì La Thiên Nhã thì cháu ông có thể đối nghịch với ông về mọi chuyện sao? Làm sao sự việc có thể phát triển tới mức này?

Nét mặt Kha Từ Thích bình thản: “Không biết có phải ông Lạc hiểu lầm gì Thiên Nhã không?”

Khóe miệng cụ Lạc nhếch lên nụ cười khinh bỉ và châm chọc: “Hiểu lầm? Đối với một người phụ nữ mơ tưởng gả vào nhà giàu mà không từ thủ đoạn ra tay với người đã có vợ, tôi có thể hiểu lầm gì cô ta?”

Cụ Lạc thẳng thừng miệt thị và công kích Thiên Nhã khiến cho Kha Từ Thích rất khó chịu. Không phải anh chú ý tới cái nhìn của người khác với Thiên Nhã mà là người trước mặt này là cụ Lạc, là một nhân vật nguy hiểm. Cái nhìn của ông luôn đi đôi với hành động. Vụ bắt cóc lần trước anh còn chưa xác định chắc chắn là ai, giờ xem ra người đó thật sự là cụ Lạc.

Nếu đúng như vậy, anh không thể ngồi im không để ý tới.

“Ông Lạc, tôi tin rằng tiếp xúc lâu ngày sẽ nhìn rõ được lòng người. Tốt hay không tốt, không thể nhìn thấy ngay được.”

Cụ Lạc hí mắt: “Cậu đang dạy tôi sao?”

Kha Từ Thích khách sáo cười: “Đương nhiên không phải. Ông Lạc là nhân vật lớn, chẳng qua hậu bối đang nói chút suy nghĩ của mình thôi.”

“Chủ tịch2Kha, đừng nói lời khách sáo. Chúng ta nói một chút về chuyện cậu đang điều tra đi, tiến triển tới đâu rồi?” Ông quay lại chủ đề Lạc Thần Hi bị đâm. Ông phải biết được Kha Từ Thích đã nắm được bao nhiêu tin.

“Những gì ông Lạc biết, tôi nghĩ tôi cũng biết một chút.” Kha Từ Thích thần bí đáp lại ánh mắt dò xét của cụ Lạc.

“Chủ tịch Kha định ứng phó chuyện này như nào?”

“Bạn bè gặp nạn, tôi sẽ dùng hết năng lực của mình để trợ giúp.”

Cụ Lạc cười châm chọc: “Chủ tịch Kha, cẩn thận nhóm lừa tự thiếu đấy.” Không thể nghi ngờ gì nữa, tên nhóc này đang tuyên chiến.

“Ông Lạc, hồ dữ không ăn thịt con, ông thận trọng suy nghĩ lại đi.”

Cụ Lạc liếc mắt nhìn anh bằng ánh mắt lạnh thấu xương. Kha Từ Thích nhìn thẳng ông, trên người tản ra sự bình tĩnh, tự tin và không hề sợ hãi.

Anh không có vẻ gì là lo lắng, sự ảm áp như ánh mặt trời hoàn toàn không bị đánh lui, ngược lại nó còn trở nên mạnh mẽ hơn. Đây chính là sức mạnh của Kha Từ Thích.

Dần dần, màn sương âm u bao quanh cụ Lạc tan đi, thay vào đó là nụ cười như nắm giữ được mọi thứ.

Kha Từ Thích cũng cười nhẹ: “Ông Lạc, tôi nghĩ tôi nên đi rồi.” Nhìn tình hình này, việc thay đổi ý nghĩ của ông là không thể.

“Không tiễn.” Cụ Lạc làm tư thế mời.

Kha Từ Thích ưu nhã đứng lên, lễ phép khom người lại rồi xoay người đẩy cửa đi ra.

Cụ Lạc nhìn theo bóng lưng Kha Từ Thích đã khuất bằng đôi mắt khác xưa, đồng thời thấy tiếc nuối.

Người đối nghịch với ta, chắc chắn phải chết.

Kha Từ Thích đi ra khỏi cửa lớn nhà họ Lạc. Ánh mặt trời chiếu lên người càng làm anh thêm chói mắt hơn. Đương nhiên anh không chiến đấu một mình.

Anh nở nụ cười tự tin rồi cất bước đi tới bãi đỗ xe trong vườn hoa.

Lạc Thần Dương dừng xe, lúc xuống xe vừa vặn gặp phải Kha Từ Thích.

Anh ta vẫn mang vẻ mặt bất cần đời: “Chủ tịch Kha đại giá quang lâm tới nhà họ Lạc chúng tôi để làm khách hay tới bàn công việc đây?” Kha Từ Thích xuất hiện ở nơi này vừa nằm trong dự đoán nhưng cũng vừa nằm ngoài suy nghĩ của anh ta. Đến cả anh ta cũng điều tra ra được chút dấu vết thì sao Kha Từ Thích lại không tra được. Có thể anh còn biết nhiều hơn anh ta. Nhưng anh ta không ngờ là Kha Từ Thích lại tới tìm cụ Lạc. Lễ nào anh tới đây đàm phán? Hay là đang có ý định mời hợp tác?

Kha Từ Thích nhìn anh ta, mỉm cười nhàn nhạt, xa cách: “Không phải.”

“Thế thì lạ thật, không lẽ Chủ tịch Kha tới đây thăm người thân?” Ánh mắt anh ta vừa có ý cười giả dối vừa có tia thăm dò.

Kha Từ Thích lắc đầu: “Nếu Phó Chủ tịch Lạc thấy hứng thú thì tối nay chúng ta gặp nhau tâm sự?”

Lạc Thần Dương thấy ánh mắt khác thường của anh, hơi do dự: “Tôi muốn thử xem trong hồ lô của Chủ tịch đang bán thuốc gì đây.”

Kha Từ Thích nhếch miệng: “Tám giờ tối nay tại khách sạn Phí Thành, không gặp không về.”

Lạc Thần Dương cười, gật đầu. Hai người lướt qua nhau, không giống với lúc đối chọi gay gắt.

Thiên Nhã ở nhà cảm thấy bất an. Đã năm ngày trôi qua, sao Lạc Thần Hi chưa tỉnh lại?

Cô có trực giác, chuyện này chưa kết thúc.

Người Thiên Nhã run lên. Sao lại thế được? Đây nhất định là do cô suy nghĩ lung tung mà ra, bình thường cô hay mơ màng như thế, làm sao có cái gọi là trực giác.

Hì vọng đây chỉ là ảo giác của cô.

Điện thoại có tin nhắn từ số lạ.

Cô giật mình, bỗng nhiên cảm thấy khó hiểu và hoảng sợ với số lạ này.

Cô vội vàng cầm lên xem, sắc mặt trắng bệch vì hoảng sợ.

Karen và La Tiểu Bảo vừa mới đi siêu thị về thì bất gặp cô vội vã đẩy cửa đi ra ngoài.

“Thiên Nhã, cậu sao thế?”

“Mami Thiên Nhã, mẹ đi đâu đó?” Karen và La Tiểu Bảo đồng thời lên tiếng, ánh mắt nghi ngờ.

Thiên Nhã định nói gì đó nhưng nhớ tới nội dung tin nhắn đành ngậm miệng.

Sau đó, cô làm bộ bình tĩnh: “Không có gì, tớ đi ra ngoài giải sầu tí.”

Nhìn dáng vẻ hoảng loạn của Thiên Nhã, Karen muốn mở miệng hỏi tiếp nhưng bị La Tiểu Bảo chặn lại: “Vâng, mami đi cẩn thận nha. Mami đừng về muộn quá đấy.” Tên nhóc này cứ dạn dỏ như người lớn.

Thiên Nhã gượng cười để làm cậu yên tâm: “Mami biết rồi.”

Cô vội bước xuống tầng. Karen nhìn theo bóng lưng của cô, hàng lông mày xinh đẹp nhíu chặt, trừng mắt nhìn La Tiểu Bảo: “Đây là mami em đấy, em biết cô ấy không ổn.” Người vô tư như cô còn nhìn ra được Thiên Nhã không ổn, huống hồ La Tiểu Bảo là một đứa nhóc nhanh nhẹn, làm sao lại không nhìn ra được?

La Tiểu Bảo lờm cô, dường như không chịu nổi: “Xin cô đấy. Mami không muốn nói chắc chắn có nguyên nhân, bây giờ còn không nhanh lên đuổi theo.”

Karen hiểu ra nhưng lại cảm giác được La Tiểu Bảo đang khinh bỉ mình một cách thẳng thừng: “Hừ, tên nhóc xấu xa.”

Không đợi Karen chầm chọc lại, La Tiểu Bảo đã lặng lẽ đuổi theo.

“Chờ chị với!” Karen thấp giọng quát.

“Mau liên lạc cho Lạc Lãng.” La Tiểu Bảo chỉ huy như Tổng tư lệnh.

Thiên Nhã chạy nhanh xuống dưới, khẩn trương chặn xe, leo lên.

Một lớn một nhỏ cũng chạy theo, La Tiểu Bảo leo lên xe Karen: “Nhanh lên đồ ngốc!”

Karen hồn hển đuổi theo, trừng mắt nhìn La Tiểu Bảo. Tên nhóc này giỏi thật! Dám sai bảo cô như người hầu!

Trong xe, Thiên Nhã nắm chặt điện thoại mình. Trên màn hình điện thoại là hình cha cô bị trói ở một căn phòng u ám, mặt toàn vết thương.

“Trong vòng một tiếng hãy đến cao tốc XX, không được nói cho bất kỳ ai biết. Nếu không ông ta sẽ chết.”

Thiên Nhã xem lại nội dung tin nhắn, tim đập nhanh như muốn vỡ ra.

Cha, cha không thể xảy ra việc gì.

“Anh lái xe, anh có thể lái nhanh hơn không?” Thiên Nhã nhìn đồng hồ đeo tay. Cao ốc XX cách nơi này rất xa, nếu không lái nhanh hơn thì sẽ không kịp. Cô khẩn trương tới mức trên trán rịn một lớp mồ hôi.

Anh lái xe nhìn Thiên Nhã qua kính chiếu hậu, nói: “Cô xảy ra chuyện gì à?” Người khách này sắc mặt rất khác thường, làm cho anh ta thấy lạ.

Thiên Nhã cứng người, vội vàng nói: “Không có gì, cha tôi ngủ ở nhà, tôi muốn chạy về xem ông ấy thế nào.” Cô thuận miệng nói dối, nhưng câu đó không tính là nói dối hoàn toàn. Đúng là cha cô đã bị thương, còn bị thương không nhẹ.

Anh lái xe nghe xong, thoải mái nói: “Được, tôi sẽ đi nhanh hết sức có thể! Cô ngồi vững nhé!”

Xe tăng tốc làm Thiên Nhã mất thăng bằng, suýt nữa đập đầu vào ghế trên.

Hôm nay ra đường gặp được anh lái xe nhiệt tình như này có thể thấy cô vẫn còn may mắn, cha nhất định sẽ không sao.

“Cô nhanh lên, bị mất đuôi rồi.” Hàng lông mày nhỏ của La Tiểu Bảo nhíu chặt, cậu nhìn xe Thiên Nhã ở đằng trước tăng tốc mà cuống lên.

Karen liếc mắt nhìn cậu: “Không thì em lái xe đi?” Bây giờ đang là giờ tan tầm, xe trên đường đi qua đi lại, muốn đuổi sát nút là việc rất khó.

La Tiểu Bảo hừ lạnh bằng giọng mũi: “Cô chờ đấy, ngày mai tôi đi học lái xe.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Thiên nhã mất tích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Sợ là em còn nhỏ chưa đủ điều kiện học lái xe đâu.” Cô nhìn lướt qua đôi chân ngắn ngủn của La Tiểu Bảo, khinh thường.

La Tiểu Bảo cắn môi, miệng nhỏ phồng lên: “Coi khinh tôi, cô nhất định sẽ chết.”

Karen đắc ý. Hừ, thằng quỷ nhỏ này, bình thường cô toàn bị nó làm cho giận điên lên, cuối cùng cũng có cơ hội chinh rồi.

“Đừng ồn ào, ầm ĩ nữa là mất dấu đấy.” Đấu võ mồm thì đấu võ mồm nhưng việc chính vẫn phải nghiêm túc xử lý. Cô nghiêm mặt nhìn chiếc xe taxi đi đằng trước, lén theo đuôi, không cho nó rời khỏi tầm mắt mình.

“Alo, Lãng Lãng, bọn anh đang ở đường XX, người của em tới chưa?” La Tiểu Bảo nhận được cuộc gọi từ Lạc Lãng, vừa hỏi vừa nhìn xung quanh.

“Ừ, biết rồi.”

Cậu tắt điện thoại rồi nhìn vào kính chiếu hậu. Người của mình đã vào vị trí, người của Lạc Lãng đã đuổi kịp tới đầu đường tiếp theo. Cậu nở nụ cười chiến thắng.

“Sao rồi?” Karen thấy thoải mái hơn khi thấy dáng vẻ đang suy nghĩ của cậu, nhưng cô vẫn nhìn chằm chằm chiếc xe đằng trước.

“Người của mình đã vào vị trí rồi. Hiện tại Lãng Lãng đang nghĩ cách thu định vị và gắn máy nghe trộm lên điện thoại mami Thiên Nhã.”

Karen hít một hơi lạnh. Hai tên nhóc này còn thông minh hơn cả người lớn! Mới này cô còn đang nghĩ không biết có nên nhờ anh họ hỗ trợ không, nhìn tình hình bây giờ chắc không cần.

“Cô gái, phía sau hình như có người theo3đuôi.” Anh lái xe không phải chỉ để trưng cho đẹp. Dù người của La Tiểu Bảo và Lạc Lãng đã làm việc rất cẩn thận nhưng xe của Karen quá mức phổ thông nên dễ bị phát hiện.

Thiên Nhã liếc nhìn kính chiếu hậu phát hiện ra chiếc xe thể thao màu xanh ngọc của Karen. Xe này là bản giới hạn, cực kỳ đắt đỏ thế nên nó cực kỳ bắt mắt trên đường lớn.

Cô giật thót. Làm sao bây giờ? Không thể để bên thứ ba biết. Lần này đi cực kỳ nguy hiểm, nếu dính vào cả Karen thì cô không biết gặp nữa.

“Cắt đuôi đi.” Thiên Nhã nói.

Anh lái xe liếc cô một cái, đáp: “Được.”

“Cẩn thận chút, đừng để bị phát hiện.” La Tiểu Bảo lên tiếng nhắc nhở2nhưng đã muộn. Cậu thấy chiếc xe đằng trước chuyển tay lái, đi vào trong ngõ nhỏ.

Một chiếc xe Audi đi ra từ trong ngõ, cản trở lối đi của bọn họ.

“Khốn kiếp!” Karen thấp giọng chửi.

La Tiểu Bảo cong môi, nói: “Không sao cả, người của chúng ta đã chờ ở đằng trước.” Cấp dưới của cậu và Lạc Lãng kết hợp lại, khu vực này là khu vực trung tâm thành phố, sao có thể không theo đuôi được?

“Nhanh, chúng ta theo sau.” Thấy chiếc xe Audi kia rời đi, La Tiểu Bảo kêu lên.

“Được!” Karen đạp chân ga, đi từ trong ngõ nhỏ ra. La Tiểu Bảo suy đoán hàng ngàn trường hợp nhưng lại không nghĩ tới tài xế taxi kia là một tay đua nghiệp dư. Ngõ nhỏ phổ lớn1trong thành phố A anh ta đã thuộc lòng. Hơn nữa anh ta còn có năng lực phân tích sát nhất định, nhận ra xe của mình đang có rất nhiều xe theo đuôi nên trong lòng anh ta thầm suy đoán. Bằng trực giác của mình, anh ta đoán rằng Thiên Nhã ngồi phía sau đang bị một số phần tử xấu đuôi giết. Sau đó, anh ta sử dụng tất cả vốn liếng mình có, giúp Thiên Nhã cắt đuôi chiếc xe này.

Trên đường xe rất nhiều, hơn nữa xe taxi đó còn đi vào khu vực trung tâm phố sầm uất. Dòng người đi qua đi lại trên phố làm chiếc xe theo dõi rất khó để đi về phía trước.

Lúc Karen đuổi kịp chiếc xe đó thì thấy nó dừng1lại ở trước tòa cao ốc XX. Ở đây còn có mấy chiếc xe khác đỗ, trong xe toàn là người mặc áo đen.

La Tiểu Bảo ra hiệu bằng mắt với người của mình, hoảng sợ: “Nguy rồi!” Cậu chạy xuống xe, đi tới xe taxi trước mặt, mấy người áo đen trên xe gần đó cũng xuống theo.

La Tiểu Bảo dùng ánh mắt sai bảo, người áo đen kéo tài xế taxi từ ghế lái xuống, kéo tới trước mặt La Tiểu Bảo.

“Nói đi, mami tôi đang ở đâu?” La Tiểu Bảo nghiêm mặt hỏi. Sắc mặt và giọng nói hoàn toàn không giống với vẻ bề ngoài đáng yêu khiến người khác yêu thích kia.

Mới này anh lái xe này còn cười trộm nhưng đứng trước đội hình lớn như này, anh ta lại thấy sợ hãi. Bé trai tám sáu bảy tuổi cực kỳ khí phách trước mặt này gọi người kia là “mami”? Thằng nhóc này tuy rất khí thế nhưng không giống người xấu. Lẽ nào anh ta lại là người làm chuyện xấu? Hai chân mềm nhũn, anh ta yếu ớt nói: “Tôi không biết, lúc đầu cô ấy bảo đi tới cao ốc XX nhưng cô ấy lại nhận được một cuộc điện thoại nên xuống xe ở đường Hồng Bắc rồi. Đi rất vội vàng.”

Sắc mặt La Tiểu Bảo thâm sâu khó lường, cậu hít sâu một hơi: “Chúng ta mau đuổi theo.” Chắc chắn Thiên Nhã đang gặp nguy hiểm.

Trước khi chạy Karen còn hung dữ trừng mắt nhìn anh lái xe: “Anh đợi đấy. Nếu Thiên Nhã xảy ra chuyện gì thì anh không tránh khỏi liên quan đâu.”

Anh lái xe cắn môi, cảm thấy rất oan ức. Nhìn tình huống này, hình như anh ta đã vô ý làm chuyện xấu rồi.

“Lãng Lãng, bọn anh bị cắt đuôi rồi. Việc định vị và gắn máy nghe trộm vào điện thoại của mami, em làm được chưa?” Giọng La Tiểu Bảo hơi ưỡ oái, nhưng phần nhiều là lo lắng.

Chuyện này chắc chắn không đơn giản. Người nói chuyện với Thiên Nhã là ai? Tại sao cô lại phải xuống xe giữa đường? Cách giải thích duy nhất là người này hẹn gặp mặt Thiên Nhã, sau đó phòng ngừa việc Thiên Nhã bị theo dõi nên làm thế. Hoặc là, người đó phát hiện ra cô bị theo dõi nên đổi địa điểm khác.

Rốt cuộc là ai?

“Điện thoại mami Thiên Nhã tắt rồi, em không định vị được chứ đừng nói tới việc gắn máy nghe trộm.” Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói lo lắng và tức giận của Lạc Lãng.

La Tiểu Bảo nhú mày, sắc mặt tối sầm lại.

“Không sao cả, sẽ có cách khác thôi.” Cậu tinh táo lại.

Lạc Lăng ở đầu bên kia đường như đã nghĩ được cách mới, hai người nói chuyện điện thoại với nhau vài câu rồi tự phân phó cho thuộc hạ của mình hành động.

Karen và thuộc hạ của hai đứa nhóc truy đuổi khắp phố nhưng không thấy bóng dáng Thiên Nhã đâu.

Trong khi đó, Thiên Nhã nắm chặt tay đi tới một cái khách sạn nhỏ. Cô làm theo chỉ thị của người kia, ném điện thoại mình vào thùng rác ven đường. Khách sạn nằm ở chỗ khuất, hoàn cảnh tối tệ. Có một đôi nam nữ đi ra từ trong khách sạn, nam bụng phệ, tướng mạo thô tục còn nữ trang điểm xinh đẹp, ăn mặc hở hang, nhìn qua là thấy giống kiểu con gái lăng lợ.

Thiên Nhã nhú mày. Cô không thể do dự, cha đang ở trên, cô phải cứu cha! Không thể bỏ cuộc!

Phòng 301.

Thiên Nhã hít sâu một hơi, đẩy cửa vào.

Đột nhiên, cô bị đập một nhát vào gáy. Trước mắt tối sầm, Thiên Nhã ngất xỉu.

Lúc La Tiểu Bảo và Lạc Lăng phá cửa đi vào, phòng 301 đã trống không.

“Sao lại thế này? Chúng ta tới chậm một bước rồi!” Lạc Lăng thấp giọng mắng.

La Tiểu Bảo dùng sức hít thở: “Mami Thiên Nhã chắc chắn đã tới đây.” Ở bên cạnh mami Thiên Nhã một khoảng thời gian dài, cậu đã sớm quen mùi hương đặc trưng trên người cô.

“Làm sao bây giờ? Liệu Thiên Nhã có gặp nguy hiểm không? Chúng ta có nên nói cho anh họ không? Không thấy Thiên Nhã đâu, nhất định anh ấy sẽ phát điên.” Karen gấp tới độ xoay vòng vòng.

Ánh mắt Lạc Lăng lóe lên tia lạnh lẽo: “Đối phương có mưu đồ khác.”

Ánh mắt La Tiểu Bảo hừng hực lửa: “Người nào dám làm mami Thiên Nhã bị thương, anh sẽ cho người đó biết thế nào là sống không bằng chết.” Khí thế mạnh mẽ toát ra từ hai thân hình bé nhỏ.

Karen ngơ ngác nhìn hai người, thoáng thấy yên tâm hơn. Đừng sợ! Dựa vào thực lực và thủ đoạn của hai đứa nhóc này, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm được Thiên Nhã.

Khách sạn Phí Thành.

Kha Từ Thích và Lạc Thần Dương ngồi đối diện nhau. Phòng bao đóng kín cửa, bên ngoài còn có vệ sĩ của Kha Từ Thích canh chừng, có thể nói là kín không một kẽ hở.

Trên danh nghĩa, khách sạn Phí Thành là do một người thương nhân giàu có mở ra, nhưng trên thực tế nó là do cha Kha đầu tư mở cửa. Kha thị dùng cổ phần khống chế khách sạn này.

“Chủ tịch Kha nói đi, có chuyện gì mà anh phải tới tận khách sạn Phí Thành nói chuyện? Hình như tôi và anh không thân thiết đâu.” Lạc Thần Dương vắt chéo hai chân, nói với giọng không thêm đề tâm. Người ngoài không biết nhưng chưa chắc Lạc Thần Dương không biết. Khách sạn Phí Thành là nơi tầng lớp lãnh đạo của Tập đoàn Kha thị dùng để thương nghị chuyện cơ mật. Giống như khách sạn Lạc Thần, luôn luôn có vài phòng bao được bảo vệ nghiêm ngặt.

“Phó Chủ tịch Lạc, vào thời điểm này mà cậu vẫn muốn đối địch với tôi sao?” Lạc Thần Dương trong mắt Kha Từ Thích bây giờ không giống với tên lạnh nhăng mà mọi người hay đồn đại nữa. Anh ta là người có năng lực bày mưu tính kế, chẳng qua là anh ta cố tình sa đọa, không đối mặt với hiện thực thôi.

Lạc Thần Dương nhìn đáng vẻ nghiêm túc của Kha Từ Thích, cười phá lên: “Chủ tịch Kha, lời này hay đấy. Giữa anh và tôi còn thù địch nhau?”

“Tôi tin rằng tình huống bây giờ Phó Chủ tịch Lạc biết được chút ít. Tuy tôi không phải người nhà họ Lạc, tuy vẫn còn nút thắt chưa mở ra nhưng tôi tin là những gì tôi biết thì cậu cũng biết.” Kha Từ Thích nhìn chăm chăm anh ta, như thể muốn moi ra được tin tức từ trên nét mặt của đối phương.

Nụ cười của Lạc Thần Dương nhạt dần, thay vào đó là biểu cảm khiến người ta đoán không ra: “Vậy anh đứng bên nào?”

Xét từ bất cứ góc độ nào, Kha Từ Thích cũng không nên đứng về phe Lạc Thần Hi. Địa vị Tập đoàn Kha thị luôn bị chèn ép ở thành phố A bởi Tập đoàn Lạc Thần. Sở dĩ Tập đoàn Lạc Thần có năng lực lớn mạnh và thủ đoạn như vậy là vì có Lạc Thần Hi. Hơn nữa, Kha Từ Thích yêu La Thiên Nhã, dường như là tình địch của Lạc Thần Hi.

“Tôi không thích bỏ đá xuống giếng, mặc kệ là đứng ở góc độ đạo đức hay thương trường.” Kha Từ Thích quả quyết.

Lạc Thần Dương hừ lạnh, trong lòng kinh ngạc, ánh mắt trở nên âm trầm: “Anh không cần phải khoảng vũng nước đục này.”

Kha Từ Thích nhìn anh ta, cất giọng sự âm trầm mình mới thấy vào đáy mắt: “Cậu đứng ở bên nào?”

Lạc Thần Dương cười khò, buông tay: “Anh nói xem? Chọn một trong hai, anh nói xem tôi nên đứng về phía nào?”

Kha Từ Thích nhìn anh ta, im lặng một lúc lâu.

Sau đó, anh nói: “Cậu nên biết, cha cậu không có bản lĩnh này. Hơn nữa, ông ta chỉ biết dẫn Tập đoàn Lạc Thần đi xuống, thậm chí là phá sản.”

Con người Lạc Thần Dương mở lớn, xẹt qua tia lạnh lẽo: “Anh có ý gì?”

Kha Từ Thích cười lạnh: “Tôi và Lạc Thần Hi đã điều tra. Cha cậu đúng là một tên cáo già, ông ta chẳng lưu lại bất cứ manh mối gì, mọi việc làm kín kẽ. Người bạn hợp tác với ông ta cũng ăn giấu rất tốt, rất thần bí.”

Lúc nói chuyện, Kha Từ Thích quan sát sự thay đổi trên mặt Lạc Thần Dương, không buông tha bất cứ tin tức gì thông qua nét mặt anh ta.

Thấy được trong mắt anh ta vẻ nghi ngờ và mờ mịt, anh thăm thò phào nhẹ nhõm. Anh thấy may mắn vì chuyện đối nghịch này nhằm vào đối thủ một mất một còn của mình.

Có thể, ông ta thật sự không tham dự vào.

Chương 171: Bỏ đá xuống giếng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Anh biết nhiều như thế, anh có tính toán gì không?”

Kha Từ Thích nhìn anh ta: “Thế còn cậu? Lẽ nào cậu biết từ trước?” Kha Từ Thích nghi ngờ, đương nhiên anh không trông cậy Lạc Thần Dương nói sự thật cho mình.

Đúng lúc này, chuông điện thoại Kha Từ Thích vang lên. Sau khi nhận điện thoại, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

“Chuyện tối nay nói sau đi.” Anh khẩn trương.

Lạc Thần Dương nhướn mày, nói: “Chuyện gì thế?”

Kha Từ Thích do dự một lúc rồi nói: “Không thấy Thiên Nhã đâu.”

Lạc Thần Dương kinh ngạc: “Từ lúc nào?”

Ánh mắt Kha Từ Thích xẹt qua tia thăm dò, nhìn anh ta với ý vị sâu xa.

Lạc Thần Dương không phải người ngốc, anh ta hiểu ánh mắt Kha Từ Thích nhìn mình là có ý gì. Anh ta không vui: “Đừng nghi ngờ tôi, lần này không phải tôi.” Sau việc liên quan tới Karen, anh ta đã bị dạy dỗ một trận rồi. Dựa vào kinh nghiệm của mình, anh ta không thể làm trò đùa dai này được.

Tìm Kha Từ Thích thoát lại. Nếu không phải Lạc Thần Dương thì chuyện này kinh khủng hơn tưởng tượng rồi.

“Này, có tin tức gì nhớ nói cho tôi biết.” Lạc Thần Dương nhìn theo bóng Kha Từ Thích rời đi, hét lên.

Kha Từ Thích làm dấu “ok” rồi đẩy cửa đi.

Phòng bao còn lại một mình Lạc Thần Dương. Nét mặt anh ta hiện rõ vẻ nghi ngờ, sao Thiên Nhã lại mất tích vào lúc này?

Kha Từ Thích chạy tới đúng lúc Karen đang loay hoay ở nhà.

“Tiểu Bảo đâu?” Kha Từ Thích nhìn căn nhà trống vắng, lo lắng hỏi. Trên trán anh rịn một tầng mồ hôi.

“Tiểu Bảo chạy đi nhờ một người bạn điều tra tung tích Thiên Nhã rồi.” Karen không dám chỉ thẳng nơi La Tiểu Bảo đi, vì bây giờ cậu đang cùng Lạc Lăng truy tìm tung tích Thiên Nhã.

Sự lo lắng trên mặt Kha Từ Thích càng hiện rõ hơn: “Bạn của Tiểu Bảo? Có tin được không?”

Karen gật đầu chắc nịch.

Tiếp đó, Karen thuật lại cho Kha Từ Thích nghe Thiên Nhã mất tích như thế nào. Đương nhiên chuyện La Tiểu Bảo và Lạc Lăng phái thuộc hạ đi tìm cô không nói, cô chỉ nói mình và La Tiểu Bảo lái xe lần theo dấu vết nhưng bị mất dấu.

Kha Từ Thích nhíu mày, tay nắm chặt thành quyền. Anh cắn răng, ánh mắt dần âm đạm khi nghe cô nói, bàn tay nặng nề đặt một quyền lên khay trà thủy tinh trên bàn, máu trên tay chảy ra.

“Anh họ!” Karen kinh hoàng, nhìn máu trên tay Kha Từ Thích nhỏ xuống, tim cũng như rí máu theo.

“Anh không sao.” Kha Từ Thích ngăn hành động muốn xem vết thương của cô. Anh lấy điện thoại ra gọi cho cấp dưới, ra chỉ thị, sau đó vội vã muốn rời đi.

“Em ở nhà đợi tin, bên La Tiểu Bảo anh sẽ phái người bảo vệ thẳng bé.”

“Anh họ, vậy còn anh?” Karen lo lắng hỏi. Sắc mặt Kha Từ Thích căng thẳng, từ trước tới nay cô chưa từng thấy dáng vẻ này của anh. Trước giờ anh luôn bình tĩnh, thản nhiên nắm chặt tất cả. Trên thế giới này, ngoại trừ Thiên Nhã, có lẽ không có người thứ hai khiến anh ấy như thế này.

“Anh đi tìm Thiên Nhã. Anh không thể để bất cứ thứ gì làm tổn thương tôi cô ấy.”

“Anh cẩn thận nhé.” Karen nhìn theo bóng dáng anh. Nếu như cô không xích mích với cha mẹ, sống chết không chịu về nhà thì cô cũng có thể cho người hỗ trợ đi tìm. Địa vị và mạng lưới quan hệ của cha ở thành phố A khá lớn, đáng tiếc bây giờ cô không làm được gì cả.

Cô cắn răng, bấm điện thoại gọi về nhà.

Cửa lớn bệnh viện đột nhiên xuất hiện hơn mười xe của giới truyền thông, các phóng viên nhao nhao cầm máy chụp hình. Đội hình lớn mạnh này xông về phía cửa bệnh viện, một nhóm bảo vệ lớn thuộc Lạc thị đang đứng chắn bên ngoài cửa chính, liều mạng không cho giới truyền thông vào trong bệnh viện.

Hạ Vân Cẩm vừa mới xuống xe đã có mười người xông tới vây lại, đèn flash nháy liên tục.

“Lạc phu nhân, nghe nói Chủ tịch Lạc bị đâm, hiện tại đang nguy hiểm tới tính mạng, lành ít dữ nhiều. Xin hỏi, chuyện này là thật sao?”

Hạ Vân Cẩm sốt ruột. Mới nãy cô ta ở nhà nhận được điện thoại nói rằng tình trạng của Lạc Thần Hi chuyển biến xấu, có thể nguy hiểm tới tính mạng. Sao lại có chuyện này? Không phải trước đó tình trạng của anh vẫn ổn định, sắp tỉnh lại à?

“Lạc phu nhân, cô tiết lộ một chút đi. Là ai đã ra tay với Chủ tịch Lạc ạ? Chân tướng của việc này đã tra ra chưa? Bên phía cảnh sát có hành động gì không? Tập đoàn Lạc Thần sẽ có hành động gì?”

Đối mặt với các phóng viên da mặt dày này, Hạ Vân Cẩm nhũn mảy, không nói một lời. Cô đi vào dưới sự hộ tống của vệ sĩ ở hai bên.

“Lạc phu nhân, cô tiết lộ chút đi.” Các phóng viên truyền thông không từ bỏ ý định, ngược lại còn sung sức hơn.

“À!” Trong lúc hỗn loạn, không biết ai đạp phải chân ai trong mười mấy phóng viên, từng người một ngã xuống.

Hạ Vân Cẩm bị đẩy ngã, rất nhiều người đề lên người cô ta. Cô ta hét lên một tiếng thảm thiết, trước mắt tối sầm lại, ngất xỉu.

“Cái gì? Tính mạng cha bị đe dọa?” Trong phòng bao đặc biệt của quán cà phê Thiên Vũ, La Tiểu Bảo nhảy ra khỏi vị trí, trên khuôn mặt đáng yêu lộ ra biểu cảm không thể tin được.

Lạc Lăng vừa trở về từ bệnh viện, nói cho La Tiểu Bảo biết tin này. Cậu cũng không tin được nhưng đây là sự thật.

“Chính xác là như vậy.”

Tin tức này mang tới sự đã kích nặng nề cho cả hai cậu bé. Mami Thiên Nhã mất tích, bây giờ ngay cả tính mạng cha cũng bị đe dọa. Ông trời ơi! Ông điên rồi!

“Tối nay Kha Từ Thích và Trình Đạo Phu sẽ tổ chức họp báo, còn Lạc Dương Hiền được cụ Lạc tạm thời giao cho quyền quản lý Tập đoàn Lạc Thần. Kha thị trả lời phỏng vấn bên Hoa Đoàn rằng sẽ cùng hợp tác với Tập đoàn MG, Tập đoàn Kha thị một bước hợp tác với ba nơi.” Ánh mắt Lạc Lăng lộ ra tia sáng sâu không lường được.

La Tiểu Bảo và Lạc Lăng bày ra vẻ mặt nghi ngờ giống y hệt nhau: “Sao chuyện này có thể xảy ra?” Đây không phải là muốn tuyên bố cho cả thế giới biết chẳng mấy chốc Lạc Dương Hiền sẽ thay cha nắm giữ toàn bộ Tập đoàn Lạc Thần sao?

“Kha Từ Thích là đồ giầu đồ bần leo! Nhìn tình huống này, có lẽ là chú ta và Lạc Dương Hiền đã đạt được thỏa thuận gì đó, hỗ trợ lẫn nhau.” Lạc Lăng cười nhạt, khinh bỉ.

“Không đâu.” La Tiểu Bảo xua tay, vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ.

Lạc Lăng hơi híp mắt lại: “Không? Vậy anh nói xem chú ta đang định làm gì?”

La Tiểu Bảo bình tĩnh nói: “Càng vào lúc quan trọng càng phải tỉnh táo. Tuyệt đối không được làm rối loạn hướng suy nghĩ của mình. Trước mắt, mấy cái này mới là suy nghĩ của mình thôi, chú Từ Thích là người thế nào anh biết rõ, nhân lúc cháy nhà mà hỏi của không phải việc chú ấy làm. Lăng Lăng, tin anh.”

Lạc Lăng nghi ngờ. Mỗi quan hệ giữa cậu và Kha Từ Thích không thân thiết như La Tiểu Bảo. Nhưng nhìn chú Thích này từ góc độ nào cũng thấy chú ấy là một người hiền lành, chung tình với Thiên Nhã, rất quan tâm La Tiểu Bảo, thậm chí còn rất nhân từ với kẻ thù.

Cậu cười lạnh: “Xem ra chuyện này càng ngày càng phức tạp rồi.”

“Mặc kệ thế nào chúng ta cũng phải phá được cửa ải chỗ mami Thiên Nhã. Rất có thể chú Từ Thích đang bị uy hiếp.” La Tiểu Bảo nhướn mày. Cậu rất lo lắng, không biết bây giờ mami Thiên Nhã ra sao rồi. Nếu đối phương bắt cóc Thiên Nhã vì muốn uy hiếp Kha Từ Thích thì còn có thể hiểu được. Nhưng cậu không hiểu tại sao mami Thiên Nhã lại tự dâng mình tới cửa. Tại sao mami lại có ý đề cho tài xế taxi cắt đuôi việc cậu theo dõi? Chẳng lẽ đối phương mang người nào đó hoặc chuyện gì ra để uy hiếp Thiên Nhã?

“Là ai đây?” Thật ra câu trả lời đã được vẽ ra sinh động như thật.

Năng lực lớn mạnh tới mức cả cậu và La Tiểu Bảo kết hợp lại cũng không tra ra được gì. Cho tới bây giờ vẫn không tìm được Thiên Nhã, rốt cuộc người đứng sau mạnh tới mức nào? Nhìn bao quát thành phố A, người có năng lực này chỉ có duy nhất một người.

“Cụ Lạc?” Hai người đồng thời lên tiếng.

Trong hai đôi mắt đều lộ ra ánh sáng lạnh lẽo sâu thẳm.

“Đêm nay chúng ta có chút chuyện cần làm rồi.” Lạc Lăng lạnh lùng nói.

“Đúng thế.” La Tiểu Bảo nhếch môi cười nhạt.

Lạc Dương Hiền đang trên đường tới Tập đoàn Lạc Thần thì gặp tai nạn giao thông. Chủ tịch tạm thời của Tập đoàn Lạc Thần, Lạc Dương Hiền phải nhập viện.

Tin tức này truyền ra làm cho đám phóng viên tới chặn kín cửa lớn Tập đoàn Lạc Thần, hiện trường náo nhiệt, tiếng thảo luận ồn ào.

Trình Đạo Phu và Kha Từ Thích đang ngồi mang vẻ mặt khác nhau. Trình Đạo Phu làm như vô tình liếc mắt nhìn Kha Từ Thích, khóe miệng nhếch lên nụ cười ẩn ý.

“Chủ tịch Trình, nghe nói Chủ tịch tạm thời Lạc Dương Hiền đang trên đường tới thì gặp tai nạn giao thông. Hội nghị tối nay có nên hủy bỏ không?”

“Đúng thế. Không biết Chủ tịch Kha có ý kiến gì với sự cố phát sinh không? Hiện nay Tập đoàn Lạc Thần đang bị rối loạn, Chủ tịch hay Chủ tịch tạm thời đều phải nhập viện. Không biết trong chuyện này có gì mờ ám không?”

“Khụ khụ.” Trình Đạo Phu ho khan, cắt đứt tên phóng viên đang mồm năm miệng mười.

“Sự cố phát sinh tối nay là chuyện đáng tiếc. Hội nghị này của chúng tôi sẽ tạm hoãn lại. Để mọi người chịu khổ rồi, chút nữa mọi người cứ tự nhiên ở lại thưởng thức tiệc rượu. Tôi xin phép đi trước!” Trình Đạo Phu vừa nói vừa nở nụ cười xã giao.

“Chủ tịch Kha, chúng ta đi thôi.” Ông bảo với Kha Từ Thích bên cạnh.

Kha Từ Thích lịch sự khom người với đám phóng viên, cất bước rời khỏi phòng họp.

Tại Tập đoàn Lạc Thần.

Mọi người trong công ty hết sức bàng hoàng. Khoảng một tuần rồi Chủ tịch không xuất hiện trước mặt mọi người, mấy ngày hôm trước lại lộ ra tin Chủ tịch bị đâm, hiện đang nguy hiểm tới tính mạng. Phu nhân chủ tịch cũng bị thương ngay trước cổng bệnh viện, Chủ tịch tạm thời thay thế đang trên đường tới họp báo lại xảy ra tai nạn giao thông. Tai họa đang dồn dập đổ về phía Tập đoàn Lạc Thần.

Bây giờ, người có thể làm chủ cục diện này là Phó Chủ tịch Lạc bình thường chỉ đi làm cho có.

“Phó Chủ tịch, sáng nay cô phiếu tập đoàn sụt giảm nghiêm trọng, hiện tại đã đạt tới mức thấp nhất trong lịch sử.” Lạc Thần Dương đang rút tay túi quần thông dong đi về phía phòng làm việc thì có một cán bộ cấp cao lo lắng báo cáo lại với anh ta.

Lạc Thần Dương cau mày: “Sao không nói sớm?” Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ sắp tới giờ ăn trưa rồi.

Cán bộ cấp cao vừa thấy oan ức vừa tức giận: “Phó Chủ tịch, cậu tắt máy, gọi thế nào cũng không được.”

Lạc Thần Dương lôi điện thoại ra xem, gãi đầu xấu hổ nói: “Ừ nhỉ, tôi quên mở máy.”

Mọi người trong phòng làm việc tối sầm mặt, Phó Chủ tịch có thể làm chủ cục diện này không? Nhìn thế nào cũng thấy anh ta như người trên mây.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Cuộc họp khẩn cấp

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Phó Chủ tịch, bây giờ chúng ta phải mở cuộc họp khẩn cấp.” Cán bộ cấp cao nghiêm mặt nói.

Lạc Thần Dương nhún vai: “Mở đi.” Trong phòng họp

Lạc Thần Dương ngồi vắt chéo hai chân, ngồi trên ghế chủ tịch với vẻ mặt không muốn sống nữa

Bên cạnh anh ta là trợ lý, bên dưới là các thành viên trong ban hội đồng quản trị và nhân viên cấp cao của công ty

“Nói đi, mọi người có cách gì không?” Lạc Thần Dương ném bút trên tay lên mặt bàn, giọng nói lười biếng

Lạc Dương Phong cực kỳ bất mãn với thái độ này của cháu mình

Bây giờ là lúc nào rồi mà cháu trai ông ta vẫn giữ bộ dạng cá lợ phát phơ như này? Thật sự không có chí tiến thủ! “Thần Dương, Tập đoàn Lạc Thần đang bị nguy cơ bao vây tứ phía

Thần là Phó Chủ tịch, cháu không nên đưa ra phương án sao?” Ông ta nhắc nhở

Lạc Thần Dương chớp mắt vô tội: “Người chú tốt của cháu, sao cháu lại không quan tâm được? Không phải cháu đã phản phó cấp dưới đi khổng chế mức độ cổ phiếu đang sụt giảm nghiêm trọng rồi sao? Còn nữa, Thư ký Hạ, nói cho mọi người xem đã bắt được tên hung thủ đâm Chủ tịch chưa?” Hạ Nhất Y nghiêm mặt, hơi nhíu mày, nhìn qua như đang tự trách: “Phó Chủ tịch, 3 tạm thời chưa tra ra được.” Lạc Thần Dương buông thông tay, nói: “Nhìn đi, cái này không nên trách tôi, tôi đã cố gắng hết sức.” “Phó Chủ tịch Lạc, cậu nên biểu hiện tốt một chút

Lần này mọi chuyện liên quan tới sống chết của Tập đoàn Lạc Thần đều đang nằm trong tay cậu.” Hạ Chi Hoa nói một câu với ý nghĩa sâu xa.

Lạc Thần Dương cười nhìn Hạ Chi Hoa: “Chủ tịch Hạ, có phải ông nói quá lời rồi không? Tập đoàn Lạc Thần không có anh tôi nhưng vẫn còn cha tôi mà? Dù cho không có cha tôi thì vẫn còn ông cụ Lạc đấy, lui thêm chút nữa mà nói, không có ông cụ Lạc còn có ông mà.” Câu này nghe như đang soi mói nhưng thật ra có ẩn ý khác

Sắc mặt Hạ Chi Hoa thay đổi, nhưng sau đó ông ta lập tức khôi phục lại sắc mặt ban đầu, cười ngược ngược: “Phó Chủ tịch Lạc lạc quan quá, vào thời điểm này còn nói đùa được.”

Lạc Thần Dương cười ha ha, tiếng cười làm cho cả những người nghiêm túc nhất trong phòng họp này cũng thấy bất ngờ.

Từng thành viên trong ban quản trị và nhân viên cấp cao trừng mắt nhìn Lạc Thần Dương, lửa cháy tới nơi rồi mà anh ta không biết nóng sao?

“Phó Chủ tịch Lạc! Hôm nay chúng ta tổ chức buổi họp này là để tìm ra cách giải quyết nguy cơ, không phải để xem cậu cười người khác!” Một thành viên già nua trong ban hội đồng quản trị bị thái độ của Lạc Thần Dương chọc giận, ngay cả chòm râu hoa râm cũng rung rung, nhìn hết sức khó hài.

“Xin lỗi mọi người, tôi tới muộn.” Bên ngoài phòng họp truyền tới giọng nói của Lạc Dương Hiền, mọi người nhao nhao quay mặt ra nhìn.

Tay trái Lạc Dương Hiền quần vãi xô, cổ định bằng cách vòng vai lên cổ

Trên khuôn mặt đa mưu túc trí kia là vẻ sáng láng, dường như quan rộng mở

Ông ta cầm một tập tài liệu đi tới chỗ Lạc Thần Dương đang ngồi, ném tới trước mặt anh ta, nói: “Thằng nhóc này còn ngồi đây à?” Lạc Thần Dương cong môi, liếc mắt nhìn tập tài liệu trên bàn, nói: “Haiz, ngồi vị trí này khiến móng con đau nhức, chả muốn thì cha ngồi đi.” Anh ta ưỡ oai đứng lên, còn miễn cưỡng ngáp một cái trước mặt mọi người rồi ngồi xuống vị trí bên cạnh.

Lạc Dương Hiền nhìn đáng vẻ lưu manh của con trai, hừ lạnh, ngồi xuống ghế chủ tịch.

“Các vị, đây là quyết định bổ nhiệm chủ tịch mới của Chủ tịch Lạc

Chủ tịch Lạc hiện tại đang hôn mê bất tỉnh nằm trong bệnh viện, thị trường chứng khoán của công ty thay đổi, làm tổn hại nghiêm trọng đến danh dự tập đoàn

Tập đoàn Lạc Thần gặp nạn, thân là một thành viên, tôi nên đứng ra gánh vác trách nhiệm đưa tập đoàn đi qua cửa ải khó khăn này

Một quốc gia không thể có một ngày không chủ, Tập đoàn Lạc Thần giống như một vương quốc thương nghiệp ở thành phố A, Trung Quốc, thậm chí nó cũng có lực ảnh hưởng trên thế giới

Hiện tính mạng Chủ tịch Lạc đang bị đe dọa, chỉ sợ là...”

Nói tới đây, Lạc Dương Hiền tỏ vẻ “đau lòng”

“Chỉ sợ là không thể cứu được.” Giọng nói của ông ta không to không nhỏ nhưng đủ để mọi người trong phòng họp đều nghe thấy

Hạ Nhất Y nghe được tin này, lão đảo rồi ngã xuống, thu hút sự chú ý của mọi người

“Thư ký Hạ, cô không sao chứ?” Lạc Thần Dương nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của cô ta, ánh mắt mang theo ý dò xét

Hạ Nhất Y đứng lên, cố gắng không chế cảm xúc của mình

Sắc mặt trắng bệch nhưng cô vẫn cố nở nụ cười chuyên nghiệp: “Xin lỗi, tôi không sao.” Lạc Dương Hiền nhíech miệng nở nụ cười không dễ phát hiện, đắc ý: “Ý của Chủ tịch Lạc, tin rằng mọi người đã hiểu rõ

Chẳng qua, nếu mọi người có lời dị nghị gì với người kế thừa chức Chủ tịch là tôi thì mọi người có thể nói ra

Dù sao lần ủy nhiệm này không qua sự thống nhất của ban hội đồng quản trị, không công bằng, nhưng mọi người nên hiểu rõ đây đang trong lúc nguy cấp.” Ông ta vừa nói vừa làm như vô tình mà nhìn Lạc Dương Phong-người này giờ không vui vì không nói được gì.

Vị trí Chủ tịch Tập đoàn Lạc Thần là sản đầu của nhà họ Lạc

Người có tư cách tranh đoạt chức vụ này chỉ có Lạc Dương Hiền và Lạc Thần Hi

“Có anh Cả đảm nhận chức chủ tịch, quá tốt rồi.” Mặc dù không cam tâm nhưng Lạc Dương Phong biết tâm cơ và thủ đoạn của mình không bằng Lạc Dương Hiền

Hơn nữa đây là do Chủ tịch Lạc tự mình bỏ nhiệm, chẳng lẽ ông ta đi chống đối?

“Quyết định vậy đi, để Dương Hiền tiếp nhận chức vụ chủ tịch này là sự lựa chọn tốt nhất.” “Đúng vậy

Dương Hiền, năng lực của cậu thế nào mọi người đều biết, đừng khiêm tốn

Việc quan trọng nhất bây giờ là hóa giải nguy cơ của Tập đoàn Lạc Thần, giảm mọi tổn thất giảm xuống mức thấp nhất.”

Lạc Dương Hiền lộ ra nụ cười thỏa mãn, nói: “Được, nếu mọi người không phản đối thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh.” “Khoan đã, ai nói không có ai phản đối

Tôi phản đối.” Ngoài cửa truyền tới giọng nói non nớt mà bình tĩnh.

Mọi người ồn ào quay về phía phát ra âm thanh đó, thấy một đứa nhóc mặc vest ngẩng đầu uốn ngược đi vào, rất có phong thái vương giả, theo sau là vệ sĩ

Cậu chấp hai tay sau lưng, ánh mắt tự tin nhìn chăm chăm Lạc Dương Hiền đang ngồi ở vị trí chủ tịch.

Cậu bé này có khuôn mặt giống y hệt Lạc Thần Hi, thêm cả khí chất cao quý bẩm sinh nữa thì dù mọi người chưa gặp cậu cũng biết cậu là con ai, hưởng hờ tất cả mọi người ở đây đều đã gặp Lạc Lăng

Nhưng không ai biết, người có ngoại hình giống Lạc Lăng này không phải Lạc Lăng, đây là người anh em sinh đôi của cậu, La Tiểu Bảo

Lạc Thần Dương hứng thú nhìn cháu mình, nhíech miệng cười khẩy.

Về xào quyết trên mặt Lạc Dương Hiền trở nên âm trầm

Ông ta híp mắt lại nhìn La Tiểu Bảo, hình như cảm thấy chưa đủ nên còn cười châm biếm: “Lăng Lăng, sao cháu không ở nhà lo học cho giỏi mà chạy tới đây góp vui làm gì? Đây là phòng họp của Tập đoàn Lạc Thần, cháu là một đứa trẻ, không nên tới đây.”

La Tiểu Bảo liếc mắt nhìn ông ta, hừ lạnh

Cậu ngồi xuống ghế mà hai người vệ sĩ đã chuẩn bị, cái ghế đó được đẩy tới bên cạnh Lạc Dương Hiền

Cậu đưa mắt quan sát tất cả mọi người trong phòng họp, nhìn mọi thứ bằng nửa con mắt cũng khiến người khác run sợ

“Mọi người, tôi tới để tạm thời đảm nhiệm chức vụ chủ tịch.” Cậu nói này đơn giản nhưng lại làm người khác bàng hoàng

Lời này vừa thốt ra đã làm những người ngồi bên dưới nghi ngờ

Cơ mặt Lạc Dương Hiền giật giật

Ông ta nhìn sùòn mặt La Tiểu Bảo rồi lại nhìn những thành viên hội đồng ban quản trị đang ngồi bên dưới, khóe miệng nở nụ cười giễu cợt

“Tên nhóc này, cháu đang vượt mặt cụ nội? Cháu nói thay mặt đảm nhiệm thì cháu sẽ được thay mặt đảm nhiệm chắc? Cháu có biết Tập đoàn Lạc Thần là bát com, ước mơ và tâm huyết của bao nhiêu người không?” Ông ta nói với giọng lạnh lùng mà kiêu ngạo

Một tên nhóc không biết sống chết là gì mà dám tới đây tranh chức chủ tịch với ông ta? Một cặp cha con khó đánh bại, cha vừa ngã xuống con đã ra trận phá hủy

Trên khuôn mặt non nớt của La Tiểu Bảo là nụ cười như đã nắm chắc mọi thứ: “Đương nhiên tôi biết Tập đoàn Lạc Thần đối với mọi người, đối với nhân viên thậm chí đối với xã hội này quan trọng như thế nào

Vì vậy tôi mới tới đây ngăn cản ông Cả nhậm chức.” Nghe xong, sắc mặt Lạc Dương Hiền tối sầm lại.

“Lăng Lăng, cháu đừng bướng bỉnh nữa

Cháu mau về nhà chăm sóc mami hoặc tới bệnh viện chăm sóc cha đi.” Lạc Dương Phong nghĩ đơn giản là Lạc Lăng đang hồ đồ nhưng ông ta vẫn nhìn trúng đứa cháu trai này

Riêng cái khí chất vương giả và cử chỉ phi thường kia đã giống Lạc Thần Hi rồi

Ông ta tin rằng không cần thời gian quá lâu, đứa cháu trai này sẽ xuất sắc giống như Lạc Thần Hi, thậm chí còn là tình huống trò giỏi hơn thầy

Nghĩ tới đây, ông ta thầm ganh ghét trong lòng, sao con trai ông ta không sinh được một đứa thông minh như này? La Tiểu Bảo nở nụ cười đẹp mắt, nhìn qua giống như đúc ra từ một khuôn với Lạc Thần Hi

Ngay cả nụ cười rộ của cậu cũng mang theo mấy phần tà khí, không chịu lép vế, khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

“Cha tôi mạng lớn, chuyện tình lại chỉ là sớm hay muộn

Tôi nghĩ việc bây giờ tôi cần làm là thay cha xử lý tốt công việc của Tập đoàn Lạc Thần, chờ ngày cha tôi về.” Cậu tin rằng chuyện này sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Lạc Dương Hiến bức mình vì thái độ phách lối của La Tiểu Bảo

Sao chuyện này lại xảy ra? Một đứa trẻ bảy tuổi mà ông ta còn không đầu lại được thì sao gọi là Lạc Dương Hiến?

“Cha cháu dạy cháu làm người như thế à? Phải luôn khiêm tốn khi đối nhân xử thế, đừng nghĩ mình thông minh thì có thể giải quyết được mọi vấn đề

Xem ra cụ nội đã quá cưng chiều cháu, nên cháu mới không biết lý lẽ như này.” Lạc Dương Hiến nói với giọng chua ngoa

Trước đây ông bị Lạc Thần Hi chèn ép, bây giờ Lạc Thần Hi nằm trong bệnh viện hấp hối thì tới lượt đứa con trai vất mũi chưa sạch của Lạc Thần Hi chèn ép

Quá khinh người rồi! “Nói nhảm nhiều làm gì, chúng ta dùng hành động để nói chuyện.” La Tiểu Bảo không thèm nhìn ông ta, tự tin nói.

Sắc mặt Lạc Dương Hiến đen như đáy nồi

Có khoảnh khắc ông ta đã muốn nhào tới làm một nhát giết chết La Tiểu Bảo

Nhưng rồi ông ta lại cười một cách thâm sâu khó dò.

“Hả? Thế cháu thử nói xem dùng hành động để nói chuyện là như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Hào quang rực rỡ của bảo bối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

La Tiểu Bảo nhìn mọi người đang ngồi bên dưới, chậm rãi nói: “Trong vòng hai ngày, tôi sẽ ổn định thị trường chứng khoán, giúp Tập đoàn Lạc Thần đứng dậy như bình thường

Đồng thời, tôi sẽ mang tới cho mọi người một tin vui.” Ánh mắt cậu lóe lên tia sáng, tựa như ánh sáng xanh trong bóng tối sâu thẳm, mê hoặc người khác tiến tới.

Bên dưới có tiếng thảo luận nho nhỏ, các cổ đông ghé tai nhau nói, tỏ ra không tin

Lạc Dương Hiến cười to: “Đúng là một đứa nhóc kiêu căng

Nếu như cháu thất bại thì sao?” La Tiểu Bảo hừ lạnh: “Thất bại thì tôi sẽ nhường lại cho ông hai mươi phần trăm cổ phần Tập đoàn Lạc Thần, thế nào?” Tiếng ồn ào bên dưới càng lớn hơn

Không ngờ Lạc Thần Hi lại giao hai mươi phần trăm cổ phần cho Lạc Lăng

Hai mươi phần trăm, thế này lại đại cổ đông rồi.

Đôi mắt Lạc Dương Hiến lóe lên tia giao hoạt, khóe miệng nở nụ cười đắc ý

“Tiểu tử tông của ông, cháu thế này là đang náo loạn thái quá đấy

Nhanh về đi, sao mẹ cháu không chăm sóc cháu cẩn thận mà lại để cháu chạy tới đây can quấy chứ.” Hạ Chi Hoa đang ngồi im theo dõi diễn biến cũng không nhịn được mà lên tiếng

Lạc Lăng là cháu ngoại của ông

Ông ta biết Lạc Thần Hi là vì Lạc Lăng nên mới cưới con gái mình nhưng ông ta không ngờ Lạc Thần Hi lại đem sáu mươi phần trăm cổ phần trong tay chuyển một phần ba sang cho Lạc Lăng

Nếu Lạc Lăng chấp tay tặng hai mươi phần trăm cổ phần cho Lạc Dương Hiến thì nhà họ Hạ tổn thất lớn mất.

“Chủ tịch Hạ, ông gấp cái gì? Cháu ngoại ông đã suy nghĩ từ trước, nắm chắc mấy phần rồi, sao chúng ta không thử đồng ý với cháu ấy, để cho nó có cơ hội thể hiện tài hoa và năng lực?” Lúc này tới lượt Lạc Dương Hiến tỏ vẻ thần nhiên nhưng trong lòng đang mừng thầm

Có thể dễ dàng chiếm được hai mươi phần trăm cổ phần trong tay Lạc Thần Hi, thế này có phải quá lợi cho ông ta không?

Hừ, có trách cũng phải trách con trai của Lạc Thần Hi quá tự tin với IQ của mình,2miệng còn hôi sữa mà không biết tốt xấu dám cùng ông ta khiêu chiến

Nếu như vậy thì tốt quá rồi, ông ta sẽ để cho cha con nhà này thua triệt để.

“Vậy tôi phải cảm ơn bác đã cho tôi cơ hội

Lăng Lăng sẽ không để mọi người thất vọng.” La Tiểu Bảo cười hết sức đáng yêu, cái khí thế vừa rồi biến mất không còn tăm hơi, khiến người khác không nhận được muốn đi lên hôn một cái.

Mọi người day trán, người đeo kính thì bỏ kính ra lau mắt kính, người không đeo kính thì dụi mắt

Ồ ơ, cái này là ảo giác sao? Sao lại có một đứa bé có biểu cảm và khí thế khác như này?

Hạ Chi Hoa nhìn cháu trai mình, không thể không chế được sự ảo não trên khuôn mặt

Lạc Dương Hiền nhìn La Tiểu Bảo, trong lòng âm thầm tính toán phần thắng của mình

Lạc Thần Dương cũng nhìn chăm chăm sườn mặt La Tiểu Bảo, ánh mắt lúc thì sáng rực, lúc thì trở nên nghi ngờ

Hạ Nhất Y nhìn dáng người bé nhỏ của La Tiểu Bảo, cảm giác như mình đang trông thấy Lạc Thần Hi

Cô ta vừa ghen tị, vừa hâm mộ.

Cô ta ghen tị với Hạ Vân Cẩm vì có thể sinh cho Lạc Thần Hi một đứa con trai vừa đáng yêu vừa thông minh như này, hâm mộ Hạ Vân Cẩm vì có thể sinh ra một đứa con trai giống Lạc Thần Hi từ ngoại hình cho tới khí chất.

Đồng thời cô ta cũng cảm thấy mất mát

Tuy Chủ tịch yêu La Thiên Nhã nhưng Hạ Vân Cẩm có lợi thế trong tay là Lạc Lăng, còn cô ta có gì? Cô ta cái gì cũng không có

Trong phòng làm việc của Chủ tịch

La Tiểu Bảo ngồi vào ghế của Lạc Thần Hi trong phòng làm việc, cái đầu nho nhỏ bị máy tính trên bàn làm việc che khuất

Lạc Thần Dương đi vào đúng lúc cậu đang nhủ mảy tập trung tinh thần nhìn máy tính, nghiêm túc nghiên cứu

“Cháu trai ngoan của chú, hôm nay cháu làm chú mở rộng tầm mắt rồi.” Anh ta dứt tay túi quần ngồi xuống ghế đối diện bàn làm việc, nói với giọng bắt bẻ.

Ngay cả nhìn La Tiểu Bảo cũng không nhìn anh ta, chỉ nói: “Không phải cháu nói hôm nay không ai được quấy rầy cháu sao?” Lạc Thần Dương giả vờ đau lòng: “Chủ tịch Lạc phiên bản nhỏ, lẽ nào cháu làm chủ tịch rồi liền không cần chú nữa?” La Tiểu Bảo vẫn bất động như cũ: “Nếu như không có việc gì làm thì chú đi ra ngoài đi, cháu bận lắm.”

Lạc Thần Dương ngồi thẳng người, cảm giác mình bị lãng quên, lại còn bị một đứa nhóc lãng quên: “Lạc Lăng, cháu quá đáng lắm rồi nhé! Phải công tư phân minh chứ, dù gì chú cũng là Phó Chủ tịch, còn là chú của cháu đấy.”

Khóc miệng La Tiểu Bảo hơi cong lên

Cậu liếc nhìn chú mình đang làm trò: “Có chuyện gì để sau rồi nói, được không?” sau đó cậu lập tức nhìn chòng chọc màn hình.

Lạc Thần Dương tức giận, bước một bước dài tới chắn trước màn hình máy tính, tỏ ra đau lòng.

“A! Thú nuôi của cháu chết rồi! Thú nuôi của cháu chết rồi! Cháu khổ cực lắm mới nuôi được nó mà! Chú, chú bồi thường cho cháu!” La Tiểu Bảo kích động đập bàn phím

Trong màn hình máy tính, con thú nuôi đáng yêu đó nằm im không nhúc nhích, hấp hối.

Trên trán Lạc Thần Dương xuất hiện vạch đen, anh ta vừa tức giận vừa không thể tin được

“Cháu đang chơi trò chơi?” Giọng nói của Lạc Thần Dương được nâng cao hơn mấy đề-xi-ben, cảm thấy không thể tin được

Tên nhóc này quá bình tĩnh rồi, anh ta còn tưởng là cậu đang nghĩ cách cứu công ty chứ

Không ngờ tên nhóc này đang chơi trò chơi.

La Tiểu Bảo thờ phỉ phò khoanh tay trước ngực, bĩu môi, mắt tròn lên, tức giận nhìn Lạc Thần Dương

Nhưng biểu cảm này quá đáng yêu, có mấy phần tương tự như nhân vật trong trò chơi: “Đây không phải trò chơi, đây là sự nghiệp của cháu!” Nếu cẩn thận quan sát kỹ sẽ phát hiện ra trang phục và ngoại hình của thú nuôi trong trò chơi có mấy phần giống La Tiểu Bảo

Mặc dù đây chỉ là trò chơi thú nuôi nhưng lại là trò thịnh hành nhất hiện nay

Đây là trò chơi mà công ty của cậu khai thác, hình tượng thú nuôi này do chính tay cậu thiết kế

Gần đây, phần mềm này đang được lưu truyền rộng rãi nhưng do bản quyền khác nên câu chưa có thời gian thử chơi.

“Trẻ con vẫn chỉ là trẻ con, vẫn chơi loại trò chơi kém thông minh như này.” Lạc Thần Dương khoanh tay trước ngực, vẻ mặt coi thường

La Tiểu Bảo đáp trả anh ta bằng nụ cười “chú không biết gì cả”: “Nếu trong vòng hai ngày chủ có thể phá đảo trò chơi này, cháu sẽ đồng ý với một điều kiện của chú

Thế nào?” Lạc Thần Dương cười kiêu ngạo: “Cái này có gì khó chứ, cháu không biết chú của cháu là vua trò chơi à?” Tên nhóc này quá coi thường năng lực của chú mình rồi

La Tiểu Bảo đưa ngón trỏ và ngón cái lên xoa cằm: “Được

Nếu chú thua chú cũng phải đồng ý với cháu một điều kiện.”

Lạc Thần Dương chân thành lập lời thề: “Đồng ý, ai sợ ai.”

La Tiểu Bảo cười thỏa mãn, trong mắt xẹt qua tia giảo hoạt: “Vậy là được rồi

Bây giờ chú có thể đi khắc phục khó khăn của mình.” Lạc Thần Dương đang định trả lời thì phát hiện ra nét mặt khác thường của cậu: “Khoan đã, tên nhóc thối tha này, cháu sẽ không chơi khăm sau lưng chú chứ?” La Tiểu Bảo cười vô hại, mắt to híp lại thành một đường chỉ: “Sao lại thể được

Người ta chỉ là một đứa trẻ, âm mưu là thứ quá cao thâm, không hợp với người ta.”

Nụ cười đáng yêu của cậu làm cho người khác cảm thấy sợ hãi, Lạc Thần Dương đỏ mặt hỏi đảm đảm

Trước hôm nay, anh ta cho rằng cháu mình chẳng qua là thông minh hơn những đứa trẻ khác một chút, nhưng sau khi chứng kiến sự lợi hại của cháu trong phòng họp, anh ta cảm giác sâu sắc được rằng đây là Lạc Thần Hi trong phiên bản khác.

“Cháu trai ngoan của chú, cháu định làm như thế nào?” Bên ngoài phòng làm việc của Chủ tịch, toàn bộ Tập đoàn Lạc Thần từ trên xuống dưới đang rất hoảng loạn

Ngay cả người bình tĩnh, nhân rồi như anh ta cũng thấy lo lắng cho cháu mình

Hai mươi phần trăm cổ phần công ty, đây không phải con số nhỏ

Nếu như Lạc Lăng không nắm chắc phần thắng thì đã không lấy con số lớn như này ra đánh cược, chắc chắn trong chuyện này có nguyên nhân sâu xa nào đó

“Làm gì bây giờ ạ?” La Tiểu Bảo khó hiểu.

Lạc Thần Dương cong môi, cười đầy ẩn ý: “Cháu đừng nói với chú là cháu không định làm gì cả nhé?” Cổ phiếu Tập đoàn Lạc Thần đã sụt giảm nghiêm trọng, bây giờ toàn bộ tập đoàn đang run rẩy sợ hãi

Tên nhóc này mới hứa hẹn ở trong phòng họp sẽ giải quyết hết phong ba trong vòng hai ngày nhưng giờ lại ngồi trong phòng làm việc làm như không có chuyện gì xảy ra

Dù cậu không ra tay thật thì có thể nói cho cấp dưới là anh ta rằng cậu đang có kế hạy gì mà

La Tiểu Bảo nấp máy môi: “Điều chú cần quan tâm bây giờ là mình có phá đảo được không chứ

Chú đâu biết được cháu đưa ra yêu cầu gì.” Trong giọng nói mang theo sự uy hiếp những biểu cảm trên mặt lại rất ngây thơ.

Bỗng Lạc Thần Dương thấy lạnh cả người

Biết ngay mà! Chắc chắn tên nhóc này đang có chuyện, có điều đối ý không phải là phong cách của Lạc Thần Dương

Anh ta cười tinh quái: “Được, chú sẽ khiến cháu thua tâm phục khẩu phục

Đến lúc đó cháu không biết là chú đưa ra yêu cầu gì đâu.” La Tiểu Bảo làm động tác cổ lên: “Chú cố gắng lên nhé.”

Lạc Thần Dương đi được mấy bước lại quay lại, về mặt thần bí hỏi: “Đúng rồi, bây giờ cha cháu thế nào?” Sau khi tin tức tính mạng anh bị đe dọa truyền ra ngoài, bệnh viện lập tức từ chối người tới thăm, anh ta luôn cảm giác chuyện này kỳ lạ.

La Tiểu Bảo chớp mắt, đau lòng: “Cha nhất định sẽ tỉnh lại.” Lạc Thần Dương chăm chú quan sát cậu nhưng không nhìn ra kẻ hồ nào

“Đúng thế, anh trai chú nhất định sẽ tỉnh lại!” Nói xong câu đó, anh ta đẩy cửa đi.

La Tiểu Bảo nhìn theo bóng lưng anh ta rồi đi, trong mắt lộ ra tia giáo hoạt

Cậu gọi tới một dãy số: “Alo, cha...”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 174: Hợp lại đánh bại anh ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong công trường bị bỏ hoang ở vùng ngoại thành.

Các thành viên thuộc băng đảng nào đó đang tập trung tại đây, vị trí trung tâm công trường trống không chỉ đặt một cái ghế bành

Nơi đó, có một người mặc áo choàng màu đen, chiếc áo đó trùm kín anh ta không để lọt gió, trên mặt anh ta còn được che bởi vải xô màu đen, chỉ để lộ ra đôi mắt thông minh, nhuệ khí, con người đen giảo hoạt.

“Lão đại, chúng ta phải động vào vụ buôn bán này sao?” Ngũ gia đứng bên cạnh ghế bành

Tuy bọn họ lẫn lộn trong giới hắc đạo nhưng việc buôn bán súng ống đạn dược, từ trước tới nay bang Thiên Thần không can thiệp

Quy định này là do cậu chủ giới hắc đạo đặt ra, không ngờ lần này lại nhúng tay vào

Anh ta chủ động thu hút cuộc trao đổi này, thật sự khiến người ta khó hiểu

Giọng nói trầm thấp mà khàn khàn chậm rãi vang lên: “Ngũ gia đang chất vấn tôi?” Có thể nghe ra được ý cảnh cáo rất rõ trong lời này.

Ngũ gia vội vàng cúi đầu: “Tôi không có ý này, tôi chỉ lo lắng cho đợt buôn bán này thôi

Lần này người hợp tác cung cấp súng ống đạn dược cho chúng ta là tập đoàn ở nước ngoài có thế lực rất lớn, hơn nữa bọn họ nổi tiếng là âm hiểm xảo quyệt, chúng ta cứ thế mà hợp tác với bọn họ, không biết là có chuyện ngoài ý muốn xảy ra không.” Mặc dù hắn rất kính nể cậu chủ giới hắc đạo nhưng không thể không để ý tới bát cơm và tính mạng của các3anh em trong bang Thiên Thần

Vì vậy, dù biết cậu chủ sẽ không vui nhưng hắn vẫn mạnh dạn hỏi.

Cậu chủ hắc đạo hừ lạnh, giơ đôi tay gầy trơ xương dưới áo choàng lên, đặt lên tay cầm ghế bành, trên ngón trỏ còn vẫn về một viên bảo thạch màu đỏ thẫm trông khá cổ xưa

Bên trong viên đá ấy phát ra ánh sáng u ám, quý dị mà thần bí

Anh ta gõ nhẹ lên tay cầm vài cái rồi mới chậm rãi nói: “Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay tôi.”

Tiếng nói của anh ta trầm ổn mà mạnh mẽ, làm cho cho từng thủ hạ ở đây đều nghe được, bao gồm cả Ngũ gia

Nếu cậu chủ, lão đại của bọn họ biểu hiện rằng đã nắm chắc mọi thứ thì lần giao dịch này sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài2ý muốn như mọi người nghĩ

Dù xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì nhìn phản ứng của cậu chủ, bằng năng lực và thủ đoạn của anh ta, tuyệt đối có thể giải quyết được

Cuối cùng, mọi người đã an tâm hơn.

Ngũ gia gật đầu, thể hiện rằng mình không còn ý kiến gì nữa

Tuy trong lòng hắn có nghi ngờ nhưng từ trước tới nay cậu chủ luôn không hành động theo lẽ thường

Ai mà biết được anh ta định làm gì? Thân là thuộc hạ, hắn đành cùng tiến cùng lùi thôi.

Lúc này, một tên thủ hạ đi từ bên ngoài vào: “Lão đại, đối phương đã tới.” Ngón trỏ đặt trên tay cầm gỗ nhẹ ba cái: “Mời bọn họ vào.”

Ngày hôm sau, trong lúc Lạc Thần Dương đang cố gắng phá đảo, Kha Từ Thích tới

“Phó Chủ tịch Lạc, chuyện lần trước chúng ta chưa nói xong, giờ có thể tiếp tục không?” Kha Từ Thích ngồi xuống trước bàn làm việc của Lạc Thần Dương, vào thẳng vấn đề.

Lạc Thần Dương yên lặng nhìn máy tính, cố gắng nghĩ biện pháp để thú nuôi trong máy tính anh ta mau lớn

“Chuyện gì?” Anh ta không nhìn Kha Từ Thích, nói với giọng miễn cưỡng

Kha Từ Thích không so đo: “Thiên Nhã đang ở đâu? Cậu biết không?” Giọng nói mang nửa khẳng định nửa nghi ngờ

Tay đang di chuột của Lạc Thần Dương cứng đờ, trong mắt anh ta xẹt qua một tia bí hiểm: “Tôi không biết.” Anh ta không ngước mắt lên nhìn anh

“Cậu biết là chuyện có ấy mất tích có liên quan tới ai.” Đường như Kha Từ Thích đang khẳng định.

Lạc Thần Dương cắn môi, thẳng tay ném con chuột ra: “Đừng có lãng1phí thời gian trên người tôi nữa, cũng vì nguyên nhân này mà giờ tôi phải ngồi đây chẳng thể làm gì

Dù muốn giúp anh nhưng tôi bất lực.” Đáy mắt anh ta lóe lên tia uể oải bất đắc dĩ.

Kha Từ Thích nghi ngờ, nhưng sau đó đã hiểu ra: “Người đó là ai? Cậu bị uy hiếp?” Lạc Thần Dương buồn cười: “Chủ tịch Kha, nơi này là Tập đoàn Lạc Thần đấy

Từ lúc nào anh ra ra vào vào đây không kiêng kỵ thế?” Kha Từ Thích cười đùa: “Người quay đầu bị xét xử cũng chẳng phải tôi.” Khuôn mặt Lạc Thần Dương tối sầm: “Kha Từ Thích, tôi còn tưởng anh đứng đắn nghiêm túc lắm.” Kha Từ Thích bắt đầu đi xua tay: “Không có cách nào khác, tôi học theo cậu đấy.” Lạc Thần Dương như hiểu ra mọi điều:1“Chẳng lẽ đây là mục đích anh tới tìm tôi? Anh còn mục đích nào khác không?” Kha Từ Thích nhún vai, không nói là đúng hay không: “E rằng tôi không có trăm ngàn lý do để ở chỗ này quấy rầy Phó Chủ tịch Lạc! Tạm biệt.” Lạc Thần Dương nhìn theo bóng dáng anh rời đi, lúc này sự nghiến ngậm và soi mói ngày thường như sáng rực lên

Anh ta nhú mày, con mắt lại nhìn về phía màn hình, kêu lên một tiếng đầy sợ hãi

“Ôi! Thú nuôi của tôi chết rồi! Cứ thế mà chết rồi!” Anh ta nhìn con thú nuôi đáng yêu đã chết trên màn hình máy tính bằng ánh mắt không thể tin được, lồng ngực phập phồng: “Kha Từ Thích, tôi cảm thấy anh đang kết hợp với Lạc Lăng để bòn cọt tôi.” Anh ta to tiếng mắng

Hừ, dù gì anh ta cũng mang tiếng là vua trò chơi, ai có thể đánh bại anh ta? Không dễ dàng vậy đâu.

Tại biệt thự của Lạc Dương Hiền

Đêm khuya, Lạc Thần Dương nhẹ nhàng đi vào trong nhà

“Về rồi?” Một âm thanh trầm trầm vang lên.

Lạc Thần Dương hoảng sợ

Mặc dù anh ta đã chuẩn bị tâm lý là sẽ bị ông già nhà mình khời binh vắn tội nhưng lại không nghĩ rằng nhanh như thế

Lạc Thần Dương ngồi trên ghế sofa, khoanh tay trước ngực, đưa lưng về phía huyền quan

Trong cặp mắt sâu thẳm xảo quyệt kia có chút tức giận

Lạc Thần Dương đi tới ngồi đối diện ông ta, khề huyết sáo

Lạc Dương Hiền nhìn chằm chằm anh ta, nét mặt hơi thay đổi, tựa như đang ẩn giấu gì đó.

“Nếu như cha định chất vấn việc hôm nay Kha Từ Thích tới tìm con thì con có thể nói cho cha biết là bọn con không thảo luận gì cả, con cũng không nói gì.” Lạc Thần Dương dựa lưng vào ghế sofa, ngồi bắt chéo hai chân, dùng tư thế nửa nằm nửa ngồi thoải mái nhất để nói chuyện với cha mình.

Lạc Dương Hiến hừ lạnh: “Giấu đầu lòi đuôi

Sao cha lại có đứa con trai ngốc như con chứ?” Thậm chí, đứa con này của ông ta so với Lạc Lăng còn không bằng.

“Ít nhất..

con..

sẽ không để cha tùy tiện thua hai mươi phần trăm cổ phần! À, được rồi, căn bản cha không có tới hai mươi phần trăm cổ phần, đúng không?” Trải qua vụ việc liên quan tới chủ tịch, trong tay cụ Lạc có tới hai mươi phần trăm cổ phần, cha anh ta hao bình tôn tướng như thế cũng chỉ cần không tới mười phần trăm

Còn lại cổ phần trong tay các cổ đông khác không tính là nhiều.

“Ngày sau sẽ rõ, giờ chưa chắc đâu.” Ánh mắt Lạc Dương Hiến gian trá, biểu cảm cực kỳ đặc ý

Lạc Thần Dương buồn cười hừ một tiếng: “Cha, lẽ nào cha nghĩ hai mươi phần trăm cổ phần này dễ dàng rơi vào tay mình như thế?” Cha anh ta từ trước tới nay luôn nhìn xa trông rộng, không biết lần này ông ta đã bị cảm giác thắng lợi ảo làm cho đầu óc mê muội hay là già rồi nên hồ đồ nữa.

“Có một số thứ nếu cha muốn lấy được, thì không kẻ nào có thể ngăn cản.” Lạc Dương Hiến cong môi cười châm biếm, nhưng về đặc ý thể hiện rõ hơn

“Nếu thế con không nói nhiều nữa.” Lạc Thần Dương giả vờ muốn đứng lên

“Đừng quên con đã đồng ý chuyện này, nếu không người kia sẽ lập tức xuống suối vàng.” Lạc Dương Hiến lạnh lùng nói

Khóe miệng Lạc Thần Dương hơi nhếch lên: “Cha không tin con, con cũng không còn cách nào khác.” Anh ta cắn răng, quay người đi lên tầng

Lạc Dương Hiến nhìn bóng lưng con trai biến mất ở khúc ngoặt cầu thang, hừ lạnh: “Đúng là tên nhóc thói ăn cây táo rào cây sung

Vì một người phụ nữ? Hừ, đúng là không có tiền đồ.” Ông ta cầm lấy điện thoại ở bên cạnh, gọi tới một dãy số: “Alo, có thể địa điểm đã bị lộ, mau chuyển tới một địa điểm khác an toàn hơn.” ở chỗ khúc ngoặt cầu thang, Lạc Thần Dương dựa người vào tường, dựng tai nghe Lạc Dương Hiến đang trò chuyện ở bên dưới

Ánh mắt lóe lên, anh ta hơi nhếch miệng, xoay người đi về phòng mình.

Trong phòng làm việc của Chủ tịch

La Tiểu Bảo ngồi ở ghế chủ tịch của Lạc Thần Hi, nhắm mắt nghỉ ngơi

Trên máy tính hiển thị xu thế thị trường chứng khoán đang nguy cấp, điện thoại trong phòng làm việc vang lên không ngừng

Nguyên nhân là do Chủ tịch Lạc phiên bản nhỏ hạ lệnh giống hôm qua: “Không có việc gì đừng quấy nhiễu.” Bên ngoài phòng làm việc là hai tay vệ sĩ trông rất hung hãn đứng canh gác, ngay cả ruồi muỗi cũng chẳng lọt vào nổi

Nhân viên Tập đoàn Lạc Thần như kiến bò trên chảo nóng

Thậm chí, có mấy lần lãnh đạo cấp cao định xông vào thuyết giảng cho “Lạc Lăng” nghe, nhưng “Lạc Lăng” ở bên trong vẫn không có động tĩnh gì, vững như bàn thạch.

Điện thoại bàn ở trên bàn không ngừng reo

La Tiểu Bảo mở to mắt, không vui cau mày, gọi cho Hạ Nhất Y: “Alo, nếu còn ai trong công ty gọi điện cho tôi thì tôi sẽ đuổi việc người đó.” Chuông điện thoại riêng vang lên

Khóe miệng cậu hơi nhếch, bình tĩnh nhận: “Alo, kiểm tra không thấy gì.”

“Được, vậy chúng ta bắt đầu hành động thôi

Trong hôm nay lập tức để cho thị trường chứng khoán tăng mạnh, còn nữa, xét đoán người kia vào nhóm tội phạm thương mại, tiến hành điều tra.” Cậu phân phó xong, lập tức nở nụ cười đắc ý

Hừ, chỉ bằng mấy món võ mèo cào đó mà dám đối nghịch với thần đồng thị trường chứng khoán như cậu? Cái này cũng quá không xem cậu ra gì rồi

Trước mắt dùng thân phận trời bọ họ lại rồi cho bọn họ một kích nặng nề

Phải làm cho tên nào có can đảm dám thao túng thị trường chứng khoán khóc nức nở.

Lúc này, tại phòng chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện

Bên cạnh giường có hai người đàn ông cao lớn, anh tuấn đang chơi cờ.

Kha Từ Thích cau mày, nước đi hiện tại của mình đang liên tục rơi vào khó khăn

Anh không khỏi bội phục tâm cơ đối thủ

Anh nghiêm túc trầm tư một hồi, rồi đột nhiên lông mày giãn ra

Xe lên núi ắt có đường, anh ưu nhã đặt quân cờ của mình lên vị trí có thể thay đổi cục diện, cười đắc ý.

Anh nhếch môi mỉm cười, nở nụ cười tà mị mà lạnh lùng, kiêu ngạo: “Anh thua rồi.” Âm thanh dễ nghe thoát ra khỏi bờ môi anh, sùm mặt hoàn hảo của anh có thể khiến cho người khác kinh ngạc.

Khoảnh khắc đó, Kha Từ Thích đã định sẵn là sẽ thua

Nước cờ của Lạc Thần Hi làm anh thua hoàn toàn.

“Anh yên tâm thế à?” Hai người ngồi trên ghế sofa của phòng bệnh, thường thức trà

Lạc Thần Hi chậm rãi cầm cốc trà lên, nhấp một ngụm nhỏ: “Có gì phải lo lắng?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Con trai của tôi là thiên tài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Con trai anh mới có bảy tuổi.” Kha Từ Thích cau mày

Anh ta chưa gặp Lạc Lăng bao giờ, không biết đứa trẻ kia thông minh nhường nào.

“Con trai tôi đã nói có thể ứng phó được, tôi nên tin thằng bé, không phải sao? Huống hồ tôi đã sớm có kế sách khác.” Lỡ đâu Lạc Lăng không giải quyết được, anh có thể tiến hành kế hoạch dự phòng của mình trong lúc ngàn cân treo sợi tóc

Kha Từ Thích thấy anh bình tĩnh như thế cũng không lo lắng nữa

Có điều, trong lòng anh đang canh cánh một việc, một người mà mấy ngày qua không ngừng khiến tim anh không yên

Lạc Thần Hi cầm cốc trà, lực càng lúc càng lớn: “Tôi chắc chắn sẽ để bọn họ trả giá đắt.” Bọn họ quá to gan, dám bắt cóc người phụ nữ anh yêu thương nhất

Lần này tới cả ông trời cũng không thể giúp bọn họ đâu.

Khóe miệng Kha Từ Thích cong lên, anh lạnh lùng cười: “Nếu bọn họ muốn chết, hãy để bọn họ được như ý.” Dù thế nào đi chăng nữa Thiên Nhã vẫn là ranh giới cuối cùng của anh

Bây giờ bọn họ dùng Thiên Nhã để uy hiếp anh, quả là một quyết định ngu xuẩn

“Bên Lạc Dương Hiến có hành động gì không?” Lạc Thần Hi lạnh giọng hỏi, dường như đang nghiền răng nghiền lợi.

Kha Từ Thích tỏ vẻ lo âu: “Chưa thấy gì

Nhưng tôi chắc rằng ông ta có hành động khác, tuy tôi tỏ ra đồng ý hợp tác nhưng với tính cách của ông ta, chưa chắc đã dễ dàng tin tưởng tôi

Ngày hôm qua tôi tới tìm Lạc Thần Dương, ông ta chắc chắn đang nghi ngờ lung tung, điều tôi không ngờ là ngay cả Lạc Thần Dương cũng bị uy hiếp.” Cái anh ta không ngờ tới nhất là, dường như Lạc Thần Dương thật sự thích Thiên Nhã

Rốt cuộc là Lạc Thần Dương không muốn đối nghịch với cha hay là vì bị uy hiếp nên không làm gì, cái này không ai biết được

Lạc Thần Hi cười nhạt: “Tên nhóc kia vậy mà dám mơ tưởng tới người phụ nữ của tôi

Chán sống rồi!” Lời này của anh làm sắc mặt Kha Từ Thích cứng đờ

Người phụ nữ của anh? Bây giờ chưa phải đâu

Lạc Thần Hi đem ánh mắt của anh cắt vào đáy mắt: “Cạnh tranh công bằng

Nhanh thôi, tôi sẽ không phải người đã có vợ.” Dường như đọc hiểu được suy nghĩ trong lòng Kha Từ Thích nên anh nói một câu đầy ẩn ý.

“Dù thế nào đi chăng nữa, chỉ cần có ấy bình an là được.” Sự lo lắng trên khuôn mặt Kha Từ Thích càng bộc lộ rõ hơn

Tuy anh và Lạc Thần Hi bày mưu tính kế nhưng giờ đang cược bằng tính mạng và sự an toàn của Thiên Nhã

Lỡ Lạc Dương Hiến đổi địa điểm giữ người, Thiên Nhã sẽ càng nguy hiểm

“Tôi nhất định sẽ cứu cô ấy ra.” Nỗi lo của Lạc Thần Hi không kém Kha Từ Thích là bao

Anh chưa từng phát điện giống như mấy ngày qua

Sau khi biết Thiên Nhã mất tích, bị Lạc Dương Hiến ép buộc, anh hận không thể đập chết những người đó, nhưng như thế chẳng thể giải tỏa nỗi hận trong lòng.

Những người đó, đã chạm tới ranh giới của anh.

Mấy ngày trước, khi tin tính mạng Lạc Thần Hi bị đe dọa đang gây xôn xao thành phố A thì Lạc Thần Hi nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt đã tỉnh lại

Anh đứng bên cửa sổ, nhẹ nhàng kéo tấm rèm đang đóng chặt ra, nhìn những tay phóng viên bên ngoài đang liều mạng chen chúc, khóe miệng nở nụ cười thâm sâu khó lường.

Ban đêm, chuông điện thoại anh vang lên, một dãy số lạ hoắc gọi tới

Hàng lông mày thanh tú chau lại, chỉ có Kha Từ Thích biết số này của anh, dãy số xa lạ này là của ai đây? “Chú tịch Lạc, gần đây anh khỏe chứ?” Đầu bên kia là giọng trầm thấp khàn khàn của cậu chủ giới hắc đạo, tựa như một u linh đang lờ phơ xa, mang theo sự uy hiếp mơ hồ

“Không tệ, xem ra trước kia tôi đánh giá thấp năng lực của cậu rồi.” Lạc Thần Hi nhếch mép cười nhạt

Người này không đơn giản, chẳng những biết tin anh bị đe dọa tính mạng là giả mà còn biết được số điện thoại bí mật này

Cậu chủ hắc đạo cười khẽ, không để tâm tới kiểu khen ngợi mỉa mai của anh: “Chủ tịch Lạc, chúng ta làm giao dịch đi.” Hàng lông mày thanh tú của Lạc Thần Hi hơi nhướng lên: “Ồ? Giao dịch? Nói nghe thử chút...” Tới trời cũng giúp anh

Sau khi Lạc Thần Hi tắt điện thoại, anh nhếch miệng cười đắc ý

Đây là một cuộc giao dịch tốt, lần này anh tạm tin cậu chủ hắc đạo

Nếu như anh ta dám đùa giỡn bịp bợm thì anh sẽ diệt bang Thiên Thần không sót một người.

Vào một đêm mây đen gió lớn

Trong một tòa cao ốc công nghiệp bị che khuất, tiếng súng vang lên từ phía

Đặc công và đội Phi Hồ bao vây cả tòa nhà, đám người áo đen cầm súng liên thanh đối đầu với cảnh sát bằng một trận mưa bom bão đạn.

Cảnh sát bao vây kín kẽ

Đám người buôn bán súng ống đạn dược không hợp pháp kia vờn nhau với cảnh sát khoảng nửa tiếng, một số kẻ đã lần trốn nhưng phần lớn đều bị bắt lại

“Khốn nạn! Sao có thể thế được? Thái Nhi đã hợp tác với chúng ta từ lâu, không có khả năng bán đứng chúng ta.” Trong phòng sách tại nhà mình, Lạc Dương Hiến tức tởm cả người run rẩy, tay nắm chặt thành quyền, gân xanh lộ ra

“Ông Lạc, dường như bên Thái Nhi đã có kế hoạch từ trước, chúng dễ dàng lần trốn, mà người của chúng ta phần lớn lại rơi vào tay cảnh sát

Hơn nữa...” Cáp dưới ở đầu dây bên kia áp a áp ứng

“Còn gì nữa? Nói nhanh.”

“Hơn nữa tôi còn nhận được tin khoang hàng lớn của chúng ta bị cháy, chỉ sợ rằng phần hàng mới vào...”

Điện thoại di động rơi xuống đất, Lạc Dương Hiến không chịu nổi đã kích này, lão đảo lui về phía sau mấy bước

Hàng của bọn họ, tiền của ông!

“Ông Lạc? Ông Lạc?” Cáp dưới ở đầu bên kia gọi mấy tiếng với giọng lo lắng

Khuôn mặt già nua của ông ta giật giật, ông ta thì thào nói rồi lại lớn tiếng quát: “Tại sao lại như thế? Tại sao lại như thế?” làm cho Tạ Phương Phi ở bên ngoài lo lắng: “Chồng, ông có làm sao không?” “Tôi không sao

Cút! Mau cút đi cho tôi!” Lạc Dương Hiến tức giận tới nỗi người phát run, hung hăng ném toàn bộ đồ trên bàn xuống mặt đất, gây ra tiếng vang lớn

“Dương Dương, con tới phòng sách xem cha con làm sao đi

Ông ấy tức giận như thế, hình như là xảy ra chuyện lớn.” Tạ Phương Phi vội vàng mở cửa phòng Lạc Thần Dương ra, khẩn trương nói với Lạc Thần Dương đang ngồi trước máy tính cổ gắng khắc phục khó khăn

Lạc Thần Dương nhìn chăm chăm vào máy tính, nháu mày không vui: “Yên tâm đi, chồng mẹ có bản lĩnh lắm

Làm gì có chuyện lớn nào ông ấy không gánh được?”

Nét mặt Tạ Phương Phi cứng đờ, bà oán hận: “Tên nhóc này, con còn có tâm trạng ngồi đây chăm chọc à? Bây giờ đang là thời kỳ nhạy cảm, cha con chỉ còn cách thành công một chút xúi nữa thôi

Ông ấy đang phát tiết cơn giận của mình, chắc chắn là đã có chuyện lớn xảy ra.”

Lạc Thần Dương nhìn mẹ đang lo lắng: “Mẹ, mẹ quan tâm tới việc Tập đoàn Lạc Thần có vào tay cha con hay không như thế thì mẹ cứ đi quan tâm đi

Con thật sự đang có việc bận, mẹ tha cho con đi, xin mẹ đấy.” “Con! Thăng nhóc thôi tha này!” Tạ Phương Phi thấy Lạc Thần Dương chẳng có thái độ gì là quan tâm tới việc này, hận không thể rèn sắt thành thép.

Tại công trường bị bỏ hoang ở ngoại thành

Cậu chủ giới hắc đạo đang ngồi trên ghế bành, dưới ánh đèn lò mờ

Chiếc nhẫn bảo thạch màu đỏ thẫm vẫn phát ra ánh sáng mờ mờ mà quý dị, có điều nhìn nó trông thần bí hơn lúc ban ngày.

“Cậu chủ, bọn họ đã trốn thoát.” Ánh mắt cậu chủ hắc đạo hiện lên ý cười xảo quyệt: “Tốt.” “Chúng ta thật sự phải theo chân bọn họ trong cuộc mua bán này?” Dựa vào trực giác của hần, hần không biết cậu chủ hắc đạo đang định làm gì

Trong công trường vang lên tiếng cười lạnh lạnh âm u của cậu chủ hắc đạo, tiếng cười làm cho mười mấy thủ hạ ngậm chặt miệng, cảm thấy rợn cả tóc gáy

“Đây chỉ là trò chơi, tránh khỏi tầm võng này sẽ sa vào tầm lưới khác, bị tóm chặt
Sau đó là game over.” Từng chữ được anh ta nhả qua kẽ răng, làm cho bầu không khí bên trong lạnh tới cực điểm

Ngũ gia cũng cười, tựa như đã hiểu ra gì đó

“Um um.” Trước mắt tối đen, Thiên Nhã cảm giác được mình bị mấy người khiêng lên ném vào trong nơi nào đó như cốp xe

“Tao cảnh cáo mày, đừng có giầy giữa

Nếu không mày sẽ chết.” Một người đàn ông thô lỗ, hung tợn nói

Hắn nhấc chân lên đạp vào bụng Thiên Nhã, cô nhủ chặt mày lại, trên trán đổ mồ hôi lạnh

Cô đã bị trời như vậy mấy ngày nay

Ngày nào cũng có người tới đây tiêm cho cô một mũi gi đó, hình như là đường glucoso dùng để duy trì sự sống

Cô nhìn cha để chắc chắn cha không có việc gì

Sẽ có người cứu hai cha con cô thôi

Loáng thoáng nghe được tiếng cái rương đang di chuyển, một vật cứng đúng lúc đè vào người khiến cô đau đớn khẽ “Em” một tiếng

“Cẩn thận chút! Bây giờ người phụ nữ này không thể động vào! Xảy ra án mạng chúng ta khó lòng báo cáo kết quả.” Một giọng nói hung dữ khác vang lên

“Yên tâm đi, cô ta không chết được đâu, nhưng cách cái chết không còn xa nữa

Ngày mai nhận được chỉ thị rồi tao sẽ cho cô ta biết tay.” “Rầm” Đây là tiếng đóng cửa xe, tiếp đó là âm thanh khóa lại.

Nghe được thanh âm vô tình mà lạnh lùng ấy, cả người Thiên Nhã không còn chút sức lực nào nữa, dường như đã tê liệt

Cô tuyệt vọng, tâm trạng rơi xuống đáy vực

Liệu kỳ tích có xảy ra không? Giờ cô đã thành một kẻ hấp hối sắp chết, những tâm nguyện về sau không thể thực hiện được nữa

Không thể thấy tiểu bảo bối của cô trưởng thành, lấy vợ sinh con, không thể thấy cha cô trở về bên cạnh cô và La Tiểu Bảo, không thể có cảnh gia đình đoàn tụ, để cho cha cô nhìn thấy La Tiểu Bảo đáng yêu tới nhường nào, hiểu chuyện nhường nào, còn cả Lạc Thần Hi nữa, cô không biết anh đã tỉnh lại chưa

Cô nhớ lại khoảng thời gian ở cùng anh, muốn lặp lại lần nữa lời muốn nói, em yêu anh.

Em yêu anh, không quan tâm khoảng cách của chúng ta xa bao nhiêu, mặc kệ ân oán giữa người lớn trong gia đình chúng ta

Nhưng tình yêu của em đối với anh là hữu duyên vô phận, cũng có thể đây là số mệnh của em

Nước mắt lã chã rơi xuống, ướt cả tấm khăn bịt mắt

Không biết qua bao lâu, cô mơ hồ nghe thấy tiếng đánh nhau và tiếng súng vang lên ở bên ngoài

Trong lòng cô nổi lên nghi ngờ

Tiếng động bên ngoài rất lớn, tiếng súng và tiếng đánh nhau vang lên liên tục, mãi lúc sau mới dừng lại.

“Thiên Nhã! Thiên Nhã!” Cô loáng thoáng nghe thấy thanh âm quen thuộc xen lẫn lo lắng.

“Ừm ừm.” Vào lúc Từ thần đang kéo lấy cô, sự tuyệt vọng nơi đáy lòng cô đã được giọng nói này kéo trở lại, hi vọng được dấy lên một lần nữa

Là anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Bắt giặc phải bắt vua trước

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Thiên Nhã!” Ngay sau đó là một giọng nói quen thuộc khác.

Tiếng vật nặng đang được dịch chuyển, cô cảm giác được luồng không khí mới và hơi thở quen thuộc

“Thiên Nhã! Xin lỗi, xin lỗi.” Giọng nói của anh yếu ớt, xen lẫn sự tự trách và thương tiếc

Cơ thể rơi vào một vòng ôm quen thuộc

Trên người anh tản ra hơi thở mãnh liệt và ấm áp, bao trùm lên cả người cô

Vải che mắt được xé ra, cả khuôn mặt anh áp lên mặt cô, trong lòng đau đớn không thôi.

“Xin lỗi, anh tới muộn.” Lọt vào tai là giọng nói khàn khàn dè dặt của Lạc Thần Hi

Thiên Nhã mở mắt ra một cách khó khăn, nở nụ cười yếu ớt: “Là anh, đúng là anh rồi, em yêu anh.” Cô cảm giác trời đất xoay chuyển, cô phải chết rồi đúng không? Đây có phải sự thật không? Hay chỉ là chút ảo giác trước khi qua đời

Lúc này, giọng nói cô yếu ớt, nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng hai người đàn ông trước mặt cô nghe rất rõ ràng

Khóe miệng Lạc Thần Hi cong lên, xúc động

Còn Kha Từ Thích đứng ở một bên nhìn Thiên Nhã đang yếu ớt mà đau lòng, khổ sở, tự trách, chua xót, chúng xen lẫn vào nhau

“Anh cũng yêu em” Lạc Thần Hi dịu dàng nói, đặt lên trán cô một nụ hôn thầm thiết

Lòng anh mềm nhũn, vô cùng xúc động

Thiên Nhã cười xong thì mắt tối sầm lại, ngất đi.

“Thiên Nhã!” Hai người đàn ông cùng sợ hãi hét lên.

“Nhanh! Gọi Bác sĩ Lý tới đây ngay!” Lạc Thần Hi hét to

Vì đề phòng Thiên Nhã bị thương nên anh đã đưa cả bác sĩ gia đình tới

“Thề lực cô La cạn kiệt nên ngất đi, những chỗ khác không có gì đáng ngại nhưng tôi khuyên nên tới bệnh viện kiểm tra kỹ càng.” Sau khi kiểm tra, Bác sĩ Lý an ủi

“Ừm, bác về trước đi.” Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích thở phào một hơi

Bác sĩ Lý lui ra ngoài, Kha Từ Thích tiến lên vuốt ve mái tóc Thiên Nhã

Lạc Thần Hi ngược mắt lên nhìn anh, nói: “Không sao, ngủ một giấc là được.”

Lạc Thần Hi mấp máy môi, hàng lông mày thanh tú chau lại, anh nói với cấp dưới ở bên cạnh: “Đánh chết đám người kia cho tôi.” Giọng nói thâm trầm khiến cho bầu không khí trong thùng xe như kết thành một tảng băng

“Khoan đã.” Kha Từ Thích đưa tay ngăn cản.

Lạc Thần Hi nhìn anh ta: “Sao? Anh có ý kiến với cách xử lý của tôi?” Ánh mắt anh rực lửa

Từ trước tới nay anh không giết người nhưng đám người đó quá tác oai tác quái, khiến chiến sự khoan dung của anh tới cực hạn

“Giao đám người đó cho cảnh sát đi.” Kha Từ Thích bình tĩnh nói

Lạc Thần Hi hít sâu một hơi, ngầm đồng ý với cách của Kha Từ Thích

Anh bế Thiên Nhã, thận trọng đưa cô ra khỏi thùng xe.

“Tiểu Bảo, mami được cứu rồi.” Đêm khuya, La Tiểu Bảo ở nhà cực kỳ lo lắng

Cha và chú Từ Thích đi cứu người, về lý mà nói chắc sẽ không xảy ra sai sót nhưng cậu sợ đám người kia làm chuyện xấu với mami Thiên Nhã.

“Mami Thiên Nhã khỏe không? Có bị thương không?” La Tiểu Bảo ân cần hỏi thăm

“Mami bị thương nhẹ, cha đã đưa mami đi bệnh viện rồi, không có gì đáng ngại.” Tuy nói thế nhưng Lạc Lăng cảm thấy rất nặng nề, đau lòng cho mami Thiên Nhã

Đám người kia thật ghê tởm, nhất định cậu sẽ bắt chúng phải trả giá đắt! Hừ, muốn bắt giặc phải bắt vua = trước, chắc chắn cậu sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào dám làm mami Thiên Nhã bị thương.

La Tiểu Bảo thở phào nhẹ nhõm, cậu muốn đi gặp mami Thiên Nhã nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Đôi mắt to xẹt qua tia sáng lạnh lùng: “Ngày mai là lúc nên thu lưới.”

Trong phòng họp Tập đoàn Lạc Thần

Cửa lớn được mở ra, hai mắt nhóm cổ đông và nhân viên cấp cao sáng rực, cửa sổ sát đất của phòng họp để cho ánh nắng chiếu thẳng tới bóng lưng người đó

Người đó giống như một vị vương giả đang nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, hơi thở mạnh mẽ khiến người ta không chiến mà run.

Lạc Dương Hiền không dám tin vào mắt mình, ông ta lao đảo lùi về sau mấy bước

Cả đêm không ngủ khiến đầu óc ông ta choáng váng, suýt chút nữa ông ta đã cho rằng đây là ảo giác.

Nhưng mà, đây không phải ảo giác, đây đúng là cháu ông, Lạc Thần Hi

Sao có thể? Rõ ràng anh đang nằm trong bệnh viện, sống dở chết dở cơ mà? Tại sao bây giờ lại khỏe mạnh ngồi ở đây? Lạc Dương Hiền tặng cho Hạ Chi Hoa ngồi bên cạnh một ánh mắt oán độc, nhìn chuyện tốt mà ông làm đi! Hai chân Hạ Chi Hoa mềm nhũn

Sao có thể thế được? Tại sao lại như thế? Ông ta đã phản phó người...

Ông ta ra mồ hôi lạnh ướt cả người, trong lòng có dự cảm không hay.

“Lạc Thần Hi, cháu...” Lạc Dương Phong hoang mang, nhìn tới chỗ Lạc Dương Hiền và Hạ Chi Hoa thì lông mày hơi giãn ra, dường như đã hiểu ra gì đó.

“Cháu không có việc gì thì tốt rồi.” Ông ta lập tức thay đổi sắc mặt

Đối với ông ta mà nói, để Lạc Dương Hiền nắm giữ tập đoàn chưa chắc đã là chuyện tốt

Nhóm cổ đông và nhân viên cấp cao nhìn thấy Lạc Thần Hi cũng nói mấy lời khách sáo

Lời muốn dễ nghe bao nhiêu thì dễ nghe bấy nhiêu

Ngày hôm qua còn có rất nhiều người nghiêng về phía Lạc Dương Hiến nhưng hôm nay Lạc Thần Hi đã trở về, hơn nữa trông còn khỏe mạnh hơn trước, thậm chí không lường được

Một nhân vật như này, bọn họ không thể chọc, cũng không thể trêu vào

Toàn bộ quá trình Lạc Dương Hiến đều nghiêm mật, còn sắc mặt Hạ Chi Hoa cũng dờ, chưa khôi phục tinh thần sau khi biết kế hoạch thất bại

Thắng làm vua thua làm giặc, xem ra hôm nay họ sẽ lãnh ít dữ nhiều.

“Được rồi, cái gì nên nói đều đã nói xong.” Nghe đám đối trá này tỏ vẻ “thân thiết” với mình, Lạc Thần Hi cười lạnh, rất có khí thế của bậc đế vương nắm trong tay cả thiên hạ

Phòng họp lập tức lặng ngắt như tờ

Sự đối trá qua đi, cái gì nên nghe phải nghe, nên làm phải làm, nên đối mặt thì phải đối mặt

“Nghe nói mọi người muốn thay người giữ chức Chủ tịch?” Lạc Thần Hi dựa vào ghế, ngồi một cách thoải mái, đùa bỡn bằng một câu hỏi đầy ẩn ý.

Mọi người trong phòng họp đều khiếp sợ, ngoại trừ Lạc Dương Hiến

“Cháu trai ngoan của chú, cháu luôn mang cho người khác sự kinh ngạc vui sướng đấy

Lúc đầu là chú làm theo lệnh ông cụ Lạc, tạm thay cháu giữ chức Chủ tịch, thu dọn cục diện rồi rầm rạo gần đây của Tập đoàn Lạc Thần, nếu...” “Đừng nói nhảm nữa! Mục đích cuộc họp ngày hôm nay không phải để nghe chú kể chuyện.” Lạc Thần Hi giờ tay lên cằm ngang lời ông.

Sắc mặt Lạc Dương Hiến cứng lại, trong lòng thầm oán hận anh

Chuyện tối hôm qua là chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tối bây giờ ông ta vẫn chưa nuốt trôi.

“Ha ha, Chủ tịch Lạc, con của cậu có bản lĩnh lắm

Thằng bé nói có thể giải quyết được nguy cơ của tập đoàn trong vòng hai ngày, quả thật ngày hôm nay đã làm xong, hiện tại sản chứng khoán của chúng ta không chỉ...khôi phục lại như bình thường mà còn tăng lên không ít

Tình trạng rất tốt.”

Một nhân viên cấp cao mở miệng khích lệ

Thật ra đây không phải lời nịnh hót mà là khen thật lòng

Hôm nay tình thế thị trường chứng khoán đã xoay chuyển, biến hóa tới nỗi người ta không tin vào mắt mình

Tập đoàn Lạc Thần bỏ chạy từ dưới thung lũng trong chớp mắt, hoàn thành cú nghịch chuyển hoàn hảo.

Lạc Thần Hi cười đầy tự hào, biểu hiện của Lạc Lăng ngoài mong đợi của anh.

“Đúng vậy, cha nào con nấy.”

Lạc Thần Hi đưa tay ngăn lại: “Đừng nói chuyện này nữa, chúng ta nói sang chuyện khác.” Giọng nói lạnh lùng làm lòng người sợ hãi.

“Hà?”

“Nói thử xem, nên xử lý đồng âm mưu này như thế nào.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Khụ khụ.” Hạ Chi Hoa nghe câu Lạc Thần Hi nói mà lạnh người, ho khan

Bên ngoài phòng họp

Lạc Thần Dương rút tay vào túi, nở nụ cười bất đắc dĩ

Cha thật là, sao ông già như cha lại cứ tự tìm khổ thế? Tại họa lần này con không giúp cha được đâu, cha tự thu dọn cục diện rồi rầm rình bày ra đi.

Khỏe miệng nhếch lên, anh ta huýt sáo rồi khỏi phòng làm việc.

“Haiz, lần này để cho tên nhóc Lạc Lăng kia chê cười rồi

Vua trò chơi như mình mà lại thua.” “Chú đi gấp như thế là muốn đi đâu vậy?” Bên ngoài Tập đoàn Lạc Thần, Lạc Lăng đi ra khỏi xe, gọi Lạc Thần Dương đang định lên xe.

Lạc Thần Dương gãi đầu nhìn Lạc Lăng đang nở nụ cười thắng lợi: “Ôi, tới đòi nợ rồi.” Lạc Lăng cười thầm

La Tiểu Bảo nói không sai, chú ấy không thể phá đảo được

Xem ra phần mềm do công ty trò chơi của La Tiểu Bảo phát hành rất ổn

“Chúng ta ngồi uống cà phê một lúc nhé?” Nhìn Lạc Thần Dương khó xử, Lạc Lăng cảm thấy buồn cười

Hắn là chủ nhỏ của cậu chưa từng bị đá kích như này, chỉ có trò chơi thôi mà không giải quyết được.

“Được rồi, ai bảo chú thua chứ.” Lạc Thần Dương nhún vai

“Chú đi về trước đi, tôi ngồi xe của chú nhỏ.” Lạc Lăng nói với tài xế.

Trong phòng bao dành cho khách quý của khách sạn Lạc Thần

Lạc Lăng và Lạc Thần Dương ngồi đối diện nhau

Lạc Lãng chậm rãi thưởng thức cà phê, ánh mắt làm như vô ý liếc nhìn chiếc nhẫn bảo thạch màu xanh trên tay Lạc Thần Dương.

“Chú, chiếc nhẫn đó của chú đẹp quá, chú cho cháu được không?” Cậu nữ nụ cười đáng yêu trong y hệt La Tiểu Bảo, khác hoàn toàn với dáng vẻ tỉnh ranh khi trước.

Khóe miệng Lạc Thần Dương co rút

Anh ta nhìn thoáng qua chiếc nhẫn trên tay mình, nó có một viên bảo thạch màu xanh phát ra ánh sáng u ám thần bí, giống như linh khí thời cổ xưa

Một chiếc nhẫn như thế đeo lên tay Lạc Thần Dương, cảm giác như đang chạy theo trào lưu vậy.

“Cái này không được, cháu muốn thứ gì chú cũng có thể cho cháu.” Lạc Thần Dương nói một cách khí phách.

“Vì sao?” Lạc Lãng ngờ ngác

Trán Lạc Thần Dương xuất hiện vạch đen

Đứa cháu này lại phò trương sự ngây thơ của mình rồi

Cái dáng vẻ ngây thơ này khác hẳn với sự khôn khéo ngày đó anh ta bắt gặp, không thể tin được đây là cùng một người

“Đây là mệnh căn của chú, không thể cho cháu.” Lạc Thần Dương sờ chiếc nhẫn của mình, không nỡ

“Nếu là mệnh căn của chú thì chắc chắn là báu vật

Chú đưa cho cháu đi! Chú đừng quên, chú thua thì phải đáp ứng một yêu cầu của cháu.” Lạc Lãng bĩu môi bất mãn, chớp đôi mắt to

Lạc Thần Dương bị sự thay đổi lớn của cậu dọa cho tí thì ngất xỉu, nhin đau nói: “Trừ cái này ra, cháu muốn cái gì cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Xong rồi thì thu nợ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lạc Lãng nhìn anh ta bằng ánh mắt thâm sâu khó lường: “Được, chú nhớ kỹ những lời mình nói nhé.”

Lạc Thần Dương có cảm giác mình đã mắc bẫy: “Nói nhanh đi! Cháu có yêu cầu gì?” Lạc Lãng cười nhẹ, vẻ mặt đáng yêu khiến người khác không chịu nổi: “Cháu chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra cháu sẽ nói cho chú biết.” Lạc Thần Dương đành chịu: “Không được, cháu nói đi, không là chủ quyết nợ đấy.” “Chú, cháu khuyên chú không nên quyết nợ

Nếu không, chú sẽ hối hận đấy.” Yêu cầu này, ngày sau sẽ có ích

Trán Lạc Thần Dương đổ mồ hôi

Đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn

Ôi, Lạc Thần Dương vậy mà lại bị một thằng quỷ nhỏ uy hiếp, nói ra quá mất mặt

“Được, cháu thắng.” Lạc Thần Dương bắt ngón cái lên với cậu, chịu thua

Ánh mắt Lạc Lãng lóe lên tia sáng: “Cảm ơn chú.”

Bên kia, trong phòng họp Tập đoàn Lạc Thần

Lạc Thần Hi tung ra chứng cứ chứng minh Hạ Chi Hoa là kẻ tình nghi trong vụ án thương mại

Hạ Chi Hoa kích động muốn ngắt đi, máu dồn lên não quá nhanh, trước mắt ông ta tối sầm lại, suýt chút nữa thì hôn mê.

Sao anh có thể nắm giữ được những chứng cứ này?

Phòng họp lặng ngắt như tờ

Lạc Thần Hi lạnh lùng liếc nhìn ông ta, rồi ánh mắt lại làm như vô ý liếc nhìn Lạc Dương Hiện đang chảy đầy mồ hôi

Những chứng cứ này chỉ cần được đem đi điều tra, lập tức có thể bắt được kẻ đứng đằng sau thao túng là ông ta.

Hơn nữa, đây chỉ là một góc của tầng băng chìm

“Cậu..

rốt cuộc cậu muốn như thế nào?” Hạ Chi Hoa run rẩy

Ông ta nhận thức sâu sắc được rằng, những thứ Lạc Thần Hi nắm được không chỉ có thể này

Lạc Thần Hi cười lạnh: “Rất đơn giản, giao cổ phần trong tay ông ra đây, vĩnh viễn không được đặt chân tới Tập đoàn Lạc Thần

Từ hôm nay trở đi, Tập đoàn Lạc Thần cắt đứt quan hệ với ông.” Cái này đương nhiên bao gồm cả việc Tập đoàn Lạc Thần đang chống lưng cho Hạ thị.

Sắc mặt Hạ Chi Hoa trắng bệch

Những thứ ông ta vất vả và gây dựng trong nhiều năm qua, đã bị hủy hoại trong hôm nay

Nhưng Lạc Thần Hi không tính buông tha cho ông

Cái này, mới chỉ là bắt đầu

Dám lấy mạng anh

Hừ, vậy anh không cần đắn đo tình cảm làm gì nữa

Anh tin rằng Lạc Lăng cũng sẽ không phản đối việc anh ra tay với người ông ngoại nhiều dã tâm, độc ác như này

Hạ Chi Hoa ngẩn ra nhìn Lạc Thần Hi, ánh mắt hoảng sợ.

Lạc Dương Hiến mím chặt môi, sắc mặt trắng bệch

Ông ta thử ước lượng trong lòng, không biết Lạc Thần Hi đã nắm giữ được bao nhiêu bí mật của mình

Rất rõ ràng, việc anh ra tay với Hạ Chi Hoa chẳng qua chỉ là bước mở đầu

Lần này anh tới đây là đã có chuẩn bị trước.

Cái gọi là tính mạng bị đe dọa chẳng qua là Lạc Thần Hi tương kế tựu kế, để cho ông ta đắc ý mấy ngày

Lạc Thần Hi lợi dụng khoảng thời gian này để cắt đứt đường lui của ông ta, nắm mọi thứ trong lòng bàn tay mình

Không ngờ người nắm được cục diện không phải ông ta mà là người “cháu trai ngoan” trước mặt này.

Xem ra, thủ đoạn của ông ta vẫn chưa đủ cao

Cuộc họp lần này, dựa theo kết quả mà Hạ Chi Hoa nhận được, anh muốn để cho những người lòng lang dạ sói chịu nghiêm phạt và giáo huấn

Bọn họ quá xem thường năng lực và thủ đoạn của Lạc Thần Hi rồi.

Tai họa ập tới với Hạ Chi Hoa liên tục

Hạ thị bị niêm phong vì ông ta là kẻ tình nghi trong vụ rửa tiền và lừa đảo

Bản thân Hạ Chi Hoa cũng bị đưa đi, trải qua điều tra mới phát hiện ra Hạ thị đã rỗng ruột, thậm chí còn đang mắc nợ chồng chất, một cái vỏ rỗng tuếch danh xứng với thực.

Ngày thứ hai Hạ Chi Hoa bị đưa đi điều tra, giới kinh doanh thành phố A tung ra tin tức động trời.

Chủ tịch Tập đoàn MG Trình Đạo Phu cũng bị cảnh sát đưa đi, nguyên nhân là do tình nghi liên quan tới vụ buôn bán súng ống đạn dược và tham nhũng một khoản tiền kékch xì

Tập đoàn MG ở bên Mỹ vì lợi ích mà phải sạch quan hệ với Trình Đạo Phu, đồng thời nói rằng sẽ hỗ trợ cảnh sát hết mức có thể trong việc điều tra.

Lạc Dương Hiến các bệnh xin nghỉ, cả ngày ở trong nhà thấp thỏm lo âu

“Đừng có đi qua đi lại làm tôi đau đầu.” Lạc Dương Hiến ngồi trên ghế sofa, khoanh tay trước ngực nhìn vợ mình gấp tới độ đi lại liên tục, vẻ mặt muốn nói lại thôi

Ông ta đã có đủ thứ cần phải lo rồi mà người phụ nữ ngu xuẩn này còn để ông ta phiền não thêm

“Chồng, nếu còn tiếp tục như vậy thì có phải ông cũng...”

“Im miệng cho tôi! Chuyện như này sẽ không xảy ra! Tốt xấu gì tôi cũng là bác cả của nó, dù gì tôi cũng là thành viên nhà họ Lạc, tôi tin rằng ông cụ sẽ không thấy chết mà không cứu.” Trong đôi mắt giào hoạt của ông lóe lên tia sáng.

“Tới giờ ông cụ vẫn không có hành động gì

Chuyện này nếu ông ấy không trợ giúp, liệu có phải...”

Lạc Dương Hiến xua tay: “Về phòng đi, đừng làm phiền tôi

Tôi đau đầu lắm rồi.” Ông ta day trán, cảm thấy cực kỳ bất an với hoàn cảnh của mình bây giờ

Lạc Thần Hi nhớ từng người bên cạnh ông ta, cách làm này như thể đang lảng trí, để cho ông ta tận mắt nhìn thể lực của mình suy yếu, cuối cùng, anh chẳng cần tốn nhiều sức vẫn có thể đánh bại ông ta.

Lạc Thần Hi được lắm! Là ông ta quá xem thường đứa cháu này của mình

Sao ông ta lại quên mất khi còn niên thiếu anh đã có thể lực nặng hàng nghìn cân? Nhiều năm trôi qua, sao anh có thể dễ dàng bị ông ta đánh bại

Ông ta thừa nhận, lần này bản thân đã để mọi thứ vượt khỏi tầm tay rồi.

Trong nhà cũ nhà họ Lạc.

Ông cụ Lạc ngồi ở phòng sách, những vệt nắng cuối cùng xuyên qua cửa sổ sát đất, hắt lên khuôn mặt âm trầm của ông bằng ánh sáng hơi u ám

Phía sau cặp kính gọng vàng là đôi mắt chìm ung lóc lên tia sáng khác thường

Ngồi trước bàn đọc sách, dựa lưng vào ghế, Lạc Thần Hi nhếch mép cười lạnh

“Muốn cháu tha cho ông ta?” Lạc Thần Hi lạnh lùng lên tiếng

Bầu không khí trong phòng sách giảm xuống, kết lại thành băng

Ông cụ Lạc không quay đầu lại, nhếch miệng nở nụ cười trông còn lạnh lùng hơn

Ông xoay ghế lại, ngồi đối diện với Lạc Thần Hi

Ánh mắt ông giống như một vị tôn giả đứng từ trên cao nhìn xuống, quan sát kỹ toàn thiên hạ, bao gồm cả đứa cháu đang ngồi trước mặt mình

“Cháu cho rằng người mà ông bảo vệ, cháu có thể động tới?” Lời của ông Lạc đầy chế nhạo.

Lạc Thần Hi buồn cười, hừ lạnh: “Xét thấy ông ta cũng mang họ Lạc, cháu tha cho ông ta một con đường sống, để ông ta rút ra khỏi thành phố A, vĩnh viễn không trở về.” Đây là sự tha thứ dễ dàng nhất mà anh dành cho bác cả

Chúng cứ anh đang nắm trong tay đủ để Lạc Dương Hiền ở trong tù cả đời hoặc là bị xử tử hình

Ông cụ Lạc nhìn anh bằng ánh mắt nhẫn nhịn

Một lúc sau, ông xua tay: “Đi ra ngoài đi, ông mệt rồi.” Lạc Thần Hi cười đắc ý, trước khi xoay người rời khỏi, anh còn bổ sung thêm: “Tốt nhất ông cứ ở đây hưởng thụ tuổi già! Mọi việc ông quan tâm chỉ đem lại kết quả xấu thôi.”

Anh nói xong, bước nhanh ra khỏi phòng sách của ông cụ Lạc

Trong khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, đôi mắt anh lộ ra ý cười tà mị.

Ông cụ Lạc ngồi trong phòng sách gất gao nhìn cánh cửa vừa được đóng lại, trong mắt lướt qua tia thâm trầm

Bàn tay siết chặt chậm rãi thả lỏng, ông hừ lạnh, đưa tay lấy gọng kính màu vàng xuống, ném mạnh về phía cửa sổ sát đất

Kính mất và phải cửa sổ sát đất, nứt toác

Lạc Thần Hi nghe được tiếng động bên trong phòng sách, về nghiêng ngả được phác thảo qua khe miệng

Anh nhanh chân rời khỏi nhà cũ nhà họ Lạc

Sau khi xuất viện, Thiên Nhã luôn ở nhà

Tô Hoa Kỳ, Kha Từ Thích ngày nào cũng tới đi qua đi lại trước mặt cô, ngay cả Karen cũng tranh thủ trốn ra khỏi nhà tới nói lời xin lỗi với Thiên Nhã

Ngày đó, cô về nhà muốn nhờ cha giúp đỡ cứu Thiên Nhã nên bị giam lỏng, không cho cô làm nhiều chuyện khác.

Kết quả, cô không những không giúp được gì mà còn không thể lộ mặt mũi ra ngoài

“Thật là! Lần này cho tớ quá đáng thật, sau này tớ sẽ không về nhà nữa! Tớ ghét ông ấy!” Ngồi vào bàn cơm, Karen vẫn còn tức giận bất bình

Thiên Nhã không để ý, chỉ ăn cơm trong bát, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho con trai.

“Karen, cô đúng là đồ ngốc

Bọn tôi không trông mong cô giúp được gì cho nên cô đừng tự trách bản thân nữa.” La Tiểu Bảo không vui, liếc mắt nhìn cô

Thật ra, chuyện này cậu không trách Karen, vì cô đã cố gắng hết sức rồi.

Cha Karen giấu kín như bưng chuyện này, còn không tiếc thủ đoạn ngăn cản con gái mình dấn thân vào đó

Trong hành động này ẩn giấu chuyện gì, không ai biết cả, có thể đơn giản là ông đang bảo vệ con gái mình

Dù Karen có hơi phiền phức nhưng vẫn là một cô gái đơn thuần không hiểu gì.

Karen uể oải

Cô chưa từng thấy mình thất bại như này bao giờ

Vào thời khắc quan trọng, cô chẳng giúp đỡ được gì, điều này làm cô cảm thấy mình nên xin lỗi Thiên Nhã, xin lỗi anh họ Kha Từ Thích.

Thăm rồi, liệu anh họ có nghĩ cô không có nghĩa khí lại vô dụng không? Làm sao bây giờ?

Cô nhìn Thiên Nhã bằng ánh mắt u oán nhưng lại phát hiện ra Thiên Nhã chẳng phản ứng gì, chỉ cúi đầu ăn cơm

Cô nhú hàng lông mày xinh đẹp lại: “Thiên Nhã, ngay cả cậu cũng cảm thấy tớ ngốc?”

Cuộc trò chuyện vừa rồi hoàn toàn không lọt vào tai Thiên Nhã

Cô đang bị bao vây bởi trăm chuyện chưa có lời giải đáp, có thể nói là không gạt chúng sang một bên được

Cô cố gắng muốn quên chúng đi thì chúng lại như mọc rễ trong đầu cô, lan tràn như cỏ dại.

Rốt cuộc cha đang ở đâu? Ông có bình an không? Vì sao ông lại bị bắt cóc? Với lại, ông còn bị Lạc Dương Hiến bắt cóc

Sau khi tỉnh lại cô mới biết được người bắt cóc cô lần này là Lạc Dương Hiến và Hạ Chi Hoa, mà chuyện làm cố sốc hơn cả là Trình Đạo Phu cùng một phe với Lạc Dương Hiến

Hai người bọn họ cầu kết với nhau trong tối, buôn bán súng ống đạn dược, dính tới cả chất cấm

Mấy ngày nay, giới kinh doanh thành phố A gặp “động đất”

Hơn nữa “tâm động đất” này còn liên quan tới Tập đoàn Lạc Thần, Hạ Chi Hoa, Trình Đạo Phu và Lạc Dương Hiến.

Trình Đạo Phu có thật sự biết chuyện cha cô mất tích? Lẽ nào bây giờ cha cô đang ở trong tay Lạc Dương Hiến? Cô rất lo lắng nhưng không cách nào nói ra được chuyện này

Đêm đó cha cô ám sát Lạc Thần Hi, nếu như cô nói mình biết rõ đang nguy hiểm nhưng vẫn đâm đầu vào chỗ bọn cướp thì sẽ liên lụy tới cha

Hiện tại chân tướng đang được chôn sâu dưới đáy vực

Cô không biết nên làm thế nào mới đúng.

Cha, rốt cuộc cha đang ở đâu? Chỉ cần cho bình an vô sự là con gái yên tâm rồi

Cha nói cho con biết đi, rốt cuộc cha đang ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Đừng chạm vào tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nghĩ tới đây, cô rũ mắt xuống

Vì sao mấy ngày nay anh không xuất hiện? Sao ngay cả một cuộc gọi anh cũng không gọi tới? Là do quá bận sao?

Cô không nên nhớ anh, nhưng giọng nói đó, khuôn mặt đó lại giống như chất gây nghiện khiến cho cô không nhịn được mà nhớ tới

Vào khoảnh khắc cô đang tuyệt vọng, anh đã kéo cô trở về

Bây giờ, cô càng ý lại vào anh hơn, thêm vào đó một phần lưu luyến

Có đôi khi, con người biết rõ mình đang phạm sai lầm nhưng không thể kiềm chế được mà tiếp tục phạm sai

lật lần bị xáo trộn đã thất bại hoàn toàn, không lẽ đây là mệnh của cô? Vì thế, cô mâu thuẫn, tự trách, khổ sở, gầy vò nhưng không không chế được bản thân

“Thiên Nhã! Cậu có nghe tớ nói gì không?” Karen thấy cô không để ý tới mình, đôi mắt to long lanh như bị phủ một lớp sương mù

Thiên Nhã phục hồi tinh thần, cầm lấy đôi đũa mình mới đánh rơi xuống mặt bàn lên, sững sờ: “Sao thế?” Khuôn mặt Karen tối sầm lại

Cô và La Tiểu Bảo liếc nhìn nhau, có phải mami em bị dọa sợ không? Mấy ngày nay cứ không bình thường.

La Tiểu Bảo nhún vai, thể hiện rằng mình không biết gì hết

Cậu nhú hàng lông3mày thanh tú lại, chắc chắn là mami đang suy nghĩ tới cha

Không biết mấy ngày nay cha đang làm gì mà không tới thăm mami, hại mami nghĩ tới cha mà mắt hờn mắt vía, hừ hừ.

“Không sao đâu, cậu ăn cơm đi

Mau ăn bù cho mấy ngày vừa rồi.” Karen gấp thức ăn cho Thiên Nhã

Thiên Nhã cười, không nói gì, tiếp tục im lặng với mớ suy nghĩ hỗn loạn.

Một lát sau, La Tiểu Bảo đen mặt nhìn bát cơm của mình, nhắc nhở: “Mami, bát cơm của người ta không chứa thêm được rồi, mami đừng gấp thức ăn cho con nữa.” Suy nghĩ đang bay xa của Thiên Nhã được kéo lại

Cô hồi phục tinh thần nhìn bát cơm của La Tiểu2Bảo đang chứa đầy rau xanh và thịt, ngưng ngừng: “Xin lỗi, mami không để ý.”

Một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu Karen và La Tiểu Bảo

Ôi ôi, xem ra thật sự mami đang nhớ thương người nào đó, đang oán trách vì người đó không tới rồi.

“Mami, hôm nay mami đi làm ă?” Lại một ngày mới, La Tiểu Bảo trông thấy Thiên Nhã mặc đồ công sở thì mừng thầm

Xem ra mami đang thiếu kiên nhẫn, muốn đi làm trước thời hạn để được gặp cha

Cha nói cho Thiên Nhã nghỉ một tuần nhưng giờ mới được vài ngày thôi

Thiên Nhã nhìn con trai: “Không, mami đi tìm việc mới.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Đừng chạm vào tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nghĩ tới đây, cô rũ mắt xuống

Vì sao mấy ngày nay anh không xuất hiện? Sao ngay cả một cuộc gọi anh cũng không gọi tới? Là do quá bận sao?

Cô không nên nhớ anh, nhưng giọng nói đỏ, khuôn mặt đỏ lại giống như chất gây nghiện khiến cho cô không nhận được mà nhớ tới

Vào khoảnh khắc cô đang tuyệt vọng, anh đã kéo cô trở về

Bây giờ, cô càng ý lại vào anh hơn, thêm vào đó một phần lưu luyến

Có đôi khi, con người biết rõ mình đang phạm sai lầm nhưng không thể kiềm chế được mà tiếp tục phạm sai

Một lần bị xáo trộn đã thất bại hoàn toàn, không lẽ đây là mệnh của cô? Vì thế, cô mâu thuẫn, tự trách, khổ sở, gầy vò nhưng không không chế được bản thân

“Thiên Nhã! Cậu có nghe tớ nói gì không?” Karen thấy cô không để ý tới mình, đôi mắt to long lanh như bị phủ một lớp sương mù

Thiên Nhã phục hồi tinh thần, cảm thấy đôi đũa mình mới đánh rơi xuống mặt bàn lên, sững sờ: “Sao thế?” Khuôn mặt Karen tối sầm lại

Cô và La Tiểu Bảo liếc nhìn nhau, có phải mami em bị dọa sợ không? Mấy ngày nay cứ không bình thường.

La Tiểu Bảo nhún vai, thể hiện rằng mình không biết gì hết

Cậu nhú hàng lông mày thanh tú lại, chắc chắn là mami đang suy nghĩ tới cha

Không biết mấy ngày nay cha đang làm gì mà không tới thăm mami, hại mami nghĩ tới cha mà mắt hờn mắt vía, hừ hừ.

“Không sao đâu, cậu ăn cơm đi

Mau ăn bù cho mấy ngày vừa rồi.” Karen gấp thức ăn cho Thiên Nhã

Thiên Nhã cười, không nói gì, tiếp tục im lặng với mớ suy nghĩ hỗn loạn.

Một lát sau, La Tiểu Bảo đen mặt nhìn bát cơm của mình, nhắc nhở: “Mami, bát cơm của người ta không chứa thêm được rồi, mami đừng gấp thức ăn cho con nữa.” Suy nghĩ đang bay xa của Thiên Nhã được kéo lại

Cô hỏi phục tinh thần nhìn bát cơm của La Tiểu Bảo đang chứa đầy rau xanh và thịt, ngưng ngưng: “Xin lỗi, mami không để ý.”

Một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu Karen và La Tiểu Bảo

Ồi ôi, xem ra thật sự mami đang nhớ thương người nào đó, đang oán2trách vì người đó không tới rồi.

“Mami, hôm nay mami đi làm à?” Lại một ngày mới, La Tiểu Bảo trông thấy Thiên Nhã mặc đồ công sở thì mừng thầm

Xem ra mami đang thiếu kiên nhẫn, muốn đi làm trước thời hạn để được gặp cha

Cha nói cho Thiên Nhã nghỉ một tuần nhưng giờ mới được vài ngày thôi

Thiên Nhã nhìn con trai: “Không, mami đi tìm việc mới.”

Lòng phụ nữ như mò kim đáy biển

Cô là phụ nữ nhưng chẳng thể hiểu trái tim mình muốn gì

Cô quay mặt ra chỗ khác, cảm thấy khó chịu với cuộc sống này, không biết là mình đang tức giận cái gì

Giận bản thân mình? Tức anh? Hay là tức giận vì số phận trên người? Cô không biết

Có thể là cô tức giận vì anh, đây là tình yêu chết người

Vì tình yêu này mà cô không thể nhận ra bản thân mình nữa chứ đừng nói tới việc khống chế trái tim

Xe đi tới biệt thự cạnh biển

Thiên Nhã đang định thể chết cũng không xuống xe thì Lạc Thần Hi đã bế lấy cô theo kiểu công chúa

“Anh định làm gì?” Thiên Nhã khẩn trương, giọng nói mềm nhũn

Chết tiệt! Sao cô không thể hung dữ với anh nhỉ? Bình thường anh hung dữ với cô lắm mà! Khóe miệng Lạc Thần Hi nở nụ cười tà ác, kèm theo đó là vẻ dịu dàng khiến người ta điên đảo: “Nghe lời sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị.” Thiên Nhã im lặng ngay lập tức

Nếu anh không uy hiếp trắng trợn, liệu cô có chống lại tới cùng không? Sắc mặt anh thật sự dịu dàng tới nỗi không nói nên lời

Cô ngây người, cảm thấy anh không giống trước rồi lại không biết là không giống điểm gì, ý nghĩ trong đầu trở nên hỗn loạn

Cô lại bị anh chinh phục một cách dễ dàng

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống sofa, lấy hòm thuốc trong ngăn kéo ra

Anh ngồi bên cạnh cô, đặt phần chân bị trật khớp của cô lên đùi mình, thoa dầu giúp cô

Thấy phần mắt cá chân sưng lên, hàng lông mi thanh tú cau lại

“A!” Đột nhiên, anh dùng sức bẻ lại chân cô

Đau đớn qua đi, chân đã thoải mái hơn

Anh đặt tay lên phần bị thương của cô mà xoa, động tác càng lúc càng nhẹ, càng lúc càng tỉ mỉ

Thiên Nhã nhìn sắc mặt nghiêm túc của anh, ngũ quan hoàn hảo này khiến người ta không nhận được mà say đắm

“Còn đau không?” Thanh âm dễ nghe thoát ra từ bờ môi mỏng khêu gợi

Đôi mắt xinh đẹp hơi ngước lên, ánh mắt nhìn thẳng vào vẻ mặt đang say mê sắc đẹp của cô.

“Hả? Không, không đau nữa.” Thiên Nhã muốn cắn lưỡi

Cô cần phải cách ly với người đàn ông đẹp trai này

Cô lại bị Lạc Thần Hi mê hoặc tới thất điên bát đảo rồi! La Thiên Nhã, mày tội tệ thật đấy!

Cô phi nhỏ bản thân, sắc mặt ửng đỏ, vừa thẹn vừa giận

Lạc Thần Hi thấy buồn cười vì phản ứng đáng yêu của cô, dí sát mặt lại: “Có thật là không đau nữa không?” Ánh mắt anh hiện lên vẻ nghiền ngẫm, không khí mờ ám lập tức len lỏi giữa hai người.

Thiên Nhã hoảng hốt ngả người ra phía sau, đang định thu chân đặt chân đùi anh về thì bị anh bắt lấy.

“Buông ra.” Hơi thở của anh bao vây khiến cô rối bời

Lạc Thần Hi vươn tay ra đặt lên vòng eo nhỏ, dùng sức ôm chặt

Anh ôm cả người cô lên, đặt cô ngồi trên đùi mình

“A!” Thiên Nhã bị hoảng sợ vì hành động này

Đào mắt một cái đã thấy mình ngồi trên đùi anh, tư thế mờ ám này làm cho cô xấu hổ vô cùng.

Anh vỗ nhẹ lên bờ hông tròn của cô, nghiêm mặt: “Lần sau không được tùy tiện bỏ lại anh đi ra ngoài tìm công việc mới, nhớ chưa?” Anh vừa thấy tức vừa thấy buồn cười, lúc nhìn thấy Thiên Nhã bị thương, trong lòng anh chỉ có sự đau lòng

Người phụ nữ ngốc nghếch này, rốt cuộc trong đầu cô là cái gì? Nếu như dùng để trồng cây cũng không thể ngốc như này

“Sao anh biết?” Sắc mặt Thiên Nhã cứng đờ

Lạc Thần Hi cười đầy ẩn ý, đưa tay捏 chóp mũi thanh tú của cô: “Cô bé ngốc nghếch này, anh là ai chứ? Người phụ nữ mình yêu nghĩ cái gì chẳng lẽ anh lại không biết?” Anh nói như vậy, lại thêm cử chỉ thân mật khiến Thiên Nhã suýt ngất xỉu.

Câu nói chứa đầy sự cưng chiều và thân mật, nhưng trong lòng Thiên Nhã có tâm sự nên hiểu câu nói của anh theo nghĩa khác

Cô nghĩ gì anh cũng biết? Anh không biết đâu

Lạc Thần Hi, anh không thể biết vì sao em không thể yêu anh

Cô ho khan hai tiếng, cảm thấy mình không nên trầm luân trong sự dịu dàng của anh: “Anh thả em xuống” Cô đẩy anh ra, muốn trượt ra khỏi đùi anh

Hai tay Lạc Thần Hi siết chặt, khiến cô không động đậy được

“Em muốn quyết nợ? Sao em lại vô lại như thế?” Lạc Thần Hi dán mặt vào gáy cô, hưởng thụ hương thơm mà cô đem lại

Nó khiến cho anh say mê, làm cho lòng anh ngứa ngáy

Thiên Nhã muốn cử động nhưng không nhúc nhích được, giọng nói dịu dàng như ma quỷ này khiến mặt cô đỏ tới tận mang tai: “Em quyết nợ lúc nào? Có mà anh quyết nợ ấy.” Cô giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi anh.

Con người sâu thẳm của Lạc Thần Hi dường như đang kìm nén gì đó, trở nên mỏng lung

Anh kẹp chặt chân: “Đừng lộn xộn, không thì anh sẽ giải quyết em tại chỗ, làm lại chuyện mà lần trước chúng ta chưa làm xong.” Giọng anh khàn khàn vì phải kìm nén, dịu dàng chết người.

Thiên Nhã nghe xong, sắc mặt thay đổi

“Em..

em không động nữa.” Suýt nữa cô đã cầu xin tha thứ

Lạc Thần Hi nhìn cô vừa xấu hổ vừa buồn bực mà đỏ mặt, cảm thấy vô cùng đáng yêu

Khóe miệng anh giương lên, cười thành tiếng cực kỳ thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Thỏ trắng nhỏ vs hổ đói về môi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã ngây người, tim như bị vật gì đó đè nặng lên

Cô thích anh cười như thế này, trong sáng không pha tạp chất, một nụ cười chân thành

“Xin lỗi, mấy ngày nay anh không thể tới thăm em được

Chắc em nhớ anh lắm.” Lạc Thần Hi ôm chặt lấy cô, gần như dán sát mặt lên mặt cô, nói bằng giọng áy náy, nhẹ nhàng.

Mới này, khi bị cái ôm nóng rực này bao phủ, Thiên Nhã còn định đánh người

Người này lại giỏi trò quyến rũ rồi

Nhưng khi nghe được câu xin lỗi chân thành của anh, tim cô lập tức mềm nhũn

Đương nhiên, đây là nếu anh không nói về sau.

“Ai nhớ anh, đừng tự mình đa tình.” Thiên Nhã đỏ mặt, nói lời phủ nhận trái với lòng mình

Ôi, cô thừa nhận, tuy là cô có nhớ anh, thỉnh thoảng lại vô thức nghĩ tới anh nhưng cô không thể thẳng thắn nói ra được.

“Em trách anh, đúng không?” Lạc Thần Hi hứng thú liếc nhìn Thiên Nhã đang chu môi, dù giờ cô chưa phát hiện ra mình có hành động đáng yêu này.

“Anh là Chủ tịch, công việc hàng ngày bận rộn, phần làm cấp dưới như em đâu có tư cách trách cứ.” Thiên Nhã chế giễu không chút do dự nhưng lại không nhận ra giọng mình chua chát, cực kỳ giống một cô gái đang trách mắng bạn trai bận rộn công việc không quan tâm tới mình.

Lạc Thần Hi phì cười: “Thế mà em còn không thừa nhận là nhớ tôi.” Thiên Nhã ngẹn lời, cảm giác như mình đã rơi vào bẫy mà anh giăng

Cô mím môi, không thêm nói nữa.

Lạc Thần Hi lại vui mặt vào gáy cô, dụi nhẹ

Hơi thở ấm nóng phả vào cổ khiến tim Thiên Nhã run lên

Cô hít sâu một hơi, sự nhạy cảm đã bị anh khơi dậy rồi.

Cô dùng hai tay nâng mặt anh lên, ý định ban đầu là muốn kéo mặt anh ra, duy trì khoảng cách an toàn với bản thân, nhưng không ngờ2con người dịu dàng như nước ấy lại kéo cô ngã vào trong, không thể thoát ra, không thể tỉnh lại.

Nhiệt độ ở hai bàn tay mềm mại truyền tới mặt anh, anh nhẹ nhàng chà xát chúng, khuôn mặt tuấn tú tiến lại gần

Khuôn mặt anh càng lúc càng phóng to trong mắt cô, tim cô đập nhanh như hươu chạy loạn, tại cũng nóng lên như có lửa đốt

Đúng lúc này, chuông điện thoại Thiên Nhã vang lên

Không khí mờ ám giữa hai người lập tức bị đông cứng, Lạc Thần Hi bất mãn nhìn cô buông tay lấy điện thoại trong túi xách.

“Chắc chắn là tiểu bảo bối gọi cho tôi.” Đường như sợ anh ngăn mình nghe điện thoại, Thiên Nhã vội vàng nói

Sau đó, 1cô thoát khỏi sự kiềm chế, chui ra khỏi lòng anh.

Lạc Thần Hi thấy động tác của cô nhanh gọn như được giải thoát thì từ bất mãn chuyển sang không vui, rồi nghe thấy câu đầu tiên cô nói khi nhận điện thoại, lồng ngực anh nhúu chặt

“Alo, Từ Thích.” Thấy thông tin người gọi, Thiên Nhã liếc nhìn Lạc Thần Hi, bỗng thấy hơi chột dạ

Vì thế, cô hạ thấp giọng để nói

Nhưng Lạc Thần Hi đã nghe rõ

Anh khoanh tay trước ngực, hứng thú nhìn cô chạy ra xa, chột dạ đè thấp giọng nói chuyện điện thoại, khóe miệng anh cong lên một độ cong đẹp mắt

Anh đi tới tủ rượu, rót hai ly rượu vang đỏ rồi đặt lên bàn trà ngồi xuống sofa, lchậm rãi thưởng thức

Ánh mắt nhìn chăm chăm cô.

Thiên Nhã đứng nói chuyện với Kha Từ Thích cũng cảm nhận được ánh mắt nóng rực phía sau, quả thật cảm giác như là có gai sau lưng.

Mấy ngày nay Kha Từ Thích phải về tổng công ty ở thành phố B để họp

Có điều, dù bận anh vẫn không quên gọi điện hỏi han Thiên Nhã

Sau đó, anh phát hiện ra Thiên Nhã ở đầu bên kia hình như không tiện nghe điện thoại nên không miễn cưỡng cô nữa, chỉ trò chuyện một lúc là tắt máy.

Thiên Nhã tắt điện thoại, thở phào một hơi, xoay người đối diện với ánh mắt nóng rực kia.

Lạc Thần Hi ngả người ngồi trên ghế sofa, bên môi là nụ cười ẩn ý

Mặt Thiên Nhã đỏ lên: “Em.

em phải đi rồi.” Cô cúi đầu đi tới định lấy túi xách nhưng không ngờ lúc này đèn trong phòng khách lại vụt tắt

“A!” Tiếng thét của Thiên Nhã vang lên trong bóng tối, vì vết thương ở chân nên cô đứng không vững, bổ nhào về phía trước

Giây tiếp theo, cô ngã vào trong khuôn ngực lạnh lạnh rộng lớn

Một tay anh ôm hông cô, một tay khác đang cầm ly rượu đặt bên eo nhỏ, bên tai là tiếng cười nhẹ.

“Ôm ấp yêu thương? Anh thích.” Điện cười cợt nhả của anh vang lên trong bóng tối, hơi thở gần kề khiến cô ngửi được hương thơm nhàn nhạt sạch sẽ và mùi rượu quanh quẩn

Thiên Nhã nhận ra mình đang nằm trọn trong lòng anh

Cô vừa buồn phiền vừa xấu hổ

Vì sao, vì sao những chuyện xảy ra ngoài ý muốn luôn khiến người ta lúng túng? Cô lắp bắp giải thích: “Tôi..

tôi ngã..

thật đấy!” Hai chữ cuối cùng được đặc biệt nhấn mạnh, như thể sợ anh không tin.

“Ha ha ha, honey, em thật đáng yêu.” Anh nheo chớp mắt, hôn nhẹ lên trán cô một cái

Thiên Nhã cảm nhận được tình cảm của anh, trong lòng ấm áp, thân thể mềm nhũn

Cô âm thầm cắn lưỡi

Thăm rồi, lại bị anh quyến rũ rồi

Đèn phòng khách sáng lên, giờ phút này mặt Thiên Nhã đỏ như quả táo chín

Trong mắt anh, dáng vẻ này của cô xinh đẹp không gì sánh được

Con người anh dần trở nên nặng nề, mơ màng, người cô tản ra hương thơm như muốn dẫn dụ anh.

Thân dưới lập tức có phản ứng

Thiên Nhã đang áp trên người anh cảm nhận được rất rõ ràng thứ gì đó đang ngẩng đầu

Mặt cô đỏ hơn

Cô đẩy anh ra, bò dậy khỏi ghế sofa, mắng: “Lừa manh.” Khóe mắt cô lơ đãng liếc tới chỗ nào đó đang dựng lên.

Mặt cô nóng hừng hực

Gian ác, thật sự quá gian ác! La Thiên Nhã, mày trở nên háo sắc như này từ bao giờ? Lạc Thần Hi ở bên cạnh nở nụ cười nhẹ nhưng mang hàm ý trêu chọc

Anh ngồi dậy, đặt hai tay bên hông cô, không cho cô cơ hội chạy trốn.

“Nhớ nó à? Nó cũng rất nhớ em” Anh liếc nhìn “Tiểu Lạc Lạc”, xấu xa phả hơi thở vào phần tại nhạy cảm của cô

Nghe hiểu được những gì anh ám chỉ, cô xấu hổ tới mức chỉ muốn đập đầu vào một miếng đậu phụ chết quách đi cho xong.

“Xấu xa!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng, muốn gạt hai tay anh đang đặt trên hông mình ra nhưng anh lại ôm chặt, làm như đứa bé đang làm nũng.

“Ừm, đừng rời khỏi anh.” Thiên Nhã liếc mắt, da gà tới rơi đầy đất

Đáy lòng cô mềm nhũn

Quả nhiên người này lại làm nũng, cô không chịu nổi

Không được, cô không thể bị anh quyến rũ

Tĩnh táo đi nào, La Thiên Nhã!

Cô không thèm nhìn Lạc Thần Hi đang dính trên người mình, khom người cảm ly rượu vang đỏ trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch

Sau đó, cô nghiêng mặt nhìn anh, nói một câu đầy khí phách: “Em sẽ cho anh thấy cái gì gọi là người ngồi trong lòng mà tâm không loạn.”

Lạc Thần Hi thấy đáng về này của cô cực kỳ đáng yêu

Anh trầm phi cười nhưng bên ngoài lại làm ra vẻ tủi thân, khuôn mặt anh tuần cợt tới cợt lui trên vai cô: “Khách quan, người ta muốn.”

“Khụ khụ...” Suýt thì Thiên Nhã bị nghẹn chết bởi câu này

Càng ho mặt cô càng đỏ, suýt chút nữa đã bất tỉnh

Loạn rồi, loạn rồi, đây là tình huống gì? Người này đang lấy sắc đẹp dụ dỗ cô! “Buông ra! Em không để anh làm gì em đâu!” Thiên Nhã kiên quyết nói.

Lạc Thần Hi ôm chặt eo nhỏ không buông, phát huy toàn bộ sự vô lại của bản thân: “Không buông, buông ra em sẽ đi.”

Trên trán Thiên Nhã xuất hiện vạch đen, một đàn quạ bay ngang qua đỉnh đầu

Khóe miệng cô co rút

Cô đưa tay đỡ trán nhìn người đang sống chết không buông, dính chặt lấy mình

“Rốt cuộc anh...” Thiên Nhã đang định làm khó dễ thì thân thể như ăn phải thuốc độc liều mạnh, trở nên rã rời.

Ồi, sao thế này? Sao đột nhiên cô cảm thấy cổ họng khô khốc, lửa trong người bùng lên, thiêu đốt cổ họng làm cô không kịp nuốt nước bọt

Thăm rồi! Đầu óc choáng váng, ngọn lửa trong người hóa thành một dao hung hăng thiêu sạch lý trí của cô

Cô muốn, rất muốn..

Cái cảm giác trống rỗng đang giày vò cô

Cô túm chặt ghế sofa, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lạc Thần Hi nhận ra sự khác thường của cô, vội vàng thu hồi đáng về vô lại, ân cần hỏi han: “Sao thế? Em khó chịu chỗ nào?” Anh xoay mặt cô lại, để cô đối diện với mình, quan sát xem là lạ ở chỗ nào.

Trán rịn mồ hôi, khuôn mặt ửng hồng

Anh quan tâm lau mồ hôi rịn trên trán cô đi: “Xin lỗi, anh không nên trêu em.” Anh từng nói, chỉ cần cô không muốn, anh sẽ không ép cô

Anh nguyện chờ, anh thật sự nguyện ý chờ

Cô cúi đầu, nhắm chặt hai mắt, đôi tay cũng đang nắm chặt trắng bệch, thờ dốt.

Lạc Thần Hi thấy không ổn, đôi mắt hiện rõ vẻ lo lắng

Anh đưa tay xoa khuôn mặt nóng bừng của cô: “Nói cho anh đi, em sao thế? Anh đưa em tới bệnh viện.”

Anh đứng lên, vừa định bế cô lên thì đã bị cô kéo ngược trở lại, ngồi xuống ghế

Mắt hạnh dần mờ, về mơ màng trong ánh mắt tựa làn nước mùa Xuân, uyển chuyển khiến người ta rung động

Lạc Thần Hi ngậy người nhìn cô.

“Thiên Nhã!”

Anh mấp máy môi, đang định hỏi thì giấy tiếp theo Thiên Nhã đã nhào tới, đè anh dưới thân

“Em, em, em.

không chịu được.” Thiên Nhã vừa khó xử vừa ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ ảo não, giọng nói uể oải như đang đè nén.

Đèn trong phòng khách tối đen, tiếng thờ dốt mấp mờ thoát ra từ cánh môi anh đào nhỏ nhắn của cô

Chẳng tốn sức lực nào, chỉ cần đáng về gọi cảm như chú mèo nhỏ của cô đã làm anh tước vũ khí đầu hàng

Môi cô áp lên môi anh, đẩy đưa vụng về mứt mát hơi thở tươi mát mê người của người đàn ông này

Mới đầu anh còn nghi ngờ, nhưng ngay sau đó đã bị chú mèo nhỏ cuồng nhiệt chọc cho lửa tình thiêu đốt người, cảm giác được yêu thương mà lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Nhanh, nói yêu anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh rơi vào trong sự cuồng nhiệt cô mang tới, không kịp suy nghĩ gì nữa.

Trong phòng khách vang lên âm thanh mờ ám, ở khúc ngoặt cầu thang là một cậu bé có khuôn mặt ngây thơ đáng yêu không gì sánh được, cậu đang cong môi nở nụ cười gian trá, đắc ý

Cha và mami, hai người hãy hưởng thụ buổi tối tốt đẹp này nhé! Không cuồng loạn thề không bỏ qua nha! Sáng sớm, những tia nắng đầu tiên xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào giường lớn Simmons

Trên chiếc giường lớn màu xanh đậm đang có hai người nằm

Cô im lặng ngủ say, tựa như đang mơ thấy giấc mơ rất đẹp, anh nghiêng người cười với cô, khóe môi nhếch lên nụ cười khuynh quốc khuynh thành

Hạnh phúc nhỏ bé ngọt ngào dẫn tỏa ra giữa hai người

Giống như một bức tranh, đẹp tới mức người ta không muốn tỉnh lại

Thiên Nhã bị con nhúc ở mắt cá chân gọi tỉnh

Cô xoay người, duỗi thẳng chân ra, cảm thấy thoải mái hơn nhiều

Cô từ từ mở mắt ra, cảm nhận hoàn cảnh trước mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc

Sau lưng còn có tiếng hít thở trầm ổn

Đầu như bị gõ mạnh một cái

Trời! Cô, cô đang ở đâu?

Ký ức bắt đầu xoay vòng trong đầu, mặt cô càng lúc càng tối đen lại.

Tối qua, cô được Lạc Thần Hi đưa tới đây, anh vô lại làm nũng, sau đó..

sau đó? Sau đó thì sao?

Không biết người phía sau tỉnh dậy từ lúc nào, anh chuyển mình, bàn tay đặt lên vòng eo nhỏ của cô, gương mặt tuấn tú gục vào sau gáy cô dụi đi dụi lại

Cảm nhận được những sợi râu mới nhú chạm vào thân thể khiến cô run rẩy: “Tỉnh chưa?” Giọng nói khàn khàn mà say lòng người này không phải của anh thì còn của ai? Thiên Nhã giật mình, giọng của anh khiến thân thể cô mềm nhũn, muốn đẩy ra cũng không có sức lực

Ngất mất! Cô lại.

lại bị chìm đắm trong đó! Chết tiệt! Cô ngồi dậy từ trên giường, cúi đầu nhìn, trời, cô không hề mặc đồ.

Cô vội vàng kéo một góc chăn che đi quang cảnh trên thân thể mình, khóe miệng co rút vài cái, nhìn khuôn mặt biếng nhác tuấn tú của anh: “Anh..

em..

anh..

em...!” Cô lấy ngón tay chỉ mình rồi lại chỉ vào người đàn ông trước mặt, rồi cuộc anh..

Lạc Thần Hi miễn cưỡng mở đôi mắt mơ màng mang theo vài phần lưu luyến và đẩy đưa, đem qua anh quá thỏa mãn rồi

Anh vươn tay tóm chặt đôi tay bé nhỏ của cô: “Cô gái nhỏ, anh đói rồi, làm đồ ăn sáng cho anh đi!” Nhưng dường như nhanh chóng hiểu ra gì đó, anh lại nói: “Anh nghĩ em còn đói hơn anh đây, dù sao người tối qua vất vả cũng là em, để anh làm cho!” Anh vén chăn lên, ngồi dậy.

Cả người anh trần như nhộng, phơi bày rõ ràng trước mặt Thiên Nhã

Cô mở to mắt hạnh, hít một hơi khí lạnh, cái làm cho cô kinh hãi hơn là trên người anh có nhiều dấu đỏ đỏ khiến cho người khác ngượng ngùng

Cô đưa tay chỉ vào dấu đỏ trên người anh, run rẩy hỏi: “Anh, sao anh lại...”

Lạc Thần Hi cong môi mỉm cười, lộ ra nụ cười tà mị, làm ra vẻ như một cô gái nhỏ: “Đây là dấu vết em dành cho tôi, dấu vết tình yêu.” Thiên Nhã quay ngược ngón tay chỉ vào miệng mình, đầu tiên là nghi ngờ, sau đó là hoảng sợ, sau đó nữa là đỏ bừng cả mặt

Cái này, sao có thể xảy ra! Đem qua cô đã làm gì? Vì sao cô không nhớ gì? Lạc Thần Hi đưa tay kéo cô đến, ôm lấy cô, hôn lên phần gáy trắng như tuyết của cô từ phía sau

“Honey, lần sau nhớ anh thì đừng chịu đựng như này, không tốt cho thân thể đâu.” Giọng nói của anh cực kỳ mập mờ, lại thêm giọng điệu dịu dàng như nước, nghe cứ tưởng chuyện này là thật.

Thiên Nhã vừa tức vừa xấu hổ, muốn tránh khỏi anh nhưng không còn sức

Bây giờ hai người đang dựa sát vào nhau, da thịt dính lại làm cho cô tê dại cả người.

“Em..

em..

không phải thế!” Thiên Nhã nhìn nửa ngày mới phản bác được, cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại trong cơn hoảng sợ này.

Lạc Thần Hi cúi người hôn lên khuôn mặt tinh xảo như ngọc mài

“Ừm.” Thiên Nhã vốn muốn lên tiếng kháng cự nhưng thoát ra ngoài miệng lại như tiếng ngấm

Cô xấu hổ cúi đầu, vươn tay định đẩy anh ra

Không ngờ câu tiếp theo anh nói lại đánh bại cô hoàn toàn: “Em cướp mất sự trong sạch người ta, phải chịu trách nhiệm với người ta.” Khuôn mặt Thiên Nhã tái nhợt, mồ hôi chảy xuống, vô cùng nhếch nhác

Ở phía sau, anh đã thực hiện được gian kế nên cười khê

Anh ôm lấy cô, để cho cô kê sát vào mình.

phía sau là sự hiện diện mãnh liệt của anh, Thiên Nhã không ngừng kêu khổ, quyết định trốn trước rồi tính tiếp

Nhưng mà, quần áo của cô đâu? Cô nhìn xung quanh, không tìm thấy vật gì giống quần áo cô.

Lạc Thần Hi thấy vẻ mặt cô như tên trộm, buồn cười: “Đừng nhìn nữa, quần áo của em ở dưới phòng khách

Em không biết đâu, tình hình chiến đấu tới qua của chúng ta vô cùng mãnh liệt, từ sofa tới mặt đất, từ mặt đất lên tới phòng, sau đó là...”

Trên trán Thiên Nhã toát mồ hôi lạnh: “Xin anh đừng nói nữa.” Cô bùng mặt, cầu xin tha thứ.

Nếu không phải trên người anh có chứng cứ thì có khi cô đã không tin mấy lời đó

Nhưng chứng kiến tình trạng thảm không nở nhìn này, cô không thể không nghi ngờ điều này là thật

Sao lại thế? Tại sao lại như này? Lẽ nào cô khát khao như thế? Tại sao cô không nhớ chút nguyên nhân nào dẫn tới xảy ra chuyện này? Thiên Nhã đang tự mình hỏi hận mặc niệm, đột nhiên...

“À!”

“Anh lưu manh...” Cô nhỏ giọng mắng

Anh xoay người, hôn cô

“Ừm...” Trong ánh mắt mơ màng chứa đựng sự yêu thương không nói hết được: “Anh muốn nói lại cho em nghe, anh yêu em.” Thiên Nhã cau mày, thân thể rã rời

Cô thật sự không còn sức lực để chống đỡ nữa, chỉ có thể quay sang hướng khác

Tên xấu xa, chắc chắn là tên xấu xa này! Cô lại làm đĩa thịt nằm trên đĩa rồi! Thấy cô cố nén, Lạc Thần Hi cười xấu xa.

Một hồi vui vẻ chết người kéo tới, Thiên Nhã anh dừng hi sinh

Khuôn mặt nhỏ nhắn sụp đổ trong nháy mắt, hóa thành vô số ánh mắt u oán mà nhìn anh, cầu xin tha thứ.

Đừng thế mà, đừng thế mà

“Hửm? Nói yêu anh.” Anh tiếp tục động tác, giọng nói dịu dàng vang lên

Thiên Nhã mặt lả, không khống chế được bản thân

“Em yêu anh!” Tiếng nhỏ như muỗi kêu, mang theo sự oán giận

“Nghe không rõ, nói lại.”

“Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh!” Gần như cô phải nghiêng răng nghiêng lợi để nói ra

Lạc Thần Hi nở nụ cười hài lòng, cúi đầu bên tai cô, dịu dàng nói: “Tối hôm qua là em chủ động, bây giờ tới lượt anh.”

Tại Tập đoàn Lạc Thần.

Thiên Nhã đi theo sau Lạc Thần Hi

Không phải là cô kiêu căng mà lại cái người tên Lạc Thần Hi kia! Anh nằng nặc đòi cô ngồi xe anh tới chỗ làm, nói cái gì mà nhìn thấy cô sẽ có thêm động lực làm việc, cần cô phải kết thúc ngày nghỉ trước thời hạn

Nếu như cô không nghe theo, anh sẽ đem “kiệt tác” mà cô lưu lại trên người mình cho mọi người xem

Thiên Nhã bị anh dọa tới đổ mồ hôi lạnh, xem ra người này rất có gan làm như vậy

Nhìn anh như thế ước gì cả thế giới có thể nhìn thấy những gì cô đã làm với anh

Anh nghênh ngang đưa cô đi tới cửa công ty, trời mới biết những đồng nghiệp nhiều chuyện của cô sẽ có phản ứng gì, may là giờ đã vào giờ làm việc, nếu không...

Mấy người đồng nghiệp bên ngoài quan sát cô bằng ánh mắt phức tạp, họ trao đổi ánh mắt với nhau rồi nhao nhao chạy tới trước mặt Thiên Nhã.

“Thiên Nhã, đây là cà phê Lam Sơn tôi mới mua, cô uống đi, thơm ngon nguyên chất đấy.”

“Thiên Nhã, cô xem, đây là vé ăn buffet hải sản ở khách sạn Thi Chung, hai chúng ta đi ăn là tuyệt nhất!” “Thiên Nhã, đây là phiếu giảm giá của cửa hàng quần áo Ái Mã, nghe nói nhà thiết kế lớn bên họ mới tung ra một loạt quần áo mới

Sau khi tan làm chúng ta cùng nhau đi xem đi.”

“Thiên Nhã, đừng nghe cô ta nói, bây giờ thân phận của cô khác rồi, quần áo ở Ái Mã sao xứng với cô

Sau khi tan làm cô đi với tôi, tôi sẽ dẫn cô đi xem cái gọi là hàng hiệu.” “Hừ, chẳng lẽ Thiên Nhã lại không biết cái gọi là hàng hiệu? Cô đừng có bi ối như thế, bây giờ Thiên Nhã có thân phận gì? Cô nói thể là quá coi thường cô ấy rồi.” Thiên Nhã cau mày nhìn đám đồng nghiệp vây quanh mình náo loạn, vừa giúp mình pha cà phê lại vừa giúp mình lau bàn, có cảm giác mình nằm mơ vẫn chưa tỉnh lại.

“À, mọi người về làm việc đi, tôi tự mình làm được rồi

Mấy thứ như quần áo hàng hiệu tôi không mua nổi.” Thiên Nhã sững sốt mất một lúc mới phản ứng lại, cô cướp lại cây xương rồng mà mình đặt bên cạnh máy tính, người đồng nghiệp này hình như định đi tưới nước giúp cô.

“Vậy cô có việc gì cứ nói với tôi, không cần khách sáo.” “Đúng thế, cô đừng ôm đồm tất cả mọi việc, chúng tôi rất rảnh rồi, có thể làm giúp cô một chút.” “Nguyên ý vì Thiên Nhã cố gắng chút sức lực nhỏ.” Các đồng nghiệp nói linh tinh một hồi rồi đi ra khỏi chỗ cô

Thiên Nhã không hiểu, bọn họ uống nhầm thuốc à? Cái gì thân phận bây giờ khác trước? Cái gì mà quá coi thường có rồi? Chẳng lẽ trong khoảng thời gian cô không ở đây đã xuất hiện một tin động trời mà cô không biết? Đột nhiên cô nghĩ tới cái gì đó, hít sâu một hơi

Lẽ nào chuyện mình ngồi xe chủ tịch đi tới đây lan truyền nhanh như vậy? Hu hu, cô thật đáng chết

Giờ thì cô không hơn không kém tiểu tam rồi, là một người phụ nữ xấu xa

Tại sao lại thế? Vì sao cô không khống chế được bản thân? Vì sao, vì sao chứ? Thiên Nhã cúi đầu thấp, tự trách, gần như sắp cụng đầu xuống mặt bàn

“Này, sao thế? Em đang nghĩ quần trong lòng à?” Giọng nói của Lạc Thần Dương bỗng lọt vào trong tai.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Em chồng và thiên nhã

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã ngẩng đầu, bắt gặp Lạc Thần Dương đang khoanh tay trước ngực, cười nhìn mình

“Không có gì.” Một thời gian ngắn cô không thấy người này, anh ta vẫn có dáng vẻ tươi sáng như thế.

Thiên Nhã suy nghĩ: “Tí nữa đi ăn không?” Cô phải hỏi thăm xem trong khoảng thời gian này công ty đã xảy ra chuyện gì, vì sao mà lại có vẻ kỳ quái đáng sợ như này

Cô tình nguyện có mối quan hệ với các đồng nghiệp như ngày trước, mỗi người đều đối xử với cô xa cách, lạnh nhạt.

Khóe miệng Lạc Thần Dương cong lên, có cảm giác được yêu thương mà lo sợ

Anh ta đáp một cách sáng khoái: “Được, chờ em.”

Lúc ăn trưa, phải khó khăn lắm Thiên Nhã mới kiếm được cơ, nói là bạn tới tìm mình, mình phải đi ăn với cô ấy

Bây giờ Lạc Thần Hi không thể đi ra ngoài nên chỉ có thể thả cô đi.

Trong nhà hàng bên cạnh Tập đoàn Lạc Thần

Lạc Thần Dương hếch cằm, tỉ mỉ quan sát Thiên Nhã như thể đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật bậc nhất

Thiên Nhã bị anh ta nhìn tới mức cả người đều thấy không tự nhiên: “Anh nhìn tôi chăm chăm như thể làm gì? Tôi không phải thức ăn.” Lạc Thần Dương cột nhà: “Em đừng nói thế

Thiên Nhã, anh phát hiện ra nhan sắc của em có thể thay com đấy.” Trên trán Thiên Nhã xuất hiện rất nhiều vạch đen: “Anh3đừng hiểu lầm, tôi mời anh ăn bữa này là muốn hỏi chút chuyện.”

Lạc Thần Dương nhướn mày, bĩu môi tỏ vẻ đáng yêu: “Hà? Vậy em hỏi đi, anh biết gì sẽ nói đấy.”

Thiên Nhã đưa tay đỡ trán, đau đầu: “Trong khoảng thời gian này, có phải công ty có lời đồn đại gì liên quan tới tôi không?” Cô bị đồng nghiệp làm phiền tới điên luôn rồi, từng người một nhìn cô rồi nở nụ cười nham hiểm, đối xử với cô tốt một cách kỳ lạ, làm cho da gà của cô rơi đầy đất.

“Ồ, em chưa quen có cuộc sống làm một ánh trăng có nhiều ngôi sao vây quanh à? Nói cho em nghe, em làm quen một chút là tốt rồi.” Rõ ràng là Lạc Thần2Dương biết chân tướng

Anh ta khoanh tay trước ngực, dựa vào ghế ngồi, đối mặt tư thế thoải mái để nói.

Thiên Nhã càng nghi ngờ: “Anh nói thể là có ý gì?” Vì sao cô lại cảm thấy bất an nhỉ? “Anh nói cho em biết thì có được gì không?” Lạc Thần Dương bày ra dáng vẻ của kẻ tiểu nhân.

Thiên Nhã lau mồ hôi lạnh: “Không có chuyện tốt, thích thì nói không thì thôi.” Đối mặt với Lạc Thần Dương, cô không thể không khí phách vùng lên

Đây cũng là một tên lưu manh không hơn không kém, tuyệt đối cùng một giuộc với Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Dương rất là tủi thân: “Dựa vào cái gì chứ? Sao em có thể bắt nạt em chồng tương lai của mình như I thế?” Thiên Nhã nghe xong, mặt nóng lên: “Nói linh tinh!”

Lạc Thần Dương nhìn đáng vẻ ngượng ngùng của cô, đau đến ề ảm không nói nên lời, giọng cũng trở nên chua xót: “VẬY sau này em đừng trách anh không tôn kính em, không gọi em là chị dâu

Thật ra anh cũng chẳng vui gì khi thấy em thành chị dâu mình, anh thích em ở bên cạnh anh hơn.”

Anh ta ghé sát mặt tới, vừa mờ ám vừa tà ác

“DỪNG!” Thiên Nhã ngăn anh ta đứng lúc

Giọng điệu này quá ngả ngớn, nếu như lời nói ra có thể cấu thành tội thì anh ta chắc chắn sẽ là tội phạm nghiêm trọng

Lạc Thần Dương chếp miệng, nói với giọng ghen ghét: “ĐƯỢC rồi, trêu em chút thôi, không cần để ý tới anh.” Đỉnh đầu Thiên Nhã có một đàn quạ đen bay qua

Nói thật, cô thật sự không để ý anh ta đâu, không hề

Cô vừa xem anh ta là cấp trên vừa xem anh ta là một tên lưu manh khốn khiếp khó dây dưa

“Anh không nói đúng không? Tôi đi đây.” Cô sai rồi, cô không nên hỏi anh ta

Toàn bộ Tập đoàn Lạc Thần, ai cũng có thể hỏi, chỉ có không nên hỏi anh ta.

“ĐỪNG gấp, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Lạc Thần Dương gọi cô lại.

Thiên Nhã cảnh cáo anh ta: “Không cho anh nói linh tinh.”

Lạc Thần Dương buông tay, chịu thua: “ĐƯỢC rồi, anh sẽ cố gắng.” Người ta đâu có nói linh tinh, những gì người ta nói đều là thật lòng mà

Ánh mắt anh ta lộ ra vẻ u oán.

“Anh trai anh lại đưa ra đề nghị ly hôn với Hạ Vân Cẩm, chuyện này ở công ty ai ai cũng biết.” Nói một cách chính xác thì cả thành phố A đã biết

Hạ Chi Hoa vào tù, cha anh ta Lạc Dương Hiến bị Lạc Thần Hi trục xuất khỏi thành phố A, ngay cả người nhìn qua khó dính tới nhất là Trình Đạo Phu, người hợp tác với Lạc Thần Hi ngày xưa cũng có một chân trong thâm cảnh này

Hơn nữa, ông ta phạm nhiều tội, bây giờ vẫn đang tiếp tục bị điều tra, ước chừng nửa quãng đời còn lại sẽ phải trải qua ở trong tù.

Còn Hạ Vân Cẩm, anh ta đã sớm nhìn ra Lạc Thần Hi không yêu cô ta

Bây giờ trong mắt, trong lòng anh đều là Thiên Nhã, ly hôn với cô ta là chuyện tất nhiên

Thực lực của ông cụ Lạc bị tổn thương nặng nề, có vẻ ông không còn muốn đứng ra phản đối cuộc ly hôn của Lạc Thần Hi và Hạ Vân Cẩm.

Về phần đứa cháu nhỏ thông minh kia thì khỏi nói

Nghe nói trước đây cậu hay bị Hạ Vân Cẩm hành hạ, đối với chuyện cha mẹ ly hôn, cậu không có ý kiến, hoặc có thể nói là ủng hộ cả hai chân hai tay.

Hạ Vân Cẩm bị đuổi, vị trí phu nhân chủ tịch này sẽ có người khác thay thế.

Chỉ có người của Tập đoàn Lạc Thần mới biết quan hệ của Lạc Thần Hi và Thiên Nhã, bởi vì ánh mắt Lạc Thần Hi khi nhìn Thiên Nhã rất đặc biệt, là độc nhất vô nhị

Đám người trong công ty, dù có cô

mọc đầy đầu cũng biết xác suất Hạ Vân Cẩm mất đi cái ghế phu nhân chủ tịch là rất lớn

Họ đều đang nghĩ biện pháp lấy lòng Thiên Nhã, có ý định lấy công chuộc tội, trời mới biết trước kia bọn họ có thái độ không tốt với Thiên Nhã như thế nào

Dù cho ngoài mặt không nói gì nhưng sau lưng sẽ nói xấu, cộng thêm việc châm chọc khiêu khích.

“Liên quan gì tới tôi?” Thiên Nhã mơ hồ, chưa hiểu đây là chuyện gì

Lạc Thần Dương cười cô ngốc nghếch: “Quan hệ giữa hai người, em tưởng bọn họ không nhìn ra?”

Nghe xong lời này, mặt Thiên Nhã lập tức đỏ tới tận mang tai, cô chột dạ cúi đầu, cắn môi.

Lạc Thần Dương nhìn lướt qua thấy có bóng hình quen thuộc, khước miệng anh ta hiện lên nụ cười tà ác

Anh ta đưa tay qua xoa đầu cô: “ĐỪNG lo lắng, không sao đâu.” Người nào đó thấy cảnh này, con ghen tuông trong lòng lập tức trào lên

Người bạn tới tìm cô đi ăn như cô đã nói đâu? Cái người mà cần gấp ngay lập tức không thể đợi đến sau giờ tan làm đâu? Anh nghiệm mặt đi tới

“Cậu buông tay ra.” Tiếng nói trầm trầm của anh vang lên, rõ ràng là đang không vui

Trong nháy mắt, bầu không khí tràn ngập mùi giấm chua

Thiên Nhã ngẩng đầu lên, nhìn thấy rõ sự không vui trong con người đẹp đẽ của Lạc Thần Hi

Lạc Thần Dương thu tay về, khoanh trước ngực: “Anh, trùng hợp thật đấy.” Khóe miệng là nụ cười không đứng đắn, mang theo chút đắc ý

Lạc Thần Hi ngồi xuống bên cạnh Thiên Nhã

Cô cúi đầu, cắn môi, tựa như đang phiên muộn chuyện gì đó

Thiên Nhã oán thầm trong lòng, sao người này bám dai như đĩa thịt: Thâm rồi! Cô vừa mới nói dối anh, không biết anh sẽ đối xử với cô như thế nào đây

Nghĩ tới đây, cô chột dạ liếc mắt nhìn anh, phát hiện ra anh cũng đang dùng đôi mắt thâm trầm nhìn cô

“Chủ tịch.” Cô khách sáo gọi một tiếng.

Lạc Thần Hi càng không vui, bàn tay to kéo cô lại: “Người bạn giới tính nữ của em có ngoại hình giống người kia thật đấy.”

Giọng anh mang theo sự chất vấn và hơi chua, ánh mắt sắc bén rơi xuống người Lạc Thần Dương ngồi phía đối diện.

Lạc Thần Dương ôm ngực, sờ mũi một cái rồi lại ho khan: “Khụ khụ, dù thế nào đi chăng nữa anh cũng đẹp trai, sao có thể trở thành một cô gái được? Thiên Nhã, tại sao em lại nói như vậy? Dù gì anh cũng có thể mê hoặc hàng nghìn hàng vạn thiếu nữ, cái này đúng là đang sỉ nhục anh.” Về mặt anh ta như thể sợ thiên hạ chưa đủ loạn

Thiên Nhã đỏ mặt, đột nhiên hiểu được động tác thân thiết vừa rồi là có ý gì

Cô thảm cảm lười, nguyên rủa Lạc Thần Dương, nguyên rủa anh ta mai sau không tìm được vợ, quá xấu xa rồi!

“Buông ra.” Cô cố gắng đẩy anh ra nhưng không đẩy được

Anh ghé vào tai cô, uy hiếp: “Nếu em muốn anh coi em là thức ăn mà ăn luôn ở chỗ này thì em cứ đẩy đi.” Anh nói xong, lại nhìn cô với ánh mắt rất mờ ám

Giương mặt Thiên Nhã cứng đờ, khóe miệng co rút, cô xấu hổ tới mức hai tai đỏ ửng

“Chắc, cho em xin

Hai người đứng ở chỗ này chằng chằng thiếp thiếp nữa, bị đồn đại thì không tốt đâu.” Lạc Thần Dương chưa chút cắt ngang hành động mập mờ của hai người

Lạc Thần Hi dắc ý, ôm lấy bà vai Thiên Nhã: “Tôi nói chuyện với người phụ nữ của tôi, từ lúc nào tôi lướt cậu lên tiếng rồi?” “Người phụ nữ của anh? Sao em không thấy trên mặt cô ấy khác to mấy chữ Lạc Thần Hi.” Lạc Thần Dương khiêu khích

Hai mắt Lạc Thần Hi híp lại, đột nhiên anh cười nơ trên cổ, mở ra hai nút áo trên cùng.

“Đừng!” Thiên Nhã thấy động tác này, mắt hạnh hoảng sợ trợn to

Cô vội vàng dùng tay ngăn cản anh.

Đáng tiếc là quá muộn, da thịt dưới áo sơ mi đã lộ ra, có thể thấy được dấu hôn đỏ mờ mờ giống như một đóa hoa

Bàn tay to bắt được đôi tay nhỏ bé đang muốn ngăn mình lại, tay kia tiếp tục cởi cúc áo

“Điều hòa hồng rồi

Nóng quá!” Lúc cởi cũng không quên dắc ý

Cơ ngực màu đồng hiện ra trước mắt, trên đó còn có rất nhiều dấu ấn hồng hồng.

Thiên Nhã kêu lên, bưng mặt, chột dạ không dám nhìn nữa.

Dấu hôn mập mờ này giờ nhìn còn kinh hoàng hơn lúc sáng

Cô, cô không muốn sống nữa! Khuôn mặt tuần tú của Lạc Thần Dương cứng đờ, trông thấy biểu cảm ảo não, giấu đầu lòi đuôi của Thiên Nhã thì sắc mặt lại hiện lên vẻ khó có thể tiêu hóa

Anh ta nhìn cảnh đẹp sau lớp áo sơ mi của Lạc Thần Hi một lúc, cuối cùng nở nụ cười cứng ngắc: “Này là chó cắn à?” Sắc mặt hai người ngồi đối diện đồng thời tối sầm

Thiên Nhã bĩu môi, cái người này, dám nói cô là chó: “Anh mới là chó ấy.”

“Ai dô, tìm chỗ ngồi tốt đấy.” Lạc Thần Dương trêu đùa cô thành công, thấy hơi buồn cười

Lạc Thần Hi ho khan: “Đây là chị dâu của cậu, đừng không biết lớn nhỏ như thế”.

Biểu cảm của Thiên Nhã phong phú hơn rồi

Cô muốn phản bác nhưng lại bị ánh mắt không cho phép kháng nghị của Lạc Thần Hi bắt nạt xuống

Lạc Thần Dương nhìn hai người mà cười, trong lòng bỗng nhiên thấy chua xót, không biết vì sao nữa

Khi thấy vết hôn trên người Lạc Thần Hi, tìm anh ta rất khó chịu.

Anh ta đã nghĩ anh ta sẽ không yêu chân thành bất cứ người phụ nữ nào nữa, kết quả lại thật sự quan tâm người phụ nữ trước mặt này

Nhưng vì sao hết lần này tới lần khác có lại chọn Lạc Thần Hi, là người phụ nữ của anh trai anh ta? Vì sao cô lại chung tình với anh trai anh ta như thế?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 183: Đỏ mặt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Bây giờ nếu người họ Kha mà ngồi trước mặt hai người thì chắc chắn có kịch vui để xem.” Đột nhiên, Lạc Thần Dương nghĩ tới Kha Tử Thích, buồn một câu đầy ẩn ý.

Kha Tử Thích yêu Thiên Nhã nhiều không kém Lạc Thần Hi

Sứ mệnh làm hộ hoa sứ giả của Kha Tử Thích quá đau thương rồi, toàn tâm toàn ý trân trọng cô, dù phải liều mạng cũng ưu tiên cô lên hàng đầu, ha ha, cuối cùng đổi lại kết quả gì? Nó làm cho anh ta rất sáng khoái

Nghe được câu nói mang ý vị châm chọc của anh ta, sắc mặt Thiên Nhã cứng đờ, ánh mắt lóe lên sự tự trách và xấu hổ

Cô tự trách bản thân, thấy nặng nề, đau khổ và xấu hổ

Một tầng mây mù bao quanh, cô rũ mắt, không nói lời nào.

Câu nói của Lạc Thần Dương dường như đánh thức người từ trong mơ tỉnh lại

Người Thiên Nhã nghĩ tới không chỉ có Kha Tử Thích, vấn đề tiếp theo làm cho cô không thờ nổi, đó là cha cô

Bây giờ cha cô sống chết chưa rõ, sao cô có thể ở bên Lạc Thần Hi.

Sao cô có thể làm như vậy? Cô không phải đứa con ngoan, càng không phải người tốt.

La Thiên Nhã, rốt cuộc mày đang làm cái gì? Mắt cô lập tức bị che lấp bởi tầng sương mù dày đặc

Ánh mắt Lạc Thần Hi và Lạc Thần Dương đều thay đổi

Con người Lạc Thần Dương hỏi đi chuyển, anh ta không nghĩ tới một câu nói tùy ý của mình lại làm cho cô bị tổn thương, nhưng anh ta cũng không cam lòng

Hóa3ra trong lòng cô có Kha Tử Thích.

Còn ánh mắt Lạc Thần Hi phức tạp hơn, có đau lòng, có ghen tuông, có tức giận

Sự phức tạp này chuyển thành ánh mắt âm trầm, anh nhìn Lạc Thần Dương

“Chúng ta đi thôi.” Lạc Thần Hi kéo tay Thiên Nhã, nói.

Lúc này tâm trạng Thiên Nhã hoảng loạn

Cô hát tay anh ra, thái độ xa cách: “Tự em gọi xe về.” Nói xong, cô lập tức xoay người rời khỏi nhà hàng

Lạc Thần Hi thấy thái độ của cô thay đổi, trong mắt xẹt qua một tia lo lắng và khó hiểu

Anh liếc mắt, nhìn chăm chăm Lạc Thần Dương: “Chiều nay tới phòng làm việc tìm tôi.” Dứt câu, anh đuổi theo

Lạc Thần Dương nhìn theo bóng lưng Lạc Thần Hi, cười tự giễu: “Làm tiểu nhân một cách2oan uổng rồi.”

Lòng Thiên Nhã loạn cào cào, cô không muốn về công ty để chạm mặt anh.

Cô đưa tay vẫy một chiếc taxi, đang định lên xe thì đằng sau có người kéo cô vào trong lòng người đó

“Cô ấy không lên, anh đi đi.” Giọng nói dễ nghe nhưng hơi nặng nề.

Thiên Nhã nhìn theo tài xế lái xe đi, tức giận: “Không sao, còn nhiều xe taxi khác mà.” Cô định vươn tay vẫy thêm chiếc xe khác

“Em làm sao thế?” Lạc Thần Hi kéo tay cô, để cho cô đối mặt với mình.

Thiên Nhã quay mặt ra chỗ khác: “Không có gì

Chủ tịch, đây là đường lớn, anh tự trọng chút.” Cô sao thế? Cô không biết, cô cảm thấy rối loạn, cả ngày hôm nay cô sống trong hỗn loạn của tự trách, đau1 khô.

“Em lên xe.” Đột mắt anh từng lửa giận

Anh dắt cô đi tới chỗ xe mình đỗ ở phía đối diện.

“Anh buông ra được không?” Thiên Nhã ngang bướng nói, dùng sức muốn rút tay ra

“Không buông, buông ra em sẽ rời đi.” Lạc Thần Hi cố chấp nhìn chăm chăm cô, chậm rãi nói

Thiên Nhã ngây người

Đêm qua, anh cũng nói thế.

Bây giờ về mặt anh trông rất đáng thương, tựa như một đứa trẻ sợ bị vứt bỏ, rất sợ người quan trọng nhất với anh rời khỏi anh mà đi.

Cô đau đớn, xoắn xuýt, để mặc cho anh kéo mình ngồi vào xe.

Cô quay mặt sang chỗ khác, đầu óc trở nên mơ màng

Cô chưa từng bị khó dễ như này, chưa từng cảm thấy phiền não đến thế, cô nên làm gì bây giờ? Kiên1 quyết rời khỏi anh? Có lẽ cô không làm được, không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã

trở thành điểm yếu của cô, chỉ cần một ánh mắt của anh là cô đã không ngừng hoảng loạn

Một ánh mắt của anh có thể làm cho cô bay lên thiên đường, cũng có thể đẩy cô xuống đáy vực.

Không biết từ lúc nào, anh đã có năng lực giống La Tiểu Bảo

Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều có thể làm cô động lòng

Nhưng cô không thể không nghe lời cha nói

Hơn nữa giữa hai người có rất nhiều khoảng cách.

Anh đưa cô tới công viên tại trung tâm Vân Thành

Xe dừng lại

“Rốt cuộc em làm sao? Nói cho anh biết, được không?” Anh hạ cửa kính xe xuống, xoay người lại, dùng biểu cảm cực kỳ chán thành hỏi.

Thiên Nhã cắn môi, nhìn anh, không nói lời nào

Cô nên nói thế nào? Nói thế nào đây?

“Nếu em lo lắng chuyện liên quan tới Hạ Vân Cẩm thì anh có thể nói cho em biết, anh sẽ nhanh chóng ly hôn với cô ta

Em nghe đây, em không phải người thứ ba, anh chưa từng yêu cô ta, cũng không có bất cứ tình cảm nào với cô ta

Anh cười cô ta, là bởi vì cô ta mang trong mình cốt nhục của anh, Lãng Lãng.” Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi uể oải nói: “Sao chúng ta không thể gặp nhau sớm hơn?”

“Có điều chuyện này không quan trọng, bởi vì anh gặp được em rồi

Anh yêu em, Thiên Nhã

Em đừng né tránh tình cảm của anh nữa, được không?” Anh nắm lấy bả vai cô, cảm nhận được sự gầy yếu đó, thấy rất đau lòng, lực trên tay cũng giảm đi không ít.

Thiên Nhã vẫn cắn môi, nhúu mày, không biết nên nói thế nào.

“Dù Lãng Lãng là con trai ruột của cô ta nhưng mấy năm gần đây cô ta đã ngược đãi thẳng bé không ít lần

Lãng Lãng sớm đã chán ghét cô ta rồi

Trước kia anh nhìn là vì Lãng Lãng nhưng giờ Lãng Lãng không muốn đứng bên cô ta nữa, anh nghĩ anh không cần phải duy trì cuộc hôn nhân trên danh nghĩa này thêm”

Anh nói nhiều như thế, đơn giản là để Thiên Nhã có thể xua tan đi ác cảm trong lòng

Thiên Nhã vừa đơn thuần vừa lương thiện, nhất định cô đang tự trách vì cảm giác mình đang phá hoại gia đình người khác

Anh cho rằng cái khiến cô lo lắng là chuyện này.

“Mặc kệ về sau thế nào, anh cũng không để em rời khỏi anh

Chúng ta cùng nhau để cho Lãng Lãng, Tiểu Bảo có một gia đình trọn vẹn, được không?” Lạc Thần Hi cẩn thận nói, thăm dò phản ứng của Thiên Nhã

Anh chưa từng ăn nói khép nép, có hành động muốn lấy lòng người khác, chân thành thổ lộ suy nghĩ của mình như vậy

Nhưng khi làm, anh không hề cảm thấy không vui, ngược lại còn rất cam tâm tình nguyện.

E rằng, trên thế gian này chỉ có mình cô mới khiến cho người luôn cao cao tại thượng, không ai có thể bì nổi như anh trở nên hèn mọn, hơn nữa còn là tình nguyện hèn mọn

Sau khi cha mẹ anh qua đời, anh chưa lúc nào có khát vọng xây dựng một gia đình ấm áp như lúc này

Anh thậm chí cảm thấy may mắn vì Thiên Nhã đã tới bên anh, làm cho trái tim đã đóng băng lâu ngày ấm áp trở lại.

Thiên Nhã im lặng, trong lòng đang đấu tranh kịch liệt

Chưa bao giờ cô thấy Lạc Thần Hi chân thành, tha thiết mà thành khẩn như vậy

Nếu như có còn nghi ngờ với tình yêu của anh thì giờ khắc này, biểu cảm đó, còn cả lời mà anh nói ra đã đủ để xóa hết nghi ngờ.

Chỉ là, anh không biết, thứ mà cô bài xích không chỉ có những chuyện này.

Lạc Thần Hi thấy cô im lặng không nói, nghĩ tới một người có thể là nhân tố khiến cô do dự, anh giận tái mặt, kiểm chuyện: “Lẽ nào người gây khó khăn cho em là Kha Từ Thích?” Mới nãy, khi Lạc Thần Dương nhắc tới Kha Từ Thích, cô có biểu cảm như thế nào anh đã nhìn thấy hết, đồng thời anh cũng canh cánh trong lòng, hóa ra cô có nhiều phản ứng như vậy là vì Kha Từ Thích.

Thiên Nhã lắc đầu.

“Rõ ràng em là vì anh ta.” Giọng Lạc Thần Hi chưa xót, như đứa bé con bị chọc giận.

Anh ôm ngực, dựa người vào ghế, tự mình hờn dỗi

Thiên Nhã nhìn đáng vẻ anh như đứa trẻ đang ăn giấm chua, dờ khóc dờ cười

“Em chỉ coi Từ Thích như anh trai thôi.” Thiên Nhã thấy khuôn mặt tuần tú này cực giống La Tiểu Bảo lúc giờ trò ầm ĩ, lòng mềm nhũn, tình mẫu tử lan khắp cơ thể.

Mắt Lạc Thần Hi sáng lên: “Thật không?”

“Thật.” Thiên Nhã bảo đảm.

Lạc Thần Hi cười hài lòng, hôn nhẹ lên gò má của cô: “Vậy sau này không cho phép em nhìn thẳng nhóc đó nữa, không cho phép cười cười nói nói với anh ta, tình cảm giữa anh trai và em gái, không thể quá thân thiết.” Anh bắt đầu đánh dấu chủ quyền.

Trán Thiên Nhã xuất hiện vạch đen, cái này là cái gì thế? Người này, lật mặt còn nhanh hơn lật sách, nhìn đáng vẻ vui mừng của anh kia.

Cô do dự một hồi, hay là cô nói cho anh nghe chuyện này?

“Thật ra, vấn đề giữa chúng ta không phải là...” Cô đang định nói thì chuông điện thoại Lạc Thần Hi vang lên

“À, được, tôi quay lại đây.” Lạc Thần Hi tắt điện thoại, nhìn Thiên Nhã mà nói: “Anh đưa em về nhà, chiều nay em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai hãy đi làm

Tối nay chúng ta đi ăn tối cùng nhau, đêm qua em vất vả quá rồi, phải bù lại.” Lạc Thần Hi tiến lại gần, giọng nói vừa mập mờ vừa xấu xa

Mặt Thiên Nhã nóng lên, trong lòng hồi hận không thôi

Rốt cuộc đêm qua cô đã làm gì? Làm gì thế?

Thôi đừng nói

Cả ngày hôm nay người cô cứ ể ảm đau nhức, hơn nữa trên người anh còn nhiều bằng chứng như vậy, a a a, chẳng lẽ cô thật sự làm việc quá độ?

Ngất mất! Để cô trực tiếp đập đầu rồi ngất luôn đi, quá mất mặt! Cô đỏ mặt, Lạc Thần Hi cười nhìn cô như thể gian kế đã thành công

“Hay là tối nay chúng ta tiếp tục? Nhưng đôi chỗ chút.” Lạc Thần Hi nháy mắt ra hiệu với cô

Thiên Nhã trừng mắt: “Anh vô lại.” Cô mắng

Lạc Thần Hi cười ha ha hết sức sáng khoái: “Anh nguyện ý làm một tên vô lại.” Xe tới dưới nhà Thiên Nhã, Lạc Thần Hi nhìn theo Thiên Nhã lên tầng rồi mới nghênh ngang lái xe rời đi

Thiên Nhã chậm chậm đi bộ về nhà, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi

Lời của anh cứ quanh quẩn trong đầu cô, thêm lời của cha nữa

Thì ra hạnh phúc và đau khổ chỉ cách nhau 0,1 cm

Không vượt qua được, không vượt qua nổi

Cô nằm trên ghế sofa, trong tivi là bộ phim hoạt hình dành cho thiếu nhi

Một nhà năm miệng ăn, hạnh phúc vậy quanh.

Đáng tiếc, đây chỉ là giấc mộng đẹp do con người tạo ra

“Mami, mami đang nghĩ gì thế?” Không biết La Tiểu Bảo đi ra khỏi phòng từ lúc nào

Cậu vẫn còn buồn ngủ, khuôn mặt đáng yêu đó chọc cho người khác phải thương yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Lạc thần hi thương hoa tiếc ngọc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cậu dụi mắt, vươn vai.

Thiên Nhã mở rộng vòng tay: “Con trai, qua đây nào, để mami ôm một cái.” La Tiểu Bảo cười ngọt ngào, chui vào lòng Thiên Nhã làm nũng: “Mami, hôm qua mami tới nhà đồng nghiệp ngủ ạ? Người ta rất nhớ mami.”

Đương nhiên cậu đã biết rõ nhưng cô hỏi

Mami Thiên Nhã rất ít khi qua đêm ở ngoài, trừ khi đó là tình huống đặc biệt

Mà từ lúc cậu sinh ra tới nay, ngoại trừ cha ra, chưa có người thứ hai khiến mami Thiên Nhã rơi vào tình huống đặc biệt ấy.

Ha ha ha, cha làm việc hiệu suất quá, không uống công cậu bí mật thông báo cho Lạc Lăng

Lần này chắc mẹ không đi tìm việc khác nữa đâu

Có điều, Lăng Lăng làm việc bữa bãi quá

Em ấy thế mà dám cho Thiên Nhã uống thuốc

“Lăng Lăng, em lại làm bừa rồi!” Trong phòng bao quán cả phê Thiên Mạc, La Tiểu Bảo bấu mỗi, trợn mắt nhìn Lạc Lăng

Lạc Lăng nháp một ngụm cà phê: “Yên tâm đi

Trợ lý của em nói thuốc kia không gây hại cho thân thể, có thể tăng cường thể chất, thúc đẩy quá trình điều tiết hormone

Có người còn nói là có thể làm cho ngực to, còn cái gì mà để cho mình...” Khuôn mặt La Tiểu Bảo tối sầm lại

Lăng Lăng này, tuổi còn nhỏ nhưng rất hiểu biết về phương diện này

“Đừng nói nữa, người ta không có hứng thú.” Lạc Lăng chớp mắt đầy vô3tội: “Anh không có hứng thú à? Em vì mami Thiên Nhã nên đã để trợ lý dạy mình khá nhiều.” Cái miệng nhỏ nhắn ươn ướt của La Tiểu Bảo gật gật, đỉnh đầu có từng đàn quạ đen bay qua

Đột nhiên, cậu nghĩ tới điều gì đó, hỏi: “Lăng Lăng, em có biết yêu và thích khác nhau chỗ nào không?” Cái tách trong tay Lạc Lăng hơi nghiêng, sắc mặt cậu cứng đờ: “Anh muốn biết?” La Tiểu Bảo gật đầu như giả vờ, đáng vẻ cực kỳ thành khẩn mà nóng vội

Lạc Lăng nhủ mày: “Anh điều tra đi! Thế mà anh cũng không hiểu.” La Tiểu Bảo nghiêng răng nghiêng lợi: “Lăng Lăng, em bắt nạt anh!”

“Ha ha ha.” Tiếng cười của Lạc Lăng nghe như tiếng chuông bạc

La Tiểu Bảo nhớ tới2đáng vẻ cười cợt của Lạc Lăng thì cảm thấy mình thật thất bại

Vì sao? Vì sao cậu thông minh như thế mà không thể phân biệt được yêu và yêu quý?” “À, đúng thế.” Bị con trai hỏi thế, Thiên Nhã chột dạ, khuôn mặt hơi nóng lên

“Tối qua mami Thiên Nhã đã làm gì ạ?” La Tiểu Bảo ngây thơ hỏi

Ha ha ha, cậu xấu tính thật, dám trêu đùa Thiên Nhã

Tối qua làm gì? Làm sao cô biết được! Lẽ nào có cái lý đấy! Ngay cả cô cũng không biết là bản thân mình đã làm gì đấy! Cứ vô duyên vô cớ gánh lấy cái tội danh kia.

Nghĩ tới đây, Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận

Lạc Thần Hi, cái tên bại hoại này! Lạc Thần Hi đang ngồi trong phòng làm việc của1Chủ tịch ở Tập đoàn Lạc Thần, anh hắt hơi cảm giác phía sau hơi lạnh

“Anh, để anh chờ lâu rồi.” Lạc Thần Dương đẩy cửa vào, về mặt cột nhà

Anh ta dứt hai tay vào túi quần, đặt mông ngồi xuống ghế phía trước bàn làm việc Lạc Thần Hi.

Lạc Thần Hi nhếch miệng: “Cậu biết tôi rất bận rộn.” Anh vừa mới xử lý xong chuyện hợp tác với Tập đoàn MG, lật đổ Trình Đạo Phu

Anh hợp tác với Tập đoàn MG chỉ vì lợi ích, mấy ngày trước anh đã gặp được người mới lên nhậm chức Chủ tịch Tập đoàn MG ở chi nhánh Trung Quốc.

Lạc Thần Dương sờ mũi: “Được rồi, anh, là em khiến anh phải đợi lâu.”

Lạc Thần Hi liếc nhìn anh ta, ném chiếc bút máy đang cầm trong1tay đi, không quan tâm tới việc anh ta thay đổi vấn đề, đùa cợt: “Nếu cậu không muốn giống như cha cậu, rút khỏi thành phố A thì nên yên phận cho tôi

Sức chịu đựng của tôi có hạn, đừng không để tôi vào mắt mà đi quấy rầy người phụ nữ của tôi.”

Lạc Thần Dương rất oan ức: “Anh đã nói là chúng ta cạnh tranh công bằng, anh thế này là có mưu đồ đấy, cũng khinh người quá đáng rồi.” Đáng vẻ anh ta giống như một cô vợ nhỏ, đứng kiêu “tôi rất đáng thương”.

Đáng tiếc, Lạc Thần Hi không phải người biết thương hoa tiếc ngọc.

Sắc mặt anh âm trầm, đầy mặt lộ ra tia nguy hiểm: “Cậu không có tư cách cạnh tranh công bằng, cô ấy đã là của tôi.”1Cái tên này đúng là chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, nói thật, anh rất muốn ném anh ta ra khỏi thành phố A

Nếu như có thể khiến anh ta hết hi vọng với Thiên Nhã, vậy anh nên dứt khoát một chút, ném anh ta ra khỏi Trung Quốc luôn.

Lạc Thần Dương khóc không ra nước mắt, người anh trai này của anh ta quá đáng lắm rồi

“Vậy anh trực xuất em ra khỏi Trái đất đi.” Lạc Thần Dương nhào người trên ghế, bắt đầu đùa cợt quá giới hạn

Lạc Thần Hi cười gằn: “Không cần phải trực xuất cậu ra khỏi Trái đất

Hay là cậu đi châu Phi đi! Công ty đang phát triển một chi nhánh bên đấy, mở rộng thị trường, cậu...”

Lạc Thần Dương đỏ mồm hơi lạnh, đầu hàng: “Đừng, đừng mà anh, em không lộn xộn nữa là được chứ gì? Tình cảm đó là thứ anh muốn, người khác không thể tranh giành với anh

Không phải là em không nhìn thấy, quên đi quên đi

Em đầu hàng

Em chịu thua, được chưa?”

Để cho anh ta tro trợ ở cái nơi quý quai như châu Phi, không bằng trực xuất anh ta ra khỏi Trái đất luôn đi

Khóe miệng Lạc Thần Hi hơi nhếch lên, ánh mắt anh mang theo sự uy hiếp trắng trợn: “Nói cho cậu biết, đừng giờ thói lưu manh, yên lặng làm Phó Chủ tịch đi, nếu không...” “Em biết rồi, em là người thức thời, biết cái gì nên làm cái gì không nên làm mà

Anh đừng quan tâm em nữa.” Lạc Thần Dương đứng dậy, nói đùa.

“Cậu cũng đừng quên những gì cậu đã nói hôm nay.” Lạc Thần Hi sợ anh ta đổi ý, chạy đi chọc ghẹo Thiên Nhã nên không ngừng cảnh cáo

Về mặt Lạc Thần Dương như không thể chịu nổi anh: “Đại ân đại đức của anh làm sao em dám quên

Quên ai chứ không quên việc anh đã giao phó.” Cuối cùng Lạc Thần Hi cũng để lộ ra ánh mắt hài lòng: “Được, cậu lần đi.” Lạc Thần Dương oan ức, dùng dằng đi ra ngoài.

Trong biệt thự nhà họ Lạc

Hạ Vân Cẩm đi đi lại lại, trong lòng nóng như lửa đốt

Mới có mấy ngày ngắn ngủi mà trông cô ta đã gầy đi không ít, sắc mặt tiêu tụy

Làm gì đây? Làm gì bây giờ? Cha vào tù rồi, Hạ thị hết đường lui, nhà lớn đã bị đóng, mẹ thì khóc tới chết đi sống lại, cầu xin cô ta báo Lạc Thần Hi giúp một tay

Nhưng mà người làm ra chuyện này là chồng cô ta, Lạc Thần Hi

Hơn nữa, giờ ngay cả bản thân cô ta cũng khó có thể được yên, Lạc Thần Hi đã đề xuất ly hôn, đây là lần thứ hai

Lần trước, nếu không phải ông cụ Lạc ra sức bảo vệ, có lẽ vị trí phu nhân chủ tịch này cô ta đã khó mà giữ được.

Lúc này, cả giới kinh doanh thành phố A như bị trải qua một trận động đất

Mà người thắng lớn nhất trong cuộc chiến lần này là Lạc Thần Hi

Anh sẽ không tha thứ cho cô ta, anh đã không có bất cứ tình cảm gì với cô ta rồi

Bởi vì cha cô ta, Hạ Chi Hoa liên kết với người khác âm mưu muốn lấy mạng anh

Còn cô ta, thật ra cũng không hay biết gì

Chỉ có một lần ở bệnh viện, cha kéo cô ta ra chỗ cầu thang nói mấy lời khó hiểu

Cô ta có dự cảm mơ hồ, không chắc chắn lắm

Cô ta cảm thấy rất mâu thuẫn, rất luống cuống

Rốt cuộc phải làm gì? Kết quả, cô ta còn chưa kịp thả lỏng đã nghe thấy tin chồng cô ta, bệnh tình của Lạc Thần Hi chuyển biến xấu, tính mạng bị đe dọa, mà cô ta đã đi ra khỏi đó trong quá trình anh bị thương.

Những chuyện xảy ra sau đó, không nằm trong dự đoán của cô ta

Cô ta càng lúc càng lo lắng, càng nghĩ càng phiền não

Cô ta ngồi xuống ghế sofa, cô ta có lợi thế gì chứ? Cô ta có thể có lợi thế gì đây? Lợi thế duy nhất của cô ta là cậu con trai Lạc Lăng, nhưng chuyện đã qua lâu như thế rồi vẫn không thấy tên nhóc Lạc Lăng xuất hiện, ngay cả một câu an ủi cậu cũng không có chứ đừng nói tới chuyện tới gặp ông bà ngoại.

Hừ, quả nhiên đứa trẻ này ác độc không thua kém gì mẹ ruột của mình

Uổng công cô ta nuôi không cậu nhiều năm! Trong lúc cô ta đang nghiêng răng nghiêng lợi, cửa bị mở ra.

Cô ta giật mình, lập tức cười tươi như hoa: “Chồng à!” Nhìn thấy người tới, nụ cười của cô ta cứng lại, tắt ngấm

“Sao lại là cậu?” Hạ Vân Cẩm nghiêm mặt, không vui

Hi vọng vừa được đẩy lên trong lòng đã dập tắt, điều này khó chịu như thế nào, cô ta biết.

Lạc Thần Dương đi tới với dáng vẻ tươi tắn: “Xem ra chị dâu không chào đón tôi.” Hạ Vân Cẩm hừ lạnh, ánh mắt khinh thường, người này tới đây làm gì? Nhìn có vẻ hà hê? Hừ, chẳng lẽ anh ta không biết giờ tình cảnh của mình chẳng khác cô ta là bao? Nếu không phải có ông cụ Lạc ở đó, chắc là anh ta đã bị Lạc Thần Hi đẩy sang nước ngoài rồi.

“Tôi không tin cậu tới đây đưa than ngày tuyết.” Cô ta lạnh nhạt nói

Lạc Thần Dương ngồi xuống ghế sofa ở đối diện, bắt chéo hai chân, nói: “Chị dâu cần gì phải thể hiện sự đối đầu với tôi rõ ràng như thế? Thời gian chúng ta còn có quan hệ chị dâu em chồng không còn lâu nữa đâu.”

Sắc mặt Hạ Vân Cẩm tái xanh

Quả nhiên là tên khốn khiếp này bỏ đá xuống giếng, cô ta đúng là mù rồi mới dựa hơi anh ta, hợp tác lật đổ La Thiên Nhã

Giờ thì hay rồi, anh ta mặc kệ bến Thiên Nhã, xem cô ta là kẻ địch rồi.

Nghĩ tới đây, cô ta cười lạnh: “Thế thì sao? Lẽ nào đây là một chuyện tốt đối với cậu? Nhìn người phụ nữ mình thích trở thành người phụ nữ của anh trai mình, về sau còn phải gọi cô ta một tiếng chị dâu, trong lòng cậu thoải mái quá nhỉ?” Cô ta đắc ý nói một cách mỉa mai, cổ tỉnh dùng lời nói khiêu khích anh ta.

Ánh mắt Lạc Thần Dương hơi cứng lại nhưng rất nhanh anh ta đã khôi phục lại dáng vẻ bất cần đời

Anh ta thò chiếc khăn bảo thạch trên tay mình, nói: “Tôi chẳng sao cả

Phụ nữ ấy mà, thể giới này không thiếu.”

“Hôm nay cậu tới đây có mục đích gì? Đừng nói với tôi là cậu nhầm chán quá nên tới đây cười nhạo tôi.” Hạ Vân Cẩm đang suy nghĩ về mục đích thật sự

Trong lòng cô ta không khỏi mừng thầm, chẳng lẽ cậu tới đây là muốn hợp tác với cô ta lật ngược điều gì đó?

Lúc này, tôi lướt Lạc Thần Dương hừ lạnh: “Cô á? Cô định hợp tác với tôi? Xin cô đấy, dù tôi muốn làm gì cũng không tìm cô để hợp tác đâu.” Người phụ nữ này thông minh hơn Thiên Nhã một chút, nhưng lại không có ưu điểm mà Thiên Nhã có

Đơn thuần, lương thiện, hơi ngốc nghếch dường như đã biến thành ưu điểm của Thiên Nhã, khiến người ta yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 185: Cháu không muốn làm bóng đèn

Khỏe miệng Hạ Vân Cẩm co rút, hiển nhiên là cô ta đã tức giận vì bị anh ta khinh bỉ

Cô ta nắm chặt tay, đứng lên: “Lạc Thần Dương, cậu quá coi thường tôi rồi đấy!”

Lạc Thần Dương nhìn cô ta giận dữ, cong môi: “Thật ra, việc hôm nay tôi tới có liên quan một chút tới đứa cháu đáng thương của tôi

Dù sao chị cũng là mẹ đứa bé, tôi nghĩ bây giờ dù ít dù nhiều cậu bé vẫn lo lắng cho chị

Nhưng giờ xem ra chị rất khỏe mạnh, thế nên tôi không cần quan tâm nhiều.” Anh ta đứng lên, phui mông định đi

Hạ Vân Cẩm nghe tới Lạc Lăng liền kêu lên: “Thằng nhóc kia, Lăng Lăng, nó đang ở đâu? Có thể dẫn tôi đi gặp nó không?” Lạc Thần Dương buồn cười: “Xin lỗi, tôi không thể nói cho chị biết, tôi nghĩ bản thân thằng bé cũng không hi vọng sẽ thấy chị.” Mặt Hạ Vân Cẩm biến sắc: “Nghịch chúng này!” Cô ta khề mắng, không nghĩ tới thằng nhóc này lại tuyệt tình như vậy

Bỏ cô ta mà không hề do dự, ngay cả chút tình cảm mẹ con cũng chẳng có

Lạc Thần Dương hít mắt lại, ánh mắt lóe lên tia ranh mãnh

“Chị đâu, chị nói gì?” Anh ta đã nghe được rất rõ những gì cô ta nói nhưng vẫn cố ý hỏi

Hạ Vân Cẩm cắn răng: “Tên nhóc Lạc Lăng kia, uống công! tôi nuôi thằng bé lớn lên!” Ánh mắt cô ta lóe lên tia thù hận, giống như độc được, muốn đẩy người vào chỗ chết

Lạc Thần Dương cảm thấy lạnh lẽo

Một người mẹ như vậy có xứng đáng làm mẹ không? Anh ta nhìn cô ta, sự nghi ngờ trong mắt tăng lên rõ rệt

Tại khách sạn Lạc Thần

Lạc Thần Dương và Lạc Lăng cùng nhau ăn tối

“Cháu ăn ngon miệng thế này, không nhớ gì tới mami cháu sao? Bây giờ mami cháu đang ở nhà lấy nước mặt rửa mặt, thăm lăm đấy!” La Tiểu Bảo nhét đồ đầy miệng nhỏ, tay không ngừng gắp thịt trên đĩa.

“Cô ta? Cô ta lấy nước mặt rửa mặt? Cái kiểu khóc tới chết đi sống lại đó hả?” Hôm nay cậu mới trao đổi thân phận với Lạc Lăng, không ngờ là Lạc Thần Dương lại tìm cậu đi ăn tối

Một bàn nhiều món ngon, cậu thèm muốn nhỏ dãi

Gần đây cậu suy nghĩ khá nhiều, làm chết không biết bao nhiêu tế bào não, được ăn chùa như này thì ngu gì không ăn, cậu cần ăn nhiều để lót dạ bỏ não.

Lạc Thần Dương sầm mặt

Anh ta lau nước mắt nhìn La Tiểu Bảo không quan tâm, hơn nữa đáng vẽ hình như còn hơi hả hê

“Lạc Lăng, cháu đã di truyền toàn bộ truyền thống tốt đẹp mất hết tính người của cha cháu.” Có đôi khi anh ta rất bội phục cậu nhóc này, tuổi nhỏ mà IQ lẫn EQ đều cao.

La Tiểu Bảo cười hi hi: “Cảm ơn chú đã khích lệ.” Cậu cười lên trông hết sức đáng yêu, mắt to hip lại thành một đường chỉ, cái miệng nhỏ mới nẩy nhét đầy thịt còn dính chút thịt vụn chưa nhai hết.

Khỏe miệng Lạc Thần Dương co quắp: “Nuốt hết đồ trong miệng đi! Đưa cháu tới đây rồi có khi cha cháu sẽ không bỏ qua cho chú.” La Tiểu Bảo tròn mắt nhìn anh ta, ậm ờ nói: “Chú đừng có mắng người ta.” Đột nhiên, cậu mở to mắt nhìn ra đằng kia

Trời, đây không phải cha mẹ sao? Bọn họ cũng tới đây ăn tối? Cậu đỏ mặt hỏi lạnh

Hồng rồi, không thể để bọn họ thấy, nếu không không thể khống chế được tình hình, cha và chú không phải là người dễ lừa

“Chú, cầm lấy.” Cậu thuận tay cầm quyền thực đơn trên bàn lên, ném cho Lạc Thần Dương, bản thân cũng cầm lấy một cái, che khuôn mặt nhỏ lại

Lạc Thần Dương không hiểu, nhướn mày: “Cháu làm gì thế?” Anh ta đang định nhìn theo hướng cậu vừa nhìn thì La Tiểu Bảo đã cắt ngang: “Đừng nhìn, mau làm theo cháu đi.” Lạc Thần Dương thấy cậu bày ra vẻ thần bí như thế thì không thể làm gì khác ngoài việc học theo, cầm lấy quyền thực đơn che mặt

Lạc Thần Hi đưa Thiên Nhã đi ngang qua đại sảnh, trông thấy một lớn một nhỏ rất quen, thấy động tác che giấu của bạn thì khẽ cười.

Con trai ngoại còn biết tránh đấy.

Anh ôm lấy bà vai Thiên Nhã, nói: “Đi thôi, chúng ta tới phòng bao.” Anh luôn có một phòng bao riêng ở khách sạn Lạc Thần, nó không giống với mấy phòng anh dùng để tiếp khách, căn phòng đó thoải mái hơn nhiều.

Thiên Nhã thấy không thoải mái, muốn kiểm soát anh ra

Ai mà biết được người này lại nói nếu cô không đi ăn với anh thì anh sẽ lên nhà cô ăn.

Bạn nói xem, anh nói thế có khác gì uy hiếp không? Đáng tiếc, bởi vì có sự tồn tại của La Tiểu Bảo nên cô đành ngoan ngoãn để anh uy hiếp

Cô không thể để anh chạy tới nhà mình rồi diễn ra cảnh cho con ăn cơm với nhau.

Lạc Thần Dương nhìn bóng hai người ở chỗ hành lang, khóe miệng nhếch lên, đặt quyền thực đơn xuống: “Cháu trai ngoan của chú, cháu đang bán nước đấy à?” Anh ta đã sớm biết Lạc Lăng không thích mẹ mình nhưng không ngờ cậu lại quay lưng hẳn như này

Hơn nữa, phản ứng của tên nhóc này hơi lạ

La Tiểu Bảo đặt quyền thực đơn xuống, ngồi thẳng người, ho khan hai tiếng: “Cháu sẽ không ngăn cha đi tìm hạnh phúc.” Lạc Thần Dương nhướn mày, càng nhìn càng không hiểu nổi đứa cháu mới có bảy tuổi: “Thằng nhóc thôi, cháu biết hạnh phúc nghĩa là gì không?” Còn nhỏ tuổi đã học người ta nói hạnh phúc, khiến anh ta nghe mà cười muốn rụng răng

La Tiểu Bảo cau đôi mày mảnh, vẻ mặt mơ hồ: “Chú, chú có phân biệt được yêu và thích không?” Lạc Thần Dương nhìn dáng vẻ ngây thơ tươi sáng của La Tiểu Bảo, lòng mơ hồ như bị một viên đá nhỏ ném trúng

Trong đầu anh ta nhanh chóng xuất hiện khuôn mặt của cô gái đó.

Một khuôn mặt lớn một khuôn mặt nhỏ chồng lên nhau, trông rất giống.

Lạc Thần Dương tự đập đầu mình, có bệnh hả? Sao có thể: Tại sao anh ta lại có ý nghĩ này, chuyện này không thể nào có thật được

Không nên suy nghĩ bậy bạ, nhất định là do gần đây anh ta nghĩ tới người ta nhiều quá nên mới sinh ra ảo giác.

La Tiểu Bảo thấy Lạc Thần Dương tự đập đầu mình ra vẻ sầu muộn, như thể khó mà tin được, chán nản, giống như một chú gà trống thi đấu thất bại: “Cháu biết mà, ngay cả cháu cũng không hiểu vấn đề này thì sao chú hiểu được

Haiz, hay là mời người về dạy chú nhé?”

Khuôn mặt Lạc Thần Dương trở nên nặng nề, anh ta gõ nhẹ lên đầu La Tiểu Bảo: “Không biết lớn nhỏ, dám ở đây nói xấu IQ và EQ của chú, cẩn thận chứ không để cho cháu yên đâu.” La Tiểu Bảo sờ vào chỗ bị cốc, thấy hơi đau: “Chú thật xấu xa, mami chưa đập đầu cháu bao giờ, mami nói làm như thế sẽ làm đứa trẻ ngốc đi

Người ta không muốn làm kẻ ngốc.” Về mặt cậu cực kỳ tủi thân.

Lạc Thần Dương lờm cậu: “Đúng, mami cháu thích đánh mông cháu, đánh tới nở hoa.” Người phụ nữ tên Hạ Vân Cẩm kia không phải thích hành hạ Lạc Lăng sao? Sao có thể chú ý điểm này, không đánh vào đâu?

“Cát, mami không đánh cháu.” La Tiểu Bảo ăn no tới hồ đồ, nhanh nhồm nhanh miệng.

Lời vừa ra khỏi miệng, La Tiểu Bảo muốn cắn lưỡi

Cậu tự ăn nhân bánh của mình rồi! Không xong rồi! Thế mới nói, thiên tài cũng có lúc mắc sai lầm!

Lạc Thần Dương thấy câu này kỳ lạ nhưng bề ngoài không tỏ vẻ gì, chỉ là ánh mắt anh ta hơi nghiêng ngả

Anh ta cười nói: “Hay là chúng ta đột kích nhé?” Anh ta liếc mắt nhìn về phía hai người vừa biến mất, nói với giọng nửa đùa nửa thật.

La Tiểu Bảo thầm cảm thấy may mắn khi Lạc Thần Dương không để ý tới câu nói của mình

Nghe thấy lời đề nghị của anh ta, lại thấy biểu cảm xấu xa kia, cậu tặng anh ta cái nhìn khinh bỉ: “Cháu không muốn làm bóng đèn

Chú, chú thật xấu xa

Chú thích đi Thiên Nhã nên định tới phá hỏng, phải không? Cháu không để chú được như ý đâu.” Cậu nói rất hùng hồn.

Khuôn mặt tuần tú của Lạc Thần Dương suy sụp, anh ta gõ nhẹ lên đầu La Tiểu Bảo: “Tên nhóc này! Tuổi còn nhỏ mà đã học được dáng vẻ đánh đá lạnh lùng vô tình của cha cháu rồi

Cháu mà thế sau này sao cưới vợ được?”

La Tiểu Bảo đắc ý: “Người ta không sợ đâu

Chỉ cần cháu háy mắt là có thể làm hàng nghìn thiếu nữ say mê đấy!” Cậu chớp đôi mắt trong veo, dùng vẻ mặt đáng yêu nhìn những người khách khác ở đây

Khóe miệng Lạc Thần Dương co rúm, nhưng khuôn mặt lại toát ra nét dịu dàng: “Haiz, tới bao giờ chú mới có đứa con trai như cháu đây.” Nói thật, anh ta đúng là rất ngưỡng mộ, đổ kỵ với Lạc Thần Hi

La Tiểu Bảo cười xấu xa: “Hay là cháu giới thiệu cho chú một người?” Lạc Thần Dương hoảng hốt: “Cháu định giới thiệu con trai cho chú?” Trán La Tiểu Bảo xuất hiện vạch đen: “Ai muốn giới thiệu con trai cho chú, cháu muốn giới thiệu một cô gái xinh đẹp đấy.”

Lạc Thần Dương nhìn cậu bằng ánh mắt đầy ân ý, ôm ngực: “Hà? Cô gái xinh đẹp? Đẹp tới đâu?” Không phải anh ta không có hứng thú với mấy cô gái xinh đẹp, xung quanh anh ta có rất nhiều người như thế nhưng cô gái mà cháu anh ta nói chắc không kém đâu nhỉ? Anh ta rất muốn biết cô gái xinh đẹp trong miệng Lạc Lăng là người như thế nào

Gần đây anh ta không có chuyện gì làm, không có gì vui để chơi, có thể vui đùa một chút cũng là chuyện không tồi.

Suy nghĩ của La Tiểu Bảo không khác Lạc Thần Dương là bao

Thiên tài mà, gần đây không có chuyện gì để làm, chẳng có chuyện gì để bận rộn, tìm một việc hay ho để chơi đùa vậy

“Gặp thì chú sẽ biết.” Cậu cố ý làm ra vẻ thần bí

Trong phòng bao dành riêng cho chủ tịch khách sạn Lạc Thần

Bữa tối dưới ánh nến, rượu thơm món ngon, tiếng đàn violon du dương, hai người ngồi đối diện nhau

Không gian này rất lãng mạn

Nó được trang trí không giống với những chỗ khác của khách sạn Lạc Thần

Ngoại trừ vẻ hào nhoáng thì còn có sự lãng mạn tiêu chuẩn

Hương thơm thoang thoảng lan tỏa trong không khí

Thiên Nhã chưa từng nghĩ mùi hương nào đặc biệt như vậy, vào chỗ này, cả thể xác lẫn tinh thần đều thoải mái.

Người nào đó chuyên dùng phòng này để tán gái à? Ừm, tuyệt đối có khả năng này, cái không khí lãng mạn này kết hợp với khuôn mặt tuấn tú khiến người khác thèm chảy nước miếng kia, khụ khụ, đúng là biết khơi gợi ham muốn của mà.

Hừ, đúng là một tên đại sắc lang, lăng nhăng, hái hoa tặc

Hái hoa tặc? Cái biệt danh này hình như không hợp với anh lắm

Trời mới biết những bông hoa kiêu diễm kia muốn áp lên người anh tới nhường nào, căn bản anh không cần làm trộm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Quà đính ước

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nên gọi là: “Trùm hái hoa!” Thiên Nhã suy nghĩ thế nào mà bất giác gọi ra miệng, giọng hơi chua giống như đang ghen

1” Lạc Thần Hi chú ý tới biểu cảm đáng yêu của cô, cảm thấy nơi này đúng là cảnh đẹp ý vui

Bây giờ anh mới phát hiện ra, biểu cảm người phụ nữ của mình rất phong phú.

Trùm hái hoa? Ha ha, thú vị thật

Anh nhếch miệng, vươn tay nắm lấy bàn tay xinh đẹp của cô đang đặt trên bàn ăn.

“Em mắng anh?” Giọng nói mang theo sự trêu chọc.

Thiên Nhã nhận ra mình lỡ miệng, thầm muốn cắn lưỡi

Cô định lùi về nhưng anh đã nắm lấy tay cô.

“Anh, anh buông tay.” Trùm hái hoa, mắng anh thì sao? “Vậy em là một đóa hoa?” Lạc Thần Hi nhướn mày, cười hỏi

Thiên Nhã nhếch miệng, khuôn mặt đỏ bừng lên vì ánh mắt ám muội và ẩn ý của anh: “Tôi không phải hoa dại của anh.” Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ phản bác đầy yêu kiều của cô, cười nhạt, nụ cười ấy vậy mà lại mang theo sự tươi mát và ấm áp của ánh mặt trời

Đủ để cho muôn hoa ngày xuân nở rộ rực rỡ, đến mức vạn vật trên Trái đất sinh sôi.

Thiên Nhã sững sờ nhìn anh, trong lòng không ngừng nhộn nhạo

Đây là Lạc Thần Hi? Vì sao, vì sao nụ cười của anh hoàn toàn không giống với vẻ lạnh lùng, cay nghiệt anh thường hay khoác lên để làm người khác khó chịu, trào phúng tất cả mọi người?

Anh ở trước mặt cô, không hề cao cao tại thượng, không có cái lạnh lùng vô tình khi đối xử với người khác

Anh giống như một người trần mắt thịt, tim của anh vì cô mà mở ra, nghênh đón cô cùng đi vào vui vẻ ngao du trong vùng trên bao la kia

Nắm tay anh, dân lời tới trái tim anh.

Ánh mắt Thiên Nhã bị một tầng sương mù dày đặc vây kín, cố gắng gượng vui vẻ cùng anh, bởi vì anh đã thoát khỏi góc nhỏ trong bóng tối

Anh có thể cười hạnh phúc như này là bởi vì anh đang yêu, tim anh đang đón nhận tình yêu.

Cô là người khởi xướng? Cô là chìa khóa mở trái tim anh ra? Nếu đúng như thế, cô phải làm sao?

Không biết từ lúc nào, anh dùng bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô

Cái xúc cảm như tơ lụa này làm cho anh nhớ thương, sinh ra cảm giác quen thuộc.

“Em biết không? Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã cảm thấy em rất quen.” Anh vuốt ve mặt cô, nói với giọng êm ái, trong mắt là tình cảm đậm sâu

Thiên Nhã hồi phục tinh thần, bị lời nói của anh dọa cho hơi lui người về phía sau

Tay Lạc Thần Hi lơ lửng giữa không trung, anh cười, thu tay về

“Thế nên anh đã tìm người điều tra em.” Anh không tức giận vì cô l tránh né, có đôi khi anh cảm thấy mình không còn cách nào khác ngoài việc kiên nhẫn với người phụ nữ này.

Nghe thấy thế, sắc mặt Thiên Nhã hơi cứng lại

Cái gì? Anh tìm người điều tra cô? Vì sao? Lẽ nào anh nghi ngờ cô là người đã từng theo anh..

“Có lẽ em không biết, sáu năm trước anh gặp tai nạn giao thông, mất một phần ký ức.” Ánh mắt Lạc Thần Hi xa xăm, dường như đang ngược dòng trở về một sự việc đã lâu

“Không phải phần tị máu trong đầu anh đã được lấy ra rồi sao?” Thiên Nhã thấp thòm, cô không biết phần ký ức đó có liên quan tới cô không nhưng cô lo lắng cho thân thể của La Tiểu Bảo

“Đúng thế, phần tị máu đó là di chứng lớn nhất mà vụ tai nạn sáu năm trước để lại

Nhưng trừ cái đó ra, anh cảm giác mình đã quên mất một vài thứ quan trọng, nhớ được một ít nhưng luôn cảm thấy thiếu.” Anh đã nhớ ra chuyện cha mẹ mình qua đời, còn chuyện quan trọng gì chưa nhớ lại đây? “Chuyện đã qua rồi, bây giờ, thứ quan trọng nhất với anh là tương lai.” Nhìn sắc mặt thâm trầm và đôi mắt lộ rõ vẻ đau thương của anh, Thiên Nhã biết anh đang nhớ tới chuyện không vui lúc nhỏ nên an ủi.

Nét u ám và buồn bã trong đôi mắt Lạc Thần Hi dần tan đi vì có Thiên Nhã nhẹ nhàng khuyên nhủ

Đúng thế, là tương lai, bởi vì tương lai của anh có cô.

Anh cười dịu dàng

Đúng lúc này, l bỗng bàn gỗ cửa đi vào, trong tay cầm một bó hoa hồng to

Lạc Thần Hi nhận lấy, đứng lên đi tới đặt trước mặt Thiên Nhã: “Tặng em.” Thiên Nhã ngậy người nhìn bó hoa hồng, không biết nên nhận hay từ chối

Nhưng nhìn vào đôi mắt dịu dàng sâu thẳm như đại dương của Lạc Thần Hi, cô mơ hồ đưa tay lên nhận.

Anh hài lòng cười nhẹ, ôm lấy cô từ phía sau, tay phải cứ thoát ần thoát hiện trước mặt cô, sau đó nó giống như một màn ảo thuật, biến ra một sợi dây chuyền tình xảo mà tao nhã.

“Cái này nữa, cũng tặng cho em.” Viên kim cương trên dây chuyền lóe sáng

Anh cúi người hôn lên gương mặt ấy, không cho cô cơ hội mở miệng hay từ chối mà đã giúp cô đeo nó lên

Anh gạt phần tóc sau gáy ra, để lộ da thịt trắng nõn xinh đẹp

Mùi hương thoang thoảng quen thuộc trên người cô lan tỏa, anh giúp cô đeo xong lại chỉnh tóc cho cô

Cúi người đi nhìn một chút, anh cười đầy thỏa mãn, véo nhẹ lên khuôn mặt ửng đỏ, mặc cho tim đang đập rộn ràng vì khăn trương của cô: “Không được tháo nó xuống.” Giọng điệu mang bá đạo mang theo sự cưng chiều.

Thiên Nhã nhìn sợi dây chuyền mình đang đeo trên cổ

Trán cô đỏ mỏ hơi lạnh

Người này, quả nhiên vẫn không thay đổi phong cách bá đạo, ai nói là sẽ nhận quà của anh? Kim cương trên dây chuyền không to nhưng thiết kế đặc biệt, trông hết cao quý và ưu nhã, chắc chắn có giá trị không nhỏ.

Cô nhúu đôi lông mày thanh tú, muốn tháo xuống

“Nếu tháo nó ra thì em chết chắc.” Lạc Thần Hi ngồi vào chỗ của mình, thấy cô đang định tháo dây chuyền liền thấp giọng cảnh cáo

Động tác tháo dây chuyền của Thiên Nhã khựng lại

Cô thẳm mĩa mai anh

Cái người này, tính cách luôn thay đổi thất thường

Muốn dịu dàng có dịu dàng, muốn hung ác có hung ác, nói trò mặt là trò

mặt.

Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ oán hận của cô, nở nụ cười hài lòng

Anh nhìn cô chăm chăm, con người đông đầy dịu dàng có thể làm tan vạn vật

Yêu nghiệt, tuyệt đối là một tên yêu nghiệt! Anh càng ngày càng quái dị rồi! Thiên Nhã nhìn anh, đầu óc trở nên hỗn loạn

Là hạnh phúc sao? Hay là cảm giác xoắn xuyết gãy gĩa? Áy náy? Cô không phân biệt được rõ nữa.

Trong nhà Thiên Nhã.

Karen nghiêm túc học cách làm đồ ngọt theo hướng dẫn trong sách

La Tiểu Bảo nghiêng đầu dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn đĩa bánh ngọt Karen mới làm được

“Karen, cô có chắc là cái đồng này được làm dựa theo cách thức làm đồ ngọt không?” La Tiểu Bảo trừng mắt, khó thể tin được, cái đồng này quá khác hình ảnh minh họa trong sách rồi

Karen lờm cậ: “Em chẳng biết thưởng thức gì cả, đây là lần đầu tiên chị làm, có thể làm được như này là rất tốt rồi

Cho chị chút mặt mũi được không?” Cô biết là về ngoài không được ỏn lểm nhưng bên trong chắc chắn có thể chấp nhận, đảm bảo ăn cực kỳ ngon

“Nào, tôi đây thử một miếng, ăn ngon lắm.” Karen dùng tay dính đầy bột mì cầm một miếng bánh lên, đưa tới bên miệng nhỏ của La Tiểu Bảo

Trán La Tiểu Bảo xuất hiện vạch đen, cậu đẩy bàn tay dính bẩn của cô ra không chút do dự: “Người ta không phải chuột bạch của cô, ăn vào sẽ tiêu chảy.” Karen bĩu môi: “Không ăn thì thôi, chị sẽ đem những thứ này tới cho anh họ ăn, em muốn ăn cũng không cho ăn.”

La Tiểu Bảo quyết định mặc niệm mười phút cho Kha Từ Thích: “Xin cô đấy, đừng gây khó dễ cho bụng chú Từ Thích nữa

Dạ dày chú ấy không tốt đâu.” Karen tức giận, một chút đồ ngọt của mình lại làm bụng anh họ khó chịu? Làm gì tới mức ấy? Cô cho một miếng vào miệng, sắc mặt thay đổi.

“Xe oe oe, đây là cái quái gì thế! Sao lại mặn thế này?” Khóe miệng La Tiểu Bảo co rút, cậu thầm cảm thấy may mắn vì mình không lấy thân ra thử nghiệm

Ánh mắt cậu rơi trên lọ muối còn một ít trên bàn ăn

Ngón tay ngần run run chỉ vào: “Cô tưởng muối là đường hả?” Karen nhìn về phía cậu chỉ, hai mắt mở to như chuông đồng cỡ lớn, cảm lọ muốn lên: “Cái gì? Đây là muối?”

Từng con quạ đen bay qua đầu La Tiểu Bảo, cậu liếc mắt đầy bất đắc dĩ: “Karen, chỉ số thông minh của cô đúng là số không.” Lúc này, dáng vẻ của cậu cực kỳ khinh người

Không có cách nào cả, cô gái này quá ngu ngốc, ngốc tới mức không thể chữa được.

Karen vừa ảo não vừa xấu hổ

Nhìn lọ muối, cô không tin được mình lại nhầm muối thành đường, vội vàng giải thích: “Chị, chị nhìn nhầm thôi.” Bị một đứa trẻ khinh bỉ hết lần này tới lần khác, ngay cả chút chuyện nhỏ cũng bị lôi ra chọc ghẹo, cô thật sự quá thất bại.

“Ngốc thì ngốc thôi! Tội gì mà không thừa nhận.” La Tiểu Bảo đã thương cô không chút lưu tình.

“En! Cái tên nhóc xấu xa này! Em dám khinh thường chị! Hừ!” Karen tức giận chống nạnh, hừ mũi

Khuôn mặt đỏ lên, dáng vẻ trông hết sức đáng yêu.

La Tiểu Bảo sờ mũi, cực kỳ đặc ý với kết quả chiến đấu của mình

Thiên Nhã đi làm, Lăng Lăng không ở đây, không lấy chuyện chọc cô làm niềm vui thì đúng là cậu không có chuyện gì để làm

“Được rồi

Nhìn cổ đáng thương thế này, tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp cô.” La Tiểu Bảo nhớ tới chuyện mình đã nói với chú Lạc Thần Dương, cười thầm trong lòng

“Không cần em thương hại, chị không cần sự giúp đỡ của em, cùng lắm thì chị làm lại lần nữa.” Karen nói cực kỳ khí phách

La Tiểu Bảo nháy mắt ra hiệu: “Thật không? Không cần tôi giúp chị theo đuổi chú Từ Thích?” “Không cần, không cần, không cần.” “Khoan đã, em nói cái gì? Em giúp chị theo đuổi anh họ?” Karen ngoáy lỗ tai, không dám tin hỏi lại

La Tiểu Bảo khoanh tay trước ngực, thấy nực cười: “Đúng thế, nhưng chị không cần nên tôi không định xen vào chuyện của người khác.” “Không có chuyện gì sẽ không tỏ ra ân cần, không dừng lại giúp đỡ, chị không tin em giúp chị thật đâu.” Karen liếc nhìn cậu

Tên nhóc này rất tinh ranh, sao đột nhiên lại chịu giúp cô

La Tiểu Bảo làm ra vẻ đau lòng: “Karen, cô làm tôi đau lòng quá

Nếu đã thế, tôi không xen vào chuyện của người khác nữa.” Cậu mím môi, giả vờ đáng thương xoa người trở về phòng

Karen thấy cậu cứ như cô vợ nhỏ đang đau lòng, liền vội vã gọi lại: “Khoan đã, em thật sự, thật sự muốn giúp chị?”

La Tiểu Bảo xoa người lại, trừng mắt với cô: “Không muốn, người ta chỉ trêu chọc cô chút thôi

Cô coi là thật à?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đan* Đá được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Có quan hệ tốt với cháu trai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Karen làm ra vẻ như cô gái nhỏ, cầu khẩn: “Xin em đấy

Nếu ngài đây có cách gì hữu ích thì giúp chị đi! Chị rất đáng thương, anh họ mà không có việc gì bận là tới thăm Thiên Nhã, tuy chị cũng ở đây nhưng ngay cả mắt anh ấy cũng không buồn liếc nhìn chị, người ta thật sự rất đau lòng.”

Tại sao cô lại muốn ở đây? Ngoại trừ việc thật lòng muốn kết bạn với Thiên Nhã ra thì còn vì muốn gần gũi được bạn bè nữa, anh họ thường hay tới thăm Thiên Nhã và Tiểu Bảo

Nếu như cô ở chỗ này, hiển nhiên là được gặp anh họ rồi.

Tuy biết người anh gặp không phải cô nhưng có thể nhìn thấy anh là cô thỏa mãn rồi

Sau sự kiện bày tỏ lần trước, cô không dám làm chuyện xúc động như vậy nữa

Cô nghe lời Thiên Nhã, chậm rãi làm trái tìm anh họ tan chảy, cô tin rằng một ngày nào đó cô sẽ khiến anh họ cảm động, khiến anh họ yêu mình

La Tiểu Bảo khoanh tay, không phản ứng gì với việc cô giả bộ đáng thương: “Tôi không thêm giúp cô, đỡ bị coi là tên xấu xa bỗng dưng sắm vai người có lòng tốt.” “Không đâu, em giúp chị đi mà.”

“Không.”

“Em chỉ cần giúp chị một chút thôi, chị sẽ rất cảm kích em.” “Lòng cảm kích của cô không đáng giá bằng tiền.” La Tiểu Bảo dùng dáng vẻ con buôn để phản bác

“..

Nếu như em giúp chị, mai sau chị và anh họ có cái gì đều sẽ để cho em một phần.” Karen nói một cách hùng hồn, khí phách

La Tiểu Bảo mở to mắt, điều kiện này, hình như rất3mê người

Tuy cậu có tiền, cha cậu cũng có tiền nhưng cũng không cần phí thứ từ trên trời rơi xuống như này

“Không cần, cái cô có thể cho tôi, cha tôi cũng cho được.” La Tiểu Bảo cố ý chọc giận cô.

Quả nhiên, sắc mặt Karen thay đổi, cô khóc lóc om sòm cời tạp dề ra, ném lên trên bếp: “Suy nghĩ chút đi

Không thêm vạn em đâu, nhóc con không có lương tâm

Tốt xấu gì chị cũng giữ bí mật cho em lâu rồi, vậy mà ngay cả chút chuyện nhỏ này em cũng không chịu giúp, hừ.”

La Tiểu Bảo thấy cô tức điên, lên cười trộm sau lưng cô.

Karen loáng thoáng nghe thấy tiếng cười của cậu, xoay người lại nhìn đúng lúc thấy cậu đang cười trộm, cô hiểu ra: “Tên nhóc này! Em cố ý! Em cố ý chọc giận chị! Em2bắt nạt chị!”

“A! Mami cứu mạng!” La Tiểu Bảo bị Karen “đuổi giết”, chạy trốn khắp phòng

Thiên Nhã vừa đẩy cửa vào, La Tiểu Bảo đã nhanh chân nhào tới, tìm kiếm sự che chở

Thiên Nhã vừa bước vào cửa đã bị “tập kích” bởi thứ gì đó mềm mại thì hoảng sợ

Cô mỉm cười ôm lấy con trai, rồi nhìn Karen đang đứng ở trước mặt chống nạnh tức giận tới xi khói: “Làm gì thế? Hai người lại cãi nhau à?” Cô xoa gương mặt nhỏ nhắn của con trai, dịu dàng hỏi

“Thiên Nhã, tên nhóc này coi trời bằng vung, chuyên lấy chuyện chọc ghẹo trở làm trò vui.” Karen tức giận hừ hừ

Trò đùa dai của tên nhóc này thăng cấp rồi, dám mang anh họ ra để trêu ghẹo cô, đúng là chán sống rồi

Anh họ là từ huyết của Karen.

“Hu hu, người ta sợ, người ta chỉ muốn trêu ghẹo thím Karen chút thôi, không ngờ thím ấy lại phát điên

Mami, liệu thím Karen có bị bệnh thần kinh hay chứng hưng cảm không? À, con biết rồi, thím Karen lớn tuổi rồi, nhất định là do tới thời kỳ mãn kinh!”

Karen bị cậu châm chọc tới nổi tái mặt: “Tên nhóc thói tha này, ai là thím của em, có mà em bước vào thời kỳ mãn kinh ấy.”

Thiên Nhã lắc đầu cười khổ: “Nhóc con, con có biết cái gì gọi là thời kỳ mãn kinh? Không được phép nói bậy, mau xin lỗi chị Karen đi.”

La Tiểu Bảo gục trên vai Thiên Nhã mà làm nũng: “Không muốn không muốn, người ta không muốn

Người ta không muốn xin lỗi thím Karen.” Cậu liên tục cọ qua cọ lại trên vai cô, cọ thẳng tới chỗ xương quai1 xanh, một viên ngọc sáng long lanh đập vào mí mắt cậu

La Tiểu Bảo ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào viên kim cương cao quý mà thanh nhã ở trên cổ Thiên Nhã.

Cậu biết, đây là kiểu dáng “Chu Sinh Sinh” mới được ra mắt gần đây, có giá trị không nhỏ, trên thế giới chỉ có mười cái.

Cậu nghĩ người nhìn sợi dây chuyền kia, đôi mắt to lóe sáng, cười hề hề: “Mami, cha tặng mami ạ?”

Thiên Nhã nhận ra ánh mắt nóng rực của con trai, theo bản năng đưa tay lên sờ viên kim cương trên cổ

Lại nghe con trai nói cha đưa, cô đỏ mặt: “Không phải, đây là, là của bạn mami đưa.” Cô thừa thối xuống để tránh gây hiểu lầm.

“Còn nữa, không được gọi Chủ tịch là cha, sao con không nghe lời như thế.” Thiên Nhã dạy con.

La Tiểu Bảo chớp mắt đầy vô tội: “Người ta đâu nói là Chủ tịch đưa ạ

Tiểu Bảo chỉ hỏi có phải cha Tiểu Bảo tặng không thôi mà, là mami tự nhảy vào hố nhà.”

“Phi.” Karen đang đứng phía sau thờ phỉ phò cũng phải cười trộm vì lời của La Tiểu Bảo

Tên nhóc này, ngay cả mẹ mình cũng dám bắt nạt, đúng là kẻ ti tiện bỉ ổi không hơn không kém

Về sau cô mà có tiểu bảo bối với anh họ, ngàn vạn lần đừng sinh ra đứa nhóc nào xảo trá như này, bằng không cô sẽ tức chết

Cô không giống Thiên Nhã, luôn luôn dịu dàng, đáng yêu lại lương thiện.

Thiên Nhã biết mình bị con trai trêu chọc, chỉ cười dịu dàng, nhéo nhẹ mặt cậu: “Con ấy! Rất bướng bỉnh.”

La Tiểu Bảo làm mặt quỷ: “Người ta có thể đâu.” “Nếu em không bướng bỉnh thì những đứa trẻ khác trên khắp Trái đất này đều là bé ngoan rồi.” Karen chen miệng vào

La Tiểu Bảo lại làm mặt quỷ với Karen: “Cô cứ ghét tôi đi, ai bảo tôi không muốn giúp cô theo đuổi chú Từ Thích

Cô đúng là cây hoa si cỡ lớn.” Thiên Nhã cười khê, nhìn Karen phồng miệng, đáng vẻ như muốn bùng nổ, dù vừa định kết thúc cuộc chiến.

“La Tiểu Bảo, hôm nay chị không đánh vào mông em thì không được!”

“Hu hu hu, cây hoa si cỡ lớn phát điên rồi.”

“La Tiểu Bảo, em đứng lại đó cho chị! Không được chạy!” “Tôi chạy tôi chạy, tôi cứ chạy đấy.” “A a a, em đứng lại đó cho chị, hôm nay chị phải bắt được em.” “Tối đây, bắt tôi đi.” Thiên Nhã đứng nhìn trận chiến thế kỷ, rất hỗn loạn.

Kiếp trước chắc chắn một lớn một nhỏ này đã kết thâm cừu đại hận với nhau, ân oán lâu đời

Quên đi, cô lười chinh đồn lại

Sau khi Karen tới nhà ở, không khí đã náo nhiệt hơn nhiều, cô rất thích bầu không khí này

Dù sao những gì cô có thể cho La Tiểu Bảo thật sự quá ít, ngoại trừ tình yêu thương bao la của người mẹ.

Nhưng thứ mà một đứa bé cần, đâu chỉ có những thứ này? Cô không phải siêu nhân, không cho con trai được nhiều thứ, ngay cả thứ tối thiểu như tình thương của cha cô cũng không cho cậu được.

Karen tới, cuối cùng cũng giúp cuộc sống của tiểu bảo bối có chút niềm vui

Thật ra, cô thấy một lớn một nhỏ này không đối đầu với nhau thật

La Tiểu Bảo là trẻ con, Karen lại là người có tính cách như một đứa trẻ, hai người ở chung như thế có thể coi là hợp nhau ở một phương diện khác không?

Cô sờ lên viên kim cương trên cổ, thờ dài một hơi

Lạc Thần Hi, em nên để anh làm gì đây?

Trong khách sạn Lạc Thần

Lạc Thần Dương nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, hoảng loạn một phen

Lúc này anh ta mới phát hiện ra đứa cháu nhỏ này đang cố ý chinh mình

Tối hôm nay, Karen ngồi ở ghế đối diện hết sức hiền lương thực đức, như chim nhỏ nép bên người

Cô làm động tác hoa lan chỉ, nâng ly rượu đỏ lên: “Quấy rầy anh rồi.”

Khóe miệng Lạc Thần Dương giật giật hai cái, da gà roi đầy dất: “Xin cô, tha cho tôi đi, cô trở về làm chính mình đi.” Anh ta cầm chai rượu vang đỏ lên rót thêm cho cô những ánh mắt vẫn dán chặt lên động tác hoa lan chỉ.

Hôm nay cô mặc một bộ váy được điểm xuyết bằng nhiều bông hoa nhỏ, tóc uốn xoắn, trên đầu còn mang nơ bướm, trang điểm nhạt, khuôn mặt hơi hồng

Lạc Thần Dương thấy thế nào cũng không được tự nhiên

Nếu không phải anh ta sớm biết cô rất cuồng dã và mạnh mẽ thì đã bị vẻ bề ngoài thực nữ này lừa rồi

“Nói đi, cô có ý gì?” Lạc Thần Dương khoanh tay, dựa lưng vào ghế, làm ra vẻ người lạ chớ tới gần

Thằng nhóc Lạc Lăng quen cô nàng này từ lúc nào vậy? Tí nữa anh ta nhất định phải nghiêm khắc dạy dỗ cậu mới được, miễn cho ngày sau cậu lại lấy chuyện trêu chú mình làm thú vui

Karen cười hiền: “Người ta có thể có ý gì chứ, cho dù có, không phải đã thể hiện rõ ràng rồi sao?” Cô liên tục chớp đôi mắt xinh đẹp, phóng điện không ngừng

Lạc Thần Dương bị luồng điện này dọa sợ

Anh ta đỡ trán, dạng phụ nữ gì anh ta cũng từng ứng phó rồi nhưng người phụ nữ này đang phát điên, anh ta trở tay không kịp.

“Cô, có phải cô chịu đá kích gì không?” Lạc Thần Dương lấp ba lấp bấp hỏi.

Karen lắc đầu.

“Anh họ Kha Từ Thích của cô có niềm vui mới rồi?” Karen tủi thân lắc đầu: “Anh ấy đâu có yêu tôi, sao có thể gọi là có niềm vui khác được.” Lạc Thần Dương gãi đầu: “Vậy cô bước vào thời kỳ tiền mãn kinh rồi?” Karen sầm mặt: “Có mà anh mới bước vào thời kỳ tiền mãn kinh ấy.” Cô không nhịn được, lớn tiếng phản bác

Lạc Thần Dương cười thỏa mãn: “Thế à? Đây mới là cô này.” Cuối cùng anh ta cũng yên tâm cầm ly rượu vang lên, nhấp một ngụm

Karen vô cùng ảo não, chút chuyện đơn giản như này mà không kiểm chế được sao? Không được! “Anh biết mà, phụ nữ ghét nhất là bị nói mình bước vào thời kỳ tiền mãn kinh

Lần sau không được nói người ta như thế nhé, người ta sẽ xấu hổ.” “Phụt!” Lạc Thần Dương bị giọng nói nũng nịu của Karen dọa đến mức suýt chút nữa thì phun rượu lên mặt Karen

“Khụ khụ...” Anh ta bị sặc.

Karen thấy anh ta chật vật như vậy thì không khỏi che miệng cười trộm, còn trong lòng thì điên cuồng cười to

Ha ha ha, đồ tồi, anh cho rằng chỉ mình anh biết chinh người sao? Tôi cũng chinh được anh!

Cô nhìn đồng hồ đeo tay rồi lại nhìn ra ngoài cửa lớn nhà hàng, hàng lông mày xinh đẹp hơi chau lại

Anh có tới đây không? La Tiểu Bảo, hạnh phúc cả đời của chị trông chờ vào em đấy! Em đừng để chị thất vọng

“Nói nhanh đi, sao cô lại thu phục được cháu tôi?” Lạc Thần Dương ho tới mức khuôn mặt anh tuấn đỏ bừng, anh ta ngồi ngay ngắn lại, bắt đầu thăm vấn tội phạm Karen ngồi với tư thế đoan chính

Cô nở nụ cười như nàng MonaLisa, hòa ái dễ gần: “Người ta chỉ muốn thân thiết với anh hơn thôi mà, cho nên trước tiên phải có quan hệ tốt với cháu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Cô Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Thừa dịp ăn bớt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lạc Thần Dương cong môi, ánh mắt như đang **trêu ghẹo**

Anh ta hiểu rồi, cô nhóc này và Lạc Lăng đang hợp tác với nhau làm anh ta chán ghét.

“Hình như cô là người được đào tạo chuyên nghiệp môn **quan hệ xã hội**.” Anh ta chậm rãi thưởng thức rượu vang, ép mình tập quen với hình tượng hiền lương thực nữ của cô, có điều vẫn thấy không được tự nhiên lắm

Phụ nữ ấy mà, không nên **trêu vào**, **trêu vào** rồi rất khó **thoát thân**

Việc lần trước, anh họ của cô đã giúp cô hạ cơn giận nhưng dường như cô đang gấp gáp nín chặt anh ta không buông

Karen nở nụ cười chuẩn nữ thần, cười tới mức khiến Lạc Thần Dương rung mình.

“Người ta đầu học môn quan hệ xã hội, người ta..

người ta là của anh.” Cô xấu hổ cúi đầu, đáng vẻ này muốn bao nhiêu đơn thuần có bấy nhiêu đơn thuần, muốn bao nhiêu ngượng ngùng có bấy nhiêu ngượng ngùng

Lạc Thần Dương đã gặp qua rất nhiều phụ nữ kiểu nũng nịu, quyến rũ nhưng thật sự chưa có ai biến từ một con hổ cái thành mèo nhỏ xinh đẹp

Sao anh ta cảm thấy bầu trời u ám thế nhỉ? Hình như muốn mưa.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng bên ngoài anh ta vẫn cười bốn cột, mang theo vài phần tà khí

“Nếu đã thế, hôm nay chúng ta không say không về? Sau đó làm hiệp tiếp theo?” Lời nói của anh ta hết sức ám muội, ánh mắt còn tiện dã nhìn một lượt từ trên mặt cô xuống, dừng lại trước ngực cổ

Karen có cảm giác mình đang bị người ta sàm sỡ bằng ánh mắt, khuôn mặt nóng lên

Cô thầm mắng anh ta là một tên vô sỉ, lưu manh, đại sắc lang.

Dù vậy, cô cũng không thể hiện ra bên ngoài

Cuối cùng tên khốn kiếp này cũng cắn câu rồi

Ha ha ha, điều này chứng minh kỹ năng diễn xuất của cô không kém nhì? Thế nên cô rất thích hợp với hình tượng quyến rũ mẽ người, mảnh mai, hiền lương thực nữ.

“Nào, chúng ta **cụng ly**.” Lạc Thần Dương cầm ly rượu đỏ lên, hướng về phía cô.

Karen cũng cầm ly rượu lên: “Được, **cụng ly**.” Hơn nữa cô còn cười vô cùng ngọt ngào

Hai người uống cạn ly, mỗi người có một suy nghĩ riêng

Lạc Thần Dương nhìn cô ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, trong mắt lóe lên tia giao hoạt.

Được, nếu cô thích đóng kịch bán thiếu gia sẽ xem có định làm gì

Với tài năng của anh ta, người bình thường muốn chinh anh ta là rất khó, cho tới bây giờ chỉ có anh ta đi chinh người khác, không có chuyện ngược lại.

Karen nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống, khẽ liếm môi, động tác vô cùng mẽ người

Cô phải ngồi trước gương cả ngày để học động tác này, thầy giáo là La Tiểu Bảo, người sáng tạo ra cũng là La Tiểu Bảo

Lạc Thần Dương thấy cô cố ý làm động tác dụ cho người ta có suy nghĩ bậy bạ, cố nén cười to: “Nào, chúng ta uống tiếp.” Giả vờ à, cô cứ giả vờ đi, tôi muốn xem xem cô nhóc như cô có bao nhiêu tuyệt chiêu mà bình thường che giấu

Hai người uống cạn chai rượu, Karen len lén nhìn đồng hồ đeo tay, sao chưa có gì xảy ra? Sao còn chưa tới? Lạc Thần Dương chú ý tới động tác nhỏ của cô, ý cười càng lúc càng rõ

“Sao thế? Cô không có thời gian à?” Anh ta cố ý nhử mày

Karen cười tươi đầy ngọt ngào: “Đâu có, người ta có nhiều thời gian lắm.” Cô chỉ sợ cô không kiên trì nổi nữa, phải cười làm ra vẻ si tình với người này, cô thiệt quá rồi.

“Chúng ta đi làm chuyện thứ hai nào.” Lạc Thần Dương nhìn nụ cười cứng đờ của cô

Đừng nói là cô đau khổ, anh ta cũng đau khổ lắm

Nhìn cô cười như nàng Mona Lisa thế này, khiến anh ta cứ nghĩ tới Mona Lisa là khó chịu.

“A!” Mắt thấy Lạc Thần Dương chuẩn bị kéo mình đứng dậy, Karen hoảng sợ kêu lên

“Sao thế? Cô chưa uống đủ à?” Lạc Thần Dương nhướn mày, ánh mắt nghiền ngẫm

Karen day trán, nghĩ cách: “Không phải, tôi đau đầu quá, muốn ngồi một lúc nữa.” Cô híp mắt lại, sắc mặt “đau khổ”

Lạc Thần Dương khẽ “a” một tiếng, còn đặc biệt kéo dài âm điệu

“Để tôi xoa bóp cho cô, sẽ hết đau nhanh thôi.” Lạc Thần Dương ngồi xuống bên cạnh Karen, kê sát vào cô

“Ồ, đừng, đừng tới đây.” Thấy anh ta ngồi xuống bên cạnh, khoảng cách kéo gần, bỗng nhiên Karen thấy rất áp lực

“Đừng khách sáo

Nào, để tôi giúp cô.” Lạc Thần Dương đặt hai tay lên gáy cô, nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp

Mùi nước hoa Cổ Long trên người anh ta ập tới, Karen rất muốn đá luôn anh ta xuống đất

Đáng tiếc, đáng tiếc cô không thể làm vậy

Bản tính thật của nữ hán tử tuyệt đối không thể bộc lộ ra ngoài, hôm nay cô là một chú chim nhỏ, điếm đấm đáng yêu

“Hắt xì, hắt xì” Karen hắt hơi hai lần liên tục, thật sự không chịu nổi mùi nước hoa Cổ Long trên người anh ta.

Lạc Thần Dương thấy cô kiềm chế, trong lòng cười ha ha nhưng ngoài miệng lại dịu dàng nói: “Sao rồi? Còn đau không?” Karen đẩy anh ta ra: “Không đau nữa.” Cô che mũi, hàng lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại

Đáng ghét thật, để người này chiếm được tiện nghi rồi

Lạc Thần Dương cong môi, trực tiếp đặt tay lên bả vai cô, kéo lại: “Tới đây, cho cô mượn bờ vai này một chút, nghỉ ngơi một lúc là ổn thôi.”

Karen bất ngờ bị anh ta kéo lại, bị ép ngã đầu lên vai anh ta

Cô hít sâu một hơi

Một, hai, ba, trời ạ! Cô thật sự không nhịn được nữa! Cô không trở mặt không được rồi!

“Karen!” Cuối cùng, giọng nói của Kha Từ Thích cũng lọt vào tai.

Karen mừng rỡ muốn nở hoa trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh

Cô như chú chim nhỏ nép vào vai Lạc Thần Dương, hơi híp mắt lại: “Người ta say rồi, anh đưa tôi về đi.”

Lạc Thần Dương thấy sắc mặt Kha Từ Thích không vui, lập tức hiểu ra, nụ cười tà ác bên khóe môi càng rõ hơn

Anh ta đưa tay ôm chặt lấy Karen: “Được, em yêu, chúng ta đi làm chuyện tiếp theo nào.” Em yêu? Karen không ngừng nôn mửa trong lòng

Xin anh đấy, anh quá coi trọng bản thân rồi.

Kha Từ Thích cau mày, ngồi xuống đối diện hai người

Nhìn khuôn mặt Karen đỏ lên, rồi lại nhìn chai rượu vang đỏ trên bàn đã uống hết sạch.

“Buông cô ấy ra.” Kha Từ Thích nhìn chằm chằm Lạc Thần Dương, không hề tỏ ra thân thiện

Ánh mắt Lạc Thần Dương chứa ý cười

Cô nhóc này diễn cả tôi là đội một màn này à?

“Tôi không buông thì sao?” Anh ta khiêu khích.

Con người Kha Từ Thích trở nên nặng nề: “Lẽ nào cậu đã quên sự dạy dỗ lần trước?” Lạc Thần Dương không cho là đúng: “Chỉ chút đau đớn về thể xác thôi mà anh nghĩ rằng có thể đánh bại tôi?” Kha Từ Thích hừ lạnh: “Xem ra tôi đã quá nương tay với cậu.” Anh nói mà sắc mặt không thay đổi

“Ừm, tôi muốn uống rượu, tôi muốn uống rượu.” Karen đẩy Lạc Thần Dương ra, ôm lấy cái bàn, đưa tay muốn cầm ly rượu nhưng Kha Từ Thích lại vươn tay ra bắt lấy tay cô

“Karen, để anh đưa em về.” Anh nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Karen, đuôi lông mày càng hiện rõ sự không vui

Karen ngẩng đầu rồi lắc đầu, híp mắt nhìn chăm chăm anh cả buổi: “Anh là ai? Tôi không biết anh, sao anh lại muốn đưa tôi về nhà? Anh là người xấu đúng không? Anh là sắc lang?” Nói quá nhiều lời trái lương tâm rồi, anh họ của cô sao có thể là người xấu, là sắc lang được? Lạc Thần Dương cười vì nghe thấy câu này

Nhìn em họ của anh đi, có thể đạt giải thưởng Oscar rồi

Kha Từ Thích bắt đầu đi lắc đầu, thờ dãi: “Đừng làm loạn nữa.”

Karen lắc đầu: “Tôi muốn anh ấy đưa tôi về nhà! Tôi không muốn anh đưa về!” Cô ôm lấy tay Lạc Thần Dương

Kha Từ Thích chuyển sang nhìn chăm chăm Lạc Thần Dương: “Rốt cuộc cậu cho em ấy uống cái gì?”

Lạc Thần Dương vô tội: “Sao anh có thể lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử như thế? Tôi không làm gì cả, thật đấy.”

“Nhiều lời làm gì, không phải chúng ta còn chuyện cần làm à? Đi thôi, tôi không chờ được nữa.” Đã đóng kịch là phải đóng trọn bộ, bằng không anh họ sẽ không phát hiện ra vị trí của cô trong lòng mình.

Lạc Thần Dương cười ám muội: “Được, em yêu, chúng ta đi làm chuyện cần làm thôi.” Anh ta nhìn lướt qua Kha Từ Thích rồi ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Karen, giả vờ muốn rời khỏi

Kha Từ Thích cười gằn, anh đứng lên tóm lấy cánh tay Karen, kéo cô ra ngoài

“Anh, anh làm gì thế? Tôi còn chuyện cần làm mà, buông tay ra.” Lạc Thần Dương nhìn theo bóng lưng hai người, chỉ thấy buồn cười

“Tôi rất phối hợp đấy! Cô nhóc thối này, lợi dụng tôi phải trả giá đắt đấy

Thôi thì ngày hôm nay tôi sẽ không tính sổ với cô, cho cô đặc ý một chút.” “Buông ra! Buông ra!” Bên ngoài cửa lớn khách sạn Lạc Thần, Karen dùng sức rút tay ra khỏi tay Kha Từ Thích dù trong lòng rất hí hửng

Anh họ tới đây chứng tỏ rằng rất quan tâm cô

Kha Từ Thích nhìn cô, bắt đầu đi nói: “Em say rồi, anh đưa em về nhà Thiên Nhã nhé?” Karen chép miệng, nghiêm túc giả vờ say rượu: “Tôi không say, tôi muốn uống tiếp.” Kha Từ Thích day trán: “Em chắc chứ?”

“Chắc!” Karen vỗ ngực, nói

Đáy mắt Kha Từ Thích thoáng qua tia khác thường

Anh nhìn Karen hồi lâu, cười khò: “Vây em uống đi, anh về đây.”

“A!” Sao anh lại như thế!” Karen thấy anh xoay người muốn rời đi, vội vàng quát anh

Kha Từ Thích xoay người lại, khuôn mặt tràn ngập ý cười: “Xem ra em không say.” Con người anh sáng như gương, phảng phất như có thể nhìn thấu cô

Karen thầm kêu gào không ổn, lẽ nào anh họ đã nhìn thấu vai diễn của cô

Thần thể cô mềm nhũn, cô loạng choạng đi lên níu lấy góc áo Kha Từ Thích, thoát nhìn trông giống một chú mèo say đáng thương: “Anh họ, em say thật mà.” Kha Từ Thích thấy cô giấu đầu lòi đuôi, suy đoán của mình lập tức được chứng minh

Anh thấy buồn cười: “Được rồi, em say, thế em còn muốn uống tiếp không?”

Diễn xuất hoàn hảo của Karen lập tức bị anh đánh tan

Cô uể oải, mất mát

Sao cô lại vô dụng như này, bị anh họ nhìn thấu rồi

Kha Từ Thích xoa đầu cô, nói: “Không uống nữa thì đi thôi, Thiên Nhã rất lo cho em” Karen kéo tay anh, bĩu môi: “Vây còn anh, anh họ có lo lắng cho em không?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vỡ Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Em muốn ở bên cạnh anh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Kha Từ Thích nhìn cô đang tỏ vẻ đáng thương, dịu dàng cười: “Đương nhiên là anh lo lắng cho em rồi, em là em họ của anh, là người thân của anh.”

“Nhưng em không muốn làm em họ anh!” Có lẽ cô say thật, không thì sao có thể tùy tiện nổi tính trẻ con lên thế này? Cô không khống chế được bản thân, muốn đem những uất ức trong lòng mình xả ra hết.

Đôi tay nhỏ bé của cô níu tay anh, muốn thử đan mười đầu ngón tay vào nhau nhưng tay anh cứng ngắc, không chịu phối hợp

“Anh họ, chúng ta ở bên nhau đi! Được không?” Karen từ bỏ việc có độ khó cao như đan mười đầu ngón tay, chỉ cầm tay anh không buông.

Kha Từ Thích thờ dài, nhìn cô, khuôn mặt anh tuần hiện rõ sự áy náy và bất đắc dĩ: “Karen, anh nói rồi, anh...”

“Anh không thể không thích Thiên Nhã sao? Anh không thể đối xử với Thiên Nhã như là em gái mình sao? Người cô ấy yêu là Lạc Thần Hi, anh họ, em không muốn anh bị tổn thương.” Dù anh họ không chấp nhận cô, cô vẫn hi vọng thế giới của anh họ đừng mãi vây quanh Thiên Nhã, anh nên được hạnh phúc

Ánh mắt Kha Từ Thích lạnh dần, con ngươi trùng xuống, nơi đáy mắt xuất hiện nét đau thương mà người ngoài nhìn không thấu

Karen nhìn anh, chờ đợi đáp án của anh, cũng đợi ánh mắt của anh

Dù cho đó là ánh mắt gì, cô cũng chỉ cần anh tiếp nhận lời cô nói

Một lúc sau, anh ngược mắt lên, trong mắt là sự kiên định: “Xin lỗi, anh không làm được.” Karen bị đá kích, lui về phía sau hai bước

Cô cắn răng, nước mắt dâng lên: “Ý này có phải là, anh mãi mãi sẽ không yêu em?” Kha Từ Thích thấy cô cố chấp và ngang ngạnh như thế không khỏi nhớ tới một cô gái với khuôn mặt tràn đầy sức sống thanh xuân của nhiều năm về trước

Anh nhú chặt mày, trong lòng đau âm ỉ

“Xin lỗi, anh không thể yêu em” Khoảnh khắc đó, anh nhẹ nhàng nói

“Vì sao? Vì Thiên Nhã à? Thiên Nhã quan trọng tới vậy sao? Có thể khiến anh cam tâm tình nguyện đứng sau lưng cô ấy nhìn cô ấy ở bên một người đàn ông khác, nhìn gia đình cô ấy vui vẻ hạnh phúc tới hết đời?”

Con người u ám của Kha Từ Thích nổi sóng, anh nghi ngờ nhìn chằm chằm Karen

Mới này cô nói cái gì, gia đình mấy người?

“Em nói cái gì?”

“Anh họ, anh đừng tự lừa mình dối người nữa

Thiên Nhã và Lạc Thần Hi chắc chắn sẽ ở bên nhau, ngay cả trời cao cũng đang giúp bọn họ, anh không hiểu sao?” Lúc này, Karen đã bị cơn và đau thương làm đầu óc mê muội, không đoái hoài tới cái gì gọi là giữ bí mật nữa.

Kha Từ Thích nhìn cô, dò hỏi: “Em biết cái gì rồi?”.

Nghe thấy anh hỏi như vậy, Karen hơi híp mắt to lại, lắc đầu thật mạnh: “Anh họ, anh sớm đã biết rồi đúng không? Anh cũng biết bí mật này, đúng không?” Kha Từ Thích liếc mắt nhìn xung quanh, nơi này không an toàn, không thể để cô tiếp tục làm loạn ở đây: “Karen, đừng làm loạn nữa, theo anh về.” Anh đi tới muốn kéo cô.

“Em không quan tâm em không muốn!” Không ngờ Karen lại phản ứng mạnh, cô hét lớn, đẩy anh ra

“Anh họ, anh biết rõ hai người không thể đến với nhau, sao anh vẫn cố chấp? Mỗi ngày đều nhìn người phụ nữ mình yêu ở chung một chỗ với người đàn ông khác, lại đối xử với con trai người đàn ông đó như con mình, anh làm sao...”

“Karen!” Kha Từ Thích cắt ngang lời cô, ánh mắt tức giận, sắc mặt trầm xuống.

Karen thấy anh tức giận, trong lòng càng tủi thân: “Anh quan tâm cô ấy tới thế sao?” Từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, cô cảm thấy đây như là giấc mơ

Quả nhiên tác dụng của loại rượu kia rất lớn, có điều như thế cũng tốt, cô có dũng khí để nói ra những gì mình muốn nói.

Giấu ở trong lòng quá lâu, cô sợ mình sắp mắc bệnh nan y rồi.

“Em muốn anh nói bao nhiêu lần nữa? Anh chỉ đối xử với em như người thân thôi, anh sẽ đối xử với em thật tốt nhưng không liên quan tới tình yêu.” Kha Từ Thích bất đắc dĩ nói.

“Ngay cả nói dối để dỗ em anh cũng không muốn?” Kha Từ Thích nhìn cô nước mắt lưng tròng, ánh mắt anh có thương tiếc, có không đành lòng nhưng không có tình yêu

Anh nắm chặt tay, cắn môi nói: “Anh không thể cho em hi vọng giả tạo, bởi vì như thế sẽ hại em.” Đáy lòng anh như bị thứ gì đó nặng nề đâm vào

Anh vẫn nhớ, cô ấy và Karen đều rất cố chấp, 1 bây giờ nhìn thậm chí đáng vẻ trông cũng giống nhau tới mấy phần.

Cả hai người đều là người anh muốn bảo vệ chu toàn

Có thể là do anh quá tốt, có ý muốn bảo vệ nên mới hại cô ấy, để cho cô ấy từ bỏ thế giới này

Đây là tội lỗi mà mãi mãi anh không thể bù đắp

Karen cắn răng: “Được! Em biết rồi! Kha Từ Thích, từ nay về sau em không muốn gặp anh nữa! Cũng không cần anh đối xử tốt với em! Anh tự suy nghĩ kỹ đi.” Cô đau lòng xoay người rời đi

“Karen! Karen!” Kha Từ Thích lo lắng đuổi theo phía sau

“Cô gái, có muốn dừng xe lại không?” Tài xế nhìn vào kính chiếu hậu thấy một anh chàng đẹp trai đang điên cuồng đuổi theo ở phía sau, ông nghĩ đây là một đôi tình nhân đang cãi nhau, hỏi

“Không cần tăng tốc đi ạ!” Karen nói.

Người tài xế thờ dài, tiếp tục đạp chân ga, rất nhanh đã bỏ lại Kha Từ Thích ở phía sau.

Cô ngồi ở phía sau, nước mắt là chã rơi xuống

Từ nhỏ tới lớn, cô chưa bị từ chối hay tủi thân bao giờ, giờ đã biết nó đau đớn nhường nào rồi.

Tình yêu thật đáng ghét, cô từ bỏ!

Trong nhà Thiên Nhã.

“Mami, mami đừng đi qua đi lại trước tivi nữa, người ta đang xem phim nè.” La Tiểu Bảo nhìn Thiên Nhã cứ đi lại không ngừng, cầu khẩn.

Thiên Nhã nhìn con trai: “Một đứa nhóc xem phim thanh xuân làm gì, mau về phòng ngủ đi.”

Đúng lúc này, nam nữ chính trên màn hình tivi đang trao nhau nụ hôn nồng cháy

Thiên Nhã hít sâu một hơi, vội vã chặn trước màn hình, chặn đứng hình ảnh đó: “Trẻ con không nên nhìn.”

La Tiểu Bảo trừng mắt với cô: “Mami, mami thẹn thùng rồi, không phải người ta chui ra từ bụng mami là nhờ mami và cha chơi trò hôn nhẹ sao.” Khóe miệng Thiên Nhã co rúm lại, thật sự không biết nên làm gì với ý kiến của con trai

Hay là chờ cậu lớn hơn chút rồi phổ cập cho cậu biết một chút kiến thức về sinh học? Đương nhiên, cô sẽ phổ cập, chỉ là “từ trong bụng mẹ chui ra” là một nhận thức rất đáng sợ

“Mười giờ rồi, con nên đi ngủ.” Thiên Nhã đứng vững như núi, chắn ngang trước màn hình ti vi

“Ồ, không được, người ta còn phải chờ Karen về nữa, người ta rất lo lắng cho cô ấy.” La Tiểu Bảo giả vờ rầu rĩ

Lúc này, tới lượt Thiên Nhã lườm cậu: “Con giả vờ làm gì, rõ ràng con đang muốn xem trò hay.” Hiểu con không ai bằng mẹ

Nếu tên nhóc này thật sự lo lắng thì sẽ không để Karen đi gặp Lạc Thần Dương, ăn tối cùng với anh ta mà không ngăn cản.

La Tiểu Bảo cười hi hi, hết sức vô tội: “Mami, mami lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Nghĩ tới đây, Thiên Nhã nhú mày, sao Kha Từ Thích đi lâu vậy rồi mà chưa đưa cô ấy về? Lẽ nào tên Lạc Thần Dương kia lại nghĩ ra trò gì?

Tên kia hẹn Karen ra ngoài mà không nói rõ lý do, chắc chắn là có ý đồ gì đó

Thiên Nhã đang định gọi điện cho Kha Từ Thích thì Kha Từ Thích đã tới.

“Từ Thích, Karen đâu?” Nét mặt Kha Từ Thích man mác buồn, anh cười nhạt: “Không cần lo lắng, cô ấy về nhà rồi.”

“Hà? Về nhà?” Thiên Nhã nghi ngờ, không phải Karen cãi nhau với người nhà sao, sao đã về rồi?

“Ừ.” Kha Từ Thích hơi mệt, dường như có tâm sự.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Nhã lo lắng, thoát nhìn Kha Từ Thích không ổn lắm.

“Chú Từ Thích, Karen đi theo chú Lạc Thần Dương về nhà ạ?” La Tiểu Bảo “vô tư” nói xen vào

Nhìn thế này chắc Karen thất bại rồi, theo như suy nghĩ của cậu, nếu chuyện này thành công thì hai người phải tay nắm tay ngọt ngào chứ

Chỉ ít chú Từ Thích cũng phải hộ hoa sứ giả, đưa Karen về mới đúng.

Nhìn nét mặt chú Từ Thích, rồi bỗng dưng Karen về nhà, xem ra chuyện vừa xảy ra rất lớn.

La Tiểu Bảo nhú mày

Chắc, làm sao bây giờ, xem ra lòng tốt của cậu lại thành chuyện xấu.

“La Tiểu Bảo, con về phòng ngủ ngay cho mami! Không là mami đánh mông con đấy!” Thiên Nhã nhẹ giọng cảnh cáo

La Tiểu Bảo bĩu môi, giả vờ tủi thân ôm gấu bông xám cỡ lớn về phòng

“Thích anh tới mức không thể thể hiện được hết, yêu đương là sự ngọt từ sâu trong tim, thường thức dịu dàng và cung chiều anh mang tới...” La Tiểu Bảo nằm trong chăn gọi điện cho Karen mấy lần nhưng cô không nhận, cuối cùng còn trực tiếp tắt máy

“Cái gì thế? Đồ xấu xa qua cầu rút ván, ngay cả người ta cũng không để ý tới.” La Tiểu Bảo đặt điện thoại xuống, uất ức mắng

Hừ, không quan tâm tới cô nữa, để cho cô khóc đi, cậu muốn có một giấc ngủ ngon rồi

“Từ Thích, vừa rồi xảy ra chuyện gì à?” Kha Từ Thích dựa vào ghế sofa, nhận lấy cốc cà phê của, cười an ủi: “Không có gì, em biết Karen có tính trẻ con mà, mới này chỉ là cãi nhau vài câu thôi.” “Cãi nhau vài câu?” Sự lo lắng không chỉ thế đâu, muộn thế này còn uống cà phê! Thiên Nhã ngồi xuống ghế sofa đối diện anh, nhìn anh chậm rãi thưởng thức cà phê, nói: “Uống ít thôi không tới về mất ngủ.” Kha Từ Thích đặt cốc xuống, tâm tình buồn phiền dần thả lỏng nhờ giọng nói dịu dàng quan tâm của cô: “Không sao, anh có năng lực miễn dịch với cà phê em pha.”

Thiên Nhã mỉm cười, hỏi: “Lạc Thần Dương không làm gì Karen chứ? Anh ta thật là, sao không chịu ngừng.”

Kha Từ Thích day trán, đau đầu: “Anh cũng không biết cậu ta định dây dưa tới khi nào.” Ánh mắt anh lóe lên tia u ám

Thiên Nhã cảm nhận được anh đang đau buồn, dù rất nhạt

Anh nhớ tới cô gái kia rồi, Karen hơi giống cô ấy

Phải nói là sự cố chấp và dửng dưng của Karen giống hệt cô gái kia, cho nên, anh trốn tránh

“Tứ Thích, thật ra...” Thiên Nhã muốn nói lại thôi.

Cô có nên nói mấy câu cho Karen không? Nếu như nói, cô nên đứng trên lập trường gì?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đành Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 190: Tổ tình thất bại

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cô sợ những lời mình nói ra sẽ làm anh tổn thương nhưng cô không thể ích kỷ như thế, cứ để cho anh ở bên cạnh mà bỏ qua một cô gái tốt như Karen.

Cô hi vọng Karen sẽ chậm chậm tiến tới, hi vọng Kha Tứ Thích dần dần sẽ phát hiện ra điểm tốt của Karen nhưng Kha Tứ Thích lại cố chấp với mình như vậy, thậm chí còn hơn cả trước kia

Cô rất băn khoăn, cũng rất áy náy

“Hà? Làm sao thế?” Kha Tứ Thích thấy cô muốn nói lại thôi

“Karen là một cô gái tốt, anh có thể thử nghĩ tới cô ấy

À, chỉ ít thì nên cho cô ấy một cơ hội, được không?” Nụ cười dịu dàng của Kha Tứ Thích cứng đờ, sự chua xót trong lòng lập tức tràn ra ngoài, ánh mắt u ám

Anh không nói gì, tựa như đang nghĩ câu trả lời

Thiên Nhã đau lòng, cô làm tổn thương anh rồi

Nhưng cô không thể không làm vậy, cô hi vọng Tứ Thích sẽ được hạnh phúc

“Tứ Thích, chỉ cần anh bằng lòng anh sẽ phát hiện ra cô ấy rất tốt, anh sẽ yêu cô ấy.” Cô hạ quyết tâm nói tiếp

Ánh mắt Kha Tứ Thích dời đi, hơi thở đau thương quấn quanh người anh

Anh nhìn Thiên Nhã, con người đen láy như hồ nước thu khiến người ta say mê, khiến người ta rung động nhưng không thể lay động Thiên Nhã.

“Thiên Nhã, sao em không nghĩ tới việc cho anh một cơ hội? Cho dù chỉ là một suy nghĩ thoáng qua?” Anh nhìn chăm chăm cô như thể đang kiểm tìm đáp án, giọng nói nghe vừa đau khổ vừa bức rức.

Thiên Nhã cứng người, không nghĩ anh sẽ chất vật như này

Ánh mắt như đang gây sự làm tâm trí cô hoảng loạn

Hóa ra cô làm anh tổn thương rồi

Đứng trước mặt cô, chưa bao giờ Kha Tứ Thích cho cô thấy những khía cạnh khác, anh không tức giận thậm chí còn không biểu lộ ra vui buồn giận hờn của mình, anh chỉ vui vẻ vì cô, đau buồn vì cô, vì cô mà hạnh phúc.

“Em, em...” Thiên Nhã khó xử, cứ úp úp mở mở

Kha Tứ Thích đứng lên, nở nụ cười dịu dàng vốn có

Chỉ là giờ đây nụ cười đó trông cứ buồn man mác: “Được rồi, không trêu em nữa

Em mau đi nghỉ đi, anh phải về.”

Có một số chuyện, biết rõ đáp án là thứ mình không muốn nghe nên chỉ cười cho qua

“Tứ Thích, xin lỗi.” Thiên Nhã tiễn anh ra cửa, nhìn theo bóng lưng anh mà nói.

Anh hơi sững người lại nhưng không dừng bước, biến mất ở chỗ cầu thang

Trong Tập đoàn Lạc Thần.

“Đêm qua anh đã làm gì Karen?” Thiên Nhã đi vào phòng làm việc của Phó Chủ tịch, nghiêm mặt hỏi.

Lạc Thần Dương khoanh tay trước ngực, nhìn Thiên Nhã đang khôi bình vấn tội

Hóa ra cô không biết gì chuyện đêm qua

“Mới sáng sớm em đã vội vàng muốn gặp anh? Em tìm lý do này để khôi bình vấn tội anh?” Anh ta nở nụ cười xấu xa, chọc ghẹo

Thiên Nhã trừng mắt với anh ta: “Tôi không đùa với anh! Có phải anh muốn chết không, dám đánh chủ ý lên người Karen.” Thân là bạn của Karen, dù thế đi chăng nữa cô cũng không thể để người này tổn thương cô ấy một lần nữa

Lạc Thần Dương hứng thú nhìn cô, tựa như đang nhìn một tác phẩm nghệ thuật bậc nhất

Thiên Nhã bị anh ta nhìn mà sợ: “Anh, anh nhìn cái gì thế! Trên mặt tôi không có vết bầm đâu!” Mặc dù cô có năng lực miễn dịch với ánh mắt như muốn nhìn xuyên thấu của anh ta nhưng không chịu được loại ánh mắt nóng rực này

“Xem ra em ngồi vững lên chiếc ghế phu nhân chủ tịch rồi

Dù gì tôi cũng là Phó Chủ tịch đây, em nhìn thái độ của em đi, chắc, khiến người ta sợ đấy.” Lạc Thần Dương giả vờ vừa đáng thương vừa tủi thân

Thiên Nhã thấy anh ta nói thế thì cúi xuống nhìn tư thế của mình, phát hiện ra mình đang chống nạnh, cực kỳ khi thế

“Không tệ, còn chưa vào cửa đã học được phong thái của anh trai anh rồi.” Lạc Thần Dương tiếp tục trêu cô

Thiên Nhã lập tức buông tay, làm tư thế nghiêm: “Tôi không có, anh đừng nói hươu nói vượn.” Lạc Thần Dương thấy mặt cô đỏ tới tận mang tai, hài lòng cười ha ha

“Anh! Anh đừng là tên vô lại không ai địch nổi!” Lạc Thần Dương ngừng cười, vì mình mà kêu oan: “Vô lại? Anh làm gì mà vô lại, trong chuyện này anh cũng là nạn nhân đấy.” Thiên Nhã lườm anh ta: “Anh là nạn nhân? Thế thì heo mẹ biết trèo cây rồi!” “Thật, là em gái Karen của em và con trai bảo bối của em làm chuyện tốt.” Lạc Thần Dương nhìn chăm chăm cô, nói một câu đầy ẩn ý

“Con trai bảo bối của tôi?” Thiên Nhã hoang mang

Lạc Thần Dương đập nhẹ vào miệng mình: “Không phải, là con trai bảo bối tương lai.” Anh ta sửa lại.

Thiên Nhã thấy đáng về kỳ quái của anh ta, không thêm vất hết óc suy nghĩ anh ta thần bí cái gì nữa.

“Nói chung, anh đừng có đánh chủ ý lên người Karen, không anh chết chắc!” Xem ra cô học theo Lạc Thần Hi thật rồi, nói chuyện với người khác hết anh

Ánh mắt Lạc Thần Dương dừng lại trên viên kim cương ở cổ cô: “Kim cương đẹp thế, anh trai anh tặng?” Thiên Nhã nghe xong liền giấu viên kim cương đó vào bên trong áo sơ mi

Thứ này quá bắt mắt, phải nghĩ cách giấu nó đi mới được

Đều tại cái tên Lạc Thần Hi, dám uy hiếp không cho cô tháo xuống.

“Không phải.” “Vậy là Kha Từ Thích tặng? Ồ, thảo nào em gái Karen nhà mấy người lại chó cùng rứt rậu.” Lạc Thần Dương làm ra vẻ đã hiểu.

Anh trai anh ta quá thiên vị rồi, anh ta lớn như này rồi còn chưa được anh trai mình tặng đồ gì quý giá

Có điều, anh ta không dám yêu cầu nhiều, Lạc Thần Hi không đoạn tuyệt quan hệ với anh ta là cảm ơn trời đất lắm rồi

“Khụ khụ...” Ngoài cửa truyền tới tiếng ho khan, tiếng ho êm tai như này không cần nói cũng biết là tiếng của ai rồi

“Ồ, đại ca, hôm nay anh không bận à? Sao lại đại giá quang lâm tới đây?” Lạc Thần Dương đứng lên, vừa thờ dài vừa đi lên phía trước

Thiên Nhã cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, dự cảm không tốt dâng lên

“Chủ tịch.” Cô xoay người nhìn thẳng vào ánh mắt âm trầm của Lạc Thần Hi

Anh cũng nhìn cô, trực tiếp đi vòng qua Lạc Thần Dương mà tới chỗ cô

“Sao trợ lý của tôi lại chạy tới chỗ cậu?” Ánh mắt Lạc Thần Hi chỉ dừng trên người Thiên Nhã, anh chất vấn

Thiên Nhã run rẩy, lời này không phải đang hỏi cô sao

Cô thầm giật mình, ha ha, cả đời này có thành thật không làm chuyện xấu, hay là hôm nay làm thử một lần xem sao

“Chủ tịch, là Phó Chủ tịch gọi tôi tới, nói muốn dẫn tôi đi ra ngoài xã giao, tôi đang nghĩ cách từ chối đây.” Thiên Nhã bày ra vẻ mặt khó xử

Cô cúi đầu, khoe miệng nhếch lên một độ cong nhỏ

Thật ra, cô đang cười trộm

Bởi vì cô cảm nhận được sát khí trên người Lạc Thần Hi

Lạc Thần Dương sầm mặt khi thấy Thiên Nhã nói dối không chớp mắt

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, ngay cả người biết nhau lâu ngày cũng không thể tin được nữa

Cho tới nay, Thiên Nhã lại dùng hình tượng đơn thuần để nói dối mà mặt không đỏ tại không nóng

Hừ, đúng là anh nhìn lầm em rồi Xem ra có thể đắc tội với tiểu nhân nhưng không thể đắc tội với phụ nữ.

Thiên Nhã nhìn anh ta bằng ánh mắt đặc ý khi biết trò đùa dai thành công, đại họa sắp ập lên người Lạc Thần Dương, để xem về sau anh ta có dám đánh chủ ý lên người Karen không.

Lạc Thần Hi nhìn hai người

Trong lúc đang giao lưu bằng mắt, anh ho khan hai cái: “Em đi ra ngoài đi.” Ý anh bảo Thiên Nhã.

“Vâng, Chủ tịch.” Thiên Nhã nghe lời, lập tức chạy như bay ra ngoài

“Anh, nghe em giải thích, không phải thế đâu.” “Anh, anh đừng tới đây

Em không thể mà, cô ấy nói dối, sao em có thể mang trợ lý riêng của anh theo em ra ngoài xã giao? Em sợ chết, anh biết mà!” “Anh! Anh đừng tới đây, em sợ em sẽ mất khống chế.”

“Anh!”

“A!” Trong phòng phó chủ tịch vang lên tiếng hét thảm thiết, khiến đám người bên ngoài rớt rít vây xem

Họ chỉ thấy Lạc Thần Hi bước ra từ bên trong, thối nắm tay, quơ quơ, khoe miệng nhếch lên nụ cười đắc ý.

Đắc tội với người phụ nữ của anh còn không phải là đắc tội với anh? Không dạy dỗ cậu ta một chút thì sao báo cáo với Thiên Nhã được?

Em yêu, em xấu xa quá đấy, dám mượn nắm đấm của anh để dạy dỗ em trai anh

Nhưng mà, anh thích! “Hu hu hu, đau chết tôi rồi.” Trong phòng làm việc của Phó Chủ tịch, Lạc Thần Dương cho một bên mắt của mình lại, kêu lên mấy tiếng thê lương

Thiên Nhã ngồi ở bàn làm việc của mình, cúi người che miệng cười trộm

Ha ha ha, tên vô lại, ai bảo anh dám đánh chủ ý lên người Karen, lần này xem như là chút dạy dỗ nho nhỏ với anh

Ánh mắt mang theo ý cười xấu xa vừa ngước lên lập tức chạm trúng ánh mắt sâu xa của Lạc Thần Hi

Cô ngừng lại, lập tức ngồi thẳng, ho khan hai cái, da đầu hơi té

Lẽ nào anh đã nhìn ra cô nói dối? Nhưng dù thế nào đi nữa cô cũng thay Karen xả giận rồi.

Lạc Thần Hi cười nhẹ khi thấy cô vì chột dạ mà khuôn mặt hồng lên

Trong đáy mắt là nét cung chiêu không dễ phát hiện, anh dứt tay vào túi quần, tiêu sái đi về phía phòng làm việc của Chủ tịch

“Haiz, mọi người có cảm thấy gần đây Chủ tịch lạ lạ không?” “Đúng đúng đúng! Tôi cũng thấy thế, anh ấy trở nên đẹp trai hấp dẫn hơn rồi! Người ta hận không thể nuốt luôn anh ấy!”

“Sức mạnh to lớn của tình yêu.”

“Sức mạnh của tình yêu? Chủ tịch có niềm vui mới à? Hu hu hu, người kia làm thế nào thế?”

“Ngu ngốc! Lẽ nào cô không nhìn ra? Bây giờ trong mắt Chủ tịch chỉ có La Thiên Nhã thôi.” “Đúng vậy, ánh mắt Chủ tịch nhìn La Thiên Nhã rất đặc biệt

Mọi người không biết đâu, mới này Chủ tịch dạy dỗ Phó Chủ tịch là vì La Thiên Nhã đấy.”

“Thật không?”

“Chẳng lẽ tôi điều? Hai người là anh em họ, làm thế này là đang tranh giành tình nhân.”

“Sao có thể: La Thiên Nhã là người gì vậy, Chủ tịch và Phó Chủ tịch không tới mức phải tranh giành nhau chứ? Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo, làm gì có kiểu phụ nữ gì chủ tịch chưa từng thấy, làm gì tới mức phải tranh giành nhau.”

“Cô chẳng biết gì cả

Hồng nhan họa thủy, chính là cái kiểu này.” “Cắt, tôi cũng không thua kém gì hồng nhan đâu, tôi tình nguyện làm kẻ gây tai họa cho Chủ tịch.” “Cô? Ồi, tình lại đi, La Thiên Nhã là mèo mù vớ được chuột chết, cũng không biết kiếp trước đã tích đức gì mà có thể thu phục được cả Chủ tịch và Phó Chủ tịch

Mấy người chỉ có đứng đây ước ao người ta | thôi.”

“Hừ, tôi không phục! Dựa vào cái gì mà tôi thua dưới tay cô ta! Chắc chắn là cô ta học được tuyệt chiêu dụ dỗ nào đó nên mới có thể thành công.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Cô Vợ Đan Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Thiên nhã làm chuyện xấu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Suyt! Cô nhỏ giọng chút đi, bây giờ không giống lúc trước, bị người khác nghe thấy không tốt đâu. Giờ từ trên xuống dưới công ty không ai là không cung kính với La Thiên Nhã, cô không sợ đắc tội với cô ta à? Nói không chừng chỉ một khoảng thời gian ngắn nữa thôi người ta sẽ là phu nhân chủ tịch.”

“Cắt, tôi thấy chưa chắc, cô ta không may mắn vậy đâu.”

“Có khả năng hay không, ai biết được.”

Tiếng bàn tán xa dần, cửa buồng vệ sinh cuối cùng từ từ mở ra, Hạ Nhất Y đi từ bên trong ra, khuôn mặt nghiêm túc trở nên cực kỳ nặng nề.

Cô ta đứng trước gương trong nhà vệ sinh, nhìn mình trong gương. Bộ đồ công sở tộn lên khuôn mặt thanh tú, kèm theo đó là mấy phân khí chất, da thịt trắng nõn không tì vết, tóc dài buộc cao, đôi mắt long lanh có hồn.

Cô ta tự cảm thấy mình không thua kém gì La Thiên Nhã. Tại sao cô ta đứng bên cạnh Chủ tịch nhiều năm như vậy mà Chủ tịch không nhìn thấy điểm tốt của cô ta? Thậm chí ngay cả mắt cũng không thèm liếc nhìn một cái. Lẽ nào cô ta không phải là một người phụ nữ hấp dẫn?

Thiên Nhã đẩy cửa vào đúng lúc nhìn thấy Hạ Nhất Y đứng trước gương không biết đang suy nghĩ gì. Gương phản chiếu ánh mắt u ám, thù hận của cô ta khiến Thiên Nhã hơi kinh hãi.

Hạ Nhất Y ở trong gương nhìn cô một cái rồi lặng lẽ thu ánh mắt lại.

Bởi vì ánh mắt kia lướt qua quá nhanh nên Thiên Nhã cảm thấy đó chỉ là ảo giác. Đúng vậy, là ảo giác.

“Chị Nhất Y.” Thiên Nhã đi tới, gật đầu chào.

Hạ Nhất Y nở nụ cười gượng gạo, lạnh nhạt.

Thiên Nhã không suy nghĩ nhiều. Hạ Nhất Y là một thư ký rất giỏi, luôn hoàn thành xuất sắc công việc, là trợ thủ đắc lực của Lạc Thần Hi, bình thường nói năng thận trọng, làm việc hết sức chăm chú. Lạc Thần Hi giữ cô ta lại bên cạnh, chứng minh rằng cô ta rất có năng lực. Còn bình thường cô rất hay bị kén đáo phê bình, ai bảo việc cô làm hồng còn nhiều hơn số việc cô thành công, haiz.

La Thiên Nhã đi về phía buồng vệ sinh, Hạ Nhất Y xoay người.

“A!” Đột nhiên bị vấp chân, Thiên Nhã lao đảo ngã về phía trước, suýt chút nữa thì ngã sấp mặt, may mắn chống được tay lên bồn rửa tay.

Hạ Nhất Y dừng lại, hơi liếc mắt nhìn Thiên Nhã: “Cẩn thận đi, lần sau không may mắn như thế đâu.” Nói xong câu đó, cô ta đẩy cửa ra ngoài.

Thiên Nhã nhìn cô ta đóng cửa lại, trong lòng nổi lên nghi ngờ. Mới nãy có phải Hạ Nhất Y ngáng chân khiến cô ngã không? Cô luôn thấy Hạ Nhất Y có ý đối địch với mình, hoặc cũng có thể là do cô nghĩ nhiều.

Cô lắc đầu, quên đi, cả Tập đoàn Lạc Thần làm gì có ai thật lòng muốn kết bạn với cô? Cô không cần.

Trong phòng làm việc Chủ tịch.

“Chủ tịch, trà chiều của ngài.” Thiên Nhã bưng cả phê và đồ ngọt lên, xoay người muốn đi ra ngoài.

Lạc Thần Hi đặt tập tài liệu trong tay xuống, nói: “Khoan đã.”

Thiên Nhã xoay người lại, cười hi hi: “Chủ tịch, xin hỏi còn gì cần phân phó?”

Lạc Thần Hi cầm cốc cà phê lên uống một ngụm nhỏ, hàng lông mày thanh tú hơi cau lại. Anh giơ ngón trỏ ra, ngoắc về phía Thiên Nhã: “Em qua đây.”

Thiên Nhã khó hiểu, nhìn cốc cà phê bị anh đặt xuống, hay là cô cho nhiều đường quá? Cô nghe lời đi tới.

“A...” Cô vừa mới đi tới gần đã bị anh kéo lại, ngồi lên bấp đùi anh.

“Chủ tịch, anh buông ra!” Thiên Nhã thấy tư thế mờ ám của hai người, mặt đỏ tới tận mang tai. Cô cố gắng đứng lên nhưng lại bị anh ôm chặt lấy, không cho động đậy.

Người này! Anh càng ngày càng càn rỡ, càng ngày càng tùy tiện không e ngại gì rồi! Quả nhiên là quỷ hao sắc!

“Người ta vừa giúp em xử lý một tên bại hoại lợi dụng chức quyền muốn bắt nạt em, em không tính tới việc thưởng cho người ta cái gì sao?” Lạc Thần Hi ôm chặt cô, đặt cằm lên vai, khoang mũi ngập tràn mùi hương thuộc về cô.

Thiên Nhã vừa thẹn vừa giận: “Anh buông ra trước đã.” Cô cố gắng đẩy anh ra nhưng chẳng được tích sự gì, ngược lại anh còn ôm chặt hơn.

Anh vùi mặt vào cổ cô, nhẹ nhàng cọ qua cọ lại: “Không muốn.”

Thiên Nhã cảm thấy người mình mềm nhũn, bất lực: “Chủ tịch, đây là nơi làm việc.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở, người này có biết xấu hổ không? Anh không biết xấu hổ nhưng cô biết!

Trời ạ! Cô thật sự cảm giác mình như tiểu tam không biết xấu hổ rồi!

Lạc Thần Hi cười nhẹ: “Hay là chúng ta vào trong?” Ý của anh là đi vào phòng nghỉ trong phòng làm việc, trong đó có đầy đủ tiện nghi, còn có một chiếc giường cỡ lớn rất thoải mái, bình thường đó là nơi anh nghỉ trưa.

Thiên Nhã sầm mặt: “Tôi, tôi không muốn!” Phải cố gắng thoát khỏi anh.

“Nếu em còn lộn xộn, anh sẽ giải quyết tại chỗ.” Anh cảnh cáo.

Thiên Nhã hít sâu một hơi, không dám lộn xộn thật, người này luôn nói được làm được.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Thiên Nhã bắt đầu đi nói. Cô cứ nhìn chằm chằm cửa lớn, sợ sẽ có người gõ cửa, chuẩn bị sẵn sàng để nhảy ra khỏi người anh.

Lạc Thần Hi đặt cằm lên vai cô: “Không muốn thế nào cả, tối nay anh đưa em về, anh muốn gặp bảo bối nhỏ nhà em.”

Nghe xong, Thiên Nhã sững người lại, kinh hãi tới mức lắp ba lắp bắp: “Vì, vì sao?” Sao lại muốn gặp La Tiểu Bảo? Lẽ nào anh đã phát hiện ra gì đó?

Lạc Thần Hi thấy sự khác lạ của cô, sầm mặt: “Em không muốn?”

Thiên Nhã áp ứng: “La Tiểu Bảo không thích gặp người lạ.”

“Anh là người lạ?” Nhiệt độ trong phòng đã thay đổi rồi.

Thiên Nhã rùng mình, biết mình nói sai nhưng không biết nên sửa như thế nào: “À, nói như thế nào đây.” Cô cúi đầu đau khổ, không thể để anh gặp được La Tiểu Bảo.

“Em cũng coi anh là người xa lạ?” Giọng anh không vui.

“Không phải, đương nhiên không phải.” Thiên Nhã không biết phải trả lời sao cho đúng, đương nhiên anh không phải người xa lạ.

“Anh là ai?” Anh cố chấp hỏi.

Thiên Nhã do dự: “Anh là... anh là ông chủ của em.” Giọng cô nhỏ như muỗi kêu nhưng đủ để Lạc Thần Hi nghe được rõ ràng.

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Cánh tay anh hơi buông lỏng, Thiên Nhã thấy đây là cơ hội để thoát khỏi sự kiểm chế nên lập tức gạt tay anh ra, đứng dậy.

Cơ thể mềm mại ấm áp rời khỏi khiến sắc mặt anh càng nặng nề hơn, anh nhìn theo Thiên Nhã đang lùi dần về chỗ làm việc của mình, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Vào đi.”

Mây đen dày đặc, có lẽ trời muốn mưa rồi. Chỉ mong không phải mưa đá, nếu không cô sẽ chết mất.

Ngồi trước bàn làm việc, Thiên Nhã chống cằm, ngây người nhìn máy tính.

Hôm qua Lạc Thần Hi nói muốn cô dẫn về gặp La Tiểu Bảo đã dọa cô một phen, may mắn là sau đó anh không có hành động gì. Nhưng có thể là do bị cô chọc giận nên hôm qua sau khi rời khỏi phòng làm việc anh mới không thêm ngó ngang tới cô, không giống như mấy hôm trước, cứ tan làm là ngang ngược kéo cô đi ăn cùng mình.

Anh như thế khiến cô phải thờ dài, thấy khó chịu.

Ánh mắt buồn bã của anh cứ hiện lên trong đầu làm cô đau lòng, thật sự muốn nói với anh: Đối với em, anh không phải người xa lạ, cũng không đơn giản là ông chủ, mà là...

Nghĩ tới đây, cô đỡ trán, ôi, La Thiên Nhã, mày đang suy nghĩ cái gì thế? Đừng suy nghĩ nữa, mày không thể suy nghĩ như vậy, đừng!

Cô nhìn về phía cửa phòng làm việc Chủ tịch, anh đâu rồi? Sao chưa tới?

Ánh mắt mang chút mất mát, ngay cả cô cũng không phát hiện ra.

Thiên Nhã không biết là, người đang làm mình xoắn xuýt lúc này đang đứng trước cửa nhà cô.

Anh vươn tay, hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn nhấn chuông.

Ấn chuông cửa ba lần, hình như bên trong không có ai. Anh cười tự giễu, đột nhiên nhớ ra hình như La Tiểu Bảo là học sinh tiểu học rồi, chắc đang ở trên lớp, làm sao có thể ở nhà?

Anh đang định xoay người đi thì cửa bất ngờ mở ra.

La Tiểu Bảo vừa dụi đôi mắt đang nhấp nhem vì buồn ngủ vừa nép, giọng nói mang theo chút lười biếng, mở cửa nói: “Chú Từ Thích...”

Nhưng vừa mở to mắt, cậu đã lập tức im bật khi nhìn thấy Lạc Thần Hi đang kinh ngạc.

Trời! Cha? Sao cha lại tới nhà cậu? Cậu không nằm mơ chứ? Cậu lên căn lầu, đau quá!

Vậy thì, là cha thật thật? Cậu dùng sức chớp mắt, khuôn mặt đẹp trai của cha hiện ra vô cùng rõ ràng.

“Lăng Lăng?” Lạc Thần Hi khó hiểu.

La Tiểu Bảo thăm kêu khổ, thu lại sự hoảng loạn trên khuôn mặt vừa lúc lên, nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc: “Cha!” Đây là hoảng sợ chứ làm gì có vui mừng. Tuy cậu mong một nhà sớm đoàn tụ nhưng bây giờ chưa phải lúc mà, chuyện này quá đột ngột.

“Sao con lại ở đây?” Sự nghi ngờ của Lạc Thần Hi càng rõ hơn.

La Tiểu Bảo gãi đầu: “Cha, người ta, hôm nay người ta không muốn đến trường nên trốn học. Nhưng không có chỗ để về nên lên chạy tới nhà Tiểu Bảo ngủ một giấc.” Cậu liếc nhìn mình đang mặc một bộ đồ ngủ đáng yêu, vội vàng nghĩ cách viện cớ.

Lạc Thần Hi nghiêm mặt: “Trốn học? Tên nhóc này, con to gan lắm rồi, còn dám trốn học?”

La Tiểu Bảo giả bộ đáng thương: “Cha không nên nghĩ thế, người ta chỉ trốn một lần thôi.”

Lạc Thần Hi thấy con trai giả bộ đáng thương, tuy bên ngoài vẫn nghiêm mặt nhưng trong lòng đã mềm nhũn. Tên nhóc này, anh làm cha chẳng lẽ lại không biết cậu tích cực tới trường như thế nào? Trốn học một lần mới là lạ!

Có điều, con trai trời sinh đã thông minh tuyệt đỉnh, không đi học vẫn có thành tích tốt hơn học sinh đi học, trốn học cũng có thầy cô giáo giấu giếm cho.

“Được rồi, tạm tha cho con lần này, lần sau còn thế nữa cha sẽ đánh vào mông con.” Lạc Thần Hi cảnh cáo cậu.

La Tiểu Bảo cười hi hi như được đại xá: “Cha, vào ngồi đi.”

Lạc Thần Hi ngồi xuống ghế sofa, ưu nhã vắt chéo hai chân, nhìn con trai mình thành thạo pha cà phê bằng máy pha cà phê nhà Thiên Nhã, dường như còn thân thuộc với ngôi nhà này hơn sức tưởng tượng của anh.

Chương 192: Gián điệp nhỏ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh nhận lấy cốc cà phê mà con trai bưng lên, uống một ngụm nhỏ, nhú mày, tên nhóc này học pha cà phê từ lúc nào? Cách tạo bọt giống hệt Thiên Nhã.

“Con là khách quen ở đây?” Anh nhú mày hỏi.

“À, cứ coi là vậy ạ. Người ta thỉnh thoảng sẽ tới chơi với Tiểu Bảo.” La Tiểu Bảo bình tĩnh nói.

“A, thế thì rất kỳ lạ, sao cha không nghe Thiên Nhã nhắc tới chuyện này? Con tới nhà cô ấy chơi, sao cô ấy không nói gì?” Làm gì có chuyện đó! Con anh tới đây chơi cô không ý kiến gì mà anh bảo mình muốn lên đây ngồi một chút, gặp con trai cô là La Tiểu Bảo thì cô lại phản ứng rất lạnh lùng. Còn coi anh là người xa lạ!

La Tiểu Bảo thấy anh như thế thì sợ là anh đang nghi ngờ nên vội vàng tiến tới thể hiện yêu thương nhưng nhớ: “Cha, sao hôm nay cha lại tới nhà Thiên Nhã?” Không thể tiếp tục chủ đề này, cậu cố ý dẫn sang chủ đề khác.

“À, tới thăm đồng bọn tốt của con.” Lạc Thần Hi không vui, trong không khí là mùi ghen tuông nồng nặc, chính anh còn không phát hiện ra mình đang ăn giấm chua với con trai.

“À, Tiểu Bảo đang trên lớp.” La Tiểu Bảo mừng thầm, cha tới thăm cậu? Vì sao? Sao đột nhiên cha lại có hứng thú với cậu?

“Con tới đây chơi sao không gọi cha?” Quá không nghĩa khí rồi! Tức giận bất bình, ghen tuông hiện hết lên trên khuôn mặt hoàn mỹ của Lạc Thần Hi, vẻ mặt anh có hơi buồn cười.

La Tiểu Bảo thấy sắc mặt cha có hơi khó chịu, còn hỏi với giọng điệu như khôi binh vấn tội, cuối cùng cậu cũng hiểu ra, cười thầm trong lòng, nói: “Cha, cha vội vàng muốn lấy Thiên Nhã về nhà như thế sao?” Giọng nói mang theo vẻ trêu ghẹo.

Trán Lạc Thần Hi xuất hiện vạch đen, anh gõ nhẹ lên đầu con trai: “Ai nói cho con biết.” Anh cười khẽ, rất rõ ràng, chuyện con anh nói là chuyện khó trong lòng anh, hiểu rõ cha mình mới tròn đạo làm con, tên nhóc thối này quả nhiên hiểu rõ suy nghĩ của anh.

La Tiểu Bảo dương dương đắc ý, nói: “Người ta là con trai ngoan của cha mà, đương nhiên con biết cha đang suy nghĩ gì. Chính vì thế, con đang giúp cha đánh vào trận địa đối phương, quan sát nhất cử nhất động của đối phương, tục ngữ có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng, con đang vì hạnh phúc tương lai của cha.”

Mấy lời này khiến Lạc Thần Hi rất thoải mái, nụ cười bên khóe môi càng sâu hơn. Anh ôm con trai, hôn nhẹ lên má mềm của cậu: “Con trai ngoan, nói cho cha biết, con nắm được tin gì rồi?”

Ánh mắt La Tiểu Bảo ranh mãnh: “Hi hi hi, cha, con chỉ có thể nói cho cha biết, đừng cảm tiến lên, tuyệt đối không sai.”

Lạc Thần Hi bị đáng về và lời nói của con trai chọc cười: “Tên nhóc này, con càng ngày càng hư rồi.” Cũng càng ngày càng đáng yêu, chắc chắn là một đứa nhóc thông minh.

“Người ta vì cha mà, thế mà ngài cũng đánh mông con.” La Tiểu Bảo làm ra vẻ đáng yêu.

Lạc Thần Hi xoa khuôn mặt nhỏ của con trai, nói: “Được rồi, xét thấy công lao của con vất vả, cha tạm tha cho con lần này. Có điều, con nên để ý kỹ di Thiên Nhã, đừng để cô ấy bị thành phần xấu lừa gạt.”

“Thành phần xấu? Ai là thành phần xấu ạ?”

Lạc Thần Hi có vẻ suy sụp: “Chú Tử Thích của con.” Tên nhóc này vừa mở cửa đã gọi Kha Tử Thích, anh nghe thấy hết đấy.

La Tiểu Bảo chột dạ cười: “Chú Tử Thích không phải người xấu, nhưng nếu chú ấy đánh chủ ý lên người mami thì chú ấy là người xấu, con sẽ thay cha trông chừng chú ấy, cha yên tâm đi.” Cậu vỗ ngực nhỏ thề thốt.

Chú Tử Thích, cháu xin lỗi. Cá và chân gấu không thể cùng chiếm, người ta không thể vì chú mà phản bội cha được, cho nên đành phải phản bội chú. Chú ngàn vạn lần đừng tức giận Tiểu Bảo nhé, Tiểu Bảo luôn coi chú là người tốt mà đối xử, chú mãi mãi là chú Tử Thích của cháu. Khi người ta lớn lên sẽ hiểu thuận với chú giống như với cha mẹ.

Lạc Thần Hi cười thỏa mãn: “Được, quả nhiên là con trai ngoan của cha.” Anh hôn lên mặt con trai mấy cái.

La Tiểu Bảo được Lạc Thần Hi khen ngợi thì tươi cười rạng rỡ, khuôn mặt có mấy phần giống Thiên Nhã làm Lạc Thần Hi ngẩn ngơ, đồng thời cũng nghĩ tới mẹ ruột của cậu.

“Lăng Lăng, con thật sự không trách cha ly hôn với mẹ con? Ly hôn, mẹ con sẽ không ở nhà chúng ta nữa, mẹ con sẽ một mình rời khỏi đây, đi rất xa chúng ta.” Tuy con trai đồng ý với chuyện này nhưng anh chưa nói trực tiếp với con lần nào. Dù sao thì cậu cũng còn nhỏ, chưa hiểu hết được khái niệm ly hôn, chính vì thế, anh sợ cậu chỉ tức giận với Hạ Văn Cẩm trong chốc lát, qua một thời gian sẽ khóc hết đôi mẹ, khi đó phải làm sao? Anh sẽ không từ bỏ quyền nuôi con, càng không giao con cho người phụ nữ kia nuôi nấng.

Tuy con trai rất ghét Hạ Văn Cẩm nhưng anh không thể không làm cầu nối cho con một lần, như lấy độc trị độc, tìm cho cậu một mũi phòng bị.

Không ngờ La Tiểu Bảo lại đáp một cách dứt khoát: “Con hi vọng cha hạnh phúc, hi vọng chúng ta đều vui vẻ, có người đó thì chúng ta sẽ không hạnh phúc, cho nên con có thể bỏ được. Người đó chưa từng cho con cảm giác ấm áp chứ đừng nói tới tình thương của mẹ.” Nếu hôm nay Lạc Lăng ở đây, cậu tin rằng Lạc Lăng cũng nói như vậy, thậm chí còn tuyệt tình hơn. Cái này không đơn giản là Hạ Văn Cẩm trộm Lạc Lăng đi khi cậu mới được sinh ra mà còn biến nó thành lợi thế để gả cho cha, nhiều năm trôi qua, Hạ Văn Cẩm chỉ coi Lạc Lăng như công cụ có lợi cho mình. Một công cụ để nắm bắt trái tim Lạc Thần Hi.

Đáng tiếc, cô ta có thể bắt được anh nhưng không thể bắt được tim anh. Sau khi Thiên Nhã xuất hiện, ngay cả người cô ta cũng không bắt được nữa.

Trời cao có mắt, hoặc có lẽ do duyên phận ép buộc, người có tình có duyên vẫn sẽ về bên nhau. Cuối cùng cả nhà bốn người bọn họ vẫn đoàn tụ, cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, đây chính là sự sắp xếp tài tình của ông trời.

Lạc Thần Hi thấy con trai mình dứt khoát như thế thì đau lòng, xoa đầu cậu: “Bảo bối, là cha quá ích kỷ, chỉ biết do cho sự nghiệp của mình mà không quan tâm tới con.” Nguyên nhân còn lại là mỗi khi nhìn thấy Hạ Vân Cẩm, anh không khỏi phiền lòng, cô ta luôn dùng Lạc Lãng để buộc anh lại. Cô ta như thế, nếu không phải vì Lạc Lãng thì anh sẽ không về.

La Tiểu Bảo nghe xong cũng đau lòng thay cho Lạc Lãng. Sáu năm đó, so về vật chất thì Lạc Lãng giàu có hơn cậu nhưng về tinh thần và thể xác thì lại chịu đủ dằn vặt, mà những đau khổ đó đều do người phụ nữ xấu xa Hạ Vân Cẩm gây ra. Khi mình nằm trong lòng Thiên Nhã làm nũng, nghe chuyện cô tích rồi mơ màng chìm vào giấc ngủ thì có thể Lạc Lãng đang bị Hạ Vân Cẩm đánh đập, ngược đãi, hoặc là đã bỏ nhà ra đi, đi tới một nơi không ai hay biết.

Đối với một đứa trẻ, cuộc sống như thế có phải quá nặng nề rồi không?

“Con không trách cha, con chỉ trách cô ta. Cô ta đối với Lãng Lãng quá mức vô tình, con đang nghi ngờ, không biết cô ta có phải mẹ ruột của Lãng Lãng không.” La Tiểu Bảo oán hận, trong lời nói có ẩn ý khác.

Lạc Thần Hi gạt mình, chỉ trong chớp lát anh đã đồng tình với lời nói của cậu. Một người phụ nữ dù ác độc tới mức nào cũng không thể ngược đãi con trai ruột của mình chứ? Hồ dữ không ăn thịt con, hành động của cô ta làm ngay cả con trai ruột cũng không tha thứ, rồi cuộc cô ta đã làm bao nhiêu chuyện tro trên sau lưng anh?

Có điều, Lạc Lãng đúng là con anh, cũng đúng là con cô ta. Đây là sự thật không thể chối cãi, nếu có thể, anh nguyện ý để cho mẹ Lạc Lãng không phải Hạ Vân Cẩm, một người mẹ ích kỷ chỉ biết hành hạ con trai mình.

“Lãng Lãng, không nên hận người khác, hận một người tốn quá nhiều sức lực.” Anh hận người đã làm anh mất đi cha mẹ, hận người trăm phương ngàn kế muốn làm cha mẹ anh. Còn cả khi anh mới có bàn tay trắng, vừa mới được sinh ra đã bị quyết định thừa hưởng những thứ này, nhận của người khác không ít vinh hoa. Cuộc sống của anh, thế giới của anh không phải là thứ anh có thể lựa chọn nhưng anh không hi vọng con trai mình cũng giống mình, sống một cuộc sống phức tạp.

La Tiểu Bảo nhìn cha, cảm thấy cha không giống với lúc bình thường. Ánh mắt anh dịu dàng hơn, những tia yêu thương nồng đượm đang nhảy múa ở bên trong.

Cậu thấy rất ấm áp, rất vui vẻ vì biết người hòa tan trái tim lạnh giá của cha không phải ai khác mà là mami Thiên Nhã.

“Cha, con nghe lời cha, không hận bất cứ người nào. Cha cũng phải nghe con nói, không được hận bất cứ người nào dù người đó có làm gì với cha.” La Tiểu Bảo hiểu chuyện, vươn ngón tay út ra muốn móc nghéo với anh.

Lạc Thần Hi buồn cười. Có vài người, anh không thể không hận, đợi tới ngày báo được thù, có lẽ anh sẽ buông được chấp niệm này.

Đây là hai sinh mạng, sao anh có thể buông xuống?

Nhìn ánh mắt âm trầm của anh, nhìn anh hơi cau mày, La Tiểu Bảo mờ to mắt. Cậu biết yêu cầu này cha rất khó chấp nhận, thế giới của cha phức tạp hơn cậu tưởng tượng nhiều, nó là cái mà một đứa nhóc nhỏ tuổi như cậu không thể hiểu được.

Có điều, cậu và Lãng Lãng sẽ cố gắng hết sức, để cho cha mẹ có một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Ha ha, cậu không chỉ là người biết nói đâu, cậu còn thuộc phái hành động đấy! Cuộc sống hạnh phúc vui vẻ sẽ bắt đầu từ hôm nay!

Thiên Nhã cảm túi thịt và rau mình vừa mua ở siêu thị về. La Tiểu Bảo vừa gọi điện cho cô nói rằng tối nay sẽ tới nhà mami Tô Hoa Kỳ, không khiến cô phải bận lòng nữa.

Nói không bận lòng là nói dối, con trai là một phần không thể thiếu trong sinh mạng của cô, một ngày không gặp con trai, cô vô cùng nhớ nó.

Cô móc chìa khóa ra, nghe được loáng thoáng tiếng chuông trình đang phát trên ti vi. Đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại. Không phải bảo bối nhỏ bảo đang ở nhà Tô Hoa Kỳ sao? Sao bên trong giống như có người?

Lẽ nào tên nhóc đó đùa giỡn cô? Cô vừa nghĩ vừa mở cửa, lập tức ngây người khi nhìn thấy Lạc Thần Hi đang ngã người trên sofa nằm chán xem tin tức đang chiếu trên ti vi.

Cái này... là mơ hả? Hay là vì hôm nay anh cứ quanh quẩn trong đầu cô? Nên cô sinh ảo giác?

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Tiến dần từng bước

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ở huyền quan có tiếng đồ vật rơi xuống đất. Lạc Thần Hi quay mặt lại nhìn, chỉ thấy Thiên Nhã ngây người đứng ở cửa chính, túi đồ mua từ siêu thị tuột khỏi tay cô.

Thiên Nhã dùng sức chớp mắt mấy cái, lắc đầu. Không phải! Không phải là giả cũng không phải là mơ, Lạc Thần Hi thật sự đang ngồi trên ghế sofa nhà cô.

La Tiểu Bảo đâu? Anh có phát hiện không? Cô hoảng loạn, nhưng lại nghĩ lại, La Tiểu Bảo nói nó tới nhà Hoa Kỳ, vậy hai người sẽ không chạm mặt nhau chứ?

Lạc Thần Hi thấy sắc mặt cô phức tạp, trong lòng sinh ra cảm giác hài lòng với trò đùa.

“Em yêu, em về rồi à, nhanh nấu cơm cho anh đi, anh đói chết mất.” Anh ôm bụng, giả bộ cực kỳ tội nghiệp.

Thiên Nhã thấy anh hoàn toàn coi đây là nhà mình thì liếc nhìn cốc cà phê trên bàn.

Không đúng, nếu La Tiểu Bảo không có nhà, sao anh vào được đây? Lẽ nào anh đã luyện được một thân kỹ năng treo cửa sổ?

“Khụ khụ, Chủ tịch, anh vào nhà bằng cách nào?” Gương mặt Thiên Nhã dờ ra, trong lòng hơi lảng lảng.

“Cái đó hả, không nói cho em biết.” Lạc Thần Hi giả vờ thần bí.

Sắc mặt Thiên Nhã trắng bệch: “Vậy anh có gặp con tôi không?” Nhịp tim không tự chủ được mà tăng tốc, khuôn mặt đỏ tới tận mang tai, cực kỳ giống một tên trộm đang làm việc trái lương tâm.

Lạc Thần Hi thấy cô như vậy rất đáng yêu, nhếch miệng, nở một nụ cười đẹp mắt: “Yên tâm đi, anh không thấy nó, có điều chưa chắc lần sau đã không thấy.” Lẽ nào người phụ nữ này đang xấu hổ với con trai khi thừa nhận mình có tình cảm với anh? Nhìn vẻ mặt này của cô, có khi là thật.

Thế nên cô có phản ứng như thế là do xấu hổ? Nghĩ đến điều này, sự hăm hực trong lòng anh vơi bớt.

Nghe nửa câu đầu, Thiên Nhã thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghe tới nửa câu sau lại khản trương.

Lần sau? Không cần có lần sau chứ! Trái tim nhỏ bé của cô không chịu nổi sự đe dọa này.

Mùi thức ăn thơm phức xông vào mũi, Lạc Thần Hi nhìn bóng dáng xinh đẹp đang bận rộn trong bếp, ánh mắt trở nên ấm áp. Cảnh tượng này anh đã từng bắt gặp ở buồng trong khách sạn, lúc đó không biết vì sao anh hay đi tìm cô gây rối, cứ hy vọng sẽ được thấy cô, thường xuyên có cảm giác muốn đem cô trở thành người thân của mình.

Anh bỗng hiểu ra mọi thứ. Thì ra, anh đã âm thầm thích cô từ lúc đó, bởi vì trên người cô có mùi hương quen thuộc.

Nhìn say mê mất một lúc, anh nhoen miệng cười ấm áp. Anh tin rằng rất nhanh thôi anh sẽ được thấy bóng dáng nhỏ bé bận rộn của cô trong phòng bếp nhà mình. Nghĩ tới đây, trong lòng anh đã đốt pháo hoa tung bùng.

Thiên Nhã ôm tâm sự đứng bận rộn ở trong bếp, cảm giác được phía sau có ánh mắt nóng rực đang dõi theo mình. Cô quay lại, bắt gặp Lạc Thần Hi ở đối diện đang nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng tình cảm.

Cô hơi hoảng, vội vã xoay người đi chỗ khác, không dám nhìn anh nữa.

Dáng vẻ ngượng ngùng của cô đập vào mắt anh, phòng khách truyền tới tiếng cười sang sảng.

Thiên Nhã cúi đầu, khuôn mặt nóng ran.

Yêu nghiệt! Chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ làm cho tim cô đập rộn ràng, mặt đỏ tới tận mang tai!

La Thiên Nhã, mày chỉ có chút tiền đồ như thế sao? Ở trước mặt anh, sao mày lại mất đi khả năng miễn nhiễm với trai đẹp?

Hai người ngồi đối diện nhau trên bàn cơm.

“Chủ tịch, ăn nhiều chút.” Cô khách sáo nói. Không phải anh bảo sắp chết đói sao? Không ăn hết đồ ăn giúp cô, anh nhất định phải chết.

Lạc Thần Hi ưu nhã gấp thức ăn, để vào trong bát cô: “Em yêu, em cực khổ rồi, ăn nhiều vào.” Anh cười, cực kỳ dễ gần.

Thiên Nhã cảm thấy sau lưng đã đổ một tầng mồ hôi lạnh: “Chủ tịch, không cần khách sáo như thế.” Nhìn bát của mình bị anh chất đồ rau và thịt, cô không quen.

“Chủ tịch, gần đây anh gặp chuyện tốt gì à? Ví dụ như phát tài?” Cô phát hiện ra mình là đồ ngốc, một ngày mà anh không ức hiếp cô, hành hạ cô thì cô cảm thấy trời sắp sập, cái này không thực tế lắm.

Lạc Thần Hi buồn cười, đặt đũa xuống, vươn tay sờ trán cô: “Ừm, không sốt, vậy chứng minh rằng em rất ngốc.”

Thiên Nhã lờm anh: “Có mà anh ngốc ấy.”

Anh cười, nụ cười dễ dãi làm mọi người điên đảo: “Không còn cách nào khác, bị em làm cho ngốc luôn rồi.”

Cảm Thiên Nhã muốn roi xuống, người tự phụ như anh mà tự nhận mình ngốc? Có điều, anh vẫn rất thông minh, nói cô thành kẻ đầu sỏ.

“Thành thật đi! Anh vào đây bằng cách nào?” Thiên Nhã tiếp tục gắng hỏi, thần bí như vậy, chắc chắn trong đó có bí mật mà cô không biết.

Lẽ nào anh gặp La Tiểu Bảo rồi? Không thể, nếu thế thì sao lúc gọi cậu không kể với cô.

“Anh là ai chứ, muốn vào nơi này, chỉ cần chút động tác đơn giản.” Lạc Thần Hi nói đùa, biểu cảm này có chút giống La Tiểu Bảo lúc giờ trò xấu.

Thiên Nhã xì một tiếng rồi bật cười. Người này đang lão hóa ngược hả?

Lạc Thần Hi thấy gương mặt ngượng ngùng của cô nở nụ cười, khóe miệng cũng cong lên.

“Cuối cùng em cũng cười rồi, từ lúc vào cửa tới giờ em cứ mang bộ dạng như bị cướp, chẳng lẽ nhìn anh hung dữ vậy sao?” Lạc Thần Hi gây hấn, khoác lên mình biểu cảm như một đứa trẻ đáng thương, vô cùng tủi thân.

Trán Thiên Nhã xuất hiện vạch đen, nếu ở đây mà xảy ra cướp bóc thì nó còn đáng sợ hơn cướp bình thường. Cướp đi cái quý giá nhất, quan trọng nhất của cô, đó là La Tiểu Bảo.

Cảm giác bất an dâng lên trong lòng. Cô rất lo lắng, luôn cảm thấy thân phận của La Tiểu Bảo sắp bị vạch trần.

Không được, không thể, cô không thể để cho bảo bối nhỏ bị cuốn vào chuyện phức tạp này. Cô và Lạc Thần Hi còn đang dây dưa không rõ, cha không biết sống chết ra sao, không thể để Lạc Thần Hi biết được thân thế của La Tiểu Bảo được.

Sắc mặt cô nghiêm trọng, rồi lại xụ xuống: “Chủ tịch, anh ăn nhiều vào.” Nhanh ăn no rồi rời khỏi nơi này đi.

Nụ cười của Lạc Thần Hi cứng đờ, anh nói: “Gọi anh yêu.”

“Không muốn.” Cô thẳng thắn từ chối.

Ánh mắt anh hơi nặng nề: “Rốt cuộc em đang trốn tránh cái gì?”

Thiên Nhã không ngược lên nhìn anh, chỉ vùi đầu vào ăn cơm, sắc mặt không thay đổi.

Anh ngồi ở đối diện cũng không nói gì. Hai người tự ăn, tự ôm suy nghĩ của mình.

Com nước xong, Thiên Nhã rất gấp gáp muốn để anh rời đi. Lỡ đầu La Tiểu Bảo trở về, cô thật sự không biết làm thế nào.

“Chủ tịch, anh ăn no rồi chứ?” Cô cười, tựa như đang tiếp đãi lãnh đạo.

Lạc Thần Hi thấy cô cười gượng gạo, trong lòng rất không thoải mái: “Cũng được.”

“Chủ tịch, có phải anh...” Cô còn chưa nói hết, Lạc Thần Hi đã ngồi xuống sofa, tìm một tư thế thoải mái tiếp tục xem ti vi.

“Giúp anh xả nước nóng để tắm đi.” Vừa ngồi xuống, anh đã thả ra câu làm kinh thiên động địa.

Trái tim bé nhỏ của Thiên Nhã muốn khóc, cô dờ khóc dờ cười: “Chủ tịch, bồn tắm nhà anh thoải mái hơn cái ở nhà tôi nhiều, tắm cũng thoải mái hơn.”

Lạc Thần Hi nhìn cô bằng ánh mắt mờ ám: “Nhưng tối nay người ta thích tắm ở nhà em, thuận tiện mà. Nếu như em thích ở nhà anh thì tối mai...”

Khóe miệng Thiên Nhã co rúm lại: “Tôi không có ý này!”

Lạc Thần Hi nở nụ cười yêu nghiệt: “Đừng thẹn thùng, là vợ chồng cả rồi.”

Thiên Nhã không chịu nổi: “Chủ tịch, ngài đừng nói đùa nữa.”

Biểu hiện của Lạc Thần Hi trở nên nghiêm túc: “Nhìn anh giống đang nói đùa lắm hả? Em không đi xả nước thì anh...” Anh nháy mắt ra hiệu, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Ánh mắt của anh làm Thiên Nhã run lên. Nguy hiểm, quá nguy hiểm.

“Anh lưu manh! Còn không mau đi!” Cô trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, cô không có khả năng để anh ở lại chỗ này.

Lạc Thần Hi đứng lên khỏi ghế sofa, vung tay vung chân làm động tác không kém gì tên lưu manh: “Em yêu, hay là chúng ta tắm chung rồi đi ngủ?”

Thiên Nhã lùi về phía sau mấy bước, vờ tay ngăn cản bước đi của anh: “Dừng! Em đi xả nước là được chứ gì! Anh đừng tới đây, chờ ở đó!”

Lạc Thần Hi nhìn theo bóng lưng hoang mang của cô, nở nụ cười cưng chiều: “Quả nhiên là một cô nhóc ngốc, không phải, là một cô gái đáng yêu.”

“Cô gái đáng yêu, cùng nhau tắm nào.” Lạc Thần Hi tựa người vào cửa phòng tắm, chắn ngang cửa.

Thiên Nhã xả nước xong liền muốn đi ra khỏi phòng tắm. Nơi này không thích hợp ở lâu nhưng cửa đã bị anh chặn.

“Chủ tịch, đừng làm loạn. Anh tắm đi, tắm xong thì về.” Thiên Nhã muốn co chân bỏ chạy. Cô không thể tiếp tục phạm sai lầm, khi đối mặt với sắc đẹp của anh, cô luôn rơi vào trạng thái bối rối.

Lạc Thần Hi đi tới gần, trong mắt là ý cười tà mị. Anh càng ngày càng tới gần, Thiên Nhã hốt hoảng lùi về phía sau.

“Tiểu Bảo, con về rồi?” Đột nhiên, cô nhìn ra phía ngoài cửa mà kêu.

Bước chân Lạc Thần Hi dừng lại, ý chí xoay vòng. Thiên Nhã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lướt ngang qua anh, cửa phòng tắm bị đóng “rầm” một cái.

“Chủ tịch, anh chậm rãi tắm nhé! Tắm thoải mái! Tắm sạch sẽ một chút!” Ngoài cửa truyền tới âm thanh khoái trá vì chạy thoát của Thiên Nhã.

Lạc Thần Hi cong môi, cô gái nhỏ này càng ngày càng giáo hoạt, nói dối không cần kịch bản luôn. Có tiến bộ, thật sự có tiến bộ.

“Được, em chờ đây. Anh sẽ tắm thật sạch sẽ, em lên giường chờ anh.”

Giọng nói của anh vang lên từ trong phòng tắm. Thiên Nhã làm mặt quỷ trước cửa phòng tắm. Tên bại hoại này! Ma quỷ! Yêu nghiệt!

Cô trở lại phòng mình và khóa cửa lại. Cuối cùng cũng an toàn!

Lúc này, Lạc Thần Hi gõ cửa phòng cô: “Này, có đồ ngủ cho anh mặc không?”

Thiên Nhã trừng mắt ở phía bên kia cửa: “Không có! Mặc đồ ngủ cái gì chứ, anh tắm xong thì đi về đi!”

“Không muốn.” Người ngoài cửa trả lời chặc nịch.

“Vậy được rồi, anh tự nghĩ cách.”

Người bên ngoài không có hành động gì nữa, Thiên Nhã mở máy tính lên nghe nhạc, xem tin tức giải trí. Hón một tiếng trôi qua, cô dựng lỗ tai áp vào cửa, bên ngoài chẳng có động tĩnh gì cả, hay anh đi rồi?

Thiên Nhã nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, phòng khách trống không, không hề có bóng dáng của anh, ngay cả hơi thở thuộc về anh cũng dần dần tản đi.

Cô thảm thờ phào nhẹ nhõm. Trò đùa giỡn hoàn hảo của người này kết thúc rồi, không thì cô không biết đối phó với anh như thế nào đâu.

Thiên Nhã yên tâm bỏ tảng đá nặng xuống, ngâm nga một ca khúc, cầm đồ ngủ đến phòng tắm thoải mái tắm rửa. Dường như trong phòng tắm còn quần quanh hơi thở của anh, cái mùi hương quen thuộc này làm cho người ta đỏ mặt tới tận mang tai, mặt mờ.

Thiên Nhã tự đập đầu mình. La Thiên Nhã, cảnh cáo mày không được phép suy nghĩ lung tung, không thì mày không cứu được khuôn mặt này đâu.

Từ trong phòng tắm đi ra, Thiên Nhã còn tưởng mình bị hoa mắt. Cô dùng sức dụi mắt. Đúng thế! Người nằm trên ghế sofa, xem ti vi không ai khác chính là Lạc Thần Hi!

Chương 194: Gọi em yêu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thiên Nhã nghiêng đầu, kinh ngạc nhìn anh đang mặc áo ngủ, thành thoi nằm đó xem bóng đá, dường như chưa từng rời khỏi nơi này.

“Anh...” Thiên Nhã tái mặt. Gì thế, người này biết thuật ẩn thân à? Lẽ nào lúc này cô nhìn không rõ? Không có khả năng, cái phòng khách này có lớn lắm đâu? Vừa nhìn là thấy ngay.

Lạc Thần Hi lười biếng quay đầu lại nhìn cô: “Em yêu, lấy cho anh ly rượu vang đỏ.” Cái này cũng quá không khách khí rồi, hoàn toàn coi đây như là nhà mình.

Trán Thiên Nhã xuất hiện mấy vạch đen, người này coi cô là người hầu?

“Nhà tôi không có loại rượu đắt tiền mà Chủ tịch muốn uống, nhưng bia thì có, anh có muốn uống không?” Xem ra hôm nay anh sẽ như âm hồn bất tán, không rời khỏi chỗ này, cô cũng không lãng phí nước bọt và thời gian để đuổi anh về nữa.

“Cho anh một lon.” Lạc Thần Hi đành nhún nhường để làm việc khác.

Thiên Nhã oán thầm, nói: “Chủ tịch, anh thật sự không rời khỏi đây? Nam nữ thụ thụ bất thân đấy, ngài ở lại qua đêm tại nhà một cô gái còn độc thân, cái này có phải là sẽ có ảnh hưởng không tốt không?” Cô vẫn cố gắng thủ thuyết phục anh nhưng nói ra rồi chính cô cũng cảm thấy lý do này không ổn. Nam nữ thụ thụ bất thân? Ôi, trời cũng biết bọn họ đã làm tới bước thân mật nhất trong quan hệ, lỗi là do cô.

“Không cần bia, người ta muốn uống cà phê em pha.” Hoàn toàn không nghe lời khuyên của cô, anh đã luyện được da mặt còn dày hơn da trâu rồi.

Thiên Nhã đỡ trán, rốt cuộc bản thân đã phạm phải cái gì thế? Khách không mời mà tới đây không rõ lý do, giờ lại còn sống chết không chịu đi. Thì ra nguyên ngày hôm nay người này không đi làm chính là để suy nghĩ biện pháp ý lại vào cô?

“Chủ tịch, muộn lắm rồi, anh không nên uống cà phê.” Cô mở tủ lạnh lấy một lon bia đưa cho anh, uể oải vì làm thế nào anh cũng không chịu đi.

Lạc Thần Hi mỉm cười, ngồi dậy, đưa tay nhận lấy.

“Em yêu, có muốn tới đây xem cùng không?” Lạc Thần Hi đưa tay mời cô, kéo cô qua.

Thiên Nhã vội vàng lùi mấy bước: “Anh từ từ thương thức, tôi mệt rồi, đi ngủ đây.” Mặc kệ anh đi, thích làm gì thì làm, anh có muốn làm gì đi nữa thì không phải mai cũng phải về à?

“Vậy được rồi. Em yêu ngủ ngon, ở trên giường chờ anh.” Lạc Thần Hi an phận, xua tay với cô.

Khóe miệng Thiên Nhã hơi co rút. Khá lắm, còn giả vờ như đôi vợ chồng già nữa. Người này bị điên rồi, không thì cũng mắc chứng vọng tưởng.

May mắn là cô có thể khóa cửa phòng lại, không thì không thể phòng bị rồi.

Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại, không ngủ được. Bên ngoài phòng khách truyền tới âm thanh nho nhỏ, cô nghiêng người, nhìn ánh sáng lọt qua khe cửa.

Bởi vì bên ngoài có sự xuất hiện của anh nên cô cảm thấy bất an và xoắn xuýt nhưng xen lẫn trong đó là cả tình cảm ấm áp dâng lên từ đáy lòng.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi phiền não! vô đầu. La Thiên Nhã, mày lại suy nghĩ gì thế? Không cho phép mà còn nghĩ! Bây giờ mày cần ngủ, phải ngủ một giấc!

Nếu ngủ không được thì đếm cừu! Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín, mười,...

Không biết đếm được tới một nghìn bao nhiêu mà hai mắt cô như đang đeo chì, ý thức bắt đầu mơ hồ, trong đầu xuất hiện một chút hình ảnh lộn xộn, có cha, có mẹ, có La Tiểu Bảo, còn có anh.

Từng người bọn họ mỉm cười nhìn cô, từng người đều rất hạnh phúc, cô cũng cười theo, vô cùng vui vẻ.

Cô cong môi, nở nụ cười mãn nguyện.

Trong lúc mơ màng, cô cảm nhận được phía sau có cánh tay ấm áp, một khuôn ngực vững chắc rộng lớn đang bao bọc lấy mình.

Tựa như ánh mặt trời ấm áp đang chiếu xuống mặt đất rộng lớn, chiếu thẳng vào lòng cô.

Mùi hương quen thuộc và ấm áp vây lấy, cô tham lam đem mình chôn vùi trong đó. Hơn nữa, còn thích ý cọ cọ mặt vào thứ gì đó mềm mại, nụ cười bên khóe môi càng trở nên ngọt ngào hơn.

Hơi thở đều đều, cuối cùng rơi vào mộng đẹp.

Đáng tiếc, Lạc Thần Hi phải tự chịu đựng dần vật khát vọng. Anh cần rằng, cô gái nhỏ này dám cọ đi cọ lại trên cổ anh làm anh mất hồn như thế, cơ thể mềm mại trong lòng còn không ngừng vận vận.

Đây không phải là đang quyến rũ anh sao? Thế mà cô còn mắng anh yêu nghiệt, cô gái ngốc, chỉ có em mới là yêu nghiệt, là yêu nghiệt đáng yêu đơn thuần nhất trên thế giới này.

Anh dùng sức ôm chặt cô, nghe hơi thở đều đều đó, biết cô ngủ say rồi mới trộm hôn lên trán cô một cái.

Được rồi, tối hôm nay để cho em ngủ ngon, sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian.

Cô vẫn đang chìm trong giấc mơ, thậm chí còn cười thành tiếng. Có người đang dịu dàng hôn cô, rất dịu dàng, rất thâm tình, rất dễ câu hồn người, cái cảm giác quen thuộc đó như là chính anh. Nhưng cô biết không thể là anh, cô với anh, không có khả năng.

Không quan tâm nhiều nữa, dù sao cũng là mơ, cứ hưởng thụ đi!

Nhưng sao cảm giác này chân thật thế? Ừm! Anh lại giờ trò! Ngay cả trong mơ cũng dám can rờ như vậy, không được, cô không thể tiếp tục đắm chìm!

“Ừm...” Người trong lòng có dấu hiệu tỉnh lại từ trong mơ, bàn tay nhỏ bé đập vào ngực anh nhưng nó cũng chỉ như đang khoa chân múa tay, chẳng có chút sức nào.

Phản kháng không được, anh càng lúc càng hăng say, giống như là đang được cổ vũ. Nụ hôn đó càng lúc càng triển miên, khó tách rời.

Ngực bị tập kích, xúc cảm chân thật như làm cô nhủ hàng lông mày xinh đẹp lại. Đôi mắt buồn ngủ mơ màng bất thành linh mờ to, đập vào mặt là khuôn mặt tuần tú quen thuộc. Anh đang nhắm hai mắt lại hưởng thụ, mút mát hương vị ngọt ngào từ miệng cô, bàn tay đó đang lặn mò trước ngực cô, vuốt ve.

“Ừm!” Cô hoảng sợ đẩy anh ra.

Lạc Thần Hi bất ngờ bị một lực mạnh tấn công nên sợ ngã thẳng xuống giường.

“A...” Dưới giường là tiếng hét thảm thiết của Lạc Thần Hi.

Thiên Nhã che miệng, hít một hơi khí lạnh, có phải cô dùng quá sức không?

Suy nghĩ lại thì... hừ! Để đối phó với tên đại sắc lang này, chút sức lực đó không hề gì!

“Anh... Anh vào bằng cách nào? Rõ ràng em đã khóa cửa!” Cô ôm chần lên bảo vệ cơ thể mình, theo bản năng nhìn xuống dưới. Trên người vẫn mặc đồ ngủ, chắc là không có gì xảy ra đâu nhỉ?

Lạc Thần Hi ngồi dưới đất trông hết sức tội nghiệp, hơi chật vật. Thật sự là vô cùng nhục nhã, anh - Lạc Thần Hi thế mà cũng có một ngày bị phụ nữ đá xuống giường. Sao lại yếu như thế?

Anh mang về mặt tan nát cõi lòng đứng lên, rõ ràng là không thể chấp nhận được chuyện mình bị đối xử như này, ngồi xuống giường lần nữa: “Bên ngoài lạnh lắm, giường em thì ấm nên anh đi vào.”

Thiên Nhã khó có thể tiêu hóa được lời anh nói, cái này quan trọng sao? Quan trọng là cô đã khóa cửa rồi sao anh lại vào được? Anh cho rằng cô già yếu ngốc nghếch rồi hả? Cô đã khóa cửa rồi mà.

“Em đang hỏi anh vào bằng cách nào?” Cô lặp lại câu hỏi mà không thấy phiền.

Lạc Thần Hi chống tay, nghiêng người nằm trên giường nhìn cô: “Đương nhiên là đi vào.” Anh trả lời rất thần nhiên, dường như muốn nói, người phụ nữ này sao lại thích hỏi mấy vấn đề ngốc thế chứ?

Thiên Nhã bắt lực thờ dãi: “Em muốn hỏi, cửa khóa rồi thì anh vào bằng cách nào?” Thiên Nhã tiếp tục hỏi với thái độ không sợ người khác làm phiền.

Lạc Thần Hi buồn cười, lắc chum chìa khóa trong tay. Mấy chìa khóa của căn nhà này đang xuất hiện trước mắt cô.

“Rất đơn giản, vì anh có cái này.”

Khóc miệng Thiên Nhã giật giật, thật sự muốn ngắt đi: “Anh! Chìa khóa nhà em sao lại nằm trên tay anh?” Đây là mấy cái chìa khóa dự phòng của nhà cô! La Tiểu Bảo đã giấu khá kỹ để đề phòng bất kỳ tình huống nào.

Lạc Thần Hi cười thần bí: “Em đoán xem, đoán đúng có thưởng.” Anh cười lên trông còn yêu nghiệt hơn cả yêu nghiệt.

“Cái người xấu xa này! Nhất định là anh trộm về!” Thiên Nhã tức giận mắng.

“Ha ha ha, cái này anh cần trộm sao? Nhà bọn em chỉ lớn được chừng này, không cần nghĩ anh cũng biết vật này được giấu ở đâu.”

“Thật không?” Hu hu, chẳng lẽ nhà cô không có chỗ bí mật để giấu đồ?

Tại sao lại như thế! Khốn kiếp! Rõ ràng cô đã khóa cửa rồi mà anh còn vào đây chiếm tiện nghi của cô, hu hu.

“Giả.” Lạc Thần Hi thành thật nói.

“Hả?”

“Ngủ không thể ngủ quá sâu, may cho em người đêm qua là anh, nếu như là người khác thì em...” Ánh mắt anh dừng lại trên ngực cô, cực kỳ mờ ám.

“Em làm sao? Lẽ nào, lẽ nào em đã làm gì anh?” Thiên Nhã sợ tái mặt.

“À, coi như thế đi. Nếu người tối hôm qua không phải anh thì em đã bị chiếm tiện nghi rồi.” Lạc Thần Hi nói một cách hài hước.

“Anh! Anh đúng là tên lưu manh, đại sắc lang!” Thiên Nhã ôm chặt góc chăn, lui về phía sau.

“A!” Cô không nhận ra là mình đã lùi tới mép giường, cơ thể hơi ngã về phía sau, giây tiếp theo, cô rơi vào cái ôm ấm áp.

“Cẩn thận chút, chuyện ngã xuống giường này về sau một mình anh làm là được.” Lạc Thần Hi vươn tay kéo cô sắp bị ngã xuống.

“Anh buông ra, lưu manh.” Thiên Nhã đâm vào ngực anh, thấp giọng mắng, rồi lại phát hiện ra giọng mình hơi giống làm nũng.

Cô đỏ mặt tới tận mang tai, đẩy anh ra, vội vàng bò xuống giường.

“Em yêu, anh đói bụng, làm đồ ăn sáng cho anh.” Lạc Thần Hi thoải mái nằm dài trên giường, nháy mắt nghịch ngợm nhìn cô.

Thiên Nhã chống nạnh, nhìn anh với ánh mắt kỳ quái: “Chủ tịch, anh muốn ở nhà tới lúc nào?” Cô đã gặp qua lưu manh nhưng chưa thấy ai lưu manh như này! Anh nhất định là ông tổ của giới lưu manh!

Lạc Thần Hi nhắm mắt lại, vẻ mặt rất là hưởng thụ: “Xem tâm trạng đã! Nói không chừng sẽ ở cả đời!”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vọng Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 195: Bị anh quán lấy

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Anh!” Thiên Nhã chán nản hít sâu một hơi. Không thể, cái miếu đồ nát của cô sao có thể chứa chấp đại thần như anh. Người này ăn ngon mặc đẹp, ở nơi này sẽ hành hạ anh đấy! Hơn nữa, đây còn là một người đàn ông ưa sạch sẽ, cô đưa mắt nhìn quanh tình trạng nhếch nhác của căn nhà này, thậm chí phào nhẹ nhõm. Sau đó, mặt cô đỏ lên, như thể vừa bị vạch trần chuyện xấu.

Quên đi, nếu có thể để anh lăn ra ngoài, cô không ngại khiến bản thân trở nên lời thôi lếch thếch.

Thiên Nhã cho rằng Lạc Thần Hi chỉ là hứng thú nhất thời nên muốn ở lại nhà mình một đêm, nghĩ như vậy làm cô vui vẻ đi vào nhà bếp làm bữa sáng. Lúc định đi ra thì cô nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, Lạc Thần Hi ra ngoài mở cửa.

Thiên Nhã muốn ngăn anh lại nhưng không kịp nữa. Cô lại hít thêm một hơi khí lạnh, má ơi, bình thường giờ này người tới là Kha Tử Thích, nếu anh không bận rộn gì sẽ tới ăn sáng với hai mẹ con cô.

Nhưng nghe thấy tiếng động ngoài cửa, Thiên Nhã âm thầm thở phào nhẹ nhõm vì phát hiện không phải. Chỉ thấy Lạc Thần Hi mang theo hai người vệ sĩ oai phong lẫm liệt đi vào phòng khách, mà trong tay mỗi người vệ sĩ ấy đều là vali cỡ lớn.

Vệ sĩ mang vali tới xong thì thức thoir rời đi, Thiên Nhã trợn mắt há hốc mồm nhìn hai vali, miệng há cỡ hình chữ O. “Anh, anh muốn làm gì? Bên trong là gì?” Nhìn hai vali hành lý này cô đã đoán được anh muốn làm gì nhưng không tin lắm, không có khả năng, không có khả năng!

Lạc Thần Hi khoanh tay trước ngực ngồi trên ghế sofa, bình tĩnh nói: “Em nói xem, nếu muốn ở đây lâu đương nhiên phải mang đồ đạc tới.” Anh cười, hơi nường mày, hứng thú nhìn biểu cảm phong phú của Thiên Nhã.

Mới Thiên Nhã run lên, người như bị tạt một chậu nước lạnh: “Chủ tịch, anh... anh nói thật chứ?”

Lạc Thần Hi tặng cô một ánh mắt “Em nói nhầm nhiều quá”: “Đương nhiên, em thấy tôi giống người thích đùa sao?” Anh nở nụ cười tà làm chúng sinh mê mẩn, cười tới độ làm Thiên Nhã nổi da gà.

“Không thể nào! Chủ tịch, anh đừng đùa tôi.” Thiên Nhã cảm thấy mọi thứ trước mặt tối sầm lại. Trời ạ, anh định ở đây lâu dài? Cô phải làm sao? Bảo bố nhỏ nhà cô phải làm sao bây giờ?

“Nếu em không muốn thế thì vẫn có sự lựa chọn khác.” Lạc Thần Hi thành thật nói.

“Lựa chọn gì?” Mắt Thiên Nhã đảo quanh giáo hoạt như kẻ trộm. Lựa chọn gì cũng sẽ tốt hơn là ở chỗ này! Cô nguyện ý chọn cái khác!

Lạc Thần Hi nhìn cô, nụ cười bên môi càng lúc càng mờ ám, đầy ẩn ý: “Em tới nhà anh ở, đưa cả Tiểu Bảo theo.”

“Cái gì? Tới nhà anh?” Đây không phải là đang đùa cô sao? Cô thu hồi câu mình vừa nói, không còn nghi ngờ gì nữa, sự lựa chọn này khiến cô muốn phun máu.

“Việc này không thể chậm trễ, ngày hôm nay phải làm luôn. Anh cho em nửa ngày nghỉ để dọn nhà.” Lạc Thần Hi bày ra tư thế của phái hành động, muốn gọi điện cho thuộc hạ của mình tới giúp Thiên Nhã dọn nhà.

“Đừng, đừng xúc động.” Thiên Nhã cầu xin, ngăn anh lại.

“Em chọn cái đằng trước?” Lạc Thần Hi đắc ý hỏi.

Thiên Nhã đưa tay đỡ trán, cảm thấy trước mắt biến thành màu đen. Xong rồi, cô bị anh quán lấy rồi.

“Ăn sáng đi, đã làm xong rồi.” Cô xoay người sang chỗ khác, yếu ớt nói.

Lạc Thần Hi nhìn cô, cong môi cười tà mị, có cảm giác hài lòng khi gian kế thành công. Anh ném điện thoại lên sofa, ngâm nga ca khúc nào đó rồi đi ăn sáng.

Tại Tập đoàn Lạc Thần.

Thiên Nhã chống cằm, cả ngày nay đều cảm thấy xoắn xýt và phiền muộn.

Làm sao đây? Đường như tên kia quyết định ở lại nhà cô rồi, sáng sớm hôm nay lúc ra khỏi nhà còn cướp chìa khóa nhà cô nữa, nói là để phòng ngừa cô làm chuyện xấu. Hừ hừ, anh mới là chuyện xấu đấy! Nghiễm nhiên đoạt gia sản của cô trở thành nhà của anh.

Anh ở nhà cô như thế thì La Tiểu Bảo phải làm sao? Cô nên để bảo bối nhỏ ở đâu?

“Alo, Hoa Kỳ, tớ có chút chuyện muốn thương lượng với cậu.” Đầu khổ suy nghĩ cả một ngày, cô không còn cách nào khác, đành gọi điện cầu cứu Tô Hoa Kỳ.

Nói rõ ràng với Tô Hoa Kỳ xong, đầu bên kia truyền tới tiếng cười quái dị, nghe có ý hả hê rõ ràng.

“Cậu cười cái gì chứ? Tớ đang buồn muốn chết đây, cậu mau nghĩ cách cho tớ đi.”

Tô Hoa Kỳ không tán đồng, khẽ thờ dãi: “Haiz, không có cách nào cả. Cậu cứ làm cái vò đã mẻ còn nứt, cùng người đàn ông của cậu trải qua cuộc sống vợ chồng đi, cứ yên tâm giao tên nhóc này cho tớ, tớ nhất định sẽ nuôi bảo bối của tớ béo tròn.”

Thiên Nhã rất uể oải: “Hoa Kỳ, cậu đang tìm thêm phiền ả?”

Tô Hoa Kỳ cười, nói với giọng mang ý tứ sâu xa: “Thiên Nhã, cậu thành thật nói cho tớ biết đi. Cậu yêu anh ta, đúng không?”

Thiên Nhã khựng lại, không thể trốn tránh gánh nặng mà Tô Hoa Kỳ mang tới: “Tớ, chắc là thế.” Hoa Kỳ và cô là chị em tốt, cô không có gì phải giấu giếm. Hơn nữa, Tô Hoa Kỳ rất nhạy cảm, trước mặt Hoa Kỳ, cô rất khó thể giữ bí mật.

“Cái gì là chắc là thế, yêu là yêu, không yêu là không yêu.”

“Vậy cứ coi như thế đi.”

Đối phương im lặng một lát, rồi tiếp tục nói: “Được rồi, tiếp tục yêu anh ta, cho anh ta một cơ hội đi. Cậu không cần quan tâm Hạ Vân Cẩm hay ông cụ Lạc, không cần để ý thứ gì cả, tớ thấy anh ta giống cậu, hai người yêu nhau đừng nên bỏ lỡ. Thiên Nhã, tớ đã nói rồi mà, hai người là số mệnh an bài.”

Thiên Nhã đen mặt: “Lần trước cậu còn cực kỳ tức giận nói giúp cho người nào đó mà. Cậu nói anh ấy là người đàn ông tốt, tớ không nên bị Lạc Thần Hi quyến rũ.”

Tô Hoa Kỳ cười gượng, hình như đang xấu hổ. Đương nhiên, cô cảm thấy xấu hổ trong lòng với Kha Từ Thích, dù sao cô cũng là người hâm mộ trung thành của anh chàng đẹp trai họ Kha, ngay cả vị hôn phu Hàn Vũ Triết của cô ấy cũng ghen tị vì điều đó.

“Thiên Nhã, tình huống bây giờ không giống trước. Lạc Thần Hi nguyện ý vì cậu mà ly hôn với Hạ Vân Cẩm, bằng lòng hạ mình từ bỏ sự cao quý mà nghênh đón cậu, lấy lòng cậu, cái này thể hiện điều gì? Thể hiện rằng cậu rất quan trọng với anh ta, tình cảm anh ta giành cho cậu không phải trò chơi, lẽ nào cậu không cảm nhận được?”

“Hình như cậu còn cảm nhận được rõ ràng hơn tớ, hay cậu giả cho anh ta cũng được.” Thiên Nhã không nhận được trêu ghẹo cô.

“Ôi, xem ra cậu không quá phiền não, còn tâm trạng để nói đùa. Thành thật mà nói, có phải đêm qua hai người...” Tô Hoa Kỳ ở đầu bên kia cười gian.

“Nói bậy gì đấy, bọn tớ chẳng xảy ra chuyện gì cả!”

“Thật không?”

“Thật!”

“Cái gì thật cái gì giả ả?” Đầu bên kia vang lên giọng nói trong veo, nghe là biết của La Tiểu Bảo.

“Sao thẳng nhóc kia lại ở bên cạnh cậu? Nó không đi học?” Tên nhóc thối này, lại trốn học.

Tô Hoa Kỳ cười gượng. Dù sao thì chuyện cô là người lớn mà lại dẫn trẻ con trốn học đi chơi, không phải là chuyện gì đáng được khen.

“Tên nhóc đó nói lâu rồi không được đi ra ngoài chơi, trùng hợp là hôm nay tớ được nghỉ, nên...”

Thiên Nhã sầm mặt: “Mẹ nuôi như cậu hư thật.”

Tô Hoa Kỳ cười hi hi: “Cậu còn hư hơn tớ đấy, dám bỏ lại con trai đi trải nghiệm thế giới hai người.”

“Mami Hoa Kỳ, là mami Thiên Nhã gọi tới ả? Mami trải qua thế giới hai người với ai ả?” La Tiểu Bảo ngồi bên cạnh thường thức cánh gà chiến thom ngát, hàm hồ nói.

“Mami và cha con cùng trải qua thế giới hai người. Thế nên mami con định để con ở nhà mami Hoa Kỳ một thời gian. Bảo bối nhỏ, con nói chuyện với mami con đi, con có muốn qua nhà mami Hoa Kỳ ở, để mami con yên tâm vui vẻ hạnh phúc trải qua thế giới hai người với cha con không?”

“Tô Hoa Kỳ, cậu sợ thiên hạ chưa đủ loạn ả? Sao có thể...” Thiên Nhã đã bị câu nói của cô dọa sợ, xem ra mọi thứ trong thiên hạ này, không có thứ gì người chị em tốt này không dám nói.

Thiên Nhã còn chưa nói hết câu, La Tiểu Bảo đã sáng khoái đáp: “Được ả, người ta rất thích nấu cơm, ăn cơm, xem ti vi, chơi với mami Hoa Kỳ. Mami Thiên Nhã, mami cứ yên tâm vui vẻ hạnh phúc trải qua thế giới hai người với cha đi! Không cần lo lắng cho Tiểu Bảo, Tiểu Bảo sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân, mami nhất định phải hạnh phúc đấy.”

“Yên tâm, mami Hoa Kỳ sẽ chăm sóc con thật tốt.” Đầu bên kia là tiếng hai người hôn nhẹ một cái.

Thiên Nhã ở bên này, khóe miệng co rút liên tục. Quả thật không thể tin vào những gì mình vừa nghe được. Hu hu, tên nhóc La Tiểu Bảo kia hoàn toàn bị người mẹ nuôi xấu xa Tô Hoa Kỳ chiếm rồi, không cần cô nữa. Ngay cả cậu cũng đem cô bán cho Lạc Thần Hi?

Quá đáng thật! Chẳng lẽ cô làm mẹ thất bại như thế? Con trai cũng không yêu cô nữa rồi.

Dù thế nào đi chăng nữa thì vấn đề của con trai cũng đã được giải quyết. Nghe giọng điệu hưng phấn của tên nhóc kia, đoán chừng là ở nhà Hoa Kỳ chơi vui tới nỗi quên lối về.

Nhưng cô phải làm sao bây giờ? Không lẽ thật sự trải qua thế giới hai người với Lạc Thần Hi? Quan hệ của bọn họ là thế nào chứ!

Về mặt đau khổ của Thiên Nhã bị mọi người trong công ty thấy hết. Thế nên, trong vòng một ngày, từ trên xuống dưới Tập đoàn Lạc Thần truyền ra tin Thiên Nhã bị Lạc Thần Hi đá.

Mà nhân vật chính của câu chuyện không phát hiện ra, cô vô nát đầu, cuối cùng cũng nghĩ ra cách.

Đúng vậy, sao cô lại ngốc thế nhỉ? Lâu thế mà không nghĩ rằng chọc giận tên khốn khiếp Lạc Thần Hi là có thể thoát khỏi tay anh?

Vừa nghĩ ra biện pháp giải quyết, cô hí hửng. Cô nhìn đồng hồ đeo tay chờ tới giờ tan làm, đến giờ một cái cô sẽ xông ra ngay lập tức, không cho Lạc Thần Hi có cơ hội bắt được. Nếu tên đó vẫn tiếp tục ở nhà cô thì cứ ở đi, cô sẽ cùng con trai dọn tới nhà Hoa Kỳ ở.

Năm, bốn, ba, hai, một, ồ, tan làm rồi!

Thiên Nhã hưng phấn rời khỏi bàn làm việc, ai ngờ sau lưng lại bị một bàn tay giữ lấy.

“Em, ra đây.” Cô xoay người, nụ cười dần cứng lại khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Thần Hi.

“Tôi?” Thiên Nhã chỉ vào mình, không tin nổi sự thật tàn nhẫn này.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Có Vợ Đanh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Thế giới hai người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Lẽ nào em cảm thấy anh đang nói chuyện với không khí?” Lạc Thần Hi nghiêm mặt, cảm thấy mình như nghe được chuyện cười.

Thiên Nhã uể oải đáp lại: “A!” Tên vô lại chết tiệt này! Cả ngày hôm nay không phân cho cô công việc gì nhưng đợi tới lúc tan làm rồi lại phân việc cho cô. Đây có phải là khiến người ta buồn phiền không?

Cô giậm chân, đi theo anh với vẻ mặt không tình nguyện. Nhìn sắc mặt anh là biết đây không phải chuyện tốt lành gì. Cô rất nghi ngờ, không biết người này có phải đàn ông không vì anh còn khó đoán hơn cả phụ nữ, khó có thể nắm bắt, lúc trước vừa cợt nhả, lúc sau đã làm cho người khác cảm thấy ba đời mình thiếu nợ anh mấy trăm vạn.

Cô khổ quá mà.

Lạc Thần Hi ngồi xuống ghế của mình trong văn phòng, dựa lưng vào ghế, khoanh tay trước ngực, cười nhìn cô.

Thiên Nhã thấy thái độ của anh thay đổi 360 độ, như hai người khác nhau. Chủ tịch, anh không trùng tà chứ?

“Chủ tịch, xin hỏi anh có chuyện gì phân phó?” Cô vừa cung kính vừa cẩn răng nghiêng lợi mà nói.

Lạc Thần Hi thấy đáng vẻ ngoài cười nhưng trong không cười của cô thì cười trộm, cô gái nhỏ, sao anh lại không biết cô đang nghĩ gì?

Anh dùng ngón cái và ngón trỏ xoa nhẹ cằm mình, cau mày thích thú nói: “Không có gì cần phân phó, chỉ muốn nghe chút ý kiến của em thôi.”

“Ý kiến gì?” Thiên Nhã nghi ngờ, thấy nét mặt xấu xa của anh, cô luôn cảm thấy anh có suy nghĩ xấu xa.

Cô nghĩ như vậy đúng là nghĩ oan cho Lạc Thần Hi rồi, thật sự anh muốn hỏi ý kiến mà: “Hôm nay chúng ta ăn gì? Nấu cơm ăn ở nhà hay đi ra ngoài ăn?”

Thiên Nhã đỏ mề hời lạnh trên trán: “Chủ tịch, anh tìm tôi chỉ vì chuyện này?” Đây là nguyên nhân khiến anh nghiêm mặt gọi cô vào trong này?

“Không thì sao? Em nghĩ rằng có chuyện gì?” Lạc Thần Hi nhìn đáng vẻ thua trận của cô, hỏi rất vô tội.

Thiên Nhã có xúc động muốn xông lên bóp chết anh. Chắc chắn là người đàn ông này cố ý!

Kế hoạch trốn thoát bị ngâm nước nóng. Thiên Nhã thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, còn người bị anh xách đi dạo siêu thị.

“Em yêu, em muốn ăn thịt bò loại nào? Tối hôm nay bản đại nhân sẽ tự tay xuống bếp, để cho em được thưởng thức tài nấu nướng của anh.” Lạc Thần Hi2cầm hai loại thịt bò lên cho cô chọn.

Thiên Nhã mất hết tinh thần, yếu ớt nói: “Gì cũng được.”

Người kia cực kỳ không hài lòng với câu trả lời tùy tiện của cô, vẻ mặt nghiêm túc: “La Thiên Nhã, em nghiêm túc một chút cho anh!”

Thiên Nhã giật mình, gì thế, người đàn ông này bị quỷ nhập à?

“Cái này đi!” Cô chịu thua, đành phải chọn một loại.

Lạc Thần Hi thấy cô ngoan ngoãn như thế mới nở nụ cười thỏa mãn: “Em yêu, chúng ta qua bên kia chọn tiếp nào, nhà chúng ta thật sự có rất nhiều đồ đặc cần mua.”

Thiên Nhã liếc mắt nhìn bóng lưng anh. Cái người kia coi nhà cô thành nhà anh rồi! Quá vô sỉ!

Trong nhà Thiên Nhã.

Thiên Nhã nhìn từng món đồ mới trong nhà bằng ánh mắt u ám, dụng cụ và một đồng thức ăn đủ để cô nhét chặt cứng tủ lạnh.

Lạc Thần Hi ôm ngực, chỉ huy người của mình mang từng món đồ cũ đi một cách rất có trật tự. Đáng thương cho nhóm thuộc hạ của anh, người nào người nấy đều xuất thân từ các trường học nổi tiếng, chưa từng phải làm mấy cái chuyện vớ vẩn này. Có điều một khi họ muốn làm thì sẽ làm khá thành thạo.

“Chủ tịch, đây là nhà tôi.” Đây là lần thứ 101 Thiên Nhã nói ra sự thật và suy nghĩ của mình. Anh đang làm gì thế? Sao lại đem đồ cũ trong nhà cô đi hết?

“Đây là nhà chúng ta.” Lạc Thần Hi sửa lại.

Thấy anh không có ý để cho thuộc hạ dừng lại, Thiên Nhã không nhìn được nữa phải hét lên: “Dừng! Tất cả dừng tay lại cho tôi!” Căn nhà này chứa rất nhiều hồi ức của cô và cha mẹ, những đồ dùng trong nhà tuy hơi cũ nhưng nó là hồi ức của cô, sao anh có thể nói dối là dối? Mặc dù bình thường cô như một quả hồng mềm nhưng lúc cần cứng rắn cô vẫn cứng rắn một cách liều lĩnh.

Thấy cô nổi giận, hàng lông mày thanh tú của Lạc Thần Hi hơi cau lại. Anh khoát tay, ý bảo bọn thuộc hạ dừng tay lại.

“Nếu em không thích thì để bọn họ về đi!” Đây là lần đầu tiên anh thỏa hiệp với cô.

Bình thường Lạc Thần Hi luôn nói một là một hai là hai, giờ thì cảm nhận được mình ở trước mặt cô mình bất lực tới mức nào.

Trong nhà chỉ còn lại anh và cô. Dường như Thiên Nhã đang hờn dỗi, cô không đổi sắc mặt, cứ thế xếp thức ăn vào cái tủ lạnh không được to lắm.

Ôi, mới này đáng lẽ nên để anh cầm luôn mấy cái thứ này về. Nhiều thế này thì ăn tới bao giờ đây? Người này sẽ không mượn mấy thứ này mà ở lì đây chứ?

Hừ, dựa theo trình độ mặt dày của anh thì khả năng này có thể xảy ra lắm.

“Em yêu, tối nay anh làm miếng thịt bò này cho em ăn nhé?” Lạc Thần Hi đứng ở sau lưng, to ôm trọn lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. Cảm nhận được cô chưa nguôi giận, Lạc Thần Hi nói với giọng nịnh nọt.

Nghe thấy anh dỗ dành như thế, cô kinh ngạc không thôi. Trong lòng cô thấy vô cùng ấm áp nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình thường.

Cô đưa tay gỡ tay anh ra, xoay người lườm anh một cái. Tủ lạnh đã không còn chỗ để nhét thức ăn vào nữa nên cô tạm thời buông tha.

Không thêm để tâm tới sự dỗ dành của anh, cô đi ra phòng khách xem tivi.

Lạc Thần Hi hứng thú nhìn chằm chằm cô, người phụ nữ này còn học được tính cách của trẻ con à? Không tệ, anh thích.

Thiên Nhã bật cười khi thấy một người con trai đeo tạp dề, cầm chảo áp chảo thịt bò cứ như cầm vật gì đó quý báu, tư thế hết sức ưu nhã, cứ như bắt chước theo tạp chí ấy.

“Này, xin anh đừng làm hỏng phòng bếp của em.” Dù là bắt chước hệt như trên ảnh nhưng nếu không đã kích anh một cái, chỉ sợ anh sẽ dương dương tự đắc mãi.

Lạc Thần Hi nhìn cô với ánh mắt xem thường: “Em đang ám chỉ với anh là mình muốn có phòng bếp mới?” Anh không buông tha bất kỳ cơ hội nào có thể đùa giỡn cô.

Đề tài này chọc trúng tử huyệt của Thiên Nhã, cô làm mặt quỷ, tiếp tục mặc xác anh.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, không hiểu sao tìm Thiên Nhã đập thành thịch.

Chẳng lẽ La Tiểu Bảo quay về? Không phải cậu nói muốn ở nhà Hoa Kỳ chơi một thời gian ngắn sao?

Thông qua mắt mèo nhìn người bên ngoài, Thiên Nhã thở phào, là Từ Thích.

Đang do dự không biết có nên mở cửa không, Lạc Thần Hi thò đầu từ trong bếp ra: “Em yêu, ai tới phá hỏng thế giới hai người của chúng ta đấy?”

Thiên Nhã lập tức đưa ngón trỏ lên ra hiệu “suyt”.

Ánh mắt Lạc Thần Hi lộ ra tia tà ác. Nhìn phản ứng của cô, không cần phải đoán anh cũng biết người ngoài cửa là ai.

“Em yêu, mau mở cửa đi.” Anh cố ý nói lớn.

Thiên Nhã mở to mắt, trong lòng hung hăng phi nhổ anh. Tên khốn khiếp, rõ ràng là cố ý!

Người ngoài cửa nghe được âm thanh bên trong, tiếp tục ấn chuông.

Thiên Nhã day trán, bắt đầu đi mở hé cửa.

Cô thò đầu ra khỏi khe cửa, miễn cưỡng cười: “Từ Thích, anh tới rồi.” Có phải cô rất giống người ngoài cười nhưng trong không cười không?

Kha Từ Thích nghi ngờ, anh vừa nghe được loáng thoáng một giọng nam, không giống La Tiểu Bảo.

Anh cười dịu dàng khi thấy Thiên Nhã, giọng nói vui vẻ: “Đây là món em với Tiểu Bảo thích ăn nhất, hai người ăn chưa?”

Thiên Nhã lộ ra vẻ mặt đau khổ: “À, Tiểu Bảo không có nhà, tới nhà Hoa Kỳ rồi. Còn em ăn rồi.”

Kha Từ Thích thấy cô không được tự nhiên, cộng thêm hành động bất bình thường như chỉ mở hé cửa, tựa như đang giấu giếm cái gì đó.

“Thiên Nhã, em làm sao thế?” Anh lo lắng hỏi, giọng nam vừa vang lên từ trong nhà là ai?

“À, em không sao...”

“Ồ, là Chủ tịch Kha, sao anh tới đây?” Giây tiếp theo, chủ nhân giọng nam đó đã xuất hiện trước mặt anh, vẻ mặt “kinh ngạc”.

Cửa bị Lạc Thần Hi dùng sức mở ra, Thiên Nhã muốn giấu cũng không giấu được, trong chốc lát có xúc động muốn đào lỗ chui xuống.

Nụ cười bên khóe môi Kha Từ Thích cứng lại, anh nhìn Lạc Thần Hi với ánh mắt phức tạp.

Lạc Thần Hi mặc tạp dề, cầm nĩa, giống như một người đàn ông của gia đình đang ở trong nhà Thiên Nhã.

Đối với anh, cảnh này là ác mộng!

Anh nhanh chóng che giấu sự kinh ngạc của mình, cười nhẹ: “Chủ tịch Lạc, trùng hợp quá, anh cũng tới đây ăn bữa cơm rau dưa?”

Lạc Thần Hi ra hiệu cho anh nhìn đồ mà mình đang mặc, tỏ rõ thái độ anh không đơn giản chỉ tới ăn một bữa cơm rau dưa.

“Chủ tịch Kha, tối nay chúng tôi muốn trải qua thế giới hai người, vì vậy, thứ lỗi cho tôi không thể tiếp đãi.” Lạc Thần Hi ôm lấy bả vai Thiên Nhã, đánh dấu chủ quyền.

Cửa lớn đóng “rầm” một cái, Lạc Thần Hi nhốt anh ở ngoài cửa.

Khỏe miệng Kha Từ Thích giật giật, nụ cười cứng đơ.

“Sao anh lại như thế, Từ Thích là khách của em” Thiên Nhã rất không hài lòng với thái độ bất lịch sự và bá đạo của anh. Cô kháng nghị, muốn đưa tay mở cửa ra nhưng lại bị Lạc Thần Hi ngăn lại.

Bỗng nhiên, “cạch” một cái, cửa đang đóng mở ra.

Hai người đồng thời nhìn thấy cửa lớn mở ra, Kha Từ Thích rút chìa khóa ra, đút chìa khóa vào túi.

Anh nhìn Thiên Nhã, nở nụ cười mê người: “Thiên Nhã, em sẽ không phản đối việc anh ở lại đây ăn tối chứ?”

Thiên Nhã lắc đầu: “Đương nhiên là không phản đối.” Người bên cạnh dùng ánh mắt nóng rực sắc bén nhìn chăm chăm khiến mặt cô bất giác nóng lên. Trời, anh muốn ăn thịt người hả?

Nhưng cô không thể đuổi Từ Thích đi! Hơn nữa, Từ Thích tới đây, không chừng có thể giải cứu cô.

Lạc Thần Hi nhìn Kha Từ Thích với ánh mắt không vui: “Chủ tịch Kha, da mặt anh dày thật.”

Kha Từ Thích nói mà mặt không đổi sắc: “Anh nên nói người khác đấy!” Anh nhận ra Thiên Nhã không tình nguyện.

Lạc Thần Hi cười châm biếm: “Chủ tịch Kha, mời.” Nếu anh muốn làm bóng đèn thì cho anh như ý nguyện.

“Thiên Nhã, ăn cái này đi, anh tự mình rán đấy. Chín tám phần, em sẽ thích.”

“Thiên Nhã, đây là sườn xào chua ngọt ở nhà hàng kia mà em thích ăn nhất, ăn nhiều chút.”

“Đồ ăn bên ngoài không tốt, tự mình làm có dinh dưỡng hơn.”

“...”

“Cái miếng thịt bò này không tươi, hôm nào anh sẽ đặt đồ bên Hà Lan, để họ vận chuyển tới đây qua đường hàng không.”

“...”

“Nếu em thích, anh sẽ mua lại trang trại bò, em thích ăn lúc nào thì ăn lúc đó. Bây giờ có rất nhiều cách chế biến thịt mới mẻ.”

“...”

“...”

Thiên Nhã nhìn thức ăn trên bàn, không dậy nổi một chút ham muốn trong lòng. Tâm trạng cô bay sạch vì hai người đàn ông này cứ tới một câu anh một câu.

Cô cảm thấy rất đau đầu, xem ra cô nhầm rồi. Từ Thích đâu có cứu cô từ trong lửa ra, anh còn đẩy cô vào dầu sôi lửa bỏng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Bữa cơm ba người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Thiên Nhã, em sao thế? Không đói bụng à?” Kha Từ Thích thấy Thiên Nhã không muốn ăn thì ân cần hỏi han.

“Em yêu, dù em có chán ăn cũng phải ăn một chút. Không chừng bây giờ em là một người ăn hai người hấp thụ đấy, lớn không muốn ăn nhưng nhỏ phải ăn.” Lạc Thần Hi thật sự không hề từ bỏ cơ hội nào nói ra những câu kinh người, hoàn toàn là một người đàn ông nói nhiều cộng thêm bụng dạ đen tối.

Thiên Nhã nghe xong, cả khuôn mặt đỏ ửng như táo chín, trắng trẻo mềm mại, khiến cho người ta muốn cắn một cái.

Khuôn mặt Kha Từ Thích co rúm, biểu cảm như thể bị sét đánh trúng, trong khoảng thời gian ngắn không thể khôi phục tinh thần.

Lạc Thần Hi nhìn thấy biểu cảm của anh, nhếch miệng cười vui sướng khi gian kế của mình đã thành công.

Đang đắc ý thì chân anh ở dưới bàn bị người nào đó đá một cái, Lạc Thần Hi nhú mày, nhỏ giọng kêu một tiếng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hung thủ chính là Thiên Nhã đang hận không có lỗ nào để chui xuống. Cô hung dữ trừng mắt nhìn anh, rồi lại đá cho anh một cái. Hừ hừ, ai bảo anh ba hoa, ai bảo anh xấu tính, ai bảo bụng dạ anh đen tối.

Kha Từ Thích cảm nhận được tiếng động dưới bàn, nhìn thấy Lạc Thần Hi đang kim nén thì cong môi, cười tới là hà hề.

Khuôn mặt tuấn tú của Lạc Thần Hi tối sầm lại. Anh nhìn Thiên Nhã bằng ánh mắt lạnh lùng, có ý cảnh cáo làm Thiên Nhã run lên. Người này thật sự là rất thâm sâu khó lường, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Sau khi ăn xong, Thiên Nhã hết sức đau đầu với hai người đàn ông đang ngồi xem bóng đá, thỉnh thoảng lại tới một câu anh một câu.

Một tiếng, hai tiếng. Cuối cùng Thiên Nhã không kiềm chế được: “Nếu không thì như này đi, hai người về nhà mình mà xem, em không tiếp nữa.”

Bây giờ cô chỉ muốn một mình ngồi ngây người, không muốn nghe bọn họ ngàm đầu đá nữa.

“Chủ tịch Kha, không còn sớm nữa, chúng tôi không thể tiếp đón được, để tôi tiễn anh ra ngoài.” Lạc Thần Hi đứng lên đánh đòn phủ đầu, làm động tác tay ra hiệu xin mời.

Kha Từ Thích không muốn chưa làm gì đã rồi đi, nên không để ý tới lệnh đuổi khách của Lạc Thần Hi mà quay sang nói với Thiên Nhã: “Tối hôm nay anh muốn ngủ ở phòng của bảo bối nhỏ, không về nữa.”

“Ôi, con gái đã lấy chồng cũng là khách, Chủ tịch Kha cứ ngủ phòng dành cho khách là được rồi. Phòng của bảo bối nhỏ gần phòng chúng tôi quá, tiếng động ban đêm tôi với cô ấy gây ra hơi lớn, sợ anh nghe xong sẽ bị dọa sợ...”

Lạc Thần Hi đi tới ôm Thiên Nhã, nói vô cùng mập mờ.

Mặt Thiên Nhã lập tức nóng lên, lần này còn đỏ hơn cả cua được luộc chín.

Cô hát tay anh ra, đứng lên: “Hai người muốn thế nào thì tùy! Em về phòng ngủ đây!”

Cô đóng cửa phòng mình lại “rầm” một cái, sau đó thì khóa cửa lại. Hừ, lần này anh có muốn bay vào cũng không vào được đâu.

Hai người đàn ông trong phòng khách quay sang nhìn nhau, rồi cả hai người lại quay ngoắt sang hướng khác, trông giống hệt trẻ con đang giận hờn.

Đêm khuya, có lẽ Thiên Nhã ở trong phòng đã chìm vào giấc ngủ, hai người đàn ông trong phòng khách mỗi người ôm một cái gối ngồi nhìn chằm chằm màn hình tivi, theo dõi từng người chạy trên sân bóng.

“Nghe nói người mới nhậm chức CEO của Tập đoàn MG ở khu vực Trung Quốc là cậu anh?” Anh rất khó chịu vì người đang ngồi đây phá hủy thế giới hai người của anh và Thiên Nhã, nhưng không sao cả, anh và Thiên Nhã còn nhiều thời gian.

“Có thể nói là vậy!” Ông ấy là cha Karen.

“Xem ra sau này anh có thể bớt đi không ít thứ phải nghĩ.” Lạc Thần Hi cười nhạt.

“Chưa chắc, chúng ta là người cùng làm một việc, biết rõ cái gì gọi là thương trường như chiến trường, chiến trường không có tình thân.” Kha Từ Thích thẳng thắn đáp.

“Vậy tôi cũng nói cho anh biết, tình trường giống như chiến trường, không có chỗ để nói về tình cảm khác. Tuy anh đã giúp tôi nhưng tôi không thể để bất cứ người nào đánh chủ ý lên người Thiên Nhã, bao gồm cả anh.” Lạc Thần Hi nói rất ngang ngược.

Kha Từ Thích cười, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát thành viên mặc áo xanh đang thi đấu trên tivi: “Giống như trận bóng này, ai thắng ai thua là rất khó đoán, liệu kết quả có gây bất ngờ gì không?”

Ánh mắt Lạc Thần Hi cũng chăm chú nhìn vào một điểm giống hệt anh: “Cái gì cũng có thể thao túng nhưng lòng người là thứ khó thao túng nhất trên thế giới này.” Tim Thiên Nhã thuộc về anh, chắc Kha Từ Thích biết rõ điều này.

“Nếu như anh không thể cho cô ấy hạnh phúc thì tất cả chỉ là nói suông.”

Lạc Thần Hi quay đầu, khóe miệng nhếch lên một độ cong đẹp mắt, làm khuynh đảo chúng sinh: “Tôi cực kỳ có lòng tin với mình.”

“Nhưng Thiên Nhã không tin anh.” Kha Từ Thích có thể nhận ra được Thiên Nhã đang do dự, tuy là cô thật sự yêu Lạc Thần Hi.

Anh không muốn gây khó dễ cho cô, càng không muốn thấy cô đau buồn khổ sở. Nếu Thiên Nhã đã toàn tâm toàn ý với Lạc Thần Hi thì tối nay anh đã không tới đây quấy rầy cô.

Cho dù không tình nguyện, tim đau nhói nhưng anh vẫn lựa chọn rời đi. Không quấy rầy cô, không quấy rầy thế giới hai người của cô và Lạc Thần Hi.

Thiên Nhã chưa ngủ với Lạc Thần Hi, chưa nói cho anh biết chuyện La Tiểu Bảo là con anh, chứng tỏ cô đang do dự.

Có rất nhiều điều cần kiêng kỵ nếu như cô muốn tiến lên tiếp nhận Lạc Thần Hi. Thiên Nhã là một người đơn thuần hiền lành, Kha Từ Thích sợ cô sẽ không chịu được áp lực và sự dằn vặt về tinh thần.

Cho nên, mặc kệ là thế nào đi chăng nữa, anh cũng muốn ở bên cạnh làm chỗ dựa cho cô.

Mà anh còn lo lắng một chuyện nữa. Gần đây Thiên Nhã cứ là lạ, anh luôn cảm thấy Thiên Nhã đang tự mình chịu đựng, lo lắng một số chuyện gì đó. Cô đang có chuyện gạt mọi người, thậm chí còn gạt cả La Tiểu Bảo.

Anh rất hiểu Thiên Nhã, trong quá khứ, cô có chuyện gì anh đều cảm nhận được. Thế nên lúc này dự cảm của anh không sai.

“Anh hiểu Thiên Nhã được bao nhiêu?” Anh dựa người vào ghế sofa, hỏi.

“Tôi sẽ từ từ tìm hiểu.” Lạc Thần Hi nghiêm túc trả lời.

Kha Từ Thích liếc nhìn anh, không nói nữa.

Thiên Nhã đang mơ mơ màng màng ngủ thì chuông điện thoại vang lên.

Thấy dây số lạ, trong lòng cô dậy lên chút cảm giác khác thường. Cô không do dự lâu mà nhận máy: “Alo?”

“Thiên Nhã, là cha.”

Thiên Nhã giật mình. Cô nhận ra được giọng nói khăn khăn này là của cha.

Hai người đàn ông ngồi trong phòng khách, mỗi người chiếm lấy một cái sofa, lấy nó làm phòng mình.

“Cạch” một tiếng, cửa lớn được mở ra, sau đó lại được nhẹ nhàng đóng lại. Tiếp theo là tiếng bước chân dồn dập.

Hai người tỉnh dậy cùng lúc, ngồi dậy từ trong bóng tối, nghiêng người lắng nghe.

“Là Thiên Nhã!” Cả hai đồng thời lên tiếng, không hẹn mà cùng xông ra ngoài.

Lúc Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích chạy xuống bên dưới đã không thấy Thiên Nhã đâu nữa, chỉ thấy một chiếc xe màu đen nhanh chóng rời khỏi đây.

Hai người nhìn nhau: “Đuổi theo.”

“Cha, cha không sao cả. Cha thật sự không sao cả?” Thiên Nhã ngồi vào ghế phó lái, nhìn người đang lái xe là La Sâm, cô kích động tới nổi nước mắt trào dâng.

“Chúng ta tới bến tàu rồi nói chuyện.” La Sâm liếc ra phía sau, cảnh giác.

Thiên Nhã nghe lời im lặng. Cô quan sát cha mình, ông mặc một bộ trang phục màu đen, đội mũ lưỡi trai làm người khác khó nhận ra. Đường như lúc nào cha cũng đang ở trong trạng thái căng thẳng, cổ cau mày, lo lắng cho ông.

Xe đỗ lại ở một bến tàu hoang vắng.

Màn đêm tối tăm che khuất những tầng mây, làm cho cả vùng trời bao phủ bởi không khí kỳ quái.

La Sâm kéo Thiên Nhã vào chiếc ca nô nhỏ. Lúc này, có một chiếc xe chạy tới bến tàu, Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích đồng loạt xuống xe, chạy tới.

“Thiên Nhã!”

“Thiên Nhã!”

Ở bên trong ca nô, Thiên Nhã nghe được tiếng gọi của Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích, hoảng hốt quay đầu lại.

La Sâm nở nụ cười âm hiểm, nhanh chóng lái ca nô đi.

“Cha!” Thiên Nhã kêu to.

Lạc Thần Hi và Kha Từ Thích đang sốt ruột đứng ở bến tàu thì nghe loáng thoáng tiếng Thiên Nhã kêu “Cha!”. Vừa thờ phào một hơi lại thấy hơi nghi ngờ.

“Cha, cha muốn đưa con đi đâu?” Thiên Nhã thấy sắc mặt cha lúc này âm trầm đáng sợ, cầm lấy cổ tay ông, hỏi.

La Sâm không để ý tới cô, tập trung lái ca nô tới một nơi vắng vẻ, sau đó hai người lên bờ.

“Thiên Nhã, con nghe đây. Tối nay cha sẽ đi ra nước ngoài, thời gian rất gấp gáp, cha tới đây là để nói lời tạm biệt với con.” La Sâm nắm chặt bả vai Thiên Nhã, ánh mắt chan chứa yêu thương. Ông thương con gái mình, cảm thấy xấu hổ với cháu ngoại chưa được gặp mặt, ông không thể chăm sóc Thiên Nhã, càng không thể làm tròn nghĩa vụ của một người ông ngoại.

“Cha, cha muốn ra nước ngoài? Cha muốn đi đâu? Tại sao cha lại muốn ra nước ngoài?” Thiên Nhã không thể chấp nhận được lí do của lần gặp mặt này là tạm biệt. Cô vất vả lắm mới tìm được cha mình, không thể để ông tiếp tục biến mất.

“Con gái ngoan của cha, con nghe cha nói đây. Bây giờ cha không còn sự lựa chọn nào khác, có người muốn giết cha, nếu không trốn cha sẽ mất mạng.” La Sâm khản trương, trong lúc nói chuyện cũng liếc nhìn xung quanh, như thể đang xác nhận xung quanh không có ai khả nghi.

“Cha sẽ quay về tìm con. Thiên Nhã, tha thứ cho cha.”

“Không được! Cha, dù thế nào thì ba người chúng ta cũng là người một nhà, phải ở chung với nhau chứ.” Thiên Nhã nắm chặt ông, vô cùng lo lắng.

La Sâm xúc động, nắm chặt tay con gái: “Là cha có lỗi với con.”

“Cha, cha đang bị ai đuổi giết? Nói cho con đi, dù thế nào thì con cũng sẽ nghĩ cách giúp cha giải quyết.”

La Sâm lắc đầu, biểu cảm khuôn mặt trở nên dửng dưng: “Không có ích gì đâu. Thiên Nhã, con nhất định phải nhớ kỹ lời cha đã nói với con, không thể có bất kỳ quan hệ gì với nhà họ Lạc, bọn họ không phải người tốt.”

Thiên Nhã khó xử, trong lòng cảm thấy vô cùng khó xử. Cô do dự một lúc, cuối cùng cũng quyết định đem thân phận thật của La Tiểu Bảo nói cho cha biết.

“Cha! Thật ra, cháu ngoại của cha, La Tiểu Bảo là...”

“Thiên Nhã, cha không thể ở lại đây lâu hơn được nữa. Đêm nay cha con mình nói lời tạm biệt không biết tới bao giờ mới gặp lại, có điều con hãy tin cha, cha nhất định sẽ quay về tìm con.” La Sâm buông tay ra, đi tới chỗ ca nô.

“Cha!”

La Sâm nhảy lên ca nô: “Yên tâm, bọn họ sắp tới rồi, con đứng nguyên ở đây đừng đi đâu.”

“Cha! Đừng đi mà!” Thiên Nhã đuổi theo, hét to về hướng ca nô của La Sâm.

La Sâm khởi động ca nô, quay đầu nói: “Đừng quên lời dặn dò của cha, chờ cha quay về!”

“Cha!” Thiên Nhã nhìn theo bóng lưng La Sâm biến mất giữa biển, quỳ tại chỗ mà khóc nức lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Cô Vợ Danh Đá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.